

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Θ

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. = άλλως
 αιολ. = αιολικός, -όν
 αιτ. = αιτιατική
 άκλ. = άκλιτος, -ον
 άλβ. = άλβανική, -ικός
 άλληλοπθ. = άλληλοπαθής
 άλχημ. = άλχημιστής, -ικός
 άμτβ. = άμετάβατος, -ον, -ως
 άμφ. = άμφίβολον
 άναγν. = άναγνωστέον
 ά ατ. = άνατομική, -ός
 άνέκδ. = άνέκδοτος, -ον
 άντικ. = άντικείμενον
 άντικειμ. = άντικειμενικός, -ή, -όν, -ώς
 άντιδ. = άντιδισστολή
 άντιθ. = άντίθετον, -ος, -ως
 άντίστ. = άντίστοιχος, -ον
 άντων. = άνωνωμία
 άνών. = άνώνωμος, -οι
 άόρ. = άόριστος
 άπ. = άπόσπασμα, -ματα
 άπαρφ. = άπαρέμφατον
 άποθ. = άποθετικόν ρήμα
 άπόκρ. = άπόκρισις
 άπολ. = άπολύτως
 άπρσ. = άπρόσωπον
 άραβ. = άραβική, -ικός
 άρ μ. = άραμαϊκή, -ός
 άρκ. = άρκαδικός, -ή, -όν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, -α, -ον
 άρχ. λεξ. = άρχαία λεξικά
 άρχιτ κτ. = άρχιτεκτονική, -ός
 άσσιζ. = άσσιζαί
 άστρολ. = άστρολογία, -ικός
 άστρον. = άστρονομία, -ικός
 άσυν. = άσυναίρετος, -ον
 αύξ. = αύξησις
 αύτοπθ. = αύτοπαθής
 άχρ. = άχρηστος
 β. = βίος
 βιολ. = βιολογία, -ικός, -ώς
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλέπε λέξιν
 βλ. λς. = βλέπε λέξε ς
 βοιωτ. = βοιωτικός, -ή, -όν
 βυζ. = βυζαντινός, -ή, -όν
 βοταν. = βοτανική, -ικός
 γαλλ. = γαλλική, -ικός
 γεν. = γενικός, -ή, -όν, -ώς
 γενικ. = πτώσις γενική
 γερμ. = γερμανική, ός
 γεωδ. = γεωδαισία, -ικός
 γεωλ. = γεωλογία, -ικός, -ώς
 γεωμ. = γεωμετρία, -ι ός

γλωσσ. = γλωσσάριον, -α
 γνωμ. = γνωμικόν
 γρ. = γραφή
 γραμμ. = γραμματική, -ος, -ώς
 γροτ. = γραπτέον
 δ. άνάγν. = διάφορος άνάγνωσις
 δ. γρ. = διάφορος γραφή
 δεικτ. = δε κτικός, -όν
 δηλ. = δηλαδή
 δημ. = δημοτική, -ός, -όν
 διάθ. = διάθεσις
 δ. διατ. = δημοτικόν διατ χον
 δ. έρμ. = διάφορος έρμηνεία
 δ. μυρ. = δημοτικόν μυρολόγι
 διγ. = δίγαστον
 διορ. = διορισμός
 διόρθ. = διόρθωσις
 δ. προφ. = διάφορος προφορά
 δ. τραγ. = δημοτικό τραγούδι
 δοτ. = δοτική
 δουκ. = δουικός
 δυν. = δυνητικός
 δωρ. = δωρικός, -όν
 έβρ. = έβραϊκή, -ικός
 έγκλ. = έγκλιτικόν, -ός
 ειδ. = ειδικός, -ώς
 εικ. = εικασία
 ειρων. = ειρωνικός, -ώς
 έκδ. = έκδοσις
 έκκλ. = έκκλησιαστικός, -ός
 έκφ. = έκφορ
 Έκφρ. = Έκφρασις, -εις
 έλεγ. = έλεγείον, -εία, -είακός
 έμπρόθ. = έμπρόθετος, -έτως
 έν. = ένικός
 ένάρθρ. = ένάρθρως
 ενεργ. = ενεργητικός, -ή, -όν, -ώς
 ένεστ. = ένεστώσις
 ένν. = έννοείται
 ένν. = έννοια
 έντ. = έντεϋθεν
 έξορκ. = έξορκισμός, -οί
 έπ. = έπικός, -όν
 έπέκτ. = έπέκτασις
 Έπιγρ. = Έπιγραφή
 έπιγρ. = έπιγράμμα
 έπιθ. = έπιθέτως
 έπιθ. = έπιθετικός, -ή, -όν, -ώς
 έπιρρ. = έπιρρημα
 έπιφ. = έπιφώνημα
 έρμ. = έρμηνεία
 έρώτ. = έρώτησις
 έσφ. γρ. = έσφαλμένη γραφή
 έτερόκλ. = έτερόκλιτον
 εύκτ. = εύκτική

εύφημ. = εύφημισμός
 εύχρ. = εύχρηστος, -ον
 έφετ. = έφετικός
 ζωολ. = ζωολογία, -ικός
 θ. = θέμα
 θεοδ. = θεοδοσιανός
 θηλ. = θηλυκόν
 θρησκειολ. = θρησκειολογία, -ικός
 Ιατρ. = Ιατρική, -ικός, -ώς
 Ιδ. = Ιδίως
 Ισπ. = Ισπανικός, -ή, -όν
 Ιστ. = Ιστορία, -ικός, -ώς
 Ιταλ. = Ιταλική, -ικός
 Ιων. = Ιωνικός, -όν
 κ. = και
 κ.δ. = καιά έλλα
 κ.άλλαχ. = καιά άλλαχου
 κατ. = κατηγορούμενον
 κατηγ. = κατηγορηματικός, -ή, -όν
 κρητ. = κρητικός, -όν
 κτ. = κατά
 κτλ. = καιά τά λοιπά
 κττ. = καιά τό τσιαύτα
 κύρ. = κύριος, -ον
 κυρ. = κυρίως
 κώδ. = κώδις, -ικες
 κωμ. = κωμικός, -ώς
 λ. = λέξις
 λ. τραγ. = λαϊκόν τραγούδι
 λακων. = λακωνικός, -ικός
 λατ. = λατινική, -ικός
 λεγόμε. = λεγόμενος, -ον
 Λειτουργ. = Λειτουργικά βιβλία
 λόγ. = λόγος, λόγιον
 λυρ. = λυρικός, -ή, -όν, -ώς
 μ. = μόνον
 μαγ. = μαγικός
 μαθημ. = μαθηματικός, -ά
 μυθ. = μυθευτικόν
 ΜΜ = Μανιάτικα Μυρολόγ:α
 μεθομ. = μεθομητικός, -ή, -όν, -ώς
 μέλλ. = μέλλων
 μέσ. = μέσος, -ον
 μετεωρ. = μετεωρολογικός, -ώς
 μετοχ. = μετοχικός, -κώς
 μετων. = μετωνομία, -ός, -ώς
 μουσ. = μουσική, -ικός, -ικός
 μυν. = μυσαιωνικόν, -ικός
 μετ. = μετά
 μετβ. = μεταβατικός, -ή, -όν, -ώς
 μετγεν. = μεταγενέστερον, -ος
 μετφορ. = μεταφορικός
 μετφρ. = μετάφρασις
 μετχ. = μετοχή
 ναυτ. = ναυτικός, -ή, -όν, -ώς

νεώτ.	≡νεώτερ -ος	πρβλ.	≡παράβαλε	σύντ.	≡σύνταξις
νομ.	≡νομική,-ικῶς	πρόσ.	≡πρόσωπον,-α	συχν.	≡συχνάκις
νομοκ.	≡νομοκάνων	προσηγ.	≡προσηγορικός,-ῶς	σχόλ.	≡σχόλιον,-α
δθ.	≡δθεν	προστ.	≡προστακτική	Σχολ.	≡Σχολιαστής
οικογ.	≡οικογένεια	πρότασ.	≡πρότασις	τ.	≡τύπος
δμ.	≡δμοιος,-δμοίως	ρ.	≡ρῆμα	τμ.	≡τμήσις
δμοιουγ.	≡δμοιογένεια	ρηματ.	≡ρηματικός,-ή,-όν	τελικ.	≡τελικός
δν.	≡δνομα	ρηματ. π.	≡ρηματικά παράγωγα*	τοπογρ.	≡τοπογραφία,-ικός
δνομαστ.	≡δνομαστική	ρητορ.	≡ρητορικός,-ικῶς	τουρκ.	≡τουρκική,-ικός
δρ.	≡δρος	ρίζ.	≡ρίζα	τροπ.	≡τροπός,-ῶς
δρθότ.	≡δρθότερον,-ας	σ.	≡σελίς	Τυπικ.	≡ΤυπικόνΜοναστηρίων
δριστ.	≡δριστική	σανσκρ.	≡σανσκριτικός	ὑπερθ.	≡ὑπερθετικόν,-ῶς
δρυκτολ.	≡δρυκτολογία,-ικός	σατυρ.	≡σατυρικός,-ικῶς	ὑπερσ.	≡ὑπερσυντελικός
οὔδ.	≡οὔδέτερον	σημ.	≡σημασία	ὑποθετ.	≡ὑποθετικός
οὔσ	≡οὔσιαστικό	σημιτ.	≡σημιτι ὅς	ὑποκ.	≡ὑποκείμενον
π.	≡παρά	σκῶλ.	≡σκῶλιον	ὑποκειμ.	≡ὑποκείμενικός,-ῶς
παθ.	≡παθητικός,-ικῶς	σλαβ.	≡σλαβική,-ικός	ὑποκορ.	≡ὑποκοριστικόν,-ῶς
Πάπ.	≡Πάπυροι	σπαν.	≡σπάνιος,-ως	ὑποτ.	≡ὑποτακτική
παράγ.	≡παράγωγον,-α	στερ.	≡στερητικόν	φαρμακ.	≡φαρμακολογία,-ικός
παραθ.	≡παραθέσις,-ετικός	στρ.	≡στροπή	φαρμακευτ.	≡φαρμακευτικός,-όν
παρακ.	≡παρακείμενος	σ τρατ.	≡στρατιωτικός,-ῶς	φιλοσ.	≡φιλοσοφία,-ικός
παράλλ.	≡παράλληλος,-ον	συγγ.	≡συγγενικός,-ῶς	φρ.	≡φράσις
παρატ.	≡παρτατικός	συγκ.	≡συγκοπή	φυσ.	≡φυσικός,-ῶς
παρερμ.	≡παρερμηγεία	συγκακ.	≡συγκοκόμενος,-ως	χειρόγρ.	≡χειρόγραφον,-α
παρισ.	≡παρισινός	συγκρ.	≡συγκριτικός,-ικῶς	χημ.	≡χημεία,-ικός
παροιμ.	≡παροιμία	συλλ.	≡σύλλαβη	χρ.	≡χρήσις
περίφρ.	≡περίφρασις,-ικῶς	Συναξ.	≡Συναξάριον,-ιστής	χρν.	≡χρόνος
περσ.	≡περσική,-ός	σύνδ.	≡σύνδεσμος	χρησμ.	≡χρησμός
πιθ.	≡πιθανός,-ῶς	συνεκδ.	≡συνεκδοχική,-ικῶς	χρον.	≡χρονικός,-ῶς
πλάγ.	≡πλάγιος	συνεκφ.	≡συνεκφορά	Χρονογρ.	≡Χρονογραφία,-φος,-οι
πληθ.	≡πληθυντικός	συνήθ.	≡συνήθης,-ως	ψ	≡Ψευδο-
ποι.	≡ποιητικός,-ικῶς	συνηρ.	≡συνηρημένος	ψηφ.	≡ψηφισμα
πρζγμ.	≡πρᾶγμα,-ατα	συνθ.	≡σύνθεσις, συνθετικός	ῶσ.	≡ῶσαύτως

* Τὰ ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἐρμηνεύματος ὑπὸ ἰδίου ἀριθμοῦν πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως.
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ κειμένῳ συντεταγμέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

λήθιος-ον ὁ ἐπιφέρων λήθην· Ζωναρ.1305 λήθιαν νόμα **2)** λαθραῖος· Ἦσ.
ληθομέριμος-ον ὁ κίμων νά λημονώνται αἱ μέριμαι· Ὀρφ. Ὑμν.3,6.
λήθιον Ἦσ. «βαλίον».
λήθος-ος (τό) μτγν., ὄρω. λάθος ἡ λήθη βλ.λ.)· Θεοκρ.23,24 ζυνοῦν τοῖσιν ἐρώσι τὸ φάρμακον, ἐνθα τὸ λάθος.
ληθοσύνη (ή) ἔσφ. γρ. τοῦ λαθοσύνα βλ.λ.
ληθότης-ητος (ή) ἡ λήθη βλ.λ.)· Σουιδ., Ζωναρ.
λήθω δ.τ. τοῦ λανθάνω βλ.λ.
ληθώδης-ους-ες (λήθη) ὁ ληθαργικός βλ.λ.· Ἦσ. ἐν λ. κόμα.
ληΐ'άνειρα Ἦσ. «ή ποιοῦσα τοὺς ἀνδρας γυναικῶν ἐράν».
ληϊός-όδος (ή), ἐπ. δοτ. πληθ. -άδεσαι, θηλ. τοῦ ληϊός βλ.λ., ἡ συλληφθεῖσα αἰχμάλωτος, ἡ αἰχμάλωτος· Ἰλ.Υ 193 ληϊάδας δὲ γυναικας, ἐλευθερον ἡμαρ ἀπούρας, Ἀπολλ.Ρ 1,612.
ληϊοτήρ-ηρος (ὁ) (λήϊον) ὁ καταρῶγων, ἀφανίζων, καταστρέφον τὰ σπαρτά· Σουιδ., Ὀδ.Σ 29 πάντας δόδοντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι σὺς ὡς ληϊοτείρης.
ληϊός-α-ον (ληϊί) μτγν. ὁ συλληφθεὶς ὡς λεία, αἰχμάλωτος· Ἰουλ.Αιγ.ΑΠ 6,20 Λαίς ἔθηκεν ἐφ' κάλλει ληϊδίν, ΑΠλ.4,203.
ληϊδιώδεις Ἦσ. «τριβωνιώδεις».
ληϊζομαι κ. μων., κυρ. ἐπ. κ. ἰων., κ. λειζ', ἀπτ. λήζομαι, παρατ. ἐλγζόμεν, ἐπ. μέλλ. ληϊζομαι, ἀόρ. ἐληϊζάμην, ἐπ. ληϊσσάτο κ. ἀπτ. ἐλῆσαστο, παρακ. ἐν παθ. σημ. λέλῆσμαι, λαμβάνω ὡς λάφυρον, ἀπάγω ὡς λείαν εἰτε ἀνθρώπου, εἰτε πράγματα· Ἰλ.Σ 28 θμωαί δ', ἄς Ἀχιλλεύς ληϊσσάτο Πάτροκλός τε, Ἦρ.3,47 θώρηκα ἐλπίσαντο τῷ προτέρῳ ἔπει, Εὐρ.Τρω.866 δόμων δάμαρτα ξενονάτης ἐλῆσαστο· Ἦσ. λαμβάνω διὰ τῆς βίας, κερδοῖμαι, κτῶμαι· Ἦσ. Ὀδ.Ἐργ.322 ἄδων ἐλπίται ἡ δ' ἀπὸ γλώσσης ληϊσσεται, αὐτ.702 οὐ γάρ τι γυναικὸς ἀνήρ ληϊζειτ' ἀμεινον τῆς ἀγαθῆς, Σιμων.6 **2)** ληστεῖω, ληλατῶ, ἐρημνῶν, λαφυραγωγῶν, ἰδ. δι' ἐπιδρωμῶν· Θουκ.1,5 ἐλῆζοντο δὲ καὶ κατ' ἠπειρον ἀλλήλους, Ἀνδοκ.1,101 ἔπειμα τὴν χώραν, καὶ ἐλῆσω . . τοὺς πολίτας τοὺς αεαυτοτῶν, Ξεν.Ἀν.4,8,23 κἀντεῦθεν ὀρμηόμενοι ἐλῆζοντο τὴν Κολχίδα, Διόδ.Σ 11,88 Τυρρηνῶν ληϊζομένων τὴν θάλατταν, Ἰουλ.Αδγ.7,210α· Ἦσ. κ. μτφ.· Πλάτ.Ἐπιν.976Α ληϊζονται τὴν τῶν ζῶων φύσιν· Ἦσ. ἀπολ. λαφυραγωγῶν, ληλατῶ· Ἐπιγρ. Ἦρ.4,112 ζῶν ἐζῶων τὴν αὐτὴν ἐκείνησι, θηρευόντες τε καὶ ληϊζόμενοι, Λυσ.20,24 ἐληϊζόμεν ὀρμηόμενος ἐνταῦθεν καὶ τοὺς πολεμίας κακῶς ἐποίουν, Θεοφύλ.Σ Ἰστ.3,16,3 τὴν πολεμίαν ληϊσσοντας **3)** τὸ ἐνεργ. ληϊζῶ π. πλείστοις ἀντιγραφοῖς τοῦ Θουκ. ἐν χρ. τὸ παθ. ἀπάγομαι ληστρικῶς· Εὐρ.Μήδ.256 ἐκ γῆς βαρβάρου ληϊσμένη, αὐτ.Ἐλ.475 οὐ τί που λελῆσμεθ' ἐξ ἀντρων λέχους· ἰδὲν μου ἠράνην, νομίζω, ἡ σίνευνος γυῆ ἐκ τοῦ σπηλαίου), Λουκ.Ὀνειρ.14 ληϊζόμενος ἡμᾶς ὄρων.
ληϊη (ή) ἰων. τ. τοῦ λεία βλ.λ.
λήϊμος Ἦσ. «εὐδοτος».
ληϊνή (ή) πᾶν. κλαίνα, ἱμάτιον.
ληϊνόμος-ον μτγν. ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἀγρότης· Ἀρχι.ΑΠλ.4,94.
λήϊον (τό), ὄρω. λῆον οἱ ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ ὑπάρχοντες ἀθέρσιτοι καρποί, σπαρτά ἐν ἀκμῇ θερισμοῦ· Ἰλ.Β 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζεφύρου βαθὺ λήϊον. ἐλθῶν, Ἦρ.1,19 λήϊα ἔμμηραμένου ὑπὸ τῆς στρατιῆς, Φερεκρ.20, Ἀριστ.Ζ 1 612α,32 ἐσθίουσι τοῦ σίτου τὸ λήϊον, Ἀρρ.Ἀν.1,4,1 λήϊον σίτου βαθὺ, Ἐπιγρ. λήϊα τε σταχῶν, Ἦσ. τ. τοῖς μετέλ. ποι. ὁ μὲ σίτον ἐσπαρμένος ἀγρός· Θεοκρ.

10,42 ταῦτο τὸ λῆον εὐεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὄντι μάλιστα, Βάθρ.88,3 λήϊου κόμη **2)** Ἐπιγρ. ἡ λεία βλ.λ. **3)** τὸ λήϊον βλ.λ.
ληϊός-ίδος (ή), ὄρω. λαίς ἐπ. τ. τοῦ λεία, λάφυρον, τὸ δι' ἀρπαγῆς λαμβανόμενον, ἰδ. ἐπὶ κτηνῶν· Ἰλ. Λ 677 ληϊδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν ἠλιθα πολλήν, Ξεν.Λακ.13,11· Ἦσ. κ. ἐπὶ παντὶ εἶδους λείας· Ἰλ.138 ὅτε κεν δατεῦμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί, Ὀδ.Γ 106 πλάζομενοι κατὰ ληϊδᾶ κ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ αἰχμάλωτοι· Αἰσχ.Ἐπτ.331 λαίδους ἄλλυμένας μίξορῶου **2)** ἀνευ ἐν. ληστευσεῶς τινος ἡ λαφυραγωγῆσεως, ποιμνία, ἀγέλαι· Ἦσ. Ὀδ.Θ 444 ληϊδ' ἀέξειν, βουκόλιας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Θεοκρ.25,97 ληϊδος ἐρχομένης, στείνοντο . . πίνους ἀγροὶ μυκηθμῶν.
ληϊσιθῖον Ἦσ. «εἰρησόμενος».
ληϊσιμαθία Ἦσ. «αἰχμάλωτος, ληλησιμένη».
ληϊστήρ-ηρος (ὁ) ληστήρ βλ.λ.· Ὀδ.Γ 72 οἶά τε ληιστήρες ὑπερ ἄλα, τοί τ' ἀλώονται.
ληϊστός-ή-όν κ. ἐν Ἐπιγρ. λειστός ὄν δύναται τις νά κερδῆσῃ διὰ τῆς βίας, νά πάρῃ τὴν λείαν· Ἰλ.1 406 ληιστοί μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα.
ληϊστοσάπλιγγας Ἦσ. «οἱ Τυρρηνοί' ἐπειδὴ πρῶτοι σάπλιγγες εὐρεταί γεγονάσιν».
ληϊστός-ός (ή) ληστεια, ληλασία· Ἦρ.5,6 τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου καὶ ληϊστός κἀλλιστον.
ληϊστωρ-ορος (ὁ) κ. π. πεζ. ληστωρ ὁ ληιστήρ βλ.λ.· Ὀδ.Ο 427 ληιστορες ἀνδρες **2)** ὡς ἐπιθ. ὁ δι' οὐ ληϊζεται τις· Μακεδ.ΑΠ 9,649 ληιστορι γαλκῶ.
ληϊτή (ή) κ. λητῆ Ἦσ. ἡ ἱέρεια.
ληϊτῖαι Ἦσ. «ηγεμονία, στρατιαί».
ληϊτις-ίδος (ή) ἡ συνεργούσα εἰς τὴν λείαν, ἡ λαφυραγωγούσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς· Ἰλ.Κ 460 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίη ληϊτιδί διας Ὀδυσσεύς, Πaus.5,14,5 Ἀρτέμιδι θύσαι καὶ ληϊτιδί Ἀθηνᾶ· **2)** ληϊτιά βλ.λ.· Ἀπολλ.Ρ 1,818, Λυκόφρ.105.
ληϊτοᾶρχαι Ἦσ. «οἱ καθηγούμενοι τῶν θυσιῶν καὶ ἐσπάζεων, καὶ ἀρχαὶ καὶ λειρεῖς».
λήϊτον (τό) (λαός, λεώς, π. Ἦσ. λαίτον βουλευτήριον, πρυτανεῖον ὡς ἐκάλουν τοῦτο οἱ Ἀχαιοί τῆς Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος· Ἦρ.7,197 ἔργεσται τοῦ ληϊτου αὐτοῖ φυλακὸς ἔχουσι (λήϊτον δὲ καλέουσι τὸ πρυτανεῖον οἱ Ἀχαιοί)· Ἦσ. λαίτων τὸ ἀρχεῖον κ. «λαίτων τῶν δημοσίων τόπων» **2)** τὸ δημόσιον, ἡ πολιτεία· Πλουτ.Ρωμ.26 λήϊτον γάρ τὸ δημόσιον ἐπὶ νῦν Ἑλληνες καὶ λαόν τὸ πλῆθος ὀνομάζουσι.
ληϊτουργῶν-έω δ. τ. τοῦ λειτουργῶ βλ.λ.
ληκῶς (ληκῶ), ἀπαρφ. ὄρω. ληκῆσαι, λαϊκάζω βλ.λ.· Φερεκρ.117· ἰδ. παθ. ἐπὶ γυναικός· Ἀριστοφ.Θεσμ.493 ὅταν μάλιστα ὑπὸ τα ληκῶμεθα τὴν νύκτα, Φερεκρ.177 ληκῶμεσθ' **2)** Ἦσ. ἐληκῶν τὸ πρὸς φῶδην ὀρθεῖσθαι.
ληκῆμα-ατος (τό) (ληκῶ) λαγνεία, πορνεία, ἀφροδισιασμός· Ἐπικ.ἀπ.414 (πληθ.) **2)** ἡ δ.ἐρμ. πιθ. (ληκῶ) ἀνακραυγᾶσμα, σκουῆξιμο.
ληκῆτης (ὁ) (ληκῶ) μτγν. ὁ κραυγάζων, φωνακλάς· Τιμων Φλ.42 ἀγοραῖων ληκῆτης ἐπέων.
ληκίνδα παίζειν μτγν. παίζω μὲ χρόνον, κρατῶ τὸν χρόνον· Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιγρ.152,11, Λουκ Λεξιφ.8 ὁ δὴ ληκίνδα ἐπαίζειν, ἄλλος ἐρρικνοῦτα σὺν γέλωτι τὴν ὄσφον.
ληκτήριος-α-ον (λήγω) μτγν. ἔσχατος· Λυκόφρ.966 νῆσον εἰς ληκτήριαν (εἰς τὰ τελευταῖα ὄρια τῆς νήσου).
ληκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων τέρμα εἰς τι· (ἐσφ.ἀν.) Ἰππ. Ὑγρ. ὁ ληκτικός δόδυνος **2)** κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ τέλος εὐρισκόμενος, τελικός· Ἀπολλ. Δύσκ.Σύντ.7,10 ληκτικαὶ συλλαβαί, Κατ. Ἀστρ.Κ 7,194,18 ληκτικός ζῶδιον, Ἀλκτικόν σμυετον.
ληκτός Ἦσ. «καταληπτός»

Ληκούθειος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς λήκυθον βλλ.·
 || ἐπὶ λόγου, πομπῶδης : Καλλ.ἀν.319 ληκούθειος
 Μούσα (ἢ τραγωδία).

Ληκουθιάδες ἴσ. ἐνώπιον ποιάς.

Ληκυθίζω μτγν. ὀμιλῶ τὴν κούφης φωνῆς, βοῶ
 ἄς ἐντός ληκύθου : Καλλ.ἀν.10,13P τραγωδῶς
 Μούσα ληκυθίζουσα, Φρύν.Σοφ.Παρ.86B, Πολυδ.
 4,114,7· || μτ. αἰτ. θέσεις ληκυθίζω λέγειν κοι-
 νοτοπίας : Στράβ.13,154 μηδὲν ἔχειν φιλοσοφεῖν
 πραγματικῶς, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν.

Ληκυθιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λήκυθος βλλ.,
 μικρὸν δοχεῖον, φιαλίδιον ἐλαίου : Δημ.736 ἰμά-
 τιον ἢ ληκυθιον ἢ ἄλλο τι... Ἄνων.π.Σουῖδ.·

2 | ὄν. τῆς τροχαϊκῆς ἐφθήμεριδος, λαβοῦσης
 τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ ἡπύκ | θιον. ἀπ | ὠλεσ | εν :
 Ἄριστφ.Βάτρ.1246, Ἡφαιστ.6,2.

Ληκυθιάς-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
 οἰκογ. τῶν Ληκυθοειδῶν.

Ληκυθισμός (ὁ) μτγν. τὸ φωνασκεῖν, ὀμιλεῖν ἢ
 φωνάζειν ἢ φάλλειν μετὰ δυνατῆς καὶ λαρυγγί-
 δου φωνῆς : Πλουτ.Ἡθ.1086E, Ἄνων.π.Σουῖδ.

Ληκυθιστής (ὁ) ὁ μεγαλοφωνῶς ὀμιλῶν, κομπορ-
 ρήμων, ἀλαζῶν : Σοφ.ἀν.1063.

Ληκυθοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια δικο-
 τυλῆδων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν μυρτανθῶν.

Ληκυθοποιός (ὁ) μτγν. ὁ κατασκευάζων ληκυ-
 θους βλλ. : Στράβ.15,167 στεγγιδιοποιούς τε καὶ
 ληκυθοποιούς ταχὺ γενέσθαι πολλούς.

Ληκυθοπάλης (ὁ) μτγν. ὁ πάλων ληκυθους βλλ.·
 Πολυδ.7,182.

λήκυθος (ἡ) κ. νεώτ. κ. Δημ., ὄρω. λάκυθος ἐ-
 λαιοδόχον ἀγγεῖον, δοχεῖον ἐλαίου, ροί : Ὀδ.Ζ 79
 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑφρὸν ἐλαίου, Ἰνπ.
 Νούσ.4,51, Φιλ.Βελον.102,41, Πορφύρ.Σ.κ.15 καὶ τὴν
 πηγὴν ἐν τῷ κώλυμα | τοῦ βράχου, ἔκει ἐστὶν ἄ-
 κρια, νὰ κύνη σὰ σὲ λήκυθο | τὰ μουσικὰ τῆς
 ἀκρίας· || ὄμ. θήκη μύρου, φιμύθου κττ. :

Σοφ.ἀν.130, Ἄριστφ.Πλ.810 αἰ δὲ λήκυθος μύρου
 γέμουσι | τοιοῦτου εἶδους ἀγγεῖα συνεβά-
 πτητοσ | ἡ οὐνεκάοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ : αὐτ.
 Ἐκκλ.538 μόνον οὐ στεφανώσασ' οὐδ' ἐπιθεῖσα
 λήκυθος· || νεώτ. φασ. φιαλίδιον ὑάλινον ὠρι-
 σμένης χωρητικότητος, ὄρω χρῆσιμῆς διὰ τὸν
 προσδιορισμὸν τῆς πυκνότητος τῶν στερεῶν καὶ
 ὑγρῶν σωμάτων· **2** | ἐν τῷ πληθ. ρητορικῶς οἰχί-
 ματα, ἐπιτήδευσις περὶ τὸν λόγον, ρητορικὸς καλ-
 λωπισμὸς : Κικ. Ἀττ.1,14,3, Πλίν. Ἐπιστ.1,2,4· πρὸβλ.
 ληκύθειος, ληκυθισμός.

3 | ὁ προέγων χόν-
 δρος τοῦ λάργυγος, τὸ πῆλον τοῦ Ἄδῳ, τὸ
 κορυδί : Κλέαρχ.72· || λήκυθος ἀπευθυσμένου
 νεώτ. ἀνατομ. ληκυθοειδῆς ἀνεύρουσμα κατὰ τὸ
 δύο κατὰ τριτημόριον τῆς ἐνδοπυελικῆς μοίρας
 τοῦ ἀπευθυσμένου ἄ. κοπροδόχου λήκυθος.

Ληκυθοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων λήκυθον : Πο-
 λυδ.3,154.

Ληκῦτῖα (ἡ) πᾶσι. ἡ λήκυθος βλλ.1,1.

Ληκῶ-άω (1) βλ. Ληκῶ.

Ληκῶ-έω (2) μ. ἐν ὄρω. τ. Ληκῶ βλλ.

Ληκῶ-σος (ἡ) τὸ ἀνδρικό μῦριον Ἰσ., Φῶτ.

Λημα-ος (τὸ) (ἴω) θέλησις, ἐπιθυμία, ἀπόφασις,
 ἰσχυρὰ θέλησις : Ἐπιχ.182, Εὐρ.Μῆδ.348 ἦκιστα τοῦ-
 μιν λῆμα ἔφω τυραννικόν· ἐν φρ. λῆμα Κορωνί-
 δος ἡ Κορωνίς : Πίνδ.Π.3,25· λῆμα τῆς
 ἡμτρικῆς ὑπερφάνειας : Σοφ.ἀν.1427· λῆματος
 κἀκῃ ἀδυναμία θελήσεως, δεῖκῖα : Αἰσχ.Θεορ.616·

2 | κατὰστασις πνεύματος, διάθεσις, ὅταν ἐν κα-
 λῇ σμῃ. θάρρος, ἀποφασιστικότης : Σμῶν.140 εὐ-
 τολῶμων φυχῆς λῆμα, Πίνδ.Π.8,45 γενναῖον λῆμα,
 Αἰσχ.Ἐπ.448 αἰθῶν τέτακται λῆμα (θερμὸς, ὑ-
 πέρθερμος κατὰ τὸ θάρρος), αὐτ.Πέρο.55 το-
 ξουλακῶ λῆμασι πιστοῖσι ἰπνοισθότες εἰς τὴν τοξέυ-
 τικὴν αὐτῶν ἰκανότητα, Ἄριστφ.Νεφ.457 λῆμα

οὐκ ἄταλμον· || ἐν κακῇ σμῃ. θρασυτής, ὀλα-
 ζουσία, ἀθάβεια : Σοφ.ΟΚ 877 ὅσον λῆμα ἔχων
 ἀφίκου, Ἄριστφ.Νεφ.1350 θῆλον . . τάνθρόπου
 ὅτι τὸ λῆμα· || ποι. λ. ἐν χρ. κ. π. πεζ. πνευμία,
 θάρρος, διάθεσις πρόθυμος : Ἡρ.5,72 ἔργα χει-
 ρων τε καὶ λῆματος, διῶδ.Σ 2,58 τοῖς ἄλλοις τῆς
 φυχῆς λῆμασιν ἀξιάλογα, Ἰάσ.Π1 3,10,4, Λουκ.
 Δημ.Ἐγκώμ.50 ἀνδρῶτων μὲν αὐτῶ τὸ λῆμα.

Λημάλεος-α-ον (λήμη) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης
 λήμης, τοιμηπλήρης, τοιμηπλάσιμένος : Λουκ.Λεξίφ.4
 τοὺς ὀφθαλμούς . . μηκέτι λημαλέος εἶναι
 μηδὲ διερόν βλέπειν.

Λημάτιος (ὁ) πλήρης λήματος βλλ.1, κ.2, φρο-
 νήματος, ἀποφάσεως, θαρραλέος, ἀποφασιστι-
 κός : Ἄριστφ.Βάτρ.494 ληματίας κἀνδρείος εἶ
 (ἔσφ.γρ. λημτσίφαι).

Λημάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λῆμα βλλ.2) Ἰσ.
 «φρόνημα».

Ληματιώ-άω ἔχω λῆμα, θάρρος, τόλμη· Ἄριστφ.
 Βάτρ.494 ληματίας κ' ἀνδρείος εἶ (ἔσφ. ἀνάγγ.,
 διῶδρ. ληματσίφαι).

Ληματοῦμαι-δομαι μ. ἐν παθ. παρακ. π. Ἰσ.
 «ελημητάωμαι» λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Λημέρι (τὸ) δημ. τὸ καταφύγιον ἢ κρησφύγε-
 τον τῶν ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν : Πολίτ.Ἐκλ.
 Τραγ.45,7 πῆσαν τὰ φύλλ' ἀπ' τὰ κλαρία, Ξε-
 σκίωσαν τὰ λημέρια, Ζάλοκ.167,13 ἀμέριμον κοι-
 μῶντ' ἐδῶ εἰς τὸ κρηπτόν λημέρι· || καταφύ-
 γιον ἢ κρησφύγιον, ἐνδιαίτημα τῶν ληστῶν :
 Παπαδ.Χρ.Μηλ.80 εἶχε ὁσέοι ὁ Χρῆστος τὸ λη-
 μέρι του ἐπὶ ὑψηλοῦ ζυγοῦ ἐνοῦστος δύο ἐξηρ-
 μένας κορυφάς· **2** | φωλεὰ ἀγρίων θηρίων.

Λημερίαζω δημ. κ. -έω κἀνω λημέρι, διέρ-
 χομαι τὴν ἡμέραν ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ : Πολίτ.Ἐκλ.
 Τραγ.47,2 κλαίει τὰ δένδρα, κλαίει, κλαίει τὰ
 κλαρία | κλαίει καὶ τὰ λημέρια πού λημερίαζα.

Λῆμη (ἡ) κ. νεώτ. ἡ περὶ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀ-
 φθαλμῶν πενήγνῖα ὄλη, ἡ τσίμπλα : Ἰνπ.Ἀρχ.Ἰητρ.
 19 καὶ λῆμη ἐπ' αὐτῶν (τῶν ὀφθαλμῶν) ἤ· || κτ.
 πληθ. αἰ λῆμα ὀφθαλμοῦ πάσχοντες : Ἄριστφ.
 Λυσ.301 οὐ γὰρ ἂν ποθ' ὦδ' ὀδᾶξ ἐδρυκε τὰς
 λῆμας ἐμοῦ· || μφ. ἢ τοῦ Πειραιῶς λῆμη ἡ
 Αἴγινα : Περικλῆς π. Ἄριστφ.Ρητ.141π,15, Πλουτ.Περ.
 8 τὴν Αἴγιανῶς λῆμην τοῦ Πειραιῶς ἄφελειν κε-
 λεύσαι· || ὄμ. λῆμα Κρονικαὶ ὄρασισι προλήθεις
 ἐμποδίζουσαι τὴν πνευματικὴν ὄρασιν : Ἄριστφ.
 Πλ.58)· **2** | νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεο-
 πτέρων ἐκ τῶν χρυσουμυλιδῶν.

Λημίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λῆμη βλλ. : Ἰνπ.Ἐπιδ.1,5
 λῆμια δυσκόλως πολλοῖσιν ἐκρηγνύμενα.

Λῆμμα-ατος (τὸ) (λαμβάνω) κ. νεώτ. πᾶν τὸ
 λαμβανόμενον, εἰσδόχημα, πρόσδοτος : Αἰσχ.Ἰκ.363
 λῆμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἄγνου, Λυσ.32,20 λῆμμα καὶ
 ἀνάλωμα, Πλάτ.Νόμ.920C λῆμμά τε καὶ ἀνάλω-
 μα τί ποτε τί καπήλω κέρδος ποιεῖ τὸ μέτρον,
 Αντίφ.Καρ.π.Πλουτ.Ἡθ.182E· || γεν. κέρδος,
 ὠφέλεια : Δημ.60 οὐδὲν λῆμμ' ἂν οὐδεὶς ἔχοι
 πρὸς τίς ἐγὼ πεπολιτευματ' || ἰδ.ἐπὶ ἀδίκου κέρ-
 δους : Δεῖν.1,45, Δημ.450 ἐπὶ . . πονηροῦ καὶ παν-
 τὸς ἥτιτος λῆμματος (μη δύναμενος νὰ ἀντιστῆ
 εἰς τὸν πειρασμόν τοῦ κέρδους) κ. συν. κτ. πληθ. :
 Σοφ.Ἀντ.313 τῶν αἰσχροῶν λημμάτων, Ἀντιφῶν.196
 τᾶπό Θράκης λῆμματα ἔλκουσι δεῦρο, Δημ.96
 φασὶ δ' εὐνοίας δίδοναι, καὶ τοῦτο τοῦμόμ' ἔχει
 τὰ λῆμματα ταῦτα· **2** | πᾶν ὄτι λαμβάνεται
 ὡς δεδομένον κυρ. ἐν τῇ λογ. ἢ μία τῶν δεδομέ-
 νων προτάσεων τοῦ -συλλογισμοῦ : Ἄριστφ.Τοπ.
 10α,14 τὰ οἰκεία τῆ ἐπιστήμῃ λῆμματα, Ἄπολλ.
 Δύσκ.Σύντ.245 ἐπὶ λῆμασι τῷ τοιούτῳ ἰδ. ἢ μει-
 ζων πρότασις : Κρίν.3,269· κ. π. μτγν. : Γαλ.14,627
 ἀποδεικτικά λῆμματα παρασχεῖν (ἀπόδειξις.)·

3 | ἡ ὄλη ἢ οὐσία προτάσεων, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ

ύρος· Διον. Ἄλ. Δημ. 20, Λογγίν. 15, 20. || ὄθ. ἡ ἐπιγραφὴ ἡ ὑπόθεσις ἐπιγράμματος: Μαρτιάλλ. 14, 2. || θέμα τι πρὸς ἐξέτασιν: Πλίν. Ἐπιστ. 4, 27, 3, Μαρτιάλλ. 10, 59. || βαυκαλισμός, ναυορίσμος: Αἰσ. Ἐπιστ. 12, 90. || νεώτ. ἐν τῇ λεξικογραφίᾳ ὁ ἀρχικός καὶ κυριώτερος τύπος λέξεως, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπάρχοντα ἄλλοι τύποι τῆς αὐτῆς λέξεως κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ἠλλοιωμένοι φωνητικῶς κ. ἐν τοῖς μαθημ. πράσεσι, ἥτις ἀπαξ ἀποδειχθεῖσα λαμβάνεται πρὸς ἀλήθεια πρὸς ἀπόδειξιν ἄλλης προτάσεως: 4) ἐντολὴ ἢ παραγγελία ἐπιβαλλομένη εἰς τινα, προφητικὸν ἔργον, προφητεία: Πλ. Ν. α. 1, 1) λῆμμα Νινευῆ, βιβλὸν ὁράσεως Ναοῦ τοῦ Ἐλκεσίου, αὐτ. Ἀμβ. 1, 1) τὸ λῆμμα ὁ εἶδεν Ἀμβακοῦ ὁ προφήτης.

λημματίζω μτγν. παρέχω πίστωση, πιστώνω: Πάπ. ἀλλὰ θελωμέν σε εἰς ὀλίγου λημματισθῆναι κερθῆναι. 2) λαμβάνω, δεχόμενος ὡς ὑπόθεσιν: Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 101, 27 τὰ λημματισμένα (αἱ προτάσεις).

λημματικός-ἡ-όν ὁ γνωρίζων νὰ ἐπιλαμβάνηται τῆς καταλλήλου εὐκαιρίας: Ἰνπ. Εὐσχ. 3.

λημματινιτό ὑποκορ. τοῦ λήμμα βλ. λ.): Πτολ. Μαθ. 1, 10, Δαμασκ. Ἀρχ. 233, Ὀλυμπ. Μετ. 261, 27, Ζωναρ. **λημματισμός** (ὁ) μων. κτήσις, κέρδος, ὠφέλεια: Νικ. Χων. Χρον. 43Α.

λημματιστής (ὁ) πάπ. ὁ εἰσπράκτωρ φόρων. **λημνία γῆ** (ἡ) νεώτ. γεωλ. εἶδος γῆς ὑπερῶθρου εὐρισκόμενον ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ.

λημνιακός-ἡ-όν μτγν., ὄρω. λαμνιακός ὁ λήμνιος βλ. λ.: Καλλ. ἀπ. 1, 44F.

λήμνιος-α-ον κ. νεώτ., θηλ. κ. λημνιάς-άδος κ. λημνιά-ιδος ὁ κάτοικος τῆς νήσου Λήμνου: || ὁ ἐκ τῆς Λήμνου προερχόμενος ἢ ὁ ἐν Λήμνῳ: Σοφ. Φιλ. 800 Λήμνιον πῦρ, Ἀριστ. Φερ. 1162 Λήμνιο ἄμπελο κ. παροιμ. ἔργα Λήμνια ἀνόσια ἔργα, ὡς ἐκ τῆς κακίας γυναικῶν τινῶν Λημνίων: Ἦρ. 6, 138 ἀνά τῃ Ἑλλάδι τὰ σχέτλια ἔργα πάντα Λημνία καλέεσθαι. || τὸ θηλ. Λημνιάς (Λαμνιάς) ἡ γυνὴ τῆς Λήμνου: Πίνδ. Ο 4, 18 Κλημνείοι παῖδα Λαμνιάδων γυναικῶν ἔλυσε ἐξ ἀτιμίας. || κ. Λημνιάς ἡ ἐκ Λήμνου προερχομένη: Νικ. Ἐθ. 865 λημνιάς μίλιτος.

λημνίσκος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. στενὴ ἐξ ἔριου ταῖνια, δι' ἧς ἀνεδοῦντο τὰ κομβολόγια: Ἐπιγρ. || ταῖνια δι' ἧς ἀνεδεῖτο ἡ κόμη: Πολύβ. 18, 46, 12 στεφάνους ἐπιρριπτούτας καὶ λημνίσκου, Ποσειδών. 9J, Πλούτ. Σύλλ. 27 λημνίσκων δύο κατηρημένον, ΑΠ 12, 123. || ὄμ. ταῖνια πρὸς δεξιὴν τὴν ποδῶν τῶν πτηνῶν: Κάλλι. 2. || χειρουργικὸς ἐπίδεσμος: Μνησιότ. Ἀθ. π. Ὀρειδ. 15, 16 μοτῶν, μοτάρη, ξαντό: Ἡλιόδ. π. Ὀρειδ. 50, 49, 1, Γαλ. 19, 97. 2) νεώτ. ἐν τῇ παλαιογρ. σημειῖον ἀποτελούμενον ἐκ παύλας μεταξὺ μιάς ἀνω καὶ μιάς κάτω στιγμῆς. 3) ἀντικείμενα ἔχοντα σχῆμα λημνίσκου (οἷον μαθηματικὰ καρπούλα, ὀρυκτολογικὰ διαμορφώσις, ἀνατομικὰ διαπλάσεις).

λημνόθεν ἐπίρωρ., ὄρωρ. λαμνόθεν ἐκ τῆς Λήμνου: Πίνδ. Π 1, 52 φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει τεϊρόμενον μετανάσσοντας ἔλθειν.

λημότης-ητος (ἡ) (λήμη) σχόλ. πόνος τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμία: Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ. 326.

λημφαπόδοσις-εως (ἡ) πάπ. λήφισ καὶ ἀποδοσις, συντέλεσις ὁσοσοληφίας: τὴν πᾶσαν λημφαπόδοσιν ὑπὲρ ἐμοῦ ποιήσασθαι.

λημφίς (ἡ) μτγν. τ. τοῦ λήφισ βλ. λ.: Πάπ.

λημφομαί λήφωμαί, μέλλ. τὸ λαμβάνω βλ. λ.

λημφο-ᾶ (λήμη) κ. νεώτ. ἔχω λήμας, τσίμηλες ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἰνπ. Προορ. 2, 18. || εἰμαι τσίμηλιάρης, σχεδὸν τυφλὸς ἢ μωψός, κοντοφθαλμῶς: Ἀριστ. Φερ. 327 εἰ μὴ λημφίς κολοκύνταις ἰεῖον μὴ ἔχρη τσίμηλες ὡς κολοκύνθας τὸ μέγε-

θος, Λουκ. Τιμ. 2 Λημῶν καὶ ἀμβλυώττειν. || κ. μτφ. λημῶ Κρονικός λέγεται τυφλωτῶν τὸν οὐτὸν ἐκ τῶν παλαιῶν προλήψεων: Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 581 Κρονικός λέγεται δυνως λημῶντες τὰς φρένας. **λημώθης-ους-εως** (λήμη) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλῆρης λήμης, τσιμηλιάρης: Ἀλέξ. Τραλλ. 2.

λην ἀπαρωρ. τοῦ λῶ βλ.

λην Ἦσ. εἰλιαν.

ληναί (αἱ) (ληνός) μτγν. αἱ Βάκχαι: Ἡράκλειτ. 14, Στραβ. 10, 3, 10 Ληναί τε καὶ Οὔται καὶ Μιμαλάδες, Διον. Περ. 702, Θεοκρ. 26 τίτλ. Ληναί ἢ Βάκχαι. || Ἦσ. εἰλιανὶ Βάκχαι, Ἀρκάδες.

ληναία (τὰ) βλ. ληναίος.

ληναίω μτγν. ἐορτάζω τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκχου: Ἡράκλειτ. 15.

ληναϊκός-ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ληναία βλ. λ.: Ποσειδ. π. Ἀθῆν. 10, 414E ἐκ γὰρ ἀγνώμων τῶν τότε ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ καλλιάδην, Πλούτ. Ἦθ. 8391, Πολυδ. 4, 121 θέατρον ληναϊκόν.

ληναϊός-α-ον (ληνός) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ληνόν, τὸ πατητήρι' ἰδ. ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὡς θεοῦ τοῦ ληνοῦ: Διόδ. Σ 3, 63 τὸν δ' οὖν Διόνυσον ἐπελευθόνητα . . διδάσσει τὴν τε φύτεϊαν τῆς ἀμπέλου, καὶ τὴν ἐν ταῖς ληνοῖς ἀπόθλιφιν τῶν βοτρυῶν, ἀφ' οὗ ληναῖον αὐτὸν ὀνομασθήνα: || Ληναία (ἰεραὶ ἱεῖ) ἐορτὴ ἐν Ἀθῆναις ἀγομένη κατὰ τὸν μῆνα Ληναίων Ἰασηλιῶναι εἰς τὴν τῆν τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐτελοῦντο δραματικὴ ἀγῶνες, ἰδ. μεταξὺ τῶν κομικῶν ποιητῶν: Ἀριστ. Ἀχ. 1155 δε γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Ληναία χορηγῶν ἀπέλυτ' ἀδεινον. || Ληναῖον (τὸ) τόπος ἐν Ἀθῆναις ἐνθα τὰ Ληναία ἐωρτάζοντο: Ἀριστ. Ἀχ. 504 αὐτοὶ γὰρ ἔμενον οὐδὲ Ληναίω τ' ἀγῶν, κοῦπω ξένοι πάρεσιν (ὁ τῶν Ληναίων δραματικῶς ἀγῶν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸν κατ' ὄστυ), Πλάτ. Πρωτ. 327 ἐπὶ Ληναίω, Νόμ. π. Δημ. 517 ἢ ἐπὶ Ληναίω πομπή. **ληναίτης** (ὁ) ὁ ληναϊκός βλ. λ.: Ἀριστ. Ἰνπ. 547 ὄρυβον χρυστόν ληναίτην.

ληναίων-ῶνος (ὁ) ὄν. τοῦ ἐβδόμου ἀπτ. μηνὸς Γαμηλιῶνος, καθ' ὃν τὰ ἐν Ἀθῆναις Ληναία ἐορτάζοντο (ἀντιστοιχῶν περίπου πρὸς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Φεβρουαρίου): Ἡσόδ. Ἐργ. 504 μῆνα δὲ Ληναίωνα, κάκ' ἤματα, βόσθωρα πάντα.

ληναῖός-εως (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Διονύσου.

ληναῖω Ἦσ. βακχεύω.

ληναῖών-ῶνος (ὁ) μων. ὁ τόπος τοῦ ληνοῦ βλ. λ.): Γεωπ. 6, 3.

ληναϊτικό (τὸ) δημ. ἢ ἀντὶ χρημάτων εἰς ἔλαιον ἀμοιβὴ εἰς ἐλαιοτριβὴν διὰ τὴν τριβὴν τῶν ἐλαίων.

ληνιῶν (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ ληνός βλ. λ.

ληνιός-ἰδος (ἡ) μων. ἡ βακχεύουσα, Βάκχη· Εὐστ. 629, 30, Σουίδ. 2) ληνός βλ. λ. 2): Πάπ. || ὄμ. ληνός βλ. λ. 3): EM 478, 28.

ληνοβάτης (ὁ) μτγν. ὁ πατὼν τὰς σταφυλάς ἐν τῷ ληνῷ βλ. λ. 1): Ἰμέρ. Λόγ. 6, 3, 21.

ληνοβατώ-εως, ὄρωρ.-πατώ πατὼ σταφυλάς ἐν τῷ ληνῷ βλ. λ. 1): Ἦσ. ἐν λ. τραπεῖν.

ληνοβότης (ὁ) πάπ. μέγας πῖθος ἐν εἰδῇ ληνοῦ βλ. λ. 1).

ληνοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ ληνοβάτης βλ. λ.

ληνός-εως (τὸ) ἔριον, μολλ': ὄθ. περιδόμενος δικτυωτός, δικτυοῦ: Αἰσχ. Εὐμ. 44 ληνεὶ μεγίστω συμφρόνως ἐκτεμνόμενον, Ἐπίκ. π. Πάπ. || κτ. πληθ. ἔρια, μολλία: Ἀπολλ. Ρ 4, 173.

ληνός (ἡ, μτγν. κ. νεώτ. κ. ὄ) κ. νεώτ., ὄρωρ. ληνός πᾶν ἔχον σχῆμα κάδου ἢ σκάφης: Ἰνπ. Μοχλ. 38. || μέγα ξύλινον δοχεῖον, ἐν ᾧ ἐμβλίσσονται αἱ σταφυλαὶ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ γλεύκου: Πάπ., Θεοκρ. 7, 25 λανὸν ἐπὶ θρωσκαίς, Διόδ. Σ 3, 63 τὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἀπόθλιφιν τῶν βοτρυῶν. || ὄμ. ὄρυγμα ἐν τῇ γῇ προωρισμένον ἐπὶ τούτῳ: ΚΔ Ματθ. 21, 33 ἐφύτευσε ἀμπελῶνα

καί . . ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνόν· κ. συνεικδ. αὶ πρὸς πάσῃσι σταφυλαί· αὐτ. Ἀπ.14,20 καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἐξῆς τῆς πόλεως μτφ.φρ.1) σκάφη πρὸς πόσιον κτηνῶν, ποτιστῆρα· Ὑμν.Ἐρμ.104, ΠΔ ἔν.30,38 καὶ παρεβήκε τὰς ῥάβδους αὐτῆς ἐλέπισεν ἐν τῷσι ληνοῖς τὸν ποτιστήριον τοῦ ὕδατος· || κ. κάρδοπος, σκάφη ζυμώματος· Μέν.116· 3) τὸ μέρος τοῦ ὑποδοχόμενου τῶν ἰστών κλοίου, ἰστοθήκη, ἰστοπέδη· Ἀσκήλασιδ.Μπ.π. Ἀθ.14, 11,474F τοῦ γὰρ ἰστού τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ἡ ἐπιπίπτει εἰς τὸν ληνόν, Πολυδ.1,91· 4) σορός, νεκροθήκη· Φερεκρ.5, Ἐπιγρ.· 5) μέρος τῆς τοῦ ἐγκεφάλου, πιδ. τὸ ἐπι καλούμενον ληνός Ἠροφίλου· Ἠρόφ.π.Γαλ.2,712· 6) κτ. πληθ. Ἠσ. ἑληνθ. σοροί, πύελοι, καὶ τῶν ἀρματῶν διφρων αὶ κολότητες· 7) κτ. πληθ. τὸ κατώτερον μέρος τῆς ρινός· Πολυδ.2,80· 8) Σουῖδ. ἑληνός καὶ προλήνον, αὶ ἐκλόσιαι παρὰ τῷ Δαρδίοις· ΠΔ Ψαλυ.β,1 εἰς τὸ ἔλαος ὑπὲρ τῶν ληνῶν.

Ληνώων-ωνος ἰόι πάπ. ὁ ληνῶων βλλ.· ἀμπελώων . . καὶ φρεάτιν καὶ ἐπισκίων καὶ ληνῶων.

ληξιαρχεῖον ἰτόι κ. νεώτ. κ. δημ., Ἠσ. ἑγραμματοῖν εἰς ὁ τοῦς νόμους ἐνέγραψον· 2) νεώτ. εἰδικὸν δημόσιον γραφεῖον ἐν ἐκάστῳ δήμῳ καὶ ἐν ἐκάστῳ κοινότητι, ἐν τῷ ὁποίῳ τηροῦνται τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

ληξιαρχία ἰήι AB 19,7 ἐληξιαρχικόν· κατεγράφοντο αὶ μέλλοντες ὀνομασί, καὶ τοῦτο ἐστὶ ληξιαρχία.

ληξιαρχικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ληξιαρχον βλλ.· || ληξιαρχικόν γραμματεῖον ὁ δημόσιος κατάλογος ἐκάστου ἀθηναϊκοῦ δήμου, εἰς ὃν τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν ἰσημοτῶν ἐνεγράφοντο ὅτε ἤρχοντο εἰς νόμιμον ἡλικίαν καὶ τῷ ὁποίῳ τὴν φροντίδα εἶχεν ὁ δήμαρχος· Ἰσαί.7,27, Δημ.1091 ἐγγραφῆναι καὶ ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματεῖῳ τῶν Ὀτρυνέων· || νεώτ. ἐπὶ ἐγγράφῳ, ὁ χρησιμεύων πρὸς βεβαίωσιν τῶν γενομένων τῶν σχετιζομένων μὲ τὴν ἀστικὴν κατάστασιν τῶν πολιτῶν ἰσῶν γεννήσεων, γάμων, θανάτων, υἱοθεσιῶν, διαζυγίων κτ.ι.· ληξιαρχικὴ πράξις· ληξιαρχικὰ βιβλία (τὰ ἐν οἷς καταχωροῦνται αὶ ληξιαρχικαὶ πράξεις).

ληξιαρχός ἰόι μτγν. κ. νεώτ. ἄρχων ἐν Ἀθῆναις ὅστις ἐνέγραφε τοὺς ἐνήλικας νέους εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον τοῦ δήμου· Πολυδ.8,104· || νεώτ. ὁ δημόσιος ἢ δημοτικός ὑπάλληλος, ὁ ἐντεταλμένος τὴν τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων.

ληξίπνονος ἰόι μσν. ὁ καταπῶνον τοὺς πόνους· Ζωφρών.ἐν Σπρίσι.1. Rom.3,210 ληξίπνονος δυνεϊρος.

ληξίπρόθεσμος-ον νεώτ. ἐκείνος τὸν ὁποῖο ἡ πρόθεσμία ἐληξε· ληξίπρόθεσμον γραμμῆτιον, - ἀπαίτητος ληξίπρόθεσμος.

ληξίπυρτος-ον (λήξι) ἰμτγν. κ. νεώτ. κ. ληξίπυρτος ὁ τὸν πυρῆτον καταπαύων· Ἀσκήλασιδ.Ν π. Γαλ.14,136, Γαλ.13,68.

λήξις-εως ἰήι ἰι (λαγκάνω), ἰων. λάξις ὁ καθορισμός ἢ διορισμός διὰ κλήρου, ἢ διὰ κλήρου ἀπόκτησις· Πλάτ.Νόμ.765D ἀρχὴς λήξιν καὶ κρῖσιν· || ἢ διὰ κλήρου διανομὴ· σὺτ.Κριπ.1.09C μίαν ἀμφο λήξιν τῆνδε χώραν εὐλόχαστον ὡς οἰκείαν· κ. τὴ μίση γῆς ἢ ἐν γέν. σώματος, διανεμόμενον διὰ κλήρου· Ἀριστλ. Ἀθ.30,3 νεῖμαι δὲ καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὴν λήξιν ἐκάστην· || κτ. πληθ. τύγαι· Σιμπλικ.Ψυχ.4,6 αὶ διάφορον τῆς ἀνθρωπείας ψυχῆς λήξεις· 2) ἀνευ τῆς ἐνν. τοῦ κλήρου ἢ τῆς τύχης, τόπος παραχωρηθείς πρὸς διαμονήν· Ἰουλ.Ἀδ.6,187C θεῶν καὶ τῶν εἰς θέσιν λήξιν πορευθέντων, Ἐρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.104Α εἰ . . αὶ λήξεις τῶν φυγῶν . . ὑποσέληνοι εἰσίν· ἐν φρ. ἡ ἔτερα λήξις ἕτερος τόπος, ἄλλος κόσμος· Ἠλιόδ.Αἰθ.2,24 ταύτης εἰς τὴν ἔτεραν λήξιν ἀνα-

λυθίσσης· || ἡ ἑῶα λήξις τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ κράτους· Προκ.Γαζ. Ἀναστ.497,3 λήξεις θεῶν περὶ οἰχῆ, χώρα· Ἐρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.74Α· 3) δίκων. λήξις δίκης ἢ μ. λήξις ἐγγραφῶς κατηγορίας ἐγχειρομένη εἰς τὸν ἀρχοντα ὡς πρώτη ἐνδοκὸς πράξις ἐν ἰδιωτικῇ δίκῃ· Πλάτ.Πολ.425D δίκων λήξεις αὐτὸν δικαστῶν καταστάσεις, Ἰσαί.11,10, Αἰσχίν.1,63 ὄταν δ' ἐξίσωσιν αὶ λήξεις, κρινάτωσαν· σπαν. ἐπὶ δημοσίων δίκων· Δημ.999 κατὰ τὸν ὄνομα τὸν ἑαυτοῦ πατρόθεν δεχέσθαι τὴν λήξιν· || λήξις τοῦ κλήρου ἢ πρὸς ἀρχοντα γινομένη αἰτία πρὸς νόμιμον καταχρῆν κληρονομίας· Ἰσαί.3,2 τὸ κλήρου λαχεῖν τὴν λήξιν ἤξίωσεν, Ἀριστλ. Ἀθ.43,4 τὰς λήξεις τῶν κλήρων καὶ τῶν ἐπικλήρων.

λήξις-εως ἰήι ἰι (λήγω) κ. νεώτ. ἡ παῦσις, τὸ τέλος πράξεώς τιος· Αἰσχ.Εὐμ.505 λήξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων, Ἀπολλ.Ρ1,1086, Γαλ.Φιλ.Ἰστ.17 ἐρευγείας λήξιν λαμβανούσης, - λήξις ἐργασίας, προθεσμίας· || νεώτ. λήξις γραμματεῖου ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ πληρωμὴ αὐτοῦ γίνεται ἀπαίτητή· ἐν χρ. κ. ἀπολ.· ἕκαστα τὰς λήξεις μηνιαίας· 2) εἶδ. τὸ τέλος ρευστῶς ἢ ποταμοῦ· Φιλ.1,175· 3) ὄμ. πάπ. θάνατος· 4) γραμμ. κατάληξις· Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.104,28,αὐτ.· Ἐπίφρ.195,27 λήξις εἰς σ· 5) ἔσχατον σημεῖον· Σωρ.1,7 λήξις τοῦ κόλου.

ληξίφάρμακον ἰτόι μτγν. τὸ ληξίπυρτον βλλ.· Ἀσκήλασιδ.Ν π. Γαλ.14,136.

ληξίφωτος-ον μτγν. ὁ οὗ τὸ φῶς τείνει νὰ λήξῃ, ὁ σθηνώμενος· Ἠρασιτ. Ἀστρ.2,34.

ληξίφωτός-έω μτγν. ὕψιστα μὴ λήξιν, ἐλάττωσιν τοῦ φωτός μου, χάνω τὸ φῶς μου, σβήνω· Ἀνουβ.η. Ἠρασιτ. Ἀστρ.2,5.

ληός ὁ ἰων. τ. τοῦ λαός βλλ.· || π. Ἠσ. ἑληνθ. ἔθνη καὶ ὄχλων.

λήπησις ἰόι κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων· Ζωναρ.

ληπτικός-ή-όν (λαμβάνω) ὁ διατεθειμένος νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ· Ἀριστλ.ἨΝικ.1120b15· 2) ἀφομοιωπικός, ἀντίθ. ἐκκριτικός· αὐτ.Φυσ.243b,14.

ληπτός-ή-όν (λαμβάνω) λδγν. ὃν δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ· Πλάτ.Πολ.529D εἰδὼν καὶ διανοεῖται ληπτός, Μαξ.Τύρ.7,5 ληπτός τῷ λογισμῷ, Γαλ.8,741· || ὃν δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ διὰ τῶν αἰσθησεων, ἀντίθ. νοητός· Ἄγαθ.ΑΠ.11,354· || ὃν δύναται τις νὰ ἀποδεχθῇ, ἀποδεκτός· Στωϊκ.ἀπ.3,32· 2) ἐπιληπτός βλλ.· Ἀριστλ.Πρ.896b,6.

λήπτω-ορος ἰόι νεώτ. ὁ λαμβάνων, ὁ δεχόμενος, ὁ ἀποδέκτης, ὁ λήπτης.

ληραίνω μτγν. ληρῶ βλλ.· Φιλ.1,77, Ἠσ.· || ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ληναίω· Ἠράκλειτ.15.

ληρεία ἰήι μτγν. λήρησις βλλ.· Φιλῶδ.Μουσ.92Κ.

λήρημα-τος ἰτόι κ. νεώτ. ἀνόητος ὁμιλία, μωρολογία· Πλάτ.Γοργ.486C εἴτε λήρησις ἀπὸ φάνας εἶναι εἴτε φλυαρία, Φιλῶδ.Μουσ.72Κ, Γαλ.8,651.

λήρησις-εως ἰήι μτγν. ἀνόητος ὁμιλία, φλυαρία· Πλάτ. Ἠθ.504B, Διογ.Λ.7,118· || λήρησις τοῦ γήρατος γεροντικὸν παραλήρημα, παλαιμαίαιδα· Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,6.

ληρολόγημα-τος ἰτόι νεώτ. λόγος μωρός, λήρημα, παραλήρημα.

ληρολόγος-ον νεώτ. ὁ λέγων λήρους, ὁ μωρολόγος, ὁ φλύαρος, ὁ ἀερολόγος.

ληρομυθουργία ἰαί) μσν. ἀνόητος, φλύαρος μῦθος· Πρόδρ.Κτ. Ἠγομέν.1,54.

ληροπαιδία Ἠσ. κληρώδη.

λήρος ἰόι ἰι κ. νεώτ. πράγμα-ἐπιδεικτικόν, ἀλλ' ἄνευ ἐσωτερικῆς ἀξίας· Ἀριστφ.Πλ.589 λήροις ἀναιδῶν τῶς νικῶνας· 2) ἀνόητος ὁμιλία, ἀνοησία, μωρολογία· αὐτ.Βάτρ.1005 κοσμησας τραγῶν κληρον, αὐτ.809 λήρῶν τε τὰλλ' ἡγετα γινώσκων περὶ φύσεις ποιητῶν (φωλαρία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γνώσιν, Ἀντιφάν.232,1, Ἀριστλ.Πολιτ.

1257h, 10 λήρον είναι δοκεὶ τὸ νόμισμα φύσει δ' οὐδὲν ἴμρον λογία, Ἄλεξ. 261 παραφίδεις καὶ λήρον (παραφίδεις καὶ παρόμοια ἀνοήσαιο), Ἀρχέστρ. ἀπ. 24 παρῆς λήρον πολὺν ἀστακὸν ὠνόη, ΚΔ Λουκ. 24, || καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λήρος τὰ ῥήματα αὐτῶν ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιφ. : Ἀριστοφ. Πλ. 23 λήρος ἰάνουσια ἰ κολοκύνθῃ ἰ κουραφέζα λα ἰ. || ἰατρ. παραλήρημα : Ἰππ. Ἐπιδ. 1, 26 j ἰδῶς, φύξις, λήρος παρέμενεν ἰδ. γρ. παραλήρησι || κ. κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν ἀνοησιῶν τῶν σοφιστῶν : Ἀριστοφ. Νεφ. 359 λεπτοτάτων λήρων ἰερ. ρεῖ. ὁμ. τῶν αὐλητῶν εἰς τὰ συμπόσια : Πλάτ. Πρωτ. 347 D τῶν λήρων τε καὶ παιδίων τούτων διὰ τῆς αὐτῶν φωνῆς. || γεν. ἐλαφροὶ ἀνοήσαιο, μωρολογήματα : αὐτ. Ἰππ. M 304 B, Δημ. 36 τὰς ἐπάλαξας, ἀς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λίθους. 3) ἐπὶ προσ. ὁ φάλαρος, ὁ ἀνόητος, ὁ μωρός, τὸ κωθῆνον : Ἀριστοφ. Λυσ. 860 λήρος ἔστι τὰλλα πρὸς Κινησάν (αὐτὸς εἶναι κῶθων παραβαλλόμενος πρὸς τὸν Κινησάν, Κρατίν. 306 ποιητῶν λήροι, Πλάτ. Χαρμ. 176 A ἐμὲ μὲν λήρον ἡγεῖσθαι, Ξενοκρ. 7, 1, Λουκ. Ἐταιρ. Δ 10, 3 μὴ ὠραῖον ἴκωιο ὁ λήρος ἐκείνος τοιαῦτα παιδεύων τὸ μερᾶκιον. || ὡς ἐπιθ. μωρός : αὐτ. Οὐειρ. 6 ἔα χαίρειν τὸν λήρον ἐκείνον ποιητὴν οὐδὲν εἰδότα ὄνειρον περὶ.

λήρος ἰά (2f μτγν., ἐν Ἐπιγρ. λείρος κόσμημα μικρὸν ἐν χρυσοῦ, πιθ. κροσσάτιον, ὁ ἐφόρουσ αἰ γυναικες : Ἡδύλ. ΑΠ 6, 292 πέπλοι καὶ λήρων οἰ χρύσειοι κάλαμοι, Λουκ. Λεζιβ. 9 λήρον τινὰ ἐκρότου καὶ ἐλλάδια, Πολυδ. 5, 10), Ἥσ.

ληρώσσοφος ἰά) νεώτ. ὁ σοφός εἰς λήρους, εἰς φλυαρίας, μωρολογίας.

ληρῶ-έω (λήρος) εἶμαι ἀνόητος, μωρός, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ἀνοήτως, μωρολογῶ : Σοφ. Τρ. 435 τὸ γὰρ νοσοῦν τι ληρεῖν ἀνδρός οὐχὶ σώφρονος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 536 μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεάσασαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 152 B εἰκὸς μέντοι σοφὸν ἀνδρα μὴ ληρεῖν, Ἰσοκρ. 12, || ἄλλοι τινὲς ληροῦσι, Πάπ. μὴ ληρήσης τὸν ἐκτιναγμὸν σου κ.μ.τ. τοῦ λήρος : Ἀριστοφ. Πλ. 517 λήρον ληρεῖς. || ἐπὶ νοσοῦντος ἀνθρώπου, παραληρῶ, παραμιλῶ : Ἰππ. Ἐπιδ. 1, 26, γ' ἔκτη ἐλάρη.

ληρώδημα-ατος (τό) ληρωδία βλ.λ. : Σουῖδ. ἐν λ. Λεόντος.

ληρώθης-ους εἰ κ. νεώτ. μάταιος, μωρολόγος, ἀνόητος : Πλάτ. Θεαιτ. 174 D τῶ ὄντι γελῶν ἐνδηλος γιγνώσκουσ ληρώθεις δοκεῖ εἶναι, Ἀριστοφ. Ρητ. 1414 b, 15, Πάν., Φιλῶδ. Ὀργ. 16 W.

ληρωδία ἰή) μτγν. ματαία ὁμιλία, φλυαρία ἀκατάσχετος, μωρολογία : Ἡρωδίων. Ἐπιμ. 77.

ληρωθῶ ἔω μωρ. ὁμιλῶ ἀνοήτως, λέγω ἀνοήσας, φλυαρῶ : Φώτ. Βιβλ. 4 B.

λησθέων Ἥσ. «στρεφόμενος».

λησιμυδροτας-ον (λήθω, βροτός) ὁ τοὺς ἀνθρώπων κρυφίως ἀπατῶν, ὁ ἀγύρτης, ὁ λαοπλάνος : Ὕμν. Ἐρμ. 339.

λησις-εως ἰή) ἰ) (λήθω) λησις βλ.λ. : Ἥσ. ἐν λ. ληθεῶν (ἀμφ. ἀνγν. κ. Κριτ. 6, 12 D).

λησις-εως ἰή) 2) (λῶ) βουλήσις, σίτρεσις : Ἥσ.

λησαβία Ἥσ. «ελεθμισμένη».

λησημονθενάτης γλωσσ. ἀκονηθέντες ἰαμφ.).

λησημονησιᾶ ἰή) δημ. λησημοσύνη, λήθη' ἄ λησημονία βλ.λ.

λησημονία ἰή) δημ. κ. ἀλησημονία λησημοσύνη βλ.λ. : Βάρν. Ἀπολ. Σ 70 ἐκεῖ μέσ' ἀγοράζει καθένας πολὺ φηνά τὴν τελειότητα, δηλ. τὴ λησημονία τοῦ ἑαυτοῦ τσ' || λαογρ. ἢ βρῦση τῆς (ἀ)λησημονιάς τὸ κτ. τὸν ἀρχ. μῦθος ἐν τῷ Ἄδῃ ὕδαρ τῆς λήθης. || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ὕμνον ἢ κ. γενικῶτ. : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 2, 16 κεῖ ποὺ κλαφάρικη τοῦ ὕπνου ἢ βρῦση τῆς ληση-

νιάς στολάζει τὸ νερὸ, αὐτ. 48 μόν' κήκηδο εἰσαι ἀλησημονίας, μικρόμυλο τοῦ θρήνου.

λησημονάρης-α-ικο δημ. ὁ ἐπιλήσημων.

λησημονόβρατον (τό) δημ. μυθολογούμενη βοτάνη φασμένη ἐν τῷ Ἄδῃ, ἦν τρώγοντες οἱ νεκροὶ λησημονοῦσι τὰ ἐπίγεια.

λησημονῶ-έω μων., νεώτ., δημ. ἐκονομαί. -άω κ. ἀλησημονῶ χάων τὴν μνήμην, τὴν ἐνδύμνησιν γεγονότος ἢ πράγματος : λησημόνησε τί τοῦ ἔλεγε, -λησημόνησα πῶς λένε τὸ χωρὶο ποὺ κάθασαι || ἀπαλείψω, ἀφήνω τὴν ἀποχρῆσιν καὶ τῆς μνήμης μου, δὲν τὸ σκέπτομαι : Ἐρωτόκρ. 5, 1233 θυμώνας πῶς τὴν εἶχαι καὶ πῶς τὴν λησημόνησαν, - ποτὲ δὲν θὰ λησημονήσω τίς εὐκολίεσ ποῦ μοῦ ἔκανε'

|| ὀλιγορᾶ, παραλείπω τὴν ἐξ ἀπροσεξίας, ἀμελῶ ἢ παραβῶλον ὑποχρέωσις : λησημόνησα νὰ περᾶσω - νὰ εἰδοποιήσω, - λησημονεῖ τὰ χρέη του - τις ὑποχρεώσεις του, φρ. μ' ἔλησημόνησεσ ἰδ. ἐν τῇ σμῆ. παρέλειψες νὰ ἐξοφλήσης τὸ πρὸς με χρέος σου' || συνθηθ. κτ. ἐνεστ. εἶμαι ἐπιλήσημων, ἐξω ἐλειψῆθαι μνήμη, ἐπιλανθάνομαι : γέρασε καὶ λησημονεῖ, - λησημοναίε εὐκολα κ. παροιμ. ὁ θεός ἀργεῖ μὰ δὲν ἀλησημονεῖ (ἢ θεῖα δικὴ βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐπέρχεται) || τὸ παθ. λησημονοῦμαι κ. (ἀ)λησημονοῦμαι ἢ -ίεμαι περιπίπτω εἰς λήθην, δὲν μνημονοῦμαι, ξεχνῶμαι : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 15, 32 καὶ λησημονοῦμαι, θέ μοι, ἢ προσευχῆ ἐν παροιμ. φρ. τὰ βάσανα λησημονοῦμαι, μὰ ὁ καλὸς λόγος δὲν λησημοναίετ' κ. κτ. μτχ. : Πολιτ.

Ἐκλ. Τραγ. 187, 1 λησημονημένη σ' εἶχα γῶ.

λησημοσύνη (ή), ὄρω. τ. π. τραγ. -να κ. νεώτ. λήθη, ἐπιλησημοσύνη, λησημοσύνη : Ἡσιόδ. Θ 55 λησημοσύνην τε κακῶν ἀμπευμά τε μερμηράων, Σοφ. Ἄντ. 151 τῶν οὐν θέσθε λησημοσύνας, - περιέπεσαν εἰς λησημοσύνην' || νεώτ. τὸ λησημονεῖν, ξεχασμα, ξεχασιά : ἢ παραλείψεις ὀφείλεται εἰς λησημοσύνην' || νεώτ. κ. ἢ ἰδιότητα τοῦ ἐπιλήσημονος : γερωνική λησημοσύνη, ~

λησημων-ονος-ον (λήθη) μτγν. ὁ ἐπιλήσημων, ξεχασίαρης : Θεμιστ. Λόγ. 22, 268 C.

λησος Ἥσ. «ὁ ἐν τῷ βράχει τοῦ σκορπίου λαμπρὸς ἀστὴρ».

λησανταρτής ἰά) νεώτ. ληστής ἀνταρτής, στασιάζων κατὰ τοῦ κράτους.

λησανταρτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἢ ἐκτελούμενος ὑπὸ λησανταρτῶν : λησανταρτικὸν σῶμα - κίνημα.

λησταπαδόχος ἰά) δημ. λησταποδόχος βλ.λ.

λησταποδοχία ἰή) νεώτ. ἀποδοχὴ καὶ ἀπόκρυφικὴ ληστοῦ ἢ ἐκ ληστείας προερχόμενων ὄντικειμένων.

λησταποδόχος-ον νεώτ., δημ. κ. -όδοχος κ. λησταπαδόχος ὁ ἀποδεχόμενος καὶ κρύπτων ληστήν ἢ τὰ ἐκ ληστείας προερχόμενα πράγματα.

λησταρχεῖον ἰτό) νεώτ. καταφύγιον τοῦ ληστήρχου καὶ τῶν ληστῶν τῆς συμμορίας του.

λησταρχής ἰά) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας, ἄ. λήσταρχος : Πλούτ. Κράσ. 22 τὴν στρατιάν ὀδὸν ὀδεῦσαι Νομάδι λησταρχῆ.

λησταρχία ἰή) μτγν. κ. νεώτ. ἀρχηγία ληστῶν, ληστρικῆς συμμορίας : Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3, 72.

λησταρχος ἰά) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. -ινα λησταρχή βλ.λ. : Διόδ. Σ 33, 1 ὁ λήσταρχος ὁ Λυσιστανός δικαίως ἦν ἐν ταῖς διανομαῖς τῶν λαφύρων, Ἀππ. Ἰβηρ. 68, Πολύαιν. 4, 9, 3.

ληστεία ἰή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ δι' ἀσκήσεως σωματικῆς ἢ φυκτικῆς βίας ἀφοίρεσις καὶ ἰδιοποίησις ἀλλοτρίων κινήτων περιουσιακῶν στοιχείων : Οὐκ. 1, 5 οἰ γὰρ Ἕλληνες . . ἐτράποντο πρὸς ληστεῖαν, Ξεν. Ἄν. 7, 7, 9 πρὶν ἡμῖν φίλον γενέσθαι ἀπὸ ληστείας τὸν βίον ἔχοντα, Πλάτ. Νόμ. 823 B : ληστείας τε Ἰμρας ἀπελθῶν ὕμιν θρησκευτὰς ὤμοις καὶ ἀνοήτους ἀποτελοῖ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1256 a,

36 οί δ' από θήρας ζώσι... οίον οί μὲν από ληστείας οί δ' ἀφ' ἀλιείας κ. κτ. πληθ. : Θουκ. 8,40 πόλιον.. κατά γήν ληστείας παρθουμένην || νεώτ. ή άσκησις του έργου των ληστών, ό ληστικός βίος : καταδιώξεις - εξόντωσις τής ληστείας : || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ύπερβολική αισχροκέρδεια : αυτό είναι ληστεία!

Ληστεύσις-εως (ή) νεώτ. ή βίαια όπογύμνωσις τινος δια ληστείας, βιασίς κλοπής : || κτ. έπέκτ. ή δι' αίσχροκέρδειας κλοπή.

Ληστεύω κ. νεώτ. κ. δημ., παρ.τ. ελήστευον, μέλλ. -εύσω, παθ. παρ.τ. εληστεύμην, άόρ. εληστεύθην, δημ. (έ)ληστεύθηκα, δημ. μτχ. παθ. παρ.τι. ληστεμένος, είμισι ληστής ή πειρατής διαπραττων ληστεία : Θουκ.7,18 άλλα εδώσαν και εκ Πύλου εληστεύοντο, Δημ.46 ληστεύειν άνάγκη και τουτω τή τρήψω του πολέμου χρήσθαι τήν πρώτην, Δίαν.Κ36,3 ληστεύειν έν τή γή και έν τή θαλάσση, - τους ελήστευσαν 'Αλβανί έν 'Ηνεϊρω' : || παθ. ύφίσταμαι ληστεία, μέληστεύουσι : Θουκ.42 σί εληστεύοντο υπό των έν τή θρει φυγάδων, Διδό.Σ 2,55 ύπερον δ' υπό τινων Αιθίοπων μετά του συνόντος ληστεύθεις 2) μτ. αϊτ. λεηλατώ, λαφυραγωγώ, άρπιάζω : Θουκ.4,45 και φρούριον καταστραφάμενο ελήστευον τόν έπειτα χρόνον τήν Τροϊζηνίαν γήν, 'Ανν.Λιβ.5 3) έπί όδοσ, πιθ. κατέχομαι υπό ληστών : 'Αρρ. 'Επικτ.4,191 ληστεύεται ή όδός 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. αίσχροκέρδω κοθ' ύπερβολήν εις βάρους άλλου : μάς ληστεφαν στο έξοχικό κέντρο.

ληστήρ-ήρος (ό), θηλ. λήστειρα, π. 'Ομ. ληστήρ ληστής βλ.κτ. κ. δημ. ό πειρατής : 'Οδ.Γ 73 οία τε ληστήρως ύπειρ όλα, τοί τ' αλόωνται, αϊτ.Ρ 425 ληστήρσι πολυλήγκταισιν άνήκει, ΑΠ7,737, Μαν. 3,258 κ. θηλ. : Αϊλ.ΖΙ 8,19 λήστειρα ναύς.

ληστήριον(τό), όωρ. ληστήριον συμμορία ληστών : Ξεν.Έλλ.5,4,42 ό Φοιδίδας εκπέμπων μέν ληστήρια έφερε και ήγε τους Θηβαίους, Αισχίν. Ι,191 πληροί τά ληστήρια : || κτ. πληθ. ληστήρια πειρατικά πλοία : Κλειτόδ.5, 'Επιγρ. : || όμ. καταφύγον ή φωλιέα ληστών : 'Επιγρ., Στράβ.14,1,32 φασι ό έν τόν παράλιον του Κυρωικού πάντα ληστήριον ύπάρχει των Κωρυκαίων 2) μτγν. κτ. πληθ. ληστεία : Λουκ.Χάρ. || ληστήρια και έπιτορκία και φόνου.

ληστής (ό) (ληής, ληίζομαι) . κ. νεώτ. κ. δημ., ίων. ληστής, όωρ. ληστής, δημ. πληθ. -ές κ. -άδες, ό διαπραττων ληστεία, ό διαρπάζων : Έύρ., Άλκ.766 παιδοργον κλώπα και ληστήν τινα, Ξεν.ΚΠ 2,4,23 εύζώνους άνδρας λησταίς εϊκότας, Πλάτ.Πολ. 351C ληστές ή κλέπτας ή άλλο τι έθνος : || Ιδ. ληστής κατά θαλάσσαν, πειρατής : 'Ανδοκ.Ι,138 έτι δε πολέμου γενομένου και τριήρων άει κατά θαλάσσαν ούσων και ληστών κ. π. 'Ηρ.δ.17 ληστής καταστήκει των Καρχηδονίων ήρξάτο πειρατικών κατά των Κσρχηδονίων επιδρομών : || κ. έν 'Επιγρ. γεν. έπί άτάκτων στρατευμάτων : || μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ειδ. ό διατίτωμενος εις τά όρη και άπό συστήματος ληστευών, κλέπτων βία ή δι' άπειλής τους έντυχόντας : όμ. ό συλλαμβάνων άνθρώπου πρds έξαναγκασμόν αυτών εις πληρωμήν λύτρων : ΚΑ Λουκ.10,30 λησταίς περιέπιπτον σί και εκδύσαντες αυτών και πληγός επιθέντες άπλήδων, - έπικηρηγμένους ληστής 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό διαρπάζων, ό άρπαξ, ό κλέπτης : Σοφ.ΟΥ 535 ληστής τ' έναργής τής έμης τυρανίδος, Ανώφωρ.1143 ληστής Κύπριδος κ. έπί του έρωτος : Μοικ.ΑΠλ.4,198 : || νεώτ. κ. δημ. ό άρπαξ ή λίαν αίσχροκέρδης.

ληστικός-ή-όν ό έπιρρηπής, ό επιτήδειος εις τό ληστειον ποτε πλοτον έχων ελήξεται τοια συμμά-

χους, Πάπ. ληστικώ τρήψω' || τό θηλ. ή ληστική ληστεία βλ.κτ. : Πλάτ.Σοφ.222C τήν ληστικήν και άνδροποδιτικήν και τυρανικήν : || κ. τό ούδ. τό ληστικόν ως όσα πειρατεία : Θουκ.Ι,4 τό τε ληστικόν καθήρει εκ τής θαλάσσης κ. πειρατικά πλοία : αϊτ.2,69 τό ληστικόν των Πελοποννησίων : πρβλ. ληστικός.

ληστικός έπίρρ. κατά τόν τρόπον των πειρατών, μέ ληστικόν τρόπον, Ιδ. συγκρ. : Θουκ.Ι,10 τή παλαιώ τρήψω ληστικώτερον παρσκευασμένα : πρβλ. αϊτ.δ.104.

ληστίς-εως (ή) λήθη βλ.λ. : Έύρ.Κύκλ.172 όρηπιστός θ' άμα κακών τε ληστίς έν φρ. ληστίην Ισχειν έπιλανθάνεσθαι, λησμονείν : Σοφ.ΟΚ 584. ή ληστίην Ισχεις ή δι' ούδενός ποιεί.

ληστοδιώκτης (ό) γλωσσ. κ. νεώτ. ό διώκτης ληστών.

ληστοδιωκτικός-ή-όν νεώτ. ό εις διωξίν ληστών άναφερόμενος ή ασχολούμενος : ληστοδιωκτικός απόσπασμα.

ληστοδιωκτικός-ον μτγν. ό καταδιωκόμενος υπό ληστών : Ξεν.Έφ.Ι,δ.

ληστοδόχος-ον μτγν. ό δεχόμενος ληστές, ό λησταποδόχος : Σωκρ.Σχ.'Εκκλ.'Ιστ.5,285,12 τους ληστοδόχους οίκους καταστραφάει εκέλευσε.

ληστοκότος-ον μτγν. ό άποκτείνων, ό φονεύων ληστές : Παλλδ.ΑΠ Ι,280.

ληστοπίστις (ό) πάπ. ό συλλαμβάνων τους κλέπτας, ειδικόν τμήμα τής άστυνομίας έν Αίγύπτω.

ληστοπραξία (ή) νεώτ. πάσα πράξις δυναμένη να χαρακτηρισθ ή συμφωνία βλ.κτ. πρds τόν ποινικόν νόμον ως ληστεία βλ.λ.

ληστοσαλιγκτής (ό) μτγν. ληστής σαλιγκτής, έπί των Τυρρηδών, σί όποιοι έφευγον τήν σάλπιγγα, κωμ. λ.' πρβλ. ληστοσαλιγγες : Μέν.1030.

ληστοσυμμορία (ή) νεώτ. συμμορία ληστών.

ληστοστροφώ-έα μτγν. τρέφω, περιβάλλω, περιποιούμαι ληστές : Τατιαν.23.

ληστοσυργία (ή) μsn. ληστεία : ΚΠορφ.3,33,12.

ληστοφυγικός (ό) νεώτ. ό έπί ληστεία καταγορούμενος και φυγοδικών.

ληστικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ό ληστικός βλ.λ. (μτ. του όποιου έναλλάσσεται έπί πλοίων : Θουκ.4,9 εκ ληστικής Μεσσηνίων τριακοντέρου, Διδό.Σ 3,43 ληστικά σκάφη κατασκευάζοντες ελήστευον : || κ. έπί λαών ή όμδων άνθρώπων : Στράβ.7,2,2 ληστικοί δυτες και πλάγντες σί Κίμβροι : || μτφ. έπί των έταίρων : Ρουφίν.'Επιγρ.ΑΠ 5,43 πανδημι τά ληστικά τής 'Αφροδιτίας φέγετε : || γεν. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τόν ληστήν, ό του ληστού : 'Αριστ. Πολιτ.1256b,1 (βίος) γεωργικός, ληστικός, άλιευτικός, θηρευτικός, Στράβ.12,8,4 τό ληστικόν ήθος έπειδέξαστο εδθός, Πλουτ.Μισθριδ.96 ό ληστικός πόλεμος : || νεώτ. ό έχων τών χαρακτήρα ληστείας : ληστική πράξις : || έπί άφηγήσεως προφορικής ή γραπτής, ό περί ληστών και των πράξεων αυτών πραγματευόμενος : ληστική φιλολογία : || μτφ. αίσχροκέρδης : ληστική τιμολ.

ληστικός έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατά τρόπον ληστικόν : Στράβ.2,5,26 ληστικός ήμεροῦται.

ληστίς-ίδος (ή) άνώμ. θηλ. του ληστικού βλ.λ. : Δημ.1237 υπό ληστρίδων νεών [πειρατικών πλοίων], Πλουτ.Νικ.29 υπό ληστρίδων δικωκόμενου μη θέεσθαι τό πρώτων, αϊτ.Θησ.9 ληστρίδα γενέσθαι γυναίκα φονικήν και ακόλαστον : πρβλ. 'Ηρ.ώνδ.δ.10.

ληστών γλωσσ. άφοδος απόπατος [άμφ.]. **ληστωρ**-ορος (ό) 'Επιγρ. ό ληστωρ βλ.λ. **λήσω** μέλλ. του λανθάνω βλ.λ.

Λήταρχος (ὁ) μγν. δημόσιος ἱερέυς : Λυκόφρ. 991 (πρβλ. λήτων).

Λήτεια (ἡ) μγν. δημοσία ἰέρεια : Καλλ.ἀπ. 123. 'Ἡσ. πρβλ. λειτειαί.

Λήτη (ἡ) ὄγρ. τοῦ λήτη βλλ.

Λητήρες 'Ἡσ. «ἱεροὶ στεφανηφόροι».

Λήτο 'Ἡσ. «ἐπέλεθετο» (πρβλ. αὐτ. «λήτο» ἐπέθετο).

Λητογενής-αὐς-ές, ὄωρ. λᾶτ- ὁ γεννηθείς ἐκ τῆς Λητοῦς, ἐπιθ. τοῦ 'Απόλλωνος κ. τῆς 'Αρτέμιδος : Εὐρ. Ίων 465 αὖ καὶ παῖς ἀ Λατογενής, ΑΠ 9,525, 12' || θηλ. κ. Λατογένεια : Αλσχ.Ἐπτ.148 ὡ Λατογένεια κόουρα.

Λητόν 'Ἡσ. «δημόσιον».

Λητοργαῖ-ἔω ἀρχ. ἄττ. τ. τοῦ λειτουργεῖν βλλ.

Λητώεις-α-ον, ὄωρ. λᾶτ-, θηλ. κ. λητωιάς-ἄδος κ. λητωίς, ὄωρ. λᾶτωίς-ίδος ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λητώ ἢ γεγεννημένος ἐκ τῆς Λητοῦς : Αλσχ.ἀπ.170 Λητώα κόρη, Καλλ. Ἀρτ.83 καὶ γὰρ ἔω, Λητωίς ὄωπερ 'Απόλλων, Πέρσι.ΑΠ 6,272 ὡ Λατωί, 'Απολλ.Ρ 2,938'. 2) Λητώων (τὸ) ὁ ναός τῆς Λητοῦς : 'Αριατλ.ἩΕὐδ.1214α,2, Στράβ.14,3,6 ἀναπλευσάντι δ' ὑπηρετικοῖς δέκα σταδίοις τὸ Λητώων ἔστιν' 3) Λητώα (τὰ) 'Ἐπιγρ. ἑορτῆ πρὸς τιμὴν τῆς Λητοῦς.

Ληχμός (ὁ) λῆξις βλλ., παῦσις : 'Αντίμ.53.

Λῆφεις-εως (ἡ) (λαμβάνω-λήφωμαι κ. νεώτ., ἐν πάπ. λῆφεις τὸ λαμβάνειν, τὸ ἀρπάζειν, ἢ πιασιὰ, τὸ πιάσιμο : 'Αριατλ.ΖΜ 662b,9 ῥύγχος πρὸς τὰς λῆφεις τῶν ζωδαρίων, αὐτ.687b,10 αἱ καρπαὶ τῶν δακτύλων καλῶς ἔχουσι πρὸς τὰς λῆφεις καὶ πιάσεις' || σύλληφεις : Θουκ.5,110 τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἢ λῆφεις ἢ σύλληφεις τῶν κρατούντων θὰ εἶναι δυσκολώτεροι' || κατά-ληφας, ὄλωσις : αὐτ.4,114 τὴν λῆφιν τῆς πόλεως' 2) ἀποδοχὴ, παραδοχὴ, παραλαβή : Σοφ.ἀπ.356 ἥδιστον ὄωμ πάρεστι λῆφεις ὦν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν, Πλάτ.Πολ.3461) ἡ τοῦ μισθοῦ λῆφας, αὐτ. 332B ἄνεπρ ἢ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆφας βλαβερά γίγνεται, 'Αριατλ.Ρητ.1362a,35 λῆφεις καὶ ἀποδολαί, ΚΔ Φιλ.4,15 οὐδεμία μοι ἐκκλησία ἐκοινώνησεν τις λόγον ὄδσεως καὶ λῆφews, -λῆφεις ἐπιστολῆς - ἠλεκτρικὸν ρεύματος - κρῆσις' || ἐν τῷ πληθ. παραλαβαί, εἰσπραξίεις : Πλάτ.Πολ.343D ὄταν τὸ λῆφεις ἴδωσιν, ὁ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει, 'Αριατλ.ἩΝικ.1122a,13' || κ. νεώτ. ἢ λῆφας φαρμάκου τὸ λαμβάνειν, τὸ πίνειν τὸ φάρμακον : Πάπ. προλόγουσας πρὸ τῆς λῆφews' || λῆφεις αἰτία θανάτου νεώτ. νομ πᾶν ἀτ. λαμβάνει τις ἐπ' εὐκαιρία θανάτου ἑτέρου προσώπου' 3) ἱατρ. προσβολὴ πυρετοῦ ἢ νόσου : 'Ἰππ.Ἐπιδ.), ὁ ἀπὸ τῆς πρώτης λῆφιος, 'Αριατλ.Πρ.866a,26' 4) ἐν τῷ λογ. τὸ λαμβάνειν ἢ τὸς δεδομένον : αὐτ. ΑΠ.24a,23 (πρβλ. λῆμμα 2) | φρ. τῆ ἡμετέρα λῆφει ἀπὸ τῆς ἀπόφews μας, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν : 'Ασκληπιόδ.7,8' || νεώτ. λογ. λῆφιος τὸ ζητούμενον σφάλμα περὶ τὴν ἀπόδειξιν, ἀ. φαῦδος κύκλος' 5) ἐκλογὴ ὄλης ἐν ποιήματι κττ. : Λογγίν.10,3 ἢ λῆφεις δ' ὡς ἔφην τῶν ἀκριων καὶ ἢ εἰς ταῦτὸ συναίρεσις ἀπειργάσαστο τὴν ἔξοχην' πρβλ. λῆμμα 3) 6) γεωμ. ἡ τοῦ κέντρου τοῦ ἐκκέντρου λῆφεις ὁ προσδιορισμὸς κέντρου τοῦ ἐκκέντρου κύκλου : Πρόκλ.Ύποτ.5,56.

Ληφοδοσία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὄδοσις καὶ λῆφεις, τὸ λαμβάνειν καὶ δίδειν μεταξὺ δύο τιῶν ἰδ. ἐμπόρων' || συναλλάγη ἐμπόρων πρβλ. ὄσοσιληφία. **Ληφολογία** (τέχνη) (ἡ) ἢ πρὸς γένεσις ὄλιγων μισθόν : Ἐφίππ.14,4 [κτ. Μείνεκε ληφι-λογό-μισθος ὁ λαμβάνων μισθόν ἀπέναντι τῶν λῆζων].

Λῆ ἑπίρρ. λῆαν : Ἐπιγρ.223 πρβλ. λιπὸνηρος.

Λιά (ἡ) δημ. τὸ φωτὸν κληματὶς ἢ λευκάμπελος.

Λιάζομαι, ὄόρ. ἐλιάσθην, γ' πληθ. λιάσθεν, γ' ἐν.

ὑπερσ. λελίαστο, κλίνω, ἰδ. ἐπὶ προσ. ἀπασύρομαι, ἀπομακρύνωμαι, ἀποχωρῶ : 'Ἰλ.Ψ 231 ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσας λιασθεῖς, 'Ὀδ.Ε 462 ἐκ ποταμοῦ λιασθεῖς σχοίνω ὑπεκλίθη' || ἐκκλίνω : 'Ἰλ.Ο 520 ὁ δ' ἔθιπαι λιασθῆ [εἰς πλάγιον] ἢ ἐκ τοῦμπροσθεν ἐξέκλινει' || ἐπὶ φάσματος, ἐξαφανίζομαι : 'Ὀδ.Δ 838 παρὰ κλητ' ὄσα λιασθῆ ἑς νηϊῶς ἀνεμῶν ἴφρασιθη διὰ τῆς ὄπης τοῦ κλειθροῦ' || π. τραγ. ἀπαξ ἐρχομαι : Εὐρ.Ἐκ.98 ἐλιάσθην πρὸς σε [ἴθλον πρὸς σέ] 2) μφ. ἐκτρέπομαι, παρεκτρέπομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ : Ἐμπ.2,8 κ. ἐπὶ χωρισμοῦ, χωρίζομαι ἀπὸ τῶν ἄλλων : 'Απολλ.Ρ 194' 3) πῖπτα : 'Ἰλ.Ο 543 ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη, Μόσχ.4,118 ἐλιάσθη ἐν γῆ' 4) ἐπὶ πραγμ., ὑποχωρῶ : 'Ἰλ.Ω 96 ἀμφὶ δ' ἄρα σφί λιάζοντο κύμα θαλάσσης' || καταπίπτα : αὐτ.Ψ 879 σὺν δὲ πετραπὺν πυκνὰ λιασθεν [ἀντὶ ἐλιάσθησαν] [αἱ χυδραὶ πτέρυγες τοῦ θνήσκοντος πτηνοῦ κατέπεσον] [κτ. τὸν 'Αρισταρχ. λιασθεν ἐκρέμασε τὰς πτέρυγας του, ἐσφ. πθ. διότι τὸ ἐνεργμ. ἐν τῷ παρτα. λιαζον ἀπανάτ] : Λυκόφρ.21).

Λιάζω (ἡ) μγν. μ. παρτα. λιαζον, ἐνεργ. τοῦ λιάζομαι βλλ., χαλαρῶ, λύω : Λυκόφρ.21.

Λιάζω μγν. κ. δημ. ἐνθουσιῶ ὑπερμέτρως : 'Απολλ.Δύσι.Ἄντων.34,27 [παρὰ τῷ λῆαν λιάζειν' || Φώτ. «λῆιάζειν' λῆαν ἔσπουδακέσιν» 2) δημ. ἡλιάζω βλλ.

Λιαινὼ χλιαίνω : 'Ἡσ. ἐν λ. ἐλιάνθη [συγγ. τῷ λιαρόξ].

Λιακάθα (ἡ) δημ. τὸ ἡλιακὸν φῶς καὶ ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἐν πληρῆι εὐδίᾳ, ἰδ. κατὰ τὸ φθινόπωρον, τὸν χειμῶνα καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοιξews.

Λιακόξ (ὁ) δημ. κ. λιακόξ (τὸ) ὁ ἡλιακὸς βλλ. || τὸ οὐδ. λιακά ὄως οὐσ. ἢ λιάστρα βλλ.

Λιακωτό (τὸ) δημ. ὁ ἡλιακωτός βλλ.

Λίαν ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἰων. κ. ἐπ. λῆιν πολύ, πάρα-πολύ, καθ' ὑπερβολήν, π. Ὀμ. μτ. ἐπίρρ. : 'Ὀδ. Ε 496 λῆιν . . ἐκάς ἡλθομεν' μτ. ἐπιθ. : αὐτ.Γ 227 λῆιν γὰρ μέγα ἐπέας, αὐτ.Ν 243 λῆιν λυπρή' μ. μτ. ρ. πολύ, πάρα πολύ : 'Ἰλ.Ε 361 λῆιν ἄχθομαι ἔλλκος, 'Ὀδ.Σ 20 χεραὶ δὲ μὴ τὴν λῆιν προκαλιέσθ' || π. Ὀμ. ἐπιτατρο, καθ' ἡμῶν τῆσιν χάρην ἐμφάσ. ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἢ στίχου : 'Ὀδ. Α 46 καὶ λῆιν κεινάς γε εοικότι κεῖται ὄλεθρῳ κερταῖ ἐν ὄλεθρῳ καὶ τοῦτο λῆαν δικαιώσ' || μεθ' Ὀμ. πολύ, ὄγαν, πᾶν : 'Αρχιλ.66,7 δαχάλα μὴ λῆιν, 'Ανακρ.π.Πολ.'Ασκ.409E, Πίνδ.Π 1,90 μὴ κάμυνε λῆαν, Σοφ.'Ἠλ.1172 μὴ λῆαν στένε, Λυσ.24,15 λῆαν ἀσελῶως, Θουκ.7,5 λῆαν τῶν τεχνῶν ποιήσας, Πλάτ.Πρωτ.310C λῆαν πόρρω ἔδοξε τῶν युκτῶν εἶναι' || κ. ὡς τὸ κάρτα : 'Ἡρ.4,96 πιστεύω τὴν λῆιν [πιστεύω τὰ ἀδιστακτικῶν, μτ. ἀ. λ. τῆς αὐτῆς σμ. : 'Ἰσοκρ.9,48 μὴ πολύ λῆαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων, 'Αντιφῶν.184,2 λῆαν πάνα' || νεώτ. λῆαν καλῶς ἢ δευτέρα κατὰ σειρᾶν ἀξίας βαθμολογία τῶν σχολειῶν || π. τραγ. κ. κωμ. σμχ. μεταξὺ τοῦ ἀθροῦ τοῦ οὗτο προσδιοριζομένου ὀνόματος : Αλσχ.Πρ.123 διὰ τὴν λῆαν φιλόπτητα βροτῶν [διὰ τὴν υπερβολικὴν ἀγάνην], Κρατίν.187 τὸ λῆαν ποτόν, Θεόδομη.Κωμ.29 τὰ λῆαν μεράκια, Μεν.587 ἢ λῆαν τρυφή' || κ. ἐν ρητ. λόγῳ : Δημ.71 αἱ πρὸς τοὺς τριάντους . . λῆαν ὀμίλια' || τὸ λῆαν ἢ υπερβολή, ἢ πια : Εὐρ.'Ανδρ. 866 τὸ λῆαν οὐτ' ἐκεῖν ἐπήνεσα [τὸ ἰ. π. Ὀμ. κ. μγν. ἐπ. κ. τραγ. ὅτῃ μὲν μακρόν, ὅτῃ δὲ βραχύ],

Λιανόω δημ. μτθ. καθιστῶ τὸ λεπτόν ἢ λεπτότερον, κάμνω τὸ λιανόν βλλ. : ἐλιάνεφα τὸ ξύλο' 2) ἀμτθ. γίνομαι λεπτός, λιανός, λεπτινόμοι : ἀρωπίσθη καὶ λιάνεψε.

Λιάνη (ἡ) νεώτ. βοταν. περιληπτικός ὄρος διαφόρων ἀναρριχητικῶν φυτῶν τῶν τροπικῶν.

|| κ. νεώτ. λογ. λῆφιος τὸ ζητούμενον σφάλμα περὶ τὴν ἀπόδειξιν, ἀ. φαῦδος κύκλος' 5) ἐκλογὴ ὄλης ἐν ποιήματι κττ. : Λογγίν.10,3 ἢ λῆφεις δ' ὡς ἔφην τῶν ἀκριων καὶ ἢ εἰς ταῦτὸ συναίρεσις ἀπειργάσαστο τὴν ἔξοχην' πρβλ. λῆμμα 3) 6) γεωμ. ἡ τοῦ κέντρου τοῦ ἐκκέντρου λῆφεις ὁ προσδιορισμὸς κέντρου τοῦ ἐκκέντρου κύκλου : Πρόκλ.Ύποτ.5,56.

Ληφοδοσία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὄδοσις καὶ λῆφεις, τὸ λαμβάνειν καὶ δίδειν μεταξὺ δύο τιῶν ἰδ. ἐμπόρων' || συναλλάγη ἐμπόρων πρβλ. ὄσοσιληφία. **Ληφολογία** (τέχνη) (ἡ) ἢ πρὸς γένεσις ὄλιγων μισθόν : Ἐφίππ.14,4 [κτ. Μείνεκε ληφι-λογό-μισθος ὁ λαμβάνων μισθόν ἀπέναντι τῶν λῆζων].

Λῆ ἑπίρρ. λῆαν : Ἐπιγρ.223 πρβλ. λιπὸνηρος.

Λιά (ἡ) δημ. τὸ φωτὸν κληματὶς ἢ λευκάμπελος.

Λιάζομαι, ὄόρ. ἐλιάσθην, γ' πληθ. λιάσθεν, γ' ἐν.

λιανίζω δημ. μεταβάλλω τι εις λεπτά τεμάχια, κατακόπτω, κομματιάζω : λιανίζω κρέας.
λιανικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατά μικράς ποσότητας διδόμενος ἡ γινόμενος (ἀντιθ. χονδρικός) : λιανική πώλησις, -λιανικὸν ἐμπόριον' ἐπίρρ. -ώς, δημ. κ. -ά : πωλεῖ κρᾶσι λιανικῶς.
λιάνισμα-ατος(τὸ) δημ. τεμαχισμός, κομματισμός.
λιανοκάμωτος-η-ο δημ. κ. λιανοκαμμένος ὁ λεπτός, λεπτοκαμμένος, λεπτοφυής.
λιανοκέρι(τὸ) δημ. μακρὸν καὶ λεπτὸν κερὶον.
λιανοκλάδι(τὸ) δημ. λεπτὸς κλάδος τῶν δένδρων, λεπτὸ κλαδί.
λιανοπούλημα(τὸ) δημ. ἡ εἰς μικράς δόσεις λιανική πώλησις, ἄ. λιανοπούλι βλ.λ.
λιανοπωλητής(ὁ) δημ. ὁ πωλῶν λιανικῶς, ὁ μικροπωλητής.
λιανοπούλι(τὸ) δημ. λιανοπούλημα βλ.λ.
λιανοπούλι-άω δημ. πωλῶ τι κατὰ μικράς ποσότητας, πωλῶ λιανικῶς.
λιανός-ή-ό(ν) δημ. ὁ λεπτός, ὁ ἰσχνός : Λιανὸς καὶ φηλός, -λιανὸ ξύλο, -λιανὴ σανίδα, -μέση λιανὴ σά σατυλίδι' || λιανὰ(τὰ) ὡς οὐα. μικρὰ τεμάχια, εἰς ἃ διαμελίζεται τι : τὰ 'κανα τὰ ξύλα λιανὰ-λιανὰ' κ. μτφ. ἐν φρ. τὸν ἔκανε λιανὰ τὸν ἐμοστίγλωσε, τὸν ἔδειρε ἀνηλεῶς' 2) εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, κέρματα ἢ μικρὰ ἀξίσι νομίσματα, ἄ. φιλὰ : ἔγω ἐνο καταστράκι λιανὰ' κ. μτφ. ἐν φρ. κάμε τα λιανὰ ἐξήγησε τὸ ζήτημα λεπτομερῶς' || δημ. ἐν φρ. ἔχει λιανὰ ἔχει χρήματα.
λιανοσπίθα(ἡ) δημ. ποικίλια τίς τοῦ φυτοῦ ἄμπελος ἢ οἰνοφόρος.
λιαντοῦφακο(τὸ) δημ. ἄριστοι τυφεκισμοί' || πυροβολισμοὶ ριπτόμενοι ὑπὸ τῶν ἀκροβολιστῶν, ἀκροβολισμοί.
λιανοτράγουδα(τὸ) δημ. δίστιχον δημῶδες ἄσματον : Μαλακ.Μπαταριάς 13 κὼς . νὰ συγκαιριστοῦνε τ' ἄργανα, σιγαλά τὰ λιανοτράγουδα ἀρχίζαν.
λιανοτραμούλα(ἡ) δημ. λεπτή, ἀνεπαίσθητος, ἑλαφρὰ τρεμούλα.
λιανοτρωχός(ὁ) δημ. ὁ λιανὸς καὶ τρομῶδης ἔξ ἀδυναμίας, ὁ λιγνὸς καὶ τρέμων.
λιανοτρέω δημ. τρέω ἑλαφρῶς, σιγανὰ : Γρυν.Σκ.Τερρ.18 τὸ κύμα λιανοτρέμει κὼ ἀνάρι ἢ θάλασσα ἢ στρωτὴ τὸ σῆγκρο μελανιάζει.
λιαντήρ-ήρος(ὁ) γλωσσ. λεαντήρ βλ.λ.
λιάνωμα-ατος(τὸ) δημ. πᾶν πράγμα λιανόν, λεπτὸν πράγμα, μικροπράγμα' || εἰδ. σφάγιον μικρὸν, οἶον πρόβατον, αἰξ κττ.' || κτ. πλήθ.
λιάνωματα(τὰ) πολλὰ ὁμοειδή πράγματα, ἰδ. χρηματικὰ κέρματα, ἄ. λιανὰ.
λιαξ(ὁ) δ.γρ. τοῦ λείαξ βλ.λ.
λιάρος-ό-ον θερμός, ὑπόθεμος, χλιαρός : 'Ἰλ. 477 ὄφρ αἶμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὄρωρ, 'Ὀδ. 45 ὕδατι τὸ λιαρῶ καὶ ἀλείφατι' κ. οὐρός λιάρος θερμός καὶ ἑλαφρὸς ἄνεμος : αὐτ.Ε 268-2) ἴσχυος, ἄνεμος : 'Ἰλ. 164 τῷ δ' ἴθνον ἀπῆμονά τε λιαρὸν τε' πρλ'. Ἀπολλ.Ρ 3,300 λιαρῶσιν ἐφαῖδρῦναντο λαστροίς.
λιάσιμο(τὸ) δημ. ἔκθεσις εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλιου πρὸς ξήρανσις : Λιάσιμο τοῦ κανητο - τῆς σταφίδας, - ἐθγάλαμε τὰ ρούρα ἔξω γιὰ λίγα ἀέρα καὶ γιὰ λιάσιμο.
λιάσιος ὑποδιάπλασις(ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ ἀρχαιότερα ἐκ τῶν τριῶν ὑποδιαπλασέων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ Ιουρᾶσιος διάπλασις τοῦ μεσοζωϊκού' || κ. λιάσιος ὑποπερίοδος ἡ ἀρχαιότερα τῶν τριῶν ὑποπεριόδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ Ιουρᾶσιος περίοδος τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰῶνος, ἡ καθ' ἣν ἐσχηματίσθη ἡ λιάσιος ὑποδιάπλασις.
λιάσις(ὁ) νεώτ. γένος ἐρπετῶν τῶν πυθωνιδῶν.

Λιαστός-ή-ό δημ. ὁ παρασκευασθεὶς διὰ τῆς ἐκθέσεως εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ἀποξηρανθεὶς εἰς τὸν ἥλιον : Λιαστὸ σῦκα, - Λιαστὴ τνομιάτα' || Λιαστό κρᾶσι οἶνος παρεσκευασμένος ἐκ σταφυλῶν ἐκτεθειμένος προηγουμένως εἰς τὸν ἥλιον.
Λιαστρα(ἡ) δημ. συσκευὴ πρὸς ἐκθέσει εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἀποξηρᾶνοι καρπῶν, ἄ. λιασταριά, λιακό.
Λιατικό ἄσπρο(τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἄμπελος βλ.λ. ἢ οἰνοφόρος.
Λιατρίς(ἡ) νεώτ. βοταν. γένος συνθέτων φυτῶν.
Λια αἰτ. τοῦ ληφ βλ.λ.
Λιάδα(ἡ) δημ. ὁ τ. τοῦ λιθάδι βλ.λ.
Λιαδάκι(τὸ) δημ. μικρὸ λιθάδι.
Λιαδαρό(τὸ) δημ. ἄγρός ἢ τόπος ὑγρὸς καὶ λασπῶδης.
Λιαδάσιος-α-ο δημ. ὁ τοῦ λειμῶνος, ὁ τοῦ λιθαδίου, ὁ ἐκ τοῦ λειμῶνος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς λιθάδι.
Λιαδάσιον(τὸ) (λιθάς) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. μικρὰ ἀσημαντος πηγὴ' : Πλουτ'.Ηθ.9,13C ὀρύττοντες παρὰ τὸν ἀγιάλιον ἐντυγχάνουσι ποτῆμοις Λιαδάσιος' || μικρὸς ρυαξ' : Στράβ.8,8,4 λιθάσιον ὄλεθριου ὕδατος' 2) μσν. κ. νεώτ., δημ. λιθάδι τόπος ἀνυδρος, λειμῶν' Εὐστ.1358,54, Θωμ.Μ 223R' πρλ'. 'Ἦα. «χωρίον βοτανῶδες» 3) δημ. ἀσθησις καὶ μικρὰ λιμνοθάλασσα, οἰου διατρέφονται ἰχθύες, εἶδος ἰχθυοτροφείου' πρλ. λιθαδίσια φάρια' 4) τὸ φυτὸν κενταύριον βλ.λ. τὸ μικρόν : Πλίν.Φ1 25,68.
Λιαδάς μτγν. λειψῶ, ἀφῆνω τι νὰ πῆσθ κατὰ σταγόνας, σταλάξω' 'Ἦα, Φώτ.' || μέσ. πῆτω κατὰ σταγόνας, στάζω' : 'Ἀντιφῶν.Μεγ.Α1 9,258' 2) γῆ λιθάδῶσσα γῆ πλήρης λιμναζόντων ὑδάτων : Πολυδ.1,238.
Λιθανός(ὁ) πάπ. ὁ πωλῶν λιβανὸν βλ.λ.2), ὁ λιβανοπῶλης.
Λιθανόλιον(τὸ) νεώτ. φαρμακὸλ. τὸ αἰθέριον ἔλαιον τὸ λαμβανόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ κέδρου βλ.λ. τοῦ ἀτλαντικοῦ.
Λιβάνι(τὸ) δημ. ὁ λίβανος βλ.λ.2), λιβανωτός, θυμίαμα, δημ. θυμιάμα : ἔνα σπυρὶ λιβάνι ἰχθῆδρος Λιβανωτάτι', Γρυν.Σκ.Τερρ.12,4 ἔσανθι μπῆρα τῶν ἐρώτων, σὲ σὲ λιβάνι ἄγγό, στίς κόρες σου χρυσοῦ κομίζου' || ἐν φρ. μυρίζει λιβάνι εἶναι ἐτοιμοθάνατος' κερὶ καὶ λιβάνι(κατάρρα συνθ. ὡς ἀπάντησις ὀργίλῃ εἰς τοὺς ἐπαναλαμβάνοντας τὴν λ. κύριε).
Λιβανιά(ἡ) δημ. εὐωδία, μυρουδιά λιβάνου, λιβανίου : Πολιτ'.Εκλ.Τραγ.157 φουδομαί σ', ἀδερφάκι μου, καὶ λιβανιᾶς μυρίζεις.
Λιβανιστῶν(τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ λίβανος βλ.λ. : Μέν.260.
Λιβανίζω μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἔχω ὁσμὴν λιβανωτοῦ : Διοσκ.1,171, Γαλ.13,475- 2) νεώτ. κ. δημ. καλῶ λιβανώω, θυμιά, θυμιατίζω : Λιβανίσει τὰ 'κονίσματα, Γρυν.Σκ.Τερρ.19,3 με λιβανίζου με χρυσοῦ παπάδες θυμιατήρι' κ. παθ. : Λιβανισμένες εἰκόνες' 2) μτφ. ἐγκωμιάζω τινὰ πρὸς κολακίαν, κολακεύω ταπεινῶς : τὸν Λιβανίζει ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ ὕπνου νὰ τὸν καταφέρῃ, - τ' ἀρέσει νὰ τὸν λιβανίζου.
Λιβανισινο-η-ον γλωσσ. ὁ παρεσκευασμένος ἐκ λιβανωτοῦ.
Λιβανισμα(τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λιβανίζω βλ.λ., ἡ διὰ λιβανωτοῦ θυμιάσις, || μτφ. ταπεινὴ, εὐτελής κολακεία : ἄς λειπουν, σὲ παρακαλῶ, τὰ λιβανίσματα.
Λιβανιστήριον(τὸ) νεώτ. κ. δημ. σκευὸς, δι' οὗ λιβανίζομεν, θυμιάωμεν, θυμιατήρι, θυμιατό : Κάλβ.Λύρ.3,6 σθησθὲν λιβανιστήριον, κερία σθησά καὶ κᾶλλυβα ἔχει τὸ μνήμα.

Λιβανιστής (ὁ) νεώτ. ὁ λιβανίζων, ὁ θυμιῶν τινα· 2) μῦθ. ὁ ταπεινός, ὁ ευτελής κόλαξ.

Λιβανόδανθρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δεινδρολίθωνον βλ.λ. τὸ φαρμακευτικόν.

Λιβανόσιθης-οὐς-ές μῦθ. ὁ λιβανώθης βλ.λ. : Διοσκ.3,83.

Λιβανοθήκη (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. θήκη λιβανωτοῦ, ἃ. λιβανωτήρι.

Λιβανόκαθα (ἡ) γλῶσσα. τὸ κοῖειν λιβανωτόν.

Λιβανόκαδρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν κωνοφοριδῶν.

Λιβανόμιννα (ἡ) ὁ εἰς κόνιν τετριμμένος λιβανωτός βλ.λ.1) : Ὀρφ.Υμν.19 Διὸς ἀστραπέως θυμίαμα λιβανομίνναν.

Λιβανομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ μαντεία, ἡ μάντευσις τῶν μελλόντων ἐκ τῆς διευθύσεως ἢ τοῦ σχήματος τοῦ καπνοῦ τοῦ καιομένου λιβανωτοῦ.

Λιβανόμαντις-εως (ὁ,ἡ) μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς διευθύσεως ἢ τοῦ σχήματος τῶν καπνῶν τοῦ καιομένου λιβανωτοῦ μαντευόμενος : Εὐστ.1346,38 θυσκόδης, ἐμπυρασκόδης καὶ λιβανομάντις.

Λιβανοπῶλης (ὁ) Ἐπιγρ., ὄρωρ. -ᾶς, γεν. πληθ. -πῶλάν, ὁ πᾶλῶν λιβανον, λιβανωτόν, λιβάνι, λιβανωτοπῶλης, λιβανᾶς.

Λιβανός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν βοσσοελλία βλ.λ., ἐξ οὗ παράγεται τὸ λιβάνι, ὁ λιβανωτός : Ἦρ.4,75 αἱ δὲ γυναικες αὐτῶν ὄδωρ παραχέουσαι κατασώχουσι περὶ λίθον τρηχὴν τῆς κυπαρίσσου καὶ κέδρου καὶ λιβάνου ἔξυλου, Θεόφρ.Φ19,4,2, Διοσκ.1,83 φλοιὸς λιβάνου· 2) λιβανωτός βλ.λ.1), ὡς θηλ. : Πινδ.ἀπ.122,3, Εὐρ.Βακχ.144 ρεῖ δὲ γάλακτι πῆδον, ρεῖ δ' ὄσμων, ρεῖ δὲ μελισσῶν νέκταρι, Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός· κ. ὡς ἀρσ. : Πάν., Ἄντιπ.Θεασ.ΑΠ6,231 μελίπνουσ λιβανός· κ. ἀρροσιόριστον : Σαμφ.206,2, Σοφ.ἀπ.1064, Ἄναξανδρ.41,37, ΚΔ Ματθ.2,11 προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα χρυσοῦ καὶ λιβανοῦ καὶ σμύρναν.

Λιβανοῦμαι-ομαι μῦθ. εἶμαι ἀναμειγμένους, ἀνακατωμένους μετὰ λιβάνου : ΠΔ Μακκ.3,5,45 εὐ-ῶδεσταίους πόμασιν οἴνου πελιβανωμένοι φαθεραῖς κατασκευασμένα σκευαῖς· || τὸ ἐνεργ. λιβανῶ μειγνύω εἰς τι λιβανόν : Ἠρωδ.διαν.1,451.

Λιβανοφόρος-ον ὁ φέρων, ὁ παράγων λιβανόν : Ἠρακλ.Κωμ.4 λιβανοφόρος χώρα, Περίηλ. Ἐρ.Θαλ.27 λιβανοφόρα δένδρα, Διοσκ.1,81 ἐν Ἀραβίᾳ τῇ λιβανοφόρῳ· || ὁ παρέχων ὡς φέρον λιβανωτόν : Ἐπιγρ. λιβανοφόροι βάρβαροι.

Λιβανόχρους-οος-ουν-οον μῦθ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ λιβανωτοῦ : Στράβ.15,1,37 λιβόους δ' ὀρύττεσθαι λιβανόχρους γλυκυτόρους σύκων.

Λιβανόθης-οους-ες μῦθ. ὁ ὁμοῖος πρὸς λιβανον, πρὸς θυμίαμα : Φλόστρ.Νεώτ.Εικ.807 ἐν ἡ-δεῖα καὶ λιβανῶδει πόα.

Λιβανωτιδίων (τὸ) Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τοῦ λιβανωτοῦ βλ.λ.2).

Λιβανωτίζω μῦθ. καπνίζω, θυμιῶ διὰ λιβανωτοῦ, λιβανίζω : Στράβ.16,4,28 σπένδοντες ἐν αὐτῷ καθ' ἡμέραν καὶ λιβανωτίζοντες· 2) εἶμαι ὁμοῖος λιβάνω : Διοσκ.3,94 ἄγκριτον δὲ αὐτοῦ τὸ εὐχρουν, λιβανωτίζον τοῖς χόνδροις.

Λιβανωτικός-ῆ-όν πάπ. ἃ ἀπὸ λιβανωτόν ἀποτελούμενος, ὁ συγκείμενος ἐκ λιβανωτοῦ, ἀπὸ λιβάνι : λιβανωτικός φορτία· || ὁ τοῦ λιβανωτοῦ ἢ ὁ διὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ λιβανωτοῦ.

Λιβανώτινος-ν-ον μῦθ. ὁ παρσκευασμένος διὰ λιβανωτοῦ : Ἀπολλ.π. Ἀθῆν.15,689B ἐσκευάσθη λιβανώτινον μύρον.

Λιβανωτίς-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν λεκακία βλ.λ. ἡ κρητική : Θεόφρ.Φ19,11,10 λιβανωτίς κάρπιμος, Διοσκ.3,74,1,Γαλ.12,60· || λιβανωτίς καχυρφόρος ἕτερον εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ : Νικ.Θηρ.850 ἄμμιγα καχυρφόρω λιβανωτίδι· 2) λιβανωτίς

νωτίς (κάρπιμος) ἕτερα τὸ φυτὸν νάρθηξ ἡ ναρθηκία βλ.λ. : Διοσκ.3,74,2· 3) λιβανωτίς ἄκαρπος τὰ φυτὸν δεινδρολίθωνον τὸ φαρμακευτικόν : αὐτ'. 4) τὸ φυτὸν θριδαξ βλ.λ. : Θεόφρ.Φ19,11,11, Διοσκ.3,74,4· 5) τὸ φυτὸν κόνυζα βλ.λ. ἡ λεπτόφυλλος : ΨΔιοσκ.3,121· 6) νεώτ. γένος φυτῶν σκισαοσάνθων· 7) Ἐπιγρ. ἡ λιβανωτίς βλ.λ.

Λιβανωτοπῶλης (ὁ) ὁ πᾶλῶν λιβανωτόν βλ.λ. : Κριτ.1,70D,Κρατίν.Νεώτ.π. Ἀθῆν.14,661ε οἰκεῖ τις, ὡς εἴοικεν, ἐν τῷ χάσματι λιβανωτοπῶλης.

Λιβανωτοπῶλᾶ-έω πᾶλῶ λιβανωτόν, εἶμαι λιβανωτοπῶλης βλ.λ. : Ἀριστφ.ἀπ.807.

Λιβανωτός (ὁ κ. ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ρητινώδης οὐσία ἡ ἐκκρινόμενη ἐκ τοῦ δένδρου λιβάνου βλ.λ., ἐν χρ. πρὸς καῖσιν κατὰ τὰς θυσίας : Ξενοφ.1,7, Ἦρ.1,183 ἐπὶ δὲ τοῦ μένονος θυμοῦ καταγιγνέσκου λιβανωτοῦ χλίμα τάλανα, Ἀριστφ.Νεφ.426 οὐδ' ἂν θύσαιμ'... οὐδ' ἐπιθειῆν λιβανωτόν, Θεόφρ.Φ14,4,14, κ. γεν. : Ἄντιπ.118 σπονδάς τε ἐπιούσων καὶ λιβανωτόν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπιτίθεισαν· || χόνδροι λιβανωτοῦ μικρὰ τεμάχια λιβάνου : Λοκ.ἔπ.Κρον.16 λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων· κ. μάννα λιβανωτοῦ ὁ τετριμμένος εἰς κόνιν λιβανωτός : Γεωμ.6,6,1· πρβλ. λιβανομίννα· || λιβανωτός ἄρρητὸν τὸ ἀριστον εἶδος τοῦ λιβανωτοῦ : Διοσκ.1,68, Ἀλκίφρ.2,4 λιβανωτόν ἄρρητα καὶ στόμακα· 2) νεώτ. μῦθ. ἐν φρ. καίω λιβανωτόν εἰς τὸν Α τὸν κολακεῖω ταπεινῶς δι' ἐγκωμίων· 3) ὁ λιβανός βλ.λ.1) : Θεόφρ.Φ19,1,6, ὁ τόπος ἐνθα ἐπωλεῖται ὁ λιβανωτός : Εὐπ.304, Χαμῆιλ. π. Ἀθῆν.9,374B λαμβάνουσιν ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτόν κατατεμεῖν· 5) λιβανωτίς βλ.λ. : ΚΔ Ἄν.8,3 ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτόν χρυσοῦν.

Λιβανωτοφόρος-ον ὁ φέρων, ὁ παράγων λιβανωτόν βλ.λ. : Ἦρ.2,8 τὰ δὲ πρὸς τὴν ἡῶ λιβανωτοφόρα αὐτοῦ τὰ τέρματα εἶναι, Στράβ.16,4,25 ἡ μὲν σμυρνοφόρος, ἡ δὲ λιβανωτοφόρος (χώραι, Περίηλ. Ἐρ.Θαλ.31).

Λιβανωτρίδος (ἡ) μῦθ. λιβανοθήκη, σκευός, ἐν ᾧ ἐκαίετο λιβανός· πρβλ. θυμιατήριον, λιβανιστήρι : Πλούτ. Ἠθ.477B αἱ λιβανωτρίδες κᾶν ἀποκεκνωθῶσι τὴν ἐδωδιαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀναφέρουσι, Ἐπιγρ., Ἦσ.

Λιβάρι (τὸ) δημ., ἃ. βιβάρι βλ.λ.

Λίβας (ὁ) μιν κ. δημ. ἄνεμος ἐκ Λιβύης : Σοά. Reg.2147,59V ὁ δὲ λίβας ἐκ τοῦ πυρὸς θερμὸς καὶ ἔρηρος· || δημ. ἄνεμος διαφόρων διευθύσεων ἔχοντας ἰδιότητα θερμοῦ, καυστικοῦ κ. λίαν καταθλιπτικοῦ ἀνέμου· πρβλ. λίφ : ὁ προχθεσινός λίβας ἐκαφε τ' ἀμπελία.

Λιβᾶς-ᾶδος (ἡ) (λιβᾶω) σταλαγμὸς ὕγρου, ἰδ. ὕδατος ἐκ πηγῆς ρυάκος, ρυακίου : Σοφ.Φιλ.1215 ὄς γε σάν λιπῶν ἰερῶν λιβᾶδ' ἔχρησθι ἔθαν Δαναοῖς ἄρωγός, Εὐρ. Ἄνδρ.116 τάκομαι ὡς πετρίνα πιδκόκεσα λιβᾶς· || λιβᾶς νυμφαία καθαρόν ηγναῖον ὄδωρ : Ἄντιφάν.52,13· || ὄμ. στάσιμον ὄδωρ : Βάβρ.24,6· || κτ. πληθ. λιβᾶδες ρυάκος, ρυακία : Αἰσχ.Πέρσ.613 λιβᾶσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς, Εὐρ.1Τ1106 πολλὰ δακρῶν λιβᾶδες (ρυακία δακρυῶν), Ἐφορ.65J ἄραια ἡ λιγυπτος καὶ ῥαδία λιβᾶδας διαδοῦναι· || κ. ἐπὶ γάλακτος : Ἀπολλ.Ρ 4,1735 λιβᾶς γάλακτος· || λιμνώζοντα ὕδατα συναγομένα ἐκ βροχῆς : Στράβ.8,6,21 φρέατα καὶ ὑπόνομα λιβᾶδες, Γαλ.6,627, Γεωμ.2,6,14· || ἔλη : Θεόφρ.Φ12,4,4 ἔληριον μῦρον τῶν λιβᾶδων πρβλ. λιβᾶς· 2) ἄγγειον, σταλάζον ὅταν τελῆ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν θερμότητος, εἶδος στοιχειώδους θερμοτήτος : Ἠρών Πνευμ.2,8.

Λιβᾶδων Ἦσ. ἀφορισμῶν.

Λιβανθινήτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν βασικὸν φωσφορικὸν ἕλας τοῦ χαλκοῦ.

Λιβελλογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. δημοσίευμα ἐν εἰδῇ λιβέλλου βλλ., δυσφημητικὸν δημοσίευμα, ἄρθρον ἢ πραγματεία.

Λιβελλογραφία (ἡ) νεώτ. συγγραφή λιβέλλου δημοσιεύματος δυσφημητικῆ ἢ ἐξυβριστικοῦ.

Λιβελλογραφικός-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λιβελλογραφίαν βλλ., δυσφημητικός, ἐξυβριστικός· **λιβελλογραφικὸν** δημοσίευμα-ἄρθρον ἢ ἐπίρρ. -ῶς ἐξυβριστικῶς, δυσφημητικά.

Λιβελλογράφος-ον νεώτ. ὁ γράφων λιβέλλου βλλ., δυσφημητικὰ καὶ ὑβριστικὰ δημοσιεύματα.

Λιβελλογράφω-ῶ νεώτ. γράφω λιβελλόν, εἰμαι λιβελλογράφος.

Λιβέλλος (ὁ) (λατ.) πάπ. κ. νεώτ. αἰτήσις, ἀναφορά ἢ νεώτ. δυσφημητικὸν ἢ ὑβριστικὸν δημοσίευμα.

Λιβερκύνειοι ἀδένες (οἱ) νεώτ. λατρ. μικροὶ σωληνοειδεῖς ἀδένες τοῦ βλεπνοῦντος τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου ἐκκρίνοντες τὸ ἐντερικὸν ὑγρὸν.

Λιβερνός (ὁ) πάπ. λιβουρνίς (ναυα) βλλ.

Λιβερνός (ὁ) (λατ.) μγν. ὁ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων, ἀπελευθέρως· Ἐπιγρ. ΚΑΠράξ. 6,9 ἀνέστησαν δὲ τινες τῶν ἐκ συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρνησίων.

Λιβερνός (ὁ) (λατ.) μγν. λιβερτίνος βλλ.: Πολύβ. 30,16,3 οἱ προσφάτως ἠλευθερωμένοι παρὰ Ρωμαίων, οἳς καλοῦσι λιβέρτους.

Λιβερθόν (τὸ) δ.γρ. τοῦ λειβθρον βλλ.

Λιβηρός-ά-ὄν λιβρός, ὑβρός· Ἰνν.π.Γαλλ.19,118,EM 564,50.

Λιβία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος φυλλιδῶν ἐντόμων.

Λιβιάνον (τὸ) μγν. εἶδος ὀλοισῆς θεραπευτικῆς ὀρθολομικῆς νόσου· Γαλ.12,762, Ἀλέξ.Τραλλ.2.

Λιδικός-ῆ-ὄν (λίψ) πάπ. ὁ ζυτικός.

Λιδοστία (ἡ) νεώτ. γένος φοινίκων φυτῶν.

Λιλάριος (ὁ) πάπ. ὁ γραμματεὺς.

Λιδοζέφυρος (ὁ) νεώτ. ἄνεμος πνέων ἀπὸ μέσης τινὸς κατεπιθροσῆς μεταξὺ λιθὸς καὶ ζεφύρου, ὁ πονεντογάριμπος.

Λιδόνωτος (ὁ) κ. νεώτ. ἄνεμος πνέων μεταξὺ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ νοτιοδυτικοῦ σημείου τοῦ ὀριζήτου· Ἀριστ.Κόσ.394b,34, Ἀγαθρχ.2,7, Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.57,Γεωγ.1,11,5 ὁ νότος ἀπὸ τῆς μεσημβρίας φερόμενος ἔχει μεσάζοντας αὐτὸν τὸν λιδόνωτον καὶ εὐρόνωτον πρβλ. λιδοφοινίξ.

Λιδος-εος (τὸ) (λεῖβω) λιθάς βλλ.11 ἢ κτ.πληθ. δάκρυα· Αἰσχ.Χο.448 ἐπιμότερα γέλωτος ἀνεφρον λίδη· 2) Γαλ.19,118 ἐπίτομα γὰ τῶν ὀμμάτων, εἶδος κολλυρίου· 3) (λατ.) πλακοῦντιον ἐκ μέλιτος προσφερόμενον τοῖς θεοῖς· Χρυσ. Τυαν.π. ΑΒἡν.14,647D γίνεται πλακοῦντηρα τάδε.. ἀργυροστρήφημα, λίδος, κίρκος, αἰξάφας.

Λιδός γεν. τοῦ λιβ βλλ.

Λιδούρνο (τὸ) δημ. φυτὸν τὴ κοσμητικὸν ἐν κήποις.

Λιδοφοινίξ-ικος (ὁ) ὁ ἐκ Φοινίκης λιδος, λιδόνωτος βλλ.: Ἀριστ.Κόσ.394b,34.

Λιδρα (ἡ) (λατ.) νεώτ. μέτρον βάρους καὶ χωρητικότητος διάφορον κατὰ τόπους καὶ ἐποχάς.

Λιδρέα (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. εἰδικὴ στολή τοῦ ὑψηροῦ προσωπικοῦ ἀνακτόρων, πρεσβείων, ζενοδοχείων, μεγάρων κττ., ἰοστολή.

Λιδρός-ά-ὄν Ἰνν.π. Ἐρωτιαν.24 ἐσκοτεινός καὶ μέλας (πθ. ἀναφέρεται εἰς τὸ π. κώδ. Ἰνν. Ἀέρ.15 ἐμβα δισερῶ κ. θολερῶ ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡήρ) ἢ λιβρά νύξ σκοτεινὴ ἢ ζοφώδης, ζοφερὰ νύξ· EM 564,49 κ. λιβρόν σέλας ἀμυδρόν σέλας· Τραγ. Ἀδέσπ.232 ὄλος λιδρός μαῦρον αἶμα· Βησάντ.ΑΠ 15,25,1 πρβλ. λιμβρός.

Λιδύθησι ἐπίρρ. μγν. ὄωρ. λιθύθαβὴ ἐκ Λιδύθης· Θεόφρ.1,24 ὡς ὄκα τὸν Λιδύθαβε ποτὶ χρόμιν ἄσας ἐπίσδω, Νικ. Ἀλέξ.368.

Λιδυκός-ῆ-ὄν ὁ ἐκ τῆς Λιδύθης· Ἡρ.2,8 ἐκ τοῦ Ἀραβίου ὄρεος ἐς τὸ Λιδυκὸν καλεόμενον ἢ Λιδυκὸν ὄρεον ἐξόν καὶ παραδόξον πτηνόν· Ἀριστφ. Ὀρν.65 ὑποδεδιῶς ἐγώμω Λιδυκὸν ὄρεον ἢ Λιδυκοὶ λόγοι εἶδος μύθων ὁμοίων τοῖς τοῦ Αἰσώπου· Ἀριστλ.Ρητ.1393a,30 ἢ Λιδυκοὶ πᾶσιμα οἱ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τῆς Καρχηδόνας· 2) ζυτικός· Πτολ.Τετράβ.119.

Λιδυον (τὸ) μγν. ἄγριος λωτός· ΨΔιοσκ.4,111 (ἐσφ. ἀνάγν.).

Λιδυός (ὁ) ἄγνωστόν τι εἶδος πτηνοῦ· Ἀριστλ.Ζ1 609a,20 κελεὸς καὶ λιδυός, ἰκτινός τε καὶ κόραξ.

Λιδυρνάριος (ὁ) Γλαρ. ὁ κυβερνήτης λιδυρνίδος.

Λιδυρνικός-ῆ-ὄν ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Λιδυρνούς, ὁ τῶν Λιδυρνῶν· Αἰσχ.ἀπ.364 ἢ Λιδυρνικὸν (πλοῖον) [τὸ] ἐλαφρόν καὶ ταχὺ σκάφος, ἐν χρ. π. τοῖς Λιδυρνόσι· Γλαυτ.Κάτ.Νεωτ.54 Λιδυρνικά δὲ καὶ κατασκοπικά καὶ ἄφρακτα παρηληθῆ.

Λιδυρνίς (ναυα) -ίδος (ἡ) ταχύπλοον πλοῖον ἐν χρ. π. Λιδυρνίσι· Πλούτ. Ἀντ.67 **Λιδυρνίδες ὤφρησαν** δῖωκουσαι παρὰ Καίσαρος ἢ κ. γεν. κτ. πληθ. ὡς ἐπίθ. αἱ ἀνήκουσαι εἰς τοὺς Λιδυρνούς· Στράβ.7,5,5 αἱ Λιδυρνίδες Ἰνῆσοι περὶ τετταράκοντα τὸν ἀριθμόν.

Λιδυς-ῶς (ὁ), θηλ. -υσσα κ. λιδυστίς-ίδος ὁ ἐκ Λιδύθης· Σοφ. Ἠλ.702 δύο Λιδυες ζυγῶτων ἀρμάτων ἐπιστάται, Ἡρ.4,181 τῶν νομάδων Λιδύων ἢ Θηλ.: Πινδ.Π 9,105 Λιδύσας ἀμψὶ γυναικὸς ἔβαν, Ἡρ.4,182 αἰγὰς γάρ περιβάλλονται. ἢ θυσανώτας αἱ Λιδύσσαι, Καλλ. Ἀπολλ.86 ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῆσι Λιδύσσης, Ἀπολλ.Ρ 4,1753.

Λιδυστιάς-άδος (ἡ) μγν. εἶδος βοτάνης· Ἀνδρου.π.Γαλλ.14,40.

Λιδυστικόν (τὸ) μγν. μγν. ποτὸν παρεσκευασμένον ἐκ τῆς βοτάνης λιδυστικόν βλλ.41 ἢ Ἀλέξ. Τραλλ.8,2.

Λιδυστικός-ῆ-ὄν ὁ τῆς Λιδύθης, Λιδυκός· Αἰσχ. Εὐμ.292 ἐν τόποισι Λιδυστικῶν· 2) εἶδος ὄψεως μὴ δηλητηριώδους· Νικ.Θηρ.490· 3) λουτροφόρος βλλ.21 ἢ Ἡσ.· 4) τὸ οὐδ. λιδυστικόν (τὸ εἶδος βοτάνης· Γαλ.6,267.

Λιδυφοινίξ-ικος (ὁ) μγν. ὁ ἐκ Λιδύθης, ὁ ἐν Λιδύθῃ ἐγκαταστημένος Φοινίξ, ὁ Καρχηδόσιος· Πολύβ.3,33,15 ἱππεῖς Λιδυφοινίκων.

Λιδυφοινίξ (ὁ) μγν. ὁ φοινίξ, ὁ συκνάζων, ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Λιδύην· Ἰούβ.π. Ἡσ.

Λιδῶ δ.γρ. τοῦ λειβῶ βλλ.

Λιγᾶ ἐπίρρ. τοῦ λιγύς βλλ. (πρβλ. τάχα, ὄκαι μετὰ λιγυρός, διαπαραστικῆς φωνῆς, λιγυρός, ὄξυφῶνος, δυνατὰ ἢ Ἰ.Τ 284 ἀμφ' αὐτῶ χυμένω λίγ' ἐκώκε (σγδλ. ἐθερῶνε ὀξέως), Ὀδ.Κ 254 λίγ' δεῖδεν (μὲ καθαράν, ἠχηράν καὶ γλυκεῖαν φωνήν), Ὄεονγ.939 φωνή λίγ' ἀεῖδεν ὡσπερ ἀπῶν, Ἀπολλ.Ρ 4,837 ζεφύρου λίγα κινυμένωιο.

Λιγαδούρα (ἡ) δημ. ὁ ἐπίδεσμος βλλ.31.

Λιγαίνω (λιγύς) ποι. κράζω, φωνάζω μετὰ λιγυρός φωνῆς, κατὰ μεγαλοφώνως, δυνατὰ, ἐπὶ κηρύκων· Ἰ.Α.685 κήρυκες δ' ἐλιγαίνων ἄμ' αὐτῶ φαινομένην κ. ἐπὶ θρηνοῦντων· Αἰσχ. Ἐπ.873 ὄλοος οὐδεὶς μὴ κ' φρονεῖν ὀρθῶς με λιγαίνειν κ. ἐπὶ ποιήματι· Μόσχ.3,81 βοῦτας ἐλιγαίνω καὶ ἀεῖδων ἐνόμωε· ἢ φόρμγγι ἡ σύριγγι λίγαίνωιν παῖδων φόρμγγα ἢ σύριγγα· Ἀπολλ.Ρ 1,740, Μελέαγρ. ΑΠ 9,363,7 ἢ κ. μτ. συστοίχ. αἰτ.: Βίων 2,1 Σικελὸν μέλος ἀδῦ λιγαίνωιν, Μόσχ.3,120 Σικελικὸν τὴ λιγαίνε καὶ ἀδῦ τὴ βουκολιάζω, Διον. Ἀλ.Δημ.44 (ιοκί) φέτο δειν τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον κυτλάειν καὶ λιγαίνειν· 2) παθ. ἐπὶ προσ. γίνωμα, καθίσταμαι λιγύς βλλ.: Μάξ. Τύρ.3,8 Ὀμήρω ὑπὸ Καλλιόπης λιγαίνωμένω· ἢ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἀρατ.1007 βοῶσαι λιγαίνωμένοισι ὄμοτα· 3) μτδ βδω, ψάλλω τὴ ἡ

περί τινος: ΑΠ 9,197. 4) θέλω, κατακληδ, τέρπω· 'Ἦσ. ελιγάνει· τέρπει, ἄδει. μασσιγύ. κηρύττει. κλαίει. ὀξέως ἐξορμᾷ: Φιλ.2,267 ὡτα φθεγξάμενη λιγαίνει.

Λιγάκι δημ. ὑποκορ. τοῦ λίγο, ὡς ἐπίρρ. ἢ ὡς ἔλλειπ. ἐπίθ. μ. κτ. ὄνομαστ. κ. αἰτ. ἐπὶ ποσοῦ, ὀλιγον τι, πολὺ ὀλιγον, εἰς μικρὰν ποσότητα: λιγάκι φωμί-τυρί, - πιές λιγάκι, - ἦρθε λιγάκι σουρωμένος, - εἶδε λιγάκι διαφέρο, - τὸν ὄβρισε λιγάκι, - πῆσαν ἀπὸ λιγάκι μικρὸν μέρος ἑκατοσῆ: 2) ἐπὶ χρόνου: θά· ῥθω σέ λιγάκι μετ' ὀλιγον, ἐντὸς ὀλιγου· - περῖμενε - στάσου λιγάκι.

λιγάνταρ (λιγαίνειν): 'Ἦσ. «εἶδος τέτιγος Λάκωνες».

λιγάρε (λατ.) μτυν: Πλούτ.Ρωμ.26 «τὸ δὲ δῆσαι Λατῖνοι πάλοι μὲν λιγάρε, νῦν δὲ ἀλλιγάρε καλοῦσιν».

λιγάτος (ὁ) (λατ.) μυν. κ. νεώτ. ὁ λεγῶτος βλλ.

λιγγουῖριον (τὸ) γρ. κωδ. ἀντὶ λυγγούριον βλλ.

λιγδα (ἡ) 'Ἦσ. «ἡ ἀκόννη, καὶ ἡ κονία».

λιγδα (ἡ) δημ. τὸ λίπος, τὸ πάχος κ. ἰδ. τὸ χοίρειον, ὀλιμμω, ἀλοιφή, γλίνα· 2) ἡ λιπώδης ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρώπινου σώματος· || λιπώδης κηλῖς, ἀκαθαρσία, ῥυτίς: γέμισε λιγδες τὸ φόρεμά του· 3) μτφ. ὁ ἀνθρώπος οὐ ἡ συναναστροφὴ ρυπαίνει τοὺς ἄλλους: σοὺ εἶναι μὰ λιγδα αὐτός· 4) λιγδα κ. λιγδοπούλα ὁ ἰχθύς χρύσοφρος ὁ κοινός.

λιγδαροαχίτις 'Ἦσ. «οἱ ἐν ταῖς λιγδαῖς τὰς [σιάρκας χέοντες, τουτέστι χροάνια».

λιγδερός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἔχω, ὁ περιέχω πολλὴν λιγδαν βλλ.ιι, ὁ λιπαρός: λιγδερόφ φαί· 2) ὁ ρυπαρός, ὁ λιγδιάρης· 3) κτ. ἐπῆκτ. ὁ ὀλισθηρός, ὁ γλιστερός.

λιγδεύει 'Ἦσ. «ἀηθεῖ».

λιγδην (λιζω) ἐπίρρ. ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως, ἔξοπτως: 'Οδ.Χ.278 βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ λιγδην.

λιγδῆς (τὸ) δημ. κ. λιγδῆς, τὸ θηλ. λιγδῶ ὁ λιγδιάρης βλλ.

λιγδιὰ (ἡ) δημ. λιπώδης κηλῖς, λιγδα.

λιγδιάζω δημ.,ἀόρ. (ἐ)λιγδίσαι, μτχ. παθ. παρακ. λιγδισάμενος, ἀμτθ. ρυπαίνομαι διὰ λιπωδῶν κηλίδων, κηλιδούμαι, λερώω μὲ λιγδες: λιγδισαε γιακάς σου - τὸ φόρεμά μου· 2) μτθ. ρυπαίνω διὰ λιπωδῶν κηλίδων, λερώω μὲ λιγδες, λιγδῶνω: λιγδισαεσ τὴν ποδιά σου· 3) ρηματ. π. λιγδισμα.

λιγδιάρης-α-ικο δημ. ὁ φέρων λιπώδεις κηλίδας, λιγδῆς, ὁ ρυπαρός, ὁ ἀκάθαρτος.

λιγδῆς (τὸ) μτυν. ἡ θυεῖα, τὸ ἰγδῖον, τὸ γουδί: Νίκ.Θηρ.589, αὐτ.618, πρβλ. ἰγδῖς· 2) τύπος ἐκ ηπλῶ, χροάνη, καλοῦσι: Ἄλ.Δ.ἀπ.249, Πολυδ.10,189· 3) στικτὴ κονία, ὀλισθηρὴ ἐν χρ. ἀντὶ σάπνου: Εὐστ.1229,27· πρβλ. κ. λιγδα.

λιγδῶνω δημ.,ἀόρ. (ἐ)λιγδῶσαι, παθ. ἀόρ. λιγδῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. λιγδῶμενος, ρυπαίνω μὲ λιγδαν, λιγδιάζω: Καρυβ.Ζητ.153 ἕνα λιγδῶμένο φεσί· || ἐνεργ. κ. ἀμτθ. λιγδῶσαε τὸ σευτῖον - τὸ μαξιλάρι ἐῆρρυνάδην).

λιγδισα (ἡ) νεώτ. γένος μαλακοσπράκων τῆς ολιγεν. τῶν ὀνισκιδῶν.

λιγδισα-ον μτυν. τ. τοῦ λιγδῆ βλλ.: 'Ἠλιδῶ. Αἰθ.6,5 λιγιάντι δι ἀνακαυόσασσα ἰδιόρθ.Κορ. ἀντὶ λιγῶν, λυγῖον, 'Οππ.Κυν.4,41) λιγῆτα συρίζουσι [ἰδιόρθ. ἀντὶ] λιγέαι· κ. ἐπίρρ. -εῖως: Σουῖθ.

λιγέριος βαθμῖς (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ δευτέρα βαθμῖς τῆς τουρμαεῖου σειρᾶς τῆς νεοκρητιδικῆς ὑποδιαπλαστικῆς τοῦ μεσοζωϊκοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων. τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

λιγερῶς-ἡ-ὸ δημ. δ.γρ. τοῦ λυγερῶς βλλ.: Παναγι. 'Αγ. 'Ορ.102 γυρίζουν τὸ χορὸ τους οἱ ἄγγελιοι, ὄλοι λεπτῆς καὶ λιγερῆς σικουέττες.

λιγῶω δημ., ἀόρ. (ἐ)λιγῶσαι, μτχ. παθ. παρακ. λιγῶμένος, ἀμτθ. ἔλαττούμαι, μειοῦμαι κατὰ ποσὸν ἢ μέγεθος, λιγοστεύω: Καζ.Ν.ΘΚωμ.1,5,45 ἐλπίδω | δχι νὰ πάφη, νὰ λιγέψη ὁ πόνος, - εἶναι φέτος λιγῶμένος.

λιγῶω ἐπίρρ. διὰ λιγείας, διαπεραστικῆς φωνῆς, ὀξέως, δυνατὰ: 'Ιλ.Γ.214 ἀρούρευε... μάλα λιγῶω, αὐτ.Τ.5 κλαίοντα λιγῶω, αὐτ.Ψ.218 φυσῶντες λιγῶωσ ἰοί ἀνεμοί, 'Ἠσιδῶ.Α.233 ἴαχεσκε σάκος· ἡ λιγῶω, 'Απολλ.Ρ.3,463 ἦκα δὲ μυρομένη λιγῶω ἀνενεῖκατο μῦθον, Μαν.2,334 λιγῶω μάλ- ποντες ἐν ἀλώεσι.

λιγιγενῆς 'Ἦσ. «ἀσθενῆς, ἀγεννῆς» πρβλ. ὀλιγη- ηλῆς.

λιγιγῆς (τὸ) 'Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ 'Ἀσκληπιοῦ.

λιγκα (ἡ) (λατ.) νεώτ. ἔνωσις, συνασπισμός.

λιγκία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀστεροειδῶν λιγ- κιδῶν ἐκινόζωων.

λιγνάδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ λιγνῶ, ἡ ἰσχύ- της, ἡ λεπτότης, ἡ ἀδυναμία.

λιγνεμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλε- σμα τοῦ λιγνεῶ, ἡ λεπτότης, ἡ ἰσχυρία.

λιγνεῶω (λιγνός) δημ., ἀόρ. (ἐ)λιγνεψα, μτθ. κα- θιστῶ τίνα λιγνόν, ἰσχόν, ἀπσχαινω, λεπτόνω· 2) ἀμτθ. γίνομαι λιγνός, λεπτόνομαι, ἰσχυνοῦμαι: Παναγι. 'Αγ. 'Ορ.95 τὰ σχήματα λιγνεῶουον πάρα πολὺ, ὄξιντοναί καὶ συνθετῶνται μὲ δεξιότηχια, - λιγνεψε μὲ τὴ νηστεία.

λιγνίον (ἡ) νεώτ. χημ. κ. λιγνῶν τὸ σπουδαί- οτερον ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ ξύλου, ἀποτελοῦμε- νο δὲ ἀνθρακός, ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου, μὴ ἀνηκον ὅμοια εἰς τοὺς ὕδατάνθρακας.

λιγνιτέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. κατωτέρα ποιό- τητος λιπαντικὸν ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἀπο- στάξεως τῆς λιγνιτοσίσης.

λιγνίτης (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. κατωτέρα ποιό- τητος γαιάνθραξ, ἀ. φαίνθαξ, συγγ. τοῦ ξυλίτου.

λιγνιτόπισσα (ἡ) νεώτ. ἐλαιώδεις ὑγρὸν λαμβα- νόμενον δι' ἀποστάξεως τοῦ λιγνίτου.

λιγνιτωρυχείον (τὸ) νεώτ. ὀρυχεῖον λιγνίτου.

λιγνιτωρυχός (τὸ) νεώτ. ὁ ἐν λιγνιτωρυχείῳ ἐργαζόμενος, ἐργάτης λιγνιτωρυχείου.

λιγνοεργολυγερῆ (ἡ) δημ. ἡ λιγνὴ καὶ λυ- γερῆ σάν βέργα, μ. ἐν δ. τραγ.

λιγνοκρικῶν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. κεκορεσμένον ὀργανικὸν ὄξύ, ἔξαγόμενον ἐκ τῆς ἀκαθάρτου παραφφίνης δι' ἐκχυλίσεως μετ' ὀνηπνεύματος.

λιγνοκλώνια (τὰ) δημ. ὀ λεπτοὶ κλαδίκοι, τὰ μικρὰ καὶ λεπτὰ κλωνάρια: Παλαιμ.Παράκ.14,15 τὰ γυμὰ λιγνοκλώνια, | σάμπος χεῖρα ἀπλωτά.

λιγνον (τὸ) γλωσσ. σημαία, παντιέρα.

λιγνός-ἡ-ὄν μυν. κ. δημ. λεπτός, ἰσχνός, λι- ποσορικός: Διηγ. 'Αχιλλ.99 μακρὸς εἶναι ὡς κυπά- ρισσος, λιγνός ὡς πρῶτὴ μέση, ὄτραγ. μακρὸς, λιγνός εἰς τὸ κορμί κὶ ὀλόχροουσα ζωαμένος.

λιγνοῦστικός-π-ὸ δημ. ὑποκορ. τοῦ λιγνός, ὁ μετρίως λιγνός, ὁ ὀλιγον τὸ λιγνός.

λιγνῶσις (τὸ) ἀντὶ λιθίζων, βλ. λιθίζω: Καλλίστρ. π.Πλιν.Οἶ.37,94.

λιγνῶσις-εἰτος-εσσα-εν (λιγνός) μτυν. ὁ πλή- ρης λιγνός, κηπουσ, αἰθαλής, αἰθαλώδης: 'Απολλ. Ρ.2,133 λιγνῶσις κηπουσ, αὐτ.3,1291.

λιγνῶς-ὄος (ἡ) κ. νεώτ. πυκνὸς κηπουσ μετὰ φλογῶν, σκοτεινόμαυρον πῦρ: Αἰσχ. 'Επτ.494 ἰένω- τὰ πῦρνον δια στόμα λιγνῶν μέλαιναν, Σοφ. 'Αντ.1127 στέροφ λιγνῶς [ἐπὶ τῶν φλογῶν τῶν φαι- νομένων κατὰ τὴν νύκτα ἐπὶ τὸν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσού], αὐτ.Τρ.794 ἐκ προσεδῆρου λι- γνῶς . . ὀθαλάμῶν ἄρας [κτ.ἀφῶ] ἐπὶ τοῦ κηπουσ τῶν θησιῶν, δ. ἐρμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θα- νότου], 'Ἀριστοφ. 'Ορν.1241 λιγνῶς δὲ σάμα . . κα- ταιθαλώσθ, αὐτ.Λυσ.319 λιγνῶν δοκῶ μοι καθο-

ρᾶν καὶ καπνόν, Ἀπολλ.Ρ 1,389 περὶ δὲ σφιν ἀφ-
 ὄνη κήκη λιγνύς, Πολυβ.34,11,18 αἱ φλόγες καὶ αἱ
 λιγνύες, Στράβ.6,2,11 φλόγας ἐκπιπτοῦσας καὶ
 καπνοῦς καὶ λιγνύας, Τρωϊάδ.322 λιγνύν'
 2) μγν. κ. νεώτ. αἰθάλη, καπνία, ἀσβόλη' Ἐρω-
 ν. ἐν λ. γλώσσα «λιγνώδης, λιγνύς ἐστὶ καπνώ-
 δης αἰθάλη», ἐν Ἰστρ. χρ. : Διοσκ.2,72, Γαλ.12,61.

Λιγνώδης-ους-εσσι λιγνύς κ. μον. κ. νεώτ. ὁ
 πῆλρις λιγνύς, αἰθαλόδης, ὀθ. ὁ μελόχριος.
 Ἰππ.Κωικ.255 λιγνώδης πνεύμα, αὐτ.Ἐπιδ.3,
 17, 12 γλώσσα λιγνώδης' ὄμ. ἀντιβ. καπνώδης :
 Γαλ.470, Ἀγαθ.2,15 λιγνώδεις ἀναθυμιάσεις, αὐτ.
 5, 8 λιγνώδη πνεύματα.

λιγέ πλάγιος κτ. Ἦσ. καμπτήρ πλάγιος.
λιγέ μ. ἀόρ. α' ἐν φρ. λιγέ βίος ἔκλαγεν,
 ἐσφύριζε τὸ τόξον : Ἰλ.Δ 125 λιγέ βίος, νευρὴ
 δὲ μέγ' ἴαγεν.

λιγο- πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων τῆς
 δημ. προσθίζον εἰς τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετι-
 κῶν δηλούμενον τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀλίγου κατὰ πο-
 σότητα ἢ χρονικὴν διάρκειαν, βλ. ὀλιγο-.

λιγώζω-η-ο δημ. κ. λιγοζάωτος ὁ ὀλιγόζω-
 ὸς, ὁ βραχυβίος βλ.κ. : Σολωμ.Μοναχ.47 γιὰ νά
 ἴναι τοῦ λιγώζωυ | ἀνθρώπου ἡ κατοικία.

λιγοθυμία (ἢ μων., δημ. κ. λιγοθυμία) ἡ λι-
 ποθυμία : Αἰθ.Ροδ.317 πάλιν ψυχονεκρώνεται με-
 τὰ λιγοθυμίας, δ.τραγ. τρεμούλα καὶ λιγοθυμία
 πιάνει τὴν πρώτῃ νύφει.

λιγοθυμῶ-ῶ μων. δημ. λιγοθυμῶ-ᾶω κ. λιγοθυ-
 μῶω λιποθυμῶ : Αἰθ.Ροδ.3115 καὶ πάλιν ἡ παράξε-
 νος λιγοθυμεί καὶ πέφτει.

λιγος-η-ο δημ. τ. τοῦ ὀλίγου βλ.λ.

λιγόσταμα (τὸ) δημ. ἡ μείσις, ἡ ἐλάττωσις.

λιγοστάυω δημ. ὀλιγοστάυω βλ.λ.

λιγοστός-ή-ά(ν) μων. κ. δημ. ὁ ὀλιγοστός βλ.λ. :
 Αἰθ.Ροδ.3368 καὶ ἔνε ὁ πόθος λιγοστός καὶ πλε-
 ονάει ὁ πόθος.

λιγοδιάρης-α-ικο δημ. λιχοδιάρης βλ.λ.

λιγολαίκι δημ. κ. λιγολαί ἀντὶ λιγαίκι βλ.λ.

λιγούρα (ἢ) δημ. τᾶσις πρὸς ἔμετον, ναυτία,
 ἀναγούα' || εἰδ. ἐν περιφρ. ἔει γυναικίος : τὴν
 πίσσαν οἱ λιγούρες (εἶναι ἔγκυος) || τᾶσις
 πρὸς λιποθυμίαν, ἀτονία, λιγοφυξία' 2) ἡ ἔξ
 τῆς ἐντόνου πείνης προερχομένη ἐνόησις, δια-
 τάρουξ' τοῦ στομάχου. || μτφ. ζωρὰ ἐπιθυμία,
 πόθος : γέρος ποῦ εἶναι σά βλέπει ὁμορφὴ τὸν
 πῆλριον λιγούρες.

λιγούρα βιωτ. θηλ. τοῦ λιγυρός βλ.λ. : Κόρινθ.21,

λιγουρευτός-ή-ο δημ. ὁ προκαλῶν τὸν πό-
 θον, ὁ γεννῶν τὴν ἐπιθυμίαν : λιγουρευτὴ κοπέλλα.

λιγουρεῦω δημ., ἀόρ. (ἐ)λιγουρέφω, μτφ. παθ.
 παρακ. λιγουρεμένος, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφο-
 δρᾶς ἐπιθυμίας ἢ ἀποκίτῃσ ἢ νά φάγω τι, μὲ
 πῆλριον λιγούρες, ποθῶ, λιμπίζομαι : λιγουρεῖ
 τὰ φρούτα - τὴς γυναικίς. || τὸ μέσ. λιγου-
 ρέομαι, ἀόρ. (ἐ)λιγουρευθήκα, ἐν τῇ αὐτῇ σμυ. :
 λιγουρεῦεται τὴς ὁμορφῆς. 2) μαραινόμεαι,
 χουνοῦμαι 3) ρηματ. η. λιγουρευτός.

λιγουρίαιω δημ., ἀόρ. (ἐ)λιγουρίοισα, προκα-
 λῶ λιγούρας, ἐπιφέρω ναυτίαν, ἀγδίαν' || αὐτθ.
 καταλαμβάνομαι ὑπὸ λιγούρας.

λιγούρω (τὸ) ᾄ. λιβούρω βλ.λ.

λιγουροκῆτιλος-α-ον βιωτ. καθυρός, εὐκρι-
 νής καὶ παραπονετικός : Κόρινθ.20,4 λιγουροκῆ-
 τιλαι ἐνοπαί.

λιγούστρον (τὸ) νεώτ. γένος ἔλαιοειδῶν φυτῶν.

λιγούφυτος-η-ο δημ. ἐπὶ τόπων, ὁ ἐν ᾧ φύ-
 ονται ὀλγία δένδρα ἢ φυτὰ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28,17
 κὶ ἄν εἶναι λιγούφυτος ὁ τόπος (ἢ Ἀττικῆ).

λιγούχρον-η-ο δημ. ἀντὶ ὀλιγόχρονος βλ.λ. :
 Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,54 ἐρωτογιόρτ' . . καὶ λιγούχρον'
 ὄσο | τὰ πρόωμα τ' ἄνθια τῶν δεντρῶν

λιγοφυξία (ἢ) δημ. ἡ ἔλλειψις θάρρους, δει-
 λία' 2) τᾶσις πρὸς ἔμετον ἢ λιποθυμίαν.

λιγόφυχος-η-ο δημ. ὁ ὀλιγόφυχος, ὁ δειλός.

λιγοφυχῶ δημ. κ. -ᾶω ἔχω ἔλλειψιν θάρρους,
 τόλημ, εἶμαι λιγόφυχος, δειλιῶ, φοβοῦμαι' 2) αἰ-
 σθάνομαι τᾶσι πρὸς ἔμετον ἢ λιποθυμίαν, ἔχω
 λιγοφυξία' || φθίωω κατ' ὀλίγον, διαλυομαι σιγά
 σιγά : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3,2 τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
 τρεμοσθῆναι | λιγοφυχῶ τὸ φῶς τοῦ Ἀυγερινού.

λιγρόν Ἦσ. «πικρόν, λιγυρόν, ἡδύ, γλυκύ».

λιγυάσιδος-ον (λιγύς-ἀσιδόσ) μγν. ὁ λιγυρός
 ἢ εὐκρινὸς ᾄδων : Ἀρκάδ.86.

λιγυστάθης (ὁ) (λιγύς) ἐπιθ. τοῦ Μιμνέρμου,
 διὰ τὸ ἐμμελεῖ καὶ λιγύ : Σόλ.20,3 λιγυστάθῃ,
 ὦδε . . αἰεῖδε.

λιγυηχῆς-οῦς-ές (λιγύς - ἦχρος) κ. ποι. λιγυαχῆς
 ὁ λιγυρός, δυνατὰ ἦχων : Ἐπιγρ. ἐν' λιγυαχέσι
 Μούσαις, Βιάν.ΑΠ 9,308 λιγυηχῆς κιθάρη.

λιγύθροος-οος-ου-ον (λιγύς - θροαί) δημ. ὁ λι-
 γυρῶς ἦχων : Διον.Περ.574,Κόλουθ.276,Νόνν.Δ 8,377
 λιγύθροος ρηκτίς.

λιγύλαγλης-οῦς-ές (λιγύς - κλάζω) ὄξυς, διά-
 τωρος, διαπεραστικός : Βακχ.5,73 || ὁ λιγύφθογ-
 γος, λιγύφανος, καθαρὸφάνος : αὐτ.13,14.

λιγύκορτος-ον ὁ λιγύκορτος βλ.λ. : Ἄλκυμ.85B.

λιγύκορτος-ον (λιγύς - κροτά) λέξ. ὁ λιγυρῶς
 κροτῶν, ὁ δυνατὰ ἦχων, θορυβῶν, γλώσσα. ἐπὶ τοῦ
 λιγυρώτατον : Σουῖδ.

λιγυμακρόφανος-ον (λιγύς - μακρόφανος) ὁ ἔ-
 χων λιγυρῶν καὶ μακρὸν φωνήν, ἐπὶ τῶν κηρύκων :
 Τιμὸθ.Μιλ.Πέρσ.232 λωδῆτηρας ἀοιδῶν κηρύκων
 λιγυμακρόφῶνων τεινοντας λιγύς.

λιγύμολπος-ον (λιγύς - μελόποι) ὁ λιγυρῶς, ἡχη-
 ρῶς μελόποι, ὁ δυνατὰ, διαπεραστικὰ φάλλον :
 Ὑμν.Ὀμ.19,19 λιγύμολποι νύμφαι.

λιγύμυθος-ον (λιγύς - μυθός) μγν. ὁ εὐκρινὼς,
 καθαρὰ ὁμιλῶν : ΑΠ 7,343.

λιγύπνοιος-ον (λιγύς - πνοή) ὁ λιγέως πνέων, συ-
 ρίζων, ἔχων λιγυρῶν, ἤδεσαν πνοήν : Ὑμν. Ἀπόλλ.28
 λιγύπνοιοι ἄνεμοι.

λιγύπνοος-ον μγν. κ. συνηρ. λιγύπνοους-ουον ὁ
 λιγύπνοιος βλ.λ. : Κόλουθ.309.

λιγυπερόφανος-ον (λιγύς - περόν - φωνή) μγν.
 ὁ λιγυρῶς ἦχων διὰ τὸν περόν, ὁ διὰ τῶν πε-
 ρύων βοῦδων : Χρησμ.Σιβ.Προοίμ.48.

λιγυπέτερος-ον (λιγύς - πέτερος) μγν. ὁ λι-
 γέως ἦχων διὰ τὸν πετέριον, ἐπὶ τοῦ τέττιγος :
 Μελέαγρ.ΑΠ 7,195.

λιγυρίκι μγν. ᾄδω λιγυρῶς, φάλλω ἡχηρῶς ἢ
 δι' εὐκρινούς φωνῆς, μελωδῶ : Λουκ.Λεῖψ.2 κατέ-
 λαβον γάρ τοὺς ἀργάτας λιγυρίζοντας τὴν θε-
 ρινὴν ψῆν.

λιγύριον (τὸ) μγν. εἶδος πολυτίμου λίθου : ΠΔ

Ἔξ.28,19 λιγύριον, ἀγάτης, ἀμέθυστος, ἴωσ.Π1 5,5,7

λιγυρόθροος-ον (λιγυρός - θροαί) μγν. ὁ λι-
 γύθροος βλ.λ. : Χρησμ.Σιβ.Προοίμ.47.

λιγυρόπνοος-ον (λιγυρός - πνοή) μγν. ὁ λιγύ-
 πνοος : Πιλοῦδ.472.

λιγυρός (ὁ) μγν. τὸ λιγύριον βλ.λ. : Ἰώσ.Α1 3,7,5.

λιγυρός-ά-όν κ. νεώτ., δημ. λιγυρός, βιωτ. θηλ.

λιγυρά ὁ εὐκρινὼς καὶ ὀξέως ἦχων, ὁ ὄξυς, ὁ
 ἦχηρός, ὁ ἰσχυρός, ὁ διαπεραστικός : Ἰλ.Ψ 215
 ᾠρτο δὲ κύμα πνοῖθ' ὑπο λιγυρῆ, αὐτ.Λ 532 ἴμα-
 σεν . . ἴηπος μᾶστιγι λιγυρῆ, Πίνδ.Ο 6,82 ἀκό-
 νιας λιγυράς, Σοφ.Α1.242 παῖε λιγυρᾶ μᾶστιγι,
 Εὐρ.Μήδ.205 λιγυρά . . ἄχα ἰσθ' δι' ὄξυφῶνων
 θρήνων ἐκδολόμεναι θλιφείη : || ὁ λιγύς, ὁ εὐ-
 κρινῆς καὶ ἡδύς, ὁ εὐήχος ὁ μελωδικός, ἐπὶ τῆς
 φωνῆς τῶν Σειρήνων : Ὀδ Μ 44 λιγυρῆ θάλειουσι
 αοιδῆ' κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν : Ἰλ.ε 290 ὀρι-
 νίη λιγυρῆ ἐναλιγυκίη κ' ἐπὶ τῶν τεττίγων : Ἡσίοδ.
 Ἔργ.583 τέττιγι . . λιγυρὴν καταχέυει' αοιδῆν,

αὐτ. Α 278 τοι μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων Τεσαν αὐδῆν, Πλάτ. Φαίδρ. 230C θερίνον τε καὶ λιγυρὸν ὑπὸ χεῖρ' τῶ τῶν τετρίων χορῶ, 'Αριστλ. Ζι 616b. 31 αὐ δ' ἀκανθίδες . . φωνῆν . . Λιγυρὰ ἔχουσι (ἀν- τὴν λομπρόνη, Θεόκρ. 15, 135 Λιγυρὰς ἀρξέμευ' ἀ- οιδᾶς, Πλούτ. 'Ηθ. 974A, Λοκ. 'Ορχ. 72 εφε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρότερον, αὐτ. Φάλ. Ι, 11, 'Ανα- κρεόντ. 32, 14 λιγυρὴ δ' ἔδωκεν σίμην' || μτφ. ἐπὶ ποιητῶν: 'Ησίοδ. 'Εργ. 659 τὸν μὲν ἐγὼ Μού- σαις . . ἀνέθηκα, ἐνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέδρασαν αἰοιδῆς' || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. λιγυρὰς ὡς ἐπίρρ. λιγυρῶδες βλ. λ.: Θεόγν. 939 οὐ δύναμαι φωνῆ λιγυρᾷ ἀειδέμεν ὡς περ ἀηδῶν [δ. γρ. ἀντὶ λγ' ἀειδέμεν]: 2) μτφ. εὐάρεστος, εὐχάριστος: 'Ισοκρ. 'Επιστ. 4, 4 συμδιδῶναι . . ἥδιστον καὶ λιγυ- ρότατον' 3) κ. δημ. εὐκαμπτος, εὐστροφος, εὐ- λόγιστος, ἐπὶ τῆς οὐράς τινος κωμῶν: Ξεν. Κυν. 4, 1.

Λιγυρότης-πτος (ή) μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ λιγυ- ροῦ βλ. λ. | Φιλῶδ. ἐν 'Ηρακλ. 1677, 21 λιγυρότητα . . ἦν 'Ομηρος (ἡ) τετρίους.

Λιγυροφθγγῶ-έω (λιγυρῶς - φθέγγομαι) μσν. λιγυρῶς φθέγγομαι: Μελιτηγ. Γ 73, 2802.

Λιγυρόφωνος-ον νεώτ. ὁ ἔχων λιγυρὰν φω- νήν, ὀξυφωνος, ἄ. λιγυφωφονος.

Λιγυρῶς ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον λιγυρὸν, εὐ- κρινῶς καὶ ἠδέως, μελωδικῶς: Θεόκρ. 8, 71 λιγυ- ρῶς ἀνεβάλλετ' αἰείδων.

Λιγύς-έος-λίγεια (κτ. 'Ηρωδιαν. Τεχν. Λειφ. Ι) 249 οὐ- γή λιγεία, ἀλλὰ νεώτ. κ. λιγεία], λιγύ, ποι. κ. νεώτ. ἐπὶ ἤχου, ὁ λιγυρῶς, ὁ εὐκρινῶς καὶ ὀξέως ἤχων, ὁ ὀ- ξύς, διαπεραστικός, δυνατός: 'Ἰλ. Ε 17 λιγέων ἀνε- γμῶν λαίφληρά κέλευθα, 'Οδ. Γ 176-177 ἄρτο δ' ἐπὶ λι- γύς οὐρός' || συνηθ. ἐπὶ καθαροῦ, εὐαρέ- στου, ἠδέως ἤχου, ὁ εὐηχος, ὁ μελωδικός: 'Ἰλ. Ι 186 φρήνα τερωπόμενον φόρμιγγι λιγεία, 'Οδ. Ω 67 κρέμασεν φόρμιγγα λιγείαν' || ὅμ. ἐπὶ ἐνάρ- θρων ἤχων, ὁ ἔχων καθαράν καὶ εὐαρεστον φω- νήν, ὁ καλλιφωνος, ὁ γλυκοφώνος: 'Οδ. Ω 62 τοῖτον γὰρ ὑπώρροε Μούσα λιγεία, 'Αλκμ. Ι, αὐτ. 7 Λι- γεία Σειρήν, Πίνδ. Ω 9, 47 ἔπεον . . σίμων λιγύν' Πλάτ. Φαίδρ. 237A ἀγετε δὴ, ὦ Μούσαι, . . λιγείαι, κ. ἐπὶ προσ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Νέστορος: 'Ἰλ. Α 248 λι- γύς Πυλλίαν ἀγορητῆς, αὐτ. Δ 293 ὅμ. κ. ἐπὶ τοῦ Θεοσπίτου: 'Ἰλ. Β 246 λιγύς περ ἔων ἀγορητῆς' || μτ. 'Ησίοδ. συνηθ. ἐπὶ λυπηρῶν, θρηνηδῶν ἤχων: Αισχ. Πέρσ. 332 λιγὰς κακίματα, αὐτ. 468 κῶνακωκύσας λιγύ, αὐτ. 'Ἰκ. ΙΙ 3 πάθεα . . λιγέα κ. ἐπὶ τῆς ἀπόδοσης: αὐτ. 'Αγ. ΙΙ 46, Σοφ. ΟΚ 671 ἄ λι- γεία μινύρεται . . ἀηδῶν' || ὅμ. κ. ἐπὶ μουσι- κῆς ἀρμονίας: Εὐρ. 'Ηρακλ. 892 λιγεία λωτοῦ χά- ρις ἐνὶ δαυτὶ, Μόσχ. 2, 98 ἀλλοῦ . . λιγύν ἤχων [δ. γρ. ἀντὶ γλυκύν]: || τὸ οὐδ. λιγύ ὡς ἐπίρρ. ὀξέως, δυνατός: 'Οδ. Δ 567 λιγύ πνευστὰς ἀήτας, 'Ησίοδ. Α 206 λγύ μελομένης εἰκίται, Μόσχ. 4, 24 κλάζου- σα μέλα λιγύ ὅμ. κ. λιγέα: 'Απολλ. Ρ 4, 1299.

Λιγυσμα-ατος (τό) μτν. ὁ εὐκρινῆς, καθαρὸς ἤχος: Γρηγ. Ναζ.

Λιγυστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος εἰς τὴν περιχρῆν τῆς ΒΔ 'Ἰταλίας τὴν Λι- γυστικὴν, τὴν Λιγυρίαν, ὁ τῆς Λιγυρίας, ὁ ἐκ Λιγυ- ρίας: Σοφ. ἀν. 598, Στράβ. 2, 43 τὸ Λιγυστικὸν πέ- λαγος τοῦ νῦν κόλπος τῆς Γενουῆς' || τὸ θεολ. Λιγυστικὴ ὡς οὐσ. χώρα τῆς ΒΔ 'Ἰταλίας κατοι- κουμένη ὑπὸ τῶν Λιγύων, ἡ Λιγυρία: 'Αριστλ. Μετ. 351a, 162. 2) τὸ οὐδ. λιγυστικὸν ὡς οὐσ. τὸ πο- δῶδες φυτὸν λασαριόφυτον τὸ γαργαλιανόν: Διοσκ. 3, 51. || νεώτ. γένος ποδῶδων σκιαδανθῶν φυτῶν.

Λιγυστινός-η-ον μτν. κ. . . Λιγυστικός βλ. λ.: Στράβ. 4, 6, 2 οἱ λιγυστινοὶ τε χιτῶνας καὶ σάγιοι.

Λιγυσφάραγος-ον (λιγύς - σφάραγος) ὁ λι- γέως, ὀξέως ἤχων: Πίνδ. Παρθ. 2, ἀπ. Ι, 34 λιγυσφα- ράγων . . φορμιγγῶν' πρβλ. βαρυσφάραγος.

Λιγύτης-πτος (ή) μον. ἡ ἰδιότης τοῦ λιγέως βλ. λ., ἡ εὐκρινεία, ἡ ἠδότης: Εὐστ. Μαν. Κομν. ἐν Ταξ. de Thea. 430.

Λιγυφθγγος-ον (λιγύς - φθόγγος) κ. νεώτ. ὁ ἔχων λιγείαν, καθαράν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν, ὁ λιγυφώνος, ὁ ὀξυφώνος, ὁ μεγαλόφωνος, π. 'Ομ. πάντοτε ἐπὶ κηρύκων: 'Ἰλ. Γ 10 κηρύκασσι λιγυφθόγ- γοις κελεύων, αὐτ. Β 50, 'Οδ. Β 6, Θεόγν. 241 σὺν ἀσπίσσοισι λιγυφθόγγοις, Βάκχ. 5, 23 λιγυφθόγοι ὄρνιθες, αὐτ. 9, 10 λιγυφθόγγος μέλισσα [ἐπὶ ποιη- τοῦ τινος], 'Αριστφ. 'Ορν. 1380 ὄρνις γενεάσθαι βου- λομαι λιγυφθόγγος ἀηδῶν, 'Οππ. Ἀλ. 5, 620 λιγυ- φθόγγος αὐδῆ, Κάλθ. Ωδ. 5, 10 τὸ Παρνασσοῦ λιγυφθόγγον | Σηλήσιον ἔσιγα.

Λιγυφωνία (ή) λιγυφωφονία σχόλ. ἡ ἰδιότης τοῦ λιγυφώνου, ἡ λιγυρὰ, καθαρὰ καὶ ἠχηρὰ φωνή: Σχόλ. Κλήμ. 'Αλ. 125, 14.

Λιγυφωφονος-ον (λιγύς - φωνή) κ. νεώτ. ὁ ἔχων λι- γυρὰν, καθαράν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν, ὀξύ- φωνος, μελωδικός: 'Ἰλ. Τ 350 ἄρη φωνῆσιν ταυπητ- ρυγι λιγυφῶν, 'Υμν. 'Ερω. 478 λιγυφῶνος ἔταίρη' || ὁμοίως κ. ἐπὶ εὐαρέστου, ἠδέων ἤχων: 'Ησίοδ. Ω 275 'Εσπεριδὲς λιγυφῶνοι, αὐτ. 518, 'Ορφ. Ἀργ. 5 λιγυφῶνος αἰοιδῆ, Θεόκρ. 12, 7 ἀηδῶν συμπάντων λιγυφῶνος αἰοιδότατη πετηνῶπη.

Λιγυφῶνος-έω (λιγύς - φωνῶ) σχόλ. φωνάζω ισχυ- ρῶς ἢ εὐκρινῶς, ἤχῳ καθαρὰ ἢ δυνατὰ: Σχόλ. Θεόκρ. 8, 30.

Λιγῶ λεξ. ὑνὼν: EM 565, 11, 'Αν. Βοασσ. 2, 355, 291.

Λιγωμα (τό) δημ. κ. λιγωμῆσι ἰθὶ τάσις πρὸς λιποθυμίαν, λιγούρα.

Λιγωμάρα (ή) δημ. ἔντονος πείνα συνοδευο- μένη ὑπὸ στομαχικῶν ἐνοχλησέων, λιγούρα βλ. λ. 2): μ' ἔπισσε λιγωμάρα ἀπὸ τῆ νηστεία' 2) λιπο- θυμία, ἐξάντησις: δ. κἀκανθ. δούλα μὲ φέρησ τὸ νερό, δούλα τῆ σαπουνάδα, | μὴ σὲ πιάσῃ λι- γωμάρα.

Λιγωμός (ό) δημ. τὸ λιγωμα βλ. λ.

Λιγῶνος δημ., ἀόρ. [ε] λιγῶνος, παθ. ἀόρ. λιγῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. λιγωμέσας, μτθ. ἐπιφέρει λιγού- ραν βλ. λ., προκαλῶ τάσιν πρὸς ἔμετον: ἔφαγε χοιρίον τὸν λιγῶνος, - τὰ πολλὰ γλυκὰ μὲ λιγῶνών' 2) ἐπιφέρει τάσιν πρὸς λιποθυμίαν, προ- καλῶ, σφῆρω ζῆλον: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 21, 12 λιγῶνών τῶν ἀνθρώπων οἱ εὐωδίδες - ἔχει ἕνα ἄρμα πάνω της ποῦ σὲ λιγῶνει' 3) ἀμτθ. ἀισθάνομαι τά- σιν πρὸς ἔμετον, λιγούρα: λιγῶσα ἀπ' τὴν πείνα' || ἀισθάνομαι μείωσιν τῶν ζωτικῶν μου δυνάμεων, τάσιν πρὸς λιποθυμίαν, ζῆλον' || τὸ μέα. λιγῶ- νομαι ἐν τῇ αὐτῇ σπμ. : ὅσοι τὴν εἰδῶν λιγῶ- θηκαν, - λιγῶθηκε στὰ γέλια.

Λιγωσι (ή) δημ. ἡ περίοδος τῆς βαθμιαίας ἐλατ- τώσεως τοῦ φωτεινοῦ δίσκου τῆς σελήνης, ἄ. χῆση, ἀντιθ. γιμίσιη.

Λίθα (ή) δημ. τὸ ποῶδες καὶ ζιζάνιον φυτὸν περιλλόκαυλον τὸ ἀλθαισιειδές.

Λιθρίον 'Ησ. ἐτρώθλιον.

Λιθερίτης (ό) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν πυριτι- κὸν ὄλας τοῦ σιδήρου καὶ ἀσβεστίου.

Λιζάρι (τό) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἐμβρυόδα- νον τὸ βασιφικόν.

Λιζαί 'Ησ. ἐπαιζέιν.

Λιζία (ή) [ἰταλ.] μον. ὑποτέλεια τῶν λιζίων βλ. λ., ἐκδηλουμένη διὰ σωματικῶν καὶ ἠθικῶν ὑποχρε- ῶσεων πρὸς τὸν αὐθέντην: Χρον. Μορ. 3185 οἱ ἐκεῖνος γὰρ τοῦ ἀχάριστον τὸ δμάζιο καὶ λιζίαν.

Λιζίος (ό) [ἰταλ.] μον. κ. ἰδ. κτ. πληθ. λιζίοι οἱ εἰς βαρῶνους ὑποτελεῖς κ. ἰδ. οἱ εἰς μεγάλους βα- ρῶνους ὑποτελεῖς εὐπατριδοὶ Ἰππῶται: Χρον. Μορ. 2562 λιζίος τοῦ γὰρ νὰ δουλεύωθαι καὶ νὰ κρατῆ ἀπὸ ἐκείνον | τὸν τόπον καὶ τὴν ἀφεντιαν.

Λιζόν 'Ησ. «ἐλαττον» ἰδηλ. ὀλιζοῖν.

Λίτσοι Ἦσ. ἐπείτσοις.

λίτσω σχόλ. ἐπιφάω ή σχίζω ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω· Ἑὐστ.1926,37.

λίθωνες Ἦσ. «ἐλάττονες», πρβλ. ὀλείζων, ὀλιγος.

λίθμος Ἦσ. «ἐφάμαθος» [πιθ. ἄμμοσι].

λίην ἰων. κ. ἐπ. ἀντί λίαν βλλ. : Ἰππών.20,1, Ἦρ. 4,205 ατ λίην ἰσχυρά τμημαίαι.

λίηρος Ἦσ. «λίθοιυρία».

λίηρος Ἦσ. «εὐνόος».

λίθαρα ἰή νεώτ. λιθαγωγός βλλ.21.

λιθαγωγία ἰή [λιθαγωγός Ἔπιρ. κ. νεώτ. ἡ μεταφορά λίθων : Ἐπιρ. ἐπὶ τὴν λιθαγωγίαν ὑποζωμάτων τέτταρας τόνους ἐλάθωμεν ἐγ νεωρίων· 2] νεώτ. ἡ ιδιότης ἢ κέκνηται φάρμακα τὰ εἰς τὸ νὰ διεκωλύωνται τὴν κάθοδον καὶ ἔξοδον τοῦ οὐρολίθου ἢ ἄλλου πίνος λίθου.

λιθαγωγός-όν [λίθος-άγω] Ἐπιρ. κ. νεώτ. ὁ χρήσιμος, ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταφορὸν λίθων : Ἐπιρ. λιθαγωγός ναῦς, Πολυδ.10,148 λιθαγωγός μηχανή· 2] κ. νεώτ. τὸ ἄρσ. λιθαγωγός ὡς οὐς. σιδηροῦν ἐργαλεῖον φέρον δύο ἢ περισσότερους βραχίονας καὶ χρησιμοποιῶν πρὸς συγκράτησιν καὶ ἀνύψωσιν ὀγκωδῶν λίθων εἰς λατομεῖα, λιμενικά ἔργα κττ., ἄ. λιθάρια : Ἐπιρ.· 3] νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ ὑποβοηθῶν, ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἔξοδον τῶν οὐρολίθων, χολολίθων, ἐντερολίθων κττ.

λιθάκιω [λίθος βάλλω, ρίπτω λίθους, πετῶ πέτρας, λιθοβολῶ : Ἀριστλ.Πρ.881b,1, Πολύβ.10,29,5 τοὺς ἀκονιτίζει καὶ λιθάζειν δυναμένους, Στράβ.15,1, 43 λιθάζειν ἐπὶ σκοπὸν μανθάνειν καὶ ὀλίγως κρησθαί· 2] ριπτῶ τὴν ὡς λίθων, πετροβολῶ με κῆπ : Ἄνθ.Βασιλ.4 χρυσὸν λιθάζειν εἰς τὴν παῖδα· 3] βάλλω, πλῆττω πινὰ διὰ λίθων, λιθοβολῶ : Ἀναξάνδρ.16, ΠΔ Βασ.2,16,6 λιθάζων ἐν λίθοις τὸν Δαυιδ, ΚΔ1ω.10,31 ἐδάστασαν . . λίθους . . ἵνα λιθάσωσιν αὐτόν, αὐτ.Πρόξ.14,19· κ. παθ. : αὐτ.5,26 ἵνα μὴ λιθαθώσιν, αὐτ.Ἐβρ.11,37 ἐλιθάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐπειράσθησαν· 4] ρημ. π. λιθαζόμενος, λιθαστής.

λιθάκος [ὁ] λιθαξέ βλλ. : Στῆσιχ. ἐν πάπ., Ἦρωιδαν.Τεχν.Λειφ.1,150.

λιθανοβαλέω-έως [ὁ] [λίθος-ἀναβολεύει] μγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἔξαγωγήν τῶν λίθων : Ἀετ.16,110|100.

λιθανθρακίερον [τὸ] νεώτ. τὸ κατὰ τὴν ξηρὰν ἀπόσταζιν τῶν λιθανθράκων παραγόμενον ἀέριον, ἄ. φωταέριον ἢ ἀερίοφως.

λιθανθρακόπισσα [ἡ] νεώτ. ἡ ἐξ ἀποστάξεως τῶν λιθανθράκων λαμβανόμενη πύσσα.

λιθανθρακοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, ὁ φέρων, ὁ περιέχων λιθανθρακας : λιθανθρακοφόρα στρώματα· || λιθανθρακοφόρος περιόδος [ἡ] γεωλ. ἡ προτελευταία ἐξ τῶν πέντε γεωλογικῶν περιόδων τοῦ παλαιozoϊκού αἰῶνος τῆς προϊστορίας τῆς γῆς. -λιθανθρακοφόρος διάπλασις ἡ τετάρτη κατὰ σειράν διάπλασις τοῦ παλαιozoϊκού ἢ πρωτογενούς ἀβροίστατος στρωμάτων ἡ σχηματισθεῖσα κατὰ τὴν λιθανθρακοφόρον περίοδον τοῦ παλαιozoϊκού αἰῶνος.

λιθανθρακορυχίον [τὸ] νεώτ. ὄρυχθιον λιθανθράκων.

λιθανθραξέ-ακος [ὁ] νεώτ. ὁ γαιάνθραξ βλλ., τὸ πετροκόρβουσα.

λιθαξέ-ακος [ὁ] ἡ [λίθος] λιθώδης, βραχώδης, σκληρὸς : Ὁδ.1415 μὴ πῶς μὲ ἐκάθαινον Βάλη λιθακι ποτὶ πέτρα κύμα [εὐστ. ἐμήπως με προσρίθη πέτρα τινὶ ἐχούσῃ προσβολῆς ὀρέσιας, τοιαυτὴ γὰρ ἡ λιθαξέ πέτρα]· 2] λιθαξέ [ἡ] ὡς οὐς. ὁ λίθος : Ὀρφ. Ἀργ.613, Ἀρωτ.112· οὐκ ἐπὶ ἐπιφάνειαν λίθου : Ἦρακλ.Σιν.ΑΠ7,392, Παύλ.Σιλ.Ἐπίφ.6,66 λιθακα τρητήν, σπόγγω ἐξιδωμένην [ἐπὶ τῆς κισφρέως, τῆς ἐλαφρότητος] κ. ἐπὶ πολυτῆμο

λίθου : Μαν.6,343· 3] κτ. πλθθ. πετρώδης, βραχώδης γῆ : Ἐπικ.ἐπὶ Πάπ. λιθακάς τε καὶ ἔρμακες, Νίκ.Θηρ.150 τῶν οὐ μὲν λιθακάς τε καὶ ἔρμακες ἐνωλοῦτες [δ.γρ.] πρβλ. ἔρμαξ.

λιθαράκι [τὸ] ὄσμ. ὑπόκορ. τοῦ λιθάρου, μικρὸν λιθάρου, πετρίσσα, χαλίκι.

λιθαργύρος-ον ὁ λιθαργύρος βλλ. : Στῆσιχ.30 λιθαργύρεον ποδοσπίττα.

λιθαργύριος-η-ον ὁ ἐκ τοῦ λιθαργύρου ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς λιθαργύρον : Ἀριστλ.Σοφ.Ἐλ.164b,23.

λιθαργύρος [ἡ] κ. νεώτ. ὄρυκτὸν ὀρεξίδιον τοῦ μολύβδου χρησιμοποιούμενον νῦν πρὸς κατασκευὴν ἀκοιφῶν καὶ ἐμπλάστρων : Νίκ. Ἄλεξ.594, Γαλ.13,397· σπαν. κ. λιθαργύρος ἀργυρίτις πρὸς διάκκρισιν ἀπὸ τοῦ λιθαργύρου χημιστικῆ ἰέν ὡς ὑπῆρχε καὶ μίγμα χρυσοῦ : Διοσκ.5,87· 2] ὡς ἐπιθ. λιθαργύριος βλλ. : Ἀχα.19 λιθαργύρος δ' ὄληη παρηρῆστο χρίματος πλάα.

λιθαργυροφάνης-οὺς-ες [λιθαργύρος-φαινομένη] μγν. ὁ ὄμοιος πρὸς λιθαργύρον, ὁ ἔχων ὄψιν λιθαργύρου : Διοσκ.5,85.

λιθάρου [τὸ] ὄσμ. μικρὸς λίθος, πετραδάκι : Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 65,29 πετάει κρυφὰ λιθάρια στά νερά, Παναγ. Ἀγ. Ὀρ.177 ἡ θάλασσα . . καταπίνει τὸ λιθάρου τοῦ νέου καλόγερου· || γν. λίθος, πέτρα : Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.21,5 στρώμα γουνε τὴ μαύρη γῆς, πρασκῆφαλο λιθάρου· || παροιμ. λιθάρου ποῦ κυλάει δὲ μαλλιάζει [οἱ ἐργαζόμενοι φθειροῦνται ὀλιγοτέρων τῶν ἀνέργων]· 2] ὁ λίθος ὁ χρησιμοποιούμενος ὡς ἄριστος λιθοβολίας· || τὸ ἀγώσιμα τῆς λιθοβολίας· 3] ὁ μολύβδος, ἡ μολύβδωτρα.

λιθάρουιον [τὸ] μγν. τὸ λιθάριον βλλ. : Ἄλεξ. Τραλλ.8,3.

λιθάρου [ον] [τὸ] κ. μων. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ λίθου βλλ., μικρὸς λίθος, λιθάρου, πετραδάκι : Θεόφρ.Π3,7,5, Φιλὸδ.Ποιημ.ἐν Ἦρακλ.167,5, Διοσκ.1,68, αὐτ.5,40, Πάπ.· || νεώτ. μικρὸν τεμάχιον ἢ θραύσιμα πετρωμάτος πίνος· || νεώτ. ἀνάδημα ἡ φαιστίου, μικρὸν τεμάχιον λάθας· 2] εἶδος πολυτῆμο λίθου : Ἐπιρ., Πάπ.· || πολυτῆμος λίθος εἰς οὐχίμα δακτυλίου : Λιβ.Πδ.2526 νὰ γίνεται πολυτῆμο λιθάρου | αὐτόφρον αὐτόκομμαστον νὰ ὀμοιάζῃ ὡς δακτυλίδιν, αὐτ.2541 ἐκείνος πάλε νὰ ὀρεγθῆ τοῦ λιθάρου τοῦ χρωμαίου | ἐπάρει θέλει νὰ τὸ ἰδῆ, καὶ εἰς ἕναν του δακτύλιν ἴθελε τὸ βάλειν.

λιθάς-άδος [ἡ] λίθος, βράχος πέτρα : Ὁδ.Ξ 36 σεῦεν κύνας ἄλλυθες ἄλλον πυκνήσιν ἐν λιθάδεσιν, αὐτ.Ψ193 θάλαμον δέμον . . πυκνήσιν λιθάδεσιν· 2] ὄμ. περιηληπ. ἐπὶ ἀβρόδωσι πιπύτων ἡ ριπτομένων λίθων, βροχή λίθων : Αἰσχ.Ἐπτ.158 ἀκροδόλων ἐπάλλεσιν λιθάς ἔρχεται· || σωρὸς λίθων : Νίκ.Θηρ.150 τῶν οὐ μὲν λιθάδας τε καὶ ἔρμακα ἐνωλοῦτες [δ.γρ. λιθακάς].

λιθάσθεατος [ὁ] γλωσσ. ἀσθεατόλιθος, ἀσθεατόπετρα.

λιθάσμος [ὁ] [λιθάξω] σχόλ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λιθάζειν βλλ.31, ὁ λιθοβολισμός, λιθοδόλημα : Σχόλ.Αλοχ.Ἐπτ.676.

λιθάστής [ὁ] [λιθάξω] μγν. κ. μων. ὁ λιθάζων, ὁ λιθοβολῶν : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.135,25, Πρόδρ.Ἐπιρρ.210,8F [ἐκδ.Σαυινγιγί].

λιθαστικός-ή-όν ὁ τῆς λιθοβολίας, ὁ διὰ λιθοβολίας γινόμενος : Σχόλ.Αλοχ.Ἐπτ.199.

λίθια [ἡ] μγν. κ. λιθία εἶδος λεπτοφυσοῦς λίθου ἡ μαρμάρου πρὸς οἰκοδομήν : Πολύβ.4,52,7 τὰ εὔλα καὶ τὴν λιθίαια καὶ τὸν κέρανον, Στράβ.9,5,16 μονολίθια γὰρ κίνας καὶ πλάκας . . τῆς κοιλίας λιθίας, ἴωσα ΑΙ 8,2,9· ὄμ. κ. περιηληπ. : Ἐπιρρ. τὴν λιθίαια τὴν εἰς τὴν στοάν· 2] περιηληπ. πολυτῆμος λίθος : Ἐπιρρ., Στράβ.15,1,

67 φέρε δὲ καὶ λιθειαν ἢ χώρα πολυτελῆ κρυσταλλων, αὐτ.16,4,22, Διδό.Σ 1,46 τὸν δ' ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ τὴν δι' ἐλέφαντος καὶ λιθείας πολυτέλειαν ὑπὸ Περσῶν σεσυλησθαι, Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.56.

Λιθεις α-ον κ. -ος-ον σχόλ. κ. λεξ. ὁ λιθίνος β.λ.λ. : Σχόλ.Αιοχ.Πρ.561, αὐτ.677, Σουῖδ.

Λιθόμπορος ἰδι λιθιος- ἔμπορος Ἐπιγρ. ἔμπορος λιθῶν.

Λιθένδυσσις-ως ἰθι νεώτ. κ. λιθένδυτον ἰτό) ἢ διὰ λιθοδομῆς μετὰ ἢ ἄνευ κωνιάματος ἐπένδυσσις πρὸς πρᾶν ἢ ἐπιχωματώσεων ἢ ἐκκαθάρων πρὸς συγκράτησιν τῆς πτώσεως τῶν χωμάτων πρβλ. λιθιά, ξερολιθιά.

Λιθεις α-ον ἰλιθος ὁ λιθίνος, ὁ ἐκ λίθου, ὁ πέτρινος : Ψ.Π 202 ἐπέστη βηλῶ ἐπι λιθέω, Ὅδ.Ν 107 ἐν δ' ἴστοι λιθίοι περιμυκεες.

Λιθεύω λεξ. λεύω, λιθοβόλῶ : ΕΜ ἐν λ. λειυρόν.

Λιθιγός (ναυϊ) ἰθι Ἐπιγρ. κ. πάπ. πλοῖον μεταφέρων λίθους, λιθαγωγόν : Ἐπιγρ., Πάπ. αἱ λιθινοὶ οὐ προσάγουσι τοὺς λίθους κ. κτ. πλθθ. : Ἐπιγρ.

Λιθολογία-οῦς-ές ἰλιθος-λέγω ἰμην. ὁ ψικοδομημένος διὰ λίθων, ὁ ἀνιδρωμένος ἐκ λίθων : Κριναγ.ΑΠ 6,253 λιθολογέες θ' Ἐρμεῦ ἰδρύσεις.

Λιθισοία ἰδι κτ. Σουῖδ. ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐν τῷ Μαλέα λιθῶ προσιδρωμένος.

Λιθία ἰθι ἰμην. κ. νεώτ. ὀ.γρ. λιθεία β.λ.λ. 2) νεώτ. ἡ λιθία β.λ.λ.

Λιθιά ἰθι δημ. ἢ ἄνευ κωνιάματος λιθένδυσσις β.λ.λ., ὀ. ξερολιθιά. 2) τοῖχος, μαγνῆροτοχος ἐκ λίθων ἄνευ κωνιάματος : Ζερ.Τραγ.ΚΚ 13,2 μὰ θαρρὺ κάποιος βιγίλιεσι | ἐκεῖ ἀπάνω στῆ λιθιά.

Λιθιακός-ῆ-όν σχόλ. ὁ λιθικός β.λ.λ.ι : Εὐστ.Διον. Περ.Προοίμ. λιθιακὰ βιθία ἰτλίτος ποιημάτων τού Ὅρφέως περὶ λίθων κ. ἰδ. πολυτήμων.

Λιθιάσις-ως ἰκ. ἰων. -ιοσι ἰθι κ. μων. κ. νεώτ. νόσος τῆς κύστεως, καθ' ἣν σχηματίζεται λίθος ἐν αὐτῇ παρακαλύων τὴν ἔκκρισιν τοῦ οὐροῦ, ἢ πέτρα : Ἰνπ.Αφορ.3,26, Γαλ.10,917, Μηνσι.3,12 Συνεξ. ἀσθενεῖα τῶν παραδιδόται, ἣτις ἦν λιθίασις κύστεως, καὶ νεφρικής ἀκόλουθιας σύμψωμα' || νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν σχηματίζονται λίθοι ἐν τοῖς διαφόροις ὄργανοις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ ἰδ. ἐν τῇ κύστει, τοῖς νεφροῖς, τῷ ἥπατι καὶ τῷ ἐντέρω. 2) σκληρὸν σάρκωμα, τύλωμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν βλεφάρων : Γαλ.14,771, Ἀέτ.7,82.

Λιθιδιον ἰτόι κ. μων. ὑπόκορ. τοῦ λίθος β.λ.λ., λιθάρι, χαλκί, πετραδάκι : Ἀριστλ.Πρ.934β,22, Πλαύτ.Ἠθ.979β, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.4 πρὸς μικρὰ τὴν λιθιδιον προσπατῖσαντα συλλέγειν τὰ ὑστρακα' 2) πολυτήμων λίθος : Πλάτ.Φαῖδ.110D τὰ ἐνώδαδε λιθία εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπημένα μύρια, σαρδία τὰ καὶ ἰσάπιδας καὶ σμαράγδους. 3) ἄμμος ἐν τῷ οὐρῷ, πρβλ. λιθίασις : Ἰνπ.Κνωα.578 || λίθος ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει : Παῦλ.Αἰγ.6,60.

Λιθίω ὁμοιάω πρὸς λίθον, ἔχω ὄψιν λίθου : Καλλίστρ.π.Πλιν.Φ 37,94 λιθίζων ἰδ.γρ. ἀντὶ λιγνύζων ὀνομασία εἰδούς πινός ἰνδικοῦ ἀνθρακός ἀμυδρώς λάμποντος καὶ χρώματος φοιοῦ.

Λιθικός-ῆ-όν ἰλιθος ἰμην., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς λίθους : Πάπ. λιθικά ἔργα, - λιθικὴ ἐποχὴ ἰμια τῶν μεγάλων περιόδων τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν οὗτος ἐχρησίσθη λιθῶν ἐργαλεία, ὀ. λιθινὴ ἐποχὴ, ἢ ἐποχὴ τοῦ λίθου. || τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. λιθικά (βιβλία) πραγματεῖα περὶ πολυτήμων λίθων, τίτλος ὀρθωκῶν ποιημάτων π. Τζέτζ. ἰκῶδ. περὶ λίθων : πρβλ. λιθιακός. || ὀμ. λιθικά τίτλος ἔργου τοῦ Διον.Περ. : Σχόλ. Ὅδ.Κ 322. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐν τῇ κύστει λίθον : Παῦλ.Αἰγ.660.

Λιθίνος-η-ον κ. -ος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐκ λίθου κτισθεὶς ὁμοίως, πέτρινος : Ἰδου.22, Ἰνπῶν.10, Πινδ.Ο 786 λιθίνα φάρος, αὐτ.Ν 3,53 τράπε λιθίνω . . ἔνδον τέγει, αὐτ.11,25 λιθίνους ὅποτε δι- σκουῖσ τευ, Ἰρ.3,88 τύπον ποιστῆμενος λιθινον ἔσπισσε, Ὁουκ 3,68 νεῶν ἐκοτῆμπεδον λιθινον ψκοδόμησαν, Ἡρώδ.7,109 ἔοντα λιθίνους θεοῦ ἀναπήτην, Διογ.Λ 2,33,ΑΠ 9,719,Πάπ. ὀμ. ἐπὶ ἀγαλμάτων : Ἡρ.2,141 ὁ βασιλεὺς ἔσπηκε ἐν τῷ ἱρῷ . . λιθίνος, Ἐδουλλ.96 Ἐρμῆς λιθίνος, Μηναι3,35 Ὅδ.4 ὁ λιθίνος φρίξας σου φευδῆς θεός τὸ ἐμ- δριμμηα' || τὰ λιθίνα τὰ ἐκ μαρμάρου ἀγάλματα : Ξεν.Λακ.3,5 || λ- θνάτους ὁ ἐκ τῆς ὄψεως τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος προκαλούμενος : Πινδ.Π 10,48 νασιάταις λιθινον θνάτων φέρων' || ὀμ. μῦθ. ὁ ἀναίσθητος, ἀνάληγτος, σκληρὸς : ΠΔ ἰεξ.11,19 ἐκπῶσας τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῶν' || νεώτ. λιθινὴ ἐποχὴ ὀ. λιθικὴ, βλ. λιθικός 11.

Λιθιότηης-ητος ἰθι ἰμην. ἡ φύσις, ἡ ἰδιότης τοῦ λίθου : Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.862,6 ἰαμφ γρ.1.

Λιθίω ἔπιγρ. ὁμοίως πρὸς λίθον, σόν τὸ λιθίω : Ξεν.Συμπ.4,24 ὤσπερ ἰο τὰς Γοργόνας θεώ- μνοι λιθίωσι ἔβλεπε πρὸς αὐτόν.

Λιθίω ἰτόι ἰμην. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ λίθος β.λ.λ., πετραδάκι, λιθαράκι : Παισα.2,25,8 λιθία δὲ ἐνήρ- μοσταί πάσαι, ἡ μάστιχα αὐτῶν ἔκαστον ἀρμυ- νιαν τοῖς μεγάλοις λιθοῖς εἶναι' 2) νεώτ. χημ. μονατηριῶν στοιχείον ἐκ τῶν ἀκαλίων.

Λιθιωντής ἰδι νεώτ. ὀρκετολ. ὀρκετὸν πολυπυρι- τικὸν ὄλας ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν μαρμαρυγιῶν, ὀ. τινθαλοδίτης.

Λιθίος-α-ον Ἐπιγρ. θεσσαλ. ἀντὶ λίθινος β.λ.λ. : ἐν στάλλας λιθίας οὐκας ἴδου λιθίνος στήλασι.

Λιθιόδος ἰθι ἢ λιθιασις β.λ.λ. : Ἰνπ.Νούα.4,55.

Λιθιστιδαί ἰοι) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τρηματο- σπογιγῶν ὀπῶγων ἔχοντων παχέα καὶ συμπηγὴ σαρκομάτα καὶ ὀκτινοειδῆ σκελετόν.

Λιθίω-ῶω κ. νεώτ. μ. κτ. ἐνεοτ. πάσχω ἐκ λιθίασεως β.λ.λ.ι, ἔχω πέτραν εἰς τὴν κύστιν, τοὺς νεφροὺς κτ. : Ἰνπ.Ἀφορ.4,79, Ἀριστλ.Πρ. 895α,37, Ἐπιγρ., Ρουφ.Νεφρ.Κύστ.3' 2) πάσχω ἐξ ἀρθριτίδος : Φιλῶστρ.Σοφ.25,11 λιθιῶτων αὐ- τῶ τῶν ἄρθρων.

Λιθοδόσις-ως ἰθι ἰλιθος-βάσις Ἐπιγρ. λιθινὴ βά- σις τρίποδος.

Λιθοδωσί ἰδι νεώτ. ζωολ. γένος χηλοπόδων σκο- λοπενδριδῶν μυριαπόδων.

Λιθοβλής-ῆτος ἰδι ἢ ἰλιθος-βάλλω μων. ὁ διὰ λίθων βληθεῖς, ὁ λιθοβοληθεῖς : Τζέτζ.Χιλ.3,246 θνήσκει λιθοβλής.

Λιθοβλήτος-ον ἰλιθος-βάλλω ἰμην., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λιθοβολίαν : ΑΠ 9,3 καρήνη . . παῖθι λιθοβλήτου παίγων εὐ- στοιχίς παιγιῶνδιν εὐστόχου λιθοβολισμοῦ' 2) νεώτ. ὁ διὰ λίθων βληθεῖς, ὁ λιθοβοληθεῖς. 3) ὁ κεκοσμημένος διὰ λίθων, λιθοκόλλητος : Παῦλ.Σιλ. αὐτ.5,269 λιθοβλήτων . . κεκροφάλων.

Λιθοβόλημα-ατος ἰτόι ἰλιθοβολῶ μων. κ. νεώτ. τὸ λιθοβολεῖν, ἡ λιθοβολία, τὸ πετροδόλημα : Πρῶδρ.286.

Λιθοβάλλος-ος ἰθι ἰλιθοβολῶ ἰσχόλ. ὁ λιθοβάλος β.λ.λ. : Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.50.

Λιθοβολήσις-ως ἰθι κ. νεώτ. ἡ λιθοβολία β.λ.λ. : Ἰνπ. Ἀγμ.2 λιθοβολήσις ἰδιορθ. ἀντὶ λιθοβολία.

Λιθοβόλητος-ον ἰλιθοβολῶ ἰσχ. λεξ. κ. μων. ὁ λιθοβόλητος β.λ.λ. : Ἰσ.ἐν λ.λευσίμου δίκης, Μα- σχόπ. Ἡσιόδ. Ἐργ.538.

Λιθοδόλια ἰτάι ἰμην. κ. νεώτ. ἔορτη ἐν Τροί- ζηνι πρὸς τιμὴν τῶν παρθένων Ἀομῆς καὶ Αὐξή- στας : Παισα.2,32,2 ἔορτὴν ἀγοῦσι σφισι Λιθοδό- λια ὀνομάζοντες.

Λιθοβολία (ή) [λιθοβολώ] κ. νεώτ. ή βολή, τό ριψιμον λιθών: Ἰηπ. Ἀγμ.2 λιθοβολία ἰδ. γρ. ἀντί λιθοβολήσεσι· Διόδ.Σ 3,49 εὐθετώται πρὸς δρόμον εἰσι καὶ λιθοβολίαν· || νεώτ. ἀγώνισμα καθ' ὃ βάλλεται λίθος, τὸ λιθάρι· 2) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ βάλλειν, τὸ φονεύειν τινά διὰ λίθων: Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 189.

Λιθοβολισμός (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ή λιθοβολία βλ. λ. || Σχολ. Αἰσχ. Ἐπιτ. 546· 2) νεώτ. τὸ βάλλειν, τὸ φονεύειν τινά διὰ λίθων, ὁ διὰ τῆς βολῆς λίθων φόνος, λιθασμός.

Λιθοβολίτης ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ λιθολεύσθης. **Λιθοβόλος-ον** [λιθοβολῶ] παθ. ὁ βληθεὶς διὰ λίθων, ὁ λιθόβλητος, ὁ λιθοβοληθεὶς: Εὐρ. Φοῖν. 1063 ἄ δράκοντος αἶμα λιθόβολον κατεργάσω [τὸ αἶμα τοῦ διὰ λίθων φονευθέντος δράκοντος].

Λιθοβόλος-ον [λιθοβολῶ] κ. νεώτ. ὁ βάλλων, ὁ ρίπτων λίθους· || τὸ ἀρα. κτ. πληθ. λιθοβόλοι ὡς οὐα. ἐλαφροὶ στρατιῶται βάλλοντες λίθους διὰ τῶν χειρῶν, ἄλλοι παρὰ τοὺς σφενδονήτας: Θουκ. 6,69 οἱ τε λιθοβόλοι καὶ σφενδονῆται καὶ τοξόται προυμάχοντο, Πλάτ. Κριτ. 1, 19 Β γυμνήτας δὲ λιθοβόλους καὶ ἀκοντιστάς, Ἰώσ. Πι 3,7, 18· || Ἐπιγρ. κτ. ἐν. λιθοβόλος ὡς οὐα. νικητὴς εἰς τὸ ἀλώμασι τῆς λιθοβολίας· 2) τὸ ἀρα. λιθοβόλος ὡς οὐα. πολιορκητικὴ ἀφετηρία μηχανῆ ἐξακοντίζουσα μεγάλους λίθους κατὰ τῶν ἐπιφανῶν τεχνῶν: Πολύβ. 8,5,2 μείζονα λιθοβόλοις καὶ βέλεσι τιπρώσκων, Διόδ. Σ 20,48 κατασκευάζειν, καὶ καταπέλτας ὀμβελεῖς, καὶ λιθοβόλους παντοίους, Ἀθην. Μιχ. 18,6, Μοσχ. Π. Παραδ. η. Ἀθην. 5,208C τεῖχος .. ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφεστιάθει· ὄμ. μτ. τοῦ μηχανῆ: Ἰώσ. Πι 5,6,3 λιθοβόλοι μηχαναί· || ὄμ. τὸ οὐδ. λιθοβόλος ὡς οὐα. ἐν τῇ αὐτῇ σήμ.: ΠΔ Μακκ. 1,6,5) ἔστησαν ἔκει .. μηχανὰς καὶ πυροβόλα καὶ λιθοβόλα, Ἰώσ. Πι 5,6,3· 3) νεώτ. τὸ ἀρα. λιθοβόλος ὡς οὐα. εἶδος ὄλμου ή πρωτογόνου πυροβόλου βάλλοντος λιθίνων σφαιρῶν.

Λιθοβόλ-ῶ [λίθος - βάλλω] μτγν. κ. νεώτ., ἀόρ. ἐλιθοβόλησα, βάλλω, πλήττω τινά διὰ λίθων, ρίπτω, ἐξακοντίζω λίθους κατὰ τινος, πετροβολῶ: ΠΔ Λευτ. 20,2 τὸ ἔθνος τὸ ἐπὶ τῆς γῆς λιθοβολήσουσιν. αὐτὸν ἐν λίθοις, Πλούτ. Ηθ. 101 Ε, ΚΔ Ματθ. 23,37 ή ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπασταμένους, αὐτ. Πράξ. 7,59 ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, Λιβ. Ροδ. 1873 ἐν εἰπῇ ὅτι ἦτον ἀτυχος, ἄς τὸν λιθοβολήσου· κ. παθ.: ΠΔ Ἐξ. 8,26 ἐάν .. θύσωμεν τὰ βδελυγμένα τὸν Αἰγυπτίω ἐναντίον αὐτῶν λιθοβολήσασθεα, ΚΔ Ἐβρ. 12,20 κἀν θηρίον βίγη τοῦ ὄφρους λιθοβοληθήσεται, Μηναι. 3,4 Συνξ. κελεύσαντος δὲ τοῦ τυράννου ἐν αὐτῷ τῷ πυρὶ λιθοβολήθησαν αὐτοὺς· 2) ρηματ. π. λιθοβολία, λιθοβόλησις, λιθοβόλος, λιθοβόλος, λιθοβόλητος, λιθοβόλησις, λιθοβόλημα.

Λιθογενέσις-ως (ή) νεώτ. ὄρυκτολ. ὁ σχηματισμός τῶν πετρωμάτων τῶν ἀποτελοῦντων τὸν στερεὸν φλοιὸν τῆς γῆς· 2) τὸ μέρος τῆς ὄρυκτολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν νόμων τῆς συστάσεως τῶν λίθων.

Λιθογενής-οὺς-ἄς νεώτ. ὁ ἐκ λίθου γενόμενος ή προερχόμενος.

Λιθογόληνος-ον [λίθος - γλήνη] μτγν. ὁ ἔχων λιθίνους ὀφθαλμούς: Νόνν. Δ 48,456 λιθογόληνον πρόσωπον Ταυταλίδου· 2) ὁ ἀπολιθὼν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν: αὐτ. 47,592 λιθογόληνος Μέδουσα, πρβλ. λιθοδερική.

Λιθογόληπτης (ὁ) [λίθος - γλήπτης] γλῶσσ. κ. νεώτ. ὁ γλήπτης λίθων, λιθογλύφος.

Λιθογλύφης-οὺς-ἄς [λίθος - γλύφος] μτγν. ὁ γεγλυμμένος ἐπὶ λίθου: Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 20,8 λιθογλύφης κενάων.

Λιθογλύφια (ή) [λιθογλύφος] μτγν. κ. νεώτ. τὸ γλύφειν, τὸ σκαλίζειν ἐπὶ λίθου: Μαν. 4,130 λιθογλύφιας [ἰδιόρθ. E. riger λιθογλυφέεσαι· || νεώτ. ή τέχνη τῆς διὰ γλυπτῶν διακοσμησεως διὰ δακτυλίου κ. δι' ἄ. κοσμημάτων λίθων.

Λιθογλυφίται (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ὑδροβίων μαλακίων.

Λιθογλυφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸν λιθογλύφον ή τὴν λιθογλυφίαν βλ. λ.: λιθογλυφικὰ ἐργαλεῖα - ἐργα.

Λιθογλύφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ γλύπτης λίθων: Λουκ. Ἐνύπν. 18 οὐδενός γούτῶν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος, Γαλ. 1,7· || ἰδ. ὁ γλύφων πολυτίμων λίθους, τεχνίτης χαράσων παραστάσεις ἐπὶ πολυτίμων ἰδ. λίθων: Διοσκ. 5,147 ἰδ. γρ. λιθογράφος· || ὄμ. τίτλος ἔργου τοῦ Φιλῆμ.: Διδ. Ἀ. Δ. Δημ. 9,62· 2) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων λιθογλυφίδων μαλακίων τῶν γλυκίων ὕδατων.

Λιθογλαχίν-ινος (ὁ,ή) [λίθος - γλαχίν] μτγν. ὁ ἔχων λιθίνα γλαχίνας, ὁ ἥρσομενός, ἐστερευμένος δι' ὄξεων λίθων: Νόνν. Δ 40,354 λιθογλαχίνες ἀγυαί, αὐτ. 6,138.

Λιθογναμικός-ή-όν λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς λιθογνάμους, ὁ δεξιὸς περὶ τῆν γνάσιν καὶ διακρίων τῶν-πολυτίμων λίθων· || τὸ οὐδ. λιθογναμικός [βιβλίον] ὡς οὐα. σύγγραμμα ἀναφερόμενον εἰς τῆν γνάσιν τῶν πολυτίμων λίθων, ὑπὸ Φιλόστρ.: Σουῖδ. ἐν λ. Φιλόστρατος.

Λιθογνώμων-ονος-ον [λίθος - γνώμη] μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰδηθῶν, ὁ ἐμπειρὸς περὶ τοὺς πολυτίμους λίθους: Ἰουλ. Λόγ. 2,91 Β.

Λιθογνώσις-ως (ή) νεώτ. ή διὰ κωμάτων καὶ λίθων πληρωσις τῶν κενῶν τῶν σχηματιζομένων ἐκ τῆς ἐξερύθσεως τῶν μεταλλευμάτων ἐν τοῖς ὀρυκείοις, τὸ μπάζωμα.

Λιθογονία (ή) νεώτ. γεωλ. κλάδος τῆς γθονογραφικῆς γεωλογίας, ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν τρόπων καὶ φαινόμενων τῆς γενέσεως τῶν πετρωμάτων, ἄ. πετρογονία.

Λιθογόνος-ον [λίθος - γίνομαι] μτγν. κ. νεώτ. ὁ γενῶν, ὁ παράγων λίθους ἰδ. ἐν τῇ κύσει: Διοσκ. Εὐν. 2,118, -λιθογόνος κατάρρους [καταρροική φλεγμονή τῆς χοληδόχου κύστεως, προερχομένη ἐκ μικροβιακῆς λοιμώξεως καὶ ἐπιφέρουσα τὸν σχηματισμὸν χολολιθίων].

Λιθογραφεῖ(ν) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθογράφου.

Λιθογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. λιθογραφημένη εἰκὼν.

Λιθογράφησις (ή) νεώτ. ή ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λιθογραφεῖν βλ. λ.

Λιθογραφία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή τέχνη τῆς ἐκτυπώσεως ἐπὶ χάρτου εἰκόνας χαραχθείσας ἐπὶ λιθίνης πλακῶς· 2) ή λιθογραφημένη εἰκὼν.

Λιθογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸν λιθογράφον ή τὴν λιθογραφίαν: λιθογραφικὴ μελάνη· || τὸ θηλ. λιθογραφική ὡς οὐα. ή τέχνη τοῦ λιθογράφου, ή λιθογραφία κ. ἐπίρρ. -ῶς.

Λιθογράφος (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ γρ. ἀντὶ λιθογλύφου βλ. λ. || Διοσκ. 5,147· 2) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν λιθογραφίαν, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν λιθογραφίαν.

Λιθογραφῶ-ῶ [λίθος - γράφω] νεώτ. ἐκτυπῶ εἰκόνας τῆ βοήθεια ἔγχρακτου λιθίνης πλακῶς: λιθογραφημένα σημειώσεις [τυπωμένα διὰ λιθογραφία].

Λιθοδαϊδάλος-ον [λίθος - δαϊδάλος] Ἐπιγρ. ὁ τεχνίτην τῶς κατασκευασμένος ἐν λίθῳ: ΑΠ Παρ. ρ. ρ. 5,534.

Λιθοδενδρον (τὸ) [λίθος - δένδρον] μτγν. δένδρον εἰδὸς κοράλλιον: Διοσκ. 5,121.

λιθοδερκής-ους-ές (λίθος - δερκομαι) μτγν. ὁ ἀπολιθῶν δια τοῦ βλέμματος: Ἀντιφιλ. Α.Πλ.4,137,3 λιθοδερκής Γοργώ.

λιθοδέρκμος-ον (λίθος - δέρμα) ὁ ἔχων λιθώδες, στερεόν, σκληρὸν δέρμα: Ἀριστλ.Ρητ.πορ.137α,7.

λιθοδιάλυσις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος πρὸς διάλυσιν τῶν ἐν τῷ ὄργανισμῷ λίθων καὶ ἰδ. τῶν οὐρολίθων || ἔγγειρησις σκοποῦσα τὴν διαίρεσιν τῶν λίθων τῆς κύστεως εἰς μικρὰ τεμάχια, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐξέλθωσιν ἀφ' αὐτῶν, ἄ. λιθοτριψία.

λιθοδικτῶ-έω (πιθ. λιθοδικῶ) Σουιδ. βάλλω, ρίπτω λίθους κατὰ τινος, λιθοβολῶ τινα.

λιθοδύμτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δια λίθων οικοδομηθεὶς, κτισθεὶς, ὁ λιθοκτίστης: Φιλὸδ.Α.Π.9,570.

λιθοδομή(ή) νεώτ. ἡ δια λίθων δομὴ, ἡ κατασκευὴ τοῖχου δια λίθων μετὰ ἢ ἀνευ κονιάματος, τὸ κτίσιμον μὲ πέτρας.

λιθοδομημα-ατος(τό) νεώτ. τὸ δια λίθων οικοδομηθέν, κτισθέν.

λιθοδόμητος-ον (λίθος - δέμω) μτγν. ὁ λιθοδόμτος βλ.λ.: Ἰώσ.Α.15,11,5.

λιθοδομία(ή) νεώτ. ἡ δια λίθων οικοδομησις, ἡ δια λίθων τοιχοποιία. 2) τὰ ἐκ λίθων κατασκευασμένα μέρη οικοδομημάτων κινῶν.

λιθοδόμος(ός) (λίθος - δέμω) κ. νεώτ. ὁ οικοδομῶν δια λίθων, ὁ κτίζων μὲ λίθους, κτίστης: Ξεν.Κ.Π.3,2) τέκτονές τε καὶ λιθοδόμοι (κῶδ. ἀντὶ λιθοτόμοι) 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἑλασματοτραχηλῶν μυτιλιδῶν μαλακίων.

λιθοδομῶ-έω (λίθος - δέμω) μον. κ. νεώτ. οικοδομῶ, κτίζω δια λίθων: Μιχ.Ἀκουμ.2,48,17 (ἐκδ. Λάμπρου) 2) ρηματ.π. λιθοδόμτος, λιθοδόμημα, λιθοδομία, λιθοδόμος.

λιθοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ πρὸς λίθον ὁμοίως, ὁ ἔχων τὰ γνωρίσματα τοῦ λίθου, ὁ ὡσεὶ ἐκ λίθου: Ἰνν.Νούσ.4,55,Πλάτ.Τίμ.74Α λιθοειδεὶ περιδὼλω ξυνέφραξεν (τὸ σῶμα), Γαλ.2,745.

λιθοεργής-ους-ές μτγν. λιθοεργός βλ.λ. 2): Ὀππ.Κυν.3,222 λιθοεργῆς Μέδουσα.

λιθοεργός-ον μτγν. ὁ μεταβόλλων εἰς λίθον, ὁ ἀπολιθῶν ν. Διοσκ.Α.Π.6,126 Γοργῶνα τάν λιθοεργόν 2) τὸ ἄρα. ὡς οὐσ. ὁ ἐργαζόμενος τοὺς λίθους, λιθοεργός, πελεκητής: Μανν.1,77.

λιθοεθλία(ή) μτγν. ἡ θέσις, τοποθέτησις λίθων: Ἀλέξ.Πολ.14.

λιθοθήρας(ός) μον. ὁ συλλέγων, συναθροίζων, λίθους: Τζέτζ.Χιλ.11,518.

λιθοθραυστής(ός) νεώτ. ὁ θραυθῶν λίθους, ἐργάτης ἢ μηχανήμα πρὸς θραύσιν λίθων.

λιθοθρυψία(ή) νεώτ. Ιατρ. κ. λιθοτριψία ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις εἰς τὴς ἐπιτυχάνεται δι' εἰδικοῦ ἐργαλείου ὁ τεμαχισμὸς τῶν ἐν τῇ κύστει οὐρολίθων πρὸς διευκόλυνσιν τῆς οὐρήσεως.

λιθοκοδόμητος-ον μτγν. ὁ δια λίθων οικοδομηθεὶς, ἐκτισμένος, λιθοδόμητος: Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.261,29 λιθοκοδόμητος οἰκία.

λιθοκαλλής-ους-ές (λίθος - κάλλος) ὁ ἐξ ὠραίου λίθου ὄν: Α.Π.Παραρτ.2,534 λιθοκαλλής μορφή.

λιθοκαρθία(ή) μον. ἡ ἰδιότης τοῦ λιθοκαρθίου βλ.λ.: Γερμ.688.

λιθοκάρδιος-ον σχολ. κ. μον. ὁ ἔχων λιθινὴν καρδίαν, σκληρόκαρδος: Σχολ.Εὐρ.Ὀρ.121,Διηγ.Ἰαλλ.1591 ἦτον λιθοκάρδιος ἡ φύσιν εἶχεν ζῶλον.

λιθοκέρμος(ός κ.ή) νεώτ. κέρμος ἐστὶ ἀργίλλω κατασκευασμένη, λίαν συμπιγῆς ὡς ἀναμειγμένη μετὰ βελωδῶν οὐσιῶν κατὰ τὴν καμίνευσιν.

λιθοκέφαλος-ον ὁ ἔχων λίθον ἐν τῇ κεφαλῇ: Ἀριστλ.ἀπ.294 λιθοκέφαλος χρέμυς.

λιθοκλασις-εως(ή) νεώτ. πετρολογία. χόσμα ἢ ρομφαί ἐπὶ τῆς τῆς πετροκλασίας τῆς.

λιθοκλάα(ή) κ. νεώτ. μείγμα μαρμαριῶν ἢ πλα-

ρίου λίθου καὶ ταυροκόλλης πρὸς συγκόλλησιν λίθων: Διοσκ.5,145 || γεν. νεώτ. συγκολλητικὴ οὐσία τῶν λίθων || ὄμ. κόλλα πρὸς στερέωσιν τῶν πολυτήμων λίθων.

λιθοκόλλησις-εως(ή) νεώτ. ἡ δια πολυτήμων λίθων διακόσμησις τιμαλῶν ἀντικειμένων, ἄ. ἐν-βητικὴ διακόσμησις.

λιθοκόλλητος(-η-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δια πολυτήμων λίθων κεκοσμημένος: Θεόδομ.Ἰστ.2831α) λιθοκόλλητος κρατήρας, Θεόφρ.Χαρ.23,3 λιθοκόλλητα ποτήρια, Καλλίξ.2 λιθοκόλλητος χιτών, Παρμενί.π.Ἀθῆν.11,782Α, Ἀγαθαρ.102 φιάλια λιθοκόλλητοι, Πλούτ.Ἀλέξ.32 περιτραχίλιον. λιθοκόλλητος || ἐπὶ γάλακτος, ὁ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἐγκεκολλημένους ὀρεῖς λίθους: Σοφ.Γρ.1261 γάλακτος λιθοκόλλητος στόμιον 2) τὸ λιθοκόλλη-τος φηροπρόθεμα, μωσαϊκόν: Πιθ.Π.Στραβ.16,4,19 θυρώματα καὶ τοῖχοι καὶ ὄροφα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου λιθοκόλλητου τυγχάνει διαπενοικιλήμενα πρόβ. Θεόφρ.Λιθ.33 (π.ηθ.).

λιθοκόλλητος-ον Ἐπιγρ. ὁ λιθοκόλλητος βλ.λ.

λιθοκολία(ή) νεώτ. μείγμα σιμεντων, ἄμμου καὶ μικρῶν σκύρων ἐν χρ. δι' ἐπιστρώσεις ἢ δια τοιχοποιίαν, σκυροδέμα.

λιθοκόνιος(ή) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ ἀλέσματος λίθων προερχομένη κόκκις, χρησιμεύουσα πρὸς παρασκευὴν κονιαμάτων.

λιθοκοπία(ή) λεξ. κ. νεώτ. Σουιδ. κ. ἢ ἐκ λίθων βολή: 2) νεώτ. ἡ κοπή λίθων, σπάσιμον πέτρας εἰς χαλίκια.

λιθοκόπος-ης(όν) μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λιθοκοπίαν: Εὐστ.1533,10 λιθοκοπικόν σκεῦος.

λιθοκόπος(ός) κ. νεώτ. ὁ κῆπων, πελεκῶν, θραυθῶν λίθους: Ἀντιφ.Σοφ.92, Δημ.1159 ἤλθε μοι λιθοκόπος τις || νεώτ. ὁ ὀσκόκωπος ἢ τέμνων λίθους, δημ. πετράς 2) ἐργαλεῖον δι' οὗ θρούονται οἱ λίθοι.

λιθοκόπη-έω πάπ. (λίθος, κόπτω) ρίπτω λίθους, λιθοβολῶ.

λιθοκράνιος(ός) νεώτ. ζωολ. γένος ἀρτιόδο-κτύλων θηλαστικῶν τῆς οἰκίας. τῶν κοιλοκέρων.

λιθοκρήδωμος-ον μτγν. ὁ ἔχων στέφανον ἐκ λίθων, ἐστεφανωμένος, περιτριφυμένος μὲ λίθους, ἐπὶ κρημνοῦ: Κόλουθ.103.

λιθοκτίστης(-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δια λίθων ἐκτισμένος,λιθοδόμητος:λιθοκτίστης οἰκία-μάνδρα.

λιθοκτονία(ή) ὁ δια λιθοβολίας θάνατος:Α.Π.9,157.

λιθολαβίς-ιδος(ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ μετ' αὐλακω-τῶν ἄκρων λαβίς πρὸς σύλληψιν καὶ ἐξαγωγήν τῶν λίθων ἐκ τῆς οὐροδόχου ἢ χοληδόχου κύστεως.

λιθολάβος(ός) μτγν. ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν οὐρολίθων ἐκ τῆς κύστεως: Γολ.14,787.

λιθολαμψή-ους-ές μτγν. ἐπὶ πραγμ., ὁ λάμπων ἐκ πολυτήμων λίθων: Κ.Μανασσ.Χρον.4,787 στέφος καταμάρχαρον λιθολαμψές.

λιθολαψία(ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ τελευταία μέθοδος λιθοθρυψίας, καθ' ἣν συντρίβεται ὁ ἐν τῇ κύστει λίθος καὶ συγχρόνως ἐξάγεται δι' εἰδικῶ ἐκνευματικῶ καθετήρος.

λιθολεπιδοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ λιθοειδές ἄμα καὶ λεπιδοει-δές μέρος τοῦ κροταφικοῦ ὄσπου.

λιθολευστής Ἦσ. ἄλιθοβολήτης.

λιθολευστός-ον ὁ λιθόβλητος, ὁ δια λιθοβολι-σμοῦ φονευθεὶς: Διόδ.2,3,47 γίνονται λιθόλευ-στοὶ ὅπῃ τῶν δχλων κατὰ τινα χρῆσιν ἀρχαῖον, Πλούτ.Ἠθ.3,313 λιθόλευστον ποιήσας τινα 2) συνεκδ. ἐπὶ θανάτου, ὁ δια λιθοβολίας ἐπε-χόμενος: Σοφ.Αι.254 λιθόλευστος Ἄρης 3) ὁ λιθοβολιστὴς ὀρεῶν: Ἀλέξ.Αιτ.3,12, Καλλ.Ἐπιγρ.42,5 ἡ λιθόλευστος κείνη.

Λιθολευστώ-έω σχόλ. λιθοβολώ : Σχόλ. Ἀριστφ. ἄχ.233.

Λιθολόγημα-ατος (τό) κ. νεώτ. ἡ ἐξ ὀργῶν λίθων θεμελίωσις τοῦχο οἰκίας ἢ τειχῶν πόλεως : Ξεν.ΚΠ.6,325 ὡσερ γὰρ οἰκίας οὐτε ἄνευ λιθολόγηματος ὄχυρου, Ἐπιγρ.

Λιθολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξ ὀργῶν λίθων θεμελίωσις : Ἐπιγρ. 2) σαυρὸς λίθων : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαυμ.7879,1. 3) νεώτ. ἡ ἄ. πετρολογία ἢ πετρογραφία βλάσ. 4) νεώτ. Ιατρ. τμήμα τῆς ἐσωτερικῆς παθολογίας πραγματευόμενον περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐν τῷ ὄργανισμῷ λίθων ὡς καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προκαλουμένων νόσων.

Λιθολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λιθολογίαν, ἄ. πετρογραφίαν : λιθολογικὴ ἔρευνα - μελέτη.

Λιθολόγος (ὁ) λέγω κ. νεώτ. ὁ συλλέγων λίθους πρὸς οἰκοδομίην, ὅθ. ὁ διὰ λίθων οἰκοδομῶν κατὰ τρόπον, ὥστε ἕκαστος τούτων νὰ ἐφαρμόζηται πρὸς τοὺς ἄλλους, καίτοι μὴ πεπελεκημένος εἰς τετράγωνον σχῆμα : Ἐπιγρ. || ὅθ. γεν. λιθοδόμος, κτίστης : Θουκ.6,44 λιθολόγους καὶ τέκτονας (κτίστας καὶ ξυλοουργοί, Ξεν.Ἑλλ.4,18 μετὰ λιθολόγων καὶ τεκτόνων, Πλάτ.Νόμ.858B. 2) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἐπισημονικήν ἐξήγησιν τῶν πετρωμάτων.

Λιθολογί-έω μτγν. οἰκοδομῶ δι' ὀργῶν λίθων : Πολυδ.7,118. Ἐπιγρ. λιθολογίαν ὄπτανον 2) παθ. ἐπὶ κτηρίου, κατεδαφίζομαι : Ἀκύλ.ΠΔΜιχ.3,12.

Λιθολυσία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πᾶσα θεραπεΐα σκοποῖσα τὴν διάλυσιν τῶν ἐν τῷ οὐροδόχῳ κύστει λίθων εἴτε δι' ἐγγύσματος χημικῶν οὐσιῶν εἴτε δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἴτε ἄ.

Λιθολυμάκυνσις-εως(ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' οἰσοῦδηποτε τρόπον μαλάκυνσις τῶν ἐν τῇ κύστει ὑπαρχόντων οὐρολίθων.

Λιθονάνης-ούς-ές μτγν. ἔ μετὰ μανίας ἀγαπῶν τοὺς λίθους, δηλ. τὰς ἐκ λίθων οἰκοδομὰς : Ἰσίδ. Πηλ.Ἐπι.152.

Λιθουμανία (ἡ) μτγν. ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη διὰ τῶν λίθωνος οἰκοδομὰς : Παλάδ. ἐν Βίω Ἰω.Χρυσ.51.

Λιθουμαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ γυναικῶσι τοῦ μέλους τῆς βοηθείας λίθων τινῶν πετροκτισμένων μὲ ἰδιαίτερὰς ἰδιότητας, συνηθ. χρησιμοποιοῦμενον πρὸς τοῦτο τοῦ σιδηρίτου λίθου (μαγνήτου).

Λιθομάργαρος (τό) μσν. κ. λιθομάργαρος (ὁ) πολῦτιμος λίθος, ὁ μαργαρίτης : Ἐφραίμ.93,3762, Διήγ. Ἀχιλλ.337 καὶ ἄλλων χρυσοπράσινον μετὰ λιθομαργάρων, Διγεν. Ἀκρ.1215.

Λιθωμέλισσα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκτινωζῶων.

Λιθόμετρον (τό) νεώτ. Ιατρ. παλαιὸν χειρουργικὸν ἔργαλειον, δι' οὗ ἐξήκωντοβούτνο αἱ διαστάσεις τῶν ἐν τῇ κύστει λίθων.

Λιθωμύλη (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἔργαλειον δι' οὗ συντριβάνται οἱ ἐν τῷ οὐροδόχῳ κύστει λίθοι.

Λιθόξαστος-ον (ξέω) μτγν. ὁ ἐσκαμμένος εἰς λίθον ἢ ἐκ τούτου κατεσκευασμένος : Χρυσ. Στ.8,4,7.

Λιθοξάναος-ον μτγν. ὁ κευασμένος διὰ λίθων ἑξάνων, ἀγρολάττω : Νόνν.Δ.273.

Λιθοξείον (τό) γλάσσο. κ. νεώτ. τὸ ἔργαστήριον τοῦ λιθοξόου.

Λιθοξοικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔργον τοῦ λιθοξόου : Εὐστ. 341,28 λιθοξοικὰ ἔργαλεια.

Λιθοξόος (ὁ) (ξέω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ξέων, καταργούμενος, πελεκῶν λίθους : Μάξ.Τύρ.38,7, Λουκ.Ἐυδιν.9 τάγαθὰ πορῆ λιθοξόος γενόμενος (ἐν Τίμων.Πλ.25 ἐσφ.γρ.1) 2) γλύπτης : Πλούτ. Ἡθ.74B. οἱ λιθοξοοὶ τὰ πηλῆγνατα καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαμάτων ἐπιλαεῖσιντες καὶ γανουίντες, Ρουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ.5,14 ποῦ δ' εἶσι λιθοξοοί, Ἐπιγρ.

Λιθοξόστης (ὁ) μτγν. ὁ λιθοξόος βλλ. : Κατ. Ἀστράλ.Κ.7,117.

Λιθοπάγος (ὁ) νεώτ. πάγος μετὰ κρυσταλλικοῦ κοκκώδους ἀστρώτου ἰσοῦ καὶ πῶς μεγάλης περιεκτικότητος ἀέρος, παρουσιάζόμενος εἰς ὕψηλὰ γεωγραφικὰ ἔσθ. ἐντὸς κοιλοτήτων τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ εἰς μεγάλα πηχά.

Λιθοπαίδιον (τό) νεώτ. τὸ τεθνεὸς ἐν τῇ μήτρᾳ ἔμβριον, τὸ ἀποτιτανωθὲν διὰ διηθήσεως ἀσβεστοῦχων ὁλάτων.

Λιθοπελεκητής (ὁ) νεώτ. ὁ πελεκῶν λίθους, λιθοξόος, πετροπελεκητής, πετράς.

Λιθοπηξία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ὑπὸ μορφήν ἀποστημάτων ἐντὸς τῶν φυσικῶν κοιλοτήτων ἢ τῶν ἰσθμῶν καθίξισις λιθωδῶν οὐσιῶν, αἰτίτες δὲν δύνανται τελειῶν ἢ ἀπεκκριθῶσι διὰ τὸ ὑπερκεκορεσμένον τῶν ὄργανισμῶ.

Λιθοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ μεγάλων τεχνητῶν λίθων, ὀγκολίθων.

Λιθοποιός-όν μτγν. ὁ μεταβάλλων τι εἰς λίθον, ὁ ἀπολιθωνῶν : Λουκ.Εὐκ.1 λιθοποιὸς Μέδοσσα 2) Ιατρ. ἐπὶ νοσηρᾶς λειτουργίας τοῦ ὄργανισμοῦ, ὁ παράγων λίθον ἐν τῇ κύστει : Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ.1,109.

Λιθοποιῶ-έω μτγν. μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθῶν : Λουκ.Ἐνά.Δ.14,3 λίθον ἔποιει (ὁ,γρ.1).

Λιθοπόνιον (τό) νεώτ. χημ. εἶδος λευκοῦ χρώματος ζωγραφικῆς.

Λιθοπρίστης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προνιζῶν λίθους ἢ μάρμαρα, μαρμαροπρίστης : Πολυδ.10,148.

Λιθοπυργία Ἡσ. ὡς γλάσσο. τοῦ Ἰλίουσι. πῆ. ἡ διὰ λίθων πύργωσις, τοιχοποιία.

Λιθορρίνος-ον ἐπὶ ὄστρακοδόξων, ὁ ἔχων ρινῶν, δέρμα λίθινον, ὄστρακοῦδες : Ἐπιπ.Π.Γλυοῦ. Ἡθ.618B κηρύκων τε λιθορρίνων χελύων τε, Ὑμν.Ερμ.48 περὶ τῆς διὰ νῦτα λιθορρίνιο χελύων (Διόθρ. Ριερσον, κωδ. διὰ ρινῶσι).

Λίθος (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. συναγῆς γαϊώδες σῶμα μεγάλῃς ἢ μετρίαις σκληρότητος ἄνευ μεταλλικῆς στιλβῆς, τεμάχιον βράχου, πέτρα, λίθαιρι π. Ὀμ. εἶδ. ἐπὶ τῶν λίθων, οὗς ἔρριπτον οἱ πολεμιστὰι : Ἰλ.Ε.308 τρηχῶς λίθος, αὐτ. Ὀ.327 βάλεν λίθω ὀκρίοντι, ΚΔ ἰω.8,7 ὁ ἀναμάρτητος ὕμῶν πρῶτος βαλετὺ λίθον ἐπ' αὐτῆν παροῦμ. Σοφ.ἀπ.37 ἐν παντί γὰρ τοῖ σκληροῖς φρουρεῖ λίθω || ὁμ. ἐπὶ μεταίονιας : Ἀριστφ.Σφ.280 λίθον ἔπειν (πρβλ. δημ. καθουρννίξω ἀέρα) || εἶδ. ἐπὶ βαλλόμενου δίσκου λίθινου : Ὀδ.Θ.190 βόμβησεν δὲ λίθος, Αἰσχ.Αρ.199,4 ἐλέσθαι .. ἐκ γαίας λίθου || ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν λίθων : ΠΔ Ψαυμ.117,22 λίθον ἔν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, Πάπ. λίθω βασιλίστῃ 2) περιλήπ. πετρώδης τόπος : Ξεν.Προκ.1,4 πέφυκε λίθος ἄφρονος ἐξ οὗ. 3) μτφ. ὡς χαρακτηριστικὸς προσωνυμ. λίθων (πρβλ. δημ. γουθαίρι, κοτρώνι : Ἀριστφ. Νεφ.1202 ἡμέτερα κέρη τῶν σοφῶν, οὐτες λίθοι, Πλάτ.Γοργ.494A ὡσερ λίθον ζῆν) παροῦμ. ἐπὶ τῶν ἀνοισθητῶν : Μάκάρ.Χρυσ.5,61 λίθω λαλεῖς || εἶδ. ἐπὶ τῆς ἀπολιθώσεως Ἰδιῶδης : Φιλήμ.101 προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φρονεῖν λίθος || δημ. σάν τὸ λιθὸ ἐμβρόντητος κατὰ πηλικτος, ἐνεός, ἀναίσθητος (πρβλ. μάρμαρο) : Ἐρωτόκρ.1,548 καὶ σὰ βουθῆ, καὶ σάν τυφλῆ, καὶ σάν τὸ λιθὸ στέκει 4) ὁ λίθος ὡς οὐσία, ὡς ὅλη, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ζῦλον, τὴν σάρκα : Ἰλ.Δ.510 ἐπὶ οὐ σφι λίθος χρῆς ὀδῆ σιδήρος, αὐτ. Ὀ.611 λαοὺς δὲ λίθους πῶς, Ὀδ.Ν.156 5) μτφ. ὡς ἔμβλημα σκληροκαρδίας : Ὀδ.Ψ.103 οἱ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο 6) ὁ κ. ὡς ὅλη. λίθος (ἡ) π. Ὀμ. δις ὡς τὸ ἀρσ. : Ἰλ.Μ.287 λίθοι .. ὀσμειάι, Ὀδ.Ι.494 στερεὴ λίθος ὁμ.

ἐν Θεοκρ.7,26 **πάσα λίθος πταίοσα** πῶ' ἀρδου-
 λιθόσιν ἀείδει, Βίων.ἀπ.1,2' || π. ἀττ. κ. μτγν.
 τὸ θηλ. ἐν χρ. ἐπὶ ἰδιαίτερου τινὸς εἶδους λίθου,
 γν. ἐπιθετικῶ προσδιόριστου ἢ ἀνευ' οὗτω μα-
 γνῆτις λίθος ὁ μαγνητὶς βλ.λ.: Εὐρ.ἀπ.567' ἄ. π.
 Σοφ.ἀπ.800 **λυδία λίθος** ὄμ. κ. ἀπλῶς λίθος: Δημοκρ.11Κ, 'Αριστλ.Φυσ.26,2/α. 7) κ. νεώτ. λυ-
 δία λίθος μελαφρός λίθος σκληρός, ὡν παραλλαγή
 τοῦ μέλανος ἰασηθίδος, ἐν χρ. ἀρχικῶς ἐν Λυδία,
 εἶτα δὲ γεν. κ. μέχρι νῦν πρὸς ταχὺν ἔλεγχον τοῦ
 βαθμοῦ καθαρότητος τῶν κρυσμάτων τοῦ χρυσοῦ,
 ἄ. βασαντῆς βλ.λ., ἀσημοπέτρα: Βακ.ἀπ.10' πρβλ.
 Πλάτ.Γοργ.486D **εὐρίην** τούτων τινὰ τῶν λίθων,
 ἢ **βασανίζουσι τὸν χρυσόν** 8) νεώτ. μτφ. ἐν
 ἀναφ.πρὸς πρὸς.λυδία λίθος γενεός, κατάστασις,
 ἐκδήλωσις, δοκιμασία, εἰς ἧς σαφῶς ἐλέγχεται ἢ
 εὐθύτης, ἢ εἰλικρίνεια, ἢ ἐντιμότης τοῦ χαρακτῆ-
 ρος: **λυδία λίθος** τῆς εὐθύτητος τῶν πολιτικῶν
 εἶναι τὸ ἀνένδοτον εἰς **χαρακτικὰ παροχάξ'**
 9) ἠρακλεία λίθος ἡ μαγνητὶς λίθος βλ. ἀνωτ.61:
 Πλάτ.Ἰων.533D, 'Επικ.ἀπ.293' 10) **διαφανῆς** λι-
 θος(ῆ) τεμάχιον κρυστάλλου ἐν χρ. πρὸς ἀνάφλε-
 ξιν διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων,
 εἶδος φακοῦ: 'Αριστφ.Νεφ.767 τὴν λίθων.. τὴν **δια-**
φανή, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπταοῖσι: πρβλ.Λουκ.'Αλέξ.21'
 11) **χυτὴ** λίθος εἶδος ὕδαλου, ὄθ. πιβ. τὸ ἀρσι-
 ὄτερον ὄνομα τῆς ὕδαλου: 'Επιπ.1,8 [πρβλ.'Ηρ.2,69
 ἀρσίματα λίθων χυτὰ κ. Πλάτ.Τιμ.61Β τὴν ὕδαλον
 .. ὄθια τε λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται:] 12) εἶδ.
 πολῦτιμος λίθος: 'Ηρ.2,44 **σφραγίδου** λίθου Λαμ-
 ποντος: ὄμ. κ. θηλ.: 'Ἰνπ.Γιν.Φύσ.6,99, 'Επιγρ.
 13) **λευκὸς λίθος** Ἰσυνθ. ὡς ἀρα. τὸ μάρμα-
 ρον: 'Ηρ.4,87 **λίθου** λευκοῦ, Σοφ.ἀπ.330' || ὄμ.
 Πάριος λίθος τὸ ἐκ Πάρου περιφώνηον μάρμα-
 ρον: Πινδ.Ν.4β, 'Ηρ.3,57 ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυ-
 τανηῖον Πάριον **λίθω** ἠκνημένα κ. ὡς θηλ.:
 Θεόκρ.6,38 Πάριος ὑπέφαινε λίθοιο, Λουκ.'Ερωτ.
 13' || **Ταινάριος** λίθος πιβ. ἐγγρωμον μάρ-
 μαρον: Στράβ.8,57 εἶσι δὲ λατομιαὶ λίθου πα-
 λυδαίου' || ὄμ. λίθος **Θάσιος** - Αἰγυπτῶσις [πιβ.
 γρανίτης]: Πaus.1,18,6' || ὄμ. κ. ἀπλῶς λίθος:
 'Ηρ.1,164' || **μυλίτης** λίθος ἡ μυλίπετρα: Μη-
 ναί.3,2 Συνέ., 'Ησ. || **πύρινος** λίθος πορφύ-
 ρωνος: 'Ηρ.5,62' || νεώτ. λίθος **καυστική** τὸ καυ-
 στικὸν κάλιον || ὄμ. νεώτ. λίθος **τῆς καλά-**
σεως ὁ νηρικὸς ἄργυρος || ὄμ. νεώτ. λίθος
κυανοῦς ὁ θεϊκὸς χαλκός, λόγφ τοῦ χρώματος
 αὐτοῦ 14) ἐν φρσ. κ. νεώτ. συνήθ. κτ. μτφ. οἷον
 εἰς ἐκφρασιν πλήρους καταστροφῆς λίθος ἐπὶ
 λίθου, μτ. ρήμ. ἀρνητικῶς ἐκφερόμενον: δὲν ἀπέ-
 μινει λίθος ἐπὶ λίθου' || ὄμ. βάλαν λίθον λι-
 θοδοκῶ' || ὄμ. νεώτ. ἐν φρ. συγκομιζῶ - φέρω
 λίθον συντελέω, συμβάλλω εἰς τὸν ἀπάρτισον ἔρ-
 γου τινὸς ἰσραβαλλόμενου οὕτω πρὸς οἰκοδό-
 μημα] 15) [θηλ.] ἐπιτάφιος λίθος, ταφόπετρα: Καλλ.
 'Επιγρ.8,' κ. ἀρα.:ΚάΜισθ.27,66 **ἠφελίσσαντο**
τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς
 κοουτωδίας, 'Απολυτ.'Οκτώληγου τοῦ λίθου σφρα-
 γισθέντος ὑπὸ τῶν 'Ιουδαίων' 16) [ἀρα.] λί-
 θος ἐν 'Αθήναις ὄνομα ποικίλων ὄγκολιθων ὀπι-
 νες ἦσαν ἐν χρ. ὡς βῆμα ἢ ὡς ἐξέδωρον, οἷον τὸ
 βῆμα τῆς Πνυκῶς: 'Αριστφ.'Αχ.683 τὸν λίθφ προσέ-
 σταμεν, αὐτ.Εἰρ.680 τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῆ πυκνί'
 || ἕτερός τις ὄγκόλιθος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν χρ. ὑπὸ
 τῶν κηρύων: Πλάουτ.Σόλ.8 **ἀνάβας** ἐπὶ τὸν τοῦ
 κήρυκος λίθον' || πιβ. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ **πρῶτηρ**
λίθος, ἐπ' οὗ ἰστάμενος ὁ τῆς Δημοκρασίας κή-
 ρυς ἐπάλει δούλους: Πολυδ.3,78' 17) βρωμίδος ἐν
 τῇ ἀγορᾷ, παρ' ᾧ ὠρκίζοντο οἱ θεσμοθεταί, δι-
 αιτητὰ καὶ οἱ μάρτυρες, πρβλ. λιθωμότης: Δημ.
 1265 πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκίζοντες,
 'Αριστλ.'Αθ.7,1 ὀνύμντες πρὸς τῷ λίθφ, Πλάουτ.

Σόλ.25 ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀγορᾷ πρὸς
 τῷ λίθφ καταφιζῶν' || δύο λίθοι ἐπὶ τοῦ
 'Αρείου Πάγου ἐφ' ὧν ἴσταντο οἱ διάδοχοι: Πaus.
 1,28,5 τούτ' οὗ ἀργούεσι καὶ οἱ δίκωντες, τὸν μὲν
 ὕδρευσε τὸν δὲ 'Αναΐδαιος αὐτῶν ὀνομάζουσι'
 || φρ. Δία λίθον ὀνύμναι ὀρκίζεσθαι εἰς τὸν Δία
 λίθον [πατ. Jovem lapidem jurare]: Πολυδ.3,25,6'
 18) πεσσοῦ ἄδακος: 'Αλκ.82, Θεοκρ.6,18 καὶ
 τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον' πρβλ. γραμμῆ'
 19) ὄθ. κ. νεώτ. παροιμ.: Ζηηόβ.5,63 πάντα λι-
 θον κινεῖν [προσπαθῶ παντὶ τρόπφ νὰ κερδήσω,
 καταβάλλω πάσαν προσπάθειαν] 20) κ. νεώτ.
 κ. δημ. λατρ. ὁ ἐν τῇ οὐροδόχφ κύστει καὶ ἀλ-
 λαχοῦ τοῦ ὄργανισμοῦ σχηματίζόμενος οὐρόλι-
 θος: 'Ἰνπ.Νούσ.4,55, 'Αριστλ.Ζ1 Σ19β,19 εἰς ὧν οἱ
 λίθοι γίνονται τοῖς κἀμουσιν' || κ. δημ. ἔχει
 λίθο πάχηε ἐκ λιθιάσεως' 21) ὁ ἐκ χαλκῆς
 λίθου, χαλαζόλιθος: ΠΔ 'Ἰησ.10,11 ἐπέφρωεν αὐ-
 τοῖς λίθους χαλκῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ' 22) **μτγν.**
 ἀλχημ. λίθος ὁ οὐ λίθος ἢ φιλοσοφικὸς λίθος, βλ.
 κατωτ.: Ζώσ.'Αλχ.122Β || νεώτ. **φιλοσοφικὸς** λι-
 θος φανταστικὸς τις λίθος, δὲ ἀνεξήτητον ὁ ἀλ-
 χημιστὰ κατὰ τὸν μεσαιῶνα, δοξάζοντες ὅτι δι' αὐ-
 τὸν θὰ ἠδύνατο νὰ μετατρέπωσι τὰ εὐτελῆ
 μέταλλα εἰς χρυσόν.
Λιθοσειρά [ἢ] νεώτ. σειρά λίθων.
Λιθοσκοπῖον [τὸ] νεώτ. χειρουργικὸν ἔργα-
 λεῖον δι' οὗ εἰσαγομένον ἐν τῇ οὐροδόχφ κύστει
 γίνεσθαι καταφάνη ἢ ὑπαρξείν λίθου ἐν αὐτῇ'
 πρβλ. ἐνδοσκοπῖον, κυστεοσκόπῖον.
Λιθοσπάθης ἀρμός [ὁ] χάσμα σχηματισθὲν ἐν
 ὄθωφ διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθων: Σοφ.'Αντ.1216
 ἀρὸν γώματας λιθοσπαθῆ.
Λιθοσπερμον [τὸ] κ. νεώτ. φυτὸν τῆς οἴκων.
 τῶν τραχυφυλλιδῶν, οὐ ἀξιολογώτερα ἐπὶ λέλ-
 τὸ ζάνειον δημ. δῶδάκι,-λ- τὸ παχύμισχον δημ.
 ἀλουπόδρομος, -λ- τὸ πορφυροκίανον δημ.
 σκυλλόλωσσο, -λ- τὸ φαρμακευτικὸν τὸ τοῦ
 Διοσκ. λιθοσπερμον, οὐ τὸ σπέρμα κελθῶδες,
 στρογγύλον, λευκὸν, ὀρόδφ μικρῶ ἴσον. : Διοσκ.
 3,141, ΨΓαλ.19,694.
Λιθοσσοῦς-ον μτγν. ὁ διὰ λίθων ἀποδιώκων
 τινὰ: Νόνν.Εσαγγ.'ω.8,59.
Λιθοστεγῆς-οὐς-ἕς σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔστεγα-
 σμένος, κεκαλυμμένος μετ' λίθους: Σχόλ.Λυκόφρ.
 350 **λιθοστεγῆς** θάλαμος.
Λιθοστέρμιον-ον μον. ὁ ὡς λίθος σκληρός:
 Νικήτ.Εὐγ.6,552.
Λιθοστρωμα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ἐπίστρω-
 μα λίθων, λιθοστρωσις, λιθοστρωτόν.
Λιθοστρώω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐπιθόστρωσα,
 ἐπίστρωσα διὰ λίθων ὄδων, αὐλήν κτλ.
Λιθοστρωσις-εως [ἢ] νεώτ. δημ.-π ἢ διὰ λίθων
 ἐπίστρωσις, ἐπιχαλκίωσις, ακυρόστρωσις.
Λιθοστρωτός-ος [ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ λίθων
 ἐστρωμένος: Σοφ.'Αντ.1204 πρὸς λιθοστρωτων
 κόρης νυμφεῖον . . εἰσεβαίνομεν, Πάπ. λιθοστρω-
 τὸς δρόμος, - λ- λιθοστρωτός αὐλή - ἀλώνιον,
 Παναγ. 'Αγ.Ορ.19 πρὶν ἀνεῶθευμε στὰ μουλιάρια
 μας ποῦ χρυσοῦν τὰ πετάχια τους στὰ λιθο-
 στρωτόν πιβ. κ. ὡς τοπωνύμ.: ΚΔ 'ω.19,13 εἰς τό-
 πον λεγόμενον λιθοστρωτόν' 2) εἶδ. ὁ ἐστρω-
 μένος διὰ ποικίλου φηφραθημάτος: Στράβ.17,1,28
 λιθοστρωτων ἔστιν ἔδαφος, Πολυδ.7,121' || λι-
 θόστρωτον [τὸ] ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ μαωσι-
 κοῦ ἢ φηφροθημάτος: ΠΔ 'Ααμ.3,10 ἐντός οὗ-
 τοῦ λιθοστρωτων, 'Αρρ.'Επικτ.4,7,37 [ἰσ-γρ.], 'Επιγρ.
 [ι-στρωτ-].
Λιθοσύνθετος-ον 'Επιγρ. ὁ ἐκ λίθων σύνθε-
 τος, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ λίθων: 'Επιγρ.Κερκ.
 λιθοσύνθετος τάφος.

λιθόσφαιρα (ή) νεώτ. γεωλ. ὁ ἐκ πετρωμάτων ἀποτελούμενος ἐξώτρησης στερεὸς σφαιρὸς τῆς γήινης σφαιράς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἐν τῆσει μάζῃ καὶ τὴν ἀτίμωσσαν.

λιθοτάκτων-οσος (ὁ) οὐχὸς ὁ λιθοδόμος· Σχόλ. Ἰλ. **λιθοτμοίαν** (τὸ) Ἐπιγρ. κ. γλῶσσα. λατομείον· Ἐπιγρ. 2) λιθοτομία βλ. λ. 2)· Γλωσσα.

λιθοτομία, ἰων. -τη κ. νεώτ. λατομία, ἐξόρυξις λίθων· Ἐπιγρ. 2) συνήθ. κτ. π. ν. β. λατομεία· Ἡρ. 2,8 ἐν τῷ αὖ λιθοτομία ἔνεσιαι, Ουκ. 7,86 καὶ τῶν συμμάχων ὁπάσους ἔλαβον κατεβίβασαν ἐς τὰς λιθοτομίας, Δημ. 1252 καὶ ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοτομίας· ἢ μαρμάρου λατομεία· Θεοφρ. Αἰθ. 6, Πουσ. 1,32,1 Πεντελικόν, ἔθθα λιθοτομίας [κτ. ἐν. αὐτ. 1,18,9 κ. 1,19,6], πρὸβλ. λατομία 3) ἱατρ. τομὴ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου· Γαλ. 1811,29, Παῦλ. Αἰγ. 6,60.

λιθοτομικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λιθοτομίαν βλ. λ. 1), ὁ τῆς λιθοτομίας, δὴ ἡ λιθοτομικὴ ἰέν. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κόπτεϊν λίθους· Πορφ. Ἰστ. ἀπ. 11· 2) κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς ἢ χρῆσιμος διὰ τὴν τομὴν καὶ τὴν ἐκ τῆς κύστεως ἐξαγωγήν οὐρολιθοῦ· Γαλ. Θρασα. 24.

λιθοτόμιον (τὸ) λιθοτόμιον βλ. λ.· Ἐπιγρ. Τρισμ. 38,282.

λιθοτόμος-ον μτγν. ὁ κατάλληλος πρὸς λιθοτομίαν· Ἀγαθ. 1,10· ἢ ὡς οὐσ. λιθοτόμος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ τέμνων, ὄρυσων λίθους, λατόμος· Ἐπιγρ., Ξεκ. ΚΠ 3,2,11 [πῆθ. γρ. λιθοδόμος]· 2) κτίστης· Γαλ. Θρασα. 43, Πλάτ. 3) ὡς οὐσ. ὁ διὰ τοῦς ἐξάγων τοὺς ἐν τῇ κύστει λίθους· Γαλ. 1,125· ἢ ὁ θραύων τὸν ἐν τῇ κύστει κίστεως ὑπάρχοντα λίθον· Κέλας. Ἰατρ. 7,26,3 Ἀμμοποιῖς ὁ λιθοτόμος.

λιθοτόμιον (τὸ) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. διὰ τὴν τομὴν πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου· Παῦλ. Αἰγ. 6,60.

λιθοτομῶ-έω μτγν. ὄρυσω λίθους, λατομῶ· Φιλ. 1,235, Φιλόστρ. Ἀπολλ. 3,48· παθ. τέμνωμαι ἐκ λίθου· Λοκκ. ΖΤραγ. 10 λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέλθην, οἶμαι, λιθοτομῆσαι· 2) ἱατρ. διὰ τομῆς ἀφαιρῶ τὸν ἐν τῇ κύστει λίθον· Γαλ. 1,168· παθ. διὰ τομῆς, ἐγγεηρήσους ἀφαιρεῖται ἀπ' ἐμοῦ ὁ ἐν τῇ κύστει λίθος· Διοσκ. 5,15, Παῦλ. Αἰγ. 6,60.

λιθοτρόγχιλος-ον μτγν. ὁ ἔχων λίθων τράχηλον, δὴ. συνηθ. δύσκαμπτον, κ. μτφ. ὁ σκληροτρόγχιλος· Ἰουλ. Γαλ. 2,13 Β.

λιθοτρόγχιλος-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν στίλβωσιν τοῦ λίθου, δὴ ἡ λιθοτριδικὴ ἰέν. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ τρίβειν, στίλβωσιν τοὺς λίθους· Λυσ. ἀπ. 69.

λιθοτριπτής (ὁ) νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ συντριβονται οἱ ἐν τῇ οὐροδόχῃ κύστει σχηματίζόμενοι λίθοι.

λιθοτριπτικός-ή-όν ὁ τῆς λιθοτριπσίας, ὁ κατάλληλος πρὸς λιθοτριπσίαν· λιθοτριπτικόν ἐργαλεῖον.

λιθοτριψία (ή) νεώτ. λιθοτριψία βλ. λ.

λιθουλκία (ή) Ἐπιγρ. τὸ λιθουλκίον βλ. λ.

λιθουλκός-όν ἔλκω, ἰένω, ὁ ἔλκων, ἐκβάλλων ἔξω λίθους· Πολυδ. 7,118· 2) ὡς οὐσ. λιθουλκός κ. νεώτ. ἱατρ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ συλ-λαμβάνονται καὶ ἐξέλκονται οἱ λίθοι κατὰ τὰς ἐγκεχωρησείας τῆς οὐροδόχου κύστεως· Ἡλιδ. Χειρ. π. Ὀρειθ. 45,6,2 Ἀέτ. 16,111101, Παῦλ. Αἰγ. 6,60.

λιθουλκῶ-έω λείβ. ἔλκω, ἀποσπῶ, ἀποκόπτω λίθους· Σουτ. 6· 2) μτφ. σῶρω βραδέως· Ἡσ.

λιθοურγέιον (τὸ) τὸ λατομείον· Ἰσαί. 5,44, Στράβ. 5,2,5 οὐκ ὀδοεῖ τὰς ἐκδοκρίαν καὶ τὰ λιθοურγία καὶ τὴν ὀλίαν τὴν ναυπηγῆσμον.

λιθοურγός-οος-ές ὁ ἐργασμένος ἐκ λίθου· Σοφ. ἀπ. 574 λιθοურγός εἰκόνησμα, Ἀριστ. 1,70 λιθοურγός βότρυς.

λιθοურγία (ή) μτγν. κ. μον. γλυφὴ ἐπὶ λίθου,

μαρμάρου· Διόδ. Σ 4,76 καὶ τὴν τῶν ἀγαλμάτων κατασκευὴν καὶ λιθοურγίαν, Ἐπιγρ. ἢ τὸ ἐργάζεσθαι τὸν λίθον ἢ τι ἐκ λίθου· Ὁμ. Μ. 221 R· 2) κτ. πληθ. λατομεία· Βροῦτ. 37.

λιθοურγικός-ή-όν ὁ τοῦ λιθοურγοῦ ἢ ὁ ἐκ τοῦ λιθοურγοῦ· ΠΔ ἘΞ. 28,11 ἐργον λιθοურγικῆς τέχνης· ἢ τὸ θηλ. λιθοურγική ὡς οὐσ. ἰέν. τέχνη· Λυσ. ἀπ. 69· ἢ ὄμ. τὰ λιθοურγία ἰέν. ἐργα· ΠΔ ἘΞ. 31,5· 2) λιθοურγικόν (τὸ) ἡ ἀμοιβὴ τῶν λιθοურγῶν· Ἐπιγρ.

λιθοურγός (ὁ) ὁ ἐργαζόμενος τὸν λίθον, λιθοζός· Ἀριστ. Ὀρν. 1134 οὐκ Αἰγυπτίους πλινθοφόρος οὐ λιθοურγός, Ουκ. 4,69 παρεγένητο . . ἐκ τῶν Ἀθηνῶν . . καὶ λιθοურγοί· ἢ ὁ γλύπτης ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν ἀνδριαντοποιὸν (ἐργαζόμενον τὸν ὄρειχαλκον)· Ἀριστ. ἨΝικ. 1141,10· 2) σιδῆρια λιθοურγὰ τὰ ἐργαλεῖα τῶν τεκτόνων· Ουκ. 4,4.

λιθοურγῶ-έω μτγν. ἐργάζομαι, πελεκῶ λίθους· ΠΔ ἘΞ. 35,33 καὶ λιθοურγῆσαι τὸν λίθον κ. ἀπολ.· Πορφ. Ἰστ. ἀπ. 11· ἢ εἰδ. γλύφω πολυτῶνον λίθον· Πλάτ. 2) μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθῶ· ΑΠ 3,11 γυῖα λιθοურγῆσας ματρὶ χαριζόμενος· πρὸβλ. Φιλόστρ. Εἰκ. 1,11.

λιθούρα (ή) σχόλ. τὸ ἀποβάλλειν λίθους μετὰ τὸν ὄρων· Σχόλ. Πίνδ. Π 1,87.

λιθούραγα ἰδίη νεώτ. ζωολ. μαλκία διαφόρων γενῶν ἔχοντα τὴν ἰδιότητα νὰ διατρυφῶσι τοὺς βράχους καὶ νὰ διεσπάζωνται ἐντὸς αὐτῶν.

λιθοφαρυγγικός μῦς (ὁ) νεώτ. ἀνατ. κυλιθροειδῆς καὶ λεπτός μῦς, ἐκφυόμενος ἐκ τῆς κάτω ἐπιφανεῖας τοῦ μιθοειδοῦς ὄσπου καὶ τελευτῶν ὑπὸ τὸν βλενωγόνον τοῦ φάρυγγος.

λιθοφόρος-ον μτγν., Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ φέρων μεταφέρων λίθους· Διόδ. Σ 13,78 ὀλκάδας . . λιθοφόρους, Μισσηλ. Ἀθῆν. 5,203 D κεραταὶ λιθοφόροι· 2) ὡς οὐσ. ὄνομα ἱερατικῶ ἐξιμώματος· Ἐπιγρ. λιθοφόρος ἱερεὺς· 3) ὡς οὐσ. λιθοφόρος (ὁ) λιθοδόλος βλ. λ. 1) κ. 2)· Πολυδ. 6,4,56,3 ἐπὶ δὲ λιθοφόρους τέτταρας.

λιθοφορῶ-έω φέρω, κουβαλῶ λίθους· Ουκ. 6,98 ἐκώλων τοὺς Ἀθηναίους λιθοφορεῖν.

λιθοφώριον (τὸ) μτγν. κ. μον. λίθος φώριος βλ. λ.· Ὀκυμ. Αἰγ. 93 Β, Παῦλ. Αἰγ. 3,59.

λιθοχαλκῆ περίοδος (ή) νεώτ. ἡ ἀπὸ τῶν νεολιθικῶν χρόνων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ὄρειχαλκοῦ μεταβατικὴ ἐποχὴ, καθ' ἣν γίνεται ἔναρξις τῆς χρήσεως τοῦ χαλκοῦ ἀποτελοῦσα τὴν τελευταίαν φάσιν τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς.

λιθοχαράντης (ὁ) νεώτ. ὁ χαράσων λίθους, **λιθοχάρου-ον** μον. ὁ πρὸς λίθων ὄμοιος κατὰ τὸ χρῶμα· Τζέτζ. Μεθ' Ὀμ. 272 (διόρθ. μιλότρουσι).

λιθοχρῶσος (ὁ,ή) μον. ὁ διὸ χρουσὸ καὶ πολυτῶνον λίθων κεκοσμημένος· ΚΜνασσα. Χρον. 696 πολυτελεῖα σκεύεσιν ἐχρήτο λιθοχρῶσις.

λιθοχρῶμα (ή) νεώτ. ἡ ἐγχρῶμος λιθογραφία, ἢ χρωμολιθογραφία.

λιθοφήκτης (ὁ) (φήκω) μτγν. ὁ στίλβων λίθους· Κατ. Αστρλ. Κ 814,216 (κῶδ. -φύκτ-1).

λιθοφώκτες-ον [φώκω] ὁ πρὸς στίλβων λίθων ἀποβλέπων· Μαν. 4,326 λιθοφώκτες καμάρτα.

λιθραία (ή) νεώτ. γένος ἀνακαοριδῶν φυτῶν.

λιθῶ-άω ἢ ὁ τ. τοῦ λιθῶ-άω βλ. λ.· Πλάτ. Νόμ. 916 Α.

λιθῶ-ᾶω [2] κ. νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς λίθον, ἀπολιθῶ, μόνον ἐν τῷ παθ. λιθῶμαι ἀπολιθοῦμαι· Ἀριστ. ΖΜ 641ε, 2] καπέθερ τὰ μεθιθόμενα λιθοῦσθαι, Πλούτ. Ἠθ. 577 F, Λοκκ. Ὀν. 4 ἡ πετρώμενον ἀνθρώπων ἢ λιθοῦμενον· ἢ ἄφρασι. λιθοῦται αμυθάλειν, γίνεται ἀπολιθῶσις· Ἀριστ. Πρ. 937 α, 17.

λιθῶδης-οος-ές κ. κ. νεώτ. ὁ πρὸς λίθον ὄμοιος, πετροῦδης· Ἡρ. 4,23 ἢ . . λιθῶδης ἔστι καὶ τρηχέα, Ξεν. Ἰων. 4,4 λιθῶδης ὁδός, Ἀριστ. Ζ1

590h,23 τόποι τραχείς και λιθώδεις· κ. ὡς κύριον ὄνομα: Στράβ.4,1,7 πεδίων... Λιθώδεις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· || κ. συγκρ. -έστερος: Ἀριστλ. ΖΤ 783a,31 τὰ φυόμενα... συμβαίνει γίνεσθαι και γυνώστερα, και λιθώδεστερα· || κ. μτφ.: Πλάτ. Θεοίτ.194B λιθώδες [κάρη], Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,61 Νιδὸς αὐτῆς λιθώδεστερος.

Λιθωθῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον λιθώδη: Ρουφ. ἀπ.66,16 ὄσα (ἐνν. ὄδατα) προσηγγυταί τοῖς χαλκείοις λιθωθῶς.

Λιθωθία (ή) μιν. σκληρότης ὡς ἡ τοῦ λίθου: Εὐστ.24,7.

Λιθωμότης (ὁ) ὁ ὀρκιζόμενος ἐπὶ βωμοῦ: Κωμ. Ἀδέαπ.667.

Λιθῶν-ῶνος (ὁ) νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ ἀπόκεινται πολλοὶ λίθοι, ἔρμαξ, πετροσωρός.

Λιθώπη-ους-ες (ὡψι) ὁ κεκοσμημένος διὰ πολυτῶν λίθων, χαμηρὸς ἐκ λιθοκομῆσεως, ἐπὶ τοῦ δουρεῖο Ἰππου: Τρυφιδ.δ.68 λιθώπηξ ὄφθαλμοί.

Λιθώπις-ιδος (ή) μτγν. θηλ. τοῦ λιθώπηξ, ἡ δι' ἐνὸς βλέμματος ἀπολιθοῦσα: Νόνν.Δ 30,265.

Λιθώσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ εἰς λίθον μεταβολή, ἀπολιθώσις: Πλούτ. Ἠθ.953E· 2) καταργασία λίθου: Ἀριστέλ.74 λιθώσις ποικίλη.

Λιθωτός-ή-όν ἀντὶ λίθινος βλλ.: Δργ.π. Ἡρ.2,69.

Λικανία (ή) νεώτ. νέος ροδεδιδῶν φυτῶν.

Λικάρ (ή) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἡδύποτον βλ.λ.2).

Λικερτζαῖν Ἡσ. «σκιρτάν».

Λικηῶν Ἡσ. «ἀγγεῖον ὀατράκιον».

Λικι (τό) δημ. ὁ μίσχος τῆς σταφίδος, ὁ κοτσάνι: θγάξω τὰ λίκια ἀπὸ τῆς σταφίδος.

Λικιγέ Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.1034 «ἡ ἐλαχίστη βοή τῶν ὀρνέων».

Λικινίον Εὐστ.1834,29 «οὗτω καλοῦνται ἰδιωτικῶς ἀπὸ τοῦ λικινίου ὁ ἀγρίλος κοδάζοντες».

Λικμάζειν Ἡσ. «περιλειχεῖν».

Λικμαίσις-α-ον ὁ προϊστάμενος ἐπὶ τῆς λικηῆσεως, ὁ προστατεύων τὴν λικησίαν, ἐπὶ τῆς Δήμητρος: Διόδ.Ζων.ἐν ΑΠ 6,98 Δηοὶ λιγμαίη και ἀναυακοφοῖταιιν Ὀρασις.

Λικμάς-άδος (ή) ριπίδιον λικηῆσεως Ἡσ. «εθρίναξ» [κῶδ.λικμράς].

Λικμησίς-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ λικμάν, λιχνισμα τοῦ σίτου: Γρηγ.Ναζι,386.

Λικμηταῖρα (ή) νεώτ. μηχανὴ δι' ἧς γίνεται ἡ λικημῆσις τοῦ σίτου.

Λικμητήρ-ἦρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ λικμάν, λιχνίζων τὸν σίτον, λιχνιστής: Ἰλ.Ν 590 νηοῖη ὑπο λιγυρῆ και λικημητήρος ἐρωήη.

Λικμητήριον (τό) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος πύσου δι' οὗ λιμαῖται, λιχνίζεται ὁ σίτος, λιχνιστήρι: Σύμμ.ΠΔ ἱερ.15,7, Θεοδοτ.ΠΔ Ἡσ.30,14, Ἡσ.

Λικμητήρις-ιδος (ή) μτγν. λικημητήριον βλλ.: Πολυδ.1,245.

Λικμητής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. λικημητήρ βλλ.: Πολυδ.1,222, Σύμμ.ΠΔ ἱερ.51(28),2, Σέρβ.1,166, Πάν.

Λικμητικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκειν ἢ ἀνσφερόμενος εἰς τὴν λικησίαν βλλ., ὁ κατάλληλος πρὸς λικησίαν: Εὐστ.135,43 λικημητικὸν πτύον,μηχανὴ λικημητικῆ.

Λικμητός (ὁ) μτγν. ἡ πράξις και ὁ καιρὸς τῆς λικηῆσεως βλλ.: Νικαῖν.ἐν ΑΠ 6,225 ἀπὸ λικημητοῦ δεκατέεται· 2) μτφ. ἀπόλεια: Ἰω.Λυδ. Διοσ.20 λικητὸν ἀνθρόποις ἀπειλεῖ.

Λικμητρίας-ιδος (ή) γλωσσ. κ. πάπ. λικμὸς βλλ.

Λικμητρός-ορος (ὁ) μτγν. λικημητήρ βλλ.: 2) μτφ. ὁ ὀλοθρευτής: ΠΔ Παιροῖμ.20,26 λικημητρω ἀσέβων Βασιλεὺς σοφός.

Λικμίζει Ἡσ. «ἀλάξ».

Λικμίζω νεώτ. ἀποχωρίζω τὸ ἄχυρον ἀπὸ τοῦ σίτου διὰ λικημητήριου.

Λικμὸς (ὁ) μτγν. λικων βλ.: ΠΔ Ἀμ.9,9 ὄν τρόπον λικμάται ἐν τῷ λικμῷ, Σέρβ.1,166, Ἡσ.

Λικμῶ-άω, μέλλ. λικμῆσω, ὄρρ. ἐλικμῆσα, χωρίζω, καθορίζω τὸν σίτ· ἀπὸ τοῦ ἀχύρου διὰ λικηῆσεως, λικμίζω, λιχνίζω: Ἰλ.Ε 500 ἀνδρῶν λικμῶντων, Βακχ.ἀπ.34 καρπὸν ἀπ' ὄσταχῶν, Ξεν. Οἰκ.18,6 καθαρομένον τὸν σίτον λικμῶντες· 2) μτφ. διασκορπίζω ὡς ἄχυρον: ΠΔ ἱερ.29,12 και λικμῆσω αὐτοῦς εἰς τὰς χώρας· || ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, καταστρέφω: ΠΔ Ἡσ.30,22 και λικμῆσις ὡς ὄδωρ, ΚΔ Λουκ.20,18 ἐφ' ὃν δ' ἄν πῆσθ (ἐνν. ὁ λίθος) λικμῆσις αὐτόν, Πάπ. ἐλικμῆσαν μου τὸ λαχων.

Λικωνάριον (τό) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ λίκων βλλ.

Λικωνφόρος-ον ἀντὶ λικωνφόρος βλλ.

Λικνίζω γλωσσ., πάπ. κ. νεώτ. λικμῶ βλλ.: Πάν., Γλωσσ. 2) νεώτ. κινῶ παλινδρομικῶς τὸ λικων, ὅπως κοιμηθῆ τὸ ἐν αὐτῷ βρέφος, κούναω· 3) ὄμ. νεώτ. μτφ. καθησυχάζω τινά δι' ἀπατηλῶν ἢ μαεμακροσμένων ἐλπίδων: τὸν ἐλικνισε διὰ πολλῶν ὑποσχέσεων· πρβλ. βαυκαλιζω.

Λικνισίς-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ λικνίζεν, ἀίωρησις, ταλάντωσις, κούνημα.

Λικνίσις (ὁ) μτγν. ὁ θεὸς τοῦ λίκου, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου: Ὀρφ. Ὑμν.461, Πλούτ. Ἠθ.365A· 2) τὸ θηλ. ὡς ἐπιθ. λικνίτις ἢ τοῦ λίκου, ἡ διὰ τὸν ἐπὶ ἐν λίκῳ ὄντα: Σοφ. Ἰκν.269 λικνίτις τροφή.

Λικνωθῆς-εως-ές λεξ. κ. νεώτ. ρησάρος· Σουίτ., Ζαναρ. 2) νεώτ. ὁ ἔχων οὐχίαν λικνῶς ὁ ὄμοιος πρὸς λίκων.

Λικων (τό) κ. λικνικον [κτ. Ἡρωδιαν.2,543] κ. νεώτ. ἔκρυ κάνιστρον ἐν ᾧ ἐτίθετο ὁ σίτος ἐκ τοῦ ἀλωνίου καὶ ἐκεῖ ἀνερρίπτετο πρὸς τὸν ἀνεμον, ὥστε να ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τοῦ ἀχύρου: Ἀριστλ.Μετ.368h, 29· ἔθεαροίτη ἱερὸν τοῦ Διονύσου, ἔφερον δὲ ταῦτο ἐπὶ τῆς κερφαλῆς κατὰ τὴν ἐσοτήν αὐτοῦ: Φάλακ.ΑΠ 6,165 λικνικον ὑπερθε κόμης Εὐδάνθη Βακχῶν· ὄμ. κ. τῆς Ἀθηνῶν: Σοφ.ἀπ.844· πρβλ. λικνίτις, λικνωφόρος· 2) κοίτις, κλίνη βρέφους, αἰθρῶς, κούνα: Ὑμν.Ἑρμ.2,150, Καλλ.Δία 48, Ἀρατ.268, Γολ.6,37, Παναζ.Χρ.Μηλ.139 ἐραντίει μὲ τὸ ἡγιασμένον νερόν τὴν λεχώ, τὸ βρέφος, τὴν κλίνην, τὸ λίκων· || φρ ἀπὸ τοῦ λικνου [ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ηλικίας, ὀπὸ κούνα].

Λικνωθαεῖ Ἡσ. «λίκων στεφανοσμένον θρησκευεῖ».

Λικνωφόρος-ον ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κερφαλῆς τοῦ τὸ ἱερὸν λίκων βλλ.1) κατὰ τὴν ποιεῖν: Δημ.313 κитτοφόρος και λικνωφόρος, Καλλ.Δήμ.127.

Λικνωφόρῶ-έω μτγν. φέρω τὸ ἱερὸν λίκων βλλ.1) Πολ.π. Ἀθῶν.1,1,478 ὁ δὲ τοῦτο βαστάσας, σίον λικνωφοράσας τούτων γεύεται.

Λικνω-ὄω ἡ λικνω-έω λικμῶ βλλ., κτ. μτχ. ὄστ. πηλθ. λικνωσιν [εἰς]: Πάπ. 1αμφ.1.

Λικρῖφῆ ἐπίρρ. πλαγίως, εἰς τὸ πλάγιον, ὀπὸ τὸ πλάγιον: Ἰλ.Ξ 463 λικρῖφῆς ἄξιας, Ὀδ.Τ 451.

Λικροί κ. λικροί Ἡσ. εἰς ὄζοις τῶν ἐλαφείων κεράτων.

Λικτής (ὁ) λικχῶι γλωσσ. ὁ λικχων, δημ. γλειφικων, ὀρθῶτ. λεικτης.

Λιλά (τό, ἐκλι. [γαλλ.] δημ. ὁ ἔχων χρώμα ἐρυθρό-γλαυκον, διακρινόμενος εἰς βαθυ λιλὰ και ἀνοικτόν.

Λιλαίομαι ἐν χρ. μόνον κτ. κ. παρ.τ. ἐπιθυμῶ ἢ ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, οὐχα. π. Ὀμ., συνῆθ. μτ. ἀπαφρ., ἐπιθυμῶ να εἶμαι ἢ να πράξω: Ἰλ.Γ 399 τὴ με ταῦτα λιλαίεσαι ἠεραπειεῖν, αὐτ.Π 89 λιλαίεσθαι πολεμίζειν, αὐτ.Ξ 331, Ὀδ.Α 15 λιλαίεμένη πόσιν εἶμαι [σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσα να ἦτο αὐτὸς ὀλοῦσθαι τῆς]: μτφ. ἐπὶ ὄρατος ἡ λόγης: Ἰλ.Φ 168 λιλαίεμένη χροῶς ὄσα ἱεπιθυμοῦσα τοῦ σώματος κορεσθῆναι· || μτ. γενικ. ἐπιθυμῶ τινος, ποθῶ τι: Ἰλ.Γ 133 ὄλοοισι λιλαίεμενοι

πολέμιοι, Ὀδ. Α.315 λιλαιομένον περ ὁδοιο, αὐτ. Μ.328, αὐτ. Λ.223 φώσθε τάχιστα λιλαιο (ἐξέλθειν ἐκ τοῦ Ἄδου καί εἰς τὸ φῶς αὐθις ἐπανελθεῖν) || μτγ. ἐπ. τμ. ἀπαρφ. : Ἀπολλ.Ρ.3,394 κ.μτ. 319. : Νόνν.Δ.28,144' || κ. ἀπολ. : αὐτ. 42,132, πρὸλ. λέλημαι.

λίλατ ἴσα. ἐρθονεῖ, ἐπιθυμεῖ.
λίλι ἴσθι δημ. ἀδουράτων βρέφους, παιχιν-
δαίσι ἰσκαπτικῶς' || ἐν τῷ πληθ. σκαπτ. παρά-
σημα. 2) ὄμ. πληθ. μτφ. τὰ χρώματα : παροιμ.
ἔχεις λιλιά, ἔχεις λαλιά.

λίλιπυταίος-ον νεώτ. ὁ πολὺ μικρὸς τὸ
σῶμα ἢ τὰς διαστάσεις. 2) μτφ. μηδαμινός,
περιφρονητέος διὰ τὴν μικρότητά του.

λίλουρατά ἴσα. ἐν τῷ σώματι ἐξανθήματα.
λίλυ ἴσα. εὐδωρ (λιθυκὴ λέξις).

λίμα (ή) ἴσθλι. δημ. ρινή βλ.λ. 2) μτφ. ἀκα-
τάχιστος φλυαρία : μάς πθέσασ στή λίμα' || ὄθ.
κ. ὁ πολὺ φλύαρος ἄνθρωπος : αὐτὸς εἶναι μιά
λίμα! 3) λιμὸς μεγάλη πείνα, βουλιμία,
λαιμαργία πρὸλ. λιμάζω. || μτφ. ὀληστία.

λίμαγξια (ή) μτγ. ἡ ἐξ ἀσίτου προερχομένη
ἀδυναμία, ἐξασθένεισι : Ροῦφ. Νεφρ. Κύστ. 1,6.

λίμαγξικός-ή-όν ὁ πεινασμένος : Ἰνν. Ἐπιθ.2,1,8.
λίμαγξόνη (ή) βλ. λιμαγξία.

λίμαγχοῦσις-εως (ή) βλ. λιμαγξία.
λίμαγχοῦσις (ή) μτγ. λιμαγξία : Γαλ.15,478.

λίμαγχοῦς-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν λιμαγχοῦσαν βλ.λ., ὁ τῆς λιμαγχο-
ῦσις : Γαλ.1,605.

λίμαγχοῦ-έω λιμαγχῶ βλ.λ. : Ἰνν. Ἀρθρ.81,
Ἀντισθ.π. Στοβ.3,8,26, ΠΔ Δευτ.8,3 καὶ ἑκάκωσέ σε
καὶ ἐλιμαγχοῦσέ σε, Γαλ.15,573.

λίμαγχοῦ-έω κ. μτ. παθ. λιμαγχοῦμαι ἢ εἰνήσκει
καθίσταμαι, γίνομαι ἰσχνός, ἀδύνατος, ἀδυνατιζῶ :
Ἰνν. Ἀρθρ.8, αὐτ. Προορ.2,4, Γαλ.10,584, Πάν.

λίμαδός(ος) ἰ κ. -ώρος λίμαι δημ. ὁ φλύα-
ρος, πολυλόγος, πολυλογάς.

λίμάζω (λιμὸς) δημ., ἀόρ. (ἐ)λίμαξα, μτγ. παθ.
παρακ. λιμασμένος, βουλιμῶ, πεινῶ ἀκροε-
στως, κατέχομαι ὑπὸ λαιμαργίας, λιχνεύομαι : Γρην.
Σκ. Τεορ.7,9 λιμασμένον ἀργίμα, Ἀρτ. Βασιτ.1,
124 σὰ λιμάξουν .. τάξιζε τους ποῦ καὶ καὶ ποῦ.

λίμαινοι (λιμὸς) κ. μων., ἀόρ. ἀ' ἐλίμνηα, ὑπο-
φέρω ἐκ λιμοῦ, πείνης, ἐπὶ στρατευμάτων : Ἡρ.
6,28 ἐκ Λέσθου δὲ λιμαιοῦσις ἰοί τῶς στρατιῆς
πέρην διασάιναι' κ. ἐπὶ χώρας : Νικόλ. Δαμ.45J.

λίμαῖος-α-ον λεξ. ὁ πειναστός, ὁ ὑπὸ λιμοῦ
καταβεβλημένος, ρωσός, λεπτός' ἴσα.

λίμανῶν (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πλευρονηκτι-
δῶν ἰχθῶων.

λίμανι (τό) μν. κ. δημ. ὁ λιμὴν, ὁ λιμένας'
|| παραθαλάσσιος ἐμπορικὴ πόλις, συνήθως στα-
θμός τῶν πλοίων : τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς - τῆς
Μασσαλίας - τῆς Γένοας.

λίμαρής (τό) δημ. ὁ λαίμαργος, ὁ βουλιμῶν.

λίμαρικός-ή κ. -ια-ο δημ. ὁ λαίμαργος, λιμαρῆς.

λίμαρικός-ατος (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ λιμάρω βλ.λ.), ρήσις' 2) μτφ.
φλυαρία, πολυλογία.

λίμαρ (λίμα) δημ., ἀόρ. (ἐ)λίμαρῖσα κ. ἐλίμαρα,
μτγ. παθ. παρακ. λιμαρῖσμένος, ρινιζῶ, περι-
τρόγω μετὰ τὴν λίμαν' || μτφ. φλυαρῶ.

λίμαρικός-ατος (τό) (λιμὸς) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ λιμάζω, πείνα ἀκόρεστος, βουλιμία.

λίμβαια (ή) μτγ. λιχνεῖα : Ἡρωδ. Ἰνν. 77.

λίμβεω μτγ. λιχνεῶ βλ.λ. : Ἡρωδ. Ἰνν. 77.

λίμβιζομαι (λατ.) μων. λιμίζομαι βλ.λ. : Μο-
σχόν. Σχεδ. 166.

λίμβος ἢ λιμβός-όν μτγ. ἴσα. «λίχνος», Ἀνών. εἰς
ΗΝικ. 182,9. 2) λιμβός παρυφή, ὕσανος, κρά-
σπεδον : Ἰω. Λυδ. Ρωμ.3,4.

λιμουργίτης (οἱ) νεώτ. πυριγενές οἰκτρωμα
ἀπαρτίον μετὰ τοῦ αἰγίνου ἴδιον οἰκτρωμα
τῆς κατηγορίας τῶν ἠφαιστειογενῶν σχηματισμῶν.
λιμβρός-ά-ον λεξ. λιβρός βλ.λ. : EM 564,52,
Σουῖδ.

λιμεναρχεῖον (τό) νεώτ. τὸ κατάστημα ὅπου
εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ ὑπηρεσία τοῦ λιμεναρχοῦ.

2) συνεκθ. ἡ διοικοῦσα τὸν λιμένα δημοσία ἀρχή.

λιμεναρχής (οἱ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιθεωρητῆς ἢ
ἐπόπτης τοῦ λιμένος, ὁ προϊστάμενος τῆς κρατι-
κῆς ὑπηρεσίας τοῦ λιμένος : Πάν., Κωδ. Ἰουστιν.7,16
38, Γλωσσ. || νεώτ. βαθμὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ λι-
μενικοῦ σώματος.

λιμεναρχία (ή) νεώτ. τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον
τοῦ λιμεναρχοῦ || τὸ χρονικὸν διάστημα πα-
ραμονῆς τινος ὡς λιμεναρχοῦ εἰς τὴν λιμένα.

λιμεναρχῶ-έω ἴσθλι. κ. νεώτ. ἄρχω τοῦ λιμένος,
προΐσταμαι τῆς διοικήσεως τοῦ λιμένος : Ἐπιγρ.

|| νεώτ. ἢ μτγ. ὡς οὐσα. λιμεναρχῶν (οἱ) ἀξίω-
ματικός ἢ ἀπαξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ ἄσκων
καθόκοντα προϊσταμένων λιμενικῆς ὑπηρεσίας.

λιμεναῦομαι μων. προσορμίζομαι εἰς λιμένα, ἀ-
ράζω. 2) μτφ. εὐρίσκομαι που καταφύγιον : Μιχ.
Ἄτταλ. ἐν Σαβί. 15 ἴνα ἐν τῷ τοιούτῳ πτωχοτρο-
φεῖω .. λιμενεῦσθαι.

λιμενηόσις-ον (ἐχῶ) μτγ. ὁ περιέχων, περι-
κλειών τὸν λιμένα : Ἀπολλ. Ρ.2965 λιμενηόσις ἀκρη.

λιμενιῶν σχηματίζω λιμένα : Πολύαιν.4,7,7.

λιμενικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν λιμένα, ὁ τοῦ λιμένος : λιμενικά
τέλη. - ἀξιωματικός τοῦ λιμενικοῦ σώματος.

λιμενίων (τό) κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ λιμῆν βλ.λ. :
Στραβ.5,2,6, πρὸς τῇ βίβλ. τοῦ δρους λιμενίων ἔ-
χων καὶ νεωσοίκους δύο, Μαριαν. Ἐπιτ.8' || νεώτ.
γεν. λιμῆν, ὄθ. κ. τοπωνύμ. λιμῆνι κ. λιμενίων.

λιμενίος-α-ον, ὁ τοῦ λιμένος, ὁ ἐφορευόμενος εἰς
τοὺς λιμένες, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Πλουτ.2,34,11'
Ἀφροδίτῃ ναός ἐστίν ἐπίκλησιν Ποντίας καὶ
Λιμενίας τῆς αὐτῆς' || ὄμ. τοῦ Διός : Ἀχιλλ. Τάτ.
Εἰσαγ. Ἀρτ.84Μ' πρὸλ. λιμενίτης.

λιμενίσκιον (τό) μτγ. ὑποκορ. τοῦ λιμενίσκος
βλ.λ. : Συνέδ. 167Ρ.

λιμενίσκος (οἱ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ λιμῆν βλ.λ.

λιμενίτης (τό), κλητ. λιμενίτης, ἐπὶ τοῦ Πριάπου, ὁ
θεὸς τοῦ λιμένος : Λεωνιδ. Γαρ. ΑΠ.10,1'
πάλῃλος τελωνεῖται : Δυσμάκ. Ἰσιδ. 186.

λιμενιτικός-ή-όν μτγ. ὁ τοῦ λιμένος : Κωδ. Ἰου-
στιν. 10,30,4 (κωδ. -ητικῶς) λιμενιτικὰ χρήματα (λιμε-
νικὰ τέλη).

λιμενιτικός-ίδος (ή) ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ θεὰ τοῦ
λιμένος : Απολλωνίδ. ἐν ΑΠ.6,105 λιμενίτι Ἀρτεμι
ἴκτ. συγκ.ι.

λιμενοδραχίλων-ονος (οἱ) νεώτ. ὁ ὀπὸ τῶν ἀ-
κρου τῆς ἀκτῆς λιμένος τινὸς ἐκπορευόμενος ἐν
εἰδὲι γνάκωστος τοῦχου πρόσβολος, εἰσχωρῶν ἱκα-
νῶς εἰς τὸ πέλαγος, ἄ. μάλοσ ἀπὸ τοῦ ὀποῖου δια-
φέρει ὡς πρὸς τὸν προορισμόν.

λιμενοδίκτης (οἱ) νεώτ. ναυτ. βιβλίον ναυτι-
κῶν ἐν ᾧ περιέχονται ἀπτομορεῖς λιμενικὸν χάρ-
ται καὶ περιγραφαὶ ἀκτῶν, μετὰ πλωτικῶν καὶ πολ-
λῶν ἄ. ὀδηγιῶν χρησίμων εἰς τοὺς πλοιζομένους,
ἄ. πορτολόγιον.

λιμενοειδής-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς
λιμένα, ὁ ἔχων σχῆμα λιμένος : Στραβ.5,1,9 Ἰδρυται
.. ἐν κόλῳ λιμενοειδεῖ, - λιμενοειδῆς μυχός.

λιμενοποιία (ή) μων. ἡ κατασκευή λιμένος :
Τζέτζ. Χιλ.2,8 (πληθ.).

λιμενοποιικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λιμενο-
ποιίαν, ὁ τῆς λιμενοποιίας : Φιλ. Μιχ. Βελον.49,3.

λιμενορμίτης (οἱ) (λιμῆν-ὄρμος) ὁ θεὸς τῶν λι-
μένων καὶ τῶν ὄρμων, ἐπιθ. τοῦ Πριάπου : Θούλλ.
ἐν ΑΠ.10,5.

Λιμενοσκόπος -ον ὁ ἐφορῶν, ἐπιτηρῶν καὶ προστατεύων τοὺς λιμένες, ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Φοῖβου : Καλλ.ἀν.114,ΑΠ10,25' || κ. ὡς θηλ. : Καλλ.Ἀρτ.259 πόντια Μουνηχίη λιμενοσκόπε χαίρει Φεραίη.

Λιμενοσυρία (ή) μιν. ἡ λιμενοποιία βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.1,621.

λιμενόφραγμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἐκ σχεδίων ἢ κορμῶν δένδρων κινήτων πλωτῶν ζεύγμα, δι' οὗ φράσσεται ὁ λιμὴν καὶ ἐμποδίζεται ὁ εἰσπλοῦς.

λιμενοφύλαξ-ακος (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ λιμένος : Ἀίν.Τακτ.29,12' || νεώτ. ὑπαξιωματικός τοῦ λιμενικοῦ σώματος : 2) τίτλος ἀρχόντου ἐν Καρότω : Ἐπιγρ.

Λιμὴν-ένος (ὁ) κ. νεώτ. φυσικὴ ἢ τεχνικὴ διαμόρφωσις θαλασσίας ἀκτής ἢ μεγάλου ποταμοῦ ἢ λίμνης περικλείουσα καὶ προστατεύουσα ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων ἀνάλογον ἕκτασιον ὕδατων, ἐνθα τὰ πλοία εἰσερχόμενα καὶ ἀγκυροβολοῦντα παραμένουσιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ λιμῆν, λιμένας, λιμῶνας, σκάλα, πόρτος : Ἰλ.Α 432 λιμένας πολυθενθὸς ἐντὸς Ἴκοντο, Πλάτ.Τίμ.25Α φαίνεται λιμὴν στενὸν τινα ἔχων εἰσπλοῦν' || νεώριον καὶ λιμὴν ἐν Πειραιεὶ κτ. λογοπαίνιον ἐπὶ τῆς λ. κἀνθαρος : Ἀριστ.Ἐπιρ.145 τὸ δε πλοῖον . . κἀνθαρος.-Λιμὴν δε τίς σε δεξέεται φοροῦμενον ; -Κανθάρου λιμὴν' || συγκατάκτ. π.λθθ. : Ὀδ.Ε 404 λιμένες νηῶν δεχοί, αὐτ.Ν 195 λιμένες τε πάνορμου, Σοφ.Φιλ.936 ὡς λιμένες' || ὄμ. μτ. γενικ. ἀντικειμ. : Ὀδ.Ε 418 λιμένας τε θαλάσσης (ὡς καταφύγια ἀπὸ τῆς θαλάσσης), Ἡσιόδ.Α 207 λιμὴν εἰορμος ἀραιμακτέιο θαλάσσης' 2) μτφ. ὄρμος, καταφύγιον : Θέογν.460,Σοφ.Ατ.683 ἀπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμὴν, Εὐρ.Μῆδ.769 οὗτος, ὁ λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων' || μτ. γενικ. ἀντικειμ. : Αἰσχ.Ἰκ.471 λιμὴν κακῶν (ἀπὸ κακῶν, Εὐρ.Ἀνδρ.891) ὡς ναυτίλιον χειμᾶτος λιμὴν φανείη, Κριττ.6,20D ὄπνον . . τῶν καρμάτων λιμῆν, Διον.Ἄλ.Ρωμ.1,58 λιμὴν τῆς πλάνης ἦδε ἡ γῆ μόνη λειπεται' 3) μέρος ὅπου συνάγει τῆς τι, ταμίειον : Αἰσχ.Πέρσ.250 πλοῦτου λιμὴν, Σοφ.Ἄντ.1000 παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν, αὐτ.1284 Ἀτίδου λιμὴν (λιμὴν θανάτου), Ἐρμ.1123 ζεῖων αἰδοίσι λιμένας, Εὐρ. Ὀρ.1077 καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλοῦτου λιμὴν' || ἐν Σοφ.ΟΤ 420 Βοθὴς τῆς σῆς ποτὸς οὐκ ἔσται λιμὴν, ἵπποτος τόπος δὲν δὴ δεχθῆ τὴν κραυγὴν σου ; 4) ἀγόρα, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πάφῳ : Γαλ.Θρσσ.32, Ἐπιγρ. 5) μτφ. ποι. ἢ πηγὴ τῆς γεννησεως, ἢ μήτρα : Σοφ.ΟΤ 1208 ἢ στέγας λιμὴν, Ἐρμ.98,3.

Λιμηρός-ά-όν (ι) (λιμῆος) ὁ πεννηλέος, ὁ παράγων πέναν : Θεοκρ.10,57 πρέπει λιμηρόν ἔρωτα μιθισδὲν τὰ ματρὶ κατ' εὐνάν ἀδρροευσία, Ἄντιπ. Στδ.ἐν Ατ1 6,47 λιμηρός ἄρμενον ἐργασίας.

Λιμηρός-ά-όν (ι) (λιμῆν) ὁ ἔχων κολόν λιμένας ἐβδ. τὸ ἐπίθ. τῆς Ἐπιδαύρου ἐν Λακωνικῇ : Ουκκ.4,56, Ἄπολλδ.π.Στράβ.8,6,1) εἰλιμενον δε οὖσαν, Βραχέως . . Λιμηρῶν εἰρησθαί, ὡς ἂν λιμενηρῶν.

Λιμνηθεός Ἡσ. «ἐλυμνηθεός».

Λιμνηνατοί (οἱ) (λατ) μιν. π. Ρωμαῖοι τὰ στρατεύματα τὰ ἐντεταλμένα τὴν φρουρῆσιν τῆς ὀροπετιῆς γραμμῆς : ὄμ. κ. π. Βυζάντ. ἢ φρουρὰ τῶν ἰκρῶν δηλ. τῶν συνόρων τῆς αὐτοκρατορίας, μετέπειτα ὡμᾶς ἐξελληνισθεῖσα ἢ λ. ἀντικατεστάθη διὰ τῆς λ. ἀκροῖται βλ.λ.

Λιμνιόν (τό) νεώτ. ἢ π. ἀρχ. Ρωμαῖοις ὀροπετικὴ γραμμὴ τῆς αὐτοκρατορίας, ἢ διὰ γραμμῆς φρουρῶν προστατευομένη καὶ φρουρουμένη ὑπ' ἀναλόγων στρατευμάτων, τῶν λιμνηνατῶν βλ.λ.

Λιμῶνας (ὁ) δημ. λιμῆν, λιμῆν : Ἐφτάλ.Ὀδ.Ε 405 μῆτε ἀράγματα εἶχε ἐκεῖ, μῆτε λιμῶνας εἶχε, Παλαμ.Παράκ.70,5 ἀμῆπως μῆς πολυκόσμησ πο-

λιτείας λιμῶνας' || παροιμ. τ' ἀπορριξιμὸν καρὰβι πρώτος στὸ λιμῶνα μαινεῖ (ἐπὶ περιφρουρουμένου ἀνθρώπου ὅστις προάγεται καὶ εὐδοκεῖ περισσότερο τῶν τιμωμένων).

Λιμνώγενής-οὺς-ές Ἐπιγρ., Ἡσ. ὁ γεννηθεὶς ἐν Λίμναις ἰβλ. Λίμνη 4).

Λιμνάξ (ὁ) νεώτ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, καταλείπει, ἀφήνει στάσιμα ὕδατα, σχηματίζω λίμνην : Ἀριστλ.Μετ.351β,8, αὐτ.352α,5' 2) εἰθ. ἐπὶ αἵματος, μένω στάσιμα, δὲν κυκλοφορῶ : Ἀριστλ. Ζ1 53β,4 ἐν ᾧ λιμνάξει τὸ αἷμα, Γαλ.Χρ.Μορ.(4,10' 3) νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδρανοῦς : αὐτὸς εἶναι λιμνάξων ὕδατο' 4) μτ. αἰτ. σχηματίζω λίμνην, μεταβάλλω εἰς λίμνην : Φιλ.2,98 ὁ ποταμὸς λιμνάξει τὰς ἀρούρας, Δίων Χρ.11,76' || παθ. ἐπὶ ξηρᾶς, κατακλύζομαι ὑπὸ ὕδατων : Ἰώσα.Α1 1,3,5,Πάπ. 5) ἀμτθ. ἐν τῷ νεωγῶ. ἐπὶ τόπων, μεταβάλλομαι εἰς λίμνην, ἔκος : Ἀριστλ.Μετ.340θ,37, Στράβ.8,5,1) οὐδὲν γέ μερος αὐτοῦ λιμνάξει, τὸ δε παλαιὸν εἰλίμαξεν τὸ προστασιον, Διόδ.Σ 4,18 ἐπὶ πολλῶν τόπων λιμνωζούσης.

Λιμναῖα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν λιμναϊδῶν.

Λιμναϊδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογεν. γαστεροπόδων μαλακίων τῆς τάξε. τῶν ὑδροβίων.

Λιμνατοῦ-ῶν (ὁ) δηρ. τοῦ λιμνησίον βλ.λ. : Διοσκ.3,7.

λιμναίος-α-ον (λίμνη) κ. νεώτ. ὁ τῆς λίμνης, ὁ ἐκ τῆς λίμνης, ὁ ζῶν ἢ ὑπάρχων ἐν αὐτῇ : Ἡρ. 7,119 θριναῖος χειρσαῖους καὶ λιμναῖους, Ἀριστ. Ὀρν.272' || ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου : Ἡρ.2,68 ἐνδν . . τετράπουον χειρσαῖον καὶ λιμναῖόν ἐστι' || ἐπὶ τῶν βατράκων : Ἀριστφ.Βάτρ.211 λιμναῖα κρηναὺν τέκνα' || ἐπὶ τοῦ κάστορος : Νίκ.Ἀλεξ.307' || ἐπὶ τοῦ ἐγγέλεως Διφιλ.Σ π. Ἀθῆν.8,355D λιμναῖα ἐγγέλου (ἀ. λιμναῖα) || λ. φυτῶν ὑδροχαρῆς φυτῶν : Πλάουτ.Ἡθ.399F' 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ὕδατος, στάσιμος, λιμνάξων : Ἰνπ.Ἀέρ.7 στάσιμα καὶ λιμναῖα' 3) κ. νεώτ. ὁ τῶν λιμνῶν ἢ ὁ διὰ τὰς λίμνας προαρμοσμένος : Ἠλιδ.Α1θ.1,31 οὗ γὰρ πλειονας οἶά τε φέρειν τὰ λιμναῖα σκάφη, Πάπ. λιμναῖον πλοῖον, Ἡσ. λιμναῖοί ἀνεμοῖ (οἱ ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνεόντες) : 4) (Λίμνη) ἐκ τῶν Λιμνῶν, ἐπίθ. τοῦ Διονυσίου ἐκ τοῦ ἐκεῖ ναοῦ αὐτοῦ : Καλλ. ἀπ.37F' || Λιμνατοῖν (τό) ὁ ἐν Λίμναις ναός τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὰ μεθόρια Λακωνικῆς καὶ Μεσσηνιας : Στράβ.8,4,9 τὸ ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος κερῶν . . ἐν μεθωρίοις ἐστὶ τῆς τε Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνιας δπου κοινὴν συντέλουν πανήγυριον καὶ θυσίαν, Πaus.3,2,6' ἐντέθειν ἢ Ἀρτεμις ἐκαλεῖτο Λιμναῖας' || ὄμ. Λιμναῖα ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σικυῶνι κ.ά. : Πaus.2,7,6.

λιμνώθεμον (τό) νεώτ. γένος γενιανθοειδῶν φυτῶν, ὧν εἶδη καλλιεργοῦνται ὡς λαχανικὰ καὶ τινα εἶδη αὐτῶν ἐν χρ. εἰς τὴν φαρμακευτικὴν.

Λιμνώτης-ἰδης (ή) ποι. θηλ. τοῦ λιμνατοῦ : Θεοκρ. 5,17 οὐ ταῦτας τὰς λιμνάδας . . Νύμφας, Βάβρ. 115,1,Πaus.3,7,4 ἐν τῷ Ιερῷ τῆς λιμνάδος.

Λιμνωσία (ή) κ. νεώτ. πλημμυρισμένον ἔδαφος, τέναγος : Ἀριστλ.Πρ.938α,7.

Λιμνωσάσιος-ατος (τό) νεώτ. τὸ λιμνάζειν, ἀκινήσις, στασιμότης ὕδατος, ὄμ. συνεχῶ. κ. τὸ στάσιμον ὕδωρ, τέναγος : Λίμνωσας τῆς πεδιάδος' 2) μτφ. ἀδράνεια, ἀποαξία.

Λιμνωσμός (ὁ) πάπ. πλημμυρ.

Λιμνωστία (ή) πάπ. ἀρδευτικὰ ἔργα.

Λιμνωστής (ὁ) πάπ. ἐπόπτης ἀρδευτικῶν ἔργων.

Λιμνασία (ή) κ. Λιμνευσία Ζωναρ. λιμνασία βλ.λ.

Λίμνη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔδαφικὴ λέκνην πλήρης στασιμῶν καὶ ἀκινήτων ὕδατων ἢ ἐν μικρᾷ κινήσει ὕδατος, σχηματθεῖσα ἐκ ποταμῶν ῥοῶν ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης : Ἰλ.Φ 317 τὰ που μάλα νεῖοθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' Ἰλύος κεκαλυμμένα, Παλαμ.

Ἄσαλ Ζ Ἐκατό φωνές δὲ λίμνες, φιόρδες, τῆς Φρυγίας παλάτια, ναοί, λιμνίαι· || ἐλώδης λίμνη, τέναρος, διακρινομένη ἀπὸ τοῦ ἔλους: Πλάτ. Κριτ. 114β, (αὐτ. Νόμ. 824C), Αἰσχ. Ἀγ. 302 λίμνη Γοργώπις, Ἦρ. 4, 86 παρέχεται δὲ καὶ λίμνην ὁ Πόντος, αὐτ. 2, 170 λίμνη τροχοειδής (ἐν Δῶλοι), Θουκ. 4, 103 ἡ Βόλθη λίμνη, Ζερθ. Τραγ. ΚΚ 27, 10 κονὰ σὲ λίμνες σκεπασμένους ἄσπερες νυμφαίαις καὶ μὲ λαούτας· || κ. νεώτ. τεχνητὴ δεξαμενὴ: Ἦρ. 1, 185 ἄρυσσε ἔλιτρον λίμνη, Ἐπιγρ., - ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος· 2) νεώτ. μτφ. ἡ ἐπι τοῦ ἐδάφους ἀβρῶτα ἐγκυσις παντὸς ὑγροῦ: λίμνη ἀμαρτος - ἐλαίου· 3) π. Ὀμ. κ. ἄ. ποι. ἡ βλάσσα: Ἰλ. Ω 79 ἐπιστονάχησε δὲ λίμνη, Αἰσχ. ἦκ. 529 λίμνη δ' ἐβάλε πορφυροειδέα, Σοφ. ἀν. 371 Πῦσειδον, δε γλαυκάς μέδεις. . λίμνας, αὐτ. Τρ. 636 Μηλιδα πᾶρ λίμναν (ισὸν τὸν Μολιῶκον κόλπον), Ἐρμ. Ἐκ. 446 θοάς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας· 4) λίμναι (αἰ) | ἐν χρ. ἀνευ ἀρθροῦ μέρος τῶν Ἀθηνῶν (πθ. ἄλλοτε ἐλώδες) παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου τὸ Ἄησιον: Ἀριστφ. Βάτρ. 216 Ἀημναίσι λαχάσιεν, Θουκ. 2, 15 τὸ (τοῦ) ἐν Ἀημναίσι Διοῦσου, Ἰσαί. 8, 35 || συνοικία ἢ προάστειον τῆς Σπάρτης: Σπράθ. 8, 5, 1 καὶ ἐκάλεσαν αὐτὰ λίμνας· || τόπος τις ἐν Μεσσηνίᾳ: Σπράθ. 8, 4, 9.

Λίμνηθεν ἐπίρρο. ἐκ τῆς λίμνης ἢ τῆς θαλάσσης: Ἄνολλ. Ρ. 4, 1579.

Λίμνησια | ἡ ἀδάρκη βλ. : Γαλ. 7, 600.

Λίμνηστιον | τὸ κενταύρειον τὸ μικρόν: Διοσκ. 3, 7 ἡ κενταύρειον τὸ μέγα: ΨΔιοσκ. 3, 6· 2) ἀδάρκη βλ. : Δημόκρ. π. Γαλ. 13, 1051.

Λίμνησιος | ὁ κ. δημ. ὁ ἐκ ἡ τῆς λίμνης, ὡς ὄνομ. βοτράχου ἐν Βατραχομ. 223, - λ- φάρια.

Λίμνησιος-εως | ἡ ἀδάρκη, ὄγρ. ἐν Γαλ. 6, 434.

Λίμνηστινον | τὸ ἐνν. ἀκονοπὶ φάρμακον παρασκευασθῆν ἐξ ἀδάρκης: Ἦρῶδ. Ἰατρ. ἐν Ἐπιγρ.

Λίμνηστινον | τὸ τὸ λίμνηστινον βλ. : Ἦρῶδ. Ἰατρ. ἐν Ἐπιγρ.

Λίμνηστιος-εως | ἡ κενταύριον τὸ μέγα: ΨΔιοσκ. 3, 6· πρβλ. Ἄρετ. Ὁξ. Νουσι. 1, 2· 2) ἀδάρκη βλ. : Γαλ. 6, 434.

Λίμνηστρις-ιδος (ἡ), γενικ. κ. Ἀλμνιτίδος | αἰεὶ | Ἦρῶδ. Ἰατρ. ἐν Ἐπιγρ. | ἀδάρκη βλ. : Ἀνδρόμ. π. Γαλ. 13, 1036.

Λίμνηστρον | τὸ ἀδάρκη βλ. : Γαλ. 12, 424.

Λίμνητης | ὁ θηλ. -ήτις, ὄγρ. -ήτις-ιδος ὁ ζῶν ἐν λίμναις: Θεόκρ. 2, 56 λιμνιτῆς. . βδέλλα· || ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐκ τοῦ ἐν Λίμναισι ναοῦ τῆς: Πλουσ. 3, 23, 10 Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἔστιν ἐν τῇ Ἐπιδουρίῳν Λιμνιτίδος, Ἀρτεμιδ. Δαλδ. 2, 35, Σχολ. Θουκ. ἐν Πάπ., ΑΠ 6, 280 Λιμνιτῆ | κλητ. |.

Λιμνηρχης πᾶν κ. λιμνιάρχος ὁ ἄρχων, ὁ ἐπόνητος λίμνης.

Λίμνηρον | ὁ κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λίμνη βλ. : Ἀριστφ. Θουμ. 840b, 33, Φιλῶδ. Ἰων. 32 (ἀμφ.).

Λίμνιος-ων κ. νεώτ. λιμνισίος βλ.· 2) νεώτ. ζωολ. λίμνιος | ὡς οὐσ. γένος κολεοπτέρων παρινώδων ἐντόμων.

Λιμνιτικός-ή-ων πᾶν. ὁ τῆς λίμνης, ὁ περὶ τὴν λίμνην: γῆ λιμνιτικῆ | πθ. ἡ περὶ τὴν λίμνην γῆ· || λιμνιτικῆ | τὸ φῶρος ἐπὶ γῆς παρὰ λίμνην: Πάπ.

Λιμνιτίς-ιδος | ἡ μτγν. ποι. ἐπίθ. τῆς Σελήνης: Ἰγμν. Μογ. 5, 46.

Λιμνοβιθία | ὁ αἰογέν. διπτέρων ὑδροχαρῶν ἐντόμων, ὡν γνωστότερον εἶδος ὁ λιμνοβίος βλ. ἄλλ.

Λιμνοβίος-ων κ. νεώτ. (ἀντιθ. χερσάβιοι) ὁ ζῶν ἐν τῇ λίμνῃ ἢ παρὰ τῇ λίμνῃ: Αἰλ. Ζ1 6, 10, Φιλοῦμ. 36, 1· || νεώτ. ζωολ. λιμνοβίος | ὁ γένος ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν λιμνοβιθῶν.

Λιμνογράφος | ὁ νεώτ. ὄργανον αὐτογραφικῶν σημειῶν ἐπὶ ταινίας χαρτίνης τὰς μεταβολὰς τῆς στάθμης τῶν λιμναίων ὑδάτων.

Λιμνοβιατικός-ων νεώτ. ὁ ἐντὸς λίμνης διαίτῳμενος, ὁ λιμνοβίος.

Λιμνοειδής-οὐς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ λιμνωδής, ὁ ὁμοίος πρὸς λίμνην, ὁ ἔχων σχῆμα λίμνης: Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 48.

Λιμνοειδῶς μσν. ἐπίρρο. κατὰ λιμνοειδῆ τρόπον: Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 48.

Λιμνοθάλασσα κ. νεώτ., ἀττ. -ττα (ἡ) λίμνη σχηματισθεῖσα ἐν θαλασσίῳ ὑδάτων: Ξάνθ. 3, Ἀριστφ. Ζ1 598a, 20 γίνονται δὲ καὶ ἐν ταῖς λιμνοθαλάτταις πολλοὶ τῶν ἰχθύων, αὐτ. Ζ1 761b, 7, Γολ. 6, 711· || μτγν. ἐπὶ τῆς Νεκράς θαλάσσης: Ἄετ. I Προοίμ. || νεώτ. εὐρεῖα ἔκτασις λιμνάζοντος παρὰ τὴν θάλασσαν ὑδάτος, ἀμέσως ἐπικοινωνουμένη μετ' αὐτῆς: ἡ λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσογούγιου· || ὁμ. νεώτ. ἀθάβηθ θαλάσσιος δίαυλος μεταξὺ νησιῶν ἢ ἄλλων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν ἐμποδίων· || ὁμ. νεώτ. λίμνη ἐκ γλυκέως ἀρχικῶς ὑδάτος, ὅπερ βραδυτέραν κατέστη ἀκμυρόν δι' ἐξατμώσεις καὶ συγκεντρώσεις.

Λιμνολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἧτις ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐρευνᾶν καὶ μελέτην τῶν λιμνῶν.

Λιμνομάχης | ὁ Ἦσ. ὁ ὑποψήφιος κατὰ τοὺς ἐν τῷ Ἀναίῳ ἀγῶνας· πρβλ. λίμνη 41.

Λίμνος (ἡ) πᾶν. πθ. ἡ λίμνη.

Λιμνοστρενον | τὸ ἐδωδῖμον ὄστρεον, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο καὶ ἐπολλοηλασιάζετο ἐντὸς λιμνοθαλασσῶν: Ἀριστφ. Ζ1 528a, 23 τὰ δὲ τραχυόστρακα, ὅσον τὰ λιμνοστρενα, αὐτ. Ζ1 763a, 30.

Λιμνοσώματος-ων ἐπὶ ἰχθύων, ὁ τραφεὶς ἐν λίμνῃ: Εὐδούλ. 37 λιμνοσώματαί ἐγγέλεις | πθ. ὁ ἀνάγνι.

Λιμνοῦλα | ἡ ὀμ. μικρὰ λίμνη.

Λιμνοφυτῶν ὁ δὲ ἐργαζόμενος ἐν λίμναις, ἄλιος: Φιλοτ. Μάρ. 37 ἐπιτυγχάνει καλύθη λιμνοφυτῶν γέροντος.

Λιμνοφύης-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ φυόμενος ἐντὸς λίμνης: ΑΠ 6, 23 λιμνοφυτῆ δόνακα, - λιμνοφυτῆ φυτῆ.

Λιμνοχαλαζιτης | ὁ νεώτ. ἰζηματογενὲς πέτρωμα χημικῆς προελεύσεως.

Λιμνοχάρις-ιτος | ὁ ἡ χάρις, τὸ ἐγκαλλώπισμα τῆς λίμνης, ἡ λιμνοχαρής-οὐς ὁ ἀγαπῶν τὴν λίμνην, ὡς ὄνομα βοτράχου ἐν Βατραχομ. 12, 212.

Λιμνώ-ὠ μεταβάλλω εἰς λίμνην, μ. τὸ παθ. λιμνοῦμαι-όμεναι καλύπτομαι ὑπὸ ὑδάτων, γίνονται λίμνη: Θεόφρ. Φ1 5, 4, 6, αὐτ. ΦΑίτ. 5, 12, 3, Σπράθ. 5, 3, 13 ἀναφύχειν τοὺς λιμνωθέντας τόπους καὶ γεωργεῖσθαι παρῆεν.

Λιμνώδης-οὐς-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς λίμνην, 2) ἐπὶ τόπου, ὁ πλήρης λιμνῶν, ἐλώδης, τελεματώδης: Ἰνπ. Ἀέρ. 10 ὕδασι τε ἐλείψοι χρέονται καὶ λιμνώδεις, Ἀριστφ. Πρ. 932a, 28 ὁ Πόντος ἐστὶ λιμνώδης διὰ τὸ πολλοὺς ποταμούς εἰς αὐτὸν βεῖν· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐλώδες ἔδαφος: Θουκ. 5, 7 τὸ λιμνώδες τοῦ Στραμόδος.

Λιμνώδεια | ἡ λιμνός, δόξα | πεῖνα ὑπερβολικῆ ἐπιθυμίας | δόξα, φιλοδοξία, δόξομανία: Φιλ. 1, 290.

Λιμνώδω-έω ἐπιθυμῶ ὑπερβολικῶς | πεινώ διὰ τὸ δόξαν, δια φημιν: Φιλ. 2, 273.

Λιμνοδαριεῖς | ὁ Ἦσ. ὄνομα τῶν ἐκ Πελοποννήσου Δαριεῶν ἀναγκασθέντων νὰ ἀποικήσουν ἕνεκα μεγάλης ἀφάρσιος, πείνης.

Λιμνοδῶρον | τὸ νεώτ. βοταν. γένος ὄρχεοειδῶν φυτῶν, οὐ ἐν εἶδος λιμνοδῶρον τὸ ἐκτρωτικόν

Λιμνοζῆ | ἡ νεώτ. ζωολ. γένος καλοβατικῶν σκολοπακίδων πτηνῶν.

Λιμνοζήης-ητος | ὁ ἡ (λιμνός, βνήσκω) ὁ ἀποβλήσκων ἐκ λεινίας, ποὺ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Λιμνοζῆ | ἡ νεώτ. ζωολ. γένος καλοβατικῶν σκολοπακίδων πτηνῶν.

Λιμνοζῆης-ητος | ὁ ἡ (λιμνός, βνήσκω) ὁ ἀποβλήσκων ἐκ λεινίας, ποὺ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Λιμνοβριξ-ητος | ὁ νεώτ. ζωολ. ἔντομον τῆς ὁμοιογενείας τῶν θυσανοπτέρων, οὐ κυριώτεροσ

ποικιλία είναι ὁ λιμόθριξ τῶν σιτηρῶν καὶ ὁ λιμόθριξ τοῦ κληροῦ.

Λιμοκίμβηξ-τικός (ὁ, ἡ) ὁ ἀποθνήσκων ἐκ πείνης ἔνεκα φιλαργυρίας : Κωμ. Ἀθέσπ.1073.

Λιμοκόλαξ-άκος (ὁ) ὁ πειναλὸς κόλαξ : Κωμ. Ἀθέσπ.1074.

Λιμοκτόνος (ὁ) (λίμα-κόντες) δημ. σκωπτ. νέος, ὅστις καίπερ πενόμενος κοιφεύεται καὶ ἐρωτοτροπεῖ : 2) μτφ. τὸ πκαῖον μονόδρομον χαρακτηροῦμα : διπλός λιμοκτόνος τὸ διδραχμον.

Λιμοκτόνησις-εως (ἡ) (λιμός, κτείνω) μον. λιμοκτονίσις βλ.λ. : Στουδ.Θεόδ.325B, αὐτ.381D.

Λιμοκτόνια (ἡ), ἰων.-ἱη (λιμοκτόνος) κ. νεώτ. ἡ θεραπεία δι' ἀποχῆς ἀπὸ τροφῆς, δι' ἀπαγορεύσεως τροφῆς : Ἰνπ.Διαίτ.24 παραφυλάσσει τὴν λιμοκτονίαν, αὐτ.Δι.3,71, Πλάτ.Πρωτ.354A τὰς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν θεραπείας τῆς διὰ καυσῶν τε καὶ τοιῶν καὶ φαρμακείων καὶ λιμοκτονιῶν γενομένης, Γαλ.11,182. 2) νεώτ. ὁ ἐκ πείνης, ἐξ ἀσπίτας θάνατος. 3) ὁμ. νεώτ. συνεδρ. μεγάλη καὶ παρατεταμένη πείνα, προερχομένη ἐκ στερήσεως τῶν πρὸς διατροφήν μέσων.

Λιμοκτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ κτείνων ἢ φονεύων διὰ λιμοῦ, ὁ ἐπιβάλλων τὸν διὰ τῆς πείνης θάνατον.

Λιμοκτόνῶ-ῶ (λιμός, κτείνω) κ. νεώτ. θεραπεύω τινὰ διὰ τοῦ λιμοῦ, τοῦ ἐπιβάλλω αὐτηγῆραν δαίταν : Ἰνπ.Διαίτ.56 φαρεῖν καὶ λιμοκτονεῖν, Πλάτ.Πολ.589A τὸν δὲ ἀνθρώπον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενεῖν || παθ. βασανίζομαι ἐκ λιμοῦ, ζῶ ἐν αὐστηροτάτῃ διαίτῃ : Ἰνπ.Ἰυν.12. 2) φονεύω διὰ τῆς πείνης : ΠΔΠαροιμ.10,3 || κ. παθ. ἀποθνήσκω ἐκ πείνης ἔλλειψι τῶν πρὸς διατροφήν ἀναγκαίων : Στράβ.11,11,3 ἐγκλεισθέντας λιμοκτονεῖσθαι, Προκ.Μυστ.25 || ὁμ. νεώτ. ἐνεργ. ἀποθνήσκω ἐκ πείνης.

Λιμόθριξ-ον ὁ ἐκ τῆς πείνης κατεσκευασμένος, κατὰξρος, πεινασμένος : Ἰερουλ. Ἀστ.219.

Λιμοξήρως ἐπίρρ. γλωσσ. κατὰ λιμόξηρον τρόπον.

Λιμοσιός-όν ὁ διεγερτῶν, προξενῶν λιμόν, πεινῶν : Ἐρωτιαν.ἐν λ. λεθρηίδος : Οἰνόμ.η.Εὔσ.Εύαγγ. Προπ.6,7 λιμοσιός Ζεῦς.

Λιμός (ὁ) ὄρω. ἡ) [κτ. τὸν Φρύν.164] κ. μον. κ. νεώτ. ἔλλειψις τροφῆς, πείνα μεγάλη. ἀνώτερος βαθμὸς πείνης, σιτοδεία : Ἰλ.Τ166 δίφα τε καὶ λιμός, Ὀδ.Μ342 λιμῶ δ' οἰκτιρῶν θανάειν, Ἡσιόδ.Ἐργ.243 λιμόν ὄρω καὶ λοιμόν, Πίνδ.11, 49 λιμόν αἰανθ' τέταται, Αἰσχ. Ἀγ.1642 σκότω λιμός ξυνοικῶν, Ἡρ.7,170 λιμῶ συνεστεῶτας, Ἀντιφάν.217,23 δειπνοῦ προφήταν λιμόν, αὐτ.293, αὐτ.86,6 ὁ δὲ λιμός ἐστιν ἀθανασίας φάρμακον, Μηνσι.3,21 Συνεξ. λιμῶ. προσπαλιῶν, Βί. Ἀλεξ.2137 καὶ κορεσθῆναι τε τροφῆς καὶ μὴ λιμῶ φαρῆναι || παροιμ. φρ. λιμός Μήλιος ἐσχάτη πείνα ἰέν ἀναφ. πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Μήλουι : Ἀριστοφ. Ὀρν.186. 2) μτφ. ἔλλειψις ἀγαθῶν : Εὐρ. Ἡλ. 371 λιμόν τ' ἐν ἀνδρῶν πλουσίῳ φρονήματι, γνώμην δὲ μεγάλην ἐν πένητι σώματι. 3) πειναλὸς ἀνθρώπος, πεινασμένος, λιμοσμένος : Μέγ. Κόλλ.78, Ποσειδ.26,12, Εὐστ.1828,6. 4) παράγ. λιμῶττω, λιμῶνις, βουλιμία, λιμοκτονῶ. Ἐκ ρ. λιμ- [κίπ-τομαι, λῖφ, λατ. līhet, lībīdīo].

Λιμοταγισμένος-η-ον (λιμός, ταγίζω) μον. ὁ λιμωδῶς τρεφόμενος, ὁ πειναλὸς συνεχῶς ἔλλειψι ἐπαρκούς τροφῆς : Πρόδρ.2,318 καὶ γῶ νὰ ὀμοιῶσι πάντοτε τὸν λιμοταγισμένον.

Λιμουζίνα (ἡ) δημ. ἐπιθαιτικὸν κλειστόν αὐτοκίνητον ὄχημα μὲ σταθερὸν καὶ οὐκ πιυκτὸν ἐπιστέγασμα.

Λιμουργός-όν λιμοποιός βλ.λ. : Δίων Χρ.Λόγ.34.

Λιμουρής (ὁ) νεώτ. πυριγενὲς τὸ πέτρωμα.

Λιμοφορεῦς-εως (ὁ) (φέρω) ὁ φέρων, προξενῶν λιμόν, πεινῶν : Παλλδ.ΑΠ11,371.

Λιμοφόρα (ἡ) μον. λιμόφορος βλ.λ. : Ἰνπιατρ.69. **Λιμόφορος** (ὁ) [φόρα] μτγν. εἶδος φώρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῶων προερχομένη ἐκ πείνης ἢ κακῆς τροφῆς : Πολύδ.3,87,2 καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὁ λεγόμενος λιμόφορος καὶ τοιαύτη καχεξία.

Λιμῶνῶ ἕτερος τ. τοῦ λείψω βλ.λ. : Ἰνπ.Νοῦς. 4,55, Ἀρατ.128, Ἱερῶδιαν.210 (ἀλλαγοῦ εὐχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις ἰαπο-κατα-, ὑπο-λιμῶνῶ), οὐκ εἰς τὸν Ὀμηρον, πλὴν ὡς δ. ἀνάγνωσις ἐν Ἰλ.Α604 ἐν Πάτρ.).

Λιμῶρριζα (ἡ) δημ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ ὄρχις ὁ μακροσκελής.

Λιμῶρρια (ἡ) δημ. ὄνομ. ἰα τοῦ φυτοῦ τοῦ ἀνδρ-πῶγῶν ὁ ἀουραϊός.

Λιμῶριζομαι (λατ.) μον. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)λιμῶριζομαι ἐν ἀναφ. πρὸς πράγμ. κ. ἰδ. ἐδῶδῶν, ὄργων, ἐπιθυμῶν πολὺ, λαχταρῶ κατὰ, λιγορευῶ : εἶδα κατὰ ἀφράτα μῆλα καὶ τὰ λιμῶρριζα || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. ἰδ. πρὸς γυναικὰ, ἐρωτικῶς ποθῶ : δ.διστ. νιός, γέρος σὲ λιμῶριζεται ὄντας περὶ στήθεσσι, [γὰ ταῦτο βάνε φουλαχτὰ μὴ σ' ἀδασκάνω μάτ' || ὁμ. βέλγομαι ἐκ τινος, εὐρίσκω εἰς τινὰ θέληγτρον : φρ. τί τῆς [ἡ τοῦ] λιμῶριζομαι ἐπὶ ἐρώτων ἢ νυμφευθέντος δυσειδῆ οὐκ ἔλκυστικὴν γυναικὰ, κ. τάνασαλιν.

Λιμῶριον [τό] λιατ. διεπν. ὄρος ἐν τῇ φυσιολογ. ψυχολογία [libido] δηλῶν τὴν τε συνειδητὴν καὶ τὴν ὑποσυνειδητὴν ὁρμὴν φιλοδότητος, ἱμέρου βλ.λ., γενικευθεὶς διὰ τῆς θεωρίας τοῦ Freud, δογματίζοντος ὅτι ἡ πρωτογενὴς ἀφρηρία [αἰτία] πάσης ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἔμφυτος αὐτός καὶ καθολικός ἱμερος, ὅλον ἢ στοργὴ τοῦ υἱοῦ πρὸς τὴν μητέρα, τῆς θυγατρὸς πρὸς τὸ πατέρα, ἢ φίλα, ὁ πόθος τῆς ἐπικρατήσεως, τῆς κυριότητος, ὅτι δὲ ἐκτροπὰ προερχόμενα ἐκ τοῦ γενικοῦ τούτου ὀρμεμφύτου καὶ ἐξ ὀλίγας ψυχικῆς πιέσεως, εἶναι αἱ ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος πρακτικῶσαι νασηραὶ ἐκδηλώσεις καὶ δὴ καὶ αἱ μεταβιβαστικαὶ [ἴσον ὑπερτίαν, ἰδεολογία] καὶ αἱ νασηραὶ στικαὶ [ἴσον αὐτισμός, σχιζοφρενία] ψυχολογία. Κατὰ τῆς νασηρολογικῆς ταύτης φρονιτικῆς δοξασίας ἀντιτεταρῆ ἡ θεωρία τοῦ Adler, ἡ δεκτὴ ὑπὸ πλείστων συγχρόνων φυσιολόγων καὶ νευρολόγων, καθ' ἣν τὸ φροιδικὸν λιμῶριον [libido] δὲν εἶναι ὅλας δογματίζεται καθολικὴ τις ψυχοσυνολογικὴ πραγματικότης, ἀλλὰ συμβολισμὸς προσαρμωζόμενος ὑπὸ τοῦ Φροῦδ καὶ τῶν συνεχιστῶν αὐτοῦ εἰς τὴν ἔμφυτον παντὶ ἀτόμῳ τάσιν πρὸς ἀναλήφρων ψυχικὴν ἐλαττωματὸς τινος (ἐλλείψεως, στερήσεως) σωματικοῦ ἢ ψυχικοῦ.

Λιμῶριστός-ή-ο (λιμῶριζομαι) δημ. ὁ προκαλῶν τὴν ὄρεξιν, τὸν πόθον, ζηλευτός, ὄρεκτικός : Ἐφταλ. Ὀδ.Ζ76 τῆς βάζει, ἡ μάννα λιμῶριστὸ φαγί μὲς σὲ κανίστρι || ἐπὶ γυναικός, ὁ προκαλῶν τὸν ἱμερον, ποθεινός : λιμῶριστὸ κοπέλα.

Λιμῶσι [τό] δημ.ναυτ. πρόσκαιρος ἐκφόρτωσις μέρους τοῦ φορτίου πλοίου πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ βυθιασματος προκειμένου νὰ διέλθῃ τὸ πλοῖον ἐξ ἀβαθοῦς θαλάσσης ἢ ποταμίου διαβάσεως.

Λιμῶρριτίας (ὁ) δημ. μελοδραματικὸς ποιητής, ὁ συνθέτης λιμῶρριτίων.

Λιμῶρριτό [τό] [ἱταλ.] νεώτ. κ. δημ. κείμενον μελοδραματὸς ἢ ὄρατορίου.

Λιμῶρριον Ἦσ. ἐπάνασν.

Λιμῶρρις Ἦσ. εαυκοφάντης, ἡ μηνυτὴς παρανόμων.

Λιμῶδης-ους-εως (λιμός) κ. νεώτ. πειναλὸς, πεινασμένος : Ἰνπ.Προγν.2 λιμῶδης τι εχει τινὰ, Πλούτ. Ἠ8,751A λιμῶδης τι ἀναφθέγγεσθαι, αὐτ. Ἠ8,703F λιμῶδης τράπεζα [λιτ], πενηχιάρ, αὐτ. Ἠ8,325C λιμῶδης καὶ λιμῶδης ὕπνος, Ἀθην.δ.270F λιμῶδης γὰρ ὄντως ἡ βαφῶδία, Ἀκκίφρ.1,25 λιμῶδης ἐρυγάνειν.

Λιμνίσις-εως (ή μτγν. κ. μων. θάνατος ἐκ πείνης, λιμοκτονία : Κατ. Ἀστρλ.Κ7,230, Πάπ. 2) μων. λιμάς : Γερμ.κτ.Βογομλ.Π3C τῆς ψυχολέθρου λ.

Λιμώσω κ. μων. κ. νεώτ., ἄττ. Λιμώττω, ἄδρ. α' ἐλίμωξ, μέσ. μέλλ. λιμώδωσι, πάσχω ἐκ πείνης, εἶμαι πολὺ πεινασμένος δι' ἀπορίαν τροφῆς: Βάδρ. 45,8, Στράβ.15,2,5 ἐπεχορηγεῖτο μικρά . . ὥστε λιμώττειν τὸ στρατεύμα, ἴωσ.ΑΙ 2,1,Φανί. ἐν ΑΠ6, 307,8 ὄλετο δ' ἄν που λιμώσων, Ἀκκίφρ.1,21, Λουκ.Πένθ.9 ἄσιτος αὐτός νεκρὸς καὶ λιμώττων. Λίν Ἦσ. ἐλέοντα.

Λιναγερτουμένη (πιθ. Λιναγρετουμένη) Ἦσ. «ἐνημμένη λινα, κακοεῖμα, λιμεργουσα».

Λιναράτης (ή) ὁ συνληπμένος (πισασμένος) εἰς τὰ δικτυα : Λυκόφρ.237.

Λιναῖος-α-ον ὁ τοῦ, ὁ ἐπὶ τοῦ λίνου : Πάπ. Λιναῖος φόρος 2) ὁ ἐκ λίνου παρασκευασμένος, ἢ ἐκ λινοθήλαστος : Ἰνν. Ἀφ.221, αὐτ.Νούσ.2,38, Αἰν.Τακτ.29,88 θώρακες λιναῖοι.

Λιναῖόλαιον (τό) νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον τοῦ ξύλου τῆς λιναλόης.

Λιναίαι Ἦσ. «τρέφομαι».

Λιναρινή (ή) νεώτ. χημ. γλυκοζιτης ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ λίνου.

Λιναρήθρα (ή) δημ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ δελφινίου τοῦ βρουλοειδοῦς καὶ δ- τοῦ ξενικοῦ.

Λιναρί (τό) δημ. ὁ λίνος βλλ. : Πορφύρ.Σκ.76,11 καὶ γνήθων τὸ λιναρί οἱ γριῖς στήν πόρτα καθισμένες : || φρ. τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων).

Λιναρίον (τό) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -άρι ὑποκορ. τὸ λίνον, ἢ τὸ λίνου κλωστή, κ. γεν. κλωστή : Διοσκ.2,171, Ἐπιγρ., Πάπ. 2) || νεώτ. κ. δημ. τὸ λίνον βλλ. : 2) δικτυον : Διάν Χρ.7,71, Εὐστ.574,32.

Λιναρίτης (ή) νεώτ. ὄρυκτον βασικόν θεϊκόν ἄλας τοῦ μολύδου καὶ τοῦ χαλκοῦ.

Λιναρμόνον (τό) πάπ. Ἰστίον.

Λιναρόσπορος (ή) δημ. ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ λίνου.

Λινάτσα (ή) δημ. χονδρὸν, στερεὸν καὶ εὐθρόν ὄφρασμα ἐκ λίνου ἢ κωνιάδας χρησιμοῦν διὰ τὴν συσπασίαν τῶν ἐμπορευμάτων κ. εἰδ. διὰ τὴν κατασκευὴν σάκκων : || κτ. ἐπέκτ., τὸ σρουγγοράπαν ὡς ἔχον τὴν προέλευσίν του ἐκ παλαιῶν καὶ ἐφθαρμένων σάκκων.

Λιναῖσθαι Ἦσ. ἐαμύλλασθαι.

Λιναῖόςκος (ή) ἔνν. λόγος Ἐπιγρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λίνδον.

Λιναῖοσταί (ή) Ἐπιγρ. θρησκευτικὸς σύλλογος ἐν Λίνῳ.

Λιναῖος-α-ον ὁ τῆς Λίνδου, ἢ ἐκ Λίνδου, κάτοικος τῆς Λίνδου : Ἐπιγρ. Ἀθάνια Λίνδια.

Λιναῖόθεν ἐπιρρ. ἐκ Λίνδου : Καλλ. Ατρ. ἐν Πάπ.

Λιναῖός (ή) κ. μων. ἀρωματικὸν τι φυτὸν : Μνησ.σμ.4,63, Εὐστ.315,18.

Λίνεα (ή) νεώτ. ἢ λίνεα βλλ.

Λίνεος-α-ον Σουῖδ. λίνεος βλλ.

Λιναῖοί (ή) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ σπερμάτων τοῦ λίνου λαμβανόμενον λιπαρὸν ἔλαιον, λιναρόλαδο, ἐν χρ. πρὸς κατασκευὴν χρωμάτων κ. ἄ.

Λιναῖμπορος (ή) πάπ. ἔμπορος λίνου.

Λιναῖος-α-ον, συνηρ. -οὗς-ῆ-οὖν (λίνου) κ. νεώτ. ὁ ἐκ λίνου, ἐκ λιναριοῦ : Ηρ.1,95 κίβωντι ποδηνκέει λιναῖός, αὐτ.7,36 ὄλα ἐμβριθέστατα τὰ λίνεα, Πλάτ. Κρατ.389 β ἱματίω λινῷ, Ἀριστλ.Ζ1 ὀία, ὁ σφαιρα λινῷ, Καλλ.Ατρ.3,37 νεφέλαι λ- (σηλ. δικτυαί), Πάπ. λινῷ στολή : || δημ. : Αἰσχ.ἀπ.206 λιναῖά (τό) Ἀριστφ.ἀπ.19 : || ὡς οὖν. λινῆ ἢ λινουῖν μέτραν, κορδέλλα, ἐν χρ. εἰς τὰς οἰκοδομίας : Ἐπιγρ.

Λιναργῆς-οὗς-ές λίνων, ἐργάσιοιαι ὁ ἐκ λίνου εἰργασμένος, λινοθήφαντος, λινοῦς : Λυκόφρ.716, Διον.Περ.1116.

Λιναργῶ-ῶ Ἦσ. ὡς γλώσσ. τοῦ λιναγερτουμένη, καταργάζομαι λίνον (πιθ.).

Λιναῖός-εως (ή) κεντρὸς βλλ. : Καλλ.Κωμ.3, Φώτ.

Λιναῖός μτγν. συλλαβάνῳ διὰ τῶν δικτύων, ἀλιεῖῳ, φαρεῖῳ : Περίφλ. Ἐρ.Θαλ.15 λιναῖοῦσιν γυργαβόσι.

Λιναῖφίον (τό) Ἐπιγρ. φόρος, καταβολὴ χρημάτων διὰ τὴν ἐφήσιν, καθάρισμα τοῦ λίνου.

Λιναῖφός (ή) πάπ. ὁ ἐφών, καθάριον τὸν λίνον.

Λιναῖφόν (τό) ὑποκορ. τοῦ λίνος βλλ. : Βίτ.περὶ Μην.106B.

Λιναῖός-ῆ-όν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λίνον : || λιναῖή (ή) φόρος ἐπὶ τοῦ λίνου.

Λιναῖή (ή) νεώτ. χημ. δὺσχρώστος οὐσία τοῦ κυτταρικοῦ πυρρῶν, ἀπαντῶσα εἰς τὰ φύλλα τοῦ λίνου τοῦ καθαριστικοῦ.

Λιναῖος-η-ον Ἐπιγρ. ὁ λίνεος βλλ.

Λιναῖς-ίδος (ή) δ.γρ. τοῦ ληνῖς βλλ. ἐν κώδ.ΕΜ 478,28.

Λιναῖτις-ίδος (ή) νεώτ. ἱατρ. χρόνια πάθσις τοῦ στομάχου, χαρακτηριστικὴ ἐκ τῆς ἰνῶδους παχύνσεως τοῦ βλενογόνου κατ' ἄρχας καὶ τῶν λοιπῶν χιτώνων αὐτοῦ βραδύτερον.

Λιναῖα (ή) νεώτ. γένος αἰνοκληματαῖδων φυτῶν.

Λιναῖίτης (ή) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. λιναῖίτης θειοῦχον ὄρυκτον τοῦ κοσθαλίτου καὶ νικελίου.

Λι(ν)ναῖ (ή) νεώτ. ναυτ. ὄρος τῶν τοῦ ἁγῶνος ναυμάχων ὀηλῶν τὴν ναυπηκὴν παράταξιν ἐν γένει : || εἰδ. ἐν χρ. διὰ τὴν γραμμὴν παραγωγῆς, συχνοῦ. ἐν τοῖς ναυτικοῖς ἐγγράφοις τῆς ἐπαναστάσεως :

2) γεωγρ. ὡς διέθν. ὄρος ἢ γραμμὴ τοῦ Ἰσημεριῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. ἢ τοῦ τροπικοῦ τοιαύτη.

Λινοθάμβακος-ον νεώτ., δημ. λινοθάμπακος-η-ο ὁ ἐξ ἰνῶν λίνου καὶ βάμβακος κατασκευασμένος, ὑφασμένος : πρβλ. λινομέταξος, μαλλομπάμπακος.

Λινογενῆς-οὗς-ές ὁ γεννηθεὶς, κατασκευασμένος ἐκ λίνου : Σοφ.ἀπ.439 λινογενεῖς ἐπενδύται.

Λινογραφία (ή) νεώτ. ἡ ἀποτύπωσις ἐγχρώμων παραστάσεων ἢ σχεδίων ἐπὶ λινῷ ἢ βαμβάκερο ὑφάσματος.

Λινοῦδες-α-ον λινοῦδες βλλ. : Αἰσχ.Πέρσ.68 λινοῦδες μὲν σχεδία πορθμὸν ἀμείψας.

Λινοῦδες-ον (ἰδέα) κ. νεώτ. ὁ διὰ λινῶν σχοινίων δεδεμένος : Εὐρ.ΙΤ 1043 οὐ ναῦς γαλινοῦς λινοῦδαίος ὀρμει σέθεν, Ἀριστφ.Νεφ.764 λινοῦδες τον ὡπερ ἠπλοῦδὸνθη τον ποδός ἰδια σχοινοῦ ἀπό του ποδός δεδεμενοί, Τιμόθ.Μιχ.Πέρσ.85 λινοῦδεςτος πέδη ἰπέλι του Ἐλλησπόντου.

Λινοῦδρος-υος (ή) μτγν. χαμαιδρος βλλ. : Διοσκ. 3,98.

Λινοῦδῆ (τά) νεώτ. οἶκος δικτυληθῶνων φυτῶν.

Λινοεργῆς-οὗς-ές λιμεργῆς βλλ. : Ὀππ. Ἀλ.3,444 ἰδ.γρ. λινοεργῆς.

Λινοερκής-οὗς-ές μτγν. ὁ περιεφραγμένος ὑπὸ δικτύων ἢ παγίδων : Νῶν.Δ 26,55' πρβλ. λινοεργῆς.

Λινοῦζευκτος-ον μτγν. ὁ μὲ λινὰς κλωστής συνδεδεμένος : Ὀππ. Ἀλ.4,79 λινοῦζευκτος δεσμός.

Λινοῦζωσις (καθ. -ζωσις)-εως κ. -ίδος, ἰων. -ιος (ή) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν λινοῦζωσις ἢ ἔπσις, ἄ. σκαρολάχανο ἢ σκαροχόροτο : Ἰνν.Γυν.2,135 αὐτ. Ἐπιδ. 7,92' ἐν δοτ. -ώσις ὡς δ.γρ.π. Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.1,2' 2) λινοῦζωσις ἢ πολυετής, ἄ. σικιλόχοροτο : Ψ Διοσκ.4,190 : || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν γρομφαδιοειδῶν, οὐ γνωστότερα εἶδη λινοῦζωσις ἢ ἔπσις καὶ λ- ἢ πολυετής.

Λινοῦζωστος-ον ὁ διὰ σχοινίων λίνου ἐζωσμένος, δεδεμένος, ἐπὶ πλοίων : Τιμόθ.Μιχ.Πέρσ.16 λινοῦζωστος πλευραί : 2) τὸ ἀρο. λινοῦζωστος ὡς οὐσ. λινοῦζωσις βλλ.λ.11.

Λινοθήραξ (ή) ὁ θρηδῶν διὰ δικτύων : ΑΠ 7,172.

Λινοθάραξ-ακος (ή, ἢ), ἐπ. κ. ἰων. -θωρήξ-ηκος ὁ φέρων, ὁ ἔχων θάρακα ἐκ λίνου : Ἰλ.Β 529 λι-

νοθώρηξ, ἐγγήσι δ' ἐκέκαστο, Στρ.6,3,3,6 λιννοθάρακες οἱ πλείους (Λυσισανό), ΑΠ 14,73 λιννοθάρακες Ἀργεῖοι.

Λιννοκαλάμη (ἡ) κ. δημ. λιννοκαλάμη [τὸ] ἡ ἀμοργίς, λεπτὸς λίνος, λινάρι: Κλεον.π.Γαλ.12,433, Σχόλ. Ἀριστοφ.Λυσ.736, Πάπ.· || περιληπτικῶς, ἡ κολάμη, τὸ ὄχιρον τοῦ λίνου ἐν χρ. πρὸς στέγασιν καλύθης: ΠΔ Ἰησ.2,6 καὶ ἐκρυφεν αὐτοὺς ἐν τῇ λιννοκαλάμῃ τῇ ἑτοιμασθεσμένῃ αὐτῇ ἐπὶ τοῦ δώματος· πρβλ. Εὐστ.π.Διον.Περ.525, Πάπ.

Λιννοκάλαιμις-ιδος(ἡ) ὄνομα τοῦ φυτοῦ λίνου βλ.λ.: ΨΔισσκ.2,103.

Λιννοκάλαιμον(τὸ) Πάπ. ἡ λιννοκαλάμη βλ.λ. **Λιννοκάρυακας** -ἦσ, εοί τὰ λινὰ πωλοῦντες·.

Λιννοκλάως βλ. λινουκλάς.

Λιννοκλάστος-ον ὁ κλώθων λίνου, λινάριον: ΑΠ 7,12 λιννοκλάστος ἠλακάττι.

Λιννοκρήθῃ [ἡ] πάπ. λίνου ἀνάμεικτον μετὰ κριθῆς.

Λιννοκροκάς-ον ὁ ὑφασμένος ἐκ λίνου, λινῆς κρόκης, κλωστής: Εὐρ.Ἐκ.1081 λιννοκροκὸν φάρος στέλλων.

Λιννολάριον(τὸ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀλέσματος φελλοῦ καὶ βερνικίου λινελαίου συνισταμένη συμπαγῆς ὕλη, ἐν χρ. ὡς κάλυμμα διαπέδων.

Λιννοκλάζος[-ῆ]-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἰνῶν λίνου καὶ μετάξης κατασκευασμένος, ὑφασμένος: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.103,159 καὶ αὐτῶσπετε τὴν κλίνη μου τῇ λιννομεταξῇ μου, - ὑφασμα λιννομεταξο.

Λίνον(τὸ) κ. νεώτ. πᾶν πρᾶγμα κατασκευασμένον, πεποιημένον ἐκ λίνου: 88. σχοινοῖν, ὄρυμα ὀλιειτικῆ: Ἰλ.Π 408 ἰχθὺν ἐκ πόντιου θύραξ λίνω καὶ ἴσπι καλκῶ· || ἡ κλωστή ἥτις κλώθεται ἀπὸ τῆς ἠλακάτης: Εὐρ.Ορ.1431 ἅ δὲ λίνου ἠλακάτα, Ἀρχιμ.38· || λινῆ κλωστή δι' ἣς ἐνειροῦσιν ἐν εἰδῆ περιδεραιοῦ χάνδρας ἢ καὶ ἄλλα κοσμήματα: Ὑμν.Ἀπόλλ.103 ὄρυμον χρυσεῖοισι λίνοισιν ἐερμύον, Ἐπιγρ. ἄλλα παντοδαπὰ χρυσὰ ἀνημμένα ἐπὶ λίνου· || κλωστή χρησιμεύουσα ὡς σχοινοῖν: Γαλ.2,669· || μτφ. ποι. ἡ κλωστή τῆς τύχης, ἦν κλώθουσιν αἱ Μοῖραι: Ἰλ.Υ 128 γεινομένω ἐπένησε λίνω, Ὀδ.Η 198 γεινομένω νῆσαντο λίνω· ἐν τῷ πληθ., Ἐοσόκρ.1,139 τὰ γὰρ πάντα λίνα πάντα λελοπίει ἐκ Μοιρῶν, πρβλ. Καλλ.Λουτρ.Παλ.104· πθ. παροιμ. ἐν Λοκκ.Ζ'Εκεχ.2 οὐδὲν ὑπὲρ τὸ λίνον [ὑπὲρ μόνου]: 2) παροιμ. λίνου λίνω συνάπτειν τὸ συνάπτειν ὁμοία, τὸ πραγματεύεσθαι περὶ ὁμοιογενῶν πραγμάτων, ἐν χρ. κ. ἀρνητ. ἐπὶ ἀνομοίωλ: Στράττ.38, Πλάτ. Εὐθ.298C οὐ λίνου λίνω συνάπτει, Ἀριστ.Φυσ.207a,17· 3) ἀλιευτικὸν δίκτυον: Ἰλ.Ε 487 ἀψίσι λίνου ἀλόνυτε· πρβλ. κλωστήρ 2)· || ὄμ. θηρευτικὸν δίκτυον: Θεσόκρ.8,58 ἀγορτέροις δὲ λίνα· || εἰδ. ἐπὶ πτηνῶν: Διόδ.Σ 1,60 λίνα κατασκευάζων... τὰς θήρας τῶν ὀρτύων ἐποιούοντο, Παῦλ. Σιλ. ἐν ΑΠ 9,396· || τὰ πρὸς σύλληψιν τῶν θορκάδων δίκτυα: Πάπ. λίνα θορκάδεια· 4) ὑφασμα λίνου: Ἰλ.δ 661 κῶα τε βῆγος τε λινόιο τε λεπτόν ἄνωτον, Ὀδ.Ν 73 λίνου τε νηός· || ἐνδυμα λίνου: ΚΔ Ἀν.15,6 ἐνδεδυμένοι λίνου καθαρὸν λαμπρόν· || κ. ἐν τῷ πληθ. λινὰ ἐνδύματα: Αισχ.Ἰκ.121 ἔϋν λακίδι λίνοισιν ἠ Σιδουίρα καλύπτρα· 5) εἰδ. ὑφασμα ἱστίου, καρσάβανον: Ἀριστοφ.Βάτρ.364 ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμνων, Ἀπολλ.Ρ 1,565· 6) κλωσθὲν λίνου: Ἀριστοφ.Βάτρ.1347 λίνου μεσῶν τρακτον, Πάπ.· || λίνου καρσάσιον βλ.λ.: Πασα.1,26,7 καὶ οἱ λίνου Καρσάσιον θρυαλλίς ἐνεστιν· 7) τὸ φυτὸν λίνου τὸ χρησιμώτατον βλ. κατωτ.: Ἡρ. 2,105 λίνον... ἐργάζονται, Θουκ.4,26 λίνου σπέρμα κεκομμένον [λινοδόσπον], Πλάτ.Πολιτ.280C ἡ ἐκ τῶν λίνων δημιουργία· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν λιννοειδῶν, ὁ ἀξιο-

λογώτερα εἶδη εἶναι λίνου τὸ στενάφυλλον, δημ. ἀγρίολιναρο κ. λίνου τὸ χρησιμώτατον (φυτὸν ἐτήσιον ἀφελιμώτατον λόγῳ τῶν λεπτοτάτων ἰνῶν τὸν χρησιμοποιοῦμενον εὐρύτατα εἰς τὴν ὑφαντουργίην, εἶτι δὲ καὶ ἐκ τῶν κλωστικῶν καὶ φαρμακευτικῶν τῶν Ἰδιοτήτων)· 8) τὸ φυτὸν θυμικαία βλ.λ.: Διοσκ.4,172· 9) τὸ φυτὸν χρυσογόνον βλ.λ.: αὐτ.56· 10) λίνου πύρινον ἀνωστόν τι φυτὸν: Θεόφρ.Φι 9,18,6· 11) λίνου ἀπὸ τῶν δένδρων ὁ βάρβαξ βλ.λ.: Νέαρ.χρ.π. Ἀρρ.116,1· 12) ἐν Ἰλ.Σ 570 λίνου δ' ὑπὸ καλὸν αἶθεν ὁ Ζηνὸς ἀνέγνωσε λίνος καὶ μετέφρασεν χορδῆν τὸ ὄργάνου, ἥτις κατὰ τὸν Σχολ. ἦτο ἐκ λίνου.

Λινόξυλα(τὰ) δημ. τὰ μετὰ τὴν σπάθισιν τοῦ λίνου μένοντα ξύλα ἰσχυρα, φρύγαναι, χρησιμεύοντα ὡς προσάναμμα: Ἐρωτόκρ.1,282 τ' ἄχερα τὰ λινόξυλα.

Λινόπηλας-ον ὁ φέρων, ὁ ἔχων λίνου ἐσθήτα: Φίλιππ.Θεσ. ἐν ΑΠ 6,231 λινόπηλες δάιμον.

Λινόπλεκτος-ον ὁ πεπλεγμένος ἐκ λίνου: Νόνν.Δ 26,56 [κωδ.].

Λινόπληκτος-ον μτγ. ὁ φοβούμενος, ὁ ἀποφεύγων τὸ δίκτυον, κυρ. ἐπὶ ζῶων ἄτιμα συλληφθέντα διέφυγον: Πλοῦτ.Ἡ8,642A.

Λινόπληξ-ήγος[ὁ] ἡ λινόπληκτος βλ.λ.: Ἡσ. κ. ὑπερθ.: Νουμῆν.Ἡρ.π. Ἀθῆν.7,321B σαργὸν ἐπικέλασστα, λιννοπληξέστατον ἰχθύον.

Λινόπλοκάς-ον πάπ. ὁ πλέκων δίκτυα.

Λινόπλοξέας Ἡσ. ἐτριβέας.

Λινόπλοῦτης[ὁ] μτγ. ὁ πλόων ἢ διασπρέχων λίνου· πθ. π. Ἀετ.8,16 [γεν. πληθ. λιννοπλοῦτων κωδ.].

Λινόποῖος-ον ὁ κατασκευάζων, ὑφάωνων λινὰ ὑφάσματα: Σχόλ. Ἀριστοφ.Θεσμ.942.

Λινόπορος-ον ποι. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου πληρῶν, ποῦ φουσκώνει τὰ πανὰ: Εὐρ.Π 410 νάιον ὄχημα λινόποροῖσι τ' αἰθαίε.

Λινόπταξίς Ἡσ. «ἐπιλευεῖ» περιθλέπει.

Λινόπτερος-ον ὁ ἔχων τὰ λινὰ ἱστία ὡς πτέρυγας: Αισχ.Πρ.468 λινόπτερα ναυτίλων ὄχηματα.

Λινόπτερυξ-ου μτγ. ὁ λινόπτερος: Οππ.Κυμ.1,12.

Λινόπτης[ὁ] [ἰσοφορ] ὁ παραφύλλων τὰ δίκτυα, ὁπῶς ἰδῶν ἐν συνελήφθη τ' Ἀριστ.π.Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.1178, Πολυδ.5,17, Ἡσ.

Λινόπτωμα-άτομα [λινοπτης] παρατηρῶ τὰ δίκτυα, παραφύλλωτα ὄπως ἰδῶ ἐν συνελήφθη τ': Ἀριστοφ.Εἰρ.1178 ἐγὼ δ' ἔστικα λινόπτωμα.

Λινόπυρος(ὁ) πάπ. λίνου ἀνάμικτον μετὰ πυροῦ, αἴτου.

Λινόπώλης[ὁ] πάπ. ὁ πωλητὴς λίνου.

Λινόρραφής-αὖς-ές [ράπτω] ὁ διὰ λίνου ἐρραφόμενος: Σοφ.ἀπ.468 λινόρραφῆ τυλεῖα, Αισχ. Ἰκ.134 λινόρραφῆς τὸ δόμος [ἰσφ. σμ.]: 2) μτγ. ὁ κατασκευάζων δίκτυα: Νόνν.Δ 23,131 λινόρραφεις ἀλίφεις.

Λίνος(ὁ) κ. λίνος Εἰφουδ. ἐτὸ λινάριον: Γεωπ. 2,40,3· 2) Σουῖδ. «λίνος τὸ δίκτυον»· 3) λίνου [τῆ] δν. ἀστερισμοῦ πινος: Γέμιν.3,7.

Λίνος[ὁ] μυθικός τῆς αἰοῖδος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιόπης: Ἡσίοδ.ἀπ.192, Θεόκρ. 24,105 γράματα μὰν τὸν παῖδα γέρων λίνος ἐξεδίδαξεν, Ἀπολλ.1,3,2· 2) ὡς προσοχρ. τὸ ἄσμα, ἡ ᾠδὴ τοῦ λίνου, ἡ ὑπ' αὐτοῦ αυτεθεῖσα ἢ εἰς αὐτὸν ἀναφερομένη: Ἰλ.Σ 570 λίνου δ' ὑπὸ καλὸν αἶθεν λεπταλέη φωνῆ, Πίνδ.ἀπ.139,5, Ἡρ.2,79 ἐν δὲ δῆ καὶ τὸν λίνου κόθων εὐλαθεὶ τὸ ὄνομα, Εὐρ.Ἡο.348 αἰλίνου μὲν ἐπ' εὐταχῆ μολῆς Φοῖβος ἰαχεῖ, Ἀριστοφ.Βυζ.π. Ἀθῆν.14,619C λίνος δὲ καὶ αἰλίνος οὐ μόνον ἐν πένθεσιν ἀλλά καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολῆς.

Λινός-ῆ-ὀ(ν) μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατασκευασμένος, ὑφασμένος ἐκ λίνου: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.180,11

έχω κι εγώ λινό παννί σαρανταπέντε πήχες' || τὸ οὐδ. λινά(ν)ι(τὸ) ὡς οὐσα. τὸ ἐκ λίνου ὕφανση: Διήγ. Ἀχιλλ. 1244 καὶ ὀλόγγυμην τὴν ἐκδυσεν μετὰ λίνου καὶ μόνου, τὸ δὲ λινὸν ἐπὶ τὸ ἐκ παντός ἦτον ὡς ἀχνή μόνου.

Λινόσαρκος-ον ὁ ἔχων σάρκα λευκάν, ἀπαλόν, ἀπαλόσαρκος: Ἀναφάν. 49 λινόσαρκος τροφολίς, **λινόσαρτον** (τὸ) τὸ φυτὸν σπέρτιον τὸ κοινόν ἢ βρουλοειδές: Θεόφρ. Φιλ. 1, 5, 2.

Λινόσπερμα-ατος (τὸ) μγν. ὁ λινάρσπορος: Κλεοπ. π. Γαλλ. 12, 433, Ἀλέξ. Τράλλ. 12, Ἰππιατρ. 12.

Λινόσπέρμιμος-η-ον μγν. ὁ ἐκ λινάρσπορου παραγόμενος: Ἀέτ. 1, 101 λινόσπέρμιον ἔλαιον.

Λινόσπερμιον (τὸ) μγν. τὸ λινόσπερμα βλ. λ.: Διοσκ. 2, 103, Γαλ. 6, 549, Ἀρτεμίδ. Διαδ. 1, 68, Ἀλέξ. Ἄφρ. Γρ. 1, 67, Πάπ.

Λινόσπορος (ὁ) νεώτ. τὸ σπέρμα τοῦ λίνου, ἄ. λινάρσπορος.

Λινόστασία (ἡ) μγν. τὸ στήσιμον τῶν κυνηγετικῶν δεικτῶν, τὸ κυνήγιον διὰ δεικτῶν: Ἀρχλ. ΑΠ 6, 179 αἰθαιμοί τρισσοὶ δῶρα λινοστασίας.

Λινόσταθῶ-έω (ἰστημι) μγν. τοποθετῶ δεικτα, ἀσπῆω βράχια: Ὀμπ. Κυν. 4, 64, Λογγ. 2, 13' || παθ. περιμείριμα καὶ συλλαμβάνομαι διὰ δεικτῶν: Ἀθην. 5, 219 D ἄλλα' οὐκ αὐτὸς θηρεῖται. ἢ λινοστατοῦμένης ὑπὸ Ἀλκιβιάδου.

Λινόστολή (ἡ) νεώτ. ἑσωτερικὴ ἐνδύμασις ἐκ λίνου ὑφάσματος: || εἰδ. ἐν τῷ στρατῷ, τὸ ἐσώθρακον καὶ τὸ ὑποκάκιμον ὁμοῦ.

Λινόστολια (ἡ) μγν. τὸ φορεῖν λινὰ ἐνδύματα: Πλούτ. ἠΒ. 352 C, Μαν. 4, 344, Βέττ. Βολ. 4, 27.

Λινόστολος-ον ὁ ἐνδεδυμέν: λινὰ ἐνδύματα: Βακχ. 18, 43, Ὑμν. Ἰσ. 1.

Λινόστροφος-ον μγν. ὁ υνεστραμμένος ἐκ λίνου: Ὀμπ. Ἀλ. 3, 76' 2) τὸ οὐδ. λινόστροφον ὡς οὐσα, τὸ φυτὸν πράσιον: Πλίν. Φι 20, 241.

Λινόστυρις (ἡ) νεώτ. γένος προσοπανθῶν φυτῶν.

Λινόστυμιον (τὸ) νεώτ. ἡ λινίνη τοῦ κυτταρικοῦ πυρήνος, θεωρουμένη ὑπὸ πινυ ὡς φορεὺς τῆς κληρονομικότητος.

Λινόστυρις-οὐς ἔς μγν. ὁ ἔχων λινὰ τείχη: Διον. Σάμ. π. Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Γαζός.

Λινότόμοι ἠσ. καὶ τὰ λινὰ διατέμνοντες καὶ ὀγιθ δεικνύντες.

Λινότόπηξ (ὁ) νεώτ. ἐργάτης τυπογράφος ἐργάζομενος εἰς μηχανὰς λινουτυπίας βλ. λ.

Λινουτυπία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. μηχανικὴ στοιχειοθέτησις καὶ στερεοτύπησις ἐνιαλῶν συμπαγῶν γραμμῶν δι' εἰδικῶν τυπογραφικῶν μηχανῶν.

Λινουτυπικός-ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λινουτυπία βλ. λ.: λινουτυπικὴ μηχανή' ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ᾶ.

Λινουδιον (τὸ) πάπ. πιθ. τὸ λινουδιον βλ. λ.

Λινουδιον (τὸ) πάπ. λινὸν ἐσώθρακον, ὑποκάκιμον.

Λινουλιός-όν (ἔλκω) ὁ ἐκ κεκλισμένου λίνου κατασκευασμένος: Ἰων ΧΥρογ. Ἀθην. 10, 451 D βέσκει λινουλικὸς χλαῖνα, θήραργος πέδω.

Λινουργαίον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἐργοστάσιον καταργασίας τοῦ λίνου, κλωστήριον: Στράβ. 11, 2, 17 ἢ δὲ λινουργία καὶ τεθρόληται. ἢ λινουργία.)

Λινουργία (ἡ) μγν. ἡ κατασκευὴ λινῶν ὑφασμάτων, ἡ καταργασία τοῦ λινουργίου: Στράβ. 11, 2, 17 ἢ δὲ λινουργία καὶ τεθρόληται.

Λινουργός-όν κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος τὸν λίνου, ὁ ὑφαίνων λινὰ ὑφάσματα: Ἀλέξ. 35 λινουργός γυνή' 2) ὡς οὐσα. λινουργός (ὁ) ὁ ὑφάντης: Στράβ. 3, 4, 9 λινουργοὶ δὲ ἰκανῶς οἱ Ἐμπορίται, Πάπ., Κατ. Ἀστρ. λ. Κ 814, 137' || λινουργοί (οἱ) ὄμοι, διδομένη εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν: Δίων Χρ. 34, 21' 3) εἶδος χηνός: Διον. Φυσ. 3, 23' 4) εἶδος λίθου: Ψίλλουτ. Ποτ. 22, 3.

Λινουργῶ-έω σχόλ. κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς λίνου: Σχολ. Πίνδ. Π 4, 376 λινουργεῖν τὴν καλάμην' 2) νεώτ. κατασκευάζω λινὰ ὑφάσματα.

Λινούφ-η-όν κ. νεώτ., συνήρ. τοῦ λίνου βλ. λ., ὁ λινός.

Λινούφαιον (τὸ) μον. τὸ λινουργεῖον βλ. λ.: Εὐστ. βί. Κωνστ. 2, 34.

Λινούφης-οὐς-ές μγν. κ. λινούφους-ον ὁ ἐκ λίνου ὑφασμένος: Κατ. Ἀστρ. λ. Κωδ. 814, 216, AB 302, EM 558, 49' πρβλ. λινυφος.

Λινούφικός-η-όν πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑφανσίν τοῦ λίνου' || τὸ ἄρσ. λινούφικός ὡς οὐσα, ὁ ὑφαίνων τὸ λίνου' || τὸ οὐδ. λινούφικόν φόρος ἐπὶ τῆς ὑφάνσεως τοῦ λίνου, ἐπὶ τῶν λινῶν ὑφασμάτων.

Λινούφριον (τὸ) γλωσσα. πιθ. τὸ ἐκ λίνου ὑφασμένον ἢ ἡ διὰ λίνου ὑφανσις.

Λινούφρος-ον γλωσσα. ὁ ἔχων ἢ μεταχειρίζομενος δεικτα.

Λινωφακός (ὁ) πάπ. λινον μεμιγμένον μετὰ φακῶν.

Λινωφάριον (τὸ) πάπ. ἐσφ. ἀνάγη. ἀντὶ λινωφάρτης, ὁ ὑφαίνων λινὰ ὑφάσματα.

Λινωφάρτος-η-ο δημ. ὁ διὰ λίνου ὑφασμένος: Ἐφρατ. Ὀδ. Κ 353 με ἀποκατοῦθε λινωφάρτα ἀπλωμένα.

Λινωφόρος-ον ὁ φθειρῶν, καταστρέφων τὰ λινὰ: Αλοχ. Χο. 27 λινωφόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἐφαλοῦν.

Λινωφόρος-ον πάπ. ἐπὶ γῆς, ὁ φέρων, ὁ παράγων λίνου.

Λινωφορῶ-έω νεώτ. φορῶ λινὰ φορέματα.

Λινωχτιον-ανος (ὁ) μγν. ὁ φερόων λινῶν χιτών: ἠσ. (ἀμφ. ἀνών.) Ἰμερ. Λόγ. 11, 1.

Λινώχλαινος ὁ μγν. ὁ ἔχων λινὴν χλαῖναν: Διον. Περ. 1096, Νόνω. Δ 26, 58.

Λινώχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρυθραία ἢ παραθαλάσσιος.

Λινώχορτος (ὁ) πάπ. κ. -χορτον (τὸ) δέσμη λίνου καὶ χόρτου.

Λινώφης-εως (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σκροφουλαριοειδῶν.

Λινῶν ὄ. γρ. τοῦ λέπτισιν βλ. λ.

Λινώφαντεῖον (τὸ) πάπ. ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων, ὑφαντήριον λινῶν.

Λινωφαντικός (ὁ) πάπ. ὁ ὑφαίνων λινὰ ὑφάσματα.

Λινωφαντικός-η-όν ὁ διὰ τὴν ὑφανσίν τῶν λινῶν χρησιμεύων: πάπ. λινωφαντικὰ ἐργαλεῖα.

Λινωφάριον (ὁ) μγν. ὁ λινυφος βλ. λ.

Λινωφαίον (τὸ) πάπ. τὸ λινωφαντεῖον βλ. λ.: ἐπ' ἀμφόδου λινωφάτων.

Λινυφία (ἡ) νεώτ. ζωφλ. γένος ἀρθροζώων ἀραχνοειδῶν.

Λινυφός (ὁ) πάπ. κ. Ἐπίγρ. ὁ λινουφής βλ. λ.: Πάπ. ἡ συντηγνὰ τῶν λινυφῶν, Ἐπίγρ.

Λινῶ-άω, μ. ἐν συνθ. μτ. τῶν πρῶθ. δια-, ἐκ-, ἐπι-.

Λινώφια (ἡ) σχόλ. ἡ φήδη, τὸ ἄσμα τοῦ λίνου: Σχόλ. ἰλ. Σ 570.

Λινωλία (ἡ) πάπ. ἀγορὰ λίνου.

Λίξ ἠσ. «πλήγος, καὶ λίθος πλατύς» 2) ἠσ. «πνευμαῖον, νόσος».

Λιξάω δημ. κ. -εὐγώ λαμπαργῶ, λιχουδέω: Ἐρωτόκριτ. 1, 780 λιξεῦγέ τοῦ τραγουδιστῆ τὰ κάλλη καὶ τὴν νύσπη.

Λιξίς (ὁ) δημ. κ. λιξιάρης, θηλ. -ισσα κ. οὐδ. -ικο ὁ λιγνός, λιχουδέης.

Λιξιάρης-α-ικο δημ. λιγνός, λιχουδέης, λίξης βλ. λ. **Λίξος** (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ χώρα ἐν ἣ κατὰ τὰ μυθολογούμενα ἦσαν οἱ κηφιοὶ τῶν Ἐσπερίων: οἱ κἀτοικοὶ λιξίται. 2) νεώτ. ζωφλ. γένος μικρῶν μαύρων κourkeυλο-ιδῶν κανθάρων, ἀπαντῶντων πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης.

Λιο- δημ. πρῶτον συνθετικὸν λ., κτ. συγκ. τ. τ. ἡλιο-ισί, δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τὸ δευτέρου συνθετι-

κού έκφοροζόμενον α') άνήκει ή άναφέρεται εϊς τόν ήλιον, οσον ή ήλιοβασιλεία, λιοκάθισμα· β') προκύπτει ή προέρχεται ή γίνεται έκ του ήλιου, οσον λιοθόρι, ήλιογενήτος, λιοκάμα, λιοκρούομαι, λιοκρούση, λιοκάφτος· γ') έχει λαμπρότητα ανειτικώς παραβαλλομένη προς τήν του ήλιου, οσον λιοκάλος, λιολάμπρος· δ') εϊδ. επί φυτών άτινα στρέφονται προς τόν ήλιον ή άναπτύσσονται διά θερμής του ήλιου άκτινοβολίας, οσον λιοδρόσιον, λιοχρσοί-α), λιοισάγκαθο· 2) πρώτον συνθετικόν λ., κτ. συγκ. του ήλιο-ίελαϊα) δηλοῦν ότι τὸ ὑπό του δευτέρου αυθητικῶς έκφραζόμενον άνήκει ή άναφέρεται εϊς τήν έλαϊαν (τὸ δένδρον ή τόν καρπὸν) ή προέρχεται έξ αὐτῆς, οσον λιοκουκκουτος, λιολόδο, λιοκάλαδα, λιοξέυλα (ιδ. λίσται), λιοτριθεισ, λιοστάσι, **λιοβασιλίσμα** (τὸ) δημ. ήλιοβασιλείσμη βαλλ. **λιοθόρι** (τὸ) δημ. άνεμος πνέων ή βορειανατολάν, καιρός πνιγηρός και ήλιος· Γαλαμ.Τάφ.30, 7 τῶρα τὰ καρδίφυλλα | βοριάς τὰ ζετινάζει, | τὸ λιοθόρι τὰ κάφε, | τὰ δέρνει τὸ χαλάζι. **λιογέννητος-η-ο** δημ. ὁ ήλιογενήτος βλλ. **λιοδέντρο** (τὸ) δημ. τὸ έλαϊόδένδρον βλλ. **λιοδρόσιον** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ήλιοτρόπιον. **λιοκάθισμα** (τὸ) δημ. ή στιγμή καθ' ήν ὁ δῶν ήλιος έφάπτεται του ὀρίζοντος. **λιοκάλαος-η-ο** δημ. ὁ έχων καλλονήν καλλονήν, ὁ έχων καλλονήν έφάμιλλον τῆς του ήλιου. **λιοκάμα** (τὸ) δημ. ή υπερβολική θερμότης του ήλιου, καύσαν υπερβολικός· || τὰ επί του προσωπου στίγματα ένεκα τῶν ήλιακῶν άκτίνων, ά. λεχίνα, πανάδες. **λιοκαμένος-η-ο** δημ. κ. λιοκαμημένος ὁ ὑπό του ήλιου κακαμμένος, έκείνος του ὀσοῦν ή χροιά μετεβλήθη ὑπό τῶν ήλιακῶν άκτίνων, ήλιοκαής. **λιοκαυτός-η-ο** δημ. ὁ έκτεθεις εϊς τὰς άκτινας του ήλιου και ζηρανοθείς, ιδ. επί ήχθῶν ταριχευομένων και ζηρανομένων· φάρι. λιοκαυτός· 2) επί προσ., ὁ ήλιοκαής, ὁ άποκτήσας χρώμα μελανόν ένεκα τῶν ήλιακῶν άκτίνων. **λιοκλασθ** (τὸ) δημ. ά. λιοκάρου βλλ. **λιοκλαρο** (τὸ) δημ. κλάδος έλαίας. **λιοκλήμα** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν αϊγὸκλήμα τὸ περικλυμένον. **λιοκκνι** (τὸ) δημ. τὸ ὑπόλειμμα, ὁ πυρην τῶν έλαίων μετὰ τήν έκθλιφίν των εϊς τὸ έλαιοτριθειον, οί έλαιοπυρήνες· || έλαιοπίπτα, έλαισπλακοῦς. **λιοκουκκουθσ** (τὸ) δημ. κ.-κκουτος ὁ πυρην, τὸ κουκούται τῆς έλαίας. **λιοκούρο** (τὸ) δημ. ή νόσος ήτερος· 2) κτ. πληθ. λιοκούρα(τὰ) μαγικά άντικείμενα έμβαλλόμενα εϊς τὸ ὕδρω, δι' οὐ ποτίζων τόν πάσχοντα έξ ήτερου. **λιοκρούομαι** (τὸ) δημ κ. λιοκρούσμη αϊ πρώται άκτινες του άνατέλλοντος ήλιου· 2) ή νόσος ήτερος. **λιοκρούομαι** δημ. προσβάλλομαι ἀπὸ ήτερον. **λιοκρούση** (ή) δημ. κ. λιοκρήσι ή κραυγίς του ήλιου, ήμέρα πανσελήνου, ή ήμέρα καθ' ήν ὁ ήλιος άνατέλλων ρίπτει τὰς άκτινάς του επί τῆς δουσίσης σελήνης· 2) ή νόσος ήτερος. **λιοκρούσμη** (τὸ) δημ. ά. λιοκρούομαι βλλ. **λιοκρίβρι** 'Ha «πναιτελί ὀλέθρω». **λιομάζωμα** (τὸ) δημ. ή συλλογή του έλαιοκάρπου. **λιομαζώτρα** (ή) δημ. ή συλλέγουσα έλαίας έργάτις, γυνή έλαιολόγος. **λιοντάρι** (τὸ) δημ. τὸ ζῶον λέων βλλ.· Πολίτ. Έκλ.Τραγ.46,4 δὲ σὰς τρομάζει ὁ πόλεμος, πηδάτε σὰ λιοντάρια· 2) μτφ. ὡς χαρακτηρισμός παντός γενναίου· Βαλαμ.Βραχ.Κύμ.20.

λιόντας (τὸ) μον. δημ. ὁ λέων βλλ.· Έρωτόμρ. 21,286 λιόντες θεριά και κείνοι. **λιοντόκαρδος** (ὸ) δημ. ὁ έχων λέοντος καρδίαν, γενναίος, θαρραλέος. **λιοξανθος-η-ο** δημ. ὁ ξανθος ὡς ὁ ήλιος. **λιοξέυλα** (τὰ) δημ. τὰ έκ δένδρου έλαίας καυσέυλα, ά. λίσται· πρβλ. πουργορόξυλα. **λιοπέτριον** 'Ha. κλίβος λείος. **λιοπέτρι** (τὸ) δημ. σφοδρός καύσαν, λιοκάμα. **λιοστάσι** (τὸ) δημ. έλαιοφυτεία, έλαϊόν, έλαιοπεριβολο· Ζερβ.μτφ.Βύρ.72 τὰ πυκνά λιοστάσια σκόρπια έκείθε πέρα. **λιοστρόφι** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ήλιοτρόπιον τὸ τριχῶν. **λιοτριδιάρης** (ὸ) δημ. κ. λιοτριδιάρης ὁ εϊδικὸς έργάτης τῆς έκθλιφῆς τῶν έλαίων. **λιοτριθεισ** δημ. λιοτριθει βλλ. **λιοτριβι** (τὸ) δηλ. τὸ έλαιοτριβειον βλλ. **λιοτριβειοπετρα** (ή) δημ. ή μυλόπετρα του έλαιοτριβείου. **λιοτρόπι** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ήλιοτρόπιον τὸ τριχῶν, ά. λιοστρόφι. **λιοθρακίης** (ὸ) δημ. κ.-ής ὁ παιζων λύραν· Θρακικά 3,248. **λιοφεις** (ὸ) νεώτ. γένος κουλουθριδῶν έρπετῶν. **λιοφάγος** (ὸ) δημ. ὁ έλαιοφάγος. **λιοφάρος-η-ο** δημ. ὁ ήλιοφάρος, ὁ γεμάτος ήλιο και χαρά· Πορφύρ.Σκ.84 κί εκείνη εκέντεσε κάρπου και βουνά και λιογαρα στον κάμπο μονοπάτι· 2) γεν. ὄνομ. τῶν άγρίων φυτῶν, τὰ κοτὰ τὸ θερος έν ζηρασία άναπτυσσομένων **λιοχεντρα** (ή) δημ. ή έχιδα. **λίπα** έν χρ.π. Όμ.συνήθ. έν φρ. λίπ' έλαίω έν έπιρροση έν άφθινα έλαίου· 'Ηλ.Κ.577 άλειφάμεν λίπ' έλαίω ήτριεν, άλειφειν με άφθων έλαϊον, 'Οδ.Γ.466 ήτριεν λίπ' έλαίω, 'Ησιόδ.'Εργ.522 χρσά και λίπ' έλαίω χρισάμεν' η. ὀσαζ' άνευ του έλαίω· 'Οδ.Ζ.227 λείεσσαν και λίπ' άλειφον· ὁμ. μτ. δοτ. ή άνευ κ. π. τοίς μετέπειτα· 'Ιηπ.Γυν.2,150 τῶ ροδίω άλειφεσθαί λίπα, αὐτ. 1,35 χρισθαί λίπα, Θουκ.1,6 λίπα μετὰ του γυμναζεσθαί ήλειφαντο· πρβλ. Θεόδωρ.Φ19,8,5· || π. 'Ιηπ.σπαν. ὡς οὐσ. οὐδ. ὄνομαστ. ή αϊτ.· αὐτ.Γεν.2,133 χρισμα λίπα έστω, αὐτ.145 μηδ' άλλο τι πιον μηδέ λίπα έχον. **λιπάδαλφος-ον** (λιπῶ) 'Επιμρ. ὁ μη έχων άδαλφον, ὁ έστερμημένος άδαλφου. **λιπάζη** (ή) νεώτ. ὑδρολυτικόν ένζυμον άποσυνθέτον τὰς λιπαράς ούσις. **λιπάζω** μτγν. κ. νεώτ. λιπαίνω βλλ.· Νίκ.Θηρ.90,112 **λιπαίνω** κ. νεώτ. κ. δημ., άόρ. έλίπηνα κ. έλίπινα, μέσ. άόρ. έλίπινατο, υτχ. λιπινάμενος, παθ. άόρ. έκ-λιπινάσθηναι, παρσκ. λελιπασαί, άλειφω διά λίπους ή άλλης ούσίος, χρίω· 'Ιηπ.Γυν.1,35 λιπαίνων τήν κεφαλήν έλαίω, 'Αναξίλ.18,1 λιπαίνων χρώτα μύρσις· || κ. υπο. λαμπρῶν· 'Ασπασία π. Αθην.5,219C χαράς ὀπο σῶμα λιπαίνω, Μηναι.3,1 'Οδ.6 τῆς άθλήσεως πυρ1 σαυτην λιπάσσω, βασιάνοις ανάλωτω.· άνδειξιμο· || άλειφω διά λίπους, λαδῶνω τούς τόνους μηχανῆς προς συντήρησιν· Φιλ.Βελον.61,37· || μέσ. άλειφω έμαυτον, χρίομαι· ΑΠλ.4,273· 2) επί ποταμῶν, έν άναφ. προς χῶραν, καθιστῶ παχῶν διά τῆς ήλιας, ὀθ. κ.γόνιμον· Εὐρ.Βάικχ.575 εὔσιππον χῶραν ὕδασι καλλίστοισι λιπαίνων· || κ. νεώτ. και δημ. καθιστῶ τι λιπαρόν διά φυσικοῦ ή τεχνητοῦ λιπάσματος, κοπιζῶς· έφῆτος έλίπινα τὰ χωράφια μου και εϊχα περισσότερη παραγωγή· 3) μτφ. έν άναφ. προς κάπνοσιν, σλαει διά λίπους έπιχρίων τέρνω τόν λάρυγγα, επί του Σκίρωνος, ὄν κατῆς χελῶνῆ τῆς θαλάσσης· Εὐφωρ.9,9 χέλυος.· έλίπινατο· λοιμῶν (έλίπινα, πύραριση

σε τὸν λαῖμον τῆς χέλουσ· 4) ἄμτθ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στίλβω ἐκ δακρύων, γυαλίζω ἀπὸ τὰ δάκρυα· Ἐπικ.ἀπ.120.

λιπαλῆς-οὺς-ές μτγν. ὁ ἐλεύθερος ἀγλούς ἢ θλιψέας· Παύλ.Στλ.891.

λιπαλγία (ἡ) νεῶτ. ἰατρ. ἄγλος τοῦ ὑποδορίου κυτταροδοῦς ἱστοῦ, παρατηρούμενον κατὰ τὴν μέσην ἡλικίαν τοῦ βίου εἰς ἄθροιστικούς ρευματοπαθεῖς ἢ τοὺς ἐνδοκρινικούς.

λιπανθάτος-π-ο δημ. ἄ. κει- ἐπὶ τῷ ἄρτου, ὁ ἐλλήθης ὡς πρὸς τὸ ἀνέβασμα, λειψός.

λιπανθρία (ἡ) μτγν. ἡ ἔλλειψις ἀνδρῶν· Στράβ. 13,1,32 ἢ γὰρ χρεῖα λιπανθρία τίς ἐστίν, οὐκ ἀφανισμός τέλειος.

λιπανθρῶ-ἔω ἔγω, πάσχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν, ἔγω λειπανθρῶν, ἐπὶ χώρας· Ἐσφω.216J.

λιπανθρωπία (ἡ) μσν. ἐπὶ χώρας, ἡ ἔλλειψις ἀνθρώπων· Εὐστ.23,29.

λιπανίνη (ἡ) νεῶτ. ἔλαιον ἔλαιων, ὑποβλήθην εἰς σαπωνοποίησην, ἐν χρ. ὡς φάρμακον κατὰ τὴν χολολιθικὴν κολικῶν.

λιπανσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεῶτ. ἐπάλειψις διὰ λίπανο, χρισίς, ἐπίχρισις· Ἄντιλλ.π. Ὀρειθ.10,29,1' || νεῶτ. πυρρὸς. συνεχῆς παροχὴ ἐλαίου ἢ οἰασθῆποτε λιπαντικῆς οὐσίας εἰς τοὺς διαφόρους τριβεῖς πρὸς ἐλάττωσιν τῆς τριβῆς καὶ πρόληψιν υπερθερμάνσεως· 2) νεῶτ. γεωπ. προσθήκη ὕλων εἰς τὸ ἔδαφος περιουχοῦσάν στοιχεῖα χρήσιμα εἰς τὴν διατροφήν τῶν φυτῶν.

λιπαντήρ-ηρος (ὁ) νεῶτ. συσκευὴ χρησιμεύουσα διὰ τὴν σύστασιν λιπανσιν μηχανῶν ἐν λειτουργίᾳ.

λιπαντής (ὁ) νεῶτ. ἐργάτης παρέχων ἢ ἐπιθῆ- λων τὴν λίπανσιν διαφ. μηχανημάτων ἢ ἀ. πραγμ.

λιπαντικός-ή-όν σχόλ. κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρ- μολῶν, ὁ χρησιμεύων εἰς λίπανσιν· Σχόλ. Ὀδ.Ζ 227, - λιπαντικὸν ἔλαιον - δοχεῖον· 2) τὸ οὐδ. λιπαντικά (ἰατρ.) ὡς οὐσ. οὐσίαι χρησιμεύουσαι πρὸς ἐλάττωσιν τῆς τριβῆς μεταξύ τῶν κινουμέ- νων τεμνηῶν τῶν μηχανῶν ὡς καὶ πρὸς ἀποσθ- ῆσιν τῆς σκωρίας.

λιπαρόσις-α-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεγαλύτεραν τὴν νῆσων τοῦ ἄθροισματος ὅπου καλεῖται νῆσοι λιπάραι, ἄ. λιπαράσι· Ἄριστλ.Μετ.367α,6 ἢ λιπα- ρῶν πάλαι, Πολύβ.1,25,4· 2) λίθος λιπαρόσις λίθος τῆς ὁμοίως πρὸς ἡφαιστεῖοδ ὕψων ἢ ὀφι- θειαντὸν λίθων· Θεόφρ.Ἱσθ.692.

λιπαράμυξ-ήκος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων λιπαρὰν ἄμυξ- α, λαμπρὸν διάδημα· Πίνδ.Ν 7,15 εἰ Μναμοσῦ- νας ἔκατι λιπαρόμυξος· || παρωδ.π. Ἄριστφ. ὡς ἐπιθ. κορυμεικτὸς τινας ἰχθύων· αὐτ. Ἀχ.671 οἱ δὲ Ὑσσίαν ἀνακυκτώσι λιπαράμυξκα.

λιπαραυγής-οὺς-ές ὁ λαμπρὸς ὀκτινοβολῶν, στίλβων, φωτεινός· Φιλόξ. π. Ἀθῆν.14,643Α τὰς δὲ πρόσθεν μολοῦσας. - λιπαραυγείη πορθηδία.

λιπαρός-οὺς-ές ὁ ἐπιμόσως ἐμμένων ἐν τινι, ἐπιμόσως, ἐνθερμος, ἀκούραστος, συνεχῆς· Πλάτ. Κρατ.413Α δετε λιπαρὸς ὡν περὶ αὐτοῦ, αὐτ. Ἱπν. Ε 369D εὐρήσεις γὰρ με λιπαρὸς ὄντα περὶ τὰ λεγόμενα· κ.τ. γενικ.· Λοκ. Ἐρωτ.6 παιδείας λι- παρὸς ὄχλος· || ἐπὶ πραγμ., διαρκῆς, ἐκτενῆς, ἀδιάλειπτος· Ἄριστφ.Λυσ.672 οὐδὲν ἔλλειψου- σιν αὐτὰ λιπαροῦς χειρουργίας, Λοκ. Ἀποκ.4 προθύμῃ λιπαρεῖ χρῆσόμενος, αὐτ. Ἱστ.Συγγρ.1 λιπαρὴς πυρετός (διαρκῆς, ἐπιμόσως πυρετός)· 2) ὁ θερμὸς αἰτῶν, ἐνθερμῶς παρακαλῶν, ὁ γι- νόμενος φορτικός, ἐνοχλητικός, μτ. μτχ.· Πλούτ. ἹΓραχ.6 λιπαρεῖ ἦσαν δεδόμενοι μηκέτι νομί- ζουν αὐτῶν πολεμίου· || λιπαρὰ χεῖρ ἡ ἐπι- μένουσα ἐν τῇ δεήσει, τῇ ἰκεσίᾳ· Σοφ. Ἡλ.137Β· || τὸ οὐδ. λιπαρός (ἰατρ.) ἐπιμόσως ἰκεσία· Λοκ. Ἐρωτ.24 τὸ λιπαρός καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι· 3) μτ. γενικ. ὁ χρομερπὸς κολακειῶν· Πλούτ. Ἡθ.

776B τῶν ἐν ἐξουσίᾳ λιπαρῶν· || πρὸς τὸ λι- παρός ὡς ἐπίρρ. λιπαρός βλλ.21· Σοφ.ΟΚ 1119.

λιπαρόσις-εως (ἡ) μτγν. ἐπιμόσως παράκλησις, ἰκεσία· Διον. Ἄλ. Ρωμ.1,81.

λιπαρία (ἡ) (λιπαρός) μτγν. παχύτης· Διοσκ.1,40. **λιπαριοειδῆ** (ἰατρ.) νεῶτ. οἰκίω. δικτυολιθῶδων ἀσθληνανθῶν φυτῶν.

λιπαριξ-ἰδος (ἡ) νεῶτ. ζωολ. γένος ὀκτανθοπε- ρυγίων ἰχθύων τῆς οἰκῆς τῶν κυκλοπεριδῶν.

λιπαρίσιος-ον ἀμφ. ἐνν. π. λυρ.· Φιλόλ.80,338. **λιπαρίτης** (ὁ) νεῶτ. ὄρυκτ. πέτρωμα ἠφαιστει- ογενές ἱστοῦ πορφυριτικοῦ.

λιπαρόβωλαξ-ακος (ὁ, ἡ) μσν. ὁ ἔχων λιπα- ρῶς, παχεῖς βῶλους· ΚΜανασσ.Χρον.226 λιπα- ροβῶλαξ ἄρουρα.

λιπαρόγαῖος-ον σχόλ. ἐπὶ χώρας, ὁ ἔχων πλού- σιον ἔδαφος· Σχόλ. Ἰλ.Σ 541.

λιπαρόζωνος-ον ὁ ἔχων λιπαρὰν, λαμπρὰν ζώ- ην, εὐπρεπῆ· Βάκχ.8,49 λιπαρόζωνοι θύγα- τρες, Εὐρ.Φοῖν.175 ὡ λιπαρόζωνο ἄνθρωποι ἄ Λατοῦς Σελαναία.

λιπαρόζωνος-ον ὁ ἔχων λαμπρὸν θρόνον· Αἰσχ.Εὐμ.806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχά- ρας, Ἄριστ.2,16, λυρ. Ἀδέσπ.140,6.

λιπαροκρήθεμνος-ον ὁ ἔχων λαμπρὸν κρή- θεμνον, κεφαλῶδεμα· Ἰλ.Σ 382 Χάρις λιπαροκρή- θεμνος καλῶδ, Ὑμν.Δημ.25,459.

λιπαρόμυξ-ον ὁ ἔχων λαμπρὸς ὀφθαλ- μούς· Λικύμν.4, Ἄριστλ.Φυσιογ.808α,34.

λιπαροπλόκαμος-ον ὁ ἔχων στίλβοντες πλο- κάμους· Ἰλ.Τ 126 αὐτίκα δ' εἴλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλόκαμος, Πίνδ.ἀπ.88,1.

λιπαροσιῶ-ἔω ἦσα. γλώσσα, τὸ καταλιπαίνειν. **λιπαρός**-α (δημ.-ἡ-ὄν) λιπαρὴ κνεῖα, κ. δημ. κυρ. ὁ ἐλαιώδης, ὁ στίλβων ἢ λάμπων ἐκ τοῦ ἐλαίου ἢ λίπους (κτ. συνθήσειαν, ἦν εἶχον ὀ ἀρσάοι Ἐλληνες νὰ ἀλείφωσι τὸ σῶμα ἐν τῇ παλαιάτῃα μετὰ τὸ λουτρὸν κ. οἱ μτγν. κατὰ τὴν εὐωχίαν)· Ὀδ.Ο 332 αλεῖ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλά πρόσωπα, Ἄριστφ. Ἱπν.536 θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ διο- νύσω· 2) ἐπὶ ἐλαίου ἢ ἐλαιωδῶν ἀντικειμένων, ὁ στίλβων, γυαλιστερός· Ξεν. Ἰονμν.2,131 ἀπόνως λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, Πλάτ.Τιμ.60Α λαμπρὸν καὶ στίλβων λιπαρὸν τε φανταζόμενον ἐλαίηρον εἶδος, Ἄριστλ.Ζ 520α,27 οἱ δ' ἐγκέφαλοι τῶν μίμελωδῶν λιπαροί· 3) ὁ ἔχων λίπος, λι- πώδης, ἐλαιώδης· Ἄριστφ.ἀπ.109 λιπαρός ἄρτος· τὰ λιπαρὰ φαγητὰ ἐλαιωδῆ, λιπώδη· αὐτ.506,1' τὸ λιπαρὸν λιπαρὰ, λιπώδης οὐσία· Ἄριστλ.ΖΜ 651α, 24 εὐπεντον καὶ εὐτροφῆς, ὅηλοι δὲ τὸ λιπαρὸν αὐτῶν· || λιπαροὶ (ἐμπλαστροί) (αἱ) ἐλαιωδῆ ἐμπλαστρα· Διοσκ.1,112, Γαλ.12,468· || κ. ἐπὶ φυ- τῶν βεβρῶσμένων με λίπος· Ἱπν.Γυν.1,66· || λι- παρὰ δόξα νεῶτ. χημ. τὰ ἐκ τῶν κεκορεσμένων ὕδρογονανθράκων λαμβανόμενα κεκορεσμένα μο- νοκαρβονικά ὀξέα· 4) ἐπὶ ὕγιουσι καταστάσεσι τοῦ ἀνθρώπου σώματος τῆς δερμάτος, εὐρωστος, στίλβων, ζωηρός· π. Ὀμ. ἐν φρ. λιπαροὶ πόδες λαμπροί, ἀπαλοί, εὐρωστοί κ. ἀνευ ρυτίδων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος (τὸ πλείστον ἐπὶ ἀνδρῶν κ πο- δῶν)· Ἰλ.Β 44 ποσάδ κ' ὑπὸ λιπαροσῶν ἐπὸστος καλὰ πέδιλα· || κ. ἐπὶ τῆς ἴρας· αὐτ.Σ 186'· || κ. ἐπὶ τῆς ὀμείδους· Ἡσιόδ.Ὀ 901 δευτερον ἡγά- γετο λιπαρὸν ὀμῆμ· || π. Ἄττ. γενν. λαμπροί, εὐρωστος· Ἄριστφ.Νεφ.1012 λιπαρὸν στήθος, Ξεν.ΚΠ1,4,11 τὰ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσι . . θηρία, ὡς μὲν καλὰ, . . ὡς δὲ λιπαρὰ ἐφανείνο, Λοκ. Ἐρωτ.13 λιπαροσῶ τοῖς χεῖλεσιν . . κατεφλεκε· 5) ὁ στίλβων, ὁ ἀκτινοβολῶν, ὁλον ἐκ κάλλους, ὕγιαις, νεότητος· Βακχ.7,1 λιπαρὰ θυγάτηρ Χρό- νου, αὐτ.5,169 λιπαρὰ ἄκοιτις· 6) ἐπὶ καταστά- σεως τοῦ βίου, πλοῦσιος, ἀναπεσιμμένος, ἡσυ-

χος, εύμαρής, ούδενός στερούμενος: 'Οδ.Λ 136 γή-
 ραί ὄσο λιπαρῷ ἀρήμενον, Πίνδ.Ν 7,99 ἦβα λι-
 παρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις,Μακεδ.ΑΠ 11,63 λιπαρά
 εὐφροσύνη' // ὄμ. ἐπί προσφοράς, πλούσιος
 πολυτελής: 'Ἰλ.196 λιπαρὰ τελέουσι θέμιστας'
 7) ἐπί πράγῃ, λαμπρός, κομψός, ὠραίος, πολυτε-
 λής: 'Ἰλ.Χ 406 ἀπό δε λιπαρῆν ἔριψε καλύπτρην
 τῆλός, 'Ἡσιόδ.Θ 63 λιπαροί τε χοροί καὶ δώματα
 καλά, Βακχ.15,29 λιπαρὸς δρόμος, αὐτ.1,47 λιπα-
 ροὶ στέφανοι, ΚΔ'Αποκ.18,15 πάντα τὰ λιπαρά
 καὶ τὰ λαμπρά ἀπῆλθεν ἀπό σου' // ἐπί τῶν
 τεχνῶν φρουρίου,ὁ καλῶς, ἱσχυρῶς ἐκτισμένος, ὄγ-
 κώδης, παχύς: 'Ὀδ.Ν 388 Τροίης λύομεν λιπαρά
 κρήδενα' // ἐπί τῆς ἐλαιώδους ὀμαλοτήτος
 τῆς ἡρεμοσύνης θαλάσσης, εὐχάριστος: Θεόδωρ.
 22,19 λιπαρὴ δὲ γαλήνη ἄμ πέλαγος' πρβλ. Γαλ.
 'Ἐπιγρ.δ,5' // κ.γενικ.: Καλλ.Δηλ.155 λιπαρὸς ὄρισος,
 'Ορφ.Ἰγμν.59,4' // κ. ἐπί ὁσῶν: 'Ἀριστ.Ψυχ.421,
 30 λιπαρὸς ὄσμη' // κ. νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, πα-
 χύς, γόνιμος, εὐφορῶς, ὡς ἐπίθ. χωρῶν: 'Ἰγμν.
 Ἀπολλ.38 ἡ νήσων λιπαρωτάτη ἐν ἀλλ κείται,
 Θεογν.947 λιπαρά πόλις, Πίνδ.Ο 14,2 λιπαρὸς 'Ορ-
 χημένος, αὐτ.Π 2,3 λιπαρά Νάξος' // λιπαροί
 Ἀθηναί ἐπίθ. τῶν Ἀθηνῶν, πβ. κτ. ἀναφορῶν
 πρὸς τὴν ἐν Ἀττικῇ βλάστησιν καὶ καλλιέργειαν
 τῆς ἐλαίας: Πίνδ.1,2,20 τὰς λιπαρὰς ἐν Ἀθά-
 ναις' πρβλ. 'Ἀριστφ.Πεφ.300 ἔλθωμεν λιπαρὰν
 χθῶνα Παλλάδος' // λιπαρὸν τὸ χρομὰ τῆς πό-
 λεως ἐπὶ τῆς Νεφελοκοκκίγιας: αὐτ.'Ορν.826'
 // ἐπί τῶν ποταμῶν, ἀφθονός: Αλοχ.'Ἰκ.1028 λιπα-
 ροῖς χεῦμασι γαίας,
λιπαροστέλεχος-ον μων. ὁ ἔχων παχὺ στέ-
 λεχος: Κ Μανασσ.Χρον.92 λιπαροστέλεχος πίτυς.
λιπαρότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πάχος, ἡ πα-
 χύτης: 'Ἀριστ.Ζ1 522a,21 ὄπαρκει ἐν γάλακτι λι-
 παρότης' // κτ. πληθ. παχέται οὐσίαι: 'Ἰνπ.Προγν.
 40' // 2) λαμπρότης, λάμψις: Πλούτ.'Ἠθ.670ε.
λιπαρότροφος-ος-ον ὁ εὐσαρκός: Πίνδ.ἀπ.1,6.
λιπαρότροφος-ος-ου-ον μτγ. ὁ ἔχων λαμ-
 πρὸν, στιλπνὸν δέρμα, σῶμα: Θεόδωρ.2,165 χαιρε,
 Σελαναία λιπαρόχροε.
λιπαρόχρους-ωτος (ὁ) ἡ μτγ. ὁ λιπαρόχρους
 βλλ.: Θεόδωρ.2,102 ἀγαγε τὸν λιπαρόχρων.
λιπαρῶ-ῶ ἐπιμένο, ἐπιμένο, ἐπὶ ἐπιμόνω ἀν-
 τιστάσεως: 'Ἠρ.8,144 λιπαρῶμεν ὠτω, ὄκωσ
 ἀν ἔχωμεν' μτ. πτχ.: αὐτ.1,94 τοὺς Λυδοὺς τέως
 μὲν διάγειν λιπαρέοντασ (ἴδι ἡ Λυδοὶ ἐπὶ ἠκκο-
 λοῦθου ἐπιμόνοντες, καίτερ πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς
 πείνης) κ' ἀντιστρόφως ὡς ὀρθολεκτικῶν ρ.μτ.πτχ.:
 αὐτ.9,45 λιπαράετε μόνοντες (ἐπιμένετε διατηροῦν-
 τε τὴν θέσιν σαε) κ. μτ. δοτ. αὐτ.5,19 νεὺδὲ λιπά-
 ρε τῆ πόσει (μηδὲ ἐξακολουθεῖν ἀτὶ πίνης), Διογ.Λ
 6,66 λιπαρὲ τῆ ἑταίρασ' // 2) ἐπὶ ἐπιμόνω δειξ-
 σεως, ἀπολ. ἐπιμένο δεόμενος, ἐπιμόνωσ παρα-
 καλά, γίνωμα φορτικῶς, ἐνοχητικῶς (νεώτ. σύνθ.
 προσλιπορῶ): 'Ἠρ.1,86 λιπαρέωντων δεε αὐτῶν καὶ
 δχλων παρεχόντων, Αλοχ.Πρ.520 τοῦτ' ὄσο ἀν ἐκ-
 πῆθοιο μηδὲ λιπαρῆ, 'Ἀριστφ.'Αχ.452 νεοῦο γλι-
 σχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τε, Πλάτ.Κρατ.413C λι-
 παροῦντος οὖν ἐμοῦ, Μέν.Ἐπιρρ.54, 'Ἠρώδ.δ,6,
 28' // μτ. αἰτ. κ. ἀναρφ. ἱκετεύω, παρακαλῶ
 θερμῶς τινα νὰ πράξῃ τ: Αλοχ.Πρ.1004 λιπαρῶσω
 τὸν μέγαν στυγοῦμενον . . λυθαί με δεσμών
 τῶνδε' // μτ. γενικ. κ. ἀναρφ.: Σοφ.ΟΤ 1435 τοῦ
 με χρείας ὠδε λιπαρεῖς τυχεῖν; ἴθινα χῆριν τό-
 σον ἐπιμόνωσ ἱκετεύεις ἀ ἐχης παρ' ἐμοῦσι', Τελεκλ.
 38 ἔμπυγενέσθαι . . μ' ἑλιπαρεῖ . . μάζαισ (θερμῶς
 μὲ παρακαλῶ) ἀ λάθω γνωριμῶν τῶν πλακουστῶν'
 // μ.μτ. αἰτ.: Δημ.581 ἐξαιτήσεσθαι καὶ λιπαρῶσειν
 παρ' ὀμῶν αὐτῶν ἐν ἐκλιπαρῶση ἀπὸ ὀμῶσ αὐ-
 τόν; κ. παθ.: Ξεν.'Ἐλλ.3,5,12 λιπαροῦμενοι ὑπ'
 ἐκείνων πάντων.

λιπαρωμένος-η-ον μων. ὁ πλήρης λίπους, ἐκ-
 χύς: Πρῶδρ.1,197 καὶ μονοκῶλον μερτικόν ἐκ
 τὰ λιπαρωμένα.
λιπαρῶς ἐπίρρ. ἐν λίπει, εἰς λίπος: 'Ἰνπ.Γυν.1,66
 λιπαρῶς ἐθνεῖν, Γαλ.9,677 λιπαρῶς ἠρτυμένον'
 // μετὰ λίπους, μετ' ἱλίπος: 'Ἰνπ.'Ἀρθρ.9 λιπαρῶς
 ἀνατρίβειν' // 2) λαμπρῶς, εὐμορῶς: 'Ὀδ.Δ 210
 λιπαρῶς γηρασκέμεν, Ἐλλ.'Ἐπιγρ.μω.451 πλῆσαν-
 τὰ λιπαρῶς κύκλον ἐτῶν ἐκατόν.
λιπαρῶφ-ῶπος (ὁ) ὁ ἔχων λαμπρὰν δφιν: Φι-
 λόξ.2,1 λιπαρῶφ τράπεζα.
λιπάσ (τὸ) μτγν., γενικ. λίπασ, δοτ. λίπασ, τὸ λί-
 ποσ βλλ.: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2,3, αὐτ.'Οξ.Νοῦσ.1,1).
λιπάσις (ἡ) νεώτ. χημ. ἐνζυμοσ βλλ. ὄλη.
λιπάσματος-ατος (τὸ) κ. νεώτ. παχύτης, πάχος:
 'Ἰνπ.Τροφ.16, 'Ἡλιδ.π.'Ορειδ.46,22,Γαλ.15,316' // οὐ-
 σία παχύνομοσ: Πλούτ.'Ἠθ.771β, ΠΔΝε.8,10 πο-
 ρεῦσέθε, φάγετε λιπάσματα, καὶ πίετε γλυκιά-
 σματα' // ὀλοήθ: Μαν.4,345' // λιπάσμα ὀφθαλ-
 μῶν τὰ δάκρυα: Ἐπικ.Π.Κλειουῆδ.2,1' // 2) εἰδ.νεώτ.
 οὐσία προσπιθεμῆσ τὸ ἐδάφωσ πρὸς αὐξή-
 σιν τῶν θρεπτικῶν διὰ τὰ φυτὰ οὐσίαν αὐτοῦ.
λιπάσιος (ὁ) μτγν. νεώτ. ἐπάλειψις, ἀειμῆμα διὰ
 λίπους, ὀλοήθ: Διοσκ.'Ἀλεξ.14, Παῦλ.Αγ.2,48'
 // 2) εἰδ. νεώτ. πλουτισμὸσ τοῦ ἐδάφωσ δι' οὐ-
 σιῶν πρὸς αὐξήσιν τῶν θρεπτικῶν διὰ τὰ φυτὰ
 οὐσίαν αὐτοῦ, ἄ. λιπανσις.
λιπαυγῆς-οῦς-εὶς ὁ στερούμενος φωτῶσ, σκετι-
 νός: 'Ορφ.Ἰγμν.18,2' // 2) τυφλός: Πλάτ.Νεώτ.
 ΑΠ 9,13.
λιπαυγῶ-ῶ μτγν. χάνω τὸ φῶσ μου, τυφλῶνο-
 μ: Βασ.Βί.'Αγ.Ὀθέλης 1,266.
λιπαυρῶ-ῶ (αἰρα) εἶμαι ἡσυχός, διατελῶ ἐν
 νημερῶ: 'Ἡσ. «λιπαυρεῖ» αἰρα ἐπιλέλοισεν».
λίπῶ (λίπας-λίποσι, ἐπ. ἐνεστ. λιπόω [ἰ.γρ.
 ἐν 'Ὀδ.Τ 72], μτχ. λιπῶν, ὀμαλός τ. γ' πληθ. ἐνεστ.
 ὀριστ. λιπῶσιν κ. μτχ. λιπῶν, λάμνω, γυαλί-
 ζω: 'Ὀδ.Τ 72 ἡ ἑτι οὐ λιπόω [ἰ.γρ. ἀντὶ ρηπῶδ']
 // 2) εἶμαι παχύς, ἐγγυμοσ, ζουμερός: Φούν.Κωμ.38,
 Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,324 πέμματα .. λιπῶσιν, Καλλ.
 ἀπ.14, Νικ.'Ἀλεξ.487, Φιλ.1,542, Πλούτ.'Ἠθ 206F'
 // 3) μτθ. χρίω, ἀλείφω, λιπαίνω: Νικ.Ἰοηρ.81 κεθρί-
 δασ ἐνθρύπτων λιπόσις εὐπρέπια γυα.
λιπέλιον (τὸ) μτγν. γλώσσα, τοῦ ριζογῆσ οἶνι, λι-
 παρῶν, παχὺ ἔλαιον: Σέρβ.εὶς Οὐεργίλ.'Ἐκλογ.5,68.
λιπερόδολιον (τὸ) νεώτ. ἐμβόλιον παρασκευαζό-
 μενον δι' ἐναυωρῆσεωσ τῶν μικροδιακῶν αωματῶν
 ἐντόσ λιπαρῶσ οὐσίασ.
λιπεργάτης (ὁ) ἄ λείπων, ἐγκαταλείπων τὸ ἑαυτοῦ
 ἔργον (ἰδιορθ. εἰς λιπερνήτης βλλ.1: Λόγγ.2,22.
λιπερνήτης-ητος (ὁ) παρίας, ἀπόδθλητος, ἀπερριμ-
 μένος: Ἀρχιλ.50 ὡ λιπερνήτης πολῖται' // 2) γλώσσα.
 ὀρφανός.
λιπερνήτης (ὁ) μτγν., θηλ. λιπερνήτης-ἴδος ὁ λι-
 περῶν βλλ.: Μακεδ.ΑΠ 9,649, ΕΜ 566,50 (ἰδιορθ.
 η. Λόγγ.2,22 ἀντὶ λιπεργήτης).
λιπεραυρῶσ-ορος (ἡ) κ. -ἄνωρ ἡ ἐγκαταλιποῦσα
 τὸν ἑαυτῆσ ὄνορα, ἐπὶ τῆσ Ἐλένης: Στρηλχ. 26,5.
λιπήματι 'Ἡσ. εοι ἐν τῷ προσήκοντι χράνω μὴ
 γεννώμενοι.
λιπή (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν φιλόρα ἡ ὠραιοσυνθῆ.
λιπιναί (αἰ) νεώτ. χημ. τὰ λιποεἶδη βλλ.
λιποαιμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ παρουσία λίπους
 ἐν τῷ αἵματι, ἄ. λιφαίμια.
λιποδαφῆς-οῦς-εὶς νεώτ. ὁ ἐλλήνης κατὰ τὸ βά-
 ρος, ὁ μὴ ἔχων τὸ προσδιωρισμένον βάρος: ἄρ-
 τος λιποδαφῆσ, -λιποδαφῆ σταθμά.
λιπόβη 'Ἡσ. ενεορῶσ.
λιποβλάστημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ λίπωμα βλλ.
λιποθλάφαρος-ον μτγν. ὁ ἄνευ βλεφαρῶν, ὁ
 ἐστερηνόμοσ τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλός, ἀόματος:
 Νῶν.Εὐαγγ.'Ἰω.9,1.

Λιποδοτανά-έω μτγ. εἶμαι ἄνευ βοτάνης, χλόης· Πλάουτ. Ήβ. 182Ε χιονοδόλος ἡ ὥρα γενομένη λιποδοτανεῖν ἐπίσπειε τὴν χάραν.

Λιποδάκτωρ-ον μσν. ὁ λιπόθηλος βλ. λ.: Εὐστ. 1752, 01.

Λιπογάμια (ἡ) νεώτ. βλάστησις ἐμβρυοειδοῦς φυτοῦ ἄνευ γυμνοποίησης εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκ γυμνοποίησης παραγομένου ἐμβρύου.

Λιπόγάμος-ον ὁ καταλιπὼν τοὺς δεσμούς τοῦ γάμου τὸ θῆλ. ἡ λιπόγαμος ἡ μοιχαλίσ, ἐπὶ τῆς Ἑλένης: Εὐρ. Ὀρ. 1305 τὰν λιποπάτορα λιπόγαμὸν τε· πρβλ. λιποσάνωρ.

Λιπόγειος-ων μτγ. ὁ ἔχων ἔλλειψιν γῆς, ὁ ἐστερημένος γῆς: Μακάρ. Ὀμ. 145.

Λιπόγληνος-ον μτγ. ὁ ἄνευ γληνῶν, ἀόμματος, τυφλός: Νόν. Δ 37, 517.

Λιπόγλωσσος-ον μτγ. ὁ στερομένος γλώσσος: Νόν. Δ 26, 281.

Λιπογνώμων-ονος (ὁ) ὄμορ. τοῦ λιπογνώμων βλ. λ.

Λιπογονία (ἡ) νεώτ. ἡ παραγωγή ἡ ἐναποθεσις λίπους ἐν τῷ ὀργανισμῷ.

Λιπογράμματος-ον μσν. ὁ ἐξ οὗ ἔλλειπει ἐν γράμματι Σουῖδ. ἐν λ. Νέατωρ: Εὐστ. 1379, 55.

Λιπογυῖος-ον μτγ. ὁ ἐστερημένος ἐνὸς μέλους τοῦ σώματος, ἠκρωτηριασμένος, χωλός: Πλάτ. Νεώτ. ΑΠ 9, 13.

Λιποδαῖος-οὐς-ές ὁ ἐξ οὗ ἔλλειπουν τὰ ἀνογκία τοῦ βίου: Πυθ. Ἐπιστ. 2.

Λιπόδερος-ον μτγ. κ. μσν. ὁ ἄνευ δέρματος, ὁ μὴ ἔχων δέρμα: Ἰππιατρ. 26· ὁ μὴ ἔχων ἐπιδερμίδα, ἐπὶ ἐλάκων: Σωρ. 1, 103· 2) ὁ περὶ-ετρημένος: Δισκ. 2, 82, Κρίτ. ἱατρ. π. Γαλ. 12, 449, Γαλ. 19, 445, Παῦλ. Αλγ. 6, 53.

Λιποδερμά-έω μσν. εἶμαι ἄνευ δέρματος, χωρὶς δέρμα: Ἰππιατρ. 26.

Λιποδερμία (ἡ) νεώτ. καταγασία δερμάτων ἀγρῶν ζώων ἡ ἡμέρων διὰ λίπων.

Λιποδόχη (ἡ) νεώτ. ἀγγεῖον δεχόμενον τὰ λίπος.

Λιποδάνης-οὐς-ές μτγ. ὁ ἔχων ἔλλειψιν δυνάμεως: Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 6 (πρβλ. ἀδρανής).

Λιποδανῶ-έω μτγ. ἔχω ἔλλειψιν δυνάμεως: Γαλ. 10, 842.

Λιποειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ προσομοιάζων πρὸς λίπος: ἢ ὁ ἔχων λίπος.

Λιποζύων ἴσθ. «μοναζόντων».

Λιπόθηλας-ον (θηλή) μσν. ὁ ἐστερημένος τῆς θηλής, τοῦ μαστοῦ, ἐπὶ χοιριδίων γεννηθέντων τὸν χειμῶνα ἄτινα ἀπωθοῦσιν αἱ μητέρες αὐτῶν, διότι οἱ μαστοὶ αὐτῶν σπανίζουσι γάλακτος: Γεωπ. 19, 6, 8.

Λιπόθριξ-τριχος (ὁ, ἡ) ἱατρ. θριξ ἡ μτγ. ὁ μὴ ἔχων τρίχα, ἀτριχος: Αἰλ. Ζ1 17, 4, Νόν. Δ 11, 510.

Λιπόθρους-οος-ουν-οον μτγ. ὁ ἄνευ φωνῆς, ἀλαλος, ἄφωνος, ἐπὶ τῆς Ἥχουδ.: Νόν. Δ 4, 327.

Λιποθύμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ., ὄσμ. λιποθύμασια ἡ λιποθύμια βλ. λ.: Τζέτ. Χιλ. 12, 391.

Λιποθύμια (ἡ) κ. νεώτ., ὄσμ. κ. λιποθύμιαι αἰφνίδια καὶ παροδικῆ ἀπώλεια τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς κινήτικότητος, ὀφειλομένη εἰς ἐγκεφαλικὴν ἀναίμια, λιποθύμια: ἴπν. Ἀφορ. 1, 23, Πλάουτ. Πομπ. 49 ὥσπερ ἐκ λιποθύμιας αὐτοῦ μαραινόμενῆν τὴν δύναμιν ἀρχὴν νεῖα πάλιν ἀναζωπυροῦντας.

Λιποθυμικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς λιποθύμιαν: ἴπν. Ὑγρ. 2, Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ. 7, 7.

Λιποθύμισμα (τὸ) ὄσμ. τὸ λιποθύμιον βλ. λ.

Λιποθύμιος-(ἡ)-οῖν νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ περιεσῶν εἰς λιποθύμιον, ὁ ὀνοβαλὼν τὰς αἰσθησεις του αἰφνίδια: ἐπεσε λιποθύμιος ἀπὸ τῶν φόδων.

Λιποθύμιω-έω κ. νεώτ. κ. ὄσμ. πάσχω λιποθύμιαν, ἀποβάλλω αἰφνίδια τὰς αἰσθήσεις μου, λιποθύμα: ἴπν. Ἀρθρ. 68, Πλάουτ. Ἐμ. 10 λιποθύμιος ἀποθαίνει εὐθύς, Γαλ. 1, 139· ὄσμ. λιποθυμιόμενος ἐπὶ ἤχου, ὁ πολὺ σιγανάς, ἔε-

φυξιμένος: Σολωμ. Ἑλ. Πολ. 3, 6, 4 ἀνάκουστος κελαϊδιστός καὶ λιποθυμιόμενος.

Λιποθύμια (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ βρεχτικὸν βλ. λ. οξὺ.

Λιποκέντρος-ον μτγ. ὁ ἐγκαταλείπων, ἀφήνων τὸ κέντρον αὐτοῦ ἐν τῇ πληγῇ: Λυρ. Ἄλ. Ἀδέσπ. 7, 15 λιποκέντροι μέλισσαι.

Λιποκλήλη (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ πρόπτωσης λιπώδους ἱστάθ. συνηθ. προπεριτοναϊκῆ, διὰ τινος σχίσματος τῆς λευκῆς γραμμῆς.

Λιποκίθαιον (τὸ) νεώτ. ὁ χώρος τῶν ἐδρῶν τῶν ἀφόνων τῶν τροχῶν τῶν σιδηροδρόμων, ὁ ὁποῖος πληροῦται δι' ἐλαίου διὰ τὴν αὐτόματον λιπανσιν τῶν τριβῶν αὐτῶν.

Λιποκόπρος-ον βλ. λιποκόμος.

Λιποκρεως-ων μτγ. κ. μσν. αἶτ. πληθ. λ(ε)ιποκρέως, ὄνομαστ. οὐδ. -κρεα, ὁ ἀποβάλλων σάρκα, ὁ ἰσχανόμενος, γινόμενος ἰσχνός, ἀδύνατος· πρβλ. Σουῖδ.: Τζέτ. Χιλ. 11, 60 Ἴλιπσοι δ' εἰσιν οἱ τὰς πυγὰς ἔχοντες λιποκρέως ἢ κ. κτ. πληθ. οὐδ.: Φιλόν. Ἰω. Ὑπομν. ΖΓ 200, 22.

Λιποκτέωνος-ον μτγ. ὁ ἄνευ κτημάτων, ἀκτῆμων, πτωχός, πένθος: Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 576.

Λιποκόμος-ον μτγ. ὁ ἄνευ κώτης, λαθῆς: Φαν. ΑΠ 6, 307 λιποκόμος φογαγιάδος ἰδιόφρ. ἀντὶ λιποκόπτου ἡ λιποκόπρου.

Λιπολευσία (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ ἐν τῷ ἐντέρω τελομένη χημικὴ ἀποσύνθεσις τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν εἰς γλυκερίνην καὶ λιπασὰ ἡ πιμελικά οξέα.

Λιπολευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ διαλύων, ὁ καταστρέφων τὸ λίπος δι' ἀποσυνθέσεως.

Λιπομαρτυρία (ἡ) νεώτ. νομ. ὄρος ἵεκ τοῦ ἐν τῷ ἀττ. δικ. λιπομαρτυρίου βλ. λ.) ἡ μὴ προσέλευσις ἐν ποινικῇ δίκῃ μάρτυρος νομίμως κλητευθέντος καὶ μὴ ὑποβαλόντος ἐγγράφως ἀποδεδειγμένον βῆσμον αἰτιολογίαν τῆς ἀπουσίας του, ἐπάγουσα κατ' ἀπὸ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου ποινὴ ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ εἰς ὃ ἐδεῖ νομ. προσέβη δικαστηρίου.

Λιπομαρτύριον (τὸ) ἀττ. δικ. κ. λειπεμαρτύριον ἡ μὴ εἰς ποινικὴν ἢ ἀστικὴν δίκην προσέλευσις κλητευθέντος μάρτυρος, ὅστις εἶχεν ἤδη ὁμολογήσει ἴστανκοῦνται ἄλλ' οὐχὶ ἐνώπιον δικαστηρίου γνωστὰ αὐτῷ γεγονότα ἀφοραῖοντα εἰς τὴν ἐκδίκασημένη ὑπόθεσιν· Πολυδ. 1, 8, 36 λειπομαρτύριον δὲ κατὰ τῶν ἰδόντων μὲν καὶ μαρτυρήσαντες ὀμολογησάντων, ἐν δὲ τῷ καιρῷ τὴν μαρτυρίαν ἐκλειπόντων: Δημ. 1190 ἔλιπε (ὁ Ἀντιφάνης) τὴν μαρτυρίαν πεισθείς ὑπὸ τούτου· τιθέντος δὲ μου αὐτῷ τὴν δραχμὴν τὸ λιπομαρτύριον, κατὰ τὸν νόμον.· ἢ λιπομαρτυρίου δίκη ἀττ. δικ. ἡ ὑπὸ διαδίκου ἐγερθεμένη δίκη κατὰ τοῦ ὑποσχόμενου ὅπως μαρτυρήσῃ καὶ μὴ κατὰ τὴν διοδικασίαν προσεβλήσας: Λυσ. ἀπ. 3215.

Λιπομάρτυρος-ορος (ὁ) νεώτ., ὄσμ. -μαρς ὁ ἐνοχος λιπομαρτυρίας βλ. λ.: ΜΜ νά πῆρ στῆν Τρί-πολι πού ἴτανε λιπομάρτυρας.

Λιπόμαστος-ον μτγ. ὁ καταλιπὼν τοὺς μαστοὺς τῆς μητρός, ὁ ἀπότιφος: Γρηγ. Ναζκ. 1, 139.

Λιπομητρ-ορος (ὁ, ἡ) μτγ. ὁ ἐστερημένος μητρός, ὀρφανὸς ἀπὸ μάννα: Φιλίππ. Θεσσ. ΑΠ 9, 20 λιπομητρὸν παῖς.

Λιπομορία (ἡ) ἴσθ. ἐδῶδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίου κατεσῶς, ἐκ δὲ τῆς ρίζης φέρων βλαστούς.

Λιπόνυκτος-οος (ὁ, ἡ) ὁ ἐγκαταλείπων τὴν νύκτον, ὁ λιποτάκτης ὅπῃ τοῦ ἐν φῶ ὑπηρετεῖ πλοίου: Αἰσχ. Ἀγ. 212 πῶς λιπόνυκτος γένωμαι ξυμμοχλῆας ἀμαρτῶν; Ἰδ. ἔρμ. π. Ἐρμ. ὡς παθ. ὁ ἐγκαταλειπόμενος ὅπῃ τοῦ πλοίου· πρβλ. λιπόνυκτος.

Λιποναούτης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐγκαταλείπων τὴν ἐν τῷ πλοίῳ ὑπηρεσίαν του, λιποτάκτης: Θεόδωρ. 13, 73 Ἡρακλέην δ' ἠρώες ἐκερτόμεον λιποναύταιν, Ἀνών. π. Σουῖδ.· ἢ νεώτ. ναυτ. λιπο-

ναυτίος ἐνδῆμος ὁ ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς ἡμέρας ἀδικαιολογητῶς ἀπουσιάζων τῆς ὑπηρεσίας του ναυτῆ· || λιποναυτῆς ὑπερῆριος ὁ ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς ἡμέρας ἀδικαιολογητῶς ἀπουσιάζων τῆς ὑπηρεσίας του ναυτῆ καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ εξωτερικὸν ἀνευ ἀδείας.

Λιποναυτίου ἡ λειπ- γραφή ἀγωγή κατὰ τοῦ ἔγκυ καταλειπόντος τὸ πλοῖον ἢ τὸ καθῆκόν του ἐν τῇ θαλάσῃ· Πολυδ.8,42 «λειποναυτίου μὲν ἐκρίνετο ὁ τὴν ναῦν ἔλλειπων, ὡς περὶ τὴν τὸξιν λειποταξίου».

Λιπόνωσ-ων ὁ λιπόνωσ βλλ., ὁ λιποτάκτης· Δημ.1226 ἀναγνώσεται δὲ καὶ τὸν νόμον... καὶ τοὺς λιπόνωσ, Λοκ.Κατὰπλ.4 τρουτοὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδοράντα μεταδιδῶν ὄλλου δειν λιπόνωσ ὑμῖν τῆμερον ἔγενόμην (δ.γρ. λειπόνωσ).

Λιπόνηρος Ἡσ. «λιαν πονήρος».

Λιπόξυλοσ-ον ὁ ἐστερμημένος ξύλου· 2) μῦθ. ὁ ἐλλιπής, ἀδύνατος, ἀνεπαρκής· Ἐμν.71,1 λιπόξυλοσ πιστίσ· πρβλ. αὐτ.21,2.

Λιπόναισ-παιδοσ (δ,ῆ) μῦθ. κτ. πληθ. μῦθ. τοῦ οὐδ. ὁ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν παιδῶν, ἀπαισ, ἀτεκνοσ· Μαν.4,584 λέχη λιποπάδα.

Λιποπάτρισ-ιδοσ (δ,ῆ) μῦθ. κ. μ. μ. ὁ ἐγκαταλειπὼν τὴν πατρίδα του, ὁ φυγάσ· Νόνν.Δ.1,131· 2) ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ὁ ἐπιφέρων λήθην τῆσ πατρίδοσ· Λέων Φιλ.ΑΠ.15,12 λωτοφάγων γλυκερὴν λιποπάτριν ἐδώδῃν.

Λιποπάτωρ-οροσ (δ,ῆ) ὁ ἐγκαταλειπὼν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· Ἐυρ.Ορ.1305 λιποπάτωρ λιπογάμων τε.

Λιποπινάξ-ακοσ (δ) νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸσ συλλογὴν γραμματοσῆμων, πινάξ τῶν ἐλλιπόντων ἀπὸ τῆσ συλλογῆσ γραμματοσῆμων.

Λιπονθῶ (ῆ) ὁ θάνατοσ, ἡ καταστροφή· Τιμόθ. Πέροσ.106.

Λιπόνωσ-οσ-οιν-οον ὁ ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τῆσ πνοῆσ, ἀπνοιοσ, νεκρόσ· Μελέαγρ.ΑΠ.12,132, αὐτ.ΑΠ.4,110,5· 2) ἐπὶ τοῦ Ἄδου, ὁ ἀνευ πνοῆσ, ὅπου ἐπικρατεῖ νεκρική σιγή· Ὀρφ.Ἰν.18,9.

Λιποπόλισ-ιοσ (δ,ῆ) κ. λιποπόλισ βλλ., ὁ λειπὼν, ἐγκαταλειπὼν τὴν πόλιν· Ἡσ. ἐν λ. Περνήνσ.

Λιποπόλεμοσ-ον μῦθ. ὁ ἐγκαταλειπὼν, ὁ παραπίπτοσ τὸν πόλεμον· Νόνν.Δ.35,389.

Λιποπόλιε-ιοσ (δ,ῆ) μῦθ. κ. π. Ἡσ. λιποπόλιε ὁ ἐγκαταλειπὼν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν· Νόνν.Δ.9,78.

Λιποπωγώνια (ῆ) ἡ ἔλλιφιπ πώγωνιοσ· Κράτ.22.

Λιπόρρινοσ-ον (λειπῶ, ρινόσ) μῦθ. ἐπὶ τοῦ Μαραθίου, ὁ ἐστερμημένοσ δέρματοσ, ὁ ἐκδορεῖσ· Νόνν.Δ.1,44· 2) (λίποσ) ἐπιθ. τῆσ σαλαμάνδρασ, ὁ ἔχων παχὺ, λιπόδεσ δέρμα· Νίκ.Ἀλεξ.537.

Λιπορτοσ Ἡσ. «σβακτηρία».

Λιποσ-οσ-εοσ (τῷ) κ. νεώτ.εὐθνηκτοσ ὀργανική οὐσία εἰσ τὸ σῶμα τῶν ζῶων, στέαρ, πάχοσ, ἔζυγι· Ἀριστλ.Μακροδ.467,4,3, Παιλλ.ΑΠ.9,377,8 χνόσ λίπη· πρβλ. Ἀριστλ.Πρ.935θ,20· || ἐπὶ αἵματοσ, ἡ πυκνότισ αὐτοῦ· Αἰσγ.Αγ.1428 λίποσ αἵματοσ (δ. ἔρμ. κηλίσ αἵματοσ), Σοφ.Ἀντ.1022 βερβάτοσ αἵματοσ λίποσ (πρόσφατον αἶμα φουεβῆτοσ)· 2) ἐπὶ φυτικῶν οὐσιῶν κ. ἄ., πάσα οὐσία ἔχουσα ἀνάλογον πρὸσ τὸ λίποσ σῆσασιν, τὸ ἐκ τῶν φυτῶν ἔλαιον· Σοφ.ἀπ.398 λίποσ ἔλαιοσ, Θεόδωρ.Φί.3,18,3,Καλλ.Ἀπόλλ.39 οὐ λίποσ Ἀπόλλωνοσ ἀποτάζουσιν ἔθειραι, -φυτικά λίπη· 3) νεώτ. λίποσ πτωματικὸν τὸ προῖδν τῆσ ἀποσυνθέσωσ τῶν λευκιματωδῶν οὐσιῶν τοῦ πτώματοσ.

Λιποσαρκε-οὐσ-έσ μῦθ. ὁ λιπόσαρκεσ, ἰσχνόσ, κοκκαλιάρησ· Μαν.1,55, Μακεδ.ΑΠ.1,374 λιποσαρκήσ παρείσ, Ὀπν.Κυν.2,106 (δ.γρ.).

Λιποσαρκία (ῆ) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ ἔλλιφιπ σαρκοσ, ἰσχνότησ· Σχόλ.Ἡσίοδ.Α.268· 2) νεώτ. γενική ὑπερτράφεια τοῦ ἐν τῷ ὀργανισμῷ λιπόδοσ ἰστού· πρβλ. παχυσαρκία, πημῶσισ.

Λιπόσαρκεσ-ον κ. μ. μ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πολλὰσ σάρκασ, ἰσχνόσ, κοκκαλιάρησ· Ἰππ.Ἐπιστ.17, Ὀπν.Κυν.2,106 (δ.γρ.)· 2) κτ. περίφρ. σκῆνοσ λιπόσαρκεσ ὁ σκελετόσ· Ἐπιγρ.· 3) ἐπὶ πτηγῶν, ὁ ἀφῆνων ὀδὴν· Ἰππιατρ.77.

Λιποσαρκῶ-έω κ. μ. μ. γίνωμι λιπόσαρκεσ, ὄντιθ. ἀδρόνομαι· Θεόδωρ.Φί.8,11,4 (δ.μ.φ.γρ.), Ἰππιατρ.26.

Λιπόσαρφ-ακοσ (δ,ῆ) μῦθ. ὁ λιπόσαρκεσ βλλ.: Ὀπν.Κυν.2,106 (πιθ.).

Λιποσθενῆσ-οὐσ-έσ μῦθ. ὁ μὴ ἔχων σθένεσ, δύναμι, ἀδύνατοσ, ἀνίσχυροσ· Νόνν.Δ.14,101.

Λιποστώ-έω λεξ. στεροῦμαι σίτου, ἔχω, πάσχω ἔλλιφιπν τροφῆσ· Σουίδ.

Λιποστώ-ακοσ (δ,ῆ) μῦθ. ὁ καταλιπὼν τὴν σκιάν, ὁ μὴ σκιοζόμενοσ, φωτεινόσ ἐμφανήσ· Νόνν.Δ.10,186 λιπόσκιοσ ἀχῆν· 2) ὁ μὴ ρίπτων σκιάν, ὁ μὴ σκιοζόμεν· Νόνν.Δ.2,93 λιπόσκιοσ δένδρα.

Λιποσταγονίδιον (τῷ) νεώτ. μικροσκοπικὸν συστατικὸν τῆσ λιπόδοσ οὐσίασ τοῦ γάλοκιοσ τῶν θηλαστικῶν ζῶων, ἄ. λιποσφαίριον.

Λιποστέφανοσ-ον μῦθ. ἐπὶ φύλλων, ὁ λιπὼν τὸν στέφανον, ὁ πεσὼν ἐκ τοῦ στεφάνου· Παθλ. Σιλ.ΑΠ.6,71 σοὶ τὰ λιποστέφανῶν διατίλιματα μύρια φύλλα.

Λιποστράτια (ῆ), ἰων. -τη ἡ πράξισ τοῦ λιποστρωθῶ, ἡ ἐγκατάλειφιπ τῶσ στρατοῦ· Ἡρ.5,27 τοὺσ μὲν λιποστρατίησ ἐπὶ Σκυθὰσ αἰτιεῦμενοσ, Θεοκ.δ,76 ὡσ ἐπὶ τοῦ Μήδου τιμωρίσ, τοὺσ μὲν Ἰπποκράτην, τοὺσ δὲ ἐπ' ἀλλήλοισ στρατεύσοι.

Λιποστράτιον (τῷ) ἡ λιποστράτια βλλ.: Θεοκ.1,99 αἰτία δὲ ἄλλα τε ἦσαν τῶν ἀποστάσεων... καὶ λιποστράτιον ἐφ' τῷ ἐγένετο· || λιποστρατίου δίκη καταγγελία καὶ δίκη κατὰ πινοσ, ὁμοσ ἐγκατέλειπε τὸν στρατόν εἰσ δὲν ἠτο κατατεταμένωσ, ἄ. λιποστρατίου γραφή· Πολυδ.8,40.

Λιποστράτιωτῆσ (δ) μῦθ. ὁ ἐγκαταλειπὼν τὸν στρατόν, λιποτάκτησ· Αππ.Λιβ.195 τοῦ νόμου λιποστρατίωτη ἐν τῷ πολεμῷ ἡγομῆνοσ τὸν ἀποχωροῦντα πορρωτέω σάλπιγγιοσ ἀκοφῆσ.

Λιποστράτιοσ (δ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποφυγὼν τὴν στρατεύσειν, φυγόστρατοσ.

Λιποστράτῶ-έω σχόλ. ἐγκαταλείπω τὸν στρατόν, ἀρνοῦμαι νὰ ὑπηρεθῶ ἐν τῷ στρατῷ, λιποτακτῶ· Σχόλ.Ἀριστφ.Ἰππ.226.

Λιποσφαίριον (τῷ) νεώτ. ἄ. λιποσταγονίδιον βλλ.

Λιποσμοσία (ῆ) μ. μ. ἰσχυνοσ, λεπτότισ τοῦ σῶματοσ· Ἀχμ.Ὀνειροκρ.113.

Λιποτάκτησ (δ) μῦθ., νεώτ. κ. δημ. ὁ καταλειπὼν ἀνευ ἀδείασ τὴν τάξιν του ἐν τῷ στρατῷ· Διον. Ἄλ.Ρωμ.8,79,Φιλ.1,144, Ἰώσ.Π.5,3,4· || κ. μ. φ.· Ἰουλ.Ἐπιστ.183 λιποτάκτησ Μουσῶν· 2) συνεκδ. νεώτ. ὁ ἐγκαταλειπὼν τοὺσ ἀναγωνιστάσ του ἡ ἰδεολογικὸν πινά ἀνῶνα.

Λιποτάκτοσ (δ) γλωσσο. ὁ λιποτάκτησ.

Λιποτακτῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγκαταλείπω τὰσ τάξεισ τοῦ στρατοῦ ἐν ᾧ ὑπηρετῶ· ΠΔ Μακκ.4,29,23 μὴ τὸν αἰῶνα λιποτακτῆτεσ ἰδ.γρ. λιποτακτῆσεται· || κ. μ. φ.· Πλούτ.Ἡ.241,Α.Φίλ.1,268 λ- τῆσ τοῦ θεοῦ τάξεισ· 2) μῦθ. νεώτ. ἐγκαταλείπω τοὺσ ἀναγωνιστάσ μου ἡ ἰδεολογικὸν πινά ἀγῶνα· ἑλιποτακτῆτεσ ἐκ τοῦ κόμητοσ τῶν· 3) ρηματ. π. λιποτάκτησ, λιποταξία, λιποτάξιον.

Λιποταξία (ῆ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λιποτακτῶ βλλ.1)· Δημ.568 λιποταξίαν καὶ στρατείασ ἀπόδρασιν· 2) μῦθ. διάσπασισ προσηροσμεθῶν μερῶν· Ἀνατολ. ἐθολ.Ἀριθμ.35 διάλυσισ τῶν ἐν τῷ ζῶμ πάντων καὶ λιποταξία συμβάθει μετὰ θάνατον· 3) ὁμ. μῦθ. νεώτ. ἡ ἐγκατάλειφιπ ἀναγωνιατῶν ἡ ἰδεολογικῶν ἀγῶνων.

Λιποτάξιον (τῷ) μῦθ. ἡ λιποταξία βλλ.1)· Φιλ.2,132 λιποτάξιον διαπεπραγμένοσ· || λιποταξίου γραφή καταγγελία διὰ λιποταξίαν, ἄ. λιποστρα-

τίου δική : Λυσ.14,5 ώς ούδεις ένοχος έστι λιποταξίου ούδ' έδειλίας (δ.γρ. λειποταξίου), Πλάτ. Νόμ.9431) λιποταξίου τούτων είναι γραφές έν τούς αυτούς οίσηρ τής άστρατείας Δημ.547 ότι μεν δ'η λιποταξίου γραφήν κατασκευάζουσιν κατ' έμού : || έν κωμ. φρ. : Άντιφών.129,9 τ'ά δ' έγ' χέλεια γραφόμεναι λιποταξίου.

Λιπότμενος-ον ό έστερμημένος, ό άνευ τέκνων : Πινδ.Πορθ.1,16 λιπότμενος οίκος.

Λιποταξί-έω Έπιγρ. είμαι όφειλέτης, δέν πληρώνω τά χρέη μου.

Λιπότμε-πος(ή) μτγν. ή παχύτης, τό πάχος : Κοτ.Άστρλ.Κ 7,225,4.

Λιποταξί-έω μτγν. χαλαρόυμα, ύποχωρῶ : Νικόμ.Άρμον.4 (δ.γρ. λειποταξί).

Λιποτήχης-ους-ές μτγν. ό λιπόθριξ, ό άπεψιχόμενος : Κορφυλλ.ΑΠ 9,52.

Λιπόττριγος-ον μτγν. κ.-ήχης βλ λ. : Νόνω.Δ 26,159 λιπόττριγον άντυχα κόρησ.

Λιποτρίχων-έω μτγν. είμαι λιπόθριξ, χάνω τάς τρίχας μου : Γολ.14,530.

Λιπατροπικός-ή-όν νεώτ. γημ. ό κατ' έπιλογήν έπιδρών επί τού λιπώδους συνδεδεικτοῦ Ιστού και επί τών λιπαρών έν γένει στοιχείων τού οργανισμού.

Λιπούργια (ή) μτγν. ή έλληνίς, ή κακή θεραπεία : Άσκληρηιάδ.Ν η.Γαλλ.13,525.

Λιπούργος-όν μτγν. ό άτελώς, πλημμελώς, κακώς θεραπευθείς : Γολ.13,815.

Λιπούρια (ή) νεώτ. ιατρ. ή έν τοίς ούροις παρουσία λίπους μέχρι σημείου θολώσεως αυτών.

Λιπούρος-ον μτγν. ό έστερμημένος ούράς, ό κολοβός : Κολλ.άπ.28,21.

Λιποφενγής-ους-ές μτγν. ό άνευ φωτός, σκοτεινός : Μον.1,65, Μουσαι.238 λιποφενγής όμηχλη.

Λιπόφθογγος-ον μτγν. ό λιπών τó φθέγγεσθαι, ό θφωπος : Νόνω.Δ 26,288.

Λιποχόνδρωμα-ατος (τό) [λίπος] νεώτ. νεόπλασμα, ούτινος ό διάμεσος ιστός άποτελείται έκ χονδρικού Ιστού.

Λιποχρωμία (ή) [λίπος] νεώτ. ή κίτρινη χρυσίζουσα χροία τού καλυπτηρίου συστήματος τού σώματος και ίδιως τής παλάμης τών χερών και τού πέλματος τών ποδών.

Λιποχρωμον (τό) [λίπος, χρώμα] νεώτ. φυσιολ. λιπαρά ούσια ένυπόαρχουσα εις τά νευρικά κύτταρα τού άνθρώπου.

Λιπόχρως-ωτος (ό,ή) [λίπος, χρώς] μτγν., σίτ. λιποχρός ό άνευ κρωτός, δέρματος : Νόνω.19,65 λιπόχρως ταύρος.

Λιποχρωστική (ή) νεώτ. χρωστική ούσια τών κυττάρων έν λίπεί ούσα.

Λιποθυμία (ή) [λείπω] κ. νεώτ., δημ. -ιά ή λιποθυμία, δημ. λιποφυξία : Ήρ.1,86 (δ.γρ.), Ίππ.Άφορ. 7,8, Άριστλ. Γυν.455β,5 άδυναμία γάρ αίσθήσεσεν ή λιποφυξία, Άρρ. Άν.6,10,2 τληγγός τε αυτών και λιποφυξία κατέσχε και πίπτε αυτοῦ επί τήν άσπίδα έννεύσασιν (δ.γρ. Λειποφυξία!) 2) νεώτ. κ. δημ. ή άποθέρμωσις, δειλιασμα, λιποφυξία.

Λιπόφυκος-ον [λείπω] νεώτ. ό εύκόλως χάνων τó θάρρος του, ό έχων ψυχικήν δειλίαν, ό δειλός : 2) ό λιπόθυμος.

Λιποφύχων-έω κ. μον., νεώτ., δημ., άόρ. [έλιποφύχσας, μτχ. παθ. παρακ. λιποφύχισμένος, λιποθυμώ, περιπίπτω εις άναισθησίαν : Θεουκ.4,12 τραυματισθείς πολλά έλιποφύχησε, Ξεν. Έλλ.5,4,58 ούκ έδύνατο σχειν τό ρέυμα πριν έλιποφύχησε, Ξεναρχ.7,12 και λιποφύχων δοκάν έκειτο μετά τών ίδύων, Άρρ. Άν.6,11,2 ώστε λιποφύχσας άθύς Άλέξανδρον και ούτω σχεθήσιν αυτώ τó αίμα ύπό τή λιποφυξία] 2) άποθαρρύνωσις, δειλίω, λιποφύχῶ : Ήρ.7,229 Άριστόθμον δέ λιποφύχοντα λειφθῆναι (δ.γρ. λειποφύχοντα) :

|| δημ. κ. μέσο, κτ. μτχ. παθ. παρακ. : Καρκβ.178 ξεδείλωσας λιποφύχισμένη τ' άκόν και τήν έκάταπειν δλη με άγοραγιά] 3) μον. χάνω τάς δυνάμεις μου, έξασθενώ : Μηναι.3,5 Συνξ, όθεν λειποφύχσας και έπι γόνυ κλιθείς, προσευξάμενος τῷ Θεῷ τó πνεύμα παρέδωκεν.

Λιποφύχωνης-ους-ες [λείπω] ό θμοσις πρός λιποφύχων βλ λ. : Ίππ.Δισίτ.42 λιποφύχῶδεα ποτηρά [ένω, συμπύωσται (δ.γρ. λειποφύχῶδεα).

Λιπία (ή) νεώτ. γένος Ιεροδοτανοειδών φυτών.

Λιπτῶ τό ένεργ. π. μτγν. ποι. παθ. παρακ. λέλιμνω, άσφοδρός έπίθυμώ : Νίκ.Θηρ.126 κ.μτ. γενικ. : Άπολλ.Ρ 4,813 || κ. μέσο. : Αίσχ.Έπτ.355 ούτε μείον ούτ' Ισον λέλιμμένο! || μτ. γενικ. είμαι πρόθυμος πρός τι, έφίμαι τινος, πιδῶ : Αίσχ. Έπτ.380 Τυδέως δέ μαργών και μάχης λέλιμμένοσ.

Λιπίρια (ή), ίων. -ία αντί λιποπυρία, κακοήθης διαλείπων πυρετός : Ίππ.Κρισ.11.

Λιπυρία (ό) ό πάσχων έκ λιπυρίας βλ λ. : Γαλ. 17(2),728, Ψαλ.19,399.

Λιπυρικός-ή-όν κ. Λειπυρικός ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν λιπυρίαν : Ίππ.Κρωκ.117.

Λιπυρίον (τό) ή λιπυρία : Ίππ.Νούσ.2,51.

Λιπυριώδης-ους-ες (είδος) κ. λιπυριώδης, ό παρυσιάζων συμπτώματα λιπυρίας βλ λ. : Ίππ. Έπιστ.21 λιπυριώδης πυρετός.

Λιπῶ-αί συνηρ. τ. του έστ. λιπῶω βλ λ.

Λιπῶδης-ους-ες [λίπος] κ. νεώτ. ό πλήρης λίπους, λιπαρός, παχύς κ. συγκρ. έστερος : Θεόφρ. Φ1 3,12, || νεώτ. άνατ. λιπῶδης κάψα έν τών τεσσάρων περιβλημάτων τού νεφροῦ! 2) νεώτ. ό θμοσις πρός λίπος, ό έχων τάς ιδιότητες τού λίπους : λιπῶδης ούσια.

Λιπῶμα-ατος (τό) νεώτ. ιατρ. άγκος λοθαϊός χροιάς κίτρινωπής έκ λιπῶδους Ιστού.

Λιπωμάτωσις-εως (ή) νεώτ. ιατρ. άνάπτυξις λιπωμάτων εις διάφορα σημεία τού σώματος.

Λιπωτός-ιδος (ή) νεώτ. γένος Ινδιδίων ζώων.

Λιρα (ή) νεώτ. κ. δημ. χρυσάσιν νόμισμα διαφόρου κατ'ό τύπος άξίας : Λίρα Άγγλίας - Αιγύπτου - Τουρκίας || μφ. έν φρ. λίρες με ούρα άμετροσ πλουτός, [ιδίως εύκόλως κερδηθείς] 2) χαρτονομίσμα ή τραπεζογραμμάτιον έχον άνταλλακτικήν άξίαν Ισην πρός μίαν λίραν χρυσάν!

3) τό άργυρούν ή χάρτινον Ιταλικόν φράγκον, ή λιρέτα.

Λιραίνω (λιρός) είμαι θρασύς, άναϊδής : Ήσ. <αναϊδεύομαι>.

Λιρέττα (ή) νεώτ. κ. δημ. νομισματική μονάς τής Ιταλίας άντιστοιχούσα πρός τήν άργύραν έλλην. δροχμήν και τó γαλλικόν φράγκον, ή ιταλική λίρα.

Λιρίνος-π-ον έσφγρ. τού λείρινος βλ λ.

Λιριδαίει-εντος-εσσα-εν έσφ.φρ. τού λειριδαίει βλ λ.

Λιρίον (τό) έσφ.φρ. αντί λείριον βλ λ.

Λιρίος-ά-ον μτγν. [ούχι λίριος κτ. (Ήρωδιαν.1,191) θρασύς, άναϊδής, άναίσχυντος : Σουίδ. <ό παρά τό δέον πολυλόγος : Άλέξ.Αιτ.3,30, Κολλ.άπ.229.

Λιρόφθαλμος-ον λεξ. μον. ό έχων άναϊδαίεισ όφθαλμούς : Μελέτ.Γολ. έν Άν. Όξ.3,70, Σουίδ.

Λίς [ή] (2), έν. άπ. λίν, κτ.πληθ. π. μτγν. έν. όνομαστ. λίες, δστ. λίεσαι, ό λέων, τό λιοντάρι : Ίλ.Α 480 επί τε λίν ήγαγε δαίμων, αυτ.Ο 275 έφώνη λίς ήγυένεισ, Ησιόδ.Α 172 ηδῆ γάρ σφιν έκειτο μέγας λίς ι Άριστρχ. λίσ), Εύρ.Βάκ.1173 έμαρφα τόνδ' άνευ βρόχων . . νεόν λίν (δ.γρ. λίν), Θεοκρ.

13,6 ός τόν λίν ύπέμεινε τόν άγριν.

Λίς (ή) (2), έν. δστ.λίπ, αντί λίσα, ή λεία : Όδ.Μ 64 λίς πέτρν, ούτ.Μ 69 : 2) λείων, λεπόντων περιβόλαιον, άπλοῦν ύφασμα άνευ ένυφασμένου κοσμημάτων, όπερ π. Όμ. ριπτόμενον επί τού

θρόνον ἦτο τῶν πρώτων ἐπικάλυμμα, ἐφ' οὐ ἔρρίπτοντο οἱ τεχνικῶς ὑφασμένοι τάπητες: 'Ὁδ.Α 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας, καλὸν, θαύταλον, αὐτ.Κ 353 ὑπενερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλον' πρβλ.Ὁουκ.2,97 χωρὶς δὲ ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεία, 'Αθην.2,48C' || ὄμ. ἀπὸκτον ὑφασμα πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς ἀμάξης: 'Ἰλ.Θ 441 ἄρματα δ' ἄμ βρωμοίσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσας' 3) λευκὴ ὀθόνη, δι' ἣς ἐκαλύπτετο ὁ νεκρὸς ἐπὶ τῆς νεκρικής κλίνης, τὸ σάβανο: 'Ἰλ.Σ 352 ἐν λεχέσσι δὲ θέντες ἐανῶν λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς' || ὄμ. λευκὴ ὀθόνη δι' ἣς ἐκαλύπτον τὴν φιάλην τὴν περιέχουσαν τὰ ὄστα τοῦ νεκροῦ: 'Ἰλ.Ψ 254 ὄστατα λευκά ἄλλεγον ἐς χρυσὴν φιάλην καὶ διπλάκα δημόν, ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἐανῶν λιτὶ κάλυψαν' || κ. ὡς ἐπιθ. σινδῶν λίς: 'Ἐπιγρ.Σάμου.

Λίσας ἐπ. β' ἐν, προστ. ὄαρ. τοῦ λίσσομαι βλ.λ.: 'Ἰλ.Α 394.

Λίσαθο (τό) δημ. σμίλαξ βλ.λ. ἡ τραχεία.
Λισγάριον (τό) σχόλ. κ. δημ., ὑπόκορ. τοῦ λίσσον, σιδηροῦν βλωκοκόπον ἐργαλείον ἐν χρ. π. τοῖς κηπουροῖς, ἡ σκαπάνη: Σχόλ.Θεοκρ.4,10, Σουίδ. ἐν λ. σκαφεῖδιον.

Λισγας (ὀ) μτγν. κ. νεώτ. εἰδικὸν γεωργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ἐδάφους, τὰ λισγάρη: 'Αρτεμιδ.Δαλδ.2,21.

Λιση β' ἐν, ἐνεστ. ὑποστ. τοῦ λίσσομαι βλ.λ.
Λισκαροδίτης (ὀ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἀρανεκικὸν ὄλας τοῦ ἄργιλλου, περιέχον καὶ σιδηρον.

Λισκος 'Ἡσ. «δίσκος. Περγαίσι».

Λισση (ῆ) κ. νεώτ., κτ. πληθ. ἀστράγαλοι ἀποτετριμένοι καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀπέχτυμμένοι: π. Πλάτ. ἀστράγαλοι, κευχρισμένοι ἐν τῷ μέσῳ, ὧν τὰ τεμαχία ἐλάβουσαν ἐκότερος τῶν δύο φίλων, ἵνα μετέπειτα διὰ τῆς συναρμογῆς αὐτῶν πειθῶνται αὐτοὶ τε καὶ οἱ παῖδες τούτων περὶ τῆς γνησιότητος τῆς συναφθείσης φίλιας' Σουίδ. «οἱ μέσον διασπριζόμενοι ἀστράγαλοι»: Πλάτ.Συμπ.193Α διασπριζόμενοι κατὰ τὰς ῥίνας, γεγονότες ὡσπερ λίσαι' 2) νεώτ. ζωολ. γένος μυιῶν ἐντόμων.

Λισπόθυος-ον μτγν. ἐπιθ. τῶν κινάιδων, ὁ ἔχων λείαν, ἀποτετριμένην τὴν πυγὴν, ὁ λεπτὸς τὰ ὀπλάσια: Φρύν.Σοφ.Παρ.86Β, Πολυδ.2,184.

Λισπόθυος-υγιος (ὀ) ἡ σχόλ. ὁ λισπόθυος βλ.λ.: Σχόλ.'Αριστοφ.Ἰππ.236Β, Εὔστ.1288,46.

Λισπος-η-ον (ίς, ἦ) ὁ λείος, ἐστλιθωμένος: 'Αριστοφ.Βάτρ.826 ἔνθεν δὴ στοματούργος ἐπὼν βασανίστρια λισπη γλώσσα ἰσχόλ.ἐκτετριμένη καὶ λελαία: 2) ὁ λισπόθυος βλ.λ.: Πολυδ.2, 184: 3) ἡ λισπη ὡς οὖσ. βλ.λ.

Λισπάνιος-η-ον 'Ἡσ. ἀγαθός, Λάκωνες: 'Αριστοφ. Λυσ.1171 οὐ τὰ σὺν, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λυσάνιε ἀγαθὸ ἢ φίλει.

Λισσάς-άδος (ῆ), βοιωτ. λιττάς, ἀνώμ. θηλ. τοῦ λισσάδης: Αλοχ.ἰκ.794 λισσάς . . πέτρα, Εὐρ. 'Ἡρ.1148 κοῦκ ἐμὶ πέτρας λισσάδος πρὸς ἄλλα, Θεοκρ.22,37 εὐρον δ' ἀέαντα κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρα ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκρήνῳ 2) ὡς οὖσ. ἐπὶ κρημοῦ, ὁ λείος, γυμνός, ἀπότομος: Πλούτ.Μάρ.23 κατὰ κρημῶν ὀλισθήματα καὶ λισσάδας ἀγανεὶς ἐχόντων, 'Ὀππ.'Αλ. 2,320 || κ. ἐπὶ τοῦ ἐπιγραφίου λίθου: 'Ἐλλ.'Ἐπιγράμμ.256.

Λισσάσκετο ἰων. παρ.τ. τοῦ λίσσομαι, ἀντὶ ἐλίσσαστο: ('Ἰλ.) 451.

Λίσσομαι, παρ.τ. ἰων. λισσέσκετο, ὄαρ. ἐλίσσάμην κ. ἐπ. ἐλλίσσῃμην, ὄαρ. β' ἐλίσθην κ. ἐν ἀναρφ. λῖτέσθαι κ. ἐν εὐκτ. λῖτθῶμην, μτ. αἰτ. προσ. ἦ κ. ἀπολ., παρακαλῶ ἐπιμόνος, καθικτεῖται, ἔξειταῖμα: 'Ἰλ.Α 502 λισσομένη προσεῖπε Δία, 'Ὁδ.Α 35 ἐχλωλῆσι λιτῆσὶ τε ἔθνεα νεκρῶν ἐλλίσσῃμην' || τὸ ὑπερ ὀδ' ἱκετεύει τις ἐκφέρε-

ται διὰ γενικ. ἢ προστιθεμένης κ. τῆς προθ. ὑπερ κ. π. τραγ. πρό: 'Ἰλ.) 451 ἢ δ' αἰὲν ἐμέ λισσέσκετο γούωνιν παλλακίδι προμῆγῃσι, αὐτ.Ὁ 660 λισσῶ' ὑπερ ρακέων, αὐτ.Ω 467 καὶ μιν ὑπερ πατρός καὶ μητέρος ἠυκόμοιο λίσσεο καὶ τέκεος, 'Ὁδ.Β 68, Εὐρ.'Τρω.1045 ἐγὼ πρὸ κείνων καὶ τέκνων τε λίσσομαι' συνῆθ. μτ. ἀναρφ. κ. σπαν. μτ. αἰτ. κ. ἀναρφ.: 'Ἰλ.Α 174 ὡς οὐδέ σ' ἔγλαγε λίσσομαι εἴνεκ' ἐμεῖο μένει, αὐτ.1511 λίσσονται Δία . . 'Ατῆν ἄμ' ἐσεσθαι, Πίνδ.Π 4,207 ἐς δὲ κίνδυνον βαθῶν ἰέμενοι δεσποτᾶν λίσσοντο ναῶν, Εὐρ.'Αлк.202 καὶ μὴ προδούσαι λίσσεται ἰκαθικετεύει αὐτὴν ὁ 'Αδμητος νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλίη' || μτ. ἔξηρτ. προτ. ἐκφερομένης διὰ τοῦ ὄπως, ἴνα: 'Ὁδ.Γ 19 λίσσεσθαι δὲ μιν, ὄπως νημερτέα εἴη, αὐτ.327 λίσσεσθαι δὲ μιν αὐτὸς, ἴνα νημερτές ἐνίσση' || κ. μτ. μτχ.: 'Ἡρ.) 24 τὸν δὲ συνεντά τοῦτο λίσσεσθαι . . ψυχὴν δὲ παρατεόμενον' || μτχ. αἰτ. πράμυ. κ. δοτ. προστ. ἢ μτ. αἰτ. προσ. κ. αἰτ. πράμυ. (κτ. Πόρρον οὐδέποτε μτ. δοτ. προσ.): 'Ἰλ.Π 47 οἱ αὐτῷ θάνατον καὶ κῆρα λιτέσθαι, 'Ὁδ.Β 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὕμας ἐπὶ λίσσομαι (διὰ ταῦτα δὲν σὰς παρακαλῶ πλέον)' || π. 'Ὀμ. συνῆθ. μτ. αἰτ. προσ. κ. δοτ. τοῦ τρόπου: 'Ἰλ.Φ 98 ὡς ἔρα μιν Πριάμοιο προσηΐδα φαίδιμον ἰός λισσάμενος ἐπέεσσιν' πρβλ. 'Ὁδ.Α 35' || π. 'Αττ. παρενθετικῶς: λίσχ.ἰκ.748 μὴ πρόλειε, λίσσομαι, πάτερ, Σοφ.Αἰ. 368 μὴ, λίσσομαι σ', αὐδα τάδε, 'Αριστοφ.Εἰρ.382' 2) ρηματ. π. λιτῆ [ἐξ οὗ λιτανεύω], λιτῆρ, λιτῶς, λιστῶς [ἐξ οὗ τὰ σὺνθ. τριλλιστῶς, πολυλλιστῶς].

Λισσός-ῆ-όν (ίς), ποι. κ. ἀνώμ. θηλ. λισσάς, π. 'Ὀμ. μ. ἐν 'Ὁδ. τὸ θηλ., λείος, ὀμάλος, ὀλισθηρός: 'Ὁδ.Γ 293 λισσὴ αἰνεῖται τε εἰς ἄλα πέτρα [λεία πέτρα ἀποτόμος καθήκουσα εἰς τὴν θάλασσαν], αὐτ.Ε 412 λισσὴ δ' ἀναδίδρομε πέτρα, 'Απολλ.Ρ 2,382 λισσῆ ἐπικέλευσε νήσω, Βησαντ. ΑΠ 15,25,1) λίσσαι δευράδες' || 'Ἡσ. κλισσόν' ἀνατρεχ. ἀπότομον. ὑψηλόν. ἔλασσον. ἀθλιον: 2) 'Ἐπιγρ. ὁ μὴ φερέγους, ἀναξίχρεως.

Λισσοφειρός-ους (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀρχαιοειδῶν.

Λισσόω-ης 'Ἐπιγρ. πιθ. καθιστῶ ἴνα ἀφερέγουν ἀναξίχρεων' πρβλ. λισσός 2) 2) ρηματ. π. λίσσωμαι, λισσώσις.

Λισσωμα-ατος (τό) (λίσσῳ) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, τὸ σημεῖον τῆς κεφαλῆς, ἀφ' οὗ αἱ τρίχες χωρίζονται καὶ καταβαθνίσαι κατὰ διαφόρους διευθυνθόντες: 'Αριστοφ.Ζ 491β,6 τοῦ δὲ κρανίου κορυφῆ καλεῖται τὸ μέσον καὶ λίσσωμα τῶν τριχῶν.

Λισσωμεν 'Ἡσ.«ἔασσωμεν».

Λισσωσις-εως (ῆ) λισσῶ, ἡ πρὸς τὸ κάτω ἀπὸ τῆς κορυφῆς κατάβασις ἢ τὸ χρίσμα τῶν τριχῶν πρβλ. λίσσωμα: 'Αριστοφ.Ζ 491β,8 γίνονται γὰρ τινες δικορυφοί . . τῆς τριχῶν λισσώσις.

Λιστά (ῆ) ἱταλ. ἴδημ. κατάλογος ὀνομάτων ἢ πραγμάτων, ἰδίως φαγητῶν, ὀφθολόγιον.

Λιστῆρα (ῆ) νεώτ. γένος ὄρχοειδῶν φυτῶν.

Λιστός-ῆ-όν (λίσσομαι) συνῆθ. ἐν συνθ. ἄλλιστος, τριλλιστος, ὁ δὲ δύναται νὰ συγκινηθῆ ἢ ἱεσῖα: 'Ἰλ.) 497 (ἴδιος, στρεπτοί) πρβλ. Πλάτ.Πολ. 364D λιστοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ (μνημονεύεται ἐκ τῆς 'Ἰλ.) 497).

Λιστριῶν Σουίδ. «εσκάπτω», Εὔστ. λιστρώω ἐπ. ακάπτω περὶ τὶς φυτῶν, σκαλίζω' 'Ἡσ.«ἐξῆεν, περισκάπτει»: 'Ὁδ.Ω 227 τὸν δ' σίον πατέρ' εἶπεν . . ἐν ἀλώῃ λιστριεῖοντα φυτῶν.

Λιστρήρες 'Ἡσ. «οἱ λιστριεῖοντες, καὶ οἱ πρὸς ταῖς ὑποκατομένους χύτρας Ἰστιάμους σινηθῆρες».

Λιστριῶν (τό) κ. λίστριον ὑπόκορ. τοῦ λίστρον, τὸ κοχλίριον: ΑΒ 51,9 «ὅμοιον πτύω στρογγύλω»: 'Αριστοφ.ὄπ.809' πρβλ. λίστριον.

Λίστρον (τό) [λις] κ. νεώτ. κ. Λίστρος πτύον σιδηρούν προς έξορύλλανση κ. έπιπέδωση του έδάφους, ακαφίον, έδαφίστριον, ξύστρα : 'Οδ.Λ455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοίτο δόμοιο ξύον, Λοκάρφ.1348,Μόσχ.4.101' 2) νεώτ. πάν εργαλείον χρησιμεύον διά τήν λείανση ή λειοποίησιν έν άναφ. προς διάφ. πραγμ., οίον ύφάσματα, δέρματα, χάρτιν, έξ άσφαλίτου καταστρώματα κ. ά. **Λίστρος** (ί) σχόλ. κ. νεώτ. τό λίστρον βλλ., ή ξύστρα : Σχόλ.Νικ.Θρη 29,ΕΜ 587,43' 2) νεώτ. μένος καθάρων δασυτιδών.

Λίστρώ-ω μιν. κ. νεώτ., δημ. λίστρώω [ισοπεδών, ισώνω τό έδαφος : Εύστ. 1229,26' 2) νεώτ. κ. δημ. λείανω, σπλάνω] 3) ρημ.α.η. λίστρωτός.

Λίστρωτός-ή-όν (λίστρω) μτν. ό θμολός, ίσοπεδόμενος : Νικ.Θρη.29 λίστρωτός άλω όρόμος ισχόλ. «κόμαλον κά έξουμένον».

Λισφακία (ή) δημ. τό φυτόν φλωρίς ή θερνώδης.

Λισφορ-η-ον άπτ. άντι του άλυπος, λίσφορ βλλ. : πρβλ. Μοίρ.245Ρ : Τζέτζ.'Ησιδ.156' 2) ό λίσφοι ώς ούς. τά Ιαγία : ΕΜ 567,20.

Λισφώσασθαι 'Ησ. «έλαττώσασθαι».

Λισφρός (ί) Σουιδ. «λίσφρος' φειδωλός' 2) κτ. πληθ. φυτά διά του άρότρου άναστρέφόμενα υπό τών γεωργών έντός τής γής προς πάχυνση αυτής, οίον οί θερμοί 'Ησ.ετά τρωφικά τών σπερματιτών».

Λισφρός έπίρρ. 'Ησ. «φειδωλός, σκιφώρ».

Λίτα αϊτ. του λίσ βλλ. [2].

Λιτάζωμο άνοθ. λίσσομαι βλλ., καθικετεύω : Οπη.Κυν.2,373, 'Ορφ.άπ.333, Γρηγ.Νασζ.ΑΠ 8,192.

Λιταίνω [λιτή] σπαν. άντι του λιτανεύω βλλ., παρακαλώ : Εύρ.'Ηλ.1215 έμός έμύν, λιταίνω.

Λιταίος (ί) πάπ. κ. λιθ- 'Επιγρ. Βιβιν. έπίθ. του Διός, ό επακούων λιτάς, Ικεσίας.

Λιτανεία (ή) (λιτανεύω) μτν., μαν., νεώτ. κ. δημ. δέσις, Ικεσία, παραύλησις : Συμεών Θεοσ. «παραύλησις προς τόν Θεόν και ή Ικεσία κοινή και δι' όργήν έπιφερομένη και χάριν εύχρησιτίας ύπερ άγαθών ένδώρηθέντων» : ΠΔΜαρκ 2,3,20 πάσαι δε προτείνουσαι τάς χείρας εις τόν ουρανόν έποιούσιν λιτανείαν, Διον.'Αλ.Ρωμ.4,67, Κορονούθ.Όσ. Θε.12, 'Ιουλ.'Επιστ.114 λιτανείαι προς τούς θεούς' || νεώτ. θρησκευτική κοινή, καθ' ήν περιφέρειται άγία εικόνα είτε έν έορτή είτε προς κατάπαιση κακού, οίον έπιδημίας, άνομιβρίας : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 40,25 λιτανεία σά νά πενήνη μπροστά σου | σ' άνθραπαρτο προς τό ναό άνιφορι, αϊτ. Μυθ.Ζ 139 έτσι άποφασίσαν ό Σαργών νά γίνη μεγάλη λιτανεία σ' όλους τούς θεούς και στόν καθένα χωριστά.

Λιτανευτικός-ή-όν σχόλ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν λιτανείαν : Σχόλ.Αισχ.'Ικ.809.

Λιτανεύωτός-ή-όν (λιτανεύω) ό έν παρακαλεί τις, Ικετεύει π. 'Ησ. έν λ. άμφιλιτην.

Λιτανεύω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., άόρ. δημ. [έ] λιτανέφα π. 'Ομ. έν τούς μετ' αύθισης χρόνος τό λ διπλασιάζεται χάριν του μέτρου, οίον παρ.ατ. έλιτανέυε, άόρ. έλλιτανέυεσα' μτ. αϊτ. προσ. ή κ. άπολ. Ικετεύω, παρακαλώ : 'Ιλ.158] πολλά δε μιν λιτανέυε γέγων Ιππηλάτα Οίλυς, 'Οδ.Η 145 ό δε λιτανέυεν 'Οδυσεύς' || κτ. γενικ. τό περι ού Ικετεύει τις : 'Οδ.Κ 357 ή μιν έπειτα γούνων απόφαμενος λιτανέυομεν, αϊ κ' έλέασθ' || κ. κτ. άπαρφ. ή μτ. αϊτ. κ. άπαρφ. : 'Ιλ.Ψ 196 πολλά δε και σπένδων χροσέφ' δέσαι λιτανεύειν έλθέμεν, 'Ησιδ.Θ 469 τότ' έπειτα φίλους λιτανέυε τοκλας, Πινδ.Ν 2,8 πολλά εν πούλο λιτανέυον Ιδών' || ό μ. κτ. ούδ. έπίθ. : Πινδ.Ν 5,32 πολλά γάρ εν παντί θυμώ παρφαμένα λιτανέυεν, Ξεν. 'Ελλ.2,4,26 πολλά λιτανέυοντα και πολλάν χαλεπώς φερόντων Ιππέων, Στράτ.15,1,60 δι' εκείνων λιτανέουσαι τό θεϊον' 2) παιώ, κάμνω λιτα-

νεϊαν βλλ., μετέχω αύτής : Μηναι.3,23 Θεοτ. Δειξας εν Μητέρα αύτου, ήν και λιτανεύοισι δήρμαι 'Αθλητών εύρηπέστατα, Ζερβ.Αυρ.Σάτ.1,77 και ήμιθεους και κένταυρους μπλεγμένους με θνητοί, και κόρας λιτανέυουσες γύρω στό παντοίχη, λιτανέφαμε τή Χάρη τής' 3) λιτανεία, λιτανεύωτός, λιτανευτικός.

Λιτανικός-ή-όν (ν) μαν., νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν λιτανείαν, ό τής λιτανείας βλλ.2] ΚΠορφ.'Εκθ.349, Παπαν.'Αγ.'Ορ.113 τό λιτανικό βάδισμα, τό καρπούλωμα τών σωμάτων.

Λιτανίος-ον μον. ό λιτανικός, ό τής λιτανείας βλλ. : Κ Πορφ.764 λιτανίος ύμνωδία, αϊτ.775.

Λιτανός-ή-όν [λιτή] ό παρακλήτικός, Ικετευτικός : Αισχ.'Ικ.809 μέλη θεοσι λιτανά' || τά λιτανά ώς ούς. αϊ λιταί : Αισχ.'Επ.102 πόρ' άμφι λιτάν' έξομεν.

Λιταργίω [λιταργος] σπείδω, τρέχω : 'Ησ. «λιταργίειν τράχλειν» : 'Αριστ.Είρ.562 εΙθ' όπως λιταργούμεν οικάδ' εις τά χωρία ισχόλ. «ενυτρώμος δραμούμεθα» : 2] ρημ.α.η. λιταργισμός.

Λιταργισμός (ί) σχόλ. σπουδή, όρόμος : Σχόλ.'Αριστ.Νεφ.1255 «σκιριήματα».

Λιταργός-ον [λιτή] λεξ. ό ταχέως τρέχων, σπείδων : 'Αν.Οξ.2,236,ΕΜ 567,38.

Λιτασμός (ί) [λιτάζωμαι] μον. προσευχή, παρακαλήσις : Νικ.Χων.Χρον.197Δ.

Λιτάσσει έπ. άπαρφ. άορ. β' του λίσσομαι βλλ. : 'Ιλ.Π 47.

Λιτή [ή] [λίτρομαι] κ. μον. κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. παραύλησις, δέσις, Ικεσία : 'Οδ.Λ 34 λιτήσι λιτασσεσθαι, 'Ηρ.1,116 καταβαίνειν εις λιτάς, Πινδ.Ο 2,80 λιταίς έπεισε, Αισχ.Πέρ.499 θεούς δε τις τό πρην νομίζω ουρανόν τότ' πύχετο λιταίσι, Εύρ.'Ικ.262 ώς ουδέν ήμιν ήρκεσαν λιταί θεών || μτ. γενικ. πρόνομ. εις ό ή έφ' ού δέεται τις : Εύρ.'Ορ.290 γάμοιο τουθ'... έκτειναι λιτάς' 2) π. 'Ομ. προσευχή θλιψέως και μετανοίας προσυπονοούμενη ως θεαί : 'Ιλ.1 502 και γάρ τε λιταί εισι, Διός κούραι μεγάλοιο, χωλαί τε βμοσί τε παραδωλώς τε 'Οφθαλμώ' 3] μτν., μαν. κ. νεώτ. εκκλ. είδος λιτανείας μετά τράσαρτων και μεγάλης δέησεως, ένιστε δε και άρτοκοκλασίας, τελομένης κατά τός θλουυκτίας και άδουπνίας : Μόσχ.1 301Β, Πασχ.Χρον.702,9' 4) νεώτ. έπί Βυζαντινών ναών, ό έσωτερικός νάρθηξ, έσωνάρθηξ : Παπαν.'Αγ.'Ορ.26 στό πρώτο νάρθηκα, στή λιτή, στέκουσ όι κουρασμένοι, οί όλιγώτερο χρήσιμοι γιά τήν άκαλουθία.

Λιτήρ-ήρος (ί) [λίσσομαι] ό Ικεσίας, Ικετήριος : 'Ησ. «λιτήρα θαλόν τόν Ικεσίον» : Τραγ.'Αδέσι.234.

Λιτήσιος-ον μτν. ό Ικετεύων, ό παρακαλών : Νέων.Εύαγγ.1ά,2,23 λιτήσιος αχύν.

Λίτι δοτ. του λίσ βλλ. [2].

Λιτόθιος-ον [λιτός] μτν. ό λιτώς ζών, ό λιτοδίαπος τό ούδ. τό λιτόβιον ώς ούς. ό λιτός βιος, ή λιτότης : Στράβ.15,1,34 τό μακρόβιον ώστε και τριάκοντα έπί τοίς εκατόν προσλαμβάνειν .. και τό λιτόβιον και τό ύγιενόν.

Λιτοδός (ι) [λιτός] βοράβ' ό τρεφομένος διά λιτών έδεσμάτων' 'Ησ. «εύτέλεθς τρωφείς».

Λιτόγραφος-ον μον. ό λιτώς, άπείριττος, άνευ κοσμημάτων γεγραμμένος : Μιχ.'Απτα.έν Σάβ.1,49 τετραευνάγγελον λιτόγραφον, έχον σταυρούς δύο μετά γραμματιών όκτώ.

Λιτόδιστοιος-ον μτν. κ. νεώτ. ό λιτώς διαιωόμενος, όλιγοχρόνος || τό ούδ. ένάρθρ. ώς ούς. ό λιτός βιος, ή λιτότης : Διον.'Αλ.Ρωμ.2,49 τό λιτόδιστοιον τών Λακεδαιμονίων.

Λίτομαι κ. -λίσσομαι βλλ. παρακαλώ : 'Αριστφ. Θεσμ.313 θεών γένος λιτόμεσθα ταισδ' έπί' εύχαίς φανέντας έπιχαρήναι, Μελέαγγ.ΑΠ 5,150

βαίων Ζηνοφίλων, Λιτωμαι, πάρεθ' ἄσυχον ὄνυν φ ὄθειν, 'Οπν.Κυν.2,367.

Λιτοτρέλλα (ή) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. ἄρνογλωσσῶδων.

Λιτός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὕφασμά- των, ὁ λεῖος, ἀπλοῦς, εὐτέλης, ἀντίφ. ποικίλος κ. διαδαλος: Μέν.442 λιτόν γλαυμόδιον, 'Ιουλ.Καίσι. 317C τὰ ἱμάτια λιτά καὶ σώφρονα: 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ διαίτης ἡ τοῦ τρόπου τοῦ βίου, ἀπλοῦς, ἀπέριτος: ΨΦωκυλ.81 ξενίζειν τα- χέως λιταῖσι τραπέζαις, 'Επικ.'Επιστ.3,63U οἱ λι- τοὶ χυλοὶ, Μέν.633 λιτός βίος, Πλούτ.'Ηθ.668F λι- τή διαίτα, Νόνν.Δ 17,59 λιτὰ δεῖπνα κ. ὑπερβ.: 'Αθήν.191F τροφή τῆ λιτοτάτη καὶ ὑγιενεστάτη χρώμενοι: || τὸ λιτόν ὡς οὐσα, ἡ λιτότης, ἡ ἀ- πλότης: Μάρκ.Αὐρ.1,3 ἐπὶ δεῖ τὸ λιτόν κατὰ τὴν διαίταν καὶ πόρρω τῆς πλουσιακῆς διαγωγῆς: || κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τοῦ ὕψους, ὁ ἀηχάλατος περὶ τῶν πραγμάτων, ἀπλοῦς, ἀπέριτος, ἀκαλλώ- πιστος: 'Αριστλ. Ρητ.1416b,25, Διον.'Αλ.Θουκ.23:

3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀρκούμε- νος εἰς ὄλιγον κ. ἀπλὴν τροφήν, ὁ ὀλιγαρκῆς: Διον. Κωμ.10 λιτός γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει, Πολύδ.6,48,7 λιτός καὶ αὐτάρκης ἀντίφ. πολυτε- λῆς, ἀκόλαστος, αὐτ.11,10,3 λιτός κατὰ τὴν ἐσθί- τα καὶ στήλην, - οἱ Σπαρτιάται ἦσαν λιτοί, Πλούτ. 'Ηθ.709B λ- περι διαίταν: 4) ὁ μικρός, ὁ ὀλίγου ἀξίος, ἡλιθοδόπανος: Καλλ.Λουτρ.Παλ.25 ἐμπε- ρώως ἐνετρίφαστο λιτὰ λαοθάρα χρίματα, Γέμιν. ΑΠ7,73 λιτός τάφος: 5) κ. ἐπὶ πλοέων κ. προσ., μικρός, ἀσημος, ἀντίφ. μέγας: Καλλ.'Απόλλ.10 ὅς μιν ἴδη, μέγας οὗτος, ὅς οὐκ ἴδῃ, λιτός ἐκεῖνος, Πολύδ.32,32,3 εἰς ὄλιγα καὶ λιτὰ πολισμάτια:

6) ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἀκαλλιέργητος: 'Ορφ.'Αργ.92 λιτῆ γαῖα: || 'Ησ. «λιτὴ χθών» ἀπὸ τοῦ προσκυ- νεῖσθαι καὶ λιτανεῖσθαι.

Λιτός-ή-όν (2) (λίτισσομαι) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό- μενος εἰς τὴν λιτὴν βλ., ὁ ἱκετευτικός, παρακλητι- κός: Πινδ.Ο 6,78 ἐδώρησαν λιταῖς θυσίαις, αὐτ.Π 4,217 λιτάς τ' ἐπαισιόδας ἐκιδόσασκεν.

Λιτότης-πος (ή) κ. νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ λιτοῦ, ἡ ἀπλότης, τὸ ἀπέριτον, ἡ ὀλιγαρκεία: Δημόκρ. 274 λ- κόσμου, Θεοφρ.ἀπ.142 διὰ τὴν λιτότητα καὶ καθαρότητα τῶν στεφανῶν, Διόδ.Σ 2,59 τὴν λιτότητα διακόουσι, - ἡ λιτότης τῆς διαίτης: 2) κ. νεώτ. γραμμ. σῆμα ῥητορικόν, εἰς ὃ ἡ ἐκ- φραζομένη ἔννοια εἶναι στενωτέρα τῆς πραγμα- τικῆς ὑπονοουμένης, ἡ μειώσις, οἶον ἐν Θουκ.2,34,6 ὅς ἀν γνώμη τὴ δοκῆ μὴ ἀξύνετος εἶναι ἱξυνε- τώτατος, Σέρβ.2,125, Δονάτ.775, - δὲν εἶναι κακός ἰσπονοούμενου οὕτω ὅτι εἶναι καλός.

Λιτοὺργημα-ατος (τὸ) (λιτοῦργῶ) κ. ὁ. γρ. λει- τοῦργημα βλλ. πανοῦργημα.

Λιτοῦργός-όν κ. ὁ. γρ. λειτοῦργός ὁ πανοῦρ- γος: Σίμων.Αρ.6,12: || 'Ησ. «λιτοῦργόν» κα- κοῦργον».

Λιτοῦργῶ-έω κ. ὁ. γρ. λειτοῦργῶ πανοῦργῶ: Διδ.'Αλ.π.'Αρμωκ.88V «κακὰ λέγειν» ἱακολογεῖν: 2) ρηματ. π. λιτοῦργημα.

Λιτοφάνια (ή) (λιτόσι) μον. λιτῆ, πενιχρά, ἀπλῆ διαίτα τοῦ φαγητοῦ: Θαλάς.'Εκατ.4,31.

Λίτρα (ή) (λατ. libra) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., 'Επιγρ. Βοσπ. κ. λίτρα ἀργυροῦ νόμισμα τῆς Σικελί- ας ἔχον βάρος 0,875 γραμμαρίων, ἴσον πρὸς τὸν αἰγυπτιακὸν ὄβολόν: 'Ησ. «λίτρα, ὄβολός, οἱ δὲ νό- μισμα παρὰ Σικελίαις»: 'Επιγρ. Σ,ωφρ.72, Ποσειδ.8, 'Αριστλ.ἀπ.47b: 2) Φῶτ. «λίτρα, τὴν νομισματοδόκην καλοῦσι τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσιν»: 3) σταθμὸς βάρους 12 οὐγγίων ἐν Ρώμῃ: Σίμων. ΑΠ 6,214,3 τὸν τρίποδ' ἀνθήμεναι ἐξ ἑκατὸν λι- τρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρειῶν χρυ- σῶδ, Πολύδ.21,43,19,Διδό.Σ 14,116 χίλιας λαθόντες

λίτρας χρυσοῦ, ΚΔ'ω.19,39 φέρων μείγμα σφύρ- νης καὶ ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν, Πλούτ.Π 1,ράκχ.2 ὅτι δέλφικας ἀργυρούς ἐπρίαστο τιμῆς εἰς ἑκά- στην λίτραν δραχμῶν γίλιων καὶ διακοσίων πενήκοντα, 'Ιώσι.ΑΙ 14,71,Πρόδρο.2,200 καὶ λίτραν μίαν ἐλαίου, Βί.'Αλεξ.1217 αὐταῖς λιτραῖσιν ἑκα- τὸν ἔχοντα τὸ χρυσίου: || κ. μτφ.: Παλλδ.ΑΠ 10,97 λίτραν ἐτῶν ζήσας (ζήσας 72 ἔτη, διότι ἐκ μίας λίτρας χρυσοῦ ἐκδόπητο ἐν τοῖς μην. χρό- νοῖς 72 χρυσὰ νομίσματα): 4) νεώτ. κ. δημ. με- τρική μονὰς βάρους ποικίλων κατὰ τόπους καὶ ἐποχὰς τιμῶν: || φαρμακευτικὴ λίτρα εἰδικὴ μονὰς βάρους τῶν φαρμάκων ἰσοῦμένη πρὸς 360 γραμμαρία: || μεγάλη ἢ βαρεῖα ἐνετική λίτρα μονὰς βάρους εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς σταφίδος, ἰσοῦμένη πρὸς 477,05 γραμμαρία: || μικρὰ ἢ ἐλα- φρὰ ἐνετικὴ λίτρα ἐν γρ. παλαιότ. ὡς μονὰς βάρ. τῶν πολιτικῶν μετῶλων καὶ λίθων, ἰσοῦμένη πρὸς 301,23 γραμμαρία: || ἀγγλικὴ ἐμπορικὴ λίτρα ἐν γρ. ἐν 'Επονησίῳ ὡς μονὰς βάρους κ. ἰσοῦμένη πρὸς 453,56 γραμμαρία: 5) μτφ. μέτρον χωρη- τικότητος ἰσοδουνοῦν πρὸς μίαν ἰταλικὴν κοτύ- λην: Γαλ.6,287: 6) νεώτ. κ. δημ. μετρικὴ μονὰς ὄγκου ἢ χωρητικότητος ἰσοῦμένη πρὸς μίαν κυβι- κὴν παλάμην, λίτρον, κυβικὸν ὑποδεκόμετρον: 7) 'Επιγρ. ὁ ἀστερισμός, τὸ ζῳδιον Ζυγός.

Λιτραῖος-α-ον μτφ. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν λίτραν: Παλλδ.ΑΠ11,204 λιτραῖα χεῖλα, Γαλ.13,415:

2) ὁ ἔχων χωρητικότητα μίας λίτρας: Γαλ.13,435 λιτραῖον κέρας.

Λιτρασμός (ὁ) γλωσσ. ἰσοσταθμία, ἰσοδρομεία.

Λιτραῖος-α-ον μτφ. ὁ λιτραῖος βλλ.: Διον.'Αλ. Ρωμ.9,27 λίτρα, ἦν δὲ ἀσάριον χάλκεον νόμι- σμα, βάρος λιτραίων.

Λιτριζῶ (λίτρα) πάπ. ἀποριθμῶ κατὰ λίτρας: 2) ρηματ. π. λιτριζός.

Λιτρις 'Ησ. «πυξίς σαματοδόχος» (πιθ. πυξίς ση- ματοδόχος).

Λιτριζός (ὁ) (λιτριζῶ) πάπ. ἡ κατὰ λίτρας ἀ- παριθμισία.

Λιτροδόκη (ή) (δέχομαι) λεξ. κιβώτιον πρὸς φύλαξιν λιτρῶν: Φῶτ.ἐν λ. λίτρα νομισματοδόκη.

Λιτρομήλης (ὁ) π.βυζαντ. ὁ ἔχων καὶ τρώγων μίαν λίτραν.

Λιτρομήλων (τὸ) μτφ. μῆλον ζυγίζον μίαν λί- τραν: Τζέτζ.Χιλ.9,347.

Λίτρον (τὸ) κ. νεώτ. ἀρχ. τ. ἀπὸ νίτρον βλλ.: 'Ηρ.2,86 ταῦτα δὲ ποιήσαντες ταριχεύουσι λίτρας, 'Αριστφ.ἀπ.320,1,Πλάτ.Τίμ.60D τὸ μὲν ἐλαίου καὶ γῆς καθαρικόν γένος λίτρον, Θεοφρ.Φι.3,7,6:

2) πάπ. μέτρον χωρητικότητος ἰσοῦμενον πρὸς μίαν ἰταλικὴν κοτύλην βλλ., ἡ λίτρα: 3) νεώτ. μετρικὴ μονὰς ὕψους καὶ στερεῶν ἰσοῦμένη πρὸς ἓν κυβικὸν ὑποδεκόμετρον, λίτρα.

Λιτροπῶλης (ὁ) 'Επιγρ. ὁ παλιὸν λίτρον, νίτρον.

Λιτροσκόπος (ὁ) (λίτρα) ὁ ἐξετάζων τὰς λίτρας, τὰ νομίσματα, ἀργυρομοιβός: Σοφ.ἀπ.1065.

Λιτρώδης-ους-ες ἀρχ. τ. ἀπὸ τῆς ῥωδῆς: Πλάτ. Τίμ.65B τὰ δὲ ὑποδεέστερα τῆς λιτρώδους ἐξέως ἐπὶ τὸ μέτριόν τε τῆς ῥύφει χρώμενα ἀλυ- κὰ ἀνευ πικρότητος τραχείας. φανάζεται, Θεοφρ.ἀπ.159,ἀλ.6,559 κ. συγκρ.: 'Αθήν.2,43H

τραχύτερά ἐστι καὶ λιτρώδεστερα.

Λιτροπιδία (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν οὐσοκάμος βλλ. ὁ μελανός.

Λίτρα (ή) νεώτ. γένος φαφιδῶν φυτῶν.

Λίτσι (τὸ) νεώτ. γένος σπινθηδῶν φυτῶν.

Λιτσιθάρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ῥάμος ὁ ἐλληνικός.

Λιτοτριβή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γασ- τεροπόδων, εἶδος κοχλίου.

Λιτοτριβίδα (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλα- κίων γαστροπόδων προσδίοβραγχίων περιλαμ- βάνουσα κοχλίαις ὕδροβιδους.

Λιτράκις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή των ούρηθραίων αδένων του θώρακος.

Λιτρώριος (ή), θωρ. -έρας. ἄσματι τῶν θωρ. αἰσθῶν : Μέν.264, Θεόκρ.10,41 θάσαι δὴ καὶ ταῦτα τὸ θεῖο Λιτρώριον 2) ὡς κωρ. ὄν. υἷος τοῦ Μίθου, περίφημος θωροσότης, ἀναγκάζων τοὺς διαβάτας ν' ἀγωνίζονται πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ θέρισμα καὶ δένων τὰς κεφαλὰς ἐν ἤττωμένων εἰς τὸ θερμασίν, μέχρις οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησεν αὐτόν : Ἀθῆν.10,415B.

Λιτρυόν (τῷ) (λατ.) μγν. ἡ καμπύλη μαντική πρόδικος τῶν οὐλονοσκοπίων : Πλούτ.Ρωμ.22.

Λιτώς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ λιτότητας, ἀπλῶς, ἀπειρίτως : Ἐφορ.149J Λιτώας καὶ σωφρόνας ἔστιν, Ἰσίδ. Αλγ. ΑΠ7,156, Διογ.Λ6,105 Λιτώς θυσίῶν, 1) ἐλαφρῶς, μετρίως, ὀλίγον τι : Ἀρτεμίδ.Δαλδ. 170 Λιτώς ἠψήμενα, Διοκλ.ἀπ.141 Λιτώς ἐφέθα.

Λιτρωμία (ή) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐλλείψις αἵματος, χλωρόσια : Φιλ.2,512 2) νεώτ. ἡ ἐν τῷ αἵματι παρουσία λίπους.

Λιτρωμιος-ον ὁ λειπόμενος, στερομένου αἵματος : Ἐμμ.110,1) || ὠχρός, χλωρός : Ἰνν.Γυν.2,119.

Λιτρωμιό-έω χνάτω τὸ αἷμα μῶν, γίνομαι χλωμός : Ἀριστ.Πρ.877α,30, Γαλ.12,693 2) αἰμορορροῦ : Ἰώσ.ΑΙ 8,15,5, Ἀπ.Κελτ.10 καὶ λιτρωμιῶν ἐδίωκε τὸν Βαλέριον.

Λιτρωνό-έω μγν. ἐν τ. τοῦ λιπερνῶ βλλ., εἶμι ἰσχυρός, ἀδύνατος, λεπτοσύνη : Ἰώσ.ΑΙ 2,5,5 2) Ἡσ. κληρονομεύει ἐν συνδεδεῖσθαι τὴν προσφιλοῦς διαγοντες.

Λιχάζω || (λιχίζω) ληλασμοί γλιχομαι Ἡσ. «λιχάζει» ἐπιθυμεῖ.

Λιχάζω Σ2 (λιχάει ἀόρ. ἐν ἀπαρφ. λιχάζει, κατακρημνίζω ἐκ κρημνοῦ Ἡσ. «λιχάζει, σίφαι, βάλοι. Κρητικοί».)

Λιχανοσοιδής-ους-ές ἐπὶ τόπου λύρας ἢ κιθάρας, τῶν ἐπιχαρῶν ἐνταῦθα μουσ. ὄργανων, ὁ εἰς τὴν χορδὴν λιχάνον βλ.λ. ἀνήκων, ὁ εἰς τὴν λιχάνον ὑπαγόμενος : Ἀριστοφ. Ἀρμ.36M λιχανοσοιδής τόπος 2) ἐπὶ ἤχου τῶν ὄργανων τούτων, ὁ ἐκ τῆς λιχάνου ἀναδιδόμενος : Βακχ. Ἀρμ.43 λιχανοσοιδής φθόγγος ὁ ὑπατος φθόγγος τοῦ πυκνοῦ βλ.λ.

Λιχάνος (ή) ὡς οἴα. ἡ τελευταία τῆς λύρας ἢ τοῦ κιθάρας χορδῆς, ἡ διὰ τοῦ λιχανοῦ τῆς ἀριστερᾶς δονομενῆ, ὡς καὶ ὁ ἐκ τῆς δονήσεως ταύτης ἀναδιδόμενος ἤχος : Ἀριστοφ. Ἀρμον.116M, Ἀριστ.Πρ.919α,17 ἐάν δέ τὴν λιχάνον κινήσῃ, ἢ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν, Διδόξ.3,59 ταύτης ὀύτερον Μούσας μὲν ἀνευρεῖν τὴν μέσην, Λίνον δὲ τὴν λιχάνον, Πλούτ. Ἡ8,1029A.

Λιχάνος-όν (λιεχάλ κ. νεώτ. ὁ λέων) || μτ. τῆς λ. δάκτυλος ἢ ἀνευ αὐτῆς, ὁ δάκτυλος, δι' οὗ τις λειχεῖ, ὁ δευτέρως μετὰ τὸν ἀντίχειρα, ὁ δείκτης : Ἰνν. Ἀρρ8,37, Λουκ.Τίμ.54 ἀκριβοῦς τὰ τρυβλία τῶν λιχανῶ ἀποσημίχων, Ἀθῆν.1,15D ἐπικροτούνητων τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις || λιχανὸς φθόγγος ὁ ἐκ τῆς χορδῆς λιχάνου ἀναδιδόμενος 2) λιχανὸς σὺλλην σὺλην τις προέχων τοῦ ἀμυδου : Ζωσ. Ἀλχ.225,236B.

Λιχάε-άδος (ή) λεξ. ὁ χῶρος ὁ μεταξύ τοῦ ἐντεταμένου ἀντιχειρος καὶ λιχανοῦ, ἡ μικρὰ σπιθαμή, τὸ ροῦπι Πτολῆδ.2,158 «εἰ δὲ τὸν μέγαν δάκτυλον τῶν λιχανῶ ἀντιπέρας ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν λιχανῶν μετρεῖς, τὸ μέτρον λιχάε» 2) Ἡσ. «κόλοτος» 3) Ἡσ. «λιχάεες» δαστρα πάνα, οἱ δὲ λιβοὶ καὶ ψήφοι καὶ κοχλύδαι.

Λιχάι-φινος (ή) κ. Λιχάιν βλ.λ.

Λιχία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκάνθο-πτερυγιῶν τῆς οἰκογ. τῶν σκουμβοιδῶν.

Λιχμάξω (λεχάλ), λων. παρ. λιμαξέσκων, συνήθ. ἐπὶ ὀφθαλμ. περιστρέφει τὴν γλώσσαν, γλεῖψω, λι-

χωῦ Ἡσ. «λιμαξέειν» περιελεῖν τὸ ἴδιον στόμασ : Ἡσιόδ.Α 235 Λιμαξόν δ' ἄρα τάγε' μένει δ' ἐγάρασσον ὀδόντας ἰδράκοντες δοσιώ, Νίκ.Θηρ. 229 γλώσσα λιμαξών || κ. μτ. λείχω, γλεῖψω : Μόσχ.2,94 καὶ οἱ λιμαξέσκει, δέρην, Ὀππ. Ἀλ. 2,250 ὅν πόδα λιμαξέουσιν, Νόνω.Δ 44,111 γλώσσα περίε λιμαξέον ὑπὸν.

Λιχιάων μγν. λείχω, λιχῶ : Ὀππ.Κυν.3,174 βόσιος χατέουσα πόδας γλεῖφας τὰς λιχιάωναι.

Λιχιάε-άδος (ή) Ἡσ. «βρίναξ, καὶ ἀπαλὴ πάσα καὶ χαμαειπέτης, ἦν τὰ ἔρπετα ἐπιλεῖχουσι».

Λιχημῶν-ονος-ον μγν. ἐπὶ μῶν, ὁ λείχων : Νίκ. Ἀλεξ.37.

Λιχημῆρος-ους-ες μγν. ἐπὶ ὄφραον, ὁ τὴν γλώσσαν ἀνακινῶν, σειών, ὡσεὶ λέχων : Νίκ.Θηρ.206 τῆμος δ' ἢ ἐκάρη λιχημῆρος ἐρηνητόσο Σμερδαλέης ἐθρῶνας ἐπάλαμνος.

Λιχιώ-άω, ἐπ. μγν. λιχυμῶντες (Κόνιν.5,40), μέσ. μέλλ. λιχυμῶσαι ἐν συνθ. Ἰώσ.ΑΙ 8,15,41, ἀόρ. ἐν ἀπαρφ. λιχυμῶσαι κ. μέσ. ἐλιχυμῶσαι μγν. Ἀ8,911, μγν. παρακ. λειχυμῶτες (Ἡσιόδ.Θ 826) π. Ὀμ. μ. ἐν συνθ. ἀπολιχυμῶσαι, ἐπὶ ὄφραον, παίζω διὰ τῆς γλώσσης : Ἡσιόδ.Θ 826 γλώσσησι θνοφερῆσι λειχυμῶτες ἰδ.γρ. λειχιμῶτες, Κόνιν.5,40 θράκοντες αἰῶν λιχυμῶντες || κ. μέσ. Ἀριστοφ.Σφ.1033 ἐκἀτόν.. κεφαλᾶν κολάκων.. ἐλιχμῶτον περὶ τὴν κεφαλῶν ἴσσαιζον ὀλόγραυ ὡς ὄφεις.) ἠ ἠβλ. Θεόδωρ.24,20 ἀλλ' ὅτε εἴ παιδῶν λιχυμῶσαι ἐγγόνων ἄλλων 2) μτ. λείχω, γλεῖψω : Εὐρ.Βάκχ.698 καταστικτῶνος ὁδοῖς ὄφει καταζῶσαντο λιχυμῶσιν γένουν, Ὀππ.Κυν. 3,168 ὡς ἄρτος λιχυμῶσα φιλους ἀνεπλάσαστο παιδάσ || κ. μέσ. : Νίκ. Ἀλεξ.569 λιχυμῶμενος ἔσρον, Διογ.Λ8,91 ἐλιχυμῶσαστο στολήν, Ἀππ.18ηρ. 96 δέρμασι ἔφοντες ἐλιχυμῶτον.

Λιχιάζω Ἡσ. ἐπεριελεῖν τὸ στόμασ.

Λιχνεία (ή) (λιχνεύω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ λαίμαργία ἐν βρώσει καὶ πόσει, λιχουδιά : Ξεν.Λακ. 5,4 λιχνείας καὶ οἰνοφυλίας, Λουκ.Τίμ.55 ὅτι περὶ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὀφείλας κ. κτ. πληθ. : Ξεν.Οικ.1,22 οἱ μὲν λιχνείων, οἱ δὲ λαγγείων, οἱ δὲ οἰνοφυλῶν, Πλάτ. Πολ.519B αἱ δὲ ἔδωδαίς τε καὶ τοιοῦτων ἦδοναίς τε καὶ λιχνείας προσφεύει γιγνόμενα || κ. μτ. προθ. : Ἀθῆν.5,220C καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἔμνησται τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν 2) κτ. πλθ. λιχνεύματα, ὀρεκτικὰ φαγητᾶ, λιχοῦδια : Πλούτ. Ἡ8,225C εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθικεν ἀκάνθας καὶ λιχνείας τινάς κ. σπαν. κτ. ἐν. : Νικὸδ.Δαμ.56J.

Λιχνευσμα-ατος (τῷ) (λιχνεύω) κ. νεώτ. ὀρεκτικὸν φαγητόν, λιχοῦδι : Σώφρ.24 γλυκύκρεων κοχλύλιον χρᾶν γυναικῶν λιχνευσμα.

Λιχνευσίε-εως (ή) (λιχνεύω) μον. τὸ λιχνευσμα βλ.λ. : Νίκ.Χων.Χρον.155D.

Λιχνεύω (λιχνεῖν) μγν. μον. κ. νεώτ. λείχω, γλεῖψω : Λουκ. Αλ.48 εἰληφαί λιχνεῖων περὶ τὰς πέτρας 2) λείχω ἐντελός : Πλούτ. Ἡ8,713C τὸ δὲ μέλος καὶ τὸν ρυθμὸν ὡσπερ ὄφρα ἐπὶ τῷ λόγῳ καὶ μὴ καθ' αὐτὰ προσφέρεσθαι μὲν λιχνεῖν 3) μτ. λαίμαργος, ζωνήρος ἐπιθυμῶ : Πλούτ.Σύγκρ.Δημ.Κικ.2 ἀγαπᾶν δ' ἀγενεῖας καὶ λιχνεῖν τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου δόξαν || κ. μέσ. μτ. ἀπαρφ. ὑπερηπιθμῶ, εἶμαι λιχοῦδης : Πλούτ. Ἡ8,347A ἐκπληκτικᾶ καὶ ταρκατικᾶ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνεῦμενος || ὄμ. μτ. αἰτ. ἢ μτ.προθ. : Λιδαν.Εὐφρ. 30,3 τὸν ὀφθαλμῶν λιχνεουμένων εἰς ὄρασιν τὸ κάλλος εἰς τὴν ψυχῆν διωλιθθαινε, Εὐστ.Ποιν.198, οἱ Θεὸς τοῖς λιχνεουμένοις τὴν πράγμασιν ἀνεκάλυψε, αὐτ.208,39 ὁ τὰ θεία λιχνεουμένος 4) ρηματ. π. λιχνεῖω, λιχνεία.

Λιχνία (ή) Ἡσ. «λιχνεία, ἀπληστία».

λιχνίζω δημ. λιμνίζω βλλ.: 2) ρηματ. π. λίχνημα, λιχμιστής, λιχμιστικός, λιχμιστήρι, λιχμιστής.

λίχνημα-ατος (τό) (λιχνίζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λιμνίζεν βλλ.

λιχνητήρι (τό) δημ. ὄργανον δι' οὗ γίνεται τὸ λίχνημα, λιμνητήριον.

λιχμιστής (ὁ) (λιχνίζω) δημ. ὁ ἐργάτης τοῦ λιχνισμού, ὁ λιμνίζων.

λιχμιστικός-ή-ό δημ. ὁ λιμνητικός βλλ.

λίχνοσβος-ον (βιβρώσκω) μτγν. ὁ τρώγων λίχνεύματα, ὀρεκτικά φαγητά : Ἀντίφιλ.ΑΠ9,86

λίχνοσβος μβε.

λίχνοσβραυς-ός (ή) μτγν. λίχνος, λαίμαργος γρᾶτα : Τημ.Φλ.38,1 Φοίνισσαν ἴδον λιχνοσβραυόν.

λίχνος-η-ον (λείχω) κ. λίχνος-ον (Εὐρ.Ἰνν.913) ὁ σφόδρα ὀρεγόμενος τῶν ἐλεκτικῶν φαγητῶν, λαίμαργος, λιχοῦδης· Σουίθ. ἐδ πραοτήμονος τῶν ὄψεων : Ξεν. Ἀπομν.1,22 πῶς οὖν αὐτὸς ὡν τοιοῦτος ἄλλους ἂν ἠ ἄσθεσις . . ἡ λίχνος . . ἐποίησεν, Πλάτ.Πολ.354B οἱ λίχνοι τοῦ αἰεὶ παραφερομένου ἀγορεύονται ἀρπάζοντες· κ. μτ. γενικ. : Ἐπίκ.Δόξ.69 τῶν ἐν διαίτῃ ποικιλιῶν λ· · κ. μτφ. : Πλάτ.Πολ.579B λίχνοι ἐντὶ αὐτῶν τῆ φυχήν· κ. συγκρ. : Σώφρ.62 λιχνοτέρα τῶν πορφυράν· κ. ὑπερβ. : Ἀριστλ.Ζ1594α,6 οἱ δὲ ὄψεις καὶ λιχνοτάτοι τῶν ζώων εἰσίν· κ. τὸ ἀρα, ὡς οὐσ. ὁ λιξιάργος, ὁ λιχοῦδης : Πολύβ.3,57,7 παραπλησιόν τῃ πᾶσιν ὄψεσι τοῖς λίχνοις τῶν δειπνητῶν· 2) μτφ. ὁ περίεργος, ἄπληστος : Εὐρ.Ἰνν.913 ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν κᾶν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὐσ' ἄλιστακται, Καλλ.ἀπ.107 ὄμματα λίχνα, Μελέαγρ.ΑΠ7,106· κ. μτ. γενικ. : Εὐρ.ἀπ.1063,8 τὸ τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον· κ. μτ. ἀπαφρ. : Καλλ. ἀπ.98D λίχνος εἶμι καὶ τὸ πεύθεσθαι· 3) ἐπιφαγητῶν, ὀρεκτικός, ὄβ. σαπανηρός : Κλήμ. Ἀλ. Παιδ.170 ἀρετέον τῶν λίχνων . . βρωμάτων.

λίχνοσβραυς (ὁ) (λιχνίζω) μτγν. λαίμαργος, λιξιάργος, λιχοῦδης : Πολυδ.6,122.

λίχνοστής-τος (ή) σχολ. ἡ ἰδιότης τοῦ λίχνου, ἡ λαίμαργία, λιχνεία : Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.1690.

λίχνοφίλαργυρος-ον ὁ λίχνος, λαίμαργος ἄμα καὶ φιλάργυρος : Φιλῶλλ.17 ἰδ.γρ.1.

λίχνοσθης-ους-ες μτγν. ὁ ἐπιρρηθὴς πρὸς τὴν λιχνείαν, λαίμαργαν, ὁ λίχνος κ. ὑπερβ. : Αἰλ.ἀπ. 325· κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ λιχνεία : Ξω.Κλημ.13,2 οὐ γὰρ πάντων τὰ κοινῶδία, διὰ τὸ λιχνῶδες.

λίχνοφίλα-όμοι δ.γρ. ἀντὶ λιχνῶμαι βλλ., λειχώ : Ἀριστφ.Εἰρ.756.

λίχνος ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. λαίμαργος, ἀδηφάγος : Βασ.1,403A λίχνως ἔχεις περὶ τὰ ἄνηθ, ASS Μαΐου.5,352,23 λίχνως τε περὶ τὴν ὄρεσιν ἔχον.

λίχως-ους-εος (τό) μτγν. νόστιμον, ὀρεκτικόν φαγητόν : Πολυδ.6,61 ἔλαγον δέ τι καὶ ἐπίπαστα λίχη, ἣν δὲ ἔτινος, καὶ ἐπιπάττοντες ἄλφινον λεπτῶν καὶ ἐλαίου, ἡσθιον (δ.γρ. λειχείν).

λίχνοσβραυοί δημ. ὀρέγομαι σφόδρα φαγητοῦ πινος, λιχνεύω, εἶμαι λιχοῦδης· κ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναικία, ποθῶ, ὀρέγομαι.

λιχοῦδης (ὁ) δημ., θηλ.-α κ. οὐδ.-ικο ὁ σφόδρα ἐπιθυμῶν ἐλεκτὰ καὶ ὀρεκτικά φαγητά, ὁ λίχνος· κ. ἐν χρ. κ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἔρωτικά.

λίχνοσθία (ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ λιχοῦδη βλλ., ἡ λιχνεία· 2) κτ. πληθ. λιχουσθίαις ἐλεκτὰ φαγητά, λιχνεύματα.

λίχνοσθιάρης-α-ικο δημ. ὁ λίχνος, ὁ λιχοῦδης.

λίφ-λίβος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. λίβας ἀνεμῶς νοτιστικός : Ἦρ.2,25 δ τὸ νότος καὶ ὁ λίφ, ἀνέμῳ πολλῶν τῶν πάντων ἐπιώτατοι, Ἀριστλ.Μετ. 364η,2, Θεόκρ.9,11 λίφ κῆμαρον τρωγίαιας ἀπὸ σκοπιδίς ἐτίναξε· κ. κτ. πληθ. : Πολυδ.10,10,3 οἱ λίβες καθ' ἑκάτερον τὸν εἰσπλοῦν παρισπῆπτον·

τες κλύδωνας ἀποτελοῦσι· κ. νεώτ. ἀνεμῶς διαφορῶν διευθύνσεων θερμῶς καὶ ζηραντικός : Ζαλοκ.155,2 καθῶς τὸ πνεῦμα τοῦ λιβός τὸν νόρισσον μαραινεῖ· 2) ὁ νότος : ΠΔ Γεν.13,14 πρὸς βορρᾶν καὶ λίβα καὶ ἀνατολάς καὶ θάλασσαν· 3) ἡ ὕβρις (ἀντίθ. ὀηλιώτης) : Πάπ., Βέττ.Βάλλ.8,5,Παυλ. Ἀλ.2, ΚΑ Πράξ.6,12 λιμένα τῆς Κρήτης βλεπόντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χώρον· κ. αἱ δυσμαί : ΠΔ Παρᾶλ.2,32,30 κατήυθεν αὐτὰ κύμα πρὸς λίβα τῆς πόλεως Ἰαυτί· κ. ἐν πάπ. ἐν φρ. λίβος ἢ λίβα εἰς ἀππλιώτην ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς· 4) ἄστρον. πρωινόψις λίφ, -μεσημβρινός λίφ, -ὄψινος λίφ θέσις ἀστέρος πρὸς δυσμαίς τοῦ ὀρίζοντος κατὰ τὴν ἀνατολήν, μεσημβριαν καὶ δυσίαν : Πτολ.Μαθ.8,4.

λίφ-λίβος (ή) (λείβω) μ. ἐν χρ. κτ. γενικ. κ.αἰτ. ρυαίου, ρεύμα : Αἰσχ.Εὐμ.54 ἐκ δ' ὀμμάτων λείθουσι δυσμαίη λίβα, Ἀπολλ.Ρ.4,1454 μέλιτος λίβα· 2) λειβή, σπονδή : Αἰσχ.Χο.292 φιλοσπόνδου λιβός, οὐτ.ἀπ.55· 3) Ἦσ. ἐπιθυμία, πέτρα ἀφ' ἧς ὑδὼρ στάζει· πρβλ. λιπτομα.

λίφος-ή-ό δημ. ἔσφ.φρ. τοῦ λειβός βλλ.

λιφοῦρα (ή) (λιπτομα, οἶρον) ἡ ἐπιθυμία πρὸς οἶρσιν : Αἰσχ.Χο.756 εἰ λιμός, ἡ δίψη τις, ἡ λιφοῦρα.

λιώδης Ἦσ. «λιθόλευστος» (πθ. λιώλης· πρβλ. λεώλης).

λιωργός Ἦσ. «κακοῦργος» πρβλ. λεωργός.

λό κτ. ἀποκοπ. τοῦ λόε, ἔλουε παροι. τοῦ Λούω.

λόβαι Ἦσ. χεῖρες.

λοβάνη (ή) νεώτ. φαρμακ. λιπαρά οὐσία χρησιμεύουσα ὡς βᾶσις πρὸς κατασκευὴν ἀλοιφῶν.

λοβαλία (ή) νεώτ. γένος κωδωνανθῶν φυτῶν.

λοβερὸ (τό) νεώτ. ναυτ. ἱστιοφόρον πλοῖον δίστηλον ἢ τρίστηλον.

λοβιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λοβός βλλ.21· Ἦσ. ἐτὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος· κ. κ. νεώτ. ἀνατομ. λόβια ἥπατικά - πνευμονικά - παρεγκεφαλίδως διάφορα μικρὰ ὀγκίδια, κυστίδια ἢ ὀμάδες ἔλλικων τοῦ ἥπατος, τῶν πνευμῶνων, τῆς παρεγκεφαλίδος· 2) ὁ καρπὸς τῆς κηπιάς σμίλακος : Δισσο.2,146.

λοβιόφασα (ή) νεώτ. γένος φασιανίδων πτηνῶν.

λοβιτοπρία (ή) (ρουμανί) δημ. ἀπάτη, τέχνασμα ἢ παρασκευαστὴ ἐνέργεια, πρὸς ἀνάληψιν κρατικῆς ἢ ἀ. προμηθείας ἢ ἐπικερδῆ ἐπιλυσιαν ὑποθέσεως· 2) αὐνεκδ. κέρδος διὰ δόλου ἐπιτευχθέν· πρβλ. βουτιά, ματσαράγια.

λοβιτουρατζής (ὁ) δημ. ὁ ζῶν διὰ λοβιτοῦρας βλλ., ὁ πλουτῶν διὰ λοβιτοῦρας, ὁ ἐπιθυμῶν λοβιτοῦρας.

λοβιόδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης λοβίων ἢ ὁ ὀμοιάζων πρὸς λοβόν· λοβιόδη ἐπιθλιώματα, -λοβιόδης ἡ καταρροϊκὴ πνευμονία.

λοβός (ὁ) (λεῖω) κ. νεώτ. τὸ σαρκοῦδες κάτω μέρος τοῦ ὠτός : Ἰλ.Ξ 182 ὑμῖτοῖσι (ὠως φέρωσιν ἐνώτια) λοβοῖσιν, Ἐυμ.Ἰμ.6,8, Ἰνν.Προγν.2, Ἀριστλ.Ζ1492α,16 ὠτός δὲ μέρος τὸ μὲν ἀνωῦνον, τὸ δὲ λοβός, Λυκόφρ.1401 ἄκροι λοβοί· 2) ὁ λοβός, τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος, εἰς δ' ἰσχιαιτέραν προσοχὴν εἶδον κατὰ τὴν μετέωσαν : Αἰσχ. Πρ.495 λοβοῦ τὴ ποικιλῆν εὐμορφίαν, Εὐρ.Ἦλ. 827, Πλάτ.Τημ.71C λοβὸν δὲ καὶ δοχᾶς . . κατακάμψουσα καὶ ἔξωσῶσα· κ. κ. γεν. τὸ ἦσπορ : Αἰσχ.Εὐμ.158 ὑπὸ λοβὸν πάρεστι μαστίκοτος δαυτοῦ δαίμων· 3) ὁ λοβός τοῦ πνεύμονος : Γαλ.Χρ.Μορ.6,4· κ. κ. γεν. ὀλόκληρος ὁ πνεύμων : Ἰνν.Τόπ. Ἀυθρ.14· 4) κ. νεώτ. τὸ κελύφος τῶν ὀσπρίων, τὸ λοβί· Θεόφρ.Φι.1,11,2 (πρβλ. ἐλλοβός)· κ. ἰδ. λοβοί οἱ φασιοιοὶ ἢ ὀδολοί (ἐπειδὴ ἐτρῶγοντο μετὰ τοῦ κελύφους αὐτῶν) : Γαλ.6,557, Ἰουλ.Λόγ.5,175C· 5) ἐν τοῖς πετάλοις τῶν ρό-

δων τὸ λευκὸν μέρος, ἄ. οὐνεξ : Γαλ.12,748·
 6) νεώτ. ἀρχιτεκτ. τῶν εἰς σχήμα λοβοῦ μικροῦ
 τῶνον τῶν ἀψίδων· 7) νεώτ. ναυτ. ἐξήλιος δακ-
 κτύλιος ἢ τροχίλος, δι' οὗ διέρχονται ἀγόμενα τῆς
 ἑξάρτιας, ἢ μιγάτα.

λοδοόστημα (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
 οἰκογ. τῶν τραχυμυλλωδῶν.

λοδοομίαι -όμαι μιν. διαιροῦμαι ἐν εἶδει λο-
 δῶν : Νικ.Χων.2,3 ὅπως εἰς ὄλοκος λοδοομένους.

λοδοῦθς-ους-ες ὁ δμοιος λοδοῦ ἢ ἔχων λοδῶν,
 μέλωπος ὄσπριου : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

λογαῶδες (αι) τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν : Σώφρ.
 49, Κολλ.ἀπ.132, Νικ.Θηρ.292· || γεν. οἱ ὀφθαλ-
 μοί : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5,269 τεῶν λογαῶδων πολλῶν
 ἀσαυροτέρην.

λογαῶδη (λογία) ἐπίρρ. κατ' ἐκλογίην, ἐπιλέκτως,
 ἐπί στρατιωτῶν : Πλουτ. Ὀθ.6 καί τήν νηυσικά
 παρεπέμπον αὐτῷ λογαῶδη ἰππέας ὄχρουμένην
 ἰππῶ κεκοσμημένῃ ἐπιφανῶς· || ἰδ. ἐπὶ λίθων
 πρὸς οἰκοδομίην : Θουκ.4,4 εἰργάζοντο λογαῶδη
 φέρουτας Αἰθους καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἑκαστὸν τι
 ξυμβαίνοι, Διον. Ἀλ.Συνθ.22.

λογαδικός-ή-όν μιν. ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐξαιρετός :
 Εὐστ.Πον.205,41.

λογάδῃ (τὸ) δημ. κ. λογαδικὰ πρᾶγμα ἐκλεκτόν,
 διαλεχτό.

λογαίος-α-ον μτγν. λογάς, ἐκλεκτός : Στράβ.Ι,
 3,18 λογαίω λίθου.

λογάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ λόγος βλλ., μικρὸς
 λόγος, μικρὴ κουβέντα : Πορφύρ.Σκ.Ι,4,12 νὰ κε-
 λησθῶν τ' ἀμιλῆτα | λογάκια τὰ σθραμένεα,
 Πολομ.Τωφ.34,12 ἀνα φευδὰ παιδιάτικα | λογά-
 κια παῦ μεδάνε.

λογαίμι δημ. κ. λογιέμαι λογιζομαι βλλ., θεω-
 ροῦμαι : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.125,16 με τῆ δουλεύτρα
 μου ἐπέσας καὶ δοῦλος μου λογαίσι.

λογανινη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίνης ἀπαντῶν εἰς
 τὸ σπέρματα φευδοσπύρχου τοῦ ἐμπικτοῦ, παρὰ
 τὴν στρυκνίνην καί τὴν βρυκκίνην.

λογαῖοδικός-ή-όν μτγν. στίχος, οὗ ὁ ἰσχυρότε-
 ρος δακτυλικὸς ρυθμὸς μεταδραίνει εἰς τὸν ἀσθε-
 νεστέρον τροχαϊκόν καὶ φαίνεται ἰσάμενος μετα-
 ξὺ λόγου καὶ ἀοιδίης, τ. ἔ. τοῦ ρυθμοῦ τοῦ πεζοῦ
 λόγου καὶ τῆς ποιήσεως : Ἱφαιστ.7, Διογ.Λ 4,65,
 Ἀριστείδ.Κ 1,23, Πάπ.

λογαράς (ὁ) μιν. ὁ λέγων πολλὰ λόγια, πολυλο-
 γῶς : Πρόδρ.2,552 ὡσερ αὐτὸς ὁ λογαράς ἀ-
 τζαλοπεριπάτης.

λογάρι (τὸ) μιν. κ. δημ. μετροτῶν κ. ἰδ. ὀρθη-
 σαυρισμένον χρῆμα : Πρόδρ.2,289 αὐτὸς μὲν δέ-
 κα κέκτηται λίτρας χρυσαῖ λογάρι· || θησαυ-
 ρὸς καὶ πλοῦτος, τιμαλεψὴ ἀντικείμενα : Ἐρωτόκρ.
 4,1939 δὲν ἑλυπάτω τὴν ἐξά, πού χασε καὶ λογά-
 ρι, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.123,1 ἐννιά μουλόγια ἐφόρτω-
 κες νάσημι καὶ λογάρι, Θρακ.3,258,3 σέρνει . .
 κι ἡ μοῦκα ἢ κανακαριά ἀμέρητο λογάρι, λο-
 γάρι κι ἀλογάριστο κι ὄλο μαργαρίτρι,
 Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.154 μέρ' στὸ δισάκι μου
 καλά νὰ κρύφω τὸ λογάρι.

λογαρίων μιν. κ. δημ. ὑπολογίζω, ἀριθμῶ,
 μετρῶ, κάμνω ἀριθμητικὰ πράξεις : Εὐστ. εἰς
 Διον.Περ.907, Σχόλ. Ἀριστ.Π.Κ.381. - λογαρίων
 τὰ ἐξῶδα καὶ τὰ ἐσοδα τοῦ μηνῶς - τούτ' τό-
 κους τοῦ χρόνου - τῆς ἡμέρας μετὰ δᾶχτυλα·
 || δημ. περιλαμβῶν εἰς λογαρισμῶν, συνυπο-
 λογίζω : μετὰ μεταθετικὰ νὰ λογαρισθῆς
 καὶ τὰ ἐξῶδα τρωπῆς· || παροιμ. ἀν ἐλογά-
 ριζε ὁ λόκος τ' ἀγνάρια του, ἐπερτε κι ἐφό-
 φανε ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν διστακτικῶν, σπι-
 νες δὲν προκόπτουν· 2) ἀναλογίζομαι, ἀναμετρῶ
 τὰς συσχετίαις : πολὺ τὸ λογαρίζεις νὰ πῆ τὸ
 ναί· || καταλογίζω, ἀποδοῖω εὐθύνην : ποιάς

λογαρίζεις τὰ λόγια μεθυμένου· 3) σκέπ-
 τομαι, προτίθεμαι, μελετῶ, ἔχω σκοπὸν : Ἐρω-
 τόκρ.3,172 κακὸ θεμέλιον ἔχουσι τοῦτα, πού
 λογαρίζεις, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.15,16 τὸν Τροκ λο-
 γαρίζουν νὰ τὸν μοιράσουν· || φρ. λογα-
 ριάω με τὸ νοῦ μου συλλογίζομαι· 4) τὸ μέσ.
 λογαρίζομαι ἐκκαθαρίζω τὰς μετ' ἄλλου τινὸς
 δοσοληφίας μου : Παπαν. Ἀγ. Ὀρ.60 ἔχει νὰ λο-
 γαριστῆ με τὸν οὐρανὸν, - λογαριαστικὰν μετὰ
 τὸ σύντροφὸ τοῦ καὶ χρίσαν· 5) μτγν. λῦω
 τὰς διαφορὰς μου μετὰ τινος : θὰ λογαριασταῖ-
 με μιά μέρα· 6) μτφ. λαμβάνω τινὰ ὑπ' ὄψην,
 τὸν θεωρῶ ἀξίον προσοχῆς, ἀξίον ὑπολογισμοῦ,
 τὸν ἐκτιμῶ ἰδιαίτερον· δὲν λογαρίζουν τὸν πα-
 τέρα του γιὰ τίποτε· κ. καθ. λαμβάνομαι ὑπὸ
 τῶν ἄ. ὑπ' ὄψην, ἔχω ἐκτίμησιν, ὑπόληψιν, σημα-
 σιᾶν : στὸν τόπο του λογαριάζεται πολὺ· 7) ὄμ-
 παθ. συγκαταλέγομαι : στὸ χωριὸ του λογαρι-
 ζεται μετ' στοῦς προεστοῦς· 8) ρηματ. π. λο-
 γάρισμα, λογαρισμὸς.

λογαρισμός (ὁ) σχόλ., νεώτ. κ. δημ. λογι-
 σμός, ὑπολογισμός, ἀριθμῶσις, μέτρησις : Σχόλ.
 Λουκ.Κατὰπλ.4, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.134,3 καὶ τὰ κρυφὰ
 τῆς μάνης τῆς λογαρισμοῦ δὲν ἔχουν, - ὁ λο-
 γαρισμὸς βγήκε σωστός, - ἔκανε λάθος στὸ
 λογαρισμὸ· 2) εἶδ. ἡ μερίς, ἢ ἀνοίγει τις
 εἰς λογιστικὰ βιβλία δι' ὠρισμένον πρόσωπον ἢ
 εἶδος : ἀνοικτός - ἀλλήλοχρεος - τρεχοῦμενος
 λογαρισμὸς | πιστώσις τινος παρὰ προσώπῳ ἢ
 ἰδρωματί, ἢτις δύναται νὰ χρησιμοποιῆθῆ μέχρις
 ἀνατάτου ὄριου καὶ κανονίζεται συνήθ. κατὰ τὸ
 τέλος τοῦ ἔτους· || πινάξ ἀπεικονίζων ἐξῶδα
 ἢ ἐσοδα ἢ τὰ ὀφειλόμενα ὑπὸ τινος ἢ πρὸς τινά :
 στελεῖ μου τὸ λογαρισμὸ· || λογαρισμοῦ
 ἐσόδων ἢ ἐξόδων ὁ εἰδικὸς λογαρισμὸς τῶν
 ἐσόδων ἢ ἐξόδων ἐνεργείας ἢ ἐπιχειρησέως τι-
 νος· || δοσοληφία, σχέσις οἰκονομικῆς καὶ ἠ-
 θικῆς φύσεως : δὲν ἔχω λογαρισμοῦ μαζὶ του,
 - ἔχουμε ἕνα μικρὸ λογαρισμὸ εἰς διὰ μου·
 3) μτφ. σκέψις, διαλογισμός : Ἐρωτόκρ.1,267
 μηλό μπόρεση ὁ λογαρισμὸς δὲν ἔχει νὰ βο-
 ῆθησ, Ζερβ.Μῦθ.Ζ 56 ὁ ἀνδρες, ὁ καθέναν γιὰ
 λογαρισμὸν τὸν, ἀγανακτοῦσαν γιὰ τὴν κατῶ-
 σταση· 4) εὐθύνη, καταλογογράφου, λογῶδοσις, κα-
 νονισμὸς ὑποθέσεων : δὲν δίδω λογαρισμὸ σέ
 κανένα, - αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογαρισμὸς
 (ἰδικὴ μου, ἀτομικὴ μου ὑπόθεσις, δι' ἣν ἀναλαμ-
 βάνω εὐθύνην)· 5) φρ. μήκειε σέ λογαρισμὸ
 συνεμροφῶθη, ἔτακτοποίηθη· ὄμ. τὸν ἔβαλε σέ
 λογαρισμὸ τὸν ἔβασε εἰς τάξην· ὄμ. δὲν βρισκω
 λογαρισμὸ δὲν δύναμαι νὰ τακτοποιήσω ὑπό-
 θεσίην τινά· ὄμ. ἐβραϊτικὸς λογαρισμὸς πολὺ
 ἀκριβῆς καὶ πάντοτε ὑπερ ἐκείνου ὁ ὁποῖος τὸν
 κάμνει· || παροιμ. φρ. οἱ καλοὶ λογαρισμοὶ
 κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους (ἢ ἀκριβεῖα εἰς τὰς
 δοσοληφίας διατηρεῖ τὴν φιλίαν), - κάνει τὸ λο-
 γαρισμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο (ἐπὶ κακοῦ ὑπο-
 λογισμοῦ, κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων),
 λογαρισμὸς, ἀγισμὸς (ὁ κανονισμὸς τῶν δο-
 σοληφίῶν ἀπολλάσσει τὸν προστριβῶν).

λογαριστός (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ὁ λογιστής :
 Πρόδρ.2,61 ἐκίονεν ἐν λογαριστάς, σὺ δὲ εἶσαι
 θερμοδότης, Μοσχόν.Λεξ.Κειρογρ.ενCod.Reg.1078.

λογαρίδιον (τὸ) πᾶν. τὸ λογάριον βλλ.

λογαριθμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὸν λογαριθμοῦ βλλ. : λογαριθμη-
 κὴ εἰλιξ, - λογαριθμικὸ πίνακες· ἐπίρρ. -ὡς
 κατὰ τὸν τρόπον λογαριθμικόν.

λογαριθμὸς ἀριθμοῦ (ὁ) νεώτ.μαθημ. ὁ ὡς πρὸς
 βάση Α [ἀριθμ. θετ.] ἐκθέτης ὁ δπλαῖν τὴν δύ-
 ναμιν εἰς ἣν πρέπει νὰ ὑψωθῆ ὁ Α, ἵνα ἡ δύναμις
 αὐτῆ του Α γίνῃ ἴση πρὸς τὸν δοθέντα ἀριθμόν.

λογάριον κ. μιν. ὑποκορ. τοῦ λόγους βλ.λ. : Ἀριστ.φ.ἀπ.810, Δημ.254 λογάρια δάσηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας (ἀθλοῦς καὶ εὐτελεῖς λόγους μελετήσας), Θεόδωγ.1,2 τὰ ἐκ στοᾶς Λογάρια, Ἐθην.6,270D λογάρια δειπνεῖν. | δειπνεῖν μόνον με' λογάρι· 2) πάπ. λογαριασμοί· 3) μιν., δημ. -ἀρι χρηματικὸν ποσόν· Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάθ. 1,25 λογάριον δὲ οὐκ ὀφείλει τις ἐχειρίζεσθαι τῶν μοναχῶν ἢ τῶν προσευτῶν ὄλων, Διγεν. Ἄκρ.2273 καὶ κτήματα ἀριθμητὰ ἐπέδωκεν νὰ ἔχου, λογάριόν τε περισσόν, καὶ δούλους.

λογάς-άδος [ὁ,ή] (λέγω) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός, διαλεκτός· ἰδ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἐπιλεκτῶν ἀνδρῶν· Ἡρ.1,36 λογάδας νεηνίας καὶ κύνας συμπέμφα ἦντι, Εὐρ.Ἐκ.544 λογάσι 3 Ἄργείων στρατοῦ νεανίας, αὐτ.Ἀνδρ.324 στρατηγῶν λογάσι Ἑλλήνων, Οἰουκ.5,67 Ἄργείων οἱ χίλιοι λογάδες, Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,18 ἴνα διοικῶνται παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν λογάδων μοναχῶν ὡς προεირται· κ. μτ. ἀθροιστικῶν ὄν.· Ἀρχι.ΑΠ 15,51 στρατὶ λογάδων ἠμυθῶν ἐν τῷ ἐν.· Γρηγ. Νύσσ.2,225D ἀνδρῶν λογάδος καὶ ὀνομαστοῦ κ. ἀπολ. ἐκλεκτὴ ὄμας· Εὐστ.Πον.14,75 ἥ ἐν πάπ. κ. ἐπὶ κτηνῶν 2) φωνὰν λογάδες ἐκλεκτοὶ φράσεις· Φωτ.Βιβλ.471B ἥ λογάδες λιθοὶ δῆξοσι, ἀπέλεκτοι λιθοὶ· Πασα.7,22,5 ἐν τῷ ἄσει βωμῶς λιθῶν λογάδων ἐστὶ.

λογάς-οὐ-οὐδικο δημ. ὁ πολλὰ καὶ ἀσήμαντα λέγων, ὁ φλύαρος, ὁ φαλατρός, ὁ πολυλογάς· 2) συνεκδ. ὁ πολλὰ καὶ ἀξιόλογα ὑποσχόμενος καὶ ἢ ἐκτελῶν ταῦτα ἥ εἶδ. ὁ διὰ λόγων, δι' ἀπειλητικῶν ἐκφράσεων ἐμφανίζων ἑαυτὸν ὡς ἀνδρείον ἀλλ' οὐδαμῶς εἰς ἔργον προβαίνων· 3) ὁ αὐθάδης εἰς λόγους.

λογάτῃ δημ. μῦριον διηγηματ. λοιπὸν, μαθές, λογάτῃ κ. δημ. ἐπιμῦθος, θέλω νὰ ἀμιλῶ· Λουκ. Λεξιφ.15 ἐμοὶ δὲ ἡ γλώττῃ τε ἦδη λογά· 2) ὡκ ἡ -έω, γ' ἐν. μέλλ. λογήσει, πιθ. ὑπολογίζω, λογαρίζω· Τυρτ.ἀπ.1,42 ἥ δημ. λογαρίζω, στοχάζομαι· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 43,11 τῶρα λογάω καλὸ-καρδὸς τῆς θημωνιάς.

λογγάτος λαγγάτος βλ.λ.· Αἰσχ.ἀπ.112, Ἀριστ.φ.ἀπ.811 ἠβλ. Φρόν.Σοφ.87B.

λογγάσια [τά] λιθοὶ διάτρητοι δι' ὧν ἔδενον τὰ πρυμνήσια τῶν νεῶν ἥσα, Φώτ.ἐν.λ.λογγάσειν.

λογγάσιη [ή] ἥσα. τὰ λογγάσια βλ.λ.

λογγήσιος-ια-ιο δημ. ὁ εἰς τὸν λόγον ὑπάρχων ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος ἠβλ. βουνήσιος, καμνήσιος.

λογγάι [ή] δημ. ὁ λόγους βλ.λ.· Κρυστ.12,22 γυρνοῦνε ἀπὸ τὰ ἔργα τοὺς οἱ λυγερές, γυρνοῦνε | με' τὰ ζαλίκια ὄχ τὴ λογγιά, με' τὰ σκουτιά ὄχ τὰ πλύμα.

λογγοθαδικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λογγοθαδικούς ἢ τὴν Λογγοθαδίαν· Λογγοθαδικὸν δίκαιον.

λογγῶσι [ὸ] μιν., νεώτ. κ. δημ., πυκνὸν καὶ πλήρες θάμνων δάσος· Διγεν.Ἄκρ.1413 ἐκεῖνα τότε πῆδησαν μέσα ἀπὸ τὸν λόγον, Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.39,9 νὰ πάρω δίπλα τὰ βουνά, νὰ περνητῶς λογγῶσι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,6 ὡς νὰ μ' ὀδηγήσῃ, στὸ λόγγο τὸ μυριόδεντρο τοῦ Λυτρωμοῦ.

λογγῶσις [σι] συρακόσσα. λ. τὰ λογγάσια βλ.λ.· ΕἰΜ 569,42.

λογάια [ή] μτγν. κ. λογία συλλογὴ φῶρων ἢ ἐκουασίαι ἐπιφορῶν· Πάπ. ἥ συλλογὴ ἐράνων διὰ φιλανθρωπικῶς σκοποῦς· ΚΔ Κορινθ. 1,16,1 περὶ δὲ τῆς λογίας εἰς τοὺς ἄγιους, ὡσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίας τῆς Γαλιτίας οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε ἥ ὄμ. ἔρανος, εἰσφορά κ. διὰ θρησκευτικῶς σκοποῦς ἢ ἐκκλησιαστικῶς θαπνάνας· Ἐπιγρ. 2) ἑκτακτὰ κέρδη, τυχηρά· Πάπ.

λογεῖον [τὸ] (λογεῖς) μτγν. κ. μιν. κυρ. τόπος ἐνθα ὀμιλεῖται ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ ἐμπροσθίον μέρος τῆς σκηνῆς, ἐνθα οἱ κωμῳδοὶ καὶ οἱ τραγωδοὶ ἠγωνίζοντο· Σιτρ.5,7,2,Πλουτ.Θισ.16 πολλὴν ἀπὸ τοῦ λογεῖου καὶ τῆς σκηνῆς ἀδόξαν αὐτοῦ κατεσκεύασαν ἥ κ. γεν. ἐξέδρα· Πάπ. 2) Σουῖδ. «δικαστήριον» 3) Μοσχόπ. «ἐδοξασκαλεῖον» 4) τὸ στόμα· Πολυδ.2,98 ἐτὸ δὲ ἔνδον τῶν χειλέων, στόμα, ὡσπερ καὶ ἡ τῶν χειλέων τομῆ· ὑπὸ δὲ ἐνίων καὶ λογεῖον κέλματα μάσταξ· 5) τὸ λογεῖον τῆς κρίσεως τὸ μαντικὸν ἐπιστήθιον, ὅπερ ἐφόρει ὁ Ἑβραῖος ἀρχιερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐνκεκολλημέναι οἱ δωδεκά λιθοὶ· ΠΑ᾽ΕΞ. 28,26 καὶ λίφεται Ἀσάρων τὰ ὄνοματὰ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἐπὶ τοῦ λογεῖου τῆς κρίσεως ἐπὶ τοῦ στήθους, Γρηγ.Νύσσ.2,926C τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους κόσμον, ἢ ὄνομα λογεῖον τε, καὶ δὴλωσις.

λογέμπορος [ὸ] μτγν. κ. μιν. κ. -εμπορός (εὔστ. 463,40) ὁ ἐμπορευόμενος ἐν λόγους· Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,70,Σχολ.Εὐρ. ἥπν.950 ἐν λόγους ἐμπορευοῦ, καθάπερ οἱ λεγόμενοι λογέμποροι.

λογευμα-ατος [τὸ] πάπ. φῶροι συλλεγέτες.

λογεῦς-έως [ὸ] ὁ λέγων, ὀμιλητής, ρήτωρ· Κριτί. 54D, Πλουτ. Ηθ.813A καὶ γὰρ εἰ λογεῦς ἀγαθός, ἀλλὰ μὴ φαῦλός ἦν, ἔδει τὴν ἐν τοῖς ὀλοῖς δόξαν ἀναπαύοντα τῆς σχολῆς ἐξίστασθαι τοῖς σοφισταῖς· 2) ὁ πεζογράφος· Σχολ.Διον.Περ.π. ΑΒ 658,15 κλογεῖς δὲ λέγουσι τοὺς ἱστορικοὺς καὶ φιλοσόφους καὶ ἱατροὺς καὶ ἄσους ἐν τῷ χορῷ τῶν λόγων πῆναι δίκαιους.

λογεῦτήριον [τὸ] πάπ. τὸ ἀρχεῖον τοῦ λογεῦτοῦ.

λογευτήριος [ὸ] πάπ. ὁ συλλεκτήριος φῶρων.

λογευτικόν [τὸ] πάπ. τὰ ἐξέδοα τῆς συλλογῆς.

λογεῦω πάπ. κ. Ἐπιγρ. συλλέγω νουσιφορίας, φῶρους κττ.· Πάπ. διαιωμένον δὲ καὶ ἐξ ὧν ἔλογευσεν κ.παθ.· Ἐπιγρ. ὠνῆς τῶν λογευομένων δι' αὐτῶν χάριν τῶν κειμένων νεκρῶν.

λογῆς δημ. γενικ.ἐν. τῆς ὄχρ. ὀνομαστ. λογή, γενικ. πληθ. λογιῶν, ὄγρ. λογίς, εἶδος, κυρ. ἐν φρ.· Διγεν.Ἄκρ.3828 καὶ τί λογιῆς βοήθειαν καὶ πλαστοουργίας παρέσχευ [νοῖου εἶδους], Ἐρωτῶτρ. 1,212 κὶ ἀγάπησες εἰτοιας λογῆς μιά μέσα κερὰ μεγάλη [τέτοιοι εἶδους], αὐτ.4,220 πολλῶν λογιῶν παρηγοριές με' γνῶσ' ἀναθιδάειν ἰπολλῶν εἰδῶν, Καρκ.Ζητ.49 παλιόπουτσα καὶ παλιόστῆδρα καὶ κάθε λογῆς νομισματα [παντός εἶδους], Ἄρτ.Βατον.Προλ.8 κὶ ἄν ἀθέλλητ' μου λογῆς τέτοια χωράτα | βρέθηκαν δικά μου ἐν φρ. Λογιῆς λογίς κ. λογιῶν λογιῶν διαφόρων εἰδῶν, παντοειδείς· Ζερβ.Μυθ.Ζ 49 νὰ βάλουν καὶ αὐτοὶ λογῆς λογῆς τρομεροῦς θεοῦς, - ὑπάρχουν στὸν κόσμον λογιῶν λογιῶν ἀνθρωπιο.

λόγια [τά] μιν. κ. δημ. [ἐξ] ἐνικ. λόγιον βλ.λ., μη-δέποτε ὄντος ἐν χρ. εἰς τὰς καταπύρω σμν.] λόγιοι, λέξεις, ἐκφράσεις, ὀμιλία, κουβέντες, τὰ ὑπὸ τινας λεγόμενα· με' πολλὰ λόγια εἶπε ἀσήμαντα πράγ[ματα], Ἄραβ.Μυθ.Χαλ.1,168 με' λόγια ἀναγκαστικὰ καλεῖ τὸν προφήτην αἰτίον τῆς δυστυχίας, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6,1 ἀγάνης λόγια θεὰ ποῦμε στὴν κῆρη ποῦ ἄργοις ἡμῶν· ἥ συνηθέστ. ἐν φρ. κτ. διαφ. συνεκδ. σμασιᾶς, ὅλον παρακελευστικῶς ἄλλα λόγια [ἄλλο ἔστω τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας, λ. τραγ. ἄλλα λόγια, βρε παιδιά], - με] ἄλλα λόγια [ἐν ἄλλαις λέξεσιν, τουτέστι, θεαδῆ], - λόγια τοῦ ἀέρος ἢ τοῦ ἀέρος [ἀνεμῶνιος λόγος] ἠβλ. ἔπεα πτερόεντα· Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,138 λόγια τ' ἀέρος ποῦ περνῶν μὰ δὲν ἀλημονιοῦνται], - λόγια τῆς καρδίας [καυχαιολογία ἢ ἄ. διαθεβαιώσεις περὶ ἀνυπάρκτων, ὄφ. φληναφήματα], - κακὰ λόγια [ισχυρολογία], - παχὰ ἢ μεγάλα λόγια [ἐκφράσεις πομπῶδεις, στομωφῶδες κατ' οὐσίαν δὲ ἀσήμαντοι, ὄθ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὑποσχέ-

σεις, φευδεῖς ἐπιγγελίαι, - λόγια μετρημένα [συ-
νεταί και τῆς πραγματικότητάς ἡ εἰς τὸ πρῆπον
περιοριζομένη βραχυλογία], - με λίγα λόγια (ἐν
συντομίαι), - λόγια τῶν) λογιά(ν) [φλυαρία ἐστε-
ρημένη νοήματος, ὁμιλία ἐστερημένη σοβαροῦ πε-
ριεχομένου : λ. τραγ. Λόγια τῶ λογίῳ θά ποῦ-
με (τὸ κρασί μας ὡς νὰ πιούμε), - Λόγια τοῦ κό-
σμου (ἀσυστάτοι φῆμαι ἰδ. ἐπικριτικαί) : || ὄμ. κ. μ. π.
οἶον εἶναι ὅλο λόγια [ὑπόσχεται ἀλλά δὲν ἐκ-
τελεῖ], εἶναι μόνο λόγια [ἐμφανίζεῖται εἰσὶν ὡς γε-
ναῖον, ἀλλά δὲν εἶναι], - μασάει τὰ λόγια του (ἀ-
παφεύγει νὰ ὁμολογήσῃ ἢ νὰ μαρτυρήσῃ ἢ νὰ
ὑποσχεθῇ τι), - (δὲν) παίρνει ἀπὸ λόγια [δὲν εἰσα-
κούει χαριστικὰ συστάσεις ἢ (δὲν) πείθει-
ται, (δὲν) συμμορφοῦται εἰς συμβουλὰς ἢ ἀ. ἰδὲν εἶναι
ἠθικός], - βάζει λόγια [ζητεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἰδ.
διὰ διαβολῶν, ἐρίδας, ἐχθροῦτος μεταξὺ τῶν
εἰς τοῦ ἀπευθύνεται], - ἔρθανε σὲ λόγια [ἐπιβλι-
ήκσαν, ἀντίλλαξαν λόγους ἀμοιβαίως ὑδριστικοῦς,
-ἀπὸ τὰ λόγια ἔρθανε στὰ χέρια (ἀλληλοὑδρισθέν-
τες συνελπίκασον], -δὲν μοῦ ἄρρασαν τὰ λόγια
[ἀπροσέγγω τὰς ἀντεγκλήσεις ἢ ἀ. ἀποστέρω τὸ
ν' ἀκούω δυσφημίας], - τέτοια ὥρα τέτοια
λόγια [ἐπὶ ἀκαιρίας ἢ ἀναρμοστὰς λεγομένου], -
κρυβεῖ λόγια [μὴ ἐκφράσσει ἀπρακαλοῦντως, ἀ-
πόφυγε νὰ ἐκφέρῃ χαρακτηρισμὸν ἢ γνώμην, ἢ
φρ. κ. σκωπτ. πρὸς κρυφιοῦν], ἔρθε - προσπα-
θεῖ - τὸν ἔστειλαν νὰ πάρῃ λόγια [ἔλαβε κλπ. διὰ
νὰ προκαλέσῃ ἢ διὰ τὴν ἀκούσῃ διαμεριζόμενα
ὁμιλίας, γνώμας ἐπὶ πρῶτον μυστικὰ ζητημά-
των ἢ διαθέσεων] : || παροιμ., τὰ πολλὰ λόγια
εἶναι φωνάκια [ἐπὶ πολυλογούτος ἢ ἐπιμένοντος
εἰς συζήτηση πρὸς ὑπεκφυγήν], ὄμ. χίλια λόγια
ἐνα ἄσπρο [ματαιά ἢ πολυλογία, ὄμ. ὁ ἀδούλιος
ἢ ὁ γαζούλης ἢ ὁ Μανδάλει με τὰ λόγια χιτίζει
ἀνάγια και κατάνγια [οἱ ὀκνηροὶ ἢ οἱ μωροὶ ἀ-
ρέκωνται εἰς κενὸς λόγου], κ. ἀ.

λογία (ἡ) ὄγρ. τοῦ λογεῖα βλ. λ. : ΚΔ Κορ. 1, 16, 1.

λογιάζω μ.σν. δημ. λογίζομαι, λογαριάζω, σκέ-
πτομαι, στοχάζομαι : Διγεν. Ἀκρ. 1715 μὴ λογιάσης,
πάτερ μου, δὲ ἔλαον ἀρπάσαι ταύτην, Χρον.
Μορ. 736 ἐλόγιασεν τὴν βασιλείαν μὴ νοηρίαν
νὰ ἐπάδρ, Ἐρωτόκρ. 1, 106 κ. ἀντρέψω, κ. ἐ-
λόγιασε νὰ τοῦ βοηθίῃ* ἢ γνώσει, Πολιτ. Ἐκλ.
Τραγ. 84, 13 κυράδες τί λογιάσετε, κυράδες, τί
τηράτε. * βλέπω, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς :
δ. τραγ. κάνε πέρα νὰ περάσω, τὸ χορὸ γὰ νὰ
λογιάσω* || τὸ παθ. λογιάζομαι κ. λογιέμαι
λογίζομαι, λογοριάζομαι, θεωροῦμαι : Ζερβ. μτφ.
Ἰλ. Α. 57 τὸν βασιλέα, ποῦ μητέρα του λογιέται
| ἢ ἠπτῶ ἢ ὁμορφομαλλούσα νὰ εἶναι, - δὲ λο-
γιέσαι γιὰ ἀνθρώπος.

λογιασμός (ὁ) δημ. κ. λογίασμα ὁ συλλογισμός,
ἡ σκέψις, ἡ περισκεψίς.

λογιαστρεῖα (ἡ) μτγν. ἡ διὰ λόγου ἰατρεῖα : Φιλ.
1, 526 ἴεσφ. ἀνάγν. λογιαστρεῖα.

λογιαστρῶς (ὁ) μτγν. ὁ ἰατρὸς μόνον ἐν λόγοις :
Γαλ. Ἰδ. Β. 88, 1.

λογισθῆναι ἰδοκορ. τοῦ λόγος βλ. λ., μικρὸς
λόγος : Ἰσοκρ. 13, 20 ταῖατα λογισθῆ διεξιόντες,
Πλάτ. Ἐρωτ. 401 B ἐτάραττε γε αὐτὸν σφοδρὰ τὸ
λογισθῆναι || μικρὸς μῦθος ἢ διήγησις : Ἀριστφ.
Σφ. 64 ἔστιν ἡμῖν λογισθῆν γνάμην ἔχον.

λογιάμαι δημ. κ. λογάμαι βλ. λ.

λογιεύς-εὐς (ὁ) μτγν. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ λογεύς βλ. λ.
Πολυδ. 2, 122.

λογίζομαι [λόγος] κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἀποθετ. ἐν
μέσ. σημ. [ισχυρ. κ. σύνθ. ἐκ., προσ-, ἀνα-, ἀντι-,
δια-, κατα-, παρα-, ἔγκασι-], παροστ. ἐλογίζομην
ισχυρ. κ. σύνθ. ἀν-, ἀντ-, δι-, συν(ιλ)-, ὄν-], μέλλ.
λογιόμαι [κ. σύνθ. ἐπι-, ὑπο-], ἀορ. παθ. ἐλογι-
σθην [κ. σύνθ. συν-]. παρκα. μτ. ἐνεργ. κ. μτ παθ.

διαθέσεως λελόγισμαι [κ. σύνθ. ἐνεργ. συν(ιλ)-,
παθ. ἀπο-], ἢ μτχ. ἐνεστ. οὐδ. λογιζόμενος ἐν χρ.
κρ. ἐπὶ ἀριθμητικῷ λογισμοῦ, ὑπολογίζω, λογα-
ριάζω, μετρῶ : Ἦρ. 2, 16 Ἰωνας ἀποδείκνυμι οὐκ
ἐπισταμένους λογίζεσθαι* κ. μτ. δοτ. δηλοῦσης
τὸν τρόπον, τὸ μέσον, τὸ ὄργανον, δι' οὗ γίνεται
ὁ υπολογισμὸς, ἡ μέτρσις, ὁ λογαριασμὸς : αὐτ.
2, 36 γράφομαι και λογίζονται φήσοισι Ἕλληνας*
ὄμ. μτ. τοῦ ἔμφορθ. διορ. ἀπὸ χειρὸς [ἰδὲ τῶν δα-
κτύλων, ἐκ τοῦ προαίρεσι] : Ἀριστφ. Σφ. 66 πρῶ-
τον μὲν λογίσαι φαύλως, μὴ φήσοις, ἀλλ' ἀπὸ
χειρὸς* || μτ. αἰτ. πράγμ. δι' ὑπολογισμοῦ εὐρί-
σκα ποσὸν τι, ἰδ. προσθετέον εἰς ἀ. ποσὸν, ὄθ.
προσθετῶ : αὐτ. Νεφ. 20 κἀκφερετὸ γρᾶμματετον,
ἴν' ἀναγνῶ λαθῶν ὀπδοῖς ὀφέλιμ και λογί-
σωμαι τοὺς τόκους, σὺτ. Πλ. 381 τρεῖς μνάς ἀνα-
λώσας λογισσάσαι δῶδεκα, Λουκ. Νεκρ. Δ. 4, ἡ
λογισμῶμα, ὡ πορθημῶ, εἰ δοκεῖ, ὀπδοῖς μὴ ὀφεί-
λεις ἦσθι* || μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. υπολογίζω, ἐκτι-
μῶ, ἐξ ὑπολογισμοῦ συνάγω, θεωρῶ δι. . . : Ἦρ.
2, 145 πεντακίχλια και μύρια [ἐστὶν] λογίζονται
εἶναι ἐς Ἄμασιν βασιλέα, Δημ. 552 προσημί-
σατε τὰς βλάβας, ἐς . . ἐλογίθεθ' ἑαυτῶ γεγε-
νησθαι* || κ. ἀνευ αἰτ. ἐν λογισμῶ ἔχω, υπολο-
γίζω νὰ . . : αὐτ. 819 Ἐπιρηπίδῃ . . μισθὸν ἀποδε-
δωκέναι λογίξεται* || μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ.
πράγμ. βέτω τι εἰς τὸν λογαριασμὸν τινος, ὑπολο-
γίζω ὡς μεριδίον του, βάζω στὸ μερτικὸ του : Λυσ. 32,
24 τὸ ἦμισυ τούτων ὀρφανοῖς οὐσι λελόγιαται*
|| ὄμ. μτ. αἰτ. πράγμ., ἐξ ὑπονοουμένης προσ.
ἀντων. κτ. δοτ. : Δημ. 264 τὰνηλομένα ἐπέδωκα
και οὐκ ἐλογίζομην [ἐμοί, ὑπὲρ ἐμοῦ] : κ. μτφ. :
ΚΔ Κορινθ. 2, 5, 19 μὴ λογίζομενος αὐτοῖς τὰ πα-
ραπτώματα αὐτῶν* κ. μτ. δοτ. ἐλέγχω τοὺς λογα-
ριασμοὺς τινος : Ἀριστφ. Ἰδ. 54, 2 τοῖς πνευθῶ-
νοις λογίζομενοι. 2) ἀνευ ἀναφορῆς εἰς ἀ-
ριθμοὺς ἢ ποσά, υπολογίζω, θεωρῶ : Ἦρ. 9, 53
ταῦτα λογίζομενοι ἀτρεμάς εἶχον τὸ στρατόπε-
δον Σοφ. Α. 1, 816 εἰ τῶ και λογίξεσθαι σχολή,
Θουκ. 1, 76 τὰ ἐμφέροντα λογίζομενοι* λογίξε-
σθαι τὸ πρὸς τινα μετὰ τινος : Δημ. 63 πρὸς δὲ
τοὺς θρασέως ὀτιοῦν ὀιομένους ὀπομνηνὸν δεῖν . .
τὸν πόλεμον, ἐκείνα βούλομαι λογισσάσαι*
|| ὄμ. λογίξεσθαι περὶ τινος λογαριάζω, κάμνω
λογαριασμόν, ὑπολογισμοὺς περὶ τινος : Ἦρ. 2, 22
ἀνδρὶ γε λογίξεσθαι τοιούτων πέρι σῶτε δεῦντι,
Ξεν. Απομν. 4, 3, 11 ῶ περὶ ἴω αἰσάνομεθα λογιζό-
μενοί τε και μνημονεύοντες* || ὄμ. μτ. αἰτ. κ.
ἀπαρφ. λογαριάζω, θεωρῶ, νομίζω δι. . . : Ἦρ.
1, 38 τὸν γὰρ δὴ ἔτερον διεφθαρμένον ἴν' ἀκα-
οῦσὶ οὐκ εἶναι μοι λογίζομαι, Μηναι. 3, 5 Συνεξ. λο-
γιασμένον χρυσὸν περιέχειν* κ. μτ. τοῦ δι. ἢ ὡς :
Ἀνδοκ. 1, 52 ἐλογίζομην πρὸς ἐμαυτὸν, τοὺς ἐξη-
παρτηκότας, . . ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν ἐτέθνασαν, Ξεν.
Ἐλλ. 2, 428 Ἐυκλῆσφορὸς λογισσάμενος ὅτι οἶόν τε
εἶναι ταχὺ ἀποσπασθῆσαι τοὺς ἐν τῷ Πειραιεῖ*
|| ὄμ. κ. μτ. αἰτ. κ. μτχ. : Ἦρ. 3, 65 Σμέρδιν τὸν
Κύρου μηκέτι ὕμιν ἐόντα λογίξεσθε* κ. ἀνευ τῆς
ἀπαρφ. θεωρῶ, λογαριάζω τι οὕτω και οὕτω :
Εὐρ. Ἀлк. 789 τὸν καθ' ἡμέραν βιον λογίζουσι γὰν
[εἶναι], τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης, Ἀριστφ. Σφ. 745
λογίξεται τ' ἐκεῖνα πᾶνθ' ἀμαρτίας, Ξεν. Κπ. 1, 2, 11
μῆν ἄμφοι τούτω τὰ ἡμέρα λογίζονται* 3) μτ.
ἀπαρφ. λογαριάζω ὅτι θά πράξω τι, υπολογίζω,
περιμένω δι. . . : Ἦρ. 7, 176 ἐκ ταύτης δὲ ἐπιστιγι-
σθαι ἐλογίζοντο οἱ Ἕλληνας, Εὐρ. ἸΑ 922 Λεογι-
σμένω γὰρ οἱ τοιοῦθ' εἶσιν βρωτῶν . . διαζῆν,
Ξεν. Ἀν. 2, 2, 13 λογίζομενοι ἦξει ἀμα ἡλῶ δύνωνται,
Μέν. 564 τί λογίζουσι . . προσδοκῶν χάριν παρά
γυναϊκὸς κομίσεσθαι ; || νεώτ. μέσ. θεωροῦμαι,
νομίζομαι : λογίζομαι εὐτυχῆς-πλούσιος. 4) συμ-
περαῖω συλλογίζομενος, συμπεραίνω, σκέπτομαι

ὄτι [μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.]: Ξεν. Ἀγνα. 7,3 δῆλος ἦν εὐδαίμονα μὲν εἶλ ἔσθαι τὴν πατρίδα λογιζόμενος, Πλάτ. Γοργ. 524B τοῖνδ' ἐτι λογιζομαι συμβαίνειν || κ. μτ. τοῦ ὄτι: Ξεν. Ἑλλ. 6,15 ὄτι μὲν, . . ἀκούσαν . . δύναμιν ἐν παραστήσασθαι ἔξεισσι σοὶ ἐκ τῶνδε λογιζέσθαι || κ. ἀπολ.: Ἀρχιτ. 3 τοὺς ἐπισταμένους λογιζέσθαι, Πλωτίν. 3,8,6 ὁ σπουδαῖος θεολόγιαται [ἐπαυσαν τὰ λογι- κεύεται. 5] παθ. μ. κτ. ἄορ. ἐλογίσθη, παρατ. κ. μτχ. ἐνεστ., ὑπολογίζομαι: Ξεν. ΚΠ 3,1,33 χρήματα εἰς ἀργύριον λογιθῆντα [ὑπολογιζόμενα εἰς ἀργυρον], αὐτ. Ἑλλ. 6,1,19 ὀπλιται ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττωσι διαμυρίων, Πλάτ. Φαῖδρ. 246C ἀθάνατον δὲ οὐδ' ἐξ ἑνὸς λόγου θελογισμένου, ΚΔ Ρωμ. 4,5 λογίζεται ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σθβ. 1,15 ἀντ' οὐδενὸς τὸ γενε- σόμενον λογισθήσεται || τὸ θελογισμένον ὁ λογισμός: Εὐρ. Α 386 τὸ θελογισμένον παρῆς κατὰ τὸ καλόν, Λουκ. Νιγρ. Προοίμ. ὀκνηροῦς τὸ θελογισμένον ἀπεργάζεται || 7] νεώτ. ἡ μτχ. παρ- κ. θελογισμένους ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ ἐσταθμημένος καλῶς, μετὰ μέτρον: θελογισμένη φαρμαχίη τοῦ νόμου τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλισεῶν || 8] ρη- ματ. π. λόγισις, λόγισμα, λογισμός, λογιστής.

λογικά ἐπίρρ. ὄημ. λογικῶς βλλ., μὲ νοῦν, φρό- νησιν, σκέψιν: δὲν ἐνήρησεν - δὲν σκέπτεται λογικά || κατά λογικήν ἐπακολούθησαν.

λογικεύομαι κ. νεώτ. σκέπτομαι, συλλογίζο- μαι κατά τοὺς κανόνες τῆς λογικῆς: Κράτ. Θηθ. Ἐπιστ. 7 ἐν Χειρογρ. Σπμ. 2,25 καί τάλλα δὲ ὡδε ποιῆν μαθησά, μὴ φοβέσθαι ἐθιζόμενος, μὴ μόνον λογικεύσθαι, Ὀλυμπιόδ. Φιλ. 239 θεολογεῖ καὶ νοῦ πέρι καὶ φυχῆς διαλέγεται καὶ ἠθολο- γεῖ καὶ φυσιολογεῖ καὶ λογικεύεται πολλοῦ καὶ, Δασμάκ. Ἀρχ. 320 λογικεύσθαι πρὸς ἐπιπέδειν || νεώτ. γίνομαι λογικός, σώφρων, σωφρονῶ: ἤρξια τὰ λογιεύεται.

λογικευσίς-εως (ἡ) μων. τὸ μὲν σκέπτεται τις κατά λογικὸν τρόπον: Μιχ. Ἀκομ. 1,30.

λογικοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσοφική σχολή θεωροῦσα τὴν λογικὴν ὡς βάσιν τῆς φιλοσοφίας.

λογικός-ή-όν(ν) [λόγος] κ. μων. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν λόγον: Πλούτ. Κοριολ. 38 μέρεσι λογικοῖς γέγονεν ἤπειν καὶ διαλέγε- σθαι || λογική (ἡ) ὁ λόγος: Διον. Ἀλ. Σύνθ. 64,15 δεξιμένης τῆς διαφοράς ἢ διαφέρει μουσική λογικῆς || κ. λογική φαντασία ἢ διὰ λόγων ἐκπερομένη: Στωϊκ. ἀπ. 2,61 || ὁ εἰς εὐγλωττίαν ἀνήκων ἢ περὶ εὐγλωττίας: Φιλόστρ. Σοφ. 1,22,1, λο- γικοί ἀγῶνες, Ἐπιγρ. ἀκροῦσθαι λογικά καὶ ὀρ- γανικά || ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν πεζὸν λόγον: Δημήτρ. 42 ὁ μὲν ἠρώος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικός ἀλλ' ἠχώδης, οὐδὲ ἔρρυθμος, ἀλλ' ἀνάρρυθμος || ἐπὶ προσ., ὁ γράφων ἐν πεζῷ λόγῳ: Διογ. Α 5,85 καὶ οὗτοι μὲν λογικοί ποιηταὶ δὲ || ἐν Ἐπιγρ. ἐγκώμιον λογικὸν ἐγκώμιον ἐν πεζῷ || 2] ὁ ἔχων ὀρθὸν λόγον, ὀρθὸν κρίσιν, σκέψιν: Τιμ. Λοκρ. 99B τὰς μὲν γὰρ ἀνθρωπίνους φυ- χὰς τὸ μὲν λογικὸν ἐστὶ καὶ νοερὸν, τὸ δ' ἄλο- γον καὶ ἄφρον, ΚΔ Ρωμ. 12,1 παρακαλῶ οὐδ' ἄμας . . παραστήσαι . . εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογι- κὴν λατρεῖαν ὁμῶν, Ζερβ. Μοθ. 2,16 ὁ δὲ θιασῶ- ται τῆς τακτικῆς λογικῆς . . ἄς παραδέξωμεν || ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὀρθῶς διανοεῖσθαι: Χρῆσ. Στωϊκ. 3,95 τὸ λογικὸν ζῶον || ἀρεταὶ λογικαὶ διανοητικαί, ἀντίθ. ἠθικαί: Ἀριστ. ΗΝικ. 1] ὀρθ. 9' || νεώτ. μέτροσις, οὐχὶ ὑπερβολικῶς: λογική τιμὴ ἀγορᾶς || ἐπὶ ἄνθρ., ὁ σκεπτόμε- νος, ὁμιλῶν ἢ ἐνεργῶν ὀρθῶς, ἀσώφρων, μετριοπα- θής: ὁ Α εἶναι λογικός ἀνθρώπος || ὁ ἀρμό- διος εἰς λογικὴν σκέψιν ἢ συζήτησιν, διαλε- κτικός: Διογ. Α 3,58 ὁ λογικός διὰ λόγου ἰσθῶ Πλά-

τωνος, οἷοι ὁ Θεαίτητος καὶ ὁ Κρατύλος || 18. π. Ἀριστ. διαλεκτικός: αὐτ. Α' Ὑστ. 93α,15 λογικός συλλογισμός, αὐτ. Ζ' 747β,28 λογική ἀπόδειξις ἀντίθ. ρητορικός: αὐτ. Ρητ. 1355α,13 λογικοί συλ- λογισμοί || 3] λογική [τέχνη] ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐξετάζουσα τοὺς λόγους καὶ κανόνες τοῦ ὀρθῶς διανοεῖσθαι: Κικ. Ὀρ. 1,7,22 || 4] τὸ οὐδ. λογικὸν κ. κτ. πληθ. τὰ λογικά ὁ λόγος τοῦ ὀρθῶς κρίνειν καὶ ὀρθῶς σκέπτεσθαι: αὐτ. Τοισκλ. 4,14,33 || μων., νεώτ. κ. ὄημ. νοῦς, φρένες: Λιβ. Ροδ. 535 ἄς μὴ φοβῆσαι, λέγει με, φέρε τὰ λογικά σου, Ἐρωτόκρ. 3,182 ἔχεις πολέμους κὶ χθῆρες τὰ λογικά γεμῆτα, - ἔχασε τὸ λογικὸν τοῦ ἢ τὰ λο- γικά του [παρεφρόνησε], - ἔλα στὰ λογικά σου ἰσυνελθε, σκέψου ὀρθῶς || περὶ λογικῶν τίτα. ἔργου: Δημόκρ. 10β' || τὸ λογικὸν ἢ λογική σκέψις, ἀντίθ. τὸ φυσικόν, τὸ ἠθικόν: Ζήν. 1,15 || 5] ἐπὶ τῆς δογματικῆς ἱατρικῆς σχολῆς: Γαλ. Αἰρ. Εἰσ. 1 ἢ λογική αἰρεσις.

λογικότης-πος (ἡ) μτχ., μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ λογικοῦ, ἡ φρόνησις: Γαλ. Αἰρ. Εἰσ. 19, 481, Ἀλέξ. Ἀφρ. Μεταφ. 205,33, Εὐστ. 1953,44 προ- σῶπων ποιότητι πρόπνοια . . ἐν οικίας εἰδῶλων σωζόντων τὴν λογικότητα.

λογικῶς ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. μὲ λογικὴν, ὀρθὴν συζήτησιν, διαλεκτικῶς: Ἀριστ. Μεταφ. 6,132,12 πρώτων ἐπιμνην ἕνια περὶ αὐτοῦ λογι- κῶς, ὄτι ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι ἕκαστον ὃ λέγεται καθ' αὐτό, αὐτ. Γεν. Φθορ. 316α, || φυσικῶς καὶ λογι- κῶς || μτχ., ὄημ. κ. νεώτ. μὲ λογικὴν σκέψιν, διανοήσιν: Μηνάξ. 3,3 Ὀρβρ. Ὡδ. 8 ἡ ἀλόγων λο- γικῶς φύσις ἐφέστηκεν, Στουδ. Θεόδ. 409Α πρα- γματικῶς καὶ λογικῶς λυτῶσα || συγκρ. λογικώτερον: Ἀριστ. Οὐρ. 275β,12.

λόγιμος κ. κ.-π. ὁ [λόγος] ὁ ἀξίας λόγου, ἀξιόλο- γος, περιφροσῶν: Ἡρ. 1,143 πόλιμα λόγιμον, αὐτ. 9,16 λόγιμος ἐς τὰ πρώτα ἐν Ὀρχομενῷ || κ. ὑπερθ. -ώτατος: σύτ. 37 ἄνδρα . . τῶν Τελλια- δῶν ἔοντα λογιωτάτων || ὡς ἐπιθ. ναῶν ἐν Αἰγύπτῳ: Πάπ. ἱερὸν λόγιμον.

λόγιον (τό) κ. μων. κ. νεώτ. παράδοσις, χρησμός, 18. ἀρχαῖος: Ἡρ. 4,178 ταῦτην δὲ τὴν νῆσον Λα- κεδαιμονίῳσι φασι λόγιον εἶναι κτίσαι, Πλούτ. Θηρ. 26 λόγιον τὴν πυθόχρηστον ἀνευεγκὴν πρὸς αὐτὸν || συνθ. κτ. πληθ. χρησμοί: Ἡρ. 1,64 τὴν νῆσον Διῶλον καθάραις ἔκ τῶν λογίων, Εὐρ. Ἡ- ροκλ. 405 λόγια παλαιά, Ἐπιγρ. 1,20 ὡς λόγια, Πλούτ. Φάθ. 4 τῶν ἀποκειμένων ἐν αὐταῖς λογίων πρὸς τὰς τύχας || διακριν. τῶν χρησμῶν, διότι τὰ λόγια ἦσαν ἐν πεζῷ λόγῳ, οἱ δὲ χρησμοὶ ἔμ- μετροι: Θεουκ. 2,8 πολλά λόγια ἐλέγεται, πολλά δὲ χρησμοῦλοῖα ἦσαν, Πλούτ. Πελ. 20 χρησμοὶ καὶ λόγια τοῖς Σπαρτιάταις ἀπὸ προφραῶν εὐλαθεῖ- σσαι || 2] λόγια Κυρίου ἢ Θεοῦ, θεῖα λόγια ἢ ἀ- πηλκῶς λόγια γνημικά ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Θεὸν ἢ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν: ΠΔ Φαλαμ. 1] 2] 6, τὰ λόγια κυρίου λόγια ἀγά, ΚΔ Πράξ. 7,38 οὗτος ἐστὶν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ . . ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι ἡμῖν, αὐτ. Πέτρ. 4,11 εἰ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ, Νικ. Χων. ἐν Σθβ. 1,102 ἐν τῇ μελέτῃ τῶν θείων λογίων || 3] τὸ λόγιον τῶν κρι- σεῶν τὸ λογιεῖν βλλ. λ. 3.

λόγιος-α-ον (λόγος) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς λόγους, ἐπιπεροσῶς, ἐπιηθῆσιος εἰς διηγήσεις ἢ ἱστορίας: Πινδ. Π. 1,94 καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖσι κ. ὑπερθ.: αὐτ. 2,3 Ἠλιοποῦται ἐλγόνται Αἰγυ- πτωτῶν εἶναι λογιωτάτων, Πολύβ. 6,45,1 ὁ λογιωτά- ται τῶν ἀργύλων συγγραφέων, Διόδ. Σ 2,4 ὁ Λο- γιωτάται τῶν ἐγγυηρίων || 3] ὁ χρονογράφος κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸν ἐπικὸν ποιητὴν: Ἡρ. 1,1 Περ- σῶων μὲν νυν ὁ λόγιος Φωκίας αἰτίους φασὶ γενέσθαι διαφορῆς || νεώτ. ὁ λογιτέχνης, πε-

ζογράφος ἡ ποιητής 2) κ. νεώτ. γεν. πεπαιδευμένος, εὐπαιδείας : Δημόκρ.30, Ἀριστλ. Πολιτ.1267b,28 λόγιος δὲ καὶ περὶ τὴν ἄλην φύσιν εἶναι Βουλομένους, Πλούτ.Σύλλ.7 Τυρρῶν δὲ οἱ λόγοιοι μεταβολὴν ἐτέρου γένους ἀπεραινόντο ἰεῖν τῶν Τυρρῶν ὠλοσκόπησιν, Ἀρρ. Ἀν.7,16,15 Χαλδαίων οἱ Λόγιοι, Ἡλιόδ.Αἰθ.4,7 ὁ λόγιος Ἀκεστίνοσ ἰδὲ πεπαιδευμένος ἰστροσ Ἄκεστινοσ | ἢ ἐν Ἐπιγρ. λογιώτατοσ ὡσ τίλοσ 3) ἐμπειροὺσ εἰσ λόγουσ, εὐχλωτοσ : Δημήτρ.38 ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦ, ὕπνερ νῦν λόγιον ὀνομάζουσι, Στράβ.13,2,4 ἄπαντασ μὲν γάρ λογιόσ ἐποίησα τοῦσ μαθητάσ Ἀριστοτέλεσ, Πλούτ. Παρμ.51 λόγιόσ ἐξ ἀφώνουσ . γενόμενοσ, ΚΔ Πράξ.18,24 ἰουδαίοσ δὲ τισ . ἄνηρ λόγιόσ | ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού ὡσ θεοῦ τῆσ εὐχλωττίασ : Λουκ. Ὀνειρ.2 Ἐρμού . λαλιωτάτοσ καὶ λογιωτάτοσ θεῶν 4) ὁ μαντικὸσ, χρησιμοδοτικὸσ : Ἐπιγρ. Ἀπόλλωνοσ δῶμα λόγιον.

Λογιότησ-ποσ(ή) κ. νεώτ. ἡ εὐχλωττία : Φιλ. 615Α ἡ ἀνθρωπίνη λογιότησ κατὰ σύγκρισιν τῆσ θειασ ἀφωνιασ, Πλούτ. Ἠθ.205Α . ἢ ἡ ἀγάπη εἰσ τοῦσ λόγουσ, χαρακτηριστικὸν διδόμενον ὑπὸ τοῦ Πλούτ.εἰσ τὸν Σοφ. : αὐτ.348D' | νεώτ. γεν. ἡ ἰδιότησ τοῦ λογιου, ἡ ἰκανότησ εἰσ τὸ λέγειν καὶ γράφειν | πᾶν. κ. νεώτ. ὡσ τίλοσ, προσφώνησισ : Πάπ. ἡ σὴ λογιότησ ἰσείσ ὁ.λόγιόσ, ὁ πεπαιδευμένοσ).

Λογισ-ἰδοσ(ή) μτγ., θηλ. παραγόμενον ἐκ τοῦ λόγοσ Ἀνών. π. Ἀν. Ὀξ.1,224 Ἐκφισίδοι : ὄνομα παρανομιον ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν εἰσ εἰσ θηλυκὸν ὀξύτονα δρυμόσ δρυμιά, ἀφ' οὗ δρυμίδεσ νόμοσ λόγοσ, λογιδέσ σερμαίε).

Λογισ-εωσ(ή) μτγ. ὁ λογιόμοσ βλ.λ. : Φρύν. Σοφ.Παρ.65B.

Λογισμο-ατοσ(τό) ὑπολογισμοσ, λογαριασμοσ : Ἀντιφῶν. π. Ἀθῆν.1,8D τᾶλλόττρια δειπνεῖν μὴ προσέχων λογισμοσιν, Ἐπιγρ. ἐπὶ λόγισμοσ ἀρυγίω.

Λογισμομαχῶ-έω μον. γνωσιμαχῶ βλ.λ. : Τζέτζ.π. Ἀν.Κρ.3,367,4.

Λογιω(τή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑπολογίζειν, μέτρησισ : Θουκυ.4,122 Σκιωλιαίουσ δὲ αἰσθημένοσ ἐκ λογιωμοσ τῶν ἡμερων οτι ὕστερον ἀρεστήκοισιν, Πλάτ.Πολ.340D ἐν λογιωμῶ ἀραρτάνη, αὐτ.Εὐθ.7B ἐπὶ λογιωμόν ἐλθόντεσ, Αἰσχιν.3,59 διὰ πολλοῦ χρόνου καθεζόμεθα ἐπὶ τοῦσ λογιωμοῦσ | κτ. πληθ. ἀριθμοί, ἀριθμοί, ἀριθμητικῆ : Ἔνν. Ἀπομν.4,7,8 ἐκέλευε δὲ καὶ λογιωμοῦσ μανθάνειν, Πλάτ.Πρωτ.318B λογιωμοῦσ τε καὶ ἀστρονομίαν . . διδάσκοντεσ | λογαριασμοῦ, ὑπολογισμοῦ : Λυσ.32,19 ἀεῖω . . τῶ λογιωμῶ προσέχειν τὸν νοῦν, Δημ.264 ὁ μὲν γὰρ λογιωμόσ εὐθύνοων καὶ τῶν ἐξετασάντων προσδεῖται | λογοδοσία : Ἀριστλ.Πολιτ.1322b,9 ἀναγκαίον ἐτέραν εἶναι τὴν ληφομένην λογιωμόν καὶ προσευθυνοῦσαν 2) ἀνεῦ ἀνοσφορῶν εἰσ ἀριθμῶν, τὸ λαμβάνειν τὶ ὑπὸ σκέφην καὶ ἐξετάσειν, τὸ λογικεύεσθαι, ἡ σκέψισ, ὁ στοχασμοῦ : Θουκ.2,40 οὗ τοῦ ἐμπειροτάτοσ μάλλον λογιωμῶ ἡ τῆσ ἐλευθερίασ τῶ πιστῶ ἀδείωσ τινα ὠφέλοῦμεν, Λυσ.3,23 οἱ δ' ἡμέτεροί προνονοί οὗ λογιωμῶ δόντεσ τοῦσ ἐν τῶ πολέμῳ κινδύνοω (μὴ λογαριασάσντεσ, μὴ ἀναλογοισθέντεσ τοῦσ κινδύνουσ), Πλάτ.Νόμ.805Α λογιωμόν δὲ πρὸσ τοῦτοισ περὶ τοῦτων τοῖόνδε τὶν ἐχῶ, Δημ.325 ὁσὼν ἡ ἀνθρωπίνη λογιωμῶ δύνατοσ, Μέν.380 τοῖσ λογιωμοῖσ τοῖσ ἰδιοῖσ πταίωσ ἀει, ΚΑ Ρωμ.2,15 ἀλλήλοων τῶν λογιωμῶν κατηγοροῦντων ἡ καὶ ἀλλολογοῦμένω, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,6 ὄλην ἐπισωρεῶν ἀπνονενομήνοω λογιωμοῦ, Βαλαωρ.117,1 πῶσ μᾶσ θωρεῖσ ἀκίνητοσ ; ποῦ τρέχει ὁ λογι-

σμοσ σου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 33,28 καὶ στὴν ψυχῆ σου ἐξέκρινε σὺν σὲ καθάρια βρῦσ | τὸν πιὸ διοροφό μου λογιωμό γλυκᾶ καθρεφτισμένο | λόγοσ, σκοπόσ : Ἔνν. Ἐλλ.3,4,27 τοῦτο δ' ἐποίησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖσδὲ λογιωμῶ, Πλάτ. Τίμ.34Α οὐτοσ δὴ πᾶσ δυντοσ ἀεὶ λογιωμόσ θεοῦ περὶ τὸν ποτὲ ἐσόμενον θεόν λογιωθεῖσ 3) τὸ λογιωμόν, ὁ ὀρθόσ λόγοσ, ὁ νοῦσ : Δημόκρ.187 Ἔνν. Ἀπομν.4,3,11 λογιωμόν ἡμῖν ἐμφῶσαι, Ἐπίκ.π.Διογ. Α10,144 τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογιωμοσ (τοῦ σοφοῦ) διώκει, Ἐπιγρ.ΑΠ11,43,2 μῆτε λόγον κόνων, μῆτε λογιωμόν ἐχων, Στουδ.Θεόδ. 507B τοῦσ λογιωμοῦσ ἀπόλεσα, Διήγ. Ἀχιλλ.779 ἐξαπορεῖ μου ὁ λογιωμοσ, αἱ χεῖρεσ καὶ ἡ γλῶσσα, Σολωμ. Ὑμν. Ἐλ.45 ἀτὶ τί νόμιτα ἦταν ἐκείνη, | ποῦ τὴν τρέμει ὁ λογιωμοσ ; 4) μον. ἐξομαρλόγησισ τῶν ἀνοσφισμάτων : Κομν. Ἀλέξ. εἰ Νεαρ. Ἐκλ.21 ἴνα μὴ ἀντὶ ποῖνέμων λύκοι εἰρεθεῖσι τινεσ τοῦσ λογιωμοῦσ ἀνθρώπων ἀναδεχόμενοι 5) μον. λογιωμοῖ φῆφοι : Τζέτζ.Χιλ.6,546 μετὰ μικρόν ἐν λογιωμοῖσ τὸν ἀνδρᾶ ζηριοῖσιν.

Λογιωτεια (ή) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἐργον ἢ τὸ ἀξίωμοσ τοῦ λογιωτό βλ.λ. : Ἐπιγρ. τετιμᾶνον καὶ ἀπὸ τοῦ μέγιστοσ αὐτοκράτοροσ καθεδρᾶ καὶ λογιωτεια τᾶσ ἱερᾶσ συνόδοῦ ἐσ Νέμεα καὶ Πύθια, Κῶδ. Ἰουστιν.10,56,1 | νεώτ. τὸ ἐργον, ἡ ὑπηρεσία λογιωτοῦ ἡ λογιωτρηλοῦ βλ.λ.4) ἡ λογιωστεια τῆσ Ἐθνικῆσ Τραπεζίασ.

Λογιωτευτήσ (τό) μτγ. ὁ λογιωτήσ βλ.λ. : Ἀποστ.Διατ.2,25 τὰ εἰσφερόμενα ἐπὶ προφᾶσει πενήτων ἐκούσια καλῶσ οἰκονομεῖται . . ὡσ ἐχων θεόν λογιωτευτήν τοῦτων τὸν ἐγγχειρισάτοσ αὐτῶ ταῦτην τὴν οἰκονομίαν.

Λογιωτευτικῆ-ή-όν μον. ἀκριβήσ : Μιχ. Ἀκομ. 1,39 λογιωτευτικῆ εὐθύνη.

Λογιωτεῶσ μτγ. οἰοικῶ, κυβερνώ ὡσ λογιωτήσ : Φιλῶστρ.Σοφ.1,19,2 ἐλογιωτεῶσ πικρῶσ τοῦσ Σμυρναίοιουσ | μτ. γενικ. εἶμαι φρονιτιώσ, ἐπιμελητήσ τινοσ : Ἐπιγρ. λογιωτεῶσ τῆσ κολωνίασ 2) μτφ. διευθύνω, κυβερνώ, διαχειρίζομαι : Σεῦηρ. Ἰατρ.6D ἡ φύσισ λογιωτεῦται τὰ μᾶρια.

Λογιωτῆριον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τόποσ ἐν Ἀθῆναισ ἐνθα συνεκαθίζον οἱ λογιωταῖ : Ψήφ.π. Ἀνδοκ.1,78 ὁσων εὐθύνοω τινέσ εἰσι κατενωμέμενοι ἐν τοῖσ λογιωτρηριοῖσ ὑπὸ τῶν εὐθύνοων καὶ τῶν παρεδρων, Λυσ.20,10 χρῆστοι ἐν τῶ λογιωτρηριῶ γενύντηναι | ἐπὶ παντὸσ ἀρχεῖω : Ἐπιγρ. λογιωτῆριον τῶν νομαρχικῶν | στρατιωτικὸν λογιωτῆριον τὸ ὑπουργεῖον στρατιωτικῶν : Στράβ.16,2,10 ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ λογιωτῆριον τὸ στρατιωτικὸν καὶ τὸ ἰηνοτροφεῖον | κτ. πληθ. λογιωτῆρια(τᾶ) οἱ λογιωταῖ, οἱ ἐξετάζοντεσ τοῦσ λογαριασμοῦσ : Ἀριστλ.ἀπ.446, Ἐπιγρ. ἀνευκαγῶ τὸ ταμίαισ . . τῶ πρώτῶ λογιωτρηριῶ 2) μτφ. τόποσ πρὸσ φιλοσοφικόσ συζητήσεισ : Συνέδ. Ἐπιστ.54 καὶ οἰσθᾶ τινεσ ἐν λογιωτρηριοῖσ ἀποδύντασ, ἡ πάντασ ἀπὸ μιδᾶσ γέ του συμφορᾶσ ἀναπεισθέντασ ἐν μεσημέριο τοῦ βλου φιλοσοφεῖν 3) ἀβάκιον ἐπ' οὗ ἐτέλοων ἀριθμητικᾶσ πράξεισ : Διόδ.Σ 30,15 | π.Πολυδ.10,158 κ. τράπεζα λογιωτρηρία 4) νεώτ. κ. δημ. γραφεῖον δημοσίου ἡ ἰδιωτικοῦ ἰδρυματοσ, ἐπιχειρήσεωσ κτ., ἐνθα διεξάγεται ἡ λογιωτικῆ ὑπηρεσία : τὸ λογιωτῆριον τοῦ ὑπουργεῖου - τῆσ ἑταιρείασ | Γενικὸν Λογιωτῆριον ἡ ἀνωτάτη λογιωτικῆ ἀρχὴ τοῦ κράτοσ, ἀ. διευθύνουσι δημοσίου λογιωτισκοῦ.

Λογιωτήσ (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λογαριαστικὸσ ὑπολογισῶν, διδάσκαλοσ ἀριθμητικῆσ : Πλάτ.Πολιτ. 260Α μῆδ' ἀπηλλάχθαι, καθάπερ ὁ λογιωτήσ ἀπὸ ἡλλακτοσ | ὁ ὑπολογισῶν, λογιωκόσ σκεπτόμενοσ, κριτήσ : Ἀριστοφ. Ὀρν.318 ἀνδρᾶ γάρ λεπτόω λογιωτά δευρ' ἀφίχθον ὡσ ἐμέ, Δημ.11 δι-

καιος λογιστής των . . . ύπληρμένων . . . 2) ο έλεγκτής, ιδ. έν'Αθήναις, κτ. πληθ. ,σωματείον τή εκ δέκα άνδρών έκλεγομένων υπό τής βουλής διά κλήρου, εις ους οι άρχοντες κατά την λήξιν τής άρχους αυτών υπέβαλλον τους λογαριασμούς των : Αισχιν.3,15 εϋθύναι έγγραψαι προς τόν γραμματέα και τους λογιστάς, Δημ.266 δε τι μ' εισάγον οι λογισται' || έκαλούντο κ. εϋθνοιοι : 'Αριστλ. Πολιτ.1322b, || καλοϋσι δε ταύτους οι μόν εϋθύνουσι οι δε λογιστάς οι δ'εΐστατάς' .άλλαχού διαφερόντες τούτων : αϋτ. 'Αθ.48,3 κληροϋσι δε και λογιστάς εξ αυτών οι βουλευται δέκα . . κληροϋσι δε και εϋθύνουσι ένα τής φυλής εκάστης' || κ. μψ. το άκροατήριον θεάτρον : Εϋν.223 λογισται των . . χωρών' || π.Ρωμ. οι έπιμεληται των πόλεων, οτινες ειχόν καθήκοντα δικαστικά και οικονομικά : 'Επιγρ.' 3) νεώτ. κ. δημ. ο εκτελών, διεξάγων την λογιστικήν υπηρεσίαν οικονομικού τινος όργανισμού : λογιστής τραπέζης - έμπορικής εταιρείας.

λογιστικισμός (οί) νεώτ. σχέδιον όργανώσεως κοινωνικής οικονομίας, δι' ου το χρέμα άντικαθίσταται διά πιστοχρεωστικών λογαριασμών.

λογιστικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ο έπιτηδεις ή έμπειρος περί το λογίζεσθαι, εις ύπολογισμούς : Ξεν. 'Απομν.1,7 λογιστικόν ή οικονομικόν ή στρατιωτικόν γενέσθαι, Πλάτ.Θεαιτ.145Α ή και αστρονομικός και λογιστικός τε και μουσικός' || έπι μαθηματικού : ΑΠ II,267 κερκίδος ου χρήςεις οι λογιστικός' || νεώτ. ο άνήκων ή αναφερόμενος εις το λογίζεσθαι, εκτελείν λογαριασμούς, ιδ. έμπορικούς : λογιστικόν γραφείον, -λογιστικά βιβλία, -λογιστικά ή καρτεσιανά άβάκια (γραφικά παραστάσεις χρησιμεύουσιν διά την έπίλυσιν διαφόρων προβλημάτων κατά προσέγγισιν Ικανή εις τας εφαρμογάς)' || το θηλ. ή λογιστική (τέχνη) ή πρακτική αριθμητική, οι λογαριασμοί : Πλάτ. Γοργ.450D αριθμητική και λογιστική και γεωμετρική κ. αντίθ. ή γεωμετρία : 'Αρχυτ.4' || νεώτ. ή τέχνη του κρατείν τα λογιστικά βιβλία και του καταστρώνειν πιστοχρεωστικούς ή άλλους λογαριασμούς : λογιστική άπλογραφική' || όμ. το οϋδ. λογιστικόν : Πλάτ.Χαρμ.174B' 2) ο πεποικισμένος με λογικόν, λογικός, έλλογος : 'Αριστλ.Ψυχ.434α,7 λογιστικά ζώα, αϋτ.Ρητ.1369α,2 λογιστική όρεξις (λογική έπιθυμία)' || το οϋδ. λογιστικόν (της ψυχής) ή Ικανότης του λογικεύεσθαι : Πλάτ. Πολ.439D' || όμ. το βουλευτικόν : 'Αριστλ.Η Νικ.1139α,12' || ο έξησκημένος εις το σκέπτεσθαι, ο λογικός : Ξεν. 'Ελλ.5,2,28 ου μέντοι λογιστικός γε ουδέ πανυ φρόνιμος εδοκει είναι, Μεν. 'Επιτ.54' 3) 'Επιγρ. λογιστικόν (το) δαπάναι τής λογιστείας.

λογιστικότης-ητος (ή) νεώτ. ή ιδιότης του λογιστικού, ή Ικανότης περί τους λογιστικούς πράξεις.

λογιστικώς έπίγρ. νεώτ., δημ. -ά κατά τρόπον λογιστικόν βλλ.κ., με ύπολογισμόν.

λογιστονόμος-ον μτγν. ο τακτοποιών τους λογαριασμούς : Μαν.4,160 έν τε λογιστονόμοισιν αεί πολυπρόκτορας έργοιο.

λογιστορικόν (το) μτγν. όν. συγγραφής πινος του Ουάρωνος άπολεσθείσης : Γέλλ.ΝΑ 4,19.

λογίων δημ. γενικ. πληθ. του λογιή' ιδ. έν διηλιέκρ. λογίων λογίων διαφόρων ειδών κ. μ. : 'Αρτ. Βατον.3,37 πλάθει οι αυτός . . λογίων ζωτικά' πρβλ. λογής.

λογίως έπίγρ. μτγν. ευλόγως : Πλουτ. 'Ηθ.405Α κ. ύπερθ. : αϋτ.968C ως έννη λογιώτατα (όσον ή το δυνατόν να παραστήση διά λόγου).

λογιωτατίως νεώτ. θέλω να φαίνωμαι λογιωτάτος, κάμνω τόν λογιωτάτον' || είμαι σχολαστικός ως λογιωτάτος.

λογιωτατισμός (οί) νεώτ. ή τάσις λογίων τινών, ιδ. εις παλαιότερους χρόνους, όπως μεταχειρίζονται έν τώ γραπτώ και προφορικώ λόγω λέξεις, τύπους και φράσεις τής άρχαίας 'Ελληνικής, ά. σχολαστικισμός.

λογιωτάτος-η-ον νεώτ. προσηγορία ανθρώπων τυχόντων όποσδήποτε παιδείας επί τουροκρατίας' || προσωνομια έμπαικτική των σχολαστικών όπαδών τής ύπερκαθάρσευσης.

λογοϋριον 'Ησ. εύλογοι' (πρβλ. λογοϋριον, λογοϋριον).

λογογράφος-έως(οί) μτγν. ο λογογράφος βλλ.2) : Διον. 'Αλ.Δειν. || ώστε Δεινάρχω λογογράφω χρήσθαι.

λογογράφημα-ατος (το) μτγν. κ. νεώτ. σύγγραμμα έν τώ πεζώ λόγω : 'Ανών. εις Ρήτ.3,571W' ομοιοι δε ως τα τοιαύτα προμια παρεισθεύσαν την άρχήν έν τοις λογογραφήμασιν υπό των παρτα τοις παλαιοις ρήτοροις πραγμάτων έν τοις αυτών λόγοις ιστορικοίς' || νεώτ. έπιμελημένος εις φράσιν και ύφος σύγγραμμα, δοκιμιο, άρθρον κττ.' πρβλ. λογοτέχνημα.

λογογραφία (ή) κ. νεώτ. το γράφειν, το συντάσσειν λόγους : Πλάτ.Φαιδρ.257E λογογραφίας τε και καταλείφειμα συγγραμμάτων, 'Ερμογ. ιδ.2,344 πανηγυρικόν έν λογογραφία και το έν ζητήμασι πολιτικοίς' || ιδ. το γράφειν λόγους επί χήλμασι : Δημ.δ.79 προσελθών δε τοις κοινοίς ουκ εις δικας και τήν από τής λογογραφίας εργασία ένθηκα τόν πόνον' || νεώτ. ή έν πεζώ έπιμελημένω λόγω συγγραφή' πρβλ. λογοτεχνία.

λογογραφικός-ή-όν κ. νεώτ. ο άνήκων ή άρμόζων εις τήν σύνταξιν λόγων ή πεζού λόγου Πλάτ.Φαιδρ.264B. αϋ δ' έχεις άνάγκην λογογραφικήν [άναφορικούτου κανόνας συνθεσέας]' || ή λογογραφική (τέχνη) ή τέχνη του συγγραφειν : Πλάτ.π.Πολυδ.2,121, 'Αμμών.Φιλ. 'Ερμ.4,30' || νεώτ. λογογραφικά ή πνευματικά παίγνια τα διά λέξεων, κεκρυμμένων νοημάτων κ. γεν. δια λόγου καταρτιζόμενα παίγνια.

λογογράφος (οί) κ. νεώτ. ο γράφων πεζόν λόγον, πεζογράφος (κτ. αντίθ. προς τόν έπ. ποι.) : 'Αριστλ.Ρητ.1388b,22,Διον. 'Αλ.Σύνθ.16,1' 2) π.Θουκ. λογογράφος οι πρώτοι 'Ελληνες Ιστορικοί από Κόδου του Μιλησίου μέχρις 'Ηροδότου : Θουκ. 1,2) ουτε ως ποιηται ύμνηκασι . . ουτε ως λογογράφου ένυθεσασιν πρβλ. κ. λογοποιός' || γεν. ο Ιστορικός συγγραφεύς : Πολύβ.7,1) δι τινας των λογογράφων των ύπερ τής καταστροφής του [Ιερώνυμου γεγραμμένων, Παναντ. 'Αγ. 'Ορ.181 συγγραφείς, λογογράφοι, άντίκρυσαν το μεσαιωνικό μας μνημοιο' || συνάπτ. μι. του συγγραφεύς : Διον. 'Αλ.Ρωμ.1,73 παλαιός μόν οϋν ουτε συγγραφεύς ουτε λογογράφος έστι 'Ρωμαίων ουδέ εις' 3) ο λογοποιός, ο γράφων, συντάσσαν λόγους επί χήμασι : 'Αλεξ.124,19, Αισχιν.1,94 καιτοι λογογράφος γε τις φησίν . . έναντια με λέγειν αυτώ' || ως λοιδορία, φόγος : Πλάτ. Φαιδρ.257C διά πάσης λοιδορίας εκάλει λογογράφον, Δειν.1,11) άντι λογογράφου και μισθού τας δικας λέγοντας' || κ. άνευ φόγου : 'Αριστλ. Ρητ.1413b,13 Χαιρήμων άκριβής ύπερ λογογράφου' 4) πάπ. ο κρατών λογαριασμούς, λογιστής' 5) όμ. πάπ. ο κρατών τα πρακτικά δικής, πρακτικογράφος έν δικαστηρίω.

λογογράφω-έω κ. νεώτ. είμαι λογογράφος βλλ.2), συγγράφω δικανικούς λόγους άντι άμοιβής : Πλουτ.Σύμγρ.Δημ.Κικ.3 Δημοσθένης μόν έπιφώγως λέγεται λογογράφον κρψα τοις . . άντιφώγως, αϋτ.Δημ.δ. τοις επιτρόποις ήρξαστο δικάζεσθαι και λογογραφειν' 2) νεώτ. είμαι συγγραφεύς' 3) έν φρ. διατυπώ έν συγγραφή φευ.

δες τ. ὡς ἱστορικὸν γεγονός· Ἰουλ.Λόγ.7,208 **λογογραφεῖν** μυθῶρια.

λογογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς λογογράφον βλλ. 2) αἰνιγματώδης, ἀκατανόητος.

λογογράφος (ὁ) νεώτ. γρίφος, ἐν ᾧ ἐκ τῶν γραμμάτων μίᾱς ἢ περισσοτέρων λέξεων ζητεῖται τὴν εὐρεθῆ ἄλλη λέξις ἢ φράσις.

λογοδαίδαλία (ἡ) μτγν., ἰων.-ἰη ἐπιφρασία, ἱκανότης περὶ τὴν διακόσμησιν λόγου· Αὔσ.Ἐπιστ.10,26.

λογοδαίδαλα-ον ὁ ἐμπειρος, ἱκανὸς περὶ τὴν διακόσμησιν λόγου· Πλάτ.Φαῖδρ.266B τὸν βέλτιστον λογοδαίδαλον **βυζάντιον** ἀνδρα.

λογοδείης-οὗς-ές ὁ ἐχὼν ἐλπίειν λόγου ἢ λογικότητος· Ἀριστλ.Πνευμ.481b,27 [ἀμφ.].

λογοδίκινον (τὸ) μτγν. δειπνὸν λόγων, συμπόσιον λογίων ἀνδρῶν· Ἀθην.1B τοῦ λόγου οἰκονόμος Ἀθῆναιος ἥδιστον **λογοδείκινον** εἰσηγείται.

λογοδηρία (ἡ) μτγν. πόλεμος λόγων, λογομαχία· Ἀθην.1,22E ἕως ἀν τῆς **λογοδηρίας** ἀπαλλαγῶσιν [ἰδιόρθ. λογοδιαρροίας].

λογοδιάρροια (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. διάρροια λόγων, ἀκατάσχετος φλυσρία· Ἀθην.4,159B ὑπὸ **λογοδιάρροίας** ἐνολογίμους μὴ πενήσιν, Παπαντ.Ἀγ.Ὀρ.144 **λογοδιάρροια** γεμάτη τέχνη καὶ στέτρα σοφία.

λογοδιδασκάλας (ὁ) μτγν. κ. μsn. ὁ διδάσκαλος λόγων, εὐχλωττίας· Πολυδ.2,125, Μετοχ.Θ Ἐπιδ.732 **κατηριονος λογοδιδασκαλος**.

λογοδοσία (ἡ) νεώτ. ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων καὶ ἀπόδοσις λογαριασμῶν ὑπευθύνου τινὸς διαχειριστικῆς ἀρχῆς ἢ ἐπιτροπῆς συμβουλίου κτ.· **λογοδοσία** τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

λογοδοσιολί μsn. ὁ δίδων λόγον τῶν πεπραγμένων· Ἡλι.Κριτ. εἰς Ἰω.Κλιμ. Σοά.Σοιστ.87,300.

λογοδοτῶ-ἔω νεώτ. κ. δημ. δίδω λόγον, εὐθύνας δι' ἄρισμένας πράξεις, ἐκθέτω τὰ ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένα· ἔλογοδοτῶτε τὸν διοικητικόν(ν) συμβούλιον), - ὁ ἐπιτροπος τῶν ἀνελικων.

λογοδοσία (ἡ) μτγν. ἡ ὁμοιότης πρὸς τὸν πεζὸν λόγον· Διον. Αλ.Σύνθ.420 **κακία ποιήματος ἢ καλουμένη λογοσειδειο δοκεῖ τις εἶναι**.

λογοδείης-οὗς-ές κ. μsn. ὁ ὁμοιος τῷ πεζῷ λόγῳ, πεζός· Σχόλ.Ἡρασιτ.292C, Εὐστ.Ἰλ.718, 25 **το κοινὸν τῆς γραφῆς ἐξ ἧς οἱ λογοδείεις γίνονται στιχοί**· || τὸ **λογοδείης** ἢ πεζογραφία· Διογ.Λ.7,60· || τὸ **λογοδείης** ἢ δύναμις, τὸ ἐπιτακτικὸν τῆς ἐκφράσεως· Φλόδοτρ.Ἀπολλ.1,19 **φωνῆ δὲ ἢ τῷ Ἀσσυρίῳ ἐμμετρῶς πρῶτουσα** τὸ γὰρ **λογοδείης** οὐκ εἶχεν, ἀτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάρῳ· 2) ὁ ὁμοιος πρὸς λόγον· Δαμᾶσκ.Ἀρχ.18 **λογοδείης ἐνέργεια**· 3) **λογικός, εὐλογος**· Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.111.

λογοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μsn. μὲ λογογραφικὸν ὄφρα, ρητορικῶς· Ἀνώ. εἰς Ἀριστλ.Ρητ.15 ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ῥητορικῶς χάρισιν ἐκόσμησαν τὸν λόγον καὶ **λογοειδῶς** ἀπεγοῦντο τὰ τῆς πόλεως, Εὐστ.Ἰλ.873 ἐν οἷς δρα ὅτι τε **λογοειδῶς** καὶ **σαφῶς** τὰ κατὰ τὴν λείαν ἀπαριθμεῖται.

λογοεσία (ἡ) μτγν. κ. μsn. τὸ κρατεῖν λογαριασμῶν, ἡ λήψις λογαριασμοῦ· Πάπ.· || **λογοδοσία**· Πάπ.· 2) περιγραφῆ, ἀφήγησις· Βίτ.44,9· 3) **πολιτικὴ διατάξις**· Ἀρμενῶν.1,4,48.

λογοεσιος-ον μτγν., μsn. κ. νεώτ. κτ. ἀρα. ὁ λογιστής· Πάλλ.η.Κατ.Ἀστρλ.Κ.194,26· 2) **λογοεσία** (τὸ) βιβλία λογαριασμοῦ, λογιστικὰ· αὐτ.1, 19,17· 3) **κορ. κτ. οὐδ. λογοεσιον** (τὸ) ἡ λογοδοσία· Βασ.Σελευκ.Λόγ.27,150 **λογοεσιον** ἡμᾶς ἀπεδέχεται **κοί κρίσις ἀπαράτρητος**· || **λογοεσιου** ἡμέρα ἢ ἡμέρα τῆς κρίσεως, τῆς δευτέρας παρουσίας· Ἰω.Χρυσ.Ὀμιλ.18 ἐν ΚΔΡωμ.

4) ὁμ. **λογοεσιον** οἰρηωματάριον· Εὐστ. εἰς Διον.68,17 **προκλήσεις σου τὸ τῆς φυχῆς λογοεσιον**, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτους ὀφείλειται **ἐφευρηκῶς, βαρῶς ἐμπίπτει**.

λογοετής (ὁ) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων ἢ ἐλέγχων λογαριασμόν· Πάπ. Κῶδ.Ἰουστιν.10,30,4, Πρὸκ.Μυστ.8· || **π. Βυζ.** ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς αὐτοκρατορίας· Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,58 καὶ εἰς τὸ σεκρέτον τοῦ γενικοῦ **λογοετότου** κατὰ τὴν ἰδ' ἡμῶς ἰνδικτικῶν β', Χρόν.Μορ.6733 ἄρισεν γὰρ ὁ πρίγκιπας, λαλοῦν τὸν **λογοετήν**, ἐκείνον τὸν μισέρ **Λινάρτ**· 2) **πατριαρχικὸν ἀξίωμα ἢ μητροπικὸς τίτλος**· ὁ ποιητὴς **Χριστοπόουλος** ἦτο ἀρχων μέγας **λογοετής**· **λογοετικός**-ή-όν μsn. ὁ ἀνήκων εἰς **λογοετήν** βλλ.· Νικ.Χων.147,12 **λογοετικὸν** ἀξίωμα.

λογοετώ-ἔω μτγν. κ. μsn. κατὰ τινα εἰς **λογαριασμόν**· Ἐπιμύθ. εἰς Αἴσωπ.282 **πρὸς τοὺς ἀρχοντας λογοετόντας τοὺς ἰδ' αὐτοῖς**, Φώτ.325 οὐ δεῖ οὐν **λογοετεῖν** τὸν **δημιουργόν ἐφ' οἷς οἰκονομεῖ τὸν κόσμον**· || παθ. καλοῦμαι, ἵνα δώσω **λογαριασμόν**, ἐλέγχωμαι· Ἀχιμ.Ὀνειροκρ.130,96 **ἐάν τῶν τε κερδῶν ἀθενοῦντα, ταῦτο νεώτε** ὅτι **λογοετείται** **παρὰ θεοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπραξε**, Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,25 καὶ γὰρ **λογοετείσθαι** ὀφείλει **παρ' αὐτῶν**· 2) **λαβάνω λογαριασμόν**· Ἀντίοχ.Ἀστρ.π.Κατ.Ἀστρλ.Κ.7,110,29·

3) **μsn. ἐξάσκω τὸ ἀξίωμα τοῦ λογοετότου** βλλ.11· Νικ.Χων. εἰς Μούρτζουφλον ἡμᾶς μsn. ἀπὸ **οὐδεμιάς εὐσχήμονος προφάσεως τοῦ τοῖς σεκρέτοις λογοετεῖν παραλέλυκεν**.

λογοεθύρτος (ὁ) μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ὑπὸ μόνου τοῦ νοῦ, ἐπὶ τῶν πόρων τοῦ σώματος· Καλλ.Αὔρ.Χρον.3,2,19.

λογοεθρίας (ὁ) μτγν. ὁ θρηναῦς λόγους· Φιλ.3,ε85A **οὐχ ὄπερ μεθοδεύουσιν οἱ λογοεθρίαι**.

λογοεθνεια (ἡ) μsn. ἡ διὰ λόγων κολακεία· Γρηγ.Νεοκαισ.π.Ἀλλασ. εἰς Ἀγ.Εὐστ.136,1.

λογοετρεία (ἡ) διγρ. τοῦ λογατεῖα βλλ.

λογοκλοπία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κλοπῆ, ἰδιοποίησις ξένων λόγων ἢ ἀκέφαιρος ἀποδοδιόμενη τῷ ἔμπεδοκλεῖ ὑπὸ Τιμ.Ἰστ.81· || νεώτ. νομ. ἡ ἐν γνώσει ἢ βολῆως γενομένη ἰδιοποίησις ξένων λόγων ἢ διδασκαλίας ἄλλου.

λογοκλοπίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιοποιούμενος, ὁ παρουσιάζων ὡς ἰδικὴν τοῦ ξένου συγγραφικὴν ἐργασίαν.

λογοκλοπῶ-ἔω νεώτ. διαπράττω λογοκλοπίαν.

λογοκῆπος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων μεγάλους καὶ κενούς λόγους, ὁ μεγαλοφώνῶν, ὁ ἐπίδεικτικῶν φλυαριῶν ἀσκῶν.

λογοκῆπῶ-ἔω μsn. ἐπαναλαμβάνων λόγους, γνωστούς, κοινοὺς, τετριμμένους· Εὐστ.Πον.279,74 **συχνά τοῦτο λογοκῆπῶς**.

λογοκρίν νεώτ. κρινῶ λόγους γραπτοῦς, ὡς ὑπάλληλος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς λογοκρισίας βλλ., ὑποβάλλω εἰς ἐλεγχον ἐφημερίδα, βιβλίον, ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν κτ.

λογοκρισία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ κρατικῆς ἐπί τούτῳ ὑπηρεσίας ἀσκούμενος πολιτικός, θρησκευτικός ἢ ἠθικός ἐλεγχος, ἰδ. προληπτικός, ἐπὶ τῶν γρασομένων ἐφημεριδῶν, βιβλίων, θεατρικῶν ἔργων, ἀλληλογραφίας κτ.

λογοκριτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκτελών τὴν λογοκρισίαν.

λογοκριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λογοκρισίαν βλλ., ὁ τῆς λογοκρισίας· **λογοκριτικός** νόμος.

λογολέσχης (ὁ) μτγν. ὁ ἀδόλεσχης, φλύαρος· Λουκ.11, ΑΠ11,140 **τούτοις τοῖς παρὰ δειπνῶν ἀοιδμαχοῖς, λογολέσχαις**.

λογολεσχῶ-ἔω μsn. ἠωρολογῶ, φλυαρῶ· Κ.Μανασσ.Χρον.336 καὶ τί μακρὰ **λογολεσχέιν**.

λογομάγειρος (λό) ὁ μαγειρεύων λόγους· Σουίδ. ἐν λ. Ἀντιφῶν Ἀθηναίος.

λογομάνω-έω ἔχω μαΐνας, ζωηράν ἔφεσιν πρὸς τήν του λόγου μελέτην, πρὸς τὴν σπουδὴν· Χίων (5,3).

λογομαχία (ή) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ λόγων μάχη, φιλονικία, ἔρις· ΚΔ Τιμ.1,6,4 νοσῶν περὶ ζητήσεως καὶ λογομαχίας, Πορφ.π.Εύσ. Εύαγγ.Προν.14,10, Εύστ.Πον.205,6) ἢ τίτλ. Μενιπιέου σατίρας ὑπὸ τοῦ Οὐάριφρωνος· Νόν.Μ 268Τ.

λογομάχος (λό) νεώτ. ὁ διὰ τῶν λόγων μαχομένος, ἐρίζων, ἐριστικός.

λογομαχῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. μάχομαι διὰ λόγων, περιέρχομαι εἰς ἔριν διὰ λόγων πρὸς τινα· ΚΔ Τιμ.2,2,14 μὴ λογομαχεῖν εἰς οὐδέν χρησίμου.

λογομίμος (λό) μτγν. ὁ συγγραφεὺς ἡ ἠθοποιὸς μίμων δμιλούντων· Ἡγήσ.π. Ἀθῆν.1,13 Ἡρόδοτος ὁ λογομίμος.

λογομύθειον (τό) μτγν. μυθώδης διήγησις· Πολύδ.2,123.

-λογο δημ. δεύτερον συνθετικὸν λ. ἐκφερομένου συνήθ. κτ. πληθ., ὧν ἡ σημασία χαρακτηρίζεται διὰ τοῦ πρώτου συνθετικοῦ· ἀερόλογοι - γλυκόλογοι - ἐρωτόλογοι.

λογοπάθεια (ή) νεώτ. ἰατρ. αἱ διαταραχαὶ τοῦ λόγου, ἰδ. αἱ ἀναγόμεναι εἰς διαρκεῖς ἡ παροδικὰς ἀφασίας.

λογοπαίγιον (τό) μτγν. παίγιον διὰ λέξεων ἔχουσιν πολλαπλὴν σημασίαν ἢ διαφόρου σημασίας ὁμοίων, καλαμπούρι, οἷον δεῖται πινακίου καινού (καὶ νοῦ), σὺν εἰδᾶ τὸ κεράλι σου (σανίδα).

λογοπαίκτης (λό) νεώτ. ὁ ἐπιτυχάνων λογοπαίγνια, καλαμπουριστής.

λογοπακτώ-έω νεώτ. κάρνω λογοπαίγνια, καλαμπουρίζω.

λογοπείθεια (ή) μτγν. ἡ διὰ λόγων πειθῶ· Ἀθανάσ.2,31).

λογοπλάθος (λό) μτγν. ὁ μύθους καὶ λόγους πλάθειν ὡς ὁ Ἄισωπος· Φρύν.Σοφ.Παρ.86Β.

λογοπληγία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ κινητικὴ ἀφασία.

λογοπλοκά-έω μαν. πλέκω λόγους, συγγράφω· Τζέτζ. εἰς Ἑρμογ.π. Ἀν.Κρ.4,144.

λογοποιμα-ατος (τό) κ. μαν. ἀδολεσχία, φλυαρία, κουβενολόγι· Ἀντιφῶν.π. Ἀθῆν.6,224C ἐγὼ τῶς μὲν φόβην τὰς γοργόνας εἶναι τι λογοποιμα, Τζέτζ.Χιλ.9,624.

λογοποιία (ή) κ. μαν. διήγησις, ἐφευρέσις, σύνθεσις πλαστῶν εἰδήσεων· Θεόφρ.Χαρ.8,1) ἢ δὲ λογοποιία ἐστὶ σύνθεσις φευδῶν λόγων καὶ πράξεων ὧν (πιστεύεσθαι) βούλεται ὁ λογοποιῶν· Εὐστ.Πον.24,70 κατὰ τινα παλαιὰν λογοποιάν· 2) φλυαρία, ἀδολεσχία· Νικόλ.Δαμ.130,20, Χαρίτ.3,2) 3) ἐν φρ. παρακλήσις, βέλπεις· Σύμμ. ΠΔ Φαλμ.101(102,1). 4) ἀπόδοσις λογαριασμοῦ, λογοδοσία· Πάπ.

λογοποιικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς λογοποιῶν ἢ ὁμοῖος πρὸς λογοποιῶν ἢ ἡ λογοποικὴ τέχνη ἢ λογογραφικὴ· Πλάτ.Εὐθ.289C εἰ τὴν λογοποικὴν τέχνην μάθειν.

λογοποιός (λό) ὁ γραφὼν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ πεζογράφος, ἰδ. ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς· Πλάτ. Πολ.392Δ ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ κακῶς λέγουσι περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα, Ἴσοκρ.5,109 οὐτε τῶν ποιητῶν οὐτε τῶν λογοποιῶν οὐδέμιν φανήσεται μνεῖαν πεποιμένους ἢ εἰδ.περὶ τοῦ Ἐκαταίτου· Ἡρ.2,143 Ἐκαταίφ τῷ λογοποιῶ· γεννητολογήσαντε κ· περὶ τοῦ Ἡρ. Ἀρρ. Ἀν.3,30,8 Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός ἢ ὁμ. ὁ μυθογράφος· Ἡρ.2,134 σινδουλας δὲ Αἰαπίου τὸ λογοποιῶ 2) ἐν Ἀθήναις ὁ λογογράφος Βλλ.2, ἐπαγγελματίας λογογράφος· Πλάτ.Εὐστ.289D ὄρω τινὰς λογοποιούς, αἱ τοῖς ἴδιοις λόγοις, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι 3) ὁ ἐφευρισκός, ὁ δια-

ίδων φευδεῖς εἰδήσεις, τὸ νεώτ. διαδοσίας· Δημ.705 κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιούς καθίσταν· Θεόφρ.Χαρ.8,1) ὁ δὲ λογοποιὸς τοιοῦτὸς τις, ὅσος ἀπατήσεως τῷ φίλῳ, Πλούτ.Νίκμ.30 δόξας λογοποιὸς εἶναι καὶ ταραττεῖν τὴν πόλιν.

λογοποιῶ-έω γράφω, συντάσσω, συγγράφω· Πλάτ.Πολ.378D τοῦς ποιητὰς . . ἀναγκαστῶν λογοποιῖν ἢ ἰδ. γράφω λόγους ρητορικῶς, ὁμιλίαις· σὺτ.Εὐθ.289D οἱ λογοποιῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι 2) ἐπινοῶ, διακίδω, ἀναφέρω μύθους, φευδῆ, ἀνυπόστατα· Θεουκ.6,38 ἄνδρες . . λογοποιῶσιν, Ἀνδοκ.1,54 ἔλογοποιῶν οἱ ἐχθροὶ περὶ ἐμοῦ, Δημ.54 ἀνοπτότατοι γὰρ εἰσιν οἱ λογοποιῶντες, Θεόφρ.Χαρ.8,1) ἢ δὲ λογοποιία ἐστὶ σύνθεσις φευδῶν λόγων καὶ πράξεων ὧν (πιστεύεσθαι) βούλεται ὁ λογοποιῶν, Πολύδ.28,2,4 οἱ βουλομένοι λογοποιεῖν κατὰ τῆς πώλεως κ. παθ.· Δίων Κ 37,35 2) μέσ. δίδω λογογραφίαν· Πάπ. 3) κῆρυγμα προτάσεις· Λοκκ. Ἐταιρ.Δ10,4 σκενναῖοι τοῖς ὄραιοτάτοις τῶν νέων καὶ ἴδια λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς.

λογοπραγία (ή) μαν. ἡ λογοποιία βλλ. Ἀντ. Κομν.15,485 λογοπραγία τῶν προνοουμένων.

λογοπραγμῶ-έω μτγν. λογοπραγῶ βλλ. Βασ.π. Ἀν. Ἑλλ.4,336,2 οἱ τὰ σά λογοπραγμοῦντες οὐδέμιν ἐξουσίαν λαθῆν τοῦ μέμφοσθαι.

λογοπραγῶ-έω μαν. γράφω ἀφθόνως, πολλά· Εὐστ.Ὀδ.179,5 οὐ (ἦν) τὸ κοινόν καὶ τετριμμένον ἢν μετὰ τοῦ γ, ὁ παλλὰ λογοπραγῆσας Ἡρακλείδης ἐσπάραξεν 2) ἀπαιτῶ, ζητῶ λογαριασμόν, εὐθύνας· αὐτ.Πον.22,57 οὐκ ἀνακρίνομεν λογοπραγοῦντες ὑμᾶς αὐτούς κ· παθ.· Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,3 ἀφαιρηθήσεται τινι τῶν ἀπάντων, ἡ λογοπραγηθήσεται ἢ ἐφοραθήσεται . . . Εὐστ.Πον.248 δέδιδας μὴ ποτε ἀμαρτῶν λογοπραγηθῆς.

λογοπράκτωρ-ορος (λό) ἀμφ.ἐνν. ἐν πάπ. **λογοπράτης** (λό) μτγν. ὁ παλῶν λόγους· Φιλ.1,526, Φιλόστρ.Σοφ.1,23,1.

λογορροία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ταχεῖα καὶ διαρκὴς ὁμιλία, ἡ παρατηρουμένη ἐπὶ ἀτόμων ψυχροπαθῶν ἢ καὶ ὅλων παροδικῶς ἐπὶ φυσιολογικῶς διακειμένων, διατελοῦντων ἐν διεγέρσει.

λόγος (λό) λέγω 2) κ. ἢ μαν. νεώτ. κ. δημ. αἱ διὰ τῆς καλιᾶς ἐν συνεχείᾳ ἐκφερόμεναι λέξεις, ἡ προφορικὴ ἔκφρασις, ἡ ὁμιλία, ἡ κουβέντα (λατ. vox, oratio), ἐπίσης δὲ καὶ τὸν περιοχόμενον αὐτῆς π. Ὀμ. μ. δις κ. πληθ. κ. μ. ἐν τῇ σμ. ταύτῃ, ὅμ. κ. ἐν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἑρμῆν 317, ὅμ. π. Ἡσιόδ. ἀπαξ, τῆς λ. σπανίας ὁσπες π. τοῖς ἐπ. ἀνθ' ἧς κείηται ἡ λ. μῦθος· Ἰλ.Ο 393 δ γ ἐν κλισίῃ ἀγαθήροσ Εὐρυνύλοιο ἠσὸ τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγους, Ὀδ.56 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν θέλαει, Ἡσιόδ.Ο 890 φρένας ἐξαπατήσας αἰμυλοῖσι λόγοισιν (ἢ π. τῷ αὐτ. φρ. ἐν Ἑργ. 106 ἔτερρον τὸ ἐγὼ λόγον ἔκκορυσφάω, ἔνθα ἡ λ. λόγος = διήγημα φευδῆς ἡ μῦθος, κρινεταὶ νόθοσι ἢ π. Θεόγν.,Πίνδ., τραγ., ἀρχ. φιλοσόφοις κ. ἱστορικοῖς ἢ λ. συνήθησ κ. ἐν κ. κτ. πληθ. κ. ἐν τῇ σμ. διήγησις, διήγημα, ἀφήγησις· Πίνδ.Ο 1,29 ὑπὲρ τὸν ἀλαθὲ λόγον δεδαίδαλμένοι φευδεῖσι . . μῦθοι, αὐτ.Π 4,101 τὸν δὲ θαρσαλέως ἀναγοῖσι λόγοις ὡδ' ἀμείψθη, Σμων.Γυν.9) οὐδ' ἐν γυναῖκῃν ἴδεται καθμένη δικου λέγουσιν ἀφροδίστους λόγους, Αἰσχ.Πρ.214 ταῖσ' ἔμωβ λόγοισιν ἐξηγουμένω, αὐτ.Ἐπ.410 στυγοῦσ' ὑπέφρονας λόγους, Σοφ.ΟΚ 1120 μὴ θαύμαζε . . εἰ . . μικρῶν λόγων, Ξεν.ΚΠ 1,4,25 πάντες τὸν Κύρον διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ὤδασι ἢ συνήθ. ἐν φρ. κτ. ἐν. οἷον ὡς ἀπλῶ λόγῳ δι' ἀπλῆς, συντόμου ἐκφράσεως οὐ παλλῶ λόγῳ

οὐχὶ διὰ μακρῶς ἀφηγήσεως, οὐχὶ ἐκτενωῶς, με
λίγα λόγια, λόγου ἀξιόστοι-ου (εὐχρ. κ. νεώτ.) δι'
ὃν προσήκει, ἀξίζει νὰ γίνῃ ὁμιλία, ἴδια μνεία,
ὁδὸ ὁ σημαντικός, ὁ ἀξιόλογος, ὁ ἀξιοσημειώτος
βλ.λ., ἐνὶ λόγῳ περιληπτικός, ἐν συντομίᾳ, ὅμ. ἐν
ἐνὶ λόγῳ (εὐχρ. κ. ἐν τῷ νεώτ.) κατὰ συγκεκα-
λαιώσιν, ἐν βραχυλογία, με σύμτομον χαρακτηρι-
σίων, ἐνεκα λόγου ἢ λόγου χάριν (ἀντιβ. ὡς
ἀληθῶς) ὁπλῶς ὡς ἔκφρασις, ὡς ὀνομασία, ὡς
ὁμιλία μὴ ἐκφράζουσα τι τὸ πραγματικόν, σάν
κουθέντα, ὅμ. κ. νεώτ. λόγου χάριν ὡς ἐν παρα-
δείγματι εἶπεν: 'Ἡρ.1,61 μετὰ δὲ, οὐ πολλῶν λό-
γων, χρόνος διέφθι, αὐτ.2,37 ἄλλας τὲ θρη-
σκίας ἐπιτελέουσι μυριάς ὡς εἶπεν λόγῳ, αὐτ.
4,28 ἐν τῷ (χειμῶνι) τὴν μὲν ὡραίνην οὐκ ὕει λό-
γου ἀξίον οὐδ' ἐν, Θουκ.6,64 ὄθεν ὑπὸ τῶν Ἰπ-
πέων οὐ βλάφονται ἀξία λόγου, Αἰσχ.Πρ.46 πό-
νων γάρ, ὡς ἀπλῶς λόγῳ, τῶν ὡν παρόντων
οὐδ' ἐν αἰτία τύχῃ, Πλάτ.Κριτ.46Β ἐνεκα λόγου
ἐλέγχετο, ἦν δὲ παιδιὰ καί φλυαρία, αὐτ.Φαῖδρ.
241E λέγουσιν ἐνὶ λόγῳ, οἱ . . . 'Ἀριστ.Η.Νικ.
1103b,21 ἀπλῶς περὶ πάντων ἐνὶ λόγῳ, αὐτ.
Πολιτ.1280b,8 δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι εἶναι τῆ
γ' ὡς ἀληθῶς ὀνομαζομένην πόλει, μὴ λόγου χά-
ριν, αὐτ.114a,33 λόγου χάριν ὡς ἐν παραδείγμα-
τι, νεώτ. Διήρρασαν, ἔκασταν, ἐφόνευσαν γυ-
ναϊκόποιαιδα, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἠρῆμωσαν τὴν χώραν,
- ἄν ἐσά, λόγου χάριν, ἀπεφάσιζες ν' ἀλλάξῃς
ἐπάγγελμα, - ἄς ὑποθέσωμεν λόγου χάριν ὅτι
δέχονται ὅμ. φρ. δημ. ὁ λόγος τὸ λέει εἶναι τρό-
πος ἐκφράσεως || ἀλλὰ λόγος οὐδέποτε ἐν
χρ. ἀντὶ τῶν λέξεϊ ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτῆς σημ.
(ἀντ' ἧς ἐν χρ. οἱ λ. ἔπος, ὄνομα, ρῆμα), ἦτοι
λόγος οὐδέποτε τίθεται ἀντὶ τῶν λέξεϊ ἐν τῇ σημ.
ὄνομα, ὀνομασία πράγματος ἢ πράξεως, τῆς λ.
λόγος οὐσάν ἐν χρ. προκειμένου περὶ τοῦ περιε-
χομένου, τούτεστι τοῦ πραγματικοῦ οὐχὶ τοῦ
τυπικοῦ μέρους τῆς λέξεως. || οὕτω κ. πολλὰς
ἐν φρ. λόγος-οἱ ἐν ἀντιβ. πρὸς τὰ ἔργον-α:
'Ἡρ.4,8 λόγῳ μὲν λέγουσι . . ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπα-
δεικνύσι, Αἰσχ.Πρ.33a ἔργῳ καὶ λόγῳ τεκμηρίω-
ται, Σοφ. Ελ.59 ὅταν λόγῳ θανάων ἔργοισι σωθῶ,
'Ξεν. Ἀπομν.1,2,59 τοῦς μῆτε λόγῳ μῆτε ἔργῳ
ὠφέλιμους ὄντας, Δημ.108 ἔστι τ' οὐδ' ἐν ἄλλ'
ἢ λόγοι τὰ παρ' ἑμοῦ, δεῖ δ' ἔργων τῆ πόλει'
ὅμ. κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ νόμ: 'Ἡρ.2,100 ποισαμέ-
νων γὰρ μιν οἰκῆμα περιμικτὰς ὑπόγειον κοι-
νοῦν τῷ λόγῳ, νόμ δὲ ἄλλα μηχανάσθησι ὅμ.
κτ. ἀντιβ. πρὸς τὰ ἀληθεῖα: Λυκούργ.150 ἴνα μὴ
λόγον οἰκοθε εἶναι, ἄλλ' εἰδῆς τὴν ἀλήθειαν'
2) ὁθ. τὸ κατ' ἐπίφασιν λεγόμενον, πρόφρασις,
ψευδῆς αἰτιολογία, προσποιήσις: Σοφ.ΟΚ 620 τὰ
νῦν ἔμψωνα δεξιῶματα ὄρησι διασκοδῶσιν ἐκ
μικροῦ λόγῳ, Θουκ.1,128 τῶν μὲν λόγῳ ἐπὶ τῶν
'Ἑλληνικῶν πόλεμον, τῶ δὲ ἔργῳ τὰ πρὸς τὸν
βασίλειον πράγματα βουλόμενος πρόσειεν, 'Ι-
σοκρ.12,211 λόγῳ μὲν ἐπὶ θῆσαν, ἔργῳ δ' ἐπὶ
κλοπεῖαν' 3) κ. γενικῶτ., φραστικὴ διατύπωσις,
πρότασις (λατ. oratio) πληρῆς τὴ ἐκφράζουσα
τόνομα: Πλάτ.Θεαιτ.202B ἀδύνατον εἶναι ὄτιον
τῶν πρώτων ρηθῆναι λόγῳ' ὅμ. φρ. λόγῳ ἔχειν τι
δεικτικὸν διατυπώσεως διὰ προτάσεως: αὐτ.201E
1. λόγος (ἰρτιστικός) ὄρισμός, ὁπὼν 'Ἀριστ. Μετὰφ.
7,3,8 λόγος ἐστὶ φωνῆ σημαντικῇ κατὰ συνθή-
κην' 4) ὁμιλία, συνομιλία, συνομιλία ρημα-
τικῇ: Σοφ. Ἡλ.20 πρὶν ὅν τιν' ἀνδρῶν ἐξεδου-
πορεῖν ἀτέλης, ξυνάπτετον ἰένν. ἀλλήλων ἰλόγοι
σιν (ἐμψ.Βερναρδ.Γρ. «πρὶν λοιπὸν ν' ἀρχίσουσι οἱ
ἀνδρ». νὰ ἐξέρχονται ἐς τῆς οἰκίας τὸν συνομι-
ήθητ'. || φρ. εἰς λόγους ἀνήτων - ἰέναι προελ-
ποῦν εἰς συζήτησιν, ἰδ. κτ. ἀντιγνωμίαν ἢ πρὸς δια-
πραγματεύσειν: 'Ἡρ.9,41 ἐνθαῦτα ἐς λόγους ἡλ-

θον Μαρδονίος τε . . καὶ Ἀρτάβαζος, - Εὐρ. Ἐλ.
905 οὐκ ἐς λόγους ἐλήλυθ', ἀλλὰ σὲ κτενωῶν'
ὅμ. ἐς λόγους συνελθεῖν τινι: αὐτ.1,86' ὅμ. ἐς λό-
γους ἀπικέσθαι προελθεῖν εἰς ὁμιλίαν, προφορι-
κῆν ἔκθεσιν πρὸς τινι: αὐτ.5,49 ἀπικνεύμενος δὲ
ἐς λόγους ὁ 'Ἀρισταγόρης ἔλεγε πρὸς αὐτὸν
τάδε' ὅμ. ἐς λόγους ἀγειν τινά φέρειν, πείθειν
εἰς διαπραγματεύσει, εἰς συνομιλίαν: 'Ξεν. Ἐλλ.
4,1,2 τὸν τῶν Παφλαγόνων βασιλέα καὶ εἰς λό-
γους ἀξέοι καὶ σύμμαχον ποιήσοι' ὅμ. διὰ λόγων
γίνονται τινι ἔρχομαι εἰς συνομιλίαν, συνομιλέγο-
μαι: Πολύβ.22,18,16' || νεώτ. φρ. ἤλθον εἰς λό-
γους ἀντήλλαξαν κατ' ἀλλήλων ὀριμείας ἐκφρά-
σεις, ἐλογώμαχον' 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκτε-
νῆς πρὸς ἀνάπτυξιν θέματος τινος ὁμιλία ἐνώπιον
πολλῶν γινόμενη, προφορικῇ διὰ σειρὰς ἐπιχειρη-
μάτων καὶ συλλογισμῶν διατύπωσις πρὸς ὑπόστη-
ριξιν ἢ ἀντικρουσιν γνώμης ὁθ. ρητορικῶς λό-
γος ἢ κατὰ τοὺς τρόπους τῆς ρητορικῆς τέχνης
ἐκτενῆς ὁμιλία, ἀγόρευσις: 'Ἡρ.8,59 πολλὰς ἦν
ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοισι, 'Ἀριστ.Πεφ.
1408 ἔκτενα δ' ὄθεν ἀπέσχισας με τοῦ λόγου μέ-
τεμνι, Ξεν. Ἐλλ.4,1,30 ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάδα-
ρος καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, Δημ.477 πρώτος
πάλιν περὶ τῆς ἠγεμονίας ἐποίησε τῆς πόλει τὸν
λόγον, - ἐξεφώνησε πανηγυρικὸν λόγον, - δι'
ἐκτενωῶς λόγου ἐσπληττικῶς τοὺς ἀντιδραστι-
κούς, - ἀθριο θὰ βγάλη λόγο, - θρησκευτικός
- πολιτικός - δικανικός - πρυτανικός - ἐγκωμια-
στικός - ἐπιτάξιμος λόγος κτ.' || φρ. ἐν τῇ
σημ. τούτῃ: τῷ λόγῳ διελέθειν - διέναι: Πλάτ.
Πρωτ.329, αὐτ.Γοργ.505' ἄλλον ἐμβάλλειν περὶ
τινος: Ξεν.ΚΠ 2,21 εὐχαριστοτάτος τὸ εἶμα λόγου
ἐμβληθῆσθαι' κ. νεώτ. περὶ οὗ ὁ λόγος, Πλάτ.
Φαῖδρ.235, - ἢ θεωροῖα περὶ ἧς ὁ λόγος' 6) ὅμ.
κτ. ἐπέκτ. λόγος κ. ἢ γραπτῇ θέματος τινος δια-
τύπωσις, ἀνάπτυξις, ἀφήγησις, ἐξιστόρησις, πρα-
γματεῖα ὁθ. ὁ γραπτός λόγος ἢ ἔγγραφος ἔκ-
φρασις, ἀνάπτυξις, διατύπωσις, ἐν ἀντιβ. πρὸς
τὸν προφορικὸν λόγον τὸν διὰ ζώσεως: 'Ἡρ.5,36
ὡς δεδῆλωται μοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων,
αὐτ.1,184 τῶν ἐν τοῖσι 'Ἀσσυριοῖσι λόγοις μνή-
μην ποιήσωμαι, αὐτ.2,38 [κτ. ἐν.] τὰ ἐγὼ ἐν ἄλ-
λῳ λόγῳ ἐρέω, Θουκ.1,97 ἔγραφα δὲ αὐτὰ καί
τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐπισησάμην διὰ τῶδε,
Ξεν.ΚΠ 4,5,26, αὐτ.'Αν.2,1,1, 'Ἰσοκρ.9,57 περὶ μὲν
οὐδὲ Κώνωνος ἄλλος ἠγὺν ἔσται λόγος, 'Ἀριστ.
Ρητ.2 περὶ ὧν γὰρ ἴσμεν καὶ κερρίκαμεν οὐδ' ἐν
ἔτι δεῖ λόγου' κ. νεώτ. φρ. εἰς τοῦτο τοῦ λόγου
ἀκόκμητοι' || ὅμ. βτ. ἐπιθ. προσδ. ἢ περὶ
τινος εἰδικῶ θέματος αὐτελεῆς πραγματεῖα:
Ἰππαρχικός - κυνηγετικός - οἰκονομικός λόγος'
κ. κτ. πλῆθ. ἢ ἐρωτικὸν λόγον (προσημασία περὶ
ἔρωτος) ὅμ. λ- περὶ τινος: Ἄλογος περὶ Ἰππικῆς-
περὶ μαντεῖας' 7) εἰδ. διήγησις εἰς περὶ τῶν περὶ
γεγονότος, ἀφήγησις, περιγραφή, κτ. ἀντιβ. πρὸς
τὸν μῦθον, ἦτοι τὴν διήγησιν ἀνυπόκριτον, καὶ πρὸς
τὴν ἀληθῆ, τὴν ἐξηκριθωμένην ἱστορίαν: 'Ἡρ.2,32
ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διζῶς . . λέγεται Ἄ-
λογος ἰδιώτας ἀφηγούνται τὸ τὸν θανάτου αὐτῆς,
Θουκ.2,50 γενόμενον γὰρ κρείσσον λόγου τὸ
εἰδῆς τῆς νόσου [ἀνώτερον περιγραφῆς] ὁθ. οἱ
πλαισιότεροι μέχρις 'Ἡροδότου ἱστορικοῦ, ὁ ἀνευ
κριτικῆς ἐρεύνης καὶ ἐξακριβώσεως ἀφηγούμενοι,
ἐκλήθησαν λοιογράφοι ἢ λογοποιοί' ἐξ ἄλλου,
ἐπειδὴ ἡ ἐλληνικὴ γεῶγραφία ἤρξατο δι' ἱστοριο-
γραφίας, ὁ λόγος ἀφήγησις, διήγησις, ἐξιστόρη-
σις εἶδαθε κτ. ἐπέκτ. τὴν σημ. γεῶγραφίας, ἐν
ἀντιβ. κτ. ἀρχὰς μὲν πρὸς τὸ ἔπος (τὰν ἔμμετρον,
ποιητικῶς περιγραφικὴν καὶ μῦθος συμπλεγμέ-
νην ἀφήγησιν, εἶτα δὲ κ. γεν. πρὸς πᾶν ἔμμετρον
εἶδος' 8) διήγησις πλαστῇ μὲν κατὰ πλοκήν,

ἀλλὰ διὰ ταύτης παραστατικῶς ἀληθῆ τινα γνώμην ἐπιτυχάνουσα ἡ σκοποῦσα νά υποδηλώσῃ: 'Ηρ.141 Κύρος μὲν τοῦτον τὸν λόγον ἰτόν τοῦ αὐλήτοῦ καὶ τὸν ἰχθύου ἰτοῖσι ἴωσι . . . τῶνδ' ἐτινεσ ελεγε, Πλάτ.'Απολ.26D οὐκ εἰδέναι ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων τῶν λόγων, αὐτ.Φαιθ.60 τοὺς τὸν Αἰώπου λόγους, πρβλ. αὐτ.61B' 9) τμήμα, βιβλίον, μέρος κεχωρισμένον, κεφάλαιον συγγραφῆς, ἰδ. Ἰστορικῆς: 'Ηρ.7,93 οὗτοι δὲ ὄφτινες πρότερον ἐκαλέοντο, ἐν τοῖσι πρῶτοις τῶν λόγων εἰρηται, αὐτ.2,161 τὴν ἐγὼ ἐν τοῖσι Λυδικαῖσι λόγοισι ἀπηγγέσμαι (εἰς τὰ περὶ Λιθύης κεφάλαια)'

10) κ. μαν. κ. δημ. φήμη, διάδοσις περὶ τινας γεγονότος ἢ προσ.: Εὐρ.Ρήσ.493 λόγος γ' ἦν ὡς ἐπλευσεν εἰς ἴλιον, Βακχ.14,44 αὐδῶσαι λόγους, Θουκ.6,46 περὶ θεῶν διήλθεν ὁ λόγος ὅτι . . . Πλούτ.'Ηθ.419D ταχὺ τὸν λόγον ἐν Ρώμῃ σκεδάσθησαν, αὐτ.Σερτ.25, 'Ηρωδιαν.1,14,7 κομισθὲν ἀπὸ Τροίας, ὡς λόγος, - ἐβήλικα λόγος πῶς τὸ καρδίᾳ νηγίηκε - πῶς ὁ γυῖός τους παντρεύτηκε αὐτ.ξῆνα: 11) διαπιστώσις, ἰσχυρισμός, διαβεβαίωσις, ἀναφορικῶς πρὸς τι: Θουκ.1,2 καὶ παράδειγμα τὸδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστον ἐσται διὰ τὰς μετοικησεις τὰ ἄλλα ἢ ὁμοίως ἀεθῆναι, Ἀπολυτικ.Θεοφανῶν καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδιε περιτερότερος ἐβεβαίωσι τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλέε' 12) ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις: Σοφ.ΟΚ 651 οὐκ οὖν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροισι'

13) ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, ῥῆσις χρησμοδοτικῆ: Πίνδ.Π 4,59 σέ δ' ἐν τοῦτῳ τῷ λόγῳ χρησμοῦς ὤρωθωσεν . . ., πρβλ. Πλάτ.Φαιθ.275B: 14) ὄρισμός, προσδιορισμός: Πλάτ.Φαιθ.78D αὐτὴ ἡ οὐσία, ἣς λόγον διδομεν' || κ. δημ. ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, παροιμία: Πίνδ.9,6 ἐστί δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσθλόν ἢ χαμῶσι σιγῆ καλύφει, Αἰσχ.Πρ.70 παλαιάφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρον λόγος τέτυκται, φρ. συνήθ. τὸ τοῦ λόγου (τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ ἢ ἐν τῷ γνωστῷ γνωμικῷ), φρσ δημ. κατὰ πῶς τὸ λέει ὁ λόγος, - λέει ἕνας λόγος πῶς . . . 14) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐντολή πρὸς τινα, διαταγή, προσταγή: Αἰσχ.Πρ.17 εὐωριάσεις γὰρ πατρός λόγους βαρῦ, αὐτ.40, αὐτ.Πέρσ.363 πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχου λόγον ἰδίδει προφορικῶς πρὸς πάντας τοὺς ναυάρχους τὴν ἐξῆς διαταγήν, - παρεβῆ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ - τοῦ διδασκάλου - τοῦ προϊστάμενου τῶν, - λόγο πᾶσά δὲν ἀκουσας, δέ σικιάχτικε βεζίρη' || ἀπόφρασις: 'Ηρ.7,9 οὐκ ἤλθον ἐς τούτου λόγον ὥστε μάχεσθαι' δθ. φρ. κοινῷ λόγῳ (κοινῇ ἀποφάσει, κοινῇ συναινέσει), αὐτ.1,41 τοῖσι δὲ λοιποῖσι ἴωσι ἔδοξε κοινῷ λόγῳ πέμπειν ἀγγέλουσ' 15) ὄρος συμφωνίας: αὐτ.7,158 ἐπὶ δὲ λόγῳ τοιῶδε τᾶδε ὑπόσχομαι, ἐπ' ὧ στρατηγός . . . ἔσσομαι' || πρότασις ὄρων: αὐτ.7,4 πέμψει ἐς Σαλαμίνα Μουρουχίδην . . . φέρουσα τὸν αὐτοῦ λόγον' 16) ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς, ἀγαθὸν, ἐνδοξὸς φήμη, αἶνος, κοινὸς ἐπαινος, τιμῆ, μτ. ἐπιθ. προσ.: αὐτ.9,78 δπως λόγος τῆ σε ἔχει μελιζων, αὐτ.7,5 ἵνα λόγος τῆ σε ἔχει πρὸς ἀνθρώπων ἀγαθόν' || ἄλλ' ἐνιστε, δημ. πτ. ἐπιθ. προσδ., κ. ἀντιθετικῶς καὶ ἠχηρῶν, κοινῇ λεγόμενος φόγος, δυσουποληψία: Σοφ.Ατ.138 ὅταν . . . λόγος ἐκ θανάων κακόθρους ἐπιβῆ, Εὐρ.'Ηρακλ.165 κακὸν λόγον κτήσει πρὸς ἀστών.

17) τὸ πράγμα, τὸ θέμα περὶ οὗ γίνεται ἡ ὁμιλία, ἡ αὐχίτησις, ἡ διήγησις, ἡ τῆς προφορικῆς ἢ γραπτῆς συνθέσεως ὑπόθεσις, τὸ διὰ τῆς ἐκφράσεως διατυπούμενον, ἡ οὐσία τῶν, οἷον ἐν. ἰσχυρισμός, συλλογισμός, πᾶγμα, γεγονός: 'Ηρ.1,95 τὸν ἐόντα λέγειν λόγον, Σοφ.Αντ.1046 ὅταν λόγους ἀισχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρ-

δους χάριν, Ἀριστοφ.Νεφ.657 τὸν ἀδικώτατον λόγον, Πλάτ.Φιλ.38Α προθύμως ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς. . . λόγῳ τὰ νῦν, συνήθ. φρ.π.Πλάτ., Ἀριστολ. κ.ά. τὸν ἴττω λόγον κρεῖττω ποιεῖν' δη. οὐδὲν πρὸς λόγον ἴσχυρον, ἀνοικειον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς λόγον τινός (ὡς πρὸς. . .), -λόγον ὑπολείπειν τινα (ἀφαιρέσις θέμα, ἐπιχείρημα εἰς τινα πρὸς ἀνάπτυξιν, πρὸς διατύπωσιν ὑπ' αὐτοῦ), -περὶ λόγον διαλέγεσθαι (συζητεῖν, πραγματεύεσθαι περὶ θέματος τινος), - λόγον δεῖσθαι (ἔχειν ἀνάγκην ὑποθέσθαι, θέματος, ἐπιχειρημάτων) 18) κτ. πληθ. γνώσεις, δθ. ἐν φρ. σύνολον γνώσεων, μόρφωσις, μάθησις παιδεία: 'Ηρωδιαν.6,1 οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι' δη. κ. κτ. προσωπον. Λόγοι: ΑΠ 9,171' || οἱ ἐν λόγοις ὄντες ἐπιστήμονες (λατ. litterati, -οὶ θύραθεν λόγοι (ἐλληνικὰ ἐπιστήμαι), -οὶ περὶ τούτων λόγους (οἱ λόγοι, οἱ γραμματικοί)' πρβλ. λόγιος' 19) ἐκφρασις προσδιοριστικῆ πράγματος, διὰ φράσεως καθορισμός: Πλάτ. Φαιθ.88D ὁ λόγος οὗτος . . . τὸ φρονίαν τινα ἡμῶν εἶναι τὴν φύξην, αὐτ.Θεαίτ.172 τὸν Πρωταγόρου λόγον, πρβλ. Ἀριστολ.Μεταφ.3,4,3.

20) ὁ ἐν τῇ φράσει, ἐν τῷ λέγειν ἐκδηλούμενος λογισμός, ἡ λογικὴ σκέψις, ἡ δύναμις τοῦ νοῦ ἢ διὰ τοῦ λογικοῦ εἰρημοῦ τῆς φράσεως ἐκραινομένη, τὸ λογικόν (λατ. ratiō, πολκάκις ἐν φρσ σλον ὀρθός λόγος, ὁ εἰκόκις λόγος, μετὰ λόγου (λογικῶς), κατὰ λόγον (συμφωνῶς πρὸς τὸ λογικόν, δθ. φρονίμως ἢ εὐλόγως), ἐκ τῶν κατὰ λόγον (ἐκ τῶν λογικῶς πιθανῶν), παρὰ λόγον (παρὰ τὸ εὐλόγον ἢ τὸ πιθανόν), ἔχειν λόγον (ἔχειν εὐλόγον αἴτιαν): Πλάτ.Φαιθ.73, αὐτ.Νομ.647D, αὐτ. Πρωτ.324, αὐτ.Πολ.500C, Ἀριστολ.'Ηθ.9,8, Δημ.1090' || κ. νεώτ., ὡς ὄρος ἐν τῇ λογικῇ, ἀπορχῶς λόγους (εὐλόγους αἰτίαι), νεώτ. κ. ἐπαρκῆς λόγος (συλλογιστικὴ σειρά ἐπαρκοῦσα τὸ γ' ἐν ἔχον πρὸς ἀιτιολογίαν, πρὸς ἐξήγησιν, οἷον ὑποθέσεως, φαινομένου κτ.π.)' || π. 'Ηρ. ἢ φρ. ὁ λόγος αἰρέει ἢ ὁ λόγος οὕτως αἰρέει μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. (εἶναι λογικόν ὅτι' δη. ὁ λόγος αἰρέει με (ἢ αἰτιολογία τοῦ πράγματος με πείθει' 21) γνώμη, ἰδέα, προσδοκία: 'Ηρ.8,6 ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον τῷ ἐκείνων λόγῳ ἐκφυγόντα περινεύεσθαι (κατὰ τὴν προσδοκίαν ἐκείνων), αὐτ.3,36 ἐπὶ τῷ λόγῳ ὡστε . . . (ἐν τῇ προσδοκίᾳ ὅτι' 22) ἀκρίβει, κρίσις, συλλογιστικὴ σύνθεσις τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ἐξετάζουσα: αὐτ.8,86' δθ. λόγον εαυτῷ διδόναι (ἰσχυρῶς καθ' ἑαυτὸν καὶ συνεταῖς διαλογεῖσθαι, σκέπτεσθαι): αὐτ.2,162, Πλάτ.'Απολ.34B ἄλλος λόγους ἰετέρα κατὰ λογικόν εἰρημόν κρίσις' 23) δικαιολογία, αἰτιολογία, δικαιομα λόγικῶς προκείμενον: Σοφ.Φιλ.352 γὰ λόγος καλὸς προσήν, Πλάτ.Πολ.366B κατὰ τίνα λόγον; [ἐπὶ τίτι βάσει:] ἐν τῇ αὐτ. περιπόσι μτ. κ. νεώτ. κ. δημ. οὐδένα ἔχει λόγον νά ἐπιμένῃ, - ἔχει κάποιο λόγο νά λέη πῶς τὸν ἀδικήσαν' 24) κ. νεώτ. κ. δημ. λογοδοσία, δθ. κ. εὐθύνη πρὸς λογοδοσίαν, λογαριασμοῦ ὁδός, ὁλολογία, συνήθ. κ. ἐν φρ. λόγον αἰτεῖν παρά τινος, - λόγον ἀπαιτεῖν τινα περὶ τινος, - λόγον διδόναι ἢ ἀποδιδόναι (περὶ) τινος, - λόγον παρέχειν - λαμβάνειν - ἀποφέρειν - δέχεσθαι, -εἰς λόγον καθίστασθαι κ.ά.: 'Ηρ.4,102, αὐτ.5,75, αὐτ.6,86 [. . . ὅτι, Πλάτ.Σοφ.230Α, αὐτ. Πρωτ.336C, αὐτ.Πολ.344D, Δημ.101,17, αὐτ.371,20, Δείνρχρ.97,4]' δη. ὑπὸ λόγον ἄγειν τι ἰσοβάλλειν εἰς ἔλεγχον, εἰς λογοδοσίαν: Δημ.101 λόγον . . . τῶν ἔργων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ λαμβάνειν, Λυσ.183,25 τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κατὰ πρῶτανεῖαν λόγον ἀναφέρειται, Πολυθ.15,34,2 τὸ παραδόξον τῶν συμβεβηκότων ὑπὸ λόγον ἀγοντες' βλ. ἄνωτ. φρσ λόγον ἄγειν - διδόναι - λαμβάνειν κλη. οὐσας ἐν χρ. προκειμ. π. τῆς σημ. ταύτης' || δη.

κ. νεώτ. κ. δημ. ἔδωκε λόγον τῶν πεπραγμένων - τῆς διοικήσεώς του, φρ. δὲν ἔγωγ τὸ δῶμα λόγος σὲ κανένα' || δθ. λόγος εὐθύνης: ὑπέχει λόγον τῆς παρανομίας τῶν ὀφιστῶν του' πρὸθλ. ὑπόλογος, λογιστής. 25) εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς διαχειρίσιν περιουσιακῶν πραγμ. κ. ἰδ. χρημάτων, λογιστικὴ κατάσταση, λογαριασμός, ἀπόδοσις λογαριασμοῦ, πολλάκις ἐν φρ. χρημάτων - ἀργυρίου λόγος: Δημ. 101 τὸν μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρά τούτων λαμβάνειν, Πλάτ. τάλαντα χ ὦν λόγον τάξομεν, αὐτ. λόγος οἰναρίου δαπανηθέντων, αὐτ. Φαῶφι μετὰ λόγον κς, Ἀθῦρ μετὰ λόγον κς. . [μετὰ ἐκκαθάρισιν λογαριασμοῦ], αὐτ. λόγος ἐνοικίων' || ἰσολογισμός, κατάστασις δούλων καὶ λαθεῖν: αὐτ. ὁ τῆς οὐσίας λόγος αὐτοῦ λόγος ἀργυρικός Ἀημάτων καὶ ἀναλωμάτων' || ὑπολογισμός κτ. ἰσοδυναμίας ἀξίσις εἰς χρήματα, ἰδ. ἀναγωγή νομίματος εἰς ἄ. νόμισμα: αὐτ. φερὴν εἰς λόγον ἀργυρίου δραχμῶν διακοσίων, αὐτ. φερὴν λόγον χρυσῶν. . 26) γεν. κατάστασις ποσοτικῶς πῶς ἡ ποιοτικῶς ὀρισμένη ἢ δεκτικὴ ὄρισμοῦ: Ἡρ. 3.99 εἰς δὲ τούτου (τοῦ γήραος) λόγον οὐ πολλοὶ ἀπικνεύονται.

27) κ. νεώτ. ἢ κατὰ λογικὴν συμμετρίως ἔχουσα σχέσις τινὸς πρὸς ἄλλο, συμμετρία, ἀναλογία, ἰδ. μαθηματικὴ, δθ. ἢ φρ. κατὰ λόγον τινὸς (ἀναλογία πρὸς): Ἡρ. 1.134 κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ οἱ Πέρσαι τιμῶσι, αὐτ. 2.109' ὄμ. ἀνά λόγον τινὸς ἡ τίνι: Πλάτ. Τίμ. 29C, αὐτ. Ἀлк. 2.145D' ὄμ. πρὸς λόγον τινὸς: Ἀλοχ. Ἐπιτ. 519' ὄμ. εἰς τὸν αὐτὸν λόγον: Πλάτ. Πολ. 363D τίθεμεν οὖν καὶ τάλαντα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν λόγον, - ὁ λόγος τῆς περιφέρειας πρὸς τὴν διμέτρον - τῆς αἰτίας πρὸς τὸ ἀποτελεσμα, - κατὰ λόγον ἡλικίας - χρόνου ὑπηρεσίας' || ὄμ. π. γραμμ. ἀναλογία: ἈΒ 1193 τὰ λόγῳ τῶν μετοχικῶν ἰκατὸ τὴν ἀναλογίαν τῶν μετοχῶν).

28) κ. μ.σν. κ. δημ. κ. δημ. αἰτία, δθ. ἢ δοτ. λόγῳ εἰς αἰτίας, ἀπὸ τῆν αἰτίαν: Πλάτ. οὐκ οἶδα τίτι λόγῳ. . οἱ δεῖνα ἀπεσάλησαν, αὐτ. μηδεὶν λόγῳ χρῆσάμενος, Ἀρμενόβ. 1.480 λόγῳ διατροφῆς στρατιωτῶν, - λόγῳ κληρονομικῶν διαφορῶν, φρ. νομ. λόγῳ προικός - δαυεῖον - ἀνηλικόπτος - συγχύσεως τῶν φρενῶν κ.ά. ὄμ. ποιν. δικ. ἐπιδαυριτικοί - ἐλαφρυντικοί λόγοι' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. αἰτιολογία εἶπε βάσιμος, εἶπε ἀναληθής: προέβαλε τὸν λόγον τῆς ἀνεχίας - τῆς ἀνάγκης.

29) λόγος φιλοσοφ. π. Ἡρακλείτῳ κ. τοῖς Στωϊκοῖς, ὅρος ἐκφράζων τὴν λογικὴν καὶ ὑπὸ αἰωνίων νόμων διεπινομένην τάξιν τοῦ παντός, ὅς ἐννοεῖα περιλαμβάνουσα τὸ αἴτιον ἄμα καὶ τὸ αἰτιῶν, προσωπικὸς ἄμα καὶ ἀπρόσωπος. «Ἦ ἀύστηρά ἰδέα τῆς προσωπικότητος [ἐν τῇ σμ. τοῦ λόγος - θεός] ἔλλειπει ἐν γένει π. τοῖς ἀρχ.», οὐχὶ δὲ σπανίως ὁ λόγος, ὡς καθολικός παγκόσμιος λόγος κατανοεῖται ἐπισφαιρῶς κωμωδιῶν μετὰ τὸς προσωπικοῦ καὶ ἀπροσώπου' | Zeller der Philoa. der Grichelei' || ὄμ. μτν. π. γνωστικῶς κ. π. ἐκκλ. Ἄδωγος ὁ θεός, ἡ δημιουργικὴ τοῦ παντὸς ὑποστατὶ δύναμις: ΚΔ Ἰωλ. ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Ἄδωγος καὶ ὁ Ἄδωγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Ἄδωγος' || π. Φιλῶν, τῷ Ἰουδαῖῳ καὶ τισι γνωστικῶς Ἄδωγος μῆτις θεῶν δύναμις ἰσοδυναμίας μεσοπέουσα μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου.

30) γραμμ. κ. νεώτ. μτ. ἐπιθ. προσδ. ἰων - ἀπτικῶς λόγος ἢ δὴ γλῶσσα ἢ ἑλληνικῶν μ.σν. ἰδι κοινὸς λόγος ἢ λαλουμένη, νεώτ. κ. μεσαιωνικός - καθαρῶν - δημοτικὸς Ἄδωγος' || δθ. ὄμ. γραμμ. μέρη τοῦ λόγου οἱ τύποι εἰς οὓς ὑπάγονται αἱ λέξεις, ἔχουσαι ἐκάστη ἐν τῇ συνθέσει τῆς

ἐκφράσεως ἰδίαν θέσιν, συνάφειαν, ἐξάρτησιν, εἰδ. σμ. κτ.: τὰ μέρη τοῦ λόγου εἶναι δεκά' || ὄμ. γραμμ. νεώτ. εὐθύς - πλάγιος - ἐρωτηματικὸς ὁ λόγος χαρακτηρισμὸς τοῦ τρόπου καθ' ἕν ἐν τῇ συνθέσει φράσις αὐτοτελοῦς νοήματος ἐκφέρεται.

31) νεώτ. κ. δημ. λόγος πολλάκις ἐν τῇ σμ. σκοπὸς, πρόθεσις: διὰ ποῖον λόγον τὸ ἔκαμες, - εἶχε τὸν λόγον του νὰ παντρευτῆ' 32) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. λόγος προφορικῶς διδομένη ὑπόσχεσις: φρ. λόγος τιμῆς, - ἔδωκα τὸ λόγο μου, - ὁ λόγος τοῦ τιμίου ἀνθρώπου εἶναι ἱερὸς, - δὲν παραβαίνει - κρατεῖ (δὲν βγαίνει ὀπό) τὸ(ν) λόγ(ο)ν) του, - ἔχει λόγο, - στάθηκε στὸ λόγο του' 33) νεώτ. κ. δημ. ἐν ποικιλίαις φρ. κ. σμ. οἶον [ἴππ] - λαμβάνω - ἀφαιρῶ τὸν λόγον [ἐπὶ ἀγορεύσειν], - ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου ἐν τῇ σφειρῇ τῆς ἀγορεύσεως, - κἄνωμ λόγον (τοῦ ἢ εἰς τὸν) ἰδούμι εἰς τινα περὶ τινος [ἐτήρησεν ἰδιαιτέρως] - ἰσχύει [ἰδμ. ἔχει πέρασιν, μπόρεσιν] ὁ λόγος του [ἢ αἰτίας, ἡ σύστασις αὐτοῦ], - δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς ἐχαριστήσω [σύνθετ. φιλοφρονημα], φρ. νεώτ. περ] ὀρέξωμαι οὐδεὶς λόγος ἰδὲν δύναται νὰ γίνῃ συζήτησις, φρ. δημ. μήν ἡγὸς δεῦτερο λόγο (μὴν ἀντιλογησῆ) ὄμ. δὲν σοῦ πέφευξέ λόγος κ.ά. ὄμ. κ. ἐν παροιμ. οἶον ὁ λόγος σου μ' ἐχόρασε καὶ τὸ φῶγί σου φά' του, - ὁ λόγος κάνει φίλους μας, ὁ λόγος κάνει ἐχθρούς μας, - λόγο ἄκουσε, ἄλος φευτιά δὲν εἶναι, - μεγάλη μπουκία φάε, μεγάλο λόγο μὴν ἡγὸς'

34) μ.σν. κ. δημ. τοῦ λόγου μου-σου-του κ. κτ. πληθ. ἢ ἔλδωγο μου-σου-του πλαγία ἐκφρ. ἀντὶ τῆς προσωπ. ἀντων. συνήθ. κτ. τὸ α' πρὸς, πρὸς μετριοφροσύνην ἐκφερομένη, κτ. β' δὲ κ. γ' πρὸς φιλοφρονητικῶς, σπαν. δὲ ἐπιτηρητικῶς: ὄμ. ἀνθε ἀφρ. ἐμπροθέτως: ἀπὸ λόγου του τ' ἀποφάσις, - καθέννας γὰ λόγου του γνωρίζεται, παροιμ. ἀνύπαντρος προξενιτῆς γιὰ λόγον του γυρεύει.

-λόγος κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ. β' συνθετ. πολλῶν προσηροεϋτῶν ὄν. κ. ἐπιθ. ἐπέχον, ὄντων τὸ α' συνθετ. εἶναι π., τὴν θέσιν ἀντικειμένου, οἶον δωσίλογος [ἰδῶμι λόγον], κρυφίλογος [κρύπτω λόγον], φιλόλογος [φιλῶ λόγον]' 2) κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ. ὡς β' συνθετ. ἐπιθ. σχηματιζόμενων ἀπ' εὐθείας ἐκ προθ. κ. τοῦ λόγος ἐν τῇ σμ. λογισμὸς (λογικὸν) ἢ λογαριασμός, οἶον παράλογος, ἀνάλογος, ὑπόλογος' || ὄμ. (λόγος λογικὸν) εἰς τὰ ἀπ' εὐθείας σχηματιζόμενα σύνθετα ἄλογος, εὐλόγος' 3) κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ. ὡς β' συνθετ. ὄν. κ. ἐπιθ. ποραγώγων ἐκ π. συνθετῶν ἐκ προθ. κ. τοῦ λέγω-μαι, ὀπότε τὸ παράγωγον δηλοῖ τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν ἰδιότητα ἢ τὸ ἀποτελεσμα κτ. τῆν τοῦ π. σμ., οἶον ἀντίλογος [ἀντιλέγω], ἐπιλογος [ἐπιλέγω], διάλογος, κατάλογος, πρόλογος, σύλλογος' || ἐν τοῖσις κατατεκτον καὶ τὸ ἀπ' εὐθείας σύνθ. ὁμόλογος.

-λόγος κ. μ.σν. κ. δημ. β' συνθετ. πολλῶν ὄν. κ. ἐπιθ. δηλοῦν τὸν λέγοντα ὄτι, ἢ ὡς τὸ α' συνθετ. δηλοῖ, οἶον αἰσχρολόγος, εὐφρολόγος, μικρολόγος, πολυλόγος, κακολόγος' 2) τὸν φροντίζοντα ἢ ἀσχολούμενον περὶ τι, ἰδ. περὶ ἐπιστήμῃ ἢ τέχνῃ, κατὰ σύστημα ἢ ἐπάγγελμα, οἶον ἀστρολόγος, βιολόγος, βοτανολόγος, γεωλόγος, ἡλεκτρολόγος, γυρολόγος' 3) νεώτ. κ. ἰδ. δημ. τὸν συλλέγοντά, οἶον χορταρολόγος, καρπολόγος, πουλολόγος, αὐγολόγος, πλιαστικολόγος' 4) δημ. διάφ. ἐργαλεία κ. σκευὴ εἰδ. χρ., οἶον βιδολόγος, ἀτατολόγος, σπιτολόγος.

Λογοσῆμαδο ἰσοτὶ δημ. σημεῖον ὑποσχέσεως, σημάδι πῶς δὲν τὸ λόγο μου.

Λογοσκόπος ἰσοτὶ μτν. ὁ κατασκοπεύων καὶ ἀκούων λόγους, ὠτακουστής: Παλλάδ. Βι. Χρυσ. 51

οὐδὲν γὰρ αὐτῶ ἐλάνθονο τῶν πανταχοῦ . . λαλουμένων, ἔχοντι . . λογοσκόπου.

Λογόσπασμος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. διαταραχὴ τοῦ λόγου ἐκ νευρώσεως ἢ συκινήσεως.

Λογόσταμα (τὸ) δημ. ὑπόχαρσις γάμου, ἀρραθῶν.

Λογοσταμένη (ἡ) δημ. ἡ μνηστυεμένη, ἀρραθωνισμένη.

Λογοστρόφος (ὁ) μαν. ὁ στρέφων ἐπιτηδεῖω τοῦ λόγου: Μετοχ. Ὁ Ἄνάλ.732 συνηγοριῶν καὶ κοτηγοριῶν λογοδιδάσκαλος καὶ λογοστρόφος.

Λογοσυλλακτάθη (ὁ) μαν. ὁ συλλέγων λόγους καὶ φράσεις πανταχοῦθεν: Εὐστ. Ὁδ.1309,3 οἱ μὴ γεννῶντες ῥητορείας οἰκείας, ἀλλ', ὡς εἰπεῖν, λογοσυλλακτάται ὄντες.

Λογοσυνάκτης (ὁ) μαν. ὁ λογιότης: Βασιλικ.18,2,5.

Λογοσυντυχία (ἡ) μαν. ἀνταλλαγὴ λόγων, συζήτησις: Λιβ.Ροδ.3615 πῶς συνηθῶ τῶν ἑκατὸν τὰς λογοσυντυχίας ἐκ στόματος νὰ τὰς εἰπῶ καὶ νὰ τὰς ἐρμηνεύσω;

Λογοτερπής-οὐς-ές μαν. ὁ τερπόμενος, εὐχαριστούμενος εἰς τοὺς λόγους: Λάσκ.Θεοδ.767 **λογοτερπής ὁ θεός.**

Λογοτέχνης (ὁ) μαν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ τέχνης κοσμῶν τὸν λόγον, ὁ τεχνίτης λόγων, ρήτωρ: Δοξαστ.π. Ρήτ.2,90,6 πῶς οὐχὶ καὶ τὸ δίκην ὅλης τῶν λόγων αὐτὸν κοσμοῦντα λογοτέχνην εἶναι νομίσασιν; || νεώτ. κυρ. ὁ ἔχων λόγους ἔργον τὴν συγγραφήν ἔργων ἀσθητικῆς ἄξιαις.

Λογοτεχνία (ἡ) μαν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ λόγου, ἡ καλλιέργεια τοῦ ἐντέχνου λόγου: Νικήτ.Εὐγ. Ἐπιστ.2,8 εὐνοίας ἀρα τῆς σῆς τὸ πρῆγμα, οὐ τῆς ἑμῆς λογοτεχνίας λογιζομαι? 2) ἡ λογοτεχνικὴ παραγωγή μιᾶς χώρας ἢ μιᾶς ἐποχῆς ὡς ἐν ὄλον: ἡ γαλλικὴ λογοτεχνία, ἡ λογοτεχνία τῆς Ἀναγεννήσεως.

Λογοτεχνικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λογοτεχνίαν βλλ.: Λογοτεχνικὴ ἐπιθεώρησις? || ἔπιρρ. -ῶς, δημ. -ὰ.

Λογοτριβὴ (ἡ) νεώτ. κ. δημ. φιλονικία, ἔρις διὰ λόγων, λογομαχία.

Λογοτριβή (τὸ) μαν. ἡ λογοτριβὴ βλλ.: Λάσκ. Θεοδ. ἐν Cod.Par.3048,55.

Λογότροπος (ὁ) σύντομος τ.συλλογιαμοι:Κρίν.3,269

Λογούμαι μαν. δημ. λογαριάζομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι: Ἐρωτόκρ.729 ἄλλος κανεῖς δὲν τοῦς φησὶ, καὶ τὸ κακοῦ λογουῖται.

Λογούφρα Ἦσ. «ἔυλος» πρβλ. λογκούριον.

Λογόφερμα (τὸ) δημ. λόγος, ὁμιλία, συζήτησις, κατ' ἀντιλογίαν ὁμιλία: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέμρ. 9) ἡ γλώσσα σάν ἀρχινὰ λογόφερμα ποτὲ τῆς δὲν τελειώνει.

Λογοφῆρνω δημ. συζητῶν ἀντιλέγω, ἔρχομαι εἰς ἔριον διὰ λόγων, λογομαχῶ, φιλονικῶ: Ζερβ. μτφρ. Ἰλ.Β 311 μόνος μὲ τὸς βασιλίδες σὺ νὰ λογοφῆρνης.

Λογοφιλής (ὁ) μτγν. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὰς ὁμιλίας: Φιλ.1,58 Μωδῆς δὲ λογοφίλην μὲν αὐτὸν οἶδε, φρόνιμον δὲ οὐδαμῶς.

Λογόφιλος-ον μτγν. ὁ λογοφίλης βλλ.: Ζήν. π. Στοβ. Ἐκλ.2,414 μηδ' εἶναι φίδολογον, λογοφίλον δὲ μάλλον, μὲχρι λαλιὰς ἐπιπολαίου προβαίνοντα.

Λογοφόρος (ὁ) μαν. ὁ φέρων, κομίζων λόγους, ἀγγελίας, ἀγγελιοφόρος: Βι. Ἀλεξ.1692 καὶ προσυπὴνησαν αὐτῶ Δαρεῖου λογοφόροι.

Λογοφῶρης-οὐς-ές μαν. ὁ χαίρων τοῖς λόγοις: Μιχ. Ἀκου.2,214,17.

Λογοχάρτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν τραγοπάγων ὁ πρασόφυλλος.

Λογύριον (τὸ) μτγν., μαν. κ. νεώτ. λογιδῖον, ὁ μικρός, σύντομος λόγος: Ζῶα. Ἀλφ.190Β, Ὁλυμπ. Ἀλφ.79Β, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,73, Τζέτς.Χιλ.12,247.

Λογυρίστρα (ἡ) δημ. ἡ παρωνυχία βλλ.

Λόγχαρος (ὁ) μαν. ὁ κρατῶν λόγην, λογοφόρος: Βι. Ἀλεξ.3422 ἰδῶν δὲ κηρύσσοντες καὶ λόγχαρον μυρίου.

Λογχαῖω μάχομαι διὰ τῆς λόγης Ἦσ. ἐν λ. δοράει.

Λογχαῖος-α-ον ἰλόγχι | Σουῖδ. ὁ τῆς λόγης ἢ ὁ μετὰ λόγης, λογιότης.

Λογχαῖριον (τὸ) μτγν., ὑποκορ. τοῦ λόγχι βλλ.1) : Ποσειδῶν.π. Ἀθῆν.4,176Β παραζωνῖδια καὶ λογχαῖρια, Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.25 οὐ ἐπιφθῖον, οὐ λογχαῖριον εὐρεν? || ἐν Πάπ. ὡς κοσμητικόν.

Λογχαῖσθη Σουῖδ. «εἰδος ὄπλου».

Λογχαῖω κ. μαν. κ. νεώτ. διατριπῶ διὰ λόγης: Ἐπιγρ.ΑΠ 9,300 εἰς Πευκίστην ταύρον τὸν καλούμενον ζῦβρον λογχαῖσσαν? κ. παθ.: Εὐστ.Πον.166,30 ὄνν λογχαῖσθῆντι λαλοῦσα Δημητρίῳ, Στουδ.Θεοδ.148Β.

Λόγχι (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ σιδηρὰ τριγωνοειδῆς αἰχμὴ τοῦ δόρατος, ἡ ἐπίδορατις: Ἦρ.7,69 οὐδ' ἡπειοιμῆνον τρόπον λόγχις, Σοφ.Τρ.856 ἰὼ κελαῖνα ἰλόγχα προμάχου δορός? ἰδ. κτ. πληθ. ἐπὶ μιᾶς μόνης λόγχις, ἡ αἰχμὴ λόγχις μετὰ τὸν ἑκατέρωθεν γλωσσῶν ἢ ἀκίδων: Ἦρ.1,52 τὸ ξυστόν τῆσι λόγχισι ἐόν ὁμοίως χρῆσασιν, Ἀριστοφ. ἀπ.404 λόγχα? δ' ἐκαυλιζόνα καὶ εὐστὴ κάμαξ? κ. κτ. ἐν.: Ξεν.Κυν.10,16 οἱ κνώδοντες τῆς λόγχις ἰαί ἑκατέρωθεν ἀκίδες τῆς λόγχις? || νεώτ. χαλύβδινον αἰχμηρὸν ἔλασμα προσαρμολόμενον εἰς τὸ ἀκρον τῆς κόννης τοῦ στρατιωτικοῦ τυφεκίου: ἐφ' ὄπλου ἰλόγχιη (στρατιωτικὸν παράγγελμα δι' οὗ διατάσσονται οἱ στρατιῶται νὰ θέσωσι τὰς λόγχας τῶν ἐπὶ τῶν τυφεκίων τῶν) 2) σημεῖόν τι ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκ γενετῆς, ἔχον σχῆμα λόγχις: Τραγ. Ἀδέσπ.84

3) δόρυ, ἀκόντιον, λόγχι: Πλυδ.Ν 10,60 ἔτριψεν χαλκείας λόγχας ἀμφῶ, Σοφ.Τρ.512 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσω, Κδ Ἰω.19,34 εἰς τὸν στρατιωτικὸν λόγχι αὐτοῦ τὴν πλευρᾶν ἐναφε, Ἀκολουθ.Μεγ.Παρασκ. λόγχι ἐκνετήθη ὁ ἰός τῆς παρθένου? || κ. μτφ.: Σοφ.ἀπ.157 ὀμύητων ἀπο λόγχας ἴπην? κ. παροιμ. π. Τιμοκλ.12,5 λόγχα ἐσθίων ἵπῃ θραυστέλλου κομματοῦ? || μαν. κ. νεώτ. ἅγια λόγχι ἡ λόγχι ἱερατικὴ ἱερὸν σκεῦος τῆς ἐκκλησίας ἔχον σχῆμα λόγχις: 4) σώμα λογοφόρος: Σοφ.ΟΚ 1312 λόγχαίς τὸ Ἔθις πεδῖον ἀμφοσέσσι πᾶν, Εὐρ.Φοῖν.442 μυρίαν ἀγῶν λόγχιη, αὐτ.ἀπ.286,12 λόγχις ἀριθμῶ πλείους κρατούμεναι? 5) (ἀ)λόγχα? ἰων. τ. τοῦ λόχου, λαχῶς, κλήρος: Ἰων Χ' Ἰστ.15, Ἐπιγρ., Ἦσ.: 6) Ἦσ. «λόγχα? ἀπολαύσεις».

Λογχνυκτός-ον μαν. ὁ νυκθεῖς, τρυπηθεῖς διὰ λόγχις: Φιλῆς 2,414.

Λογχνήρης-οὐς-ες κ. νεώτ. ὁ ὀπλισμένος διὰ λόγχις: Εὐρ.ΙΑ 1067 ἦξει χθόνα λογχνήρης . . ἀσιπσταίς ἢ ἐμὲ ὀπλισμένους διὰ λόγχις καὶ ἀσιπιδος? 2) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκαγεν. τῶν μυιδῶν.

Λογχνήφορος-ον σχῆλ. ὁ λογχοφόρος βλλ.: Σχολ.Αισχ.Πέρσ.147.

Λογχιός (ὁ) μαν. ὁ λογοειδῆς κομητής ἢ μετέωρον: Πασχ.Χρον.597,14 τῶ αὐτῶ ἔπει ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῶ σημεῖον μέγιστον ἀπὸ τῶν λεγόμενων σάλλιγιξ, ὁπὸ τῶν δὲ λογχιῶν, καὶ ἀπὸ τῶν δοκίς.

Λογχιδῖον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λόγχι βλλ.: Ἦσ. ἐν λ. ζιφῶνια ἐλογχιῖδια μικράς.

Λογχιῶς νεώτ. κ. δημ. πλήττω, τρυπῶ διὰ τῆς λόγχις, λογχεῖω.

Λογχιῶς-ον ὁ ἀνήκων εἰς λόγχιη βλλ.: Αἰσχ. Ἀγ.404 κλῶνας λογχιῶν κλαγγῆν, κρότον τῶν λογχιῶν).

λογίον (τό) Ἐπιγρ. αἰχμή δόροτος. **2)** κτ. πληθ. ἐπί κοσμημάτων ἀποτελούντων περιδέρανιν. **3)** ὄμ. πληθ. γεν. μικρά δόροτα.

λογίος-ιδος μτγν. ἡ λόγη (βλ. λ.) : Λυκοφρονίδ. π. Ἀθην.15,670E τὰν θηροφόνων **λογίδα**.

λογισμός ἰδί νεώτ. πληγάμ δια λόγγης.

λογίτης ἰδί μτγν. κ. νεώτ. θηλ. -τις ὁ λογοφόρος βλ.λ. : Ἡρώσιαν. Ἐπιμ.78 «λογίτης, ὁ λόγγην βαστάζων». **2)** **λογίτης-ιδος** ἰδί τὸ φυτὸν σεραπίδος ἢ γλάσσο : Διοσκ.3,144, Γαλ.12,63. || τὸ φυτὸν ἀσπίδιον ἡ λογίτης : Διοσκ.3,145, Γαλ.12,63. || θάμνος τις προσομόφορος, τὸ Ἰνδικὸν λυκίον : Διοσκ.1,100. || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς Οἰκογεν. τῶν πολυποδιοειδῶν.

λογυδόλος ἰδί μσν. ὁ διὰ τῆς λόγγης βάλλων. κτυπὸν, στρατιώτης λογοφόρος : Βι. Ἀλεξ. 2222 χίλιοις σὺν ἀνδράσι γενναίωι τε σφενδο-υπῶν καὶ μετὰ **λογυδόλων**.

λογυθολῶ-έω μτγν. βάλλω, πλήττω, κτυπῶ διὰ λόγγης : ΨΧρυσ.7,269,40.

λογυδόκη ἰδί νεώτ. μικρά δερματίνη θήκη ἐν τῇ σαγῇ τῶν λογοφόρων ἰππέων, ἐν ἢ στηρίζεται τὸ κατώτερον ἄκρον τῆς λόγγης κατὰ τὴν πορείαν, ἀ. λογοφόριον.

λογυδρέπανον (τό) [λόγη, δρέπανον] οχόλ., μσν. κ. νεώτ. λόγγη ἔχουσα κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος αὐτῆς προσκεκολλημένον δρέπανον, λόγγη φέρουσα δρέπανοειδῆ ἀλμῆν, δορυδρέπανον : Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ.1112, Σχόλ. Λυκοφρ.836, Σουίδ. ἐν λ. Γοργόνες. || μσν. ὡς ἐπιθ. : Πασχ. Χρον.70,14 λογοδρέπανον ἔξφορ.

λογυοειδής-ους-ές [λόγγη-εἶδος] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα λόγγης : Διοσκ.4,144.

λογυοθήκη ἰδί νεώτ. ἡ θήκη τῆς λόγγης, ὁ κολεός.

λογυομαχία (ἡ) νεώτ. μάχη διὰ τῆς λόγγης : ἄσκησις ἐς τὸν χειρισμὸν τῆς λόγγης.

λογυομαχῶ-έω νεώτ. μάχομαι διὰ τῆς λόγγης.

λογυοπέλεκυς-εως ἰδί νεώτ. εἶδος μακρᾶς λόγγης φερομένης κἀτῶθεν τῆς αἰχμῆς ἀμείστομον πέλεκυν, ἢ ἀλαβάρδα.

λογυοποιία (ἡ) [λογυοποιός] Ἀν. Ὁξ.4,255 (πιθ. γρ.) ἡ κατασκευὴ λογγῶν.

λογυοποιός ἰδί [λόγγη, ποιῶ] ὁ κατασκευάζων λόγγας : Εὐρ. Βάικχ.1208 λογοποιῶν ὄργανα κτᾶσθαι χρεῶν.

λογυότρωπος-ον [λόγγη, πτρώσκω] μσν. ὁ διὰ λόγγης τρωθεῖς, πληγωθεῖς : Ἐφραιμ 4091.

λογυοφόριον (τό) νεώτ. ἡ λογοδόκη βλ. λ.

λογυοφόρος-ον [λόγγη, φέρω] κ. νεώτ. ὁ φέρων λόγγην, ὁ ὠπλισμένος μετὰ λόγγην : Εὐρ. Ἐκ.1089 λογοφόρον ἔνοπλον. . γένος, Πλάτ. χιλιάρχη λογοφόρος. || τὸ ἄρσ. λογοφόρος ὡς οὐσα. ἰππέες στρατιῶται ὠπλισμένοι διὰ λόγγης καὶ ἀποτελοῦντες εἰδικὸν ὄσμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἱππικοῦ : Ἀριστοφ. Ἐπρ.1294 ἀπερρε καὶ τοῖς λογοφόροι-σιν ᾄδ' ἰόν, Ξεν. ΚΠ 21,15 λογοφόρους δὲ σὺν πελατισταῖς, Πολυδ.3,84,4 ἀποσταλέντος ὑπὸ τοῦ στρατηγῶ μετὰ τὸν Ἰβήρων καὶ λογοφόρων. || νεώτ. στρατ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσα, ὄν. στρατιώτου ἰππέως ὀνηκτόμος εἰς εἰδικὸν ὄσμα ἐπιπλῶν ὠπλισμένον οὐχὶ διὰ σπᾶθῆς, ἀλλὰ διὰ λόγγης. **2)** νεώτ. κτ. πληθ. **λογυοφόρος** ὡς οὐσα, εἶδος τετραπόρου, οἱ λανσιδέες.

λογυόφυλλος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων φύλλα ὁμοία πρὸς λόγγην.

λογυῶ-ᾶω [λόγγη] ἐπιπλήμν, προσσμοζω λόγγην ἐπὶ δόροτος. || παθ. κτᾶμαι λόγγην, αἰχμῆν : Ἀριστολ. ΗΝικ.3,1,17 λογοφασθῆσαι τὸ λογογγυμένον δόρου.

λογυότος-ῆ-όν [λόγγη] κ. νεώτ. ὁ ἀξύς, αἰ-χηρὸς ὡς λόγγη, ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ ἄκρου αὐτοῦ

ἐφθροσμένην σιδηρὰν αἰχμῆν : Βασκ.3,8 λογγω-τὰ ἔγχεα, Εὐρ. Βάικχ.761 τοῖς μὲν γὰρ οὐχ ἤμασσε λογγωτὸν βέλος, ΑΠ 6,172 τὸ δίδυρσον τοῦτο τὸ λογγωτὸν. || ὁ λογοειδής : Παῦλ. Αἰγ.6,88.

2) ὁ ἀποτελούμενος, ἡ κεκοσμημένος διὰ λογγῶν : Ἐπιγρ. ὄρος λογγωτός, Ἐπιγρ. φιάλη λογγωχῆ, Ἰω. Λυδ. Ρωμ.1,17 λογγωτοὶ χιτῶνες. **3)** τὸ οὐδ. **λογωτὸν** ὡς οὐσα, εἶδος μελαίνης μεταλλικῆς βαφῆς τῶν ὑποδηματασιῶν παρασκευασμένης ἐκ χαλκοῦ : Διοσκ.5,98, πρβλ. Πλάτ. ΦΙ 34,124.

λογω-ᾶω [λόγοσι] μτγν. εἰσάγω λόγον εἰς τὴν παρεμβάλλω, παρενείρω, παρεσιγῶ : Πρόκλ. Τμ. 2,244D λογοῦν τὸν κόσμον. κ. παθ. : Πλωτίν.3,8,2, αὐτ.6,8,17, αὐτ.3,2,16 λελογῶται, τοῦτο δὲ ἐστὶ μεμόρφωται. **2)** εἶδ. μαθημ. καθιστῶ τὴν ἔλλογον : Ἰαμβλ. Νικ. Ἀριθμ.91Ρ [παθ.] **3)** τὸ μέσ. λογοῦμαι εἰμαι προικισμένος διὰ λογικοῦ, εἶμαι λογικός : Κύριλλ. **4)** ὄμ. τὸ μέσ. ἀναλομβάνω τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ Λόγου : Ἀθανάσι. Ἀρειαν.4,1,86 οὐκέτι ὡς γνήσιον, ἀλλὰ λοιπὸν, **λογωθεῖσις** τῆς σαρκὸς διὰ τὸν τοῦ θεοῦ λόγον. **5)** ρηματ. ἢ λόγωσις.

λογωδής-ους-ες [λόγοσι] ὁ λογοειδής βλ. λ. : Ἀριστοξ. Ἀρμον.18Μ λογωδῆς μέλος. **2)** ρηματικός, προφορικός, ἐπὶ ἐπιχειρήματος : Θεόφρ. Μεταφ.6.

λόγωσις-εως (ἡ) [λοῶ] μτγν. τὸ καθίστασθαι, γίνεσθαι μέγας τὸν Λόγου, τοῦ Χριστοῦ : Κύριλλ. Τριῖδ.24,20 ὅτε περὶ τῆς σαρκὸς τὸν λόγον ποι-οῦμεθα, ἔθωσιμ καὶ λόγωσιμ καί . . φωμεν.

λόω ἐπ. γ' ἐν. προσ. παρτατ. τοῦ λούω βλ. λ.

λοῶσαι ἐπ. ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ λούω βλ. λ., ἀντί λούσαι.

λοῶσμαι ἐπ. ἀόρ. μτχ. τοῦ λούω βλ. λ.

λοῶσσομαι ἐπ. μέσ. μέλλ. τοῦ λούω βλ. λ.

λουτρῶν (τό) ἐπ. τ. τοῦ λουτρῶν βλ. λ. : Ἰλ. Ξ 6 θερ-μὰ λουτρά.

λουτροχόος-ον ἐπ. τ. τοῦ λουτροχόος βλ. λ. : Ἰλ. Σ 346 λουτροχόων τριπόδ' ἴστασαν.

λοῦω ἐπ. τ. τοῦ λούω βλ. λ.

λοιδάδες Θεόγγωστ. Καν.22 «καὶ κόραϊ τῶν ὀφθαλ-μῶν» πρβλ. λογάς.

λοιδᾶς ἴσα. «ὁ ξηρὸς χόρτος».

λοιδάιος-α-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λοιδῆν βλ. λ., ὁ δὲ οὐ προσφέρειται λοιδῆ : Μεγακλει-δης π. Ἀθῆν.12,512F τῆς λοιδάιας κύλικος.

λοιδάσιον (τό) ἄ. λοιδεῖον βλ. λ. : Ἀθῆν.11,486Α «κύλιξ . . φ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς» : Ἐπιγρ.79.

λοιδεῖον (τό) μτγν. τὸ πρὸς λοιδῆν χρησιμεῖον ἄγγειον : Πολυδ.10,65 ἐσπονδεῖον, φ ὄνον ἐπισπέν-δεις, καὶ λοιδεῖον, φ τοῦλαιον» : Πλωτ. Αἰμ.33 ἀρ-γυρὰ λοιδεῖα . . κομίζοντες, αὐτ. Μάρκελλ.2 ἀρ-γυρὰ λοιδεῖα . . τοῖς θεοῖς καθιέρωσεν.

λοιδεῖται (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἐνυδρον ὀρυκ-τὸν θεϊκὸν ἄλας τοῦ μαγνησίου καὶ νατρίου.

λοιδῆ (ἡ) [λεῖβα] τὸ λείβειν, σπένδειν, ἰδ. ἢ δὲ ὕδρων προσερομένη εἰς τοὺς θεοὺς ἀναμίχματος θυσία, χοή, σπουδή : Ἰλ. Δ 49 βωμὸς ἐδεῦετο δα-τὸς εἶσις, λοιδῆς τε κνίσας τε, αὐτ.1500 λοιδῆ τε κνίση τε (ἰδὲ σπονδῆς καὶ θυσίας), αὐτ. Ω 70, Ὀδ.1349 σοὶ δ' αὐτὸ λοιδῆν φέρον, Πίνδ. Ν 1,6 λοιδεῖται ἀγαζόμενοι, Αἰσχ. Ὀπ.55 λοιδεῖα διὸς (προσφερόμεναι εἰς τὸν Δία), Σοφ. Ἡλ.52 λοιδεῖ-σι . . καὶ κατὰμοις χαιδαῖε στεφάνους, αὐτ. Φιλ. Β, Πλάτ. Νόμ.906D λοιδῆ τε σίνου κνίση τε παρταρρομένους αὐτάς. || γεν. ἐπὶ ὕδατος : Ἀπολλ. Ρ.2,291 λοιδῆν Στυγὸς ἄρωσεν.

λοιδιγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτόν, οὐ ἢ σύστασις εἶναι διηλοῦν βασικὸν θεϊκὸν ἄλας τοῦ ἀργιλλίου καὶ καλίου.

λοιθίς-ιδος ἰθί τὸ λοιθεῖον βλλ. : Ἀντ.μ.π.Ἀθῆν. 11,486Α, Ἐπιγρ.

λοιθῶμαι-όμαι Ἦσα. ελεῖω, σπένδω, θῶω.

λοιγίης-εντος-εσσα-εν (λοιγός) μτγν. κ. λοιγίης ὁ λοιγός βλλ. : Νικ.Ἀλεξ.207.

λοιγίης-ουξ-ές (λοιγός) μτγν. ὁ λοιγίος βλλ. : Νικ.Ἀλεξ.256, αὐτ.Θηρ.921.

λοιγίος-ον (λοιγός) ὁ λοιμικός, ὁ ὄλεθριος, ὁ φθοροποιός, ὁ καταστρεπτικός : Ἰλ.Α.518 λοιγία ἔργα, αὐτ.Φ.533 τίς λοιγίῳ ἔσσεσθαι ἰνωζίω ὅτι θά εἶναι ὄλεθριον), αὐτ.Ψ.310, Λυκάφρ.795 λοιγίος στόνυξ, Ἀπολλ.Ρ.1,469 λοιγίον πῆμα, Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.7,44 λοιγίος ὥρη || τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. λοιγία ἐπὶ δηλητηρίων : Ἀνδρόμ.π.Γαλλ.14,37.

λοιγιστρία Ἦσα. ἀλοθεύτρια.

λοιγολαμῆς-ουξ-ές (λοιγός, λάμπα) μτγν. ὁ ὄλεθριος, καταστρεπτικός λάμπα, εἰκ. ἀντὶ λογολαμῆς ἐν Δωροθ. π. Κατ. Ἀστρλ.Κ.1173,7.

λοιγός (ὁ) (πρὸλ. λυγρός) ὄλεθρος, καταστροφή, βλάβη, φθορά, θάνατος.ἐκ νόσου ἢ ἐν παλῶν : Ἰλ.Α.67 ἦμιν ἀπο λοιγὸν ἀμύναι (ἐπὶ τοῦ διὰ λοιμοῦ θανάτου), αὐτ.Ε.603 αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει (|αὐξ.Θ. κτὸυτῶ δὲ αἰεὶ πάρεσιν εἰς ἀπὸ τῶν θεῶν, ὅστις ἀποσθεθεῖ τὸν ὄλεθρον), αὐτ.Π.80, Πίνδ.Ν.9,37 ἀμύναι λοιγὸν Ἐυάλιον, Αἰσχ.Χο.402 βῶξ γάρ λοιγός Ἐρινύν, αὐτ.Ἰκ.679 μηδὲ τίς ἀνδροκμήης λοιγὸς ἐπέθετο.

λοιγός-ον μτγν. ὁ λοιγός βλλ. : Νικ.Θηρ.6, 733 λοιγὸν ὀδόντα, Ἐρωκ.ΑΠ.7,368 λοιγός Ἄρης.

λοιγῶ-τω Ἐπιγρ. βλάτω.

λοιγωντίαν Ἦσα. ἐφρατρίαν.

λοιδῶρμα-ατος (τὸ) (λοιδορῶ) τὸ λοιδορεῖν, ἢ λοιδορία, ὀνειδιστικός λόγος, φῆγος, ὕβρις, κακολογία, χλευασμός : Ἀριστλ.ΗΝικ.1128α,30 τὸ γάρ σκῆμμα, λοιδορημά τί ἐστι || συμεῖδ ἀντικείμενον λοιδορίας : Πλούτ.Ἠθ.607Α τὸν πτωχὸν λοιδορῶμα ποιοῦνται (λοιδοροῦσαι).

λοιδορημάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λοιδορῆμα βλλ. : Ἀριστφ.ἀπ.90.

λοιδορησις-εως-ἡ (λοιδορῶ) τὸ λοιδορεῖν, ἐμπαίξιον, χλευασίον, σκώπητιν, ἢ λοιδορία βλλ. : Πλάτ.Νόμ.967C λοιδορησις γε ἐπὶ βλάτῃ ποιεῖται || κτ. προσωποπ. ὡς τόπωνύμιον : ΠΔ᾽Εξ.17,7 ἐπιωνόμασε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνον, πειρασμός καὶ λοιδορησις.

λοιδορησμός (ὁ) (λοιδορῶ) λοιδορία, ὕβρις, κακολογία : Ἐπιχ.122 Αθρ. ἐκ διαβολῆς λοιδορησμός, Ἀριστφ.Βάτρ.758 τίς οὗτος οὐδὼν ἐστὶ θόρυθος χῆ βοῆ χῶ λοιδορησμός.

λοιδορητικός-ή-ον ὁ ὕβριστικός, ὁ ὀνειδιστικός : Ἀριστλ.ΗΕὐδ.1221β,14, Φιλῶδ. Ὀργ.72W, Ἰάμβλ.Πυθ.30,171, Σχολ.Ἠφαιστ.300C.

λοιδορία (ἡ) (λοιδορῶ) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λοιδορεῖν, ὕβρις, κακολογία, χλευῆ, ὀνειδισμός, ἐμπαίξιον : Ἀριστφ.ἰπ.346, Ἀντ.π.2,1,4 οὐδεὶς διεφθέρων αὐτὸν .. οὐδὲ μὴν οὐδ' ἐκ λοιδορίας, Ὄουκ.2,84 βοῆ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφωλακῆ τε καὶ λοιδορία οὐδὲν κατήκουον .. τῶν παραγγελλομένων, Λυσ.21,8,Πλάτ. Εὐθ.288B φροθεθεῖς, μὴ λοιδορία γένηται, αὐτ. Θεαίτ.174C, Δημ.151 τὸ πρᾶμ' εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβολιόντες, Φιλῶδ.Παρρ.290, ΚΔΤιμ.1,5,14 μηδὲ μίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικείμενῳ λοιδορίας χάριν, αὐτ.Πέτρ.1,39, βί.Ἀλεξ.2,504 ὕβρις κατ' Ἀλεξάνδρου | καὶ λοιδορίας ἔχεον.

λοιδοριστής (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ ὕβριστής, ὁ κακολόγος : Ἦσα. ἐν λ. κόβειρος.

λοιδορός-ον κ. νεώτ. ὁ ὕβριστικός, ὀνειδιστικός, χλευαστικός : Εὐρ.Κύκλ.534 ὁ κώμος λοιδορὸν τ' ἔριν φιλεῖ, Μέν.Περικθ.ἀπ.4 λοιδοροὶ πομπεῖται, Ἐπιγρ. λοιδορὰ ῥήματα, Φιλῶδ. Ὀργ. 74W λοιδοροὶ φωναί 2) τὸ ἀρα. λοιδορός

ὡς οὐσ. ὁ ὕβριστής, ὁ ὀνειδιστής, ὁ κακολόγος : Πλούτ.Ἠθ.177D τὸν δὲ λοιδορὸν ἐξελάσαι τῶν φίλων κλεουδιῶνων, ΚΔ Κορινθ.1,5,11 μὴ συναναμίγνυσθαι ἐάν τις ἀελοφθὸς ὀνομαζόμενος ἢ πόρνος .. ἢ εἰδωλολάτρης ἢ λοιδορὸς, αὐτ.6,10 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἢ λοιδορία : Ἀριστλ.Φυσιογν. 808b,37 τὸ λοιδορῶν, Μελέαγγ.ΑΠ.5,175 ἦν .. εἶπω λοιδορὰ, Πλούτ.Ἠθ.810D.

λοιδορῶ-έω (λοιδοροῖ) κ. νεώτ., μέλλ. λοιδορῶμαι, ἀόρ. ἐλοιδορήσασθαι, παρακ. ἐλοιδορήσασθαι, μέσ. κ. παθ. λοιδοροῦμαι, μέσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀόρ. ἐλοιδορησάμην, ἀττ.συνηθέστ. ἐλοιδορήθην, μτχ. παθ. παρακ. ἐλοιδορημένος, ὕβριζω, ὀνειδίζω, χλευάζω, σκώπητω, προηλακίζω, ἐμπαίζω, κακολογῶ, μτ.αἴτ. : Πίνδ.Ο.9,37 τὸ γε λοιδορήσαι θεοῦς, Ἠρ.3,145 λοιδορῶν τε καὶ κειζῶν μιν, Αἰσχ.Εὐρ.206 τὰς προπομπὰς .. τάσδε λοιδορεῖς, Εὐρ.Ἐκ.1237, Ἀριστφ.Νεφρ.1140 λοιδοροῖσθε μὲς ἑδικός εἰμι, Ξεν.Ἀν.3,449 λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίαν, ΚΔ Ἰω.9,28 ἐλοιδορῶσαν αὐτὸν, αὐτ. Πράξ.23,4 τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς, Πάπ. κ. μτ. δοτ. : ΠΔ᾽Εξ.17,2, αὐτ.Μακκ.2,12,14 τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες, Ἐπικτ.Ἐγχ.34, Ἀντωνί.Λιβ.22,5 κ. ἀπολ. : Εὐρ.Μήδ.873 ἐγὼ δ' ἔμαυτῆ διὰ λόγων ἀρικήμην, κἀλοιδορῶσα ὄμ. κ. μτ. οὐδ. ἐπιθ. : Εὐρ.Ἐλ.1171 ἐγὼ δ' ἔμαυτὸν πόλλ' ἔλο:ζῶρησα, Πλάτ.Θεαίτ.174C ἴδιον ἔχει οὐδένα λοιδορεῖν οὐδᾶν, Ἀριστλ.ΗΝικ.1128β,31 λοιδορεῖν ἔνιατ' ὄμ. προσθεμένου τοῦ κατηγορουμένου : Πλούτ.Ἠθ.98Α ἐ ὑπὸ τῆ τύχη πάντα ἐστίν, ἦν τυφλὴν λοιδοροῦμεν ἰσνεῖδίζε---

τύχην ὅτι ἐναι τυφλή) κ. παθ. : Πλάτ.Φαιαρ.2/5B ἐν δίκῃ λοιδορηθεῖς, Ἰσοκρ.2,47 εὐροί θ' ἀν τις αὐτοῦς ἐν μὲν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σπουσιαῖς ἢ λοιδοροῦντας ἢ λοιδορομένους, Φιλῶδ.Παρρ.290, ΚΔΚορινθ.1,4,12 λοιδοροῦμενοι εὐλογοῦμεν, δικωόμενοι ἀνεχόμεθα, αὐτ.Πέτρ.1,2,23 ὁς λοιδοροῦμενος οὐκ ἀντελοιδῶρε || σπαν ἀπλῶς, ἐπιμῶ, ἐπιπλήττω, ἐλέγχω : Ἀριστφ.Ἰπν.90 ὁλον σὺ τολμᾷ εἰς ἀπόνειαν λοιδορεῖν, Ξεν.ΚΠ.1,4,8 οἱ δὲ .. ἐλοιδοροῦν αὐτὸν, Πλούτ.Ἠθ.175B κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ.1,4,9,αὐτ.Ἐλ.5,4,29 μὴ ἐλοιδορημένος ὑπὸ Ἀγχισάου εἴη || τὸ μέσ. ὡς ἀλληλοποιηθῆς : Ἀριστφ.Βάτρ.857 λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει ἀνδρας ποιητᾶς (δὲν πρέπει ἄνδρες ποιητᾶ να ὀνειδίζονται ἀλλήλους), Ἀντιφ.2,1,4,Δημ.1262 ἵνα μὴ λοιδοροῦμενον τύπτειν ἀλλήλους προάγουται 2) τὸ μέσ. λοιδοροῦμαι μτ. παθ. ὕορ. ἐν ἐνεργ. σημ. μτ. δοτ. προσ. ἐκφεμῶ λοιδορίας κατὰ τινος : Ἀριστφ.Ἰπν.1400 μεθύων τε ταῖς πόρνοιαι λοιδορῶσεται, αὐτ.Ἐκκλ.248,αὐτ.Πλ.456, Πλάτ.Πολ.395D ἀνδρῶ λοιδορομένῃν, Καμ.1257 λοιδορηθέντος δ' αὐτοῖς ἐκεῖνον καὶ κειναστος αὐτοῦς, Λουκ.Εὐαγγ.4 ἀγανακτοσάμενης .. τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ τῶ ἀελοφθῶ λοιδορησάμενης κ. μτ. γενικ. : Ἀχιλλ.Γάτ.1,6 λοιδορησάσθαι τινος ὄμ. κ. ἐμπροθ. (ἐπὶ τινι, πρὸς, ἐφ' ἑταί) : Ξεν. Ἀγχιζ.7,3 ἐλοιδορεῖτο .. ἐπὶ τοῖς φαρμακασίαν, ΠΔ᾽Εξ.17,2 ἐλοιδορεῖτο ὁ λαὸς πρὸς Μωυσήν, Λουκ.Ἀνάχ.22 ἀποσκώπηται καὶ λοιδορησάθαι ἐφέμεν εἰς τούς πολλίτας ὄμ. κ. μτ. συστοίχ. αἴτ. : Ἠρ.4,164 πάντα τὰ αἰσχρὰ λοιδορῶμενοι, ὅτι (μεταχειρίζονται παντός εἶδους ἄπρεπταις λοιδορίας, λέγοντες ὅτι), Δημ.558 τὴν λοιδορίαν ἦν ἐλοιδορήθη Κρατίνω περὶ τούτων 3) ρηματ. π. λοιδορητέον, λοιδορῆμα, λοιδορησις, λοιδορησμός, λοιδορία.

λοιδορῶμα ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον λοιδορῶν, ὕβριστικόν : Στράβ.14,2,28 τῶ κοινῶ ὀνόματι ἰδίως καὶ λοιδορῶμα ἐκῶντο.

λοιθον Ἦσα. ἐλιμός.

λοῖκορ Ἦσα. ἐκέφρος, Λάκωνες.

λοιλιγγίτης (ἴ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτός ἀρσενικοῦχος σιδήρος.

λοιμή (ή) ἡ λοιμὴ ἔσφ. γρ. ἄντι λοιμῆ ἢ λύμη βλ.κ.: Ἰνν.Παραγγ.13.

λοιμύμας (λοιμύς) μτγν. εἶμαι λοιμικός, ὀλέθριος, ἐπιφέρω φθوران, διαφθέρω: ΠΔ Παροιμ. 19,19 κάκφρων ἀνήρ πολλά ἑλμωθήσεται, ἐάν δὲ λοιμύεται, καὶ τὴν φυγὴν αὐτοῦ προσθήσει.

λοιμη (ή) ἴησ. ὁ λοιμός, ἡ λοιμικὴ νόσος.

λοιμική (ή) δημ. κ. λοιμικ(ῶ) ἢ λοιμική, μολυσματικὴ νόσος, θανατηφόρος ἐπιδημικὴ νόσος.

λοιμικός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λοιμόν, λοιμώδης: Ἰνν. Ἐπιστ. 1, Πολύβ. 1, 19,) ἀσθενῶς διακειμένους διὰ τὸ λοιμικὴν εἶναι παρ' αὐτοῖς κατάστασιν, Φιλ. 2, 102, Γαλ. 17(2), 168 λοιμικὴ διήγησις [περὶ τοῦ λοιμοῦ], Ἐπιγρ. λοιμικὴ περίστασις, αὐτ. λοιμικὴ διάθεσις, Λογγίν. 44, 9, Ἀραβ. Μυθ. Καλ. 1, 215 εἰς τὴν πολιτείαν ἐκυρίευσεν ἕνα εἶδος λοιμικῆς νόσου' || δημ. τὸ θηλ. λοιμική ὡς οὐσ. βλ.κ.: 2) ὁ φθοροποιός, ὁ καταστρεπτικός, ὁ ὀλέθριος: Λυκόφωρ. 205 λοιμικὰ τοξεύματα.

λοιμικός ἔπιρρ. μτγν. ἐν εἰδεί ἢ εἰς κατάστασιν λοιμοῦ: Σέξτ. Ἐπιγρ. Μαθ. 9, 79.

λοιμός-ον (λοιμύς) μτγν. ὁ λοιμικός βλ.κ. || ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Λίνδῳ: Μακρόβ. 1, 17, 15.

λοιμώθητας-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ προσβληθείς.

λοιμογόνος-ον νεώτ. ἐπὶ μικροβίων, ἢ γενῶν, ὁ προκαλὼν λοιμόν.

λοιμακαθάρτησις(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἐνθα σταθμεύουσι πρὸς ὑγειονομίαν κάθαρσιν τὸ πλοῖα καὶ αὐτῶν ἰατρῶν οἱ ἐκ χωρῶν ἐν αἷς ὑπάρχει ἐπιδημία, τὸ λαζαρέτο.

λοιμοποιός-όν (λοιμύς, ποιῶ) μτγν. ὁ φέρων, ὁ προκαλὼν λοιμόν: Βέττ. Βάλ. 6, 29.

λοιμός (ὸ) κ. νεώτ. ἡ λοιμώδης, ἐπιδημικὴ νόσος πανώλης, ἡ πανοικία, τὸ θανατικό: Ἰ. Α. 61 πόλεμος τὸ σαμῆ καὶ λοιμός Ἀχαιοῦ, Ἡσίοδ. Ἔργ. 243 λιμόν ὄμοῦ καὶ λοιμόν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προδάτοισι, Αἰσχ. Πέρσ. 715 λοιμοῦ τις ἤλθε σκήψας, Ουκ. 247 οὐ μέντοι τοσοῦτος γὰρ λοιμός οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων ὄσαμοῦ ἐρμηνοεῖτο γενέσθαι, αὐτ. 54, Πλάτ. Συμπ. 201 D Ἀθηναῖοις ποτὲ θυσιαμένους πρὸ τοῦ λοιμοῦ δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου, αὐτ. 188 B, Χρησμ. π. Α. Χρυσ. 3, 135 τοισιν δ' οὐρανὸν μὲν ἐπάγγαε πῆμα Κρονίου, λιμόν ὄμοῦ καὶ λοιμοῖ, Πλούτ. Κοριολ. 13 τοὺς ἐνὸς μὲν ὑπὸ λιμοῦ διολοιῖται τὸν πολιτῶν, τοὺς δὲ λοιμῶ προσβάλλειν, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 15 λοιμόν τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων ἀειρομένους ἐπάγγαε' || γεν. πάσα μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος νόσος, λοιμώδης νόσημα, θανατικό: 2) ὀλέθρος, καταστροφή: Πολύβ. 38, 29 οἱ χειρίστοι καὶ τοῖς θεοῖς ἔχθροί καὶ λοιμῶν ἀφιστῶσι: 3) ἐπὶ προσ., φθοροποιός, λυμεῶν: Δημ. 794 οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται, ὁ φαρμακός, ὁ λοιμός, Λιδάν. Λόγ. 33: 4) ὡς ἐπιθ. ἐπὶ προσ., ὁ ὀλέθριος, ὁ καταστρεπτικός: ΠΔ Βασ. ||, 1 ὁ μὴ δῶς τὴν δοῦλην σου εἰς θυγατέραν λοιμὴν, αὐτ. 30, 22 πᾶς ἀνὴρ λοιμός καὶ πονηρός, ΚΔ Πράξ. 24, 5 εὐρόντας . . τὴν ἀνδρα τοῦτον λοιμόν καὶ κινουῦσα σπᾶσι' || κ. ἐπὶ πραγμ.: Σύμμ. ΠΔ Παροιμ. 20,) λοιμός-οἶνος.

λοιμώδης-πτος (ή) μτγν. ἡ λοιμώδης κατάστασις: ΠΔ Ἐοθ. θ. 13(16, 7) ὅσα ἐστὶ . . συντελεσμένα τῇ τῶν ἀνάγια δυναστευτῶν λοιμότητι.

λοιμοφόρος-ον (λοιμύς, φέρω) γλῶσσ. ὁ φέρων λοιμόν, φθοροποιός, ὀλέθριος, θανατηφόρος.

λοιμώθεις-ους-εἶς (λοιμύς) κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς λοιμόν, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ συμπτωμάτων

λοιμοῦ, μολυσματικός, ὀλέθριος, θανατηφόρος: Ἰνν. Διάτ. 5 λοιμώδης νόσος τὸ λοιμῶς, Ουκ. 1, 23 βλάψατα καὶ μέρος τῆς φθειράσα ἢ λοιμώδης νόσος, Ἀριστ. Πρ. 862a, 5 ἔτος λοιμώδης, Φιλ. 1, 408, -λοιμώδεις νόσοι [αἱ ἐκ παθογόνων μικροβίων προερχόμεναι καὶ συνοδευόμεναι ὑπὸ βαρέων συμπτωμάτων].

λοιμώθεις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. νοσηρὰ κατάστασις προερχομένη ἐκ τῆς ἐισβολῆς καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ μικροβίων ἐν τῷ ὄργανισμῷ.

λοιμώσσω (λοιμύς) μτγν., ἀττ. λοιμώπτω, μέλλ. λοιμώσω, πάσχω ἐκ λοιμοῦ, ἔχω λοιμόν: Μάξ. Τύρ. 4, 4, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 15 τῶν τοικῶν . . ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες ὤκησαν, αὐτ. Σικύθ. 2, Γαλ. 10, 362, Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 627 Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες, Πρόκλ. Ἀλλ. 627 ἐν λοιμώττοντι χωρίῳ ἐν τόπῳ ἐνθα ὑπάρχει ἐπιδημία λοιμοῦ: 2) ρηματ. π. λοιμώθεις.

λοιμώδην (τὸ) λεξ. κ. μων. ὑποκορ. τοῦ λοιπόσ βλ.κ.: Σουῖδ., Εὐστ. Πον. 358, 5.

λοιμωδάρεις (ὸ) πᾶν. ὁ καθυστερωτὴν τὴν πληρωμὴν τῶν παρ' αὐτὰ ὀφειλομένων φέρων.

λοιπάδιος-α-ον σχόλ. πθ. λοιπός, ὁ ὑπολειπόμενος: Σχόλ. Διον. Ἐπιγρ. 542 H.

λοιπάδος (ὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκάσιος Ἰστός: Πολυδ. 1, 91: 2) νεώτ. ναυτ. εἶδος τραπεζοειδοῦς ἰστίου, ἡ σακκοκαλιφῆ, σακκολέθρα βλ.κ.

λοιπάζω μτγν. κ. γλῶσσ. ἀφήνω, ἐγκαταλείπω' || τὸ παθ. μένω ἔλλειμμα, ὑπόλοιπον, ἀπομείνω: Πάν., Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 227 ὀπισθ' ἦκον ἀγοντες λοιπασθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας' || τὸ παθ. λοιπάζομαι εἶμαι, εὐρίσκωμαι ἐν ἀνάγκῃ, ἐνδεῖα: Ἄγων. Ἀριστ. Η. Νικ. 448, 23 [ὁ γρ. λοιπάζοσθαι] 2) ρηματ. π. λοιπασις.

λοιπάδος (ή) πᾶν., μων. κ. νεώτ. ὑπόλοιπον, ἔλλειμμα ὀφειλῆς μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μείζονος ποσού: Πάν., Ἰω. Χρυσ. 5, 149 ὁ βασιλεύς λοιπάδος χρημάτων ἀφίσι: 2) εἶδ. νεώτ. νομ. ἡ περὶ λοιπάδος ἀγωνίῃ ἢ κατὰ τοῦ πατρὸς ἀσκουμένη, ἐφ' ὅσον οὗτος κατέστη πλουσιώτερος ἐκ τῶν πράξεων τοῦ ὑπεξουσίου.

λοιπασις (ὸ) λοιπάζω μτγν. καθυστερήσις πληρωμῆς χρέους: Λουκ. Φιλόπ. 20 τοὺς τῶν ἐξιστωτῶν καταλείπει λοιπασμοῦς [εἰκ. ἀπὲ ἔλλειποσμοῦς].

λοιπηματός (τὸ) πᾶν. λοιπός βλ.κ.

λοιπογράφῃ (ή) πᾶν. ἡ λοιπογραφία βλ.κ.

λοιπογραφία (ή) (λοιπογραφῶ) πᾶν. κ. γλῶσσ. ἡ καθυστερήσις πληρωμῆς χρέους' γλῶσσ.: Πάν.: 2) ἡ μεταφορᾶ, μεταβιβάσις χρέους εἰς τὰ καθυστερημένα: Πάν.

λοιπογράφω-έω (λοιπός, γράφω) μτγν. ἐπιτρέπω να μένω ὡς ὑπόλοιπον χρέους, γράφω ὡς λοιπάδα, παρέχω ἀναβολὴν πληρωμῆς χρέους πινός: Νεχέφ. π. Βέττ. Βάλ. 279, 12, Πάν., Ἐπιγρ.: 2) ρηματ. π. λοιπογραφία.

λοιπός(ν) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τοῦ λοιπός βλ.κ. ὡς ἐπίρρ. μτ. ἢ ἀνευ ἀρθρου, εἰς τὸ ἐξῆς, ἀνωτέρω, ἥδη, ἔπειτα: Πλάτ. Πρωτ. 321 C λοιπὸν δὲ ἀκόσμητον ἐτι αὐτῷ ἦν τὸ ἀνθρώπων γένος, αὐτ. Γοργ. 458 D αἰσχροῦ δὲ τὸ λοιπὸν . . γίνεται, ΚΔ Κορινθ. 1, 7, 29 ὁ καιρός συντεταλμένος τὸ λοιπὸν ἐστί, ἴνα . . ὥσι: 2) ὁμ. ὡς ἐπίρρ. τότε, ὡς ἐκ τούτου, ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει: Πολύβ. 1, 15, 11 λοιπὸν ἀνάγκη συγχωρεῖν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις εἶναι ψευδεῖς, Διοσκ. 2, 83, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 23, 1, Πάν. οὐδέμια λοιπὸν ἀμφισβητήσις ἐστιν' || λοιπός, ἐπὶ τέλους, τέλος πάντων: ΚΔ Κορινθ. 2, 13, 11 τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε: 3) μτγν., μων. νεώτ. κ. δημ. ὡς σὺνδ. συλλογιστικός κ. μεταβατικός, οὖν, ὄρα, ἔδην, ὥστε, κατ' ἀκολουθίαν, μτ. ἢ ἀνευ τοῦ ἀρθρου:

ΚΔ Έφεσ.6,10 τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, αὐτ.Φιλ.4,8 τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ· ταῦτα λογίζεσθε, αὐτ. Θεσο.1,4,1 τὸ λοιπόν οὖν, ἀδελφοί, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς, Μηνᾶς.3,12 Συνεξ. ἐκ τούτου λοιπὸν τοῦ καλεσποῦ νοσημάτων, βρεῖνε· κ. κληήρης, Διγεν. Ἀκρ. 36 καὶ ἐκατήρσαν λοιπὸν παρὰ Θεοῦ δοθεῖναι ἠθλεια παῖδα, Ἐρωτ.τοκρ.1,17 ἀφοκρυσθητε τὸ λοιπὸ, κί ἄς πιάνη ὅπου ἔχει γνώση, ἰγιά νά κατέχη ἄλλου βουλή κὶ ἀπόκρισιν νά ζωῶσιν, αὐτ. 4,1204 γνωρίζω, τὸ πῶς σφάνω, ἰ λοιπὸ συμπάθειον ὀλωνῶ ζητώ σ' τ' ἀναθιδάνω,-ἀφ' οὗ λοιπὸν δὲν δέχεσαι, φεύγω κὶ ἐγώ, - ἄς φύγωμεν λοιπὸν· 4) νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπιφ. ἐνιαυτικὸν ἢ προκλητικὸν τῆς προσοχῆς ἐπὶ τὸ προκειμένον· πλιγαινε λοιπὸν,-μίλα λοιπὸν1,-θὴ ῥθης λοιπὸν·

λοιπονίς μων. κ. δημ. τ. τοῦ λοιπὸν βλλ.3) ὡς σὸνδ. μτ. τοῦ ἄρθρου· Στάθης 3,554 ἐν Σάθ. Κρητ.Θεατρ. Ἐρωφ. Ἀφιέρωσ.53 παρακαλῶ τὸ λοιπονίς τὴν Ἐξοχότητά σου ἰμὲ πρόσωπο πασιγὰρ τὰ χέρια ται νά πιάσουν.

λοιπός-ῆ-ὸν(ν) (λεῖπω) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπολειπόμενος μετ' ἀφαίρεσιν ἢ χωρίσμον, ὁ ὑπόλοιπος· ὁ ἐπιλοιπος· Πινδ.Ο,1,100 λοιπὸν ἀμφὶ βίστον εἶαι. . . εὐδῖαν, αὐτ.4,12 θεός εὐφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς, αὐτ.2,16 λοιπῶ γενέει ὅμ. λοιποὶ οἱ ἀπόγονοι· αὐτ.13(4),57 δε αὐτοῦ . . ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασαν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν ὅμ. π. Ἀττ., μτγν. κ. νεώτ. μτ. τοῦ ἄρθρου· Αἰσχ.Πρ.784 καὶ τῆδε μέν γένωνε τὴν λοιπὴν πλάνην, αὐτ. Ἀγ.573 ἦμιν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ νικᾷ τὸ κέρδος, Θουκ.7,72 πληρώσαστας . . τὰς λοιπάς τῶν νεῶν, Ξεν. Ἀν.3,4,46 ὀλιγον πονήσαντες ἀμαχὴ τὴν λοιπὴν πορευομένη (ὀδδὸν), ΚΔ Ματθ.25,11 ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρόντες, αὐτ. Λουκ.18,1) οὐκ εἶμι ὡπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, αὐτ. Ἀν.8,13 ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάβιγγος, - πέντε τὸ πληρώματος ἐπιπύσσαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐσώθησαν· ἴφ φρ. λοιπὸν ἴεστι μτ. ἀπορφ. ὑπολείπεται νά . . . Ξεν. Συμλ.4,1 λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν ἄ ἕκαστος ὑπέσχετο, ἀποδεικνύναι, Πλάτ.Πολ.466D ἐκείνο λοιπὸν διελέσθαι ὅμ. κ. μτ. τοῦ ἄρθρου· αὐτ.444E τὸ δὴ λοιπὸν . . ἦμιν ἐστὶ σκέψασθαι ἰδ,τὶ μᾶς ὑπολείπεται εἶναι νά), αὐτ.535A διανομὴ τῶν ὄμ. . . τὸ λοιπὸν σοι ὅμ. κ. ὄνευ ἀπαρφ.· Αἰσχ. Ἀγ.1571 ὁ δὲ λοιπὸν (ἐκείνο ποῦ μένει, αὐτ.Πρ.684 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν δ,τὶ λοιπὸν νόμων, Πλάτ.Φαῖδρ.274B τὸ δ' εὐπρεπείας δὴ γραφῆς πέρι . . λοιπὸν ἴφ συνήθ. ἐπὶ χρόνον, ὁ λοιπὸς χρόνος τὸ μέλλον· Πινδ.Ν,7,67 ὁ δὲ λοιπὸς εὐφρων ποτὶ χρόνος ἔρπον, Σοφ.Φιλ. 84 τὸν λοιπὸν χρόνον κέκλησο . . εὐσεδέστατος (ἰδιὰ τὸ μέλλον), αὐτ. Ἡλ.817 οὐ τὶ μὴ ἐγγυε τοῦ λοιποῦ χρόνου ζῆνοικος, Πλάτ. Ἐπιστ.358B ἐπιμειλείαν . . εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἔξουαν, Δημ. 1360 ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου φίλους εἶναι ἀλλήλοισι ὅμ. κ. ὄνευ οὐσ. κτ. οὐδ.· Πινδ.Π,5,118 τὸ λοιπὸν ὄμοια . . διδοῖτε (εἰς τὸ ἐξῆς), Αἰσχ.Εὐμ. 1031, αὐτ.Εὐμ.763 τὸ λοιπὸν εἰς ἀπαντα . . χρόνον ὀρκωμοτήσας, αὐτ. Ἐπτ.66,αὐτ.Πέρο.526 ἐπὶ τὸ λοιπὸν εἰ τὶ δὴ λῶον πέλοι, Σοφ.ΟΤ795 ἄστροις τὸ λοιπὸν τεκμαροῦμενος, αὐτ. Ἡλ.1226 εἰς τὰ λοιπ' ἔχους ἀεί, Θουκ.8,21 τὰ λοιπὰ δῖωκων τὴν πόλιν, ΚΔ Ματθ.26,45 καθευδέτε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε, αὐτ.Μάρκ.14,41, Ἰουκ.Λόγ.1,24C ἐσπέρα δὲ ἦν λοιπὸν καὶ ἡτο ἡδὴ ἐσπέρα καί ὅμ. ἐν φρ. τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς τὸ μέλλον, νεώτ. ὡς ἐπίρρο.· Ἡρ.1,189 ὡστε τοῦ λοιποῦ καὶ γυναικῶν μιν ἐδότησε τὸ γόνυ οὐ βρεγούσας διαδήσεσθαι, αὐτ.2,109, Ἀριστ.Φ.Ερ.1084 οἴποτε δεινυήσεις ἐπὶ τοῦ λοιποῦ ἴν πρυτανεῖω, ΚΔ Γαλ.

6,17 τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω, - τοῦ λοιποῦ δὲ σὰς γράφω συντότερον· ἴφ ὅμ. ἐκ τοῦ λοιποῦ· Ξεν. Ἑλλ.3,4,9 τάδε αὖν μοι ἐκ τοῦ λοιποῦ χάρισται ὅμ. κ. ἐκ τῶν λοιπῶν· Πλάτ.Νόμ.709E ὡστ' ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸς τὴν πόλιν ἰκανῶς διοικῆσαι, αὐτ. Ἐπιστ.316D ἐκ τῶν λοιπῶν τὰ μὲν πολιτικά χαίρειν ἔσθ· ἴφ ὅμ. τὸ λοιπὸν κ. τὰ λοιπὰ τὸ ὑπόλοιπον· Αἰσχ.Πρ.476 τὰ λοιπὰ μοι κλύουσα θαυμάσι πλέον, αὐτ.697, αὐτ.699 τοῖς νεοσοῦσι τοὶ γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προεξέτισσασθαι τωρῶς· φρ. κ. νεώτ. κ. δημ. καὶ τὰ λοιπὰ (ἐπὶ τῶν εὐκόλων νεοομένων καὶ παραλειπομένων) ἄς ἐκ τούτου ἐκ τὸ λόγω, γραφομένη ἐν συντομογραφίαι κτλ. ἢ κτλ. ἢ κτλ. Ἀριστ.Ε. 190, Πλάτ. Ἡθ.1084C.

λοιπός(τὸ) μων. κ. δημ. τ. τοῦ λοιπὸν βλλ.3)· Στάθης1,208 ἐν Σάθ.Κρητ.Θεατρ.

λοισθησί-ον (λοισθησι) ἐπ. τ. τοῦ λοισθιος, λοισθιος βλλ.ς, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἔσχατον ἢ ὁ προσωρισμένος διὰ τὸν τελευταῖον· ἴφ Ἄφ 785 λοισθηῖον ἔκφρ' ἄεθλον ἴηρε τὸ τελευταῖον βραβεῖον· ἴφ ὅμ. κτ. πλθθ. τὸ διὰ τὸν τελευταῖον προωρισμένον βραβεῖον· αὐτ.751 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθηί' ἔθηκεν.

λοισθημα-ατος(τὸ) ἴφ. κτ.έλος, πέρας, ἔσχατος, λοισθησί-γα-ον κ. κ-ον κ.νεώτ. ὁ ὑπολειπόμενος, ὁ μένων ὀπίσω, ὁ φθάνων τελευταῖος, ὁ ὑστάτος, ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος· Πινδ.Π,4,266 εἰ ποτε χεῖριον πῆρ' ἐξέικηται λοισθηῖον, Αἰσχ. Ἀγ.120 βλαβέντα λοισθηῖον δρώμων, αὐτ.Χο.500 τῆσδ' ἄκουσον λοισθηῖον βοῆς, Σοφ. Ἀντ.895, αὐτ.1220, αὐτ.ΟΚ 583 τὰ λοισθηί' αἰτεῖ τοῦ βίου, Εὐρ. Ἰππ. 57 φῶτα τὰ λοισθηῖον βλέπων τῶδε, Μαν.4,578 λοισθηθία ὑπὸ τέρματα γαίης ἴφ νεώτ. μ. ἐν τῇ φρ. πνεύει τὰ λοισθηθία ψυχωραγεῖ ἴφ τὸ οὐδ. λοισθηῖον ὡς ἐπίρρο. ὑστάτων, ἔσχατων, τελευταῖων· Σοφ.Α1,468 εἴτα λοισθηῖον θάναυ, αὐτ. Ἀντ. 1304 ὅμ. μτ. ἄρθρ.· Εὐρ. Ἡρ.23 τὸ λοισθηῖον δὲ Τανδύρου διὰ στόμα βέβηκ' ἐς Ἄιδου ὅμ. κ. κτ. πλθθ.· Θεόδωρ.5,13 καὶ νῦν με τὰ λοισθηθία γυμνὸν ἔθηκες.

λοισθηός-ον (πρὸς λοισθησί) ὁ λοισθησιος βλλ.· ἴφ. Ἰφ 536 λοισθηός ἀνήρ ὀριστός ἐκείνου μῦναςας ἴηπος, Ἡσίοδ.Θ 921 λοισθηστῆρ δ' Ἡρην ποιήσασ' ἀκοίτην (τελευταῖαν πασῶν), Σοφ.δ.π.698 ὁ θάνατος λοισθηός ἱατρῶς κωκῶν, Λυκόφωρ.163, Εὐφωρ.δ,13, Ἐπιγρ. λοισθηστῆρας χάριτας ἴσος ὑστάτας τιμάς τοῦ νεκροῦ).

λοισθηός(τὸ) δοκός· ἴφ. φρ. λοισθηθί ἔξ ὡστε μοχλοῖς χρῆσθαι· ἴφ κεραία ἡ ἱστός· Εὐρ. Ἑλ.1597 οὐκ· εἰ δὲ μὲν τις λοισθηῖον ἀρεταῖα ὄδου.

λοισθηῖον-ανός(τὸ) ἴφ. ἴφ. «λοισθηῖον» τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια.

λοισθηῖον Σουλιδ. κτ. θρασεῖα.

λοισθηῖον ἴφ. ἴφ. «ἐδάπην».

λοιθη ἴφ. ἴφ. «τάφην».

λόκαλος(τὸ) εἶδος ἀγνώστου πτηνοῦ· Ἀριστ.Λ1 509α,21 πέρδιξ, νήττα, νυκτικώραξ, λόκαλος.

λοκάκοντα ἴφ (ἴταλ.) δημ. παλαιότ. ἐστιατόριον, ξενοδοχεῖον τοῦ φαγητοῦ· 2) γεν. ξενοδοχεῖον, πανδοχεῖον.

λοκακνήρησι ἴφ (ἴταλ.) δημ. παλαιότ. τὸ θηλ. λοκακνήρα ὁ ἰδιοκτητῆς ἢ διευθυντῆς λοκάκων.

λόκα-αῖτος(τὸ) ἴφ (ἴταλ.) δημ. ἄκλ. ἀνταπεργία, ἀποκλεισμός βλλ.ς.

λόκη ἴφ (ἴφ) κτ. ἴφ. γλαμῖς, ἐφαπτις, ἀπρηχισμένη ἴφ. ἐν Ἀντιπ.Θεσσα.ΑΠ11,20 δασὶ λόκηαι ἢ λοφιδάσ· ὄφτε κτ. Ἀρκάδ.106,23 λόκηι.

λόκκο ἴφ (ἴταλ.) νεώτ. μουσ. ὄρος σημειοῦμένη μὲν μουσικῆν περίοδον μεταθεθεμένης ὀκτάβαθι καὶ σημαίνων ὅτι τὰ φθογγόσημα θά ἐκτελεσθῶσι ἐφεξῆς ἄνευ μεταθέσεως.

λοκός ἥσ. ελοκρός, φαλακρός». **λοκουστήα** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτερωμ πηδητικῶν λοκουστιδῶν ἀκριδῶν.

λοκουστέλλα (ή) νεώτ. γένος συλβιδιῶν ῥιδικῶν πτηνῶν.

λοκρικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τούς Λοκρούς ἢ τήν Λοκρίδα: Πολυδ.4,65, -λοκρικαί πόλεις, -λοκρική διάλεκτος ἢ ἰδιότ. τῶν ἀρχαίων Λοκρῶν λαλουμένη.

λοκρίος-ία-ιον μτγν. κ. νεώτ. ὁ λοκρικός βλλ.: Στράβ.6,1,6 ἐστὶν ἐκεῖ κρήνη Λοκρία.

λοκρίος-ἶδος (ή) κ. νεώτ. ὡς θηλ. τοῦ Λοκρός βλλ.: Πίνδ.Π.219 Λοκρίας παρθένος: ἢ ὄμ. ἡ Λοκρίς (γῆ), ἡ χώρα ἦν κατὰ κοινὸν οἱ ἀρχαῖοι Λοκροί: Ἄριστφ. Ὀρν.152 εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπουντίοι.

λοκριστὶ ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λοκρῶν: Ἀθην.14,625β δαὶ δὲ τὴν ἀρμονίαν εἶδος ἔχειν ἤθους ἢ πάθος καθάπερ ἡ λοκριστὶ ἰδιόεβδομον τῶν ἐπτά εἰδῶν τῶν διαπασῶν συστημάτων τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς, ἔχον ὡς χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ἔβδομον τὸν τόνον ἐπὶ τὸ δεξιό.

λοκριός-ά-ον κ. νεώτ. ὁ λοκρικός βλλ.: Λυκόφρ. 1429: ὁ τὸ ἀρσ. κτ. πλῆθ. Λοκροί ὡς ὄσα. οἱ κταίκοι τῆς ἀρχαίας Λοκρίδος ἀποτελοῦντες τρεῖς φυλάς, ὧν οἱ Ὀπουντίοι περὶ τὸν Ἔβρον ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας: Ἰλ.Ν.686 Λοκροὶ καὶ Φθιοὶ καὶ Ἐπειοί, αὐτ.Β.535, Θουκ.1,108 Λοκρῶν τῶν Ὀπουντιῶν... ὁμήρουσ... ἔλαβον, Στράβ.9,3,1 νῦν δὲ Λοκρῶν ἐστὶν ἡ χώρα ὄμ. οἱ Ἐπικνημίδιοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κνημῆς ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου: Ἰλ.Β.527 Λοκρῶν δ' ἠγεμόνων Ὀϊλῆος ταχὺς Ἄτιος, Στράβ.9,3,17 τῶν Ἐπικνημιδίου Λοκρούς ὄμ. οἱ Ὀξῶλοι, περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον: Θουκ.1,5 περὶ τὴν Λοκρούς τούς Ὀξῶλους, αὐτ.103 ὄμ. οἱ Ἐπιεφύριοι ἢ Ζεφύριοι, ὀνομαζοῦντο ἐν Βρετανίᾳ τῆς κάτω Ἰταλίας περὶ τὸ ὄρος Ζεφύριον: Πίνδ.Ο.1011,13 πόλιν Λοκρῶν Ζεφυριῶν, Θουκ.4,24 ἐνήγον οἱ Λοκροὶ τῶν Ῥηγίωνων κατὰ ἔγγραον, αὐτ.7,1: ἢ παροιμ. Λοκρῶν σύνθημα ἐπὶ ἀπάτης, δόλου: ἥσ., Σουῖδ., Εὐστ.275,43.

λολιγοφίς-εως (ή) νεώτ. ζωολ. γένος διβραγκιακῶν οἰοφιδῶν κεφαλοπόδων μαλακοζώων.

λόλλα (ή) πάπ. εἶδος φυτοῦ: ἡ βοτάνη σου ἢ ἄλλα.

λολλάω (ή) λ. τῶν παιδῶν δι' ὅτι ἀρέσκει ἐξαιρέτως, θεῖος, ἐξαιρετικῶς: ἥσ. ἐπὰ παιδία τῶν θεῶν (βρώμα): Ἐρμην.89.

λολός-ή-ο δημ. ἀντὶ λωλός βλλ.

λόμβα ἥσ. «σὶ τῆ Ἀρτέμιδι θυσίαν ἀρχουσίον, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδίαν σκευῆς. οἱ γὰρ φάλλτες οὕτω καλοῦνται».

λομβαρδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χώραν τῆς βορείου Ἰταλίας Λομβαρδίας ἢ τοῦς Λομβαρδοῦς, ὁ ἐκ Λομβαρδίας προερχόμενος: λομβαρδικὴ σχολή, -λομβαρδικαὶ πόλεις.

λομβούς ἥσ. κτωὺς ἀπσκευομημένους.

λομβρός-όν ἀρχ. λεξ. κτ. συγκρ. λομβρότερον ἐπὶ ἀσέμου τινός ἀρχαίως: Πολυδ.4,105 ἐπίρρεπτερον, οἰσχροτέρων.

λομποτὶ (ἰ) δημ. ἢ λομποτὰ (ή) τὸ φυτὸν ἀνράφαξ ἢ κρηναία.

λονδίνιος-α-ον κ.-ος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀγγλίας Λονδίνον, ὁ ἐκ Λονδίνου προερχόμενος: λονδίνιος συνθήκη, -λονδινία ἢ λονδίνιος βαθμῆς ἢ τελευταία καὶ νεώτερος βαθμῆς τῆς πωλοιοφωκίανου ὑποδιαικλάσεως τοῦ καινοζωϊκοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων τῆς γῆς, παρουσιαζομένη ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ.

λόνδις ἥσ. «βωμολόχος, εἰρων».

λονδράζικος-η-ο δημ. ὁ τῆς Λόντρας, ὁ λονδρινός βλλ.

λόξα (ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ λοξοῦ, ἡ λοξότης: 2) τεμάχιον ὑφάσματος λοξῶς κεκομμένον: 3) στενὸν τεμάχιον ἐδάφους ἔχον πλευρὰς λοξῶς τετομημένας: 4) μτφ. ἰδιότητα ἀνιληφεί, παράδοξος ἰδέα, ἰδιότητα, παραξενιὰ, ἐλαφρὰ τρέλλα: ὁ καθένος ἔχει καὶ τὶς λόξες του, φρ. εἶμαι λόξα ἵεμαι ἰδιότητος, παράξενος.

λοξά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον λοξῶν βλλ., λοξῶς, πλάγιως, δίπλα: Ζερβ.Τραγ.Κ66,7 ὄλο τραβάει στραβά, λόξά καὶ ἡσάι, -κοιτάξω λοξά ἰσραδαοκοιτάξω.

λοξαρθρία (ή) νεώτ. ἰατρ. διαστρωφῆ ἢ ἐλαττωματικὴ κατεύθυνσις ἀρθρώσεως ἢ μέλους τινός.

λοξέυμια-ατος (ἰ) (λοξέωμ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λοξέωυ βλλ., ἡ λοξή, ἡ πλάγια διεύθυνσις, ἡ λοξότης: Μαν., 307 λοξέυματα, αὐτ.4,479 λοξέυματα πόλου.

λοξέυσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λοξέωυ, ἡ λοξή κατεύθυνσις.

λοξέωμ (λοξός) μτγν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐλόξευσα, δημ. (ἐ)λλόξεφα, καθιστὸν τὸ λοξόν, λοξῶν: Ἰλιθδ. Ἐκφρ.30,18 λοξέειν τὸν ὀφθαλμόν: ἢ κ. παθ. λοξοεμένω ἀσαφής ἢ συμβολικὴ γλώσσα: Συνεά. Ἀλφ.63β: 2) νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἐξέρομαι τῆς εὐθείας πορείας κατὰ μικρὰν γωνίαν, βαίω λοξῶς ἐκτροπίζομαι τῆς εὐθείας, παρεκκλίνω: 3) ρηματ. π. λοξέωμα, λόξευσις.

λοξίαις (ὶ) (λοξός) κ. νεώτ. ἰων. Λοξίης ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κτ. Σχόλ. Ἄριστφ. Πλ.8 ἐπὶ δὲ Λοξία: Ἡ τῶ Ἀπόλλωνι λοξά μαντευομένη ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται, Λοξίαν τοῦτον εἰποις ὡς λοξήν τὴν πορείαν ποιοῦμενον: Βάκχ.12,148, Ἡρ.1,91 προθυμωμένον δὲ Λοξίαιω, Ἀλογ.Εὐμ.19 Διὸς προφητῆς δ' ἐστὶ Λοξίας πατρὸς, Σοφ.ΟΤ.410 ὡ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία, Ἄριστφ. Πλ.8 τῶ δὲ Λοξία, .. δὲ ἱατρὸς ὧν καὶ μάντις, Κλεάνθ.1,123 (ἐκ τῆς λοξότητος τῆς ἐκλειπτικῆς), Κορνοῦτ. Φύσ.Οε.32 ἰδιὰ τὸ διαφοροποιεῖται τῶν χρησίων αὐτοῦ: 2) ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἢ ἡ ἐκλειπτικὴ ὡς ἐκ τῆς λοξότητος πρὸς τὸν ἰσημερινόν: Ἄνών.Εἰσαγ. Ἀράτ. 96Μ: 3) νεώτ. γένος σπιγιδῶν ῥιδικῶν πτηνῶν.

λοξικός-ή-όν μτγν. ὁ λοξός, ὁ πλάγιος: Κατ. Ἄστρλ.Κ7,194.

λοξίς (ή) μτγν. ἡ λοξότης: Ὀκελλ.2 ἐν τέλει.

λοξοβάμω-ος (λοξός-βαίνω) μτγν. ὁ λοξοβάμων βλλ.: Γρηγ.Ναζ.2,55α,713.

λοξοβάμων-ονος-ον (λοξός, βαίνω) ἀρχ. λεξ. ὁ βαίνων πλάγιως, ὁ περιπατῶν λοξῶς ὡς ὁ καρκίνοσ ἥσ. «λοξοβάμοσι πλάγιως περιπατοῦσιν» ἰδιόρθ. λοξοβάμοσι.

λοξοβάτης (ὶ) (λοξός, βαίνω) ὁ λοξοβάμων βλλ.: Βατραχοῦ.295.

λοξοβάλλω νεώτ. βάλλω λοξῶς, ρίπτω πλάγιως.

λοξοβλεπῶ-έω (λοξός, βλέπω) μτγν. βλέπω λοξῶς πρὸς τι, στραβοκοιτάξω: Θωμ.Μ.93β.

λοξοβλέπω δημ. βλέπω τινὰ λοξῶς, κοιτάξω λοξά, στραβοκοιτάξω ἢ μτφ. βλέπω τινὰ δυσσεπέτως ἢ μὲ καλίαν.

λοξοδρομῆσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λοξοδρομῆ, ἡ λοξοδρομία.

λοξοδρομία (ή) νεώτ., δημ. -ιά τὸ λοξοδρομεῖν, τὸ νὰ βροῖν τις λοξῶς ἐκτροπόμενος τῆς εὐθείας: ἢ εἰδ. ναυτ. ἢ σταθερὰ πλεύσις τοῦ πλοίου κατὰ τὸν μέγιστον κύκλον τῆς ὑδρογείου τὸν ἐνοῦτον τὸ ἀφετήριον πρὸς τὸ κατήγηριον σημείον ἢ ὄμ. ναυτ. ἐπὶ ἰσοποφύρου, ἢ κατὰ τεθλασμένην γραμμὴν πλεύσις διαδρομονότου πλοίου καὶ ἰδίας δταν πλῆθ τὴν ἐγγυτάτην, ἢ πλοιοδρομία, τὸ ἀρμένισμα μὲ βόλτες: 2) μτφ.

τό λέγειν ἢ πράττειν τι οὐχί ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ περιστροφῶν καὶ ἐλιγνῶν.

λοξοδρομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λοξοδρομίαν ἢ ὁ κατὰ τὴν λοξοδρομίαν γινόμενος, ὁ τῆς λοξοδρομίας· **λοξοδρομική ἀπόστασις** (τὰ εἰς μίλια μῆκος τοῦ τμήματος τοῦ τόξου λοξοδρομίας τοῦ ἐνοῦστος) τὸ ἀφετήριον σημεῖον πρὸς τὸ κατηγήριον, **λοξοδρομική πλευσις** (καθ' ἣν ἡ πυξὶς δεικνύει σταθερῶς τὴν αὐτὴν πορείαν), **λοξοδρομικός πινάξ** ἰχρησιμος πρὸς ὕπολογισμὸν τοῦ δρόμου ὅν διανύει τὸ πλοῖον/ κ. ἐπίρρ. **λοξοδρομικός**.

λοξοδρόμος-ον μυν. ὁ τρέχων, ὁ βαίνων λοξῶς, πλάγιως· Πισιδ. Γ 51 βροντῶν ἐκ νεῶν λοξοδρόμων.

λοξοδρόμος-η-ο δημ. ὁ λοξεύων, λοξός, πλάγιος ποῦ πάει λοξά· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 52, 27 ὅα βρῆς δυὸ κατηφόρες, μιά μὲ ροδιές λοξάδρομη κι ἄλλη μὲ κυπαρίσσια.

λοξοδρομῶ-έω νεώτ., δημ. κ. **λοξοδρομάω** τρέχω κατὰ λοξὴν διεύθυνσιν, βαίνω λοξῶς ἐκτρέπόμενος τῆς εὐθείας· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 65, 22 **λοξοδρομαίε** μὲ δόλο κάθε στρατά, | παιγιδιάει στίς πλαιγιές μὲ μαργιολιά· || εἶδ. ναυτ. πλῆθ. κατὰ λοξοδρομίαν βλλ. ἐν εἶδ. σημ. 2) ρηματ. π. λοξοδρομία, λοξοδρόμοις.

λοξοσειδής-οὐς-ές (λοξός) μτγν. ὁ λοξός, σκολιός τὸ εἶδος, ἐπὶ τῶν κατωτέρων πλειρῶν· Ροῦφ. Γ 3στ. 25.

λοξοσειδῶς ἐπίρρ. μυν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λοξοσειδῆ, σκολιόν· Νικήτ. Εὐγ. 2, 217.

λοξοσπῶ-έω (λοξός, ἔργον) ἐργάζομαι λοξῶς ἢ φέρομαι σκολιῶς, διαπράττω κακάς πράξεις· Στουδ. Θεόδ. 188 Β.

λοξοκάλευθος-ον (λοξός, κέλευθος) μτγν. ὁ ἔχων λοξὰς κελυθούς, λοξός, πλάγιος, λοξοδρόμος· Νών. Δ 5, 233.

λοξοκαρῶς-ωτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων ἀκαλυπτέρων μυιῶν ἐντόμων.

λοξοκίνητος-ον (λοξός-κινῶ) σχολ. ὁ λοξῶς, πλάγιος κινούμενος· Σχολ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 381 (208 Β) **λοξοκίνητος κύκλος** (ἢ ἐκλειπτική).

λοξόκλαστον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτόν πολυμυριπικόν ἄλας ἐκ τῶν ἀστρίων.

λοξοκοιτάξω δημ. λοξοβλέπω βλλ.

λοξοκοσμος (ὁ) νεώτ. ἀστρον. ἀστρονομικόν ὄργανον, δι' οὗ δεικνύεται ἡ ἡμερησία περιστροφή καὶ ἡ ἔτησια κίνησις τῆς γῆς, ἡ κλίσις τοῦ ἄξονος αὐτῆς πρὸς τὸν ἰσημερινόν, αἱ σχετικαὶ θέσεις τῶν πλανητῶν κττ.

λοξολαθῆ (ἡ) νεώτ. κ. **λοξολάθος** (ὁ) εἶδος καμπυλωτῆς ἰλύγρας βλλ.

λοξονοῶ-έω (λοξός, νοῶ) μυν. φρονῶ λοξά, ἔχω λοξὰς, σκολιάς-σκέψεις, ἔχω λόξες· Στουδ. Θεόδ. 131 Β.

λοξοπεριπάτητος-ον (λοξός, περιπατῶ) ὁ λοξοβάμων, γλῶσσα. εἰς Βατραχούμ. 295.

λοξοπολῶ-έω φέρομαι λοξῶς, περιπλανῶμαι, ἐν ἠθ. Σ 2εφ.

λοξοπορος-ον (λοξός-πορεύομαι) Ἐπιγρ. κ. μτγν. ὁ πορευόμενος λοξῶς, ὁ κινούμενος πλάγιως, ἐπὶ τῆς σελήνης· Ὑμν. Γ 30.

λοξοπορῶ-έω (λοξοπορος) μτγν. πορεύομαι λοξῶς, βαίνω, περιπατῶ πλάγιως, λοξοδρόμω· Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2, 23, 6 δι' οὗ φέρεται **λοξοπορῶν** ὁ ἥλιος.

λοξός-ή-(ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εὐθύς ἢ ὀρθός, ὁ σχηματίζων ὀξείαν γωνίαν πρὸς τινα εὐθεῖαν, ὁ πλάγιως κεκαμμένος, ὁ πλάγιος, ὁ κεκλιμένος, ὁ ἐλλειψοειδής· Ἰνν. Κατ' Ἰντρ. II, Εὐρ. 382, 9 **λοξά** δ' ἐπὶ αὐτῆς τρεῖς κατεστηνημέναι ἰγραμμάι (αἱ ἐγκάρσια γραμμὰ), Ἀριστοτ. Μεταφ. 1071ε,

16 ὁ **λοξός κύκλος** (ἢ ἐκλειπτική), αὐτ. Μετ. 342α, 27 τῶν ἀστέρων **λοξὴ** γίνεται φораβ, Θεόφρ. Αἰσθ. 73 **λοξός** τῆ θέσει πρὸς τὴ ἰσημιτίζων ὀξείαν γωνίαν πρὸς τὴν, Κλεάνθ. II, 112, Καλλ. Ἐπιγρ. 24 **λοξόν** ὄφιν καὶ μούσων ἔχων ἔξιος, Βόδρ. 109, 1 **λοξά** βαίνειν (ἐπὶ τοῦ καρλίνου), Γέμν. 5, 68 (ἐπὶ τοῦ γαλαξίου), Πλούτ. Φωκ. 2 τὸν ἥλιον .. **λοξῶ** καὶ παρεγκλημένω πορείας σχήματι χρώμενον, Ἀσκληπιόδ. 10, 1 **λοξὴ** φάλαγξ (ἢς ἡ μία πτέρυξ ἔχει προελάσει πέραν τῆς ἑτέρας), Αἰλ. Τακτ. 30, 3, Γαλ. 2, 518 οἱ **λοξοὶ** μύες (οἱ **λοξοὶ** κοιλιακοὶ μύες), Διογ. Οὐν. 8 **λοξός δρόμος**, - **λοξόν** ἐπέπεδον, - **λοξὴ** φλέψ τῆς καρδίας, - **λοξὴ** χορδή, - **λοξὴ** κερουάκησις (εὐθέτησις τῶν σταυρωτῶν κεραιῶν ἰσχυροφῶρον πλοῖου, ὑπὸ γωνίαν διάφορον τῆς ὀρθῆς ὡς πρὸς τὸ διόμενος ἐπέπεδον τοῦ πλοῖου).

2) ἐπὶ βλεμμάτων ὑπόπτων, φθονερῶν, κακῶν, ἐν ὄρ.· Σόλ. 34 **λοξόν ὀφθαλμοῦς** ὄραν ἰνὰ στραβοκοπτάς, Ἀνακρ. 75, 1 **λοξόν** ὄμμασιν βλέπειν τινά, Θεόκρ. 20, 13 ὄμμασι **λοξά** βλέπασσι (ρίπτουσα κροφά ἑρωτικά βλέμματα), Ἀπολ. Ρ. 4, 475 **λοξῶ** ὄμματι ἰδεῖν, - **λοξόν** βλέμμα (τὸ διευθυνόμενον πλάγιως, τὸ στραβοκοίταγμα), - **λοξὴ** ματιά ὄμ. φρ. μτφ. ἐν Τυρτ. II, 2 οὐνω Ζεὺς **αὐχῆνα** **λοξόν** ἔχει (δὲν ἀπέσπευε ἀκόμη τὴν εὐνοίαν τοῦ ὄμ. Θεογν. 536 οὐποτα **δοῦλει** κεφαλῇ ἰθεῖτα **ποῦικεν**, ἀλλ' αἰεὶ **σκολιή**, καὶ χεῖνα **λοξόν** ἔχει (ὁ δούλος πάντοτε κάμπτει τὸν αὐχένα)! 3) ὄθ. ὀδύσσιτος, ὄντοπος, τὸ οὐδ. συγκρ. ὡς ἐπίρρ.· Πολύβ. 4, 86, 8 πρὸς **δὲ** τὸν Ἀπελλῆν **λοξότερον** εἶχε (ἢ τὸ δύσπιστος, τὸν ὑπόπτειν) 4) ἐπι-λόγος, ὁ ἔμμεστος, ὁ πλάγιος, ὁ σκολιός, ὁ μὴ εὐθύς καὶ σαφής, ὁ ἀμφίβολος, ὁ ἀσαφής, ἰδ. ἐπὶ χορηγῶν πρὸλ. **λοξίς**· Λυκόφρ. 14, 1467, Λοκ. Ἀλέξ. 10 **δίπτους** τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ **λοξούς** χρησμοῦς συγγράφω, αὐτ. Γε. Δ 16, 1 **λοξά** καὶ ἐπαμφορίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, αὐτ. Ζ 1γρ. 28 ἐν τοῖς χρησμοῖς **λοξός** ὄν καὶ γριφώδης (ἐπὶ τοῦ Ἀπώλωνος)! 5) δημ. ἐπὶ προσ., ὁ οὐχί ἄριστον ἔχων τὸν νοῦν, ὁ ἐν τιμῇ παρὰ φῶρον πρὸλ. **καθός**· παροιμ. **ἀπὸ** κλέψῃ **μην** πᾶρης **θανειακά** κι ἀπὸ **λοξῶ** **μην** πᾶρης γνῶμη.

λοξοσύστροφος-ον (λοξός, συστρέφω) μυν. ὁ σκολιῶς συνεστραμμένος, ὁ πολλήλοκος, ὁ δύσκολος, ἐπὶ τῶν δημηγοριῶν τοῦ Θουκυπίδου· Τζέτ. 584 (ἐκδ. Βεκκίηρου).

λοξοτάμνω νεώτ. τέμνω λοξῶς, λοξοτομῶ.

λοξοτενής-οὐς-ές (λοξός, τείνω) ὁ ἐκτεινόμενος λοξῶς, πλάγιως, ὁ ἔχων λοξὴν διεύθυνσιν, σκολιός· Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 213 **λοξοτενεῖς** **κελυθῶς**.

λοξότης-τιος (ἡ) (λοξός) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ λοξοῦ, ἡ λοξή, ἡ πλάγια διεύθυνσις· Γέμν. 2, 24, Στράβ. 2, 1, 37 ἢ **τε** γὰρ **λοξότης** τῆς διαμέτρου ἦτοον ἀπελεγγχεταί, Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 5, 9, 2 κατὰ **λοξότητα** τοῦ καυλοῦ, - **λοξότης** τῆς ἐκλειπτικῆς (ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐκλειπτικῆς καὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἰσημερινοῦ σχηματιζομένη γωνία) 2) μτφ. ἡ σκολιότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἡ ἀσάφεια, ἡ διλημματικότης· Πλούτ. Ἠθ. 409 C **λοξότης** χρησμοῦν.

λοξοτμισία-εως (ἡ) νεώτ. ἡ λοξὴ τμήσις, ἡ λοξοτομία.

λοξοτμισίος-ον νεώτ. ὁ λοξῶς τετμημένος.

λοξοτομία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λοξοτομεῖν, ἡ λοξή, πλάγια τομή.

λοξοτομῶ-έω νεώτ., ἀορ. **ελοξοτμισία**, τέμνω τὴ λοξῶς, πλάγιως, ἀ. **λοξοτμισῶ** 2) ρηματ. π. **λοξοτμισίος**, **λοξοτομία**, **λοξοτμισίος**.

λοξοτρόπος-ιδος (ἡ) (λοξός, τρέχω) μτγν. ἡ λοξῶς, πλάγιως τρέχουσα, ἐπὶ τοῦ ποίηματος τοῦ Λυκόφρονος Κασσάνδρα· ΑΠ 9, 191· πρὸλ. **λοξός** 4).

λοξόφραυλος-ον λοξός, φαύλος| μγν. ο σκο-
λιός και φαύλος : Σαρ.143 [έκδ. Βριγ.]

λοξόφθαλμος-ον (λοξός, οφθαλμός) μγν. κ.
νεός. ὁ ἔχων λοξούς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ ἄλλοι-
θώρος : Πρόκλ.Τετράβ.204.

λοξοχρησμωνος-ον λοξός, χρησμός| σχόλ. ὁ φέρων λοξούς σκολιούς, ἀσάφεις χρῆσμούς, ὁ λοξίας : Σχόλ.Λυκόφρ.1466.

λόξηγα| ἰδί δημ. ἡ λύξ| βλλ.

λοξή-ω (λοξός) κ. νεός. καθιστώ τὸ λοξόν, σκολιόν, ριπτῶ λοξῶς, πλαγίως, λοξεύω : Σώφρ.49
λοξή τὰς λογάδας [ἰδ.φρ. λοχάδας] κ. παθ. εἶ-
μαι ἡ γίνωμαι λοξός : Ἰνπ.Γυν.1,33; Εὐδόξ.η. Ἀριστλ.
Μεταφ.1073b,20, αὐτ.29, Στρώβ.6,21 ἰκανός ἄν
καυτῇ λοξοίτο ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ σημείου
πρὸς τὴν ἡσπέραν· 2) ρημστ.π. λῶξινας.

λοξῶς ἐπίρρ. κ. νεός., δημ. λοξά κατά
τρόπον λοξόν, πλάγιον, πλαγίως : Ἰνπ.Κατ' Ἰητρ.11
λοξῶ τὰ λοξά [ἐπισηεῖν].

λοξῶσις-ως [ἢ λοξώ] μγν., μν. κ. νεός. ἡ
ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λοξοῦν, ἡ λοξή
διεύθυνσις, ἡ λοξότης : Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,40U κατὰ
λῶξιαν οὐρανοῦ· ὄμ. ἐπὶ τῆς ἐκλείπτικῆς : Ὀ-
κελλ.2,23, Στρώβ.6,21 ἀναμύστωσις ἔχει τὰ κλι-
ματα διὰ τὴν λῶξιαν, Πλούτ. Ἀρῆσκ.Φιλ.2,122
πρώτος ἐπινηνοηκέαι λέγεται τὴν λῶξιαν τοῦ
ῥαδιακοῦ κύκλου, Πτολ.Τετράβ.982· 2) μν.
μφ. ἐπὶ λόγου, ἡ σκολιότης, ἡ ἀσάφεια, ἡ διημη-
μαχικότης : Τζέτζ. Ἡσιόδ.412.

λόβων-τένις (τὸ) [ἀγγλ.] δημ. ἄκλ. ἡ ἀντισφαι-
ρισ τὸ βλλ.

λοπαδάγγυλις (ἰδί [λοπάς, ἀγγλ]) ὁ πνίγων ἡ πνι-
γόμενος ἐκ τῆς σπουδῆς ἐπὶ τῶν λοπαδῶν βλλ., ὁ
ἀζηφάγος, κωμ. ἐπιθ. παρασίτου : Εὐθουλ.139.

λοπαράγυλις (ἰδί [λοπάς, ἀραρά] ἐπίρρ. ὁ
ἀράγων τὰς λοπάδας βλλ., ὁ ἀζηφάγος, κωμ.
ἐπιθ. παρασίτου καὶ φιλοσοφίου : Ἐπιγρ.ἐν Ἰηγσ.1
σκιονειοτρόφοι καὶ λοπαδαπαγάιδια.

λοπαδεύω [λοπάς] μγν. ἐτοιμάζω, παρασκευ-
άζω φαγητῶν, μαγειρεύω : Φιλόμυ.Π. Ὀρειβ.45,29,
25 κ. παθ. : AB 105 βρωμάτιόν τὴ λοπαδεύομενον.

λοπαδίων (τὸ) κ. μν., ὑποκορ. τοῦ λοπάς βλλ.2 :
Ἀριστφ.Πλ.812 ὄβρι δὲ πᾶσα καὶ λοπαδίων καὶ
χύτρα καλῆ γίνεται ἰαχόλ. ἐλοπαδίων δὲ καὶ
αὐτὸ εἶδος κεραμίου), Εὐθουλ.9,38, Ἰ.Αλεξ.186,7,
Πάπ.· 2) μν. εἶδος ἀστρέου : Γεωπ.20,18.

λοπαδίσκος (ἰδί σχόλ. ὑποκορ. ἀ.λοπαδίων βλλ.11,
τηγαγάκι : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.962.

λοπαδοαἰθῆς-οὐς-ές νεός. ὁ ὁμοῖος πρὸς λο-
πάδα βλλ.

λοπαδοαἰθῆσοσάλαχογῶλασοκρῆνολοξία-
θεοδριμύστηριμυθῆσοισιφτοκροθῶδεμολητοκράτακ-
χήμενοκιχλεπικοσσοφιοπποπεριστεράελεκτριπυ-
νοπτοκεφαλλοκιγκλοπελιολάγυλοφῆραϊοδόφθ-
ετράγῶνποπτεριγωνος (ἰδί κωμ.) ὄνομασία ἐδέ-
σματος ἀποτελουμένου ἐξ ἰχθύων, κρεάτων, πτηνῶν
καὶ διαφόρων καρυκευμάτων : Ἀριστφ. Ἐκκλ.1169
[κτ. Διδρόθ. Μετῆκε].

λοπαδοφασπητής (ἰδί [λοπάς, φασῶ] ὁ οἰνεῖ
φυσῶν τὰς λοπάδας, λσίμαργος, ἀζηφάγος ἐπὶ
τοῦ διαδοήτου γαστριμάργου ἀληθοῦ Δωριώ-
νος : Μνήσιμ.10 καὶ τῆς νυκτὸς ἔσται Δωριῶν
ἔνδον παρ' ἡμῖν λοπαδοφασπητής.

λοπάς-ας (ἢ) [λέπαι] νεός. πῆλινον ἐπιτρα-
πέσιον ἀδοθές καὶ ἀνοκτιόν σκευῶν, ἐν ᾧ παρατε-
θεοτὸ τροφῆ, φαγητῶν, γασθάρα, πιατέλλα : Ἀριστφ.
Ἰνπ.1034 κνηθόν . . . τὰς λοπάδας καὶ τὰς νη-
σούς διαλεγειων, αὐτ.Σφ.511, Μέν.Σαρμ.150, Διοσκ.2,
142· || μαγειρικὸν σκεῦός : Γαλ.6,653· 2) τὸ
τήγανον Ἡσ. ἐλοπάς, τὸ τήγανον. Συρακοσίοις :
Ἀρχέδικ.24 τὰς λοπάδας ἐπιθεῖς ἐπὶ τὸ πῦρ·
ἄφθόν τὸν ἰχθύν ἀποαδίδωμι· ὄμ. μαγειρικὸν σκεῦός

διαφόρων τοῦ τήγανου:Εὐθουλ.109 λοπάς παφλάζει
βαρβάρω λαλήματι· πηθῶσι δ' ἰχθύς ἐν μέσοισι
τήγανόσι, Πλάτ.Κωμ.173,12 οὐδὲ λοπάς κακόν
ἔστιν ἀπάρ το τήγανον ἄμεινον· 3) π. κωμ. ἡ
σορός : Θεόπομπ.Κωμ.92· 4) εἶδος νόσου τῶν

δένδρων κ. ἰδ. τῆς ἐλαίας : Θεόφρ.Φ1 4,14,3· || ἄ-
σθενεία ἐπιφοροῦσα σφῖν τῶν ριζῶν τῆς συκῆς :
αὐτ.5· 5) εἶδος ὄστρακοδέρμου : Θεόφρ.Φ1 4,
6,7 λοπάς [ἰδ.φρ. ἀντὶ λέπακι], Λοικ· Ὀν.47, 670
καταφυγὴν κρέα λοπάδας ῥυμουρὶς ἰχθύσι, Γαλ.4,670
δοστρα καὶ λοπάδας.

λοπητός (ἰδί [λοπῶ] ἡ πηλοδός καθ' ἣν λοπῶσι
τὰ δένδρα, ὅταν ὁ φλοιὸς τῶν ξενόδρων φρουσκό-
νη καὶ ξεφλοοῦξεται ἐκλοκα : Θεόφρ.Φ1 5,1.)

λοπία (τὰ) δημ. συνήθ. μτ. τοῦ φασόλια ὁ καρ-
πὸς τοῦ φυτοῦ φασόλιος ὁ κόνιος.

λοπιδίων (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ λοπίς βλλ.3) :
λοπιδία παντοδῶπα ἀπ' ἀνδριάντων.

λοπιζ [λοπός] ἀραρά τὸν λοπόν, τὸν φλοῖον, ξε-
φλοοῦδι(κ) Ἡσ. ἐλοπιζαί λαμποῦναι ἡ λεπιδῶ-
σαι| μτ. ὄφρ. λεπιζ, ἀπαραρτιομένης ὑπὸ τοῦ
·Φώτ.τ' κ. παθ. : Θεόφρ.Φ1 3,13, αὐτ.4.

λοπιμοσ (ον [λοπῶ] μγν. ὄν δύνασται τις τὰ ἐκ-
λεπία, ὁ εὐκόλως ἐκλεπιζόμενος, εὐκόλοζεφλοῦ-
διστος, ἐπὶ καρμῶν ἐχόντων φλοῖον ἡ ἐπιδερμιδα
καὶ οὐχὶ κέλυφος : Νικ.ἀπ.76 λόπιμον κάρυον.

λοπίς-ιδός (ἢ) λεπίς, φλοιός, φλοῖδα : Ἀριστφ.
Σφ.790 ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μὲν κεστρέων,
Νικ.Θηρ.154, αὐτ. Ἰ.Αλεξ.467· 2) λοπίς σιδηρὰ
σιδηρὰ περὴν πρὸς αὐγκράτησιν τῆς βαλάνου
ἐν τῇ οικείᾳ θέσει : Ἀλν.Γακτ.20,3· 3) τμήμα ἄ-
κροβάσεως : Ἐπιγρ.· 4) Ἐπιγρ ἡ λοπίς βλλ.11.

λοπιμασ-ατος (τὸ) [λοπιζω] λεξ. λοπάς, λέπυρον·
Φώτ., Εὐστ.1863,51.

λοπίς (ἰδί [λέπαι] ἡ λόπος ὁ φλοιός, ἡ φλοῖδα,
τὸ σάφη) : Ὀδ.Τ 233 κρομύσιο λοπόν· 2) δέρ-
μα, δορά : Ἰνπ. Ἀρθρ.33 λοπάς δέρματος [τὸ ἐξώ-
τατον μέρος τεμαχίον δέρματος, ἀντίθ. αὐτό τὸ
δέρμα]· 3) ἡ ἐκλείσις τῆς ἐπιδερμιδος μετὰ
τὴν ἀσθένειαν : Ἰνπ. Ἐπιδ.2,17.

λοποτία (ἢ) δημ. κ. λοποπιτία τὸ ποῦδες φυτόν
χρησοδίων βλλ., τὸ λεῦκον.

λοπουρίαν (ἢ) δημ. τὸ ἀειθαλές δένδρον ἐλαίο-
πρινος ὁ δούφυλλος.

λοπό-άω [λοπάς] ἀποβάλλω τὸν λοπόν, τὸν
φλοῖον, λεπιζομαι, ξεφλοοῦδι(κ)μαι, ἐπὶ τῶν δένδρων
ἄτινα κατὰ τὸ ἔαρ ἔνεκα τῆς ἀφθονίας τοῦ χυ-
μοῦ ἐκλεπιζονται εὐκόλως : Θεόφρ.Φ1 3,5,1, αὐτ.5,
1,· 2) ἐπὶ σκεῦον, ἠσπομαι εἰς τὴν ρίζαν· Θεόφρ.Φ
Αἰτ.5,99 εἰτὲ δὲ συκῆ καὶ νόσημα τὸ συμβαίνει πε-
ρὶ τὰς ρίζας καὶ μικρὸν ἐπάνω, ὁ καλοῦσι λοπᾶν·
τοῦτο δὲ οἶον μύδησις τῆς ἐστί τῶν ριζῶν διὰ
τὴν πολυδύριαν· 3) ρημστ. π. λοπητός.

λορανοδίτης (ἰδί νεός. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν θειοαρ-
σενικάδές ἄλας τοῦ θαλλοῦ.

λόρδα (ἢ) δημ. ἰαχυρὰ, μεγάλη πεινά, ἰδ. ἐν φρ.
(μὲ) κόβει λόρδα [πενῶ ὑπερβολικῶς ἡ στεροσύνη
τῶν πρὸς διατροφήν ἀναγκαίων].

λορδῶν [λορδῶ] βλλ. : Ἰνπ. Ἀρθρ.46.

λορδός-ἡ-όν ὁ κυρτός πρὸς τὰ πρόσω τοσοῦ-
τον, ὅστε τὸ στήθος ἐξέχον ἢ ἀποτελῆ κύρτωσις,
ἀντίθ. κυφός : Ἰνπ. Ἀμ.16, αὐτ. Ἀρθρ.48, Ἀριστλ.
Ζῳ170b,18 πρὸλ. λορδῶ.

λορδοῦς (ἰδί [ἀγγλ.] νεός. κ. δημ., θηλ. καιδῆ
τίτλος εὐγενείας ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ Βουλή τῶν λόρ-
δων [τὸ ἔτερον τῶν νομοθετικῶν σωμάτων ἐν Ἀγ-
γλίᾳ], -λόρδος καγκελάριος [ὁ ἀνώτατος ἐφορὸς
τῆς δικαιοσύνης καὶ μέλος ἀπάντων τῶν δικαστη-
ρίων, ἐκκληρῶν καὶ καθήκοντα ὑπουργοῦ τῆς Δι-
καιosuνης καὶ προέδρου τῆς ἀνω Βουλῆς], -λόρ-
δος δήμαρχος [τίτλος τοῦ δημάρχου ὀρμαμένων
πόλεων τῆς Ἀγγλίας].

λορδῶ-τω (λορδός) ὡς οὐδ. κάμπτομαι ὑπίως, κυρτῶ ἑμαυτὸν πρὸς τὰ πρῶτα, κορδῶν τὸ σῶμα μου οὕτως, ὥστε ν' ἐξέχη τὸ στήθος καὶ ἡ κοιλία πορὸς τὰ ἔμπροσθ' ἢ ἀποτελῆ κύρτωμα : ἴππ. Ἀρθρ.46, Μνησίου.4,55 πνεύη, σκιρτῶ. λορδοί, κεντεί [βινεϊ] κ. ποδ. : ἴππ. Ἀρθρ.48, Πρωκ.Μυστ.9 λορδομένη τε καὶ τὰ ὅσια ἀποκεντῶσα τοῖς διαίπειραν αὐτῆς ἔχουσιν ὄν. ἐν αἰσχρο. σημ. : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.10 λορδομένων. σωματῶν 2) ρηματ. π. λόρδωμα, λῶρδων, λῶρδωσις, λορδῶτός.

Λορδῶμα-ατος (ἴδ) (λορδῶ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λορδῶ, τὸ πρὸς τὰ πρῶτα κύρτωμα τοῦ σώματος : ἴππ.Μοχλ.38, αὐτ. Ἀρθρ.48.

λῶρδων-ωνος (ἴδ) (λορδῶ) ὡς κύρ. ὄν. ὁ δαίμων τῆς αἰσχρῶς λορδῶσεως : Πλάτ.Κωμ.174,17 Λῶρδων ὄντων, Κυδῶσα τριῶδολον.

Λορδῶσις-εως (ἴδ) (λορδῶ) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ πρῶτα κύρτωσις τῆς ὄσφυϊκῆς μοίρας τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀντίθ. κύφωσις : ἴππ. Ἀρθρ.48, Γαλ.18 II, 493 ὄμ. κ. ἐν αἰσχρο. σημ. : Σχολ. Θεοκρ.5,43 ἥ νεώτ. ἱατρ. ἡ ὑπερβολικὴ πρὸς τὰ πρῶτα κύρτωσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἐξ ὅου κοιλανσις τῆς ράχews καὶ κλίσις τοῦ ὄνω μέρους τοῦ σώματος πρὸς τὰ ὅσια.

λορικουλος (ἴδ) νεώτ. ζφωλ. γένος φπιτακῶν τῆς ὄρσιγεν. τῶν φπιτακιδῶν.

λοσιόν (ἴδ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἄρωματικὸν ὕδωρ πρὸς πλύσιν τῆς κεφαλῆς ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος.

λοσοφάνη (ἴδ) νεώτ. φαρμακ. λευκὴ κρυσταλλικὴ κόνις ἐν χρῆσει ὡς ἀντισηπτικὸν καὶ στυπτικὸν φάρμακον ἐπὶ δερματικῶν παθήσεων.

λοσσανίνης (ἴδ) νεώτ. ἔνυδρον ὄρυκτον ὄρσειον ὄλας τοῦ σιδήρου μετὰ θεικοῦ μολβδίου.

λοστός (ἴδ) δημ. σιδηροῦς μοχλὸς πρὸς μετακίνησιν βαρῶν ἢ ἀπόσπασιν βραχῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους. ἥ μακρὰ κυλιθρική σιδηρὰ ράβδος αἰχμηρὰ κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον πρὸς διανοίξιν ὀπῶν ἐς πετρῶματα κατὰ τὴν κατασκευὴν ὑπονόμεων.

λοστρόμος (ἴδ) (ἴταλ.) δημ.κ. νοστρόμος, ἴδ. ἔμπορικὸν πλοῖον, ὁ πρῶτος ἐν πολεμικοῖς, ὁ ναυκλικῶς ἐν ἔμπορικοῖς πλοῖος : **λοστρόμος** τῆς βάρδιας (ἔμπειρος ναύκληρος ἐκτέλεσθ' ὑπηρεσίαν τριτοῦ πλοιάρχου εἰς Ἰστιοφόροι), Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 52,19 μέσ' στ' ἀνοιχτὰ τὰ πέλαγα ὀ λοστρόμοι τὰ βλέπουν . . σὰ γλάροι να περνῶνε ἴνι καράβια).

λοταρία (ἴδ) (ἴταλ.) ἄ, μπαλόκκια, τυχηρὸν παιγνίδιον ἐνεργοῦμενον δι' ἐξαγωγῆς ἐναριθμῶν κλήρων ἢ πεσσῶν ἐκ σακκιδίου ἢ κυτίου, ὅπου ἔχει ὁ προτείνων τὸ παιγνίδιον (λοταρῆ)τῆς καὶ ἐξ ὅου ἐπὶ καταβολῆ τμήματος ἐξάγει ὁ παίκτης ἀριθμόν, ὅστις ἐν εἶναι τῆς σειράς (λ.χ.20, 30 ἢ 40 κλπ.) ἢν ὁ παίκτης ὄρισε, κερδίζει οὗτος τὸ ὀριζόμενον ὡς βραβεῖον ἀντικείμενον, συνήθ. ἐδώδιμον ἢ χρηματικὸν ποσόν : **ἔχασα ἑκάτο δραχμῶς στή λοταρία γιά μία συναγρίδα** 2) πᾶν εἶδος μικροῦ λαχείου, ἄ. λῶτορις : **ἔβαλαν ἕνα ρολοῦ τὸ τοῖχου στή λοταρία**, - τὸ κέρδιον (ἢ μὴ πῆσει) στή λοταρία.

λοταρ(ι)τῆς (ἴδ) δημ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ νὰ διενεργῆ πρὸς ἴδιον ὄφελος λοταρίων βλλ.1) : ἡ ἄστυνομία καταδικαίει τοὺς λοταρτῆδες.

λότζα (ἴδ) (ἴταλ.) μον. κ. δημ. κ. λόντζα ὑπόστεγον παράπηγμα ἀλοφράκτων ἐν μέρει ἢ ἐξ ὄλου συνήθ. κυκλικὸν ἢ πολυγώνον, κίσιον : Ἀραβ.Μεθ. Χαλλ.1,167 τὸν ἔφερον εἰς μίαν λόντζαν μέσα εἰς τὸ περιβόλιον 2) δημ. θεωρεῖται θεάτρον.

λότας (ἴδ) (ἴταλ.) δημ. λαχεῖον, τυχηρὸν παιγνίδιον, λοταρία : **ἐπαίξε - τὰ κέρδιση σὺ λότο**.

λουβί (ἴδ) δημ. κ. λουβίδι ὁ λοβός, τὸ περικάλυμμα τῶν ὄσπριων 2) ὁ κορπὸς τῆς λουβιάς.

λουβιά (ἴδ) δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν φασίολος ὁ μικρανθής ἥ || τὸ ποῦδες φυτὸν φασίολος ὁ ἐπιμήκης 2) τὸ ποῦδες φυτὸν ὄλοχος ὁ λοβός.

λουβιάδα δημ. κ. λωδιάζω, ὄσρ. (ἐ)λουθιάσα ἢ (ἐ)λουθίασα, προσβάλλομαι ἢ πάσχω ἐκ λῶδης.

λουδιάρης-α-ικο δημ. κ. λωδιάρης ὁ κλεπρός.

λουβιδί (ἴδ) δημ. τὸ λουβί βλλ.11.

λουβιον (ἴδ) γλωσσ. ὄλοχος βλλ.Α. Κορ. Ἀτ.4Α,295.

λουβουθιά (ἴδ) δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν χρονοπιδιον βλλ. τὸ λευκόν.

λουγγαῶδλα (ἴδ) (ἴταλ.) δημ. ἡ ἐπὶ μακρότατον ὀδοντα διατήρησις τῶν αὐτῶν προσόδων εἰς πλοῖον πλαγιόδρομον ἐν ὠκεανῷ ὑπὸ σταθεροῦς ἀνέμου.

λουθουνοκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πόλιν Λουθύνου (Λυών), ὁ ἐκ Λουγδοῦνου προερχόμενος : **λουθουνοκὴ** λάνθης λειθικός τύπος ἡλεκτρικοῦ συμπυκνωτοῦ.

λουθουνόσιος ἢ νεώτ. ὁ λουγδοῦνοκός βλλ. ἴδ. ὁ εἶδ. **λουθουνόσιος** (ἢ **λουθουνοκός**) κώδιξ ἱπολύτιμὸν ἢ χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τῆς Λυών, ἴδ. ὡς περιέχων λατινικὴν μετάφρασιν τῆς Πεντατεύχου).

λουθουκ (ἴδ) δημ. εἶδος ὀξυτερκοῦς σαρκοφάγου ζφου, τσακάλι.

λουθουγία (ἴδ) νεώτ. γένος μυρτώδων φυτῶν.

λουθουθιγία (ἴδ) νεώτ. ὄρυκτολ ὄρυκτὸν θορικόν ὄλας τοῦ μαγνησίου καὶ σιδήρου.

λουθίος βαθμίδ (ἴδ) νεώτ. γεωλ. ἡ νεώτερα τῶν πέντε βαθμίδων εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἠώκαινος ὑποδιπλασις τῆς τριτογενούς διαπλάσεως τοῦ καινοζῶικοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων τῆς γῆς.

λουθῶλιος βαθμίδ (ἴδ) νεώτ. γεωλ. ἡ τρίτη κατὰ σειρᾶν ἐκ τῶν τεσσάρων βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα σιλουρίας ὑποδιπλασις τοῦ παλαιozoϊκοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων τῆς γῆς.

λουθουβικιον (ἴδ) νεώτ. ἡ λουζιζων χροσῶν γαλλικὸν νόμισμα κοπὴν τὸ πρῶτον τὸ 1640 ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ' καὶ ἔχον κατὰ καιροῦς διάφορα βάρη καὶ ἀξίας· πρβλ. ναπολεόν, εἰκοσάφραγκον.

λουθουβικισ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον ἥ || τὸ οὐδ. **λουδοβικισιον** ὡς οὐσ. βλλ. 2) νεώτ. ἱατρ. **λουδοβικισιον** κυνάγχη λιαν πολυσωματικῆς φλέγγων τοῦ ἐδάφους τοῦ στόματος ἐπιπέδων ἀπότομον καὶ ἐντονον ἐξοίδησιν τῆς ὑπὲρ τὸ ὕπειδες ὄσπουν χώρας, δυσχεραίνει ἀναπνοῆς καὶ βαρῶτα γενικά φαινόμενα, ἀνευ διαπύσεως.

λουδοστρόφος γλωσσ. ἐπιστάτης, γυμναστικῆς μονομάχων.

λουέα, παρατ. ἐλοῦεον ἐπ. ἀντὶ λοέω, λούω βλλ. : Ὑμν.Δῆμ.289.

λουῆα (ἴδ) δημ. κ. λούτζα ἢ λῶτζα κ. λῶτζα εἶδος ἀλλάντους ἐκ χοιρείου φιλέτου βλλ. παρασκευασθένου εἰς πλείστα νήσουσ τοῦ Αἰγαίου.

λουῆα δημ. τ. τοῦ λοῦθα βλλ. 2) μψ. ἐλέγγα, ἐπιτιμῶ σφοδρῶς, ὕβριστικῶς : τὸν ἐλοῦσε πατόκορφα.

λουθηρνανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Γερμανὸν θρησκευτικὸν μεταρρυθμιστὴν Λουθήρον, ὁ ἀνοσφεράμενος εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν δόγμα τοῦ Λουθήρου : **λουθηρνανικὴ ἐκκλησία** (ἴδ) ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Λουθήρου προεβδούσαι.

λουθηρνανός-ή-όν νεώτ. κ. **λουθηρνανός** βλλ. ἥ || τὸ ἀρα. κ. θηλ. **λουθηρνανός-ή** ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ λουθηρνανικοῦ δόγματος.

λουθουνοκρε (ἴδ) δημ. δοσιθῆν, γιόθος.

λουζία (ἴδ) δημ. τὸ θαμνώδες φυτὸν λιπία ἑλλ. ἢ χρισσομα.

λουζίζιον (ἴδ) νεώτ. κ. δημ. λουδοβικισιον βλλ.

λοθκα ἴσ. κρέφθημα ἐξ ἀλφίτων, ὡς Καθκωνες.

Λουκανίδια [ο] νεώτ. οίκου, κολεοπτέρων φυλοκόκρων εντόμων.

Λουκάνικο(ν) [λατ.] δημ. είδος μικρού και λεπτού αλλάντιος, τó σουτζούκι : παροιμ. *πέρασε ó καιρός που δέναν του δέναν σκυλλους με τά λουκάνικα* [ή έποχή τής αφθονίας, τών ευκόλων έπιτυχιών ή τής εύθους εύνοιας τών ανθρώπων].

Λουκανός [ο] νεώτ. ζωολ. κ. λουκανός γένος κολεοπτέρων λουκανιδών εντόμων.

Λουκέτο [τό] [ιταλ.] δημ. είδος άφαιρετού κλείθρου θυρών, κιβωτίων κτγ. || φρ. του *'θαλε τό λουκέτο στό στόμα* [του έπέβαλε σιωπήν].

Λούκι [τό] [τουρκ.] δημ. ύδροσωλήν, σωλήν, κούκιγ'. 2) στενον αύλακωτών κιλωμα επί εύλου ή μετάλλου, αύλάκι 3) είδ. τυπογρ. έκαστον τών μεταλλικών τεμαχίων τών χρησιμοποιουμένων προς σφίγγιν τής φόρμας έν τώ πειστηριώ.

Λουκίνα [ή] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τής οίκου. τών καρδιδιών.

Λουκιόπερη [ή] νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων άκανοπερυγίων περικιδών [χθυστ].

Λούκος [ο] [λατ.] μτγν. άλσος : Πλωτ.Ρωμ.20 τά δ' άλση λούκους όνομάζουσιν.

Λουκούλια [ή] νεώτ. βοταν. γένος έρυθροδανοειδών φαρμακευτικών και κοσμητικών φυτών.

Λουκούλλιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό πολυτελής, άφθονος και ποικίλος, επί εστιάζσεων [ή λ. έκ του Ρωμίου Λουκούλλου, ό του Λουκούλλου : λουκούλλειον γεύμα [πολυτελής, πλουσιάζατον και χορταστικόν]' 2) τό ούδ. κτ. πληθ. λουκούλλεια ως ούς. άγώνες προς τήν του Λουκούλλου : Πλούτ.Λουκ.23 λουκούλλεια γε ήγον επί τμή τού άνδρός [αί πόλεις].

Λουκούμια [ή] νεώτ. ένοση σαποσαειδών φυτών. **Λουκουμάς** [ο] [τουρκ.] δημ. είδος κοινού μικρού γλυκίσματος παρασκευαζόμενου έξ άραιάς ζύμης είς βάλλους έφθους έντός ζέοντος έλαιου και έπαλειφομένου είτα διά μέλιτος.

Λουκουματζής [ο] δημ. ό κατασκευαστής και πωλητής λουκουμάδων βλλ.

Λουκουματζίκιο [τό] δημ. τό καταστημα, ένθα κατασκευάζονται και πωλούνται λουκουμάδες.

Λουκούμι [τό] [τουρκ.] δημ. είδος κοινού μικρού γλυκίσματος παρασκευαζόμενου έξ μελιγματο σιροπιού σακχάρους μενά πολτοποιηθέντος άμύλου : Λουκούμια Σύρου, Λουκούμια άμυγδάλου' 2) μτφ. επί παντός πράγματος έχοντος ιδιότητα παρεμφερής προς τας του λουκουμιού : κρέας λουκούμι [τό τρυφερόν και εύγευστον], - πεπόνι λουκούμι' 3) όμ. μτφ. έν φρ. μου *'ρβε λουκούμι* [έπικαίραως, εύαρέστως δι' έμέ επίλθε τί].

Λουκούμνω-ωνος [ο] [λατ.] νεώτ. τίτλος άρχοντος, δυνάστου παρ' Ετρούσκους.

Λουκούντιος [ο] [λατ.] μτγν. είδος πλακοέντου : Χρύσ.Τιαν.π.Αθην.14,64D λούκούντιο, άργυροτρίφημα, . . και όρις[τι] πλακούς.

Λουλακός-η-ο δημ. ό έχων τό χρώμα του λουλακιού ή βεθαμμένος με λουλακι βλλ.

Λουλακι [τό] δημ. τό Ινδικόν βλλ.

Λουλακιάζω δημ. έμβαπτίζω ύφασματα ή ένδύματα, [δ. λευκά, έντός διαλύματος λουλακιού προς άπόκτησιν έλαφρούς κυανής χροιάς : λουλακιάσε τά ρούχα.

Λοπλάκιον [τό] μτγν. είδος φυτού, έξ ου έξήχου χρωστική ούσια' Ίω.Λυδ.Μην.1,21 εισατίδος βότανης, ή παρά τοίς πολλοίς λουλάκιον λέγεται.

Λουλακός-ιά-ύ δημ. ό έχων τό χρώμα του λουλακιού βλλ., ό κυανός, ό άνοιχτός γαλάζιος' || τό ούδ. λουλακί ως ούς. χρώμα όμοιον προς τό του λουλακιού, τό κυανρόν, τό άνοιχτό γαλάζιο χρώμα' πρβλ. βυσσινύ.

Λουλάς [ο] [τουρκ.] δημ. ή πηλίνη έστία του ναργιλέ έν ή τίθειναι ό κανός και οι άνθρακες' || ή έστία τής σύριγγος δι' ής καννίζεται τό όπιον και τό χασίς : λ.τραγ. ό λουλάς και τό χασίσι | μ' έφερε σ' αυτή τήν κρίση' 2) τό κοίλον μέρος τής καννοσύριγγος ή του τσιμποκιού ένθα τίθεται ό κανός.

Λουλουδάκι [τό] δημ. ύποκορ. του λουλούδι, μικρόν άνθος, άνθύλλιον, άνθάκι' 2) μτφ. κτ. άντίφραση, επί προσ., αλοχρός, άνθήβιος : σου είναι ένα λουλουδάκι' 3) τό ποώδες φυτόν σιληνή ή έγχροός.' || λουλουδάκι ή λουλούδι του Άγίου Γεωργίου τό ποώδες φυτόν χαρμαίηλον τό κρινόν, τό χαμομήλι.

Λουλουδάτος-η-ο δημ. επί ύφασμάτων, ό έχων έντυπα ή ένυφασμένα σχήματα άνθέων.

Λουλουδιένιος-ια-ιο δημ. κ. λουλουδιένιος-η-ο ό όμοιάζων προς λουλούδι ή ό κατασκευασμένος από λουλουδια, ό δυνθινός.

Λουλούδι [τό] μον. κ. δημ. κ. λειούδι κ. λαύλουδο άνθος : Ερωτόκρ.5,1107 σαν τό λουλούδι π' όμοφο παρ' άλλ' ή φύση κάνει, | κι έρβ' άνεμοσ. με τή χιονιά να τό φυγομαρνή, Σολωμ. Έθν.Υμ.86 μέσ' στα χόρτα, στα λουλούδια | τό ποτήρι δέν βαστώ, άύτ.Κρητ.22,28, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 14,4, Γρυν.Σκ.Τεpp.93,4' 2) μτφ. επί παντός έκλεκτού, όγάλίστου, κόσμημα, στολίδι : δ.τραγ. λουλούδι τής Μονεβασιάς και κάστρο τής Αθήνας' 3) λουλούδι τής άγιας Άννας τό ποώδες φυτόν βατράχιον τό σπρωιερσιανόν || λουλούδι ή λουλουδάκι του άγίου Γεωργίου τό ποώδες φυτόν χαρμαίηλον τό κρινόν' || λουλούδι κόκκινο τά ζιζάνιον και κοσμητικόν φυτόν νερόκρόνον τό άρουραϊόν' || λουλούδι του Μάη τό πολυετές φυτόν στατική ή κολπάδης' || λουλούδι του ύθρανου τό ποώδες φυτόν άναγαλλίς ή κυανή.

Λουλουδάκι [ή] δημ. τό δένδρον φευδομέλια ή Αζεδαράχη.

Λουλουδίζω δημ. κ. λουλουδιζώ, άδρ. έίλουλουδί(α)σω, μτφ. παρκ. λουλουδι(α)σμένος, άμτφ. άνθώ, θάλλω : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15,3' σα λουλουδι' ή γή τώρα τήν άνοιξη' 2) μτφ. εύρισκομαι εις άνθηρόν καταστασιν, άκμάζω' 3) μτφ. συντελώ εις τήν άνθησιν, τό λουλουδισμα, κάνω κάτι να λουλουδίσω' 4) ρηματ. π. λουλουδισμα, λουλουδιστός.

Λουλουδισμα [τό] [λουλουδιζω] δημ. ή άνθησισ' 2) μτφ. ή θαλερότης, ή άκμή.

Λουλουδιστός-ή-ο δημ. ό άνθηστός βλλ.

Λούλουδο [τό] μον. κ. δημ. τό λουλούδι βλλ. : Ερωτόκρ.2,266 γεμάτ' άθους δεντρώ και λούλουδα του κάρμου, δ.φρ. τή θάλασσα με τά κούματα, - τόν κάρμο με τά λούλουδα, τόν ούρανόν με τ' άστρα, Σολωμ.Δέ Μ' άγαπήσι' όσα λούλουδα είν' τό Μάη | μασημένα έρωτηθήκαν.

Λουλουδόχορτο [τό] δημ. τό ποώδες φυτόν άνθεμής ή ξενική.

Λουλουδάω δημ. κ. λουλουδάω λουλουδιζω.

Λουμα-ατος [τό] [ισαύ] έπιγρ. κ. άρχ. λες κ. μον. ρεζομ, ροή, ριάς : Έλλ.Επιγρ.άμ.903,2' 2) μον. λουτρών, βαλανείων : ΨΚωδ.242,8 [έκδ. Preg.] αύτ.283,4' 3) 'Ισα. «λουματ' τά τών πισσομένων κριθών άχυρα. Κύπριοι'.

Λουμα άντ. αντί λουμαί βλλ. : Ξεν.ΚΠ 1,3,11 λέγοιμ άν ότι λουται.

Λουμακας [τό] δημ. επί εφάθων, ό ύψηλός και συμμέτρος σωματικής διαπάθσεως, λεβέντης, παλληκάρι.

Λοθμιν [τό άιλ.] [λατ.] νεώτ. φυσ. φωτομετρική μονάς προς μέτρησην τής φωτεινής ρύσεως.

Λουμανάριον [τό] [λατ.] νάπη, θυρίς, παράθυρον.

Λουμινάλη (ή) νεώτ. φαρμακ. λευκή κρυσταλλική κόνις παρεχομένη ως ύπνωτικών καταπραυντικών και αντίσπασμωδικών φάρμακων, ά. φαινολαιθυλομυλολουριόρα.

Λουμινάλη [ιταλ.] δημ. έλλυχνιον. θρυαλλίς, ίδ. μικρά διερχομένη διά του κέντρου μικρού δισκου εκ χαρτιούου, δι' ου στηρίζεται επί της καν- δληθρας' **2)** ό κάλυψ του φυτού βαλλωτή ή κρατηροφάρος, έν χρήσει ως έλλυχνιον.

Λούμης γλωσσ. τό λάπατον.

Λουμπάρδα (ή) δημ. κ. λουθάρδα ή βομβάρδα.

Λούμπαρδο [τό] δημ. τό ποώδες και ζιζάνιον φυτόν κίρσιον τό άστρωτόν.

Λουμινάρι (τό) δημ. Λουμινάρι βλλ.

Λουμνούνας (ό) δημ. κ. Λουμνούνη [τό] ή ά- κροχορδών, ή κρεατοελία.

Λουμνούναζω δημ. έχω πολλές άκροχορδό- νας κ. κτ. έπέκτ. μελανά, σαρκώδη εξανθήματα, βγάνω, κρεατοελιές ή σπιρδιά μαύρα άποικτώ, γε- μιλώ σπιρδιά : Λουμνούνασε τό πρόσωπο του.

Λουμπρικιά [οι] νεώτ. ζωολ. οικογέν. όλιγο- χαίτων δακτυλιοσκαλήκων.

Λουμπρίκιολος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος δακτυ- λιοσκαλήκων.

Λουβάδα (ή) [ιταλ.] δημ., ναυτ. είδος κυρτότη- τος τών γραμμών του σκάφους, πρβλ. σιμότης.

Λουναρία (ή) νεώτ. γένος σταυραντων φυτών.

Λουνιτής (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν φωσ- φορικόν άλας του χαλκού.

Λουνών 'Ησ. ελαμπρόνα.

Λούνω δημ. αντί λούψω, λούω βλλ.

Λούξ (τό, άκλιτ.) [λατ.] νεώτ. κ. δημ. μονάς με- τρήσεως του μεγέθους του φωτισμού φωτισόμε- νης έπιφανείας' **2)** ή πολυτέλεια, ή χλιδή : ταξι- δεύει πάντα σε καμπίνα λούξ.

Λουζοβρόν [τό] νεώτ. φυσ. είδοκόν φωτό- μετρον, δι' ου προσδιορίζεται ή εις λαύξ έντασις του φωτισμού φωτισόμενης έπιφανείας.

Λούπα (ή) [λατ.] μγν. λύκαινα και έταιρα, πόρνη : Πλούτ. Ρωμ. 4 Λούπας γάρ εκάλουν οι Λα- τίνου τών τε θηρών τας λύκαινας και τών γυ- ναϊκών τας έταιρούσας, Ευστ. 'Οδ. 196), ή λύκαινα ή παρά 'Ιταλιώταις Λούπα δ δη όνομα μετρί- κται άστεύεις εις έταιρίδων προσηγορίαν.

Λούπα (ή) [γαλλ.] νεώτ. άμφικυρτος μεγεθυντι- κός φακός χρησιμεύων ως άπλοών μικροσκοπίου.

Λουπερίδαι [οι] νεώτ. ζωολ. οικογέν. φυτοφα- γων κολεοπτέρων έντόμων.

Λούπης (ό) μγν., μον. κ. δημ. τό άρπακτιδών πτηνών ίκτινος : 'Ηρωιδων. Επιμερ. 46, 'Ιερουκλ. 'Αστ. 257, 'Αχη. 'Ονειροκρ. 29) **έναν τις διτι κατέσχε Λούπην και έσφαξεν αυτόν.**

Λουπινάρι [τό] δημ. ά. Λουμινάρι, τό ποώδες φυτόν θέρμος ό λευκός και ό καρπός αυτού.

Λουπινάριά (ή) δημ. τό Λουμινάρι βλλ.

Λουπίνι (τό) δημ. Λουμινάρι βλλ.

Λουπινιά (ή) δημ. τό φυτόν Λουμινάρι βλλ.

Λουπινιή (ή) νεώτ. χημ. άλκαλοειδές του φυ- τού θέρμου του λευκού παρουσιάζομενον υπό μορφήν λευκής κόνεως.

Λούπινο [τό] νεώτ. κ. δημ. κ. Λούπινος [ό] τό φυτόν θέρμος βλλ. ό λευκός κ. ό καρπός αυτού.

Λουπουλίνη (ή) νεώτ. χημ. ή λυκισιλή κητηνή ρητινώδης, άρωματική και πικρά κόνις έν χρήσει ως τονωτικό του στομάχου και άνησπορρυσιακόν κατά τών σπερματορροιών και τών όνειρώξεων.

Λούπινης γλωσσ. τό άρπακτιδών πτηνών ίκτινος.

Λούρα (ή) δημ. μεγεθ. του λουρι, μέγας λιάς, μέγας λουρί' **2)** μτφ. λεπτός και εύθδς βλα- στός δένδρου ή θάμνου, βέργα.

Λουράκι [τό] δημ. ύποκορ. του λουρι, μικρό λουρι.

Λουρδέω μον. λεξ. γαλιφεύω βλλ., έπιτηδέως έξασατό : Κορ. 'Ατ. 4Α. 74' || γίνομαι λουρδός βλλ., εκτρέπομαι εις άπάτας.

Λουρδιά (ή) δημ. άπάτη προς χρηματισμόν, υπαγαμονιά, υπερχωρονιά.

Λουρδός (ό) δημ. ό δι' άπατών χρηματιζόμε- νος, ό έπιτήδειος φαύλος.

Λουρι [τό] δημ. λιάς, τελομών, λωρίον : Πολίτ. 'Εκλ. Τραγ. ΚΚ 92, στ' άλλο της στριφούριαμα έσπασε τό λουρι της, - κοπήκαν τά λουριά τών παπουτιών του [οι] στενοί δερματινοι ίμάντες τών ύποδημάτων του' || στενή δερματινή ζώνη' **2)** μτφ. φρ. του έσφιξε ή του μάζωσε τά λου- ριά (τόν περιώρισε)' **3)** γεν. λωρί, ταινία : του 'όγαλή λωριά άπ' τή ράχη του' **4)** στενή και έπιμήκης λωρίς έπιφανείας τινός κ. ιδ. αγρού : ΜΜ **έτοτε δι' έσκαφάτε εκεί στήν άκρη του λουριού, | και κεινος καταμόναχος έβανε τό λουρι μπροστά (ώργωνε).**

Λουριδά (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λουριδάς (ή) δημ. λωρίς, ταινία : τής έκομε τό φόρεμα λουριδες' **2)** στενοί και έπιμήκης τμήμα έπιφανείας τινός : Κρυστ. Τραγ. Κέντημ. Μαν- τηλιού 9 ββάφεται ή κορφή και τ' όθρανού ή λου- ριά | ροδόλευκη, - έχει μιό λουριδά γής και κάνει τό χτηματά.

Λούσσην Ἦα. «κόλουρον, κολοβόν, τεθραυμαμένον. Κύπριον»: Εὐστ. Ἰλ.1246,38.

Λούσσην Ἰσό ή λευκή ρητινώδης ἐντεριώνης τῆς ἐλάτης, τὸ δαδί τοῦ ἐλάτου : Θεόδωρ. Φ13,9,7.

Λούσσην Ἰσό (λοῦσση) ὁ ἀρεσκόμενος ή συνθιζών νὸ λούσσην συγνάκις, ἐπὶ πινῶν πτηνῶν. Ἀριστλ. Ζ1 633a,29 ἰάντιθ, κονιστικὸ ή, Μάρκ. Αὐρ. 1,16 οὐκ ἐν ἄσπρη λούσσης, οὐχί φιλοκοδόμος.

Λουστιακή Ἰσό δημ. τὸ ἀντίτιμον τοῦ λουσίματος ἐν βλατανεῶ, τὸ ἐπίλουτρον.

Λουστραρίζω (ἰταλ.) δημ. λουστράρω βλλ. Ἰ ρηματ. π. λουστράρισμα.

Λουστράρισμα-ατος Ἰσό δημ. ή ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λουστραρίζω, ή διά λούστρου ἐπόλειψις, ή στίλβωσις, τὸ γυάλισμα : τὸ λουστράρισμα τῶν ἐπιπλῶν, τῶν παπουστῶν.

Λουστράριζω (ἰταλ.) δημ. κ. λουστραρίζω, ἄδρ. (ἐ)λουστράρα, κ. (ἐ)λουστράρισα, μτχ. ποθ. παρκα. λουστραρισμένος, καθιστῶ τὴ στίλβων ἐπαλείφων τοῦτο διά λούστρου, στίλβω, στίλβω, γυαλιζώ : λουστράρω τὰ ἐπιπλά - τὰ παπούστια - τὰ χαλκάματα.

Λουστράτος-η ο δημ. ὁ στίλβνός, ὁ γυαλιστερός, ὁ λουστραρισμένος.

Λουστρίζω δημ., ἄδρ. (ἐ)λουστρίσα, λουστράρω.

Λουστρίν Ἰσό (γαλλ.) δημ. κ. λουστρίνα Ἰή λεπτὸν καί ἐλαφρὸν ὕψασμα ἐκ μετάρης ή βυμβάκος, τοῦ εἶδους τῶν ἐλαφρῶν τοστῶδων βλλ.

Λουστρίν Ἰσό δημ. στίλβων βερνικωτῶν δέρμα ἢ κτ. πληθ. λουστρίνια οὐδηήματα ἐκ λουστρίνιου.

Λούστρο Ἰσό (ἰταλ.) δημ. κ. λούστρος Ἰό λιπαρὰ καί σπληνὴ ρευστὴ σκυσιασία ἐπιπιεμένη εἰς λεπτὸν στρώμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὀνικειμένου πινός πρὸς προφύλαξιν αἰτιοῦ ἀπὸ τῆς ὑγρασίας ή πρὸς στίλβωσιν καί ἐξωφασμόν, τὸ βερνίκι :

2) στίλβων ἐπιχρίσμα ἐπιφανείας πινός, βερνίκι ἢ συνεκὸ, στίλβη, σπληνότης, γυαλάδα :

3) κτ. ἐπέκτ. τὸ λουστράρισμα. 4) μτφ. ἐπὶ προσ., ἐπὶ κτήτων, ψευδὲς καί ἐπιφανειακὸν προσ., ἐπιπολαία πνευματικὴ ή κοινωνικὴ κατάρτις, ἀπατηλὴ ἐμφάνισις : ἐξῆς τὸς α χρόνια στήν Εὐρώπη καί ἤρρε μόνο ἓνα λούστρο.

Λούστρον Ἰσό (λατ.) μτγν. καθαρισμός, πάστρα : Ἰω. Αὐδ. Μην. 3,22,61,10.

Λούστρος Ἰό δημ. καθαριστής, στίλβωτῆς ὑποδημάτων 2) τὸ λούστρο βλλ.

Λουστραρίζω Ἦα. «δ πινες, ὄλισθηον».

Λουστρινή Ἰή νεώτ. χημ. ή χρωστικὴ τοῦ κρόκου τῶν ὀψῶν.

Λουτάνιον Ἰό νεώτ. χημ. τριατομικὸν στοιχεῖον ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν σπανίων γαιῶν.

Λουτοεὶλη Ἰή νεώτ. χημ. χροστικὴ οὐσία εὐρεθεσία εἰς πλείστα φυτά, ὁσον τῶν ἐχινόδοτων ἐν βοσκήν, ὁσαμοειδὲς τὸ ὄχηρον κττ.

Λουτῆα Ἰή δημ. κ. λουτῆα βλλ. 2) τὸ ποῶδες καί πολυετές φυτὸν δίκταμον τὸ λευκόν.

Λουτῆρ-ἥρος Ἰό (λοῦσση) κ. μων. κ. νεώτ. κινητὸν ή κτιστὸν ακεῦος, ἐν ᾧ λουεταί τις ή ἀφ' οὗ λουθῶν ὕδωρ ἐπιχειεῖ ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ πρὸς λούσσην, μπνίον, γούρνα : Καλλῆξ 2 λουτῆρας μεγάλοι δέκα καί κρατῆρες ἐκκοίδεκα, ΠΔ ἘΞ 30,18 πῖσσαν λουτῆρα γαλκοῦν καί βάσιν οὐτῶ γαλκῆν, ὥστε νίπτεσθαι, Μοσχ. Παραδ. η. Ἀθῆν. 5,207P

βαλανεῖον τριχλινον πυρῆας χαλκῆς ἔχον τρεις καί λουτῆρα πέντε μετρητῆς δεχόμενον, Ἐπιγρ. δακτύκος ἐκ λουτῆρων ἐπιρῶτοις 2) μων. τὸ βαπτιστήριον : Δουκάγγ.

Λουτῆριδιον Ἰό μτγν. ὑπόκορ. τοῦ λουτῆρ βλλ. : Ἦρον Πνευμ. 1,37, Διοσκ. 1,43, Πάπ.

Λουτῆριον Ἰό (λοῦσση) κ. μων., ὄρωρ. λωτῆριον ὁ λουτῆρ βλλ. : Αἰσχ. ἀπ. 366 λουτῆρια μείστια,

Ἄντιφάν. 208, Ἐπιγρ., Ἦρα κλειωτ. Πιν. 1,184 λωτῆριον, Πάπ. 2) μων. τὸ δοχεῖον ἐν ᾧ πλύνονται τὰ ποτήρια : Εὐστ. Πιν. 329,40 ζητηθῆν δὲ τὸ λουτῆριον, τὸ περιβλήμα, ἔστιν οὐδαμοῦ, ἀλλά καὶ αὐτὸ ἄφαντον καί ή λοιπὴ δὲ ἀποσκευή 3) εἶδος ποτηρίου : Ἐπιγν. ἐν τῶ τῶν ποτηρίων καταλόγῳ ψφσ. . κρουνετα . λουτῆρια.

Λουτῆριόκος Ἰό γκῶσσο, ὑπόκορ. τοῦ λουτῆρ.

Λουτῆσιος βαθύς Ἰή νεώτ. γεωλ. ή δευτέρα ἐκ τῶν πέντε βαθμίδων εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ή ἡώκαινος οὐδοπάλασις τῆς τριτογενοῦς διαπλάσεως τοῦ καινοζῶϊκού ἀθρυσ. στρωμάτων τῆς γῆς.

Λουτῆα Ἰή δημ. τὸ δένδρον κελτῆς ή νότιος.

Λουτῆϊκὸν ὄξύ Ἰό νεώτ. χημ. διττανθρακικὸν ὄξύ τῆς πυριδιλινῆς.

Λουτῆϊναι Ἰα) νεώτ. χημ. χημικὰ καί ὀργανικὰ ἐνώσεις ἔχουσαι ἰσχυρὸς βασικὸς ἰδιότητα καί ἀπαντῶσαι ἐν τῇ πύση τῶν λιθανθρακῶν κ. ἄ.

Λουτῆῶ-ᾶω μτγν. ἐφετ. τοῦ λούω βλλ., ἐπιθυμῶ νὰ λουστῶ : Λουκ. Λεξιφ. 2 κἀνῶν, τριπλασι λουτῆῶ.

Λουτῆός Ἰό δημ. τὸ ποῶδες καί πολυετές ἐξωτικὸν φυτὸν λωτῶς ὁ νότιος.

Λουτῆρ Ἰό (ἄκλ.) (γαλλ.) δημ. εἶδος μπλητῆς ἐκ δορᾶς ἐνωρίδους ἐχούσης στίλβων καί λεῖον τρίχωμα 2) εἶδος ὑφασμάτων κατασκευαζομένων κατ' ἀπομίμησιν τοῦ λουτῆρ ἐκ μετάρης, ἐρίου ή βυμβάκος καί χρυσιμωτών ἰδίως πρὸς κατασκευὴν γυναικείων ἐπενδυτῶν.

Λουτῆρ Ἰή μων. ὁ λουτῆρ, ή γούρνα τοῦ λουτροῦ : Διηγ. Ἀχιλλ. 781 πορφυροχρυσομάραρον ἐποίησεν τὴν λουτῆραν.

Λουτῆρῆς Ἰό μων. κ. δημ. κ. λουτρατζῆς, ἠθλ. λουτραρίσση, ὁ ἰδιοκτήτης, ἐπιστάτης ή ὑπάλληλος λουτρῶν, βαλανεύς.

Λουτῆρῶν-ᾶνος Ἰό μων. λουτρῶν : Θεόγνωστ. Καν. 28,26.

Λουτῆρίζωμαι μων. λούωμαι : Πρόδρ. 1,64 οὐδὲν ἴδων τοῦ λουτροῦ τὸ κατῶφλιν, καί τώρα λουτῆρικίζεταί τρίτον τὴν ἔβδομαδα.

Λουτῆρικός-ῆ ἰάν) ἄρχ. λεξ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήγων, ἀναφερόμενος ή ἀρμύζων εἰς τὸ λουτρόν : Ἦα. ἐν λ. ἔμτρολλήκυβον, Ἐπταλ. Ὀδ. Ὀ 435 κ. αὐτῆς τὸ χαλκῶμα ἐστῆσαν τὸ λουτρικὸ στή φλόγα 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. λουτρικίον) ὡς οὐσα ὀδὼν ή εἶδος ἐπενδύτου, δι' οὗ σπογγίζεταί τις μετὰ τὸ λουτρόν ἢ δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. λουτρικά ὡς οὐσα, τὸ αὐτολον τῶν κατ. ή μετὰ τὸ λουτρόν χρησιμοποιοιμῶν εἰδῶν.

Λουτῆριον Ἰό τὸ πρὸς λούσσην πινὸς χρησιμοποιοιθῆν ὕδωρ, τὸ μετὰ τὸ λουτρόν ὑπολειπθῆν ρυπαρὸν ὕδωρ, ἀπόλουτρον, ἀπόλουμα, ἀπολουσιδί : Ἀριστοφ. Ἰνπ. 1401 κἀκ τῶν βαλανεῖων πῖεταί τὸ λουτῆριον, Λουκ. Λεξιφ. 4 θέος μὴ ἐν λουτῆριφ ἀπολουσῶμεθα 2) λουτῆρ : Πάπ. λουτῆριον χαλκοῦν μέγα.

Λουτῆριός-ῆος Ἰή κ. νεώτ. ἐκάστη ἐκ τῶν δύο παρθένων, ὧν ἔργων ἦτο ὁ καθαρισμός καί ή περιποίησης τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἐξάνου τῆς Ἀθῆνας : Ἦα. «λουτῆριδεις αὶ περὶ τὸ ἔδαφος δύο παρθένων», Φώτ. «δύο κόρραι περὶ τὸ ἔδος τῆς Ἀθῆνας», ἄ. πλυτῆριδεις, ἀντιλητῆριδεις 2) κ. νεώτ. λουτῆρ ᾠα τὸ περιζῶμα ή σκελετά, ἦν ἐφερον περὶ τὴν ἄβην κατὰ τὸ λουτρόν Πουλύδ. 7,66 «τὸ περὶ τοῖς αἰδοῖσις Ἰεριζῶμα) οὐ μόνον γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, ὁπότε σὺν τοῖς γυναιξὶ λούοινο» : Θεόπομ. Κωμ. 37 τῆνδεις περιζῶσμενος ᾠαν λουτῆριδα κατὰ δεσμών ἠθης.

Λουτῆρισμα-ατος Ἰό (λουτῆρίζωμαι) μων. ή λούσις, τὸ λούσιμω : Στουδ. Θεόδ. 689 ἰεὸδ. 111.

Λουτροδάκτυκος Ἰον λουτρον, δακτυλῶ ὁ ἐν τῷ λουτρῷ φάντευθεῖς : Αἰσχ. Χο. 1071 λουτροδᾶκτυκος δ' ὦλετ Ἀγαίων πολέμαρχος ἀνήρ.

λουτροθεραπεία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή χρήση λουτρών προς θεραπευτικόν σκοπόν || είδ. ή διά μεθοδικής χρήσεως λουτρών θεραπεία τών εμψυμένων ίδίως νοσημάτων.

λουτροκάμινος (ή) (λουτρόν, κάμινος) μον. κάμινος λουτρού : Φιλίπ.2,302.Γεώδ. 311.

λουτρολογία (ή) νεώτ. ιατρ. κλάδος τής ιατρικής έχων αντικείμενον τήν μελέτην τής χρήσεως τών Ιαματρικών ηγγών προς θεραπευτικόν σκοπόν.

λουτρον(ν) (λουάτ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., π. Όμ. μ. **λουτρόν**, συνηρ. λουτρόν έν Ύμν.Δήμ.50, δωρ. λουτρόν τό ύδωρ έν ώ ή δι' αύ λούεσσι τις, ύδωρ προς λούσιν : Ή.Ξ 6 εις δ κε θερμά λουερά . . θερμήν, αύτ.Χ.444, αύτ.Σ.489 άμυροός έστι λουτρόν ώκεανός, Όδ.Θ.249, Ήσιόδ.Έργ.753, Ύμν.Δήμ.50 ούδέ χρδά βάλλετο λουτροίς, Πίνδ.Ο.12,19 θερμά Νύμφών λουερά βαστάζει, Αισχ.Ο.670 πάρεσι . . δόμοισι τοσδ' έπεικόδα, θερμά λουερά, Σοφ.Τρ.634 θερμά λουερά . . Οίγας, αύτ.ΟΚ.1599, αύτ.Άντ.120) λούσαντες άγνόν λουτρόν, Εύρ.Έκ.780 λουτρά ώχετ' ούσους' έξ άλλος, Άριστ.Φ.Νεφ.1051 πού φυχερά . . είδες Ήράκλεια λουερά, Άλεξ.9 λουτρόν έστιν, ού πότος, Ξεν.Οικ.5,9 χειμάσαι δέ πυρί άφθών και θερμούς λουτροίς πού πλείων ευμάθει ή έν χώρω τω ; Πλουτ.Ήθ.1109Β λουτρόν γε τώ αώτ' τοίς μέν ώς θερμό, τοίς δέ ώς φυχερά χυμένους ίδειν έστιν, Πολυδ.3,43 νυμφικά λουερά ή μεταφορά ύδατος δια τήν νύμφην' 2) ή έντός θερμού ή φυχερού ύδατος έμβάησις του σώματος ή ή δι' άφθώνου θερμού ή φυχερού ύδατος πλύσις αύτου προς καθαρισμόν ή θεραπευτικόν σκοπόν, τό λούσιμιο : Ήρ.6,52 τιμώναι τόν πρότερον και σίτοις και λουτροίσι, Αισχ.άν.366 λούσθαι λουτρόν, Άριστ.Φ.Λυσ.377 λουτρόν γ' ένώ παρέχω, Πλάτ.Φαιδ.115Α και σχεδόν τί πού ώρα τραπέσσαι : πρός τό λουτρόν, Ξεν.ΚΠ7,5,59 ούδαμού άνθρωποι ευχειρωτότεροι είσιν ή έν σιτίσι και ποσίσι και λουτροίς' 3) μτγν. κ. μον. τό βάντισμα : ΚΔ Έφρσ.5,26, αύτ.Τιμ.3,5 έσωσαν ήμάς δια λουτρού παλιγγενεσίας, Μηναι.3,1 Όδ.5 τών βόρβωρον τών πράξεων δάκρυον έκπλυθείσα λουερώ τώ Βαντισματός ήλιου πλείων εξέλαμφας' 4) νεώτ. κ. δημ. συνεκτ. ή έμβύθισις του σώματος έντός άμμου ή ήλύς, ή ή παρατεταμένη έκθεσις του γυμνού σώματος εις άτμούς, εις τό ήλιακόν φώς ή τόν άέρα, προς θεραπευτικόν σκοπούς, δ. άμμόλουτρον, λασπόλουτρον, άτμόλουτρον, ήλιόλουτρον, άερόλουτρον 3) νεώτ. κτ. έπέκτ. ή έν ύδατι ή άλλαις χημικαίς ούσίαις έμβάησις άντικείμενου τινός δι' ώρισμένον φρασικόν άποτέλεσμα : λουτρόν χάλυδος, - λουτρόν φωτογραφικής πλασός 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό τόπος ή τό ίδρωμα ένθα λούονται, ό λουτρόν, τό βαλανείον, ό λουτροός : Ξεν.Άθ.2,10 γυμνάσιον και λουερά, Πόπ. τά δημιασία λουερά, Πρόδρ.1,63 αύτός μικρός ούδέν είδεν του λουτρού τό κατώφλιον, Δίηγ.Άχιλλ.776 έποίησαν δέ και τό λουτρόν έρωτικόν και ώραλον, Πολίτ.Έκλ.Τραγ.120,9 μά πίστημον ήμερά, | παθ βήκη ή κόρη από λουερό κ ή νόσις από μαυρημένη, αύτ.136,3 πανέμμοστος κορίτσι, | βήγκαν τά περπατήσασουν και στό λουερό να πάνε, - οίκια μετά λουτρου,-τουρκικά - ευρωπαϊκά λουερά' || νεώτ. κ. δημ. κτ. πλθθ. τό μέρος τής θαλάσσης ένθα συνήθ. λούονται μετά τών προς χρσιν τών λουομένων οικημάτων : τά λουερά τής Γλυφάδας - τής Βουλιαγμένης' || νεώτ. κ. δημ. κτ. πλθθ. λουερά αί Ιαματρικά ηγγαί μετά τών χάριν τών άσθεών έγκαταστάσεων αύτών : τά λουερά τής Ύπάτης - τής Αϊδηφού - τών Μεθώνων' || δημ. φρ. έπιεν στα κρύα του λουτρού (διεψεύσασσον αί

έλιπδες αύτου, άπέτυχε), παροιμ. **όποιος μη στό λουερό, θά ίδρωση** (ό αναλαμβάνων δύσκολον έγχείρημα θα κοπίση πολύ)' 7) π. ποιηταίς, σπονδαί, χοαί, προσφερόμεναι εις τούς νεκρούς : Σοφ.Ήκ.84 πατρός χέοντες λουερά, αύτ.434, Εύρ.Φοίν.1667 νεκρού λουερά περιθαλειμ' έα.

λουτροπαροχή (ή) νεώτ. ό αριθμός τών λουτρών, άτινα δύναται να παράσχη άνέτως τό ύδωρ μεταλλικής τινός ηγγής επί έν εκκοισιτεράωρον.

λουτροποιός (ό) (λουτρόν, ποιού) μτγν. ό παρασκευάζων τό λουτρόν, ύπηρέτης λουτρού, όνομασία κωμωδίας του Άνδρέξιλα : Πολυδ.7,167.

λουτροποκάμισο (τό) δημ. τό ύποκάμισον όπερ φέροσιν κατά τό λουτρόν, ή λουερίς.

λουτροπολις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η πόλις έκτισμένη πλίστιον Ιαματρική ηγγής, ένθα προσέρχονται οι πάσχοντες προς λουτροθεραπείαν' || πόλις πορά θάλασσαν, λίμνην ή ποταμόν, έν ή ύπάρχουσι πολυσύστατα λουερά.

λουτροίς (ό) δημ. τό ίδρωμα ένθσ λούονται, λουτρόν, βαλανείον, λουερόν' 2) μτφ. επί λίαν θερμού οίκου, δωματίου : αύτό τό σπίτι είναι λουτροίς.

λουτρούμαι-όμαι Έπιγρ. λούομαι : παρήμην θερμοίς λουερώσασθαι Αϊδέφου.

λουτροφόρος-ον (λουτρόν, φέρω) κ. νεώτ. ό φέρων ύδωρ προς λούσιν : Παισα.2,10,4 λουτροφόρος τήν παρθένον όνομάζουσ, Πολυδ.3,43. Άρποκρ. έν λ. λουτροφόρος παίς έν Άθλίαις, παίς άρρην έγγύατα συγγενής του γαμβρού, κομίαν εις αύτόν ύδωρ εκ τής κρήνης Καλλιόρης κατά τήν ήμεραν του γάμου αύτου' || δθ. λουτροφόρος χλιδής ή γαμήλιος πομπή : Εύρ.Φοίν.348 άνωμένας δ' Ήσμηνός εκηδεύθη λουτροφόρου χλιδός' 2) κ. νεώτ. αρχαιολ. τό θηλ. λουτροφόρος ώς ούσα άγαμα κόρης ή παιδιού φερούσης ύδριαν, τίθειμενον επί του τάφου τών άγάμων' Πολυδ.8,66 κτών δ' άγάμων λουτροφόρος τώ μνηματι έπίστατο, κόρη άγγείον έχουσα ύδροφόρον ή ύδριον, Φώτ.κ.Σουίδ. έν λ. έθσας δέ ην και άγάμων άποθανόντων λουτροφόρον επί τό μνημα έπίστασθαι' τούτο δέ ην παίς ύδριαν έχων' 3) όμ. τό θηλ. λουτροφόρος ώς ούσα. μέλαινα ύδρια τίθειμένη επί τών τάφων τών άγάμων : Δημ.1086 λουτροφόρος έπέστηκεν επί τώ του Άρχιλάδου τάφω ήπειδή άπέθανεν άγαμος, αύτ.1089' || νεώτ. αρχαιολ. άγγειον μετά δύο λαβών, δι' ό εκομίζετο ύδωρ προς λούσιν τής νύμφης πρό του γάμου' || όμοίωσχημον τούτω άγγείον τίθειμενον και ώς έπίμυθιον επί του τάφου τών άγάμων.

λουτροφορέω (λουτροφορέο) αρχ. λεξ. κομίζω, φέρω ύδωρ προς λούσιν τής μελλονύμφου' Άρποκρ. Φώτ., Σουίδ. έκθσ ην τας γαμούσι λουερά μεταπέμπεσθαι έαυτοίς κατά τήν του γάμου ήμεραν έπεμνον δ' επί ταύτα τών έγγύατα γένους παίδα άρρενα, και αύται έλουτροφορούμεν.

λουτροχός-ον (λουτρόν-χέω) π. Όμ. λουεροχός κ. δωρ. λουτροχός ό έχων λουερά, ύδωρ προς λούσιν' δθ. λουεροχός τρίπους (ό έν ώ έθερμαίνεται τό προς λούσιν ύδωρ) : Ή.Σ.346 **αι δέ λουεροχόν τρίποδ' Ισασαν έν πυρί'** || τό άρα. κ. θηλ. ώς ούς. δούλος, ύπηρέτης έχων έρωγον να ετοιμάζω τό λουτρόν : Όδ.Υ.297 **σφρα . . λουεροχώ δώη γέρας ή έ τω άλλω δμώων**, Ξεν.ΚΠ8,8,20 οινόχουδος και λουεροχός, Καλλ.Λουτρ.Παλλ.Ήθην.12,818C παρ' οίς πρώταις εισήχθησαν εις τά βαλανεία λουτροχός.

λουτροχόρτο (τό) δημ. τό ποώδες, πολυετές και φαρμακευτικόν φυτόν τεύκρινόν τό πόλιον.

λουτροχού-έω (λουτροχός) μτγν. χέω ύδωρ έν τό λουερί, χύνω νερό στό μπάνιο : Μαρτιαν.ΑΠ9,627,6 **θερμόν**. Νύμφαι . . λουτροχούσιν ύδωρ.

Λουτράν-άνος (δ) (λουτράν) κ. νεώτ. χάρος, αήκωνα καταλλήλως διεγερθυμισμένον και χρησιμεύον, όπως λούονται έν άνά άνθρωποι, θολανεινον, λουτράν, λουτρός: Ξεν.Αθ.2,10 Λουτρώνας, Λυκόφρ.1103 θερμήν δ' ύπαλ λουτρώνας άρνέυων στήην, Πτολ.Ευέργ.3J έλουέτο τε και εις τους κοινούς λουτρώνας, Πλουτ.Ηθ.734B εν τώ λουτρών... έκθέουδε, Πάπ.,Προκ.Κτισμ.5,3 2) μτν. τώ θρασιπάρτριον, ή κολυμβήθρα: Προκ.Μυστ.17.

Λουτράνικός-ή-όν μτγ. ό άνήλικν ή άναφερόμενος εις τών δημόσιον λουτράνα, ό του δημόσιου λουτρώνας: Ίουσιπν.Κωδ.1,4,26 Λουτράνικά Χρήματα.

Λούτασι (ή) δημ. μικρά κοιλότης του έδόςφους πλήρης άκαθάρτου ύδατος: ήταν σκοτεινά ή έπεσα σέ μία λούτασι || φρ. ήγνα λούτασι (έβράχην μέχρις όστέων, ήγνα μουσκεμαί 2) β) θ) β) θ) έδεξαμένη κατσκευασζόμενη πλησίον ηγης υπό τών ποιμένων, εις ήν όδηγοίσι τώ αιγοπρόβατα κατά τās μεσημερινάς ώρας τών θερμών ήμερών, ίνα θροισιθώσιν εισέρχόμενα έντός αυτής.

Λουτασία (ή) δημ. τώ θαμνώδες, άκανθώδες και φαρμακευτικόν φυτόν βερβερίς ή κρητική 2) τώ θαμνώδες φυτόν λίκιον τώ βάρβαρον.

Λουταίω δημ. βρέχω, καταβρέχω τινά ραντίζων άνά τον δι' ύδατος και ίδιως άκαθάρτου: || όδηγώ, εισάγων τώ αιγοπρόβατα εις τήν λούτασιαν βλ.2) 2) ρηματ. η. λουταίσιαι.

Λούτσια (τό) δημ. ή ενέργεια και τώ άποτέλεσμα του λουταίω βλλ.

Λούτσια ό) δημ. ό ήθος έσοξ βλλ.

Λούφα (ή) δημ. αιγή, σιωπή έν φόβου ή όμηχανίας.

Λουφάξω (λωφώ) δημ. άόρ. (έ)λουφώξα μένω σιωπηλός και άκίνητος, σιωπώ, ακινητώ, πτήσω, ιδ. εκ φόβου ή όμηχανίας: Σημηρ.ΜΚρ.146,11 και ή στρίγγλα... στής φυγής μου λουφαξέ τώ βάζθ.

Λουφαίρι (τό) δημ. τώ γουφαίρι βλλ.

Λουφαρίζω-ή-ό δημ. ό πτώξ, ό συνεσταλμένος, ό συμφοζεμένος: βλ.Συνμ.207 έν λ. συμφοζεμένος.

Λουφείσι (ή) άραβι. δημ. ό μισθός τών άρμιστολών επί τουρκικουρατίας 2) κατ' έπέκτ. φιλοζώρημα ή κέρδος επιτυχάνόμενον άκόπως || ζωροδοκία.

Λούφρα (ή) δημ. τώ άναρριχητικόν φυτόν έλλύφη ή αλυπτακή.

Λουτρουκίαια (τό) μον. δημ. λυγμός: Έρωτόκρ.3,1504 λόγια μέ λουτρουκίαια και δάκρυα ζυμωμένα.

Λουτρουκίω μον. δημ. λύζω, κλαίω μετά λυγμών: Έρωτόκρ.1,1266 τόν έχει άγκαλισσώ, και λουτρουκίω και κλαίει, αút.3,1353.

Λούω (ρίξ. λοFl κ. μον. κ. νεώτ. δημ. λούζω κ. λούνω, άσυν. λαέω, έξ ού π. Όμ. παρατ. λόεον, άόρ. άπαρφ. λούεσαι, έν μτν. λούεσας, μέσ. μέλλ. λαέσομαι, γ' έν. άορ. λούεσαστο, μτχ. λουεσσάμενος, όμ. έπ. παρατ. έλουέον (Υγν.Δήμ.289), ή λοιποι τ. ένεστ. λούει, άπαρφ. λούειν, μέλλ. λούσω, δωρ. λουσώ (Οεδοκ.5,146), άόρ. έλουσα κ. έπ. Λούσα (Π.Π 679), μέσ. ένεστ. Λούονται, άπαρφ. λούεσθαι έν μτχ. λούόμενοι, μέλλ. λούσσομαι, άόρ. έλουσάμην κ. έπ. λούσαντο (ήλ.Κ.576), δωρ. μτχ. λουσάμενος (Έπιγρ.), παθ. άόρ. έλούθην, μτγν. κ. νεώτ. έλουσθην (λυκόφρ.446), δημ. (έ)λουσσηκα, παρακ. λέλουμαι, γ' έν. λέλουται, μτχ. λέλουμένος, μτγν. παρακ. λέλουσαι, νεώτ. έν μτχ. λέλουσμένος κ. δημ. λουσιμένος άρχικως τ. ένεστ. λώω, έξ ού γ' έν. λώει (κ. έν συνθεσις καταλόει), γ' έν. παρατ. λώε (ή.Οδ.Κ.361, γ' πληθ. λών (Υγν. Απόλλ.120), μέσ. ύποτ. γ' έν. λώηται, άπαρφ. λώεσαι (ήαιοδ. Έργ.749) || όμ. έν του τ. λώω αί

συνηρ. τ. γ' έν. παρατ. έν συνθεσις άπέλου (Άριστοφ.Σφ.118), α' πληθ. έλούμεν, παθ. ένεστ. λούται, λούονται, παρατ. έλούω, έλούοται, γ' πληθ. έλούοντο, δωρ. λώντο, λούοντο (Καλλ.Λουτρ.Παλ.72, αút.73), άπαρφ. λούσθαι, μτχ. λούμενος, η. ήσ. προστ. λαύ ί-λουάσαι, κτ. συναίρεσιν εκ του λώει, έμβασπιζώ έν ύδατι ή πλύνω δι' επιχύσεως άφθόνου ύδατος τώ σώμα ή τά μέλη αύτου πρός καθαρισμόν ή και πρός άλλην τέφριν: (ήλ.Ε.905 τόν δ' ήθη λούσεν, Όδ.Δ.49 τούς δ' έπει... δωμα λούσαι και χρίσαι έλαιω, αút.Κ.361 λό' εκ τριπόδος μεγάλοιο Ιμέ έλουσε δι' ύδατος λαυβανόμενου εκ μεγάλου λέβητος, αút.Η.296 λούσ' έν ποταμώ, Σίμων.106 δίστατος λούσεν φοινίσια... Άρης φακάδι, ήρ.2,86 λούσαντες τόν νεκρόν, Αίσχ.Επτ.739 τίς άν σφε λούσειεν, Σοφ.Αντ.901 αútόγειρ ύμάς ένώ έλουσα κάκασμα, Εύρ.Έκ.613,ΚΔ Πράξ.9,37 λούσαντες δέ ταύτην, αút.16,33 αútους... έλουσεν από τών πληγών, Λοικ.Νεκμοι.7 παραλαθών δέ με ό άνήρ... έλουε, αút.Πένθ.11 λούσαντες αútους, Πολίτ.Έκλ.Τραγ.135,25 βάλατε νερό και λούστε τη, αútε τι στό χαρμάι, - έλουσε τώ κεφάλι του' όμ. κ. μτ. συστοίχ. αίτ.: Σοφ.Αντ.1201 λούσαντες άγών λουτράν όμ. μτ. διπλής αίτ.: Άνακρέοντ. 22 ύδωρ θέλω γενέσθαι, όπως σέ χρώτα λούσω' || μτγν., μον. κ. δημ. περιλούω, περιβρέω, μουσκεύω: Ζερβ.Μτρ.Βύρ.63 και τά σιθόββολα κύματα φωτάν τ' άκρογιάλι πού λούζουιν, - τά κύματα έλουζάν τώ καράδι, - ήρτε ένα μεγάλο κύμα και μάς έλουσε' κ. παθ.: Μηναι.3,21 Ώδ.4 τών δακρύων τούς ρεύμασι δινηκεύς λούμενος, Αιβ.Ροδ.52 λούεται εκ τά δακρύα του, Γρυν.Σκ.Τερρ.103,10 στή θροσία τώ απόδραχου λουσιμένη ίσά θέμα νεό πεντοβολά ή άναγαλιάζ' ή γή, - λούσθηκα στόν έδρωτα' || πάπ. επί πραγμ., πλύνω τι δι' επιχύσεως ύδατος: λούειν τά δύο μέρη του βαλανείου' 2) μτγν. μτφ. καθαίρω, καθαρίζω: ΚΑ' Αν.1,5 λούσαντι ήμάς από τών άμαρτιών ήμών' 3) δημ. επιτιμώ, επιπλήττω θρημέως, έξυβρίζω: μέ βήρθε στό δρόμο και μ' έλουσε πατόκοφα χωρίς καμιά αιτία' 4) μέσ. κ. παθ. λούομαι κ. δημ. λούζομαι λούω έμαυτόν, κάμνω λουτράν, πνάνιο: Όδ.Ζ.216 λούσθαι ποταμόσ ρόσιν' όμ. μτ. γενικ.: ήλ.Ε.6 λέλουμένος Όκειαντο (ένί αστέρος μόλις άνατελειαντος, προσφορώς λουσθεις έν τώ άκειανώ), αút.Ζ.508 λούεσθαι... ποταμόσ λούεσθαι έντός ύδατος ποταμού' όμ. κ. μτ. αίτ.: ήαιοδ.Έργ.522 λοεσσαμένη τέρενα χρώσ, ήρ.4,75 ού... λούονται ύδατι... τώ σώμα, Εύρ.Άκ.160 ύδασι ποταμίσι λευκόν χρώσ έλουσάστο' όμ. κ. μτ. συστοίχ. αίτ.: Άρο.Ταικ.33,4 τώ λουτράν ή' Ρέα λούται' || κ. άπόλ.: Όδ.Δ.48 έξ με' άσαινίθους βάντες... λούεσσαντο, ήρ.5,20 ει ύμιν φίλον έστί, άπτετε λούεσσαι, λουσιματάς δέ όπισω προσδέκεσθε, Ξεν.Έλλ.7,22 κατέλαμβανον... τους έν τώ τείχει πολεμίοσ τους μέν λουόμενος, ΚΔ' ήλ.13,10 ό λέλουμένος ού χρέσιν έχει ή τους πόδας νιφασθαι, Πλουτ.Ηθ.148B λούεσθαι μέν ό Θαλής ούκ ήθλασεν, ήμ'ερ.Λού.2,1742 ήλιον, όταν έξ Όκειαντο λουσιματός υπέρ γής ήπειυ, Πρόδρ. 2,128 άπαξ τών χρόνον άν λουσώθ, πολλάκις δι' άρωσταιάν' || κ. έμνηρο. (άπό, έν. εις: ήρ. 3,23 (κρήνη) άή ήλ λουόμενοι, Πλάτ.Πολ.495ι έν βαλανείω δέ λέλουσμαι, Άριστλ.Ζ.1 595α,3ι τός δέ ύς και τώ λούεσθαι έν ηληψ, Καλλ.Δήλ.124 σίδα και άλλας λουσιματάς άπ έμείο λεχλυόδας, Πτολ.Ευέργ.3J έλουέτο τε και εις τους κοινούς λουτρώνας, ΚΔ Πέτρο.2,22. ύς λουσιμένη εις κύλισμα βορβόρου, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ.61,7 και κεί πού πάει ό θεός γιά να λουστή στού Ωκε-

ανού τὰ τρισβαθα νερά' || παθ. μτχ. παρακ. λελουμένος ὁ ἄρτι, ὁ πρό μικρῶ λουσθεῖς, μετὰ τὸ λουτρὸν : Ἡρ.1,126 προεῖπε εἰς τὴν ὑπεραίην παρειαὶν λελουμένους, Ἀριστοφ.Λυσ.1064 πρῶ δὲ χρῆ τοῦτο δρᾶν λελουμένους, Πλάτ.Συμπ.174Δ ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον || νεώτ. κ. δημ. πλύνω ἐπιμελῶς τὴν κεφαλὴν μου· 5) μτφ. τὸ μέσ. περιέχομαι, ἡ διαβερέχομαι, βάπτισμα δι' αἵματος : Σίμων.143 τόξα . . αἰματὶ λουσάμενα, Λουκ.Ἐπιφ.Δ.133 λελουμένος τῶ φόνῳ· 6) τὸ μέσ. μτγν. ἐκκλ. βαπτίζομαι, λαμβάνω τὸ θεῖον βάπτισμα : ΚΔ Ἐβρ.10,23 λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῶ κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινη· 7) ἐν καθαρώσας παθ. σημ. λούσομαι ὑπό πινος : Ἡρ.3,124 λούθειαι . . ὑπὸ τοῦ Διὸς (ὑπὸ τῆς βροχῆς), αὐτ. 125· 8) ρηματ. π. λουτρῶν, λουτήρ, λούστης, λούση, λῦμα, λύθρον, λούσις, λούσιμο.

λόφα Ἡσ. μῖαχος, τὸ περίπτισμα, καὶ τὸ τῆς γῆς ἐπάρμα.

λοφάδεια Ἡσ. ε . . αὐχὴν, οἶον κατὰ τοῦ αὐχένου, ἡ χωρίον ὃ καλοῦσι Αἰθίωσαν, γλώσσα. τοῦ κατὰ λοφάδεια, ὄπερ δ.γρ. ἀντὶ καταλοφάδεια ἐν Ὁδ.Κ 169.

λοφάδιος (ὁ) μτγν. κ. λοφίας ὁ πρῶτος ραχιαῖος ἀπὸνδύλος ὡς καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ δέρμα : Πολυδ.2,178.

λοφαετός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀρκακτικῶν ἱερακιδῶν πτηνῶν.

λοφείον (τὸ) ἡ θήκη ἐν ἣ ἔθετον τὸν λόφον : Ἀριστοφ.Ἀχ.1109 τὸ λοφείον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων· || γεν. πᾶσα θήκη Πολυδ.10,126 εἰ τοῦ κατόπιου ἡ θήκη : Ἀριστοφ.Νεφ.751 τὴν σελήνην . . καθεῖρξαίμ' ἐς λοφείον στρογγύλον, ὡσπερ κάτοπρον.

λόφη (ἡ) μτγν. λόφος, λοφία : Διόδ.Σ 17,90 οἱ δὲ τὴν λόφην δασεῖαν εἶχον τριχιδῆ (ἐπὶ δρεώνι).

λοφηφόρος-ον (λόφην-φέρω) μτγν. ὁ ἔχων λόφον, λοφωτός, ἐπὶ κορυδαλοῦ : Βάβρ.88,8.

λοφία (ἡ) (λόφοσι κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. λοφίη ἡ χαίτη ἢ ἀλὶ ἐπὶ τῆς ράχεως ζῶων τινῶν τρίχες) Εὐστ. ἐη περὶ τὸν αὐχένα τριχώσις, Γεωπ.19,6,3 ελοφίαν δὲ καλοῦμεν τὰς κατὰ τὸ αὐχένου ἐγειρομένας τρίχας : Ὁδ.Σ 446 φρίξας εἰ λοφίην (ἐπὶ ἀγρίου χοίρου), Ἡσιόδ.Α 391 ὄρθας δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν, Ἡρ.7,70 ἀντὶ μὲν λόφου ἡ λοφίη κατέχρησεν ἡ χαίτη ἐχρησισμένον ἀντὶ λόφου), Ἀριστολ.Ζ 579β,16 ἡ δὲ ὄαινα . . λοφίαν ἔχει δι' ὅλης τῆς ράχεως, Γεωπ.19,6,5 ἐπιγυώσκουσιν ἐκ τῶν ἀποσπασμένων ἐκ τῆς λοφίας τριχῶν· 2) τὸ πτερυγίον τῆς ράχεως τῶν δελφίνων κ. ἄ. παραμοῖων ἰχθύων : Διόδ.Σ 3,41 κήτη . . οὐ μνῆτοι Λυποῦντα τοὺς ἀνθρώπους, ἐάν μὴ τις ἀκούσιος αὐτῶν ταῖς λοφίαις περιπέσῃ, Ἀντίφ.Α.Π 9,222 ἀνάρα θῆρ χειροσάντ ὁ πόντιος ἀπνοου ἐμπνοου ἀράμενος λοφίης ὕγρον ὕπερθε νέκυου, Φιλόστρ.Εἰκ.1,19 τῶ δ' ἐκπύεται λοφία παρὰ τῶ μεταφρένῳ· 3) νεώτ. ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτηνῶν ὑθύσανος πτεῶν, κατσούλα, σκουφία· 4) κορυφὴ λόφου, ἀκρόρεια, ὕψωμα, ράχης : ΠΔ Ἱησι.15,2 ἀπὸ τῆς λοφίας τῆς φεροῦσθς ἐπὶ λίβα, Μαίκ.Α.Π 9,249 παρ' ἀκραῖς ἰδρυθείας λοφίας.

λοφίας (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., ἰων. λοφίης ὁ ἔχων λοφίαν βλ.λ.2) : Νουμῆν.Ἡρ.π.Ἀθῆν.7,322φ φάφρον λοφίην· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγιῶν λοφιδῶν ἰχθύων· 3) ὁ λοφαδίας.

λοφιδίων (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τὸν λόφος, μικρὸς λάφος, λοφίσκος : Αἰλ.Ζ 16,15· 2) νεώτ. ἀνατ. τὸ κατὰ τὴν μέσην μοίραν τῆς ἀνω ἐπιφανεῖας τῆς παρεγκεφαλίδος προέχον ἐξόγκωμα

λοφίζω Ζωαρ. «λόφον καὶ ὕψος ποιά». **λοφίλητος** (ἡ) (λόφοσι μτγν. κ. μων. ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῶν λόφων, τῶν βουνῶν, ἐπιθ. τοῦ Πανός : Ἄγαθ.Α.Π 6,79 Πάν λοφίητα.

λοφίλη (ἡ) νεώτ. χημ. χημικὴ ὄργανικὴ ἔνωσις, λαμβανόμενη διὰ θερμάνσεως τοῦ ὑδροβενζαμιδίου ἀνω τῶν 360.

λοφίμους-ιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν μυιδῶν τρακτικῶν.

λόφιον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ λόφος, μικρὸς λόφος, κορυφὴ : Σχόλ.Ἀριστοφ.Ἀχ.1108· 2) Σχόλ. Διον.Ορ.196Η «λόφιον, τὸ κόλλαιον τοῦ ἀλέκταρος»· 3) Ἡσ. «θήκη τοῦ λόφου, περικεφαλαία, ἔλυτρον».

λοφίον (τὸ) νεώτ. ἀντὶ λόφιον, θύσανος ἐξ ἰππεύων τριχῶν, πτερῶν ἢ νημάτων, ὃν φέρουσιν οἱ στρατιωτικοὶ ἐπὶ τοῦ πηληγιον αὐτῶν· 2) ἡ λοφία τῶν πτηνῶν.

λόφιος Ἡσ. «ἀκρόμυον, ἢ ἀκρόνιον».

λοφιοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων λοφίον βλ.λ.) : Λοφιοφόροιο ἀξιωματικοί.

λοφίς Ἡσ. «περικεφαλαίας θήκη».

λοφίσκος (ὁ) νεώτ. μικρὸς λόφος, λοφιδίον.

λοφίτης (ὁ) νεώτ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων.

λοφία (ἡ) μτγν. ἢ λοφίσι βλ.λ. : Κλείταρχ.Γλωσσ. π.Ἀθῆν.15,701Α λοφιδά φησι καλεῖν Ῥοδῖους τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου λαμπάδα.

λοφινίδα (τὸ) λεξ. ὑποκορ. τοῦ λοφίσι βλ.λ. Ἡσ. «λοφινίδια» λαμπάδια.

λοφίνης-ιδος (ἡ) μτγν. λαμπὰς ἐκ φλοιοῦ δένδρου καὶ ἰδ. ἐξ ἀμπέλου) Εὐστ.Ὁδ.1653,17 ἐη ἐξ ὄρουσι μονόφυλλοι λαμπὰς : Λυκόφρ.48 σάρκας καταψὴν λοφίνισι, Ἀντίφ.Θεσσα.Α.Π 11,20,1 φεύγεθ' ὄσοι . . λοφινίδας ἢ κομισήνας ἄβετε.

λοφοφόρος-ον (λόφος,τρέχω) μων. ὁ τρέχων ἀνά τὰ ὄρη : Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.157 λοφοφόροιο δρᾶκοντες.

λοφοφύτος-εσσα-εν (λόφοσι) μτγν. ὁ ἔχων λόφον, ὁ λοφηφόρος : Τρυφιδ.δ.68 ἡ δ' ἰθριξὶ ἐπικυμαίνουσα μετήρορος αὐχένῃ κυρτῶ ἐκ κορυφῆς λοφέντι κατεσφρηγίετο δεσμῷ· 2) ὁ ἔχων λόφον, λοφώδης : Νόνν.Δ 2,37 πολυσφαράγω δὲ κωδιμῶι Ταυραῖου λοφένωνος ἀρασσομένου κενεώνος, αὐτ.Εὐαγγ.Ἰω.6,6 δαπέδου λοφένονος.

λοφόσσο (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος διπτεροκορπιδῶν φυτῶν.

λοφοπλοία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐξακοραλλίων σκουληκιδῶν κοραλλίων.

λοφοπίθηκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σεμνοπιθηκιδῶν πιθήκων.

λοφοπόδα (τὰ) νεώτ. κατηγορία μαλακιδιοζῶων ἐκ τῶν ἐξωπρωκτικῶν βρυσόζῶων.

λοφοποιός (ὁ) (λόφος, ποιά) ὁ κατασκευαστῆς λόφων περικεφαλαίων : Ἀριστοφ.Εἰρ.545 ἐκείνου γούν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὄραξ.

λοφοπτερύγους (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος νυκτοβίων λεπιδοπτερῶν νωτοδοντιδῶν ἐντόμιων.

λοφοπαλῶ-ῶν (λόφος, πάλω) πάλω λόφους περικεφαλαίων : Ἀριστοφ.ἀπ.812.

λοφόρις-ιθος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος τροχιλιδῶν πτηνῶν.

λοφόρρινος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος παραδεισῶν ὀφιδίων πτηνῶν.

λοφορράγα Ἡσ. «τὸν ἀπερρωγῶτα τοὺς ὤμους».

λοφορτυγέυος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος φασιασίδων πτηνῶν.

λόφος (ὁ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τράχηλος τῶν ὑποζυγίων, τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τὸ ὑπὸ τὸν ζυγὸν περικλειόμενον καὶ ὑπὸ τούτου τριβόμενον,

ἐπὶ ἴππου, τὸ ἀκρόμιον, ἡ χαιτή: 'Ἰλ.Ψ.508 πολὺς δ' ἀνεκίηεν ἰδρῶς ἴππων ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στερναίου χαμῶδε, Διοσκ.4,185' || ἐπὶ ἀνδρὶ, τὸ ἐξέχον σπείρον τὸ αὐχένος ὀπίσω, πύρραλος, σβέρκος: 'Ἰλ.Κ.573 αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀνεκίζοντο θαλάσση ἐσθάντες, κνήμας ἦ ἰδὲ Λόφον ἀμφὶ τε μηροῦ.' || μτφ.: Σοφ.'Αντ.292 οὐδ' ὑπὸ ζυγῶν Λόφον δικαίως εἶχον Ἰβερναροδ.Γρ.ἐν κ.εἰχλον τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγῶν, ὡς ἴτο δικαιον, εὐπαθῶς:| πρβλ. εὐλοφος: 2) Λόφος περικεφαλαίας, θύσασαν, φούντα τῆς κόρυθος ἐκ τριχῶν τῆς χαιτῆς ἢ τῆς οὐράς ἴππου: 'Ἰλ.Σ.469 ταρβήσας χαλκῶν τε ἰδὲ Λόφον Ἰπποχαίτην, αὐτ.Ο.537 ρῆξαι δ' ἀφ' ἴππου Λόφον αὐτοῦ, αὐτ.Π.138.'Οδ.Χ.124.'Ἄλλ.15,2 λευκοὶ Ἴπποιοὶ Λόφοι, Αἰσχ.'Επτ.384 τοιαῦτ' αὐτῶν τρεῖς κατασκήσεις Λόφους σείει' ἀλλὰ κ. ἐξ ἄ. ἴλης ὡς πολυτελεστέρα καὶ λαμπροτέρα διακόσμησις τῆς περικεφαλαίας: 'Ἰλ.Σ.612 τυξέε δὲ οὐ κόρυθα βριαρῆν κροτάφοις ἀραρυτῶν . . ἐπὶ δὲ χρύσειον Λόφον ἴηκε' πρβλ. Ἀριστφ. Ἀχ.575, αὐτ.586, Θεοδρ.22,186 ἀμφοτέροις δὲ Λόφον ἐπέκρουον ἔθειραι' || καθ' ἴπρ. ἄ Λόφος ἐπενοήθη ὑπὸ τῶν Καρῶν: αὐτ.1,171 καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κρῖνα Λόφους ἐπιθέσθαι Κάρεις εἰσι οἱ καταδέξαντες, Ἄλλ.Σ.2 Λόφον τε σείων Κάρικον, Ξεν.ΚΠ.6,4,2 καὶ χιτῶνα πορφυροῦν ποδῆρ σταλιδωτῶν τὰ κρῖνα καὶ Λόφον οὐκινθινοβαφῆ ἰδανωρεγαίη εἰς περσικὴν περικεφαλαίαν: || κ. ὁ Ἀριστφ. σκώπτει τοὺς Λόφους τοῦ Ἀσμάχου ὡς εἰ ἥσαν τὴ ἀσύληθες ἐν Ἀθίνας κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους: αὐτ. Ἀχ.575, αὐτ.586, αὐτ.965, αὐτ.1074 ἴενα σ' ἐκέλευον οὐ στρατηγὸν τήμερον λαθόντα τοὺς Λόφους καὶ τοὺς Λόφους: 3) μὲ ὄμ. Λοφίον, σκούφια, κοκκιούλα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτηνῶν ἐκ πτελῶν, ἐκ πτερῶν οἶον τοῦ κορυδαλλοῦ: Σίμων.68; Ἀριστλ.Ζ1.617η,20 κορυδαλλῶν δὲ ἐστὶ δύο γένη' ἢ μὲν ἑτέρα ἐπίγμοις καὶ Λόφον ἔχουσα: || λειριῶν ἐκ σαρκόδ' ὡς τοῦ ἀλετρινοῦ: Ἀριστφ.'Ἰπν.496 μὲνισσο δὴν δάκνην, διαβάλλειν, τοὺς Λόφους κατασείειν, αὐτ.'Ορν.1366.' Ἀριστφ.Ζ1.486β,13 καὶ τὰ μὲν Λόφον ἔχει τὰ δ' οὐκ ἔχει, Φιλ.ὄδ.Ρητ.2,188β: || κ. μτφ.: Ἀριστφ.Βάτρ.925 ῥήματ' ἄν βόσκια δῶδεκ' εἴπειν, ὄφρους ἔχοντα καὶ Λόφους, δειν' ἄττα μορμολοῦν: 4) ἐπὶ ἀνδρῶν, πλέγμα ἔκ τριχῶν τῆς κεφαλῆς, πλεξίς, πλεξούδα ἐξέχουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἥτις εἶναι πλεξίς κ. κάτωθεν ἐξυρμημένη: ἴπρ.4,175 Μάκαι, αἱ Λόφους κείρονται τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες ἀδεύσθαι: τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροῖ: || Εὐστ.1462,38 Ἰας Λόφος εἶδος κουράς καθ' ἣν ἐκείρετο τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς: 5) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὕψωμα τῆς ἐπιφανείας τῆς ἤρως μικρότερον τοῦ δρους, ὕψωμα κάτω τῶν 300 μ., μικρὸν βουνόν, γήλοφος, βουναλάκι, γούμπα: Ὁδ.Α.596 ἢ τοι ὁ μὲν σκηπτιζόμενος χεραῖν τε ποσίν τε ἄνω ἄνω ὤθεσκε ποτὶ Λόφον, αὐτ.Π.471.'ἴπρ.2,124 ταυτῆς τε δὴ τὰ δέκα ἔστα γενεάθαι καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Λόφου ἐπὶ οὐ ἐστῆσι αἱ πυραμίδες' οὕτως ἀείνειτο π.Πινδ. ὡς ἐν Ο.8,17.' Ἀλκιμῆδοντα δὲ πᾶρ Κρόνον Λόφω ἦθκεν Ὀλυμπιονίκον, αὐτ.Ν.5,46 κ. ἐν Θουκ.4,124 καὶ ἐχόντων τῶν μὲν πεζῶν Λόφον ἐκατέρωθεν, Πλάτ.Νόμ.682Β ἐπὶ Λόφον τινὰ οὐχ ὕψηλόν καὶ ἔχοντα ποταμούς πολλούς ἀνωθεν ἐκ τῆς ἴλης ὠρμημένης, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,248 καὶ προχωρῶντας ἕως οὗτο ἔφθασαν εἰς ἕνα Λόφον ὕψηλόν, Ζερδ.Μυθ.Σ.135 οὐτε βουνά, οὐτε Λόφοι κὶ οὐτε λόγγοι κὶ οὐτε Σέφωτα ὑπῆρχον στή χώρα, - εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λόφου: μον. κ. μτφ. ἐπὶ τῶν κυρτῶν: Πρῶδρ.349 Λόφους κυμάτων: 6) ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων, ἡ λοφία βλλ.: Πλούτ.'Ἡθ.978Α.

Λοφούμαι-όμαι μτγν. ὀφούμαι, γίνομαι Λόφος: Εὐστ.π.Διον.Περ.638 (ἐπὶ τῶν δρους Τάιδρου). **Λόφουρος**-ον κ. Λοφούριος (Ἀριστλ.Ζ1.501α,61 κ. νεώτ. ὁ ἐχὼν λοφωτῆν, δασεῖαν, φουντιχίαν οὐράν || τὸ οὐδ. πληθ. Λοφουραῖται ζῶα ἔχοντα πυκνὴν χαιτῆν καὶ δασεῖαν ὀπίον ὡς ὁ ἴππος, ὁ δνος, ὁ ἥμιονος: αὐτ.491α,1 ἐπιφ' ἐστὶν ἐν τὴ γένος καὶ ἐπὶ τοῖς θηκῶσι χαιτῆν, Λοφούριος καλουμένοις, οἶον ἴππου καὶ θῶα καὶ ὄρει, αὐτ.Ζ1.755β,18.'Επιγρ.: || αὐτῶ ὀνομάζονται ἐπίσης καὶ τὰ ὑποζύγια: Ἀριστλ.Πρ.895β,12, Ἐσέφρ.Φ15,7,6 τὰ ζυγὰ τῶν Λοφούρων ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ μυρηκάζοντα βλλ.), αὐτ.Σ.10,2' 2) νεώτ. ζῶολ. γένος σαυριδῶν ἐρπετῶν.

Λοφουρανής-οὐς [ὁ] νεώτ. ζῶολ. γένος αἰγιβαλιδῶν πτηνῶν.

Λοφῶ-άω (λόφος) ἔχω Λόφον βλλ.3), φέρω Λοφίον, σκούφιαν ἐκ πτελῶν, ἐπὶ τῶν κορυδαλλῶν: Βάδρ.88,4' 2) ὕποφωρον, διότι ἔχω βαρῶν Λόφον, λοφίον [κωμ. λ. κτ. τὸ βραγκῶ-άω, λιθῶ-άω]: Ἀριστφ.Εἰρ.1211 τί δ' ἐστίν, ὡ κακοδαίμον; οὐ τί που Λοφῶς: 3) ἴσ. κλοφῶ: Λόφου ἐπιθωμαί.

Λοφώδης-οὐς κ. νεώτ. ὁ πρὸς Λόφον οὐμοιο: Ἀριστλ.Μετ.367η,4 ἐν ταύτῃ ἐξανώδει τὴ τῆς γῆς καὶ ἀνήγει οἶον Λοφώδης ὄγκος μετὰ ζῶφου, - Λοφώδες ὄψωμα: 2) ὁ ἐπὶ Λόφου κείμενος, ὁ ἐκτισμένος ἐπάνω εἰς Λόφον: Πρσκ.Κτισμ.5,6' 3) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐχὼν Λόφους, ὁ πλήρης Λόφον: Σχολ.Πινδ.Ο,11,17 Λοφώδης καὶ ἐπιλόλασσιδιος (πόλις), - νῆσος - χώρα - ἔκτασις Λοφώδης.

Λοφώσις-οὐς [ἡ] ποι. τὸ ἔχει Λόφους, λοφία, λειρία: Ἀριστφ.'Ορν.291 ἄλλα μέντοι τῆς ποδ' ἡ Λοφώσις ἢ τῶν ὄρνυων: [ὁ] Λόφοι αὐτῶν.

Λοφωτός ἴσ. ἐπισητήμων [πιθ. Λοφωτός: ἐπισητήμων].

Λοφωτός-ή-ον νεώτ. ὁ ἐχὼν Λόφον βλλ.3), ὁ φέρων λοφίον, ὁ σκούφατος.

Λοχαγείας ἴσ. ἐξηγόμενος, στρατηγὸς, ταξίαρχος, ἀρχοντες τῆς ἐνέδρας, οἱ συνάγοντες τοὺς στρατώτας [πιθ. λοχαγεῖς ἐκ τοῦ ἀγείρω].

Λοχαγάτας [ὁ] δρω. τ. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. λοχηγῆτης λοχαγὸς βλλ.: Αἰσχ.'Επτ.42 ἀνδρες γὰρ ἐπὶ τὰ θούριοι λοχαγεῖται, ταυροσφαγούντες ἐς μελάνδουτον σάκος, Εὐρ.'ἰκ.502 ἄλλοι τε κείνται πρὸς πύλας λοχαγεῖται πέτροιο καταξυθάντες ὁστέων ῥαφῶς, αὐτ.Φοῖν.974.

Λοχαγία [ἡ] δωρ. τ. ἐν χρ. κ. π. Ἀπτ. ἀντὶ λοχηγία ὀξίωμα, λειτοῦργημα, θέσις τοῦ λοχαγοῦ βλλ.: Ξεν.'Αν.1,4,15 ὕμιν δὲ ὡς μόνους πειθομένους χρήσεται καὶ εἰς φρουραρχίας καὶ εἰς λοχαγίας, αὐτ.Σ.1,130.'Αριστλ.Πολιτ.1322β,4 καὶ κατὰ μέρος δὲ αἱ ἰσοῦ ταῦτας τριπραχίαι καὶ λοχαγία καὶ φυλαρχία καὶ ὅσα τούτων μόρια.

Λοχαγῶς νεώτ. ἐτελῶ καθήκοντα λοχαγοῦ, δικαῖα λόγον πεζικοῦ, ἴπην ἢ πυροβολαρχίαν μὴ ὦν λοχαγός, ἀλλὰ κατωτέρου βαθμοῦ, ἀναπληρῶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ λόχου τὸν λοχαγόν.

Λοχαγός [ὁ] (λόχος, ἀγῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. τ. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. λοχηγῆς ἀρχηγός, ἡγῆτωρ, διοικητῆς στρατιωτικοῦ σώματος: Σοφ.'Αντ.141 ἐπὶ τὰ λογαγὸν γὰρ ἐφ' ἐπὶ τὰ πύλας ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, Θεοφιλ.Σ' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἀρχηγός, διοικητῆς λόχου στρατιωτῶν πεζικοῦ, ἴλης ἢ πυροβολαρχίας βλλ., νεώτ. δημ. ὁ τρίτος κατ' ἀνοῦσαν ἀναβαθμῶν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἤρως: Ξεν.'Αν.3,1,32 οἱ δὲ ἄλλοι . . . ὄπου μὲν στρατηγὸς ὡσὸς εἶν, τὸν στρατηγὸν περσεύαλον . . . ὄπου δ' οὐ λοχαγὸς ὡσὸς εἶν, τὸν λοχαγόν, Ἀσκληπ.ὄδ.2,2,Πέγν. Ἰπρβλ. ταξίαρχος, -ἀπὸ λοχηγῆς καὶ κάτω οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ στρατῷ τῆς ἤρως ὀνομάζονται κατωτέρω: || ἐν τῷ στρατιωτικῷ στρατῷ διοικητῆς λόχου, ὡν τέσσαρες ἀπε-

τέλουν μόραν βλλ.: Θουκ.5,66 καί τοῖς μέν πολέμοις αὐτὸς φράζει τὸ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, Ξεν.Λακ.11,4 || ἐν τῷ περσικῷ στρατῷ διοικητῆς στρατιωτικῶν τμημάτων ἀποτελούμενου ἐξ 24 ἀνδρῶν: αὐτ.ΚΠ 6,3,21 παραγγεῖλατε δὲ τοῖς ταξιάρχοις καὶ λοχαγοῖς ἐπὶ φάλαγγας καθίστασθαι || ἐν τῷ ρωμαϊκῷ στρατῷ ἐκατόνταρχος βλλ.: Πλούτ.Και.37 Λευκίω δὲ . . συνεξορμῶντος ἅμα ταξιάρχου καὶ λοχαγοῦ || κ. φρατρίαρχος βλλ.: Διον. Αλ.Ρωμ.2,7. [Ἡ λ. λοχαγός ὡς κ. τὸ κυναγός ἦσαν ἀείποτε ἐν χρ. π. Ἄττ. κτ. τὸν δωρ. τ. σχετικῶς ὁ Λοβέκ. ἐν Φρύν.430 παρατηρεῖ ὅτι αἱ λ. αὐταὶ ἦσαν κοιναὶ ἐν πολεμικαῖς φρ. κ. θρησκευτικαῖς, ὅπου ἡ δωρ. φυλὴ ἐπεκρίθει.]

λοχαγῶ-ῶ δωρ. τ. ἐν χρ. κ. π. Ἄττ. ἀντί τοῦ ἰων. λοχηγῶ [Ἡρ.9,531 ἠγούμαι λοχῶ, ὄσηγῶ, διοικῶ λόχον [συνήθ. στρατ. σῶμα ἐξ 100 ἀνδρῶν]: Ξεν. Ἀν.61,30 ἐπεὶ ἐὶ οὕτω γε τοῦτο ἔχει, ἔφη, οὐδέ λοχεῖν ἠμῖν ἔξεστιν . . , δι' Ἀρκάδες ἑσμέν, αὐτ. Ἀπ.31,5, Ἰσαί.9,14. 2) μτγν. σύγκειμαι, ἀπαρτίζομαι, ἀποτελοῦμαι ἐκ λοχαγῶν: Ἀσκληπιόδ. 10,13 λοχαγοῦν ζυγόν, αὐτ.11,1.

λοχαγῶν λοχῶλ ἐπίρρ. ἐξ ἐνέδρας, ἀπίστως, δολίως, προδοτικῶς, δι' ἐπιβουλῆς: Νικ.Θηρ.125 ὅτε σὺν τέκνοισι θερμομένοισι ἀδοσκήῃ φωλεῖοῦ λοχῶδην ὑπὸ γυλαῶ διαρῆς ἱαύει.

λοχαζομαί λοχῶ βλλ.: Ἑμρ.848, ΑΠ 9,251 τίποτε κελευστικῶς ἰρασίς φήφοισι λοχάζῃ, σίφῃ || ἔνεργ. Ἡσ. «λοχάζει» ἐνέδρευει.

λοχαίος-α-ον ὁ λόχιος βλλ.: Εὐρ. Ἀκκ.846 κἀνεπερ λοχαίος αὐτόν ἐξ ἔδρας συθεῖς μάρφω, Ἀκκ.846, πρβλ. Ἀρτεμ.5,73 ἰός δωρ. ἀντί λοχίους βλλ.], Κύρ.Φλ. ΑΠ 15,9 πάντα μὲν Αἰακίδω φαίρει ἀριδείκτα ἔργα νόσφι λοχαίω ἔρωτος (λαθραίου, κρυφοῦ ἔρωτος). 2) ὁ κλίων, ὁ γέρων πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν μεσῶν σταχῶν τοῦ σίτου: Ἡσ. ἐκλινομένοις εὐσίτοσ ἀπὸ τοῦ εὐτροφένου. πῆθ. κ. ἐν Θεόδωρ.ΦΑῖτ.3,21, αὐτ.5,23,5. || ἀρχ. λεξ. ὁ βαθύς, ὁ ὑψηλός, ὁ πυκνός ἢ ὁ ἐκ τῆς βροχῆς κεκλιμένος, πεσμένος σίτος: Φώτ. «λοχαίος σίτος ὁ βαθύς ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλιμένος». 3) μτγν. ὁ πλούσιος εἰς ἀνθη, ὁ ἀφθώνος ἀνθῶν, ὁ εὐαριθῆς, ὁ εὐβαλής: Ἀρατ.1057.

λοχαρχίης [ὁ] λόχος, ἄρχικη μορ. λοχαγός βλλ.: Κ Μανασσ.Χρον.35,89.

λοχαία [ἡ] κ. μτγν., ἐπ. λοχή κ. μον. κ. νεώτ. τοκετός, γέννησις, γέννα: Πλάτ.Θεαίτ.149B αἰτίαν δὲ γε τοῦτο φασίν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν διὰ ἄλοχος οὐσα τὴν λοχαίαν εἰληχην, αὐτ.Πολιτ.268B, Καλλ. Δῆλ.251 ἐπήγεισαν δὲ λοχηῖη Μουσαῖον θρονίθεσ ἀοιδότατο πετηνῶν, Μηναι.3,22 Θεοτ. φρικτός ὁ τρόπος ὁ τῆσ λοχαίας σου! 2) μτγν. κ. ἐπὶ φυτῶν, ἀνήσχη, ἐξάνθησις, καρποφορία: Θεαίτ. ΑΠ 10,16 ἄνησθη καλλίπνεθλον ἐπ' εὐκαρρίασι λοχηεῖσ λίθον ἐκ ῥοδέων ἀνθοφορεῖ καλύκων. 3) μτγν. λοχεύμα βλλ., τόκος, τέκνον: Θεοδωρίδ. ΑΠ 4,132 ἄς ἐπὶ γὰς ἔτρωσε διωδεκάπαιδα λοχηῖαν ἄρτι τὰ μὲν Φοῖβου τόσσα, τὰ δ' Ἀρτεμίδος. 4) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τῆσ λεχοῦσ βλλ., ὁ χρόνος καθ' ὃν τεκούσα γυνὴ μὲν λεχῶ, λεχωῖα: Διόδ.Σ 5,14 ὅταν γάρ γυνὴ τέκνη ταύτης μὲν οὐδεμία γίνεται περὶ τὴν λοχηῖαν ἐπιμέλεια! 5) μτγν. τὸ φυτὸν ἀρτεμισία βλλ.: Ψιδιοσκ.3,113.

λοχαίος-α-ον μτγν. -ος-ον ὁ λοχιός βλλ.: Εὐρ. ΠΤ241 λοχητα ἰχωρία κλεινὰ λιποῦσ σάκτατων μἄτηρ ὕδατων ἰγκοταλιποῦσα τὸν τόπον, ἐνθα ἔτεκε τὸ παιδίον, Πλούτ. Ἡθ.37C τὰσ λοχηαῖσ ἡμέρας ἐορτάζειν μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν ἰτὰσ καθιερωμένασ πρὸσ εὐχαριστίαν δι' εὐτυχή τοκετὸν ἡμέρας], Ἐπιγρ. θυέτωνων. αἱ τὰ λοχηαῖ ἐκπορευόμενα καὶ ζωννόμενα 2) τὸ οὐδ. πληθ. λοχηαῖ [τὰ] ὡσ οὐσ. κ. λοχία βλλ., τὸ μετὰ

τὸν τοκετὸν καὶ καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆσ λοχηῖασ ἐκχεούμενα ὑγρά ὀπὸ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆσ τεκούσῃσ: Ἰνν.Γυν.1,29, Ροῦφ.φ. Ὀρεῖδ.5,3, 16. 3) τὸ θηλ. Λοχηα κ. Λοχηά [ἡ] προσωπίσι τῆσ Ἀρτεμίδοσ τῆσ Δικτύνησ ὡσ προστατευούσασ τῶσ λεχοῦσ: Ὀρφ. Ὑμν.36,3 θεὰ Δικτυνα λοχηα, Πλούτ.3,49, Ἐπιγρ.

λοχεός [ὁ] λόχος βλλ., ἐνέδρα, καρτέρη, ἡ λ. ἀπαντᾷ μόνον π. Ἡσιόδ.Θ 178 ὁ δ' ἐκ λοχεοτο πῆξ ὠρέετο χειρὶ σκαίῃ.

λοχεύμα-ατος [τὸ] (λοχεύω) ποι. τὸ τεχθεῖν, τὸ τέκνον, τὸ γεννώμενον, τὸ γέννημα: Εὐρ. Ἰων.921 ἐνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο Λατώ Διοισί σε καρποσί, αὐτ.Φοῖν.Βίβ. Ἐπιγρ. 2) τὸ οὐδ. πληθ. λοχεύματα [τὰ] ἡ λοχηα βλλ.], τοκετός, γέννα: Εὐρ. Ἡλ.1124 ἦκουσας, οἶμα, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων' τοῦτων ὕπερ μοι θῆσον ὡσ νομίζονται 3) κτ. ἐπέκτ. ἡ ἐμφάνισις τοῦ κάλυκος, τὸ ἀνομοῖα τῶν μομυποικιῶν: Αἰσχ. Ἀγ.1392 χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν ἡ δισσοδῶτῃ γάνει σπορητός κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

λοχευτήρια [ἡ] (λοχεύω) λεξ. κ. σχόλ. ἡ λεχῶ, ἡ τίκυσα, ἡ γεννώσα, ἡ μήτηρ' || μτφ. ἐπὶ τῆσ ποιήσεωσ: Ἀνῶν.π.Σαυίδ. ἐν λ. Ἄδῶμ ἡ τοῦ φέδουσ λοχευτήρια ποιήσις 2) σχόλ. μαῖα, μαμμή: Σχόλ. Ἰλ.Π 187.

λοχεύω (λόχος), παθ. ἄορ. ἐλοχεύθην, μτχ. λοχευθεῖς, τίκυω, γεννώ: Ὑμν. Ἑρμ.230 Νύμφη ἐλόχευσε Διὸσ παῖδα, Ὀργ. Ἀργ.184 Τελαμών, τὸν β' ἐλόχευσε Λακῶ . . Αἴγινα' || ἐπὶ πατρός, ἀπαικτῶ τέκνον, πῖδα, γεννώ: Ὀρφ. Ἀργ.136 κ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων: αὐτ.159. || τὸ παθ. λοχεύομαι [ἰδ. ἡ μτχ. λοχευθεῖς] ἐπὶ τέκνων, τίκυμαι, γεννώμαι: Σοφ.ΟΚ 1322 ἐπώνυμοσ τῆσ πρόσθεν ἀδμήτησ χρόνωσ μητρός λοχευθεῖσ, πιστός Ἀγαθῶν γόνωσ, Εὐρ. Ἰων 455 Προμηθεῖ Τίτανι λοχευθεῖσαν κατ' ἀκροτάτωσ κορυφῶσ Διὸσ (γεννηθεῖσαν διὰ τῆσ μαιευτικῆσ τέχνησ τοῦ Τιτάνοσ Προμηθεῖσ], Ὀρφ. Ὑμν.55,9, αὐτ.26,7 ἐκ σέω δ' ἀθανάτων τε γένεσ θνητῶν τ' ἐλοχεύθη, ΑΠ 7,729. 2) μτγν. ἐπὶ γυναικόσ, συλλαβάνω, φέρω ἐν γαστρὶ, βαστάζω ἐν τῇ κοιλίᾳ, εἶμαι ἐγκύμοσ: ΑΠ 9,126 γαστήρ, ἡ σ' ἐλόχευσε. 3) ἐπὶ τῆσ μαῖασ, βοηθῶ τὴν ἐπίτοκον νᾶ γεννήσῃ, ξενητεύω, ἐλευθερώω: Εὐρ. Ἰων 948 ποῦ; τίσ λοχευεῖ σ'; ἡ μόνη μοχηθεῖ τάδε, αὐτ.1596, πρβλ. αὐτ. Ἡλ. 1129. 4) τὸ παθ. φθάνω εἰς τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, κοιλοπονῶ, τίκυω, γεννώ: αὐτ.Τρω.602 νῦν τέλος οἰκτρον ὄρεσ καὶ ἐμόν δόμον ἐνθ' ἐλοχεύθη, Πλούτ.Πελ.16 ὦν τὸ μὲν Φοῖνικα, τὸ δὲ Ἐλαῖαν ἄχρι νῦν ὀνομάζομεν, οὐ φυτῶν μεταξὺ δυεῖν, ἀλλὰ ρείθρων, τῆσ θεοῦ λοχευθεῖσασ, αὐτ.Κικ.2. 5) ποι. τὸ μέσ. ἐπὶ τόπου, γεννώ, εἶμαι πατρίσ πινωσ: Αλογ.ἀν.π. Ἡραίστιο 7 Ἰστροσ τοιαύτασ πορθένουσ λοχευταῖσ, Φιλ. Γαρσ π.Γαλ.13,608 χῶροσ ὁ τὸν Πισσὸρ Ζῆνα λαχεύσαμένοσ, ΑΠλ.4,295,1 οὐχὶ πέδον Σμύρνησ ἐλοχεύσατο θεῖον Ὀμηρον. 6) τὸ μέσ. γεν. κείμαι, εἶμαι κατακεκλιμένοσ, ἐξηλωμένοσ, πλαγιώδωσ: Ἀριστ.Φ.Ερ.1014 ὀλόμων, ὀλόμων ἀποχηρωθεῖσ τὰσ ἐν τελευταῖσ λοχευόμενασ. 7) μτγν. τὸ ἐνεργ. μέσ. μτφ. παρὰ γῶ, διδῶ, ἀναδίδῶ: Κόλουθ.179 οὐ φλόγεσ Ἡραίστιο καὶ εἰ φλόγὸσ ἄσθμα λοχευεῖ, ΑΠ 7,12 ἄρτι λοχευομένησ σε μελίσσοτάκων . . εἶαρ βιμων' || μτγν. κ. ἐπὶ γῆσ ἐξ ἧσ ἐξάγεταί μῆριμον, παρὰ γῶ, διδῶ, ἐξάγῶ: Παύλ.Σιλ. Ἐκφρ.Σοφ.380 κίνοσ, οὐσ ποτε Θεῖῃσ ἐλόχευσαν ἐρίναι. 8) μέσ. κληῖρωσ ὡσ λεχῶ ἢ ἀντὶ τῆσ λεχοῦσ: Διόδ.Σ 5,14 ὁ ἀνήσμησ ἀναπεσῶν ὡσ νοσῶν λοχευεταῖ τακτάσ αὐτῆσ. 9) Ἡσ. «λοχεύοντεσ» ἐνέδρευοντεσ πρβλ. ἐλοχεύω.

λόχη (ή) μτγν., μον. κ. δημ. λόχη βλ.λ.: 'Επιγρ.' 2) μον. κ. δημ. φλόξ, γλώσσα πυρός: 'Ερωφ. 'Ιντερμ.Α12, 'Ερωτόκρ.Β77 γιατί 'χωνε με φρόνεση τὸ ἀναλαμπή τῆς λόχη' || μον. θερμότης τῆς πυρός ἢ τοῦ ἡλίου: αὐτ.1,2214 ὥρες σ' ἀέρα δροσερό κ' ὥρες σ' φωτιά και λόχη' || κ. μτφ.: 'Ερωφ.1,173 κ' ἀλλήως νά μάς κρατοῦσαι τυραννισμένους και τὸ ζῶδ σ' μία λόχη.

λοχίη (ή) 'Επιγρ. λόχη βλ.λ.

λοχηγέτης βλ. λοχηγέτας.

λοχηγᾶτῶ-ῶ βλ. λοχηγᾶτῶ.

λοχηγῶς βλ. λοχηγῶς.

λοχηγῶ ἄμ. ἰων. τ. τοῦ λοχηγῶ βλ.λ., μτ. γενικ.: 'Ηρ.9,53 'Αμφαρέτος . . λοχηγῶν τοῦ Πιρηνήτω λόχου.

λόχησις Σουῖδ. ἐνέδρασις.

λοχητής βλ. λοχητής21.

λοχητικός-ή-όν μτγν. ἐνεδρευτικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λοχῶν, εἰς τὸ ἐλλοχεῖν' || μτφ. ἐπίπουλος, πανούργος, δόλιος: 'Αδομ.22.

λόχη (ή) κ. λοχηά (ή) οὐδ. κ. θηλ. τοῦ λόχηος βλ.λ. **λοχηά** 'Ησ: κρυφαία, γεννά, αὐξεί, και ὄρος τοῦ 'Αρτέμιδι γινόμενος και ἀδρούς ἀστάχιας ἔχουσα.

λοχηάδας 'Ησ. και ὕλαι.

λοχηάσις (ή) νεώτ. κ. δημ. ὑπαζιωματικός ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ ἔχων τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ δεκανέως βλ.λ.

λοχίσιον (ισάμ. -ισίον) ἄμφ. σημ. ἐν Πλάτ.

λοχιζέω λοχῶ βλ.λ., ἐκ τούτου τὸ παθ. λοχιζομαι ἐνεδρευομαι, πορφυλάττομαι, παγιδεύομαι, ἵπτα ὄμμα ἐνέδρας: 'Θουκ.5,115 λοχιζάντες ὑπὸ τῷ Φλασιῶν και τῶν σφετερων φυγάδων διεφθάρσαν ὡς οὐδὸσηκοντα, πρβλ.Δίων.Κ41,51' 2) τοποθετῶ τινα δι' ἐνέδραν: 'Θουκ.3,107 δεῖσας καὶ κυκλωθὲ λοχιζει εὐδὸν τινα κοίτην και λοχηγῶσθ ὀπλίτας, Διον. 'Αλ.Ρωμ.2,55' κ. μτ. δοτ. τοῦ τόπου: αὐτ.3,64, Πλούτ. 'Οβ7. τὸ δὲ Κεκίνα λοχισάντων εἰς λάσια χωρία και ὀλέθρῳ πολλοῦς ὀπλίτας 3) μτγν. περιβάλλω τὴ δι' ἐνέδρας, περικυκλώνω δι' ἀνδρῶν ἐνεδρευόντων: Διον. 'Αλ.Ρωμ.179 λελοχισμένων χωρίων' 4) διαμοιρᾶζω ὀπλίτας εἰς στρατιωτικὰ σώματα, συγκροτῶ λόχους και παρατάσσω τούτους πρὸς μάχην: 'Ηρ.1,103 και πρώτους τῆ ἐλόχιας κατά τέλεσας τοὺς ἐν τῇ 'Ασίῃ και πρώτους διατέτα χωρὶς ἐκάστων εἶναι, Ἀλν.Τακτ.1,5, Πλούτ. Σύλλ.27 ὁ Σύλλας οὐτε τάξιν ἀποδοῦς οὐτε λοχίας τὸ οικειον στρατεύμα . . ἐτρέφετο τοὺς πολέμους' || παθ. διαμεριζομαι εἰς λόχους, συγκροτοῦμαι κατά λόχους: 'Αγαθρ.κ. 'Αθην.6,272C ἐν πολέμῳ δὲ λοχιζασθαι ἡγεμόνα νόμεντας τὸν ἴδιον δεσπότην, Διον. 'Αλ.Ρωμ.2,14' 5) 'Ησ. «λοχιζει ἐπιβουλεύεται».

λοχιικός-ή-όν λόχιος βλ.λ.: Στέφ. 'Ιπν.1,201D λοχηά καθαρία (ἄμφ. ὁ κῶδ. λογ-).

λοχηήτρα (ή) νεώτ. Ιατρ. μήτρα, ἐν ἣ ἐπίσχονται ἢ διακροσσονται τὰ λοχηά βλ.λ.

λοχηραγία (ή) νεώτ. Ιατρ. ὑπερμετρος και παθολογική σχεδὸν ρύσις λοχιῶν βλ.λ. μετὰ τὸν τοκετόν.

λοχηρόρα (ή) νεώτ. Ιατρ. κανονική ἐκροή τῶν λοχιῶν βλ.λ. τῆς λεχοῖς.

λοχιος-α-ον ὁ τοῦ λοχου βλ.λ., ὁ τῆς λοχειας βλ.λ. Ι), ὁ τοῦ τοκετοῦ, ὁ ἀνασφραγόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τοκετόν, τὴν γένναν: Εὐρ. 'Ηλ.656 ἤξει κλύουσα λογι' ἔμοι νοσήματα, αὐτ.Βάκχ.89, πρβλ. αὐτ. 'Ιων 452, αὐτ. 'ΙΤ 206, 'Απολλ.Ρ4,706 λοχιος ἐκ νηδύος' 2) τὸ θηλ. λοχηά (ή) ὡς προσωνοῦμα τῆς 'Αρτέμιδος: Εὐρ. 'Ηκ.958 οὐδ' 'Αρτεμις λοχηά προσφθέγγεται' ἂν τὰς ἀτέκνουσας, πρβλ. 'Επιγρ. ἄ. Λοχηά βλ. λοχειος 3' || ἐν ἡλθθ. Λόχηαι(αἰ) λο-

χεῖαι βλ.λ.: 'Εφορ.9,11' 3) τὸ θηλ. λοχηά κ. -η ὡς οὐσ. νεοτόκος, λεχῶ: 'Οπν.Κυν.3,292' 4) 'Ησ. «μαίος» 5) αὐτ. «λοχίαν τὴν εὐτραφή και ἀδρόσυ σταχίας φέρουσαν» 6) αὐτ. «κρυφάσις» 7) τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. Λόχηαι(αἰ) τὸ ἐκκριμα τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς νεοστῆ τεκούσης γυναικός: 'Ιπν.Φύσι.Παιδ.18 ἡ κάθαρσις τῶν λοχιῶν, 'Αριστλ.Ζ1573α,9 Ἴππος δὲ τῶν τετραπόδων ἀπάντων εὐτοκώτατον και λοχιῶν καθαρῶτατον, Διοσκ.3,6 και τὰ ἐν μήτρᾳ συσπίαμενα πάντα λόχηα και ἔμμηνα και ἔμβρυα ἐκβάλλει ποθεῖσα μετὰ πεπέρωσας και σμύρνης' 8) μτγν. τοκετός, γέννησις, γέννα: 'Αντίφιλ.ΑΠ7, 375 μαῖα δ' ἐμοὶ λοχιῶν αὐτῆ φύσει, Φίλιππ.Θεσσ. αὐτ.9,311 'Αρτέμιδος λέλυται λοχιῶν χάρις.

λοχισμός (ή) λοχιζῶ μτγν. τοποθετήσις δι' ἐνέδραν, ἐνέδρευσις, στήσιμον παγίσιον, καρτέρη: Πλούτ.Φιλ.13 ἀλλὰ τὸ Κρητικὸν ἦθος ἐνδύς και τοῖς ἐκείνων σφισμασι και δόλοισι κληπειταις και λοχημασι χρώμενας.

λοχιτής (ή) κ. μτγν. θηλ. λοχιτικής-ιδος (ή) νεώτ. μόνον ἐν συνθέσει δευτερολοχιτής - τριτολοχιτής) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου βλ.λ., τοῦ αὐτοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, συστρατιώτης, παραστάτης, σύντροφος: Αἰσχ. 'Αγ.1650 εἶα δῆ, φίλοι λοχηται, τοῦργρον οὐχ ἑκάς τάδε, Ξεν.ΚΠ2,27 και δε ἀκούσας τοῦτο μεταστραφεις πρὸς τοὺς λοχίτας εἰπεν' || ἀπλοῦς στρατιώτης, ὀπλίτης: Αἰσχ.Χο. 768 εἰ ξὺν λοχηταις, εἶτε και μουστῆθι (με στρατιώτας ἢ μόνος), Πλούτ. 'Αριστ.17 ἀλλ' αὐτόθι μὲν ἄνθρωποι μετὰ τῶν ἑαυτοῦ λοχιτών ὑποστρήσεσθαι Μαρδόνιον' 2) μτγν. κ. μσν. ὁ διατελὼν ἐν ἀναμονῇ γεγονότος τινός, ὁ ἐνδρευόμενος, ὁ συμμοριτής ποῦ κάνει καρτέρη: 'Ησ. «ἐνεδρευτής»: Συναξ. 'Επιστ.44,182β και σαυτὸν ἐπίδου τῷ δικαστῆ μετὰ ἀθρόων τῶν λοχιτών, Εὐστ.104,75 και τῆς ἐκείθεν ὀδοποροῦ ἀπέρριτος ἀνθρώπος περὶσεπέτω τοῖς λοχηταῖς' 3) μτγν. τὸ θηλ. λοχιτικής ἐκκλησία ἢ μεγάλη τῶν Ρωμαίων ἀνυέλπειος, ἢ ἐν τῷ 'Αρεῖω πεδίῳ γινομένη, ἐν ἣ ὁ Ρωμαῖοι κατά λόχους ἐφηφοφόρουσιν περὶ αἰρέσεως τῶν μειζῶνων ἀρχῶν, περὶ πολέμου και εἰρήνης και περὶ σπουδαιοτάτων διεσκέποντο, οἷον περὶ ἐπιβολῆς θανατικῆς ποινῆς, λατ. coenitia centuriata: Διον. 'Αλ.Ρωμ.4,20, 'Απν. 'Εμφ.Πολκ.3,30.

λοχημάζω ἐπ. κτώμαι λόχημν, Ιούλους, γνοῦν γενέσθω, γνοῦσί: Πείσι.π.Σχόλ. Πλ.Δ 147 ἀρτι παρεσά(ν) λοχημάζων.

λοχημαίος-α-ον ποι. ὁ ἀνήκων εἰς λόχημν βλ.λ., ὁ ἐν λόχημν διατρέμων, διαγινόμενος, ὁ κρηπτήμενος ἐν αὐτῇ: 'Αριστοφ. 'Ορν.737 Μούσα λοχημαῖα, τίό, τίό . . τισιγίγῃ ποικίλῃ (ἐγκεκρημμέναι ἐν ταῖς λόχημασι φωνεῖν εἰώθασαι).

λόχημν (ή) λέχομασι κ. νεώτ. μέρος δάσεως ἐκ πυκνῶν ἰδιῶς θάμνων, ἀπρόσβατον, χρησιμεῖον ὡς ἐκ τούτου ὡς κοίτη ἀγρίων θηρίων: 'Ησ. «σύμυρον τόπος ἢ κρύφιος δασεῖαν ὄλην ἔχων ὡστε ἐλλοχηταῖο» 'Οδ.Τ 439 ἐνθ' ἀρ' ἐν λόχημν πυκνὴν κατέκειτο μέγας σὸς, Πίνδ.Ο 6,40 λόχημασ ἀπὸ κυανέας τίκτε θεόφορον κοῦδρον, πρβλ. αὐτ.Π 4, 244, Σοφ. 'Ικν.121 ἐκίνος ὡς τις ἐν λοχημν κείσαι πεσῶν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ.61 ἐκ τῶν δασεῶν μασαχάλας Λόχημασ δασυτέρας, 'Αριστλ.Ζ1 615α,17 ὁ δὲ προχίλος και λόχημασ και τρώγλασ σκεῖτ, Πλούτ' 'Ηθ 552C χῶραν ἰδῶν λάχημασ ἔμμηλενας δασεῖας και φύτων ἀγρίων και θηρίων πολλά, Κρεσόφ.κ. 'Αθην.8,361D και ἀφθῆναι ὄπ' αὐτοῦ λόχημν ἐν τῷ ἔγχευ ἑξ ἀγρίοσ, βλ. Διον. Αἰλ.Ζ1 13,14, 'Ηρωδῖαν. 'Ιστ.8,12, Τουκ.Μισ.338 Λόχημν τῶν θηρίων, Γρηγ. Νάσ. 'Ασπ.14,14 λόχημασ ἐν λαγόνισ παροῦμ. π. Σχόλ. 'Αριστοφ.Σφ.922 μία λόχημν δύο ἐριθασίους οὐ τρέφει' 2) μτφ. ποι. πυκνόν τι, δασυ. φουν-

τωτό : Ἄριστφ.Λυσ.800 τὴν λόχμην φορεῖς

3) Ἦσ. ἐνέδρα, ἐπιβουλή.

λόχοισος ὀν μτν. λοχισίος βλλ. Σουίδ. εδα- σίς : Ἀγαθ.ΑΠ.6,32 δασυκνήμων δασυκνήμων ἱξάλον ευσκάρημων, λόχμην ὑλοδάτα Πανί φι- λισσοκέλη. 2) μτν. τὸ οὐδ. πληθ. λόχμια (ἴδι) ὡς οὐσ. λόχμη βλλ.Ι.Ι. : Λουκ.Φιλοπ.10 τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπέδεικνυντὸ μοι τοῦ Διὸς σου καὶ τὰ τῶν μητέρᾳ θρέφαντα λόχμια, ὡς αἰθαλιεῖς οἱ λόχμια αὐταὶ διαμένουσι (κωδ. δόχμια).

λόχοῦμαι-θομαι ἄχρ. ὡς ἀπλοῦν, ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέσει ὡς ἀπολοχμοῦμαι βλλ.

λόχοῦθης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει λόχμης βλλ.Ι.Ι. ὁ πυκνός, ὁ δασύς ὡς λόχμη, ὁ ἔχων πυ- κνήν βλάστησιν, ὁ σύνδενδρος, ὁ πυκνοφυτευμέ- νος : Οὐκ.3,107 δεῖσας μὴ κυκλωθῆι λοχίξει ἐς ὀδόν τινα κολήν καὶ λοχμῶδη ὀπλίτας καὶ φι- λοῦς ξυναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, Δίων Κ 40,2 ὁ τὸ λασιώτατον καὶ λοχμῶδέστατον, Σχολ.Πινδ.Ο 7,60 λοχμῶδες χωρίον. 2) ὁ σχηματίζων λόχμην βλλ.Ι.Ι, ὁ εἰς λόχμην ἐξα- πλοῦμενος (ἐπί τῶν δονάκων κ. ἄ. ὑδροχορῶν φυτῶν κ. μή) : Θεόφρ.Φι.4,1,11 φύονται δ' ἐξ ἐνὸς πυθμένου πολλοί καὶ ὡς λόχμῶδεις, ΕΜ 796,28 φλόνας λοχμῶδεις φυτῶν. 3) τὸ οὐδ. πληθ. λόχμια (ἴδι) ὡς οὐσ. τάξις ὑδροχορῶν φυ- τῶν ὡς οἱ δόνακες κ. ἄ. : Θεόφρ.Φι.4,8,1.

λόχοξμα-ατος (ἴδι) μον. τὸ παρεχόμενον, τὸ δίδόμενον ἐν Βυζαντίῳ πρὸς πόσιν ἐπὶ τῇ λαχείᾳ βασιλιδίας, ἥτοι τῇ γενεσίᾳ προφωρογενήτου ποι- δός, ζεατῶν ποτῶν : ΚίΠορφ. Ἐκθ.619.

λόχον ἀντί λάχον, ἔλαχον, ἄδρ. τοῦ λαγχάνω βλλ. : Ἐμμετρος Αἰολ. Ἐπιγρ.Αλυτῶν.

λόχονε ἐπίρρ. ἐπ. πρὸς ἐνέδραν, διὰ καρ- τέρι : Ἰλ.Α 227 οὕτε λόχόνδ' ἴνεαι σὺν ἀριστήσιν Ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ, Ὀδ.Ξ 217.

λόχος (ἴδι) (λόχομαι) κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος, ἐν ᾧ τοποθετεῖται στίφος στρατιωτῶν, ἵνα ἐνεδρεύσῃ τὸν ἔθρδρον καὶ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ἀνιψιδίως, μέ- ρος ἐνέδρας, τόπος ὅπου στήνεται καρτέρι : Ἰλ. Ν 277 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νησί, λεγομένη πάντες ἀριστοὶ εἰς λόχον, αὐτ.Α 379 ἐκ λόχου ἀμψήθησε ἐκ τοῦ τόπου, ἔνθα ἐνήδρευεν, ἀνεπήθησε' ἢ κτ. ἐπέκτ. ἐκλήθη οὕτω κ. ὁ πρὸ τῆς Τροίας ἀφρεσίς ὀδοῦ τῶν Ἑλλήνων δοῦριος ἵππος ὡς τό- πος ἐν ᾧ ἐκρύπτοντο ἐνεδρεύοντες ἐνοπλοῖ : Ὀδ. Δ 277 τρίς δὲ περὶστεῖρας κάτλον λόχον ἀμψα- φώσασ, αὐτ.Θ 415, Εὐρ.Τρω.534 πάσα δὲ γέννα Φρυγῶν πρὸς πύλας ὠρμάθη πύκκι ἐν οὐρείᾳ ξεσῶτον λόχον Ἀργείων καὶ Δαρδανίους ἄταν, Λυκόφρ.34 ὠδίνων λόχος. ἢ ὁμ. οὕτω καλοῦν- ται καὶ τὰ ἐχθρικά πλοῖα : Χρυσίμ. Ἦρ.3,57 τόνε δὴ δεῖ φράδρονος ἀνδρὸς φράσασθαί ἐπί τῶν δὲ λόχον κήρυκα τ' ἐρυθρῶν. 2) ἡ πράξις τοῦ ἐνεδρῆσαι, ἡ ἐνέδρα, ἡ παγίδευσίς, τὸ καρτέρι : Ἰλ.Ζ 189 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φώτας ἀρι- στοὺς εἶσε λόχον, Ὀδ.Δ 392, αὐτ.531, Ἡσιόδ.Θ 174 εἶσε δὲ μιν κρύφασα λόχμ, Πινδ.Ν 4,60 φύ- τευε οἱ θάνατον ἐκ λόχου, Σοφ. Ἠλ.490 ἦξει καὶ πολῦπουε καὶ πολὺχειρ ἂ δεινὰς κρυπτομένα λόχοις χαλκόνους Ἐρινύς, αὐτ.ΟΚ 1089, Πλούτ. Συμψρ.Πελ.κ.Μαρκελλ.Ι κρυφαίη δὲ σὺν λόγῳ κα- ταρθωμένην πράξιν οὐκ ἔχομεν τοῦ Μαρκελλίου παραβαλεῖν ἐνίστα ἐν τῇ σμ. ταύτῃ μτ. γενικ. ὄν- τιμικ. : Ὀδ.Δ 395 λόχος θεῖοιο γέροντος ὁ τρό- πος τοῦ ἐνεδρῆσαι, ἡ ἐνέδρα, τὸ καρτέρι πρὸς φόνον τοῦ θεοῦ γέροντος. 3) ἐπ. κ. ποι. τὸ κα- τασκοπεῖν, τὸ ἐνεδρῆσαι στίφος στρατιωτῶν ἢ ἄ. ἐνόηλον μὲ κακὰς διαθέσεις, συμμορία : Ἰλ.Θ 522 φυλακὴ δὲ τῆς ἐμπεδός ἐστω, μὴ λόχος εἰσ- ἔλθῃσι πόλιιν λαῶν ἀπεόντων, Εὐρ. Ἀνδρ.1114 τῷ δὲ ἐφιήρης ἄρ' ὕφιστήκει λόχος δάφνη σκια-

σθεῖς 4) π. Ὀμ. τραγ. ἔνοπλον σῶμα στρατι- ωτῶν, τμήμα ὀπλιτῶν ἀείποτε πεζῶν, οὐχ ἰππέων : Ὀδ.Υ 49 εἰ περ πεντήκοντα λόχοι ἀνθρώπων νῆϊ περιστάειν, Αἴσχ. Ἐπτ.56 ὅπως πάλλω λαχῶν ἑκα- στος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄνοι λόχον, αὐτ.460, Σοφ.ΟΚ 1371 εἰ περ οἶδε κινούνται Λόχοι πρὸς ἄστῳ Θήλης ἢ π. τοῖς ἱστορικοῖς συγγραφεῦ- σιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπόσπασμα πεζῶν στρα- τιωτῶν σπανίως ἰππέων (Ἄρρ.Αλαν.20), ἄριθμῷ μὴ σταθεροῦ π. πᾶσι τοῖς στρατοῖς, διότι ἐν ταῖς ἑλληνικοῖς πολιταῖς κ. φυλαῖς ὑπήρχον διάφοροι διαίρεσεις τοῦ στρατεύματος ὡς κ. τῶν πολιτῶν συνήθ. τμήμα ὀπλιτῶν ἐξ ἑκατῶν ἀνδρῶν : Ἦρ.9, 53 δεῖνότερον δὲ ἐπὶ ἐκείνου ταῦτα νευωμένου ἀπολιπεῖν τὸν λόχον τῶν Πιτανήτων, Ξεν.Ἀν.3,4, 21, αὐτ.4,8,15 π. Οὐκ. ὁ λόχος περιέχει τεσσάρας πεντηκοστὰς ἤτοι ἀποτελεῖται ἐκ διακοσίων ἀνδρῶν : αὐτ.5,68 ἢ π. Σπαρτιάταις λόχος ἦτο ἡ κυρία στρατ. μονάς, ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω ὑπὸ ἴδιον ὄνομα τὸ τέταρτον ἢ κτ. ἄ. τὸ πέμπτον μέρος τῆς μόρας βλλ. : Ἦρ.9,57 Ἀριστλ.ἀν.541 ἢ ἐν Θηβαῖς ἀπὸ τῆς ἀπελάσεως ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σπαρτια- τῶν ἥτοι ἀπὸ 379 π.Χ. συνεκροτήθη ἐπὶλεκτον στρατιωτικὸν σῶμα ἐκ τριακοσίων ἀνδρῶν διαρ- κῆς τελοῦν ὑπὸ τὰ δπλα ὑπὸ τὸ δν. ἱερὸς λόχος : Δειν.1,73 ὅτε Πελοπίδας, ὡς φρασιν, ἠγεῖτο τοῦ ἱεροῦ λόχου καὶ Ἐπαμεινώνδας ἐστρατήγει, Πλούτ.Πελ.ἰ τὸν δ' ἱερὸν λόχον, ὡς φρασι, συνε- τείχετο Γοργιδας πρῶτως ἐξ ἀνδρῶν ἐπιλέκτων τριακοσίων ἢ ὁμ.κ.Καρχηδόνιοις : Διόδ.Σ 16,80, αὐτ.20,10 τῶν εἰς τὸν ἱερὸν λόχον συντεταγμένων ἢ ὁμ. νεώτ. σῶμα, ὁ κατορησθή τὸ 1821 ὑπὸ Ἰλ. Ὑφλητῶν ἐκ 500 Ἑλλήνων ἐθελοντῶν καὶ ἀπε- δεκατισθῶν ἠρωϊκῶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Δραγατσανίου τὸν Ἰουῖνον τοῦ 1821 : Κάλδ. Ὠ.Δ 4 εἰς τὸν ἱερὸν Ἄδ- χον ὁμ. σῶμα φοιτητῶν κ. μαθητῶν ὀργανῶν ἐν τὸ 1886 ὑπὸ τὴν ἑποιν. ἱερὸς λόχος φοιτητῶν ἢ μτν. σύνολον 16 μόλις ἀνδρῶν : Ἀσκληπιόδ.2,7, Αἰλ.Τακτ.4,3, Ἄρρ.Τακτ.5,5 εἰη ἄν οὐκ ὁ λόχος στήχος ἐξ ἐπιστατῶν καὶ πρωτοστατῶν ἐν μῆσφι λοχαγῶν τε καὶ οὐραγοῦ ἀντεταγμένων ἢ κ. ἀμψά- σπασμα ἐξ ὀκτὼ ἑξακοσίων ὠπλισμένων ἀνδρῶν : Ἀσκληπιόδ.2,7, Ἄρρ.Τακτ.1,4. 5) νεώτ. κ. δημ. στρατιωτικὴ μονάς πεζικοῦ ἔχουσα ἴδιαν οἰκονο- μικήν διαχειρίσιν, οἰκισμένη ὑπὸ λοχαγοῦ βλλ. καὶ ἀποτελοῦσα μέρος τῆς δυναμῆος τοῦ τάγμα- τος : τὸ ἴ γάμμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν 5ον, 6ον κ. 7ον λόχον κ. ἀπὸ τῆς ἱΙ πολυβουλαρχίαν, - λόχος διοικήσεως ἢ κτ. ἐπέκτ. κ. πᾶσα ἀνά- λογος στρατ. μονάς ἐκ διακοσίων περίπου πεζῶν ὀπλιτῶν : λόχος σκαπανέων - τηλεγραφῶν - με- ταγωγῶν. 6) ποι. γεν. πᾶν σύνολον, πληθὸς εἴτε γυναικῶν, εἴτε ἀνδρῶν, εἴτε παιδῶν : Αἰσχ. Ἐπτ.11 ἴδεε παρθένων ἱκέσιον λόχον, αὐτ.Εὐμ.46 θαυ- μαστός λόχος εὐδὲ γυναικῶν, πρθλ. αὐτ.1026, Ἐπιγρ. ἐμῶν προγόνων λόχος ἢ κ. ἐπὶ πτηνῶν, σμήνος : Ἄριστφ. Ὀρν.589 ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοῦς καὶ κερνήδων ἐπιτρίψε' ἢ μτν. κ. ἐπὶ ζώων, πληθός, ποίμνιον, κοπάδι : Ἀπολλων. ΑΠ 9,244 ἑλάφων κερὰς λόχος. 7) πᾶν συγ- κροτημένον ἄθροισμα πολιτῶν, σωματεῖον πο- λιτικόν, εἰραρεια : Ξεν. Ἰέρ.9,5 δῆρηνται ἄσπασα εἰς πόλεις αἰ μὲν κατὰ φυλάς, αἰ δὲ κατὰ μόρας, αἰ δὲ κατὰ λόχους, Ἀριστλ.Πολιτ.1309α,12 καὶ ἀντίφρασα κατὰ φρατρίας καὶ λόχους καὶ φυ- λὰς τίθεσθωσαν, Δημ.261 τοῦς τριπράρχους κα- λείσθαι ἐπὶ τῆν τριήρη συνεκαθίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν (ἐνθα λόχος φαίνεται ὅτι σημαίνει συμμορία ἐν τῇ ἀρχ. σμ. τῆς ἄλ.), Πλούτ. Κοριολ.20 πρῶτον μὲν οὐ κατὰ λόχους, ἀλλὰ κα- τὰ φυλάς ἐδιδάξαντο γίνεσθαι τὴν φηφορορίαν ἢ μτν. ἑκατοντάς Οτρατιωτῶν, λόχος π. Ρωμαῖοι-

οις ἐξ ἑκατὸν ὀπλιτῶν : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,7 9) ποι. τὸ κείσθαι ἐν λέξει, ἐν κλίτῃ, τοκετῆς, γέννησις, γέννα : Αἰός Ἀγ. 137, αὐτ. Π. 677 Ἀρτεμῖν θ' ἑκάταν γυναικῶν Λόγους ἐφορεύει. 10) ἀρχ. λεξ. μακεδονικῶς τις μὴν ὄντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀπτ. μιαιμακτηρίῳνα βλλ. Ἦσα: 11) ἀμφ. σμ. ἐν Ἐπιγρ. Μιλήτου.

Λογός (ή) μτγν. τ. ἀπὶ λεγῶ βλλ., νεοτόκος, λεγῶ-να Μοιρ. 247 ἐλεχῶ Ἀττικῶς, λογός Ἑλληνες (ἰκῶδ. λογός: πρβλ. λογῶ : Διοσκ. 3,4 Ἀριστολόγια τῶν ὄμμασται μὲν ὀπὸ τοῦ δοκεῖν ἀριστα βοηθεῖν ταῖς λοχοῖς, Ποσχ. Χρον. 294 θεοποιούσαι Παρθένων Λογόν.

Λοχοῦσα (ή) μων. λεχῶ, λεχοῦσα, λεχώνα : Κορ. Ατ. 286.

Λοχῶ (ή) πάπ. λεχῶ βλλ. (ή γνη. Λοχοῦς ἐν Πάπ. ἐν χρ. ὡς ὄν. ἐν.) οὕτω πθ. Λοχῶ δέον νὰ ἀναγνωσθῆ μάλλον παρὰ Λόχῳ ἐν Πάπ. ἢ ὄν. ἐν. Λοχῶς εἶναι δ. ὀνόμα. ἐν Π. Ἐπιστ. 28 τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἀποκαθημένη καὶ λεχῶς ἔπιπτοι.

Λοχῶ-ᾶ ἐπ. ἀόρ. ὑποτ. τὸ μὲς. Λοχῆσσομαι (Ὀδ. 670) (τὸ ρ. σπᾶν. ἐν τῷ δοκιμῶ ἀπτ. λόγῳ, ἀλλὰ σμχ. π. μτγν. πεζογραφίῳς ὡς π. Πολύβ. 3, 40, 6, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 55, Πλούτ. Ἀντ. 46 τὸ παθ. π. Ἐπικ. Φύσι. 15, 22, Ἰώσα. Π. 3, 6, 2 κ. τὸ μὲς. εὐχρηστον π. π. ἐπ. ποιηταῖς, ἐνεδρεῦω, παραφυλάττω, παραμονεύω, στήνω καρτέρη : αὐτ. Π. 369, πρβλ. αὐτ. 318), αὐτ. Δ. 670 θρα πν αὐτῶν ἰόντα λοχῆσομαι ἡδὲ φυλάξω ἐν πορθῶ ἰθάκις, Ἦρ. 6, 138 πεντηκοντέρους κτισσάμενοι ἐλόχῳσσαν Ἀρτέμιδι ἐν Βαυρώνι ἀνάσσεις ἐσθῆτην τῶν Ἀθηνῶν γυναικας, Σοφ. Ἀντ. 1075 τούτων δε λωδητῆρες ὑστεροφθόροι λοχῶσιν Ἄδου καὶ θεῶν Ἐρινύες ἢ ἀπολ. ἐνεδρεῦω, τοποθετούμαι δι' ἐνέδραν : Ἰλ. 5, 20 οἱ δ' ὅτε δῆ ρ' Ἰκάνων, δδὶ σφι-σιν εἶκε λοχῆσαι, ἐν ποταμῶ, Ἦρ. 4, 22 λοχῆ ἐπὶ δένδρον ἀνάβας, Εὐρ. Ἦλ. 225 καὶ πῶς ἐφιήρης πρὸς δόμοις λαχῆς ἔμοις, Φερεκρ. 141 ἂ πρὸς τοῖσι βωμοῖς, Πλούτ. Ἦρ. 772C τότε δῆ συνδραμόντες πάντες οἱ λοχῶντες ἐκίεψον συναλμαβάνων αὐτῆν, Λοκ. Μή Πιστ. Διαθ. 9 ἀλλ' ὡσπερ οἱ λοχῶντες ἐξ ἀπανοῦς πῶθεν τοξέωμαι, Ὀνη. Κυν. 3, 453 ἢ κ. τὸ παθ. ἐνεδρεῦομαι, παιγιδεύομαι, μῶ στήνω παγίδα, ἐνέδραν : Ἐπικ. Φύσι. 15, 22, Ἰώσα. Π. 3, 6, 2 ἢ κτ. τὸ πλείστον ὄμας (ή) κτγ. ἀορ. μτ. ἂ. τινὸς ρ. : Ὀδ. X, 53 ἀτάρ σὸν παῖδα κατακτείνειτε λοχῆσας, Ἦρ. 6, 87 λοχῆσαντες τῶν τῆν θεωρίδῃ νέα εἶλον πλήρησ ἀνδρῶν ὡν πρῶτων Ἀθηναίων, Θουκ. 1, 65 καὶ Σερμυλίῳν λοχῆσας πρὸς τῆ πόλει πολλοὺς διεφθειρεν ἢ τὸ μὲς. ὄμ. : Ὀδ. Δ. 388 τὸν γ' εἰπῶς σὺ δύναιο λοχῆσάμενος λελαδέσθαι, αὐτ. N, 268 ἢ μτγν. κ. ἂ. χρόνων ἡ μτγ. ὡς λοχῶμενος, λελοχῆμενος ἐνεδρεῦω, ἐν ἐνέδρῳ, παραμονεύω : Ἀπολλ. Ρ. 1, 991 οἳ τὰ θῆρα λοχῶμενοι ἐνδον ἐόντα, αὐτ. 3, 7 ἢ μτ. αἰτ. τόπου καταλαβάνωμαι τὶ ἴνα ἐνεδρεῦ-σῶ, πρὸς ἐνέδραν, πιάνω γὰ καρτέρη, πιάνω καὶ στήνω καρτέρη : Ἦρ. 5, 121 ἐλόχῳσαν τῆν ἐν Πηδᾶσῳ ὀδῶν 2) μτγν. τὸ μὲς. συλλαμβάνω δι' ἐνέδρα : Ἀπολλ. Ρ. 2, 967 Μεανίπην Ἦρωσ Ἦρακλῆς ἐλοχῆσσο 3) μτγν. λοχίζω βλλ., ἐγκαθίσ-τασθαι πὸ ἐνόησους ἴνα ἐνεδρεῦομαι, τοποθετῶ ἐνεδρεῦομαι : Πλούτ. Ὀβ. 7 τοῦ δὲ Καικίνα λοχῆ-σαντος εἰς Ἄσσια χωρίῳ καὶ ὀλέωδη πολλοὺς ὀ-πλίτας 4) μτγν. κ. μτφ. : Πολύβ. 3, 40, 6 πάσαι αἰον λοχῶντες τῆν πρὸς Ρωμαίους φίλιαν (στῆ-νοντες παγίδα εἰς τὸς Ρωμαίους διὰ τῆς φιλικῆς τῶν συμπεριφορᾶς) 5) μτγν. κ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τῶν ἰδῶνων : Πλούτ. Ἦρ. 705D ἰδῶνα ἂ. λοχῶσαι. **Λοῦ** (ή) αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ λῶ βλλ. : Ἀκκ. Συμψη. 23, 10, αὐτ. 5, 11 (ήλθθ.), Πινδ. N, 9, 14 ἀρχοῖ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Τολαοῦ παῖδες, βιασθέντες Λύα.

Λυαζέει Ἦσα. «φλυσρεῖ, μωρολογεῖ, στασιάζει». **Λυατός** -α-ον (λύω) ὁ λύων τῆ, δδ. ὁ λυτῶνων, ὁ ἐλευθέρων, ὁ λυτρωτῆς, ἐλευθερωτῆς ἢ προ-σων. τῆς Μεγάλῃς Μητροῦς : Τιμόθ. Μιλ. Πέροσ. 132 κακῶν Λυαία 2) ὡς ἐπιθ. τὸ Διονύσου (πρβλ. λατ. Lyaeus, ἐκλήθη δὲ οὕτω ὁ θεὸς κτ. τὸν Σχολ. ἡ «ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ράματος» τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς, ἡ «ὡς ἐκλύω τὰ μέλη ἐν τῷ ἀμέ-τρως πίνεσθαι» ἢ εἶτα Λυαίος ἀπεκλήθη αὐτὸς ὁ οἶνος : Ἀνακρέοντ. 1) 9 ἔγω δὲ τοῦ Λυαίου καὶ τοῦ μύρου κορροσθεῖς, Ἐπιγρ. Μαντινείας 3) Θεό-γνωστ. Καν. 22, 2 Λυαία, παύσιμα.

Λυδάζειν Ἦσα. κλοιδορεῖν. **Λυδάρων** (οἱ) Ἐπιγρ. κ. λυδάρων (τὸ) μων. ὁ λι-θυρῶν βλλ., εἶδος πολεμικῆς νεῶς, πολεμικοῦ πλοίου, τριήρης, κότερον : Ἐπιγρ. Βί. Ἀλεξ. 1170 ναῦς πολλαῖ, λυδάρων καὶ τριήρης.

Λυγαία Ἦσα. «τὰ περὶ τὰς χερσὶ φάλας».

Λυγαίας -α-ον (λύγη) σκιάδης, σκιάρας, σκοτει-νός, συννεφιασμένος, σκυῦρος, μέλας πρβλ. Ἦσα. «λυγαίαν σκοτεινήν, συννεφῆ, ἀφανῆ» : Σοφ. ἄπ. 525 νεφὸς λυγαίων, Εὐρ. Ἦρακλ. 855, αὐτ. Π. 110 θανά δε νυκτῆς ὄμα λυγαίας μολῆ, Λυκόφρ. 973 πᾶς δὲ λυγαίαν λέως ἐσθῆτη προστράπαιον ἐγγχαι-νούμενος αὐτ. 351, Ἀπολλ. Ρ. 2, 1120 μετ' ἰδῶνας βά-λε νῆσσο Νύθη ὑπὸ λυγαίων, Ἐπιγρ. Ἰμβροῦ λυ-γαίος θάλαμος 2) μτγν. τὸ θηλ. λυγαία (ή) ὡς οἴα. πόα τῆς : Ἀθῆν. 9, 393B ἀντίθεσσαι αὐτὸν τῆ νεοττῆ πᾶν τῆν λεγομένην λυγαίαν.

Λυγαίως (λυγαίως) ἐπῆρρ. Ἦσα. «σκοτεινῶς, ἀφα-νῶς, λεληθῶτως» (ἰκῶδ. -γαίως) : Εὐστ. 1756, 28.

Λυγαίος ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ λυγῶος βλλ. Ἦσα.

Λυγαριά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἄγνος βλλ.

Λυγαρόνομα Ἦσα. «ἐλίζοντα ἐν τῷ κλαίει» πρβλ. λυγαῖαι.

Λυγαρίζομαι δημ. κ. λυγκιάζομαι βλλ.

Λυγγίος -α-ον μτγν. ὁ τοῦ λυγκῶος (βλ. λυγγί III), ὁ ἐκ τοῦ λυγκῶος, ὁ ἀναπερσομένος εἰς λυγκά : Διο-κλήτ. Ἐδικτ. ἐν Ἐπιγρ. δέρμα λυγγίου.

Λυγγούριον (τὸ) (λύγγ, οὔρον) κ. λυγκούριον (Διοσκ. 2, 81) κ. λυγγούριον, (Στραβ. 8, 4, 6, 2), κ. λυγκούριον κ. λυγγούριον (Ἀετ. 2, 35) κ. λυγγούριον ἢ λαγγού-ριον (Ἐπιφᾶν. Λίθ. 7) πολυτίμος λίθος, εἶδος ἐξαιρε-τικοῦ ἡλέκτρον σκληροτάτου, στερεωτάτου, δια-φανοῦς καὶ λίαν ψυχροῦ, θεωρούμενον ὡς προ-ερχόμενον ἐξ ἀποκρυσταλλωθέντος οὔρου τοῦ λυγκῶος βλλ. II) καὶ ἀναλόγη, τῆς προελεύσεως του διακρινόμενον εἰς ἄρρεν ἢ θῆλυ, ἡμεροῦν ἢ ἄριον ἕκ τούτων τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον ἐθεωροῦντο τὸ πολυτιμότερον (Διοσκ. 2, 81 τὸ δὲ τῆς λυγκῶος οὔ-ρον, ὁ δὲ λυγκούριον καλεῖται, ἄμα τῷ ἐξουρη-θῆναι λιθοῦσθαι πεπιστευται) ἄλλοι ἀρχ. κ. νεώτ. τὸ θεωροῦν εἶδος ἡλέκτρον ἢ ὑακίνθου κ. ἄλ-λοι τὸ ταυτίουν πρὸς τῆν τουρμαλίαν βλλ. Ἦσα. «ἡλεκτρον» : Θεόφρ. Λίθ. 28, Στραβ. 4, 5, 3 ταῦ-τα δ' ἐστὶν ἡλεκτάντια φάλα καὶ περιωχημένα καὶ λυγγούρια καὶ ὕαλδ σκευῆ καὶ ἄλλας ῥῶ-πος τοιοῦτος, Πλούτ. Ἦρ. 692F, Σέξ. Ἐπιμ. Πυρρ. 1, 119.

Λυγγῶδες -ους-ες (λύγγε) ὁ παρακλουθούμενος, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ λυγκῶος βλλ. (2), ὁ μετὰ λυγ-γῶος, ὁ ἔχων λυγγά, λόγγυμα βλλ. : Ἰνπ. Ἀγμ. Π. λυγ-γῶδες πυρετοί, πρβλ. αὐτ. Διατ. 30.

Λύγη Ἦσα. «τὸ δένδρον ἢ λεύκη».

Λύγησθ (λύγθ) ἐπῆρρ. ποι. μετὰ λυγῶων, με στε-γασιμῶς, με ἀναφιλητῶ, λυγμῶδος : Σοφ. OK 1621 τριαστ' ἐπ' ἄλληλοισιν ἐμφικείμενοι λύγησθ ἐκλασον πάντες πρβλ. ΑΠ 15, 28.

Λυγθίνους -α-ον μτγν. ποι. λυγθίνος βλλ. 2), μαρμαρίνος, λευκός, λείος, σπληνικός, χυτὸς ὡς τὸ ἐξείργασθαι μάρμαρον, ἐπὶ τοῦ σώματος : Ρου-φίν. ΑΠ 5, 47, 3 δεῖρη λυγθίνειν καὶ στήθα μαρ-μαρίοντα καὶ πόδες . . λευκότερον Θέτιδος.

λύγιδος-η-ον (λύγδοσι) μτγν. ὁ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου κατασκευασμένος, ὁ ἐπὶ μαρμάρῳ ἐξεργασμένος, μαρμάρινος, μαρμαρένιος· Ἐπιγρ. Κυρήνης **λύγιδος** βωμῆς, ΑΠ 6,209 Βιδιώνη Κυδέρη με τῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι, μορφῆς εἰδῶλον λύγιδινον εὐδαίμνια, Βάβρ.30,1, Φιλῶστρ.Εἰκ.Προσίμ. **λύγινη λίθος**· 2) ὁ λευκός, ὁ κατάλευκος ὡς λύγδος βλ.α., ὁ σπιληνός ὡς τὸ ἐξεργασμένον μάρμαρον, ὁ ἀστραφερός, ὁ χιονιάτος, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου, ἰδ. τοῦ γυναικείου σώματος· Φιλῶδ.ΑΠ 5,12 κἀν στέρνοισι ἐπι κίνα τὰ λύγινα κῶνια μαστῶν ἔστικεν, Ἐνακρέδντ.15,27 περὶ **λύγινην** τραχήλωι Χάριτες πέτοιτόν τῃσαι.

λύγθος (ή) μτγν. λευκὸν μάρμαρον, λαμπρός, σπιληνός, κατάλευκος λίθος· Περιήλ. Ἐρ.Θαλ.24, Ρουφιν.ΑΠ 5,27 ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπήλθεν κεινο τὸ τῆς λύγθου, βάσκανε, λειότερον, Ποσειδίην. ἢ Ἀσκληπ.ΑΠ 5,193, Διδῶδ.Σ 2,52 διόπερ οὐτὴ ἡ Παρία λύγθος, οὐτ' ἄλλῃ κατασκευαζομένη πέτρα τοῖς Ἀραβίοις λίθος ἐξισωθῆνοι δύναται πρῶλ. Μαρτιάλ.6,13, αὐτ.42.

λυγέα (ή) μν. τὸ πρῶτον ἡ λύγος βλ. λ· Εὐστ. 834,37 ἐκ δὲ τοῦ τοιοῦτου λύγου καὶ τὸ **λυγιέν** λέγεται δὲ **λυγέα** ἰδιωτικῶς, ἧς οἱ ἀναλοὶ ἀκρεμόνες. . . εἰς πλέγμα συστρέφονται.

λύγιος-α-ον μν. ὁ λυγαῖος βλ.α.· Τζέτζ.Χλ.5,725.

λυγερός-ή-ό μν. κ. δημ. ὁ εὐμήκης, ὁ λεπτός καὶ εὐλύγιτος ὡς οἱ κλάδοι τῆς λύγου βλ.λ., τῆς λυγαριάς· ἢ συνεκτ. ὁ ψηλός, ὁ λεπτός, ὁ κομφός, ὁ εὐκίνητος, ὁ εὐσταλής, ἰδ. ἐπὶ νεανίδων· Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.93,2 ποῖος εἶδε κόρη λυγερὴ στὰ κλέφτικα ντυμένη, ὅμ. τρεῖς κἀλλες λυγερὲς περαιοῦσαν μοναχῆς, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 56 κάποια νιά, ποῦ βρικολάκιασε, σγουρομάλλα, λυγερὴ λέει τὴ νύχτα μυρολόγια· ἢ συνηθ. τὸ θηλ. λυγερὴ ὡς οὐσ. ἐπὶ γυναικεί, ἰδ. νεανίδος λεπτῆς, ὑψηλῆς, εὐκινήτου, κομφῆς κ. εὐζώνου· Ἐρωτόκρ. 1,1167, αὐτ.1758, αὐτ.1833 ἐβλάθησαν ἡ λυγερὴ σά φρόνιμη νά κόρη τ' ἀγάπηται τὰ βάσανα νά μὴν τὰ φανερώσῃ, αὐτ.2,695, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.87,10 ἐσχάνεισ καὶ τῆς λυγερῆς τῆς γλυκοποδητῆς σου, ὅμ. ὁ.τραγ. μιά λυγερὴ καυχήστικε πῶς χάρο δὲ φοβάται.

λύγη (ή) μτγν. σικιά, σικιόφως, ἀμφιλύκη· Ἄνπ. Ἰλνρ.25 νυκτὰς ἐμπήπιτοσι τοῖς φύλαξι ἐναεζομένοισι καὶ κτείνουσι αὐτοῦσ καὶ τῶν Καιοσари κατέσεισαν ὑπὸ λύγη· πρβλ. Σουιδ., Εὐστ.689,18.

λύγημα (τὸ) (λύγω) ὄσμ. τὸ λυγάν, τὸ λυγιεῖν, τὸ λυγισμα, ἡ κάμφσις.

λυγερός-ά-ον (λύγιος) κ. μν. ὁ εὐκαμπητός, ὁ εὐλύγιτος, ὁ εὐκάμητος· Ἀρχ.Μαθ.46' 2) μν. ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. λυγηρὸν ὡς ἐπίρρ. μασκόως, λεπτός, οὐχὶ ὀξέως κ. ἀγρίως· Βι. Ἀλεξ.750 δευτέρου ἐχρεμέτισεν οὐ φοδερὸν ὡς πάλα, ἄλλ' ἤμερον καὶ λυγηρὸν καὶ ταπεινὸν καὶ πρᾶον.

λυγιά (ή) ὄσμ. λύγος, λυγαριά βλ.λ.

λυγίαιμα βλ. λυγίω.

λυγιζομαι (λύγη) μν. περιβάλλομαι ὑπὸ σκότους, γίνομαι ἀφανής, δὲν φαίνομαι, κρύπτομαι· Ἐοδῶγιστ.Καν.22.

λύγιος (λύγοσι) κ. μν. κ. νεώτ., δημ. κ. λυγὼ κ. ἀσσυρι. λυγάω, μτγν. ὄσμ. μῆλλ. ἀπορφ. λυγιεῖν (Θεόκρ.1,97), μέσ. κ. παθ. λυγιζομαι, ὄσμ. κ. λυγιέμαι, μτγν. ὄσμ. παθ. ἄορ. ἐλυγίχθην (αὐτ. 23,54), ὄσμ. (ἐ)λυγίστικα, ὄσμ. παθ. πασκ. λυγισμένοσ τὸ ρ. ἀπαντᾷ κ. ὡς μτθ. κ. ὡς ἀμτθ. ὄθ. μτθ. κάμνω τί νά κομφῆθῃ, κάμπτω, κυρτώω, διπλώω· Ἀριστφ.Σφ.1487 πλεωρῶν λυγισαντος ὑπὸ βῶμης, ὅλον μυκτῆρ μυκᾶται καὶ σφόνδουλος ἀχει, Γεωπ.7,18,2 λυγισοῖσ τὰ κλημάτα, - λυγιζῶ τὸ γόνυ - τὴν ράβδον - τὰ κλαδιά, φρ. λυγαί κ. τὸ σίδερο (ἐπὶ ἔχοντος μεγίστην μυϊκῆν

ἰσχύν)· ἢ τὸ παθ. λυγιζομαι κάμπτομαι, κυρτώομαι, συστρέφομαι· Φάλ. Ἐπιστ.147,3 ἐλυγίσθησαν κατὰ τροχῶν, Ἰνπ.Μοχλ.4 ἐκπίπτει δὲ μάλλον ὄστι τὰ νεβρα ἐν πλαιγίω καὶ λευγινοσιν συνδιδοί, Μοικ.ΑΠ 6,33 Λοκ. Ὀρχ 77,Γαλ.Προστ.11 τὰ λυγισθέντα τῶν ἄρκων (τὰ ὑποστάντα διὰστρέμμα, Ζερβ.μτφ.Ἰλ.Β 335 καὶ μὲ τὸ σκήπτρον ἐχτύπησέ τον στὴ ράχη καὶ στοῦς ὤμοισι κ. ἐλυγισθῆ ἐκέινως μαζεῦοντασ τοῦς ὤμοισ, - εἶναι χοντρὸν τὰ κλαδί κ. ὄση δύναμη νά βάλης δὲν λυγιετασ· 2) μτγν. κ. ὄσμ. κάμπτω, ρίπτω χαρσί, καταβάλλω, νικῶ, εἰδ.ἀναφ.πρὸς τὸν Ἐρωτᾶ· Θεόκρ. 1,97 τὸ θνη τὸν Ἐρωτᾶ κατεῦχε, Δάφνη, λυγιεῖν, - τόσα ποῦ τὸν ἔκαμε καὶ δὲν κατάφερε νά τὸν λυγίσῃ· τὸ παθ. κάμπτομαι, καταβάλλομαι, ἠτῶμαι· Θεόκρ.1,98,αὐτ.23,54 οὐδ' ἐλυγισθῆ τὰν ψυχᾶν, οὐ κλαῖσε νέον φόνον· 3) ποι. στρέφομαι, κλίνω, κάμνω ἐπιτηδέσις κόμειε πρὸς ἀποφυγὴν κτηνήματος· Εὐδ 339 λυγιετασ καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα· ἢ κμτφ.· Σοφ.Ἰν.362 στρέφου, λυγιζοῦ τὸ μῦθος, Πλάτ.Πολ.405C πάσισ δὲ διεξάδουσ διελεθῶν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος ὡστε μὴ παρήμεν διχην· 4) ὄσμθ. ὄσμ. μν., νεώτ. κ. ὄσμ. κυρτώομαι, κάμπτομαι, διπλώομαι, ἰδ. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν παιδιστῶν, διαφευγῶ τὰ πλῆγματα τοῦ ἀντιπάλοιο· ἐπιτηδέων κάμψενω καὶ στροφῶν· Λοκ. Ἀνοχ.1 ὁ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι ἄλλήλοισ ὑποσκελιζοῦσιν, οἱ δ' ἀγχοῦσι καὶ λυγισοῦσιν, Φιλῶστρ.Εἰκ.857 ταυτὶ γὰρ ἀγέρωμα σκιρτᾷ περὶ τῆν παλαίστραν ἄλλα ἐπὶ ἄλλω ἐς αὐτὴν λυγίζοντα· ἢ ὄσμ.γεν. κάμπτομαι, κυρτώομαι· Γρην.Σκ.Τερρ.39,12 καὶ δὲ λυγισθῆ, οὐδ' ὄσα ἀπ' τὰ βελούδια ἢ ἀκουμῆσ ἕαν κρῖνο ἡ πεταλοῦδα, - λυγισαν τὰ κλαδιά ἰπὸ τὸν ἀφθονο καρπῶ, - αὐτὸ τὸ μαστοῦνι λυγισκί μὲ δὲ σπείρ· παροιμ. βέργα ποῦ λυγὴ δὲν τσικιάται ἰδ. εὐλύγιτος καὶ ἐλαστικός δὲν ὑπάρχει ποτὲ φόβος νά καταστραφῆ· 5) ὄσμ. μτφ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· κ. μτ. ἄρν. δὲν λυγισομαι ἐμμένω εἰς τι, ἐπιμένω, μένω σταθερός, εἶμαι ἀλύγιτος βλ.λ.2) ὄσμ. δημ. μτφ. ἱσχυρίζομαι, χᾶνω τὸ ἠθικόν μου, ἀποδαρρῶνομαι, κάμπτομαι· ἐλύγιε' ἀπ' τὰ βάσανα, τῆς πικρῆσ καὶ τὰ χροῖνα· 6) τὸ μέσ. λυγιζομαι ποι. στρέφομαι, συστρέφομαι, παίζω ὡς τὸ ὄσταν ἐνὸς τῆς κοτύλης· Σοφ.Τρ.779 μάρφασ ποδοῦσ νιν, ἄρθρον ἡ λυγιετασ, ρίπτει πρὸς ἀμφικλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 7) τὸ μέσ. λυγιζομαι, ὄσμ. κ. λυγιέμαι ἀκκίζομαι, διαδρόμτομαι, κάμνω ἐπιχορῖτους κλίσειε, κουνιέμαι· Λοκ.Λεξιφ.5 λίπα χρισόμενον ἐλυγίετο, Θεμιστ.Λόγ.20,238C τῶν αὐχένα λυγίζοιτο ὑπὸ τρωφῆσ καὶ ἀκράσιασ, αὐτ.249B, Ἐρωτόκρ.2,120B 'πειθὴ καὶ τότεσ δὲν μποιεῖ νά δῆ τὸν ἔρωτᾶρην, νά λυγισθῆ, ν' ἀποφτεισθῆ, αὐτ.Γ 60, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.125,6 σείεται, λυγιέται ἡ λυγερὴ, γυριεῖ ἡ γῆσ λουλοῦδια, λ. τραγ. σείεται καὶ λυγιέσαι σάν τὴ πάπια στὸ γιάλδ'· ἢ ὄσμ. κ. τὸ ἐνεργ. λυγῶ· Κρυστ. Ἄγροτ. Χορὸσ τῆσ Λαμρῆσ 20 λυγερέσ καὶ παλληκάρια σισοῦνται καὶ λυγοῦν· 8) εἰδ. τὸ ἐνεργ. μτθ. ἐπὶ τῶν τεχνικῶν κάμψενω τῆσ φωνῆσ κ. τῶν στρωφῶν καὶ κλίσενω τοῦ ἄσματος, μεταβάλλω ταχέως κ. μτ. εὐστροφίος τὸν ἴχον τῆσ φωνῆσ, ἐναλλάσσω τὸ χρώμα, τοῦσ τόνουσ τοῦ ἄσματος· Αἰλ.Ζ1 2,11' ἢ ἀμτθ. ἐναλλάσσομαι κτ. τὸν τόνον ταχέως κ. μτ. εὐστροφίος· 9) ρηματ. π. λυγιστός, λυγισμός, λυγισμα, λυγισμα (λυγῶ), λυγιστικός.

λύγινοσ-ο-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ κατασκευασμένος ἐκ κλάδων ἡ ἀνθῆων λύγου βλ.λ., ἐκ λυγιάσ, ἀπὸ λυγοριάσ πρβλ. Ἡσ. «ἀρριχος, ἀγγεῖον λυγίνον»· Ἡφαιστ.π. Αἰθῆν.15,673B καὶ σὺγγραμμα ἐξέδωκεν ἐπιγράφασ περὶ τοῦ παρ' Ἐνακρέοντι λυγίνοσ στεφάνου, - λυγίνο καλᾶδι - κοφίνι.

λύγιον [τό] σχόλ. ύποκορ. τοῦ λύγος βλ., ἀλλ' ἀνεῦ ύποκορ. σμ.· λεπτή ράβδος, βέργα ἰδ. Λύγιοι· Σχολ.Διον.Θρ.195H.

λύγιος-α-ον μτγν. διωλύγιος βλ.· Ἡλιόδ.Α1θ.6,5 λύγιόν τῃ ἀνακωκύσασα, Εὐάγρ.4,36 ποτινωμένη καὶ λύγιον κωκύουσα.

λύγισμα-ατος (τό) (λυγίζω) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λυγίζειν, κάμφει, κομπύλασις, κύρνωσις, ἐξάρθρωσις· Διοσκ.5,117, τὸ λύγισμα τῶν γονάτων· τὸ σμάματος-ταῦ μπιστουνοῦ· τοῦ κλαδιού· 2) μτφ. κάμφει, στροφή, ἐναλλαγῆ, τάκισμα, λίγωμα τῆς φωνῆς ἢ τοῦ φήματος, ὄσμενον καὶ ἀισαχρόν φημα· Σουίδ. ἡ λύγισμα ἀισαχρ φωνῆ, βδελυρόν φημα, ὃ λέγουσιν Ἀλεξανδρεῖς· Γρηγ.Ναζ. Ἀσμ.τετράστιχα 2,157B κηρῶ τὰ ὡτα φράσαι πρὸς φαύλους λόγους ὧδων τε τερπνῶν ἐκμελῆ λυγίσματα·

|| λυγίσματα πορνικῆ Κανον.Δικ. καὶ ὄσμενον ὀρχησις ἢ τὰ ἐν ταῖς ὧδασι λυγίσματα φωνῶν, Ζάωρ. εἰς Καν.22 τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου ἐν Ρώμῃ καὶ Ποιτῆ Σύνογμ. Ἱερῶν Κανόνων 2,644· 3) μων. κ. δημ. τὸ κλίνειν ἐπιχαριτωσ, τὸ θρύπτεσθαι, τὸ ἀκίεσθαι· Διηγ. Αἰχλ.825 τὸ σείσμαν καὶ τὸ λύγισμαν ἀνθρώπου κατασφάζει, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.124,6 μὲ σείσμα καὶ μὲ λύγισμα τῆ σκάλα ν' ἀνεβαίνῃ· 4) εἰδ. ἐν τῶν τεσσαράκοντα ἀφώνων μεγάλων σημοδίων τοῦ ἀρχαίου στενογραφικοῦ συστήματος τῆς βυζαντιν.μουσικῆς.

λύγισμα (τό) (λυγίζω) μτγν. κ. νεώτ. κάμφει, στροφή, συστροφή, κλίσις, λύγισμα βλ., ἰδ. περὶ τῶν ἐπιτηδείων κάμφων καὶ στροφῶν, δι' ὧν ὁ παλαιστῆς διαφεύγει τὸν ἀντίπαλον ἢ καταβάλλει αὐτόν· πρβλ. λυγίζω 3)· Λοκκ. Ἀνάξ 24 ὠθισμούς καὶ περιπαλοὺς καὶ λυγισμούς, Φιλόστρ.Εικκ.2,6' κ. ἐπὶ ὀρχηστών· αὐτ'. Ἀπολλ.4,21 ἐπει δὲ ἤκουσεν οὗτ' αὐτοῦ σημαντὸς λυγισμοῦ ὀρχηστών, Πάπ. γονάτων λυγισμοί, Εὐστ.834,37 ὁ κομψοδύμενοι ἐν φαυλῶν ὀρχησις λυγισμοί· 2) μτφ. πορ. ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων στροφῶν τῶν σοφιστῶν ἐν ρητ. ἄνωσι, αὶ τεχνικῶ ἀπέκφυγαί· Ἀριστ.Βάτρ. 775 οἱ δὲ ἀκρωόμενοι τῶν ἀντιλογίων καὶ λυγισμάτων καὶ στροφῶν ὑπερμερήσαν· 3) νεώτ. κ. δημ. κάμφει ἢν δύναται νὰ ὑποστῇ σωμα ἐπιμηκε πιεζόμενον, λύγισμα.

λυγιστής (ὁ) (λύγος) γλωσσ. ὁ λυγοπλόκος βλ., ὁ πλέκων ἐκ κλώνων λύγου διαφ. πράγμ., ὅσον καλῶσος, ἐπενδύσεις φιαλῶν, καλαθοποιός.

λυγιστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εὐκόλωσ καμπτόμενος, εὐκαμπτός, ὁ κατάλληλος διὰ πλέξιμον, εὐλύγιστος· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῶν ὀρχηστών· Πολιδ.4,97 ὕγρομελῆ, εὐκαμπῆ, λυγιστικόν· 2) νεώτ. βοταν. γένος σκιαδοφόρων φυτῶν.

λυγιστός-ή-όν(ν) γλωσσ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ καμφθῆ, ὁ κεκομμένος, ὁ εὐκαμπτός, ὁ εὐλύγιστος· 2) δημ. ὁ ἀκίεζόμενος, ὁ θρυπτόμενος, ὁ ναζιάφρως· φρ. κουνιστός καὶ λυγιστός, ὄμ. σεις-στός καὶ λυγιστός.

λυγικαῖον λεξ. λύζω, ὀλολύζω, κλώσιω μετὰ λυγάν· Σουίδ. ἐν λ. ἀναλύζουσα.

λυγκαστήσι ἴσθ. «αἰθεῖ παραπλησιῶς, ἡ λυγκασί, βρῆσαι» [πῶς . . ἡ λύγος ἀγρεῖσαι].

λυγκιζαῖοι (οἱ) νεώτ. ζῶολ. οἰκόνγν. μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν φυλλοπόδων.

λυγκίος-α-ον μτγν. ὁ τοῦ λύγος βλ.ἢ ἢ τοῦ Λυγείου, ὁ τῶ λυγκί ὄμοιος, ὄξυδερκής ὄς ὁ λόγῃ· Πισειδ.Πην.ΑΓ Συμπλ.3,79 λυγκίον βλέμματος.

λυγκεός-εως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. φάσμακον πρὸς ἴσκιον ὀρθοβαλμικὸν νοσημάτων· Γαλ.12,77B, Παῦλ. Αἰγ.7,16· 2) νεώτ. ζῶολ. γένος μαλακοστράκων ἐκ τῶν λυγκιζῶν.

λυγκίζουσι δημ. κ.λυγγ- κατέχομαι ἀπὸ λύγχα, ἔχω λῶξυγχα, ὄπερ κτ. λαϊκῆν πλίστιν εἶναι δεῖγμα

ὅτι ἄλλοι συζητοῦσι περὶ ἐμοῦ· Κρυστ.Τραγ. Ὁ Γένος 128 φτάνει, κῦρ Γάκη, φτάνει, τί τὰ καπέματα τὰ παιδιὰ λυγκιζόνται.

λυγκικός-ή-όν μων. ὁ λύγκειος βλ.· Πρόδρ. Γαλ.32.

λυγκιον (τό) μτγν. ύποκορ. τοῦ λυγῆ βλ.ἢ ἡ νεογγόν τοῦ λυγῆ, νεαρὸς μικρὸς λυγῆ· Καλλέξ η. Ἀθῆν.5,201C παρδάλεις τεσσαρεσκαίδεκα, πάνθηρες ἑκαίδεκα, λυγκία τέσσαρα, ἄρκηλοι τρεῖς.

λυγκιονίον (τό) ἄγρ. τοῦ λυγγιονίου βλ.ἢ.

λυγμός (ὁ) (λύζω) κ. νεώτ. κ. δημ. λυγῆ βλ.ἢ 12) ἢ ἡ ἐκ σπαδάσως τοῦ διασφάγματος καὶ τῶν λοιπῶν μωῶν τοῦ στήθους προκαλουμένη διακεκομμένη ἡχητικὴ ὄδνησις τῶν φωνητικῶν χορδῶν· Ἰππ. Ἀφ.5,3, Ἀριστλ.Πρ.961b,9, αὐτ.963a,38, Νικ. Θηρ.434 λυγμοῖσι βαρυνοόμενοι θαμέσιον, ἴωσι. Π1 6,22 λυγμῶ τὴν φωνὴν ἀνεκόνει, Πλούτ. Ἠθ. 515A ὄπου καὶ λυγμόν καὶ βῆχα ἀνθρώπου τῶ μὴ προσέχειν ἀσπαζόμενοι μετὰ πόνου καὶ ἀλύγηνδους ἐξεκορυσσαντο, Αἰλ.Ζ1 6,38, Ὁμ.Μ 586λὺγῆ ὄπερ ἐστὶ κἄλλιον τοῦ λυγμοῦ· 2) λεξ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λυζέιν βλ., σπασμός τοῦ στήθους κτ. τὸν παρατεταμένον θρήνον, ἀναφυλιτό· ἴσθ. «θρήνος», Σουίδ. «ὀλολυγμός»· καὶ ἄφ' οὗ ἐκόπασεν ὁ θρήνος, ἤκουόντο ποῦ καὶ ποῦ μόνον λυγμοί, -ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς.

λυγμώδης-ους-ες κ. νεώτ. λυγμώδης βλ.· Ἰππ Ἀρθρ.86· 2) νεώτ. ὁ μετὰ λυγμῶν βλ.ἢ 2), ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ λυγμῶν· λυγμώδης θρήνος, -λυγμώδης κλάμα.

λυγμός-ή-όν(ν) (λυγέα, πρβλ. λυγερός) ἄγρ. τοῦ λυγῆ βλ., ὁ λυγερός, ὁ εὐμήκης κ. λεπτός, ὁ ὑφλοδόσμος, ἰσχυρός ἀλλ' ἄμα καὶ κομψός· Ἐρωτόκρ.2,378 σγουροί, ἔσθοι, μακροί, λυγνοὶ κὶ ὀμορφοκομοίμοροι.

λυγῆ-γικός(ὁ, ἡ) (κ.νεώτ. [αἰτ.ἐν. λυγῆ ἐν Εὐρ.ἀπ. 863 ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ λυγκα, πρβλ. κ. λυγίσιος) γένος θηλαστικῶν ζῶων ὀρπακτικῶν διακριομομένων διὰ τὴν ὀξυδερκεῖαν τῶν τῆς οἰκοῦ τῶν αἰλουροειδῶν· Ὁμ. Ἰνν.19,24 λαίφρος δ' ἐπὶ νῦτα δαφρονὺν λυγκός ἔχει, Εὐρ. Ἀлк.579 σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρῶ μελέων βαλῆαι τε λυγκες, πρβλ. Ἀριστλ. Ζ1 500h,15, Θεόφρ.ἀπ.175· 2) εἶδος αἰλουροῦ, ἄγρια τις γαλῆ· Αἰλ.Ζ1 14,6, Ὀππ.Κυν.3,85 ἰπρβλ. λυγοῦριον· 3) νεώτ. εἶδ. ἄστρον. ἀστερισμός ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ μετὰ τοῦ Μ. Ἀρκτου καὶ τοῦ Ἡνιοῦ πρὸς Β. τῶν Διδύμων.

λυγῆ-γγός (ὁ) [2] γλύζωι λυγμός βλ.ἢ, λῶξυγγοσ· Ἰππ. Ἀφ.5,58, Ὁμ.κ.2,49 λυγῆ τε τοῖς πλείστον ἐνέπεσε κενῆ, σπασμῶν ἐνδιδούσα ἰσχυρόν [ματαῖσι σύσπασσι πρὸς ἐμετον μὴ παρακολληθουμένη ὑπὸ ἐμέτου]· πρβλ. Ἀρετ.Χρον.Παθ.24, Γαλ.1,356 τῆς λυγῆ, ἀλλῆ αὐτ.15,846 αἱ λυγκες· 2) λυγγα θανατηριον ἄμφ. ἀνάγν. ἐν Σοφ.ἀπ.474,1.

λυγῆ-θεμοσ-ή (ἰδωρ.-α)-ον ἰλιγγος, θεσμοσί μτγν. ὁ δεδεμένος, ὁ περιτελυγμένος διὰ κλάσων λύγου βλ., ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Λακεδαιμόνι· Παισ.3,16, ἢ καλοῦσι δὲ οὐκ ὄρβαν μόνον ἀλλά καὶ λυγοδέσμαν τὴν αὐτὴν ἐπὶ ἐν δάμνυ λύγων εὐρέθῃ περιεληθησα δὲ ἡ λύγος ἐποίησε τὸ ἀγαλμα ὀρθόν.

λυγοισιθής-ους-ές μτγν. ὁ ἐν εἰδει λύγου βλ. ὁ ὄμοιος πρὸς λύγον, πρὸς λυγαρίαν, πρὸς λυγάν· Διοσκ.4,144 κλωνία λυγοισιθῆ.

λυγοπλόκος-ον γλωσσ. ὁ λυγιστής βλ., ὁ κατασκευάζων διὰ πλέξιμος κλάσων λύγου διάφορα κοινῆς χρ. ἀντικείμενα, καλαθοποιός.

λυγόνια (ἡ) δημ. λεπτή κ. εὐλύγιστος ράβδος, βίγισα ἐκ λύγου ἢ ἀργιελιάσι, ἀ. λεγόντο· τὸν εἶδει πρὸ ἀλύγιστο μὲ τὴν λυγόνια.

λυγός (ἡ) κ. ὁ· Λογγ.3,271 (ἢ) κ. νεώτ. τὸ θαμνώδες παραποτάμιον φυτὸν ἄγνος βλ., ἡ κοινή, δημ. λυ-

γιά, λυγαρία καναπίτσα' έν τῷ πληθ. έάπειτο οι κλώνες αὐτῆς κ. κτ. έπέκτ. νέοι εύκαρπτοι και πρόσφοροι εις πλοκήν κλώνες, κλωνάρια εύλύγιστα, ράβδοι άπαλαί: 'Οδ.Ι.427 (τουῖς τράγουσι) συνέειρον έύοτρεφέεσαι λύγοισι, πρβλ. αὐτ.Κ.166, Εύσ.Κύκλ.225 όρῶ γέ τοῦ τοῦσδ' άρνας έξ άντρον έμῶν στροπατῆς λύγοισι σώμα συμπηλεγμένους, Λυκόφρ.213 γύγος έμπληξείσ λύγοισ' έν τῷ έν 'Ιλ.Λ.105 διδῆ μόχοισι λύγοισι | διό τοῦ λύγοισι δηλοῦται τό είδος, διά δέ τοῦ μόχοισι τό γένος: πρβλ. σῆς κάπρος, ἱρηξ κίρκος: έν τῇ μτν. πεζογραφία ἡ λ. συχνοτότη: 'Αρρ.άπ.153J, Στράβ.4,3,5 κατά δᾶ τῶν πολεμικῆς έφόδους συμπληκόντες τᾶς τῶν δάμων λύγους βατώδεις οὔσας: 2) μτ. τοῦ ρ. στεφανοῦσθαι κ. ά. όμ. σημαίνει στεφάνων έκ κλάδων λύγου: 'Ανακρ. π. 'Αθην.15,673D Μεγίστος ό φίλόφρων δέκα δή μήνες έπειδή στεφανοῦνται τέ λύγω και τρύγα πινεύ μελιπόδεα' || οι τοιοῦτοι στεφάνοι φαίνεται ότι έχρησιμοποιοῦντο υπό τῶν πτωχῶν: αὐτ.672A Ταίναρος δέ άγροίκων είναι λάβεις στεφάνωμα τήν λύγον: 3) μτν. πάσα ράβδος έσθαι κ. έκ μετάλλου: 'Ιώσ.Α1 14,63 καθιστοῦ μένοι λύγον χρυσοέν έχων αὐτόσ ό βασιλεύς: 4) Σαυιδ. 'ελύγοι: τᾶς μάστιγας αἰς οι άθληται τύπτονται: 5) λύγος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν καφιδῶν ήμπτέρων έντόμων.

λύγος-ου (τό) (2) μτν. σκότος, σκοτάδι, πρβλ. 'λόγη' 'Απολλ.Ρ.1,218 'ελύγοσ τό σκότος', ΕΜ 571,23. **λυγοσίνη** (ή) νεώτ. Ιατρ. κόκκις άμορφος κίτρινη χροσιμοποιομένη άλλοτε ώς άντισηπτικόν έν τῇ θεραπείᾳ τῶν τραυμάτων.

λυγοταχίος-ους-ές μτν. ό πεποημένος, κατεσκευασμένος έκ κλώνων λύγου βλ.λ.: Κριναγ.ΑΠ 9,562 λυγοταχίης κύρτος.

λυγονια (ή) δημ. τό φυτόν παιωνία βλ.λ. ή κοραλλιοχόρος.

λυγοπαθέος-ους-ές 'Επιγρ. ό πάσχων δεινά, ό ύψιστόμένος ή ύποστᾶς συμφοράς.

λυγρός-ά-όν (τό υ φύσει βραχύ έν Πινδ.Ν 8,25, Μόσχ.4,73 κ.ά.) κ.μ.σν. ό έλεινός, λυπηρός, άθλιος, όλέθριος, φθοροποιός, δεινός, χαλεπός: 'Ιλ.Κ.174 ή μάλα λυγρός όλεθρος 'Αχαιοί, ή βίαιων', Οδ. Ω 250' συγρ. έκφέρεται όμοῦ μτ. λ. δηλοῦσάνκτ. τό πλεῖστον κατάστασιν σώματος ή ψυχῆς: 'Ιλ.Ν 346 άνδρόσιν ήρώεσσι τετελιχέτον άδεια λυγρός, αὐτ.Ψ 86 άνδροκατασίης υπό λυγρῆς, 'Αρχιλ. 74,4 λυγρόν δέος, Σαφ.Ι.10 όντων, 'λύραν | γενικ. πληθ.), Πινδ.Ν 8,35,Βαυχ.10,68, Αισχ.Χο.17, αὐτ.835, Σοφ.ΟΤ 185 έν δ' έλθοισι πολλοίαι τ' έπι ματέρεσ άχάν παραβώμιον . . . λυγρών πόνων ίκετήρεσ έπιστενάχουσι, αὐτ.Φιλ.1424 πρώτον μέν νόσου παύσει λυγρός: 2) τό οὔδ. έν πληθ. λυγρός (τόι άς οὔσ, δυστυχία, άθλιότης, κακομοιρία: 'Ιλ. Ω 311 υ' δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λυδῶντόν έθηκε, 'Οδ.Σ.222' || όλεθρος, καταστροφή: αὐτ.Γ.303 τόρρα δέ ταῦτ' Αἴγισθος ήμίτοσ οίκοθι λυγρός, κτείνας 'Ατρείδων, αὐτ.Λ.432 έξοχα λυγρός είδῦτα (έχουσα βαθειαν γνώων κακούργων έπινοημάτων), πρβλ. 'Ησίοδ.Ο 313,αὐτ. 'Εργ.261 λυγρός να-ευντες άλλη παρακλίνουσι δίκας κ. καθ' έν.: Μόσχ.4,73 και σε μάλ' επέκπαγος άδαφύρομαι ήδ' έλεείρω όνεκεν ήμετέρου λυγρού μετά δαίμονας έσχες' || κ. μτ. ένερ. σμν. τᾶ όλέθρια, έπαγομένα άφεικτον όλεθρων, καταστροφήν: 'Ιλ.Ζ 168 πέμπε δέ μιν Λυκίηδος, πόρεν δ' υ γε σήματα λυγρός, 'Οδ.Δ 230, αὐτ.Κ.236 φάρμακα λυγρός ιφθοροποιά, άντιβ. έσθάλ βλ.λ.), αὐτ. Ρ 473 γαστήρ λυγρή (κοιλία προεφύοσασ συμφορών, αἷπια του όλέθρου τινός') 3) σπαν. έπί έξωτερικῶν άντικειμένων, άθλιος: αὐτ.Π 457 λυγρός δέ είματα έσσε περι χροῖ: 4) έπί προσ. όλέθριος,

έπίδολαές, βλαβερός: αὐτ.Ι.454 τόν άνήρ κακός έξάλλωσεν σὺν λυγροῖς έτάροισι' | συνηθέσ. ό άνήικανος πρὸς μάχην, ό έλεινός, ό θεilos: 'Ιλ. Ν 119 οὔδ' άν έλγωε άνδρῖ μαχησάμην, όστις πολεμίοσ μεθειλ λυγρός έών, αὐτ.237,'Οδ.Σ 107, Αισχ.άπ.361' κ. άθλιος, έλεινός, άξέολούγητος: Σοφ.'Αντ.823 ήκουσα δη λυγροτάτων άλίσθαι τῶν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου Σιπύλω πρὸς άκρω, βί.'Αλεξ.2317 έν ταῦτη δέ προσέδειμε δυσ-δαίμων, πατροφῶνον Οιδίπιδον, μήτηρ ή λυγρός. **λυγρός** έπίρρ. άθλιος, έλεινός, οίκτρως: 'Ιλ.Ε 763 αι κε 'Αρνα λυγρός πεπληγυτα μάχης έξ άποδίωμαι.

λυγρῶ-άω (1) δ. τ. τοῦ λυγίζω βλ.λ. **λυγρῶ-άω** (2) μτν. δένω στερεώς, ένώνω σφιγκτά: 'Αντίλ.ΑΠ 9,150 | μάντι κατ' αχέινος άμμα έλύγωσε: 2) τοῦ ποθ. προσδέοντα ίσχυρός: ΑΠλ.Ι.15 άλυκοτοπέδω λυγρωθείς: 2) μτφ. κατοβάλλω, δαμάσθε: Παῦλ.Σπ.ΑΠ 5,216 Δανάας έλύγωσεν δδε (χρυσός) φρένα.

λυγρῶδης-ους-ές (λύγοσι) μτν. ό όμοιάζων, ό πρὸς λύγον βλ.λ. όμοιος, ό λυγοειδής βλ.λ.: Διοσκ. 4,80 ράβδοι λυγρῶδεις, Ευστ.834,32 λυγρῶδη φυτά.

λυγρῶν-άωνος (ό) 'Επιγρ. τόπος έν ω ὑπόρχουον έν άφθονία λύγοι, μέρος κατοφύτων άπό λυγαριές.

λυγρών έσφ. γρ. τοῦ λυγῶν βλ.λ.: Κρυστ. 'Η άρναχη 88 λυγρῶμέν' ή ματιά τῆσ παιδοούλας.

λυγρός (οῦτῶσ ό κῶδ., πιθ. λυγρός ή λυγρῶδες), 'Ησ. έδρώνων έν ω τᾶ κολλώμενα έμβόλοισι, στρεβλωτήριον όργανον'.

λυδῶσιος-α-ον λυδῖος βλ.λ.: 'Ησ. λυδία έσθήσι.

λυδῶσις-ιδος (ή) νεώτ. έκρηκτική ὄλη έκ πι-κρινοῦ βλ.λ. όξέος χρησιμοποιοιομένη ως διααρρη-κτικόν γέμισμα όδιδων.

λυδή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος τενηρθονιδῶν ὑμε-νοπτερόων έντόμων.

λυδιάζω δ. τ. π. Φωτ. κ. Σουιδ. τοῦ λυδίζω βλ.λ. **λυδιός-ή-όν** μτν. λυδῖος βλ.λ.'|| τῶ οὔδ. κτ. πληθ. λυδιακά ως οὔσ. ή Ιστορία τῆσ λυδίας ή υπό Ξάνθου συγγραφεύισ: 'Αθην.12,515Ε. ό δ' οὔν Ξάνθος έν τῇ δευτέρᾳ τῶν λυδικῶν 'Α-δραμύτην φησί τόν λυδῶν βασιλέα πρώτων γυ-ναϊκας εἰνούχισσαντα.

λυδιός όμιλά τῶν λυδικῶν γλώσσων: 'Ιππῶν έν Πάπ. 2) μιμοῦμαι τοῖσ λυδοῖσ, φέρομαι ώς οι λυδοί: έπίθ. τοῦ Μάγικου δοθέν αυτόσ έκ κωμω-δίας του έπιγρασομένης λυδοί: 'Αριστ.Ιππ. 523 και λυδιζων και φηνίζων και βαπτόμενος βατραχειοσι οὔκ εξήροκεσιν, Φίλοστρ.'Απολλ.5,32 λυδιζῶν τήν στολήν.

λυδιός-ή-όν σχολή, μσν. κ. νεώτ. ό άνήικων ή όναπερόμενος εις τήν λυδία, ό τῆσ λυδίας ή τῶν λυδῶν: Σχόλ. Αριστ.Είρ 1174 διαφέρουσι γάρ οι λυδικαί βαφαί, Τζέτζ.Χιλ.6,600 όρει Σιπύλω τᾶ λυδιώδ., - ή λυδική γλώσσα.

λυδικός έπίρρ. μσν. λυδιστί βλ.λ.: Τζέτζ.Χιλ.6, 482 τό δέ Κανδαύλης λυδικῶς τόν σκυλλοπνί-κτην λέγει.

λυδῖος-α-ον κ. -ος-όν ό εις τήν λυδίαν άνήικων ή όναπερόμενος, ό τῆσ λυδίας, ό έκ λυδίας κατα-γόμενος, ό λυδικός βλ.λ.: Πινδ.Ο 519 ίκέτας σέ-θεν έρχομαι λυδῖος άπῶν έν αλοσίω, Αισχ.'Ικ. 550 λυδία τ' άγ γάλα και δι' όρων Κιλικων Παμφύλιος τέ διορμύων, Ξεν.'Αν.1,5,6 έν τῇ λυ-δία άγορά, αὐτ.ΚΠ 6,2,22 τῶν λυδίων άγαθῶν. Λοκ.'Αλ.'Ιστ.1,8, αὐτ.'Αρμ.1, Πάπ. λυδία σύκινα, κ. παροιμ. π. Διογεν.6,28 παρᾶ τοῦ λυδῖον άρμα θέειν, πρβλ. Πινδ.άπ.206, π. Πλουτ.Νικ.1 παρᾶ λυ-δισιον άρμα νεζός όχινητων (μένω πολυ όπίωσ, κα-θυστερῶ), Γρηγ.Κύπρ.2,99,Τζέτζ.Χιλ.3,432 Συλεύα τῶν λυδῖων: || νεώτ. λυδῖος τρῶσοσι (ό) είδ. εις τῶν τρῶων τῆσ άρχαίας έλλ. μουσικῆς έχων άφειη-

ρίαν των φθόγγων αὐ 2) Λυδία λίθος (ή κ. νεώτ. βλ. λίθος, ἄ. βασιανή) || ὄμ. σμ. κ. λυδίη πέτρη : Θεοκρ.12,36 λυδίη ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὅποιον πέθονται μὴ φαύλος ἐτήτομα || κ. ἀπλώς ἡ Λυδία ἄνευ τοῦ λίθου : Ἀνών.ἐν Ἀν. Ὁξ.3,216 θεωρητέον ὅσον Λυδία τῷ λόγῳ ταυτί, αὐτ.223,29 τάχα ἡ Λυδία ἐλέγγει το κίβδηλον 3) ὄμ. λυδία λίθος (ή εἶδος μαγνήτου) : Σοφ.ἀν.800 4) λυδίων εἶδος κ. λ. μέλος (τό) βλ. λυδιστί 5) λυδίων (τό) Ἐπιγρ. εἶδος δοξίου, ἀγγεῖόν τι, βάτσα.

Λυδιστί ἐπίρρ. κατά τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, ὅπως ὁμιλοῦν οἱ Λυδοί, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κατοικῶν τῆς Λυδίας : Κροστίν.π. Ἀθῆν.14,638F τραγωδίας .. διδάσκαλος παρατιτρίων ἔχων χορὸν λυδιστί τιλλουσῶν μέλη πονηρὰ 2) ἐν τῷ μουσικῇ λυδιστί ἁρμονία (ή κ. λυδίων εἶδος ἡ λ. μέλος (τό) ἐν τῶν ἐπτά δια πασῶν συστημάτων τῆς ἀρχ. ἑλλ. μουσικῆς, ἀντιστοιχοῦν πληρέστατα εἰς τὸ μείζον γένος τῆς νεωτέρας μουσικῆς : Πλάτ. Λόγ.188D ἀτεχνῶς ὠριστί, ἀλλ' οὐκ ἴαστί, ὁμοίαν δὲ φρυγιστί οὐδὲ λυδιστί, ἀλλ' ἦπερ μόνη Ἑλληνική ἐστιν ἁρμονία, αὐτ.Πολ.398E, πρὸλ. Ἀριστ.Λ.Πολιτ.1342b,32, Πλουτ. Ἠθ.1134B.

Λυδίων-ανος (ὀδ) μτγν. κωμικὸς ὑποκριτὴς π. Ρωμ., μῖμος, ὄρχηστὴς, διονυσιακὸς τεχνίτης : Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,71 ἐν ἀπάσαις (ταῖς πομπαῖς) πρόσθοι κοροί . . στοιχηδὸν πορεύονται καλούμενοι πρὸς αὐτῶν . . λυδιῶνες πρὸλ. λυδοῦς.

Λυδοκαρικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λυδίαν κ. τὴν Καρίαν : Λυδοκαρική μάζα (ή ὄρεινη περιοχή τῆς Δυτ.Μ. Ἀσίας).

Λυδοπαθής-ους-ές (ή) σύνθ. κτ. τὸ ταυτάσημον ἡ-δυπαθής ποι. ὁ ἡδυπαθής ὡς ὁ Λυδοῦς, ὁ ἐπιρρηκὴς εἰς σαρκικὰ πάθη, ὁ φιλήδονος, ὁ τρυφηλός, ὁ μαζιδικός : Ἀθῆν.15,690C τὸ παρ' Ἀνακρέοντι λυδοπαθής ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθῆς.

Λυδοῦς ἡ-ὄν ὁ ἐκ Λυδίας, ὁ κάτοικος τῆς Λυδίας : Ἀλκ. Συμπλ.21,1. Σοφ. Συμπλ.5,19. Πινδ. Ὀ.1,24 ἄμπειρ δὲ οἱ κλέεις ἐν εὐνόρι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικτῆρ, Ἠρ.1,10 παρά γὰρ τοῖσι Λυδοῖσι, σχεδὸν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοισι βαρδάραιοι 2) ὡς ἐπιθ. λυδοῖος βλ.λ. : Σοφ. Συμπλ.25,6 λυδοῖσιν ἐμπρέπεται γυναικεσῖν, Σοφ.ἀν.45 ἀχνην λυδοῦς κερκίδος, αὐτ.412 λυδοῦ πικτής 3) λυδῖαν βλ.λ. : Ἀππ.Λιθ.66 καὶ χορὸς κίβηριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν . . λυδοῦς δὲ αὐτοῦς καλοῦσι 4) ἐσφ.ἀνάγν. τῆς λ. αὐλός : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,33.

Λυζόλη (ή) νεώτ. φάρμακ. σκεύασμα ὀνόλαγον πρὸς τὴν σπασμωχὸν κρεσσὸλην βλ.λ.

Λυζῶς, ἄσρ. ἔλυγξας (Γαλλ.15,846) (πρὸβλ. ὀλοῦζ(ω) ἔχω λυγὰ βλ.λ.) εἶμαι προσεβλημένος ὑπὸ λυζῶς, ὑποφέρω ὀπὸ λύγυγα : Ἰνκ.Νοῦς3,10 καὶ λυζεῖ καὶ ἀνατῆσαι θαμνὰ, Λουκ.Περεγρ.6, Ἀλέξ. Ἀρρ.Πρ.1,48 λυζεῖν ὑπ' ἄρτου, Λιβάν.1,137,4 οὕτε λυζῶν ἀνθρώπων, οὕτε χρεμύτμενος, Ὄσμ.Μ 585 λυζῶν τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ κλώξῳ κατέγραφα πρὸλ.Πολυδ.4,185 βής, λυζ, βήττειν, λυτέπει 2) ἐκ φόβου ἢ ἐκ ψύχους ἀφῆλυ φωνῆν τραχέταν κ. σπασμωδικῆν ὁμοιάζουσαν λυγῶ : Ἀριστ.Φρ.690 εἶτα λυζεῖ καὶ σαρκυεῖ καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους (αἰχλῶ. φωνῆν τραχεῖαν ἀφίσην, ἢ λυγῶ συνέχετασι), Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ7,218 καὶ γερόντων λυζῶν ἐστονάχαιεν ἔρως.

Λυή (ή) [λύω] [αἰολ. κ. δωρ. λυῶ βλ.λ.] μτγν. διάλυσις, χωρισμός, ἔθεν ἐστάσις, διαφορά, διαμάχη, διχόνοια : Ἠρωδιαν.1,306.

Λυδαῖος γλῶσσα. τοῦ λυζῶς ἠ' τοῦ λυζῶν.

Λυδαῖον ἐπ. γ' πλθθ. παθ. ἄσρ. α' τοῦ ρ. λυῶ βλ.λ.

Λυθῖος ἠ'σ. ἐθῆμος παρ' Ἡρακλειώταις.

Λυθρία (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος γεωμετρίδων λεπιδωτέρων ἐντόμων.

λυθριάζω (λύθρος) μον. κ. δημ. μουχλιάζω, βγάζω ὑγρασία, μούζα : Κορ. Ἀτ.4Α,297 (πρὸβλ. λυθρῶ ι).

λυθρίων (τό) κ. λεθρίων δημ. ὁ ἰχθύς ἐρυθρινος.

λυθροβάπτης (ὀ-ή) (λύθρος, βάπτω) μον. ὁ ἔκων κηλίδας λυθρῶ βλ.λ., ὁ λυθροβαφής βλ.λ. : Κ Μανασσα. Ἐρωτ.9,46 καὶ φωνῶσι πσῶν λυθροβάπτον ἀμπεχεσθαι χιτώνα.

λυθροβαφής-ους-ές μσν. ὁ διὰ λυθρῶ βλ.λ. βαφεῖς, ὁ ἐρρυθρωμένος διὰ λυθρῶ, ὁ πιτσιλισμένος ἀπὸ λυθρῶν : Φιλίπ.1,222.

Λυθρῶς (ὀδ) μτγν. κ. νεώτ. κ. λυθρῶν (τό) [ΑΠλ.4,112] [π. Ὀμ. ἐν χρ. μόνον ἡ δοτ., ὡς ἐκ τούτου τὸ γένος ἀδελφῶν] αἶμα πεπηγὸς μτ. κόνεως κ. ἰσθμῶτος, λάσπη ἐκ αἵματος κ. ὁ ἐκεῖ ταύτης ῥόπος, μολυσμός, κηλὶς : Ἰλ.Λ 169 ἐπετ' αἰετ' Ἀτρείδης, λυθρῶ δὲ παλάσσοτο χεῖρας ἀάπτως, αὐτ.Υ 503, αὐτ.Ζ 268, Ὀδ.Χ 402 εὔρεν ἐπειτ' Ὀδυσθα μετὰ κταμεινῶν νέκυσιον αἵματι καὶ λυθρῶ πεπαλαγμένον ὡς τὸ λέοντα, Καλλ.Λαυτρ.Παλ.7, Ἀντίπ.ΑΠ 9,323 σκόλα μοι ἀμφιδρῦντα καὶ ἀλλυμένων ἀδε λυθρῶς, Φιλ.π.Γαλ.13,268, Μάρκ.Αὐρ. 3,3 τὸ μὲν γὰρ νοῦς καὶ δαίμων, τὸ δὲ γῆ καὶ λυθρῶς, Ἰουλ.Λογ.2,71Α. Ἐπιγρ. ἐν ΑΠλ.4,112 τρυχός, λυθρῶν, ἔλκος, ἀνίη || οἱ ἰατρ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν λ. πρὸς δόλωσιν τοῦ ἐν τῇ μήτρῃ τῆς γυναικὸς ἀκαθάρτου αἵματος : Ἰππ. Ἐπιδ.17 ἐκ μητρῶν λυθρῶν ἐξέθροο τοιούτος, Πλουτ. Ἠθ.496Π, αὐτ.997Α 2) μτγν. γεν. τὸ αἶμα : Μάρκ.Αὐρ.2,2 ἀλλ' ὡς ἦδη ἀποθνήσκων τῶν μὲν σαρκίων καταφρόνησον λυθρῶς καὶ ὀστάρια καὶ κροκύφαντος 3) μτγν. ὁ ἴος, τὸ δηλητήριον τῆς ὑδρας βλ.λ. : Εὐφορ.502 4) μτγν. ὁ χυμὸς τῆς πορφυρῶς βλ.λ. : Πολυδ.1,46. Ἰτὸ ὕφασει βραχῶν ἐν ΑΠλ.4,112 κ. Ἑλλ. ἐπιγράμ.1.

λυθρῶν (τό) νεώτ. γένος λυθροειδῶν φυτῶν.

λυθροστάλακτος-ον μον. ὁ μεθ' αἵματος μεμειγμένος, ὁ βεβρεγμένος, ὁ ροντισμένος δι' αἵματος : Κ Μανασσα.Χρον.57,140 λυθροστάλακτοι χεῖρες.

λυθροφύρτος-ον μον. ὁ μεθ' αἵματος μεμειγμένος, ὁ ἀνοκατωμένος με λυθρῶν βλ.λ. : Κ Μανασσα.Χρον.81,123, αὐτ.137 πρὸλ. αἰμόφυρτος.

λυθρῶ-δω, μτγν. παρ.κ. λελυθρωμένως, μολύβω, κηλιδῶ με λυθρῶ βλ.λ. : 2) Ἐπιγρ., ἐσφ. γρ. τοῦ λυθρῶ, ἀπελευθερῶ δοθὲν ἐνέχυρον.

λυθρῶδης-ους-ές μτγν. ὁ μεμολυσμένος δι' αἵματος πληγής, ὁ κηλιδωμένος διὰ λυθρῶ βλ.λ.ι, ὁ αἰμόφυρτος : ΠΔ Σοφ.Σαλ.11,7 ἀντὶ μετ' πηγῆς ἀενάου ποταμοῦ σπένδει λυθρῶδεις παραχθέντες εἰς ἔλεγχον νηπιόκοτον διατάγματος, Ἀντιφάν. Μεγ.ΑΠ 9,258 λυθρῶδεις ἐνίφατο τὰς χεῖρας.

λυκάδας-αντος (ὀδ) (λύκη, βαίνω) αἰτ. λυκάδαν Ἐπιγρ. Μυτιληνική ἔτος, ἐνιαυτός πρὸλ. ΑΒ 1095, ἐνθα ἡ λ. χαρακτιρίζεται ὡς ἀρκας : Ὀδ.Σ 161 τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάδαντος ἐλευσεται Ὀδυσσεύς, αὐτ. Τ 306 [καθ' ἔμρ. τοῦ Διωνῶς τοῦ Χρυσ.7,84 ἐντόρος τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἴσως δὲ, ἐάν οἱ δύο στίχοι αὐτ.Σ 161-2 εἶναι νόθοι, σημαίνει κ. ἡμέρα], Βίων ἀπ.15,15 εἰαρ . . ὄλω λυκάδαντα παρεψ, Ἀπολλ. Ρ 1,198 αὐτὴν μὲν λυκάδαντα, Τρυφιδῶδ. δεκάτοιο κλυδινομένου λυκάδαντος ἡ λ. ἀπάντι συχ. ἐν ἐμμέτροις ἐπιτάφιοις : Ἐπιγρ. Ἀργούς, Χίου, Ἐφέσου. (Ἐπὶ νομισμάτων μτγν. κ.ρωμ. τὸ ἀρχικὸν τῆς λ. γράμμα Λ προτάσσειται τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἐτους σημαίνον λυκάδας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τίνος νομίσματος τοῦ Βεσπασιανοῦ, ἐνθα φαίνεται πλήρης ἡ λ. ἀλλὰ κτ. Ηεεδ ἐν Ἱστορία Νομισμάτων) [μτγρ. Σωρόωνου] τὸ Λ τοῦτο εἶναι σὺμβολον αἰγυπιακῶν τιθέμενον ἐπὶ τῶν παπύρων πρὸς δόλωσιν ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες χαρακτιρίζεται εἶναι ἀριθμητικῶν).

Λυκαδαντις (-ιδος ἡ) (λυκάδας) ἴμην, μ. κτ. πληθ. Λυκαδαντιδες ὄραι [α] αἱ τὸν ἑναυτὸν, τὸ ἔτος ἀποτελοῦσαι ὄραι, ὄθ. ἑνιαυτός, ἔτος: Φιλῶδ. ΑΠ 5,12 ἐξήκοντα τέλει Χαριτῶ Λυκαδαντιδὸς ὄρας.

Λυκάγχη (ἡ) (λύκος, ἀγχι) ἴμην. κυνογῆ βλ.λ., εἶδος συνάγξης: Καλλ. Αὐρ. Ὁξ. Παθ.3,1.

Λυκαγῆνη (ἡ) ἴμην. Λυκάγη βλ.λ.: Πρόδρ. ἐπιγρ.69.

Λυκάδορος (ὁ) ἴδη. τὸ δρνεον ἱκτινός βλ.λ. **Λύκαια** (τά) ἑορτὴ τοῦ Λυκαίου Διός: Ξεν. Ἄν.1,2,10 ἐναυθὸ ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς, ἐν αἷς Ξενίας ὁ Ἄρκάς τὸ Λύκαια ἔθυσε καὶ ἀγῶνα ἔθηκε, πρθλ. Ἐπιγρ. || ὄμοια ἑορτὴ πρὸς τὰ λατ. Lupercalia: Διον. Ἄκ. Ρωμ.180, Πλούτ. Ἄντ.12 ἦν μὲν γὰρ ἡ τῶν Λυκαίων ἑορτὴ Ρωμαίοις, ἢ Λουπερκάλια καλοῦσι.

Λύκαια (ἡ) κ. νεώτ. θήλυς λύκος βλ.λ.: Ἄριστλ. Ζι 580α,18 ὅτι ἐν τσαούταις ἡμέραις τὴν Ἀπῶ παρεκίμασαν ἐξ ὑπερβολῆς εἰς ἄλλον λύκαιαν φαινόμενην διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον, Βάθρ.16,8, Πλούτ. Ρωμ.2 εἶτα λύκαιαν μὲν ἐπιφάνισαν μαστόν διδοῦσαν. || κ. προσωμ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Μίθρα: Πορφ. Ἀποχ.4,16. 2) ἴμην. λύκαινα [α] αἰ χωρικαὶ τῆς Ἰταλίας αἱ βόσκουσαι πρόβατα: Μαλάκ.1179,4 εἰς δὲ τὴν χώραν ἐκείνην (τὴν Ἰταλίαν) λύκαινας καλοῦσιν ἕως ἄρτι τὰς χωρικάς τὰς βοσκούσας πρόβατα ὡς αἶτι τὸν βίον καὶ τὴν διαγωνὴν ἐχούσας μετὰ τῶν λύκων.

Λυκαίνιον (τό) ὑποκορ. τοῦ λύκαινα βλ.λ.), μικρὰ ἢ νέα λύκαινα, ὄν. κωμ. προσωπέου γρατίου: Πολυδ.4,150 τὸ μὲν λυκαίνιον ὑπόμικτες ῥυτίδες λεπταὶ καὶ πυκναὶ λευκόν, ὑψηλόν, στροβιλὸν τὸ ὄμμα. || κ. θηλ. Λυκαίνιον (ἡ) ὡς κυρ. ὄν.: ΑΠ 7,298 ἀγαθὴν τε Λυκαίνιον.

Λυκαίνις (-ιδος ἡ) ἴμην. ὑποκορ. τοῦ λύκαινα βλ.λ.), λυκαίνιον βλ.λ., μικρὰ ἢ νεαρὰ λύκαινα: Καλλ. Ἐπιγρ. 56, Μελέαγρ. ΑΠ 5,186 εἰπέ Λυκαίνιδι, Δορκιάς, ἰδ' ὡς ἐπίτηκα φιλοῦσα ἦλω.

Λυκαινόμορφος (-ον [λύκαινα, μορφή] ἴμην. ὄν.) ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα, σουλούτι λυκαίνης, ὁ μοι-ἀζων πρὸς λύκαιαν: Λυκόφρ.481.

Λύκαιον (τό) ὄρας ἐν Ἀρκαδίᾳ: Πινδ. ἀπ.100, Ὁεόκρ.1,123 ὦ Πάν, Πάν, εἴτ' ἔσαι κατ' ὄρα μακρὰ Λυκαίω. || ὄμ. κ. ιερὸν, ναὸς τοῦ Λυκαίου Διός: Πλούτ. Ἡ9,300α.

Λυκαϊονίκης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ νικητὴς τῶν Λυκαίων. **Λυκαῖος** (-α-ον ὁ) ἐξ Ἀρκαδίας, ὁ ἀρκαδικός, ἐπίθ. τοῦ Διός: Πινδ. Ο 9,96 θαυμαστάς ἐών φάνη Ζην-ὄς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου, Ἡρ.4,203 εἰς δὲ διεξέλεθθα καὶ ἱζομένοισι ἐπὶ Διὸς Λυκαίου ὄχθον μετεπέλασέ σφι οὐ σχοῦσι τὴν Κυρήνην, Στράβ.8,8,2, Πaus.8,2,1 Λυκάων Λυκόσουραν πό-λιν ὤκισεν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ καὶ Δία ἀνόμασε Λυκαίον καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια.

Λυκαίχλις ἴμην. ὁ λυκόβροτος? [πρωσ λυκό-βρωτος, πρθλ. αἰκλόν].

Λυκαίμεις ἀρχή φράσις χρησιμοποίησις διὰ τὸν πολέμαρχον ὑπὸ Κρατίω.130.

Λυκανθρώπια (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὄρη. εἶδος ζωνθρωπίας, μονομανία, καθ' ἣν ὁ πάσχων πιστεύων ὅτι ἔχει μεταθληθῆ εἰς λύκον ἢ κύνᾳ ἢ ἄλλο ἀγρίον ζῶον ἀπομμεταίται τὴν φωνὴν καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ζώου τούτου καὶ ἀναπτύσσει διαθεσίαις ἢ προβαίνει εἰς ἐνεργεῖας προσιδάζουσας εἰς αὐτό: Γαλ.19,719; Ὁρειδ. Σύνοφ.6,9, Παῦλ. Αλυ.3,16 αἱ τῆ λυκανθρώπια κατεχόμενοι ἡ νόσος αὐτῆ συνεδέετο μτ. τοῦ Λυκάδονος πρθ. Ἐρατοστρ. Κατ.1,8, Πaus.8,2,3). 2) ὄρη. κτ. λαίχη δασείων μεταμόρφωσης ἀνθρώπου εἰς λύκον ἢ ἄλλο ζῶον.

Λυκάνθρωπος (ὁ, ἡ) ἴμην. κυρ. ὁ λαμβάνων τὸ σχῆμα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ λύκου, εἶτα ὁ πάσχων

ἐκ λυκανθρώπια βλ.λ.): Μάρκελλ. Σιδ. π. Γολ.19,719, Ἄετ.6,11 περὶ λυκανθρώπου ἴτοι κυνανθρώπου **Μαρκέλλου** οἱ τῆ λεγομένη κυνανθρώπῳ νόσῳ κατεχόμενοι, Παῦλ. Αλυ.3,16.

Λυκανοικός (-ή-όν ἴμην. ὁ) ἐκ τῆς Λυκασίας: Στράβ.12,2,5 ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὄρων τῶν Λυκανοικῶν τὰ Γαρσαύρια κωμυπόλια.

Λυκασιονιστὴ ἔπιρρο. ἴμην. κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν κατοίκων τῆς Λυκασίας: ΚΔ Πράξ.14,11 ἐπήρσαν τὴν φωνὴν αὐτῶν λυκασιονιστὴ λέγοντες.

Λυκάστη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ὄρχεοειδῶν διακοσμητικῶν φυτῶν.

Λυκαυγής (-ους -ές [λύκη, αὐγή] κ. νεώτ. ὁ ἀμυδρὸς φωτίζων, ὁ ἐλάχιστος φέγγων: Ἡράκλειτ. Ἄλ-ληγ.7. || τὸ οὖδ. λυκαυγῆς [τὸ] ὡς οὖσ. τὸ μεταξὺ τῆς νυκτός καὶ τῆς ἡμέρας ἐωθινὸν ἀμυδρὸν φῶς ἢ τὸ μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός ἐσπερινὸν φῶς, γαυραγῆ, λυκοχάραμα ἢ σουρούπου, σουρούπιωμα. νεώτ. ἀείπειτο ἢ γαυραγῆ, διὰ τὸ σουρούπιωμα δὲ ἢ λ. λυκοφῶς: Πλούτ. Ἡ9,941D σκότος ἔχουσιν (τὴν νύκτα) ἔλαφρον καὶ λυκαυγῆς ἀπὸ θυσμῶν περιλαμπόμενον, Λουκ. Ἄλ.1στ. 2,12 οὐδ' ἡμέρα πᾶνυ λαμπρὰ, ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγῆς ἦδη πρὸς ἔω, Ἀγασθ.4,20, Κρυστ. Ἀναμνήσεις17 μόνον τὸ φῶς τοῦ λυκαυγῆς ἐφαίνετο λυκαύζον. || νεώτ. μῦθ. ἐν τῇ φρ. τὸ λυκαυγῆς τῆς ζωῆς ἢ πρώτῃ νεότητι, ἢ ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ.

Λυκάφος (ἡ) κ. Λυκάφος [Διοσκ.4,26, Παῦλ. Αλυ.7,3] κ. Λυκοφίς-ἴδος (ἡ) [Γαλ.11,81] ἴμην. τὸ φυτὸν ἔχιον βλ.λ. τὸ ἱταλικόν: Νικ. Ἐθρ.840.

Λυκάων (-οσι) ἴμην. κ. νεώτ. λυκανθρώπου βλ.λ.: Παῦλ. Αλυ.3,16 περὶ λυκάδονος ἢ λυκανθρώπου. 2) νεώτ. ζωολ. γένος κινιδίων ἀρπακτικῶν θηλαστικῶν.

Λυκέθ ὄρα (ἡ) κ. συνυρ. Λευκὴ ἴ' Ἄππ.1θρ.48, Πολυδ.5,16) ἔρημος λύκου: Ἰ.Κ 459 καὶ λυκέπν καὶ τόξα παλίντονα καὶ ὄδρου μακρόν, Ἡσ.

Λυκεία (ἡ) ἴμην. περικεφαλαία ἐκ δέρματος λύκου: Πολυδ.6,22,3 ποτὲ δὲ λυκείαν .. ἐπιτίθεσθαι σκέπης ὄμα καὶ σημεῖου χάριν.

Λυκεῖον ἴμην. ὄμα. κ. νεώτ. διευθυντῆς ἢ διευθύνων λύκειον βλ.λ., ἰδ. ἰδιοκτητῆς λυκειοῦ, δηλ. ἰδιωτικῆ σχολειοῦ μέσης ἐκπαιδεύσεως.

Λόκειον (τό) κ. νεώτ. περιφώνη ἐν ἀρχ. Ἀθῆναις π. τὸν Ἰλιόδω γυμνάσιον, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ περιβόλου ἐνδὸς τοῦ ὀπισθοῦ ἰδρυθῆναι, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα, οὗ περικαλλῆς ναὸς ἐκείτω πλησίον, κείμενον δὲ κτ. μὲν τὸν Στράβ. π. τὰς πηγὰς τοῦ Ἡριδανοῦ κ. Ἐξωθι τῆς πύλης τοῦ Διοχάρους ἦτοι Δ ἢ ΝΔ τοῦ Λυκοσθητόν, κτ. δὲ τὸν Ξεν. π. τὸν Ἀρδητόν. κτ. ταῦτα ἐκείτω πρὸς Α τοῦ ὄρησιου ὄστεως κ. ὀλίγον πρὸς Ν τοῦ Κυνοσάργου; ἀπὸ τοῦ Πεισιστράτου ἐγένετο τὸ κίριον τῶν ἐν Ἀθῆναις γυμνασίων: Ἀριστοφ. Ἐπρ.356 καὶ καταστρεφόμεθα πλανώμενοι εἰς Λύκειον κάμ Λυκεῖον σὺν ὄρει, σὺν ἀσπίδι, Ξεν. Ἐλλ.1,1,33 Ὁρασίλλος δὲ ἐξαγωγὴν Ἀθῆναιους. . ἀπαντας παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον ὡς μαχόμενος' ἐκεῖ ἐσύχναζεν ὁ Σωκράτης: Πλάτ. Εὐθφρ. 2Α τὰς ἐν Λυκεῖῳ καταλιπὼν διατριβὰς ἐνθάδε νῦν διατριβῆς, Εὐθ.271Α βραδύτερον δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκεν ἐκεῖ, συνήγων ἐν περιπατῶν, ὄθ. ἡ σχολή αὐτοῦ ἐκλήθη τῶν περιπατητικῶν ἢ τῶν ἐπὶ Λυκεῖῳ ἢ τὸ Λύκειον: Ἡκί. Κατ.112,3). 2) λύκειον βλ.λ.). 3) ὄν. διαφόρων εἰδῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐν τῇ Δύσει κτ. τὴν Ἀναγέννησιν: || νεώτ. σχολεῖον ἰδ. ἰδιωτικόν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως. || πρακτικὸν Λύκειον σχολή δημοσίου μέσης ἐκπαιδεύσεως ἰσοβάθμου πρὸς τὰ γυμνάσια βλ.λ., ἐν ἧ διδάσκονται κατὰ προτίμησιν τὰ μαθήματα τῶν βετικῶν ἐπιστημῶν.

Λύκειος-ον κ. α.ον [Πολύβ.6,22,2] ὁ ἀνήκων εἰς λύκον, ὁ ἐκ λύκου: Εὐρ.Ρήσ.208 λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἀφομα ὄσσαν καὶ χασμα θηρῶς ἀμφὶ ἐφ' ἠθῶς κάρρα, Γεωπ.2,19,5 λυκεῖον δέρματος. 2) Λύκειος κ. Λύκος (Ἐπιγρ. Μιλῆτου) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος δοθέν αὐτῷ κτ. τὸν Σχολ.Σοφ.ΟΤ 203 «ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τὴ πόλει πρῶσσι αὐτὸν ἢ διὰ τὸ ἀνατιθεσθαι αὐτῷ λύκον ὡς ἱερὸν, ἢ διὰ τὸ λύκος ἀνελεῖν ἢ ὅ ἐν κρηπίτῳ ἔστι διὰ τὸ λυκοφῶς ποιεῖν τῆς νυκτὸς ἀποχωρησάσσης»: Πινδ. Π1,39 Λυκίε καὶ Δάλοϊ ἀνάσσαν Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κρᾶνον Κασταλίαν φιλέων, Αἰσχ.Αγ.257 ὄτατοι, Λυκίε Ἀπόλλων, σὶ ἐγὼ ἐγὼ, αὐτ.1κ.686: ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σμ. τῆς λ. ἐν σὺτ.Ἐπ.145 καὶ σὺ, Λυκίε ἀναξ, Λύκειος γενοῦ στρατῷ δαίφ στωνναύτας ἰγενοῦ ὡς λύκος, προξήνησον θάνατον καὶ φθορὰν εἰς τὸν ἐχθρῖκὸν στρατὸν, Σχόλ. Ἀριστοτ. Ὀρν.368 τὸν Ἀπόλλωνα λυκεῖον καὶ λυκοκτόνον 1 ἐν Ἀργεὶ ἀγορὰ Λύκειος γῶρος τις ἀνοικτὸς πλῆσιον τοῦ Λυκεῖου Ἀπόλλωνος Εὐστ.446,1 «λύκειος ἕκαλετο . . αὐτὸς τε ὁ Ἀπόλλων καὶ ἀγορὰ δὴ τῆς ἐν Ἀργεὶ»: Σοφ.Ἠλ.7 αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος: πρβλ. λυκεῖον. 3) Ἐπιγρ. κ. πρσαν. τοῦ Πανός. 4) λύκειος κ. λύκεος [μῆν] (ὁ) Ἐπιγρ. μῆν ἐν Χαλεπί ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Βυσίῳ κτ.δ. Ἐπιγρ. μῆν τις ἐν Ἐπιδαύρῳ κληρῶ. 5) λυκεῖον κ. λυκῖον ποτόν Ἡσ. ἐπέο κρηρῆς τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος εὐρεθείσης [ἢ] ὑπὸ λύκων νιομένης ἀπὸ οἴνου καὶ μέλιτος.

Λύκη, λ. ριζικὴ ἀπαντάσθαι μόνον κ. Μακρόβ. Σατουρν.1,17,37, εἴς ἣς παράγονται αἱ λ. λυκάθος, λυκάδος, λυκοφῶς, ὀμφιλύκη βλλ. πρβλ. λυκαυγῆς, λυκοειδῆς, λύκειος.

Λυαή [ἢ] αἴτ. συνηρ. τ. τοῦ λυκῆ βλλ.

Λυκηγενῆς-οὺς-ές (λυκῖν) ὁ φωτεινός, ὁ ἐν τῷ φωτὶ γεννηθεὶς, ὁ λύμπαν, ὁ λαμπρὸς, ὁ ἀστραφετέρας, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τοῦ φωτός: κτ. δ., ὁ ἐν Λυκίᾳ γεννηθεὶς, 3ηλ. ἐν Πατάροις: Ἠλ.Δ.10) εἶχε δὲ Ἀπόλλων Λυκηγενεὶ κλυτοτόφῳ, αὐτ.19, Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.7.

Λυκηδὼν (λύκος) ἐπίρρ. ποι. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου, ὡς λύκος: Αἰσχ.ἀν.39 εἰκλον ἄνω λυκηδὼν ὡσπερ διπλοδοὶ Λύκοι νεβρόν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλας.

Λυκηθμός (ὁ) φωνῆ, κραυγῆ, ὄρυγμός, οὐρλιασμα τοῦ λύκου Σουῖδ. «ἢ τῶν λύκων βοῆ».

Λυκηλάττος Ἡσ. «τάς ἐγγλέων».

Λυκηιάκος-ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λυκίαν, ὁ ἐκ ταύτης προερχόμενος: Στράβ.14, 39 ἔστι μὲν οὖν καὶ αὕτη ἡ πόλις Λυκηιακῆ, Λουκ. Πλ.8 τῆς Λυκηιακῆς θαλάσσης. 2) τὸ οὐδ. πληθ. Λυκηιακά [ἢ] ὡς οὖς. Ἱστορικὸν σύγγραμμα τοῦ Πολυδάρμου περὶ Λυκίας: Ἀθῆν.8,333f) περὶ ὧν Ἱστορεὶ Πολυδάρμος ἐν δευτέρῳ Λυκηιακῶν. 3) νεώτ. ἀρχαιολ. λυκηιακοὶ τάφοι οἱ ἰδιότυποι τάφοι λαξεύονται ἐν Λυκίᾳ.

Λυκηιάδης-ων (κάραι) [οἱ] Ἡσ. «τριάκοντα παρθνεῖοι κομίζουσαι ὄσσοι εἰς τὸ Λύκειον».

Λυκηιάρχης (ὁ), θηλ. λυκηιάρχισσα (Ἐπιγρ.) μτγν. ὁ ἔχων τὸ ἀνώτατον πολιτικὸν ἀξίωμα ἐν Λυκίᾳ, ὁ ἀνώτατος ἀρχὼν τῶν Λυκίων: Στράβ.14,33 ἐν δὲ τῷ συνεβρίῳ [τοῦ Λυκηιακοῦ συστήματος] πρῶτων Λυκηιάρχης ἀρεῖται, Ἐπιγρ.

Λυκηιάρχια [ἢ] Ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα τοῦ λυκηιάρχου.

Λυκηιάρχισσα [ἢ] Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ λυκηιάρχος βλλ.

Λυκηιαρχῶ-έων Ἐπιγρ. ἀσώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ λυκηιάρχου, τὴν λυκηιαρχίαν βλλ.

Λυκιάδοι [οἱ] νεώτ. ζφολ. ὑποδιαίρεσις τῆς ὀμοιογ. τῶν μαλακοδέρμων κολεοπτερῶν ἐντόμων.

Λυκιάδεις-έως (ὁ) [λύκος] κ. νεώτ. νεογόν. τοῦ λύκου, λυκοπούλο: Σόλ.π.Πλούτ. Σόλ.23 λύκον δὲ

τῷ κομισάντι, πέντε δραχμὰς ἔδωκε, λυκιάδα δὲ, μίαν, Θεοκόρ.5,38 θρεφαὶ καὶ λυκιάδεις, θρεφαὶ κύνος ὡς τὸ φάγωντι, Πλούτ. Ἠθ.462f) λυκιάδεις καὶ σκύμνος, Πολυδ.5,15.

Λυκίληθεν ἐπίρρ. ἐκ τῆς Λυκίας: Ἠ.Ε.105 εἰ ἔτεόν με ὤρσεν ἀναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνούμενον Λυκίληθεν.

Λυκίληνθε ἐπίρρ. πρὸς, εἰς τὴν Λυκίαν: Ἠλ.2.168 πέμπε δὲ μιν Λυκίληνθε, αὐτ.171.

Λυκιοεργῆς, συνηρ. -ουργῆς-οὺς-ές ὁ κατὰ τὴν τρόπον τῶν κατοίκων τῆς Λυκίας κατασκευασμένος ἢ ὅπως ἐν Λυκίᾳ κατασκευάζεται: Ἠρ.7,76 ἀσπίδας δὲ ὠμοβοδῆας εἶχον σμικρὰς, καὶ προδολοῦς δὲ ὠμο λυκιοεργῆς ἕκαστος εἶχε (καὶ δ. λυκοεργῆας κ. λυκεργῆος), Δημ.1193 διδῶσιν ἀποθεῖναι τῷ Φορμῶνι μετ' ἄλλων χρημάτων καὶ φιλιάς λυκιοεργῆς δύο. 2) εἰδος ποτηρίου ἢ φιάλης λυκιακῆς: Ἀθῆν.11,784C ποτήρια μικρὰ, βυτὰ καὶ βτία καὶ λυκιοεργῆς ἐπίχρυσοι καὶ θυμιατήρια [δ.γρ. βατιακά Λυκιοεργῆ].

Λύκειος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ Λυκίας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λυκίαν, ὁ προερχόμενος ἐκ ταύτης τὸ ἀρα. κτ. πληθ. λυκίοι [οἱ] οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας: Ἠλ.Β.876 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαυκίος ἀμύμων τηλέθεεν ἐκ Λυκίας, -Λύκῖον πέλαγος. 2) Ἡσ. «κολοῖο εἶδος» ἰπρβλ. λυκός 2) 3) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. λυκῖον γένος φυτῶν τῆς οἰκουμένης τῶν σολανοειδῶν, λυκῖον τὸ εὐρωπαϊκόν, ἢ πυζάκαυθα βλλ., δημ. λουτσιά, ἑλιμύ: Δισοκ.1,100, Πλιν.Φι.12,30, αὐτ.24,125, Γαλ.12,63. ἢ ὄμ. λυκῖον τὸ ἰνδικόν, λογιχίτις βλλ.: Δισοκ.1,100, Γαλ.12,216' δ.γρ. λυκῖον: Ἀπολλ. Ἰατρ.π.Γαλ.12,616'. 4) μτγν. ἀφέψιμα ἐκ τοῦ λυκῖοῦ τοῦ ἰνδικοῦ ἐν χρ. π. τοῖς ἀρχ. ἰατροῖς: αὐτ.63, Ἐπιγρ.

Λυκιοεργῆς-οὺς-ές συνηρ. τ. τοῦ λυκιοεργῆς βλλ.

Λυκιοκινῆ [ἢ] νεώτ. ἢ λουποκινῆ βλλ., ρητὴν χρώματος κίτρινου καὶ γεύσεως πικρᾶς ἕκκρινόμενῃ ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ φυτοῦ λυκισκίος βλλ.

Λυκισκος [ὁ] ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ., Ἡσ. «ἢ μὴ ἔχουσα ἀζόνισιον τροχαλία, τρήμα δὲ μόνον ἢ ἀνοδος δόματος». 2) νεώτ. μέγαλον μεγέθους σιδηρόδετον τροχίλιον. 3) νεώτ. βροταν. γένος μορσεοειδῶν φυτῶν.

Λυκοθατίος ὄρυγος Ἡσ. «ἐν ῶ οἱ λύκοι διατρίβουσι», μτ. τὸ λυκαίχιας, λυκοπατίος.

Λυκοθρωτός-ον ὁ ὑπὸ λύκων βρωθεὶς, ὁ λυκοφαγόμενος: Ἀριστ.Ζ1.5961f, Πλούτ. Ἠθ.624B, Ὀρειδ.Εὐσφ.4,88,11' πηθ. οὕτως ἀναγν. κ. π. Ἡσ. ἐν λ. λυκαίχιας.

Λυκοθρῶσιος [ὁ] νεώτ. ναυτ. εἶδος ἀγκύρας διὰ τοῦ μέσου σχοινίου σχηματιζομένης εἰς ἦν περᾶται ὡς σπασσαν, μοχλός, Ἡ σκαμλὸς πρὸς ἐντασιν τοῦ μέσου σχοινίου.

Λυκοθλιωτός-ον ὁ καταδιωχθεὶς ὑπὸ λύκου, κυνηγούμενος ὑπὸ λύκου: Αἰσχ.1κ.351 λυκοθλιωκτὸν ὡς δαμάλιον ἄμ πέτρας ἠλιβάτοις (ιδιόρθ. τοῦ λυκοθλιωκτῆ).

Λυκοθόντες [οἱ] μτγν. οἱ κυνὸθόντες, τὰ σκυλάδοντα: Γαλ.Χρ.Μορ.11,1.

Λυκοθοντίδα [οἱ] νεώτ. ζφολ. οἰκογ. ὄφρων μὴ ἰσοβάθων ἔχουσα τοὺς προσθίους ὀδόντας μακροτέρους τῶν ἄλλων.

Λυκοθούς-οντος [ὁ] νεώτ. ἰσχυρὸς σφῆν κρατῶν τοὺς τελαμῶνας τῆς ἀμάξης. ἢ ζφολ. γένος λυκοθοντίων βλλ. ὄφρων.

Λυκοειδῆς-οὺς-ές ὄρχ. λεξ. ὁ πρὸς λύκον ὀμοιος, ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα λύκου: Εὐστ.856,51' 2) ποι. π. Ἡσ. «λυκαυγῆς».

Λυκοεργῆς-οὺς-ές ἔσφ.γρ. τοῦ λυκιοεργῆς βλλ.: Ἠρ.7,76.

Λυκοείρια Ἡσ. «ἐκ λύκου δέρματος πεπονημέναι» ἰπθ. λυκοεργῆαι.

λυκοθαράξ-ους-ές μτγν. ὁ ἔχων θάρσος λύκου: Μυρσί.ΑΠ 7,703· π. Ἡσ. Λυκοθρασίς.
λυκόθηρ-προς (ὁ) μτγν. λυκοθήρας: Μεθόδ.393C.
λυκοθήρας (ὁ) γλωσσ. ὁ θηρεύων λύκους.
λυκοκάντζαρος (ὁ) λασογρ. μία ἐκ τῶν πολυπληθῶν ὄνων. τῶν καλλικαντζάρων βλ.λ., ἐπιχωρίζουσα ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ Κυνουρίᾳ.
λυκόκαπρος στωμυλαία (ἡ) μσν. ὄγρια καὶ ὀρυκτική ρητορεία: Νικολ.Κερκ.Κερκυρ. Ἀνέκδ. [ἐκδ. Λάμπρου] 41,307.

λυκοκαρίς Ἡσ. «θερμὸν ἀπ' ἀλφίτων πιεῖν».
λυκοκτόνος-ον (λύκος, κτείνω) ὁ ἀποκτείνων, ὀφνεύων λύκους, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Σοφ. Ἡ λ.6 αὐτῆ δ', Ὅρατα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος, Πλούτ. Ἡ8.966α, Πορφ. Ἀποχ.1,22 (βλ. κ. Λύκειος), Φαίδρο.ΑΠ 13,22 λυκοκτόνος φαρέτρη' || τὸ οὐδ. λυκοκτόνος ἄς οὐσ. φυτὸν τὴ ἑλλητηριάζων τοὺς λύκους, ἀκόνιτον βλ.λ.: Γαλ.11,820.

λυκοκτόνω-έω σχόλ. μέλλ. λυκοκτονήσω, ἀποκτείνω, φονεύω λύκους: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.368.
λυκόλυγε-υγκός (ὁ) πάπ. μιγὰς λύκου καὶ λυγκός.
λυκομάθαι (οἱ) παλιῶν γένος εὐπατριδῶν, ἐν τῷ δήμῳ Φλυμέν τῆς Ἀττικῆς ἔχον τὸ κέντρον: Πλούτ.Θερ.1 ὅτι μέντοι τοῦ Λυκομάδων γένους μετείχε δῆλός ἐστι' 2) Ἡσ. κγένος ἰθαγενῶν.
λυκόμορφος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μορφὴν λύκου, ὁ ὁμοιάζων πρὸς λύκον: Τζέτζ. Λυκόμφρ.481' || νεώτ. λυκόμορφος κύων λυκόσκυλλο βλ.λ.

λυκονόρα (ἡ) δημ. ὄνομ. βρόμου βλ.λ. τοῦ κριθοειδοῦς.

λυκοπάνθηρος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων σχῆμα λύκου καὶ πάνθηρος, ὁ γεννηθεὶς ἐκ λύκου καὶ πάνθηρος, ὁ μεταξὺ λύκου καὶ πάνθηρος, συνών. τοῦ θῆος βλ.λ.: Ἡρωδίων.Επιμ.60' πρβλ. Εὐστ.856,51.

λυκοπέρδων (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος λυκοπερδοειδῶν μυκήτων.

λυκοπερσικόν (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος σολανοειδῶν φυτῶν, ἐν οἷς λυκοπερσικὸν τὸ ἐδώδιμον ἢ σολανὸν τὸ λ., ἢ ἰντομάτα βλ.λ.

λυκοπέριον (τὸ) μτγν. αἰγυπτιακὸν φυτὸν ἔχον ἰσχυρὰν ἀρωματώδη ὀσμην καὶ κτρινωπὸν χυμὸν, εἶδος ὕσακαμού βλ.λ.: Γαλ.11,682.

λυκοπήνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ χρωστικὴ οὐσία τοῦ λυκοπερσικοῦ, τῆς Ἰντομάτας.

λυκόποδες (οἱ) ἐσφ.ἀνάγν. ἀντὶ λευκόποδες, γυμνόποδες ἢ φοροῦντες λευκὰ ὑποδήματα: Ἀριστοφ. Λυσ.665 ἀλλ' ἀγατε, λυκόποδες, οἱ περ ἐπὶ Λειψύδριον ἤλθοσαν, ὅτ' ἦμεν ἐπὶ [ἐξήγου]μενον ἐν Ἀριστλ.ἀπ.394 οἱ τῶν τυρανῶν ὄσομοφοροί λαβόντες τὴν ὄνομασίαν ταύτην ἢ διότι ἐφάρουν ὑποδήματα ἐκ δέρματος λύκου, ἢ διότι εἶχον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σχῆμα λύκου).

λυκοποδικά (τὰ) κ. λυκοποδιοειδή (τὰ) οἰκογένη. περὶδοφυτῶν ὁμοσπόρων ἢ ἑτεροσπόρων.

λυκοπόδιον (τὸ) νεώτ. γένος λυκοποδιοειδῶν φυτῶν' 2) κόνις λεπτοτάτη καὶ ἀγευστος ἐκ τῶν σποριῶν τοῦ λυκοποδίου τοῦ σελαγίνου ἐν χρ. ὡς δρόχη ἐπὶ δερματικῶν νόσων καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν καταποτίων.

λυκόπορδων νεώτ. βοταν. γένος λυκοπερδοειδῶν μυκήτων, δημ. ἀλεπουπορδή, λαγομάννα.

λυκόπουλο (τὸ) δημ. λυκοιδεὺς βλ.λ.

λυκόπους-οδος νεώτ. βοταν. γένος χυλαιανῶν φυτῶν.

λυκορίνη (τὸ) δημ., συνήθ. πληθ. λυκορίνια κ. λυκουρίνια εἶδος ἰχθύος, τῶος ἐκ τοῦ λυκουρίνια ὡς ἔχοντα λευκὴν τὴν ρίνα, πιθ. οἱ λευκίσκοι βλ.λ.: Κορ. Ἀτ.4Α,297.

λυκορίξ-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀμαρυλλιοειδῶν φυτῶν.

Λυκόρριον (τὸ) δημ. γύψ ὁ μοναγός, βλ. γύψ, ἀρπακτικὸν πτηνὸν ἐνδημοῦν καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἀ. μαῦρο ὄριο.

λυκορραϊστής (ὁ) ποι. ὁ διαφθεῖρων, ὁ καταστρέφων, ὁ φονεύων λύκους, ὁ λυκοκτόνος βλ.λ.: Ἰων Χ π. ΑΠ 7,74 καὶ σε λυκορραϊστὰ δειπνον ἔθεντο κύνες: πρβλ. Διόδ. Ζων. αὐτ.6,106.

λύκος (ὁ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., θηλ. λύκαινα βλ.λ. γένος θηλαστικῶν σαρκοφάγων τῆς οἰκου τῶν κύνων, σύμβολον τῆς ἀπληστίας καὶ τῆς ἀγριότητος: Ἰλ.Κ 334 ἔσαστο δ' ἔκτισσεν ρῖνον πολλίστο λύκοιο κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδένον κυνέην, αὐτ. Π 156, Ὀδ.Κ 218 ὡς τὸς ἀμφὶ λύκοι κρατερῶνυχες ἠδὲ λέοντες σάσινον, αὐτ.212, Αἰσχ. Ἐπιτ.1035 οὐδὲ κοιλογαστρος λύκοι πάσσονται, ΚΔ Ἰω.10,13 ὁ μισθῶτος δὲ καὶ οὐκ ὄνιν ποίμην . . θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίση τὰ πρόβατα καὶ φεύγει, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.65,12 πᾶνε νὰ λημεριάζωμε ὅπου φωλιάζουσι λύκοι, Ζαυμ.Σπ.Δημ. Ἀσυ. 675 ἐκεῖ νὰ λύκωνε φωλιᾶς καὶ συντυχιά θεριῶνε, Ζερβ. Τραγ ΚΚ 21 κλέφτης μὴν μῆ εἴτε λύκος μέσ' στῆ στήνη' . . εἶδος μικροσώμου λύκου ἐν Αἰγύπτῳ, πιθ. θῆος βλ.λ.: Ἡρ.2,67 τὰς ἀρκτοῦς . . σπανίαν καὶ τοὺς λύκους, αὐτ.212, Αἰσχ. Ἐπιτ.1035 οὐδὲ ἀλωπέκων μέζοντας αὐτοῦ θάπτονται τῆ ἐν εὐρεθεῶσι κείμενοι' || ποικίλα εἶδη διακρίνονται ὑπὸ τοῦ Ὀνη.Κυν.3,293' . . ἵ παροιμ. φρ.: Ἀριστοφ. Λυσ.629 εἰ μὴ περ λύκω κενητόν, Ἐθουλό.15,11 ὡς λύκος χανών ἐπὶ ματαίως ἀνομονή, ἐπὶ ματαίως προσδοκίαις, πρβλ. Ἀριστ' ἀπ.337, Εὐφρ. 1,31, Ἀριστοφ.Εἰρ.1076 πρην ἐκ λύκος ὅτι ὑμεναῖοτ' ἐπὶ ἀδυνατοῦ, ἀνισχύρου νὰ ἐπιτελέσῃ τῆ, αὐτ.1112, πρβλ. Ἰλ.Κ 263, Πλάτ.Πολ.336D λύκον ἰδεῖν ἰκνωφάσθαι, ἀφανὸν γίνεσθαι, βωθῶν μένειν ἰδιότι κτ. λοιπὴν δοξάσαν ὁ ἴδων λύκον ἢ ὁ δν εἶδε λύκος ἔγανε τὴν φωνὴν του, Θεοκρ.13,22 οὐ φθνεῖ; λύκον εἶδες, Ποι. π. Πλάτ.Φαῖδρ.241D ὡς λύκοι ἀρν' ἀγαπᾶσι [ἐπὶ ἀγάπης δόλιας, ὑποούλοι καὶ ὀλεθρία], Πολυβ.16,24,4 λύκου βιον ζῆν [ἐπὶ τῶν ζῶτων ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς καὶ τῆς κλοπῆς], Ζηνόδ.3,48 ἐκ λύκου στόματος [ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν ἐρχομένων], Σουῖδ. λύκου περὰ [ἐπὶ] πρᾶγμ. ἀνυπέριπτον, πρβλ. τοῦ πούλιου τὸ γάλα κ. δημ. φρξ γλῶττωσα ἀπ' τοῦ λύκου τὸ στόμα [ἐσώθη ἐκ βεβαίου κινδύνου], - μηκέτι στὸ στόμα τοῦ λύκου [ἐφθασε, διέτρεξε μέγιστον κίνδυνον], - τρώει - ἐφαγε σὰ λύκος [ἐπὶ ἀπληστῶν, ἀδηνάγων, λαίμαργων], - μὰ πού νὰ σὲ φάσ ὁ λύκος [ἀρὰ ὡς ἀστεϊσμός] || ὄμ. ἐν παροιμ.: Διογεν.6,19 λύκος ἀετὸν φεύγει [ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς διαφυγῆς], αὐτ.21 λύκος περὶ φρέαρ χορεύει [ἐπὶ τῶν ἐπιδοκίμων ἀνεγίφται], Ἀπολλ.Κορ.18 τῶν ὄτων ἔχειν τὸν λύκον [ἐπὶ τοῦ ἀσυλληπτοῦ], πρβλ.Πολύβ.30,20,8' ὄμ. Διογεν. 5,96 λύκος καὶ οἶν παρμαίει' ὄμ. δημ. φρξ βάλανε τὸ λύκο νὰ φωλιάξῃ γὰ πρόβατα [ὅταν ἀνατίθεται ἢ φρονεῖ καὶ ἡ φύλαξις εἰς ἄρπαγ], - ὁ λύκος στὴν ἀναμμουμπούλα [δ. ἀνεμοζάλη] χαίρεται [ἐπὶ τῶν ἐπιφελουμένων τῶν ἀνομαλῶν], - ὁ λύκος κὶ ἀν' ἐγέρσας κὶ ἀλλάξῃ τὸ μαλλὶ τοῦ μήτε τῆ γνώμη του ἀλλάξῃ γὰ πρόβατα [ὅταν ἀνοβαλλόντων τὰς κακὰς τῶν ἔξεις], - θρέφε λύκο τὸ χεῖμα νὰ σὲ φάσ τὸ καλοκαίρι κ.δ. θρέφε λύκα νὰ σὲ φάσ [ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων ἢ τῶν κακοποιοῦντων τοὺς εὐεργέτας τῶν], - ἀπὸ τὰ μετρημένα τρώει ὁ λύκος ἡ ἀπώλεια πολλῆς εἶναι μοιραία καὶ εἰς οὐδὲν ὠφελούσιν αἱ πολλὰς προφυλάξεις, κ. κτ. παιγιώδης ἔκφρ. ὕπνοσυμμέ- νου ὅτι μ. ὁ γωριζῶν τὰ ὄσα ἔχει γωριζέει τὰς ὀπωλείας δς ὑψίσταται, - ὁ λύκος ἔχει τὸ στέφρ- του χοντρὸ, γιὰτὶ κάνει τὴ δουλειὰ του

ατός του (δι τὸν δὲν πρέπει ν' ἀναμένωμεν παρ' ἄλλων ὅσα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δυνάμεθα νὰ πράξωμεν). - Λύκος εἰς ὄμμα προβάτου (ἐπί τῶν ὑποκρινομένων, τῶν ὑποκριτῶν). 2) ἡ γυν. πᾶν πράγμα ἔχον τὸ σχῆμα ἀγκίστρον, ἀράχνη, οἷον αἱ σιδηραὶ ἀχμαὶ ἐν τῷ χάλινῳ τῶν σιληροτραχίλων ἰππῶν: Ἦσ. ἐπ. ἐν τοῖς χαλίνῳσι σιδηρῶν (λατ. Uruis): Πλούτ. Ἦθ.641F: πρβλ. λυκοσπάς 2): ἄρπαγή, ἀγκίστρον, δι' οὗ ἀνασφύριται ἐκ τοῦ φρέατος ὁ πεσσὼν κάδος, τοῖσσι Πλούτ. Πολυδ.10,31 κσευῖος, ὃ τούτους ἐκπεσσόντας τῶν κάδων ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέσπων, Ἦσ.: ἢ λωβίς κρέατος, εἶδος κρεάτρως βλ.λ.: αὐτ.10,98. ἢ ἀρχ. λεξ. κόραξ, μάνδαλος θύρας: Ἦσ. 3) ἡ γυν. παρωνύμιον τῶν ποιδεραστῶν: Στράτ. Αἴτ.2,250, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 241D. 4) εἶδος κολοιοῦ βλ.λ., καλιακούδα: Ἀριστ. Ζ.1617h,17 κολοῖων δ' ἐστὶν εἶδη τρία ἐν μὲν ὁ κορακίος... ἄλλως δὲ ὁ λύκος καλοῦμενος (ἰδ. γρ. λύκος): 5) ὁ ἰχθύς καλλιῶντος βλ.λ.: Ἰκτεσ.π. Ἀθῆν.7,282D Ἰκτίος δ' ἐν τοῖς περὶ ὀλης ὑπὸ μὲν τινῶν λύκων, ὑπὸ δ' ἄλλων καλλιῶντων, Γεωμ.18,14. ἢ ὄχη. ὁ ἰχθύς ἀναρρίχας βλ.λ. 6) εἶδος ἀράχνης: Ἀριστ. Ζ.1623a,2 τῶν δ' ἀραχινῶν καὶ τῶν φαλαγγίων ἐστὶ μὲν πολλὰ γένη... τὸ μὲν ἕτερον ὄχηον τοῖς καλοῦμενοις λύκοις. 7) τὸ ἄνηθον τῆς ἰριδος βλ.λ.: Φιλίν. Α. Ἀθῆν.15,682A Φιλίνος δὲ φησὶ τὰ ἀνήθη τῆς ἰριδος λέγεσθαι λύκους διὰ τὸ ἐμφερῆ εἶναι λύκω χεῖλαις. 8) ἡ γυν. κ. μον. εἶδος βρόχου, θηλειά: Γαλ.Χρ.Μορ.7,14 βρόχος ὁ ἐκ θυοῦ διανταῖων· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ τὸ παλαιὸν ὄνομα, προσαγορεύουσι δ' ἔτι λύκων αὐτῶν, Ἦσ. κλάσ. π. Ὁρειβ.48,4, Ἰππιατρ.74 καὶ δεσμεύειν ἐξ ἐκαστοῦ μέρους ἄρματι τῷ λεγούμῳ λύκῳ. 9) ἡ γυν. καταπότιον, παστίλη, λαμβανόμενον πρὸς θεραπείαν τῆς δυσεντερίας: Ἀέτ.9,49. 10) ἡ γυν. κ. δημ. τὸ φυτὸν ὀροβάχην βλ.λ. ἡ κορυφύλλος (ἰδ. γρ. ἐν τῇ φά τοῦ Διοσκ.2,142): ἢ δημ. τὸ φυτὸν κύπινος βλ.λ. ἡ ὑποκύστις: λύκος τοῦ κριθαριοῦ, - λύκος τοῦ λαδάνου. 11) ἡ γυν. πολεμικὴ μηχανὴ ἀμύνης πρὸς ὑπερσπίαν καὶ φρούρησιν τῶν πυλῶν τοῦ τεύχους: Πρωκ.σθ.1,2). 12) νεώτ. μηχανήμη χειροκίνητη ἢ μηχανοκίνητη πρὸς καταγρασίαν τοῦ ἐπίου. 13) νεώτ. κ. δημ. ἡ σφύρα τοῦ μηχανισμοῦ σκανδάλης τοῦ ἐμπροσθογεμοῦς κυνηγετικοῦ ὄχηου, ἄ. κ. κώκορας βλ.λ. 14) μοχλὶς στομιβοῦς βλ.λ.: 15) νεώτ. ἰατρ. δερματικὴ νόσος μολυσματικῆς φύσεως, ὀφειλομένη εἰς τὸν βράκιλλον τοῦ Κῶχ καὶ ὑπαγομένη νοσογραφικῶς εἰς τὰς ψμιατώσεις τοῦ δέρματος, δημ. λυψός. 16) πρῶτος λύκος ὄρος χαρτοπαικτικῆς τῆς πασάτας βλ.λ. ἡ ἀπώλεια εὐθὺς μ. τὸ πρῶτον τρωθένημα. **Λυκόσκορδον** (τὸ) ἡ γυν. τὸ φυτὸν ἀμπελόπρασον βλ.λ.: ΨΔιοσκ.2,150. **Λυκόσκυλλο** (τὸ) δημ. ποικιλία τις τοῦ ποιμεικοῦ κυνός, ἐν χρ. κ. ὡς κατοικίδιου. **Λυκοσκυτάλιον** (τὸ) ἡ γυν. τὸ φυτὸν σησαμοειδὲς βλ.λ. τὸ μέγα: ΨΔιοσκ.4,149. **Λυκοσπάς-ἄδος** (ὁ, ἡ) λύκος, σπῶν ἡ γυν. ὁ διεσπασμένος, ὁ κατασπαργόμενος ὑπὸ λύκων, εἶτα ὁ γεννώμενος, ὁ δημιουργούμενος ἐπὶ τῶν πτωμάτων βοῶν κατασπαργθέντων ὑπὸ λύκων, ἐπὶ τῶν μελιζάνων: Νικ.Θορ.742 σκῆνεσι πυθμονέοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο. 2) ἐπὶ τῶν ἰππῶν, ὁ σπόμενος, ὁ ἐλκόμενος διὰ τοῦ λύκου βλ.λ.2), διὰ χάλινου: Γαλ.ἀπ.474 Ἀτράκιον δὴ πειτα λυκοσπάδα πᾶλον ἐλαύνει ἰό χαιροῦ. ἐν Θεο.1,287 ἐρμηνεύει ἡ ἀποσπασθεῖσαν ἀπὸ λύκου): πρβλ. Πλούτ. Ἦθ.2,641F (ἰδοῦ λέγεται ὅτι ἰπποὶ δαχθέντες ὑπὸ λύκων γίνονται εὐκίνητοτεροι καὶ ταχύτεροι). 3) κτ. πληθ. λυκοσπάδες (οἱ) εἶδος, ράτσα εὐ-

κινήτων ἰππῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας: Φώτ. Ἐπποὶ αἱ ἐνετίδες, πρβλ. Αἰλ.Ζ.16,24, Ἦσ. **Λυκοσπάσιος**-ον λυκοσπάς βλ.λ. Ἦσ. ἐλευκωμένα πρόβατα τὰ λυκοσπάσια. **Λυκόστομα**-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ἡ βαρυτέρα μορφή τοῦ λαγωχειλούς βλ.λ. **Λυκόστομο** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀντίρρινον βλ.λ. τὸ μεζόν. **Λυκόστομος** (ὁ) ἡ γυν. ὁ ἔχων στόμα λύκου, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, ἐγγραυλις βλ.λ., σαρδέλλα: Αἰλ.Ζ.18,18, Γεωπ.20,46,1. **Λυκόστρατος** Ἦσ. ἐὸ μόναρχος παρ' Ἰπποχάρμῳ. **Λυκοτριβόλα** (τὰ) δημ. κτ. πληθ. κοινὴ ὄνομασίς διαφόρων εἰδῶν ναρδίδιου ἢ βαλεριανέλλης βλ.λ.: ἢ εἶδ. κτ. ἐνικ. τὸ φυτὸν ναρδίδιον βλ.λ. τὸ κηπιασόν. **Λυκότροπα** (ἡ) δημ. ἐνδοιαίτημα, φωλεὰ λύκων ἢ κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ παχῆς κατοικίας. **Λυκοσκάλο** (τὸ) δημ. ποικιλία τοῦ θωδός βλ.λ. προερχομένη κατὰ τὴν λαϊκὴν δοξασίαν ἐκ διασταυρώσεως θωδός κ. λύκω, τσακαλόλυκος βλ.λ. **Λυκοῦργια** (ἡ) τετραλογία τοῦ Αἰσχύλου πραγματευομένη τὸν μῦθον τοῦ Λυκούργου τοῦ βασιλέως τῆς Ὀρχάνης, ἐχθροῦ τοῦ Βάχχου: Ἀριστ. Θεσμ.135 καὶ Αἰσχύλον ἐκ τῆς Λυκούργιας ἐρέθειν βούλομαι ποδοπῶς ὁ γύννης (κῶδ. Λυκούργια): πρβλ. Ὁρέστεια. **Λυκούργιος**-ον ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ Λυκούργου, ὁ ἐκ τοῦ Λυκούργου, ὁ ἀφορῶν τὸν Λ.: Πολύβ.6,6,12 τῆν Λυκούργειον πολιτεῖαν, - Λυκούργιος νομοθεσία - διαίτα - Λυκούργιοι νόμοι. **Λυκούρινος** (ὁ) δημ. ὄν. τοῦ καπιστοῦ κεφάλου τῆς Αἴνου, ἄ. νίτικο βλ.λ. **Λυκοφαγώμενος**-ον βλ.λ. ὁ κατασπαρχθεὶς ὑπὸ λύκων. **Λυκόφρανος** (ὁ) ἡ γυν. καθ' Ἦσ. τὸ φυτὸν ἐχινόπους βλ.λ.: Πλούτ.Λυκ.16 ἐν δὲ τῷ χειμῶνι τοὺς λεγομένους λυκοφράνους ὑπεβάλλοντο καὶ κατεμίγνυσαν ταῖς στίβας, πρβλ. Λυκόφρων. **Λυκοφθαλμος** (ἡ) ἡ γυν. ἡ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς λύκου, ἡ λυκομάτα, εἶδος πολυτίμου λίθου: Πλίν. Φι 37,167. **Λυκοφιλία** (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. φιλία μεταξὺ ἀνθρώπων ἐχθρικός πρὸς ἀλλήλους διακειμέναν, φευδῆς καὶ ὑπουλοῦς φιλία: Πλάτ. Ἐπιστ.318E ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ γενόμενα τὴν ἑμὴν καὶ σὴν λυκοφίλιαν καὶ ἀκωνωνίαν διὰ σὲ ἀπειρωσαστο, Μάρκ.Αὐρ.1,15 οὐδὲν ἐστὶν ἀσχιον λυκοφίλιος. **Λυκοφιλιος**-ον ποι. ὁ δημοῖος πρὸς τὴν φιλίαν τοῦ λύκου, ὀδύλος, ὑπουλος: Μεν.833 λυκοφίλιοι δι-αλλαγαί, **Λυκοφιλιος** ἐπίρρ. ἡ γυν. ὑπόπτως, ὑπουλος, ὀδύλος: Αἰλ.Δ ἀπ.251. **Λυκοφόρος**-ον ἡ γυν. ὁ ἔχων, ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐγκεκαμμένον σχῆμα λύκου, ὁ σεσημασμένος διὰ σήματος λύκου, γένος ταχυπόδων ἐνετικῶν ἰππῶν (πρβλ. λυκοσπάς 3): Στράβ.5,1,9 τὸν δὲ... καυτηρίασται τε καὶ ἰπποὺς λύκων καὶ κλη-θῆναι λυκοφόρους. **Λυκοφρόνως** ἐπίρρ. ὑψηλοφρόνως, κληροῖως, ἀνδρείως: Εὐστ.508. **Λυκοφρούς**-ους ἡ γυν. κ. λυκοφρούς (ΨΔιοσκ. 3,13) ὄν. τοῦ φυτοῦ ἀρτεμισία βλ.λ. (κτ. εἰκ. ἀντί τοῦ λυσοκρονῶν): Ποιητ.Βοταν.28. **Λυκοφρόνως**-ονος-ον (λύκος, φρόνη) ἡ γυν. ὁ ἔχων φρόνημα λύκου, ὁ δεινός, ὑψηλὰ φρονῶν, ὁ λίαν γενναῖος, ἀνδρείοτάτος: Ἦσ. ἐδεινόφρων, ὑψηλόφρων): Πλούτ. Ἦθ.988D οἱ ποιηταὶ τοὺς κρῆσι-στα τοῖς πολεμίοις μαχομένους λυκοφρόνας καὶ θυμολέοντας προσαγορεύουσι π. Ὀμ. μόνον ὡς κύριον ὄν. ἀπαντᾷ.

λυκοφωλιά (ή) δημ. παλαιοτ. δ.γρ. -νά φω-
λεός, χρηματός λύκων· πρβλ. ἀλεποφωλιά, γα-
γοφωλιά· 2) κυρ. μτφ. ἐπὶ προσ., οἰκογένεια ἢ
οἰκὸς συναρξαζομένων ἀποτελούμενη ἐκ κακο-
ποιῶν, ἐπιβουλῶν καὶ κοινωνικῶς ἐπιβαθῶν· πρβλ.
ληστοφωλιά.

λυκοφωλιανός μτγν. λυκοφωλιανός βλλ.: Πλούτ.
Λικ.16, αὐτ. Ἡθ.237B (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χω-
ρίοις οἱ κωδ. ἔχουν λυκοφωλιανός, λυκοφωλιανός).

λυκοφωλιανός (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀμυδρὸν-
φῶς, σκιάφως τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ
τὸ μετὰ τὴν ὄσιν αὐτοῦ· Εὐστ.689,21 ἐτὸ παρ' ἡμῶν
ἰδιωτικώτερον λεγόμενον λυκοφῶς ὅπερ οὐτε ἡμέ-
ρα ἦν ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ νύξ ἐστίν ἀπλῶς, νύξ δὲ
ἀμφιλόκη· πρβλ. Ἡσ. «λυκοειδῆος ἄους, τοῦ λυ-
κόφωτος»: Αἰλ.Ζ1 20,26 ἐνθεν τοὶ κοί λυκοφῶς
κέκλιται ὁ καιρὸς οὗτος τῆς νυκτὸς ἐν ὧ μόν-
ος ἐκείνος τὸ φῶς ὑπὸ τῆς φώσεως προσλα-
βῶν ἔχει, Σχολ. Ἀριστ.1385· || νεώτ. τὸ μετα-
ξὺ τῆς ἡμέρας κ. τῆς νυκτὸς σκιάφως, σοφουροῦ,
σοφουροῦμα· || μτφ. νεώτ. δύσις, παρακαμή·
τὸ λυκοφῶς τῆς δόξης, - τὸ λυκοφῶς τῶν θεῶν.

λυκοφόροτ (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀγχουσα βλλ.
ἡ ἀρουραία.

λυκοφόρος -ους-οον-οον μσν. ὁ ἔχων τὸ χρώ-
μα τοῦ λύκου, τοῦ τριχώματος τοῦ λύκου, πυρρό-
ξανθος: Εὐστ.689,20 ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἰδιω-
τικῶς λεγόμενη λυκοφόρος βαφή.

λυκοφία (ή) (ὄψις) ποι. λυκοφῶς βλλ.: Λυκοφρ.
1432 ὡς λυκοφίαν Κόρη κνεαίαν.

λύκοφις-εως (ή) μτγν. κ.νεώτ. κ. λυκοφός δ.ἀνάγν.
τὸ λύκαφος (Νίκ.Θηρ.840) ἢ λυκαφός (Παυλ.
Αἰγ.7,31 τὸ φυτὸν ἔχον βλλ. τὸ ἰταλικόν: Δισοκ.4,
26· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν
βοραγινοειδῶν.

λυκτὰ Ἡσ. τοὺς ἀνεκτάς.

λυκτῶς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεο-
πέτρων.

λυκῶ-οὺς (ή) πάπ. ἡ θῆλεια τοῦ λύκου, ἡ λύ-
καινα, προσωμίμα τῆς Σεληνης.

λυκῶ-ὠ (λύκος) ὀρμῶ ὡς λύκος καὶ ξεσχίζω,
κατασπαράττω δίκην λύκου· || παθ. λυκοῦμαι
-ομαι κ. μσν. κατασπαράττωμαι ὑπὸ λύκων· Ἔεν.
ΚΠ 8,3,41 ἦκει δὲ τις ἡ τῶν προβάτων λευκωμέ-
να φέρων ἢ τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα, Ἰσιδ.
Πηλ.5,679E μὴ θαύμαζε εἰ τὰ πρόβατα λυκοῦ-
ται· 2) μσν. μεταβάλλομαι εἰς λύκον, λαμβά-
νω τὰς αἰμοδόρους ἰδιότητας τοῦ λύκου: Στουδ.
Ἐοδθ.780 ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ λύκων ἀπστα-
λεῖς οὕτε αὐτὸς ἐλελυτόν καὶ τοὺς λύκους εἰς
ἀρνας μετέπλαττεν.

λυκώθης-ους κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς λύκον,
ὁ λυκοειδῆς βλλ.: Ἀριστ.Ζ1 579b,15 ἢ δὲ δαινα
τῶ μὲν χρώματι λυκώθης ἐστὶ· 2) νεώτ. ζωολ.
γένος ἰχθύων τῶν λυκωθιδῶν ἀνακαθίνων.

λυκωρίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος λυκωριδῶν
δακτυλοσκαληκῶν.

λυμα-ατος (τὸ) || κ. νεώτ. κτ. τὸ πλεῖστον
ἐν πληθ. (ἐν ἐν. ἐν Ἐπιγρ. Κυρήνηκ) ὕδωρ χρησι-
μεῖον πρὸς πλύσιν, διὰ νίψιμον, ἢ ὀνοπλύθεις
ρύσις, ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἢ
ἀποπλύνει τις, κάθαρμα, λέρα, ἐξλυμάτα, ἀπο-
πλύματα Ἡσ. «κρυπάσματα τοῦ σώματος»: Ἰλ.Α
314 οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα ἀμάτ'
ἔβαλλον, αὐτ.Ε 171 ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ
χρόας ἱμερόεντος λυμάτα πάντα κάθρηκε, Κολλ.
Αἰτ.3,1,25 ἐκλύζεν ποταμῶν λύματα· || ἐπὶ τῶν
ἐκ καταρροῆς ἐκκριμάτων, ἀποκαθάρσεις: Ἰνπ.
Αδ.12 οὗτοι [οἱ πόθοι] τοῦ ἔγκεφαλίου λυμάτα εἰ-
σιν ἀπίοντες· || ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ αἵματος κηλί-
δων: Σοφ.Αἰ.655 ὡς ἀν λυμαθ' ἀγνίσας ἐμά μῆ-
νιν βαρεῖαν ἐξαλύζωμαι θεάς· || μτ. τῆς γενικ.

τόκοιο τὰ λόγια βλλ.: Καλλ.Δία 17 ὦ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο· 2) μτγν. κ. νεώτ. ὄνομα
τὸ περιττωματικὰ ὑγρὰ τῶν πόλεων καὶ οἰκοδο-
μῶν ἄτινα ἀπὸγονται δι' ὑπαγεῖου συμπλέγματος
ὀχετῶν, τῶν ὑπόνομων ὀνοπλύματα: Καλλ. Ἀπόλλ.
109 ἄλλα τὰ πολλὰ λύματα γῆς καὶ πολλὰν ἐκ
ὑδάτι συμφρετὸν ἔλκει, Ἀπολλ.Ρ 4,710 δῶμον ἐκ
λύματ' ἐνεικαν, Στράβ.5,3,8 οὗτοι προὔνοσαν ..
ἐκκλύζουσι τὰ λύματα γῆς πόλεως εἰς τὸν Ἰβέ-
ριν· 3) μτ. τῆς γενικ. δαιτός τὴν ὑπόλοιπα τῆς
τροφῆς, τὰ κατάλοιπα τοῦ φαγητοῦ, ἀποφάγια: Καλλ.Δημ.115 καὶ τόχ' ὁ τῷ βασιλῆος ἐνὶ τριό-
δοισι καθήστο αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἐκβολα
λύματα δαιτός, Νίκ.Θηρ.919 ἡμίβρωτα βάλους
ἀπὸ λύματα δαιτός· 4) μτφ. κηλῖς, μίσμα, μό-
λυσμα, ἡθικὸν στίγμα, ἡθικὸς ρύπος, μάλιστα ἐν
τῷ ἐν.: Σοφ.ΟΚ 805 ὦ δόμοιοι, οὐδὲ τῷ χρόνῳ
φύσας φανεῖ φρένας ποτ' ἄλλα λύμα τῷ γῆρα
τρεφεῖς· || νεώτ. μτφ. βδελυρῶν καὶ χρεσίως
ἀνδρωτέρως, κάθαρμα, λέρα· 5) ποι. λύμη, κα-
τατροφή, ὀλεσμός: Αἰσχ.Πρ.691 οὐδ' ὡδε δυσ-
θέατα καὶ δεισιστα πῆματα, λύματα, δειματα
κέντρω φύχειν φυχὰν ἀμφόκει' ἐν τῷ ἐν.
ἐπὶ προσ.: Εὐρ.Τρω.591 σὺ τ' ὦ λυμ' Ἀχαιῶν
(Ἐκτορ), Ὀρφ.Υγν.13,14 εἰρήνην κατάγουσα . .
λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρατα γαίης·
6) λύμα-ατος (τὸ) (λύμα) Σουιδ. ἐνεχύρουσα.

λυμαινόμεναι κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποθ. μτ. ἐνεργ.
διαθ. ὀπον. δὲ μτ. παθ. (Ἀντιφ.5,63, Λυσ.28,14), πα-
ρατ. ἐλυμαίνωμαι, μέλλ. λυμαίνομαι (Ἰσοκρ.11,49,
Δημ.700), μέσ. ἀόρ. α' ἐλυμαίνωμαι (Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.
20' δ.γρ. -αίετο, Εὐρ. Ἀνδρ.719, Ἡρ.8,28, Ἰσοκρ.20,
12), παθ. ἀόρ. ἐλυμάνθη (Δημ.1466 δι-1, μτφ. οὐδ.
λυμαίνθη (Αἰσχ.Χο.290), παρακ. λελυμασμαι, γλ'
ἐν. λελυμάνται (Δημ.120, αὐτ.507), ἀπαφρ. ἐλυ-
μάνθη (αὐτ.500, Πάπ.), μτφ. λελυμασμένους (Ἔεν.
Ἐλλ.7,5,18, Δημ.1109) (πρβλ. ἀπο-δισλυμαινόμεναι), κα-
θαρίζω ἢ ἀπὸ λύμα, λύμη βλλ., ἀφαιρῶ τινος τὸν
ρύπον, καθιστῶ τὴν καθαρότητα, ἐπὶ τῶν γυναικῶν βλλ.:
Ἰνπ.Δι.1,14 πολλοὺς οἶδα Ἰντρούς, οἱ πολλὰ ἦδη
ἐλυμάνοντο (πρβλ. ἀπολυμαινόμεναι)· 2) μεταχει-
ρίζομαι τινα μὲν τρόπον ἐνονειδίετον, κακομετα-
χειρίζομαι, κακοποιῶ, μάλιστα διὰ μαστιγιασεως,
διὰ δεσμών κτ.: Ἡρ.5,33 ἐγαγγέλλει δὲ τῆς τῷ
Ἀριστάνθου διτὸν ζεῖνον ὁ τὸν Μύνδιον
Μεγαβάτης θῆσας λυμαίνοντο, Δημ.630 τὸ μὲν
δὴ μὴ λυμαίνεσθαι γνώριμον οἶδ' ὅτι πάσι μὴ
μαστιγοῦν' κ. παθ.: Ἀντιφ.5,63 οὐ γὰρ ὄνο
πῆμα ἐπὶ μὲν μνάς οὐκ ἀπέτεισα ὑπὲρ αὐτοῦ δε-
δεμένον καὶ λυμαίνομένον· 3) ἐν ἀναφ. πρὸς
πράγματα, καταστρέφω, φθείρω, ὠπῶ, ἀφανίζω:
Ἰνπ. Ἰερ.Νοῦς.11 οὐχ ὁ θεὸς τὸ σῶμα λυμαίνεται,
ἀλλ' ἡ νοῦσις, Ἔεν. Ἀν.1,3,6 καὶ γὰρ τὰ λυμαι-
νόμενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς καὶ ψυχὰς ταῦτ'
ἐφ' εἶναι, Κολλ. Ἀρ.156 σῆες φυτὰ λυμαίνονται,
Θεόφρ.Φαἰτ.6,17,5 ἢ τῶν καμμάτων ὑπερβολὴ
τοῦ χυμοῦ λυμαίνεται, Ἡροδιαν.3,6,20, αὐτ.3,
3,6, αὐτ.7,12,16 τασοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ
πῦρ ἐλυμάνετο, Συνέσ. Ἐπιστ.57 τὴν ἀκριθὰ τὴν
λυμαίνοντων ἡμῶν τοὺς καρποὺς, Γεωμ.18,2,4
πρὸς δὲ τὸ μὴ ἔρπειν τὰ θῆρια τὰ λυμαίνόμε-
να θυμιαστοῦ ἐν τοῖς σκιστοῖς τρίχας γυναικῶν
ἢ κέρας ἐλάφων· || τὸ παθ. μτγν.: Πουτ.7,5,4
θαύμα δὲ θυμας ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κλυ-
μασμένοι [οἱ ναοί]· 4) μτγν. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀπο-
δοκίμειαν, φονεύω: Ἡροδιαν.4,15,6, αὐτ.7,12,11 τῷ
τῷ κερῶν ββαλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαίς
τῶν τε ἄλλων ὁστράκων ἐλυμαίνοντο· 5) κα-
ταστρέφω, σχίζω· Ἀριστ.Ζ1 623a,20 ἐάν δὲ τις
λυμνήνται τοῦ ἀραχνίου, πάλιν ἀρχεται τῆς
ὕψης καταφερομένου τοῦ ἡλίου ἢ ἀνατέλλου-
τος· 6) ἐπὶ νόμων, ἀλλοίωσι, τροποποίησ', μετα-

βάλλω ἐπὶ τὸ γέρον, καταστρέφω : Λυσ.30 οὗτος ἀπὸ μὲνων τοῦ Σόλωνος νόμου ἐλυμανεῖτο, πρβλ. Δημ.329, Εὐρ.Πειριθίου κ. Στωδ.2,53 τὸν ἰνόμην δ' ἄνω τε καὶ κάτω λόγους ταρασσῶν πολέμοις λυμανεῖται, Λιβάν.4,630,28 μὴ λυμάνω τὸν νόμον· λύμη γὰρ ἐστὶν ἡ προσθήκη 7) κ. ἐπὶ ἠθοποιῶ, παραμορφῶ, διαστρέφω, καταστρέφω διὰ τῆς κοκῆς μου ἀπαγγελίας : Δημ.315 παρ' ἄς παρανάμυνται καὶ σύ μοι τὰς θήσεις ἄς ἐλύμηνω· 8) κ. ἀπολ. προξενῶ φθорάν, ἐπιφέρω ὄλεθρον, καταστροφὴν, καταστρέφω, βλάπτω : Ἡρ.8,28 ἐσβαλοῦσαν δὲ ἐς τὴν γάρην τὴν ἵππον αὐτῶν ἐλυμῆναντο ἀνηκεστέως, Θουκ.5,103 μαντικὴν τε καὶ χρησησοῦν καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλίθων λυμανεῖται, Μέν.540,3 πᾶν τὸ λυμάνομένον ἐστὶν ἐνδοθεν, Φιλῶδ.Παρρ.100, ΚΔ Πρόξ.8,3 Σαῦλος δὲ ἐλυμάνετο τὴν ἐκκλίσηον κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος σῦρων τε ἀνδρας καὶ γυναῖκας παρεδίδουε εἰς τὴν φυλακὴν, - οἱ ἤσται λυμάνονται τὴν θναιθρον, - αἰ· μολυσματικὸ νόσοι λυμάνονται τὰς νενεστράς τάξεις 9) κ. ἐπὶ ἠθ. ἐνν. μεταχειρίζομαι ἀρεπῶς, προσβάλλω, ὑβρίζω, διαστρέφω, ἀτιμῶ, κατασχίζω, μτ. αἰ. : Σοφ.ΟΚ 855 οὐτε πρόβθεν εἰργάσω βίβ φιλων, ὄρηγ χάριν δοῦς ἢ σ' αἶε λυμανεῖται, Εὐρ. Βάκχ.354 κ. μτ. δοτ. : Ἡρ.1,214 λυμαιομένη δὲ τὸ νεκρῶ ἔλεγε τάδε, αὐτ.9,79, Ἀριστοφ.Νεφ.928 τῆς σῆς πόλεως θ', ἥτις σε τρέφει λυμάνομενον τοῖς μεραιοῖς, Ξεν.Ἐλλ.2,3,26 εἰ δὲ τίς λυμάνεταὶ ταύτῃ τῇ καταστάσει, Ἰσοκρ.20,9, Δημ.327, Ἐπικ.Ἰνωμολογ.Βατικαν.53 νοηροί... αὐτοῖς... λυμάνονται, Πλάτ. (ἢ σύνταξις μτ. δοτ. θεωρεῖται ὡς ἀσάπτρως ἀπτ., Σχολ. Ἀριστοφ.Νεφ.925 π. Ξεν. ἀίετο με.αἰ.τ. συγχρῆ. κ. π. τοῖς ρήτοροι οὐδ' Πλάτ. οὐδόλας μεταχειρίζεται τὴν λ. 10) μτ. δοτ. τοῦ τρόπου, μεταχειρίζομαι μὲ τὸν πλεόν ἐπενειδιστον, μὲ τὸν χειρότερον τρόπον : Ἡρ.6,12 ὁ δὲ παραλαβὸν ἡμέας λυμάνεταὶ λύμησι ἀνηκεστοῖσι· 11) μτ. οὐδ. ἐπιθ. ἐπιφέρω πάσαν συνάτην βλάβην, ἀτιμίαν : Ἡρ.3,16 μαστιγοῦν ἐκέλευε καὶ τὰς τριχὰς ἀποτίλλειν καὶ κεντροῦν τε καὶ τάλλα πάντα λυμάνεσθαι, Εὐρ.Βάκχ.632 πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῶ τὰδ' ἄλλα Βάκχους λυμανεῖται, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.100· 12) τὸ παθ. ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι ὑπὸ πνιός : Αἰσχ.Χο.290 καὶ θιῶσθεσθαι πόλεως χαλιηλάτῳ πλάσσηγι λυμάνων δέμας 13) ὁμ. τὸ παθ. ἐξετελιζομαι, καταρρακοῦμαι : Δημ.500 πότερον δεῖ ὧν εἶναι καὶ ὁμοιον τῷ προτέρῳ ἢ μεθεσθῆναι ἢ λελυμάνθαι, Δίων Κ 39,11 ἐλελύμαντο ἱερβλ. διαλυμάνονται 2· 14) μτφ. μολύνω, λερώω : Ἀριστοφ. Ἰπν.1284 τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν αἰσχραῖς ἠδωναῖς λυμανεῖται ἐν κασαυρίσσει λείψων τὴν ἀπίτυστον ὄρθρον 15) ἐπιβάλλω ζῆλον, προστίμω ζῆμῷ : Ἐπιγρ. Τεγέας· || ἐπιβάλλω ποιήν, τιμωρίαν, τιμωρῶ : αὐτ. 16) τὸ ἐνεργ. λυμάνω μτν. κ. μων. : Λιβάν.Προγ.13,6 καὶ γὰρ οὐδὲ ἄλλα ἐστὶ τὰ λυμῆναντα τοῖς πράγμασι, Ἀκροπ.Γ 25D μικρὸν ἢ μὲν λυμῆναντες 17) ρηματ. λ. λυμάντηρ, -ήριος, λυμαντῆς, λυμαντικός, λυμάντωρ. **λυμαντήρ**-ήριος (ὁ) ἡ λυμαιομένης τι, φθορεῖς, ἀφανιστής, καταστροφεὺς, λυμῶν Σουῖδ. «ὁ βλαπτικὸς : Ξεν.Ἱερ.3,3 λυμαντήρας αὐτοῦς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς ἀνδρας. **λυμαντήριος**-α-ον ποι. ὁ ἀπμαστικός, ὁ φθοροποιός, ὁ ὀλέθριος, ὁ βλαπτικός, ὁ καταστρεπτικός : Αἰσχ.Πρ.991 οὐκ ἐστὶν αἰκισμ' οὐδὲ μηχάνημ' ὅτῳ πρότρεψεται με Ζεὺς γεγωνήσας τάδε πρὶν ἂν χαλασθῆ δεσμὰ λυμαντήρια· μτ. γενικ. ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων : αὐτ. Αἰ.1438 κείται γυναικὸς ἡσθε λυμαντήριος, αὐτ.Χο.764 ἀνδρα τῶνδε λυμαντήριον σίκων.

λυμαντῆς (ὁ) ποι. λυμαντήριος βλ.λ. : Σοφ.Τρ. 793 καὶ τὸν Οἰνέως γάμον οἶον κατακτήσαιοι λυμαντὴν βίου.
λυμαντικός-ή-όν μτν. ὁ λυμαντήριος βλ.λ. : Μουσ.ῶν.ἀπ.8,341, Ἐπικτ.Γνωμ.9 μτ.γενικ. : Φιλ.2,429, Ἄρρ. Ἐπικτ.3,7,20 δόγματα λυμαντικά σίκων.
λυμάνω-ορος μτν. λυμαντήρ βλ.λ. : Τίμων Φλ.65, Μαν.2,267, οὐτ.305.
λύμας, πληθ. λύμακες Ἡσ. «πέτρα» ἱερβλ. καταλυμακοῦμοι.
λύμαρ (τὸ) μτν. ποι. ἀντὶ λύμας, λύμη βλ.λ. : Μάξιμ.238 μπεδὲ τι λύμαρ ἐν ἰσχύμ ἐμπελάσσειεν.
λύμασις ἔσφ. ἀνάγν. ἐν Αἰσχ.Ἰκ.877.
λύμαχῆ Ἡσ. «ἡ εἰς διαφθορᾶν λύμη καὶ ὄβρις».
λυμαῶν-ώνος (ὁ) (λύμη) κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων λύμην, καταστροφὴν, καταστροφεὺς, διαφθορεὺς, ἀφανιστής, ὀλετήρ, ἐκμεταλλεύτης : Σοφ.Α1.573 καὶ τὰμ τεύχη μὴτ' ἀγωναρχαί τινὲς ἠθουσο' Ἀχαιοὶς μὴδ' ὁ λυμῶν ἐμός, Εὐρ. Ἰπν.1068, αὐτ. ἀπ.260 ἔπαυσ' ὁδοῦρους λυμῶνας (ἐπὶ τῶν ἐν ὀδῶ κακουροῦντων δηλ. τῶν ληστών), Ξεν.Ἱερ.6,6 φθβος... πάντων τῶν ἠδῶων... λυμῶν γίγνεται, Τιμόθ.Μιλ.Περσ.81 λυμῶνι σώματος θαλάσσο, Ἰσοκρ.8,141 πρβλ.4,80, Ἐπιγρ. κινός λυμῶν τῆς πόλεως, Γαλ.9,916 λυμῶνας τῆς τέχνης (ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν, τῶν κακῶν ἰατρῶν), τοῦλ.Λογ.2,87Α σικυλάκας... λυμῶνας τῶν ποιηνῶν, αὐτ.Γαλ. 93D·οἱ λυμῶνες τῆς κοινωνίας.
λυμῶνεομαι ἀποθ. μτν. ἔγω τὴν διάθεσιν νῶ ἐνεργήσω καταστρεπτικῶς, ὡς λυμῶν βλ.λ. : Πολυδ.5,5,8 οὗτοι μὲν οὖν λυμῶνευόμενοι ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα συνεδούλευον.
λύμη (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ λόγων καὶ ἔργων ὑβριστικὴ μεγαλεια, κοκποίησις, ὀνειδισμός, ἀτιμία, φθορά, ὄλεθρος, καταστροφή, βλάβη ἰδ. δι' ἀκρωτηριασμοῦ : Αἰσχ.Ἐπ.880 μέλεος δῆθ' οἱ μέλεος θανάτους πῦρνον ὄδμων ἐπὶ λύμη, αὐτ. Εὐρ.377, Ἡρ.2,121D τὸ τε σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ καταλῦσαι καὶ τὴν φυλάκων ἐπὶ λύμη πάντων ἐψησῆσαι τὰς δεξιὰς παρηΐδας, αὐτ.2,162, Ἰπν. Ἀγμ.3 χωρὶς τῆς ἄλλης λύμης (ἀνευ τῆς ἄλλης ζῆμιας), Ξεν.Οἰκ.5,6, Πλάτ.Νόμ.919C ὡν διαφθειρομένων οὐκ ἂν γίνοντο μεγάλη λύμη τῆ πόλει, Ἀπολλ.Ρ 2,218 ἄυσαστοι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, Ροῦφ. ἀπ.64·ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς κατήνησε λύμη τῆς κοινωνίας· συχρ. ἐν πληθ. βλάβαι, ὑβρεις, ἀτιμώσεις, προσβολαί : Αἰσχ.Πρ.148 πέτρα προσασυιτόνομενον ταῖσδ' ἄδομανονδῶτεισι λύμαις, πρβλ. αὐτ.427, Σοφ. Ἠλ.196 χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πάσιν κακοῖς, Ἡρ.6,12 ὁ δὲ παραλαβὸν ἡμέας λυμάνεταὶ λύμησι ἀνηκεστοῖσι, Ἀριστοφ. Ὀρν.1068 κτείνω δ' οἱ κήπουσ εὐώδεις φθειροῦσιν λύμαις ἐχθίσταις, Φιλῶδ.Παρρ.80 ἐπὶ τὰς ἐρεθίσουσαι τὸν νοθευτοῦμενον λύμαις 2) μτν. λύμα βλ.λ., ῥήπος, ἀκαθαρσία : Πολυδ.6,10,3 καθάπερ γὰρ σιζήρῳ μὲν ἰδς, ζῦλοισ δὲ θρῖπες καὶ τερρηδόνες συμφοεῖς εἰσι λύμαι 3) μτν. ζῆμια, ἐν τῇ γλώσσῃ τῆ οικονομικῇ : Πάπ. πρὸς Λόμην τῶν βασιλικῶν φέρων.
λύμη βλ. λύω.
λύμητης (ὁ) μτν. ποι. λυμαντήρ βλ.λ. : Χρησμ. Σιβ.3,470.
λύμνος Ἡσ. «γυμνός».
λύμνιος (ὁ) κ. Λυμνούνι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λούπνιος βλ.λ. ἢ θερμός βλ.λ. ὁ λευκός.
λύμφοχος Ἡσ. «τὸ λυχνῖον ἢ ὁ λυχνόυχος».
λύμαρ-βλ. λεψαφ-
λυμφαγίτης βλ. λεμφαγίτης.
λυμφαδανία βλ. λεμφαδανία.
λυμφαδένωμα βλ. λεμφαδένωμα.
λυμφατικός βλ. λεμφατικός.
λυμφατισμός βλ. λεμφατισμός.

λύμφη (ή) νεώτ. λέμφος βλλ.
λύμφαμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. κτ. πληθ. λυμφώματα (τά) όγκοι σχηματιζόμενοι εις τὰ σημεία έκείναι του όφθαλμού όπου ύπάρχουν άθροίσματα λυμφατικών βλλ. κυττάρωμα.

λύψαρισμα-ατος (τό) νεώτ. ή όφραμαγή του λυψαριώ νόμου, θανάτωση κακοόρωμα ή κ. μ. πταίστου άπέναντι τής λαϊκής συνειδήσεως, ύπ' αυτών τούτων τών πολιτών επί τόπου, άνευ ούδεμιάς διαδικασίας.

λύψαρώ νεώτ. άσκή των λυψαριών βλλ. νόμον, φανεύω έγκληματιαν επί τόπου άνευ δικής.

λύψαιος νόμος (ό) νεώτ. όρος πρός δήλωσιν τής συνοπτικής διαδικασίας και τής άμέσου επί τόπου έκτελέσεως τής άνευ ούδεμιάς νομικής διατυπώσεως ληφθείσης άποφάσεως ύπό όμάδος πολιτών.

λύψω μθ. δημ. τ. τοδ λύω βλλ.

λύψ 'Ησ. ελύτρον.

λύσσυρο (τό) δημ. τώ φυτόν βερονική βλλ. ή κοινή.

λύσφαιρα (ή) νεώτ. γένος διοδοντιδών Ιχθύων.

λύση έφθαρμένη λ. έν Λουκ.Ψευδολλ.16.

λύπεια 'Ησ. ετά λιπαρά.

λύπη (ή) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. δυσάρεστον συναίσθημα έκ σωματικού πόνου προερχόμενον, άντιθ. ήδονή βλλ.: Πλάτ.Φιλ.31C έν τώ κοινώ μοι γένει; άμα φαίνεσθον λύπη τε και ήδονή γίνεσθαι κατά φύσιν' || έκδηλος ή λανθάνουσα θλίψις, πόνος ψυχικός, πικρία, άθυμία, άλγος: Άλσχ.'Αγ.791 δήγμα δέ λύπης ουδέν έφ' ήπαρ προσκίεται, αύτ.άπ.177 τί γάρ καλόν ζήν βίοτον, ός λύπας φέρει; αύτ.'Ικ.442, Σοφ.ΟΤ1074 τί ποτε βυβήκεν, Οιδίπους, ύπ' άγρίας άξασα λύπης ή γυνή;; αύτ.Φιλ.67,'Ηρ.7,16,α' έμέ δέ άκούσαντα πρός σεύ κακώς ού τοσοούτο έδρακε λύπη, Εύρ.Ορ.1105 'Ελένην κτάνωμεν,' Μενελάω λύπην πικράν, Οουκ.6,59 τοιούτω μόν τρώφ δι' έρωτικην λύπην ή τε άρχή τής έπιβουλής και ή άλόγιγος τόλμα έκ του παραγράμω περιεούθ., έγένετο, 'Αντιφ.2,22 άποθανών τε, καν άποφύγω, Ικανός λύπας και φροντιδας προσέβληκεν, 'Ανδοκ.2,8, Ξεν.'Ελλ.7,32 ούτω κοινόν τι άρα χαρά και λύπη δακρυά έστιν, ΚΔ Πέτρ.1,2, 19 τούτο γάρ χαρίς, ή διά συνειδησιον Θεου ύποφέρει τις λύπας πάσων άδικών, Διήγ.'Αχιλλ.1566 και μετά ταύτα θάνατος και μετά ταύτα λύπη, 'Αραθ.Μυθ.Χαλ.1,181, Σολωμ. 'Η τρελλή μάνα 34 μέ λύπη έγκάρδια έθεωρωσέσθαι τὰ μνήματα, Κοινδύ.Πατ.44 και τήν λύπην αυτών συνώδυσσε σφοδρά άγανάκτησι, Παλαμ.Τάφ.16,4 ό τρανός καμής ή πιό καρδιοφυλογίστρα λύπη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 14,17 και πως Ξέχασα τή λύπη σάν άγάπησα έχνάς, αύτ.Μυθ.2,7 γιατί γνωστόν είναι μόνον ότι εις τας ευγενικές φυχάς ή σκέψις φέρνει λύπην, Γρουπ Σ.κ.Τερρ.51,2 2) ποι. κ. δημ. κατ' έπέκτασιν, πένθος: Εύρ.'Ανδρ.1270 παύσαι δέ λύπης τών τεθνηκότων ύπερ, - δέν ήγνηεν στο πανηγύρι, γιατί έχουν λύπη; 3) κακή κατάστασις, δυστυχία, δυσπραγία: 'Ηρ.7,152 'Αργετοι ήσαν οι έπικαλεσόμενοι τόν Πέρσων . . πάν δ'ή βουλόμοι φει οιφίαι πρό τής παρεούσης λύπης, Σοφ.'Ηλ.822 ως χάρις μέν, ήνικάνω, λύπη δ', έάν ζώμ. 4) νεώτ. κ. δημ. έλεος, οίκτος, οίκτιρμός, συμπάθεια, εύσπλαγγία, συμπόνη: αυτός δέ νιώθει λύπη γιά κανένα, - δέν αισθάνονται καρμίσαν λύπην διά τούς πάσχοντας, - ή λύπη μας είναι μεγάλη γιά τώ τραγικό δυστύχημα που σάς βρήκε; 5) νεώτ. στενοχωρία διά γενόμενον άπονον: ή κυβέρονσις ετέφρασε τήν λύπην τής εις τόν κ. προεβευτήν, αισθάνομαι ειλικρινή λύπην δι' ό τι συνέβη.

λύπημα-ατος (τό) γενικ. δημ. -άτου κ. μων. κ. δημ. πόνος, θλίψις, άντικείμενον λύπη, λύπη: Σοφ.Τρ.554 ή δ' έχω, φίλοι, λυτήριον λυπημα, τήδ' ύμιν φράσω, 'Αντιφ.Σοφ.49, Δίων Κ 55,17 πολλά δέ και τών δειλοτάτων και άσθενεστάτων λυπημάσι τε και φόδοις και έκταράττεται και παρεξίγεται, Εύστ. 330,32 λιχεύσας ταύτα ποινή λυπημάτα, παροιμ. λυπησσο, λυπησσο, έγινα του λυπημάτου.

λυπημένα (λυπηά) έπίρρο. δημ. λυπηρός, λυπητερά: τήν εκόιταζε λυπημένα και σε λίγο έβαλε τὰ κλύματα.

λυπηνός-η-ο (λυπηά) δημ. ό έχων λύπην, ό περιλυπος, ό άλγών, ό κατώδυνος, ό τεθλιμμένος. ό έχων πένθος: τόσο λυπημένο τόν βρήκαμε που με τίποτα δέν καταφέραμε νά τόν τραθήξουμε άπ' τόν πόνου του, - είναι λυπημένοι και δέν ήγαν στο γάμο.

λυπηρός (ό) δημ. οίκτος, εύσπλαγγνίος, συμπόνια || ό τι κινεί εις οίκτον: είναι λυπηρός νά τήν βάλει κανείς οίκατ' αυτή τήν κατάστασιν.

λυπηρά (ή) νεώτ. βοταν. γένος ποωδών φυτών τής οικου. τών ακροφουλαριοειδών.

λυπηρά δημ. κατά τρόπον λυπηρόν βλλ.: Σολωμ.Θάνατος όφραμαγής που καθισμένη εύρήκαμε στο έργο περιγάλι και λυπηρά έτραγουδάε τής άνοιξης τὰ κάλλι.

λυπηρανθός (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών όρχεοειδών.

λυπηρός-ά-όν (λυπηά, πρβλ. λυπηρός) κ. νεώτ. ό προεξαν λυπην, ό άλγεύς, ό θλιβερός, ό οδυνηρός, ό κληρός, λιαν δυσάρετος, επί πραγμάτων: 'Ηρ.5,106 έμέ βουλεύεται πρήμα έκ του σοφί τι ή μέγα ή σικμρόν έμελλε λυπηρόν άνασχησαιο, Σοφ.'Ηλ.553 έρείς μέν ουχι νόν γέ μ' ως άρσασα τι λυπηρόν ειτα σοφί τάδ' έξήκουσ' ύπο, αύτ.ΟΚ 1176, Εύρ.'Ιων.623 τυραννίδος δέ τής μάτην αινουμένης τώ μόν πρόσωπον ήδύ, τάν δδομοσι δέ λυπηρά, Οουκ.2,37 λυπηράς δέ τή δάφι όχθηδός προστιθέμενοι, Ξεν.'Ιέρ.1,8, Πλάτ.Νόμ.7,33Α βιον δέ χρή παρά βιον ήδω και λυπηρότερον ώδε σκοπεΐν κ. τώ ούδ. λυπηρόν ως ούσ.: αύτ' Πολ.584Β όταν μέν επί τώ λυπηρόν φέρωμαι. άληθθ τε οιντοαι και τώ δυτι λυπούνται' άντιθ. τώ ήδύ βλλ.: 'Αντιφ.Σοφ.49' 2) επί προσ. επί κολής σμη, ό προεξαν λυπην, ό φεραν λυπην, άλγος: Εύρ.'Ιπν.796 άλλ' όμως έτ' άν λυπηρός ήμιν τοούδ' άν εκλίποι δόμοις. 3) επί προσ. επί κακής σμη, ό προεξαν ενόχλησιν, ενόχλητικός: Σοφ.'Ηλ.557 ή δέ μ' ώδ' άεί λόγους έξήρηχεσ ούκ άν ήθα λα λυπηρά κλύειν, Εύρ.'Ικ.893 λυπηρός άν ήν ούδ' έπίφθονος πόλει ούδ' έξεριστής τών λόγων, πρβλ. Αριστοφ.'Αχ.456, Οουκ.1,76 εύταρμην άν ήσσαν ύμάς λυπηρούς γενομένους τοίς έμυμάχοις' κ. επί τών ζηλοτυπιωμένων και φθονοιωμένων: αύτ.6,16 έν μέν τώ καιτ' αύτου βίω λυπηρούς δυτας, πρβλ.2,64' || νεώτ. ή λ. έν μέσ. σμη. πόνος λυπηρά ήταν τὰ λόγια προσ. 4) επί προσ., λυπημένος, τεθλιμμένος: 'Ησ. «άθυμος»: ΠΔ Παροιμ.17,22 καρδια εύφραινομένη εύκαται ποιεΐ, άνδρός δέ λυπηρού ήηραινεται τὰ όστά.

λυπηρός έπίρρο. κ. νεώτ., δημ. λυπηρά βλλ. με λύπην, θλιβερός, κατά τρόπον λυπηρόν, ούτως ώστε να προεξη τις ή τι πόνου, άλγος, ενόχλησιν, λύπην: Σοφ.Φιλ.912 λυπηρός δέ μη πέμπω σε μάλλον, τουτ' άνιώμαι πάλαι, αύτ.'Ηλ.767, Εύρ.Βάκχ.1,263 τί δ' ού καλώς τανδ' ή τι λυπηρός έχει; 2) μετό πόνου, οδυνηρός, ούτως ώστε να αισθάνεται πόνον ή να φοιεται πονών: 'Ισοκρ.9,54 όρώμενος γάρ αυτήν . . μεγάλη μεταβαλή κεχρημένη λυπηρός και βαρέως έφερον πρβλ. Αρ. 'ΗΝικ.1110β,12.

λύπηση (ή) μυν. κ. δημ. οίκτος, εὐσπλαγχνία, ἔλεος, συμπόνια: Ἐρωτόκρ.4,391 ἢ Ἀρετούσα κλαίοντα πρὸς τὸ γονὴν ἐμίλειε... με τ' ἄρματα ται λύπησες τότες τὸν ἐπολέμα, λ-λύπηση ποὺ κἀνεὶ νὰ τὸν βλέπω ἀς τέτοια χάλια· 2) θλιψίς, μεγάλη λύπη: Ἐρωτόκρ.1,440 ἐμέρων ὅλα τ' ἄγρια, τὰ δύνατα, τὰ παλένα, σὺν τοῦ τ' ἀνθρώπου δ,τ' ἤλεγε με λύπηση σμένα.

λύπησιάρης [σί] δημ. ὁ αἰσθανόμενος οἶκτον, εὐσπλαγχνίαν, λύπηση βλ.λ.ι.

λύπησιλογος-ον ποι. ὁ διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ φέρων, προξενῶν λύπην, ὁ διὰ λόγων ἀνιών, ὁ ἐνοχλῶν μὲ λόγια: Κρατίν.343.

λύπητρά ἐπίρρ. μυν. κ. δημ. κατὰ τρόπον φέρουσα λύπην, προξενούσα τὸν ἔλεον, τὴν συμπόνια: Ἐρωτόκρ.5,338 ἢ κόρ' ἀνάδακρυαίνε καὶ πρὸς αὐτοὺς λύπητρά τ' ἀνάδελμα σπῆκνε, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.73,4 κὶ ἀκὼ μίς κέρδικας λαλιά, μίς ἀδοπολαλοῦσας καὶ τὸ λέγε λύπητρά σά μαῦρο μυρολόγι, λ.τραγ. ἄκου πὼς λύπητρά χτυπάει ἡ καρπιάνα.

λύπητρός-ή-ὸ μυν. κ. δημ. ὁ θρηνώδης, ὁ γαῶδης, ὁ παραπονιάρικος, ἰδ. ἐπὶ φωνῆς: Ἐρωτόκρ.4,86 ἐξύηνησε τρεμᾶμενη, δέχνει πὼς θεὸς νὰ φύγη, σπέρνει φωνὴ λύπητρή, -πάψε, σὺ παρακαλῶ, τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τὸ λύπητρός, μοιάζει μὲ θρῆνον, μὲ μυρολόγ· 2) ὁ λυπηρὸς, ὁ προκαλῶν λύπην, ὁ προξενῶν βραθυμίαν, μελαγχολίαν, ὁ συγκινητικὸς, ὁ ἐπισφῶν τὸν ἔλεον, ὁ ἐκφράζων λύπην: Ἐρωτόκρ.4,81 λόγια πολλὰ λύπητρά λείπει τὴν ὥρα ἐκείνη, -μὰς εἶπε μὴ τόσος λύπητρή ἱστορία, ποὺ κανεὶς στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ δάκρυα, -λύπητρά κλάματα· 3) συνεκδ. ὁ ἐλεμνηστικὸς, ὁ εὐσυμπάθητος, ὁ δειήμων, οἰκτιρῶν, εὐσπλαγχνος.

λύπητρός-α-ον μτυν. ὁ λυπητικὸς βλ.λ.: Ἰω. Χρυσ.5,363,36 τὸ λυπητήριον πρόσκαιρον, τὸ δὲ ὠφέλιμον διηκεκές.

λύπητρός ἐπίρρ. μυν. κ. δημ. κατὰ τρόπον προξενούσα λύπην, με λύπην, λυπηρῶς: Ἀραβ. Μυθ.Χαλ.1,77 τὴν εὐρίσχω ἐνδεδυμένην λυπητικὰ μὲ τὰ μαλλιά ζέπλεγα.

λυπητικὸς-ή-ὸν (λύπη) ὁ αἰσθανόμενος λύπην, ἰκόν: Ἀριστλ.ΗΜ 1192b,22· 2) μτυν. τὸ οὐδ. τὸ λυπητικὸν ὡς οὐσ. ἡ ἱκανότης τοῦ αἰσθάνεσθαι λύπην: Πλούτ.Ἠθ.657Α ὁ ἐπικηδίων αὐλός... ἐξαιρεῖ καὶ ἀναλίσκει τὸ λυπητικόν.

λυπητικός-ή-ὸν (λύπη) μυν. λυπηρὸς βλ.λ.: Δαμασκ.13,688Α.

λυπινάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λούπινος ἄνευ ὑποκορ. σήμ., λούπινος βλ.λ. ὁ λευκός, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, λουπινάρι: Σουῖδ. ἐν λ.

λυπομανής-ους-έως νεώτ. ὁ πάντοτε αἰσθανόμενος λύπην, ὁ διαρκῶς κατεχόμενος ὑπὸ νοσηρῆς λύπης, ὁ μελαγχολικός.

λυπομανία [ή] νεώτ. ἱατρ. τὸ γνώρισμα τοῦ λυπομανοῦς, ψυχικὴ πάθησις καθ' ἣν τις κατεχεται διαρκῶς ὑπὸ λύπης, μελαγχολία βλ.λ., ἥτις χαρακτηριστικεῖται ὑπὸ μεγάλης λύπης.

λυποτόκος-ον (λύπη, τίκτη) ὁ τίκτων, ὁ πρόξενος, ὁ προκαλῶν λύπην, ὁ λυπηρὸς βλ.λ.: Ἐπιγρ. ἐκτός ἐών δακρύων καὶ λυποτόκων ὀδυνάων.

λυπρόθειος-ον μτυν. ὁ ζῶν λυπρῶς, ὁ διαγών βίον ἀθλιον, ὁ ζῶν στενοχωρημένα: Στράβ.7,5,12 καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν λησταὶ προσαγορεύονται καλοῦσθαι τινεσ καὶ λυπρόθιοι.

λυπρόγεις-ω-ων, ἀπτ. τ. τοῦ λυπρόγαιος-ον μτυν. ὁ ἔχων λυπρὰν, ἀποχων, ἰσχνὴν, ἄγονον γῆν· ἢ τὸ οὐδ. λυπρόγειον κ. λυπρόγαιον [τὸ] ὡς οὐσ. ἡ ξηρότης, ἡ ἰσχνότης, τὸ ἄγονον τῆς γῆς: Φιλ.2,294, Ἀππ.Ἰδρρ.59 τὸ γάρ λυπρόγειον [Σουῖδ. λυπρόγαιον] καὶ πενιχρὸν ὑμᾶς εἰς ληστείαν ἀγει' δώ-

σω δὲ ἐγὼν πενομένης φίλοις γῆν ἀγαθὴν, Κ Μα νασσα.Χρον.6637 λυπρόγειον νοσίδην.

λυπρός-ά-όν (λυψίω, πρβλ. λυπηρὸς) ἔλεινός, ἀθλιός, πτωχός, ἰδ. ἐπὶ γῆς, ἄκρπος, ἀγονος, ἀφορός, φτενός: Ὀδ.Ν.243 ἢ τοι μὲν τρηγεῖα καὶ οὐχ ἰνπλάτος ἐστίν, οὐδὲ λίην λυπρὸς, πρβλ. Ἠρ.9,122, Ἀριστ.Ζ1.556a,4 οὐ γίνονται δὲ ἀκριβεῖς οὔτε ἐν τῇ θρεινῇ οὔτ' ἐν τῇ λυπρᾷ ἀλλ' ἐν τῇ πεδίῳ καὶ κατερρωγίᾳ· ἢ κ. ἐπὶ οἰκίας, πενιχρός, εὐτελής: Σουῖδ. περὶ τοῦ Κοινῆτιον Γικκινῆτιον οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων ὡς ἐπὶ καλοῦθ λυπρὰ καὶ ὀλίγη γῆς μέτρον ζῆν· 2) ἐπὶ τῶν φυτῶν, ὁ ἰσχνός, ὁ ἀδύνατος, ὁ μὴ θαλερός: Θεοφρ.ΦΑἰτ.2,4,5· 3) κ. ἐπὶ τροφῶν, ὁ μὴ ἔχων θρεπτικὸς οὐσίας ὄρκετας, ὁ πτωχός, ὁ πτωχικός: αὐτ.ὸ λυπρὰ τροφαί· ἢ κ. ἐπὶ ἰχθύων: ΑΒ.203,16 ἰχθύσιον φαθλον καὶ λυπρὸν κ. ἐπὶ κίβδηλων νομισμάτων: αὐτ.Χαρ.4,11 [ἀμφ. ἀνάγν.] ἢ ἐπὶ μισθοῦ: Διογ.Λ.10,4 λυπρὸν τινος μισθορίου· 4) ἐπὶ πρσο., λυπρὸς βλ.λ., ὁ προξενῶν, προκαλῶν λύπην, ὁ φέρων ἐνόχλησιν, ὁ ἐνοχλητικός: Αἰσχ.Εὐμ.174 κἀμὸι γε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσσει, Εὐρ.Μῆδ.301 κρείσσων νομισθεὶς λυπρὸς ἐν πόλει φανεί· 5) ἐπὶ καταστάσεων καὶ περιστάσεων, ὁ ἐλεινός, ὁ θλιβερός, ὁ πικρὸς: Αἰσχ.Πέρσ.1034 λυπρὰ, χάματα ὡς ἔθροισι, Εὐρ.Ἀκκ.370 καὶ μὴ ἐγὼ σοι πένθος ὡς φίλος φίλων λυπρὸν συνοίσιος τῆσδε, αὐτ.Ἰκ.38, ἐσφ.ἀνάγν. ἐν Αἰσχ.Χο.835, Πλούτ.Πελ.28 κορὰ δὲ καὶ στολή καὶ διαίτη τεκμαιρομένη λυπρὰ καὶ μὴ πρέποντα τῇ δόξει πάσινων αὐτόν.

λυπρότης-ητος [ή] μτυν. ἡ ἀθλιότης, ἡ πενιχρότης, ἡ πτωχεῖα, τὸ ἄγονον τῆς γῆς: Στράβ.2,5,32 χῶρα ἐστὶ συχνή, φαύλης οἰκουμένης διὰ λυπρότητα ὑπὲρ ἀνθρώπων τελείως βαρδάρων.

λυπρόχωρος-ον μτυν. λυπρόγειος βλ.λ.: Στράβ.9,4,11 τῶς μὲν οὖν ἦσαν ἐν ἀξίωματι αἱ πόλεις, κἀπερ οὐσὶ μικρὰ καὶ λυπρόχωροι.

λυπρὸς (λυπρός) ἐπίρρ. λυπηρὸς, πικρὸς, κατὰ τρόπον προξενούσα λύπην, πενιχρῶς: Ἠσ. «εὐτελῶς, λυπρῶς»: Εὐρ.Ἰκ.898 κῶπὸτ' εὐ πράσσοι πόλις, ἔχειρε, λυπρὸς δ' ἔφερεν, ἐὶ δυστυχῶι, Πλούτ.Δίων.58 ἐκεῖ δὲ λυπρὸς πράττων καὶ κακὰς διατρέφων τοὺς μισθοφόρους ὑπὸ Ἀπτινίου... ἀντρέθη.

λυπτά Ἠσ. «ἐταίρα, πόρνη».

λυψά-έω (λύπη) κ. μυν., νεώτ. κ. δημ., παρστ. ἐλύπουν, δημ. (ἐ)λυποῖσα, μέλλ. λυψήσω, ἀόρ. ἀψ. (ἐ)λύπησα, παρκα. λελύπηκα, μέσ. κ. παθ. λυποῦμαι, δημ. κ. λυπᾶμαι κ. λυπιέμαι, παρστ. ἐλυποῦμαι, δημ. (ἐ)λυπόμην(α), μέλλ. λυψήσομαι, ἐξ ἀρχ.ἀορ. ἐλυψάμην ἢ δημ.παρστ. λυψήσων, παρστ. μέλλ. μτυν. λυψήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐλυπήθην, δημ. (ἐ)λυπήθηκα, παρκα. λελύπημαι, μτχ. κ. νεώτ. κ. δημ. (ἐ)λυπημένος, κἀμῶ τινα νὰ αἰσθάνῃ λύπην, προξενῶν λύπην, προκαλῶν φύλην, ἐνόχλησιν εἶτε εἰς τὸ σῶμα εἶτε εἰς τὴν ψυχὴν, δυσαρεστῶ, πικραίνω: Ἠσ.ἰδ.Ἐργ.401 ἦν δ' ἔτι λυπητ, χρῆμα μὲν οὐ πρήξει, σὺ δ' ἐτώσια πόλλα ἀγορεύσεις, Σαφρ. ἐν Λυρ.Συμπλ.2,4,Σοφ.ΟΤ 1231 τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσθ' αἱ φανῶσ' αὐθάρατοι, Εὐρ.Ἀκκ.239,Ἐεν.Ἀν.3,10,15 λέγεις, ἐφθ, ἀρμότειον οὐ τοὺς ἀκριβεῖς (ἰθάρκασι) ἀλλὰ τοὺς μὴ λυποῦντας ἐν τῇ χρεῖστῇ τοῦς μὴ ἐνοχλοῦντας ἐν τῇ χρῆσει, ΚΔ Κορινθ.2,29 βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιστολή ἐκείνη, εἰ καὶ πρὸς ὦραν, ἐλύπησεν ὑμᾶς, Διγγ.Ἀχιλλ.62 ἀλλὰ λυπεῖ με τὸ δτεκνον, τρῶνεις μου τὴν καρδίαν, -μὲ λύπησε ἐξαιρητικὰ τὸ δακνῆμ φέραιμό σου' μτ. οὐδ. ἐπιθ.: Εὐρ.Κύκλ.338 Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι, λυπεῖ δὲ μῆδεν αὐτόν, πρβλ. Ἠρ.8,144, Ξεν.ΚΠ 3,3,50,Πλάτ.Ἀπολ.41: ταῦτα ταῦτα λυποῦντες, ἀπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπου' μτ. μτχ.: Ἐεν

·Αν.7,12 ἐλύπει αὐτὸν ἡ χώρα πορθομένη, Δημ. 559 οὐκ αὐτὸς σκοπεῖς τί μὴ λυπήσεις τοὺς ἀλλοίους ποίων κ. ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως: Σοφ.ΟΤ 74 καί μ' ἡμᾶρ ἤδη ἔμυθροπόρομον χρόνῳ λυπεῖ τί πράσσει, πρβλ. αὐτ.·Ηλ.59,Πλάτ. Κρατ.393B οὐδὲν ἐλύπησεν (αὐτό), ὥστε μη . . . Ἔπιπο. οὐδένα λυπήσας ἡ λυπήσασα καθιερωμένῳ τύπῳ ἐν ἐπιταφίῳ κ. ἐπιτυμβίῳι· ἴσολ.προξενά πόνον ἡ λύπη: Σοφ.ΑΓ.589 ἀγάν με λυπεῖ καί σὺ καὶ τὸ σὺν λέχος, Ἀντιφ.ἀν.107 ἄπαν τὸ λυποῦν ἐστιν ἀνθρώπῳ νόσος ὀνόματ' ἔχουσα πολλά, Μέν.410 ἴ τὸ παθ. μτ. μέσ. μέλλ. [Εὐρ.Μήδ.474] ἀνίωμαι, θλίβομαι, ἀλγῶ, ἀθυρῶ, ὀδυῖμαι, δυσαρρεστοῦμαι, πικραίνομαι: μίτη λυπεῖ, μίτη συμφορὴν μηδεμίαν μεγάλην ποιεῖ τοῦδε τοῦ γεγονότος εἵνεκεν πρήγματος, Θεόγν. 593 λυπεῖσθαί φρένα, Εὐρ.Μήδ.474 ἐγὼ τὸ γάρ λέξασα κωφισθῆσομαι φυχὴν κακῶς σε καὶ σὺ λυπηθὴ κλύων, Ἀριστοφ.ἀπ.266 τί μίτη χαίρειν, μίτη λυπεῖσθαί βροτοῦς, Ἡρ.8,100, Πλάτ.Γοργ.494A (Λυσ.), ἴ μετά δὲ τὸ δεῖπνον τὸ παιδίον ἐβόα καὶ ἐδυσκόλιενεν ὑπὸ τῆς θεραπευτικῆς ἐπιτήδεως λυπούμενον, ἴνα ταῦτα ποιῆ, ΚΔ ἴω.16,20 ὑμῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται, Κάλδ.Λύρ.6,3 ὅς τε ἀπὸ τὸ στόμα κρέμεται τῶν θνητῶν αὐλὸς λελυπημένος καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μέ κόπον τρέμουσα ἐκδίνει, Ζερβ.Μῦθ.Ζ 62 καὶ πάλι κοιτᾶζοντάς το κάτω ἐβλεπεσ ἀνιπίται, λυπάμαι πού σὰς ἐκανα νὰ περιμένετε τόση ὥρα, λυπήθηκα παραπολιῶ γιὰ ὅτι ἔγινε χθές τὸ βράδυ ἴ μτ. αἰτ. συστοιχ. ἀντικειμένῳ: Πλάτ.Φιλ.36A ἀλλὰ διπλῆ τὴ λύπη λυπούμενον κ. μτ. αἰτ. πράγμ. λυποῦμαι διὰ τί: Σοφ. Αἴ.1086 καὶ ῥὸ δὲκώμεν δρωῦτες ἀν ἡδῶμεθα οὐκ ἀντιτίθειν αὐθὶς ἀνλυπώμεθα, Θουκ.2,64 ὡς οἴτινες πρὸς τὰς ἐμφορὰς γνώμη μὲν ἤκιστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσι, Πλάτ. Φιλ.52B, Ἔεν. Ἀπ.3,9,8 θαυμαζόντων δὲ τινῶν εἰ τις φίλων τῶν ἐπὶ τῆ εὐπραξίᾳ αὐτοῦ λυποῖτο μτ. μτχ.: Εὐρ.Μήδ.286 λυπῆ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένῃ ἴ ἴσολ. αἰσθάνομαι πόνον, θλίψιν: αὐτ. ἴων.632 εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυποῦμεν: 2) παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσιν ἐπὶ ἱππικῶν καὶ φιλῶν στρατιωτῶν, ἐνοχλῶ, ταράττω, βλάπτω στρατεύματ' διὰ συνεχῶν ἐπιθέσεων: Ἡρ.9,40 ἡ μέντοι ἴππος ἡ Μαρδονίου αἰεὶ προσκεκτό τε καὶ ἐλύπεε τοὺς Ἕλληνας, Θουκ.6,66 καὶ ἐπὶ ἱππῆς τῶν Συρακοσίων ἤκιστα αὐτοῦς καὶ ἐν τῷ ἔργῳ καὶ πρὸ αὐτοῦ λυπήσειν, Ἔεν. Ἑλλ.6,3,14, αὐτ. Ἀν.2,3,23 ἴ ἐπὶ ληστών, ἐνοχλῶ, πειράζω, βλάπτω, προξενῶ καταστροφάς: Θουκ.4,53 καὶ ληστοὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἤσαν ἐλιπούσιν ἐκ θαλάσσης, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1427· 3) τὸ μέσ. λυποῦμαι ὡς μτβ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. οἰκίρω, ἐλέω, συμπάθω, σπαρχίζωμαι: Διόδ.Σ.1,84 λυποῦμενοι τοὺς αἰλοῦρους καὶ τοὺς ἰεράκας, - κανέναν ἄλλο δὲν λυπάμαι ὅσο τὰ παιδιὰ του ποῦ εἶναι μικρά, - εἶναι σκληρὸς, οὔτε τὴ μάνα του τὴν ἴδια δὲν λυπάται, παροίμ. λυπησὸς λυπησὸς, ἔγινα τοῦ λυπημάτου ἐπὶ τῶν δυστυχοῦντων ἐνεκα τῆς ὑπερβολικῆς καλωσύνης των) 4) τὸ μέσ. ὡς μτβ. νεώτ. κ. δημ. φεῖδομαι, φειδωλέομαι, ταγκουνοῦμαι: οὔτε χρήματα, οὔτε κόπους λυποῦμαι, - λυπάται καὶ τοῦ ἀγγέλου του νερὸ νὰ δώσῃ ἴ δὲν λυπάμαι ἀφειδίω, δὲν λογαριάζω, δὲν φηφάω: αὐτὸς δὲν τὰ λυπάται τὰ λεπτὰ· 5) τὸ οὐδ. τῆς μτχ. λυπούμενον ἡ λύπη, ἀλ λόπα: Πλάτ. Νόμ.689B τὸ γάρ λυπούμενον καὶ ἡδόμενον αὐτῆς ὄψερ . . . πλῆθος πόλεως ἐστίν· 6) τὸ ἀπαρφ. λυπεῖσθαί ἐν ἄνθρωπ. ὡς οὐα.: αὐτ. Πρωτ.354D ἄλλο τι οὐκ πάλιν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ λυπεῖσθαί ὁ αὐτὸς τρόπος: 7) δημ. ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. λυπη-

μένος ὁ κατεχόμενος ὑπὸ λύπης: πάντα εἶναι λυπημένος ἴ ἴ οὐνεως: ὡς ποῖτε πιὰ θά ἄσαι λυπημένη; 8) ρηματ. π. λυπηῖν, λυπημένος, λυπησῶ, λυπησάρας, λυπηρός, λυπητερός, λυπητήριον, λυπητικός, λυπητός.
Λύρα (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ἔγχρονον ἐντάτον μουσικὸν ὄργανον ἔχον ὁμοίτητα πρὸς τὴν κίθαραν βλ.λ., ἀλλὰ μὲ βαθὺ ἠχητικὸν ἔδαφος καὶ μὲ ὀδροπρεπέστερον, ἀλλὰ ἑρπρότερον τόνου τοῦ τῆς κίθαρᾶς ἡ τῆς σαμβούκι βλ.λ. κτ. τὴν παράδοσιν ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἔδωρήθη ὑπ' αὐτοῦ τῷ Ἀπόλλωνι ἡ μουσικὴ λύρα εἶχεν ἔπτα ἕως ἐννέα χορδᾶς ἐπαίξετο διὰ κρούσεως διὰ πλῆκτροῦ ἡ διὰ μόνων τῶν δοκτύλων εἰς θρήνον, καὶ εἰς μουσικὴν, στα τοῦ Φρυγίου βλ.λ. τρόπου, δὲν μετεχειρίζοντο τὴν ἴδραν καθόλου, ὅς ἐκ τοῦτου δὲ ἡ μουσικὴ τὸν τρόπον αὐτοῦ καλεῖται ἐν Αἰοχ. Ἀγ.990 ὁ ἀνευ λύρας θρήνος (ἰδιότ' ὁ θρήνος, τὸ μολοδὶ συνωθεῖται πάντοτε ὑπ' αὐλοῦ): Ἰγν. Ἑρμ.423, Μαργιτ.1, Πίνδ.Ο 1011,93 τὴν δ' ἀδυσελῆς τὴ λύρα γλυκὺς τ' ἀλόξ' ἀναπάσσει· χάρην, αὐτ.Ν 10,21 ἀλλ' ὄμως εὐχορδῶν ἔγειρε λύραν, Εὐρ.ΙΤ 1129 ὁ Φοῖβος θ' ὁ μάντις ἔχων κέλαδρον ἐπτατόνου λύρας ἀείδων ἄξει λιπαρὰν εὐ σ' Ἀθηναίων ἐπὶ γάν, Πλάτ.Πολ.399D λύρα δὴ σοί, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ κίθαρα λείπεται καὶ κατὸ πόλιν χρῆσαι, Ἀριστοφ.ἀπ.11D ἀνήρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον, παροίμ. ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλαγγιγος εἰπὶ τῶν ἀπροδοσιουσῶν, Πλούτ. Ἡθ.743C συσφάμεν τῷ Ἐρᾶτιν πρὸς τὴν λύραν, Βί. Ἀλεξ.2211 καὶ τοὺς παρὰ τ' Ἀμφίωνος καὶ Ζήθου συντεθέντων . . . λύρας τε λίθους μεγαίστατους καταγάλαν, Σολωμ. Ἑλ.Πολ.Σχεδ. Α' 1, στίχ. 3 τὸ χάραμα ἐπήρα τοῦ Ἥλαιου τὸ ὄροιο κρεμαστὸς τὴ λύρα τὴ δικαίαν στὸν ὄμο, Κάλδ.Λύρ.65,3 ἀν χωριστή, μετέωρος ἐπὶ τὴν δέλφον πέτραν ἀστράφη ἡ λύρα, Ζερβ. Μῦθ.Ζ 45 καὶ στα παράλια ἐκείνα, ὅπου ἀκούσθηκε πρώτη φορὰ μαγευτικὴ ἡ Αἰολικὴ λύρα καὶ ὁ ἱωνικὸς ρυθμὸς, Γρυν.Σκ.Τερα.20,9 τὴν λύρα γιὰ παντοτινὸ προσκέφαλό της ἔχει ἴ μτφ. μων.: Μνηστ.3,25 Ὀρθρ. Ωδ.1 ἀδῶτω σου, Δέσποινα, κινῶν τὴν λύραν τοῦ Πινδαρίου Δαυτὶ δ Προσπάτω σου· 2) ἔγχρονον ὄργανον ἐν χρ. ἀπὸ τοῦ ἴσου μέχρι τοῦ ἴβου αἰ. ἔχον στήλην ὁμοιάζον πρὸς τὸ τοῦ βιολοῦ, μὲ τὸ ὅποιον συγγενεῖται καὶ λόγῳ χρησιμοποήσεως τῆζου, δοξαριοῦ· 3) τρίχορδον λαϊκὸν μουσικὸν ὄργανον παιζόμενον διὰ τῆζου ἀπὸ τῶν λυράρην ἡ λυρατζῆν βλ.λ., σύνθηξ ἐν Κρήτῃ, δι' ὃ καὶ κρητικὴ λύρα καλεῖται: Κονδύλ.Πατ.19 προσπαθῶν νὰ μιμηθῆ μὲ τὸ στόμα του τὸν ἦχον τῆς λύρας, δι.τραγ. ἔπαρε σὺ τὴ λύρα σου καὶ γῶ τὸ νταμποῦρά μου νὰ πάμε νὰ χορφέομεν κάτω στὴ γειτονιά μου· 4) σύγχρονον κρουστῶν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ σειρᾶς πλακιδίων ἐκ χάλυθος ἀποτελούντων χωματικὴν κλίμακα, ἐφ' οὗ ἡ ἐπέλεσις γίνετα διὰ κρούσθ' ἐξελίνου σφουρίου· 5) συν. ἐκδ. ἡ λυρική πολιτικὴ βλ.λ. καὶ μουσική: Πλάτ.Νόμ. 809C τὰ δὲ περὶ τὰ γράμματα πρώτον καὶ δεῦτερον λύρας πέρι καὶ λογισμῶν· 6) κ. νεώτ. ἄστρον. μικρὸς ἀλλ' εὐδιάκριτος ἀστερισμὸς τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου κείμενος μεταξὺ τοῦ Κύκνου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Δράκοντος: Ἀνακρ.99, Ἀρατ.269 ἴ Μουσίων λύρα ὁ ἀστερισμὸς τῶν πλειάδων ἡ ποῦα: Πυθ.π. Ἀριστλ. ἀπ.196· 7) εἶδος ἰχθύος, πῖθ. τρίγλη ἡ λύρα: Ἀριστοτ.Ζ1 635b,17 φόφους δὲ τινὰς ἀψίαι καὶ τριγυνοῦς οὗς λέγουσι φωνεῖν, οἶον. λύρα καὶ χρομῖν· οὗτοι γάρ ἀψίαι ὡσπερ γρολλήσιμον· 8) νεώτ. ζωολ. φώικὸν πτηνὸν ἐκ τῶν κεκρακτῶν, ὁ μήνυρος βλ.λ.· 9) νεώτ. στρατ. σῆμα τῆς

στολής των οξείωματικών και δηλιτών του σώματος της στρατ. μουσικής.

λυρατικός (ο) ή της λύρας, έπιθ. του Έρμου ως εύρετου της λύρας: Πρόκλ. Άλκ.195C εφορος ο θεός (ο Έρμης) μουσικής διό και λυρατός εν ούρανο τετμήται.

λυρασιδός (ο) μτγν. κ. συνηρ. λυραφίδος βλλ. (ορθόθ. λυρασιδος, 'Ηρωδιαν.)229) ο προς λύραν άδων: Άγαθ.ΑΠ7,212,ΑΠλ.4,279.

λυράρης (ο) δημ. λαϊκός όργανοπαικτης, ο παίζων την λύραν βλλ.3), ο έν Κρήτη λυρατζής.

λυρατζής (ο) δημ. ο όργανοπαικτης της λύρας βλλ.3) έν Κρήτη, συνήθως νέος καλλιφωτος και έπίτηδεως συνοδεύων τους χορούς των γάμων και των άλλων κατά τάς Κυριακάς και έορτάς διασκεδάσεων με τό μουσικόν του όργανου, ούδεμιαν σχέση έχων με τους τυφλούς ραφιδούς των θρόνων ή τους ποιητάρηδες βλλ. της Κύπρου ή και τους ριμαδόρους βλλ. της Κρήτης.

λυριάκιω, όρθόθ. λειριάκιω δημ. γίνονται ισχνός, άδυνατιζώ, γίνονται χλωμός: ήρθε και λυριάσε από την άρρώστια.

λυρίδιαι (αι) νεώτ. άστρον. διάττοντες έμφανίζόμενοι έν τώ άστερισμώ της λύρας βλλ.6).

λυρίδιω μτγν. παίζω την λύραν ή προς λύραν άδω: Φάλαρ. Έπιστ.67, ήκουσα των Σπησιόδου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσών, Χρυσ.Στωϊκ. 3,140, Άνακρεόντ.42,112 στέφον ούν με και λυρίζων παρά σοίς, Διονύσει, σπκοίς, Τεύκρ.Βαθ. έν Κατ. Άστρλ.Κ7,202.

λυρικάς ή -ά(ν) (λύρα) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ο συνθέτων ποιήματα άδόμενα όλα προς λύραν: ούτως ώστε ο πρωτεύων χαρακτήρ των και' άνάγκην ποικίλων τό μέτρον και ούχ' έκτενών τούτων συνθέσεων ήτο άρχικώς φόδικός' όθεν και τό περιεχόμενον των ούτωςει προς μέλος λύρας συνθετομένων και άδωμένων ποιημάτων δεν ήτο διηγηματικόν, ώς τό του έπους, άλλ' έκδηλωτικόν ποικίλων ύποκειμενικών συναισθημάτων' ούν τώ χρόνω δε τό τοιούτου περιεχομένου και ούχ' έν έπικώ μέτρω ποιήματα τά τε άλλως ή προς λύραν άδόμενα, οίον τά χορικά και τά προς άπαγγελίαν μόνον πεποημένα, ώνομάσθησαν λυρικά: όθ. λυρική ποιήσις τό είδος της ποιήσεως τό άποδοτικόν κυρίως ύποκειμενικών συναισθημάτων έν άναφ. προς πρόσ. ή γεγονότα, προς πράγμ. ή φαινόμενα, περιγραφικόν δ' έπακολούθως έν τινι μέτρω των έν του περιβάλλοντος κόσμου άμέσων έντυπωσεων, ώς και των έν της ούτως ανωματικής διεγέρσεως του ποιητού προκαλουμένων άναμνήσεων' συλλήθδην ελείπει ή λυρική ποιήσις έναι έκδηλωτική και περιγραφική της ψυχής κυρίως μέν της του άτόμου, πολλάκις όμως και της θεατικής ένός λαού ή και των ανθρώπων έν συνόλω' έν ταύτη τή κτ. έπέκτ. σημ. ο άρος λυρική ποιήσις κείται κ. η. τοις νεωτ. : Διον.Όρ.έν ΑΒ751,19 λυρική ποιήσις: όμ. κ. άπολ. : έπιγρ.έν ΑΠ9,184,9 πάσης άρχην ού λυρικής και πάρας έσπάσατε: όμ. κ. ιτ. του μούσα έν τή σημ. ποιήσις : Άνακρεόντ.492 λυρικής άκουσε μούσης: όμ. λυρικά άσματα-μέλη : Σχόλ.Διον.1, ή λυρική ποιήσις ήκουσα κατά την Άγλαωννησιον έν 'Ιταλία' || όμ. κ. νεώτ. λυρικός ποιητής ο την λυρικήν ποιήσιν θεραπεύων, ο γράφων λυρικά ποιήματα, ιδ. ο έν τή λυρική ποιήσε είδοκίμων, έν χρ. κ. άπολ. : Έπιγρ. έπίτά λυρικοί, Κικ.Λογ.183 *poetarum qui λυρικοί ε στασεισ nominantur*, - ο ήκαίτε ήτο κυρίως λυρικός - Έλληνας λυρικός' || λυρικά ποιήματα τά έχοντα περιεχόμενον οίον ώρισται τό της λυρικής ποιήσεως (βλ. όνωτ.1) κ. άπολ. λυρικά: Χριστοπούλου λυρικά' 2) συνθέτης μελών έκτελουμένων διά λύρας: όθ. έν

διαστολ. προς τό ποιητής : Λουκιλλ.έν ΑΠ11,78,4 γράμματα των λυρικών Λύδια και Φρύγια, Πλούτ.Νομ.4 ποιητάς δε και λυρικοί μιμουρίζουσιν, αút. 'Ηθ.1142Β όσοι των λυρικών άνδρες έγένοντο ποιητα κρουμάτων άγαθοί' κ.ιτ. προσδ.: αút.Λυκ.4 ποιηται λυρικών μελών' 3) νεώτ. κτ. έπέκτ. κ. έπί νεζού λόγου, ο ποιητικός διηγηθισμένος: ο λόγος του είχε λυρικός παρεκβάσεις, - λυρικόν ύφος λόγου' 4) νεώτ. συκεδ. λυρικόν δράμα τό μελοδραμα βλλ.' || όμ. λυρικόν θέατρον τό θέατρον έν ω έκτελούνται μελοδράματα' || κ. γεν. λυρικόν θέατρον τό σύνολον των μελοδραματικών συνθέσεων έν άναφ. προς τε την έμμέτρως διασκευασμένη πλοκήν αútων και προς την μουσικήν κυρίως έκφρασιν' νεώτ. έπιρρ. -ώς, δημ. -ά.

λύριον (τό) ύποκορ. του λύρα βλλ. : Άριστοφ. Βατρ.1304 τόχα δε δηλωθήσεται, ενεγκάτω τις τό λύριον, Έπιγρ. Συνέα. Έπιστ.148 λυρίον τι ποιημικόν λιτόν και αútόσκοπον.

λυρίς-ίδος (ή) ύποκορ. του λύρα, λύριον βλλ. : 'Ηρωδιαν.1,86.

λυρισία-ατας (τό) μτγν. λυρισμός βλλ. : Γρηγ. Ναζ.3,132Α.

λυρισίαι (ο) σχόλ., νεώτ. κ. δημ. τό λυρίζειν, τό παίζειν λύραν ή άδειν προς λύραν' Σχόλ. Άριστοφ.Πλ.242 εάπό των κρουμάτων των διαπεντωκότων του έναρμονίου λυρισμού' 2) νεώτ. γνώρισμα της λυρικής ποιήσεως' || κτ. έπέκτ. αναισθηματική διάθεσις και έκφρασις αútής, περιπαθής έκφρασις, αίσθηματολογία, χρήσις έν τώ λόγω έκφραση, μεταφορών κιτ. και γενικώς ποιητικού ύφους : ώμίλησε με μιά έξαρση, μ έναν λυρισμό σπάνιο, - τό ύφος του διακρίνεται διά τον έξοχον λυρισμόν, άφησε τους λυρισμούς και πές μας τίποτε πιό ζουμερό.

λυριστής (ο) μτγν. κ. δημ. ο παίζων την λύραν : Πλιν. Έπιστ.9,17,3, Άρτεμιδ.Δαλδ.4,72 (καθ' Έλλάδ.η.Φώτ.Βιβλ.529Β δεν είναι άττι.).

λυριστρια (ή) ήθλ. του λυριστής βλλ. : Σχόλ. 'Ιουδ.1,162.

λυριστής ήθλ. λυράρης, λυρατζής βλλ.

λυριτής 'Ησ. εζφόν τι ταίς δρυσιν έντίκτων' (ιηθ. δρυίτης).

λυρογητικός-ούς-ές ο χαιρών, ο τερπόμενος κρούων, παίζων λύραν: ΑΠ9,525,12, Άν.Παρ.4,350.

λυροδμητικός-ον (λύρα, δέμη) μτγν. ο οίκοδομηθείς, ο κτισθείς τή βοηθεία ή συνοδεία λύρας, έπιθ. των Όθών' ηθλ. λυροκίτας : Νών.Δ25,415.

λυροδεις-εντος-εσσα-εν (λύρα) ο όμοιος, ο όμοιάων προς λύραν : Θεόδομ.Κολ.η. Αθών.4,183Β σκινυδαφόν λυρόετια μέγαν ήειρασι τινάσων οξείτων' 2) μτγν. ο της λύρας, ο αρμοζών της την λύραν, ο λυρικός βλλ.' : Αντίφ.Σιδ.ΑΠ7,30 άκμήν οι λυρόεν τι μελίζεται άμφι Βαθύλλω (ιηθ.γρ. αντί λυράθεν).

λυροεργός-όν ο κατασκευάζων λύρας, ο λυροποιός : Όρφ.Άργ.7 νύν γάρ σοι, λυροεργέ, φιλω μέλος άείδοντα.

λυροεθαλής-ούς-ές μτγν. ποι. ο θελογόμενος, παίζων λύρα ή άκούων ύπ' άλλου παιζομένην : Όνεα.ΑΠ9,250.

λυροθέον έπίρρ. μτγν. έκ της λύρας : ΑΠ7,30.

λυροκιθάρα (ή) νεώτ. κ. δημ. κιθάρα έχουσα σχήμα, όμοιάουσα προς λύραν.

λυροκίτας μτγν. ο έκτισμένος, ο ίδρυθείς διά της λύρας, λυροκίτιστος, λυροδμητικός, έπιθ. των Όθών, έπειδή ο 'Αμφίω διό της λύρας λέγεται ότι προσείκωσε τους διά την κτίσιν των τευχών αútής ήλιους : Χριστόδ. Έκφρ.261.

λυροκτυπία (ή), λων. λυροκτυπία μτγν. ποι. τό κρούειν λύραν, τό παιζιμο της λύρας : Παύλ.Σιλ.

ΑΠ 6,54,10 τάν δε πάρος λαλαγεύσαν εν άλ-
 σεσιν αγρότιν άγω πρός νόμον άμετέρας τρέφε
 λυροκτυπίαν, αút.ΑΠλ.4,277.

λυρόκτυπος-ον κ. -όπος μγν. ό κρούων, ό παι-
 ζών λύρας: Έπιγρ.: 2) μγν. ό ήγών ως ή λύρα, έπι
 τής χορδής του τόξου: Λυκόφρ.918, Νόνν.
 Εύαγγ.ΐω.7,165 λυροκτύπος Δαβίδ.

λύρων (τό) μγν. είδος βοτάνης, τό άλισμα
 βλλ.: Διοσκ.3,152.

λυροπηγίς (ό) (λύρα, πήγυμι) σχόλ. ό λυρο-
 ποιός βλλ.: Σχόλ.Άριστφ.Όρν.49).

λυροποιητικός-ή-όν μγν. ό επιδέξιός εις τό
 κατασκευάζειν λύρας, ό επιτήδειός εις τήν κα-
 τασκευήν λυρών: Πολυδ.7,153. || λυροποιη-
 τική (τέχνη) ή τέχνη του λυροποιού: αút. || κ.
 έπιρρ. -κώς κατά τρόπον άρμόζοντα εις τήν λυ-
 ροποιάν ή τών λυροποιών βλλ.: αút.

λυροποιία (ή) μγν. ή τέχνη του λυροποιού, ή
 λυροποιητική, τό κατασκευάζειν λύρας: Πολυδ.7,153.

λυροποιικός-ή-όν ό αποδίδων εις τήν κατα-
 σκευήν τής λύρας, ό λυροποιητικός βλλ.: λυρο-
 ποιική (τέχνη) (ή) ως ούσα, ή τέχνη, τό επιτήδευμα,
 τό επάγγελμα του λυροποιού: Πλάτ.Ευθ.289c: ή
 γάρ λυροποιική και ή κιθαριστική πολύ δια-
 φέρετον άλλήλοιν.

λυροποιός (ό) ό ποιών, ό κατακευάζων λύ-
 ρας, κατασκευαστής λυρών βλλ.: Άνδοκ.1,146
 άλλά πολύ άλλων τότ' ήν νείδιος, ότ' έμοϋ
 φεγοντός Κλεοφών αυτήν ό λυροποιός ώκει,
 Πλάτ.Ευθ.289d ούκ έπιστάνται χρῆσθαι, ώσπερ
 οι λυροποιοι ταίς λύραις, αút.Κρατ.390b, Άνακρ.
 30: 2) μον. λυρικός ποιητής: Τζέτζ.ΈΞήγ.ΐλ 65,14.

λυροφονίκιον (τό) μγν. ύποκορ. του λυροφονι-
 νής βλλ.: Πολυδ.4,59.

λυροφονιζή-ικός (ό) μγν. είδος λύρας: ΐουβ.
 73 Σύρων εϋρημά φησιν είναι ως και τόν κα-
 λόμενον λυροφονίκα σαμβύκην.

λυρτός (ό) μγν. ήπειρωτ. λ. άντ) σκύφος βλλ.:
 Σέλευκ.π.Άθην.11,500B καλεΐται δε ό σκύφος υπό
 "ήπειρωτών, ως φησι Σέλευκος, λυρτός.

λυρτός-ους-ες (λύρα, είδος) μγν. λυρδείς
 βλλ.: Έπιγρ.π.Εύσ.Εύαγγ.Προπ.11,6 Χέλυς, ή τά
 λυρτώδη ήρμωσάμην δινης οβρανόιο μέλη.

λυρτώλια (ή) μγν. άσμα άδόμενον προς λύραν,
 συνοδούμενον υπό λύρας: Πολυδ.4,58, Άριστειδ.
 Λόγ.37,21,2, Καλλιστ.7.

λυρτώδης (ό) συνηρ. τ. του λυρσιωδός βλλ., ό ζδων
 προς λύραν: Άντίπ.ΑΠ 6,118 γώ μὲν όιστευτήρ
 κεραόν βίον, ά δε λυρτώδης τάν χέλυιν. Πλούτ.
 Σύλλ.33 και γυναιξίν εμδόρφους και λυρτώδους
 και μίμοις. . χώρας και πλέων χαρισόμενου
 προσόδους. || κ. ως έπιθ.: Καλλιστ.7 λυρ-
 τώδης άρμονία.

λυρτώδ-έω μσν. ζδω προς λύραν, παίζω τήν
 λύραν, ενάψ συγχρόνως άδω: Τζέτζ.Χιλ.10,410.

λυρώνια (ή) (λύρα, άνωμαίιοι. πό) τό άγοράζειν
 λύρας, ή άγορά λύρας: Άριστφ.άπ 240.

λυσαλγής-ους-ές μον. ό λύων, ό καταπαύων
 τους πόνους, τό άλγος: Νικήτ.Εύγ.6,245.

λυσανίας (ό) (λύω, άνία) ό λύων, ό διασκεδά-
 ζων, ό σκορπίζων, ό καταπαύων τας άνιας, τας
 λύπας, τά δεινά: Άριστφ.Νεφ.1162 πρόβολος
 έμός, σωτήρ δόμοις, έχθρός βλάθη, λυσανίας
 πατρίων μεγάλων κακών, πρβλ. Ήσ., άμφ. εικ.
 εν Οεόπομ.Κωμ.30,4.

λύσαιοι τελεται Ήσ. εούτως έλέγοντο τινές τε-
 λεται, έπει και Λύσιοι έλέγετο ό Διδόνουορ.

λυσατερία κ. λυσαυτερία κ. λυσοντερία (ή)
 δημ. όν. τής νόσου διευτεριότητας βλλ.

λυσιμαχος-ος (ό) (λύω, έρω) σχόλ. ό λύων,
 ό άπαλλάττων, ό έλευθερών άπό τόν έρωτα:
 Σχόλ.Ούεργ.Αιν.4,520.

λυσιετόλη (ή) νεώτ. φάρμακον εκ χημικής συν-
 θέσεως τής μεθολικής ηπιαρακίνης μετά τρυκιοϋ
 όξέος, έχον εξαιρετούς ιδιότητες διαλυτικας του
 ουρικού όξέος.

λυσιγυμ-αρος (ό,ή) (λύω, όνήρ) μγν. ό εκλύων,
 ό εκνευρίζων, ό εξασθενών τούς άνδρας, τούς
 άνθρώπους: Τρυφιδό.449.

λυσιγυμ-ος-ον μγν. ό διαλύων τόν γάμον:
 Άγαθ.ΑΠ 5,30),14 έχουσα δε λειψανον αιδούς
 άφ έπί λυσιγυμωσ χάεται άγγελιας.

λυσιγυία (ή) (λύω, γυία) χαλάρωσις, εξασθένη-
 σις, εκλυσις, χαλύνωσις τών μελών του σώματος:
 ΐηπ.Τον.Άρθρ.14 ό καθαρος συγκεκριμένος έστι
 και λυσιγυία γίνεται.

λυσιδί (τό), όρθοτ. λησιδί δημ. άγαθής βλλ., δέ-
 σμη ράμματος ή στήμονος μικρά ποσότης ύφαν-
 τικού νήματος, μέρος τής κούκλας βλλ.: ή κού-
 κια έχει τέσσαρα λυσιδία.

λυσιδωρ-ατος (ό) (λύω, ιδωρ) μγν. ό άπαλ-
 λάττων άπό του ιδρωτός, ό διαλύων τόν ιδρωτα:
 Χοιροδ.Θεο.1,252.

λυσιδέσπρα (ή) μγν. ή έχουσα λελυμένη, άτη-
 μέλητον τήν κόμην: Νόνν.Δ 19,33).

λυσιζανος-ον μγν. ό λύων τήν ζώνην, ιδ. περί
 νύμφης, ή καταθέτουσα τήν παρθενικήν ζώνην, ή
 διαπαρθενευθείσα, έπι παρθένου, ήτις άφιέρωσε τήν
 παρθενικήν ζώνην τής εις τήν Άρτεμιν Ήσ. ευνή
 ήτις ενμυφούθη Σουίδ. εή άνόρι πλησιάσασα
 έντευθεν ως έπιθ. τής Άρτεμιδος εις ήν αί παρθέ-
 ναι ά μέλλουσαι νά έλθωσιν εις μεΐν μετ' άνδρός
 άνετιθεσαν τας παρθενικάς αυτών ζώνας, όμ. κ.
 τής Ελειθειας ως βοηθούσης τας ώδινωούσας γυ-
 ναϊκάς: Θεοκόρ.17,60 ένθα γάρ Ελειθειαν εδω-
 σαστο λυσιζανον Άντιγιάνας θυγάτηρ βεβαρημέ-
 να ώδινωούσιν, Κορνοϋ.Φύσ.Θε.34, Όρφ.Άλλ.2,7.

2) έπί στρατιώτου, ό καταθέσας, ό άποβα-
 λών τήν ναποηλία, ό άνευ ζώνης, ό άπολος:
 Πολύαιν.8,243 Σεβαστός τούς έπί στρατοπέδου
 διαμαρτώντας εκέλευε πρό του στρατηγείου λυ-
 σιζώνους έστάναι.

λυσιδριζή-τριχος (ό, ή) μσν. ό έχων λυτήν, άτη-
 μέλητον τήν κόμην: Γεοπ.12,8,5.

λυσιδάκος-ον ό καταπαύων τό κακόν, ό λύων, ό
 άπαλλάττων άπό τὰ κακά: Θεογγ.476 αútάρ έγω,
 μέτρον γάρ έχω μελιδός σίνου, ύπνου λυσι-
 κάκου νηυσάμον οϊκάδ' ίών.

λυσικόμοσ-ον μγν. κ. νεώτ. λυσιδριζή βλλ.: Φι-
 λόστορ.Επιστ.16, Νόνν.Δ 19,331. λυσικόμοσ ή μήτηρ
 εδρήνει τόν θάνατον του υιου τής.

λυσικόμοσ-ον μγν. ό άπηλλαγμένος του κόπου:
 Ποιητ.Βοταν.28 [κώδ.].

λυσιλατεις Πολ.91 «έθρμιοι. Λάκωνες».

λυσιλιμαχος-ατος (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών
 τής οικγεν. τών έλλοθοκάκωπων, ου άξιολογώτε-
 ρον είδος είναι λυσιλιμα τό σαβικιον καλλιερ-
 γούμενον δια τό πολυτίμον ξύλον του, διπερ χρησι-
 μοποιείται εις τήν έπιπλοποιαν, γνωστών υπό τό
 νομα σαβικιον.

λυσιμάχιος-α-ον μγν. -κος (Έπιγρ.) 2) του
 Λυσιμάχου: Έπιγρ. λυσιμάχους χρυσοθς' ό ως
 ούσα, λυσιμάχιος (ό) ή βοτάνη λυσιμάχιον βλλ.
 τό κοινόν: Διοσκ.4,3, Γαλλ.12,64. || όμ. λυσιμάχιον
 (τό): Παολ.Αγ.7,3 (ισμαχίος εις κώδ. -ιον).

λυσιμάχιον (τό) μγν. κ. νεώτ. βλ. λυσιμαχίος 2):
 || νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικγεν. τών
 ηρανθιδών, ου είδος λυσιμάχων τό κοινόν.

λυσιμάχος-ον μγν. ό λύων, κατοπαύων τήν
 μάχην' αυσήθ. ως κύρ. όν.: Ρουφίν. Έπιγρ.ΑΠ
 5,70 ζήτε λυσιμαχον μοιχόν φίλον, αút.Λουκίλλ.
 11,210: || θηλ. κ. λυσιμάχη: Άριστφ.Είρ.992 λυ-
 σον δε μάχος και κορκορυγας, Ινα λυσιμάχην
 σε καλώμεν, αút.Λυσ.554 (ηληθ.),

Λυσίμαχος [ή] μτγν. πολύτιμος τις λίθος : Πλίν. ΦΙ 37,172.

Λυσίμετρος-ον πιθ. λυσήνωρ : Πίνδ. Παιών. 1 εν Πάπλ.

Λυσιμελής-ους-ής ὁ λύων τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐπιθ. τοῦ ὄπνου : Ὀδ.Υ 57 λυσιμελής, ἀλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κεδνά ἰδία, Μόσχ.24. || ἐπι τοῦ ἔρωτος : Ἡσιόδ.Θ 911 τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο δερκομενῶν λυσιμελής, Ἀρχιλ.85, Σαπφ.40. || ἐπι δίφης : Θέων.838. || ἐπι τοῦ θανάτου : Εὐρ.ΐκ.47 οἱ καταλείπουναι μέλη θανάτω λυσιμελεῖ θρησιὸν ὄρασισι βορᾶν || ὄμ. ἐπι οἴνου, ἐπι ἀσθενείας κ. ἄ. ἐξασθενητικῶν τοῦ ἀνθρώπου : Ἠδουλ.ΑΠ1,414. || ἐπι τῶν Ἐριυνῶν : Ὀρφ.Υγν.70,9.

Λυσιμέριμος-ον μτγν. ὁ λύων τὰς μερίμνας, ἐπι τοῦ Διονύσου : ΑΠ 9,524,12. || ἐπι τοῦ ἄρτου : Ὀρφ.Υγν.28,6. || ἐπι τῆς Ἀρτέμιδος : Ἐρμ.36,5. || ἐπι τοῦ ὄπνου : αὐτ.85,5.

Λυσιμο-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λύειν, τὸ διαλύειν τι εἰς τὰ μέρη του : λύσιμο τοῦ δηλου - μηχανῆς, φρ. δὲν εἶναι γιὰ δέσιμο, εἶναι γιὰ λύσιμο [ἐπι ἀνάτωξ ἀνισορροπῶν ἀνθρώπων].

Λυσίμοσ-ον ὁ ἱκανὸς νὰ λύῃ ἢ ἀνακουφίῃ : Αἰσχ.ΐκ.811 λύσιμά μ' ἄγειμι' ἐπιδε, πάτερ? 2) παθ. δὲν δύναται τις νὰ ἐξαγοράσῃ, λυτὸς ὄμιος : Πλάτ. Νόμ.820B ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας 3) ἐπι συλλογισμῶν, ὁ δυνάμενος ν' ἀνατραπῇ, ν' ἀνασκευασθῇ, ἀναιρέσιμος : Ἀριστλ.Α Πρ.70α,31. 4) ὁ δέομενος ἐρμηνείας : Ἀγαθ.ΑΠ 5,291 διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων ὑπομηνηστικόν 5) ἐπι πραγμ., ὁ δυνάμενος νὰ τακῇ, νὰ λειώσῃ : Ἰουλι.Ἐπιστ.193 λύσιμος κηρός.

Λυσιμή [ή] νεώτ. χημ. οὐσία διαλύουσα πᾶν εἶδος ξέαν κωττάρων εἰδωσούσαντων εἰς τὸν ὄργανισμόν ζώου. 2) ἀμυκόν ὀξὺ ἀπομονωθὲν ἐκ τῶν φύτρων τοῦ λουλήνου, βικίου καὶ τοῦ πίσου, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἑσποτερικῶν φύλλων τοῦ λαχάνου καὶ τῶν κονδύλων τῶν γεωμήλων.

Λυσινομος-ον μτγν. ὁ λύων, παραβαίων τὸν νόμον : Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.9,28.

Λυσιος-α-ον [λύσις] κ. μων. κ. νεώτ. κ. λύσιος Ὀρφ.Υγν.42,4, κλητ. Λυσεῦ [αὐτ.52,2] ὁ ἐλευθερώων, ἀπολυτρώων : Πλάτ.Πολ.366A λύσιον θεοῖ [οἱ θεοὶ ὁ ἀπολυτρώοντες ἀπὸ κατάρης ἢ ἀμαρτίας] || εἶδ. Λύσιος ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Πλούτ.Ἠθ.613C, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30, Ὀρφ.Υγν.50,2, Πaus.9,16,6 καὶ ἐγγυτάτω τοῦ θεάτρου Διονύσου νοῦός ἐστιν ἐπικήκησιν Λυσίου. || ὁ τοῦ Διονύσου Λυσίου : Φώτ. Λύσιον τελεταί, Κάλδ.9,18 τὸ λύσιον φύλλαν αὐτῶν τὴν λύραν . . στεφανώνει.

Λυσιπαιγμων-ονος-ον [λύσις, παιζῶ] μτγν. ὁ λύων, δηλ. ὁ παρέχων παιγνίον, παιδιάν, διασκεδασιν : Ἀνακρεόντ.48,9.

Λυσιπαιμω-ονος-ον [λύσις, πῆμαι] μτγν. ὁ λύων, καταπαῶν τὴν θλιψὴν ἢ τὸν πόνον : Ὀρφ.Υγν.2,11 (κωδ.) λασιπῆμων Ἐρμάνη : πρβλ. λυσιπαιγμων.

Λυσιπλόκαμος [ή] μων. ἡ ἔχουσα τοὺς πλοκάμους λευμένους, λυσιθριεῖ βλλ. : Φιλῆς 2,267 (ἐκδ. Mill.).

Λυσιπνεῖ Ἠσ. «φοβεῖται».

Λυσιπνοθος-ον μτγν. ὁ λύων, καταπαῶν, μὴ ἱκανοποιῶν τὸν πόσον : Ἀγαθ.ΑΠ 5,268 καὶ τὰς λυσιπνοθούς ἔτρεμον ἀγγελίας.

Λυσιπλόκαμος [ὸ] πᾶν. ὄνομα πολεμικῆς μηχανῆς ὑπὸ Δωριῶνων ἐπέρευθεῖσα.

Λυσιπνοθῶν [τὸ] μτγν. ἱατρικὴ τις, πιθ. ναρκωτικῆ, ἀλοιφή : Γαλ.12,771, Ἀλέξ.Τραλλ.1,16.

Λυσιπνοθῶν [τὸ] Ἐπιγρ. κολλύριον.

Λυσιπνοτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ κόπου, ἀνακουφίζων ἀπὸ τῶν κόπων καὶ ταλαιπω-

ριῶν : Πίνδ.Π 4,4) λυσιπνοτοῖς θεραπόντεςσιν φυλάξει, αὐτ.ἀπ.131, (λυσιπνοτος τελευτὰ [ὸ θάνατος ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ φροντίδων], -λυσιπνοτος ὄπνος. **Λύσις**-εως, ἰων. -ίος [ή] [λύσις] κ. μων. κ. νεώτ. ἀπελευθερώσις, ἀπαλλαγὴ, ἀπολύτρωσις, εἶδ. ἐξαγορά : Ἰλ.Ω 655 ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖ γένειο, Λυσ.4,13 εἰς μὲν λύσιον τοῦ σώματος ἔδωκα τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν πολεμίων, Ἀριστλ.Υγν.454b,27 ἡ λύσις τῆς αἰσθησῆως ἐνθάγορος? || ὄμ. μτ. γενικ. ἀντικειμ. : Ὀδ.1 421 βασιτάω λύσιον ἰσάπολογῆν ἀπὸ τοῦ θανάτου, Ἡσιόδ.Θ 637 ἐριδος χαλεπῆς λύσις, αὐτ. Ἐργ.404 κροῖων τὰ λύσιον λιμῶδ τ' ἀλεωρών, Θέαγν.180 πενήσις λύσιον, Πίνδ.Ν 10,76 λύσις πενθῶν, Σοφ.Τρ.1171 μόχθων τὸν ἐφεσπῶτων ἐμοὶ λύσιον τελεσθαί, Ἡρ.6,139 λύσιον τινεῖ τῶν παρορτώνων κακῶν, Θουκ.2,102 λύσιον τῶν δευρῶν, Πλάτ.Πολ.515C λύσις τε καὶ τασιν τῶν δευρῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, Δημ.Ἐπιστ.1484 λύσιον τῆς γενουσίας . . βλασφημίας, Πάπρ. λύσις μάχης κ. ἀπολ. : Σοφ.Ἠλ.573 οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον ἰδοῖσι οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπῆρχεν ὄπως ὁ στρατός ἀπαλλάχθαι τοῦ λιμένος, ἦτοι ἐγκαταλείψας τὸν λιμένον, ἀπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα? 2) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἐνοχῆς τινας, ἐγκλήματος, πταίσματος, ἀμαρτημάτων, δι' ἐπιλαστικῶν θυσιῶν : Σοφ.ΟΤ 921 ὄπως λύσιον τιν' ἦμιν εὐαγγὴ πόρος [ὶδως παράσχῃς ἡμῖν ἀπαλλαγῆν, ἦτις νὰ μὰς καθαρῆσιν], αὐτ. Ἀντ.597 οὐδ' ἔχει λύσιον (τὰ πῆματα) [οὐδ' ἐπιδοχῶναι ἐξίλωσιν], Πλάτ.Πολ.364B λύσεις τε καὶ καθαρῶι ἀδικημάτων, αὐτ.Φαῖδ.82D τῆ [τῆς φιλοσοφίας] λύσει καὶ καθαρῶι ἰδίᾳ τῆς ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας προσφερομένης ἐξίλωσῶσι, Ἀριστλ.Πολιτ.1262a,32 τὰς νομιζομένους . . λύσεις ἰέν περιπτώσις ἀνθρωποκτονίας, Φιλ.2,151 λύσεις ἀμαρτημάτων [ἀφρασις ἀμαρτημάτων] 3) ἐξαγορά ἀπὸ ὑπόθεσης ἢ ἐνεχυρίου : Ἐπιγρ. [χωρῖον] πεπραμένον ἐπὶ λύσει || ἀπαλλαγὴ ἀπὸ οικονομικῆς ὑποχρέωσης : Πάπρ. λύσιον ποιήσασθαι τῆς συγχωρήσεως 4) ἀποχωρισμός, ἀναχώρησις : Πλάτ.Φαῖδ.67D λύσις καὶ χωρισμός ψυχῆς ἀπὸ σώματος || κ. ἀπλως : Πλάτ. ἈΞ 371A τὴν τοῦ σώματος λύσιν? || δδ. κ. διάσπασις, διάλυσις : Πλάτ.Νόμ.945C πολλοὶ καιροὶ λύσιον πολιτείας λύσεώς εἰσι, Ἀριστλ.Πολιτ.1268b,30 νόμον λύσιον ἢ πολιτείας, Λουκ.Ἀλέξ.20 τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις [ὸ τρόπον τοῦ ἀφαιρεῖν αὐτάς], Φιλῶν.ΐω. ἐν Μετ.86,25 λύσις κομῆτου [διάλυσις, ἀποκοπή, σκόρπισμα] || δδ. φρ. βίου λύσιον ἔσχε [ἀπέβησιν] : Ἐπιγρ.Συρακουσ. || νεώτ. γεν. ἀποχωρισμός τῶν μερῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τι : λύσις δηλου - μηχανῆς - συσκευῆ? || ὄμ. νεώτ. λύσις συσκευῆς διάσπασις συσκευῆς ἐπιφανείας, ὡστε νὰ σχηματισθῇ ρήγμα 5) κένωσις, ἐκένωσις, ὀδείασις : Πλάτ.Φιλ.31E πεινῆ μὲν πού πού λύσις καὶ λύπη, Ἀριστλ.Πρ.947b,29 ἢ λῦ ἰς τῶν κοιλίων, Δισκ.1,64 6) ἐκπομὴ σπέρματος : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,125 [πληθ.] 7) ἐπι πυρετοῦ, χαλάρωσις, πτώσις : Γαλ.11,28 αὐτ.9,732 [ἀντιθ.] κρῖσις? || νεώτ. λύσις τῆς νόσου βαθμῆτος τερατισμὸς τῆς νόσου? 8) τασις, θεραπεία : Ἀνών.Λογδ.3,20 9) ἐπι τῆς ψυχῆς, ἀτονία, μαλθακότης : Ζήν.Τ 3,113 [ε=,5] πάθη . . συστολαὶ καὶ λύσεις ἰδ.γρ. τῶσις εἰς τῆς ψυχῆς [ἀντιθ.] κρῖσις? 10) κ. νεώτ. ὡς τεχνικός ὄρος, ἐξήγησις δυσχερασίας τῆς ἀκατανοήτου φαινομένου : Ἀριστλ.ΗΝικ.1146b,7 ἡ λύσις τῆς ἀπορίας, αὐτ.1153b,5 οὐ συμβαίνει ἡ λύσις, αὐτ.Ψυχ.422b,28 ἔχει τινὰ λύσιν πρὸς ταῦτην τὴν ἀπορίαν ὅτι . . Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,29U ὅταν τὸ θάμβος . . μὴ δύνηται τὴν λύσιν λαμβάνειν || κ. νεώτ. ἐδρεσις τοῦ ζητουμένου ἐν τινι προβλήματι ἢ ἐξίσωσι, ἀνίγνωσι, γρίφω : Πολύδδ.30,17,5 ἐβροντο λύσιον τοῦ προβλήματος, - λύσις ἐξί-

σώσεως" || ὄμ. νεώτ. διευκρίνησις σκοτεινῆς, μυστηριώδους καταστάσεως ἡ γεγονότος περιπλόκου" **11**) νεώτ. διευθέτησις, ἐκκαθάρισις: **λύσις διαφοράς**, - **2**) **ζήτημα βαίνει** πρὸς τὴν λύσιν τοῦ· **12**) ἡ ἀναίρεσις, ἀνασκηθὴ ἐπιχειρηματός τινος: 'Αριστλ.Σοφ.Ἐλ.179α,27, αὐτ.Ρητ.1402β,23' **13**) ἡ ἐκβάσις, τὸ τέλος τῆς υποθέσεως τραγωδίας, ἀντίθ. δέσις: 'Αριστλ.Ποιητ.1454α, 37 (πληθ.), αὐτ.1455β,25 ἐστὶ δὲ πάσης τραγωδίας τὸ μὲν δέσις, τὸ δὲ λύσις" **14**) ὁ κοσμάσις, μετρίσις ἰσχυράς τινος ἐκφράσεως: Λογγίν.38,5 **λύσις τολμημάτων** λεκτικὸν ἐπιμέλεια, θεράπεια τῶν τολμημάτων κατὰ τὸ λέγειν: **15**) ἡ διάλυσις φωνηέντος εἰς δύο, οἷον ἤλιος, πέλιος, ὡς ἡ διαίρεσις: Δημήτρ.70' **16**) ἀνεμμένη, χαλαρὰ σύνθεσις ἐν γραπτῷ λόγῳ, εἶδ. τὸ ἀσύνδετον σχῆμα: Δημήτρ.192' **17**) ἐν τῇ μετρικῇ, διάλυσις ἐνός μακροῦ (—| εἰς δύο βραχέα |υυ|: 'Ἠφοιστ.δ' 18) διαζύγιαν: ΚΔ Κορινθ.1,7,27 **δέδεσις γυναικί, μὴ ζητεῖ λύσιν**: || διάλυσις ἠθικῶν τινος ἡ ὑλικῶν δεσμοῦ, τερματισμός περιορισμοῦ τινος ἡ ὑποχρεώσεως: 'Ιουστιν.Νεαρ.140 Προίμ.19 εἰς γάμου, - **λύσις συμμαχίας** - πολιορκίας **19**) βυζ. μουσ. λύσις ἡ εἰς τὴν φθορικὸν μέλος τιθεμένη φθορὰ ἤχου τινός, δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ μέλος ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἀρχικὸν τὸν ἤχον· **20**) ὄροπον λύσις τόπος, μέρος κατ'ἀλλήλων διὰ συμπόσιον: 'Πινδ.Ο1(11),48' **21**) ὄνομα μέλους ἀρχιτεκτονικοῦ: Βιηρ.3,4,5.

λύσιωματῶν-ἔω χαλαροῦμαι κατὰ τὸ σῶμα, ἔγω ἠτοναίωμιον τοῦτο: 'Ἰνπ.Ἐπιδ.5,82.

λύσιτέλεια (ἡ) κ. νεώτ. ὠφέλεια, κέρδος: Θεόφρ.π.Διογ.Α 5,54, Διοδ.Σ 1,36 τοῖς δ' ἀνθρώποις λυσιτέλειαν, ΠΔ Μακκ.2,2,27 καὶ ζητοῦνται τὴν ἑτέραν λυσιτέλειαν, 'Ἰώσ.Α1 16,9,1' || λυσιτέλεια περὶ τὸν χρόνον ἀναβολὴ πληρωμῶν μέχρι οὗ καταστῶν ὑποχρεωτικὴ αὐταῖ: Πολύβ.32,13,11' || ἐξοικονόμησις, οἰκονομία: Διοσκ.5,8 διὰ λυσιτέλειαν χάρην οἰκονομίας. 'Ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀπικιζόντων, Πολυδ.5,136, Μοίρ.248Ρ, Φώτ.1

λύσιτελής-οὐς ἐς (λύω, τέλος) κ. νεώτ. κυρ. ὁ πληρώνων τὰ γίνόμενα ἔξωδα, τὰς τρεπούσας θαπνάς, ὅθ. ὠφέλιμος, ἐπιωφελής, ἐπικερδής: 'Ἀξιόν.6,8 τὸ πρᾶγμα μοι λυσιτελής, - λυσιτελής ἐπιχειρήσις· κ. συγκρ.: Ξεν.Ἱέρ.9,11) ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα, Πλάτ.Πολ.354Α οὐδέποτε ἄρα.. λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης κ. ὑπερθ.: αὐτ.Πολ.344Β λυσιτελέστατην ζῶην ζῆν, Δημ.46) λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον ἴδι τῆ ὠφελιμώτατον ὡς πρὸς τὰ χρήματα, Πολύβ.4,38,8 λυσιτελή (πλεονεκτῆματα), Φιλῶδ.Μουσ.6,93Κ τὰ λυσιτελή καὶ ἀλυσιτελή πρὸς τι, αὐτ.Οικ.68J κτήσις λυσιτελέστεραι· || σημαίνω ἐπὶ πρσ., ἐπιωφελής: Πλάτ.Φαιδρ.239C λυσιτελής ἀνήρ· **2**) εὐθνήος: Ξεν.Πρσ.4,30, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,37.

λυσιτελοῦντως ἐπιρρ. χρῆσιμος, ὠφελίμος, ἐπιωφελής: Ξεν.Οικ.20,2) τὰ δὲ ἔργα μὴ τελείσθαι λυσιτελοῦντως πρὸς τὴν ἀπαρνήν, Πλάτ. 'Ἀλκ.2,146B παρέρηται.. τὸ ὠφέλιμος, καὶ λυσιτελοῦντως, ΔίωνΚ 56,40 λυσιτελοῦντως ἑαυτοῖς.

λυσιτελώ-ἔω κ. νεώτ. κυρ. ἀποζῆμιών δια γενομένην ἀπαρνήν, ἡ πληρώνω τὸ ὀφειλόμενον, ὅθ. πληρώνω, δηλ. παρέχω κέρδος, ὠφέλεια, μτ.δοτ. πρσ. κ. ἀπαρφ.: 'Ἡρ.1,97 οὐ γὰρ οὐ λυσιτελέειν.. δικάζειν, Ἀριστφ.Πλ.509 οὐ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῶν (ταῦτο), Ξεν.Ἀπομν.2,1) ἡ δούλος τοιοῦτος εἶναι οἷος μηδὲν δεσπότη λυσιτελεῖν, Ἀνδοκ.1,125 θενάμια νομισσᾶσα λυσιτελεῖν ἡ ζῆν (εἶναι καλύτερον ἀν ἀποθνήν τῆς παρὰ τὴν ζῆ), Πλάτ.Θεαιτ.181B εἰ λυσιτελεῖ εἰς τοσοῦτον προεῖναι κινδύνον, αὐτ.'Απολ.22B ὅτι μοι λυσιτελοῖ

ὡσπερ ἔγω ἔχειν, αὐτ.Πρωτ.327B λυσιτελεῖ ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη" || τὸ πλεῖστον ἄπρσ.: λυσιτελεῖ μοι με ὠφελει, εἶναι καλύτερον δι' ἐμέ, με συμφέρει, μτ. μτχ.: Λυσ.25,27 οὐδὲ ἀπαξ ἐλυσιτέλησε πειθόμενος, Πλάτ.'Ἀλκ.1,113D πολλοῖς δὲ ἐλυσιτέλησαν ἀδικήσασιν" || ἐνίοτε μετ' αἰτ. πρσ.: 'Ἰνπ.Αγμ.19 λυσιτελεῖ τὸν μέλλοντα κακῶς ἰητρεύεσθαι ἀμφοτέρω καταγῆναι τὰ σκέλεα' κ. ἀπολ.: 'Ἀξιόν.δ,6 ἐλυσιτέλει γὰρ" || ἐν κακῇ ἐνόσῃ, συνωμωτῶ, ὡς γλώσσ. τοῦ ἐς τὸ κακὸν ἀλλήλοισι συνημωρεῖ ('Ἰνπ.Διαίτ.17), Γαλ.15, 494 (δ.ἀνάγν. συντελεῖ) || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἐν χρ. ὡς οὐσ. τὸ λυσιτελοῦν ὠφέλεια, κέρδος, πλεονέκτημα: 'Θουκ.6,85, Πλάτ.Πολ.336D, Δημ.26 τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἕκαστοι χωροῦσιν.

λυσιτελεῖν ἐπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ λυσιτελή, συμπεφέροντα τρόπον: Διοδ.Σ 14,102 οὐ λυσιτελεῖ δὲ Διονυσίω συνθετικῶς τὸν πόλεμον· κ. ὑπερθ. λυσιτελέστατα: 'Ἡρωδιαν.3,5,1.

λυσιτικός-ον μτγν. ὁ ἀπελευθερωθεὶς διὰ τοῦ τοκετοῦ, ὅθ. ὁ τεχθεὶς: 'Οππ Κυν.3,128 θάλαμοι λυσιτικοὶ ἰδηλ. φά τεχθένται.

λυσιτικός-ον μτγν. ὁ λῶν, ὁπαλλάττων ἀπὸ τοῦς πόνους ἡ τὰς ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ: Νόνν Δ 4,166 λυσιτικός θείαινα.

λυσιφάρμακον ἰτῶ πάπ. φάρμακον δι' οὗ λύονται οἱ μαγικοί κατάδεσμοι κττ.

λυσιφλεβή-, -οὐς ἐς μτγν. ὁ ἐπιφέρων τὴν λύσιν συνεγελᾶς τὸν φλεβῶν, ὁ ἀνοίγων τὰς φλέβας: Φίλινπ.Θεσα.ΑΠ 6,94 λυσιφλεβῆ τε σάγαριν.

λυσιφραν-ονος-ον μτγν. ὁ ἀπαλλάττων, ἐλευθερώνων ἐκ τῶν φροντίδων: 'Ανακρέοντ.47,2.

λυσιγαίτης (ὁ) μσν. λυσικόμοι, λυσιθριεῖ: Νικ.Χων.Χρον.12,5.

λυσιγίτων-ωνος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ φορῶν λυτὸν χιτῶνα, δηλ. ἀνευ ζώνης: Νόνν Δ 5,407.

λυσιφῶδς (ὁ) ὁ ἐν θεάτρῳ ὑποκριόμενος γυναικέλους χαρακτήρας, ρόλους, ἐν ἀνδρική περιβολῇ: 'Αριστότ.'Ἰστ.ἀν.57, Ποσειδών.4J, Φιλῶδ.Στωϊκ.Π 7' || διακρίνεται τοῦ μαγιδῶσ: Στράβ.14,1,41' ἀλλὰ ταυτίζεται πρὸς τὸν μαγιδῶν ὅπως 'Αριστοκλ.'Ἰστ.7' || Μητροδῶσι ὁ λυσιφῶδς οὕτως ἐκλήθη ἐκ τοῦ λυσιδῶς γράφαντος ὠδῶς διὰ τοιούτους ὑποκριτοῦς: Πλούτ.Σύλλ.36' || θηλ. λυσιφῶδς: 'Ἀθῆν.Ναυκρ.'Ἰστ.ἀπ.1661J· **2**) ὡς ἐπιθ. λυσιφῶδοι αὐλοῖ οἱ αὐλοὶ οἱ συνοδοῦντες τοιαύτας ὠδᾶς: 'Ἐφορ.3J [πιθ. ἀνάγν. λυσιφῶδικῶν].

λυσκάζεις 'Ἡσ. ἐπιρριφεγῆν.

λύσσα (ἡ), ἄττ. λυττὰ κ. νεώτ. μανία, ὄργη, ὄρμη, π. ὄμ. πάντοτε ἐπὶ πολεμικῆς μανίας: ('Ἰλ.) 239 κρατερὴ δὲ ἐ λύσσα δέδουκεν, αὐτ.305 λύσσα ἔχων ὀλοήν, αὐτ.Φ 542 λύσσα δὲ οἱ κῆρ αἰλὲν ἔχε κρατῆρ· **2**) μεθ' Ὀμ. μανιώδης ὄρμη, μανία, παρσφορῶσιν: Αἰσχ.Πο.883 λύσσης πνεύματι μάργῳ, γλώσσῃς ἀκρατῆς ἐπὶ τῆς' ἰούσι, αὐτ.Χο.288 λύσσαν τε καὶ ματαίους ἐκ νυκτῶν φόβους κινεῖν (ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου), Εὐρ.Ὀρ.254, Βοσχ.10,102 (ἐπὶ τῶν Προϊτιδῶν): Εὐρ.Βάκχ.851 ἐνελεῖ ἐλαφρὰν λύσσαν (ἐπὶ βακχικῆς μανίας), Ἀριστφ.Θεσμ.681 λύσση παρὰκοπος || κ. ἐνσχιμ. διὰ συνωνύμ. λ.: Σοφ.Ἀν.94,4 λύσσα μανιάς, [Πλάτ.Νόμ.839Α λυττῆς δὲ ἐρωτικῆς καὶ μανίας] || ἀπρωτῶς λύσσα ἐπὶ ἐρωτικῆς μανίας: Θεόφρ.3,47 Ὁδωνίς ἐπὶ πλεόν ἄγαγε λύσσαν· **3**) φανατισμός: Γαλ.8,148 ἁ-περὶ τὰς αἰρέσεις· **4**) κτ. προσωποπ. Λύσσα ἡ θάτ τῆς λύσσης, τῆς μανίας: Εὐρ.'Ἡρ.823 θαρσεῖτε Νυκτὰς τῆνδ' ὄραντες ἔκγονον Λύσσαν· **5**) κ. νεώτ. πολυσταθικὴ νόσος προσδιδουσα τὰ ζῶα καὶ ἰδιῶς τοῦς ἄνθρωπος, μεταδιδόμενη δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ δύγγματος: Ξεν.Ἀν.57,26 ἔδεισαν δὲ μὴ λυττὰ τις ὡσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπητικῶν, 'Αριστλ.Ζ1 604α,ε

τούτων ἡ λύττα ἐμποιεῖ μανίαν, Γαλ.1,29᾽ ἢ ὄμ. ἐπὶ ἴππων· Πορφ. Ἀποχ.3,7· ὁ) ἡ ὑπὸ τὴν γλώσσῃσιν τῶν κυνῶν ἔκφυσις, ἥτις καὶ ἀφηρεῖτο ἐπειδὴ ἐπιστεύετο ὅτι παρήγε τὴν λύσσαν· Πλιν.ΦΙ 29,100· 7) νεκρ. συνεκτ. ἀκόρεστος γενετήσιος ὀρμή· 8) δημ. πρὸς χαρακτηρισμὸν φαγητοῦ λίαν ἀλμυροῦ· μυζήθρα - πιλάφι λύσσα.

Λυσσάζω δημ. κ. -ιάζω κ. λυσσάζω, ἀβρ. (ἐ)λύσσι(η)σα, μτχ. παθ. παρακτ. -αυμένους, ἐπὶ κυνῶν κ. ἀ. ζῴων, πάσχω ἐκ λύσσης· ἐλύσσαζε τὸ σκυλλίμας καὶ δάγκασε ἓνα διαβάτη· 2) κατασπαθῶν μουσι ὑπὸ μανιώδους ὀρμῆς πρὸς τι· Χριστόπ.65,9 εὐθὺς πού τες φιλήσω, λυσσιάζουσι καὶ γελούσι, αὐτὸ τὸ κορίτσι λυσσαζε γιὰ νὰ τὸν πάρῃ· 3) κατέχομαι ὑπὸ μανιώδους ὀρμῆς· λυσσαζε ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς· ἢ ὡς μτθ. τὸν ἐλύσσαζε στὸ ξύλο τὸν ἔδειρα ἀγρίως.

Λυσσαίνει εἶμαι μανιώδης, σφοδρὰ ὠργισμένος, διατελῶ ἐν παραφορᾷ ἐναντίον τινός· Σοφ. Ἄντ. 633 πατρὶ λυσαίνων ἄναιρι.

Λυσσαλέος -α-ον κ. νεώτ. ὁ λυσσῶν, μανιώδης ἐκ λύσσης, ὁ πλήρης λύσσης· Ἀπολλ.Ρ 4,1393 λυσαλαέου κύνας· 2) κ. νεώτ. μτθ. ὁ πλήρης μένους, παραφορᾷς· Μαν.4,539 λυσαλαέα μανίη, -λυσαλαέος ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἔχθρου.

Λυσαλαέως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ λυσαλαέον τρόπον, μετὰ μανίας, παραφορῶς· ὠρμησαν λυσαλαέως κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Λυσαλάης (ὁ) δημ., θηλ. -άρα, οὐδ. -άρικο ὁ πάσχων ἐκ λύσσης, λυσαλαμένος.

Λυσαράριος -η-ο δημ. λυσαλαμένος, λυσαράριος βλ.λ.· τὸν ἐδάγκασε ἓνα λυσαράριο σκυλλί.

Λυσσάς -άδος (ἡ) κ. μων. λυσσώδης, μανιώδης, λυσαλαμένος· Εὐρ. Ἡρ.1024 λυσαάδι μοίρα, Τιμόθ. Μιλ.ἀν.3, ΑΓΠλ.4,289.

Λυσσασμα -ατος (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λυσσα· τὸ λυσσασμα τοῦ σκυλλίου μοῦ στοιχίσε ἓνα χιλιάρικο.

Λυσαλαμένος -η-ο δημ. κ. λυσαλαμένος μτχ. παθ. παρακτ. τοῦ λυσαλάω βλ.λ., ὁ λυσαλαέος, ὁ πάσχων ἐκ λύσσης· 2) μτθ. ὁ μανιώδης εἰς τι, ὁ μανόμενος· ἢ ὁ διατελὼν ἐν ἐξέσει, ἐν παραφορᾷ· Σολωμ. Ἀδρῶ Μπάυρ.136 λυσαλαμένοι ἀπὸ τῆν πύρρ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κρασιού.

Λυσσκαί Ἡσ. «μαίνεται».

Λυσαλαθῶν ἐπίρρ. λυσαλαθῶς, μανιώδης, μετὰ μανίας· Ὀππ. Ἄκ.2,573.

Λυσαλαίης -εντος -εσσα-εν Ἡσ. «μανιώδης».

Λυσαλαμα -ατος (τὸ) παραξισμὸς ἢ προσβολὴ μανίας, παραφορῶν ἢ ἐν τῷ πληθ. μανιώδεις κινήσεις, ὄρμησι· Εὐρ. Ὀρ.270 εἰ μ' ἔκφοβοιεν μανιάσιν λυσαλαμασιν.

Λυσαλαρός -ους-εξ λυσαλαέος· Ὀρφ. Ὑμν.69,6, Μαν.6,560, αὐτ.599.

Λυσαλατήρ -ήρος (ὁ) λυσαλαθῶς, μανιώδης· Ἰλ.Θ 299 οὐ δύναμαι βαλεῖν κύνα λυσαλατήρα, Παύλ. Σιλ.ΑΠ 5,265 ἀνέρα λυσαλατήρι κυνοῦ βεθοδαίμενον ἰθ, Εὐστ.Ποιν.107,29.

Λυσαλατής (ὁ) ἐπίρρ. ὁ λυσαλατήρ βλ.λ.· ΑΠ Παράρτ.5,47· ὄψω. λυσαλατάς· Ἀριστοῦκ.ΑΠ 7,473.

Λυσαλατικός -ή-όν μτγ. ὁ τῆς λύσσης, μανιώδης, ὀρμητικός· πρβλ. δημ. λυσαλαμένος· Αἰλ.ΖΙ 12,10 λυσαλατικός πρὸς τάρροδισα.

Λυσαλαίω δημ. λυσαλαίω βλ.λ.

Λυσαλαικό (τὸ) δημ. ἡ λύσσα· λυσαλαικό τὸν ἐπίσασε καὶ κάνει ἔτσι.

Λυσαλαίρειον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸν θεραπευτήριον οὐ σκοποῦ εἶναι ἢ ἐφαρμογὴ τῆς ἀντιληπτικῆς παστεραιοῦς θεραπείας εἰς τοὺς δαχθέντας ὑπὸ λυσσῶντος ἢ ὑπόπυου λύσσης ζῴου.

Λυσαλαικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορέμενος εἰς τὴν λύσσαν, ὁ τῆς λύσσης· λυσαλαικός ἰός.

Λυσαλαόκτης (ὁ) μων. ὁ ἐκ λύσσης δάκνων· Κίμανσος. ἐν Ἀπην.9,65 λυσαλαόκτης κύων.

Λυσαλαόκτης -ον μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δαχθείς· Δαμοκράτ.π. Ἀέτ.15,14, Διοσκ.1,100, Μάρκ.Αὐρ.6,57 καὶ λυσαλαόκτης τὸ ὄψωρ φοδερόν, Γεωπ.12,17,14.

Λυσαλαόκτητος -ον μτγ. ὁ ὑπὸ μανίας, μάλιστα ἐρωτικῆς διακόμενος· Χρησμη.π.Ξεν. Ἐφ.1,6.

Λυσαλαόνημα -ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λυσαλαομένου βλ.λ.

Λυσαλαομένης -οὺς-ές μτγ. ὁ ὑπὸ μανίας λελυσαλαμένος, μανιώδης, λυσαλαώδης, ἐν μτθ. χρ.· Καλλί. ΑΠ11,232 ἔξ ἀπίνης ἐγένου λυσαλαομένης τὶ κακόν, Ἀντίφ.ΑΠ 6,219 ῥομβητιοὺς δονέων λυσαλαομανεῖς λοκάμους.

Λυσαλαομνία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. παραξισμὸς τῆς παραφορῶν, λύσσα μανιώδης· Ἰουλ. Ἐπ.114.

Λυσαλαομνῶ -έω μτγ., δημ. λυσαλαομνῶς λυσαλαομνία, μαίνομαι, εἶμαι λυσαλαομνῆς· Μαν.4,216· ἢ δημ. κατέχομαι ὑπὸ μανιώδους ὀρμῆς, μαίνομαι, ὀρμητικῶς φέρομαι· Παλαμ.Παράκ.105,20 ἐκεῖ ποὺ ἡ μπόρα, ἐκεῖ ποὺ ἡ ξέρα λυσαλαομνῶν στὰ μπουγάκια· 2) ὁμ. δημ. μτθ. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι· αὐτὸς λυσαλαομνάει γιὰ γυναίκα.

Λυσαλαομαχῶ -έω μων. ὡς λυσαλαομνῶς μαχομαι, μετὰ λύσσης πολεμῶ· Παμμ.Γ 1,466.

Λυσαλαοφοβία (ἡ) νεώτ. παθολογικὸς φόβος ὑπὸ οὐ κατέχεται τις μήπως προσβληθῇ ὑπὸ λύσσης.

Λυσαλαοχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δακτυλιτῆς ἢ σκοριωδῆς.

Λυσαλαοῶ (ἡ), ἀττ. λυττώ, ἐπ. μτχ. λυσαλαῶν (Μαν. 1,244, Παύλ.Σιλ.ΑΠ 5,265) κ. μων., δημ. λυσαλαῶν κ. λυσαλαῶ βλ.λ., εἶμαι πλήρης μανίας ἢ ὀρμῆς ἐν τῷ μάχῃ, πρβλ. λυσσα· Ἡρ.9,71 λυσαλαῶντα ἐ καὶ ἐκλιπὸντα τὴν τάξιν ἐργα ἀποδέξασθαι μεγάλῃ· 2) εἶμαι μανιώδης, μαίνομαι· Σοφ.ΟΤ 1259 λυσαλαῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνύσι τὴν αὐτ. Ἄντ.492, Πλάτ.Πολ.329C ὡς περ λυττώντα τινα καὶ ἀγρῖον δεσπότην ἀποφυγῶν, αὐτ.586C ἐρωτες λυττώντες, Ἐπίκ.Δόξ.11,ΨΦωκυλλ.214 λυσαλαῶδης πρὸς μελίν, Διγεν. Ἀκρ.3494 ἐλύσσασας καὶ ἥρχισες τὸν δάκνειν· ἢ δημ. κατέχομαι ὑπὸ μανιώδους ὀρμῆς, φέρομαι ὀρμητικῶς· Κάλδ.3,4 ἀκούω τοῦ λυσαλαῶντος ἀνεμου τὴν ὀρμὴν· ἢ μτ. ἀπορφ. μανιώδῶς ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι· Ἡλίοδ.Αἰθ.2,20 ἐπιθέσθαι τε μετὰ τούτων καὶ τοῖς περὶ τὸν Θεαγένην ἐλύττα· 3) ἐπὶ κυνῶν, πάσχω ἐκ λύσσης· Ἀριστοφ.Λυσ.298 ὡς περ κύων λυττώσα τὰ φθαλαῶδ δάκνει, Ἀριστλ.ΖΙ 604α,6 λυττώσιν ἀπαντα τὰ δαχθέντα· ἢ ὁμ. ἐπὶ λύκων· Θεοδρ.4,11 καὶ τῶς λύκους αὐτῆς καλυσαλαῶν· ἢ κ. ἐπὶ ἴππων· Ἀριστλ.ΖΙ 604β,13 καταφει δὲ ἀεί, κἂν λυττώσῃ· 4) μτθ. καθιστῶ τινα μανιώδῃ· Δαμοκράτ.π.Γαλ.13,821 κἂν λελυσαλαῶσκη τινὰ ἰένν. τὰ δῆγματα).

Λυσαλαοῶ (τὸ) μτγ. καθιστῶ τινα λυσαλαέον, μανιώδη· παθ. εἶμαι, γίνομαι μανιώδης· ΨΦωκυλλ.122.

Λυσαλαοδης -οὺς-εξ κ. νεώτ. ὁ πλήρης λύσσης, μανίας πολεμικῆς ὀρμῆς· Ἰλ.Ν 53 ἢ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσαλαοδης φλογὶ εἰκελὸς ἡγεμονεῖται Ἐκτωρ, -λυσαλαοδης μάχη διεξήχθη κατὰ τὴν ἄλωσην τῆς Τριπλόκως· 2) ὁ τῆς παραφορῶν, μανίας· Σοφ.Α1,452 ἐμβαλοῦσα λυσαλαοῶ νόσον· ἢ ἐπὶ τοῦ Διονυσίου, ὁ πλήρης μανίας· Εὐρ.Βάκχ.981 Μαινάδων κατάσκαποιν λυσαλαοῶν· ἢ τὸ οὐδ. τὸ λυσαλαοδῶς οὐσ. ἡ λύσσα, ἡ μανιώδης ὀρμὴ· Πλούτ.ἀν.18,12 τὸ λυσαλαοδῶς τῶν ἡδωνῶν.

Λυσαλαοδῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον λυσαλαοῶν, μετὰ μεγάλης μανίας, ἀκοστοβλήτου ὀρμῆς· ἐμάχοντο λυσαλαοδῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας.

Λυσαλαοπίς -ιδος (ἡ) μτγ. ἡ ἔχουσα λυσαλαοδῶς ὄμμα, βλέμμα· Ὀρφ. Ἀργ.979.

λύται (οί) μτγν. οί απουδασται τής νομικής, οί διανύοντες τὸ τέταρτον ἔτος των σπουδῶν αὐτῶν· πρβλ. προλύται: Ἰουστιν. Const. omnem 5.

λύταιος (ὁ) τίτλος τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ: Βακχ.17,21· πρβλ. Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Λυταί: || Λυταίη (ἡ) Ἦσ. «Θετταλή».

λυτάρη (τῶ) δημ. ἔσφ.φρ. τοῦ λητῆροῦ, σχοινοῦ, λωρίων δι' οὗ δύνονται τὰ ζῶα.

λυταρίς Ἦσ. «μῆκωνος εἶδος».

λυταῖος Ἦσ. «σκοτεινός».

λύτειρα θηλ. τοῦ λυτήρ βλλ. : Ὀρφ. Ὑμν.9,17 πεπαινομένην τε λύτειρα, αὐτ.31,13 Τριτογένεια λύτειρα κακῶν.

λυταχίνος (ὁ) νεῶτ. παλαιός. γένος ἐκλειψάντων ζῶων τῆς συνομοταξ. τῶν ἐγίνωδερμων, οὐ λείψανα εὐρέθησαν κ. ἐν Ἑλλάδι ἐντός τῶρων.

λυτήριος (ὁ) (λύω) ὁ λύων, ὁ ἀπαλλάττων: Αἰσχ. Ἰκ.807 πόρον... γάμου λυτήρα (ἰδιόθ. ἀντ) καὶ λυτήρια, Εὐρ. Ἠλ.136 τῶνδε πόνον μοι τῆ μελέα λυτήρ· 2) διατητής, κριτής: Αἰσχ. Ἐπιτ.941 μικρός λυτήρ υεικῶν.

λυτήριος-ἄθος (ἡ) μτγν. ἡ λύτειρα βλλ. : Ὀρφ. Ὑμν.13,8 φευδομένη σῦτειρα, λυτήριας.

λυτήριος-ον κ. -α-ον (Ὀρφ. Ὑμν.35,7) ὁ λύων, ἀπαλλάττων, ἀνακοπιζέων: Αἰσχ. Ἐπιτ.175 δαίμονες λυτήριοι, αὐτ. Ἰκ.268 ἄκη τομαία καὶ λυτήρια, αὐτ. Χο.820 πλοῦτον δωμάτων λυτήριον, Ἰπν. Προγν.24 σημελιων γενομένων λυτήριων (συμπτώματα θεραπείας) κ. μτ. γενικ.: Αἰσχ. Εὐμ.298 ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος (ἴνα μὲ ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦτων), Σοφ. Ἠλ.635 λυτήριος εὐχάς· 3) δειμάτων, αὐτ. ἄπ.758 τὸ μεθύειν ηημονῆς λυτήριον, αὐτ. Τρ.554 λυτήριον λυτήρη, Εὐρ. Ἄλκ.224 λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ (ἰσῶσον ἐκ τοῦ θανάτου)· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. λυτήριον λύτρον, ἀνταμοιβή, ἀποζημίωσις: Πίνδ. Π.5,106 τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν, Ἀπολλ. Ρ.4,704 λυτήριον φόνοιο (ἰαστήριον προσηφῶρα, θυσία).

λύτης (ὁ) μτγν. κ. νεῶτ. π. μτγν. μ. κτ. πλθ. λύται βλλ.: || νεῶτ. ὁ λύων, ὁ ἐξευρίσκων τὴν λύσιν προβλήματος, ἀνίγματος, ἀπορίας κ. γεν. παντός δυσχεροῦς ζητήματος: λύτης σταυρολέξου.

λυτικός-ἡ-όν κ. νεῶτ. ὁ ἰκανός πρὸ λύσις, ὁ προκαλῶν κίνησιν, κάθαρσαι, εὐκαιρίηται: Ἀριστλ. Πρ.949a,5 λυτικά φάρμακα, Μνησιθ. Ἀθ. π. Ἀθῆν.3,92C τῆς δε καίλιας ἐστὶ λυτικά καὶ οὐρησῶσις κινητικά· 2) ἐπὶ φαρμάκου, ὁ διαλύων οἰδημάτι: Γαλ.1,1751 φάρμακον φλεγμονῆς λυτικόν· 3) εἰδ. λυτικὸν φάρμακον ἀντιδοτον δηλητηριῶν· Θεόφρ. Φ19,16,5· 4) ὁ ἰκανός νά ὀναίρεση, νά ὀνασκειούσῃ, ἐπὶ ἐπιχειρημάτων: Ἀριστλ. Ρητ.1403d,25· 4) ὁ ἰκανός τὸ νά λύῃ, ἐξηγῆ· ὡς οὐσ. λυτικός (ὁ) γραμματικός τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἀσχολούμενος περὶ τὴν λύσιν δυσκόλων ζητημάτων.

λύτις-ιδος (ἡ) μων. ἡ λύσσα, ἐλευθεροῦσα, ἀπαλλάττουσα: Ἐφραίμ Καϊσ.1178 χρεῶν λύτις.

λύτις-ἡ-όν κ. νεῶτ. κ. δημ. ὄν δεδεμένον δύναται τις νά λύσῃ, νά ἐξεδέσῃ: Πλάτ. Τιμ.411 τὸ δεθῆν πᾶν λυτῶν· 2) ὄν δύναται τις νά διαλύσῃ, εὐδιάλυτος: αὐτ. 60D καὶ λυτῶ πάλιν ὑφ' ὕδατος· 3) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὁ δυνατός νά ὀνασκειασθῇ, ἡ ἐπὶ προβλημάτων, νά λυθῇ: Ἀριστλ. Ρητ.1357b,13· 4) νεῶτ. κ. δημ. ὁ λελυμένος, ὁ ἐλεύθερος δεσμών, ἀπολυτός: ἀφήσατε λυτὸ τὸ σκυλλί καὶ θά φάη κανένας ἀνδρωπο· || φρ. ἐβαλε λυτός καὶ δεμένους κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, πᾶν ἰδ. δι' ἐπεμβάσεως πρὸσ. μέσον.

λύτρα (ἡ) δημ. ἡ λυτρώουσα, ἐλευθεροῦσα, σώζουσα: Στραγ. ὡς κάτω Παναγία μου, λύτρα καὶ καλοθωρία μου.

λύτρον (τὸ) (λύω) κ. μων., νεῶτ. κ. δημ. κυρ. ἐν τῷ πλθ. λύτρα, χρήματα δίδεμενα πρὸς λύτρωσιν τινος, πρὸς ἐξαγορὰν ἀιμαλώτων: Ἦρ.5,77 τῶν λύτρων τὴν δεκάτην (τὸ δέκατον τῶν χρημάτων τῆς ἀπολυτρώσεως), Θουκ.6,5 λύτρα.. ἀιμαλώτων λαθῶν τὴν γῆν Καμοριναίων, Ξεν. Ἑλλ.7,2,16 ἀφίεναι ἀνευ λύτρων, Πλάτ. Πολ.393D τῆς θυγατρὸς λύτρα φέρων, Δημ.1250 λύτρα ἀποδίδουσι, αὐτ.1248 εἰσενγκεῖν εἰς τὰ λύτρα ἰεσφέριεν, συνεισφέρειεν εἰς λύτρα, ΠΔ' Ἐξ.30,12 καὶ δώσουσιν ἑκάστος λύτρα τῆς φυχῆς αὐτοῦ κυρίῳ, Ζερδ. Τραγ.ΚΚ 30,21 τοῦ ἐλευθερωμοῦ τὰ λύτρα, -ὀ λησται ἐξήτησαν ὡς λύτρα μέγα χρηματικὸν ποσόν· || μτγν. κ. κτ. ἐν: Διόδ. Σ 20,84, Πλούτ. Ἠθ.295C, ΚΔ Μάρκ.10,45 καὶ δοῦναι τὴν φυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, Ἐπιγρ. λύτρον ὑπὲρ γαμέτου· || κτ. πλθ. τὸ πρὸς ἀπελευθέρωσιν δούλου διδόμενον ὑπ' αὐτοῦ ποσόν πρὸς τὸν κύριόν του: Πάπ.· || ποσόν διδόμενον πρὸς ἀνάληψιν ἐνεχύρου: Πάπ.· 2) ἀντίποινα, τιμωρία: Αἰσχ. Χο.48 τί γὰρ λύτρον περὶ σόντος αἵματος; || ἡ ἐπιβαλλομένη χρηματικὴ ποινὴ εἰς τὴν διὰ θυβῶν αἵμα πρὸς διάσασιν τῆς ζωῆς του: ΠΔ' Ἐξ.21,30 ἐάν δέ λύτρα ἐπιβληθῇ αὐτῷ· 3) γεν. ἀμοιβή, ἀνταμοιβή: Πίνδ.18(7),1 λύτρον καμάτων, αὐτ. Ο.7,77 λύτρον συμφορᾶς· 4) τὸ φυτὸν λυσιμάγειος βλλ.: Ψιδιοσκ.4,3.

λυτροχάρης-ος-ές μτγν. ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς λύτροις: Κρησ. Σιθ.8,494 ἰδ.φρ. λυτροχαρής.

λυτρώ-ῶω (λύτρον) κ. μων., νεῶτ. κ. δημ., παρატ., ἐλύτρωον, ἀόρ. ἀ' (ἀπ' ἐλύτρωσα, μέσ. ἀόρ. ἐλυτρώσαμην, ἀπαρφ. μέσ. παρκα. λελυτρώσθαι (σπαν.), ἀπολῶ τινά, ἀφίνω αὐτὸν ἐλευθεροῦν· λαμβάνων λύτρα: Πλάτ. Θεαιτ.165B ἐλύτρω χρημάτων ὄσων σοὶ τε κάκεινός ἐδόκει· || καταβάλλω τὸ ὀφειλόμενον πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἐνυποθήκου, ἐνεχύρου: Πάπ. λυτροῦν τὰ ἰμάτια· || μφ. ἀπαλλάσσω τινά κακοῦ τίνος: ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἐλύτρωσαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς τυραννίας· || μέσ. ἐλευθερῶ τινά ἡ τὴν πληρῶν λύτρα, ἀπολυτρώων: Πολύβ.18,16,1 τὴν χύραν ἐλυτρώσατο χρημάτων οὐκ ολίγων, ΚΔ Τιτ. 2,14 ἴνα λυτρώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, Βί. Ἀλέξ.3714 διὰ πολλῶν χρημάτων λυτρώσασθαι τοὺς συγγενεῖς· || παθ. ἀπελευθεροῦμαι· ἀπαλλάσσομαι ἐκ δεινοῦ τίνος: Δημ.394 μηδ' ἐκ τῶν ἰδίων λελυτρώσθαι πηνητες ἀνδρωποί, ΚΔ Πέτρο.1,18 ἐλυτρώθητε.. τιμῆν αἵματι, Πρόδρ. 2,533 καὶ λυτρωθῶμέν τον γοργόν, Ἐρωτόκρ. 1,48 κτ ὁ Ρήγας ὄχτ τὸ λογισμὸ καὶ βῆρος ἐλυτρώθη, -ἐλυτρώθηκε ἀπὸ τῆ γυναικα του· || δημ. παθ. ἀπαλλάσσομαι ἐξ ὑποχρέσεως: Πάπ.· 2) κακὴ μετάρρασις ἐβραϊκῆς λέξεως σημαίνουσις ῥήγγυμι τὸν αὐχένα, δημ. σπάξω τὸν ἀβέρκο μου: ΠΔ' Ἐξ.13,13 ἐάν δέ μὴ ἀλλάξῃς, λυτρώση αὐτό.

λυτρώση-ατος (τὸ) νεῶτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λυτροῦ, λυτρωμός.

λυτρωμός (ὁ) δημ. λυτρωσις, ἀπαλλαγῆ, σωτηρία, γλυτρωσις: Ἐρωτόκρ.1,996 νά ἔγω ἀπὸ τέτοιο μπερδέω, καὶ λυτρωμὸ δέν ἔχω, Βόρν.Φώξ 71 κτ ἄν πρόσμενες τὸ λυτρωμὸ σου ἀπὸ τὴν ἀδικη θοῆν.

λυτρώων-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. νεῶτ. ἀπότασις βλλ.2: ΠΔ Βασ.4,10,27 καὶ ἔταξαν αὐτὸν εἰς λυτρώων.

λυτρώσιμος-ον-ον λεξ. ὄν δύναται νά λυτρώσῃ τις Σουθῶ. ἐν λ. λύματα, Φώτ. «λύσιμα ἐνέχυρα, τὰ λυτρώσιμα».

λυτρώσις-εως (ἡ) μτγν., μων. κ. νεῶτ. ἡ διὰ λυτρώων ἀπελευθέρωσις: Πλούτ. Ἀρατ.11 καὶ λυτρώων ἀιμαλώτων· || ἀπαλλαγῆ ἀπὸ δεινοῦ τίνος, ἡ ἀπολυτρώσις: ΚΔ Λουκ.1,68 καὶ ἐποίησε

λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ, αὐτ. Έβρ.9,12 αἰωνίαν λύτρωσιν, Μιχ.Άτταλ.έν Σάβ.1,45 κινδύνων λύτρωσις, Μηναι.3,1 Σταυροθ. Λύτρωσιν θωρούμενος 2) πάπ. ἡ δια καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων ἀπελευθέρωσις ἐνυποθήκου πράγματος 3) πάπ. ἀπαλλογή ἐξ ὑποκρέωσως 4) πηγή, ἀνάθραυ ὕδατος: ΠΔ Κριτ.1,15 καὶ δώσεις μοι λύτρωσιν ὕδατος.

λυτρωτήριος-α-ον μιν. ὁ ἀπολυτρώων, σωτήριος: Πασχ.Χρον.18,20.

λυτρωτής (ὁ) μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ λυτρώων, ὁ δια λύτρωων ἀπελευθερωῶν, ἐλευθερωτής, σωτήρ: ΠΔ Ψαλμ.18,19,15 κύριε βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου, ΚΔ Πράξ.7,35 ὁ θεός ἀρχοντα καὶ λυτρωτήν ἀπέστειλεν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 25,19 σάν ὑπόσχεση δοσμένη στό λυτρωτή τῶν ἀγαπητικῶ.

λυτρωτικός-ή-όν μιν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς λυτρωτήν: Πρόδρ.Έπιστ.98.

λυτρωτός-ή-όν μιν. ὁ δυνάμενος νά λυτρωθῆ: ΠΔ Λευίτ.25,31 λυτρωταί δια παντός ἔσονται.

λύττα, λυττώ, λυττητικός κλη. βλ. λύσσα, λυσσῶ λυσσητικός κλη.

λυτταί Ἦσ. «πολλά λαλεῖ».

λυττητικός λυσσητικός βλ.λ.

λύττος-ή-ον λεξ. κρητικῆ λ. ἀντί ὕψηλός: Στέφ.Βυζ.έν λ. λυτός: || καθ' Ἦσ. λυττοί κοί ὕψηλοι τόποι.

λύττω-ορος (ὁ) μιν. λυτῆρ βλ.λ., ἔσφ. γρ. ἀντί ρύττω: Λεωνίδ. Άλ.ΑΠ 9,351.

λύτώς ἔπιθρ. κατὰ τρόπον εὐδιάλιτον: Άριστλ. ΖΜ 649α,32.

λυχνά (τῶ) δημ. ὄγρ. ἀντί λινά τὰ λεπτά, λεπτότερα ρούχα, ἐνιασχού τὰ μεταξωτά: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.100,14 παίρνωσιν τὰ ρουχά του δροσιά κατὰ τὰ λυχνά του πᾶχνν.

λυχνάτιος-α-ον μιν. ὁ τῆς λυχνίας: Πρόκλ. Έπρ.149B λυχνάσιον φώς 2) κ. λυχνεύς Ἦσ. «ὁ διαμαγῆς λιθος».

λυχνάτης (ὁ) Ἦσ. γλώσσ. τοῦ δαδούχου: πληθ. Πάπ. λυχνάτοι (ἔσφ. ἀνδγν. ἀντί λυχνάπται).

λυχνάπτιον (τῶ) πάπ. τόπος συναντήσεως, κέντρον τῶν λυχνάπτων.

λυχνάπτομαι-έμαι Ἐπιγρ. ἀνάπτω λυχνον.

λυχνάπτρια (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ λυχνάπτης.

λυχνάραι (τῶ) δημ. μικροῦς λυχνος σπερχών ἀσθενές φώς 2) ἡ φυτικῆ θρυαλλίς, ἄ. λουμίνι.

λυχνάρι (τῶ) δημ. λυχνός: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.186,11 τι τὸ θέλει ἡ μάννα σου τῆ νύκτα τὸ λυχνάρι.

λυχνάριον (τῶ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ λυχνία βλ.λ.

λυχνάσημα-ατος (τῶ) ἀγῆ, λάμφις λυχνου: Acta et Diplom. Gr. ed. Micles. ed. Mál.6,61.

λυχνάσι (ἡ) κτ. Άθῆν.15,701B σπαν. τ. ἀντί λυχνουκατῆρα βλ.: Κηφισὸδ.11.

λυχνεία κ. λυχνεία (ἡ) πάπ. ἀντί λυχνία βλ.λ.

λυχνείδιον (κῶδ. -ιδιον) (τῶ) ὑποκορ. τοῦ λυχνείου βλ.λ.: Κράτ.3, Έρμινπ.62, Άριστφ.ἀπ.14,281.

λυχνείον (τῶ) κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. τὸ ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ἡ ἀναρτάται ὁ λυχνος, λυχνοστάτης, λυχνούχος: Φερεικρ.85 2) εἶδος στριλίγματος, βάσις ἐφ' ἧς ἐποποθετεῖτο φηροδόχος κάλλη, πρβλ. λυχνιον: Άριστλ. Άθ.68,4.

λυχνέλαιον (τῶ) μιν. ἔλαιον δια λυχνον: Άλέξ.Τραλλ.1,1.

λυχνεύς-έως (ὁ) μιν. λυχνίτης: Καλλιξ.1 πρβλ. Άθῆν.15,699D, Ἦσ.έν λ. λυχνάσιος.

λυχνεῶς (λυχνοσί μιν. φωτίζω δια λυχνου: Άρεθ.έν Άποκ.905 λυχνεουσα τοῦ εἰσαγομένου.

λυχνεῶν-ῶνος (ὁ) μιν. ὁ τόπος ἐνθα εἶναι συνηθῆναι καὶ ἐναποθεθῆναι οἱ λυχνιοί, μέρος ἐν ᾧ οὗτοι φυλάσσονται: Λουκ. Άλ.1στ.1,29 οἰκησεις . . και λυχνεῶνες ἰδία ἐκάστην πεποιήτο.

λυχνία (ἡ) μιν. Ἐπιγρ. πάπ., μιν. κ. νεώτ. λυχνοστάτης: ΠΔ Έε.25,31 καὶ ποιήσεις λυχνίαν εἰς χρυσίου καθαροῦ, Πλούτ.Δίων 9 ἀμάξια καὶ λυχνίας καὶ θίφρους ξυλλυκος καὶ τραπέζας τεκταινόμενον, Λουκ. Όν.40 ἀνατρέπω . . καὶ λυχνίαν καὶ τραπέζας, ΚΔ Ματθ.5,15 οὐδὲ καιουσι λυχνον καὶ τίθεσιν αὐτὸν ὑπὸ τὸ μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, αὐτ. Άπ.1,12, Μηναι.3,8 Θεοτοκ. λυχνία χρυσοφάης (ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Φρυν. 289). || νεώτ. πάσα ασκευῆ παράγουσα φώς δια καύσεως ρευστῶν οὐσιῶν (ἐλαίου, βενζίνης, πετρελαίου ἢ ἀερίων φωταερίου, ἀσετυλίνης κ. κ. δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, λυχνος, λαμπτήρ, λάμπα: λυχνία πετρελαίου, - ἠλεκτρικῆ.

λυχνίατος-α-ον μιν. ὁ εἰς λυχνον ἀνήκων: Σέξτ. Έπιπ.Πυρρ.1,119 λυχνιάσιον φώς, πρβλ. Γαλ. 17,12,413, Όλυμπ.έν Μετ.18,12.

λυχνία λιθος (ὁ) λυχνίτης: Πλάτ.Κωμ.146.

λυχνιάς (οἱ) δημ. ὄνομα τοῦ φυτοῦ σιληνῆ βλ.λ. ἡ ἀρμερία.

λυχνίδιον (τῶ) λυχνείδιον βλ.λ.

λυχνικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λυχνον ἢ τὴν λυχνίαν, ὁ τοῦ λυχνου: ὄθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. λυχνικὸν ἡ ὠρα, καθ' ἣν ἀνάγνεται οἱ λυχνιοί ἐν τῷ ναῷ κατὰ τὸν ἔσπερινόν: Παλλάδ.Άουσι.1100B, Κύριλλ.Σκυθ.έν Βίω Σάβ.325α. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ λυχνικόν εἰς τὴν ἔσπερινὴν ὥραν: Έπιφάν.829Α λυχνικοὶ φαλμοὶ καὶ προσευχαὶ (ἐσπερινοὶ) φαλμοί.

λυχνιον ἡ-ιον (τῶ) κ. Ἐπιγρ., πάπ. κ. νεώτ. λυχνεῖον βλ.λ.: Άντιφάν.55,2, Θεοκρ.21,36 τὸ εἰς λυχνιον ἐν πρυτανείῳ, Λουκ. Συμπ.46 ἀνατρέφας τὸ λυχνιον σκότος μέγα ἐποίησεν || νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λυχνος, λυχνάραι 2) πάπ. λυχνος, λυχνία.

λυχνιοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων τὴν λυχνίαν ἢ τὸν λυχνον, ὁ κρατῶν αὐτόν.

λυχνίς-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν λυχνίς ἡ στεφανωματικῆ, ἐν χρ. εἰς στεφάνους: Θεοδρ.Φι 6, Β,3, Μελέσιγ.ΑΠ 4,1,23 λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, Διοσκ.3,100. || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καρυοφυλλοειδῶν ἢ καρυοφυλλοειδῶν, οὐ ἀξιολογώτερος εἶδη ἐν Έλλάδι εἶναι λυχνίς ἡ στεφανωματικῆ, λυχνίς ἡ σαρτόρειος κ. λυχνίς τὸ ἄνθος τοῦ κόκκυγου 2) λυχνίς ἡ ἄγρια πιθ. τὸ φυτὸν ἀγρόσταγμα τὸ κοινόν: Διοσκ.101 πρβλ. Νίκ.Όθρ.899. || τὸ φυτὸν ἀντίρρινον βλ.λ.: Πλίν.Φι 25,129, Διοσκ.4,130. 3) πολύτιμος τις καὶ λάμπων λιθος, πιθ. τὸ ρουβίνιον: Λουκ.Συρ.32 λιθον ἐπὶ τῆ κεφαλῇ φορέει, λυχνίς καλέεται ὄμ. λυχνίς (ὁ): Διον.Περ.329, Όρφ.Λιθ.271.

λυχνίσκος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λυχνίου βλ.λ.3:Λουκ. Άλ.1στ.2,30 τοὺς δε μικροῦς ἄνθραξι πεπυρωμένους, ἐκάλαον δε αὐτοὺς λυχνίσκους: 2) νεώτ. μικροῦς λυχνος, λυχνάραι.

λυχνιτάριον (τῶ) μιν. ὁ λυχνίτης λιθος: Ψελλ. Άγ.Σοφ.258 εἶχε δε καὶ τραύλλον χρυσοῦν μετὰ μαργαριταριῶν καὶ λυχνιταριῶν καὶ σμαράγδων, Διήγ. Άχιλλ.122 τὸ σελλοχάλινον χρυσοῦν μετὰ λυχνιταριῶν.

λυχνιταρόχρους-οος-ουν-ουν μιν. ὁ ἔχων χρώμα λυχνιταρίου: Λιβ.Ροδ.2,162 λυχνιταρόχρους ἄνθρωπος κόκκινος νά βαστάξῃ.

λυχνίτης (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ. πολύτιμος τις λιθος ἐρυθροῦ χρώματος: Πλάτ. Έρμ.400D τοῦ λυχνιτου λιθου κερτημένης εἶη, Στράβ.17,3,11 λιθος εὐρίσσεσθαι φασὶ τοὺς λυχνιάτας, Πλίν.Φι 37,104, Εὐστ. εἰς Διον.Περ.327. 2) λυχνίτης λιθος ὄνομα παρίου μαρμάρου ὄπερ ἐλατομεῖτο ὑπὸ τὸ φῶς λυχνῶν: Βάρρ.Π.Πλίν.Φι 36,14 || νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ τῆς Πάρου μαρμάρου, οὐ χαρακτηρηστικόν τὸ λευκὸν χιόνόχρονον χρώμα καὶ τὸ ὅτι εἰς λεπτά τεμάχια εἶναι διαφώτιστον.

λυχνίτις-ιδος (ή) μγν. κ. πάπ. τὸ φυτὸν βαλλωτῆ ἢ κρητοροφόρος, δημ. ἀγκαρδία, λυχνοράκι, φάσσα, οὐ οἱ κάλυκες χρήσιμοι ὡς θρυαλλίδες λύχνων: Πλίν.Φ1 25,121' || τὸ φυτὸν φλοιός: Διοσκ.4,103. **λυχνόβλιος** οὐ μγν. ὁ ζῶν, διαγών παρὰ τὸ φῶς τοῦ λύχνου: Σενέκ.Ἐπιστ.122.

λυχνοειδής-ους-ές μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς λύχνον, ὁ ἔχων σχῆμα λύχνου: Ἰάμβλ.Προτρ.21,24.

λυχνοκαία (ή) κ. νεώτ., ἰων. -ῆ τὸ ἀνάπτειν λύχνους, λυχνάφια, φωταφία: Κρατιν.227, Δίων Κ 79,16' 2) ἑορτή τις ἐν Σαῖδι τῆς Αἰγύπτου καθ' ἣν ἤναπτον καὶ ἕκαιον λύχνους: Ἡρ.2,62' ὄμ. κ. κτ. πλθ. αἱ **λυχνοκαφαί**: Ἰώσ. Ἀπ.2,9.

λυχνοκαυσιό-έω λυχνοκαυσιό βλ.λ.: Κρατιν.9D. **λυχνοκαυσία** (ή) μγν. λυχνοκαία, λυχνάφια: Ἀθην.15,701A **λυχνοκαυσίαν** δεῖ ἦν οἱ πολλοὶ λέγουσι λυχνάφιαν.

λυχνοκαυσιό-έω μγν. καίω λύχνους: Δίων Κ 63,20 τῆς πόλεως λυχνοκαυσιόσης.

λυχνοκῶσα Τελεκλ.20 ἔλυχνοκαυσιόσας.

λυχνομαντεία (ή) πάπ. κ. νεώτ. ἡ διὰ λύχνων μαντεία, εἰδος ἀρχ. μαντικῆς καθ' ἣν ὁ μάντις διὰ σταθερᾶς ἀνατενείσας καὶ προσηκούσας εἰς λύχνον ἐφαντάζετο ὅτι ἐπεκρινώκει δι' αὐτοφίας πρὸς τὸ θεῖον.

λύχνον (τό) κ. πάπ. λύχνος: Ἰηπῶν.22.

λυχνοπέτα (ή) δημ. ὀνομασία τῆς νυκτερίδος κτ. παρετυμολ. ἐκ τοῦ λύχνουπέτα (ή Ἰταρμένη κατὰ τὴν νύκτα).

λυχνοποιία (ή) μγν. κ. νεώτ., ἔσφ.γρ. ἀντὶ λυχνοκαφία βλ.λ.: Θεμιστ.Λόγ.4,49A' 2) ἐντὶ τὸ ἔργον τοῦ λυχνοποιού, τὸ κατασκευάζειν λύχνους.

λυχνοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς λύχνων ἢ λυχνιών: Ἀριστοφ.Εἰρ.690 **τυγχάνει** λυχνοποιός ὢν, Φιλέτ.4, Καν. Ἀστράλ.Κ Β(4),215.

λυχνοποιέ-έω κατασκευάζω λύχνους καὶ λυχνίας: Ἀνδοκ.ἀπ.5(6).

λυχνοπόλις-εως (ή) μγν. ἡ πόλις τῶν λύχνων: Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.1,29 περὶ ἐσπεράν ἀφικόμεθα εἰς τὴν **λυχνόπολιν** καλούμενην.

λυχνοπώλης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πωλὼν λύχνους ἢ λυχνίας: Ἀριστοφ.Ἰηπ.739 **λυχνοπώλοισι** καὶ **νευρορράφοισι**.

λυχνοπωλῶ-έω μγν. πωλῶ λύχνους ἢ λυχνίας: Σχόλ.Λουκ.Τίμ.30.

λύχνος (τή), πλθθ. **λύχνος** κ. ἕτερογεν. **λύχνα** (τά) κ. νεώτ. κ. δημ. φῶς δυνάμενον νὰ μεταφέρεται, κινητὴ συσκευὴ παράνοσση φῶς διὰ καύσεως ἐλαίου ἢ λίπους μέσφ θρυαλλίδος, λυχνάρι, καντηλιέρι: Ὀδ.Τ 34 **χρῦσεον λύχνον**, Ἡρ.2,62 **λύχνα** καίειν, αὐτ.7,215 περὶ **λύχνων ἀφᾶς** (κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνάπτονται οἱ λύχνοι, δηλ. ὅταν ἀρχίζῃ νὰ νυκτώνῃ), αὐτ.2,130, Ἀριστοφ.Νεφ.18 **ἄπτε, παῖ, λύχνον**, αὐτ.Πλ.668, Πλάτ.Συμπ.218B **λύχνος ἀπεσθῆκε** (εἶχε σβεσθῆ), Διδόξ.Σ 19,31, ΚΔ Ματθ.5,15 **οὐδὲ** καίεισι λύχνον, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,17,37, Κρυστ.Γκόλφω 4 **ἀνάπερ** λύχνη, ὄπ' ἀγγελος ἐπένα πρώτο ἀνάπτει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63,20 **κι οἱ λύχνοι μου διαμάντια στολισμένοι** τὰ παλῆα πέρα ὡς πέρα θά φωτῶνα, -φίτιλ-ι- και-τρίλα- φαλιδί τοῦ λύχνου' 2) ἐν τῷ πλθθ. **λύχνος** (οἱ) ἢ **λύχνα** (ταί) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἐνθα ἐπωλοῦντο οἱ λύχνοι: Ἀριστοφ.Νεφ.1065 **Υπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων** πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ' 3) ἕθους τις: Στραβ.17,24 **κεστραῖς** λύχνος, Ἡσ.ἠ. πρβλ. λατ. Incerta: Πλίν.Φ1 9,82.

λυχνοστάτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑποστάτης λύχνου ἢ λυχνίας, κληιδὴς στήλας ἀφ' οὗ ἀναρτῶσι τὸν λύχνον: Παλαμ.Παράκ.72,4 οἱ **λυχνοστάτες** ἀδειανοί, τὰ μάτια σου σθησά.

λυχνοῦσι (τό) δημ. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ σιληνή ἢ παραβαλῆσσιος.

λυχνόχοος (ὁ) (ἔχω) λυχνοστάτης ἐφ' οὗ ἐτοποθετεῖτο ὁ λύχνος: Φερεκρ.40 καὶ τὸν λυχνόχοον **ἐκφερ'** ἐνθελὺς τὸν λύχνον, Ἀριστοφ.ἀπ.8 **διαστίλθονθ'** ὄρωμεν ὡσπερ ἐν καινῷ λυχνόχῳ, Ἀλεξ.102 **ἐξελῶν** ἐκ τοῦ λυχνόχου τὸν λύχνον πρβλ.Λυσ.ἀπ.83.

λυχνοφαής-ούς (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οικογεν. τῶν χρυσομυλιδῶν.

λυχνοφόρος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων, κρατὸν λύχνον: Ποσειδών.36J, Ἰώσ.Ἀπ.2,9, Γλαῦτ. Πομπ.62 **ἀπέκτειναν** τὸν προηγουμένον **λυχνοφόρον** 2) νεώτ. βοταν. λυχνοφόρος (ὁ) γένος φυτῶν τῆς οικογεν. τῶν προσωπαπθῶν.

λυχνοφορέ-έω φέρω λύχνον: Ἀριστοφ.Λυσ. 1003 **ἀν γὰρ** τὰν πάλιν ἄπερ λυχνοφορίοντες ἀποκεκῆφαμες (λακων.).

λυχνόχορτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἀγκουσα ἢ πεποικιλμένη.

λυχνόδης-ους-ες μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς λύχνον, ὁ ἔχων σχῆμα λύχνου, ἀντίθ. πυρῶδης: Ἡφαιστ. Ἀστρ.1,23.

λύχνωμα-ατος (τό) σχόλ. ὀθόνιον: Σχόλ.Ἀριστοφ. Ἀχ.1175 πρβλ. λαμψάδιον.

λυχνόχορτο (τό) δημ. λυχνόχορτο βλ.λ.

λύω (ῖρξ, λυ-, πρβλ. λατ. luo κ. τεταῖοι κ. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. λύων κ. λυῶν, ποι. προστ. λυθῆ [Πινδ. ἀπ.55], παρὰτ. ἔλυαν [συχν. κ. σύνθ., ὄμ. κ. ὁ ἔνεστο ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, παρ-], δημ. ἔλυα [προφ. κ. δι-συστλ.] κ. ἔλυνα, μέλλ. λῦσω [συχν. κ. σύνθ. ἀπο-, δια-κατα-], ἀόρ. ἔλυσα [συχν. κ. σύνθ. ἀπ-, δι-, ἔξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προκατ-; συγκοτ-], παρὰκ. **λέλυκα** [ἐνίστε κ. σύνθ. ἀπο-, κατα-], ὑπερσυντ. μ. κτ. εὐκτ. [ισπαν.] **λελυκῶσι** εἶην [Ἰσοκ.1,67'] μέσ. **λύομαι** [ἐνίστε κ. σύνθ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐπ-, κατα-, παρα-, ὑπο-], δημ. **λύομαι** κ. **λύομαι**, παρὰτ. σπαν. ὡς μέσ. **ἐλύομην** [κ. σύνθ. ἀπ-], μέλλ. **λύσομαι** [ἐνίστε κ. σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπ-], ἀόρ. **ἐλύσομαι** [συχν. κ. σύνθ. ἀπ-, δι-, ἔξ-] κ. **ἐλύθην** [συχν. κ. σύνθ. δι-], παρὰκ. **λέλυμαι** [ἐνίστε κ. σύνθ. δια-, κατα-], ὑπερσυντ. μ. σύνθ. **διελέλυθην** [ἴσ. 14,27, Αἰσχίν.2,134], μετ. ὄλιγ. μέλλ. σπαν. **λελύσομαι** [κ. σύνθ. ἀπο-, κατα-] παθ. **λύομαι** σπαν. [ισυνήθ. σύνθ. ἀπο-, δια-, κατα-, νεώτ. δημ. κ. ἀνα- παρα-, νεώτ. κ. ἐπ-], παρὰτ. **ἐλύομην** σπαν. [ισυνήθ. σύνθ. ἀπ-, δι-, κατ-, νεώτ. δημ. κ. ὡς ὁ ἔνεστο], δημ. **ἐλύομαι** κ. **ἐλυόμην**, μέλλ. **λύθήσομαι** [ἐνίστε κ. σύνθ. ἀπο-, δια-, κατα-], ὄμ. ἐν παθ. σμ. κ. **διαλύσομαι** [Ἰσοκ.2,12], ἐπιλύσομαι [Ἰσοκ.174,38], **καταλύσομαι** [Ἰεν.ΚΠ 1,6,9], ἀόρ. **ἐλύθην** [συχν. κ. σύνθ. ἀπ-, δι-, ἔξ-, κατ-, παρ-, νεώτ. δημ. κ. ἀν-, νεώτ. κ. ἐπ-], δημ. **ἐλύθηκα**, παρὰκ. **λέλυμαι** [συχν. κ. σύνθ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, παρα-], ἐπ. γ' εὐκτ. σπαν. **λέλυτο** ἀντὶ **λελύστω** [Ἰσ.Σ 238], μετ. παθ. παρὰκ. μ. π. μγν., μον. κ. νεώτ. **λελύσθην** δημ. **λυμμένος**, ὑπερσυντ. **ἐλελύσθην** σπαν. [κ. σύνθ. ἀπ-, δι-, κατ-] ἐν παθ. ἀόρ. (κτ. τ. ὑπερσυντ.) **ἐλύθην** κ. **λύθην** [ἴλ.Φ 80], **λύτο** [αὐτ.114] κ. **λύτο** [αὐτ.Ω], **λύντο** [αὐτ.Η 161] π. Ὀμ. πάντες οἱ τ. πλὴν τῶν ἐνεργ. παρὰκ. μέτ. ὡς κ. π. ἀ. ἐπ. βραχύ, πλὴν δις ἐν ἀρσει (ἐλύθη [ἴλ.Φ 513] κ. λυθῆ [Ἰσ.Η 74]) ὡς ἐν συνθέσει θέσει μακρῶν [ἀλλᾶσκεν] ἴλ.Β 105 κ. ἀλλᾶσσω αὐτ. 109], ἐν τοῖς ἀι χρόνοις τὸ υ βραχύ, πλὴν ἐν τοῖς τ. **ἐλέλυτο**, **λύτο**, **λελύθην**, ἀνῳγὴ ἢ χαλαρῶ τὶ δεδεδεμένον, ἔ ζωσμένον, συνεπτυγμένον ἔφ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ ἄλλου, ἀφαιρῶ τοὺς συνένταξας δεσμούς, **ἐξέλυον**, **ἐξέλυω**, **ἐξέλυω**, ἴδ. ἐπὶ ἐνδυμάτων κ. ἐπὶ ὀπλισμοῦ: ἴλ.Δ 215 **λύσε δὲ** οἱ **ζωστήρα** **πανάσω**, αὐτ.Π 804 **λύσε δὲ** οἱ **θύρηκα**. . . Ἀπόλλων ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ.Σ 214 **λύσσασθαι** ἱμάντα (τὴν ἑοῦτο τὸ ζῶνην), αὐτ.Ρ 318 **λύσων** δὲ **τεῖχε** ἀπ' ὧμων **ἰάφρων** τὰ θηλα ἀπὸ τῶν ἀ. διὰ νὰ τὰ λῶσωσιν

ὡς λάφυρα· 2) εἶδ. μῦθ. ἐπὶ ἀνδρὸς λύω ζώων παρθένην, - λύω παρθένεια κορευμάτα δι-ακορεύω, συγγίνομαι παρθένω κ. συνεκδ. συγγίνομαι τῇ συζύγῳ ἄλλου τινός· Ὅδ.Α.245 λύσε δὲ παρθένην ζώνην ἰδ Ποσειδῶν τῆς Τιρούς, συζύ-γου τοῦ Κρήθεως, Εὐρ. Ἀλκ.177 ἔνθα παρθένει ἐλυσε ἐγὼ κορευμάτα, Πλούτ.Λυκ.15 ὁ δὲ νυμ-φῶς . . . παρεισελάων, ἔλυε τὴν ζώνην ὃ ὄμ. ἐπὶ γυναικός, μέσ. λύομαι ζώνην - χαλινὸν παρ-βενίας - ἀγνευμα συγγίνομαι ἀνδρὶ· Πινδ.1.871,95 λύοι χαλινὸν ὕφ' ἠρωτὶ παρθενίας, Εὐρ.Τρω.501 ἔλυσα ἀγνευμα σόν, ΑΠ7,324 μούνη ἐνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα· πρβλ. δημ. τῆς ἔλυσε τὸ βρακί, - σ' ὅποιον τύχη τὸ λύνει· ὃμ. ἐπὶ γυναικός λύνει, μῦθ. λύεσθαι ἰῆ ἀπολύεσθαι ζώνην ἐν ἀναφ. πρὸς τοκετόν· Ἰηπερὶδ.ἀπ.67, Καλλ.Δηλ.209 λύσατο δὲ ζώνην, Ὅπν.Κυν.3,56 ἰαπολύεσθαι·

3) σχη. ἐπὶ τῶν σχοινίων τῶν πλοίων, χαλαρῶ, ἔ-λυω [ἰσθαῖον ἐν τῇ χρ. ταύτῃ ἐν Ἰλ.]· Ὅδ.Β.418 τὸι δὲ προμητήσι ἔλυσαν, αὐτ.Ὁ.496, Ὅμ.Υμν.Α-πόλλ.405· 4) λύνει ἀσκόν [ἀνοίγειν τὸ στόμιον τοῦ ἀσκού] ὄμ. φρ. κ. νεώτ. κ.δημ. Ὅδ.Κ.47 ὃμ. ἐν χρ. π. Ἀττ. λύνει στολάς-πέλιον· Σοφ.ΟΚ.1597 εἶτ' ἔλυσε θυσιαιεὶς στολάς, αὐτ.Τρ.924 ὃμ. ἐν ἀναφ. πρὸς Ἴππον, λύνει ἤϊαν = χαλαροῦν τὰ ἤϊα· αὐτ. Ἰλ.743 λύνω ἤϊαν ὀριστεράν κἀμνητα-ς Ἴππου·

5) ἀνοίγει τὴν κεκλεισμένον ἢ ἐσφρα-γισμένον, χαλῶ, χαλαρώνω, ξεδένω λύσις ἢ τὸ ξεδε-μίον· Αἰσχ.Εὐμ.645 πέδας μὲν ἀν λύσασιν, αὐτ. Ἀγ.876 ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν [ἔλυσαν ἐκ τοῦ τραχήλου μου], Εὐρ.Α.Ι.38, αὐτ.307 οὐ χρῆσι νε λύσαι δέλατον, ΚΔ Λοκκ.3,16 οὐ οὐκ εἰμι ἱκανὸς λύσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ, αὐτ. Πράξ.22,30 ἔλυσαν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμών ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ., ὀντίθ. δένω· λύω τὸ σχοινίον - τὸν κόβον, - λύσέ του τῇ γραβάτῃ - τὸ ζωνά-ρι - τὰ παπούτσι· ὃμ. κ. παθ. ἀνοίγομαι, χαλα-ροῦμαι, ξεδενομαι· Αἰσχ. Ἐπτ.396 κλήθρων λυθέντων, ΚΔ Ἀπ.9,15 λύσον τοὺς . . . δεδεμένους καὶ ἐλύθησαν, - ἐλύθη τὸ σχοινίον, - ἴσθηκε ὁ λαι-μοδέτης σου ὃμ. μέσ. λύομαι τεύχεα π. Ὅμ. κ. ἄ. ποι. ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ τὰ ἐπὶ ἄλλου [φονευ-θέντος] ἠρομομένη ὄπλη, ἴνα τὰ λάβω δὲ ἔ-μαυτὸν· Ἰλ.Ρ.318, βλ. ἀνωτ. ὃμ. μέσ. ἐν φρ. ἐλύσατο κεστόν ἱμάντα ἐν ἡ σση. λύομαι ζώνην βλ. ἀνωτ. ὃμ. ὃμ. μέσ. λύσασθαι τρίχα - κόμας - πλο-καμίδας ἐκπέλειεν τὴν κόμην· Βίων.1,20· 6) εἰς διαφ. φρσ τῶν· Εὐρ. Ἰπν.1060 τοῦμόν οὐ λύω στόμα, Ἰσοκρ.12,96 λέλυκα τὸ στόμα καὶ τοιαύ-την ὑπόθεσιν ἐποίησαμην, Κρι.2,10 λύνει γλώσσαν εἰς ἀσχροῦς μύθους [πρβλ. κ. νεώτ. ἔ-λυσε τὴν σιωπὴν κ. δημ. λύθηκε ἡ γλώσσά του] ὄμ. λύνει βλαφάρων ἔδραν [ἀνοίγειν τοὺς ὀφθαλ-μούς, ἐξυπνάν· Εὐρ.Ρήσ.8· λύνει ὄφρον ἰχθαλο-ροῦν τὰς ὀφρῦς]· αὐτ. Ἰπν.290 ὄφρος λύνει ἀπ' ὀμμάτων· Σοφ.Α.1,706· 7) ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., ἀπαλλάττω ἐκ δεσμών, ἐξάγω ἐκ φυλακῆς, ἐκ πε-ρισμοῦ, δδ. συνεκδ. ἀπολυτῶ, ἀπαλλάττω ἐκ κινδύνου, ἐκ δεινῆς δυσχερείας· Ἰλ.Ὁ.22 λύσαι δ' ὄμῳ ἐδύνατον παρασταθόν, Ὅδ.Ὁ.346, Αἰσχ.Πρ.1006, Σοφ.Τρ.181 πρβλ. Πινδ.Ὁ.4,34, Πλάτ.Πολ.360C, δδ. ὁ λύσων ὁ ἐλευθερωτῆς ἐν τῷ μέλλοντι· Αἰσχ.Πρ.771 κ. 785 ὃμ. κ. μῦθ. ἐν φρ.· Πινδ.Π.11, 11,51 ἔλυσε δόμους ἀβρότατος [διέλυσε] λύειν τι-νά τῆς ἀρχῆς [καταλύειν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, καθαι-ρεῖν]· Διόδ.Σ.13,92 ὃμ. ἐπὶ προσ., πρῶτῳ οὐτως ὡστε νὰ ἐλευθερωθῇ τις, ὕ ἀπολλαγῆ δε-σμών, ζυγοῦ, περισσοῦ· Ἰσοκρ.Ὁ.578 Αἰσχ. Ἰκ.1066 ὅσπερ ἰὼ ηἰμονάς ἐλύσατο ὃμ. κ. παθ. ἐλευθεροῦμαι, ἀφίεμαι ἐλευθερός, ἀπαλλάτ-τομαι ἀπὸ δεσμών, ζυγοῦ κττ.· Αἰσχ.Πέρσ.592 λέ-λυται γὰρ λαὸς ἐλευθέρα βάσειν, Διόδ.Σ.17,116,

ΚΔ Λοκκ.13,16 οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου, αὐτ.Απ.20,7 λυθῆσαι ὁ Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ· ὃμ. ἐν ἀναφ. πρὸς αἰχμαλώτους, ἀφίω τινὰ ἐλευθερὸν λαμβάνων λύτρα· Ἰλ.Α.20 λύσαι τε φίλην τὰ τ' ἄποινα δάχεσθαι ὃμ. μέσ. ἀπελευθερῶ τινὰ καταβάλλων ἐγὼ ὑπὲρ αὐ-τοῦ λύτρα· αὐτ.13, Λυσιμένους τε θυγάτρα φέ-ρον τ' ἀπερείσι ἄποινα ὄμ. ἐμαυτὸν λύομαι ἀπαλλάσσω ἐμαυτὸν τῆς αἰχμαλωσίας καταβάλλων ἐξ ἰδίων λύτρα, ἀπολυτῶμαι· ὃμ. ἐνεργῶ ὡστε νὰ ἐλευθερωθῇ τις ἀπὸ αἰχμαλωσίας κ. γενι-κῶτ. ὕ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ δεινοῦ· Δημ.364 φέρε δὲ καὶ δσους αὐτὸς ἔλυσάμην τῶν αἰχμαλώτων εἰ-πω πρὸς ὕμᾶς, Σχόλ. Ἀριστοτ. Σφ.1533 «λυσιμένους» ἐλευθερωσάμενος ἐκ τοῦ πορνοβοσκεῖον· 8) ἐν ἀναφ. πρὸς Ἴππον ἢ ἄ. ζῶον ἐξυμνοῦν, ἀποχαλι-νῶ, ἀποεξυμνοῦν, ξετεύγω· Ἰλ.Ε.369 Ἴππους ἐστπ-σε . . . λύσασ' ἐξ ὄχων, αὐτ.Σ.244 Τρῶες . . . ἔλυ-σαν ὕφ' ἄρμιναν ὠκέας Ἴππους, αὐτ.Ὁ.576 ὑπὸ ζυγοφῖν, Ὅδ.Δ.39, Ἰσοκρ. Ἐργ.608 καὶ βόε λύσαι ὄμ. κ. μέσ.· Ἰλ.Ψ.7 μὴ δῆ ποῦ ἠπ' ὄχεσφι λυώμε-θα μύναυχας Ἴππους· ὃμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζώου δεδεμένου, ἀπαλλάττω τὸν δεσμόν, ἀφίμην ἐλευθερῶν· Ξεν.Κυν.6,13, -λύω τὸν βουόν - τὸν ζῶον, - λύσε τὸ σκυλλί· 9) μῦθ. παραχωρῶ θρόνον, ἀρχὴν κατελιημένον, σίνει ἀφίμην αὐτὴν ἐλευθε-ρῶν· Πινδ.Π.4,275 [θρόνον] λύσον ἄμυιν· 10) κ. νεώτ. κ.δημ. παραχωρίζω τὰ συνεχόμενα, τὰ συνρη-μοσιμένα μέρη, τιμολοῦμαι δλου τῶν δεσμῶν συγκεκοτη-μένου, ἀποσυνδέτω· Ἡρ.4,97 ἐκέλευσε τοὺς Ἰω-νας τὴν σχεδίην λύσαστας ἔπασθαι, Ξεν. Ἀν.2,4,17 ὡς διανοεῖται αὐτὴν [τὴν γέφυραν] λύσαι Ἰτίσα-φέρνης, - ἔλυσε τὴν μηχανὴν - τὴν σκηνὴν - τὸ παραπήνην - τὸ ρολογι· ὃμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφίμην, παροῖτῶ, ἀποσυνδέτω. δδ. κ. ἐξαλείφω [πρβλ. διαλύω] σύνολον τὴν καταστάσεως ἀπορροῦσας ἐκ συνδυασμοῦ πραγμάτων κ. ἐνεργείας πρῶσ., γι-νομένης δὲ πρὸς περιορισμὸν ἄλλων ἰδ. πολεμίων· Ξεν. Ἀν.4,2,25 ὄπισθεν ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη ἔ-λυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς ὁδοῦ, - ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν κ. παθ. ἔλύθη ὁ ἀποκλει-σμός· ὃμ. εἶδ. ἐπὶ συγκεκοτημένης συναθροί-σεως ἀνθρώπων, ἐπιβάλλω, ἐνεργῶ, ὄριζω τὴν ἀ-ποχώρησιν τῶν συγκεκοτημένων, τὴν λήξιν τῆς ἐν τῇ συναθροίσει συμπράξεως [πρβλ. διαλύω, ἀπο-λύω]· Ἰλ.Α.305 λύσαν δ' ἀγορῆν παρὰ νηυσιν Ἀχαιοῖν ἀντίθ. καθίζω· Ὅδ.Β.69 ἦ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῶν λύει ἠδὲ καθίζει, - ὁ πρόεδρος ἔλυ-σε τὴν συνεδρίασιν κ. παθ.· Ξεν.Ὀικ.12,1 οὐκ ἀν ἀπέλθοιμι πρὶν (ἀν) παντάσῃσι ἡ ἀγορὰ λυθῆ ἢ ἐπιμπορικῆς ἀγοράς, - ἐλύθη ἡ συνεδρίασις· 11) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ σῶμα ἢ πρὸς μέλη αὐτοῦ, χαλαρῶ, καθιστῶ ἰσθα-τον, λῖαν ἐξασθενῶ· Ἰλ.Ρ.29, Ὅδ.Υ.118 σὶ δῆ μοι καμάτῳ . . . γούνατ' ἔλυσαν ὃμ. κ. δδ. κτ. ἐπέκτ. ἐν φρ. καθιστῶ ἀδρανές, νεκρὸν κ.συν-εκδ. φονεῶ· Ἰλ.Χ.335 ἐπε τοι γούνατ' ἔλυσα ἰτὸν ἐφόνευσαι, αὐτ.Ε.195 ἐπε πολλῶν τε καὶ ἐ-σθλῶν γούνατ' ἔλυσεν, αὐτ.Π.332 ἀλλὰ οἱ αἰθὶ λύσε μένος κ' ἐπὶ ζώου· Ὅδ.Ι.450 μέλεως λύσε βόος μένος· ὃμ. κ. παθ. ἐν τῇ σση. καθί-σταμαι λῖαν χαλαρῶς, ἀτονως, ἀδρανῆς, ὡς κ. ἐν τῇ σση. νεκροῦμαι· Ἰλ.Φ.114 αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, αὐτ.Ν.85 γυῖα λέλυτο, Ὅδ.Δ.794 λυθὲν δὲ οἱ ἀφρα πάντα, Αἰσχ.Πέρσ.913 λέ-λυται γυλιων ῥώμη, Σοφ. Ἀντ.1302 αὐτὸ ἐκεῖνα βλάφρα ἰὸ ἴπνου, Εὐρ. Ἐκ.438 λυεταί δὲ μοι μέ-λοθ, Ξεν. Ἐλλ.7,5,22 ταυρὸς δὲ ποιήσας ἔλυσε μὲν τῶν πλείστον πολεμίων τὴν ἐν ταῖς φυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευασὴν κ. δημ. ὄμ. ἐν τῇ σση. καθί-στῶ ἀτονως, ἀδρανῆ ἢ καθίσταμαι ἀτονως, εἰς τὰς φρσ· λυῶ τὰ γόνατα κ. λυόνται τὰ γόνατα·

ὁ φόδος - ἡ συγκίνηση τοῦ ἔλυσε τὰ γόνατα, - ἀπὸ τὴν ἀρρώστια λύθηκα τὰ γόνατά του, - τρῶ ἔλυσε τὸν ἀφαλὸ στὸ εὐλόη. (2) διδῶ εἰς τὴ λύσιν, τέλος, πέρας· ὁθ. κ. κατευνά- ζω, καταπαύω (πρόβλ. ἐπιλύω, καταλώ κ. ἐν εἰδ. σημ. διαλύω)· Ἰλ.ε.205 τοὺς εἶμ' ὄφορμένη, καί σφ' ἄκριτα νεῖκα Λύω, αὐτ.ψ.62 ἕνος· ὁ λύων μελεδῆματα θυμοῦ, Ὀδ.η.74, αὐτ.γ.56, Πινδ., Ο.Ιου.11,9 ὁμως δὲ λύσαι δυνατὸς ὄξειαν ἐπιμομφάντοκος, Λεωνίδ.Ταρ.Α.Π.9,316,12 λύειν τὴν ἔριν ἀφοστέρων· ὁμ. λύειν μοχθήματα - ἀνάγκας - φόδον· Αἰσχ.Ἐπ.270, Σοφ.ΟΚ.1616 ὁμ. λύειν ἄλλος - φόδον - ὄβριν - αἰσχύνην - ὑσφίαν· κ. παθ.· Πλάτ. Πολ.571C ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνῃ, Δημ.178 πᾶς ὁ παρὼν φόδος λελύσεται, ΠΔ' Ἐξ.82,15 ἐπειδὴν τῆ πρώτῃ φήγῃ μὴ λυθῆ τὸ παράνομον· ὁμ. νεώτ. κ. δημ. Λύω δια- φορᾶν· τῆ(ν) διαφορά(ν) μὲς θά τὴν λύσιν τὰ δικαστήρια· κ. παθ.νεώτ.· ἡ διαφορὰ των θά λυ- θῆ διὰ μονοαγίας· ἥ φρσ Λύειν βίον ἡ τὸ τέ- λος βίου ἀποθνήσκειν· Σοφ.ΟΚ.1720, Εὐρ.ΙΤ.692 ὁμ. λύειν μάχας παύσθαι τοῦ πολέμου· Ἀριστ.φ. Εἰρ.991 λύσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς ὁμ. λύειν νόσον θεραπεύειν· Πλουτ.Ἡθ.662C ποτον δηλητηρίον οὐτὼ βράδιος καὶ ἀφέλους νόσον ἔλυ- σεν ὁμ. π. νεζογρ. Λύειν νόμους καταργεῖν· Ἡρ.3,82 ὁμ. λύειν διαθήκας ἀκυροῦν· Ἰσαί.59, 29 ὁμ. λύειν φῆφον καθίστασαν ἄκυρον, ἐκμηδεν- ίζειν· Δημ.704 τὴν γὰρ ἡμετέραν φῆφον· ὁμ. καί ποιεῖ τὸ μνηδόνος ἄξιαν ὁ τουτοῦ νόμος ὁμ. πάντα λέλυται πάντες οἱ δεσμοὶ ἔχουσι ἐκ- λείφει, ὁθ. κείνται πεφυρμένα· Δημ.777 (3) ἐν ἀναφ. πρὸς νόμον, συνθήκην, συμφωνίαν κττ., κα- ταργῶ, ἀκυρῶ, ὁθ. κ. παραδίω· Ἡρ.6,106 οὐ βουλομένοισι λύειν τὸν νόμον, Θουκ.1,23 λύσαν- τες τὰς τριακοντούτεας σπονδὰς, αὐτ.78 σπονδὰς μὴ λύειν μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὄρκους· (4) μψ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς τεχνικός ὄρος λύω διδῶ λύσιν, ἐξήγησιν, λογικὴν ἔρμηνειαν, ὀριστικὴν διευ- κρίνησιν εἰς ζήτημα, πρόβλημα, αἰνίγμα, ἀπορίαν κττ.· Πλάτ.Πρωτ.324B, - λύουσι τὸ πρόβλημα - τὸ αἴνιγμα - τὴν ἀπορίαν κττ. κ. παθ.· ἐλύθη τὸ ζή- τημα· ἥ μτγ. Λύω ὄνειρον ἐξηγῶ· Εὐστ.Ἰλ.532,42 ἥ ἀνασκευάζω λογικὸν τὴ ἐπιχείρημα· Ἀριστλ. Ρητ.2,25,10' (5) εἰδ. ἐκθέτω ἐν ἀναλύσει τὴν ὑπόθεσιν, τὴν πλοκὴν ἔργου τινός, εἰδ. τραγῳδίας (πρόβλ. ἀναλύω)· αὐτ.Ποιητ.18,11' ἀντίθ. πλέκω· (6) ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἰερά καὶ ὄσια, οἷον πρὸς χρησμόν, θεῖαν ἐντολήν, ὄρκον κττ., ἐκελῶ, ἐκ- πληρῶ· Σοφ.ΟΤ.407 ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἀρίστα λύσομεν, Πολύβ.6,58,4 τετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὄρκον· (7) ἐν ἀναφ. πρὸς ὑποχρέωσιν πληρωμῆς οἷον μισθῶν, τελῶν κττ., καταβάλλω πρὸς ἐξόφλησιν, πληρῶν, ἐξο- φλῶ· Ξεν.Αγης.2,31 μισθὸν οὐδέποτε λύσει τοῖς Ἐλλῆσι· ἥ ὁθ. τέλη λύειν λυσιτελεῖν· Σοφ. ΟΤ.316 ὁ κἀνευ τοῦ τέλη ἐν τῇ αὐτ.σημ.· Εὐρ.Μῆδ. 1112 (8) ποιούμαι ἐπαναρθῶμαι κακοῦ ὅπ' ἐ- μοῦ γενομένου, προσφέρω ἐξελίξω ἐν ἀμαρτη- τός μου· Σοφ.Φιλ.1224, αὐτ.ΟΤ.101, Εὐρ.Ὀρ.510 φόνω φόνον λύσει, Ἀριστ.φ.Βάτρ.691 λύσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας· ὁμ. κ. νεώτ.· Αλοχ.Χο.804 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα· ἥ πα- ρέχω ἐξελίξω ἐν, ἀφαιρῶ, συγχώρησιν εἰς ἄλλον, οἰ- σινεῖ ἐλευθερῶ ἀπὸ εὐθύνης ὅτ' ἀμαρτήμα· Κδ Ματθ.16,19 καὶ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λε- λυμένον ἐν τῷ οὐρανῷ· ἥ ὁμ. φρ. λύω ἡ λύω τὰ μάγια ἀπαλλάττω τινά ἀπὸ τῆς ἐπιρροῆς ἢν ἦσκον ἐπ' αὐτοῦ γοητεία, μαγεία, τέλεσματα κττ.· ὁμ. κ. παθ. λύονται - λύθηκα - θά λυθοῦν τὰ μάγια· (9) ἐν ἀναφ.πρὸς ὕλην, τῆκα, ἀναλύω, κλειῶν, ἀντίθ. πηγνυσι· Ἀριστλ.Μετ.4,7,15 κ. παθ.

λύεται, ἀντίθ. πηγνυσι· 20) παθ. ἐπὶ πραγμ., ἀποσυνθῆτασι, ἀποσυνθροῦμαι, σαπίζω, κλειῶν· Ἰλ.β.135 δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται. **Λωμάω**-ατος ἰπὸτ' ὁμ. ἔσφ.φρ. ἀντὶ λειώμα βλλ. **Λωονία** (ἡ) νεῶν βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν ἐρεικιοειδῶν. **Λωῶν** ὁμ. ἔσφ. φρ. τοῦ λειῶμα βλλ. **Λωῶσιμ** (τὸ) ὁμ. ἔσφ.φρ. ἀντὶ λειώσιμ βλλ. **λῶ** (ἐκ τοῦ ἄφρ. ἄσυναφ. λῶω) ὄρωρ, λῆς, λῆς, γ' ἐν. λῆθ, λῶμεις, γ' πληθ. λῶντι, ὑποτ. β' ἐν. λῆς, γ' ἐν. λῆθ, β' πληθ. πρόσ. λῆτε, γ' πληθ. λῶντι κ. λειῶντι, εὐκτ. α' ἐν. πρόσ. λέωμι, γ' ἐν. λειοι, λέοι κ. λῶη, γ' πληθ. λείοιεν, ἥ γ' οὐκ. λείοι- ται ἡ λῆοιταν, ἄσφαρ. λῆν, μτχ. λέων, γενικ. λεί- οντος, ὄστ. κλειοντι κ. λῶντι, αἰτ. λείοντα, θηλ. λῶσα (Ἡσ.), μέσ. γ' ἐν. ὑποτ. λῆπται, γ' πληθ. λῶνται, θελκ. ἐπιθυμῶ· Ἐπιχ.1708 ἄγ. ἄσφατ. Ἀριστ.Φασ.1162 ἀμεις γε λῶμεις, αἱ τῆς ἀντι τοῦγ- κυκλον λῆ τοῦτ' ἀποδιδάμεν, Θεόκρ.5,21 αἱ κα λῆς ἔφιρον θέμεν, Πλουτ.Λυκ.21 αἱ δὲ λῆς πείρρον λαδὲ, Ἐπιγρ. ἔξέστω κα ἄλλω τῷ λῶντι· ὁμ. σημ. κ. μέσ. λῆπται Ἡσ. ἐβούληται. **λῶθα** (ἡ) ὁμ. ἡ λῶθη, ἡ λῆρα. **λῶδάζω** ἔσφ.φρ. ἀντὶ λῶδωμα βλλ.· Ἰνπ.Ἐπιδ.17. **λῶδαία** (ἡ) Ζαναρ. ἡ νόσος λέπρα. **λῶδαίω** σκώπτω, περιπαίζω, ὄπατῶ τινα· Ὀδ. ψ.15 τίποτε με λῶθεύεις πολυπνεθέα θυμὸν ἔχου- σαν, αὐτ.26. **λῶσθ** (ἡ) κ. μων. ἡ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀτίμωσις, χλαίτη, ὄβρις, προσβολή, κοκοπισίσις· Ἰλ.λ.142 τίστες λῶθην ἰθὴ τιμωρηθῆτε διὰ τὴν προσβο- λήν, ὕβριω, αὐτ.τ.208 ἔπην τισαίμεθα λῶσθν, Ὀδ.Σ.225 σοί κ' αἰσχος λῶθη τε μετ' ἀνθρώ- ποισι πέλοισι, Ἡσιόδ.Θ.165 πατρός με κακὴν τι- σαίμεθα λῶσθν, Σοφ.Αι.181 ἐτίσαστο λῶσαν, αὐτ. Ἀντ.792, Εὐρ. Ἡρ.882 ἴως ἐπὶ λῶσθ, Πλάτ.Μέν.91C λῶθη τε καὶ διασθορά· 2) εἰδ. ἀκρωτηρια- σμός, ἀποκοπή μέλους, εἰδ. μτ. οὐστοίχ. αἰτ.· Ἡρ.3,154 λῶδαται λῶσθν ἀνῆκεστον ὁμ. κτ. πληθ.· Σοφ.Αι.1392 τὸν ἄνδρα λῶδαίς ἐκβαλεῖν ἀναξίως, Πλάτ.Γοργ.473C λῶσας λῶσθηθείς· 3) ἐπὶ προσ., ὁ ἀποτέλωσι αἰσχος, οὐνειδός, ἀτίμωσι· Ἰλ.γ.42 λῶσθν τ' ἔμεναι καὶ ὑπόφθον ἄλλων ἥ ἐπὶ τῶν γραμματικῶν ποιητῶν λῶδαίς· Αντιφρ. Μεγ.ΑΠ.11,322 4) εἶδος λέπρας· Γαλ.14,75' ἥ π. Βυζαντινοῦς ἡ λέπρα, λῶσα· Φιλῆς.54,56' 5) παρὰ, λῶδῶμαι, λῶθεῶμαι, πρόβλ. labes (κηλίς, αἰσχός). Ἐκ ριζ. λῶδ-. (Κατὰ τινος λῶθη ἀντὶ βλῶθη, ἐκ τοῦ βλάπτω, ὡς κώπη ἐκ τοῦ καρπίο.) **λῶθηεις**-εντος-εσσα-εν μτγ. βλαθερός, ὕβρι- στικός· Απολλ.Ρ.3,801,Τρυφιδ.δ.261 ἴχνα λῶθηέντα. **λῶθηται**-ατος ἰπὸτ' μτγ. κ. μων. οὐνειδός, βλάβη, ἀτίμια· Ἐπιφάν.1,550C τοῖς ἀσχεσι καὶ λῶθῆ- μασι, Μετοχ.Ἰ.228 τὰ τῶν ἄλλων λῶθήματα καὶ τὰς συμφοράς. **λῶθῶνων**-ωνος-ον μτγ. λῶθηεις βλλ.· Νίκ. Ἀλεξ.536 λῶθῆ-νονα κῆρα (δ.ἀνάγν. λῶθῆτορα). **λῶθησις**-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. λῶθη βλ.λ.41· Χρησμ.Σ.β.203,71 καὶ σε λῶθησις μάλλον παρά πᾶντας ἀλέσεις, Πτολ.Τετραβ.15). **λῶθηταιρα** (ἡ) θηλ. τοῦ λῶθητορ βλλ.λ.· Ἐβ.ΑΠ.9,251. **λῶθητηρ**-ηρος (ὁ,ἡ) ὁ ὕβριστής· Ἰλ.β.275 ὄς τὸν λῶθητηρα ἐπεσόδου ἐσχ' ἀγοράων, αὐτ.λ.385 ἥ γεν. ὀλέθριος, καταστροφικός, ἐπὶ τῶν Ἐριώνων· Σοφ.Ἀντ.1074 τούτων σε λῶθητηρές ὑστεροσθθ- ορ, Τιμόθ.Μιλ.Περσ.231 λῶθητηρ αἰδῶν· 2) ἀ- χρεΐσις, ἐλεεινός, οὐτιδανός ἄνθρωπος· Ἰλ.Ο.239 ἔρρατα, λῶθητήρας ἐλεγχέας, Ἀπολλ.Λ.2,372. **λῶθητής** (ὁ) ὁ λῶθητορ βλλ., ὁ ὕβριζων, ἀτιμά- ζων· Ἀριστ.φ.Βάτρ.93 λῶθηται τέχνης. **λῶθητός**-ῆ-ον ὁ ἤμιμασπενός, κεκακομένος, βε- διασμένος· Ἰλ.Ο.531 λῶθητόν ἐθηκε (ἐλῶθησάτο),

Ἡσίοδ.Α.366 λωδητός ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη, Σοφ.Τρ.1069 κεινὸς ὄρων λωδητὸς ἱδὸς, αὐτ.Αἴ.1388: 2) ἐνεργ. ὑβριστικός, ἀνεισιτικός: Σοφ. Φιλ.607 αἰσχρά καὶ λωδητ' ἔπη, αὐτ.Τρ.538 λωδητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρονέας.

λωδητῶρ-ορος [ὁ] μτγν. λωδητῶρ βλ.λ.: Ὀππ. Ἰ.Ἰ.4,684, Παύλ.Σιλ. ἐν Αἴ.6,168 λωδητῶρα κάρπυρ' ὡς θηλ. λωδητῶρα κήρα ἐν Νίκ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.536 ἰδ.ἀνόγη. λωδητῶμοι.

λωδιὰ [ἡ] δημ. ὁ. τ. τοῦ λῶδα βλ.λ.: τοῦ παπᾶ μας τὸ γαδούρι, ἔβγαλε λωδιὰ στὴ μούρη

λωδιᾶζω δημ. πάσχω ἀπὸ λῶδαν, λέπραν, εἶμαι λωδιασμένος.

λωδιάρης [ὁ] δημ., θηλ. -άρα, οὐδ. -άρικο ὁ πάσχων ἐκ λῶδας, λεπρός.

λωδοκομεῖον [τὸ] νεώτ. νοσοκομεῖον διὰ τοὺς ἐκ λῶδης πάσχοντας, λεπροκομεῖον.

λωδός-ῆ-θῆν [ἡ] λεξ. κ. δημ. λωδητός βλ.λ., πεπλασμένη λ. ἐν Μ.570,37: 2) δημ. ἐπὶ καρπῶν, ἐλατομορπικός, κακῆς ποιότητος: χῶρια τὰ καλὰ σῦκα, καὶ χῶρια τὰ λωδᾶ: 3) ὁμ. δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἀριστὸς ὁ μὴ τέλειος, ἀνάτονος, λεπτοφυῆς ἢ καὶ ἀνάπηρος: καὶ τὰ θυὸ του παιδὶ ἐταί εἶναι λωδᾶ: 4) ὁμ. ὁ ἀσήμαντος, ὁ ἀνάξιος, ὁ μὴ τυγχάνων ἐκτιμήσεως: ΜΜ καὶ μετὶ γυναικας καὶ λωδῆς τὰ λόγια μας τὰ χάνουε.

λωδοτροφεῖον [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθαμί-άσμοι, ἰων. λωδοθαμί ἰώδ. ὁ χρ. ἐν Ἰππ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.351 κ. λωδεθμί (λωδῆ), ὄωρ, παρατ. ἐλωδῆθν, π.ἠθ. λωδοθῆσμοι, ἀόρ. ἐλωδοθᾶμην, παθ. ἰων. γ' πῆλθ. πρόσ. ἐνεστ. λωδοθᾶται, παθ. ἀόρ. ἐλωδοθῆην, παθ. παρακ. λελώδημαι, ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, μτ. αἰτ. πρός, ὁμ. προστιθεμένης συστολῆς. αἰτ.: Ἰλ.Ν.623 λωδῆς . . ἦν ἐν λωδοθᾶσθε ἰδύρις . . μὲ τῆν ὀπιῶν μὲ ὑβρίζετε! || σπαν. μτ. ὁστ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.1408 ἰν' ἰδῶσιν αὐτῶν, οἷς ἐλωδοθᾶ', οἱ ξῆναι! || κ. ἀπολ. ἐνεργ. ὑβριστικῶς: Ἰλ.Α.232 ὕστατα λωδοθᾶσαι, αὐτ.Β.242: || ἀπμάζω: Εὐρ. Ὀρ.929 ἀνδρῶν ἐνδιῶσαι λωδοθᾶται: 2) εἶδ. καταστρέφω, ἀκρωτηριάζω, διασφειρώ: Σοφ. Αντ.54 ἀρτῶναισι λωδοῦνται βιον βθέτι ἀτμον πέραις εἰς τῆν ζῶην του διὰ τῆς ἀγχόνῃς, Πλάτ.Πρωτ.318D λωδοῦνται τοὺς νέους: || κ. μτ. συστολῆς. αἰτ.: Ἡρ.3,154 ἐωυτὸν λωδοῦνται λῶδην ἀνήκεστον: || ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐργασίας ὀπὲρ τὸ δέον βαρεῖαι: Ἀριστλ. Πολιτ.1258b,37 τὰ σώματα λωδοῦνται: || δημ. λαυροαγωγῶ: Πολυβ.4,54,2 τὴν πόλιν ἐμπρήσαντες καὶ κατασκάφαντες καὶ λωδοθᾶμενοι: || ἐνεργ. λωδοῦ μ. ἐν ΨΦωκίωλ.38 κ. σὺνθ. π. Πολυβ.15,33,9 καταλώδησαν πάντας αὐτούς: ὁ παρακ. εἶναι ἐν χρ. ὡς παθ. λελωδημένης [ἡκρωτηριασμένης]: Ἡρ.3,155 ἀνδρα δοκιμώτατον λελωδημένον, Πλάτ.Γοργ.511Α λελωδημένω διὰ τὴν μίσησιν τοῦ δεσποῦτου, αὐτ.Πολ.611C: || εἶδ. ἐπὶ πρόσ., πάσχω λῶδην βλ.λ.4, εἶμαι λεπρός: Μανν.Π.ῶσ. Ἀν.1,28.

λωδοθαμί-άσμοι, ἰων. λωδοθαμί ἰώδ. ὁ χρ. ἐν Ἰππ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.351 κ. λωδεθμί (λωδῆ), ὄωρ, παρατ. ἐλωδῆθν, π.ἠθ. λωδοθῆσμοι, ἀόρ. ἐλωδοθᾶμην, παθ. ἰων. γ' πῆλθ. πρόσ. ἐνεστ. λωδοθᾶται, παθ. ἀόρ. ἐλωδοθῆην, παθ. παρακ. λελώδημαι, ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, μτ. αἰτ. πρός, ὁμ. προστιθεμένης συστολῆς. αἰτ.: Ἰλ.Ν.623 λωδῆς . . ἦν ἐν λωδοθᾶσθε ἰδύρις . . μὲ τῆν ὀπιῶν μὲ ὑβρίζετε! || σπαν. μτ. ὁστ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.1408 ἰν' ἰδῶσιν αὐτῶν, οἷς ἐλωδοθᾶ', οἱ ξῆναι! || κ. ἀπολ. ἐνεργ. ὑβριστικῶς: Ἰλ.Α.232 ὕστατα λωδοθᾶσαι, αὐτ.Β.242: || ἀπμάζω: Εὐρ. Ὀρ.929 ἀνδρῶν ἐνδιῶσαι λωδοθᾶται: 2) εἶδ. καταστρέφω, ἀκρωτηριάζω, διασφειρώ: Σοφ. Αντ.54 ἀρτῶναισι λωδοῦνται βιον βθέτι ἀτμον πέραις εἰς τῆν ζῶην του διὰ τῆς ἀγχόνῃς, Πλάτ.Πρωτ.318D λωδοῦνται τοὺς νέους: || κ. μτ. συστολῆς. αἰτ.: Ἡρ.3,154 ἐωυτὸν λωδοῦνται λῶδην ἀνήκεστον: || ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐργασίας ὀπὲρ τὸ δέον βαρεῖαι: Ἀριστλ. Πολιτ.1258b,37 τὰ σώματα λωδοῦνται: || δημ. λαυροαγωγῶ: Πολυβ.4,54,2 τὴν πόλιν ἐμπρήσαντες καὶ κατασκάφαντες καὶ λωδοθᾶμενοι: || ἐνεργ. λωδοῦ μ. ἐν ΨΦωκίωλ.38 κ. σὺνθ. π. Πολυβ.15,33,9 καταλώδησαν πάντας αὐτούς: ὁ παρακ. εἶναι ἐν χρ. ὡς παθ. λελωδημένης [ἡκρωτηριασμένης]: Ἡρ.3,155 ἀνδρα δοκιμώτατον λελωδημένον, Πλάτ.Γοργ.511Α λελωδημένω διὰ τὴν μίσησιν τοῦ δεσποῦτου, αὐτ.Πολ.611C: || εἶδ. ἐπὶ πρόσ., πάσχω λῶδην βλ.λ.4, εἶμαι λεπρός: Μανν.Π.ῶσ. Ἀν.1,28.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθαμί-άσμοι, ἰων. λωδοθαμί ἰώδ. ὁ χρ. ἐν Ἰππ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.351 κ. λωδεθμί (λωδῆ), ὄωρ, παρατ. ἐλωδῆθν, π.ἠθ. λωδοθῆσμοι, ἀόρ. ἐλωδοθᾶμην, παθ. ἰων. γ' πῆλθ. πρόσ. ἐνεστ. λωδοθᾶται, παθ. ἀόρ. ἐλωδοθῆην, παθ. παρακ. λελώδημαι, ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, μτ. αἰτ. πρός, ὁμ. προστιθεμένης συστολῆς. αἰτ.: Ἰλ.Ν.623 λωδῆς . . ἦν ἐν λωδοθᾶσθε ἰδύρις . . μὲ τῆν ὀπιῶν μὲ ὑβρίζετε! || σπαν. μτ. ὁστ. Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.1408 ἰν' ἰδῶσιν αὐτῶν, οἷς ἐλωδοθᾶ', οἱ ξῆναι! || κ. ἀπολ. ἐνεργ. ὑβριστικῶς: Ἰλ.Α.232 ὕστατα λωδοθᾶσαι, αὐτ.Β.242: || ἀπμάζω: Εὐρ. Ὀρ.929 ἀνδρῶν ἐνδιῶσαι λωδοθᾶται: 2) εἶδ. καταστρέφω, ἀκρωτηριάζω, διασφειρώ: Σοφ. Αντ.54 ἀρτῶναισι λωδοῦνται βιον βθέτι ἀτμον πέραις εἰς τῆν ζῶην του διὰ τῆς ἀγχόνῃς, Πλάτ.Πρωτ.318D λωδοῦνται τοὺς νέους: || κ. μτ. συστολῆς. αἰτ.: Ἡρ.3,154 ἐωυτὸν λωδοῦνται λῶδην ἀνήκεστον: || ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐργασίας ὀπὲρ τὸ δέον βαρεῖαι: Ἀριστλ. Πολιτ.1258b,37 τὰ σώματα λωδοῦνται: || δημ. λαυροαγωγῶ: Πολυβ.4,54,2 τὴν πόλιν ἐμπρήσαντες καὶ κατασκάφαντες καὶ λωδοθᾶμενοι: || ἐνεργ. λωδοῦ μ. ἐν ΨΦωκίωλ.38 κ. σὺνθ. π. Πολυβ.15,33,9 καταλώδησαν πάντας αὐτούς: ὁ παρακ. εἶναι ἐν χρ. ὡς παθ. λελωδημένης [ἡκρωτηριασμένης]: Ἡρ.3,155 ἀνδρα δοκιμώτατον λελωδημένον, Πλάτ.Γοργ.511Α λελωδημένω διὰ τὴν μίσησιν τοῦ δεσποῦτου, αὐτ.Πολ.611C: || εἶδ. ἐπὶ πρόσ., πάσχω λῶδην βλ.λ.4, εἶμαι λεπρός: Μανν.Π.ῶσ. Ἀν.1,28.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδοθᾶται [τὸ] νεώτ. τὸ ἱδρυμα ἢ ὁ τόπος ἐνθα οἱ λωδοὶ τρέφονται, λεπροκομεῖον.

λωδιᾶ-τικός [ἡ] μτγν. κ. πάπ. κλινωσκέπασμα, κουδέρα: Περίολ. Ἐρ.Θα.24.

λώεσσα Ἡσ. ἐτὴν ὄμασσα [κ. λώεσσα],

λώθηρα [ἡ] νεώτ. τὸ ἀποκοπτόμενον οὐδὲ μέρος τῶν ἡλων, δι' ὧν προσληφονται τὰ πέγαλα εἰς τὴν ὀπλιν τῶν Ἰππων, ὄνων κ. ἡμιόνων: 2) μτφ. ἐλάχιστον, μικρὸν τὴ μέρος, ἀνάγειν προσσχῆς, εὐκαταφρόνητον: 3) φρ. δὲν ἐμνεῖαι λώθηρα συεταλέσθη πλήρης καταστροφή: Βαλαμ. Ἀθ.Διάκ.1,59 μωγγρίζουν, φοβερίζουνε πῶς δὲ θά μεῖνι λώθηρα: κ. κατάρα: νά μὴ μεῖνι λώθηρα: 4) περιπαισμός, βάσανα: ἔχει πολλές λώθηρες.

λωθροκομεῖον νεώτ. ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων, ὅταν ὁ ἦλος δὲν ἀποκοπῆ καλῶς καὶ τοῦτου ἔνεκα τραυματίζη κατά τὴν βᾶσιν τὸν ἐναντι πόδα.

λωτῆμόν Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

λωτῆρος Ἡσ. «ῥάμα ἢ κλωσμένον».

28,29|33| και ποιήσεις ὑπὸ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κάτωθεν, ὡσεὶ ἐξανούσης ῥάας ῥόσκους ἐξ ὑακίνθου καθ' Ἦσ. «λῶμα» ραφή. κλωσμός ἢ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου. .: κτ. τὸ ΜΕ 570, 53 «λῶμα τὸ γυναικίον δ' ὑπὸ τῶν ἀτικῶν ὄρθο-βος ἢ ὄρθοβος» λέγεται καὶ τὸ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου ἐπίβλημα ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας·

2) νεῦτ. ναυτ. ἀγώνιον ραπτόμενον περὶ τὸ ἱστίον πρὸς ἐνδυνάμωσιν καὶ προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου διαρρήξεως, γραντί.

λωματία (ἡ) νεῦτ. γένος τῶν πρωτοειδῶν φυτῶν.

λωματιζῶ νεῦτ. μτθ. ἐπὶ ἱστίου, ἐφοδιάζω τοῦ-τὸ διὰ λώματος βλ.λ.2), γραντιολογῶ ἀντίθ. ἐκλωματιζῶ τὸ ἱστίον, ἀφαιρῶ τὸ φθαρὲν λῶμα.

λωμάτιον (τὸ) μτγ. ὑποκορ. τοῦ λῶμα βλ.λ.1), λεπτόν σειρήτι, λεπτὰ κρόσσια, λεπτὰ γραντιοῦρα τῶν ἄκρων τῆς ἐσθίας: Λουκ.11,210.

λωμάτισις-εως (ἡ) νεῦτ. ἐργασία ἐπιρροφῆς λώματος βλ.λ.2), περὶ τὸ ἱστίον, γραντιόληγμα.

λωμέχουσα (ἡ) νεῦτ. ζωολ. γένος σταφυλινιδῶν ἐντόμων κολεοπτέρων.

λῶν-τένις (τὸ, ἄκλιτ.) [ἀγγλ.] νεῦτ. εἶδος ἀγωνιστικῆς παιδῆς, ἀντισφαίρισις βλ.λ.

λῶντι βλ. λῶ.

λῶος (ὁ) [πρβλ. Ἡρωδιαν.1,112, Θεόγνωστ.Καν.52] ὀνομασία μνηδὸς π. Μακεδῶνα ἀντισταχίοντος πρὸς τὸν π. Ἀττ. βοηδρομιῶνα βλ.λ.: Ἐπιστ.Φιλίππ.π.Δημ.280 ἔχοντες ἐπισταχίον ἡμερῶν τετραράκοντα τοῦ ἐνεστώτος μνηδὸς λῶου ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, ὡς δ' Ἀθηναῖοι βοηδρομιῶνος, Καλλ. Ἐπιγρ.46, Πάν., κ. πρὸς τὸν π. Ἀττ. ἑκατομβαιῶνα βλ.λ.: Πλούτ. Ἀλέξ.3 ἐγεννήθη δ' οὖν Ἀλέξανδρος Ἰσταμῆνος μνηδὸς Ἐκατομβαιῶνος, ὃν Μακεδόνες λῶον καλοῦσιν, Ἰώσ.Α1 4,47, Γαλλ.17|1|,2), Ἐπιγρ., Ἰούλ.Μισ.36|D.

λωπαδούτης (ὁ) μον. λωποδύτης βλ.λ.: Τζέτζ. Ἰαμβ.150.

λωπαῖα (ἡ) Ἦσ. «φεύδεται».

λώπη (ἡ) (λέω) ποί. ἱματίον, περιβόλαιον, γούνα, σάλι, μποξὰς: Ὁδ.Ν 224 δῖπυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσι ἑυεργεία λώπη, πρβλ. Θεοκρ.25,254 ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμα χεῖρι προσεχέδωμ καὶ ἀπ' ὤμων δῖπλακα λώπη, Ἀπολλ.Ρ 2,32: ἄ. λῶπος βλ.λ.: ἢ Εὐστ. Ὁδ.Ν 224 «λώπη κυρίως λεπτόν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομμύου λοπὸν (Ὁδ.1 233), ἀλλ' ἐκείνο μὲν διὰ τοῦ ο γράφεται, ὡς γεγονὸς ἐκ τοῦ λέπω (λεπίζω), τοῦτο δὲ μεγεθύνεται κατ' ἔκτασιν».

λωπία (ἡ) (λώωσι) δέρμα, δορὰ ζώου: EM 571,1 «λῶπος τὸ ἱμάτιον ἀναλογίᾳ γὰρ τῆ λῶπια τῆ δέρματι».

λωπιζῶ (ἡ) (λώωσι) ἐκδύω, γυμνῶνω, δηλῶν ἢ ἱματίον, λωποδύτῳ βλ.λ.: Ἦσ. Ζουίδ. νῦν μόνον ἐν συνθέτοις εὐρισκόμενον ἀπολωπιζῶ, περιλωπιζῶ βλ.λ., ἐκλωπιζῶ: Σοφ.Ἰρ.925 ἐκ δ' ἐλῶπισεν πλεῖρον ἄσσαν ὠλένην τ' εὐδύνημον πρβλ. λοιπῶν.

λώπιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λῶπη βλ.λ.: Ζουίδ. «εὐτέλες ἱμάτιον»: Ἀριστλ.Μεταφ.1006b,26, αὐτ.Τοπ. 103a,10, Διοδ.Ταρ.ΑΠ 6,245 χεῖμερλις ἀνθεμα ναυτιλίας ἀρτήσιεν ἀγίοσι τὸδε λῶπιον ἐν προσηλαίσι Διογενῆς ἢ ἐς τὰ λῶπια Ἦσ. «ἢ τῶν ἱματίων ἀγοράς».

λωπιστός-όν ὁ ἐνδεδυμένος ἐμβλωμένω ἱμάτι-α, ὁ φορῶν μαλωμάτῳ ρούχα: Κωμ. Ἀδελφ.78 ἢ Ἦσ. «λωπιστός ὁ Παλαμῆδης ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρροφῆς».

λωποδυσία (ἡ) (λώωσι, δῦω) μτγ. γυμνωσις ἐξ ἐνδυνάμωσιν, ξεγύμνωμα, ἢ πράξις τοῦ λωποδουτεῖν βλ.λ., κλοπὴ ἐνδυνάμωσιν, λήστευσις: Ἰώσ.Π1 4,34, Γλωσσ.: ἢ λωποδυσίου δικη καταγγελία, μή-νυσις ἐπὶ κλοπῇ, ἐπὶ ληστείᾳ: Ἐρμῶν.Ἰδ.2,6.

λωποδύτης (ὁ) κ. νεῦτ. κ. δημ., θηλ. νεῦτ. κ. δημ. λωποδύτρια, δημ. κ. λωποδύτρα κ. λωποδύτῆσσα, ὁ εἰσερχόμενος εἰς ξένα ἐνδύματα, ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, ὁ ἐνδεδυμένον ἀποδύων, κυρ. ὁ κλέπτης τὰ ἱμάτια τῶν ἐν βαλανεῖοις λουόμε-νων ἢ ὁ βίαιως ἀφαίρων τοὺς ἐπενδύτας (λόπας) τῶν διαβατῶν: Σοφ.Ἐπιγρ.4 ἢ καθόλου κλέπτης, ληστής: Ἀντιφ.5,9 περὶ γὰρ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδύτων ὁ νόμος κείται, Κρατίν.206, Ἀριστφ. Ὀρν.497, αὐτ.Βάτρ.772 ἐπεδεικνύον τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιοῖσι καὶ τοῖσι πατραλοῖσι καὶ τοιχωρῆσι, Λυσ.10,10 εἴ τίς ἀπάγοι τινὰ φάσκων θοιμάτιον ἀποδεῦσθαι ἢ τὸν χιτωνίσκον ἐκδεῦσθαι, ἀλλ' ἀφίης ἀν. . ., ὅτι οὐ λωποδύτης ὀνομάζεται, Φιλῶδ.Ρητ.2,1445, Δημ.116, ΑΠ11,130 λωποδύτης ἀλλοτριῶν ἐπέων (ὁ κλέπτης, ὁ ἰδιοποιούμενος ξένους ἐμφράσεις καὶ ἰδέας), πρβλ. Ἀρρ.Ἐπικτ.2,19,28 ἢ νεῦτ. κ. δημ. κλέπτης ἐνεργῶν κρούφα, διὰ πανουργίας, οὐχὶ διὰ τῆς βίας, ὁ ἐπιτήδειος κλέπτης καὶ δὴ ἀντικείμενον μικρὰς ἀξίας: μῆκαν στὸ σπῆτι λωποδύτης καὶ πῆραν δλα τὰ ἀσπρῶκα, ση-σημασμένος λωποδύτης, -σάλληψις μικρὰς, λωποδύτριας.

λωποδυτικός-ή-ό(ν) νεῦτ. κ. δημ. ὁ τοῦ λωποδύτου, ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιῶταις εἰς λωποδύτην βλ.λ.: λωποδυτικὸς τρόπος, -λωποδυτικὸ κόλπο.

λωποδυτικός νεῦτ., δημ. -ά κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λωποδύτου βλ.λ., ὅπως ὁ λωποδύτης.

λωποδύτῳ-ῶ κ. νεῦτ. διαπραττῶ λωποδυσίαν βλ.λ., εἶμαι λωποδύτης, κυρ. κλέπτω τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων ἐν τῷ λουτρῷ ἢ ἀφαιρῶ καθ' ὅδον τοὺς ἐπενδύτας (λόπας) τῶν διαβατῶν: Ξεν.Ἀπ.1,2,62 κατὰ γὰρ τοὺς νόμους ἐάν τις φανερός γένηται κλέπτης ἢ λωποδύτης ἢ βαλλαντιοτόμων . . . τοῦτοισι θάνατός ἐστιν ἢ ζῆμια, Πλάτ.Πολ.575B, Ἀριστλ.Πολιτ.1267a,4, Λουκ.Δις Κατ.34 ἡδίκων γὰρ ἀν τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδύτων, Φιλῶστ.Ἀπολλ.8,7. ἢ καθόλου κλέπτω, ληστεύω, διαρπαζῶ: Ἀριστφ.Ἐκκλ.565, αὐτ.Πλ.165 ὁ δὲ λωποδύτῃ γε νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρῆγε, Ἰδφ.32,14, ΠΔ Ἐσδρ.1,4,24 καὶ ὅταν κλέψῃ καὶ ἀρπάσῃ καὶ λωποδύτῃ τῆ ἐρωμένη ἀποφῆραι μτ. στ. πρσ.: Ἀριστφ.Βάτρ.1075 καὶ μινθῶσι τὸν εὐψίστου, κἀκάδς τινὰ λωποδύτησιν, Δημ.116 ἢ μτφ. ἐπὶ τῶν ἐπιδιδομένων εἰς τὴν λογοκλοπίαν, ἐπὶ τῶν λογοκλόπων: ΑΠ11,130 τὸν Ὀμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῖσιν ἢ νεῦτ. κλέπτω κρυφίως καὶ ἐπιτηδεῖας ἀντικείμενον ὄχι μεγάλης ἀξίας· 2) ρηματ. π. λωποδυσία.

λωπος-ους (τὸ) μικρὰ χλαῖνη, ἱμάτιον, περιβόλαιον, βλ. λῶπις: Ἀτλ.Συμμηλ.18,2 [ἀμφ.], Ἰππῶς.3, Ἄνακρ. 80, Θεοκρ.14,66 ὡστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρτέκει λῶπος ἄκρον περονάσθαι, Λουκ.Φιλόπ.22.

λῶπις μον. ἄλλομαι, πηδῶ: Κύριλλ., Ζωναρ.1326.

λῶρανθος (ὁ) νεῦτ. βοταν. γένος λῶρανθοειδῶν φυτῶν.

λωρίξω μον. δέρω διὰ λωρίων, μασιγῶν: Βί.Χειρογρ.Συμεῶν τοῦ Σαλοῦ ἐξάσασεν αὐτὸν μία προσταμένη καὶ ἄλλη ἐλωρίξεν αὐτόν, Λεόντ.Νεάν.125B.

λωρικτικός (ὁ) μον. κ. λουρ- ὁ φέρων λωρίκιον βλ.λ., ὁ ἐνδεδυμένος θώρακα, θωρακίτης.

λωρίκιον (τὸ) μτγ. κ. μων., ὑποκορ. τοῦ λστ. Ιο-τίει, ἐν χρ. δὲ ἄνευ τῆς ὑποκορ. σμ., θώραξ: Πάν., Ἰουστιν.Νεαρ.85,4, Διγεν.Ἀκρ.3544 ἐφόρει καὶ λωρίκιον μετὰ χρυσαῶν γαστρίων.

λωρίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λῶρος βλ.λ. ἐν χρ. ἄνευ ὑποκορ. σμ., ἱμάς, λουρί: Μαλάκ.1,89,7, Μαυρίκ. 1,2, Λέων Σοφ.5,4, Διγεν.Ἀκρ.3739 λωρίον θαυμαστότατον καὶ κατωχυρωμένον.

λωρίς-ιδος (ή) νεώτ., δημ. λουρίδα ταινία στενή ή δέρματος, ιμάς, λουρί, είτα ταινία στενή εξ ύφασματος, χάρτου και στενών και μακρών τμημάτων επιφανείας πινός· λωρίς γής, -λωρίς εκόλουφου· || νεώτ. στρατ. έδοσφική έκτασις, ην καταλαμβάνει και καλύτερη δύναμις τάγματος πεζικού εν ταίς προφυλακαίς βλ.βλ.

λωροκάπστρον (τό) σγόλ. δερματίνη ήνια, καλύτερη εκ δέρματος· Σγόλ.Σοφ.ΑΓ.235.

λωρόν (τό) μαν. λώρος βλ.βλ., πληθ. τά λώρα τά ήνια· Ψελλ.Στιχ.362.

λωρόν 'Ησ. επικρόν.

λωροπαδών-έω μαν. λώρον δια λωρίων· Νικ. Χων.163B τούς πόδας λωροπαδόμενος.

λωροπέταλον (τό) νεώτ. βοταν. γένος αμαμψιλοειδών φυτών.

λωρός (ή) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. τό λατ. Iorium, ιμάς, ταινία, λωρίον, λουρίδα· Μοίρ.195B, Πισλλ.δ. Ιατρ. 'Ιπν.12,278C Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Αγ.724, Στέφ. 'Αθ. 'Ιπν.1,211D 2) νεώτ. λουρατών, λουριδωτών ένδυμα, επενδύτης τών υπάτων και αυτοκροτωρών· 3) χρυσήλατος έπιωμας· 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.2:4) μαν. είδος άφίδου· Προκ.Κτισμ.1,1 τών άφίδων, ώνπερ έμνήσθην άρτίως λώρους δε αύτάς οι μηχανοποιοί έπικαλοῦσι· 5) νεώτ. Ιατρ. κ. δημ. λώρος όμφάλιος μακρόν και λεπτόν στέλεχος άπαλόν και εύκαπτον συνδέον τό έμβρυον πρós τών πλακοῦντα βλ.βλ.

λωροτόμος-ον μτγν. κ. μαν. ό τέμνων, ό χωρίζων, ό κόπων λωρία· 'Ησ. έν λ. σκυτοτόμος, Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.517E,Ρηγοτόρ.έν Κατ. 'Αστρλ.Κ 814,216.

λωροτομή-έω μτγν. μ. μαν. κόπω λωρία, χωρίζω εις μέρη, εις τεμάχια, κομματιάζω, βιάζω λουριδες, παθ.· Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ιπν.764, Μηναι. 3,22 Συνεξ. λωροτομήθαι διδοται.

λωροῦν 'Ησ. φραβήθαι, κατώτατα.

λωρατός-ή-όν μαν. ό έχων λωρούς βλ.βλ., ό με-τά λωράν, ό λωριδωτός, ό λουριδωτός· Κ Πορφ. 'Εκθ.469,9.

λωτός βλ. λωίαν.

λωτός-υός (ή) άμφ. σημ. έν 'Αρχ. 'Επ.1923,39.

λωταξ-ακος (ό) ζώον. ά κ λητής ή ό πόρνος, ή ό μύρα άδειφόμενος, ή ό καταδραπανών έν τοίς άιόχορυσί τών βίον αύτούς ή ό πόρνος και ό άνδρογόνος ή ό αλήτης, αλήτης· Ευστ.344,37.

λωτάριον (τό) μτγν. τό άνθος του λωτού βλ.βλ.· Στέφ. 'Αθ.Γαλ.1,335D,Παῦλ.Αγ.3,59,αύτ.7,12.

λωτήριον βλ. λουτ.

λωτίζωμα ώς τό καρπίζωμαι βλ.βλ., κόπω λω-τούς βλ.βλ., άνθη λωτών, έν γέν. έκλεγω δέ έμου-τόν, αποδέρνω τό άριστον· Αισχ. 'Ικ.963 τά θυμη-δέστατα πάρεστι, λωτίσασθε, Σοφ.άπ.724 'Αρης γάρ ουδέ τών μακρών λωρίζεται || κ. ενεργ.· || 'Ησ. κωτίζειν' άναθίζεσθαι, άπολύειν' πρβλ. άπολωρίζω.

λωτίων (τό) πάπ. λωδίον ύποκορ. του λωδίζ. **λωτίωνος**-η-ον (λωτικός) μτγν. ό εκ του δένδρου λωτού βλ.βλ.· Θεόφρ.ΦΙ 4,29,αύτ.5,6 λωτίωνον εύλον, Πάπ. λωτίωνος χόρτος, Διοσκ.2,76 καρπός λωτίωνος· 2) πεποιημένος, κατασκευασμένος εκ λωτού· 'Ανακρ.39 λωτίνα ύποθυμιδα, Θεόκρ. 24,45 κωπιφών έτερα καλόν μενος, λωτίωνον έργον, 'Αθην.4,182D ό δέ καλούμενοι λωτίνοι αύλοι αύτοι είσι οι υπό 'Αλεξανδρέων καλούμε-νοι φώτιγγες· έξ ου λωτίνα άποδύσας οι αύλοι· Εύρ.άπ.923, 'Ησ. εάηδονα· γλωσσίδα μεταφορικώς Εύριπίδης Οιδίποδ' και του αύλούς δε κλω-τίνας εάηδονα· που έφη· || ό κεκαλυμμένος υπό λωτού· Σαφ.44 λωτίνοι οχθοι 'Αχέρωντος· 4) πεποιημένος, ό κατασκευασμένος εκ άνθων της νυμφιας λωτού βλ.βλ.· 'Αθην.15,677D εκ τουούτου δε ό πλεκόμενος στέφανος· 'Αντινόσιος καλε-

ται· ό δ' έτερος λωτίωνος· κυανέαν έχων την χροίαν.

λωτίς-εως (ή) άμφ. σημ. πιθ. λωύσις· 'Επιγρ.

λωτίσμα-ατος (τό) άνθος, μτφ. ώς τό άνθος και άωτος, τό άπάνθημα, τό ώραιότατον, τό εκλεκτό-τατον, τό έξοχώτατον, τό άριστον του είδους του· 'Ησ. κοί πρώτοι, και έπιλεκτοι· Εύρ. 'Ελ.1593 τί μέλλετ', ώ γής 'Ελλάδος λωτίσματα, σφάζειν· βραβάρων νεώς τ' άπο βίπτειν εκ οίδα· πρβλ. Αισχ.άπ.99,17α.

λωτοβοσκός-όν κ. λωτοβοσκος-ον ό τρεφόμε-νος δια λωτών βλ.βλ.· Τραγ. 'Αδείπ.236.

λωτοδέντρον (τό) δημ. τό φυτόν κελτίς ή τουρ-νεφόριτος βλ.βλ.

λωτοειδής-οῦς-ές μτγν. ό όμοιος πρós λωτόν, ό όμοιάσις με λωτόν· Θεόφρ.ΦΙ 4,2,12.

λωτοεις-εντος-εσσα-εν ό εύφορος εις λωτούς, ό κατάφυτος από λωτούς· 'Ιλ.Μ 283 και πεδία λωτούντα και άνδρών πλώνα έργα (πεδιάδες κα-τάφυτοι, πλήρεις λωτών· έτεροι έρμηνεύουσι δια τόυ θολερός, εύανθή· (πρβλ. λωτά).

λωτόμηλα (τά) νεώτ., δημ. λωτός όνομασία τών καρπών λωτού του έδαφιμου κ. της κελτίδος.

λωτομήτρα (ή) μτγν. ή σάρες, ή φίλα του καρ-πού του λωτού βλ.βλ.· Πλίν.ΦΙ 22,56, Πάπ.

λωτός (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. γένος φυτών της οικογ. τών έλλοβοκάρπων περιλαμβάνον θά-μνους κ. πώας έντασις ή πολυετής· π. άρχ. έν. διαφέρων είδών φυτών κ. δένδρων έσφαλισμένως πολλακίς συγχεομένως, άτινα διέφρονον και φύλ-λοις και καυλοίς και άνθεσι και καρποίς (Θεόφρ. ΦΙ 7,153·) διακρινόμενι πέντε κυρίως είδη, έξ ών τό α' περιέχει φυτά νομής, νομηπικόν φυτά, άτινα είναι τριφυλλιον βλ.βλ. ό χαμαικέρασος· 'Οδ.Δ 603 σύ γάρ πεδίοιο άντάσεις εύρέας, ώ ένι μεν λωτός πολύς, Θεόφρ.ΦΙ 7,8,3, Διοσκ.4,11' || λω-τός ό κερατοφόρος δημ. άγριοτριφυλίαι· 'Ιλ.Σ 348 λωτόν θ' έρσπηντα ιδε κρόκον ήδ' ύάκιν-θον πυκνόν και μαλακόν, Πλίν.ΦΙ 22,55' || τρι-γωνικός βλ.βλ., δημ. μοσχοσίταρο· Διοσκ.2,02' || λωτός άγριος έτερον είδος τριγωνίσκου· αυτ. 4,11, Γαλ.12,65' || τριγωνικός ό ελληνικός ό μελιλωτος βλ.βλ.· Θεόφρ.ΦΙ 9,7,3' || μελιλω-τος βλ.βλ. ό μεσσηνιακός· Διοσκ.4,110, Γαλ.12,65' || υπηδική βλ.βλ. ή δενδροδής κτίσασος ή κτίσας βλ.βλ.· ΨΔιοσκ.4,112' 2) νυμφαία βλ.βλ. ό λω-τός· 'Ηρ.2,92 επέναν πλήρης γένηται ό ποταμός και τά πεδία πελαγισθ, φέυται έν τώ ύδατι κρι-νεα πολλά, τά Αίγυπτιοί καλέουσι λωτόν, Θεόφρ.ΦΙ 4,8,9, Πάπ., Διοσκ.4,113, Πλίν.ΦΙ 13,107, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 27,11 κοντά σέ λίμνης σκασιμένες μ' άσπερ νυμφαίς και με λωτούς· || νυμφαία βλ.βλ. ή άστεροειδής· Θεόφρ.ΦΙ 4,8,11' || νυμ-φαία βλ.βλ. ή έρυθρά· 'Αθην.3,73Α γίνεται δε άν-τω εκ τών κιδωρίων και άνθος στεφανωτικόν. καλοῦσι δ' Αίγυπτιοί μεν αύτό λωτόν, Ναυκρα-τίται δε· μελιλωτόν· 3) επί δένδρων κ. θά-μνων φωσιμένων έν λιθώ ολον ό θύμον κελτίς βλ.βλ. ή νότιος· Θεόφρ.ΦΙ 1,53, αυτ.4,31, Διοσκ. 1,117' || εκ του σκληρού μέλανος εύλου του θύμου τούτου κατασκευάζοντο άνδριανίτες και ούλοι· Θεόφρ.ΖΙ 4,3,4' δδ. π. Εύρ. κ. μτγν. ποιηταίς με-ταπίπτε εις την σημ. αύλής· Εύρ. 'Ηλ.716 λωτός δε φθόγγον κελάσθε κελίστιον, Μουσαῖν θερά-πων, πρβλ. Παϊν Δελφ.12,ΑΓ 17,182, Εύρ.Τρω.544 Λίβυς τε λωτός εκτύπει Φορύγι τε μέλας, αυτ. 'Ελ.170, αυτ.1Α 1036' πιθ. έν Αιμενιζ' || σωλη-νοειδές όργανον, αύλός αποτελόν μέρος του άσιατικου μουσικου όργανου νάβλας βλ.βλ.· Σώπ. 10' 4) τό βαρυδωδέ δένδρον ζίζυφος βλ.βλ. λω-τός· 'Οδ.1,94 τών δ' ός τις λωτού φάγει μελι-δέα καρπών ουκέτ' άπαγγεῖλαι· πάλιν ήθελε ου-

δὲ νέσθαι, πρβλ. Ἦρ.2,96, αὐτ.4,177, Θεόφρ.Φι 4,3,1-4, Πολύβ.12,2,2 ἐστὶ δὲ τὸ δένδρον ὁ λωτός οὐ μέγα, τραχύ δὲ καὶ ἀκανθῶδες.

Λωτοτρόφος-ον (λωτός) ποι. ὁ τρέφων, ὁ παρὰ γων λωτῶν βλ.λ., ὁ εὐφορος εἰς λωτῶν : Εὐρ. Φοίν.1571 ἦρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλασι τέκνα λωτοτρόφου κατὰ λείμακα λόγχαις κοῖνον ἐνυ-αίον μάτρν.

Λωτοφαγία μγν. τὸ τρώγειν λωτῶν βλ.λ., τὸ τρέφεσθαι ἀπὸ λωτῶν, ἡ χώρα ἣς οἱ κάτοικοι τρέφονται ἀπὸ λωτῶν : Θεόφρ.Φι 4,3,2. || ὄθ. ἐπιθ. θηλ. -ίτις : Στράβ.17,3,17 συνεχῆς δ' ἐστὶν ἡ μικρὰ σύρτις ἣν καὶ Λωτοφαγίτιν σύρτιν λέγουσιν.

Λωτοφάγος-ον (λωτός) ὁ ἐσθίων λωτῶν βλ.λ., ὁ τρέφόμενος ἀπὸ λωτῶν. || ὡς οὐσ. οἱ λωτοφάγοι τὸ πλείστον μυθολογούμενος εἰρηνικός τις καὶ φιλόξενος λαός κατοικῶν ἐν Ἀφρικῇ τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς καὶ ἔχων ὡς κυρίαν τροφήν τοὺς καρπούς τοῦ δένδρου λωτοῦ βλ.λ. : Ὀδ.184 αὐτὰρ δεκάτη ἐπέβημεν γαίης Λωτοφάγων, οἳ ἄνθινον εἶδος ἔδουσι, Ἦρ.4,177 ἀκτὴν δὲ προ-έχουσαν . . νέμονται Λωτοφάγοι, οἳ τὸν καρπὸν μόνον τοῦ λωτοῦ τρώγοντες ζῶουσι, πρβλ. Ξεν. Ἀν.3,2,25, Σκύλ.22, Πολύβ.1,39,2 ἐν αἷς οὐδὲν ἀξιόλογον πράττοντες παρεγίνοντο πρὸς τὴν τῶν Λωτοφάγων νῆσον ἢ καλεῖται . . Μῆνιξ.

Λωτοφάγῳ-ἑω τρώγω, τρέφομαι ἀπὸ καρποῦ τοῦ δένδρου λωτοῦ : Εὐστ.375.

Λωτοφλαθίνη (ἡ) νεστ. χημ. ἐρυθρὰ χρωστικὴ οὐσία προκύπτουσα ἐκ τῆς υδρολύσεως ἐνὸς γλυκοζίτου λωτοῦ βλ.λ. τοῦ ἀραθικοῦ.

Λωτοφόρος-ον ποι. ὁ φέρων, ὁ παράγων λωτῶν βλ.λ. : Φερεκρ.π. Ἀθῆν.15,685B ὑπ' ἀναδενδράδων ἀπαλᾶς ἀπαλάθους πατοῦντες ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ.

Λωτρὸν, λωτροχόος ὄωρ. τ. ἀγί λωτρο-

Λωτῶ-ἑω (λωτός) ἀνθῶ, ἀνθίζω : Ἰλ.Μ.283 καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα ἰδ.ἀνάγν. ἀντὶ λωτοῦνται, πρβλ. λωτόεις. 2) αὐλῶ, παίζω αὐλόν : Ζωναρ. 3) Ἦσ. «λωτεῦσι δέ, πάχνη, ἀνθεὶ ποιοῦσιν αἰσχρότητες».

Λωφάξω μσν. δημ. λουφάξω λωφῶ, συμπύσσομαι, μαζεῖσομαι, ἀποσύρομαι ἀπὸ τῆν μέσσην : Σημεῖον.Προδρ.2,190 ἐν Κορ. Ἀτ.1,258 καὶ φοδηθεὶς ἐλώφαξ μῆπιος μ' ἐκβάλου ἐξω.

Λωφάξαλος Ἦσ. «ἐμνηθῆσας».

Λῶφαρ Ἦσ. «ἐλώφημα».

Λωφῆα Ἰων. ἐπ. μγν. τ. ἀντὶ τοῦ λωφῶ-ἑω βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ.2,648, αὐτ.4,1627, Νέων.Δ.1,172.

Λωφήος-α-ον μγν. ὁ ἀνακουφίζων, ὁ καταπραΰνων : Ἀπολλ.Ρ.2,485 λωφήα ἱερὰ ἰθυσίαι ἰλαστήριοι, καταπραυνίτικαί τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν.

Λωφήμα-ατος(τὸ) ἀνακούφισις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία Ἦσ. ἐν. λ. λῶφαρ, κατ' εἰκασίαν ἐν Σοφ.Τρ.554.

Λωφήσις-εως (ἡ) ἀνάπαυσις, ἀνεσις, παύσις : Θουκ.4,81 ὥστε τοῖς Λακεδαιμονίοις γίνεσθαι ἐμβλαίνετε βουλομένοις . . ἀνταπόδοσιν . . καὶ τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου λώφησιν, Ἀέτ.11,5 λώφησις τῶν ὀδυνῶν.

Λωφῶ-ἑω, μέλλ. -ἦω παύσομαι, λήγω : Ἰλ.Φ.292 ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἰσεαὶ αὐτός, Φιλῶδ.ἐν Ἦρακλ.1251,18 εἰ καταψῆω τρεῖς ὄωτας (ἀμφ.1) || μτ. γενικ. ἴσρβλ. καταλωφῶ ἀναπαύσομαι, ἡσυχάζω ἀπὸ . . : Αἰσχ.Πρ.378, αὐτ.654 ὡς ἂν τὸ Διον ὄμμα λωφήσῃ νόθου, Σοφ.Α1.61 κἀπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου, Πλάτ. Φαιδρ.251C, αὐτ.Πολ.620C μνήμη δὲ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίᾳς λελωφηκυῖαν ζητεῖν περιουσαν χρόνον πολὺν βίον ἀσπιδρὸς ἰδιωτοῦ ἀπράγμονος κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ. ἰσάπο τινοσ(: Θουκ.6,12 καὶ μεμνησθαι χρῆ ἡμᾶς διτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν' || μγν. μτ. μτχ. παύσομαι, πράττων τι, παύω νὰ κάμνω τι : Ἀπολλ.Ρ.4,819 πρβλ. Λεων.π. ΑΠ 5,187. || καταπίπτω, καταπαύομαι, καταπραΰνομαι, ἐπι πόνου, ἐπι ἀλγους : Ἰνπ.Ἐντ.Παθ.49 ἐπὶ ἀσθενείας : Θουκ.2,49 λύξτε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ ἀπασμῶν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρῶν, τοῖς μὲν μετὰ ταῦτα λωφήσαντα, Πλάτ.Νόμ.854C ἐπὶ δυστυχήματος, ἀτυχίας : Θουκ.7,77 αἱ δὲ συμφοραὶ οὐ κατ' ἀξίαν δὴ φοβοῦσιν, τάχα δὲ ἂν καὶ λωφήσασιν ἐπὶ ἀνέμου : Ἀριστλ.Μετ.362a,7 ἐπὶ τῆς θαλάσσης : αὐτ.Πρ.934b,15 κ. ἐπὶ ριπτομένων λῶθων : Ξεν.Ἀν.4,7,6 δταν λωφήσωσιν οἱ ἡθοῖ. 2) μτβ. ἀνακουφίζω, ἀπαλλάττω, ἐλαφρύνω, ἐλευθερώνω : Αἰσχ.Πρ.27 ὁ λωφήτων γάρ οὐ πέφυκε πῶ μτ. γενικ. : Ἐμπ.145,2 οὐποτε δειλῶν ἀχέων λωφήσεται θυμῶν. 3) ρηματ.π. λώφησις, λώφημα, λῶφαρ, λωφήσις πθ. συγγ. τῶ ἰεvis, ἰε-vitas, levare.

Λωφῆ Ἦσ. «ἐλαμύς».

Λῶθων, οὐδ. λῶθων ἀπτ. συνηρ. τ. ἀντὶ λῶτων, λῶτων.

M

M, μ, μύ [Καλλι. π. Ἀθην. 10,453] (τό, ἀλλ.) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ., ἰών. μῶ [Δημόκρ. 19] τὸ δέκατον τρίτον κτ. τάξιν κ. εἶτα τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, προελθὸν ἐκ τοῦ δεκάτου τρίτου γράμματος τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου μὲν σημαίνοντος τὸ ὕδωρ || σύμφωνον ἔνρινον ἢ ὄρθάτ. ἔνρινον χεῖλικόν ἡμίφωνον ἐκφώνουμένον, ὡς τὰ ἐπίσης χεῖλικά η κ. β, διὰ συμψύσεως τῶν ἀκρωτῶν χειλῶν, ἐν ᾧ καταθιβαζόμενον τὸ ὑπερῶνον ἰστίον ἐπιτρέπει νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ ρηκικοῦ κοιλώματος ἢ ἐκ τοῦ λάρυγγος πνοῆς Διον. Ἀλ. Συνθ. 14 «τοῦ μὲν στόματος τοῖς χεῖλεσι πεισθέντος, τοῦ δὲ πνεύματος, διὰ τῶν ῥωθῶν ἀναισθημένου» || ὑπὸ τῶν ἀρχ. γροσματικῶν χαρακτηρίζεται ὡς ἀμετάβολον, διότι ὡς χαρακτηρὸν τῶν ρ. τῆς ἑλλ. γλώσσης. παραμένει ἀμετάβλητον: νέμω - νεμῶ - ἐνεμαί' 2) ἐν τῇ ἰσπετικῇ γλώσσῃ. ἤκει ὡς ἔνρινον ἡμίφωνον κ. δὴ ἐν τέλει λ. διασαῶθῃν εἰς τὸς λατ. λ. septem [ἐπτά], decem [δέκα], εἰς τὰς γεωμ. jeseem, diesem κ. εἰς τὰ π. ἡμῖν ζενικά ὄν. Ἀδάμ, Σῆμ, Χάμ, Ἱερουσαλήμ ὡς ἔνρινον σύμφωνον, εἰς δὲ τὴν Ἑλλην. ἐξελίχθη εἰς ἄηλουον φωνῆεν ἦτοι εἰς -α' 3) ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλην., ἐπειδὴ ἡ σύμφωνος τῶν χειλῶν κτ. τὴν ἐκφάνησιν τοῦ τελικοῦ ἔνρινου μὲν ἐγένετο ἄρκοῦντως, μετέπειθεν εἰς τὸ ὀδοντικόν ν, ἐξ ὅου ἡ ἀντιστοιχία τῶν ἰνδ. κ. λατ. καταλήξουσιν am-um-est πρὸς τὰς ἑλλην. αν-ον-αν: ἰνδ. yugam, λατ. jugum, ἑλλ. ζυγόν [ἀντί ζυγοῦ] ἰνδ. abharam, ἑλλ. ἔφερον' || ὄμ. ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ ν κ. ἐν ὄρχῃ λ.: μιν, ὄρω, νιν - ἑλλ. μή, λατ. ne - ἑλλ. μόν, λατ. nunc' || ὄμ. κ. δημ. ἐν μέσ. λ.: ὑπολήσιον, πολήσι, πολήμι' || ὄμ. εἰς ν μεταβάλλεται κ. ἐν συμφοκῇ πρὸς ἄ. σύμφωνα: στάβμη, δημ. στάφνη - ἀναριθμητος, δημ. ἀριθμητος - ἀτρός, δημ. ἀχνός - λικιζῶ, δημ. λιχιζῶς' 4) τὸ μὲν ἐτραπή εἰς ν κ. πρὸ τῶν συμφ. σ κ. τ κ. τοῦ ἡμίφ. j: θρέμω, βροντή - ἐμ-ς - ἐνς, εἰς - κομ-j-ός, κοινός' 5) ἐν ταῖς διαλεκτοῖς τῆς ἀρχ. ἑλλην. ἰδ. ἐν ὄρχ. λ. ἐναλλάσσεται πρὸς τὰ χεῖλικά π κ. β κ. ἐν τῇ δημ. πρὸς β ἰδ. μτ. τὰ αυ- κ. ευ-: μύρμηξ, θύραξ - μάρναμαι, βάρναμαι - βάρριτος βάρμιτος - ὄμμα, ὄμμα - μετά, ἀολ. πεδῶ - Πεντέλη δημ. Μαντέλη - μέπολα, μοῦσμουλα - ἐπιπῶν, λεβίθα - μύζω, βυαίνω - ματινάδα - πατινάδα - χυαίνος, ἀχαμνός - ἐλασίνα, λάμνω' || ἢ ἐναλλαγῇ αὐτῆ κ. κτ. μετὰπτωσιν: μαλακός, βλαξέ, βληχρός - μεμβράς, βευβράς - βροτός, μωράς' || ὄμ. κτ. μετὰβασιν: μόλυθος ἡ μόλιθος, βόλιμος, λατ. plumbum - δημ. μολύβη ἡ μόλιθ, βόλιμι' 6) ἐξ ἀτελοῦς ἀφομοιώσεως τῶν χειλ. β κ. π πρὸς τὸ ἐπόμουνον ἀπαντᾷ κ. ὑστερογενές μ: ἐρεβ-ος, ἐρεβ-νός, ἐρεμ-ιός - σέβω, σεβ-νός, σεμ-νός' 7) τὸ μ διπλασιάζεται π. ποιητ. χάριν τῆς προσωπίδας μτ. τὰ ἀ-ἐν-, κ-ο- ἐν συνθ.: ἀμμορος - ἔμμηλις, φιλομηλιδής' || ὄμ. κ. μτ. τὴν αἰσχίναν: ἔμμορα' || ὄμ. κ. ἐν ἀiola. κ. π. Ὀμ. κ. ἐπ., τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος ὄμως βραχύνουμένου: ἡμείς, ἄμμες - ὡμείς, ὄμμες - εἰμαι, ἔμμα - εἰμί, ἐμί' 8) ἐν διαλεκτοῖς ἀρχ. συγν. τὸ μ προστίθεται ἢ ἀποσιωπᾶται ἐν ἀρχῇ λ.: μία, ἱα - μῶσχος, δσχος - μονθυλεύω, ὄνθυλεύω - μοχλεύς, ὄχλεύς' || ὄμ. προστίθεται ἐν μέσφ λ. κ.

πρὸ τῶν χειλῶν η κ. β χάριν εὐφωνίας: δδριμος, δδριμος - λαθεῖν, λαμβάνω - κύθη, κύθη - ἀρύβας, ἀρύβας - τύπανον, τύπανον - [ρίφα] ῥίμφα δημ. ἀμφοδέω - ὄμλη' || μτν. κ. πρὸ τοῦ φ: Πάπ. λήμφις - λήμφεται' || ἰδ. μτ. ἀναδιπλασιασμένον: πύμλημι - πύμρημι' || ὄμ. κ. ἐν συνθ.: φθισίμβροτος - ἀλεξίμβροτος' || ὄμ. ἐν ἀρχ. κ. δημ. μεταξὺ τοῦ μ κ. ἄ. ὑγρῶν παρεμβάλλονται β ἢ η εὐφωνικά: γαμβρός, δημ. γαμπαρός - μεσημερία - ἀμβλύς, δημ. φλάμμουλο, φλάμμουρο - ζουμρούτι, ζουμρούτι - χαμπλός, χαμπλός' || ἀποσιωπᾶται τὸ μ ἐν μέσφ λ.: ἐμπίρημι - ἐμπήλημι' || ὄμ. ἀποβάλλεται τὸ μ ἀνομοιωτικῶς κ. εἰς τινὰς τῶν διαλέκτων τῆς νέας Ἑλληνικῆς ὡς εἰς τὴν Κρητικὴν, Ἰκαριωτικὴν κ. Χιακὴν: καρωμένος, καωμένος - ψαμί, ψαμί - τὸ κῆμα - ἢ [μύνα μου] 9) εἰς τινὰς διαλέκτους τῆς νέας Ἑλλην., Δωδεκανησιακῆν κ. Κυπριακῆν, πρὸ τοῦ φ τὸ μ εἰρεθὲν ἀφομοιῶθη πρὸς αὐτὸ: νύμφη, νύμφη - ὄμφαλός, ἀφφάλαι' εἰς πλείστας ὄμως νεοελλ. διαλέκτους ἠηλοποιήθη πθ. τὸ διπλοῦν φφ κ. ἀπαντᾷ ἤδη ὡς ἄηλουον φ κ. ἐν τῇ δημ.: νύμφη, ἀφάλός' 10) ἐν τῇ δημ. τὸ μ ἀπεβλήθη ἐκ τοῦ συμφωνικοῦ συμπλέγματος μπ τοῦ ψιλοῦ κ. τραπαιεῖς εἰς δασὺ πρὸ τοῦ τ: πέμπτη, πέφτη' 11) κ. ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. τὸ ν πρὸ τῶν χειλῶν κ. τοῦ μ τρέπεται εἰς μ: συμβαίνω - ἐμμύνω - σύμφημι-ἐμπεδος - μψαίω' 12) πρὸ τοῦ μ τὰ χεῖλικα π, β, φ ἀφομοιοῦνται πρὸς αὐτὸ: τριβ-μα, τρίμμα - δπ-μα, ὄμμα - γράφ-μα, γράμμα' 13) μτν. τὸ τλ-ν πρὸ τῶν μ, π κ. φ τρέπεται εἰς μ: Πάπ. προσιδίωσάμ φάος, EM 3,2533B τῶν πρεσβευτῶν' 14) ἐνίοτε πρὸ τοῦ μ προστίθεται α, ἢ ἰ εὐφώνως: μέλω, ἀμέλω - μέρω, ἀμέρω - μέγγυμι, ὄμωγγυμι - μίχω, ὄμχω - μάσθη, ἱμάσθη' 15) κ. ἐν τῇ δημ.λ. ἀρχόμενα ἀπὸ μ προσολοβάνουον πρὸ αὐτοῦ σ: μάραγδος, σμάραγδος - μύραινα, σμύραινα - μικρός, σμικρός - δημ. σμίγω' 16) πρὸ τοῦ μ ἐνίοτε φωνῆεν βροχῷ κηκνέται: Ἀισχ. Ἐπ. 488 Ἰνπομῆδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος: 17) τὸ M, μ χρησιμοποιεῖται βραχυγραφ. κ. συμβολ. εἰς πλείστας περιπτώσεις, δδ. ὡς ἀριθμ. σύμβολον ἔχει ἦν κ. τὸ ἐβρ. ἢ ἀραβ. μῆμ ἄξιαν ἦτοι M' ἢ μ' = 40, 40στός, 40δίκις, ἢ M ἢ μ = 40000 ἢ τεσσαρακοντάκις χιλιοστός ἢ τεσσαρακοντάκις χιλιάκις' || σπαν. πρὸ τοῦ β' ἢ γ' ἄηλοι μυριάδας: μ' = 30,000' || ὄμ. ἐν γὰς τοῦ Γ σημαίνοντος 5 ἦτοι [π] = 50,000' || ἐν βιβλίοις ἃ ἔχουν οἰσασθήποτε ὑποδιορισέεις διὰ τοῦ ἀλφαβήτου ἠριθμητικῶς σημαίνει τὴν 40ην σειράν' || εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ Ὀμ. σημαίνει τὴν 12ην ραφίδα, εἰδ. δὲ διὰ τοῦ M τὴν 12 ραφίδ. τῆς ἰλ., διὰ δὲ τοῦ τὴν 12 ραφίδ. τῆς Ὀδ.' 18) μτν. ἐν τῇ ἀλφασθητικῇ παρασημοντικῇ τῆς ἀρχ. μουσικῆς τὸ M προτασσόμενον ἐτέρω εὔρηται κτ. τρεῖς τρόπους π. Ἀκουλία' 19) νεώτ. κ. δημ. τὸ M τίθεται ὡς ἀρχικόν πολλῶν κυρ. ὄν. (Μαρία, Μενέλαος, Μιχαήλ) πρβλ. λατ. M = Mars Mercurius ἢ Maximus, Marcus κττ.' 20) κτ. ἐπιτήρουν τῶν λ. Μεγαλειότης κ. Μακροβιότης: ἢ AM ὁ βασιλεὺς - ἢ AM ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν' || ὄμ. κτ. ἐπιτήρουν τῆς λ. Μέγας - Μεγαλή: M. Ἀλέξανδρος, - ἢ ἀκολουθία τῆς M. Ἐβδόμαδος, - M. Παρρασκυή' || ὄμ. τὸ μ κ. κτ. ἐπί-

τησιν τῆς λ. μῆκος πρὸ ἀριθμῶν προαδιορίζον-
των γεωγραφικῶν μῆκος: Μ 23^ο 30'Α. || ὄμ. κ.
τῆς λέξεως μέτρον κατόπι ἀριθμοῦ: τοίχος πλά-
τους 1 μ., μ^ο 21) νεώτ. διειθ. τὸ μ ὡς συνυπερη-
μένη γραφή τοῦ προθέτου μικρο- σημαίνει τὸ
ἐκατομμυριοστὸν μονάδος τινός: μ = μικρό-
μετρον ἢ μικρόν, ἥτοι τὸ ἐκατομμυριοστὸν τοῦ
μέτρου· κ. τὸ Μ ὡς συνυπερημένη γραφή τοῦ με-
γα- σημαίνει τὸ ἐκατομμυριοκλάσιον μονάδος τι-
νός: Μμ = μέγμετρον ἥτοι 1000000 μ. 22) νε-
ώτ. ὡς χημ. τ. σημαίνει μονοσθενεῖς τ. μέταλλον.
23) νεώτ. ἱατρ. ἀναγραφόμενον εἰς τὸ ἄνω μέ-
ρος συνταγῆς σημαίνει ἱλατ. miscs ἢ mis-
ceantur. 24) νεώτ. εἰδ. μία τῶν τριῶν σειρῶν
εἰς ἃς κατατάσσονται τὰ φάσματα τῶν ἀκτίνων
Ραϊνγκεν ἀναλόγως μὲ τὴν σκληρότητα τῆς ἀκτι-
νοβολίας τῶν. 25) Πάπ. Μ γλίσσια.

μ' κ. νεώτ. κ. δημ. π. ἐκθλίψεως ἀντὶ τοῦ με σπαν.
κ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον π. ἐπ. κ. λυρ. ἀντὶ τοῦ σπ.
ἰλ.Ζ 165 ὅς μ' ἔβλεπεν φιλότητι μίγηματι οὐκ
ἐθελοούσῃ, Σαφ.2,13 π. τραγ. ἐπὶ σπανιότερον ἢ
πιθανῶς οὐδ' ἀπαξ, διότι θεωροῦνται ὡς ἀμφ. τά:
Σοφ. Αἴ.190, Εὐρ. Μῆδ. 721, αὐτ. ΙΑ 814.

ΜΑ νεώτ. ἡλεκτρολογ. διειθ. σύμβολον τῆς μ-
νάδος μεγαμπερ = ἐν ἑκατομ. ἀμπερ.

μα' νεώτ. διειθ. σύμβολ. τῆς μονάδος μικροαμπερ.
μ κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπιρρ. ἐπικυκλικῶν, ὁμο-
τικῶν μόριον, ὄρκου εἰσαγωγικὸν ἐν χρ. κ. ἐπὶ
ἴσχυρός διαμαρτυρίας, ἐπομένους κτ. αἰτ. τοῦ ὄν.
ἢ τοῦ πράγμ., ὃ ἐπικαλεῖται τὸ ὄμνυμ' καθ' αὐτὸ
λαβανόμενον δὲν εἶναι οὐτε καταφατικόν, οὐτε
ἀρνητικόν, ἀλλὰ γίνεται διὰ τῆς προσθήκης τοῦ
ναί ἢ τοῦ οὐ, ἢ π. Ἄττ. ἀπλῶς διὰ τὸν συμφρα-
ζόμενῳ ὀθεν μτ. τοῦ ναί ἐπὶ καταφάσεως ὡς
κατοματικόν, βεβαιωτικόν: ἰλ.Α 234 ναί μὰ τῷδε
σκήπτρον, πρβλ. Ὑμν. Ἐρμ. 460, Πινδ. Ν. 11, 24 ναί μὰ
γάρ ὄρκον, Ἀριστφ. Ἀχ. 88, Πλάτ. Πολ. 407Β ναί μὰ
τὸν Δία, - ναί μὰ τὴν Παναγίαν, - ναί μὰ τὸ Λάδι
ποῦ βάλασε: || κ. μὰ ναί: Ἐπιρρ. Κύπρου 2) μτ.
τοῦ οὐ κ. δημ. ὄχι ἀπωματικόν: ἰλ.Α 66 οὐ μὰ
γάρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὦτε σὺ, Κάλχαν, εὐ-
χόμενος Δαναοῖσι θεορονπίας ἀναφαίνεις,
αὐτ. Ψ 43, Σοφ. Ἡλ. 626 οὐ μὰ τὴν θεοπόνον Ἀρ-
τεμιον, Ἀριστφ. Ἰνν 235 οὐ τοι μὰ τοὺς Δωδεκά-
θεοὺς, Πλάτ. Θεαιτ. 142Ε οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκ οὖν
οὕτως ε. . . ὄχι μὰ τὸ φῶμι, ποῦ φάγαμε, - ὄχι
μὰ τὴν ἀδερφοσύνην. 3) μεθ' Ὀμ. ἰδ. π. Ἄττ. τὸ
μὰ ἐν χρ. καθ' αὐτὸ ὡς ἀπωματικόν ἀκολουθοῦσης
ἀρνήσεως: Σοφ. Ἡλ. 881 μὰ τὴν πατρώα ἐστίαν,
ἀλλ' οὐχ ἔβριπε λέγω τῷδε, Εὐρ. Μῆδ. 1059, Ἀριστφ.
Ἐσμη. 269, πρβλ. Αἰσχ. Ἀγ. 1432, Εὐρ. Κύκλ. 262, Πλάτ.
Πρωτ. 312Ε, Ἐπιρρ. μὰ Διί, οὐκ εἶδον ἑμαυτοῦ ἀμεί-
νω ὑλότροπον, Ἀναξίλ. 9 μὰ τὴν γῆν ἢ σὺγε δῶρ,
Καλλ. Ἐπιρρ. 44 μὰ δαίμονας οὐκ ἀπὸ βουμοῦ εἰ-
κῶν, Διὸν Κ 61, 20 μὰ σέ, Καίσαρ, οὐδεὶς σε νικά'
|| ὄμ. διῶν προηγήται ἀρνήσις: Ἡρώδ. 1, 11 οὐδ'
δναρ, μὰ τὰς Μοῖρας: || ὄμ. εἰς ἀπαντήσεις
ὅταν ἢ ἀρνήσις ἐνυπάρχη εἰς τὰς ἐρωτήσεις:
Ἀριστφ. Ἰνν. 336 οὐκ αὖ μ' ἔάσεις; ἈΛΛ' μὰ Διί,
ἐπεὶ κἀνὼ πονηρὸς ἐμῖν: || κ. ὡς ἀρνητικὴ ἀ-
πάντησις εἰς τὴν προστάττομενον: αὐτ. Ἐσμη. 748
ἀλλ' ἀπόδος αὐτὸ, ΜΝΗ, μὰ τὸν Ἀπόλλω του-
τονί: || ὄμ. τὸ μὰ τίθεται μόνον ἀνευ τοῦ
ναί ἐπὶ διαβεβαιώσεως: Ἀριστφ. ἰλ. 10 μὰ τὴν Ἀρ-
τεμιον Ἀκουσίφ γαμοῦμαι, πρβλ. Ἀχιλλ. Τάτ. 8.5, Ἐ-
πιρρ. ἄκαρμυ μὰ σέ, δαίμον. 4) ἐν γῆ καθ' ἡ-
μέραν, τῆ κοινῇ ὀμιλίᾳ, ἰδ. π. Ἄττ. [Γρηγ. Κορ. 1505]
τὸ ὄνομα τῆς θεότητος εἰς ἣν ὄμνυσι τὴν παρα-
λείπειται, ἵνα μὴ μεταίωσι καὶ ἀνωφελῶς ἠμμο-
νεύσῃται τοῦτοῦ, ἀτε τοῦ ὄρκου ὄντος ὡς μὴ
γενομένου: Φιλ. 2, 271 ἐλεῖθασι γὰρ ἀνασθεγῆσθαι
τοσοῦτον μόνον νῆ τὸν ἢ μὰ τὸν μὲν παραλα-

βάντες ἐμφάσει τῆς ἀποκρίσεως τραυνοῦ ὄρκου οὐ
γεγόμενον: Ἀριστφ. Βάτρ. 1374 μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν,
οὐδ' ἐν εἰ τις ἐλέγε μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπιθί-
μωον, Πλάτ. Γοργ. 466Ε, Μέν. 369 μὰ τὴν, Καλλ. ἀ. 661
ναί μὰ τὸν, Αἰλ. Ζ 13, 19, Στρατ. ΑΠ 12, 201 οὐ μὰ τὸν,
οὐκ ὄμωσθω, πρβλ. αὐτ. 7, 112, 2) μὰ ἐνίστη με, τὸ
ναί παραλείπεται: Εὐρ. Μῆδ. 1277 ναί, πρός θεῶν,
ἀρήξαι, Ἀριστφ. Σοφ. 1438 εἰ ναί τάν κῶραν τὴν
μαρτυρίαν ταύτην ἔάσας ἐν τάχει ἐπίδειξον ἐπιρῶ:
|| ὄμ. παραλείπεται μτ. τὸ οὐ: Σοφ. ΟΤ 660 οὐ τὸν πάντων θεῶν θεῶν πρόμον Ἄλιον,
αὐτ. 1088, οὐτ. Ἀντ. 758 οὐ τόνδ' Ὀλυμπον 6) μαν.,
νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ. ὡς ἀπωματικόν: Θεοφάν.
153, 13 μὰ τὴν σωτηρίαν σου ἐφαγον αὐτὸ, - μὰ
τὸ σταυρὸ, δὲν τὴν πείραξαι ἐγὼ, - θά στίς βρέ-
ξω, - μὰ τὸν Ἅγιο.

μά Ἐπιρρ., μων. κ. δημ. μόριον ἀρνητ., ἡλικιακὸς
τ. τοῦ μὴ βλλ.: Ἐπιρρ. 2) σύνδεσμος ἀντιθετ.
ἀλλά, ὅμως, δέ: Ἐπιρρ. Θεσσα, Ἐρωτικ. 1315
μὰ ἐδᾶ γει τόση δύναμη κι ἐτσι μεγάλη
ἐγίνω, αὐτ. 2, 797, αὐτ. 4.5, ἐν τῇ δημ. συνδέου-
σιν πρότ. ἢ ἐνν. μτ. ἀ. προτ. ἢ ἐνν. καταφατικὴν μτ.
καταφατικῆς: Πολιτ. Ἐκκ. Τραγ. 92, 12 φρόνιμος εἰ-
σαι, Κωνσταντῆ, μὰ ἄσκημ' ἀπληροῦθης: || ὄμ.
ἀρνητ. μὲ προηγουμένη καταφατικῆν: Καρκιδ.
Παλ. Ἀγάπης 164 στᾶθηκε πατέρας, μὰ ὄχι χρι-
στιανός: || ὄμ. καταφατικὴν μτ. προηγουμένης
ἀρνητ.: Δροσ. Ἀμορῦλ. 12^η δὲν εἶναι σπουδαῖα,
μὰ ἐσὺ τὰ πῆρες ἐστίν. 3) σύνδεσι συκ. κῶλα
περιόδου ἢ περιόδου μτ. τῆς ἀμέσως προηγου-
μένης περιόδου: Καρκιδ. Παλ. Ἀγάπ. 36 ἡ Κίσινα ἀρπά-
ζει ἕνα μαχαίρι καὶ τρέχει στὸ κλουβί. Μὰ τὴν
ἴδια ὥρα . . μπαίνει ὃ βασιλιάς. 4) συκν. τίθε-
ται ἐν ἀρχ. φρ. ἰδ. ἐρωτηματικῆς εἰς ἐνδοξὴν ἀμ-
φιβολίας, ἐκπλήξεως κ. ἀπορίας, ὅποτε καὶ
παραλείπεται ἢ πρότερος, πρὸς ἣν ἢ ἀντιθεσις:
μὰ τί νὰ σοῦ κάμω; - μὰ τί ἐν' αὐτὰ ποῦ λέξ;-
μὰ μίλησε ἐπὶ τέλους! 5) κ. ὡς ἐπίταξ. ἀκο-
λουθοῦσης ἐνν.: δὲν μοῦ ὄικω τίποτε, μὰ ὅτε
μὰ δραχμῆ, - δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, μὰ τίποτε:
6) μτ. ὄμ. μωρίων εἰς ἐπιδοτικὰς συμπλοκάς ἐνο-
νοῦν: μὰ πὸν τὰ κατὰφερε ἐτσι; - ὄχι μόνον μὲ
εἶδα, μὰ καὶ μοῦ μίλησε.

μά (ἡ) συνυπερημένης τ. αἰολ. κ. δωρ. τοῦ μᾶτρ
βλλ.: Αἰσχ. 890 μὰ γὰ, μὰ γὰ (μῆτρ γίλ). 2) κ.
ὡς ἐπιφώνημα χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν, ἐπικαλουμένην πῖθ. τὴν Δήμητρα: Ἡρώδ. 1,
85, αὐτ. 4, 20, Θεόκρ. 15, 89, ἄ, πόθεν ἄνθρωπος;
3) μτην. ἡ Ρέα: Στέφ. Βουζ. ἐλ. Μάσταυρα ἐκα-
λεῖτο δὲ καὶ ἡ Ρέα Μία καὶ ταῦρας αὐτῆ ἐθέ-
το παρά Λυδοῖς. 4) ἴσ. ἐπρόβατα. Φρύγες.
ἀντὶ μᾶζαν. 5) ἰδιωμ. ἡ μήτηρ ἐν Χίω κ. ἄλ-
λαχοῦ ἐν στίχοις (συγκεκριμένους τ. τοῦ μᾶσι):
Λιακ. Γλωσσ. 220 κὶ ἡ μὰ τοῦ ἢ ἀναμάλιαριά.

μαστῶν ἴσ. ἐμωρῶν. Ἰάκωνος.

μάβα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἐξενωιδῶν φυτῶν.
μαβύς-ιά-ὸ δημ. ὃ ἔχων χρώμα βαθύ κω-
μασῖα κορδέλλα - βράκα, - μαβύ φορμα.

μαγάθης (ὁ) ποι. μαγάθις βλλ.: Ἀνακρ. π.
Ἀθην. 14, 634C φάλλω δ' εἰκοσι χορδαῖσιν μαγά-
θην ἔχων ἴσιορθ. μαγαθίν.

μαγαθίσι (ἡ) μαγαθίσι βλλ. ἐπὶ τῆς μαγάδιδος,
παίζω τὴν μαγάδιν βλλ., διαφάλλω τῇ μαγάδει:
Θεόδωλ. 7. 2) παίζω, συνοδεύω, συμπάλλω εἰς
τὸν διὰ πασῶν τόνων ἰδιῶτι αἰ χορδαί τῆς μαγά-
θιδος ἥσαν πρὸς ἄλληλας κεχορδισμένοι κτ. ὀκτῶ
τόνους ἢ κτ. μίαν διὰ πασῶν): Ἀριστφ. Πρ. 921α, 12
μαγαθίζειν ἐν τῇ διαπασῶν συμφωνίᾳ.

μαγάθιον (τὸ) Ἐπιρρ. κ. μτην. ὑπόκορ. τοῦ μα-
γός βλλ., μικρὸν τεμάχιον ἐκ ἔλλου ὑποβάσταζον
τὰς χορδὰς τῶν μουσικῶν ὄργάνων: Πτολ. Ἀρμ.

1,8, αὐτ.3,1, Λοικ.Θε.Δ.7.4 **χελύνον** του νεκρῶν εὐρῶν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεληφότο' πηγὴς γὰρ ἑναρμόσας καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, Ἐπιγρ. **μάγαζις** (ἡ), γενικ. μαγάδιος (Ἰ.Αθην.14,634C, δοτ. μαγάδι [ισθ. ἐν Ξεν. Αν.7,3,32, Ἀναξάνδρ.35], αἰτ. μάγαδιον Ἰ.Αλλκ.91, Ἀνακρ.18, πρβλ. Πολύβ.4,6,61 Ἰ-Ιν Διογ. Ἀβ.1,10, -ἴν ἀμφ. ἐν Ἀνακρ.18], ὄν. πληθ. μαγάδιες [Σοφ.ἀπ.238, Ἀθην.14,636B] κ. μαγά-δεις [Ἡσ.], μουσικὸν ἐνταῦθα ὄργανον σχήματος τριγωνικοῦ θροαίου ἢ πρὸς τὴν ἀρπαν, μεῖς εἰκοσι χορδὰς τοξινόμημεναι κτ. ὀδοῦσας, παιζόμενον διὰ τῶν δύο χειρῶν, τῆς μὲν ἀριστερᾶς πληττούσης τῶς χορδὰς τῶν βαρεῶν τόνων, τῆς δὲ δεξιᾶς τῶν ὀξέων, ὥστε ἢ ἀποδίδεται ἢ διὰ πασῶν συμφωνία' κτ. τὸν Ἀθην.14,634F, λυδικῆς προελπίσεως ὑπὸ τοῦ Κανθ.91 ἀποδίδεται εἰς τοὺς Θράκας, τοῦ ὄν. προερχομένου κτ. Δοῦρ.287 ὑπὸ τοῦ κυρίου θρακικοῦ ὄν. Μάγδις : Σοφ.ἀπ.238 ηῆκται τὴ Λύραι καὶ μαγάδιες, Ἀριστοξ.ἀπ.ιστ.66' || ηῆκται βλλ. : αὐτ., Μέναιμ.41' 2) λύδιος αὐλὸς, βλαγιάυλος παράγων ἄμα χαμηλὸν κ. ὑψηλόν, πλερῶν ἢ ὀξῶν φθόγγων : Ἰων Χ.π. Ἀθην.14,634C λυδοὶ τὰ μάγαδις αὐλὸς ἠγέσθησθε Ἡσ., Ἀναξάνδρ.35' πρβλ. Διδ. Ἄλ.π. Ἀθην.14,634E, Ἡσ.

μαγαζάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ μαγαζιοῦ βλλ., μικρὸν κατάστημα πωλήσεως ἢ πτωχικὸν ἐργαστήριον, μικρομόγοζο : αὐτὸς μὲ τὸ μαγαζάκι τοῦ ἔκανε σπιταροῦνε.

μαγαζί (τὸ) ἴεκ τοῦ ἐνετικού μαγεζειν, magaziti ὁ πᾶν ἐκ τοῦ ἄραθ. μαξεζειν δημ. οἰκημα, οἰκίος ἐν ἀγορῇ κτ. ἢ ἀνελεῖν χρησιμοποιοῦ-μενος ὡς ἀποθήκη. 2) ἐμπορικὸν κατάστημα ἢ ἐργαστήριον: ποῦ ἀνοίξε μαγαζί; - γιατί τὸ κλεισε τὸ μαγαζί; || κτ. πληθ. μαγαζιά (τὰ) ὁ τόπος ἔνθα εἶναι συγκεντρωμένα πολλὰ ἐμπορικά κατάστημα ἢ ἄ. ἐργαστήρια ἰδ. εἰς χωρία κ. κωμοπόλεις, ἢ ὄγορα : εἶναι στά μαγαζιά, - γύρισε ἀπ' τὰ μαγαζιά.

μαγαζι(ἀ)τικό (τὸ) κ.συνθ.κτ. πληθ. μαγαζι(ἀ)τί-κα (τὰ) δημ. χρηματικὸν ποσὸν πληρωθῆναι ὡς ἐνοίκιον διὰ τὴν ἐν ἀποθήκῃ παραμονὴν ἐμπο-ρευμάτων, δαπάνη ἐναποθηκέσεως : θὰ πληρώ-σης μαγαζιτικά.

μαγαζι(ἀ)τόρατος (ὁ) [μαγαζι] δημ. ὁ ἰδιοκτή-της ἢ διευθυντὴς καταστήματος πωλήσεως ἢ ἐρ-γαστηρίου, μαγαζιοῦ βλλ., μικροκαταστηματάρ-χη : νὰ πῆς τὸ μαγαζιτόρα νὰ ῥθῃ ἔξω. ἐν λ. μαγάδεϊς.

μαγάρα (ἡ) δημ. ρύπος, ἀκαθαρσία, κόπρος, μόλυσμα, μαγάρισμα βλλ., λέρα. 2) μαγιή ἡλθρία κατὰ τινος : ποῦ ἴκαμε μαγάρα αὐτῆ ἢ παλιογυναίκα καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἴδω μέρα καλή' 3) μτφ. ἡ πορευομένη, ἢ αἰσχρὸς πλοῖσα γυ-νὴ ἢ πόρνη, πολλαῖς ὡς ὄβρις: φρ. τὴ μαγάρα τοῦ κερατᾶ. 4) ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπων εὐτελοῦς χα-ρκτηρῶς, ἀχρείου, φαύλου, αἰσχροῦ κ. ἀτίμου : ἔξεραι τὴ μαγάρα σου εἰν' αὐτός.

μαγάρι μον. κ. δημ., δ. τ. τοῦ μακάρι βλλ. : συν-τάσσεται μτ. τοῦ νὰ κ. ὑποτ. : Ἐρωτοκρ.1,346' μτ. τοῦ ἄς ἢ νὰ κ. παρτ. ὄριστ. ἐπὶ εὐχῆς ἀνεκ-τηρώτους : αὐτ.1001 μαγάρι ἄς ἦτο βολετᾶ, μα-γάρι νὰ τὸ μπορῶ, αὐτ.1655, αὐτ.4,216' κ. μτ. προστ. : αὐτ.5.394 μαγάρι βούλησθε μοι.

μαγαρίω δημ., ἀορ. (ἐ)μαγαρίσα, μέσ. κ. παθ. μαγαρίσωμαι, ἀορ. (ἐ)μαγαρίσθηκα, παρσκ. μα-γαρισμένος, μτθ. μολύνω, ρυπαίνω, λερώνω' κ. παθ. μολύνομαι, ρυπαίνομαι, λερώνομαι : δ. τραγ. σῦρε, τὰ σαγιά σου, μὴ μαγαρισθῆ ἢ πο-διά σου' κ. παροιμ. χέρι καὶ μαγαρί δὲ μαγα-ρίζεται [τὸ χέρι κ. τὸ μαγαρί δύνονται τίς νὰ τὰ μεταχειρισθῆ ἀφῶδως δι' οἰανδήποτε χρῆσιν] ὄμ.

μαγάρισε τὴ θάλασσα, μαγαρίσω δὲν ἔχει' 2) μάλω, ἰδ. ἐπὶ θρησκευτικῶν χώρων : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.5,15 μὴ μὰς τὴν πάρουν τὰ σκυλλιά καὶ μὰς τὴν μαγαρίσων, δ.τραγ. φύγε ἀπὸ δῶ, κακὸ σκυλλί, κακὸ, μαγαρίσω, μὴ μαγαρίσης ἐκκλη-σίαν, μὴ γιώσης μοναστήρι' || μάλω, ἀναγκάζω τινὰ νὰ παραθῆ καθιερωμένην νηστειαν : μ' ἐμα-γάρισε τὴ Μ. Παρασκευῆ ἰμοῦ ἔδωσε κ. ἔφαγα ἀπηγορευμένην τροφήν, -μαγαρίσω τὴ νηστεία - τὴν Μ. Βδομάδα' || κ. τὸ παθ. : μὴν τρώε κρέας καὶ μαγαρίζεις μέρα ποῦ 'ναι σήμερα' || πα-ρέχω τροφήν ἀκάθαρτον, θῖδω εἰς τινὰ, ἀναγκά-ζω τινὰ νὰ γευθῆ τι μὴ ἐσθιόμενον, οἶον σάρκα ἐρπετοῦ, βατραχίου, ὄνειον ἢ ἴππειον κρέας κτ. : στὸν πόλεμο ποῦλαγε λουκανικά ἀπὸ ἀλογήσιο κρέας καὶ μαγάρισε τὸν κόσμου' || κ. ἐπὶ μα-γιέας, μολύνω, μάλω : κἀτι ποῦ 'ριξε ἡ σκυλλία ἢ μάγισσα στὸν καφέ καὶ μὲ μαγάρισε' 3) ἀφο-δεῦω, ἀποπατῶ, κοπρίζω, ἀφῶνω νὰ. ἔξέλειθω ἀποκαρήματα, ἰδ. ἐπὶ βρεφῶν : τρέξε γήγορα, γιατί μαγάρισε τὸ παιδί' || κ. τὸ παθ. : μαγα-ρίστηκε τὸ παιδί ἀπάνω του' || μολύνω, ρυ-παίνω δι' ἀποκαρήματος, ἐπὶ νηπίων κ. οἰκιακῶν ζῶων : ἀφισε τὴ γάτα μέσα καὶ μαγάρισε τὸ σπῆτι, - ἡ κόττα μαγάρισε τὸ πάτωμα' 4) μο-λύνων καθιστῶ τὴ ἄβρωτον, ἰδ. ἐν ἀναφ. προ-σὶ μαρὰ ἢ μειωνόμενα ζῶα : ὁ ποτικὸς μαγάρισε τὸ τυρί - τὸ φωμί - τὸ γλυκό, - πρόσεξε μὴν πῆ ἢ γάτα καὶ μαγαρίσῃ τὸ γάλα' κ. παθ. : τὸ νερὸ εἶναι μαγαρισμένο, γιατί ἔρριξαν-ἔπασε στὸ πηγάδι ἓνα φοφίμι' 5) ἢ μτχ. τοῦ παθ. παρσκ. μαγαρισμένος-η-ο ὁ ἀλλοθρησκὸς ἢ ἀρ-νησιθρησκός, γενικ. ὁ ἀλλόδοξος, ἰδ. περὶ Μωσαε-θανῶν κ. Ἑβραίων : Ὅβριε μαγαρισμένε, - πάτη-σαν τὸ χωρίδι ὁ μαγαρισμένοι κ' ἀρπάζαν κο-πέλλες' 6) ὁ παρεκτραπέσι ἀφοροστικὸς : δ. τραγ. τὴν εἶπεν ἄσκημη, λωλή, γριὰ μαγαρισμέ-νη, - δὲν ντρέπεσαι, μαγαρισμένη, νὰ πᾶς μὲ τὸ νήπιο; 7) γεν. ὡς ὄβρις : ἀφισέ τον τὸν μα-γαρισμένο, - μωρὴ μαγαρισμένη, ποῦ τρέχεις στους δρόμους' πρβλ. μαγάρα. 8) ὁ παρα-δᾶς τὴν καθιερωμένην νηστειαν : δᾶ' τον, εἶναι μαγαρισμένος μέρα ποῦ 'ναι σήμερα.

μαγαρίκα (ἡ) δημ. μέγα πηλινον ἀγγεῖον κω-νοειδοῦς σχήματος κ. αὐτον.

μαγάρικος (ὁ) πᾶν κ. ἀρχ. λεξ. ὁ μεγαρικός βλλ. ὁδ. μεγαρικός κέρατος πηλινον ἀγγεῖον μεγαρι-κῆς κατασκευῆς' Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Μέγαρα οὕτω δὲ τοὺς Μεγαρικοῦς κεράμους διὰ τοῦ ε χρῆ λέ-γειν οὐ διὰ τοῦ α ὡς ὁ ἔμπορος τὴν ἀρχουσαν παραφθερόντες : Πλάτ.

μαγαρίσι-ἴδος Ἡσ. [μικρὰ σπάθη].

μαγαρισία (ἡ) δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτελε-σμα τοῦ μαγαρίζω βλλ., μόλυνσις, μαγάρισμα' || τὸ δι' οὐ μαγορίζεται ἢ, ἀποχώρημα, ἀκα-θαρσία, ρύπος, κόπρος : τὸ παιδί ἐγένετο τὸ σπῆτι μαγαρισίε; 2) μετων. κλοπὴ γενομένη ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ ξένων ἢ κ. οἰκείων : κάποια μαγαρι-σιά μὰς ἔγινε καὶ τρώω ὁ ποτικὸς τὰ ροζα.

μαγαρίσκος (ὁ) Ἡσ. [πινακίσκος], πρβλ. μαρ-γαρίσκος.

μαγάρισμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀποτελε-σμα τοῦ μαγαρίζω βλλ., ρύπανσις, ἀποχώρημα, κόπρος' || πληθ. μαγαρίσματα (τὰ) ὄνομα τῆς ὀφθαλμικῆς τῶν ζῶων : τ' ἄλογοῦ μου ἔχει μαγαρί-σματα, - ἔδγα ε' μαγαρίσματα.

μαγαρισμένος-η-α μτχ. παθ. παρσκ. τοῦ μαγα-ρίζω βλλ.

μαγαρίτης (ὁ) μον. ὁ ἐξωμότης, ὁ ἀρνησι-θρησκός, ὁ ἀπαρνούμενος τὴν χριστιανικὴν θρη-σκείαν κ. ἀσπαζόμενος τὸν Ἰσλαμισμόν' 2) ὄβρ. ἀντὶ τοῦ μακαρίτης βλλ.

μάγαρον βλ. μέγαρον.

μαγὰς-άδος (ή) μτγν. Ξύλιον ἐξάρτημα τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας ὑποβαστάζον τὰς χορδὰς τούτων, γέφυρα, καθάλλαρης βλ.α. Ἡσ. εσάνις τετράγωνος ὑπόκυφος δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τῆς κιθάρας τὰς νευρὰς καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον· Πτολ. Ἀρμ.1,8 καὶ ἀρμονικός **αδγδ**, εὐθεία τοῦ κανόνος **αεπδ** χορδῆ, ἐβ, ην κάβει- ταν τοὺς μαγὰδες, αὐτ.2,16, Φιλδστρ.Σοφ.1,7,1, αὐτ.1,2,3 πάσης τῆς Ἰωνίας· ν. πεπολισμένης ἀρτιωτά- την ἐπέχει τάξιν ἢ Σμύρνα, καθάπερ ἐν τοῖς ὄρ- γάνοις ἢ μαγὰς' || κ. μφ. : Γογ.Ναζ.Λόγ.34,553 τῶν δούς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγὰδα;

μαγγάλι ὄγρ. τοῦ μαγκάλι βλ.λ.

μαγγάνα (ή) μσν. κ. ὄγρ. Ἰταλ. λ. σημαίνουσα δοχεῖον ἢ βρεθῆιον οἴνου, βίκος βλ.λ. Σουῖδ. κοινήρον ἄγγειον ἐκ ξύλου κατασκευασμένον.

μαγγανέρης (ὁ) (μάγγανον) μσν. ὁ κατασκευάζων μαγγάνα βλ.λ. 2) ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ μαγγάνου, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ μάγγανον.

μαγγανῆριος (ὁ) (μάγγανον) μτγν. ὁ μαγγανείας βλ.λ. ἐκτελῶν, μαγγανευτής, ἔξορκιστής, μάγος : Ρητόρ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 814,213, Πάπν. 2) μηχανικός, μηχανουργός : Πάπν.1024,14. 3) π. Βυζ. μαγγανῆριος κ. μηχανῆριος κ. μαγγανῆρασι (οἱ μηχανικοί ὡς δημόσιοι λειτουργοὶ κατασκευάζοντες τὰς πολεμικὰς μηχανὰς, τὰ λεγόμενα μάγγανα.

μαγγανικία (ή) (μαγγανεύω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἢ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαγγανεύω βλ.λ., φαρμακεία, γοητεία, μαγεία, ἰδ. διὰ τῆς χρ. φίλ- τρων μαγικῶν, ἀπάτη δι' ἱατρικῶν κ. ἄ. μέσων : Πλάτ. Νόμ.908D, αὐτ.933A ἄλλη δὲ ἡ μαγγανείας

τῆς τισι καὶ ἐπωδαίς καὶ καταδέσεισι λεγομένης πείθει, Φιλ.2,267 περίπτα καὶ μαγγανείαι, Γαλ.11, 792, Θεμιστ.Λόγ.26,330B τῆς Κίρκης ἡ μαγγανεία, προδλ.Θεμιστ.Γαλ.340A, Βί.Ἀλεξ.369 ὄθεν ἱέραξ προσ- ελθὼν Ἰπτάμενος, ὡς ἔφην, πολλῶ τῷ διαστήμα- ματι, μεγάλη μαγγανεία, -κατεδιώχθη ὡς ἔξα- σκῶν μαγγανείας. 2) μτγν. ἡ ἔντενος, ἡ τεχνι- κὴ παρασκευὴ ἰδ. φαγητοῦ : Ἀθῆν.1,9C παντὶ σθένει τὰς μαγειρικὰς μαγγανείας. 3) νεώτ. ἀποκρυφ. κλάδος τῆς μαύρης μαγείας πρὸς ἣν πολλὰκις κ. συγγέται, ἐπιδιώκουσα τὴν ἐπέμ- βασιν κ. χρησιμοποίησιν τῶν κακοποιῶν κ. κατωτέ- ρων ὄντων τοῦ ὁρατοῦ κόσμου. 4) νεώτ. τέχνη ἐπικοινωνίας μτ. τοῦ ὁρατοῦ κόσμου.

μαγγανέ(λ)θ(ον) (τὸ) (Ἰταλ.1 νεώτ. κ. ὄγρ. ὄν. τοῦ ἐν εἰδῆι ὀνάγρου κατασκευαζόμενον μεσαιωνικὸν λιθοδόλου βλ.λ., ἦτοι μετὰ σφενδόνης εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μοχλοῦ. 2) ῥόλον, εἶδος κλῶμ.

μαγγανεύματα (α) τὸ ἐργον τῆς μαγγανείας, μα- γεία, γοητεία, ἀγυρτεία, ἀπάτη : Πλάτ.Γογ.484A τὰ ἡμέτερα γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπωδαί, αὐτ.Νόμ.933C, Μάξ.Τύρ.23,3 φάρμακα καὶ μαγγανεύματα (φάρμακα κ. μέσα ἀγυρτῶν, κομπολογιστικὰ), Πλούτ. Ἀντ.25 ἐν τοῖς περὶ αὐ- τῶν μαγγανεύμασι καὶ φίλτροις ἑλπίδας θεμενῆ ἐπὶ τῶν τεχνασμάτων τῆς Κλεοπάτρας).

μαγγανευτήριον (τὸ) μτγν. τόπος ἐν ᾧ μαγγα- νεῖται βλ.λ. τελοῦνται : Θεμιστ.Λόγ.5,70B περὰ ἀνοι- γων ἀποκλείει μαγγανευτήρια.

μαγγανευτήρις (ὁ), θηλ. μαγγανευτήρις (ή) Ἡσ. ἐν λ. βαμβανικήτρια ἀρχ. λεξ. ὁ μετερχόμενος μαγγανείας, ὁ φενακίζων διὰ μαγγανείων, γόνος, ἀπατεῶν, μάγος, ὁ ἐνεργῶν μαγγανείας' Φώτ., Σουῖδ. ἐὸ μείγνυς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμῶν.

μαγγανευτικός-ῆ-ὄν μτγν., νεώτ. κ. ὄγρ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς μαγγανείας, ὁ τῶν μαγγανείων, ὁ ἐπιτήθειος εἰς τὸ μαγγανεύειν βλ.λ. : Κοραεζ.Ζητ.143 καὶ ὁ παράδοξοι ψισκιοὶ ἴσαν γυ- ναίκες, ποῦ ἐβῆγκαν νὰ κάμουν στοῦ μεσονύ- χτου τὴν ἄγρια προστασία τίς μαννανευτικές

τοὺς ὀδηγίης' || μτγν. τὸ θηλ. μαγγανευτική (ή) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ μαγγανεύειν, θαυματοποιία, ταχυδακτυλογραφία : Πολυδ.7,209' || ἐπίρρ.νεώτ. -ῶς, δημ. -ά.

μάγγανον (μάγγανον) ἄορ. ἐμαγγάνευσα, ποι- οῦμαι χρῆσιν μαγγανείων βλ.λ., μεταχειρίζομαι σαγηνευτικὰ φίλτρα ἢ βέλγητρα, μαγγανευτικὰ τε- χνάσματα : Ἀριστοφ.Πλ.310 οὐκὼν σὲ τὴν Κίρ- κην γε τὴν φάρμακ' ἀνακυκῶσαν καὶ μαγγανεύ- ουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους' || διὰ τεχνικῶν μέσων, δι' ἱστροικῶν ἢ μαγευτικῶν ποτῶν, διὰ μαγγανευτικῶν τρόπων φενακίζω, ἀπατῶ, δο- λιοῦμαι : Δημ.794 μαγγανεύει καὶ φενακίζει καὶ τοὺς ἐπιλήθτους φησὶν ἰσθθαί' || κ. μ- ἐπί τινα : Λουκ.Θ.εΔ.2,1, αὐτ.Δις Κατ.21 καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρι- ται ἐπὶ τοὺς ἄλλοτρίους ἑσπράτας μαγγανεύουσα'

|| μτγν. μεταχειρίζομαι δεισιδαίμονας τρόπους ἢ μέσα πρὸς ἐξέλιξιν τοῦ θεοῦ : Πολυδ.15,29,9 τὸ μὲν πρῶτον ἐλιπάρει γονυπετοῦσα καὶ μαγγα- νεύουσα πρὸς τὰς θεάς. 2) μτγν. μτ. συστοί- χου αἰτ. μ- ἀπάτην μηχανῶμαι, ἐπινοῶ μέγα πρὸς ἀπάτην : Ἀχιλλ.Τάτ.2,38 τὰ δὲ ἰσοδικὰ φίληματα σοφίαν μὲν οὐκ ἔχει γυναικείαν, οὐδὲ μαγγανεύ- ει τοὺς χεῖλαις μωρῶν ἀπάτην. 3) μτγν. μτ. αἰτ. νοθεύω : Πλούτ. Ἡθ.126A τὰ σίτια καὶ τὰ ὄφα μο- νοῦν μαγγανεύειν καὶ φαρμάττειν.

μαγγανήσιον (τὸ) νεώτ. γημ. μαγγάνιον βλ.λ. 31. **μαγγανῆσιον** (τὸ) εἴμ. μαγγάνιον βλ.λ.21.

μαγγανίζω (μάγγανον) ὄγρ. μτθ. θέτω ἢ σφίγ- νω εἰς τὸν μάγγανον βλ.λ. ἢ περὶ τὰ ἀπὸ μάγγα- νων' || συσφίγγω, θλίβω, πιέζω, μαγγάνω βλ.λ. 2) μτφ. στενοχωρῶ, βασανίζω, πιέζω, βιάζω τινα.

μαγγανικός-ῆ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μαγγανευτι- κός, ὁ μαγικός βλ.λ. : Ἐπιφάν.Καθ' Αἰρετ.69D μαγγανικαίς μηχαναίς' || τὸ οὐδ. πληθ. μαγγανικά (τὰ) ὡς οὐσ. Στέρ.Βυζ. ἐπὶ μάγγα- να βλ.λ.3]. 2) νεώτ. γημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μεταλλῶν μαγγάνιον βλ.λ., ὁ ἐκ μαγ- γανίου : μαγγανικός ὄξυ' || ὁ περιέχων μαγγάνιον.

μαγγανίον (τὸ) νεώτ. γημ. κ. ὄγρ. ἀνοικτότε- ρον μαυρωπὸν μέταλλον φέρον εἰς τὰς θραύσεις σχημάτις ὠρατὰ χρώματα ὡς τὰ τῆς ἱριδος.

μαγγανιοπυρῆτις (ὁ) νεώτ. μαγγανοπυρῆτης. **μαγγανιοδόχος**-αν (μαγγάνιον, ἔχω) νεώτ. γημ. ὁ περιέχων μαγγάνιον βλ.λ.

μαγγανιοχάλυψ-υβος (ὁ) νεώτ. τριμερὲς χάλυψ ἀποτελούμενος ἰδ. ἐκ σιδήρου, ἐξ ἀνθρακος κ. ἐκ μαγγάνου, τούτου ὄντος εἰς ἀνολίγων με- γαλυτέραν τῆς συνήθους.

μαγγανισμα (τὸ) ὄγρ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέ- λεσμα τοῦ μαγγανίζω βλ.λ., πείσις, σύνθλιψις, σφι- ζισμὸς με μάγγανον.

μαγγανίτης (ὁ) (μάγγανον) νεώτ. κ. ὄγρ. ὀρυ- κτὸν ὕδρορῆξιον τοῦ μαγγανίου βλ.λ. 2) ὄγρ. (μαγγανίτης) δευτερίας βλ.λ. οἶνος.

μαγγανοδαίμων-ονος (ὁ) μσν. ὁ μαγικός, ὁ τῆς μαγείας δαίμων, ὁ ἀπεριεσμένος εἰς τὰ μαγγανεύ- ματα : Λεόντ.Νεαρ.2,1980B.

μαγγανό(ν) (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., ὄγρ. κ. μάγ- γανος (ὁ) κ. μαγγάνη (ή) κ. μαγγάνη (τὸ) πᾶν θέ- σον δι' οὗ ἐπενεργεῖ τίς μαγικός, δι' οὗ βέλγει ἡ γοητεία, μαγγανεία, φίλτρον, γοητεύμα, φάρμα- κον' Ἡσ. ἐμάγγανον φάρμακον, γοητεύματος : Ἡ- ράκλειτ'. Ἀλλη.28 πολλοὶς μαγγάνους ἐκατέρων κινεῖ τὸν πόθον. 2) κ. νεώτ. κ. ὄγρ. ἄξων, τροχαλίας ἢ στρόφαλος μηχανῆς, ὅλοῦν χειρο- κινήτων βαροῦδικῶν ξύλινον ἢ συνθῆσσι. σιδηροῦν πρὸς ἀνέλκυσιν βαρῶν ἢ ἀντήλκυσιν ἐκ φρέατος ὕ- दाτος : Ἡρων Βελον.84,12 ἐξάφαντες τὸ μὲν ἐν μάγγανον τοῦ πολυσπᾶστου πρὸς γελωνίω, Πάπν. - θέλει λάδωμα τὸ μαγγάνη' || ὄγρ. σύστημα

τροχών μηχανικού κομβολογίου βλ.λ., ιδ. εις μαγγανοπήγαδο βλ.λ. || συνεκδ. τὸ μαγγανοπήγαδο: 3) γλῶσσ. μάγγανον πολεμικὸν ἀμυντικὴ πολεμικὴ μηχανή πρὸς βολὴν λίθων κ. βελόν· 4) σφῶλ. βάλανος μοχλοῦ θύρας, μάνδαλος: Σχῶλ. Ἀριστ. Περ.155, αὐτ. Ὀρν.159· 5) Ἡσ. ἐγάγγομος [ἐπιλειπτικὸν δικτυοῦ]· 6) μιν κ. δημ. πᾶν χειροκίνητον ἢ ζωοκίνητον συμπιεστικὸν μηχανήμα, πιεστήριον ἀπλόν, συσφιγτήρι· Ἐρωτώμ.4, 1851 μὲν στρόφαδι μάγγανον ἔστω σφιγμὸν δὲν κάνει, Καρδ.Ζητ.134 τὰ θηλυκωμένα κομπιά ἐσφιγγαν σάν μάγγανα τὸ στήθος του· πρβλ. ἡ μέγγνη τῶν σιδηρουργῶν· 7) δημ. στρόφαλος ἀργαλείου ἢ μηχανήματος δι' οὐ κλῶθιαν, καλαμίζοντα ἢ ἀναπνέζοντα ἠήματα ἢ συστρέφονται κλῶθιστα σκηνίον, ροδῶν, σβίγα, θρομύλι· || ἢ κλῶστικὴ μηχανή· || ἀπλόν μηχανήμα, δι' οὗ ἀναπνέζεται ἡ μετάξι ἀπὸ τὰ βομβύκια· 8) δημ. ἱστός, ἀργαλείον ιδ. κεντήματος, τελέρος· 9) π. Βυζ. ἡ φετηρία ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ κτ. τὴν Ἰππάφειον βλ.λ.

μαγγανοπήγαδο [τὸ] δημ. φρέαρ εὐρύτερον τοῦ κοινοῦ ιδ. ἐν ἀγροκτημασί, πηγάδι ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀντλείται ὕδωρ διὰ μάγγανον βλ.λ.2], διὰ συστήματος ἔχοντος πολλοὺς κάδοις κρεμαμένους εἰς μέγαν τροχόν· 2) συνεκδ. μάγγανον βλ.λ.2], μαγγάνι: Παπαν.Πεξ.Ρ.64 α' ἄλλη μὴ τῷ ζῶνι μὲ δεμένα τὰ μάτια γυρίσκα μαγγανοπήγαδο.

μαγγανοποιί [οἰ] μὴν. οἱ μαγγανείας ἐκτελοῦντες, οἱ ποιοῦντες μαγείας, οἱ μάγοι βλ.λ.: Θεόδ. Βολ. ἐν Συντ.4,251.

μαγγανός [ὁ] δημ., δ. τ. τοῦ μάγγανον βλ.λ.2]: φρ. μτφ. τὸ νοῦ σου μὴ πὲ πιάση ὁ μάγγανος ἢ κατὰδικτικὴ δικαστικὴ ἀρχή].

μαγγανωσιά [ἡ] δημ. κίρμασι πρὸς στερεώσιν τοῦ μαγγάνου κτ. τὴν ὄρυξιν φεράτος.

μαγγανώσνα [ἡ] δημ. τὸ φυτόν ὄρυξις βλ.λ. ἢ ἀκανθώδης.

μαγγανόρος [ὁ] κ. μαγγοφόρος νεώτ. βοταν. γένος ἐκ τῶν ἀνακαρδιοειδῶν φυτῶν.

μαγγάθειον [τὸ] μιν. ράβδος, βακτηρία, ρόπαλον, εἶδος κλώμην· 2) συνεκδ. ὁ ἐκ ροπαλοῦ διαρμῶς, ραβδίσιμος: Πρῶδρ.2,270 ἄ ὠρισαν νὰ τὰς ἔδωκαν μαγγάθειά στόν Εὐγένιου.

μαγγόρα [ἡ] δ.γρ. τοῦ μαγκύρα βλ.λ.: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.104 ροκάνισε τὸ σίδερο σὰ σκύλλα τῆ μαγγόρα.

μαγγόφης δ.γρ. τοῦ μαγκούφης βλ.λ.

μαγγρόθια δάση [τὰ] νεώτ. δάση ἐκ φυτῶν ἀβαθῶν λιμνῶν, ἐλῶν, στομίων ποταμῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου.

μάγγωμα [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μάγγανω βλ.λ., συμπίεσις, σύνθλιψις, σύσφιγξις, ἐν χρ. κ. μτφ.

μαγγώνω δημ., ἀορ.(ἐ)μάγγωσα, παθ. μαγγώνομαι, ἀορ.(ἐ)μαγγώθηκα, παρακ. μαγγωμένος, συμπιέζω, συσφιγγω τὴ ἰσχυρῶς ὡς διὰ μάγγανον βλ.λ., συνθλίβω, συνθλῶ: μοῦ μάγγωσε τὸ χερί ἢ ἄρτρα, - τοῦ μάγγωσις ἢ μηχανή τὰ δάχτυλα· || κ. ἐπὶ ἐπιφύγων: τὸν ἐμάγγωσε στήν ἀκρη καὶ τὸν ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ· || τὸ παθ. μαγγώνομαι ὕψιστοιαι τὴν συμπίεσιν, τὴν σύνθλιψιν: μαγγώθηκε τὸ πῶδι μου, - μαγγώθηκε στήν ἀκρη καὶ ποῦ νὰ βῶδι, - χερί μαγγωμένο· 2) κ. μτφ. πιέζω τινά ἰσχυρῶς, φέρω εἰς ἀδιέξοδον: τὸν ἐμάγγωσε ὁ ἀνακριτής καὶ τὰ ὠμόλογησε ὅλα· κ. παθ.: κοίταξε πὺς κάθεται στήν ἀκρη μαγγωμένος [ἀμίλητος, συνεσταλαμένος ὡσεὶ πιεζόμενος ὑπὸ πνός].

μαγδαληνός ἢ μαγδαληνθα ἠλικία [ἡ] νεώτ. ἡ νεώτερα ἐκ τῶν τριῶν ἠλικιῶν, εἰς δὲ ὑποδιαιρεῖται ἡ νεώτερα ἢ ἀνωτέρα παλαιολιθικὴ ἐποχὴ βλ.λ.

μαγδαληνικός-ἡ-ὄν κ. μαγδαληναίος-α-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ προϊστορικὰ ἀντρά τῆς Μαγδαληνῆς τῆς Γαλλίας.

μαγδαλία [ἡ] [μάσσα] μτγν., μιν. κ. μαγδαλία [Ἰππιατρ.62] μτγν. τ. τοῦ ἀπομαγδαλία βλ.λ., τεμάχιον φέκος ἄρτου, δι' οὗ ἀπομασσοῦμεν τὰ λίπη ἐκ τῶν δακτύλων κ. τῶν πινακίων μτ. τὸ φαγητόν: Γαλ.19,19, πρβλ. Δαμόκρ. π. αὐτ.13,823, Κάσσα.Φ.66, Σχῶλ. Ἀριστ. Ἰππ.412, Τζέτζ.Χιλ.5,549.

μαγδαλιώ-ῶλοσιδὸ [ἡ] πάπ. μάγδαλος βλ.λ.

μάγδαλος [ὁ] πύργος, μικρὸν στρατιωτικὸν φρούριον, οἰκοδόμημα χρησιμεῖον ὡς φυλακεῖον: Ἐπιγρ., Πάπ., ΠΔ Ἀριθμ.337 καὶ παρενθετικὸν ἀπέναντι Μαγδαλώου [ὡς τοπανύμιον] ἐβρ. מגדל.

μαγδαλοφυλακία [ἡ] πάπ. στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἀποτελοῦν τὴν φρουρὰν φυλακεῖου ἐν πύργῳ, ἐν μαγδαλώ βλ.λ.

μαγδαλοφύλαξ-ακος [ὁ] πάπ. ὁ φύλαξ, ὁ φρουρός, ὁ σκοπεὸς ἐν μαγδαλώ βλ.λ.

μαγεία [ἡ] [μαγεύω] κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἡ παιδεία, ἡ θεολογία καὶ ἡ θεολατρεία τῶν μάγων: Πλάτ. Ἄλκ.1,122A ὦν ὁ μὲν μαγεῖαν τὴ διδάσκει τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὀρομάζου· 2) κ. νεώτ. κ.δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μαγεῖν βλ.λ., ἡ μαγικὴ τέχνη, ἡ χρησιμοποισίς φίλτρων, φαρμάκων, μαγανειῶν, ἐπωδῶν κ. ἄ. μυστηριωδῶν μεθόδων πρὸς πρόκλησιν ὑπερφυσικῆς ἐνέργειας τῶν μυστικῶν τῆς φύσεως δυνάμεων ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, μάγια βλ.λ.: Σουίδ. ἐπέκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθὸ πινος σῆσασιν: Ἀριστ.Ἰδ.36 τὴν γοητικὴν μαγεῖαν οὐδ' ἐγγνωσαν [οἱ μάγοι], Θεόδρ.Φ19,15,7 χρῆσθαι πρὸς τὰ ἀλεξιφάρμακα καὶ τὰς μαγείας, ΚΔ Πράξ.8,11 προσεγγίον δὲ αὐτῶ διὰ τὸ ἰκανῶ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστάνε-ναι αὐτοῦς, Πισαοδ.Χρ.Μηλ.87 καὶ ἐκείνη μὲν ἢ σεβδισμάκ θά ἐφυγε διὰ μαγείας, διότι τὰς κλειδαῖς τοῦ χαρμεῖου τὰς κατέχει ἡ Φατμά· || κτ. τοὺς ἀλχημ. λευκὴ κ. μαύρη μαγεία [ἡ] δι' ἐπικλησιῶς ἀγαθοποιῶν δαιμόνων ἢ ἀντιθέτων διὰ συνεργείας κακοποιῶν, διαβολικῶν δυνάμεων· 3) νεώτ. κ. δημ. ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς φυγῆς ἐπίδρασις τοῦ κόλλου, ἐξαιρετικὸς εὐαρέστησις τῆς φυγῆς, ἡδονικὴ κ. αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις, γοητεία: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ ὕμνος - Ἀτικῆ 2 τὰ μυστικὰ τῆς ὁμορφίας δικά μας καὶ ὁ κόσμος ὅλος μαγεία δλόγυρα μας ἀπλώνεται, - τὰ ταξίδι μας ἴταν μαγεία, - τὸ φεγγάρι ἀπόψε εἶναι μαγεία· || φρ. νεώτ. ὡς διὰ μαγείας αἰφνιδίως, ὀδοκῆτως, λεληθῶσι, κτ. τρόπον προκολοῦντα ἐκπληξιν, οἰσινε ὑπερφυσικῶν πρβλ. ὡς ἐν θαύματος.

μαγεῖον [τὸ] [μάσσα] ἐκμαγεῖον βλ.λ.: Λογίγν. Ὑμ.32,5 τὸν γε μὴν σπληνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, ὅθεν πληροῦμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὄπουλος αἰξεται.

μαγεῖρινα [ἡ] ποι. θηλ. τοῦ μάγειρος.

μαγεῖρεια [ἡ] [μαγεῖρω] μτγν. κ. μιν. μαγεῖρεια βλ.λ.: Κάτων.π.Φρόντ.223N, Ἡρωδιδαν. Ἐπιμετρ. 19, Ἄμ. Ὀνειροκρ.242 εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι τρώγει λιπαρὰν μαγεῖρινα καὶ πίνει τοῦ ζωμοῦ.

μαγεῖριον [τὸ] [μάγειρος] κ. μαγεῖριον [πάπ.] κ. μαγεῖρον [Ἐπιγρ.1 κνεωτ.], δημ. μαγεῖριον κ. ἐν ἄ. σμ. μαγέριον, κροναπέλιον, χασάπικον, κ. ἐν ταυτῷ ἀρτοπωλείον: Ἀριστ.Ἰδ.1629α,33 λίχνον δ' ἄν καὶ πρὸς τὰ μαγεῖρια καὶ τοὺς ἰγθῶσις . . προσπέταται, αὐτ. Ὁαμῖ.833α,3, Βάβρ.79,1], Λογίγν. Ὑφ. 43,3 παραμείζας τοὺς θυλάκους καὶ τὰ ἀργύματα καὶ τὰ σακκία μαγεῖριουο τινὰ φαντοσίαν ἐποίησεν· 2) νεώτ. δημ. μαγεῖριδ, μέρος, διαμέρισμα ἐνθα παρρασκευάζονται διὰ βρασμοῦ ἢ ἐφθίσεως τὰ φαγητά, κουζίνα: Ἐπιγρ., Διοσκ.Εὐσ.1, 34,Γαλ.6,721, - τὸ μαγεῖριον τῆς οἰκίας, - τοῦ ἐκνοδοχείου· 3) κτ. πλθ. μαγεῖρια [τὰ] τόπος.

μέρος ἔνθα κατώκων ἢ δημόσιοι μάγειροι, συνοικία τῶν μαγειρῶν ἐν Ἀθήναις, τόπος ὄθεν ἐμισθοῦντο τοὺς μάγειρους : Ἀντιφῶν.203, Θεοφρ. Χαρ.6,9 καὶ ἐφοδεῦν τὰ μάγειρα. 4) νεώτ., δημ. μαγέρικο κατάστημα ἐν ᾧ μαγειροῦνται κ παλαιοῖται φαγητὰ κτ. μερίδας, μικρὸν λαϊκὸν ἐστιατόριον, συνήθ. μτ. οἰκονομείου (πρὸς μαγειροῦν) : μαγειρεῖον ἐπὶ πέντε ἀδελφία.

μαγειρεῖ(ν)μα-ατος ἀρχ. λεξ. κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. κ. μαγέριμα τὸ μαγειρευμένον φαγητὸν Ἡσ. εἶδον, ζῶμος, προσφάγιον : Εὐστ.1402,16, -τὶ μαγειρεῖμα ἔχουμε σήμερα; 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ πρᾶξις τοῦ μαγειρεύω βλλ. : ἔχω μαγέριμα καὶ θ' ἀργήσω. 3) ὄμ. μαγερὰ βλλ.2).

μαγειρευτικός-ή-όν μτν. : μαγειρικὸς βλλ. : Ρητ.6,52W.

μαγει(ρ)αυτός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μαγειρευμένος, ὁ παρεσκευασμένος διὰ μαγειρέματος κ. καρικευμάτων : μαγειρευτὰ ἐδέσματα, -τὰ χόρτα νὰ τὰ κάρης μαγειρευτὰ κὶ ὄχι σαλάτα.

μαγει(ρ)εῦω μτν., μαν., νεώτ. κ. δημ., μαν. κ. μαγερῶν, ἀόρ. ἐμαγει(ρ)ευσά, γημν. (ἐ)μαγέρεψα, μέσ. κ. παθ. μαγει(ρ)εῦμαι, ἀόρ. ἐμαγειρεῖσθην, δημ. (ἐ)μαγει(ρ)εῦσθαι, παρακ. μεμαγειρευμένος, δημ. μαγει(ρ)εμένος, μτν. μάγειρος βλλ., ἔχω ὡς ἀσχολίαν τὴν παρασκευὴν φαγητῶν, ὑπηρετῶ ὡς μάγειρον, ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ μαγειρεῖν : Θεοφρ. Χαρ.6,6 δεινὸς δὲ . . . κηρύττειν μαγειρεῖν κηθεῖται, Πλούτ. Ἡθ.284F ἐν ταῖς ἀλλαις ὁμολογίας καὶ τοῦτο ἐγράφει, μὴ τε ἀλείνῃ ἀνδρὶ Ρωμαίῳ γυναικί, μήτε μαγειρεῖσθαι, Πορφ. Ἀνοχ.3,18, -τώρα ποῖός σου μαγειρεῖς; || μτν., μαν., νεώτ. κ. δημ. παρασκευάζω ἔδεσμα, φαγητὸν δι' ὀπτισεως ἢ βρασμοῦ κ. δὴ κ.μτ. τέχνης κ. χρ. καρικευμάτων : Ἀθην.4,173D παρόσον τὰ ἐρατὰ περιτέμνοντες τὸ κέλλον ὡς ἐμαγειροῦν αὐτὰ καὶ ἐκαρῶκεον, Πρόδρ.1,270 εἰς τὸ ἐπὶ πατρὸς μου τὸ κέλλιν ἀκρόπαστον ἀπάκιν σύμπλευρον ἐμαγέρουσιν, αὐτ.2,397, Ἀραθ.Μυθ.Χαλ.1,170 οἱ σύντροφοί μου ἀναφαίω καὶ φωτίζαν ἐπάνω εἰς τὸ νησίον διὰ τὰ μαγειρεύουσιν, -μαγειρεῖαι περίφημα, -μαγειρεύω κρέας - φασόλια - φάρι, -σήμερα δὲν ἐμαγέρεψα τίποτα; παροιμ. ὅτι μαγειρεῖται τρεῖς ἰκατὰ τὴν ἐργασίαν σου θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποδοχὴ σου, πρὸς. ὅπως στρώσῃς θὰ κοιμηθῆς, -δὲν μαγερᾶν ὄλες οἱ γωνιᾶς ποῦ καννίζου (πρὸς. ὅτι, λάμπε δὲν εἶν' καὶ χρυσάφι),-ὅπου καλὰ καθοῦμενος καλύτερα μαγειρεῖ οἰκὸς ἢ δολοῦς στὴ ράχη του κοκκιὰ τοῦ μαγερῶν, -ποῦ μαγερῶν ἐψάματα ἡ κοιλία του τὸ ξαίρει || κ. τὸ παθ. σχόλ., μαν., νεώτ. κ. δημ. : Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ.1207 τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια, Ἀχιμ. Ὀνειροκρ.206 εἰ δὲ ἴδῃ τις ὅτι ἠσθιεν ἐξ αὐτῶν μεμαγειρέματα, -πῶς μαγερῶντις τὸ φάρι χωρὶς νερό; 2) μτν. διατρεῦω βλλ., κόπτω κρέας εἰς μερίδας, διανέμω κρέατα : Βάβρ.122,6; 3) μτν. κρουρυγῶ, σφαιάζω, σφάζω : ΠΔ Ὀνειρ.2,21 ἐν ἡμέρᾳ ὄρηξ τοῦ ἐμαγέρουσας, οὐκ ἐψέισω 4) μτφ. μαν., νεώτ. κ. δημ. παρασκευάζω ὑπόδωλ. τ. δολιγῶν, δολοπολῶ, μηχανοραφῶ : Χρον. Μορ.2941 ἐκεῖνος ὁ πανάπιστος, ὁ μέγας δημηγέρτης, ὅπου τὰ ἐμαγέρουσιν αὐτὰ ὄπου σὰς λέγω, -αὐτὸς κατὰ μὰς μαγειρεῖται, -κατὰ τοῦ μαγερῶν || ὄμ. κ. παθ. μόνον ἀπροσώπως : κατὰ μαγερῶνται τὶς τελευταῖες μέρες.

μαγειρικὸς-ή-όν(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν μάγειρον ἢ τὴν μαγειρικὴν, τὸ μαγειροῦν, ὁ τοῦ μάγειρου ἢ τῆς μαγειρικῆς : Ἀριστφ. Ἰνπ.26,1 καὶ τὸν δάμον ἀεὶ προσποιοῦ ὑποκαυκαίων δηματοῖς μαγερικοῖς, Πλάτ. Πολ.332C ἢ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσήκον τέχνη μαγειρικὴ κα-

λεῖται, αὐτ.Μέν.316E μαγειρικὸν νόμοι, Ἀριστφ. Πνεῦμ.485a,35 μαγειρικὸν πῦρ, Πλούτ.Λυκ.2 μάγειρικὴ κοπιὰ ἀπέθανε, Ἀθην.4,169B μαγειρικὰ σκεῦη, αὐτ.7,308F μαγειρικὴ διδασκαλία (βιβλίον περὶ μαγειρικῆς Παρμένωνος τοῦ Ροδίου), Πλάτ. μαγειρικὰ τάξις, -μαγειρικὰ σκεῦη, -μαγειρικὴ ἔστις, -μαγειρικὸν ἄλας [κοινὸν ἄλας εἶ' οὐ ἀρίστουται τὰ φαγητὰ, χωριστοῦχον νάτριον βλλ.]; 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἐμπειρος, ὁ πειραμένος εἰς τὴν μαγειρικὴν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγειρεῖν : Πλάτ. Θεαῖτ.178D τοῦ μέλλοντος ἐπίσασσθαι μὴ μαγειρικῶ ὄντος; 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. μαγειρικὴ (ἢ) ὡς οὐσ. ἡ ἐμπειρία κ. ἡ τέχνη τοῦ μαγερῶν εἰς τὴν παρασκευὴν ἔδεσμάτων εὐγεύστων κ. εὐπέπτων : αὐτ.Πολιτ.389A γεωργικὴ δὲ . . . καὶ ἱατρικὴ . . . καὶ μαγειρικὴ πᾶν ὑποτίθεντες, Διον. Κων.2,30; 4) πᾶν. τὸ ἐμπόριον τοῦ κρέατος; 5) αὐτ. φόρος καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν κρεοπῶν; 6) νεώτ. κ. δημ. βιβλίον περὶ μαγειρικῆς τέχνης, βιβλίον ἐν ᾧ περιέχονται συνταγαὶ κ. δόγμια παρασκευῆς διαφόρων φαγητῶν : ἡ μεγάλη Μαγειρικὴ - Μαγειρικὴ καὶ Ζαχαροπλαστική; 7) τὸ οὐδ. πληθ. μαγειρικά (τὰ) ὡς οὐσ. ἡ μαγειρικὴ : Πλάτ. Θεαῖτ.125C εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν [σοφοῖ οἱ μάγειροι] . . . οὐχ ὄντι τῶν μαγερικῶν; 8) Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. μαγειρικόν (τὸ) ὡς οὐσ. μαγειροῦν βλλ.; 9) αὐτ. αἰ διαπᾶναι πρὸς παρασκευὴν φαγητοῦ ἐκ κρέατος

μαγειρικὸς ἐπίρρ. κτ. τὸν τρόπον τοῦ μάγειρου, μτ. μαγειρικῆς τέχνης : Ἀριστφ. Ἀχ.1015 ἡκουσας ὡς μαγειρικῶς κομφῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὐτῶ διακονεῖται; αὐτ. Ἰνπ.376,Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,56 μαγειρικῶς ἐκουσασμένη τροφή ἰάνθη. ὠμῆ βλλ.).

μαγειροῦν(τὸ) μτν. ὑπακορ. τὸ μαγερῶν βλλ., ἀργυροῦν σκεῖος ὄλας ἰδαιοῦσας μορφῆς κ. κατασκευῆς : Πλν.Φι33,157.

μαγειρικός(όν) μτν. ὑποκορ. τοῦ μάγειρος βλλ., ἀπαντᾷ μόνον ὡς ἑπών. σοφιστῶν : Ἀθην. 7,292B καὶ παρ' Ἀρχεδίκω δὲ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστῆς μαγειρικός τάδε λέγει.

μαγειρίσσει(ν) θηλ. τοῦ μάγειρος βλλ.

μαγειρίσσει(ν) θηλ. εἶδος φαγητοῦ, εἶδος σούπας παρασκευασμένης διὰ τῶν ἐντροσθίων ἀμνοῦ, κ.κτ. ἐθίμων παραπιθμενῆς εἰς τὸ τελειόμενον δεῖπνον εὐθύς μτ. τὴν Ἀνάστασιν.

μαγειρορ(όν) Ἐπιγρ. μάγειρος βλλ.

μαγείρορος(όν) ἢ ἐκ ρίζ. μακ-, ἔξ ἧς κ. τὸ μάσσω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ὄμρ. μάγίρας (Ἐπιγρ.), αἰολ. μάγορος, μαν. μάγερως Ἐρωτόκρ.3,337, δημ. κ. μάγερσας, θηλ. μαγείρσσει (ΠΔ Βασ.1,8,131 κ. μαγείρσσει (Φερεκρ.64), δημ. κ. μαγείρσσει ἢ λ. δὲν ἀπαντᾷ π. Ὀμ., μνηνεύεται ὁμῶς ἐν Βατραχουμ.40), σφαιγῶς, κρουρυγῶς, ὁ σφάζων τὰ πρός τροφὴν χρεῖα, σφάσσει, εἶτα καὶ ὁ παρασκευάζων ἐκ τούτων φαγητὰ, ὁ μαγειροῦν ἰδίῳ ἐν ἀρχῇ τὸ αὐτὸ πρὸς. ἐξέτελει ἀμφοτέρας τὰς ἐργασίας) : Πλάτ. Εὐθ.301E τὶ δὲ σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν καὶ κατακόφονται ἐφένει καὶ ὄνταν; Μάγειρον, ἦν δ' ἐγώ, αὐτ.Νομ.849D, Βάβρ.51,8, Ἀθην.14,659C, Πλούτ.175D Βούμ ἰδῶν σφασσάμενον ὑπὸ μάγειρου, Δίων Χρυσ.4,44, Μάξ. Τρ.25,2 γέρων πρὸς τὸν μάγειρον, Σὺ μὲν γὰρ δημιῶς τις εἶ καὶ μαίφρονος τῆς ἀρῶν ἡρώμης; || ὄμ. Ἄδου μάγερσος καλεῖται ὁ Πολυύφημος ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς, διότι ἐκροεῖται ἄμα καὶ ἐμαγερῶνται τοὺς συντρόφους του : Εὐρ.Κύκλ.377 ὡς ἔην ἐπίμα πάντα τῷ θεοστυγεῖ Ἄδου μάγερσ; || κ. τὸ θηλ. μαγείρσσει(ν) : Φερεκρ.64 οὐδεὶς μαγείρσσει εἶδος ἡρώμης; || μτν. ὁ δημοσίος μάγειρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἰδιώτην : Φιλ. Μην.Βελον.86,38 παρὰ τῶν μαγείρων; 2) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἔργον νὰ μαγειρῶν, ὁ πα-

ρσκειυάτων φαγητά, ὁ ὄφοποιός: 'Ηρ.4,71 ἐν δὲ τῷ λοιπῷ εὐρυχωρίῳ τῆς θῆκης... ἀπονίχθαι ἔντες ἄπρωτοι καὶ τὸν οἰνοχόον καὶ μαγεῖρον... καὶ δὴκονον, 'Αλεξ.149,14, Νικόμ.,δ, Πλούτ. 'Ηθ.708D ὄφα μὲν γὰρ ὁ μαγεῖρον σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων αὐστηρά καὶ λιπαρά καὶ γλυκίσκα καὶ ὀριμέα συγκεραννόντες, Πρῶδρ.2, 390 στάσεις γὰρ τρεῖς ὁ μαγεῖρον τὸ ἔλαιον ἀπέμα καὶ βάλαι καὶ θρυπητόελα τινὰ διὰ μωρῶσαν, 'Ερωτόκρ.3,337 κί ὁ 'Ερωτας εἶν' ὁ μαγεῖρον, συμπάνει καὶ σπουδάξει, ὁ εἶναι μαγεῖρος στοῦ τῶδε' || κ.τὸ θηλ. μαγεῖρῖσσα: ΠΔβασ.1,8,13 καὶ τὰς θυγατέρας ἡμῶν λήφεται εἰς μυρεφούς καὶ μαγεῖρῖσας, - ζητεῖται μαγεῖρῖσσα' || νεώτ. κ. δημ. ὁ γωριζών τὴν μαγεῖρῖκὴν τέχνην, ὁ εἰδῶν μὲν εἰς τὴν μαγεῖρῖκὴν' || δημ. ὁ ἔχων, ὁ διευθύνων μικρὸν λαϊκὸν ἐπιστάσιον, μαγεῖρῖον θλλ.: || πόν. λόγος μαγεῖρου κατάλογος φαγητῶν, λίστα θλλ.: 3) ὁ τῶν τραπέζων ἐπιμελητής, ὁ διακόμος, ὁ τροπευκόμος: 'Αριστλ.Πιλ.517 ἀλλ' εἰσὶθ' ὡς ὁ μαγεῖρος ἦδη τὰ τεμάχια ἡμελλ' ἀφαιρῖν καὶ τράπεζε', εἰσῆρητο, Μάτρ.Δεῖνν.11,46' 4) μτγν. ὁ μαγεῖρεύων, ὁ παρασκευάζων ἐδέσματα ἐκ κρέατος καὶ ἰχθύων, ἀντίθ. οἰνοχόος καὶ σιτοποιός θλλ.: Φιλ.1,390' || μτγν. συνήθ. π. κομ. ἢ λ. ὀπαντᾷ ἐν σημ. ἀντίθ. τῆς τοῦ ὄφοποιοῦ θλλ.: Διον.Κωμ.2,9' 5) ὁ κροπάλως, ὁ χαοπίης: 'Αλεξ.9Ε,23, Μάχ.η.Αθην.6,243F καὶ τοῦ μαγεῖρου... ὁστῶδες σφόδρα αὐτῶ τὴν προσκόπτοντες... κρέας εἴπεν, μαγεῖρε, μὴ προσίστα τοῦτῳ μὴ τοῦσταῦν, Αἰσώπ.Μύθ.301 καὶ τοῦ μαγεῖρου περιπασσθέντος ὁ ἔτερος ἀφελομένου τὸ κρέας εἰς τὸ ἔτερον τὸν κόλπον καθήκεν' 6) μτγν. ὁ θύτης κατὰ τὰς θυσίας, ὁ σφαγιάζων πρὸς θυσίαν ζῶα: 'Αθην.11,40.

μαγειροχτών-ωνος (ὁ) νεώτ. χιτών, ἐνδύμα, εἶδος ὑποκαμπίσου φερομένου ὑπὸ τοῦ μαγεῖρου κατὰ τὴν ἐν τῷ μαγεῖρῖν ἐργασίαν του || χιτῶν ἐν φέρονσιν ὁ στρατιώται ὁ ἐκτελούμενος χρέει μαγεῖρου κατὰ τὴν παραμονὴν των ἐν τοῖς στρατ. μαγεῖρῖσις: 2) κτ. ἐπέκτ. χιτῶν ἐκ χορδοῦ βαθέος κυσινῷ ὑφάσματος φερόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κτ. τὰς ὄρας τῶν ἀσκήσεων ἢ κτ. τὰς ὄρας τῆς καθαρῖότητος, ἰδ. τοῦ ὀλκισμοῦ.

μαγεῖρῶδης-ους-ες [εἰδός] μτγν. ὁ βμοιόζων πρὸς μαγεῖρον, ὁ βμοιος μαγεῖρω: Εὐνάβ.Β3σω. 480B φονικὴν καὶ μαγεῖρῶδη φυχίην.

μάγεμα (τὸ) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαγεῖν θλλ., μάγευμα θλλ.: Παλαμ.Τάφ. 42,3 ἀπὸ τὸ προσωπικὸ σου τὸ ζαχαροχυμένον στάλαξ' ἕνα μάγεμα σά μακρινῶ, σάν ξένο.

μάγερας (τὸ) δημ. μαγεῖρον θλλ.

μαγεῖρειῶ (τὸ) δημ. μαγεῖρῖον θλλ.: Παπαντ. 'Αγ.'Ορ.137 κατεβήκαμε κάποτε στὸ μαγεῖρειῶ μῆλις μῆλις καὶ κενάρας.

μαγεῖρῖμα (τὸ) βλ. μαγεῖρῖσμα.

μαγεῖρῖμῶ μον. κ. δημ. μαγεῖρῖμα θλλ.: 'Ερωτόκρ.1,278.

μαγεῖρῖς (ἡ) μον. κ. δημ., μον. κ. μαγεῖρα (Πρῶδρ. 2,108, αὐτ.170) ἔδεσμα, φαγητὸν: Πρῶδρ.2,170 καὶ συναγρῖδα πεπανθί, ὡ θεά μου, μαγεῖρα, 'Ερωτόκρ.1,278 φαρμακεμένως μαγεῖρῖς πάντα μάς μαγεῖρῖες, - τί μαγεῖρῖς φθίνεις σήμερα; 2) μον. κ. δημ. ποσὸν τροφίμων ὀπερ ἀρκεῖ διὰ τὴν παρασκευὴν ἐνὸς γεύματος, τὸ περιεχόμενον ἐνὸς μαγεῖρῖκοῦ σκεύους, ὄλον τὸ παρεσκευασμένον ἔδεσμα πρβλ. γκυουβετόδα, φουρινα: Πρῶδρ. 2,108 καμμάτια, βάλειω, ἀλέγδαρος τρανά καὶ γυνιδάτα καὶ μαγεῖρῖαν δπιπλωκαρ.

μαγεῖρῖκο (τὸ) δημ. λαϊκὸν ἐπιστάσιον, μαγεῖρῖον θλλ.τῶ: πάνε νά φανε στὸ μαγεῖρῖκο.

μαγεῖρῖτσα (ἡ) δημ. δ.τ. τοῦ μαγεῖρῖκο θλλ.

μάγερος (ὁ) μον. δ.τ. τοῦ μάγειρος βλλ., μάγερος: 'Ερωτόκρ.3,337 κί ὁ 'Ερωτας εἶν' ὁ μάγερος, συμπάνει καὶ σπουδάξει.

μαγέτας οὐδαξ (ὁ) 'Ησ. ὁ κατακλινῶν, ὁ γοντεύων, ὁ καταβέλων τοὺς ἀκρωμένους.

μάγευμα-ατος (τὸ) [μαγεῖω] κ. νεώτ., δημ. μάγευμα θλλ. ἀποτέλεσμα μαγικῆς τέχνης, τέχνησιν μαγευτικῶν ἐν πλθθ. θελήτην, μαγικὴ ἀπάτη, μάγια, μάγια: Εὐρ.Π.1110 βρωστῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι παρεκτρέμονες ὀγετόν ὄστε μὴ θανεῖν ἰδ.ἀνάγν. ἐν 'Ἰνν.Ἰερ.Νούσ.18' 2) μτγν. τεχνικὴ παρασκευὴ τοῦ φαγητοῦ, ἔντεχον μαγεῖρῖμα: Πλούτ.'Ηθ.752C εἰς μακελετα καὶ κοπίδας καὶ φάρμακα καὶ μαγεύματα καθεῖργνύμενον ἀκολάστων γυναικῶν 3) νεώτ. γοντεῖσι, αἰσθητικὴ ἔλξις, αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις.

μαγεύς-έως (ὁ) [μαύσω] μτγν., αἰτ.-ῆα (ΑΠ 6,306,5), ὄν. πλθθ. -ῆες ('Ησ.), ὁ τὰ ἄλφια μάττων, ὁ ζυμῶν ἀρτον, ὁ ζυμωτής: πρβλ. 'Ησ. 'μαγῆες' τὰ ἄλφια μῆπτονες': Πολυδ.6,64' 2) ποι. ὁ ἀπομάσσαν, ὁ ἀφογιζών: 'Αριστῶν ΑΠ 6,306,5 τὸν τε μαγῖα ὀπῶγον ὑπὸ σπιθαφᾷ κεκαμμένον κοπίδῃ' 3) 'Ησ. 'μαγῆες' οἰκονομῶ δεῖνονου.

μαγευτρία (ἡ) [μαγεύω], μτγν., μον. κ. δημ. θηλ. μαγευτρία (ἡ) δημ. μαγευτρία, μάγος θλλ.: Δίων Κ 52,36 ἐρῶπτας καὶ οἰωνιστάς ἀπόδειξον... τοὺς δὲ εἰς μαγευτῖς πᾶν οὐκ εἶναι προσήκει, 'Αγμ.'Ονειροκρ.275 φαρμακίσησ καὶ μαγευτρίας: 2) δημ. τὸ θηλ. μαγευτρία (ἡ) ὄς οὐσ. ἡ μάγισσα θλλ.: Παλαμ.'Ασάλ.Ζ Στῆ ἀκροποταμῖα ὁ Παρῶλυτος 25 κί ἡμονα σά νά μ' ἀγγίξει ραβδῖ καλῆς μαγευτρίας' || κ. ὄς ἐπιθ. ἡ μαγικὴ θλλ.: αὐτ. 'Η πρώτη ἀγάπη 4 ἀγνάτων στῆ μαγευτρία βέργα ἐνὸς 'Αράπη' || ὄμ. μτφ. ἡ καταμαγεύοισα, ἡ καταβέλοισα: ἡ μαγευτρία ἡ φύση.

μαγευτικᾶ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον μαγεύοισα, γοντευτικῶς, θελκτικῶς: μιλοῦσε καὶ τραγοῦδοῦσε μαγευτικᾶ.

μαγευτικῶς (ἡ) [δημ. κ. -ιᾶ] -ὀ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. μαγικῶς θλλ., ὁ τῆς μαγείας, ὁ ἀναφορέμος εἰς τοὺς μάγους ἢ τὴν μαγείαν τὸ θηλ. μαγευτικὴ ὄς οὐσ. ἡ μαγικὴ τέχνη: Πλάτ.Πολιτ.280B 2) μτγν. ὁ ρέπων, ὁ ἐπιρρησις εἰς τὴν μαγίαν, εἰς τὰ μάγια: Πτολ.Τροιάδ.70' 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰοεῖ προζενὼν μαγεῖαν ἦτοι φυχίην ἐυχαρίστηση, ὁ θελκτικῶς, ὁ γοντευτικῶς: μαγευτικὸν τολιον, - μαγευτικὴ θεα.

μαγεύω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐμάγευσσα, δημ. (ἐ)μάγεψα, παθ. μαγεύομαι, ἀόρ. ἐμαγεύσθην, δημ. (ἐ)μαγευθήκα, παρκα. μεμαγεύμαι, μτγ. (με)μαγευ(μ)ένος, ἐνεργῶ ὄς μάγος, μεταχειρῖζομαι μαγικὰ μέσα, μαγικὰ τεχνάσματα, μαγγανέω, κῶν μάγια: Εὐρ.Π 1338 ἀνώλολυε καὶ κατῆδε βάρδαρα μέλι μαγεύσω, ὡς φῶνον νῖζουσα δῆ, Πλούτ.Νόμ.15 ἐνοιὶ δὲ οὐ τοὺς δαίμονας φασὶν ὑποβῆσθαι τὸν καθαρμόν ἀλλ' ἐκένους μὲν καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας, ΚΔ Πράξ.8,9 ἀνήθ δε τις... προηπήκεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων, δ.τραγ.Χασ.Συλλ.58 θεά κάφω καὶ τῇ μάγισσα πού ξέρεσι καὶ μαγεύει' 2) μτγν. γοντεύω, ὑποβάλλω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μαγικῆς δυνάμεως, θεσμεῖω διὰ μαγικῶν φίλητρων, δένω, ἀρποδένω θλλ.: 'Αχιλλ.Τάτ.5,22" || κ. τὸ παθ.: Κλέαρχ.η. 'Αθην.6,256B μαγεύομεναι καὶ μαγεύοισαι, Αδουκ. 'Ον.54 ἔλεγον κᾶτθεν ὄτι γυνὴ με Θεταλῆ... χριστῖαι μεμαγευμένω ἐπαλείψασα, ὄνον ἐφοίπεσ, Δίων Κ 50,26, 'Απολλ.1,9,28 πέλον φαρμάκω μεμαγευμένον, Σίπ.Αιμ.Στ.40,1, ἔρω μιά πόλη μαγεμένη πού' ἔχει σπαρῶδινα παλάτια' 3) μτγν. γεννώ, παράγω, προκαλῶ τὴ διὰ μαγικῆς τέχνης: ΑΠ 12,57 ἐμφυχα μαγεύω, Λουκ.'Ον.11 γὰρ

ώδη δύναται μαγεύσαι τὸν ἔρωτα· 4) ἀντὶ εἶμαι μάγος, κάτοχος μαγικῆς σοφίας ἢ δυνάμεως· Πλούτ. Ἀρτέξ. 3 δς ἐν παισι Κύρου τῆς νομιμμένης ἀγωγῆς ἐπιτάτῃς γενόμενος καὶ διδάξας μαγεύειν αὐτὸν, αὐτ. 6, Φιλόστρ. Ἀπολλ. 1, 2 Πλάτων. . οὕτω μαγεύειν ἔδοξε καίτοι πλεῖστα τῶν ἀνθρώπων φθονηθεὶς ἐπὶ σοφίᾳ· 5) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ., μτφ. θέλω, κάμω τινὰ νὰ ἀισθανθῆ ἔξαιρετικῶς εὐχαρίστησιν, ἐλάκω: τὸν ἐμάγευσε μὲ τὰ λόγια τῆς καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς· κ. τὸ παθ.· Πρῶδρ. 2, 432 ἴδε κεφάλιν σκορδαλοῦ, ὁκάτι ἐγὼ ἐμαγεύθην, Κρυστ. Ἄγροτ. Ἰὸ μαγεμένο μαντήλι 148 κρατιέται ἀπ' τὸ μαντήλι σου, μαγεύεται, λιγώνει· 6) ρηματ. π. μαγεία, μάγευμα, μαγευτής, μαγευτικός.

μαγίης βλ. μαγεύς.

μαγία (ἴ) δημ. μαγεία, μαγεύματα, μαγανεῖαι, φίλτρα, πᾶν μέσον χρησιμοποιούμενον πρὸς μαγικὸν σκοπὸν· Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ τὰ δακτυλίδια 40 τὰ ξορκία λυθίσκαν, τὰ μάγια φύγαν, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ Σειληνὶ 40 καὶ στή γῆν δλη πέρα ὡς πέρα ρίξανε μάγια ἐρωτικά, . τοῦ 'κ' αὐτὴν μάγια, - πιστεύει στὰ μάγια, - λυθίσκαν τὰ μάγια· || κ. μτφ. πᾶν τὸ θέλγαν, τὸ γοητεύον, τὸ εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν ὠραῖον κ. θαυμαστὸν· Σολωμ. Ὁ πειρασμὸς 16 νύχτα γιομάτῃ θαύματα, νύχτα σπορμένη μάγια, Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ Χαιρετισμὸς τῆς ρίμας 4 δένει ἀπὸ τὰ μάγια σου κι ἀπὸ τὰ ροδικά 4 α σου.

μαγιά (ἴ) δημ. γεν. δν. τῶν ζυμομηκῶν βλλ.: μαγιά τῆς μύρας (ἴ ζυθοσίμη)· 2) ὄξινον φύρασμα ἀλεύρου, προζύμι βλλ.: ἔχεις μαγιά, ποῦ θέλεις νὰ ζυμώσης;· 3) ὄλη πρὸς πῆλιν τοῦ γάλακτος εἰς τυρόν, τυτία, πῆλα βλλ.: 4) μικρὰ ποσότης ὀξευγάλακτος πρὸς παρασκευὴν νέου διὰ γάλακτος· 5) μτφ. τὰ πρῶτα κεφάλαια, ἢ ἀφορομὴ βλλ. πρὸς ἔναρξιν ἐπιχειρήσεως τίνος, σερμαγιά βλλ.: 6) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πέλαγος τῆς ὀπλῆς τῶν ὑποζυγίων κερατώδης ὄγκος, ἢ χελιδὼν βλλ.

μαγιάνοδ-ἦ-ὄν Ἐπιγρ., Πάπ. ὁ φέρων γραμμένα, ἐξωγραφημένα μάγια, ξόρκια· Ἐπιγρ. μαγιάνοδ φέλιον.

μαγιάπριλο (ἴ) δημ. ἡ ἐποχὴ ἢ περιλαμβανούσα τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον κ. Μάιον, ἢ ἀπριλομάης· τὸ μαγιάπριλο εἶναι τὸ πολὺ γάλα, παροίμ. τῶν καλῶν ναυτῶν οἱ γυναῖκες τὸ μαγιάπριλο χρεῖσθουν· || πο. τὸ ἔσρ, ἢ ἀνοιξίς· Σολωμ. Εἰς Μοναχὴν 89 πετιέται . . καὶ μέσ' στὸ λάκκο ἀφήνει τοὺς ἄκροχους τοῦ μαγιάπριλου.

μαγιάσιλι (ἴ) δημ. ἐκξεμα· || δερματικὴ νόσος τῶν ζῶων, ἴδ. τῶν ἱππῶν, μάλλη βλλ.

μαγιάσιλόχορτο (ἴ) δημ. τὸ φυτὸν γλαύκιον βλλ. τὸ κίτρινον.

μαγιάτικος-η (κ. -ια) ὄ δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα Μάιον, ὁ τοῦ μηνὸς τούτου, ὁ γινόμενος, ὁ συμβαίνων κτ. Μάιον· μαγιάτικος γάμος δὲν ἔχει ποτὲ προκοπή· 2) μαγιάτικη τριανταφυλλά (ἴ) ὄν. ποικιλίας ροδῆς βλλ. τῆς ἐκατομύλλου ἀνωσῆς κτ. μῆνα Μάιον· μαγιάτικο τριανταφυλλο τὸ ἄνθος τῆς ροδῆς ταύτης, τὸ ἐκατομύλλο τριανταφυλλο· 3) τὸ οὐδ. μαγιάτικὸ ὡς οὐσ. ὁ κτ. Μάιον ἀλιευόμενος θύννος.

μαγιάτο (ἴ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ μαγίς βλλ.: Περίπλ. Ἐρ. Θαλ. 30 πινακίδια καὶ μαγίδια, Σχολ. Ἄριστφ. Νεφ. 1250.

μαγικός-ἦ-ὄ(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς μόνους, ὁ τῶν μάγων· Πλούτ. Θεμ. 29 διακοῦσαι δὲ καὶ τῶν μαγικῶν λόγων, τοῦ βασιλέως κελεῦσαντος· || τὸ ἄρσ. Μαγικός (ὶ) (λόγος) τίπος συγγράμματος τοῦ Ἀριστίνετου (Ζουίδ. ἐν λ. Ἀντισθένης), ἢ τοῦ

Ἀριστοκλέους τοῦ Ἐπ.: Διογ. Λ. 1· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μάγειον, ὁ τῆς μαγείας· Μαν. 4, 211 ἀστρολόγους μαγικούς τε θέτας, αὐτ. 5, 303 μαγικὴ συνῆσει, Ψωκυλλ. 149 μαγικαὶ βιβλία, ΠΔ Σοφ. Σαλ. 17,7 μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης, Διήγ. Ἀχιλλ. 79 διδάσκαλον πρῶτιστον γεγενῆσιν ἐμγάλης τέχνης μαγικῆς καὶ λεκανοματείας, Μαλακ. Σύντρ. 59, 3, Καρβ. Ζητ. 64 πού κρύβονται γιά μῆνες . . στὸ καρυδί ἀπὸ ξόρκια μαγικά εἰτε θεῖα θελήματα· || μαγικός καθρέπτης ἢ μαγικὸν κάτοπτρον ὁ μαγεμένος καθρέπτης τῶν μύθων ἐν ᾧ ἴδοντά τις νὰ ἴδῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ διακριθῇ πᾶν δ, τι ἐπέθῃμει νὰ γωρῶζῃ· Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ στὸ σπῆτι μας 9 στὸ σπῆτι μας ἀστράφτει ὁ μαγικός καθρέπτης·

|| μαγικὴ ράβδος ἢ ρόβδος τῶν μάγων τὴ βθ-θεῖα τῆς ὁποίας ἐπιτελοῦν οὗτοι τὰ θαυμάτια τῶν· || μαγικὴ εἰκὼν εἰκὼν ἐν ᾗ ὑπάρχει παράστασις ἐπιτηδείας ἀποκεκρυμμένη· || μαγικός φανὸς συσκευὴ δι' ἣς προβάλλονται φωτεινὰ εἰκόνες· || μαγικὸ πᾶπυρο πᾶπυροι περιέχοντες μαγείας, ἐφωδούς, μάγια, ξόρκια· 3) μτγν. τὸ θηλ. μαγική (ἴ) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τῆς μαγείας· Φιλ. 2, 316· || δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μαγικά (ἴ) ὡς οὐσ. τὰ μάγια βλλ.: 3, 81 ατ. μὰ θὰ σοῦ κάμω μαγικά στὴ σκάφη, ὅπου ζυμώσεις, ν' ἀφήσῃς τὸ ζυμωταριό, νὰ ῥόθῃς νὰ μὲ ζυμώνῃς· 4) ἐπὶ πρσο. ὁ ἐπιθέσιος, ἐπιτηδῆσιος εἰς τὴν μαγειανίαν· Πτολ. Τετραβ. 72· 5) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ προεὐνὸν ὑπερτάτων ἀπόλαυσις ἢ ἔκστασις, ὁ θελκτικός, ὁ γοητευτικός, ὁ μαγεύων· μαγικὴ βροδιά ἀπόφε I

μαγικός ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ά, κτ. πρόπον μαγικὸν βλλ.·· Βί. Ἀλεξ. 252. τίλει καὶ πράττει μαγικός πολλὰ κατοχεγία· 2) νεώτ. γοητευτικός, σαγηνευτικός, θελκτικός.

μαγίλοσι (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐκ τῶν πουρπουριδῶν προσωβραχίων γαστροπόδων.

μαγίν Ἡσ. ἀσπίδας.

μαγιοῖ (ἴ) δημ. περισκελῆς ἐκ φανέλλας ἢ τις φέρεται κτ. τὴν λήθην θαλασσίων λουτρῶν.

μαγιόλικα (ἴ) νεώτ. εἶδος σκευῶν κ. πλακῶν ἰδιαζούσης κεραμικῆς τέχνης ἐκ πηλοῦ λαμπρῶς ἐστιαλωμένη κ. πλουσίως διακοσμημένου.

μαγιολική τέχνη (ἴ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν εἶδη μαγιόλικας.

μαγιονέζα (ἴ) δημ. εἶδος ἐμβόμματος φυχροῦ, εἶδος φυκρᾶς σάλτσας κ. πηκτικῆς παρασκευαζομένης ἐξ ἐλαίου, κόνεως μουστάρδας, κρόκων φωδ, ὄξους κ. ἄ.: φέρε μου μιά μερίδα φάρι μαγιονέζα.

μαγιόξυλο (ἴ) δημ. κοντός, ἐν ἐκράτῳ κεκοσμημένον δι' ἀνθέων οἱ παῖδες δίκην φαλλοῦ τῶν περὶφον κτ. τὴν παρσμονὴν τῆν Ἰης Μαίου· 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ φαλλός· τὸ πιασες τὸ μαγιόξυλο;

μαγιουσιόλι (ἴ) δημ. εἶδος μικροῦ ὠδικοῦ πτηνοῦ· Σιλπ. Λιμ. Στ. 88, 3 σπῆτιν, γαλιάντρες, μαγιουσιόλια ἀπὸ τὸν ὄνο τῶν ζυπνοῦνα.

μαγιρόον βλ. μαγειρεῖον.

μάγιρος βλ. μάγειρος.

μαγίς-ἴδος (ἴ) ἴμσσαι πᾶν ζυμωνόμενον φύραμα, πᾶσα πλαττομένη ζύμη, ζυμαρικόν, πλακοῦς, γλύκισμα· τὸν ἔποςθεθ, ἄρτος· ἴδ. τὸ εἰς τὴν Ἐκάτην κ. τὸν Τροφῶνων προσφερόμενον πλακοῦστιον, περιγραφόμενον ἐν Ἰππ. Γυν. 2, 133 ὡς ζυμαρικόν περιέχον τυρόν· Σοφ. ἀπ. 734, Ἀριστφ. ἀπ. 813, Ἀθῆν. 14, 663 β ἀπὸ τοῦ μάτειν, ἀπ' οὗ καὶ ἡ μάζα αὐτὴ ἀνομισθῆ καὶ ἡ παρὰ Κυπριοῖς καλουμένη μαγίς· || ἄρτος, γλυκίσμα ἐξ ἀλεύρου· ΠΔ Κριτ. 7, 13 καὶ ἴδω μαγίς ἄρτου κριθίνου στρεφομένη ἐν τῇ παρεμβολῇ Μαδίου· 2) μάκτρα, σκάφη, πινάκι, ζυμωταριό· Πολυδ. 7, 10, 22 ἐστὶ ἀγ-

γεγον, οὐ ἔματτον μαγίς καὶ μυλήκορον καὶ μάκτρα καὶ σκάφη καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ληνάς· Κρατίν. 21. Ἔπιγρ. 3) μικρὰ τράπεζα, τραπέζακι· Ἐπιχ. 118, Κερκί. 12. Ἑλλάδ. π. Φώτ. 533, 10 καὶ ἡ μαγίς δὲ ἀντὶ τῆς τραπεζῆς. Ἐπιχαρμὸς δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκίδας ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἔχρησαντο τῇ λέξει καὶ μὴν καὶ ὁ Ἄττικὸς Σοφοκλῆς. || ὄμ. τράπεζα τιθεμένη ἐπὶ τριπόδος. Πλούτ. 6, 83 αὐτὴ δὲ ἐπιτιθέμενα καὶ αἰρήμενα τράπεζαι, ἃς νῦν μαγίδας καλοῦσι. 4) Ἦσα. «μαγίδες αἰς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι» 5) Σουίδ. «μάγαιρα».

μαγισσα (ἡ) θηλ. τοῦ μάγος βλ. λ.

μαγιστρος (ὁ) μιν. ἀξίωμα κ. τίτλος π. Ρωμαιοῖς π. Βυζαντ. τὸ ἀνώτατον τῆς πολιτικῆς ἱεραρχίας ἀξίωμα· Σάβ. 1, 56 λόγοι δὲ καὶ τὸ περὶ τούτους εὐδόκιμον τῷ μαγίστρῳ Μιχαήλ. || συχν. τὸ ἀξίωμα τοῦτο συνδυάζεται μτ. τινος ἄ. μαγιστρος καὶ δομητικός τῶν Σχολῶν, μαγιστρος καὶ λογοθέτης τοῦ δρόμου. || μαγιστρος τοῦ κήνσου ἄρχων, θεματοφύλαξ τῶν ἀρχετύπων συμβολαίων· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 230. || μαγιστρος τῶν ὀφθαλμῶν ἄρχων τῶν οὐλικῶν στρατευμάτων· αὐτ. 23. || μαγιστρος τῶν Ἰηπέων· Πάπ. μαγιστρῶν Ἦσα, «ἐδιδάσκαλος, ἐπιστάτης».

μαγιμένος βλ. μαγιάνω.

μαγιάνω δημ., μτχ. παθ. παρακ. μαγιμένος μαγεύω βλ. λ.· Ροδιακά 114 βρίσκει Ἀρμενοπούλα, μιάς μαγίσσας παιδί, τὸν οὐρανὸν μαγιώνει, ἄστρα δὲν βγάξει. || μαγιμένωσ-η-ο ὁ πλήρης μαγείας, ὁ γεμάτος γοητείας, ὁ μαγευτικός· Γρην. Σκ. Τεpp. 7, 10 ἡ μαγιμένω ἔφαττο βραδιά στὸ ἀγνὸ σου στῆθος κάτω ἀπὸ τὰ πεδικά.

μάγικα (ἡ) [ἀλβαν.] δημ. ἄβροισμα ὀλοφοροῦντων, ὁμῆς ἡ μονὰς πολεμικῆ τοῦ ἀτάκτου στρατοῦ κτ. τὴν Ἑλλάν. Ἐπανάστασιν τοῦ 1821. 2) ὁ μάγικας· σοὺ εἶναι αὐτὸς μιά μάγικα.

μαγικά (τὸ) [ἀραβ.] μαγκάλη δημ. πύραυλον βλ. λ., σκευὴ μεταλλικὴν ἐν εἰσοῖς λεκανίαισιν τοῦ ποδῶν, ἐν ᾧ τίθενται ἀνημημένοι ἄνθρωποι πρὸς θέρμανσιν κλειστοῦ χώρου. || παικτ. φρ. ἐπὶ σφοδροῦ φύχου τοῦ ἀγκάλη ἢ μαγκάλη.

μαγικαῖω δημ. πειζῶ εἰς μάγανον κ. γεν. συνθλιβῶ μεταξὺ δύο σκληρῶν σωματίων, συλλαμβάνω καὶ κρατῶ ἰσχυρῶς.

μαγκανίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. χημ. στρατ. συνηματικὸ ὄνομα, μείγματος ἐξ ὕδροκυανίου καὶ τριχλωριούχου ἀρσενικοῦ.

μαγκαρία (ἡ) δημ. σύνολον μαγκῶν βλ. λ. ἢ πλῆθος μαγκῶν, ὁμῆς ἀπὸ μάγικας· μαζεῦτηκε πλῆθ ἡ μαγκαρία.

μάγικα (ὁ) κ. μάγκα (ἡ) δημ. ἄτακτος στρατιωτικῆς ἀνίκων εἰς μίαν μάγκαν βλ. λ. 2) νέος ἀνευ βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς κ. ἀποζῶν ἀπὸ θελήματι ἢ κ. μικροπαιστῆ, χασιμέρης, πρόχειρος εἰς βροχείας μικρὰς ὑπηρεσίας ἄλλα κ. εἰς μικροποδουλίας κ. μικροαπάτας. 3) ἀλητόπαις, ἀγνώστιας, ἀμέριμος, ζῶπρος κ. εὐφυής, ἰδ. μυκτηριζῶν κυνικός· πολὺ τὸ μάγκα μὰς κἀνεῖς καὶ δὲ σοὺ πᾶσι. 4) ὁ ἐπιτήδειος, λόγῳ τῆς Ἰδαιοῦσης εὐφυΐας του, εἰς τὴν διεξαγωγὴν διαφόρων υποθέσεων, κυρ. ἐρωτικῶν, πρβλ. τσαχνίλης, ὑπερμπάντης· εἰναι μάγικας καὶ θὰ τὰ καταφέρῃ. 5) συνηκδ. ἄνθρωπος πονηρὸς, τομητής, διεφθαρμένος, κατεργάτης, ἀκόλαστος.

μαγκατζής (ὁ) ἱμάγκα δημ. ἀρχηγὸς μάγικας βλ. λ., ὁ ἡγούμενος σώματος ἀτάκτων κτ. τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 [ἀργότερον ὁ ὄρος ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἐκατόνταρχος βλ. λ. καὶ εἶτα διὰ τοῦ λοχαγῶς βλ. λ.).

μαγκαῶω (μάγικας) δημ. γίνομαι μάγικας, ζῶ ἢ

συμπεριφέρομαι ὡς μάγικας, μηριμπαντεύω· τὸ ἄρα τελευταῖα σάν πολὺ μὰς μάγικες.

μαγκιά (ἡ) ἱμάγκα ἰδημ. ἐνέργεια, συμπεριφορά τοῦ μάγο βλ. λ., πράξις, λόγος μάγικος βλ. λ., διαγωγή ἰδιόζουσα εἰς μάγκαν, φέροισμο μάγικου· δὲν παρατῆς τὴς μαγκιῆς, λέω γύμ.

μάγικος-η κ. -ισ-ο (μάγικας) ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀρμόζων, ὁ ἰδιόζων εἰς μάγκαν βλ. λ., ὁ τοῦ μάγικα· μάγικος τρόπος, μάγικου τραγοῦδι· φέρσιμο. || τὸ οὐδ. ἐν πληθ. μάγκικα ἴδιαι ὡς οὐσ. ὀι μαγκιῆς, οἱ τσαχνίτες, οἱ μηριμπαντίες.

μαγκιπιηικός-ή-όν μιν. ὁ τοῦ μαγκιπιῶ βλ. λ., τοῦ μάγικισ, τοῦ μαγκίπου βλ. λ.· Σάβ. 1, 19 ὀφείλουσι δὲ εἶναι παρασκευωμένα τούτους καὶ τὸ μαγκιπιῶν ἐργαστήριον τῆς πόλεως [τὸ ἐργαστήριον ἀρτοποιίας, ἀρτοποιεῖον].

μαγκιπιηόν (λατ., πρβλ. μάγκιφι κ. μαγκιπιτον [τὸ] γλῶσσα, μιν, δημ. μαγκιπέδι μιλῶν βλ. λ., ἀρτοποιεῖον, κατὰστημα ἐν ᾧ παρασκευάζεται κ. πωλεῖται ὁ λαϊκὸς ἄρτος· Πρόδp. 1, 176 καὶ γὰρ διέβαινα προχθὲς πλῆστον μαγκιπιηόν, τὸ μαγκιπέδι τῆς μουσῆς [ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Ἄθω τὸ διαμέρισμα ὅπου παρασκευάζεται ὁ ἄρτος].

μαγκίσις ἀβλ. τοῦ μάγκιφι βλ. λ.

μάγκισος μάγκιφι βλ. λ.

μαγκίτης (ὁ) δημ. ὁ τ. τοῦ μάγικας βλ. λ.· λατ. τραγ. μαγκιτὴς θέλω κ. ἀλανάκι να περνῶ.

μάγκιφ-πος (λατ.) κ. μάγκισος μτγν. κ. μιν, θηλ. μαγκίσις ἀρτοποιεῖον, κατασκευαστὴς κ. πωλητὴς χονδρῶσιδου λαϊκοῦ ἄρτου, ἀρτοποιώλης, φούρναρης, φωμάς· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3, 7 μαγκίσις δημ. μῶδος ἄρτου δημογυροῦ· Εὐσ. Ἰω. 4440, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάβ. 225C. Ἰδιεν. Ἀκρ. 4186 ὁμοίως καὶ ὁ μάγκισος ἐκόμιζον τοὺς ἄρτους. || μιν. τὸ θηλ. μαγκίσις (ἡ) ἀρτοποιίς, φουρνάρις· Πρόδp. 1, 177 καὶ βλέπω τὴν μαγκίσις ἀν ἔσωθεν ἰσταμένον καὶ ταῖς χερσὶ κατέχουσαν ἄσπρον σεμιδάλατον, αὐτ. 182. || ἔκκλι μάγκιπος (ὁ) ὁ μοναχὸς ὁ παρασκευάζων τὸν ἄρτον τῆς μονῆς.

μαγκλάθω (τὸ) μιν. σιδηροῦν ρόπαλον, ὅπλον δι' οὗ ἴσαν ἀπλοισμένοι ὀι μαγκλαθῖται βλ. λ. 2) τὸ σάνταγμα τῶν μαγκλαθιτῶν.

μαγκλαθῖται κ. μαγκαλθῖται (οἱ) μιν. αὐτοκρατορικὸν σωματοφύλοκος π. Βυζαντινοῖς. 2) ὁ ἀπαρτιζόμενος τὸ πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως κ. τῆς εὐκοσμίας κτ. τὰς ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς ἐστυμονικῶν αἰμα.

μαγκλάρας κ. μαγκλαράς (ὁ) δημ. ἄνθρωπος, ἰδ. νέος, ὑψηλόσωμος, λίαν ἀκομψός, ἀγαρῖς, ἀναστος, ἀστυλοῦπατος, ἰδ. ὀκνὸς τὰς κινήσεις. || ἀπλῶς ὑψηλόσωμος κ. ρωμαλέος· μαγκλαράς ὡς κὲ πᾶνω καὶ δουλειὰ τίποτα.

μαγκόπαιθ (τὸ) δημ. μικρὸς παῖς μάγκα, ἀλητόπαις, χαμίνιον, παιδί τοῦ δρόμου.

μάγκορον (τὸ) σχόλ. σάκχαρ βλ. λ.· Σχόλ. Ὁρειδ. 2, 745D.

μαγκούρα (ἡ) δημ. χονδρὴ κ. ὀζώδης ράβδος κυρτὴ κτ. τὸ ἔτερον ἄκρον, ἐξ οὗ κ. κρατεῖται, κοινὴ βακτηρία. || φρ. μτφ. κ. ἐπὶ πρῶσ. ἔγινε σὰ μαγκούρα ἐκυρτώθη, ἐστράβωσε.

μαγκουριά (ἡ) δημ. πλῆγμα, κτύπημα καταφερόμενον διὰ μαγκούρας βλ. λ.· ἔφαγε μιά μαγκουριά στὸ κεφάλι.

μαγκουροφόρος (ὁ) (φέρω) δημ. ὁ φέρων, ὁ κρατῶν μαγκούρον βλ. λ., ὁ ὀπλισμένος μὲ μαγκούρα· συνηκδ. σωματοφύλαξ ἰδιότου, μηρόδος βλ. λ.· τότε πλακώσαμε ὀι μαγκουροφόροι καὶ τὰ κᾶνε γὰς Μαδίσιμ.

μαγκουρώνω (μαγκούρα) κτυπῶ, πλήττω διὰ μαγκούρας βλ. λ., καταφέρω ἰσχυρὰ κτυπήματα διὰ μαγκούραν, δέρνω.

μαγκούστα κ. **μαγούστα** (ή) νεώτ. ζωολ. όν. του σαρκαφόγου θηλαστικού έρρηστου έκ των μοσχογαλιδών.

μαγκούστια-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. τό φυτόν κώνειον. **μαγκούστα** (ή) δημ. τό φυτόν κώνειον βλλ. τό στικτόν· 2) τό φυτόν νάρθηξ ή φερούλη βλλ. ή κοινή· 3) τό φυτόν ναφία βλλ. ή γαργαλική· 4) τό φυτόν τοριλίς βλλ. ή άρουραία.

μαγκούφης-α (κ. -ισσα)-ικο δημ. επί άνθρ. ό ζών άνευ οικογενείας, μόνος, έρημος· άπόμεινε μαγκούφης ίεπί άνθρ. γηράσσαντος άγάμου· 2) μτφ. άνθρως μη προσδεύσας, όθλιος, κακομοίρης, έλεεινός, άχαίρευτος· ίδ. ως όθρις· **φύγε από δώ, μαγκούφη**· 3) επί κτηνών, άδέσποτος.

μαγκουφιά (ή) δημ. τό γώρισμα, ή ιδιότης του μαγκούφη βλλ., κακοριζικιά, κακομοιριά. **μαγκοφέρω** δημ. φέρομαι, συμπεριφέρομαι ως μάγκος βλλ., έχω μάγκικα φερσίματα.

μάγλα (ή) μτγν. είδος μαχαρικού· Περιήλ. Έρ. Θαλ.12.

μαγλαθίτα βλ. μαγκλαθίτα.

μάγμα-ατος (τό) (μάσσω) μτγν. κ. νεώτ. πάν τό μαλασσόμενον ή δυνάμενον να ζυμωθῆ, όλη πυκνή κ. εύμάλακτος ως ή ζύμη, ό κηρός· || ίδ. παχεία, πηκτι ή άλοιφή, άντιθ. ρευστή· Πλιν.Φι |3,19, Πάπ.· || **μάγμα** ή δύχρουν συστατικό ή άναφερόμενον εν τοίς Θηριακοίς του 'Ανδρομάχου· αύτ.π.Γαλ.14,39· 2) έμπλαστρον, καταπλάσμα· αύτ.3,925· 3) νεώτ. ύποστάθμη ή πυκνότερος ατος όλη άπομειουσα, όταν από τινος ούσιας άφαιρεθῆ δι' έκθλίψεως τό άγρον αύτής μέρος· 4) όμ. νεώτ. γεωλ. μάζα τετηγυία κ. διάπυρος διαπεποτισμένη από άέρια οία ύποτίθεται, εύρισκομένη εις τά έγκατα της γῆς.

μαγνητικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων, ό αναφερόμενος εις τό μάγμα βλλ., ό του μάγματος, ό έκ του μάγματος αποτελούμενος, ό εύμάλακτος. **μαγμός** (τό) (μάσσω) άρχ. λεξ. άπόμασις, καθάρσις, καθάρσις, σφούγγισμα· Ησ. ετό καθάρσιον.

μαγνόσταιρα (ή) νεώτ. είς τών τεσσάρων χιτώνων, ότινες συνιστώσι κτ. την νεωτέραν γεωχημείαν τών φοιτών της γῆς.

μαγνάδι (τό) μον. κ. δημ. λεπτή, άραχνούφαντος καλύπτρο της κεφαλής, πέλλος, μπόλια, μαγνή· | Λιβ.Ροδ.2024 βλέπω την κόρην, ρίκτηι με μαγνάδιν έδικόν της, Διγεν. Άκρίτ.2987 καί με τό μαγνάδι της τήν όψη της σκεπάεις, δ.τραγ. βάζει τόν ουρανό μαντή(λι), τή θάλασσα μαγνάδι· || έν Θράκη έρυθρόν λεπτούφαντον κάλυμμα της κεφαλής· || κ. μτφ.· Παλαμ.Τάφ.70,3 της παράδοσης άγνούφαινει καί άργοκεντή τά μαγνάδια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 74,32 ή διαμαντόσκου τρεμάμενη . . στα άθέρια απλώνεται του κόσμου διάφανο μαγνάδι.

μαγνάλιον (τό) νεώτ. κρῆμα· μαγνησίον βλλ. κ. άργιλίου βλλ., & μαγνησιργίλιον.

μαγνήζια δημ. μαγνησία βλλ. **μαγνήζιος-πος** (ό), θηλ. **μαγνήζια** | (Εοκόρ.22,79), ό κάτοικος της έν Εσσοαλία Μαγνησίας· | Ή.Β 756, Σοφ.Ήλ.705· κ. ό κάτοικος της Μαγνησίας της Λυδίας· | Ηρ.3,90· 2) μτγν. ή μαγνήτις λίθος, ό μαγνήτης βλλ.ς· Άλέξ.Άφρ.Πρ.2,59 έλκεται υπό μάγνητος σίδηρος· κ. μάγνης λίθος· Πορφύρ. Άποχ.4,20 ό μάγνης λίθος σίδηρος φύχην δίδωσι· 3) μτγν. είδος εύγεωτούσιν οίνου της Μαγνησίας· Έρμην.82· 4) Ησ. όν. κηρυκτικού βόλου.

μαγνησία (ή) κ. νεώτ. λαν. ή, δημ. μαγνήζια, π. Ιππ.Έντ.Παθ.21 άπαντή ως επίθ. **μαγνησίη** λίθος ή μαγνήτις βλλ. λίθος, ό μαγνήτης· 2) μτγν. όνομα διαφ. όρυκτών κ. & μεταλλικών άμαλγαμάτων· Ζώσ. Άχ.188Β, Μαρία Άχ. έν αύτ.192Β· 3) νεώτ. χημ. όν. δ. ένώσωμα του μαγνησίου·

θεική μαγνησία· || νεώτ., δημ. κ. μαγνήζια τό όξειδιον του μαγνησίου βλλ., τό κητρικόν μαγνήσιον έν χρ. ως ήπιον κ. εύγευστον καθαρικόν. **μαγνησιακός-ή-όν** νεώτ. ό του μαγνησίου, της μαγνησίας, ό περιέχων μαγνησίον.

μαγνησιργίλιον (τό) νεώτ. χημ. μαγνάλιον βλλ. **μαγνήσιον** (τό) νεώτ. μετάλλιν τι λευκόν και σπλιπνόν ως ό άργυρος.

μαγνησιόχως όν νεώτ. ό περιέχων μαγνησίον.

μαγνησίτης (ό) νεώτ. όρυκτόν άνθρακικόν μαγνήσιον βλλ.

μαγνητεργτικός-ή-όν νεώτ. ό εγείρων μαγνητικόν κύκλωμα βλλ.ς· || **μαγνητεργτική** δύναμις ή δύναμις ή χαρακτηρίζουσα έκαστον μαγνητικόν κύκλωμα.

μαγνήτης (ό) κ. μsn, νεώτ. κ. δημ., θηλ. μαγνήτης (τό πρώτον έν χρ. ως επίθ. του λίθος, Εύρ.άν.567, Δίοσκ.5,130) όρυκτόν μελανωπών συκκείμενον έκ συνδυασμού δύο όξειδίων του σιδήρου κ. έχον την ιδιότητα να έλκη τόν σίδηρον, τόν χάλυβα, τό κνέλιον κ. & τινά μέταλλα (φυσικός μαγνήτης)· Εύρ.άν.567, Πλάτ.Ίων533D ώσπερ έν τῷ λίθω, ήν Εύριπίδης μὲν Μαγνήτιν ώνώμασεν, ό δὲ πολλοί Ηρακλείαν, Εύδουλ.π. Άθήν.3,112P μαγνήτις γάρ λίθος ως έλκει τούς πεινώτας· κ. μαγνήτις πέτρα· Δίοσκ.5,126, αύτ.5,130 τού μαγνήτου λίθου, ός τόν σίδηρον εύχέρως έλκει· κ. άνευ του λίθος· Όρφ.Λιβ.302, Λιβ.Ροδ.1656 βλέπεις εδώ παράξενον, τῷ λέγει, δακτυλίδιον να έχη χρυσάφιον, σίδηρον, λυχνίτιν και μαγνήτιν· || νεώτ. πάν σώμα έχον την ιδιότητα να έλκη τά μέταλλα (τεχνητός μαγνήτης ή ηλεκτρομαγνήτης)· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. πάν τό έξ άποστάσεως (ισχυρός προσελκύν, τό σαγγελιον, τό θέλιον, τό γοητειον· Παλαμ. Άσάλ.Ζ Διπλό τραγοίδι |3 τυφλε, δὲ βλέπεις μέσ' στα μάτια μου όλους τούς μαγνήτες, - τά μάτια της είναι μαγνήτες· 3) μτγν. μαγνήτις λίθος (ή όρυκτόν όμοιάζον πρὸς άργυρον, πηθ. είδος στεαίτιου· Θεόφρ.Λιβ.4 ή μαγνήτις αύτη λίθος ή και τῷ όψει τό περιττόν έχουσα και . . τήν όμολοσιαν τῷ άργύρω μπόδμως ούσαν συγγενή.

μαγνητίως (μαγνήτης) νεώτ. κ. δημ. έπίδρω διά μαγνήτου, μεταδίδω τας ιδιότητας του μαγνήτου εις έκασμα σιδήρου, μετατρέπω εις μαγνήτιν· 2) επί έμφύχων, έκω Ισχυρώς τινα, επιδρω μυστηριωδώς επί τινος ούτως, ώστε τόν κάμνω να περιπέση εις είδος καταληπτικής καταστάσεως, προκαλώ τό φαινόμενα του ζωϊκού μαγνητισμού βλλ.· 3) μτφ. έκω, σαγγενέω, γοητεύω, καταθέλω· Παπαν. Άγ.Όρ.165 τό όρος τόν μαγνήτισε και πήγε και καλογέρεφε πρώτα στη Λαύρα· κ. καθ.· Παλαμ. Άσάλ.Ζ Τό καλύδι 20 ώ διφασμένα μάτια και μαγνητισμένα.

μαγνητικός-ή-όν κ.νεώτ. κ. δημ., θηλ. κ-ήτις-ιδος ό έκ Μαγνησίας, ό κατοικών έν Μαγνησία· Αλφ. Πέρ.492, Πινδ.Π 2,45 μαγνήτιδες Ιπποί· πρβλ.Σοφ. άπ.1066· 2) νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τόν μαγνήτη ή τό φαινόμενα του μαγνητισμού, ό έχων ιδιότητα μαγνήτου· μαγνητικά βελόνη ρομβοειδής λεπτός μαγνήτης περιστρεπτός επί κατακορύφου άξονος, έχων την ιδιότητα να στρέφεται πάνταε πρὸς βορρῶν· μαγνητικά άστεροσκοπεία έπιστημ. Ιδρύματα πρὸς παρακολούθησιν τών φαινομένων του γήινου μαγνητισμού· μαγνητικά διαταραχά βίαια κ. άπότομα μεταβολάί τόν σιχηλιον του γήινου μαγνητισμού· μαγνητικά θύελλαί αι αιολοειδή, άκονοιστιοί, ταχείαι κ. μη περιοδικάί μεταβολάί της μαγνητικής βελόνης· μαγνητική άνάφεξις ή δι' ηλεκτρικού σπινθηρος άνάφεξις του μείγματος όσων τών κυκλινδρων τών μηχανών τών αύτοκινήτων· μαγνητική έπαγωγή τό φαιν. της εξ' άποστάσεως μαγνητι-

σεως σώματός τινος υπό μαγνήτου· μαγνητική καταγής εξαιρετικός Ισχυρά μαγνητική διαταραχή· μαγνητική μάζα μέγεθος εως ουή των συσώρευσησιν επί των μαγνητικών πόλων αποδιόζονται αί μαγν. δυνάμεις· μαγνητική ρόδος μαγνήτης μόνιμος εως σχήμα ρόδου· μαγνητικός Ισμημερινός ή γραμμή επί της επιφανείας τής υδροσφαις ήτις ἐνώθει πάνας τούς τόπους εως ουή ή ἐγκλίσις τής μαγνητικής Βελόνης είναι μηδέν· μαγνητικός πάλος σημειών του μαγνήτου, εως ή μ- δύνμησις ειναι Ισχυροτάτη· μαγνητικών πεδίων χωρος ἐν ω άσκούνται μαγνητικά δυνάμεις· 3) νεώτ. ό άναφερόμενος εως τήν μαγνητικήν βελόνην· μαγνητική απόκλισις· 4) νεώτ. ό άναφερόμενος εως τόν ζωϊκόν μαγνητισμόν βλλ. 1) μαγνητικός όπνος ό δι' όπνωτισμού· 5) μπφ. ό άσκήν Ισχυράν κ. μυστηριώδη επιβολήν· μαγνητικών βλέμμα.

μαγνήτινος-ή-ον πάπ. ό κατεσκευασμένος εκ μαγνήτου λίθου.

μαγνήτης (ή) βλ. μαγνήτης κ. μαγνητικός. **μαγνήτις**-εως (ή) νεώτ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του μαγνητίζεις, ή μετάδοσις των Ιδιοτήτων του μαγνήτου εις ά. σώματα· 2) μπφ. έλκς, γοητεία επί πνος.

μαγνήτισμα (τό) νεώτ. κ. δημ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του μαγνητίζω βλλ.

μαγνητισμός (ό) (μαγνητίζω) νεώτ. κ. δημ. ή έλκτική Ιδιότης του μαγνήτου· 2) τό σύνολον των φαινομένων άπνα προέρχονται εκ των Ιδιοτήτων του μαγνήτου· μαγνητισμός γήινος (τό ύποθετικόν άπτιον όπερ προκαλει τήν προς βορράν όπόκλιση της μαγνητικής βελόνης)· μαγνητισμός ζωϊκός όν. μυστηριώδους δυνάμεις συσταμένης κτ. τινας εις δόρατόν τι πρισταύον, εις Άν παλαιότερον άπεδιδότον τά διά του ύπνωτισμού προκαλούμενα φαινόμενα· πρβλ. μεσημερινός· 3) τό τμήμα της φυσικής τό άσχολούμενον περί των μαγνητών, των Ιδιοτήτων αυτών κ. των εκ τούτων φαινομένων.

μαγνητιστής (ό) (μαγνητίζω) νεώτ. κ. δημ. ό μαγνητίζων, ό μεταδίδων τας Ιδιότητας του μαγνήτου εις άλλο σώμα· 2) ό ύπνωτιστής, ό ύπνωτίζων· 3) δημ. μπφ. ό έλκων, ο γοητεύων, ό βέλγων· Παλαμ. 'Ασάλ.Ζ' Ό ποιητής 6 τόν αυτό να τότε σέρνη στά ύψη του μαγνητιστής.

ραγνητίζω (ό) νεώτ. όρυκτόν όξείδιον του σιδήρου έχον Ισχυροτάτας μαγνητικός Ιδιότητας.

μαγνητοηλεκτρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εως τόν μαγνητοηλεκτισμόν βλλ., ηλεκτρομαγνητικός· μαγνητοηλεκτρική μηχανή.

μαγνητοηλεκτρισμός (ό) νεώτ. Ηλεκτρισμός παραγόμενος δι' ηλεκτρομαγνητικής επαγωγής, ά. ηλεκτρομαγνητισμός.

μαγνητοθεραπεία (ή) νεώτ. ή θεραπεία ή γινόμενη δι' επιδράσεως είτε μαγνητών είτε του ζωϊκού μαγνητισμο.

μαγνητόμετρον (τό) νεώτ. όργανον δι' ου μετρείται ή μαγν. απόκλισις του γήινου μαγνητισμο.

μαγνητόνιον (τό) νεώτ. ύποθετικός στοιχειώδης μαγνήτης με μάζαν μικροτέρην τής του άτόμου.

μαγνητοοπτικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων, ό άναφερόμενος εως τήν επιδρασιν του μαγνητικού πεδίου επί των όπτικων Ιδιοτήτων των σωμάτων· μαγνητοοπτικά φαινόμενα (φαινόμενα όπτικά προκαλούμενα υπό μαγνητικόν δυνάμειν)· || τό θηλ. μαγνητοοπτική ως ούσα, τό τμήμα της φυσικής τό πραγματεύμενον τά μαγνητοοπτικά φαινόμενα.

μαγνητοουριτιής (ό) νεώτ. όρυκτόν θειούχον του σιδήρου παρουσιάζων μαγνητικής Ιδιοτήτος.

μαγνητοστατικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εως τας Ιδιότητας των μόνιμων μαγνητών· || τό θηλ. **μαγνητοστατική** (ή) ως ούσα, τμήμα της φυσικής εξετάζον τούς μαγνήτας.

μαγνητόφωνον (τό) νεώτ. συσκευή ήτις τή ένεργεια μαγνήτου ή μαγνητών. παράγει ήλγους.

μαγνητοχάλυψ-υβος (ό) νεώτ. ειδικός χάλυψ κατάλληλος διά τήν παρασκευήν μαγνητών.

μαγνητοχημεία (ή) νεώτ. ή μελέτη των μαγνητικών Ιδιοτήτων διαφόρων χημικών ενώσεων προς χρησιμοποίησιν αυτών εως χημικούς σκοπούς.

μαγνιά (ή) μαγ. κ. δημ. λεπιτόν κ. άραδίον, άραγνοφάγονον ύψωμα· πρβλ. μαγνάδι· 'Ερωτόκρ., 275, αύτ.2.507 και τ' άρμνάτι μετ μαγνιά άσκανε σκεπασμένα, αύτ.576 και με μαγνιά τά μτία τς ή άράχην τά κοικλάκει, 'Ερωφ.5,200 και τ' άλλα άν· άπομειναισα τά μέλη τά καπμένα με μιά μαγνιά τά σκέπασε.

μαγνολία (ή) νεώτ. βοταν. γένος εκ των μαγνολιοειδών φυτών, δημ. μαγνολία.

μάγος (ό) κ. νων.νεώτ. κ. δημ. βηλ. μάγισσα, μον. κ. μάγη [Διγεν. 'Ακρ.663], ό άνήκων εις τήν μηδίκην φυλήν των Μάγων· 'Ηρ.1,101, Στράβ.15,3,1· || όθεν, εκ της Ιδιότητος των άνηκόντων εις τήν φυλήν αυτήν, ό εκ των Ιερέων και σοφών της Περσίας, ό άσχολούμενος περί τήν άστρονομίαν, όνειροκρισιαν κ. ά. μυστικούς και μαγευτικός τέχνας· Λουκ.Μακρ6,4 και ό καλούμενοι δε μάγοι γένους τουτο μαγικών και θείας άνακείμενον παρά τε Πέρσιαις. . και Μήδοις· 'Ηρ.7,37 και έφρετο τούς μάγους τό θέλω προσφαινειν τό φάσμα, Φοινίε 1,5, ΚΔΜατθ2,1 ίδου μάγοι από άνατολών παρεγένοντο εις 'Ιεροσόλυμα· || όμοιοι προς τούς μάγους ήσαν οι μάντιες των 'Ελλήνων, οι γυμνοσκοφισται κ. βραχυάνας των 'Ινδών, οι Χολδαίοι των 'Ασσυρίων, οι Τυρρηικοί άροσκοφοι, οι Ιερογορματείς των Αλυπητών, οι νεκρομάντιαι, οι λεκανομάντιαι· Στράβ.16,2,39· 2) ό άσχολούμενος με τήν μαγείαν, με τά μάγια κ. γεν. τά άνοκρούφους τέχναις, ό γνωρίζων να τελή μαγικούς πράξεις, ό μετεπιόρομος τήν μαγείων, μάντις· Πλάτ. 'ΑΞ.371Α Γωβρώης άνήρ μάγος, 'Ηρωδιαν.'Ιστ.4,23 μάγους τούς άρίστους ζητήσαντα νεκίαι τε χρησιμοποιεον μαθειν περι του τέλους του βίου αυτού, Βι.'Αλλε41 ό προρηθεις Νεκταναδω μάγος ήν εξ Αλύπτου, Ζερό.Τραγ.ΚΚ 36,13 πού ό γέρο μάγος τις στοιχειωσε άκατάλυτε σαν τά βουνα νά μένουσιν κ. τό θηλ.· Ρητ.2,3,2 διαβάλλει τον Αλοχινην διτι ή μητρ. . μαγισσα ήν και έκράται όφει, Διγεν.'Ακρ.663 και όταν γενέσθαι βασιλεύς έμελεας τής Συρίας διά πόθου ρωμανιτιδος και γοητείας μάγης, Πολιτ.'Εκλ. Τραγ.100 ήγη νά βρη τίς μάγισσος πού ξέρουν από μάγια, Ζερό.Τραγ.ΚΚ 46,14 φιδάγκαθο είναι σε Ιλιθία κι ή μάγισσα κρεμά κακιάδι· 3) κ.θηλ. -ος, ό άπατεύων, ό γός, ό άγύρτης· 'Ηράκλειτ.14, Σοφ.ΌΤ 387 όφεις μάγον τοιόδη μηχανορραφόν, δόλιον άγύρτην, όστις εν τοις κείρας μάγον δέδωκε, Εύρ.'Ορ.1498, Πλάτ.Πολ.572β, ΚΔ Πράξ.13,6 διελθόντες δε τήν ήσσην. . κερών τια μάγον φευδοπροφήτην, Βέτ.βάλ.74,17· τό θηλ.· Λουκ.'Ον.4 μάγος γάρ εστι δεινή και μάχος και ήσι τοις νεοις επιβάλλει τόν άφθαλμόν· 4) μπγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ως επιβ. μάγος, θηλ.-ος κ.δημ.-ισσα, ούδ.μάνγιν| ό μαγικός· Σωφιστ.Π.Σχόλ. 'Απολλ.Ρ 3,533 μάγους έπωδαις, Φιλόστρ.'Απολλ.1,2 πασίω ως μάγω γένην ταύτ' έπραττε· κ. εν συγκρ. βαθμό· Φιλόδ.ΑΠ 5,124 και κεστού φωνεσθα μαγώτερα· || νεώτ. δημ. ό γοητευτικός, ό βελκτικός, ό σαγηνευτικός· μάγος λόγος, Παλαμ. Τάφ.65 θαρμητική με όσποφύρα στη μάγισσα γύναια των κίκλων.

μαγιά (ή) δημ. μεγάλη παρεία, μέγα κ. άκανόνιστον μαγούλον· 2) ύψωμα έδοφικόν με όμαλός κλίσις, ήλωφος.

μαγουλάδα (ή) δημ. ή νόσος παρωτίτις βλλ.

μαγουλάδα (ή) δημ. ή νόσος παρωτίτις βλλ.

μαγουλάδα (ή) δημ. ή νόσος παρωτίτις βλλ.

μαγουλάδα (ή) δημ. ή νόσος παρωτίτις βλλ.

μαγουλάδα (ή) δημ. ή νόσος παρωτίτις βλλ.

μαγουλάδα (ή) δημ. ή νόσος παρωτίτις βλλ.

μαγουλάκι (τό) δημ. ύποκορ. του μάγουλου βλλ. μικρόν, τριφερόν, άπαλόν μάγουλον : Σολωμ. Ψυχοῦλα 22 άλλα, νά, του 'δωσε ένα άγγελάκι τό φίλ) άθάνατο στο μάγουλάκι.

μαγουλάσι (ό) δημ., θηλ. -ού ό έχων εξέχοντα τό μήλα τών παρειών, ό έχων φουσκοτά μάγουλα.

μαγουλήθρα (ή) δημ. ά. μαγουλάδα βλλ.

μαγουλικά (ή) δημ. έπίθετος περιβάλλον τός παρειάς, τό ύτα και τόν πάγωνα : σου πονούν τ'άφτιά ή τά δόντια σου κι έβαλες μαγουλίκα : 2) καλύπτρα τής κεφαλής, μαντήλα τών χωρικών γυναικών.

μάγουλο(ν) (τό) μον. κ. δημ. παρεία βλλ. : Λιβ. Ροδ.1912,Πρόδρομ.1,324 ώς εκάτεστησε .. τό μάγουλον μου ή πείνα, Διγεν. Άκρ.1993 χείλη κόκκινα με μάγουλο ροδότα, Έρωτόκρ.1,1652 σιμώνει και τό μάγουλο βάνει στην κεφαλή ή, αύτ.2,1447, Σολωμ.Πρός τόν κ.Λουδ.Στρανή 7 έχει μάγουλο ώσαν μήλο, Παλαμ. Άσούλ.Ειδύλλιο 27 κι ήταν τό δε γραμμένα διδυμα λαϊκκία του χαρογέλιου ζέ-χειλα στα μάγουλά της, αύτ.Τάφ.36,9 θέλει μήλο μάγουλο, θέλει χειλάκι ρόδι, παροιμ. ώμο κρέας κόκκινα μάγουλα τό τρώγων κρέας ουχί τελείες έφήμενον άποκτά ρόδιον χρώμα : 2) τά καμπύλια πλάγια τής πρόφρας τών πλοίων.

μαγοφώνια (τά) κ. μαγοφονία (ή) φόνος τών μάγων, έορτή περσική εις άνάμνησιν ομαδικού φόνου μάγων άπατεώνων : Ήρ.3,79 Πέρσαι . . έν αύτῃ (τῇ ήμέρῃ) όρτη μεγάλην άνάγουσι ή κέκλιθα . . μαγοφόνια, Κτησ.άπ.29,15.

μαγυαριόδς-ή-όν νεώτ. ό άνήγκω ή άναφερόμενος εις τούς Μαγυάρους, ό Ιδιάζων εις αυτούς, ό τών Μαγυάρων κτ. έπέκτ. ούγγρικός : μαγυαρική ύραϊότης.

μαγυαρις (ή) μγν. κ. μον. ό άπόρος του σιλφίου βλλ. : Θεόφρ.Φι 6,34. || ή ρίζα του σιλφίου : Διοσκ.3,80 ετην ρίζαν του σιλφίου μαγυαριν' τά δε φύλλα άσπετα : 2) χυμός αυτού : Ήσ. 2) μγν. κ. μον. έτερον φυτόν διάφορον του σιλφίου, πράγκος βλλ. ό νομοειτικός : Θεόφρ.Φι 1,6,12 αύτ.6,37, Διοσκ.3,80, Γεωμ.2,35,9.

μαγυαριανός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις την άγγλικήν πόλιν Μαγυαριαν, ό προερχόμενος εκ ταύτης : 2) ώς ουσ., θηλ. -ή, ό κάποιος τής Μαγυαριαν.

μαγυθί Ήσ. έδρχησις άπαλή.

μαγυθία (ή) μγν. ειδος άσέμου τῆ συνοδεία κυμβάλων κ. τυμπάνων παντομίμας : Άριστοξ. 'Ιστ.άπ.53. || μγν. ή τέχνη, τό ποίξιμο του μαγυθού βλλ. : Άθην.14,621C έσχε δε τουνομα ή μαγυθία από του ολονει μαγικά προσφέρεσθαι και φαρμάκων εμφανίζειν δυνάμεις.

μαγυθός (ό) μγν. ύποκριτής, ειδος μίμου κωμικού όστις φέρων γυναικία ένδυματα ύπεδύετο άσέμουσι τύπουσι τῆ συνοδεία τυμπάνων κ. κυμβάλων : Στραβ.14,14 καθάπερ έτι μάλλον λυσιπώλοι και μαγυθοί, Άθην.14,621C.

μαγυθός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων τής οικουγεν. τών μακάκων βλλ.

μαδανγένειος-ον λεξ. δωρ. γ. του μαδηγένειος βλλ. : Φώτ. «μαδανγένειον, τόν μαδαρά έχοντα γένεια».

μάδατος-α-ον ποι. τ. του μαδαράς ύγρός : Ποιητ.περ. Δυνάμ.Βοταν.83 προς τά μαδαία έλικη και μισαράς δε νομάς.

μαδαίτριτις (ό) νεώτ. όρυκτογ. πέτρωμα πυριγενές πλουτώνειον τής οικογεν. τών εσσεξίτων.
μάδαλλει Ήσ. «τίλλει, έσθει» (κωδ. μαγδάλλει).
μάδαρα (τά) μγν. ειδος πλοίου : Περιπλ.Έρ. (Οαλ.36 (κωδ. μαδαράτε).

μαδάρα (ή) [μαδαρόδς] δημ. κ. μαντήρα τόπος άπεφιλωμένος, γυμνός δένδρων κατάλληλος προς

βοσκήν : **μαδάρα δέκα** οκάδων [έκτης βοσκής, δι' ήν ό ένοικιαστής όφειλε νά δισή κατ' έτος εις τόν ιδιοκτήτην δέκα οκάδας τυροῦ] 2) μγφ. έρήμωσις, καταστροφή ή εν φρ. τά κανε μαδάρα (τό πών κατέστρεφε) || κ. φρ. **μαντήρα** μάς έκαμες [μάς έρεξίλεφες].

μαδάρασις Ήσ. «τά πλατύτορα τών κρεάτων. Κελτοί» (κωδ. πλατύτερα λόγα) | βρβλ. Στραβ.4,4,3.

μαδάρω δημ. αναβαλόν τῆν μαδαράν βλλ. **μαδάρω-άω** μγν. πάχω πτώσιν τών τριχών, γίνομαι φαλακρός : Κλειομ.Π.Γαλ.12,405.

μαδάρκω (ή) μγν. νεώτ. κ. δημ. άραιόθριξ, φαλακρός : Ίτζετ.7,851.

μαδάρος-ά-όν [μαδῶ] κ. νεώτ., δημ. -ός ύγρός, πυώδης : Ήν.Χυμ.14 έλικα μαδαρά 2) ό μαλακός, πλαδαρός : Άριστ.Ζ1 53b,14 γίνονται γάρ μαδαράι 3) κ. νεώτ. κ. δημ. φαλακρός Ήσ. «άραιόθριξ, φεδνός» : Λουκ.Επιγρ.37 κεφαλήν μαδαράν 4) νεώτ. κ. δημ. επί τόνων, ό άπεφιλωμένος, γυμνός.

μαδάρότης-πτος (ή) ή ιδιότης του μαδαρού, ή φαλακρότης : Ήν.Χυμ.1 ή βλλ.Γαλ.16,88. 2) ή πτώσις τών τριχών τών βλεφάρων : αύτ.14,767.

μαδάρω-άω [μαδαρόδς] μγν. κ. νεώτ. καθιστώ τῆν μαδαρόν, φαλακρόν, μαδίζω : ΠΔ Νε.13,25 έμαδάρωσα αυτούς και άρκεισα αυτούς έν τῷ θεώ (ό άνάγν.) 2) ρημ. π. μαδάρωσις.

μαδάρωσις-εως (ή) [μαδαρώ] μγν. κ. νεώτ. Ιατρ. ή φαλακρότης : Γαλ.18(1),55,Βεττ.Βαλ.109,31' || ειδ. ή τών τῶν βλεφάρων τριχών άπόπτωσης, μιλφωσις, πτλῶσις : Γαλ.14,413, Παούλ.Αιγ.3,22.

μαδάρωσκια μων. επί έλικών, εις ύγρός, πυώδης : Στέφ. Άθ.Ήν.2,488D' η βλλ. μαδῶ ή.

μάδα (ή) δωρ. τ. του μάζα βλλ. : Άριστφ. Άχ. 732 άβητε ποττῶν μάδων.

μάδεμα Ήσ. «δέλεαρ, πρόβλημα, οί δε μάδευμα».

μαδέρα (ή) νεώτ. κ. δημ. οίνος έπιδούριος παραγόμενος έν τῇ νήσῳ Μαδέρα.

μαδέρ(ι)τ(ο) (ισπ.) δημ. σάνις παχειά χρησιμο-παιουμένη ώς βάθρον, ύποστήριγμα κ. εις στρώ-σιν πατωμάτων, κατασκευήν Ικρινώματων κτλ.

μαδηγένειος-ον πιθ. άντι μαδιγένειος βλλ.
μάδημα-στος (τό) [μαδῶ] δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μάδῶ βλλ. ή άφάρεισις ή ή πτώσις τών τριχών, τών πτερών, τών φύλλων : τό μάδημα τής κεφαλής - τής κόττας - τής μουριάς.

μαδημάρις η-ο δημ. μγφ. παρ. του μάδῶ.

μαδῶσις-εως (ι) [μαδῶ] κ. νεώτ. ή πτώσις τών τριχών τής κεφαλής, φαλακρωσις : Ήν.Επιδ.3,4

μαδῶσις τε όλης τής κεφαλής **έγνετο**.

μαδῶτης (ό) [μαδῶ] νεώτ. κ. δημ. ό μαδῶν, ό άφαιρών τας τριχάς, τά πτερά, τά φύλλα.

μαδιβός Ήσ. ό μάδισος βλλ.

μαδιγένειος-ον [μαδαρός, γένειο] κ. μαδηγένειος, δωρ. **μαδανγένειος** ό έχων μαδαρά, φεδνά γένεια, ό άγένειος, άντιθ. ευγένειος, βαθυγένειος : Άριστ.Ζ1 518b,20 ήττον δε γίνονται φαλακροί οί μαδιγένειοι [ισθ. μαδηγένειοι].

μαδίζω κ. μων. άποσπῶ τας τριχάς Ήσ. «μαδίζας τας τριχάς άποδολῶν» : Salmas Tertinl. bail.336, ό τόν πάγωνα μαδίζων κ. παθ. : Ήνιατρ.2

2) μγφ. κατακινώ : Χρον.Μορ.4800 άπέστειλαν φουστῶτα του, τόν πρίγκιπα μαδίζει 3) άντιθ. επί τριχών, ηίπτα, μαδῶ : Ήν.Γυν.2,189 και ήν μαδί-ζω, κύνειον έμπλασε (έσφ. γρ. άντι μαδῆσι) 4) ρημ. π. μάδισις, μαδιστήριον.

μαδῆσις-εως (ή) [μαδίζω] ή πτώσις τών τριχών : Ήν.Επιδ.2,1,7 μάδισος τριχών (δ.γρ. μάδισις) 2) νόσημα τών ριζών τών δένδρων, ή λοιπάς : Θεόφρ.ΦΑτ.5,9,9 νόσημα τῶν . . μάδισιν τῆν τών ριζών . . δια τίς πολυδύτρια» βρβλ.

βρβλ. ή.

μάδιος (ἰ) Ἦσ. «δικελλας». **μάδισητριον** (τῷ) (μαδίω) σχόλ. ἐργαλεῖον πρὸς μάδσην τριχῶν, ἢ τριχολαδί· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.1233· 2) ὁ τόπος, ὅπου ἐκτελεῖται ἡ μάδση τριχῶν· Ἐπιγρ.

μάδων (τῷ) Ἦσ. «ἡ μαδωνία»· Πλιν.Φι 25,37.

μάδων Ἦσ. «λείων» (β.γρ. μαδών). **μαδώνη** (ἡ) μτγν. βλ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ ὁ μάδος βλλ. : Ζώδρ.π. Ὀρειδ.14,82.

μάδος (ἰ) μτγν. δμπελος λευκή· Ἐδν.1,171, Ἦσρακ. Γαρ.π.Γαλ.14,186, Δισοκ.4,182 **μάδος** ἀπὸ βυρσοδέφων **καταντλούμενος**· 2) ἡ μαδωνιάς βλλ. : Πλιν.Φι 25,75.

μάδος-ους (τῷ) Ἦσ. «φίλωθρον, μαδισητριον».

μαδός-ῆ-όν (μαδῷ) Ἦσ. «μαδαράς».

μαδουλητρί (ἰ) νεώτ. ὄρυκτο. πέτραμα ἡ φαισσιγενές.

μαδούρα (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πάθησις ἐνδημική τῶν τροπικῶν χωρῶν, μυκητῶμα.

μαδουρόρα (αι) νεώτ. ζωολ. τάξις κοραλλίων ζῶντων κατὰ μεγάλῃς ἀποικίας, ἐξ ὧν ὀπτελέσθησαν αὐ κοραλλιογενεῖς νήσοι, λιθοκοράλλια.

μαδουροικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰς μαδουρόρας· ἢ ὁ περιέχων μαδουρόρας ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐξ αὐτῶν· **μαδουροικός ἀσθεστάλιδος**.

μαδουρίλιον (τῷ) (ἰταλ.) νεώτ. εἶδος βραχέος καὶ χαρίεντος ἐρωτικού ἄσματος.

μάδρυα (τῷ) μτγν. κ. συν. ἀντὶ μαλόδρου, τὰ βράδρα, κοκκύμηλα, κορόμηλα· Σέλευκ.π. Ἀθῆν. 2,50Α βράδρα φωνῆ ἢ λα κοκκύμηλα μάδρυα τὰ αὐτὰ εἶναι, Εὐστ. Ὀδ.1963,32.

μαδουρήσομαι Ἦσ. «κολασθῆσομαι, ἐπιτριβῆσομαι».

μαδῶ-ω (μαδός) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μαδῶ, ἀόρ. ἐμάδῃσα κ. παθ. ἐμαδῆσθην κ. δημ. (ἐ)μαδῆθηκα, μτγ. παθ. παρακ. μαδῆμενος· ἢ νόσος τῶν τῶν σικῶν, εἶμαι μυδαλός, κάθυρος, διάδωρος· Θεόδωρ.Φ) 4,14,5 νοσεῖ δὲ σικῆ καὶ ὅταν ἐπομβρία γέννηται· τὰ γάρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὡσερ μαδῶ· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν τριχῶν, πλῆων καὶ φύλων κτλ., ἐκπίπτω, πέφτω· Αἰλ.Ζ115,18 θρίξ μαδῶσα, Πορφύρ.Σκ.34,2 τ' ἀνθια μαδῶσε κὶ ἀνθίζουσε πάλι στῆ γλάστρα,

-μαδῆσανε τὰ ποῦπουλα· ἢ κ. ἐπὶ προσ. ἢ πράγματων, ἀποβάλλω τὰς τρίχας, τὰ πῆλα, τὰ φύλλα, ἄ. τριχορροῶ, πτερορροῶ, φυλλορροῶ· Ἀριστοφ.Πλ.266 ἔχων ἀφίκα τὸ δεῦρο πρεσβύτην τιν'... ῥυσόν, μαδῶντα, μωδῶν ἰσχόλ. ἐκθύμη ἢ ἔχοντα· ΠΔ Λευ.13,40 ἐάν δὲ τιμι μαδῆσῃ ἢ κεφαλὴ αὐτοῦ, φαλακρὸς ἔστιν, καθαρὸς ἔστιν· ἢ κ. μέσ. ἢ παθ.· Σολωμ.Δὲ μ' ἀγαπᾷς 2 ὅσα λολούδα εἶν' τὸ Μῆν μαδῆμενα ἐρωτήθηκα, Κάβ.17,9 ἔχουσι τῶν στεφάνων τῶν μαδῆμενα τὰ ράβ' ἢ μτθ. ἀποσώ τὸς τρίχας, τὰ πῆλα, τὰ φύλλα· Κρουστ.Γκόλφω 60 μάδσα ἐφτά ἀσπρολούδα πολίωρα στὸ ποτάμι· 3) μτγ. ἀπομύνησθαι τὴν περὶ αὐτῶν τῶν τοῦ· τὸ κατὰστημα αὐτὸ μαδῆσι τοῦς πελάτους του, φρ. τὸν μαδῆσανε στὰ χαρτία (τῷ πῆραν τὰ χρῆματα)· 4) ρηματ.π. μάδσησι, μάδμημα, μαδῆσις, μαδῆσις.

μαδῶν-ωνος (ἰ) ἰέρβ. μτγν. ἀνθρωπος φιλόνομος· ΠΔ Βασ.2,21,20 καὶ ἴν ἀνὴρ Μαδῶν.

μαδωνιάς (ἡ) βιοιατ. τὸ φυτὸν νυμφαῖα· Θεόδωρ.Φ) 19,13).

μαεῖται Ἦσ. «μωρολαγεί».

μαεστρία (ἡ) (ἰταλ.) δημ. τὸ γνώρισμα τοῦ μαεστρου, μουσικοσυνθέτης· ἢ συνεδρ. μεγάλη δεξιότητα, ἰκανότης, ἴδιος εἰς τὰς εἰσακτικὰς τέχνας, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν λογοτεχνίαν.

μαεστρικός-ῆ-ὸ δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μαεστρον, ὁ τοῦ μαεστρου· Πα-

παντ. Ἀγ. Ὀρ.57 ἡ τέχνη του, ἀφοῦ φτάσῃ σὲ μερικὲς μαεστρικές σελίδες, . . μένει ὡς τὸ τέλος ἀξιοσημείωτ.

μαεστρός (ἰ) (ἰταλ.) δημ. ὁ διευθυντὴς ὀρχήστρας, μουσικοσυνθέτης.

μάζα (ἡ) (μάζσα) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ὄρω. μάδα μτγν. μάζα (Μοῖρα.384)μάζαν προπερισπωμένως καὶ μακρῶς Ἀττικῷ, βαρυντόνως καὶ βραχέως «Ἐλληνικός» κριθινὸς ἄρτος, κριθῖνον πλακοῦτιον, φύραμα Ἐρωτιαν.248 κούραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὄξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ὄξυκράτου ἢ ὄξυρομέλιτος, ἢ μετ' ὕδατος, Ἦσ. «μάζαν ὄλφαιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ»· Ἦρ.1,200 ὅτε μάζαν μαζέμενος ἔχει, Ἦσίοδ. Ἐργ.590 μάζα τ' ἀμολγαία (Ἀθῆν.3,115) ἐτὴν ποιμενικὴν λέγων ἀκριαν·) Αἰσχ. Ἀγ.104 βουλας μάζης τυχεῖν, Ἀριστοφ.Σφ.610 ψυστήν μάζαν προσενέγκη, Πολίαιχ.π. Ἀθῆν.2,60β μεμαγμένη μικρὰν

μελαγχρῆ μάζαν ἡχυρωμένην, Ξεν.ΚΠ1,2,11 ἀναμνησθήτω πῶς ἡδὺ μὲν μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν· ἢ κ. ἐν παροιμ. ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεία τισι δίδόντων· Ζηνὸδ.1,12 ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτου· πρβλ. δημ. παροιμ. στῆν ἄβροχία καλὸ καὶ τὸ χαλάει· ἢ ὄμ. Ἀριστοφ.Ἰππ.55 μάζαν

μεμαγῆς (κατασκευάσας πλακοῦτα, μετὰ λογοπαιγίου ἐπὶ τοῦ μᾶχην μεμαγμένης· 2) γεν. ὄγκος, βάλος· ΠΔ Βθλ 27, ἴδιος.Α) 5,1,10 μάζα χρυσοῦ, Λέων Σοφ.19,7 σίδηρα βαρφα, ὄλον μάζας ἐπιφορεῖς, Σουῖδ. ἐν λ. παλῶσαι μάζα καὶ σῶμα, -οι μαριδές γινήκανε ὅλες μία μάζα· 3) εἶδ. ἐν τῇ ἀχμηρίᾳ, τὸ ἀμάλμαμα· Πάπ. ἀνέκλειπτος μάζα· 4) νεώτ. φασ. τὸ ἐν τινι σώματι περιεχόμενον ποσὸν ὕλης· 5) νεώτ. κ. δημ. κτ. πληθ. ἐπὶ προσ., τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ κ. ἴδιος αὐ ἐργαζόμενα κοινωνικὰ τάξις, ἀντίθ. ἢ ἀρχουσα· αὶ κατευθάνουσι τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

μαζαγός (ἰ) Ἦσ. ἐὸ ἐπὶ μάζῃ μωμφιόμορος.

μαζαγρέτας α-ἰ (ἰ) (ἀγείρω) ὄρω. ὁ ἀγείρων, ὁ ζῆτων κριθινὸς ἄρτος, ἐπαίτης, ζῆτανός· Ἀριστοφ.Σφ. συνδέεινος ἢ πίκουπος ἢ μαζαγρέτας πρβλ. Ἰνπαγρέτας, κλαργρέτας.

μαζάκις Ἦσ. «ἔδωρο Παρθικῶν».

μαζάλη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. μαζάλις ἄμορφος ζελατινώδης μάζα εἰς ἣν μετατρέπεται τὸ ἀμύλον θερμαινόμενον.

μαζάλια (μαζάλις) δημ. ὕφαινω, μουσκεύω, διὰ κόλλας, κολλαρίζω· μαζάλιζει τὰ ὑποκάμισα· 2) ρηματ.π. μαζάλισμα.

μαζάλις ἴδας (ἡ) νεώτ. χημ. κ. μάζαλη βλλ.

μαζάλισμα-ατος (τῷ) (μαζάλις) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαζάλιζω, τὸ κολλαρίσμα.

μαζαρυγῆ Ἦσ. «τὰ ἐπὶ τῷ πτόφῳ ἐπίοντα».

μαζάρας (ἰ) μτγν. ὁ ἥστος· Ξενοκρ.π. Ὀρειδ. 2,58,27 ἥστος ἢ μαζάρας τρυφερός μετῶς.

μαζανὸς βουδῆς (ἰ) Ἦσ. «ὁ ἐξ ἀλφίτων».

Μαζῶν Ἦσ. «Ζεύς. Φρύγες».

μαζδαίσιμος (ἰ) νεώτ. κ. μαζδαίσμος ἢ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἰσραῖνον σ'ηριζομένη ἐπὶ τοῦ δυσδιασμοῦ, ἥτοι δύο ἀρχῶν ἀντιπολιταϊσμοῦ.

μάζμα-ατος (τῷ) (μαζεύω) δημ. κ. μάζεμμα κ. μάζεμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαζεύω, συνάθροισμα, συλλογὴ· ἅπαντα στὸ μάζεμα τῶν ἐλαίων· 2) κτ. πληθ. πράγματα εὐτελεῖ, κατωτέρως ποιήτως· ὄμ. κ. ἐπὶ προσ., περιτρίματα, καθάρματα.

μαζέμενος-ο μτγ. παθ. παρακ. τοῦ μαζεύω βλλ.

μαζέτιον (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν καὶ ἀέθλιον ἰσπάρων· 2) ὑποτ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀνευ ἰκανότητος, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀτζουμάς.

μαζετῆ(τῆ) (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἀνικανότης, ἀδέξιοτης, ἀνεπιτηδείατης.

μαζεύω δημ. κ. μαζώνω, άόρ. (έμαζέφε κ. παθ. έμαζεύτηκα, μτχ. παθ. παρακ. μαζευμένος κ. μαζεμένος, συναθροίζω, συλλέγω, συνάγω : Κρυστ.ό 'Ηλιος κ. ή Νύκτα 73 μέρα την έκοίταξε πού έμάζεφε λουλουδία, ΜΜ πού συγκαλέσασι βουλή και μαζέφαν στρατό πολύ, - μαζεύω έλιές, - μάζεφες τόν κόσμο μέ τις φωνές σου, - τούς μαζεύει και παίζου χαρτιά' || κ. μέσ. ή παθ. : Ζερβ. μτφ. 'Ιλ.Α 91 ήμέρες ό 'Αχιλλεύς έκάλεσε τό πλήθος νά μαζευθώ, ΜΜ μαζεύτηκε πολύς λαός | μέσ' στό Κριλιάνικο δεντρό, - τά βερεσέδια μαζεύτηκαν πολλά' || κτ. έπέκτ. συγκεντρώω, σωρεύω, άποταμιεύω : μαζεύω χρήματα - γραμματόσημα - δημοτικά τραγούδια' || παροιμ. μάζεψε κι άς είν' ή κι ράγες | Πρέπει τις άδιακριτές νά συναθροίζω, ν' άποταμιεύω ό,τι δήρηται' || φρ. μαζεύει γράμματα για τούς άποθαμένους | έπί τών έτοιμοθωνάτων' | όμ. τού έχω πολλά μαζεμένα έχω παράπονα έναντίον τού' 2) άναλαβάνω τό πείσον ή τό κείμενον κατά γής, αίρω, σηκώνω : μάζεφε τά τσιγάρα σου, πού πέσανε' || κ. μτφ. περισυλλέγω, περιθάλλω : τόν έμάζεφε από τούς δρόμους' 3) συστέλλω, συμπύσσω, περιστέλλω : μάζεφε τό φουστάνι σου, - μαζεύω τήν τένα - τά πανιά τού καϊκιού' || κ. άμτθ. αυνήθ. έπί ύψασμάτων, συστέλλομαι, βραχύνομαι, στενεύω, ζωρώνω : τό παννί μέ τόν καιρό μαζεύει, - τά λινά μαζεύουν ότίν πλύση' || κ. μέσ. συσπειρώμαι, συστέλλομαι : Ζερβ.Λυρ.Ζάτ.ό κι όπως μαζεύεται ό κοχλιάς μέσ' στ' άχαρο καρβοκί' 4) μτφ. περιορίζω, χαλιναγωγώ : μάζεφε τό παιδί σου - τή γλώσσά σου' || κ. μέσ. ή παθ. περιορίζομαι, επανέρχομαι εις τόν οίκόν μου, - τό βράδυ νά μαζευτής ένωρίς, - θά σέ παντρεύουμε νά μαζευτής λιγάκι' || περιορίζω τός όπανάς μου, ζώω οικονομικώτερον : μαζευτήκαμε γιατί ό δουλειές δέν πάνε καλά' 5) άμτθ. έπί μέλους τού σώματος, πληγής, έξανθήματος, σχηματίζω πύον, έμψυσομαι, έμψυάζω : ή πληγή μαζεύει, - τό δάκτυλό μου μαζεύεται' 6) ρημ.ατ.π. μάζεμα.

μαζήροφ πίνάζι | όμτγ. πινάκιον έφ' ού τιθέμεναι οι μάζαι διενέμοντο : Πολυδ.10,84.

μαζή έπίρρο, | μον.κ.δημ.κ.έσφ. μαζή ή μαζύ ή μαζέ (| Προδρό.) όμοι, άντάμα, όμοδί : Προδρό.2,164 κεί δευτερον ακρόδραστον μαζει μ' άρβελισμέναν, 'Ερωτόκρ.1,41 γιατί ήσανε χρόνους μαζή, κεί τέκνο δέν έκάμα, δ.τραγ. μαζή, μαζή τούς βάλανε σέ ένα μνημορράκι, - φέρε μαζή μέ τόν καφέ κι ένα παξιμάδι' || παροιμ. μαζή μιλούμε και χωρία καταλαβαίνουμε | έπί τών μ' ή δυναμένων νά συνεννοηθούσι' 2) άμα, συγχρόνως : άρωρωτήσαν όλα τά παιδιά μου μαζή.

μαζική έπίρρο. δημ. από κοινού, από μαζή.
μαζικός-ή-ό(ω) | μαζός(ε) νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν μαζόν, μαστόν : μαζική άρτηρία | αι δύο άρτηρίαί του μαστού' 2) (μάζα) ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μάζαν ή τās μάζας, τόν λαόν, κ. ίδίως τās έργασμένας τάξεις : νά υπερασπισώμεν τά μαζικά μας συμφέροντα' 3) μαζή| κοινός, συνεταιρικός, συντροφικός : έχουμε τό καφενείο μαζικό' || παροιμ. τό μαζικό γαϊδούρι δέν τό τρώει ό λύκος | ιδίωτι έχει πλείονας τού ένός φύλακας' || κ. έπίρρο. -ώς κ. δημ. -ά.

μαζίνης(ό) έσφ. γρ. αντί μάζευνος, είδος ονίσκου, καλλιάριας : Θεόδρ.άπ.171,2.
μαζίνον | ό(ω) κ. μον., ύποκορ. τού μάζα : Φρύν. Κωμ.61 ή μαζίνου τι μικρόν ή κολοκωντιου, 'Αθην. 14,646Α πλακουτωδές μαζίνον έλι τώ δέπνω έσθίωμεν, Γεωπ.20,33 μόσχου χολήν φειράσας

μετά άλίφτου και έλαίου και ύδατος ποιεи μαζία' || έπί τού σχήματος και τών διαστάσεων ύποθετο : 'Ιππ.Γυν.1,78 σίκυου άγριου τόν όπνών ώς μαζιον έμπλάσασα.

μαζίσκη (ή) ύποκορ. τού μάζα, μικρόν ζυμαρικόν έκ κριθίνου άλεύρου : 'Αριστ.'Ιππ.166 18ου φέρω σοι τήνδε μαζίσκην έγώ τών όλών τών έκ Πύλου μεραγγμένην | σχόλ. έάρτον πεφωραμένην, αύτ.1105 μαζίσκας διαμεραγγέναις.

μαζοβόλιον | ό(ω) λεξ. τού μαζονόμου βλλ. : 'Απολλ.Σφ.Φεξ.'Όμ. έν λ. ούλοχάτας ό μέν 'Απίων τά μαζοβόλια' έν τούτοις γάρ άνακέχυνται αι ούλαί.

μαζονομειον | ό(ω) κ. μαζονόμιον τού μαζονόμου βλλ. : ΕΜ 573,33 «μαζονομειον, άγγειον έν φ ή μάςσ φυράται, ή έξάλινον πινάκιον και κανούσι' : 'Αριστ.ό.ά.417, Πλάτ.Κωμ.162.

μαζονόμιον | ό(ω) κ. μαζονομειον τού μαζονόμου βλλ. : Κολλιε.2 μαζονόμια πεντήκοντα.

μαζονόμιον | ό(ω) | μάζα, νέμω | πίνάζι, δίσκος, έφ' ού έπέτιβετόν τά έκ κριθίνου άλεύρου πλακούντια και διενέμοντο : 'Αρμόδιος π.'Αθην.4,149Α τυρός και ψωστή μάζα νόμου χάριν έπί χαλκών κανών τών παρα τισι καλουμένων μαζονόμων.

μαζονόμιον | ό(ω) πάπ. τού μαζονόμου βλλ.

μαζοπέπτης | ό(ω) ό πώτων κριθίνους άρτους' : 'Ησ. έάρτοκόπος.

μαζοποίησις-εως(ή) | μαζοποιώ | νεώτ. ή μεταβολή όλης πινός εις μάζαν : μαζοποίησις πυριπίδος.

μαζοποιός | ό(ω) γλωσσ. κ. νεώτ. ό παρσκευόζων μάζαν, άρτον κριθίνον 2) νεώτ. στρατιώτης παρασκευόζων τήν ζύμην τών άρτων, ζυματικής.

μαζοποιώ-έω μον. κ. νεώτ. παρσκευόζω μάζαν, άρτον έκ κριθίνου άλεύρου : Εύστ.1766,42. Σχόλ.'Όδ.14,429' 2) νεώτ. μεταβάλλω τι εις μάζαν, εις φύρμα : μαζοποιώ τά άλευρα - τήν πυριπίδα' 3) ρημ.ατ.π. μαζοποίησις.

μαζός | ό(ω) ή μαστός βλλ.' 2) είδος ίχθύος, ό μάξινος : 'Επιχ.69.

μαζορράνα (ή) δημ. κ. ματζορράνα τού φυτόν όριγάνου ή μαζοράνα.

μαζορράκα (ή) (πολων.) νεώτ. κ. δημ. πολωνικός ένθικός χορός.

μαζορσίος-α-ον μτγν. ό έχων σχήμα, μορφήν μαζού, μσοτού : Λυκόφρ.534 μαζορσία άκτή.

μαζούτ | ό(ω) -νεώτ. κ. δημ. ύπόλειμμα τής άποστάξεως πετρελαίου, ά. βαρού πετρελαίου.

μαζοφάγος-ον | μάζα, φαγειν | ό έσθλων, τρώγων άρτον κριθίνον : 'Ιππ.Νούσ.2,48, Πορφ.'Αποχ. 1,47, 'Ιουλ.Λόγ.6,198D.

μαζοφάγω-έω έσθλω, τρώγω άρτον κριθίνον : 'Ιππ.Διαφ.37 οίον άρτος βίρος και στόσις κοιλήν τά μαζοφαγειν ειδημύμεν.

μαζοφορίς-ίδος(ή) | μάζα, φέρω | τού μαζονόμου βλλ.' : 'Ησ. έθμιον κανών.

μαζοχισμός | ό(ω) νεώτ. | ατρ. νοσηρά διαστρωφή τής γενετήσιου όρμης, καθ' ήν ό πάσχων δέν αισθάνεται τήν άπαιτούμένην προς ήδονήν διεγερσιν ειμψι κατόπιν βίαιοπραγών και ίδίως μαστιγώσεως έπί τών ίδίων γλουτών.

μαζόχορτο | ό(ω) δημ. τού φυτόν άνδροπαγών ό δασείως ήδόςεις.

μαζύ έσφ.γρ. αντί μαζή βλλ.

μαζύνον | ό(ω) μτγν. κ. μαζύς ή μάζα βλλ.31, άμάγαμα : Ζώσ. 'Αλχ.216B.

μάζω δημ., άόρ. έμασα συναθροίζω, συνάγω : πλώ νά μάσω έλιές, - έμασα από τόν κήπο λουλουδία.

μαζώ-άω | μάζα | πάπ. κ. λεξ. μάττω τās μάζας, ζυμώνω κριθίνους άρτους ή κριθίνου πλακούντια : 'Ησ. «μζώντα' τόν μάττωνα τās μάζας' 2) Σουίδ. «μαζώντες' τρυφώντες' : πρβλ. κριθώ

μάζωμα-ατος (τό) [μαζώνω] δημ. κ. **μάζεμα** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαζώνω βλλ. 2) φορά, παλμός, φόρα : πῆρα **μάζωμα** καὶ πῆλα τὸ χαντάκι.

μαζωμένος-ο δημ. κ. **μαζεμένος** μτχ. παθ. παρακ. τοῦ μαζώνω.

μαζώνω-ων [οἶ] μτγν. θίσσας τὼν μυστῶν τοῦ Διονύσου ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ δυνάμειν ἑορταστικῶν δειπνῶν : Ἀρμόδιος π. Ἀθῆν. 4,149B ἐνόμιζον δ' ἐν ἀπαισι τοῖς δειπνῶσι, μάστιγα δὲ τοῖς λεγομένοις μαζώνω, τοῦτο γὰρ ἐστὶ καὶ νῦν ἡ διουυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοιοῦτον.

μαζώνω μσν. κ. δημ. κ. **μαζεύω**, ἄδορ. (ἐ)μάζωξα κ.παθ. (ἐ)μαζώχτηκα, μτχ.παθ. παρακ. **μαζωμένος**, σχηματικῶς **μαζώνω**, διμάδα, συλλέγω, συναβροῶ(ω), μαζεύω βλλ. : Ἐρωτόκρ.4,888 καταρδινιάζουσι πόλεμον, μαζώνουσι τὰ φουραστά || κ. μέσ. ἡ κ. παθ. : αὐτ.1,581 κάτεχε γὰρ ἴσων ἀφορμῆ, καὶ μαζώχτηκαν ὄλοι· 2) συστέλλω, συμπύσσω : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.182,6 οὐδέ μαζώνει τὰ παννία, οὐτε κ' ὄμυρος τραβᾷ· 3) μτφ. κ. παθ. ἐλκω, σῦρω, ἀποσύρω : **μάζωξε** τὰ πόδια σου,μαζώχτηκε στή γωνιά του· 4) ρηματ. π. **μάζωμα**, μάζωξη, μαζωχτός, μαζώχτρα.

μαζώω(η) [μαζώνω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαζώνω, συνάθροισις, συλλογή· || ἐπὶ προσ., συγκέντρωσις, συνέλευσις, συρροή, σύναξη βλλ. : δ.τραγ. πῶχουσι οἱ κλέφτες μάζωξη κ' οἱ καπετανεραῖοι.

μαζωχτός-ή-ό [μαζώνω] δημ. ὁ συνθηροισμένος, ὁ ὄλος μαζί, μαζεμένος : Ἐφταλ.Ὁδ.Α 43 μά ὁ Αἰγίους ν' ἀκούσῃ δὲν ἤθελε, καὶ μαζωχτὰ τὰ πλῆρωσι κατόπι, - μάς ἦσαν μαζωχτὰ τὰ βῆσαν· 2) συνεσταλμένος, συσπυρωμένος.

μαζώχτρα [η] [μαζώνω] δημ. ἡ συλλέκτρια.

Μάξι[ο] δημ. ὁ μὴν Μάσιος : δ.δοκ. δ.δὲν ἀ κατὼς Μᾶν καὶ Θεριστὴ κ' ὄλον τὸν Ἀλωνάρη, θά πάρω κ' ἀπ' τὸν Αἰγῶσι τοῦ πέντ' ἕξη δέκα μέρες, Σολωμ.Πρὸς δὲ Ράισση 4 μέρα πρῶτῃ τοῦ Μοῖστ· || παροιμ. στὸν καταραμένον τόπο τὸ Μᾶν τὰ μῆνα βρέχει γαί κατὰ Μάσιον βροχαί εἶναι λλαν ἐπιζήμοι εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἀμπελοργίαν· || φρ. τὸν κόκκινον Μᾶν οὐδέποτε : πότε βὰ παντρευτῆς - Τὸν κόκκινον Μᾶν· 2) στέφανος κατασκευαζόμενος ἐξ ἀνθέων καὶ ἀναρτάμενος ἀπὸ τοῦ ὑπερβάρου τῆς οἰκίας ἡ ἀπὸ τοῦ ἐξώσου τῆν πρῶτην Μοῖστ : κῆφαιμε τριαντάφυλλα γιὰ τὰ φτιάξωμε τὸ Μᾶν· || φρ. πιάνω τὸ Μᾶν ἐξέρχομαι εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς ἑορτασμόν τῆς πρωτομαγιάς· 3) εἶδος ἀκάνθης, ἀγριοσκυνάρης.

μαθαίνω μσν. κ. δημ. ἀντὶ μαθάνω βλλ.

μαθαλις-ιδος [η] μτγν. εἶδος ἐκπύματος, ποτηρίου ἡ μέτρου· Ἦσα. **μαθαλις** ἐκπύματά τινα, οἱ δὲ μέτρα, ὡς κύβοισι : Βλασις.2 ἐπτά **μαθαλις**ος ἐλίχε' ἄμιν τῷ γλυκυτάτω.

μαθάμι Ἦσα. εζήτω.

μαθε ἔπιρρ. δημ. κ. **μαθές** βεβαίως, τῷ ὄντι, προσφώνος : δὲν εἶπε **μαθές** τίποτα γιὰ νὰ τὸν μαλώσῃς, - θέλει **μαθές** νὰ μάς κᾶνῃ τὸ μεγάλο· || ναί **μαθές** βεβαίωςτα.

μαθατῆς [ο] Ἐπιγρ. ὄμρ. τ. ἀντὶ μαθητῆς.

μάθη [η] ἡ μάθησις : Ἦσα. **μάθησις** : **μαθησεως** : Ἐμν.17,14 ἄλλ' ἄγε μύθων κλυθί· **μάθη** γὰρ τοι φρένας σῶζει.

μάθημα-ατος [τό] [μανθάνω] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὅ, τι ἐμαθεῖ τις ἡ μανθάνει : Ἦρ.1,207 τὰ δὲ μοι παθήματα ἐόντα ἀχάρητα μαθήματα, - ἐγεγόνες, Σοφ.Φιλ.918 μὴ στένας, πρὶν μάθης, - Ποῖον μάθημα, Πλάτ.Συμπ.210C ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδεωμάτων ἐπὶ τὰ κατὰ μαθήματα, ἐστ' ἄν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκείνου τὸ μαθημα τελευτήσῃ, ὁ ἔστιν οὐκ ἄλλου ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ κα-

λοῦ, Πάπ. προσπορεύεται πρὸς τὰ λοιπὰ μαθήματα || παροιμ. τὰ παθήματα μαθήματα (αἱ ἀτυχίαι τοῦ παρελθόντος ἀσφραγίζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ μέλλον· 2) παιδεία, γνώσις, ἐπιστήμη : Ἀριστ.Νεφ.1231 τί γὰρ ἄλλ' ἀνἀπολαύσασαι τοῦ μαθήματος; Θεουκ.2,39 οὐκ ἀπύρομαι νίνα ἡ μαθήματος ἡ θεάματος, Πλάτ.Ἀδγ. 182B τὸ μαθημα τὸ περὶ τὰς τάξεις, Ἰσοκρ.12,27 ὡς εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο δύναιτο τὰ μαθήματα ταῦτα ποιεῖν ἀνθρώθον, Φιλήμ.232 μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων· τὰ γὰρ μαθήματα εὐπορεῖ τὰ χρήματα· 3) ἰδίως αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστήμαι, ἀριθμητικὴ, γεωμετρία καὶ ἀστρονομία : Πλάτ.Νόμ.817B τοῖς ἐλευθέροις ἐστι τρία μαθήματα, λογισμοὶ μὲν καὶ τὰ περὶ ἀριθμοὺς ἐν μάθημα, μετρικὴ δὲ μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βάθους ὡς ἐν αὐτῷ δούκον, τρίτον δὲ τῆς τῶν ἀστρων περιόδου πρὸς ἄλληλα ὡς πέφυκε πορεύεσθαι, Ἀριστ.Φυσ.194α,8 τὰ φυσικώτερα τῶν μαθημάτων, οἷον ὀπτική καὶ ἀρμονική καὶ ἀστρονομία, αὐτ.Μεταφ.977β,21 ἡ ἐν τοῖς μαθήμασι ἀρμονική, Κλεομῆδ.1,8 οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων· 4) ἡ ἀστρολογία : Παλλδ.ΑΠ 7,687· 5) δῶγμα, Κωδ.Ἰουστινι.1,711· 6) ἡ διδασκαλία, διδασμα, παράδοσις : ἀδριον διακόπτονται τὰ μαθήματα· || φρ. **κάνω μάθημα** διδάσκω· παίρνω **μάθημα** διδάσκαμοι· 7) ἡ ἐκ τῶς ὠρισμένου κλάδου διδασκόμενη ὄλη : δὲν μὴ ἀρέσει τὸ μαθημα τῶν θρησκευτικῶν· 8) ἕξις, συνήθεια, ἰδίως κακὴ : τὸ γὰρ μάθημα νὰ τρωῖ τὰ νύχια του, - τὸ πῆρε μάθημα νὰ ζῆνῃ τὴ μοῦτ του.

μαθηματάριον [τό] νεώτ. μσν. ἔκ τῶν τμημάτων τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν ἐγκύκλιον ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν σειράν.

μαθηματικά [τά] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιστήμη ἀσχελομένη περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἐπιδεχομένας μέτρησι ποσότητος, ἡ μαθηματικὴ· πρὸβ. μάθημα 4 : Ἀριστ.ΗΝικ.115α,17.

μαθηματικοί μτγν. ποῖά, **κάνω μαθηματικούς** συλλογισμούς : Δομάσκ.Ἀρχ.396 μ - πέρα τοῦ θεόντος· || καταγινομαι εἰς τὰ μαθηματικά : Ρήτ.2,132W θεολογῶ ἡ μαθηματικεύεται.

μαθηματικός-ή-όν(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μάθησιν, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν : Πλάτ.Τημ.88B τὸν μαθηματικῶν ἡ τινα ἄλλην σφόδρα μελετῆν διανοία καταγεραζόμενον· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰ μαθήματα βλλ.3) : Ἀριστ.Φυσ. 194α,11 ἡ ὁπτική μαθηματικὴ μὲν γραμμῆν, ἄλλ' οὐχ ἡ μαθηματικὴ, ἄλλ' ἡ φυσικὴ, Ἀριστ. ΑΠρ.79α,1 ἀρμονικὴ ἡ τε μαθηματικὴ καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀκούσιν, αὐτ. Μεταφ.1076α,17, Πλούτ.Ἦ8.410C περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, - μαθηματικὴ σχολή, - μαθηματικά δὲ μύματα· || τὸ ἀρά. ὡς οὐσα. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἐπιδεχομένας μέτρησι ποσότητος : Ἀριστ.Φυσ.193β,31 περὶ τούτων μὲν οὐκ πραγματεύεται καὶ ὁ μαθηματικός· || νεώτ. κ. δημ. ὁ σπουδάζων ἡ διδάσκων τὰ μαθηματικά βλλ. ὁ καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν· || ὁ ἔχων ἰδιοφύον, κλίσιον πρὸς τὰς σπουδὰς αὐτάς· || ἡ μαθηματικὴ ὡς οὐσα τὰ μαθηματικά βλλ. : Ἀριστ. Μεταφ.1026α,14· || τὰ μαθηματικά ὡς οὐσα. βλλ. : Ἀριστ.ΗΝικ.115α,17· 3) μτγν. ὁ ἀστρονομικός : Πλούτ.Ἦ8.974F αἱ μαθηματικοὶ κανόνες (αἱ ἀστρονομικαὶ διατάξεις τοῦ χρόνου)· || ἡ μαθηματικὴ ὡς οὐσα ἡ ἀστρονομία : Σέξτ.Ἐμν. Μαθ.5,104· 4) ὁ ἀστρολόγος : Ζαλλ.9 ἡ μαθηματικὴ τέχνη· πρὸβ. Γαλ.19,529· || ὁ μαθηματικός ὡς οὐσα. ὁ ἀστρολόγος : Μάρκ.Αὔρ.4,48 ἴσοσι δὲ μαθηματικοὶ, ἄλλων θαντόντων, ὡς τι μέγας, προσιπόντες,Σέξτ.Ἐμν.Μαθ.5,2, Πορφ.ἡ.Εὔσ.

Εὐσγγ.Προν.6,1 ἔξ ἄστρον ἐπιτηρήσεως κατὰ τοὺς μαθηματικῶν λόγους' 5) ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Πυθαγόρου, ὀντίθ. ἀκουσματικοί βλ.λ.2) : Πορφ.Πυθ. 5,37 μαθηματικοί μὲν ἐκάλουντο οἱ τὸν περιττότερον καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διαπενημένον τῆς ἐπιστήμης λόγον ἐκμεραθηκότες,1ἀμβλ.Πυθ.18,βι.

μαθηματικῶς κ. μον. κ. νεώτ., μον., συγκρ. μαθηματικωτέρως, κατὰ τρόπον μαθηματικόν βλ.λ.2) : Ἀριστ.Μεταφ.995α,6 ἔάν μὴ μαθηματικῶς λέγη τῆς, Στράβ.2,5,1) δεῖ τὸν χωρογραφεῖν ἐπιχειροῦντα πολλά τῶν φυσικῶς τε καὶ μαθηματικῶς λεγομένων ὑποθέσθαι, Πλούτ.'Ηθ.934Α, Πτολ.Μαθ.(149Α τῶν ὀφειλόντων περὶ τε οὐρανοῦ καὶ γῆς μαθηματικῶς προληφθῆναι' κ. συγκρ. : Τζέτ.Κιλ.2,195.

μαθηματοπωλικῶς-ή-ον ὁ πωλῶν, ἐμπορευόμενος τὰς ἐπιστήμας : Πλάτ.Σοφ.224Β ὁ τι περ' αὐτὸν ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα μαθηματοπωλικῶν γένος' ἢ ἡ μαθηματοπωλικὴ ὄξ ὀσθ. ἰών. τέχνη, τὸ ἐμπόριον τῆς ἐπιστήμης, ἢ ἀπὲι χρημάτων διδασκαλία : Πλάτ.Σοφ.224Β ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς.

μαθηματικῶς-η-ο δὴμ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ μανθάνω βλ.λ.

μαθημοσύνη (ή) Ἐπιγρ. ἡ μάθησις, ἡ γνώσις. **μαθημοσιόντες**-ων [οἱ] μον. οἱ ἐφιέμενοι τοῦ μαθεῖν : Παχυμ.Γ 1,143,3].

μαθησιαί (ή) μτγν. ἡ μάθησις : Γρηγόρ.Διάλ.1. **μάθησις**-εως [ή] κ.νεώτ., δὴμ.κ.μον.-η, λων.γεν.-ιος, ἡ πράξις τοῦ μανθάνειν, ἡ κτήσις γνώσεως : Ἄλκμ.63 περὶ τὸν μάθησις ἀρχά, Σοφ.Τρ.540 μάθησις οὐ καλὴν ἐκμανθάνειν, Εὐρ.'Ικ.915 λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησις οὐκ ἔχει,Θουκ.1,68 οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκονεν ἕκαστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε, Πλάτ.Πολ.525Α ἡ περὶ τὸ ἐν μάθησις, Πάπ.μάθησις τέχνης' ἢ κ. κτ. κληθ. : Πλάτ.Θεαίτ.144Β νωθοῖ ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις, αὐτ.Νοῦ.908Β μνημαί τε ἰσχυραὶ καὶ δεξιαὶ μαθησις, Ἐφορ.54] ὄπλομαχίας μαθήσεις' 2) γνώσις, ἐπιστήμη : Σοφ.'Ηλ.1032 ἀλλά σοὶ μάθησις πάρα, Σεν.Ἀπομν.4,2,20 δοκεῖ δέ σοι μάθησις καὶ ἐπιστήμη τῶ δικαίου εἶναι ὡσπερ τῶν γραμμάτων', Διόδ.Σ 1, ἡ ἕκ τῆς πέρας ἕκαστου μάθησις' 3) παιδεία, διδασκαλία : Πλάτ.'Απολ.26Α οἱ νόμος ἐστὶν εἰσαγεῖν τοὺς κληθῆσῶσιν δεομένους, ἀλλ' οὐ μαθήσεως, Σεν.ΚΠ 3,3,53 τὸ φῶδου τὴν μάθησιν κρεῖττονα παρέξεσθαι, Ἀριστλ.Πολιτ.134α,32 τὴν αὐλητικὴν ἡγαγον πρὸς τὰς μαθήσεις, Ἐρωτόκρ.1,25 πού τ'ονε ται μάθησις ἡ βρώσις . . κὶ ὁ ποταμὸς ται γνάμωσι, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,37 κὶ ὄσοι ὀρεγόνταν γράμματα καὶ μάθησι καὶ γνώση' 4) ἔξις, συνήθεια, μάθος : Ἰνπ.593,8 ἔπειν ταλαιπωρηθῆ ἡλειονα τῆς μαθησίας.

μαθητάριον (τὸ) νεώτ. ὄνομαρ. τοῦ μαθητῆς μτ. εἰρων. σμν., μικρὸς μαθητῆς, μαθητοῦδι : Παπαδ.Χρ.Μηλ.147 τὰ παπασάοιαιδον, μικρὸν μαθητάριον δέκα ἡ ἔνδεκα χρόνων, ἦτο πολὺ περιεργον καὶ ἐπὶμονον πλάσμα.

μαθηταροῦδι [τὸ] δὴμ. ὄνομαρ. τοῦ μαθητάριον βλ.λ. : πλάκωσαν τὰ μαθηταροῦδια.

μαθητεια (ή) μαθητεύω κ. μον. κ. νεώτ., ποι.-εἶν ἡ διδασκαλία ἢ παραδιδόμενη τῷ μαθητῇ' Σουῖθ. εἰ μάθησις : Τημ.Λοκρ.54, Δίων Χρ.1,155 τὴν τροφήν αὐτῶν, ἣν ἔσθ' εἶναι διδασκαλίον καὶ μαθητῆσαν, Στουδ.Θεοδ.537Α ἐκπέσασε ἀπὸ τῆς μαθητῆσαις Χριστοῦ' 2) νεώτ. τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ τις μαθητεύει, σπουδάζει.

μαθητῆσιον [τὸ] μτγν. μον. ἐκκλ. τόπος συναθροίσεως τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ : Ἄποστ.Διατ. π.Οησ.Στεφ.ἐν λ. αὐτὰ τὰ γράμματα ἐγράφασαν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν εἰς τὸ μαθητῆσιον ἐν πέτρῃ ὑπὸ . . τοῦ δεσπότου Χριστοῦ.

μαθητευόμενος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δὴμ. μέσ. μτχ. ἔνεστ. τοῦ μαθητεύω, ὁ μανθάνων τέχνην τινὰ ἢ ἐπάγγελμα παρὰ τινι προϊστάμενῳ, μαθητοῦδι, παραγοῖς, τσιραῖκ' 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ μὴ ἀποκήσας ἀκόμη τὴν ἀπαιτούμενην ἐπιδεξιότητα, πειρῶν, ἀπειρῶν, ἀρχαρχῶν' 3) νεώτ. ναυτ. παλαιότερον, ἐβελοντὴς νεοσυλλεκτος.

μαθητεύω (μαθητῆς) κ. μον., νεώτ. κ. δὴμ., μον. μαθητεύομαι εἶμαι μαθητῆς, σπουδάζω διδάσκειμαι παρὰ τινι : Πλούτ.'Ηθ.837C. ἐμαθήτευσε ὁ αὐτῷ καὶ Θεοδόμοπος ὁ Χίος, ΚΔ Ματθ.27,57 ὅς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ' 2) μτχ. καθιστῶ τινα μαθητῆν, διδάσκω, κατηχῶ : ΚΔ 28, 19 πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε παντα τὰ ἔθνη, αὐτ.Πράξ.14,21 μαθητεύσαντες ἱκανοὺς ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἀύστραν' κ. παθ. : ΚΔ Ματθ.13,52 πᾶς γραμματεὺς μαθητεύσει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν' ἢ νεώτ. κ. δὴμ. μέσ. κτ. μτχ. ἔνεστ. ὁ μαθητευόμενος βλ.λ. : 3) μον. παθ. διαιδιδομαι, γίνομαι γνωστὸς : Ἐρωτόκρ.1,253 κατέχω, κὶ ἄ μαθητευθῆ ἔκει εὐ πού ξετρεχῶ, ἐστῶμωσ τε τέλος μου' 4) ρηματ. π. μαθητῆια.

μαθητῆς (ὁ) (μανθάνω) κ. μον., νεώτ. κ. δὴμ., δωρ. μαθετῆς, θηλ. -ητρις κ. -ήτρια, ὁ μανθάνων, ὁ διδασκόμενος, ἀντίθ. διδάσκαλος : Ἦρ.4,77 τῆς Ἑλλάδος μαθητῆς γένοιο, Ἀριστοφ.Νεφ.140 οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν, Πλάτ.Πρωτ.315Α ὄσοι περ' εὐδοκίμοι μάλιστα τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν, αὐτ.'Απολ.33Α, Ἐρωτόκρ.2,1869 κὶ ὁ μαθητῆς πολλὰς φορές κομπῶνει' ἢ μτ. γενικ. πράγματος, ὁ σπουδαστῆς τῆς ζωῆς : Πλάτ.Πολ.618C τούτου τοῦ μαθητήματος καὶ ζητητῆς καὶ μαθητῆς ἔσται, Διόδ.Σ 2,52 τὰς τέχνας μαθητῆσαις γενομένης τῆς φύσεως, Θεοφύλ.Σ π.Οησ.Στεφ. ἐν λ. ἀνθρωπείων διδευγμάτων μαθητῆν ἐπιδεξίον' 2) νεώτ. κ. δὴμ. ὁ φοιτῶν εἰς τὴν σχολείον : μαθητῆς ἐπιμελής - τακτικὸς - ἀτακτος' 3) ὁ ἀκολουθῶν τὰς θεωρίας, τὸ σύστημα ἀρχαγοῦ τινος ἢ διδασκάλου ἢ τὴν τεχνοτροπία μεγάλου τινὸς κολλητέχνην, συγγραφέως κτλ. : ΚΔ Ματθ.8, 25 καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ [οἱ ἀπόστολοι], - μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος - τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Ραφαήλου - τοῦ Ἀδντι.

μαθητῆτικῶσαι μτγν. κἀμων ἐπιδείξειν, ἀνάπτειν μαθητήματος : Δομάσκ.'Αρχ.192.

μαθητικός-ή-ο(ν) (μανθάνω) κ. νεώτ. κ. δὴμ. μτ. γενικ. ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν ἢ φιλοσοφῆς : Πλάτ.Πολ.475Ε καὶ ἄλλους τοιοῦτων τινῶν μαθητικούς καὶ τοὺς τῶν τεχνουδρίων φιλοσόφους φήσομεν' 2) ἐπι ζῶων, ὁ εὐκόλως μανθάνων, ὁ εὐκολοδιδάχτος : Ἀριστλ.Μεταφ.980β,21' κ. συγκρ. : αὐτ.Ζ1 608α,27 μαλακώτερον τε γὰρ τὸ ἥθος ἐστὶ τὸ τῶν θηλειῶν, . . καὶ μαθητικώτερον' 3) νεώτ. κ. δὴμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μαθητῆς ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς αὐτοῦς : μαθητικός οἶκος - ζωῆ - περιόδος- ἥθος, - μαθητικῶ χρόνια - θρανία.

μαθητιώ-ω κ. μον. κ. νεώτ. ἔφετ. τοῦ μανθάνω, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, νὰ γίνω μαθητῆς : Ἀριστοφ.Νεφ.183 καὶ δεῖξον ὧς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτην. μαθητιώ γάρ' 2) μον. κ. νεώτ. εἶμαι μαθητῆς, μαθητεύω : Στουδ.Θεοδ.359D ἡμεῖς οἱ ταπεινοί, ὡς μαθητιῶντες αὐτῷ, Κομητ.ΑΠ 15,38, - ἡ μαθητιῶσα νεολαία.

μαθητολόγιον [τὸ] νεώτ. κ. δὴμ. ἐπίσημον βιβλίον ἐν δημοσίῳ ἢ ἰδιωτικῷ σχολείῳ, ἐν ᾧ ἐγγράφονται οἱ μαθηταὶ ἕκαστου σχολικοῦ ἔτους.

μαθητῆσιον [τὸ] δὴμ. ὄνομαρ. τοῦ μαθητῆς, μικρὸς μαθητῆς, μαθητάριον' 2) μαθητευόμενος, τσιραῖκ' 3) μτφ. ἀδοῆς, ἀπειρος, ἀδόκιμος.

μαθητρία (ή) θηλ. τὸν μαθητῆς βλ.λ. : Διόδ.Σ 2, 52, ΚΔ Πράξ.9,36.

μαθητρίς-ίδος (ή) μτγν. μαθητρία : Φιλ., 1, 273.
μαθίω (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών σταυρα-
ραυθών, ή βιολέττα.

μάθος-ους (τό) ποι. κ. ἰων. κ. δημ., ἰων. γενικ. -εος
ή μάθσις, ή φρόνησις· Φωτ. κμάθος· λέγουσι τήν
μάθησιν : Ἄλλκ. 104, Ἀλοχ. Ἀγ. 177 Ζήνα, . . τῶ πάθει
μάθος θέντα κυρίως· ἔχειν (τόν) διδάσκοντα διά
τοῦ πάθους, Ἀριστοφ. ἀπ. 814· 2) ἔθος, ἔξις, συν-
ήθεια : Ἰνπ. Γυν. 1, 6 πλείων τοῦ μάθκος, αὐτ., 1, 61
ἔπην πλέονα τοῦ μάθεος φάνη.

μαθός-ή-ό (έκ τής μτχ. μαθών) δημ. συνήθ. τό
ἀρα. ἐν παροιμ. φρ. ὁ μαθών, ὁ γινώσκων τι ἐκ
πέρας : φρ. ὁ παθός γίνεται μαθός ἰό παθών τή
πραφύλασσεται νά μή τό πάθη ἐκ δευτέρου.

Μαθουάλας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὄν. μακροβίου πα-
τριάρχου ἐν τῇ ΠΔ· ἥ μετων. ὁ ἐπί μακρόν
χρόνον ζῶν, ὁ μακροβίος, ὅιος ὁ Μαθουάλας.

μαθουάλειος-ον (Μαθουάλας) νεώτ. ἐπί
ἡλικίας, ὁ διαρκῶν πολῦ χρονικόν διάστημα, ὁ μα-
κρός : μαθουάλειος ἡλικία - γήρας· ἥ συνήθ.
ὡς εὐχῆ δηλοῦσα μακροζωΐαν : εὐχομαι ἐτη
μαθουάλεια.

μάθωαι Ἡσ. ἐγνάθιο.

μαθῶμαι Ἡσ. «ζητῶ» [κῶδ. μαθῶμαι].

μαί Ἡσ. κρέμα. Ἰδοίσι.

μάϊ (τό) δημ. τό φυτόν προῦμνη ή θαφνοκῆ-
ρασσ.

μαΐα (ή) κ. μων. κ. νεώτ., π. Ὀμ. (μ. ἐν Ὀδ., ἴ-
πάντοτε κτ. κλητ. φιλική καί τιμητική προσφώνησις πρὸς
γυναίκα πρσβυτέρας, ἴδιας τροφῆος καί δούλας
τῶν παιδῶν, μάννα, μαννούλα : Ὀδ. Β 349 μαί, ἀγε
δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφουσον ἡδῶν,
αὐτ. Υ 129 μαΐα φίλη, τόν ζείνον ἐπιμήσασθ' ἐν
οἴκῳ εὐνή καί σίτω, Ὑμν. Δήμ. 147, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.
915 ὦ μαί, ἱκετεύομαι, κάλει τόν Ὀρβαγόραν·

2) τροφός, θηλάστρια, ποραμάννα· Πολυδ. 3, 41
ἐη δὲ τροφός τής κόρης, πιθῆνη, καί ή γάλα πα-
ρέχουσα, τίθη καί μαΐα, Ἡσ. τροφός : Εὐρ.
Ἰνπ. 243 μαΐα, ἄλιον μου κρύφον κεφάλαν· 3) ή
μήτηρ : Εὐρ. Ἀλλκ. 393 μαΐα δὴ κατῶ βέβακεν·

ἥ κ. μτφ. ἐπί τής γῆς : Ἀλοχ. Κο. 45 ἴω γαΐα μαΐα·
πρδλ. Σοφ. ἀγ. 959· 4) π. Δωρ. ή μῶμνη, ή προ-
μήτορ, ή γιανιά : Ἰαμβλ. Πυθ. 11, 56 ἐπὶ τῶν παιδῶ
ἐκ παιδῶν ἐπίδοσαν κατὰ τήν δωρικὴν διάλεκτον
(καλέσαι) μαΐαν, Εὐστ. «τῆθην οί Ἑλλήνες τήν
πατρός ή μητρός μητέρα, οί δὲ παλαιοί
ἀκύρως μῶμνην καί μαΐαν»· 5) κ. νεώτ. ή ἔχου-
σα ὡς ἐπάγγελμα τό μαΐεῦν, μαΐεύτρια, μαμμή·
Ἡσ. «ἐπεὶ δὴ τικτοῦσας ἱατρός καί ὀμφαλοτό-
μος» : Πλάτ. Θεαιτ. 149Α ὡς ἐγώ εἰμι υἱός μαΐας

μάλα γενναίας τε καί βλοσυράς, Ἰουλλ. 54, Σωρ.
2, 3· 6) κ. νεώτ. εἶδος μεγάλου καρκίνου, κα-
θορμαῖνα : Ἀριστοφ. Ζ 152β, 4 τῶν καρκίνων· ὁ
τό γένος . . μέγιστον μὲν οὖν ἐστίν, ἀς καλοῦσι
μαΐας· ἥ νεώτ. ζωολ. γένος μολακοστράγγου πο-
δοσφάλλων τής οἰκογ. τῶν μαΐιδων· 7) ἐπί φυ-
τῶν, τό λεπίδιον : Ὀρειβ. ἀπ. 102· 8) ὄν. κῶρ. ή
θυγάτηρ τοῦ Ἀτλοντος καί τής Πληθύνος, μήτηρ
τοῦ Ἑρμοῦ : Ὑμν. Ἑρμ. 3, Ἡσιόδ. Θ 938 Ζηνί δ' ἄρ'
Ἀτλαντίς Μαΐη τέκε κῆδρον Ἑρμῆν.

μαϊανδρινή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἑξακοραλ-
λίων τής οἰκογ. τῶν ἀστεροειδῶν.

μαϊανδριος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ή
ἀναφερόμενος εἰς τόν ποταμόν Μαϊάνδρον : Διον.
Περ. 837 μαϊανδρίων πῆδον, Σουΐδ. μ- ὄδωρ.

μαϊανδροειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς
μαϊανδρον, ὁ ἔχων σχῆμα μαϊανδρον : μαϊανδρο-
ειδής κόσμημα· ἥ κ. ἐπίρρ. -ῶς.

μαϊανδρος (ὁ) κ. νεώτ. ὀφιοειδῆ ροῦς τῶν
ὀδύτων, ἔλιμος, ὁλον ὁ τοῦ ὀμνῶνυμου ποταμοῦ :
Φιλῶστ. Εἰκ. 1, 9 μαϊανδρους πολλοὺς ἄλιπτε, σελί-
νου βρόντας, ἀγαθοῦς ναυτίλασθαι τοῖς ὀρ-

νισι τοῖς ὕγροσι· 2) κ. νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ἀρχιτε-
κτονικῇ, γεωμετρικόν κόσμημα συνιστάμενον ἐκ
συνεχισσομένων ὀρθῶν γωνιῶν, γκρέκα : Στράβ.
12, 8, 15 σκολιός ὡς εἰς ὑπερβολήν ὡστε ἐξ ἐκεί-
νων τῶν σκολιότητας ἀπάσας μαϊανδρους κα-
λεῖσθαι, Ἰώσ. Α 12, 2, 8, 9 μαϊανδρος ἐν κρατῆρι
πῆχυατος τό ὕψος ἐξεργάσατο κατὰ σύνθεσιν
λίθων παντοίων τήν ἰδέαν· 3) ὄν. ποταμοῦ τής
Καρίας, περιφῶρῳ διά τόν ὀφιοειδῆ δρόμον του :
Ἰλ. Β 869, Ηρ. 2, 29.

μαϊανδρώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς
μαϊανδρον, ἑλικειοειδής : Φιλ. Μηχ. Βελοπ. 86, 5 ἄλλη
γάρ ἄλλη ἀρμόττει ἰεχοποισία, οἶον ή μὲν μαϊ-
ανδρώδης τῇ πεδιῇ.

μαϊάνθεμον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
λειριοειδῶν.

μαΐας-άδος (ή) θηλ. τοῦ μαιευτικός βλλ. : Νόνν.
Δ 3, 403 καί τεκέων κλάζουσα μέλος θελκτικῆριον
ἄσπον . . ἐκοίμισε μαΐαδὶ τέχνη· 2) ὡς οὖσ.
Σουΐδ. «μῶμνη, τροφός»· 3) ή Μαΐα, μήτηρ
τοῦ Ἑρμοῦ : Ὀδ. ε 435, Εὐρ. Ὀρ. 997.

μαΐτανός (ὁ) δημ. κ. μαΐτανός βλλ.

μάϊθε ἐπίρρ. δημ. μηδέ, μήτε : δ. τραγ. μάϊθε
σέ πέτραν ἔκατσε, μάϊθε σ' ἐλάϊς κλωνάρι.

μαΐεα (ή) (μαΐεομαι) ή μαΐεασις, τό ζεγνένημα :
Πλάτ. Θεαιτ. 150D τής μέντοι μαΐεας ὁ θεός τε
καί ἐγώ αἴτιος, αὐτ. 210C.

μαΐευμα-ατος (τό) (μαΐεομαι) κ. μων. τό ἀπο-
τέλεσμα τής μαΐεῦσεως, τοῦ ζεγεννηματος, τό ὑπό
τής μαΐας ἐξεγενῆθῆν βρέφος : Πλάτ. Θεαιτ. 160B σὺν
μὲν παιδίον, ἐπὸν δὲ μαΐευμα· πρδλ. Ἰαμβλ. Μυστ.
8, 3· ἥ κ. μτφ. : Εὐστ. Πον. 325, 39 ὁ ἐν σωματι-
οῖς κείμενος λόγος . . ἐστὶ τοῦ ὑποδεξαμένου
κώδικος μαΐευμα, σπαργανούντος ὄλον αὐτόν.

μαΐεῦμαι (μαΐα) κ. μων. κ. νεώτ. ἐνεργῶ ὡς
μαΐα : Διόδ. Σ 19, 34 ὁ δ' οὖν στρατηγὸς διά τῶν
μαΐεῦσθαι δυναμένων γυνόντες τήν πρσβυτέ-
ραν ἔγκουον οὖσαν, Λουκ. Ὀέ. Δ 26, 2· 2) προκα-
λῶ τοκετόν : Φιλῶστ. Ἀπολλ. 1, 5 ἰκανή δὲ πάσα
ἐκπληξίς μαΐεῦσασθαι πρό τής ὥρας· 3) μτ. αἰτ.
τίκτω : Μαρτίν. Πρόκλ. 6· 4) νεοστροφῶ, βάζω
κλώσσα καί βγάλη πουλιά : Ἀνών. π. Σουΐδ. εὐρον
γυναικα δρυνας μαΐεομένην· ἥ παροιμ. :
Ἀριστοφ. Λυσ. 695 ἀέτον τίκτονα κἀνθαρός σε
μαΐεομαι [σχόλ. ἐτῶ γάρ φά τῶν ἀέτων οἱ
κἀνθοσοι κυλιόντες διασφῆρουσι] (ἐπὶ τῶν ἐκδι-
κουμένων κατ' ἰσχυροῦ ἐχθροῦ)· 5) μτ. αἰτ.
προσ. βοηθῶ ἐπίτροκον γυναικα νά γενήσῃ,
ζεγενῶ· 6) μτφ. ἐπί τής μαιευτικῆς τέχνης τοῦ
Σωκράτους, ἐξάγω παρά τινος τήν ὀρθήν ἀπάν-
τησιν διά καταλλήλων ἐρωτήσεων, ἐκμαΐεῶ :
Πλάτ. Θεαιτ. 149B οἴσα γάρ που εἰς οὐδεμίαν αὐ-
τῶν ἐπὶ αὐτῇ κωσμομένη τε καί τίκτοσα ἄλλας
μαΐεῦται· 7) ὄμ. μτφ. φέρω εἰς φῶς : Δασκακ.
I III ὡς αὐτὸ τοῦτον προενεγκόμενον ριζῶθεν
καί μαΐεῦσασα πλέον τὰ πρὸς εὐσέδειαν ή τήν
σωματικὴν ὑπαρξίν· κ. παθ. : Πλάτ. Θεαιτ.
150B τὰ ὑπ' ἑμοῦ μαΐεῦθέντα κακῶς τρέφονται
ἀπάλλεσαν· 8) ρηματ. π. μαΐευμα, μαΐευσίς,
μαΐεα, μαΐεύτρια, μαιευτικός, μαΐεῦτήρ, μαΐευστρα.

μαΐευσίς-εως (ή) (μαΐεομαι) κ. νεώτ. τό ἔργον
τής μαΐας, τό ζεγενένημα : Πλάτ. Θεαιτ. 150B τῇ δὲ
γ' ἐμῆ τέχνη τής μαΐεῦσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρ-
χει ὄσα ἐκείνας.

μαΐευτήρ-ήρος (ὁ) νεώτ., δημ. -ήρας, θηλ. μαι-
εύτρια ἐπιστήμων ἱατρός, εἰδικῶς διά τοκετοῦς
καί λοχεΐας, μῶμμος.

μαΐευτήριον (τό) νεώτ. κ. δημ. εἰδικόν νοσο-
κομῆριον δι' ἐπιτοκούς καί λεχοῖδας γυναικας.

μαΐευτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὁ κα-
τάλληλος εἰς τό μαΐεῦσθαι : Πλάτ. Θεαιτ. 151C
προσφέρου οὖν πρὸς με ὡς πρὸς μαΐας υἱόν

και αυτόν μαιευτικόν' || ἡ μαιευτικὴ τέχνη κ. ἀπλῶς μαιευτικὴ ἡ τέχνη τῆς μαιας : Πλάτ. Πολιτ. 268B περὶ τοὺς τῶν γιννομένων τόκους καὶ λοχειας μόνος ἐπιστήμων τῆς μαιευτικῆς· 2) μτφ. ἡ διδακτικὴ μέθοδος τοῦ Σωκράτους, δι' ἧς οὗτος διὰ καταλλήλων ἐρωτήσεων ἐξήγε παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ὀρθὴν ἀπάντησιν : Πλάτ. Θεαιτ. 161E τὸ δὲ δὴ ἐμὸν τε καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης τῆς μαιευτικῆς σιγῶ, Διογ. Λ 3,49' || οἱ μαιευτικοὶ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, οἶον 'Αλιθιθιδῶδες I, Λάχης, Λύσις, Θράσυλλος : Διογ. Λ 3,59· 3) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μαιευσιν ἢ ὁ πρὸς ταύτην κατάλληλος : μαιευτικὰ ἐργαλεῖα, - μαιευτικὴ κλινικὴ - μέθοδος· || ἡ μαιευτικὴ ὡς οὐσ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενος μὲ τὴν κύησιν, τὸν τοκετὸν καὶ τὴν λοχειαν τῶν γυναικῶν· 4) νεώτ. ἰατρ. μαιευτικὰ σχήματα αἱ ἀγέσεις τοῦ ἐπιμήκουσ ἀξονος τοῦ ἐμβρύου πρὸς τὸν κάθετον ἀξονα τῆς ἐγκύμονος μήτρας·

μαιευτικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον, τὴν μέθοδον τῆς μαιας : Πολυδ. 4,208.

μαϊευτρα (τά) μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβή τοῦ μαιευτῆρος ἱατροῦ διὰ τὴν μαιευσιν : Φελλ. ἐν Σάθ. 587.

μαϊεύτρια (ἡ) θηλ. τοῦ μαιευτῆρ, ἡ μαῖα : Σοφ. ἀπ. 99, Γαλ. Φυσ. Δυν. 3,3.

μαϊευτρικός ἐπίρρ. λεξ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς μαιας· Σουῖδ. «ιατρικῶς» (πιθ.).

μαϊεύω, συνήθ. μαϊεύομαι βλλ. **μαϊεύεσθαι** (ἡ) νεώτ. κ. μαῖαενα λευκότατον ἀμυλον ἀραβοσίτου εἰδικῶς ἀπολιπανθέν.

μαϊήσιος-ον μτγν. ὁ μαιευτικὸς βλλ. : Νών. Δ 9,167 σακέων μαϊήσιον ἡχώ· 2) ὁ ἐκ τῆς Μαιας γεννηθεὶς : Νών. Δ 9,17.

μαϊήθρο-ορος (ὁ) [μαῖομαι] ὁ εἰς φῶς ἐκφέρων, ἐρευνητής : Χρησμ. π. Πορφ. Πλωτ. 22 ὄσσοι σοφῆς μαϊήθρου ἐπλευν.

μαϊθαύ 'Ἦσ. «οἶμοι».

μαϊθη 'Ἦσ. «καρδία πρὸς τοῖς ἱεροῖς».

μαϊκήνας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. [ἐκ τοῦ ὄν. πλουσιωτάτου Ρωμαίου προστάτου τῶν γραμμάτων] πλοῦσιος προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν ἢ εὐεργέτης, χορηγὸς ὠρισμένου συγγραφέως ἢ καλλιτέχνη.

μαῖα 'Ἦσ. «τῶν ὀρνίθων ἡ κοιλία».

μαϊμάζω μοιμῶ βλλ.· Σουῖδ. «μαϊμάζει» σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυματοῦται, κσλλάζει, καταδαπανάται, καταναλίσκει· Φιλ. 1,391 ἡ ὄρεξις ὡσπερ ἐπι λιμώττουσα μαϊμάζει.

μαϊμακος-ον βλαίος· Φώτ. «μαῖμακον τὸ χυλεπὸν καὶ δύσμαχον» : Τραγ. Ἀδῆσπ. 593 [ἀμφ.]·

μαϊμακτῆρ ἥρος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μαϊμάκτης ὄνομα μνηδὸς εἰς τὴν Φώκαιαν.

μαϊμακτῆρια (τά) ἐορτὴ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις Ἀθηναῖς τελουμένη κατὰ τὸν μῆνα Μαιμακτῆριᾶνα πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Μαιμάκτου.

μαϊμακτῆριῶν-ῶνος (ὁ) ὁ πέμπτος μῆν τοῦ Ἀττικοῦ ἑνιαυτοῦ, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἀπὸ τῶν μέσων Ὀκτωβρίου μέχρι τῶν μέσων Νοεμβρίου διάσθημα, ὄνομασθεὶς ἐκ τοῦ Διὸς Μαιμάκτου, καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ Μαιμακτῆρια : Ἀριστ. Ζ1,578b,13 ἡ δ' ὄχεια γίνεταί μετ' ἀρκτηοθρον περὶ τὸν Βοηδρομιῶνα καὶ Μαιμακτῆριᾶνα, Διδ. Σ 3,48 ἀπὸ γὰρ μνηδὸς, ὄν καλοῦσιν Ἀθηναῖοι Μαιμακτῆριᾶνα· πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ. «ἀρχὴν δὲ λαοβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνί, ὁ ἀήρ ταραττῆται καὶ μεταβολῆν ἴσχει».

μαϊμάκτης (ὁ) [μαϊμάσσω] ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐν Ἀθήναις, θεελάδης, παραχῶδης, ὡς θεὸς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν καταγίδων, εἰς τιμὴν τοῦ ὀπιου ἐτελοῦντο τὰ μαϊμακτῆρια· Ἀρποκρ. «ἐνθουσιῶδης καὶ ταρακτικῶς» : Πλούτ. Ἠθ. 458B διὸ καὶ τῶν

θεῶν τὸν βασιλέα μελιχίον, Ἀθηναῖοι δὲ μαϊμάκτην, οἶμαι, καλοῦσι.

μαϊμάξ-ἄκος (ὁ, ἡ) 'Ἦσ. «ταραχῶδης».

μαϊμάσσω μτγν. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, εἶμαι ἐν σφοδρᾷ καὶ ὀρμητικῇ κινήσει, μαῖμῶ : Βιδν. ΑΠ 9,272 ἐφθανε μαϊμάσσω λαοτικῶν ὕδαρ, ΠΔ ἰώθ 38,8 ὄτε ἐμαῖασσε ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη· || 'Ἦσ. «προθυμεῖται, σφύζει»· 2) ρηματ. π. μαϊμάκτης.

μαϊμάχης Ζωναρ. «ἔθριστής».

μαῖμού (ἡ) [μῖμῶ] δημ., ὑποκορ. **μαῖμουδάκι**, **μαῖμουδίτσα**, ὁ πιθηκός· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., πονηρὰς, ἀσχημὸς, κωμικός.

μαῖμουδάκι [τῶ] δημ. ὑποκορ. τοῦ **μαῖμού** βλλ. **μαῖμουδίσσιος-ια-ιο** δημ. ὁ μαῖμουδίστικος.

μαῖμουδίσκος (ὁ) δημ., θηλ. -άρα ὁ ἐκτρέφων καὶ ἐπιδεικνύων ἐξησκημένους πιθήκους πρὸς ἀρχυρολεξίαν· πρβλ. ἀρκοουδίσκους.

μαῖμουδίω [μαῖμού] δημ. ἀμτθ. ἔχω τρόπους, πονηρίαν μαῖμοῦς, κάμνω σάν τὴν μαῖμού, πιθηκίζω· 2) μτθ. μαῖμοῦμαι ὡς ἡ μαῖμού, πιθηκίζω· 3) ρηματ. π. μαῖμουδισμός.

μαῖμουδισμός (ὁ) [μαῖμουδίω] δημ. ἡ πράξις τοῦ μαῖμουδίω, ἀνόητος καὶ γελοῖα μῖμησις, πιθηκισμός.

μαῖμουδίστικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μαῖμούν, ὁ δμοιάζων πρὸς μαῖμούν, ὁ πιθηκοειδής : ἔχει κατὶ μάτια λοξά, μαῖμουδίστικα, - μαῖμουδίστικα καμμάτα.

μαῖμουδίτσα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ μαῖμού βλλ. || ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ γυναικίως.

μαῖμού-ἄω, ἐπ. γ' πληθ. μαῖμῶσι, μτχ. μαῖμῶων, κ. αἰολ. μαῖαεντι, ἐπ. ἀορ. μαῖμῆσα ('Ἰλ. Ε 670), ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, κινουῖμαι ὀρμητικῶς, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ, λαχταρῶ· Σουῖδ. «μαῖμῶν, ἐνθουσιῶν, ὄξεως ὄρμῶν» : 'Ἰλ. Ε 670 μαῖμῆσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ, αὐτ. Ν 75 μαῖμῶσι πόδες καὶ χεῖρες [μετὰ προθυμίας ὄρμῶσιν], Χρησμ. π. Ἠρ. 8,77 δεῖνδν μαῖμῶντα, Αἰσχ. Ἰκ. 895 μαῖμᾶ πέλας, . . δίπους δφιος· || κ. μ. γτενικ. : Σοφ. Αἰ. 50 ἐπέσχε χεῖρα μαῖμῶσιν φόνου, Ἀπολλ. Ρ 2,269 μαῖμῶσσι ἀητλῶς· || κ. μ. ἀπαφρ. : Θεοκρ. 25,253 λιγ μαῖμῶν χροδὸς ὄσαι· || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς λόγχης : 'Ἰλ. Ε 661 αἰχμῆ δὲ δῖεσσυτο μαῖμῶσσι· || κ. παθ. : Διον. Περ. 1156 εἰς δὲ σῖδρον θύρσοι μαῖμῶντο [ἀμφ., μετεβλήθησαν εἰς σῖδρον].

μαῖμῶσσω [ἐκ τοῦ μαῖμῶ] μτγν. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, μαῖμῶ βλλ. : Νίκ. Οηρ. 470 οὔρεα μαῖμῶσσω ἐπιβύσσεια ὀκρούοντα.

μαῖνα προστ. τοῦ μαῖνώω βλλ.· || ναυτικὸν κέλευσμα, ὑπόστειλον, χάλα : **μαῖνα τὰ παννιά**· || ἐν τοῖς ἐλαιστριβεῖσι, κέλευσμα πρὸς τοὺς στρέφοντας τὸν μοχλὸν ἐργάτος, παῦσον, χάλα· 2) εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν οἱ παίζοντες χωρίζονται εἰς δύο ἀντίθετα στρατόπεδα καὶ κυναγῶσιν οἱ μὲν τοὺς δε, ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν, σικλαθῆκα : Ἑρακ. 3,294.

μαῖναδογενής-οὐδ-ές μον. ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς Ἡρωιδῆδος, ἡ ἐκ Μαινάδος γεννηθεῖσα ὀρχήστρια : Θεοφάν. Κερ. 1065.

μαῖναίτης (ὁ) νεώτ. πέτρωμα πυριγενές.

μαῖνανδρος-ον μτγν. ἐπὶ γυναικίως, ἡ μαίνομένη δι' ἄνδρα, ἡ πόρνη : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 83.

μαῖνάριω-ατος (τὸ) [μαῖνάρω] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαῖνάρω βλλ.

μαῖνάρω [ιταλ.] δημ., προστ. β' ἐν **μαῖνα** βλλ., ἀορ. (ἐ)μαῖναρα κ. (ἐ)μαῖναρα κ. **μαῖνα**, **μαῖνάρια**, μτχ. παθ. παρακ. **μαῖναρισμένος**, ἀφήνω ἐλεύθερον τὸ σχοινίον, χαλῶ : **μαῖνάρια** τὸ σχοινί [ἀπόλυσον] - τὰ παννιά· 2) ἀμτθ. κοπάς, καθησυχάζω, γαληνεύω : **μαῖνάρια** ἢ **φορτούνα** - ὁ ὄρεας· 3) ρηματ. π. μαῖνάριασμα.

μαινάς-άδος (ή) [μαίωμα] κ. νεώτ. μονική, μειομένη, τρελλή : Σοφ.914,4 λύσσα **μαινάς** (ό έρωσι, Εύρ.Βάκχ.915 σκευήν γυναικάς **μαινάδος** Βάκχης έχων) || ώς ούσ.: Εύστ.εμνάδος, αΙ Βάκχαι, αΙ Διονύσουσ οπαδοί : 'Ιλ.Χ.460 μέγαροιο δίδαστο **μαινάδι** τση, 'Υμν.Δήμ.387, Σοφ.ΟΤ.212 Βάκχων **μαινάδων** όμολτολον' || έπί τών 'Ερινώων : ΑΙσχ.Εύμ.500 ούδέ γάρ βροτασκόπων **μαινάδων** τώνδ' έφέρφει κότες τής έργμάτων' || έπί τής Κασάνδρας : Εύρ.Τρω.172. 2) ή πόρνη : Πολυδ.7,203, 'Ηρωδιαν.'Επιμ.83. 3) ένεργ. ό διαγειρών **μαίαν**, **μαινάδη** έρωτα : Πινδ.Π.4,216 μάει- γείρων **μαίαν**, **μαινάδη** έρωτα : Πινδ.Π.4,216 μάει- γείρων, Τρυφιδό.375 **μαινάδι** φωνή. 4) νεώτ. ζωολ. είδος καρκίνου έκ τών βραχυούρων. **μαινάτης** (ό) νεώτ. ζωολ. είδος πτηνών τής οίκογεν. τών φαριδών, ά. γράκοια ή θρησκιας. **μαίαν** (ή) μγν. κ. νεώτ. μικρός θαλάσσιος Ιχθύς, έκ τού γένους τής αψίλης, άκατιζόμενος, ή γρέσσα : Φιλόδ.ΑΠ.9,412. || νεώτ. ζωολ. σίκογεν. Ιχθύων τής κατηγορίας τών άκαθιοπεργιών, ού είδος μ- ή κοινή πρβλ. **μαιομένη**. **μαίνιδιον** (τό) ύποκωρ. τού **μαίνη** βλλ. : Φερρεκρ. 56 τοίς σοσίσι συνών κορακινιδίσι και **μαινιδίσι**, 'Αριστοφ.άπ.247, 'Αριστλ.Ζ1 569α,18. **μαίνις-Ιδος** (ό) κ. -Ιδος ('Οπν.'Αλλ.1,108) ύποκωρ. τού **μαίνη** βλλ., συνήθ.π.κωμ. : 'Αριστοφ.Βάτρ. 985 τις τών κεφαλήν άδειήδεκον τής **μαίνιδος**, Σπεύσι.π.'Αθην.7,313Δ άμοιά φησιν είναι τή **μαίνι- δι** βδάκα και σμαριδίσι, ΑΙλ.Ζ1,128, Αλκίφρο.1,6. **μαινόλης** (ό) [μαίωμα], θηλ. **μαινόλης**, ό μαινό- μενος, παράφρων, τρελλός : 'Ησ. παράκκος, ένθεος : Σοφ.1,18 **μαινόλα** θυμώ, Αισχ.'Ικ.109 δι- άνοιαν **μαινόλιν**, Εύρ.'Ορ.823 τό δ' αύ κάκουρη- γειν άσθεεια **μαινόλης** κακοφρόνων τ' άνδρών παρνόσια : || έπίθ. τού Βάκχου : Φιλ.1,351, Κορ- νούτ.Φύσ.Θε.30. 2) ένεργ. έπί οίνου, ό καθιστών τία **μαινόδη** : Πλουτ.'Ηθ.4ε2Β προσηγομένους ό θυμός ώρησπήν και **μαινόλην** άντι λυαίου και χορείου ποιήση τόν άκρατον. **μαινόλιος-ος** ύπίγρ. έπίθ. τού Βάκχου, ό **μαινό- λης** βλλ. : ΑΠ.9,524,13 **μαινόλιος** Βάκχος. **μαινόλις** (ή) άνευ γενικ. θηλ. τού **μαινόλης** βλλ. **μαίνομαι** κ. μον. κ. νεώτ., μέσ. μέλλ. μαινόμεμαι ('Ηρ.1,109) κ. παθ. μέλλ. β' **μαίνσομαι** (Λουκιλλ.ΑΠ 11,16), ένεργ. όρ. σ' μτ. μθ σημ. έμνηα (Εύρ. 'Ιων520), κ. μέσ. έμνήσθην (Θεόδοκρ.20,34) κ. παθ. όορ. β' έμνήσθην, ποροκ. μέ σημ. ένεστ. μέμνηα ('Αλκμ.68) κ. παθ. μεμνήσθην (Θεόδοκρ.10,31), έπί προσ., είμαι, γίνομαι **μαινόλης**, κατέγομαι ύπό **μα- νις**, κάνω σάν τρελλός, έν 'Ιλ.συνήθ. έπί άγρίας όρηγής θεού τινος ή ήρωος, όστις ώς **μαινόλης** φέρεται εις τός μάγας : 'Ιλ.Ε.717 **μαίνεσθαι** έσσο- μεν ούλον, αύτ.Ο.128 **μαινόμενε**, φρένας ήλέ, δι- έφθορας, αύτ.Φ.5 ότ' έμναίετο φαίδιμος 'Εκτωρ' κ. μτφ. : 'Ιλ.Ο.111 και έμνδ όδου **μαίναται** έν πα- λάμριον, αύτ.Π.245 χείρες άσπτοι **μαίνονται** || όμ. περί τού σφοδρού θυμού : 'Ιλ.Θ.360 **πατήρ** .. φρεσι **μαίναται** ούκ άγαθήσι, αύτ.Ο.413 έν φρεσι **μαίναται** ήτορ, ΑΙσχ.'Επτ.781 **μαιομένη**σ καρδία, Εύρ.Βάκχ.999 **μαινεία**σ πρησίδι, Πλάτ. Συμπ.173ε **μαίνομαι** και **παρναίω** || μσν.μέχρι **μαίνιας** έπίθυμω, όρέγομαι τι : Πρόδρ.2,405 κ' ή- στευσον, έμνήνη το, και θέλω νά τό φώγω' || έπί τού οίνου, γίνομαι παράφρων ένεκα οινόποσιος : 'Οδ.Σ.406 **μαίνεσθε** και ούκείτι κούθετε θυμώ βρωτών ούδέ ποτήτα, Λουκ.Θε.Δ.18,2 και όλωσ μεμνητόες ύπό τό ποτόυ' || έπί βακχικής **μα- νίας**, είμαι έν βακχική ένθουσιασμή : 'Ιλ.Ζ.132 δε ποτε **μαιομένη**σ Διωνύσουσ τιθήνας σείε κατ' ήγάθεον Νυσήιον, Σοφ.Αντ.1152 οί σε **μαιομένη**σ πάνυχοι χορεύουσι τόν ταμίαν 'Ιακχων, Πλουσ. 2,7,5 τούτας τάς γυναικάς **Ιεράς** είναι και Διο-

νύσω μαινεσθαι λέγουσιν : || έμνήσομαι, γίνο- μαι ένθεος πρβλ. Βακχεύω : 'Ηρ.4,79 και ύπό τού θεού **μαίναται** : || ή μγν. τού παθ. άορ. β' **μαινεις** κ. σπαν. τού ένεστ. ώς έπίθ. ό παράφρων, ό τρελλός : Σοφ.ΑΙ.726 τόν τού **μανέντος** κάπιουλευ- τού στρατῶ **ζύναίμιν** άποκαλούμετες, Μαλδάλ.1 432,10 **μανέντες** οί Ιερεΐς τών αύτών Ούωνων έσφαζαν τόν θήνα, Κάλδ.2,1 και τόν άνδρα **μαιο- νόμενον** τόν πρό τούαίτης κάποινα θεάς τήν σμύρναν' κ. τό άναφρ. τού ένεστ. ώς ούσ. **μαίνα**, παραφροσύνη : Σοφ.ΟΚ.1537 **εταν** τά θεά' **αφείς** τις εις τό **μαίνεσθαι** τραπήη' || κ. μτ. έμπροθ. προσάδ. ή τροπικού έπίγορ. : 'Ιλ.Ο.355 ό δέ **μαινε- ται** ούκείτ' άνεκτάς, Εύρ.Φοίν.535 **έφ'** ή σ' **μαί- νει**, Διόδ.Σ.14,109 σφόδρα γάρ εις τήν ποιητικήν ύπήρχε **μεμνήως**, Λουκ.'Αποκ.1 κατ' έμοι δέ τό θεραπειάσσαντος **μόνου** **μαίναται**, ΑΙθ.Β.2.2885 από έντροπής τού **μαίναται** και άλλην **μαίαν** **μεγά- λην** : || μτ. συστ. αίτ. : ΑΙσχ.Πρ.977 **κλώω** σ' **έγώ** **μεινιότ'** ού σμικράν νόσον, 'Αριστοφ.Θεσμ. 793 **μαίνιας** **μαινεσθ'**, Λουκ.'Απαιδ.22 **στι** δέ **μα- νίαν** **έρωμένην** **έτι** και **νύν** **μαινεσθαι** **δοκεί**ς **ά- πασι**ν **έπ'** **τροπικού** **έπίγορ** : || κ.μτ. δοτ. ΑΙσχ.'Επτ. 967 **μαίναται** γόοισι φρήν (ή λύπη τράγει τήν καρδίαν), Ξεν.ΚΠ.1,4,24 **μαίνομενον** δέ **γιννώμενον** τή **τόλμη** : || κ. ένεργ. έμβάλλω εις **μαίαν**, κά- νω κάποιον τρελλόν : Εύρ.1,Α.581 **στι** σε **κρίσις** **έμνη- με** **θεάν**, Ξεν.'Ελλ.3,4,8 **στι** μέν ούτις **έμνη** και τόν 'Αγγελιστον ταύτα **έδη** **λωσεν** **ώστερον** : 2) **έ- πι** **πραγμ.**, συνήθ. έπί τού πυρός, φέρομαι **μαιο- νώδω**, μετ' άκρατήτου καταστρεπτικής όρηγής έπι- φέρω βλάβην : 'Ιλ.Ο.606 ώς **δτ'** .. **όλοόν** **πύρ** **ώ- ρει**σ **μαίναται** : || όμ. έπί τών στοιχείων τής φύ- σεως, οίον τής θαλάσσης, τού άνέμου : Τρυφιδό. 230. || όμ. έν μτ. ένεστ., οίον έπί οίνου, ό **μαιο- νοιός**, άγριος, ισχυρός, δυνατός : Πλάτ.Νόμ.773D **μαινόμενος** **οίνος** : || κ. έπί αίσθημάτων : ΑΙσχ. 'Επτ.936 **διανομαίς** **αφίλοισ** **έριδι** **μαιομένης**, Σοφ. ΑΙ.957 **γέλω** δέ **τοίσδε** **μαιομένοις** **άχσι**ν **πολύ**ν **γέλωτα** **ισάδ**, **ετοίς** **διά** **μαίαν** **συμδεθκοίσι**, Χρυσ.μ.π.'Ηρ.8,77 **μαιομένη** **έλιψ** : 3) **έπί** **άμ- πέλου**, ήτις ούδέποτε παύεται καρποφοροΐσα : 'Αριστλ.Θαυμ.84α,38,Θεοφ.ΦΑΓρ.1,22 **έτερον** **δέ** **τό** **των** **άμπέλων** **των** **μαιομένων** **καλουμένων**, **αί** **ού** **μόνον** **βλαστώνουσι**, **άλλά** **και** **πέπνουσι** **και** **άνθουσι** **και** **βοτρωθουται**, **και** **ού** **δύναται** **τελειούθ'** : 4) **τά** **μαιομένα** **έλικ** **κακοήθεις** **πληγαι** : 'Ασκληπιάδ.Πρ.π.'Αείτ.15,14. 5) **γοματ.** **π.** **μαίνιάς**, **μαινόλης**, **μαινόνοδρος**. **μαιομένη** (ή) ή **μαίνη** βλλ. : Σχόλ.Λουκ.'Ονειρ.22. **μαιομένην** (τό) **μγν.** ή **μαίνη** βλλ. : 'Αλέξ. Τραλλ.Πυρ.7. **μαίνοια** (ή) **δημ.** ή **μαίνη**. **μαίτνανός** (ό) **δημ.** κ. **μαϊτάνος** τό φυτόν πε- τροσέλιον τό ήμερον, τό μακεδονήσι : 2) **είρων**. **έπί** **προσ.**, ό άναμειγνόμενος πανταχού και ούδε- μίαν έχων όρμολόγητα και ειδικότητα : 3) **μαϊ- τνανός** τού βουνού τό φυτόν μαλαβαίζα ή χρυσίη. **μαϊόλικα** (τά) κ. **μαγιόλικα** βλλ. **μαϊόλικη** (ή) κ. **μαγιόλικη** βλλ. **μαίωμα** ποι. (π. πεζ. μ. Πλάτ.Κρατ.421Α), **αίολο** κ. **μά-**, **μέλα**, **μόσομοι**, **άορ.** **έμσασομένη** (έν συνθ.), **μτ.** **αίτ.** **άναζητά**, **ζητά**, **έρευνά** : 'Οδ.Ν.367 **μαιο- μένη** **κευθώνιας** **ανά** **σπέος**, 'Ησιοδ.'Εργ.532 **οί** **σκέπα** **μαιομένοι** **πυκνιόνος** **κευθώνιας** **έχουσι**, 'Αλκ.25,1 **ό** **μαίόμενος** **τό** **μέγα** **κρέτος** : || κ. μτ. δοτ. κ. αίτ. : Νικ.Θηρ.197 ή τ' **δρνια** **κατοικιόδη- σιν** **όδδερων** **μαίεται** **ίζηται** **νά** **παρσασκεύση** **όλε- θρον** **εις** **τά** **κατοικιόδη** **πτηνά** : || κ.μτ. γενικ. **έ- πιώδω**, **έπιζητά** : 'Απολλ.Ρ.4,1275 **πρά** **γάρ** **ό** **έπ'** **οίλκεσι** **θούσσειν**, **μαιομένη**σ **κομίδης** : || κ. **μτ.** **άναφρ.** : Πινδ.Ο.8,5 **μαιομένων** **μεγάλαν** **ά-**

ρετάν θυμῷ λαθεῖν' || κ. ἀπλ. : 'Οδ.Ξ 356 οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαθεῖσθαι πρότερον, Πινδ.Ο 1,73, Αἰσχ.Χο.786 τυχεῖν δέ μου κυρίως τὰ σφωφρυσεν μοιρομένοις ἰδεῖν, Σοφ.ἀπ. 688 χρόνος πόλλ' ἀνευρίσκεται μοιρομένοις' 2) ρηματ. π. ἐν συνθ. αὐτόματες.

μαίον (ἰδί μγν. φυτὸν τῆ, εἶδος κυμίνου, τὸ λαγοκύμιον : Γαλλ.1,649, Ἀλέξ.Τραλλ.9,1.

Μάϊος (ἰδί) (λατ. Μάϊουσι μγν., νεώτ. κ. δημ. κ. Μάης ὁ τρίτος μῆν τῶν ρωμαϊκῶν ἔτους, ἀντίστοιχος πρὸς τὸν Ἑαργηλιάνου τοῦ ἀττικῶν ἡμερολογίου : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,38, Πλούτ.Νομ.19 τὸν μὲν Μάϊον καλοῦσιν ἀπὸ Μάϊας' || ὡς ἐπιθ. : Πλούτ.Ρωμ.12 δτι μὲν οὖν ἡ κτίσις ἡμέρα γένοιτο τῆ πρό ἔνδεκα καλανθῶν Μαίων ὀμολογεῖται' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ πέμπτος μῆν τοῦ ἔτους.

μαϊούλιον (ἰδί) πιθ. ἐσφ.γρ. τοῦ μαρούλιον βλλ. 'Ἡσ. ἐν λ. θριδακίαναι.

μαϊούμαι-όμαι, μέλλ. **μαϊώσομαι**, ἐπὶ τῆς μαίσεως, μαϊεύσομαι, ἐξέγω τὸ τικτόμενον, βοηθῶ γυναῖκα ἐπίτοκον νά γεννησῆ, ζευγεῖνῶ : Καλλ. Δία 35 νυμφέων, αἱ μιν τότε μαϊώσαντο, Λουκ. Θε.Δ 16,2 τὰς τε τεκούσας ἐμαίουτο' || ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστοῦ εἰς τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς : Κορνοῦτ. Φυσ.Θε.19 λέγεται δὲ ὅ Ἡφαιστος μαϊώσασθαι τὸν Δία δευτέραν τὴν Ἀθηνᾶν' || κ. ἀπλ. : Σωφρ.1,80' || κ. μτφ. : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,80 ἡμέρας ἀφροσύνη μαϊώσατο, τόλμα δ' ἐτικτε' κ. παθ. : Ἀπολλ.1,4) ὕψ' ἧς ραιωθεῖσθαι' 2) ἐπὶ τῆς μητρος, ἐλευθεροῦμαι, γεννῶ : Κόλουθ.181 ἦν γάμος οὐκ ἔσπεριε καὶ οὐ μαϊώσατο μήτηρ' πρβλ. Νόνν.Δ 4,437 ὀπλήσεν Εἰλεῖθια τὸν οὐ μαϊώσατο μήτηρ' || μγν. μτφ. ἐπὶ τῆς Ἡοῦς, ἦτις γεννᾷ τὴν ἡμέραν : Ἰω.Γαζ.1,58' 3) ἐπὶ τροφῶ, θηλάζω, βυζαίνω : Νόνν.Δ 8,186 καὶ ὡφ μαϊώσατο' 4) ρηματ. π. μαϊώσις.

μαϊουμάς (ἰδί) μγν. κ. μον. νυκτερινὴ κυριακὴ ἑορτή, τελομένη κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν κ. βυζαντινὴν ἐποχὴν ἀνά πᾶν τρίτον ἔτος πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης : Μαλάλ.1 285,2' 2) Σουῖδ. «μαϊουμάς πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ρώμῃ κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα. τὴν παράλιον καταλαμβάνοντες πόλιν τὴν λεγομένην Ὀστίαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆς πόλεως τελοῦντες ἠδυναθεῖν ἠμείχοντο ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασι ἀλλήλους ἐρβάλλοντες' ὅθεν καὶ Μαϊουμάς ὁ τῆς τοιαύτης ἑορτῆς καιρὸς ὀνομάζεται».

μαῖρα (ἡ) (μαρμαίρω) ὁ σείριος ἀστήρ, δ. κῶων : Καλλ.Αἰτ.3,1,35, Κριναγ.ΑΠ 9,555 ὑπὸ μαῖρα εὐάνεμον, Νόνν.Δ 5,221 λόγιον ἀστέρη Μαίρας' || ὄμ. ἐπὶ τῆς Ἐκάθης μεταβληθείσης εἰς κῶνα : Λυκόφωρ. 334 μαίρας δταν φαιουρὸν ἀλλάξῃς δομήν' 2) π. Ὀμ. ὡς κῶρ. ὄν. : Ἰλ.Σ 48.

μαίριψ-άω, ὄρωρ. μαρίω' Ἡσ. «Γαργαντινοὶ δὲ μαίριψ τὸ κακῶς ἔχειν» || αὐτ. «μαίριψήν ὀχλεῖσθαι, πυρῆστειν».

μαίρουα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καπναριδοειδῶν.

μαῖσα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μυρσινειδῶν.

μαῖσινη (ἡ) νεώτ. χημ. λευκωματοσειδῆς οὐσία λαμβανόμενη δι' ἐκχυλισματος.

μαῖσοδύτρως-ος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν εὐφορβιοειδῶν.

μαῖσσα (ἡ) μαν. ἡ μάγος, ἡ μάγισσα : Ἐρωτόκρ. 2,87 σὲ μιάς λαλάς του μαῖσας τὸ σπιτίν.

μαῖστρα (ἡ) δημ. ναυτ. ἡ μεγίστη σταυρωτὴ κεραιά ἰστιοφόρου καὶ τὸ μέγιστον αὐτοῦ ἰστίον.

μαῖστράλι (ἰδί) δημ. ὑποκόρ. τοῦ μαῖστρου, ἐλαφρὸς μαῖστρος βλλ. : Πορφύρ.Σκ.109,) τὰ κῆματα ποῦ ἀπάλο μαῖστράλι | τὰ τραβάει.

μαστρίχτιος (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἰένω. βαθίμος) ἡ τρί-

τη ἐκ τῶν τεσσάρων βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδαίρεται ἡ σενόσιος σειρὰ στρωμάτων τῆς νεοκρητιδικῆς ὑποδιαπλασεως.

μαῖστρος (ἰδί) (ἰταλ.) δημ. βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὁ σκίρων, ἀργέσιος δ. τραγ. φύσηξε βοριάς, μαῖστρος, τραυιντᾶνα.

μαῖστροτραμουάντα (ἡ) δημ. ὁ μεταξὺ βορρᾶ καὶ σκίρωνος ἄνεμος, σκιρωνοβορρᾶς.

μαῖστωρ-ορος (ἰδί) μαν. κ. νεώτ. διδάσκαλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ, δομέστικος : ΨΚωδ.284,4'

|| ἐπὼν. τοῦ Ἰω.Δαμασκηνοῦ κ. Ἰω.Κουκουζέλη.

μαῖσῶλος (ἰδί) Ἡσ. «ζῶον τετράπουν, γινόμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὁμοιον μόσχῳ».

μαῖσων-ωνος (ἰδί) ὁ ἐντόπιος μάγειρος ἐν Ἀθήναις : Ἀθην.14,659Δ ἐκάλούν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαῖσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον Τέτιγα' πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. τέτιγε «μαῖσωνες» παρὰ Ἀττικῶσι οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρετᾶται ζένοι (τέτιγες λέγονται), οἱ δὲ ἐντόπιος Μαῖσωνες' 2) εἶδ. ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ κωμικὸν προσωπεῖον μαγείρου, ναύτου, ἐκ τίνος ὑποκριτοῦ Μαῖσωνος : αὐτ. ἀγνοῶν δτι Μαῖσων γέγονε κωμῳδίας ὑποκριτῆς Μεγαροῦ τὸ γένος, ὅς καὶ τὸ προσωπεῖον εὔρετο ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον μαῖσωνα.

μαῖσωνικός-ή-όν (μαῖσων) μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μαῖσωνα ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς αὐτόν, εἶδ. ἐπὶ σκωμμάτων, ὁ χονδροειδής : Ἀθην. 14,659B καὶ εἰκότως καὶ τὰ τοῦτοις πρῆποντα σκώμματα καλεῖται μαῖσωνικά.

μαῖτάρι (ἰδί) (τουρκ.) δημ. μέγα πυρεῖον παράγων φῶς ἐχθρόμων, μικρὸν πυροτέχημα' 2) μτφ. εἰρωνεία, κοροπίδα : τὸν ἠράνεσ ὁτὸ μαῖτάρι.

μαῖτρ (ἰδί) (γαλλ.) δημ. ὁ διευθύνων, ὁ ἔχων ὑπηρετᾶς, ἐργάτας' 2) ὁ κατέχων γνώσεις ἡ τέχνην εἰς μέγαν βαθμόν, οἶσινοι ὀδηγητῆς τῶν ἄ. κ. διδάσκαλος.

μαῖτρέσσα (ἡ) (γαλλ.) δημ. ἡ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς κατ' ἐλευθεράν ἔνωσιν συνοικοῦσα, ἡ ἐρωμένη, φιλενάδα' || ἡ ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς ἐν ἰδίῳ οἴκῳ συντηρομένη.

μαῖτρεσσάρω δημ. καθιστῶ γυναῖκά τινα μαῖτρέσσαν μου.

μαῖτρω-έω Ἐπιγρ. ἀντὶ μαρτυρῶ βλλ.

μαῖτρως-ορος (ἰδί) Ἐπιγρ. κρητ. ἀντὶ μόρτυς βλλ., αἶτ. πληθ. μαῖτρωνας.

μαῖωσις-εως (ἡ) (μαῖουμαι) μγν. ἡ μαίεσις, ἡ μαίεια : Πλούτ. Ἀλέξ.3 εἰκότως γάρ ἔφη καταφλεχθῆναι τὸν νεώτ τῆς Ἀρτέμιδος ἀσχολομένης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μαῖωσιν, Σωφρ.168.

μαῖωστέ Ἡσ. «ἐρευνητὴ τῆ φύσει».

μαῖώτης (ἰδί) ἐν ἐπιθ. χρ., ἰων. μαῖήτης, θηλ. μαῖώτις ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χώραν τῶν πρὸς τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου κατοικοῦντων Σκυθῶν : Ἡρ.4,45 οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν τὸν Μαῖήτην' || κτ. πληθ. φυλῆ σκυθικῆ πρὸς τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦσα : Ἡρ.4,123 ποταμοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν τέσσαρες μεγάλοι ρέοντες διὰ Μαῖήτων, Ξεν. Ἀπομν.2,10'

2) εἶδος ἰχθύος ἀλιεῖόμενον ἐν τῇ Ἀζαφικῇ θαλάσσῃ καὶ ἐν τῷ Νεῖλῳ : Ἀρχιππ.26, Αἰλ.Ζ1 10,19 οἱ δὲ οἰκοῦντες τὴν καλουμένην Ἐλεφαντίνην τοῦς μαῖώτας, φύλον . . τοῦτο ἰχθύων.

μαῖωτικῶς-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Μαῖώτας βλλ. : Αἰσχ.Πρ.731 ὄν . . ἐν χρῆ λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαῖωτικῶν' 2) ὁ μαῖωτικὸς βλλ. : Πλούτ. Ἡθ.1000B μαῖωτικῆ τέχνη, Ἀντύλλ.π. Ὀρειβ.10,19,2 μαῖωτικὸν δίφρου' || ὁ μαῖωτικὸς ἰένω. λόγος, προγαμεῖα περὶ μαῖωτικῆς τοῦ Ἡροφίλου : Σωφρ.2,3.

μαῖώτιος (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἰένω. υποθαμίς) ὑποθαμίς ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀνωτ. μεθίκαινον σειρᾶν τῆς γεωγενεῖς ὑποδιαπλασεως τοῦ καινοζωϊκοῦ.

μαιώτις-ιδος (ή), ἰων. **μαιήτις**, θηλ. τοῦ **μαιώτης**, ἡ Ἀζοφικὴ θάλασσα: **Αἰσχ.Πρ.419** ὁ γὰς ἔσχατον τόπον ἔμφι **Μαιώτιν** ἔχουσι λίμναν.

μαιωτιστὴ ἑπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν Σχυθικὸν τρόπον: **Θεοκ.13,56** **Μαιωτιστὴ** λαδών...τόξα.

μαιωτρά ἴσθι μτγν. ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβή τῆς μάλας: **Λουκ.Θε.Δ 8,2** ὡστε, ὁ **Ζεῦ**, **μαιωτρά** μοι ἀπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

μάκα (ή) δημ. τὸ φυτὸν πτερογένιον καὶ ὕπνος.

μακάβριος (-α)-ο(ν) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς νεκρούς, εἰς τὸν θάνατον, ὄθ. ὁ ἐμπνέων τὴν φρίκην τοῦ θανάτου: **μακάβριον** θέαμα οἶον τοῦ **τεμαχισθέντος νεκροῦ** ἢ ὁ λίαν πένθιμος ἢ εἶδ. **μακάβριος** χορὸς εἰκὼν παριστάσασα χορὸν νεκρῶν, βασιλεύων ἅμα καὶ ἰδιωτῶν, ἡλιούσιων ἅμα καὶ πενήτων, συμβολίζουσα οὕτω τὴν ἀνθρωπίνην ματαιότητα.

μακαλόη (τή) δημ. κ. μακαντήν διενθ. ὄρ. εἶδος ὁδοστρωματός ἐπὶ σκύλων.

μακαλοῦμα (ή) νεώτ. γένος πρωτοξειδῶν φυτῶν.

μακακόσ (ό) νεώτ. γένος κερκοπιθηκιδῶν πιθήκων.

μακαλοῦθαι (α) νεώτ. γεωλ. κανοεῖδι χθισμαλά τοῦ ἐδάφους ὑψώματα ἐν εἶδει ἡφαιστέων.

μακαντήσις (ό) (τουρκ.) δημ. κ. μαρκαντήσης φιλίας, ἑταιρίας, συντροφίας εἰς ἔργον ἢ εἰς διασκεδάσεις: εἴμαστε παλαιοὶ **μακαντήσηδες** μετὰ **γαῖαν** σου.

μάκαρ-ἄρος (ό,ή) κ. μον., αἰολ. **μάκαρος** (Ἀλκμ.10, 11), θηλ. κ. **μάκαιρα** κ. βωταί. **μάκαιρα**, συνάπτειτο κ. μτ. οὐδ. οὐα. ἐπὶ τῆς πλαγίας πτώσεως, (Νόνν.Δ.21,26), συγκρ. **μακάρτερος** κ. ὑπερθ. **μακάρτερος**, ἐπιθ. τῶν θεῶν, ὁ ἀπολαύβανων ἄρκας εὐημερίας, εὐδαιμόν, εὐτυχής: ἴλ.Α.339 πρὸς τε θεῶν **μακάρων**, **Αἰσχ.ἴκ.1019** **μάκαρος** θεοῦς **γανόντες** πολιούχους. **Καλλ.Δια 72** τὰ μὲν **μακάρεσσιν** ὀλίγοσιν αὐτὴ παρήκας ἄλλα μέλειν ἐτέροισι ἢ κ. ἀπολ. οἱ **μάκαρες** αἰοῦ εὐδαιμόντες θεοί: Ὁδ.Κ.299 **μακάρων** μέγαν ὄρκον ὁμόσασα, Ἡσίοδ.Ἔργ.136 οὐδ' ἔρδειν **μακάρων** ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, Πίνδ.Ο.1,52 ἐμοὶ δ' ἄπορα **καστριμαργον** **μακάρων** τιν' εἰπεῖν ἢ ὁ ἐν. μ. ἐν προσφωνήσει πρὸς ἐνα ἕκαστον τῶν θεῶν: Ὀμ.Ἰνν.8,16,Σοφ.Φιλ.400 **ὡς μάκαιρα** ταυροκτόνων λεόντων **ἔξεδρε**, Ἐπιγρ. **μάκαρ** Παιῶν κ. ὑπερθ. ἴλκ.524 **μακάρων** **μακάρτατε** καὶ τελέων **τελειότατον** κράτος, ὄλιβε **Ζεῦ** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἔχων τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, **μακάριος**, εὐδαιμόν, ὄλιθος, ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. προσφωνήσεως φιλοσοφικῆς: ἴλ.Γ.182 ὡς **μάκαρ** Ἀτρεΐδῃ, αὐτ.Ο.377 ὄλιθόδοιμον, **μακάρων** δ' ἔξ ἑσσι τοκήων, Πίνδ.Π.4,59 ὡς **μάκαρ** υἱὲ Πολυμνέστου, αὐτ.Γ.761, ἡ **μάκαιρα** Θήβα ἢ ἰδίως πλούσιος, εὐτυχής: ἴλ.Λ.68 ἀνδρὸς **μάκαρος** κατ' ἀρουραν κ. ὑπερθ.: Ὁδ.Ζ.158 **κεῖνος** δ' αὐ **περὶ** κῆρι **μακάρτατος** ἔξοχον ἄλλων 3) ἐπιθ. τῶν νεκρῶν, ἰδίως τῶν πιπτόνων ἐν μάχῃ ἠρώων καὶ ἠμιβῶν τῆς τετάρτης γενεᾶς, ὁ κάτοχος τῆς **μακαριότητος**, ὁ **μακαρίτης**: Ἡσίοδ.Ἔργ.141 **τοὶ** μὲν ὑποχθόνιοι **μάκαρες** βνητοὶ καλέονται, Πλάτ.Γοργ.523B ἀπῶν εἰς **μακάρων** δὴ τῆς εὐδαιμονίας ἢ **μακάρων** νῆσοι νῆσοι φανταστικαὶ τοποθετούμεναι ὑπὸ τῶν μετὰ τὸν Ὀμηρον ἐν τῷ Ὄκεανῷ μερᾶν πρὸς δυσμάς: Ἡσίοδ.Ἔργ.17 ἐν **μακάρων** νῆσοισι **παρ** Ὄκεανῶν **βαθυδύνων** ὄμ. κτ. ἐν.: Πίνδ.Ο.279 **ἐνθά** **μακάρων** νῆσος **ἄκεανίδες** αἶραι **περιννέσιον** κτ. ἐν. κ. μεγάλη τις ὄσσει τῆς Ἀφρικανικῆς ἐρήμου: ἴλ.Π.326 οὐνομαίεται δὲ ὁ χῆρος οὗτος κατὰ Ἑλληνας **Μακάρων** νῆσος.

μακάρεις (ό) μον. κ. δημ. τρόχλος, τροχάλι, καρρούλι: **Καρκβ.Ζητ.86** **κάθε** **μακαράς** καὶ τὸ **ξύλοφάλλι** του 2) **κουβαρίστρο**.

μακάρι ἑπίρρ. λεξ. κ. δημ. εἶθε, ἄμποτε Σουῖδ. ἐν λ. ὄφελος ὄφελος καὶ ὄφελον. εἶθε, **μακάρι**, εὐκτικὸς, τὸ δὲ **μακάρι** τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἑπίρρημα, ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ αἶθε: **μακάρι** **νὰ** εἶχα καὶ **θὰ** σὺ **ἔδιδας**, - **μακάρι** **νὰ** ῥθῆ' 2) ἔστα καὶ, οὕτε καί: **δὲ**(ν) **θέλω** **νὰ** τὸν **βλέπω**, **μακάρι** καὶ **ζωγραφιστό**.

μακάριος (ή) (μάκαρι) κ. νεώτ. ἡ **μακαριότης**, εὐδαιμονία, εὐτυχία: **Λουκ.Ἐρμ.71** **πάχουσι** δ' αὐτὸ **καὶ** οἱ τὴν **κενήν** **μακαρίαν** **ἐαυτοῦς** ἀναπλάττοντες, αὐτ.Πλ.12 ἢ **καμ.** εὐφημος ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ ἀπαγ' ἐς κόρακας, ἀπαγ **ἔς** **μακαρίαν** ἔπαγε εἰς τὴν αἰωνιότητα, εἰς τὸν διὰδολον, εἰς τὴν ὄργην τοῦ θεοῦ: Ἀριστφ.Ἰνν.1151 ἀπαγ' **ἔς** **μακαρίαν** ἔκποδῶν, Πλάτ.Ἰνν.Μ.293Α **βᾶλλ** εἰς **μακαρίαν**, Ἀντιφ.Α.245 **ἔς** **μακαρίαν** τὸ **λουτρόν** 2) κτ. πληθ. ἀνοσιτία: Σιμηλίκ.Οὐρ.140,31 **κεναὶ** **μακαρίαι** 3) Ἡσ. ἐβρώμα ἐκ ζώμου καὶ ἀλίφτων 4) νεώτ. ὄρτος διανεμομένος μετὰ τὴν κηδείαν εἰς τοὺς παρακολληθέντας αὐτήν, φυχόπιττα: **πρβλ.** **Κορ.Ἀτ.4Α,301** 5) νεώτ. δειπνον παρατιθέμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀποθανόντος μετὰ τὴν κηδευσιν αὐτοῦ, νεκροδεῖνον, παρηγορία.

μακαρίος (ή) δημ. ἡ **μακαρία** βλλ.4) κ. δῖ.

μακάριζω (μάκαρι) κ. μsn, νεώτ. κ. δημ., παθ. παρακ. **μεμακάρισμαι** 1) **Στουδ.Θεοδ.315C**, θεωρῶ, ἀποκαλῶ τινα **μακαρίον**, εὐτυχῆ, εὐδαιμονίῳ, **καλοτυχίῳ**: Ὁδ.Ο.538 ὡς **ἄν** τίς **σε** **συναντήσας** **μακαρίσει**, Ἡρ.7,45 **ἐνθά** **θα** **Ξέρξης** **ἐμωτών** **ἔμακάρεισε**, Σοφ.ΟΤ.1195 **βροτών** οὐδέ **ἐν** **μακαρίζωμεν**, δ.τραγ. οὐλοῖται **νὰ** **φάν** κὶ οὐλοῖται **νὰ** **πιούν** κὶ οὐλοῖται **νὰ** **μακαρίσων** ἢ παροιμ. **μηδέ** **να** **πρὸ** τοῦ **τέλους** **μακαρίζε** (ἴδι τὸ τέλος τῶν ἡθῶν εὐτυχοῦντων ἐνδέχεται νὰ εἶναι κακόν, οἶον τὸ τοῦ Κροίσου) ἢ ὄμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. γενικ. τοῦ πράγμ. κ. μτ. τῆς ἐπὶ κ. δοτ.: Ἀριστφ.Σφ.429 **φῆμ** **ἐγὼ** **κά** **τις** **χελώνας** **μακαριεῖν** **σὲ** τοῦ **δέρματος**, **Λυσ.2,81** **ἐγὼ** **μὲν** **οὐδ** **αὐτοὺς** **καὶ** **μακαρίζω** **τοῦ** **θανάτου**, Πλάτ.Ευθ.274Α **μακαρίζω** ἄρ' ὑμᾶς **ἐγωγε** τοῦ κτήματος ἢ ὄμ. μτ. οὐδ. ἐπιθ.: Ἀριστφ. Σφ.588 **ταυτὶ** γάρ **το** **σὲ** **μόνον** **τούτων** **ἄν** **ἐπρηκας** **μακαρίζω** ἢ κ. εἰρων.: **Θουκ.5,105** **μακαρίζοντες** ὑμῶν τὸ ἀπειρόδικον, οὐ **ζηλοῦμεν** τὸ ἄφρον **καλοτυχισαντές** σας **διὰ** τὴν **ἀγνοίαν** κ. παθ.: **Θουκ.2,51** **ἔμακαρίζοντά** **σε** **ὑπὸ** **τῶν** **ἄλλων**, **Διογ.Λ.6,45**, **Στουδ.Θεοδ.315C** **καὶ** **μνημονεύονται** **καὶ** **μεμακάρινται** ἢ κ. παθ. μτ. δοτ. τρόπον: **Ξεν.Κπ.11** **σωφροσύνῃ** καὶ **οἰσιότητι** **μακαρθεῖς** 2) ρημτ. π. **μακαριστέος**, **μακαριστός**, **μακαρισμός**, **μακαρίσιμα**.

μακαρίνη (ή) Ἡσ. ἡ **ἀνδρόρηνη**.

μακαριοποιός -όν μτγν. ὁ καθιστῶν τινα **μακάριον**: **Κύριλλ.238**.

μακάριος -α-ον κ. μsn. κ. νεώτ. κ. **μακάριος**-ον (Πλάτ.Νόμ.803C), συγκρ. **μακαριώτερος** κ. ὑπερθ. **μακαριώτατος**, ἐπὶ προσ., ὁ ἀπολύτως **μακαριώτατος**, εὐδαιμόν, εὐτυχής, καλότυχος, ἄ. **μάκαρ**: Πίνδ.Π.5,46 **μακάριος**, **ἔξ** **χει** καὶ **πεδᾶ** **μέγαν** **κάματον** **λόγων** **φερτάτων** **μνηστήρα**, **Εὐρ.Ο.ρ.86** σὺ δ' **εἰ** **μακαρία** **μακαρίας** θ' ὁ σὸς **πόσις**, Πλάτ.Πολ.335B **σοφοὶ** **τε** **καὶ** **μακάριοι** **ἄνδρες**, **ΚΔ** **Λουκ.δ,21** **μακάριοι** οἱ **πεινῶντες** **νῦν**, **ὅτι** **χορτασθήσεσθε**, **ΚΔ** **Ματθ.5,3** **μακάριοι** οἱ **πτωχοὶ** τῶ **νευμάτι** . . . ἢ **ἐφεξεί** ἢ ὄθ. ἐκκλ. **μακάριος** ὁ ἐν θανάτῳ **δικαιωμένος**: **συνθῆ** ἐν φρ.: **Μένν.114** **μακάριος** **ὅστις** **οὐσίαν** **καὶ** **νοῦν** **ἔχει**: ἢ οὐχά ὡς **κολακευτικὴ** ἔκφρασις, ὡς **μακάριε** **πολλάκις** **καὶ** **πῶς** **εἶρων**, ὡ **θαυμάσιε**, **φιλιταί**: Πλάτ.Πρωτ.

309C κώλυς δ' οὐ μέλλει, ὦ μακάριε, τὸ σοφώτατον πάλιον φαίνεσθαι· || μτ. γενικ. Ἀριστοφ. Ἰηπ.186 ὦ μακάριε τῆς τύχης (ἰδίᾳ τῆν τὴν τύχην σου), αὐτ.Σφ.1292 ἰὼ χελώνων μακάριοι τὰ δέρματα, Πλάτ.Εὐθ.303C ὦ μακάριοι σφῶ τῆς θαυμαστῆς φύσεως (εὐτυχεῖς ὑμεῖς διὰ τὴν θαυμαστὴν φύσιν) || κ. μτ. αἰτ. : Ξεν.ΚΠ 8,3,39 ὦ μακάριε σὺ τὰ τε ἄλλα καὶ αὐτὸ τρῶτο· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ., κατάστασεων, ἰδιότητων κττ. : Εὐρ. Ὀρ.1208 ζῶν μακάριον κτήσει λέχος, Κρατίν.Νεῶτ.238 μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βίος, Ἀριστολ.ΗΝικ.1178b,26 τοῖς θεοῖς ἅπας ὁ βίος μακάριος, Φιλόδ.Θαν.18 μακάριος διάθεσις, Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ.5 ὡς που νὰ φτάσῃ στὴ μακάριε κατάστασι τῆς ἀνυπαρξίας· κ. ὑπερθ. : Εὐρ.Τρωφ.327 ὡς ἐπὶ πατρός ἐμοῦ μακαριώταται τύχαις· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἢ εὐδαιμονία, εὐτυχία : Ἀριστολ.ΗΝικ.1099b,2 2) ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ὁ μακαριότης : Πλάτ.Νόμ.94D οὐ δεῖ τὸν μακάριον γεγονότα θένετα, Ἀθανάσι.1,198C ὁ μακάριος ἀπόστολος, Μηναι.3,8 Συνε. ἔκεισε ὁ μακάριος οὗτος ὁμολογητῆς Θεοφύλακτος χρόνους διαρκέσας τριάκοντα 3) συνήθ. π. Πλάτ. κ.κτ. πλθθ. οἱ ὄλβιοι, ἀντίθ. ἐνδέεισι : Πλάτ. Πολ.354A ὃ εὐ ζῶν μακάριος τε καὶ εὐδαιμόνων, Ἀριστολ.ΗΝικ.1157b,2), Μέν.Κιβ.ἀπ.1,6 τοὺς μακαρίους καλουμένους ὁρῶ πενοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ· κ. συγκρ. : Εὐρ.Τρωφ.365 πόλιν δεῖ δεῖξαι τήνδε μακαριώτεραν· κ. ὑπερθ. : Πολύβ.3,91,6 τὴν . . μακαριωτάτην . . πόλιν Καπύνην 4) νεώτ. ἡμερος, γολήγιος, ἀσυκίνητος, κατευχαριστημένος : Καρκβ.Ζητ.25 νὰ μετράτῃ τὰ πλοῦτῶν . . καὶ τὶς διασκεδᾷσις ποῦ δεῖ ἕκαστα μακάριος, ἀν αὐτὴ ἡ τύχη . . δὲν τὸν ἑκατάροχε· 5) τὸ ὑπερθ. τοῦ ἄρα. μακαριώτατος· τίλος τοῦ αὐτοκράτορος : Ἰουλ.379A, Κ Πορφ. Ἐκθ.156,7· || τίλος ἐπισκόπων : Ἀθανάσι.1,353C, Βασ.4,980A, Κώδ.Ἰουστιν.5 ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἐπιφανίω τῷ ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ· || νεώτ. τίλος τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν ἀρχιεπισκόπων Κύπρου κ. Ἀθηνῶν.

μακαριότης-πτος (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ. ἢ εὐδαιμονία, εὐτυχία : Πλάτ.Νόμ.661B καὶ τὸ δεῖ τέλος ἀπάσης μακαριότητος εἶναι, Ἀριστολ.ΗΝικ.1178b,22, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,28U εἰς τὴν τοῦ ὄλου βίου μακαριότητα 2) νεώτ. εἰρων. κατάστασις ἀνθρώπου μὴ βασανιζομένου ἀπὸ φροντίδας ἢ ἀνησυχίας, πνευματικὴ νυθρότης, ἀδιαφορία 3) τίλος ἐπισκόπων πρβλ. μακάριος 5) : Ἱερών. Ἐκκλ.1,358 ἡ ὑμετέρα μακαριότης, Κώδ.Ἰουστιν.1,1,6 ἢ σὴ γινώσκει μακαριότης, Στουδ.Θεόδ. 233B τῆς μακαριότητος σου· || νεώτ. τίλος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν : ἢ αὐτοῦ μακαριότης ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

μακαρίς ἀρχ. λεξ. τύπος ἐν τῷ Ἄδῃ, ὅπου παρέμενον οἱ μακάριοι, ἄ. μακαρία.

μακάρισμα-ατος (τὸ) σχόλ. ὁ μακαρισμὸς βλ.κ. : Σχολ.Δημ.κ. Ἀλαξίν.1,147.

μακαρισμός (ὁ) (μακαρίζω) κ. μαν. κ. νεώτ. ἢ προξίς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μακαρίζειν, ἢ εὐδαιμονία, τὸ καλοτύχισμα : Πλάτ.Πολ.591D οὐκ ἐκκληττόμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ, Ἀριστολ.Ρητ.1367b,33, Πλούτ.Ἠθ.471C ἔξωθεν οὗτος ὁ μακαρισμὸς δηλῶαν καὶ ἴππων καὶ στρατείας περικεχυμένης, ΚΔ Ρωμ.4,6 Δαυιδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ὦ ὁ Θεὸς λογιζέται δικαιώσῃν χωρὶς ἔργων 2) μτγν., μαν. κ. νεώτ. ἐκκλ. κτ. πλθθ. οἱ ἐνδὲς σύντομοι ἀφορισμοί, δι' ὧν ἀρεταὶ ἢ ἐπὶ τοῦ βίου ὁμιλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ : Ἐπιφῶν.13 διὰ τί δεῖκα μὲν εἰσιν αἱ νομικαὶ ἐντολαί, ἐννεα δὲ οἱ μακαρισμοί, Ἀνών. Βλ.Παχωμίου 12 ἦν σχολάζων λιαν σὺν τοῖς ἄλ-

λοῖς μακαρισμοῖς καθαρὸς τῆ καρδία εὐρεθῆναι· πρβλ. ΚΔ Ματθ.5,3-11.

μακαριστός (ὁ) (μακαρίζω) μτγν., θηλ. μακαριστρια, γλῶσσα.τοῦ Ἀσῆρ : Ἰώσ.Αἰ 1),19,8.

μακαριστία (ἡ) μαν., θηλ. τοῦ μακαριστιῆς ἢ μακαρίζουσα, καλοτυχιζουσα : Ἰω.Κλίμ.860A, Στουδ.Θεόδ.1721 μακαριστία κοσμικῆ ἢ ἀθῆσι.

μακαριστός-ή-όν(μακαρίζω), συγκρ. μακαριστότερος κ. ὑπερθ. -ότατος, ὁ θεωροῦμενος, νομιζόμενος μακάριος, εὐδαιμόν, ὁ μακαρίζόμενος : Ἠρ.7,18 μακαριστός πρὸς πάντων ἀνθρώπων, Ξεν.ΚΠ7,2,6 ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς ἐμοὶ συστρατημένους πᾶσι Χαλδαίοις μακαριστούς ποιῆσαι, Πλάτ.Φαῖδρ.256C τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστὴν οἴρεσιν· || κ. ἀπολ. ὁ εἰψῆθονος, ζηλευτός : Ἀριστοφ.Σφ.550 τί γὰρ εὐδαιμόν γ' ἦ καὶ μακαριστὸν μάλλον νῦν ἐστὶ δικαστοῦ, αὐτ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1725, Θεόδωρ.7,83 ὁ μακαριστὸς Κομάτα· || κ. συγκρ. : Ἰσοκρ.8,143 τοσοῦτ' ἔδε μακαριστότεροι τυγχάνουσι δυνεῖς τῶν βιᾶ τὰς τυραννίδας κατεχόντων· κ. ὑπερθ. : Ξεν. Ἀπομν. 2,1,33 τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, Ἰσοκρ.9,70 Εὐαγόρας δ' οὐ μόνον θαυμαστότατος, ἀλλὰ καὶ μακαριστότατος ἐξ ἄρχης ὧν διετέλεσεν, Φιλόδ.ἐν Ἠρακλ.1232,7 αἱ μακαριστόταται φύσεις.

μακαριστῶς ἐπίθρ. μτγν. κατὰ τροπον μακαριστῶν βλ.κ. : Ἰώσ.Αἰ 2,6,1.

μακαριότης (ὁ) (μακαρίζω) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ὄρω. -τᾶς, θηλ. -ίτης κ. δημ. -ίτισσα, αὐδ. δημ. -ίτικο, ὁ ἀποθανών, ὡς ἀπαλλαγείς τῶν θειῶν τοῦ βίου καὶ γενόμενος μακάριος, π. ἀρχ. συνήθ. ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἀποθανόντος· Ἦσ. εὐ τευσεῶς, ὁ μακάριος, ὁ νεκρός : Αἰσχ.Πέρο.633 ἢ ῥ' ἄβει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεῦς, Ἀριστοφ.ἀπ. 488,10, Μέν.1032, Πλούτ.Ἠθ.120B καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τοῦ μακαρίτου υἱέος σου, Ἀθῆν.3,113E μακαρίους αὖν αὐτούς, μάλλον δὲ μακαρίτας εἶναι, κ. Παχυμ.Γ Χρον.438,13 ἄ μακάριος Πέτρος, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,69 παρὰ τοῦ μακαρίτου μοναχοῦ· || παροιμ. στὶς ἐννιά τοῦ μακαρίτη μῆκε ἄλλος μεσ' στὸ σπῆτι (ἐπὶ ἀσεμνῶν γυναικῶν) 2) ὡς ἐπιθ. ὁ μακάριος, ὁ εὐτυχής : Ἀριστοφ.Πλ.555 ὡς μακαρίτην, . . τὸν βιον αὐτοῦ κατέλεξας.

μακαριτικός-η-ο δημ. εἰρων. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ὑπὸρχων πλέον : τὸ μακαριτικὸ τὸ μαγαζὶ μου - τὸ παλτὸ σου.

μακαριτικός-ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ μακαρίτης βλλ.,δημ. μακαρίτισσα : Λουκ.Φιλοφ.27 τὴν μακαρίτην μου γυναίκα, Συνεός.Ἐπιστ.44,183C τότε τοῖνυν εἰκόσ ἐστὶ τῆς μακαριτίδος Αἰμυλίου φυχῆς συγγνωμονεστέρως τυχεῖν, Παχυμ.Γ Μιχ.Παλαιολ.205B.

μακαριώ-ός μαν. καθιστὼ τὴν μακάριον, εὐτυχῆ : ΨΧρυσ.9,862A.

μακαριωνυμία (ἡ) νεώτ. τὸ ὀνομάζειν τινὰ μακάριον.

μακαρίως ἐπίθρ. κ. νεώτ.,συγκρ. -ώτερον, ὑπερθ. -ώτατα, κατὰ τρόπον μακάριον, εὐδαιμόνως : Ἀριστοφ.Πλ.629 ὡς μακαρίως πεπράγατε, Ἀριστολ. Πολιτ.1324a,24 κόν δασισοῦν ἄριστα πράττει καὶ ζῆψ μακαρίως· κ. ὑπερθ. : Πλάτ.Νόμ.733E ζῆν ὡς οἶόν τ' ἐστὶν ἀνθρώπων μακαριώτατα 2) νεώτ. μετ' εὐχαριστήσεως, εὐχαριστῶς· κ. ὑπερθ. : Καρκβ.Ζητ.171 τοὺς τινάζει φηλά καὶ πάλιν ἀκολουθεῖ τὸ πέσιμό τους μακαριώτατα.

μακαριώσων (ἡ) μτγν. ἢ μακαριότης, ἢ εὐδαιμονία : Ἠρῳδιαν. Ἐπιμ.232.

μακαριώτατος (ὁ) ὑπερθ. τοῦ μακάριος βλ.κ.51.

μακαρονάδα (ἡ) δημ. κ. μακαρονάδα βλ.κ.

μακαρόνιον (τὸ) (ἴταλ.) νεώτ. κ. δημ., συνήθ. κτ. πλθθ. εἶδος ζυμαρικοῦ παρασκευασζομένου ἐκ

σιταλεύρου, ύδατος και άλατος, έχοντας δέ στή-
μα λεπτού σάβητος, έπιμήκυος.

μακαρονίζω νεώτ. κ. δημ. άμτβ. μεταχειρί-
ζομαι έν τώ λόγω μακαρονισμού βλ.λ., γλωσσικά
στοιχεία άσυμβίβαστα. 2) ρημ. π. μακαρονι-
σμός, μακαρονιστής, μακαρονιστικός.

μακαρονικός-ή-όν (ήταλ.) επί γλωσσικού ύ-
φους, επί λόγου, ό περιέχων μακαρονισμού βλ.λ.
2) επί συγγραφώς, ό ούδ' τώ γραφόμενα έχουσι
μακαρονισούς. 3) επί μακαρονική ποιήσις
ώς όρος έν τή διεθν. γραμματολογία ή εις τό ει-
δος τής σατυρικής ευθυμογραφίας πολλάκις έν
σχημασμία έν ή έγίνετο χρ. λέξεων τής κοινώς
λαλομένης παραμεμρφωμένων διά λατινικών κω-
ταλήξεων (στον degripiotes, degripiolat, πάπας,
πάπαρους), βραδύτερον δέ και λέξεων ή φρά-
σεων μιθοδαρβάρων λατινικών, τού όρου είτα
επεκταμένης και προκειμένης περί παρεμβολής
ή φ. φρ. έξ ά. γλώσσας (στον Σολωμ. 'Αγροσυμ-
βούλιο 176-7 eher ami vous êtes un fou | τσαμπου-
νίσεις του κακού, αύτ.208 και του δίνω ένα πουρ-
γάντε και τού μήχων πα 'vescicantei και παρ' ή-
μιν πρός τούτοις προκειμένου περί εύτραπέλους ή
άτόπως παρεμβολομένων άρχ. άήλων έλλ. λ. ή φρ.
|στον, τούτων λοιπόν γένετι όλοήμρολα | έρωτικόν
έφερ' εις όλους ήμερον' | πρβλ. μακαρονισμός.

μακαρονισμός (ό) (ήταλ.) νεώτ. κ. δημ. ό κοι-
νωρός βλ.λ. πρβλ. διατισμός, βαρβαρισμός.
2) είδ. επί ύφους λόγου έν τή νεωτ. ή άτόπως,
συνήθ. δέ κ. πλημμελώς γινομένη παρεμβολή λέ-
ξεων και γραμματικών τύπων τής άρχ. ποι. ή άπτ.
γλώσσας, έπιτηδεύοντος άδωσώς κ. άκαλασιθήτως
τού γραφόντος ύφος δοκίμων, στον εφμαρτό μοι
υά κατατήσω κλητήρ, - προσήκει μοι δι' όσα
έκαμο ό έπανος.

μακαρονισμός (ό) [μακαρονίζω] νεώτ. κ. δημ. ή
ανάμξή χρήσις έν τώ λόγω διαφόρων διαλέκτων ή
γλωσσών, σχολαστικισμός· πρβλ. κοινισμός.

μακαρονιστής (ό) [μακαρονίζω] νεώτ. κ. δημ.
συνήθ. επί συγγραφώς, ό χρησιμοποιών έν τώ
λόγω μακαρονισμούς βλ.λ.2).

μακαρονιστί έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον μα-
καρονικών βλ.λ.

μακαρονοποιέ(ω) (τό) νεώτ. κ. δημ. έργο-
στάσιον κατασκευής μακαρονιών και λοιπών ζυ-
μαρικών, μακαρονάδικο.

μακαρονοποιία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή βιομη-
χανία ή άσολογούμενη εις τή παραγωγήν ζυμαρι-
κών και ίδίως μακαρονιών.

μακαρονοποιός (ό) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης ή
βιομήχος κατασκευάζων μακαρόνια και άλλα
ζυμαρικά.

μάκαρος-α-ον 'Επιγρ. κ. έπίρρ. ό μακάριος, ό
εύδαιμων· 'Ελλ. 'Επιγρ.άμν.454.

μακαρο(υ)νάδα (ή) δημ. έδεσμα έκ μακαρο-
νίων βρασθέντων έν ύδατι ή ζωμώ κρέατος και
καρκευμένων δι' έμβάμματος.

μακαρονάδικο (τό) δημ. τώ μακαρονοποιείαν.

μακαρονάς (ό) δημ. ό μακαρονοποιός· 2) ό
άρεσκόμενος εις τήν βρώσιν μακαρονιών, ό έχων
ώς κυρία τροφήν τά μακαρόνια· || έίρων, επί
τά 'Ιταλών, ως τραγώντων πολλά μακαρόνια·
3) μτφ. ό μακαρονικός βλ.λ.

μάκαρς (ό) αίολ. τ. του μάκαρ βλ.λ.· 'Αλκμ.10,11.
μακαρτός-ή-όν μτγν. ό μακαριστός· Λεωνίδ.
Ταρ.ΑΠ7,740,5.

μακάσι (τό) δημ. ή δοκίς, δοκάρι.
μακάστω (ή) δημ. τώ ζευκτών τής στέγης, τώ
φαλιδι.

μακασφαλικός-ή-όν νεώτ. επί των όδοστρω-
μάτων, ό άποτελούμενος έκ σκυροστρώσεως, ό
έμποτισθείς διά καθαράς θερμής άσφάλτου.

μακασφαλτος (ή) νεώτ. έπίστρωμα όδών έκ
σκυροστρώματος, μακαδάμ, έμποτισθέντος διά
θερμής άσφάλτου.

μακάτι (τό) (άραβ.) δημ. κάλυμμα, έπίστρωμα
λευκόν καναπέδων, ανακλιτήρων κ. ά.

μάκεδνός-ή-όν (ή) έξ ου θέμ. και τώ μακρός· μα-
κρός, ύψηλός· 'Οδ.Η106 οία τε φύλλα μακεδνής
αίγλειρος, Λυκόφρ.1273 μακεδνάς άμφι Κιρκιαίου
νόσας, Νίκ.Θηρ.472 ελάτθαι μακεδνάς· 2) 'Ησ.
εμακεδνά σκύλα τού αύτά και μεγάλα, ή ότι
τρόπαια μετέωρα 'Ισάταις· 3) ό δωρικός·
'Ηρ.1,56 οίκει έν Πίνδω, Μακεδών καλεόμενον.

μακεδονήσι(ον) (τό) μσν. κ. δημ. τώ φυτόν
πετροσέλιον τώ ήμερον· 'Αχμ.'Ονειροκρ.206 ει
δέ ιδη ότι ήσθιε σέλιον ή μακεδονήσιον.

μακεδονιάνεισιον (τό) μτγν, μσν. κ. νεώτ. κ. μα-
κεδονιανόν τώ όδγμα τής ρωμαϊκής αυγκλήτου,
δι' ου άπηγορεύθη ή υπό ύπεξουσιού, ως άφειλε-
του, συνολόγησις δαυελων έχόντων ως άντικειμε-
νον χρηματικά ποσότητας· Βασιλικά 11,164, Θεο-
φύλ.Βουλγ.ΠΒ 4,7,259.

μακεδονιανόι (ό) μτγν, μσν. κ. νεώτ. οι όπα-
δοί τής αίρέσεως τού Μακεδονίου, πνευματομά-
χοι· Θησ.Στεφ.έν.λ.

μάκεδνός μτγν. κ. νεώτ. φρονώ τά των Μα-
κεδώνων, είμαι πρός τώ μέρος των Μακεδώνων·
Πολύδ.20,5,5 ούτοι γάρ ήσαν οι μάλιτα τότε
μακεδονίζοντες, Πλούτ.'Αλέξ.30 ει μη και σύ με-
τά τής Περώων· τυχής μακεδονίζεις· μακε-
δονίζοντες ήρτορες· στρατηγολ' || όμιλώ τήν
διάλεκτον των Μακεδώνων· Πλούτ.'Αντ.27 ένίω
δέ και τώ μακεδονίζει εκλιπόντων, 'Αθην.3,122Α
μακεδονίζοντάς τ' οίδα πολλούς των 'Αττικών
διά τή έπιμύθειαν· 2) ρημ. π. μακεδονισμός,
μακεδονιστί.

μακεδονικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ό όνήκων
ή άναφερόμενος εις τήν Μακεδονίαν ή τούς Μα-
κεδόνες, ό τών Μακεδόνων· 'Ηρ.7,131 τώ γάρ δι
ούρος τώ Μακεδονικόν έκειρε τής στρατιής τρι-
τημορις, Ξεν'Ελλ.5,243 τώ Μακεδονικόν στρα-
τευμα·μακεδονική διάλεκτος· μέτωνων || Μα-
κεδονικός άγων (ό ένοήσις άμυντικός άγων των
'Ελλήνων εναντίον των έν Μακεδονία βουλγαρικών
συμμοριών),-Μακεδονικόν κομητάιον (ή βουλγα-
ρική έν Μακεδονία προπαγάνδα) || νεώτ. ή
μακεδονική κ. τά μακεδονικά ως ούσα, ή διάλε-
κτος των Μακεδώνων· 2) τώ μακεδονικόν ως
ούσα όνομα φαρμάκου· Γαλ.10,883.

μακεδονικός έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ, δημ. -ά κατά
τρόπον μακεδονικών, συμφώνως πρός τά ήθη κ.
έθιμα των Μακεδώνων· 'Αρρ.'Αν.7,12,2 ως έκτρέ-
φοντο Μακεδονικώς, Πλούτ.Κλεμ.23 διαχιλίους
δέ προσκαθηλάσας Μακεδονικώς, 'Αθην.13,560Ρ
τήν δ' Εβρυδίκην μακεδονικώς καθωπλισμένην.
μακεδονίος-α-ον, θηλ. άνώμ. μακεδονίς
ή μακεδονικός βλ.λ.· 'Ηρ.7,9.

μακεδονίς-ιδος (ή) θηλ. τού μακεδονίος επί
τής γής, ή άνήκουσα εις τούς Μακεδόνες· 'Ηρ.7,
127 οι ούρίζουσι γήν· Μακεδονίδα.

μακεδονιστί έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. έν τή μα-
κεδονική διαλέκτω· Πλούτ.'Αλέξ.51 μακεδονιστί
καλών τούς ύπασπιστάς.

μακεδονίτις-ιδος (ή) ή άνήκουσα εις τούς Μα-
κεδόνες ή εις τήν Μακεδονίαν· Αιλ.Ζ1 15,20 Θεσ-
σαλονική τή Μακεδονίτιδι.

μακεδονομάχος (ό) νεώτ. ό πολεμήσας εις
τόν μακεδονικόν άγώνα εναντίον των έν τή Μα-
κεδονία όρωσών βουλγαρικών συμμοριών.

Μακεδών-όνος (ό,ή) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ας,
ποι. Μακιδών, θηλ. -όνισσα (Στραττ.32), ό κάτοι-
κος τής Μακεδονίας· 'Ηρ.6,44· 2) ως έπίθ. ό
μακεδονικός βλ.λ.· Ουνκ.ΑΠ7,45 γή Μακεδών.

μάκέλας (ὁ) μγν. εἶδος ἱερῶς ἐν Λυδίᾳ: Ἄ-
λέξ. Αἰτ. 9,2 (κᾶδ.1).

μάκελλη (ἡ) ἡ μάκελλα βλ.λ., ἡ τσάπα: Ἡσιόδ.
Ἔργ. 470 ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν θυμῶς ἔχων μα-
κέλλην, Θεόκρ. 16,32 ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμέ-
νος ἐνδοθι κείρων ἀρχὴν ἐκ πατέρων πενήν
ἀκτιήνω καίλων, Ἄπολλ. Ρ 4,1533.

μάκελλα (ἡ) ἱμία, κέλλω· πρβλ. δίκελλα) κ. νεώτ.
κ. μακέλη γεωργικὸν ἐργαλεῖον, σκαφεῖον, τσά-
πα, τσαπί, σκαπέτι· Ἡσ. «δίκελλαν πλατεῖαν»: Ἰλ. Φ 259 χερσὶ μάκελλον ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχμα-
τα βάλλων, Λουκ. Ἡσιόδ. 7 θερᾶντων μακέλλην
ἔχων ἐπιφοροῖη τῆς γῆς αὐτοῖς· 2) μγφ. ὁ κερ-
ραυνοῦς: Αἰσχ. Ἄγ. 526 Τροίαν κατασκάψαντα Διὸς
μακέλλη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1240 μὴ σου γένος πανώ-
λεθρον Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέφῃ Δίκη.

μακελλάριος (ὁ) (λατ.) (μάκελλος 2) μsn. κ. δημ.,
θηλ. -ισσα, σφαγείος ὡς, κρεοπώλης, χασά-
νης: Πρόδρ. 1,335 τοῦ μακελλάρη τὴν γυνὴν ἡρ-
ξῆμιν κολακεύειν, Ἀραβ. Μυθ. Καλ. 1,195 μὲ ἐκλω-
θαγύριση ὡσάν ὁ μακελλάρης θταν πιάνη τὰ
πρόβατον ἀπὸ τὸν λαίμωρ, καὶ τὸ δοκιμάζη ἂν
εἶναι παχὺ διὰ τὰ σπᾶξη· 2) μγφ. θηριώ-
δης, αἰμοχαρῆς, φονεὺς, ἀπάνθρωπος.

μακελλάριος (ὁ) (λατ.) μγν. ὁ σφαγείος ζῶων,
ὁ κρεοπώλης, ὁ μακελλάρης: Αἰσχ. Μυθ. 134 ἔδει
γάρ με μακελλάριον θντα, αὐλητὴν μὴ μιμεσθαι.

μακελλεῖον (τὸ) (λατ.) γλῶσσ. κ. μsn., μsn. κ.
δημ. μακαλειό, τόπος, ὅπου σφαζόνται τὰ ζῶα,
σφαγεῖον, κρεοπωλεῖον, χασάπικο: Πρόδρ. 1,333
τὴν τζίκναν ἠκολούθησα, καὶ εἰς μακελλεῖον μὲ
πάγει, δ. τραγ. κ. ὡσάν σφαχτὸ στὸ μακαλειό
χάμι τὸν ἔχτυποῦσαν· 2) μγφ. μεγάλη σφαγὴ
ἀνθρώπων: ἔγινε τρομερὸ μακαλειό.

μακελλεῖω δημ., κρητ. μακελλεῖω σφάζω,
σκοτώνω: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 88,18 ἂν εἴν' πενήντα
κ' ἑκάτὸ χύσου μακελλεφῆ τους· 2) γεν. κοινο-
ποιῶ, δέρνω.

μακελλιώτης-ἡ-ὄν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὸ μακελλεῖον, ὁ κρεοπωλικός: Ἀθα-
νασ. 2,290B κῶων μακελλικός.

μάκελλαν (τὸ) Ἐπιγρ., μγν. κ. μάκελ(λ)ος τόπος
περιπεφραγμένος, φραγμός, τὸ κιγκλιδωμα τῆς
θύρας· Ἡσ. «μάκελλα» φράγματα, δρυφρακτοί·
2) τὸ κρεοπωλεῖον, χασάπικο, τὸ μακαλειό·
Διδ. Κ 61,18 ἐπὶν ἀγορᾶν τῶν ὄφων, τὸ μάκελλον·
ΚΔ Κορινθ. 1,10,25 πᾶν τὸ ἐν μακέλλω πωλούμε-
νον ἐσθίετε μηδὲν ἀνακρίνοντας.

μάκελλος (ὁ) (λατ.) σχόλ. κ. δημ. τὸ μάκελλον
βλ.λ. ὁ φραγμός: Ἀριστοφ. Ἰνπ. 137· 2) τὰ σφα-
γεῖον, κρεοπωλεῖον.

μακελλωτός-ἡ-ὄν Ἐπιγρ. ὁ φέρων μάκελλον,
κιγκλιδωμα, κιγκλιδωτός, καγιελωτός: μακελ-
λωταὶ θύραι.

μάκελος (ὁ) κ. μάκελλος βλ.λ.
μάκενα (ἡ) δημ. κ. μάκινα βλ.λ. μηχανήμα·
2) μγφ. μηχανή, πονηρία: τί μάκενα πάλε μάς
κούρτισες (τί πονηρία μάς ἐστῆσες).

μάκερ (τὸ) μγν. κ. μάκερ (Περὶ Ἰνπ. Ἔρ. Θαλ. 8)
κ. μάκιρ βλ.λ.: Γαλλ. 12,66.

μάκασικράνος-ον (μάκος, κράνος) ἐπὶ τοῦ
ἔποικου, ὁ ἔχων μακρὸν κράνος, λόφον, ὑψηλὴν
κορυφαίαν· Ἡσ. «ὁ ἔποφ» διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς καθάπερ λόφον.

μάκαστήρ-ηρος (ὁ) κ. μακιστήρ βλ.λ.

Μάκείτης (ὁ) μγν., θηλ. Μάκείτη κ. Μακέτη ὁ
Μακεδών: Ἑλλ. 9,3.

Μακέτης-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ Μακέτης βλ.λ.: Βιάν.
ΑΠ 7,49,1 Μακέτης σε κέκευθε τάφου κόνης.

μακέττα (ἡ) (Ἰταλ.) δημ. προσχέδιον ἐν μικρῷ
καλλιτεχνικῶν ἔργων, ὅσον ἀρχιτεκτονικῆς, πλαστι-
κῆς, ζωγραφικῆς, διακοσμητικῆς κ. σκηνογραφίας.

μακιαβαλλικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν Μακιαβέλλην, ὁ σύμφωνος
πρὸς τὸ πολιτικὸν δόγμα αὐτοῦ: μακιαβαλλικὴ
πολιτικὴ - πράξις· ὁ κ. ἐπίγρ. -ῶς.

μακιαβαλλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διδασκαλία τοῦ
Μακιαβέλλη, ἡ διὰ παντὸς μέσου παραγωγή τῆς
δυνάμεως καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ κράτους ἀνευ
ἀναφορᾶς πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς· ἢ γεν.
πολιτικὴ πονηρὰ ὑπὸ μηδενὸς δεσμευομένη ἠθικοῦ
φραγμοῦ.

μακιδιοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς μα-
κιδῶν, ἐλασματοουργός.

μάκινα (ἡ) (Ἰταλ.) δημ. κ. μάκενα μηχανή· ἢ εἰδ.
ἢ πρὸς καθαρισμὸν τῆς σταφίδος.

μακινარიμένος-η-ο μγφ. παθ. παρακ. τοῦ μα-
κινάρω βλ.λ.

μακινάρω (μάκινα ἢ δημ., ὄνορ. (ἐ)μακινάρωσα,
μγφ. παθ. παρακ. μακινარიμένος, καθαρίζω τὴν
σταφίδα διὰ τῆς μάκινας βλ.λ. ἀπὸ τῶν μίσχων
καὶ τῶν ἄλλων ἀκαθαρσιῶν.

μάκινος (ὁ) δημ. ὁ ζυμωτῆς ἐν Ἄγιφ Ὁρει·
πρβλ. μάγκικος.

μάκιρ μγν. κ. μάκειρ (Περὶ Ἰνπ. Ἔρ. Θαλ. 8) ἡ εὐώ-
δης ρητὴν τοῦ φυτοῦ ἀίλαντας ὁ μαλαβαρικός:
Διοσκ. 1,82, Πλίν. Φ 12,32.

μάκις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. σπέρμα τοῦ δρυ-
ποιδοῦς καρποῦ μυριστικῆς τῆς εὐόσμου, τὸ
μοσοκάρουον· 2) ἔλασμα μετάλλου.

μάκιστήρ-ηρος (ἡ) (μάκος) μακρός, σχαινοτενής,
ἐκτεταμένος: Αἰσχ. Πέρσ. 698 μὴ τι μακιστῆρα
μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων εἰπέ καὶ πέραινε
πάντα (ἰ. γρ. μακιστήρ)· ἢ ὀχληρός, ἐνοχλητι-
κός, δηκτικός: αὐτ. Ἰκ. 466 μακιστῆρα καρδίας
λόγον (σχόλ. «καρδίας δηκτικόν») (ἰδιόρθ. μα-
στικτήρα) (ἰ. ἔρμ. εἰσχωροῦντα βαθεως εἰς τὴν
καρδίαν, διαπερνῶντα αὐτήν).

μάκιστι Ἡσ. ελοϊμός.

μάκιστος ὄνορ. ὑπερθ. τοῦ μακρός ἀπὶ μῆκι-
στος· Ἡσ. «μάκιστος» πορρώτατος· ὀφελος ἔχοντα.

μάκκορ Ἡσ. «ἐργαλεῖον γεωργικὸν ὡς δίκελλα».

μακκάος (ὁ) δημ. ζύλον ἄνωθεν τοῦ ἀξονίου τοῦ
μαγνανοπήλατος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐρειδόμενον.

μακκασαίτης (ὁ) δημ. ζύλα ἐρειδόμενα ἐπὶ
τῶν λιθίνων ἐρεισμάτων τοῦ μαγναίου.

μακκός (ὁ) (λατ.) νεώτ. ἡ ἀνόητος, μαρρός, βλάξ·
2) ὡς πρόσφον ἐν τοῖς ἀτελλαντοῖς βλ.λ. δρᾶ-
μασι καὶ ὁ ἀδηφάγος, ὁ κτηνώδης.

μακκούρα Ἡσ. χεῖρι σιδηρᾶ ἢ χρῶνται πρὸς
τοὺς ἵππους.

μακκοῦ-ᾶω (πιθ. ἐκ τοῦ Μακκῶ), μγφ. παρακ. μα-
κκοκικός, ἀνοηταίνω, μαρῶνω, παραφρονῶ·
Ἡσ. «μακκοῦν» παραφρονεῖν. προσποιεῖσθαι μὴ
ἀκούειν: Ἀριστοφ. Ἰνπ. 62 αὐτὸν ὡς ὄρα μακκο-
κικότα (ἰ. γρ. μακκοκικότα) (σχόλ. ἐτὰ Μακ-
κοῦς φρονοῦνται), αὐτ. 396 καὶ τὸ τοῦ δῆμου
πρόσωπον μακκοῦ καθήμενον, Λουκ. Λεξ. 19 ὁς
προφανῶς μακκοῦ.

μακκοῦρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
οἰκογεν. τῶν κνιδοειδῶν.

μακονίτης (ὁ) νεώτ. δρυκτολ. δρυκτὸν τῆς ὀμά-
δος τῶν βερμικοπιτῶν.

μάκος (ὁ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν παιωνία ἢ
φαρμακευτικὴ.

μάκος (τὸ) ὄνορ. τ. τοῦ μήκος βλ.λ.

μακοῦνιον Ἡσ. «δικτυον κιχλῶν, ὄπερ τινὲς
νεφέλην».

μάκρα (ἡ), ἰ. γρ. μακρᾶ ἢ μάκτρα βλ.λ., ἡ σκά-
φη τοῦ ζυμώματος: Ἐπιπ. 136 σμικρὰς δὲ νοτίδος
γενομένης εἰς τὴν μακρὰν καθέως (ἰ. γρ.), Ἀριε-
μίδ. Δαλδ. 5,58 ἐδαξέ τις ἐπὶ μακρᾶς, τῆς λεγομέ-
νης καρδόπου, μετὰς αἵματος ἀνθρώπινο· 2) Ἐπιγρ. ἢ σαρκοφάγος.

μακραίνω μιν. κ. δημ. κ. -ένω κ. -ύνω, όόρ έμάκρυνα, μτχ. πσθ. παρακ. μακρεμένε κ. δημ. -ουμένε, καθιστώ τ' μακρόν, μακρότερον, υπηλύ, μακρόν, άντίθ. βραχύνω, κονταίνω : πολύ μσθ τά έμάκρυνε τά μακία, - έμάκρυνα τό σχοινί' || άμψθ. γίνομαι μακρός, μακρότερος, άναντίσσομαι : Έρωτόκρ.4.84| μακρίνο γένεια κ' μαλιλά, άλλόσσ' ή στήρησί γνυ, - δέιν| μακραίνει περισσότερο τό φόρεμα' 2) μτφ. παρατείνω π, διδώ εις π. έκτασιν : τήν έμάκρυνε τήν περιγραφή - τήν κουδένα' || κ. άμψθ. λαμβάνω έκτασιν, παρατείνωμαι, τραβώ σθ μακρός . ή υπόθεσις μακραίνει πολύ, - μήν άνοβάλετε τό γάμο, γιατί μακραίνει ό καιρός' 3) άπομοκρόνομαι, ξεμακραίνω : Έρωτόκρ.1.184 και νά μακρούνη από τά νά πορησιάζη στα ξένα, Σολωμ. Λόρδ.Μπάυρ.3.3 άπ' τό λαίφανον αυτό | άς μακραίνουσε ό πρόδοτες | κ' άπ' τά λόγια όπου θά πά' 4) ρηματ. π. μακρεμα.

μακραίνω-ωνος (ό,ή| μακρός, αιώνι) κ. νεώτ. ό διαρκών έπί πολύ, μακροχρόνιος, πολυχρόνιος : Αισχ.άπ.350 μακραίνω βίος, Σοφ.ΟΤ 518 όστοι βίον μοι τού μακραίνωνος πόθος, - ή μακραίνω δουλεία τού ζήνουσ' 2) κ. έπί προσ., ό ζών έπί μοκρούς αιώνας, ό μακρόβιος, πολυχρόνος : Σοφ. ΟΚ 150 μακραίνω γ', όσ' άπεικάσται, Τιμόδ.Μιλ. Πέρο.219 μακραίνω λαός' πρβλ. Σοφ.ΟΤ 1099 τίς σ' έτικτε τών μακραίνωνών άρα (Νυμφών) [αίτιν κείπερ μή άθάνατοι, ήσαν λίαν μακρόβιοι].

μακράκανθα (τά) νεώτ. βοταν. φυτά φέροντα μακρός άκάνθας.

μακρακές 'Ησ. ετθ εύκικλον.

μακράν (αίτ. θηλ. τού μακρός) έπίρρ. κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., μιν. κ. δημ. κ. μακρά, ίων. μακρήν, συγκρ. μακροτέραν κ. ύπερθ. μακροτάτην, εις μακρόν, εις μεγάλην άπόστασιν, πόρρω, μακριά, άλάργα : Αισχ.Πρ.314 μακράν άνωτέρω θακών, Σοφ.ΟΤ 16 ούδέπω μακράν πτέσαιο σβένοντες, Άριστοφ.Όρν.1184 κάσ' ού μακράν άπωθεν, Ξεν. Άν.3.4.17 έμελέτων τοξεύειν άνω λέντες μακράν, Έρωτόκρ.3.1668 ούδέ μακρά νά έριστήσθι ποτέ δίχως μ' έμένα' || κ. μτ. γενικ. ή μτ. τίς από κ. γενικ., έν μιν. κ. δημ. από κ. αίτ. : Εύρ.Π 629 μακράν γάρ βαρβάρου ναιεί χθάνος, Πλάτ. Κομ.192 κάη ή τού γένους μακράν, Πολύδ.3.45,2 ού μακράν από τίς στρατοπεδείας, αύτ.3.50,8 ού μακράν τών πολεμίων κατεστρατοπέδευσε, ΚΔ Ματθ.8,30 ήν δέ μακράν άπ' στήτων άγέλιη χείρων σάλλων βοσκαμένη, Έρωτόκρ.1.125 μακρά 'τον ό Ρωτόκριτος άπού τήν Άρετούσση, - διαμένω μακράν τής πόλεως - τής πατρίδος' || κ. συγκρ. εις μεγαλυτέραν άπόστασιν : Ουκ. 6,98 έκώλυον τούς 'Αθηναίους . . άποικισθασθαι μακροτέραν, Ξεν.Άν.23,7 || έπινοούμεν πορρεθεσθαι μακροτέραν' || κ. ύπερθ. μτ. γενικ. τόπου : Ξεν.Άν.7,8,20 ότι μακροτάτην έλθοι τής Λυδίας (όσον τό δυνατόν μακράν' || νεώτ. συνειδ. έξω, έκτός : μακράν πάσης ύπνοσιας' || κ. έν φρ. μακράν άπ' έμού τοιαύτη σκέψις προς δήλωσιν όποδοκιμασίας [ουδέ κάτ' διανοήσων τοιαύτ' τί]' 2) έπί τού λόγου, μτ. τών ρ. λέγειν, τείνειν, έκτείνειν, πάνω, λίαν, πολύ : Αισχ.Έπτ.7.13 ούδέ χρή μακράν (λέγειν) ίδέν χρειάζονται πολλά λόγια, αύτ.1296 μακράν έπεινας, Σοφ.Ήλ.1259 μή μακράν βούλου λέγειν' 3) έπί χρόνου, εις μεγάλην χρονικήν άπόστασιν, εις παρωχημένον χρόνο, έπί πολύ : Ήρ.5.108 'Ιωνας ούκ εις μακρήν βουλεύσάμενος ήκον, Σοφ.Ήλ.323 έπει τάς ού μακράν έζών έγώ (όλιγον χρόνου), Άριστοφ.Σφ. 454 ούκέτι ές μακράν, Δημ.23,7 τί ούσιν συνείδη μετά ταύτ' εύθύς, ούκ εις μακράν, Λουκιλλ.ΑΠ 1.160,3' 4) νεώτ. κ. δημ. έξω, έκτός.

μακρανθή-ών (τά) νεώτ. βοταν. φυτά φέροντα μακρό άκθη.

μακροπόδοτος-ον κ. μακροσπόδοτος βλλ. : Ρήτ.6,1951V.

μακρογυνολος-ον ό φέρον μακρόν κοντόν, κοντάρι, όθ. μοκρός, πρβλ. μοκροάχυν : Τιμόδ.Μιλ. Πέρο.100 μ- πόδες ναός (κάλοι).

μακρογυνη-ενος (ό,ή) ό έχων μακρόν αυχένα, μακρόλαιμος : Άθην.1,66 ηήξατο τής μακρογυνηνος δρυιδος τόν τράχηλον έχειν' || κ. τό ούδ, κτ. πληθ. ώς ούσ. : 'Ιππ.Έπιδ.2,18, 'Αριστ.Ζ 595α, || και τών όρνων . . τά μέν μακρογυνηα διαλείποντα και αίφροντα τήν κεφαλήν' || γεν. ό μοκρός : Εύρ.Φοίν.1.73 μακρογυνηα κλίμακα.

μακρολόγος (τό) δημ. τό φυτόν βίκος ό λεπτόφυλλος.

μάκρεμα ατος (τό) [μακραίνω] δημ. ή ένέργεια και τό αποτέλεσμα τού μακραίνω, ή εις μήκος έπαύξησης, μήκυνσις : τό μάκρεμα τού σχοινιου - τό φόρεμα θέλει μάκρεμα' 2) έπί τόπου, ή άπόστασις, τό μάκρος : Έρωτόκρ.1,117 τά μάτια δέν καλοσθωρωτό στό μάκρεμα τού τόπου, Κριστ. Τραγ.Τραγουδιστής 12 γιά νά περνώ τό μάκρεμα, τέτοια τραγουδία λέγει' || κ. έπί χρόνου, τό μακρό πως χρονικό διάστημα.

μακρέτειος-ον (έτος) λεξ. ό διαρκών πολλούς, μακρούς χρόνους, π. Σουίθ.

μακρηγόρημα-ατος (τό) [μακρηγορώ] μιν. ή μακρηγορία βλλ., ή μακρολογία : Τζέτζ. έν Άν. Κρ.4,68, | τούτο δέ μακρηγόρημα τού τεχνικού τυγχάνει.

μακρηγορός-οūs-ές (άγορευώ) μιν. ό μακρηγορός βλλ., ό μακρολόγος' Στουδ.Οεοδ.221B & παρέκλον έστ' γραφείν διά τό μακρηγορέος, **μακρηγορία** (ή) (άγορευώ) κ. νεώτ., όωρ μακρηγορία μακρός, έκτεταμένος λόγος, μακρολογία' Ζώνας. εή μακρά διάλεξις : Πίνδ.Π 8,30 εμεί δ' άσχολος άναθέμεν πάσαν μακρηγορίαν λύρα τε και φέγγαται μαλθακόσ, Πολυδ.χ.21.

μακρηγορός-ον (άγορευώ) μτν., μιν. κ. νεώτ. ό μακρηγορόν, ό διωλών διεξοδικώς, μακρολόγος : Φιλ.2,268, Τζέτζ.Χιλ.10,5 οί Άττικοί όμοίως δέ πάλιν τών μακρηγορών.

μακρηγορώ-έω (άγορευώ) κ. νεώτ., όωρ μακρηγορώ όμιλό διά μακράν, διεξοδικώς, έπί πολλών χρόνων, μακρολογώ, πολυλογώ : Αισχ.Έπτ. 1057 μή μακρηγορεί, Εύρ.Ίππ.704, Ουκ.1,68 νύν δέ τί δει μακρηγορείν, Ήρώδ.2,61 όπως άν μή μακρηγορήσων ύμέας, τί πορηιή τρήχω, Πλούτ. Ήθ.115B ούκ άναγκαίον μακρηγορείν' κ. παθ. : Πορφ.Χριστ.23' 2) ρηματ.π. μακρηγορήμα.

μακρηγορώς έπίρρ. μιν. κατά τρόπον μακρηγορόν, διά μακράν, διεξοδικώς : Τζέτζ. έν Άν. Κρ.4,53,19 άήρησας μακρηγορώς.

μακρημερία (ή), ίων. -ίη ή ώρα, ό χρόνος τών μακράν ήμερών : Ήρ.4,86 νηΐς έπίπαι μόλιστί κη κατανώεις έν μακρημερία όργυαίς έπακτισμυρίας, νυκτός δέ έξακτισμυρίας.

μακρημυτικά (τά) μιν. κ. μακρομυτικά είδος πολυτελών ύποδημάτων έν Κωνσταντινουπόλει έχόντων μακρός μύτας : Πρόδρ.1,62 και τώρα (βλέπεις τον) φορεί τά μακρημυτικά του.

μακριά έπίρρ. δημ. κ. μακριά εις μεγάλην άπόστασιν, πόρρω, μακράν, άλάργα : Σολωμ. Κρητικός,7,6 μακριά ναι τό σπαθί, μακριά ναι τό τουφεκί, - μακριά από τό χωριό' || μτφ. έν φρ. έξω : μακριά από μάς (εις άλλωσιν άποτροπή) : || ζή-μακριά άπ' τόν κόσμο ζή βιον μνησθ, άκαινώνησαν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 23,2 σκλάβας μαρμαρωμένους έκει κάτω, μακριά 'η τού κόσμου τό χαρα' 2) έπί χρόνου, εις μεγάλην χρονικήν άπόστασιν, μακράν : είναι μακριά ή Λαμπρή

άκρια (άργει νά ἐλθῆ)· **3)** μτφ. ἐν φρ. εἴματα μακρία διατάματα, δὲν συμφωνοῦμεν' || φρ. μακρία ποῦ εἶσαι νυχτιμόμος (οὐδὲν ἔνοσεις) || φρ. εἶσαι μακρία πόρρω ἀπέχεις τῆς ἀληθείας, τῆς πραγματικότητος.

μακρινάρι (τὸ) δημ. κ. μακρινάρι τετραπλευρον ἔχον μήκος δυσαναλόγως μέγα ἐν οὐδέσει πρὸς τὸ πλάτος του, μακρὸς διάδρομος· Γρυν. Σκ.Τερρ.55,1 (στοὺς δούτους καὶ τὰ μακρινάρι) τὸ ἄνθρωπον αὐτὸ αἰτουράκις προσμένουσιν τ' ἄερα παλληκάρια τῆς νιῆς τῆς τρισπονετικῆς, Πορφύρ. Σκ.84,10 καὶ ματωμένα κένταε μακρινάρι.

μακρινός-ή-ό δημ. κ. μακρινός ὁ εὐρισκόμενος εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τινος, ὁ ἀπομακρυσμένος, ὁ ἀπὸμακρὸς· Κρυστ. Γκόλφω 240 καὶ κάπου κάπου στὴ θαμνὴ καὶ μακρινὸν τὸ φέξῃ | τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ ξεχωρίζε στους βράχους, -μακρὶνοί τόποι, -μακρινὴ χώρα· **2)** ἐπὶ χρόνου, ὁ ἀπέχων πολὺ χρονικῶς, ὁ παραξημένος· αὐτὰ συνέδησαν εἰς μακρινὴν ἐποχὴν· **3)** μτφ. ἐν φρ. μακρινὸ ταξίδι ὁ θάνατος.

μακρινός-ιδά-ιδά δημ. ὁ μακρὸς, μακρῆς.

μακρ(ι)ο- σύνθετες πρῶτον συνθετικῶν δηλοῦν μακρότητα, μέγα μήκος ἢ ὕψος τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἢ ὅτι γίνεται ἐντὸς μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἢ διήκει εἰς μακρὸν χρόνον, ὡς μακροβόλος, μακρογένεος, μακροκόμος, μακρολάιμος, μακρόπελος· || ἐν ἐπιστημονικῶς ὄροις τίθεται ἐν τῇ σπμ. τοῦ μεγάλου, ἀντίθ. μικρο-, ὡς μακροκόπος, μακροκεφαλίς, μακροτόμος.

μακροαπόδοτος-ον (ἰδιωματ) μτγν. κ. μων. κ. μακροαπόδοτος ὁ ἔχων πολὺ μακρὰν, ἀπομακρυσμένην τὴν ἀπόδοσιν· Φιλολ. Ψ. Ὑπομν. Ψυχ. 582,32 μακροαπόδοτος λέξις, Εὐστ. Ὁ. 1491,94 μακροαπόδοτος σὺνταξις, Σχόλ. Διον. Τραγ. 1144.

μακροδύμων-ονος-ον (βαίνω) ὁ βαίνας, ὁ περιπατῶν μετ' μακρὰ, μεγάλα βήματα· Ἀριστλ. Φυσιογν. 813α,3.

μακροβίος-ον (βίος) κ. μων. κ. νεώτ., συγκρ. μακροβιώτερος κ. ὑπερβ. -ώτατος, ὁ ζῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μακροζῶος, πολυχρόνος· Ἰνπ. Ἀερ. 4 μακροβίους δὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦτους μάλλον εἰκὸς εἶναι τῶν ἑτέρων, Ἀριστλ. Ρητ. 1361α,33 πολλοὶ ἀνευ τῶν τοῦ σώματος ἀρετῶν μακροβίαι εἶσιν, Ἀπολλ. 2,15 οὗτος μακροβίος γενόμενος (ὁ Ναυπλιος), Λουκ. Μακρ. 8,6 καὶ κατὰ πάντα ἀέρα μακροβίοι γενόμενοι ἄνδρες, Βι. Ἀλεξ. 4699 ἔρχεται πρὸς Βραχμόνους τοὺς μακροβίους τὸ φημί· κ. συγκρ.· Στράβ. 15,1,34 καὶ γὰρ τοὺς Σήρας ἔτι τοῦτων μακροβιωτέρους τινὲς φασι· κ. ὑπερβ.· Ἦρ. 3,114 ἄνδρας μεγίστους καὶ καλλίστους καὶ μακροβιώτατους· || οἱ Μακροβίοι αἰθιοπικὴ φυλὴ· Ἦρ. 3,23· || Ἦρ. «Μακροβίοι» αἱ νύμφαι. Ρόδοισι. κ. ἐπὶ φυτῶν· Θεόδωρ. Φι 4,13· || τίτλος ἔργου τοῦ Λουκιανῶ· **2)** (βίος) ὁ ἔχων μακρὸν τὸσον ΕΜ 3,23.

μακροβιότης-πος (ἦ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μακροβίου, μακρὰ διάρκειά ζωῆς, μακροζωία· Ἀριστλ. Ρητ. 1361β,32, Γαλ. 14,297· || κ. ἐπὶ φυτῶν· Θεόδωρ. Φι 4,13,2.

μακροβιότης (ἦ) μτγν. ἡ μακροβιότης, ἡ μακροζωία· Κλήμ. Ἀλ. Παίδ. 2,180 Ἀρτώριος τις ἐν τῷ περὶ μακροβιότητος.

μακροβιότος-ον (βιότος) ὁ μακροβίος, ὁ μακροχρόνιος, μακρὸς· Αἰσχ. Πέρσ. 262 ἡ μακροβιότος ὄψε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γερασις.

μακροβιόσις-εως (ἦ) μτγν. ἡ μακροβιότης βλ. 1· ΠΔ Βαρ. 3,14 τοῦ γυνῶνα ἄμα ποῦ ἐστὶ μακροβιόσις καὶ ζωῆ.

μακροβιωτικὴ (ἦ) νεώτ. κλάδος τῆς βιολογίας ἀποσκοπῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν φυσιολογικῶν ὄρων τῶν συντελοῦντων εἰς τὴν παράτασιν τῆς

ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου πέρα τοῦ μέσου ὄρου διάρκειας αὐτῆς· || ἡ τέχνη τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς μέτροι βαθυτάτου γήρατος.

μακροβιωτής (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὄραχιδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἄρκτισκιδῶν.

μακροβόλι (ἦ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ μακροβόλου βλ. 1· Στράβ. 3,51 τὴν μεν μακροβόλων πρὸς τὰς μακροβόλους, τὴν δὲ βραχύκωλον πρὸς τὰς ἐν βραχεὶ βόλας.

μακροβόλος-ος-ον (βάλλω) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ βάλλων, ῥιπῶν μακρὸν· κ. συγκρ.· Στράβ. 8,3,33 μακροβόλωτερας δ' οὐσπε τῆς σφενδόνης πεσῖν τὸν Δέγμενον, Εὐστ. Ἰλ. 311,19.

μακροβόλω-έω (βάλλω) μτγν. βάλλω, ῥιπῶ μακρὸν· Φιλ. Μηχ. Βελον. 50,2 τὰ μακροτονώτερα τοῦτων μακροβόλων.

μακροβουίτι (τὸ) δημ. κατάδουσι, βουίτι μετὰ κολυμβήματος ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· **2)** μτφ. λαθρεμπορία, κατάχρησις, κλοπὴ· ἔκαμε μεγάλα μακροβουίτια.

μακροβραχίνιος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μακροῦς βραχίονας· μακροβραχίνιος στομῆ.

μακρογέματι (οἱ) νεώτ. μεγάλα γενετήσια κύτταρα, ἀπαντῶντα ἰδίως εἰς τινὰς τάξεις πρωτοζῶων.

μακρογένειος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν γένειον, πηγοῦν ἢ μακρὰν γενεαίδα· Πολυδ. 4,145.

μακρογένης (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν γένειον, πηγοῦν, μακροπύγων.

μακρογένη (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν αἰγίλων ὁ φροειδής.

μακρογένυς-ου-ου μτγν. ὁ ἔχων μακρὰς γένυς, αἰαγόνας· Ἄδαμ. 2,23.

μακρογρηαί (ἦ) πᾶν. τὸ ἐσχιστὸν γῆρας.

μακρογρηῶ-έω πᾶν. φθάνω εἰς τὸ ἐσχιστὸν γῆρας, εἰς πολὺ μεγάλην ἡλικίαν.

μακρογρηῶς-ω-ων (γῆρας) μτγν. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐθάδων εἰς μακρὸν γῆρας, ὑπέργηρος, ἐσχατογῆρος· Λαυκ. Ἰλλ. ΑΓ 11,159,1) τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρογρηῶν πάντες ἐμάνευσαντο, Διοσκ. 2,16, ΚΜανασσα. 5,614 τοὺς μακρογρηῶς, αὐτ. 6,334 κορώννας μακρογρηῶς.

μακρογρηῶς ἐπίρρ. μτγν. εἰς μακρὸν γῆρας· Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 5,74 μακρογρηῶς καὶ λιπαρῶς κατεβίωσε.

μακρογλωσσία (ἦ) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ ὑπέμετρος ἀνάπτυξις τῆς γλῶσσης μετὰ ἢ ἀνευ προεικβολῆς αὐτῆς ἔξω τοῦ στόματος.

μακρογλωσσος-ον νεώτ. ἱατρ. ὁ ἔχων μακρὰν γλῶσσαν, ὁ πάσχων ἐκ μακρογλωσσίας βλ. 1.

μακρογνώθος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν γνάθον.

μακρογυγγύλος-ον μακρὸς καὶ κυλινοδρικός· Ἐπιχ. 42,7 μακρογυγγύλους σωλήνας, Σώφρ. 24.

μακρογρηαία (ἦ) νεώτ. ἡ μακροκοπία βλ. 1.

μακροδακτυλία (ἦ) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ ὑπέμετρος ἀνάπτυξις ἐνὸς ἢ πολλῶν δακτύλων ἡ ἐκδήλωσις ἀκρομαχίας εἰς τοὺς δακτύλους.

μακροδακτυλίαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἰσχυρία σκωληκῶν τοῦ ἀβροισματος τῶν πλατεμύλων.

μακροδακτύλος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακροῦς δακτύλους· Ἀριστλ. ΖΜ 690b,7 αἰ πόδες τῶν ἀνθρώπων οὐ μακροδακτύλοι δ' εἶσιν, αὐτ. 694b,16 καὶ μακροδακτύλα δ' εἶνα οὐτῶν ἐστί, Δαμασκ. 114· **2)** νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ μακροδακτυλίας βλ. 1.

μακροδαπέης-οὺς-ές μτγν. μων. ἐκκλ. ὁ εἰς τόπον ἀπομακρυσμένον κειμένος· || οὐ τὸ ὄνομα μακροδαπέης ὡς οὐα. ἡ μακρὰ ἀπόστασις· Κωνο- νες τῆς ἐν Κερβαρ. Σινδόβου 17 ὡς ἐκάστην ἐπαρχίαν διὰ τὸ μακροδαπέως πρωτεύοντα ἔχων ἴδιον.

μακροδία (ἦ) μτγν. ἡ μακρὰ ὁδός· Ἐπιφάν. 1,5031).

μακροδιπάρυξ-υγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πηλοηλιδῶν.

μακροβρόμος-ον ὁ διανύων πολλὸν δρόμον, ὁ τρέχων μακρὰν κ. ὑπερβ. : Ξεν.Κυν.5,21 μακροδρομώτατοι οἱ ἐκ τῶν φίλων.

μακροβρόμων-οντος ἰδί νεώτ. ζωολ. κ. μακρόδουξ γένος ἰχθύων χαρακινιδῶν.

μακροβιδήσ-ου-ές μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν σχῆμα, μορφῆν : Ἑρωϊαν.208 κοιλότητες μακροβιδεῖς. παρ' ἑκάτερον μέρος τῆς μήτρας.

μακροβικελος-ον μτγν. ὁ μέλλων, ὠπασσοῦν μακρὸς : Ἐπιφάν.1,457D ἔρπετον πολύπουον καὶ μακροβικελον.

μακροβιζῶ μτγν. διαρκῶ πολλὰ ἔτη : Στουδ. Θεόδ.356E.

μακροβία (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν κυκαριδιδῶν.

μακροβία (ἡ) μsn. κ. νεώτ. ἡ μακρὰ ζωὴ, ἡ μακροβιότης : Εὐστ.Πov.14,20.

μακροβλος-ον μsn. ὁ ἔχων μακροὺς ἦλους, μακρόκαρπος : Θεόγυστ.Καν.84,23.

μακρομέρισις-εως (ἡ) μακρομερεία) μτγν. κ. νεώτ. ἡ παράστασις τῶν ἡμερῶν τοῦ βίου, ὁ μακρὸς βίος, ἡ μακροβιότης : ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,12 χαρὰν καὶ μακρομερείουσι, Ἀθανάσι.1,1035B ζῶη καὶ μακρομερείουσι.

μακρομερεύω μτγν. μsn. κ. νεώτ. ζῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ζῶ πολλὰ ἔτη : ΠΔ Δευτ.5,33 καὶ μακρομερεύσπε ἐπὶ τῆς γῆς, ἦν κληρονομήσπε, 1α.Χρυσ.6,999 ὅπως ὁ θεὸς χαρίσθηται αὐτοὺς ταῖς ἀγαθίαις αὐτοῦ ἐκκλησιαῖσι σώουσι, ἐντήμουσι, μακρομερεύοντα, Στουδ.Θεόδ.233A. 2) ρηστ. π. μακρομερείουσι.

μακρομερία (ἡ) μsn. ἡ μακρομερείουσι βλλ.: Δαμασκ. ἐν Μτ 95,852.

μακρομέρος-ον μτγν. μsn. κ. νεώτ. ὁ διαρκῶ πολλὰς ἡμέρας : Εὐστ.129.) πανδαίσιαν πολυτελή μακρομέρον. 2) ὁ μακρόδουξ, μακροχρόνος : ΠΔ Δευτ.4,40 ὅπως μακρομέροι γένησθε ἐπὶ τῆς γῆς.

μακρόδουξ ἐπίρρ. μτγν. μsn. κ. νεώτ. ἐκ μακρῶς ἀποστάσεως, ἀπὸ μακρῶς : Χρυσ.Στωϊκ.3,199 καὶ μακρόθεν οὐκ ὀστέρας παρεσιδόμεναι γινομένης, Στράβ.3,3,4 μακρόθεν τε βέων (ποταμοί), ΚΔ Λουκ.18,13 καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐσῶς οὐκ ἠθέληεν οὐδέ τούς σφβαλαμούς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάρασι, Σολωμ. τὰ δύο Ἀδελφία 45 στὸ μάτι μακρόθεν ὁ τοῖχος ἀσπρίζει, Παπαδ.Χρ.Μηλ.40 τυχαίως χωρικοί τινας εἶδον μακρόθεν τὸν Ἰησον φεύγοντα. || κ. πτ. τῆς ἀπὸ : ΚΔ Ματθ.26,58 ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν ἕως τῆς ἀλλῆς τοῦ ἀρχιερέως, Λιβ.Ροδ.181 ἀπὸ μακρόθεν εἰς τὴν τέτρα μου πεζεύουσι τῆς παιδεύμενος. 2) ἐπὶ χρόνον, ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ : Πολύβ.1,65,7 φηλόττεσθαι μακρόθεν ἐνοργεῖσθαι ἄν ἐκ τῆς τότε περιστάσεως συνθεωρήσειε.

μακρόδῆριον (τὸ) νεώτ. παλαιζ. γένος ἐκλειφάντων ζώων ὀληθρόων περιττοδακτύλων.

μακρόδῆ ἐπίρρ. μsn. ἐν μακρῷ ἀποστάσει, μακρὰν : Τζέτ.Χιλ.8,37 μακρόδῆ κείται.

μακρόδριξ-τρίχως (ὁ, ἡ) μsn. ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας : Γεωπ.18,9,6, Σχολ.Πινδ.Ο 2,46.

μακρόδρισις (ἡ) κ. μsn. κ. νεώτ., ἰων. -ῆ ἡ ἀναβολὴ τῆς ὀργῆς, ὑπομονή, ἀνοχή, ἀντιθ. ὀξυθυμία : Μέν.549 ἀνδρωπὼς ἄν μῆδεσθε τὴν ἀλμπιαν αἰτῶν ἀπαρῶ θεῶν, ἀλλὰ τὴν μακροθυμίαν, Στράβ.5,10 ἐβαύμαζεν, . . ὁ Ἀννιδας τῆς μακροθυμίας, ΚΔ Ιολ.1,1) εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν, 1α.Πι.61,5, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,1, Μηνιαί.3,7 Συνζ. ὁ δὲ Παύλος μετὰ μακροθυμίας καὶ σπουδῆς ἄγωνετο εἰς τὴν σειράν, . . ἐξέπληξε τὸν Ἄγιον. 2) ἡ ἐπιείκεια : ΠΔ Παροιμ.25,15 ἐν μακροθυμῖα εὐδοία βασίλευσι, ΚΔ Ἐφεσ.4,2 μετὰ μακροθυμίας ἀνεχώμουσι ἄλληλων.

μακρόδουμος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μακροθυμίαν, ἀνεκτικός, ὑπομονητικός, ἀνεξίκακος, ἀντιθ. ὀξυθυμος, ἡ λ. ἐν γρ. 18 ὄξυ ἐπίθ. τοῦ Θεοῦ : ΠΔ Ἐξ.34,6 κύριος ὁ Θεός . . μακρόδουμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός, Παλλο.ΑΠ II,317,1 ἀντίσταντον ἐφοῖ τι τὸνον μακρόδουμον ἔδωκεν, Γρην.Σκ.Τεpp. Ἐστιάδες 32 καὶ στ' ἄωρα τῆς νυχτὸς μακρόδουμος τὸν κεραυνὸ τοῦ κατῷ στελαίρ.

μακροθύμω-εω μτγν., μsn. κ. νεώτ. πτ. προθ. εἰμαι μακρόθυμος, ἀναβάλλων τὴν ὀργὴν, ὑπομένω τὰ σφάλματα ἢ τὰς ἀδικίας τῶν ἄλλων : ΠΔ Σοφ.Σειρ.18,11 διὰ τοῦτο ἔμακροθύμωσα κύριος ἐπ' αὐτοῖς, ΚΔ Ματθ.18,26 μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω, αὐτ.Θεασ.1,5,14 μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας, Λιβ.Ροδ.44) τὸ πᾶς εἰς ἕνα ἀνδρωπον μακροθυμεῖ τοσοῦτον. 2) ὄκνη νὰ ἔλθω εἰς βοήθειαν : ΚΔ Λουκ.18,7 ὁ δὲ Θεός οὐ μὴ ποιήσῃ ἐκδικήσιν. . καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς. 3) καρτερῶ, ἐπιμένω : Πλουτ.Ἡθ.593F ἐξαιμιλλᾶσθαι καὶ μακροθυμεῖν. 4) πτ. αἰτ. ἐγκατερω εἰς τι : ΠΔ Βαρ.4,25 τέκνα μακροθυμήσητε τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπέλευσσαν ὑμῖν ὀργὴν. || κ. ἐν προστ. : Ἀστράμφ.Χροσμ.90,7.

μακρόδουμος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ μακροθυμίας, ὑπομονητικός, ἀνεκτικός : ΚΔ Πράξ.26,3 δεόμεσαι μου μακροθυμῶς ἀκοῦσαί μου, **μακρόθωραξ**-ακος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν θώρακα : Φιλόστρ.1,υμν.36.

μακρόθωβον (τὸ) μτγν. μακρὸς ἴαμβος : Ρήτ.6,103VV.

μακρόκάλυκα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ, ὧν τὰ ἀνθὴ φέρουσι μακροὺς κάλυκας.

μακροκάματος-ον μsn. ὁ μακρὸν κάματον, κόπον ἀπαιτῶν : ΚΜανασ.Χρον.6418 ἔργους μ-.

μακροκαμπύλαξην-ενος (ὁ, ἡ) ἐπίθ. τῶν πτηνῶν, ὁ ἔχων μακρὸν καὶ καμπύλον σῆμα : Ἐπιχ.46 ἦν δ' ἐρωδιὸν τὸ πολλοὶ μακροκαμπύλαξενος.

μακροκάνης-α-ικο δημ. ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη, κανιά, μακροπόδορος.

μακροκάρηνος-ον ὁ ἔχων μακρὸν κεφαλήν, μακροκέφαλος : Μέν.11.

μακρόκαρπος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ παράγων μακροὺς, μεγάλους καρπούς, ἀντιθ. μικρόκαρπος : μακρόκαρπος ἀμυγδαλῆ.

μακροκατάληκτος-ον μτγν., μsn. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ καταλήγων εἰς μακρὸν συλλαβὴν, ἀντιθ. βραχυκατάληκτος : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.11,10, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.258, Στέφ.Βυζ.ἐν Ἄν.Πνύξ.Εὐστ. Ὀδ.1441,21, -λέξις μακροκατάληκτος.

μακροκαταλήκτῳ-έω μτγν., μsn. κ. νεώτ. γραμμ. καταλήγω εἰς μακρὸν συλλαβὴν, ἀντιθ. βραχυκαταλήκτος : Σχολ. Ἀριστ.φ.Βατρ.317, Εὐστ. 1λ.26,36. || κ. μέσ. : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.ἐν Ἄν. Ὀξ.3,229 ἐπειθὶ πᾶσα γενική ἰσοσυλλάβως κλινομένη μακροκαταλήκτεσθαὶ θέλει.

μακροκαταλήξια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. τὸ καταλήγειν εἰς μακρὸν συλλαβὴν, ἀντιθ. βραχυκαταλήξια : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.ἐν Ἄν. Ὀξ.4,381 τῆς μακροκαταλήξιας ἐν τῷς ἐνεργητικῶς.

μακροκέφαλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν κ. στυκρ. : Διοσκ.2,175.

μακροκέντης (ὁ) γλῶσσος τοῦ γαῖος βλλ. : Ἡσ. **μακροκέντητις** πυρός (ὁ) μsn. ὁ σίτος, τὸ μακροσίταρον : Φελλ.ἐν Σάθ.2,266.

μακρόκεντρος-ον ἐπὶ τῷ σκorpίῳ, ὁ ἔχων μακρὸν κέντρον : Ἀριστ.Ζ1 532a,17 καὶ μόνον δὴ τῶν ἐντόμων τοῦτο μακρόκεντρον ἐστί. 2) ἐπὶ πρῶταιμόν, ὁ ἔχων μακρὸν μίσχον, κοτσάνι : Ἰουλ. Ἐπιστ.180 ἰσάδων τὰς μακροκέντρος.

μακροκέρτα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὄθροισμα ἐντόμων διακριτόμων διὰ τὴν καταληκτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν κεραίων των.

μακρόκερκος-ον κ. μον. ὁ ἔχων μακρὰν οὐράν: Στράβ.66,4 σατυριδίων μακροκέρκων, Ἀριστλ.Ζ1 596b,5 εἶσι δ' εὐχειμερώτεροι αἱ πλατύκεροι διες τῶν μακροκέρκων.

μακροκεφαλία (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ἡ ὑπέμετρος ἀνάπτυξις τῆς κεφαλῆς, περιοριζομένη εἰς τὴν ἐπιμήκυνσιν τοῦ κρανίου, δολιχοκεφαλία.

μακροκέφαλος-ον κ. νεώτ. συνθ. ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, ὁ ἔχων μακρὰν κεφαλὴν: Ἡσιόδ.ἀπ.62, ἴππ.Ἀέρ.14 περὶ τῶν Μακροκεφάλων, τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἔθνος ὁμοίας τὰς κεφαλὰς ἔχον οὐδέν· κ. ὑπερβ.: Στράβ.11,11,8 τινὰς δ' ἐπιτρεῦεν φασίν ὅπως ἄς μακροκεφαλῶτατοι φαίνονται! 2) νεώτ. ἱστρ. ὁ πάσχων ἐκ μακροκεφαλίας βλ.λ., ὁ δολιχοκέφαλος.

μακροκόλιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλία: Ἡφαιστ.Ἀστρ.2,2.

μακροκόμητος-ον λεξ. κ. μσν. ὁ πολὺ κοιμώμενος: Ἡσ. ἐν Ἰλ.Θ 70 ἰξήγ. τοῦ ταυηλεγῆσι, Κ Μανασσ.2742 βαθὺν καὶ μακροκόμητον ἔθνον.

μακροκομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω, τρέφω μακρὸν κόμην, ἀντίθ. βραχυκομῶ: Στράβ.11,11,8 τοὺς ἄνδρας μελανιμοῦνεν καὶ μακροκομῆν.

μακροκόμπος-ον μσν. ὁ ὑπερήφανος: Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.4,52,22 εἰ μὴ που χρῆζω φληναφοῦς καὶ μακροκόμπου λόγου.

μακροκόντιον (τὸ) μσν. τὸ μακρὸν ἀκόντιον: Πισιδ.Γ 414 [δ.γρ. μακροκόντιον].

μακροκόσμος (ὁ) νεώτ. ὁ μέγας κόσμος, τὸ σύμπαν, ἀντίθ. μικρόκοσμος.

μακρόκρανοι (οἱ) μτγν. οἱ μακροκέφαλοι: Ἀπολλδ.π.Τζέτζ.Χιλ.7,763.

μακροκόφρατον (τὸ) νεώτ. ἰὸ μακροκόφρον· κούτταρον.

μακροκόττασι (ἡ) νεώτ. οὐσία ἐκκρινομένη ὑπὸ τῶν μακροκόφρων κούτταρων.

μακροκόλια (ἡ) μτγν. τὸ μακρὸν κῶλον περιόδου: Ἐρμολ.π.Ρήτ.6,305.

μακρόκωλος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα, σκέλη, ὁ μακροσκελής, ἀντίθ. βραχύκωλος: Γεωφ.19,2,1 τῶν κυνῶν ἐγκρίνουσι τὸς μακρόκωλους! || ἐπὶ τῆς σφενδόνης, ὁ ἔχων μακροῦς ἱμάντας: Στράβ.3,5,1 τὴν μὲν μακρόκωλον πρὸς τὰς μακροδολίας [σφενδόνην]! 2) γραμμ. ἐπὶ φράσεων, προτάσεων λόγου, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μακρῶν κῶλων: Ἀριστλ.Ρητ.14091,30 μακρόκωλοι περίοδοι καὶ βραχύκωλοι! || οἱ μακρόκωλοι οἱ τοιαῦτα κῶλα μεταχειριζόμενοι: αὐτ.

μακρόκωπος-ον λεξ. ὁ ἔχων μακρὰς κώπας: ΕἰΜ 282,15 γλώσσ. τοῦ δολιχοστρετος.

μακροκόμησις (ὁ) δημ., θηλ. -ισσα, οὐδ. -ικο ὁ ἔχων μακρὸν λαίμνον, ὁ μακρολάιμος.

μακροκόμησις-ον νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν λαίμνον.

μακροκέκτρος-ον μσν. ὁ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐν τῇ κλίμῃ ὧν ἡ γινόμενος: Κ Μανασσ.Χρον.2737 ἐξ ὅπου μακροκέκτρον.

μακρολεξία (ἡ) μσν. ἡ μακρολογία, πολυλογία: Εὐστ.684.

μακρολεπιδόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἐντόμων λεπιδοπτερώων.

μακρολόβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν χεδροπῶν.

μακρόλοθος-ον ὁ ἔχων μακρὸν λοθόν, φλοῦδαν: Θεόδωρ.Φ1 8,5,2.

μακρολογία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ μακρὰ, διεξοδικὴ ὁμιλία, μακρηγορία, ἀντίθ. βραχυλογία: Πλάτ.Νόμ.655B ἴνα ἡ μακρολογία τίς γίνηται περὶ ταῦθ' ἡμῶν, Ἀριστλ.Ρητ.14181,25.Γαλ.10,425.

μακρολογικῶς ἔπιπρο. μσν. διὰ τὴν τρόπον ἐν τῇ ὁμιλίᾳ διεξοδικῶ, ἐν μακρολογία: Εὐστ.712.

μακρολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ λέγων πολλά, ὁ ὁμιλῶν διεξοδικῶς, ὁ μακρηγός: Κομ.Ἀδέσπ.

14,1D· κ. συγκ.: Πλάτ.Σοφ.268B τίνα οὖν ἀποφαινόμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι; Φιλότηρ.Σοφ.1,10 μακρολογώτερος τοῦ συμπετροῦ.

μακρολογῶ-έω κ. νεώτ. λέγω πολλά λόγια, ὁμιλῶ διεξοδικῶς, μακρηγοῶ: Πλάτ.Θεαίτ.163D

μακρολογῶ δέ, . . βουλομένους εἶρᾶσαι, εἰ μάθων τίς τίς μνησθῆναι μὴ οἶδεν, ἴσοκρ.3,63 τί δεῖ περὶ τῶν συμβησομένων μακρολογεῖν, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1440b,36 || κ. ἐμπεροθ.: ἴππ.Ἀρθρ.43 || κ. μτ. αἰτ. πράγματις: Ξεν.Ἑλλ.4,1,13 τὰ μὲν ἄλλα τὰ ρηθέντα τί ἄν τις μακρολογῆι! 2) ρηματ. π. μακρολογεῖν.

μακρολόγως μτγν. ἐν μακρολογία, μακρολογικῶς: Γαλ.1711,744.

μακρομάλλης (ὁ) δημ. θηλ. -λήσσα κ. -λού ὁ ἔχων μακρὸν κόμην, μακρὰ μαλλία: Ζεῦ.θ.μφορ.Ἰλ.Β 82 τοὺς μακρομάλληδες Ἀχαιοὺς νὰ ὀπίσσει.

μακρομάλλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν, πυκνὸν μαλλόν, ὁ λίαν μαλλώδης: Στράβ.4,4,3 [κῶδ. ἀκρόμαλλος].

μακρομάκκος-η-ο δημ. ὁ ἔχων μακρὰς χεῖριδας, μονίσιος.

μακρομάγο (τὸ) δημ. βαλλωτῆ βλ.λ. ἡ τριχωτῆ.

μακρομαλία (ἡ) νεώτ. τερατομορφος διάπλασις σφιστοσμήνη εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἐπιμήκυνσιν ἄκρων ἢ μελῶν τιῶν.

μακρομασκόνησις-ον νεώτ. ἐπὶ δῶνα κ. ἴππων, ὁ ἔχων μακρὰ τὰ μεσοκύνια, τὰς φάλαγγας τῶν ἐμπροσθεν ποδῶν.

μακρομάγης-ους-ες μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν μέγεθος, μακρός: Ὀρίγ.3,450.

μακρομέτρον (τὸ) νεώτ. εἶδος πρωτογόνου διαστημομέτρου, τηλεμέτρου, δι' οὗ καθορίζουσι τὴν ἀπόστασιν τῆν χωρίζουσαν δύο πλοῖα.

μακρομήλια (ἡ) νεώτ. ἱστρ. παθολογικὴ ἐξόμνησις τῶν μῆλων τῶν παρεῖων.

μακρομικρόμετρον νεώτ. ἄστρον. εἶδος μικρομέτρου πρὸς μέτρησιν τῶν λεπτομερειῶν ἐπὶ τῶν οὐράνων φωτογραφημάτων.

μακρομάθος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν, μέγαν μισθόν: Προκ.Γοτθ.4,25 [πθ.].

μακρομήσα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ, ὧν τὰ φύλλα ἔχουσι μακροῦς μίσχους.

μακρομούρης (ὁ) δημ., θηλ. -μούρα ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον, μύρην, ὁ μακροπρόσωπος.

μακρομούστος-η-ο δημ. ὁ μακρομούρης, ὁ μακροπρόσωπος.

μακρομήτης (ὁ) δημ., θηλ. -μήτα ὁ ἔχων μακρὸν ρίνα, μύτην.

μακρομήτος-η-ο δημ. ὁ ἔχων μακρὸν ρίνα ἢ μακρὸν ρύγχος, ὁ πὸν ὁ κῶνως: Καρκθ.Ζητ.181 κουνοῦπια μακρομήτα καὶ μμηρηγία χηλιοπόδαρα ἔργεταν ἐπάνω κάτω σπὸ δέρμα τῆς μέ γοργάδα.

μακρομήλια Ἡσ. ἐτὸν μακρὸν, τὸν συνέχοντα.

μακρονοσία (ἡ) μτγν. ἡ ἐπὶ μακρὸν παραμένουσα νόσος, πολυχρόνιος νόσος: Διοσκ.1,183, Ἀρτεμίδ.Δαδ.1,33.

μακρονοσῶ-έω μτγν. κ. μσν. ἔχω νόσον πολυχρόνιον, εἶμαι πολλὸν χρόνον ἀρρωστος: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,16,Δομασος.1792.

μακρονόμος-ον Ἀν.Βοασσ.3,39 ὁ ἔχων μακροῦς νόμους.

μακρολόθος-ον μσν. ὁ ἔχων μακρὸν ξύλον: Εὐστ.Ἰλ.1107,32 ἰξήγ. τοῦ δολιχαυλοσι.

μακροπούρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακοστράκων δεκαπόδων ποδοφθάλμων.

μακροπαράληκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἔχων μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, ἀντίθ. βραχυπαράληκτος: Φαίδωρ.133.

μακροπαρηλητῶ-έω μτγν. γραμμ. ἐπὶ λέξεων, ἔχω μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, ἀντίθ. βραχυπαρηλητῶ: Δράκ.30,6.

μακροπαρόνιος-ον λεξ. ύβριστικωτάτος έκ

μέθης : Θησ. Στεφ. έν λ.

μακροπέρι-ως (τό) μγν. τὸ φυτὸν πέπερι τὸ μακρὸν : Γαλ. II, 881.

μακροπέλος-ον μσν. ὁ ἔχων μακρὸν πέπλον, μακρὸν ἐσθήτα : Εὐστ. II, 682, I.

μακροπεριδαύτης ἐπίρρ. μγν. διὰ μακρῶν περιόδων, ἐλιγμῶν : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 261B τὰ μακροπεριδαύτης ἦν ἔντων εἰρημένα.

μακροπερίοδος-ον σχόλ. ὁ ποιῶν, κίμων, μεταχειρίζομενος μακρὰς περιόδους : Σχόλ. Ἰλ. N 172 Ὁ διακόπτη τὰς φράσεις, ἵνα μὴ μακροπερίοδος γένηται.

μακροπέταλα (τό) νεώτ. βόταν. φυτὰ, ὧν τὰ ἄνθη φέρουσι μακρὰ πέταλα.

μακρόπλακτος ον σχόλ. ὁ εἰς μῆκος πεπλεγμένος : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. I, 33 (ἐξήγ. τοῦ τανύπλεκτοσ).

ρακρόπνοια (ή) μγν. κ. νεώτ. μακρὰ ἀναντοή, βαθιὰ ἀνάσα : Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ. 6, 36, 4 μέγιστον δ' ἐπάγγελα τοῦδε τοῦ γυμνασίου μακρόπνοια καὶ συντονία τοῦ σώματος, Γαλ. 7, 836.

μακρόπνοος-οος-ουον κ. νεώτ. ὁ μακρὸν ἢ διὰ μακροῦ ἀναντοῦν, ὁ ἀναντοῦν μὲ βαθεῖαν ἀνάσπιν, ἀντίθ. βραχύπνοος : Ἰνπ. Ἐπιδ. 2, 3, 7, αὐτ. 6, 24 Ἰπτήριον χασμέων συνεχέων, μακρόπνοος. 2) μτφ. ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον, μακρὸς : Εὐρ. Φοῖν. I, 535 ἔλκεισ μακρόπνοον ζωὸν ἰδ. γρ. μακρόπνοον. I.

μακρόποδρος-η-ο δημ. ὁ μακρόπους, ὁ μακροπόδης, μακροκόκης.

μακροπόδης (ὶ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -α ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, μακρόπους. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων τῆς οἰκογεν. τῶν λαβρινθιδῶν.

μακροπόδια (ή) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ ὑπέρμετρος ἀνάπτυξις τοῦ ἄκρου ποδός.

μακροποιῶ-έω καθιστᾷ τι μακρὸν, μῆκύνω : Ἀριστ. Μεταφ. I, 90b, 30 ἔστι δ' οὐ χαλεπὸν ὁποῖασθαι ὑποθέσεις λαμβάνοντας μακροποιεῖν.

μακρόπολις-εως (ή) μσν. μεγάλη πόλις : Νικηφ. Πατρ. I, 420 η .. Ἀλεξανδρέων .. μακρόπολις.

μακρόπολος-ον ὁ μακρὸν ἐξικνούμενος, μακρός : Εὐρ. Ὀφιπ. 3, I μακρόπολις πύλοιο.

μακρόπνηρος-ον λεξ. ὁ τρέφων πονηρὰς διαβάσεις ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὁ πολὺ κακός· Φώτ. ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησι-κακῶν.

μακροπονία (ή) μακρὸς κόπος, μακρὰ καὶ διαρκὴς φιλοπονία, ἀσπουδὴ : Ἀτωπ. π. 353 ἢ ἀσπουδῆ καὶ μακροπονία πολλοὶ περιεγένοντο τῆς φύσεως ἰδ. ἀνάγν. I.

μακροπορεύτος-ον πάπ. ὁ μακρὸν πορευόμενος, ὁ ἐπὶ μακρὸν ἐκτείνόμενος.

μακροπορία (ή) μγν. τὸ μακροπορεῖν, μακρὰ ὁδοπορία μακρὸς δρόμος, μακρινὸν ταξίδιον : Στράβ. I, 4, 1, 9 ἔχει μακροπορίαν ὁ παρὰ γῆν πλοῦς.

μακρόπορος-ον μγν. ὁ γινόμενος διὰ μακρὰς ὁδοπορίας, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μακρὰς ὁδοπορίας, ἀντίθ. βραχύπορος βλ. λ., ἐν χρ. μόνον τὸ συγκρ. -ώτερος : Πρόκλ. Παρμ. 472S δι' ἐλάττωνος παρασκευῆς τὸν θεὸν ἐτίμων ἰέν τοῖς μικροῖς Ποναθηναίοισι μακροπορωτέρας τε καὶ βραχυπορωτέρας αὐτὴν περιόδους γεραίνοντες.

μακροπορῶ-έω μγν. βαδίζω, πορεύομαι, πηγαίνω, ὁδοπορῶ μακρὰν, κίμων μακρὸν ὁδοπορεῖν : Στράβ. 8, 3, 29 πῶς δὲ ἐπὶ τὴν ληλασάντων ἐπιών Νέστωρ τοσαύτην περιελάσας λείων σῶνται τε καὶ προβάτων ἄν οὐδὲν ὠκυπορεῖν οὐδὲ μακροπορεῖν δύναται.

μακρόπους-οδος-ουον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, ὁ μακροπόδρος : Ἡσ. ἐν λ. ναυποδᾶ, Εὐχολ. 697. 2) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν μαρσιποφῶδων, ἄ. καγκουρῶ βλ. λ.

μακροπρόδεσμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν προθεσίαν, ὁ μετὰ ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα μέλλων νὰ ἐξοφληθῆ : τὸ κράτος συνήθε μακροπρόδεσμον δάνειον, μακροπρόδεσμος συναλλαγματική.

μακροπροσωπία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μακροπροσώπου, τερατοπλαστικὴ ὑπέρμετρος ἀνάπτυξις τοῦ προσώπου.

μακροπρόσωπος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον, μακρομούρης : Πάπ., Περιήλ. Ἐρ. Θεολ. 62, Ἄνατολ. Ἐν Κατ. Ἀστρ. κ. 8 | 3, 188. 2) ἢ νεώτ. ὁ ἔχων τερατοπλαστικὴν μακροπροσωπίαν βλ. λ.

μακρόπτερος-ον ὁ ἔχων μακρὰς πτέρυγας, μακρὰ πτερὰ ἢ πτερύγια : Ἀριστ. ΖΜ 644α, 20 τὸ μὲν μακρόπτερον τὰ δὲ βραχύπτερον.

μακρόπτολεμος-ον μγν. ὁ μακρόθεν πολεμῶν, ὡς μτφρ. τοῦ ὄν. τοῦ Τηλεμάχου : Θεόκρ. Σὺρ. I μακροπτολεμοιο δὲ μάτρη ἢ ἡήτηρ τοῦ Τηλεμάχου ἢ Πηνελόπης.

μακροπτότης-ου ἰδὶ (μακρός, πτύω) σχόλ. ὁ εἰς μακρὸν ἄφ' ἑαυτοῦ ἀπόστασιν πτύων, παρομο. ἐπὶ ἀσάξονος, ἐπὶ ὑψηλόφρονος ἀνθρώπου : Σχόλ. Λοικ. Ἀλ. 15, αὐτ. Ἀπολ. 7· καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν κούφως φερομένων καὶ ἀλαζόνων φησὶ τὸ μὴ εἶς τὸν κώλον πύειν, ὅσας καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπτότητας σκωπτικῶς ὀνομαζέται.

μακρόπους-ον σχόλ. ὁ ἔχων μακρὰς, ὑψηλὰς πύλας : Σχόλ. Ὀδ. Κ 82.

μακροπυρῆ-ἴνος (ὶ) νεώτ. ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν δύο πυρῆων, τοὺς ὁποίους ἔχουν πολλοὶ κατώτεροι μονοκύτταροι ὄργανισμοί, ὡς τὰ ἐγκυματικά βλ. λ. ζφω.

μακροπύων-ωνος (ή) μγν. ὁ ἔχων μακρὸν πύγων, μακρογένειος, χαρκτηρισμὸς φυλῆς : Στράβ. II, 2, I μετὰ δὲ ταῦτην Ἄχαιοι καὶ Ζυγοὶ καὶ Ἠνίοχοι Κερκίται τε καὶ Μακροπύωνες.

μακροπυωνά-έω μγν. μακροπυρῶ βλ. λ., ὁμιλὸ διεσποδικῶς, διὰ μακρῶν ἢ ἐπὶ πολὺν χρόνον, λέγω δυσαναλόγως πολλὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑποθέσεως, μακρολογῶ.

μακρορρίζα (ή) μακρορρίζος τὸ ἔχειν μακρὰς ρίζας, ἀντίθ. βραχυρρίζα : Θεόφρ. Φ I, 7, I.

μακρόρριζος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰς ρίζας : Θεόφρ. Φ I, 7, I, 3' παραθ. -ότερος κ. -ότατος : αὐτ. I, 7, 2.

μακρόρριν-ινος (ὶ) κ. μακρόρρις-ινος (ἴζέζ. Μεθ' Ὀμ. 363, αὐτ. 472) μακρόρρινος βλ. λ.) : Ἰα. Πορφ. π. Ἄλλατ. 305.

μακρορρινία (ή) (μακρός, ρίζα) νεώτ. τοπικὴ ἐκδηλωσὶς γιγαντισμοῦ βλ. λ. ἢ μεγαλκρίας βλ. λ., περιορισμένη εἰς τὴν ρίνα, ἢς ὁ σκελετὸς καὶ τὰ ἀπάλα μέρη προσαμβάνουν ἐνίοτε ὑπερόγκους διαστάσεις ἐπὶ ζῆμια τῆς αἰσθητικῆς.

μακρόρρινος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰν, μεγάλην ρίνα : Μαλάβ. I, 132, αὐτ. 330. 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὖς γένος θηλαστικῶν πτερυγοπόδων ἐκ τῶν φωκιδῶν.

μακρόρρυγχος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν ρύγχος, συγκρ. -ότερος : Ἀθην. 7, 294F ἄλλ' οὕτως μὲν μικρὸς καὶ μακρορρυγχότερός ἐστι.

μάκρος-ους, δημ. -ου ἰδὶ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μακροῦ, μακρότης βλ. λ., μῆκος, ἐκτασις ἀντικείμενον τινὸς κατὰ τὴν μεγίστην τοῦ ὀριζοντίου διάστασιν : Ἀριστφ. Ὀρν. I | 3 ἢ Πόσειδον, τοῦ μάκρουσ, Νικ. Χων. 557, 24 πλάτους καὶ μάκρουσ, Διγεν. Ἀκρ. I | 511 πρόσωπον ἄσπερον ροδίνων, κατάμαυρον ὀφρύδιν, στήθος ὡς κρυστάλλον κροῦθ ὄργανον εἰς τὸ μακρὸς - τὸ μάκρος τοῦ δρόμου - τοῦ σπιτοῦ - τοῦ χωραφικοῦ || ἢ γενικ. τοῦ μάκρουσ(ς) κατὰ μῆκος· μέτροσ τα τοῦ μάκρουσ. 2) δημ. ἡλικυσίς, ἐπιήλικυσίς, μάκρεια : τὸ φουστάνι δὲν σηκώνει ἄλλο μάκρος. 3) νεώτ.

κ. δημ. μεγάλη απόστασις, έκτασις, συνήθ. κ. εἰς τὸν πλῆθ. : τῆς θάλασσας τὰ μακρῶν, - βλέπω εἰς τὰ μακρῶν ἢν ἀντόπλιον· 4) μαν., νεώτ. κ. δημ. χρόν. μακρά διάρκεια, παράδοξ., Ἐρωτόκριτ.3,1494 παρηγοριά καὶ θάρρος μου καὶ μακρῶν τῆς ζωῆς μου, αὐτ.5,581, - ἡ ὑπόθεσις παραπῆρε μακρῶς, - αὐτὴ ἡ δουλειὰ τραβᾷε πολύ σὲ μακρῶν (παραινέτησι πολύ).

μακρός-ά πλῶν. -ἡ-ὄν ἰτὰ ἄ φύσει, μῆκνεται ὁμοῦς χάριν τοῦ μέτρου κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πολύ, μέγα μέρος τοπικῶς ἢ χρονικῶς, μακρὸς βλλ., ὁδ. ἐπὶ τόπου, ἐκτεταμένος κατὰ μῆκος, μακρὸς, θεωρούμενος κατ' εὐθείαν γραμμῆν : Ἰλ.Π 140 οὐνεκ ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῶ, Ἦρ.7,21 τοῖσι δὲ ἐς τὰς γεφύρας μακρὰ νέας παρέειν, τοῖσι δὲ σῖτα τε καὶ νέας, αὐτ.5,30, Αἰσχ.Πέρσ.380 τᾶξις δὲ τάξιν παρεκάλει νέωσ μακρῶς (περιληπτικὸν ἐν τῷ ἐν.), Ὀυκ.1,41 νεῶν γὰρ μακρῶν σπανίσαντές ποτε πρὸς τὸν Αἰγυπτῶν πόλεμον παρὰ Κροῦθίδην εἰκοσι ναῦς ἐλάθετε, Κουδύλ.Πατ.40 ἴσαν παρατεταγμένωι ναργιλῆδες καὶ φιάλαι καὶ ἡ μακρὰ τενεκεδένια ἀντλία, δ.δίστ. καλῶς τοις πού πρόδαλε μὲ τις μακρὰς χερουίκες, μὲ τὰ μεγάλα μάγουλα καὶ μὲ τις ποδραρούκλες, - μακρὰ ὁδός, - μακρὰ ἄλυσις, - μακρὰ σάνις· || μακρὰ πλοῖα πολεμικὰ πλοῖα μακρὰ μετὰ τῆς σειρᾶς ἐκατέρωθεν, ἀλλὰ μεγάλου ἀριθμοῦ κωπῶν μέχρι πεντήκοντα ἐν συνόδῳ, κατ' ἀντιπαστολήν πρὸς τὰς στρατογύλας ναῦς, ἴτοι τὰς φορηγίλας : αὐτ.1,14 πενήκοντέροις δ' ἔτι καὶ πλοίοις μακροῖς ἐξηρτυμένα ὡσπερ ἐκίνα· || ἐπὶ τὰ μακρότερα διὰ μετρήσεως κατὰ τὰς μικροτέρας πλευράς, δηλ. κτ. μῆκος : Ἦρ.1,50· || τὰ μακρὰ τεῖχη τὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνοῦντα τὰς Ἀθῆνας μετὰ τοῦ Πειραιῶς : Ὀυκ.8,71 διὰ τὸν . . γεννησόμενον θόρυβον τῶν γούων μακρῶν τειχῶν διὰ τὴν κατ' αὐτὰ ἐρημίαν λήφους οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν· || ἡ μακρὰ ἰένν. γραμμῆ) γραμμῆ χαραχθεῖσα ὑπὸ τῶν δικαστῶν ὅπως ὑποδεικνύη τὰς μεγαλύτερας, τὰς βαρυτέρας τῶν πινῶν : Ἀριστ.Σφ.106 ὑπὸ δικαστικῶς δ' ἀπαισι τινῶν τὴν μακρὰν ἱραμυῆν ὡσπερ μέλιτ' ἢ βουμβυλίδος εἰσέρχεται· || Ἐπιγρ. Πάτμου ὁ μακρὸς δρόμος ἡ λαμψοδιφορία τῆς ὁδοῦς ἢ διαδρομῆ εἶναι μεγάλη· 2) ὁ καθέτως ἐκτενόμενος εἰς ὕψος ἀπὸ τοῦ εἰς ὁ ἰσάμεθα ἐπιπέδου, ὁ ὕψηλος : Ἰλ.Ο 193 γαῖα . . ξυνὴ . . καὶ μακρὸς Ὀλυμπον, οὐτ.Ν 18, αὐτ.1,541, Ὀδ.Α 127 ἔγχος μὲν ῥ' ἔσπισε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν δουροδάκις ἔντοσθεν ἐξέδου· || ἐπὶ ἀνόρου : αὐτ.Θ 20 τῷ δ' ἄρ' Ἀθῆνη θεοπεσίην κατέχευε χάριν . . καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, πρβλ. αὐτ.Σ 195, Πάν. μακρὸς πύκτης, - μακρὸς στύλος, - ἡ καμπλοπαράλις ἔχει μακρὸν λαϊμόν· 3) ὁ καθέτως ἐκτενόμενος κάτωθεν ἀπὸ ἐπιπέδου ἐφ' οὐ εὐρισκόμεθα, ὁ βαθύς : Ἰλ.Φ 197 ἔξ οὐ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πάσα θάλασσα καὶ πάσα κρήνη καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσι, Ἠρώδ.8,17 μακρὰ φάραγξ· 4) ἐξ πρὸς τὴν ἀπόστασις, ὁ ἐκτεταμένος, ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτενόμενος, ὁ μακρὸς κατὰ τὸ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διασπόμενον διάστημα : Ἰλ.Ο 358 γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἢδ' εὐρείαν, Ἠοσιδ.Ἐρω.290 μακρὸς δὲ καὶ θρηῖος οἶμος ἐς αὐτὴν καὶ τρηχὺς τὸν πρῶτον, ἀρχ. γνωμ. βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδός ἀπανόκκευτος, - μακρὰ δένδροστοιχία· || μακρινός : Σοφ.Φιλ.490 κἀκεῖθεν οὐ μὴ μακρὸς εἰς Ὀττην στόλος, Ἦρ.1,1 αὐτίκα ναυτιλίαι μακρῆσι ἐπιθέσθαι, Ξεν.ΚΠ 5,4,47 καὶ τοῖς μὲν ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις μακρὰι αἰ ἐπιθόβηται ἱμακρόθεν ἐρχόμενοι, ἀπὸ μακρῶν φερόμενοι· || ὁ μακρινός, ὁ μακρὰν ἀπέχων, ὁ εἰς μεγάλην ἀπό-

στασιον εὐρισκόμενος ἀπὸ τινος : Αἰσχ.Πρ.814 οὐτὸς σ' ὀδῶσι τὴν τρήνον εἰς χθόνα Νειλωτίν, οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποίκιον, Ἦρ.2,32 καὶ εἰ τις πλέων ἴδοιεν τῶν τὰ μακροτάτα ἰδομένων ἰτὰ μόλιστα ἀπέχοντα, τὰ λαν ἀπομεμακρυσμένα μέρη, ΚΔλυοικ.15,13 καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἀπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπαδῆμης σεν εἰς χῶρον μακρῶν· 3) μτφ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαν ἐκτεταμένος, ὁ ἐκτενής, ὁ διεξοδικός : Λογγίν.Υφ.22,3 καὶ πρὸς τοῦτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερβατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεπιπώμενος, - μακρὰ περιγραφή· 6) γεν. ὁ μέγας, ὁ πολὺς κτ. ποσὸν ἢ βαθμὸν κ. κτ. πᾶσαν ἄ. ἐνν., ὁ ἀφθονός : Πίνδ.Π 2,26 μακρὸν οὐχ ὑπέριενεν ἄλδον, μαινομέναις φρεσίν Ἥρας δτ' ἐρασσατο, Αἰσχ.Εὐμ.75, Σοφ.Αἰ.130 μηδ' ὄγκον ἀφρμῆδεν, ἔτι νος πλέων ἢ χεῖρ βριθεῖς ἡ μακροῦ πλοῦτος βάθει, Ἀριστ.Πολιτ.1278α,23 ἀπὸ τιμημάτων γὰρ μακρὰν αἰ μεθέξει τῶν ἀρχῶν, πρβλ. αὐτ.1297β,4 ἰσπερβ.1, αὐτ.1290β,16 καὶ γὰρ ἐκτεκνίοντο μακρὰν οὐσίαν ὁ πλειόσις πρὶν γενέσθαι τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀλδοῦς, αὐτ.132α,11, Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,222 μακροὶ τραπέζιται ἰπὸ μεγάλοι τραπέζιται· || κ.μτφ. : Πίνδ.1 413,13 μακρὰν δ' ἀρετὰν σφύροντο οὐ καταλέγει, Ὀυκ.3,39· 7) ἐπὶ χρόνου, κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ μέγα χρονικὸν διάστημα διαρκῶν, ὁ παρατεταμένος, ὁ διαρκής, ὁ μακροχρόνιος : Ὀδ.Κ 470 μινῶν φθιόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, Ἦρ.1,32 ἐν γὰρ τῷ μακρῷ χρόνῳ πολλὰ μὲν ἐστὶ ἰδεῖν τὰ μὲ τις θέλει, πολλὰ δὲ καὶ παθεῖν, Αἰσχ.Πέρσ.74, αὐτ.1κ.582, αὐτ.Πρ.449, αὐτ.1022, μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνον, Σοφ.Ἀντ.1078, αὐτ.Αἰ.473 ἀσπὶ χρόνῳ γὰρ ἀνδρὰ τοῦ μακροῦ χρεῖεν βίου, κοκκοῖσιν ὄστις μὴδεν ἐξάλλασσεται, Καθ.8,5,6 μακρὰν καὶ σκεπητὴν ζωῆν τὰ παλληκάρια μισοῦν, - αἱ μακρὰι ὕκτες τοῦ χειμῶνος, - μακρὰ περιήγησις, - μακρὰ ταξίδια· || κ. κτ. ἐπέκτ. : Ὀδ.Ψ 54 νῦν δ' ἦδη τότε μακρὸν ἐλάττω ἐκτελέεσται ἢ ἡ μακρὰ ἐπιθυμία, ἢ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐνυπάρχουσα ἐπιθυμία, Πίνδ.1 4,56 οὗτοι τετῶφλωται μακρὸς μῶθος ἀνδρῶν, Σοφ.Ἠλ.375, Εὐρ.Ἐκ.297· 8) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον μακρὸς, ὁ ἐνοχλητικός, ὁ ὀχληρὸς, ὁ ἀναστος, ὁ κομπιαστικός : Πίνδ.Ν 4,33 τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με θαμῶς ὥραί τ' ἀπειγόμενοι, Σοφ.Ἠλ.1335 καὶ νῦν ἀπαλλαγθέντε τῶν μακρῶν λόγων καὶ τῆς ἀπληστίας τῆσδε σὺν γαρὰ βαιῆς εἰσω παρέλθεται, Ὀυκ.3,60, Ἀριστ.Ἐοσμ.382, Φιλίμ.97,7 οὐδὲ εἰς Ὀμηρον εἴρηκεν μακρὸν, ΚΔ Μζρκ.12,40 αἱ κατεσθίνοντες τὰς οἰκίας τῶν ἡρώων καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· || ἡ ἀπροσ. ἔκφρ. μακρὸν [ἐστὶ] μτ. ἀπαφρ. εἶναι ὀχληρὸν, εἶναι δυσκόλον νά : Πίνδ.1 615,56 ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἐνεργήσασθ' ἀρετάς, Ξεν.Ἀγισ.7,1 μακρὸν ἂν εἴη γράφειν· 9) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ συλλαβῶν, φωνηέντων κ. προσφωβίας, ὁ μακρὸς, ἐκτεταμένος ποσοτικός : Ἀριστ.Ποιητ.1458α,11 μακρὰ φωνήεντα ἰτὰ προφερόμενα π. ἀρχ. εἰς χρόνον μακρότερον τοῦ λεγόμενου βραχείου, Ἰων.Ἀλ.Σ 6νδ.15, Ἀπολλ.Δύσι.Ἀγών.92,11 μακρὰ ἰσσυλαβία, αὐτ.Ἐπίρρ.179,16 ἡ φύσει μακρὰ, - μακρὰ συλλαβὴ ἢ ἔχουσα φωνήεν φύσει ἢ θέσει μακρὸν) κ. συγχρ. : Ἀριστ.Ποιητ.1458α,1 φωνήεντι μακροτέρῳ· || ἡ μακρὰ [προσφωβία] τὸ σημῆιον, τὸ σημάδι τοῦ μακροῦ, τῆς μακροτήτος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,113· 10) συχ. ἢ αἰρ. τοῦ ἐν, τοῦ οὐδ, μακρὸν κ. ἢ αἰρ. τοῦ πλῆθ. μακρὰ δὲ ἔπιρρ. : Ἰλ.Η 213 νερόθι δὲ ποσσὶν ἦτε μακρὰ βιβάς κραδῶν δολιχόσκιον ἔγχος, αὐτ.Π 8) αὐτὰρ ὁ μακρὸν οὐσιν ἀναεῖ ἀνδρῶν ἄγαμέμνων ἰέδω, ἐφώνασεν, ὥστε ἡκάεστα μακρόθεν, ἐπομένως ἐφώνασε μὲ

Ισχυρὰ φωνήν, δυνατά, αὐτ.Β.224, αὐτ.Σ.580, Πινδ. Π.1,45 μακρὰ δὲ βίβηαι ἀμύσασθ' ἄντιον, Πλάτ.Πρωτ.329Α ὥσπερ τὰ χαλκεία πληγέτα μακρὸν ἤχει καὶ ἀποτεινέη || μτγν. κ. ιτ. ἀναλ.: Λουκ.Πλ.2 γλαφυρὸν οὕτω θέαμα ἐκείνου ἰδῶν μακρὰ χάρειν φράσας τῷ Αἰ' υπηὶγ' ναυηγῶ, Διον.Κ.46,3: πρβλ. μακρὸν' || ὄμ. κ. τὸ συγκρ. μακρότερον: Ξεν.Αν.3,4,16 μακρότερον γὰρ οἶτε Ρόδιοι τῶν Περσῶν ἄσθενέων καὶ τὸν τοξῶτων, Πλάτ.Πολ.487D ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατριφῶσι' || ἡ δοτ. μακρῶ ὡς τὸ ἐπίρρ. πολὺ βλ.λ., κείτῃ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ συγκρ. κ. ὑπερβ. κ. σημαίνει κατὰ πολὺ, Διον: Αἰσχ.Πρ.514 τέχνη δὲ ἀνάγκη ἀσθενεστέρα μακρῶ, Ἅρ.1,34 ὁ δὲ ἔταρος τῶν ἡλικῶν μακρῶ τὰ πάντα πρῶτος, αὐτ.9,71' || ὄμ. μτ. ἐπίρρ. συγκρ. κ. ὑπερβ.: Ἅρ.1,171 τὸ Καρικῶν ἦν ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἐθνῶν ἀπάντων κατὰ τοῦτον ἄμα τὸν χρόνον μακρῶ μάλιστα, Αἰσχ.Εὐρ.30, Σοφ.Αντ.895 ὧν λοιπὸν θία καὶ κάκιστα δὴ μακρῶ κἀπειμι, πρῖν μοι ποτὶν ἐξήκει βίου, Γαλ.8,958 μακρῶ πρότερον' || ὄμ. κ. ιτ. ρημ. ἐχόντων συγκρ. ἔνν.: Αἰσχ.Πρ.890 καὶ γλῶσσα διεμυθολόγησεν ὡς τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεῖε μακρῶ, πρβλ.Διον.Αλ.Ρωμ.1,2, Πλουσ.10,20,8 εἰσι δὲ καὶ ἄλλως ὁ Κελτοὶ μακρῶ πάντα, ὑπερηρκότες ἤκει τοὺς ἀναρωποῦς' || 2) κ. νεώτ. τὸ ἐπιβ. μακρὸς ἀπαντᾷ συγκρ. κ. ἐμυροβέτως ἐν ἐπίρρ. σμγ.: Φάλ.Ἐπιστ.139 κἄν διὰ μακροῦ τὸ πρᾶχθῆν κομίσθαι ἀγγελος θέας, Εὐρ.Ἐκ.320, αὐτ.Φοῖν.1069 διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὄμως ἐξελεθ', ἀκουσῶν, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ || μτ. μακρὸν χρόνον, μτ. παρέλευσιν μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος, μτ μακρὰ ἀργοπορίαν, Ουκ.6,15, Πλάτ.: Λκ.2,151Β, Λουκ.Θε.Δ.10, ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτῶν' || ὄμ. κ. ἐπὶ τόπου: Φάλ.Ἐπιστ.69,1 οὐ διὰ μακρὰς ἤξοντα πρὸς σέ, Διον.Αλ.Ρωμ.7,56 οὐ διὰ μακροῦ τῆς Ρώμης' || ὄμ. κ. διὰ μακρῶν ἐκτενῶς, ἐν ἐκτάσει, διεξορῶντες: Πλάτ.Γοργ.449B διὰ μακρῶν τοὺς λόγους παιεσθαι, Ἀριστλ.Πολιτ.1279b, || μικρῶ διὰ μακρῶν ἰδιὰ μακρῶν κάποιε, περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὀμῆλασθαι διὰ μακρῶν' κ. διὰ μακρότερον: αὐτ. Φιλ.28C διὰ μακρότερον τὴν σκέψιν ποιησώμεθα, Ἰσοκρ.4,106' || ὄμ. κ. ἐπὶ μακρὸν μακρῶν, εἰς μακρὸν ὁπότασιν: Ξεν.ΚΠ.5,4,47 καὶ τοῖς μὲν ἐπὶ μακρὸν περαιομένους μακρῶ καὶ αἱ ἐπιβοήθειαι' κ. ἐπὶ χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, ἐπὶ πολὺ: Κωλλ.Δῆλ.255 αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν νύμφαι Ἀηλιάδες. εἰπαν Ἐλειθυῖς ἱερὸν μέλος, τὸν ἠνεῖχτο ἐπὶ μακρῶν' κ. συγκρ.: Θουκ.4,41 καὶ τὸ ὑπερβ.: Ἅρ.4,16 ἀλλ' ἄσπον μὲν ἤμει' ἀρετικῶς ἐπὶ μακροτάτων οἰοῖτε ἐγενόμεθα ἀκοῆ' ἐξικέσθαι' πρβλ. αὐτ.2,34, αὐτ.2,29' || ὄμ. κ. ἐπὶ μακρὸν οὐχ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα: Πινδ.Π.3,105 ὀλοθ' οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται, Ἀλκιφρ.49 οὐκ ἐς μακρὸν ὁ περιβλεπτος οὕτως γάμο, Φιλόστρ.Εἰκ.843' κ.οὐδ. πλῆθ. ὑπερβ. ἐς τὰ μακροτάτα εἰς τὸ ἔσπαρον: Θουκ.6,31 καὶ ἐς τὰ μακροτάτα προθυμῆθέντος ἐνός ἐκάστου' || 3) παρὸν, ὀμῆλα μακρότερος, μακροτάτος κ. ἀνωμ. μᾶσων, ἡλικίως βλ.λ. **μακρόσημος** ὀν πάπ. ὁ μετὰ μακροῦ κραπέδου, μετὰ μακροῦ γύρου.

μακροσίδηρος-ον γλῶσσα ὁ ἔχων μακρὸν αἰθρῶν, ὁ μετὰ μακρὰς σιδηρᾶς αἰμῆς, ἐπὶ τοῦ ὀλιγαχούλου βλ.λ.: Εὐστ.1620,36.

μακροσκελής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη, μακροῦ πόδας: Αἰσχ.ἀν.62, Ἀριστλ.ΖΜ.692b,5 αὐτ.Ζ1.623a,26 τὸ μὲν οὐκ μακροσκελετόν κ. κωιδεν κρεμῆσανον τρεῖς, Στράβ.2,1,9 αὐτοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τοὺς ἐνωτοκόλτας καὶ τοὺς ἀστόμους. . . ἱστοροῦντες μονοφθάμους τε καὶ

μακροσκελετᾶ' 2) νεώτ. ἐπὶ προφρ. ἡ γραπτὸ λόγου, ὁ συγκείμενος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μακρῶν περιόδων' || κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐκτεταμένος, ὁ ἀγὰν διεξοδικός, ὁ ἀχοινετός: μακροσκελής λόγος, - μακροσκελετῆς ἄρθρον, - μακροσκελετῆς περιγραφή.

μακροσκελιᾶ (ἡ) νεώτ. ἡ μορφή τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καθ' ἣν τὸ ἄκρα κ. ἰδ. τὰ κύττω εἶναι ὑπερβολικῶς μακρὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸν κορμῶν, ἀντίθ. βραχυσκελιᾶ.

μακροσκελιῶ δημ. ἀπλῶν τὰ σκέλη μου μακρὰν: Ἐρακ.3,342.

μακροσκελόρραμφοι (οἱ) μsn. οἱ ἔχοντες μακρὰ, ἐπιμήκη σκέλη καὶ ράμφη, ἐπὶ τῶν γεράνων: Κ.Μανασσ.Χρον.9,56.

μακρόσκιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰν σκιάν, ὁ ρίπτων, ὁ κἀμων μακρὰν σκιάν (λέγεται περὶ τῶν λαῶν ὁ ὁποῖοι αἰκοῦντες μακρὰν τοῦ Ἰσμηρινού, ἴτοι εἰς μεγάλα γεωγραφικὰ πλάτη, δέχονται τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου πολὺ πλεονάζοντες ἐπομένως σχηματίζου μακρὰς σκιάς: Ἰ.Αγγλ.Τάτ. Ἀρ.Φοιν.31 οἱ μὲν εἰσιν ἄσκιιοι, οἱ δὲ βραχύσκιιοι, οἱ δὲ μακρόσκιιοι.

μακρόσκιος δημ. δένω μακρὸν σχοινίον, ἀπλῶν μακρὸ ακοινί': 2) μτφ. ἀργοπορῶ, βραδύνα, ἄναβάλλω: Ἐρακ.3,342.

μακροσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐξέτασις τῶν ἀντικείμενων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μικροσκοπίαν βλ.λ.

μακροσκοπικός-ῆ-ον νεώτ. ὁ τῆς μακροσκοπίας βλ.λ., ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μακροσκοπίαν: μακροσκοπικὴ ἐξέτασις ἡ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐξέτασις, ἀντίθ. ἡ μικροσκοπικὴ βλ.λ.1.

μακροσκοπικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον μακροσκοπικῶν βλ.λ., ἀντίθ. μικροσκοπικῶς βλ.λ.

μακρόσπαρτον (τὸ) μτγν. μηχανὴ συρομένη διὰ μακρῶν σχοινίων, κτ. κτκ. ἐκ τοῦ μακρῶν σπάρτον: Καίλ.Αὐρ.Χρον.5,134.

μακροστάφυλο (τὸ) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ ἀμπελος βλ.λ., ἡ οἰνοφόρος.

μακροστάλεχος-ον μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὸν, ἐπιμήκες, μέγα στέλεχος: Μιχ.Ἀκωμ.2,410,16.

μακρόστενος-η-ο δημ. ὁ στενός κ. ἄμα ἐπιμήκης, ὁ στενόςκατος ἡ κάμαρα αὐτῆ εἶναι μακρόστενη καὶ δὲν μᾶς κένει.

μακροστενός ἐπίρρ. μsn. μακρῶς κ. ἄμα στενῶς: Ψευλλ.ἐν Σάθ.5,71.

μακροστάχος-ον μsn. ὁ ἔχων μακροῦς, μακροσκελετῆς ἡ πολλοὺς στήχους: Φώτ.Βιβλ.187.

μακροστομία (ἡ) νεώτ. δυσμορφία τοῦ στόματος καθ' ἣν ἡ σχισμὴ τοῦτο ἐπακτείνεται εἰς τῆς παρειὰς ἢ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν: μονόπλευρος - ἀμφίπλευρος μακροστομία.

μακρόστομος (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος μακροστομιδῶν σκυλιῶνων.

μακρόστουλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων στύλους κατὰ μακρὰ σχετικῶς ἀπ' ἀλλήλων διαστήματα τοποθετημένους, ἐπὶ νεοῦ' πρβλ. ἀραιστούλος.

μακροσύλλαβος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακρὰν συλλαβὴν, ὁ συγκείμενος, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ μακρῶν ἢ μακρὰς συλλαβᾶς: Διον.Αλ.Δημ.38 μακροσύλλαβον ὄνομα.

μακροσύμβητον (τὸ) μτγν. τὸ χρῆσθαι μακροῖς, πολλοῖς συνθέταις, ἢ χρησιμοποίησις μακρῶν, ἀφθῶνων συνθέτων: Φιλῶδ.ἐν Ἡρακλ.1676.

μακροσφυκτος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακροῦς, ἀραιούς σφυγμούς: Γαλ.9,100.

μακροσωμία (ἡ) νεώτ. ποικιλία τοῦ γυαντισμοῦ χαρακτηριζομένη ὑπὸ ὑπερβολικῆς μεγεθύνσεως ὀλοκλήρου τοῦ σώματος.

μακροτάξειδος-η-ο δημ. ὁ ἐπιχειρῶν μακρὰ, μακρινὰ ταξίδια, ὁ μακρὸν ταξιδεύων.

μακροταξιδευτής (ὁ), θηλ. μακροταξιδεύτρια (ή) μακροτάξιδος βλ.λ.

μακροταξιδεύω δημ. ἐπιχειρῶ μακρούς πλοῦς, μακρινὰ ταξίδια, ταξιδεύω εἰς μακρινὰς χώρας || μῦθ. : ὁ τραγ. (Ρ6δ.) πέμψω τὸν νόυ μου πέμψω τον καὶ μακροταξιδεύω τον.

μακροτάτω ἐπίρρ. ὑπερβ. τοῦ μακρῶς βλ.λ., παρὰ πολὺ μακρὸν, εἰς μέγιστην ἀπόστασιν, ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν : Κράτ.Ι, Λόγγ.3,17 ἢ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης.

μακροτανής-οὐς-ές μῦθ. ὁ μακρὸν ἐκτείνω-μενος, ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένος, ὁ σχοινοτένης, ὁ διεξοδικός, τὸ οὐδ. τὸ μακροτενές ὡς οὐσα : Δαμασκ. Ἀρχ.263 τὸ μακροτενές τῶν συμπερασμάτων.

μακροτάνων-οντος (ὁ) μῦθ. ὁ μακρὸν ἐκτείνω-μενος, ὁ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐκτείνωμενος, ὁ μακρός : Ἐρύκ.ΑΠ6,96 καὶ ὁ δωδεκάδωρα κέρα ἄλλα μακροτάωντι ποτὶ πλατάνιοντο ἐπαξάν εὐρείαν.

μακροτανῆς ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον μακροτενή, σχοινοτενή, μακρῶς : Ψελλ.ἐν Σάθ.5,71.

μακροτέρω ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ μακρῶς βλ.λ., μακρότερον, περαιτέρω, παρέκει : Ἀριστλ. Πρ.901.α,22.

μακροτέρως ἐπίρρ. μακρότερω βλ.λ., ἐπὶ μακρὸν χρόνον : Ἰνν.Προορ.Ι,117 μακροτέρως διανοσέει. 2) εἰς μέγιστον βαθμὸν : Πλάτ.Σοφ. 258c οἰσθ' οὐν ἐστὶ Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἠπιστήσαμεν. 3) εἰς τὸ ἀπώτερον σημείον : Ἀριστλ.Ρητ.Ι,410β,18 διὸ ἤπτον ἡδὺ (ἢ εἰκόην) ὅτι μακροτέρως.

μακρότης-πτος (ή) [μακρόσι] μῦθ., νεώτ. κ. δημ. ἢ ἰδιότητα τοῦ μακροῦ, μεγάλῃ κατὰ μήκος ἐκτασις εἴτε τοπικῇ εἴτε χρονικῇ, μακρὰ διάρκεια, μήκος, ἀπόστασις, μῆκος : ΠΔ Δευτ.30,20 ἀγαπᾶν κύριον τὸν θεόν σου . . . καὶ ἐξοσθαί αὐτοῦ, ὅτι τοῦτο ἡ ζωὴ σου, ἡ μακρότης τῶν ἡμερῶν σου, Φιλῶδ.Παρρ.280, Σολωμ.Ξανθοῦλα 4,3 καὶ τὸ χαιρετισμὸς τῆς ἐστάθηνκα νὰ ἰδῶ, ὡς που ἡ πολλὴ μακρότης μου τὸ 'κρυφε κὶ αὐτὸ' || γραμμ. ἐπὶ τῶν συλλαβῶν : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ. 187,15, Πλούτ. Ἠθ.947ε ὡς δὲ τὸν ἐν τῇ γραμματικῇ στοιχείων βραχυόπτης εἶσι καὶ μακρόπτης, - ἡ μακρότης τῶν συλλαβῶν - τῶν φωνηέντων. **μακρότομος**-ον (τέμνω) μῦθ. κ. νεώτ. ὁ κλαδεύμενος οὕτως, ὥστε οἱ κλάδοι νὰ μένουν ἰκανῶς μακροί, ἀντίθ. βραχυότομος βλ.λ. : Θεόδωρ.Φ Αἰτ.3,2,3 μακρότομος ἀμπέλας [κοῦρβουλον τοῦ ὁποῖου τὰ κλήματα δὲν εἶναι κλαδευμένα βαθιὰ ἢ δὲν εἶναι πλησίον τοῦ στελέχους κομμένα].

μακροτόμος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρησιμεῖον πρὸς τομὴν μεγάλων ὀγκῶν ἐγκεφαλοῦ ἢ σπλάγνων εἰς βάθος.

μακροτόμω-έω [μακροτόμας] μῦθ. τέμνω, κόπτω, κλαδεύω οὕτως, ὥστε ν' ἀφήνω μακρούς τοὺς κλάδους : Θεόδωρ.ΦΑἰτ.3,14,2 μακροτομεῖν τὴν ἀμπέλον.

μακροτονία (ή) [μακρότονος] μῦθ. μακρό-νοια, τὸ εἶχει μακρὰν, βαθεῖαν, ἰσχυρὰν ἀναπνοήν : Ἀντιλλ.η. Ὁρειδ.6,35,] ἐστὶ δὲ καὶ μακρο-τονίας παρασκευαστικὸν [τὸ γυμνάσιον].

μακρότονος-ον (τέμνω) μῦθ. ὁ μακρὸν ἐκτεταμένος, ὁ τεταμένος, ὁ τεντωμένος, ὁ μακρός : Φίλιππ.Θεασ.ΑΠ 9,299 μακρότονον σχοινίον ἀμμα. 2) ὁ ἔχων μακρὸν τόνον βλ.λ. ἀντίθ. βραχύτονος βλ.λ. : Φιλ.Μηχ.Βελον.53,32 [συγκρ.].

μακροτόνω-έω μῦθ. καθιστῶ μακρὸν τὸν τόνον, τὸ σχοινίον ἐν τινι πολεμικῇ μηχανῇ : Φιλ.Μηχ.Βελον.68,15 μακροτονεῖ τὸ μήκος τῶν τῶ-νων. 2) διατείνωμαι, ἰσχυρίζομαι περισσότερο, ἐπιμένω : ΠΔ Μακκ.2,8,26 ἦν γὰρ ἡ πρὸ τοῦ σαβ-

δάτου, δι' ἣν αἰτῖαν οὐκ ἔμακροτόνησα [διορθ. ἔμακροθύμησα] κατατρέφοντες αὐτοῦς, **μακροτόνος** ἐπίρρ. μῦθ. ὅ μὲ μακρὸν τόνον [προσφῶδιον] : Σέξτ. Ἐπιμ.Μοθ.1,6 ὅταν κοινὸν ἔχη τὸ στοιχείον μακρότονος παρελημμένον ὡς ἐπὶ τοῦ Ἄρης (ἰδ.).

μακροτράχηλος-ον μῦθ. ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον, μακρὸν λαμῖον, ὁ μακροτράχης, ὁ μακρο-λαμῖος βλ.λ., συγκρ.-ότερος : ΑΠ 5,134 εὐτόνουτε, μονούατε, μακροτράχηλε, ὑψάυχηνη [ἐπὶ λαγόνου] ἐπὶ ἴππων κ. βοῶν : Στράβ.17,3,19 καὶ ἴπποι δὲ καὶ βόες μακροτράχηλοτερον τῶν παρ' ἄλλοις ἐπὶ στρουθοκαμήλων : Διόδ.Σ 2,50 μακροτράχηλον δ' ὑπάρχον, βύχως ἔχει βραχὺ παντελῶς καὶ εἰς οὐδὲ συννημένον, Γαλ.2,429 [συγκρ.].

μακροταύλης-ή-ό δημ. ὁ μακρός, ὁ λίαν μακρός, ὁ ἐπιμήκης, ὁ στενωμακρός : μακροταύλῳ τραπέζῃ, μακροταύλῳ μῦθι, μακροταύλης ρώγες.

μακροβονία (ή) μον. τὸ ἐπὶ μακρὸν ὑπνώπειν, τὸ νὰ κοιμηταί τις ἐπὶ πολὺ, ὁ μακρός κ. διαρκῆς ὕπνος : Εὐστ.19δ,19 .

μακροβόγα (τὰ) νεώτ. εἶδος κυττάρων μονοκυττάρων ὅτινα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ προσελ-κύουν πρὸς ἑαυτὰ διαφόρους οὐσίας, ἄς χανεύ-σιν κ. ἀπορροφῶσι.

μακροβόραξ-υγος μῦθ. ὁ μὲ μακρὸν φά-ρυγγα, ὁ ἔχων μακρὸν, ὑψηλὸν λαμῖον, ἐπὶ φιλίας : Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 9,229.

μακροβυδάρητης (ὁ) μῦθ. ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν φλύορος, ὁ τὰ μάλιστα πολυλόγος, ὁ πολυλογός : Λουκῖλλ.ΑΠ ΙΙ,134 καὶ γὰρ ἐν ὄψει μακροβυδάρητην Ἠλιοδωρότερον.

μακροφυῖος-οὐς-ές ὁ φύσει μακρός, ὁ ἔχων σχῆμα ἐπιμήκης, ὁ ἐπιμήκης τὸ συγκρ.-έστερα : Ἀριστλ.ΖΜ 696α,4 ὅσα δ' ἐστὶ μακροφύεστερα καὶ ὀφείδη μᾶλλον || πάπ. ἐπὶ δημοτικῶν, ὁ ὑψηλός, ὁ καλῶς ἀνεπτυγμένος, ὁ θρεμμένος.

μακροφύλλος-ον μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰ, ἐπιμήκη, μεγάλα φύλλα : Διοσκ.3,26 [συγκρ.], Σγῶλ. Ὁδ.Ν 102, - μακροφύλλον φυτὸν. 2) τὸ οὐδ. μακροφύλλον (τὸ) ὡς οὐσα, νεώτ. ζωολ. γένος ἐνομοσφάγων χειροπτερόων τῶν φυλλαστομιδῶν.

μακροφω-έω πάπ. φέομαι, αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι, γίνομαι, καθίσταμαι μακρός, φηλῶν.

μακρόφωνος-ον λεξ. ἐκείνος οὗ ἡ φωνὴ ἀκούεται μακρὰν, ὁ ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν, ὁ μεγαλόφωνος : Ἠσ. ἐν λ. ταυθῶλωσσοι.

μακροφωνώ-έω φωνάζω, κτυπά, κραυγάζω, φωνάζω μεγαλόφωνως : Ἰνν.Κρε.18.

μακρογαράκτηρος-ον μον. ὁ ἔχων μακρὰ, ἐπιμήκη, χαρακτηριστικὰ, ὁ ἔχων μακρὸν, μακροῦλον πρᾶσιον, μακρομοῦρης : Μακάλλ.Ι 106,12.

μακρογλία (ή) νεώτ. ὑπερτροφία τῶν χειλέων, ὑπερβολικὴ ἀδρῆσις, ἀνάπτυξις τοῦ χειλέου.

μακρόγυλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰ, ὑπερτροφικὰ χεῖλη, ὁ ἔχων μακροχειλίαν βλ.λ.

μακρόχειρ-εἰρος (ὁ,ή) κ. νεώτ. ὁ ἔχων μακρὰς ἢ ὑπερμέτρως μακρὰς τὰς χεῖρας, ὁ ἔχων τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν μακρὰν, προσων. τοῦ Ἀρ-τάξερος τοῦ Α' : Πλούτ. Ἀρτ.1, ὁ μὲν πρῶτος Ἀρτάξερος τῶν ἐν Πέρσις βασιλέων . . . Μακρόχειρ ἐπεκαλεῖτο τὴν δεξιὰν μελίζονα τῆς ἑτέρας ἔχων κ. ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν : Φιλῶστρ.Γυμν.31,34.

μακροχειρία (ή) νεώτ. ἡ εἰς ὑπερμέτρως βα-θμὸν ἀνάπτυξις τῶν ἄκρων χειρῶν, εἶδος τῆς ἀκρομεγαλίας βλ.λ.

μακρόχηλος-ον [ηλή] μῦθ. ὁ ἔχων μακρὰς, ἐπιμήκης γλῶσσας βλ.λ. : Στράβ.17,3,19 Ἰδ.ἀνάγν.1.

μακροχλόη (ή) νεώτ. βοταν. γένος ἀγρωστῶ-δων ἢ ἀγρωστοειδῶν φυτῶν.

μακροχρονίζω μῦθ. κ. νεώτ. μακροχρονέ βλ.λ., [ὡ ἐπὶ] πολλὰ ἔτη, θῖνομαι μακροχρονίως

διαρκῶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη : ΠΔ Δευτ.17,20 ἵνα μὴ παρὰ ἑξὶ ἀπὸ τῶν ἐντολῶν δεξιᾶ ἢ ἀριστερᾶ ὁσῶς ἂν μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, αὐτ.32, 27, Πάπ. 2) νεώτ. παρσιτικῶν ἐπὶ μακρὸν διάστημα ἐνέργειάν τινά, χρονίως, βραδύνω.

μακροχρόνιος(-η)-οῦν κ.νεώτ. κ.δημ. ὁ διαρκῶν ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ὁ ὄργων νὰ ἔγκαταλείψῃ τὴν νὰ φύγῃ, ὁ ἐπὶ πολλὸν παραμένων : Ἰνπ.Ἐπιδ.3,7 ὄφθαλμοὶ ὕγραυ μακροχρόνιοι μετὰ πόνων, Γαλ.17(2), 739 μακροχρονιώτατος πυρετός, - μακροχρόνιος ἀσθένεια, Ζερβ.μτφρ.βύρ.59 ποιῶς θ' ἀφήσῃ τὴς συνήθεις μακροχρόνιος σκλαβιάς || τὸ οὐδ.

μακροχρόνιος ὡς οὐσ. ἡ μακροχρονιότης βλλ., ἡ μεγάλῃ διάρκειαι : Ἀγαθρχ.83 2) ὁ ζῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, πολυχρόνιος, μακρόβιος : ΠΔἘξ.20,12 τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς 3) νεώτ. ὁ ἀπορρέων, ὁ κτηθείς διὰ τῆς παρελεύσεως πολλῶν ἐτῶν : μακροχρόνιος πείρα.

μακροχρονιότης-πος (ἡ) γλωσσ. τὸ γνῶρισμα τοῦ μακροχρονίου βλλ., μέγα διάστημα χρόνου, μακρὰ διάρκειαι, μακρὸς βίος, μακροζωία.

μακροχρονος-ον μ.σν. ὁ μακροχρόνιος βλλ.: Τζέτζ.Μεθ³ Ὁμ.744 αὐτὰρ ἐπεὶ τετέλεστο μακρόχρονον ἔργον Ἄρπος.

μακροχρονῶ-έω μτγν. διαρκῶ ἐπὶ μακρὸν, ἐπὶ πολλὸν χρόνον : Συμμ.ΠΔ¹ὠδ.12,12.

μακροφία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐλαττωματικότης τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθ' ἣν βλέπομεν τὰ ἀντικείμενα μεγαλύτερα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἀ. μεγαλοφία.

μακροφίως-εως (ὁ, ἡ) μ.σν. ὁ ἔχων μακρὰν, ἐπιμήκη ὄψιν, μακρουλον πρόσωπον : Τζέτζ.Μεθ³ Ὁμ.36φ.

μακροφυξία (ἡ) ἔσφ. ἀνάγν. ἐν κωδ. Κικ.Ἄττ.9, 11,4 ἀντὶ μικροφυξία.

μακροφύχος-ον μτγν. κ. μ.σν. ὁ ὑπομένων, ὁ ὑπομονητικός· δθ. ὁ βραδυκίνητος, ὁ ὀκνός : Πάπ., Λιβ.Ροδ.997 καλὸς ἐνὶ ὁ μακροφύχος καὶ ὁποῦ χρόνου ὑπομένει παρὰ τὸν ὀλιγόφυχον εἰς τὴν ἐρωτοτέχνῃν.

μακροφύχῶ-έω πάπ. ἔχω ὑπομονήν, εἶμαι ὑπομονητικός, ἐγκαρτερῶ.

μακρυὰ ἐπίρρ. ἔσφ.γρ. τοῦ μακρυὰ βλλ.

μακρυόφωρος-η-ο δημ. ὁ βλέπων, ὁ δυνάμενος νὰ διακρίνῃ ἀντικείμενα μακρὰν ὄπ' αὐτοῦ κείμενα, ὁ ἔχων ὄξειαν ὄρασιν, ἀντίθ. κοντοφῶρος.

μακρυμμα-ατος (τὸ) μτγν. πᾶν ὄ, τι κείται, εὐρίσκειται μακρὰν, πᾶν τὸ ἀνέχον· Ἡσ. ἐν μακρυμμασιν, ἐν ἀποστασίαις· δθ. πᾶν ὄ, τι ἀπομακρύνει τὴς, ἀπορρίπτει μακρὰν ὄψιν βδελύμα : ΠΔἘοδρ.9,1, αὐτ.11 γῆ μετακινουμένη ἐστὶν ἐν μετακινήσει λαῶν τὴν ἐθνῶν ἐν μακρυμμασιν αὐτῶν ὧν ἐπλησαν αὐτὴν ἀπὸ στόματος ἐπὶ στόμα ἐν ἀκαθαρσίαις αὐτῶν.

μακρυμῆρις (τὸ) ἔσφ.γρ. τοῦ μακρυμῆρι βλλ.

μακρυνός-ῆ-ο ἔσφ.γρ. τοῦ μακρινός βλλ.

μακρυῶν, μέλλ. μακρυῶν [ΠΔἘκκλ.8,13], παθ. μέλλ. μακρυθῆσομαι (αὐτ. Ἡσ.49,19), παθ. παρακ. μεμακρυμῆμαι [αὐτ.Ψαλμ.55(56), μτθ. ἐκτίνω, μὴκύνω, αὐξάνω εἰς μέγεθος ἢ εἰς πληθύν, μακραινῶ, πληθύνω : αὐτ.Ἐκκλ.8,13 καὶ ἀγαθῶν οὐκ ἔσται τῶ ἀσέβει καὶ οὐ μακρυνεῖ ἡμέρας ἐν σκιᾷ, αὐτ.Ψαλμ.127(128),3 οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἐμάκρυνον τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, - μακρύνω τὸν λόγον] || νεώτ.

πολυλογῶ : Κορ.Ἄτ.4,306 2) γράμμ. ἐκτίνω συλλαβὴν τινά ὥστε νὰ γίνῃ μακρὰ : Σχλδ.Ἰλ.Ρ 390 [παθ.] 3) ἀπομακρύνω, βραδύνω, ἀναβάλλω : ΚΔΨαλμ.21(22),20 σὺ δέ, κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν μου, εἰς τὴν ἀντίληψιν μου πρόσχες 4) θέτω μακρὰν ἐν πρόσωπον ἢ πράγμα ἀπὸ ἄλλου, πρβλ. ἀπομακρύνω : αὐτ.87(88),9 ἐμάκρυ-

νας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, θθεντό με βδέλυγμα εαυτοῦς 5) ἀμτθ. μακρύνω κ. μέγα μακρύνομαι εὐρίσκομαι, κείμεαι, εἶμαι μακρὰν, ἀπομακρύνομαι : αὐτ.Κριτ.18,22 αὐτοὶ ἐμάκρυνον ἀπὸ οἴκου Μιχαῖα, Ἡρων Προοίμ.Πνευμ. μακρύνομαι τόπου, ΠΔΨαλμ.118(119),150 προσήγγισαν οἱ καταδιδώνοντες με ἀνομιᾷ, ἀπὸ δέ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν, πρβλ. αὐτ.54(55),7.

μακρύς-ιά-ύ μ.σν. κ. δημ. ὁ ἔχων μήκος, ὁ μακρός, ὁ ἐπιμήκης, μακρουλός, ὁ μέγας καθ' ὕψος, ὁ ὕψηλός, ὁ ὕψηλόσωμος : Διήγ. Ἀχιλλ.99 ἡ ἀνδρεία του ἐξαιρημένη, μακρύς ἐναὶ ὡς κυπᾶρισσος, Ἐρωτόκρ.Β 378 σγουροί, ξαθοί, μακροί, λυγνοὶ καὶ ὁμορφοκαμμένοι, φρ. φηλός σάν τὴ μακρὰ σαρακοστή [σκωπτ. ἐπὶ ὕψηλόσωμον κ. ἀκόμφων ἀνθρ.], αἰνιγμ. δημ. μακρύς μακρύς καλόγερος καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει [ὁ κανόνς] || μέγας κατὰ μήκος, ὁ ἐπιμήκης : Σολωμ.154,3 μακρύς ὁ λάκκος π' ἀνοιξεί κλειτὴν κλεῖ τὸν γίγαντά μου, -μακρὰ κλειστή πύρριν· ἐπὶ γυν. μακρὰ μαλλιά καὶ λίγη γνώση, φρ. μακρὰ παντελόνια τὰ φθάνοντα μέχρι τῶν ἰσχυρῶν ποδῶν 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ ἔχων μεγάλην διάρκειαν, ὁ διαρκῶν ἐπὶ πολὺ : Ἐρωτόκρ.5,701 ἔκειν' ἡ νύκτα πρὶ διαβῆθ' χρόνος μακρὸς τὰ φάνη, - σήμερα μὲν φάνηκαν μακρὸς οἱ ὥρες, σάν χρόνος ὀλάκιαιρος, - μακρὸ ταξίδι [διαρκέσαν πολὺ] || τὸ οὐδ. μακρὸ ὡς οὐσ. μ.σν. μακροχρονιότης, ἀνεβολή, ἀναθλητικότης : Ἐρωτόκρ.1,1753 καὶ τὸ μακρὸ πολλὰς φορὰς εἶδα καλὸ νὰ φέρῃ 3) τὸ οὐδ. πληθ. μακρὰ ὡς ἐπίρρ. βλλ.

μακρυσιμός (ὁ) μτγν. ἀπομάκρυνσις, ἀπομακρυσμός, μακρῆσιμα : Ἀκύλ.ΠΔΨαλμ.55(56),1, αὐτ.119(120),5 Στουδ.Θεοδ.3(17Α) διὰ τὴν ἐν τοσούτῳ μακρυσιμῶ πάροδο.

μακρῶν-ωνος (ὁ) ὁ ἔχων μακρὰν, μεγάλην, δυσανάλογον πρὸς τὸ λοιπὸν σῶμα κεφαλήν, ὡς κύρ. δν. κτ. πληθ. Μάκρωνες [οἱ] ἀρχαῖος βαρβαρικός λαὸς οἰκῶν π. τὸν Πόντον : Ἡρ.2,104 Σύριοι δὲ οἱ περὶ Θερμῶδοντα ποταμῶν καὶ Παρθένιον καὶ Μάκρωνες οἱ τοῦτοῖσι ἀσυγγελοῦτες.

μακρῶν-ωνος (ὁ) μ.σν. πῆθ. στοὰ ἀνοικτὴ ἢ κλειστὸς διάδρομος, ἀ. ἐμβολος τῶν Βυζαντινῶν : Κ Πορφ.Ἐκθ.1,46, αὐτ.47, αὐτ.53.

μακρῶς [μακρός] ἐπίρρ. κ. νεώτ. εἰς μέγα χρόν. διάστημα, ἀντίθ. συντόμως : Ἀριστλ.Ρητ.14(16),4 δεῖ μὴ μακρῶς διηγεῖσθαι || μτγν. βραδέως, ἀργά : Πολύδ.3,51,2 θεωροῦντες .. τοὺς ἱππεῖς δυσχερῶς ἐκμυρομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας, ἐξεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας || Φιλόστρ.Ἰνμ.31 μακρῶς ἔχειν τοῖν σκέλιον [τὸ ἔχειν μακρὰ τὰ δύο σκέλη] || ἐπὶ προφορῶς : Διον. Ἀλ.Σινθ.15 τὸν διχρόνον ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, Στράβ.13,1,68 δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Ἀλιγᾶν [ὁλλὰ τὸ ἐπίρρ. συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ οὐδ.

μακρὸν ἢ μακρὰ [βλ. μακρός] (ὁ) κ. διὰ τοῦ μακρὰν βλλ. ἢ δι' οὐδ. ἐμπροσθέντο [βλ. μακρός(2)] συγκρ. μακροτέρω(ς), ὑπερθ. μακροτάτω βλλ.ς.

μακρῶρος-ώσεως (ἡ) ἔσφ.γρ. ἀντὶ ἀκράσειν ἐν Πολύδ.15,36,2.

μακρῶτης (ὁ) [οὐς] μ.σν. ὁ ἔχων μακρὰ, μεγάλη, ἐπιμήκη, τριαντάλογα ὠτα, πρσων. τοῦ Μίδα : Τζέτζ.Χιλ.1,125.

μακρωτία (ἡ) νεώτ. παθολογικὴ ὑπέρμετρος ἀνάπτυξις τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτός, ὡς τοπικὴ ἐκδήλωσις μεγαλακρίας ἢ γιγαντισμοῦ βλλ.ς.

μακτήρ-ἡρος (ὁ) Ἡσ. «μακτῆρα, ἡ κάρδοςος, ἡ πυελίς» 2) αὐτ. «διφθέρας» 3) αὐτ. «μακτρισμα», σῆμα ὀρχήσεως.

μακτήριος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ζύμματ' || τὸ οὐδ. μακτήριον ὡς οὐσ. μά-

κτρα βλ.λ.: Πλούτ.'Ηθ.159D τὰ δὲ [κοιλία, στόμαχος, ἡπαρ] . . . καμίνους καὶ φερωρύχους καὶ μακτρίους ἕοικεν' . . . || κτ. πληθ. μακτῆρια (τά) μετατροφή, τρόφιμα: Καλλ.ἀπ.7,32P' 2) 'Ησ. κμακτῆριον' λαστήριον, κάλυμμα, ἱερὸν κρύφιον.

μάκτης (ὁ) (μάσσω) λεξ. ὁ μαγευτός, ὁ μάττων βλ.λ., ὁ ζυμῶνων τὰς μάζας, ὁ ζυμωτής π. 'Ησ. 2) κτ. πληθ. μακταί (οἱ) γλῶσσ. οἱ λαίμαργοι.

μακτός-ή-όν μγν. ὁ ἐξιμωμένος, ὁ ζυμωτός, ὁ μαλαγμένος (ἀλλ' ὄχι βρασμένος ἢ ἐφήμενος, ἐπὶ καταπλάσματων: 'Αντυλλ.η. Ὁρειθ.9,24,3 καλεῖται ἐπὶ τὰ ἀνεφθα (καταπλάσματα) μακτά, αὐτ. 4' κ. ἐπὶ τῆς κριθῆς: Σωρ.) 86.

μάκτρα (ἡ) (μάσσω) κ. νεώτ. σκάφη ξυλίνη, σπανιώτ. λίθνη, νινάκιον ζυμώματος, ζυμωταριά: 'Ελ.λὰδ. π. Φωθ.Β.βλ.533,5 ὅτι τὸ μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς τὰς μάζας μπάτουσαι, 'Αττικὸν καὶ οὐχ ὡς ἔνιοι δοκοῦσιν ἰδιωτικόν': 'Αριστ.Βάτρ.1159 χρῆσιν σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδονον, αὐτ. Πλ.545, 'Ερμυπ.57, 'Ξεν.Οικ.9,7 ἄλλη τῶν ἀμφὶ λαυτρον, ἄλλη ἀμφὶ μάκτρας, ἄλλη ἀμφὶ τραπέζας' 2) ἴγδι, ἴγδιον βλ.λ., γουδί φαρμάκων: Νικ.Θηρ.708 ἐκ δὲ πελιδῶνων οὖρον ἀπηθήσαι πλεδῶν' εὐεργεῖ (διορθ. -ων λαεργεῖ) μάκτρον' 3) νεώτ. ζωολ. γένος μακτριδῶν μαλακοζῶων.

μακτριός (ὁ) μγν. ἀσελής, ἀκόλαστος ὀρχησῆς, ἀπόκινος βλ.λ.: 'Αθῆν.14,629C τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὀρχησιν . . . ὑστερον μακτρισπόν ὠνόμασαν.

μακτριστρία (ἡ) μγν. ἡ ὀρχουμένη, ἡ χορευούσα τὸν μακτρισπόν βλ.λ.: 'Αθῆν.14,629C ἦν καὶ πολλὰι γυναικες ὠρχοῦντο ἄς καὶ μακτριστρίας ὀνομαζομένης οἷσα ἰδ.γρ. μακτροκτυπίας, γρ. κῶδ. μαρτυπίας).

μάκτρον (τὸ) (μάσσω) μγν. κ. νεώτ. ὑφάσματος τεμάχιον, δι' οὐ μάζεται, σπογγί(ζ)εταιίς, προσόφιοι, πετσετά 2) νεώτ. στρατ. ἕλυσις κοντός φέρων κυλινδρικήν φήκτραν στερρώς προσηρησμένην εἰς τὸ ἔν ἄκρον δι' ἧς καθαρίζεται ἡ ἐπαλειφεται διὰ λίπους τὸ κοῖλον τῶν πυροβόλων, εἰς δὲ τὸ ἔτερον ἄκρον ὀρειχάλκινον ἐμβολέα διὰ τὴν ἐν ἀνάγκῃ ἀπογέμισιν.

μακύνω δωρ. τ. ἀντὶ μηκύνω βλ.λ.: 'Ησ. «μακύνεται» μεγαλύνεται, ὀρθοῦται».

μάκος (ἡ) δημ. ἡ μάμμη, ἡ προμήτωρ, ἡ γιαγιά.

μακώθεις-ους (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ὄρχεοειδῶν φυτῶν.

μάκων (ὁ) δωρ. τ. μήκων βλ.λ.

μάκων μγν. ἀορ. β' τοῦ μηκῶμαι βλ.λ.

μάκωνιον (τὸ) δωρ. τ. τοῦ μηκῶνιον βλ.λ.

μάκωνις-ιδος (ἡ) δωρ. τ. τοῦ μηκῶνις βλ.λ.

μάλα (μάλα) ὁ Ὀμ. ὄμως ἐνίοτε ἐν ἄρσει ἔχει τὴν λήγουσαν μακρὰν πρὸ λ. ἀρχομένην ἀπὸ λ.: 'Ιλ. Γ 214, αὐτ.Δ 379' κ. ἀπὸ μ.: αὐτ.Κ 172) ἔπιρρ. κ. νεώτ. λίαν, ἄγαν, ἀφόδρα, εἰς μέγαν βαθμόν, πολὺ, πάρα πολὺ: συνάπτασι συνηθέστατα μτ. ἐπιθ., ρήμ. κ. ἔπιρρ., προτάσσόμενον ἢ ἐπιτάσσόμενον αὐτῶν, ἐν δὲ τῇ νεωτ. ἐκφέρεται κ. ἐνάρθρως: μτ. ἐπιθ. ἐπιτείνει ἀπλῶς τὴν ἔν. τῆς λ., μεθ' ἧς συντάσσεται, ὅθ. κ. ἐρρηνητεύον ἀναλόγως τῆ ὄλη γρ.: 'Ιλ.Α 554 ἀλλά μάλα' εὐκηλος τὰ φράζειαι, ἀσσ' ἐθέλησθα, αὐτ.Σ 322, αὐτ.Τ 11, αὐτ. Ν 741 ἔθανεν δ' ἄν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιμεθα βουλήν, 'Ὁδ.Α 1 ἄνδρα: μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολὺτροπον, ὅς μάλα πολλά πλάγχθη (πάρα πολλά), αὐτ.Β 306 ταῦτα δὲ τοῦ μάλα πάντα τελευτήσουσιν 'Αχαιοί (ὁλὰ ὁμοῦ, ὄλα μᾶλλον ἐνός, ὄλα ἄνευ ἐξαιρέσεως), αὐτ.Ε 26 ὡς κε μάλα' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται (ὁλως διόλου, τελείως, παντελῶς ὀβλαθῆς), αὐτ.Λ 135, αὐτ.Υ 302 μεῖδῃσε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον ἴτῶσον πολὺ σαρκαστικῶν), αὐτ.Ο 556 ὄες μάλα μυρία (λίαν,

πάρα πολλὰ), Πλάτ.Πολ.531ε, οὐ μὰ τὸν Δι', ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὄλιγοι, ὡν ἐνὲν ἐντετύχηκα, αὐτ.Φαῖδρ.2301), Παρμ.126B οἷδ', εἶπον ἐνῶ, πολῖται μοι εἰσι μάλα φιλόσοφοι, 'Ξεν.ΚΠ Β,7) οὕτω δὲ τοῦ αἰῶνος προεκχωρηκότος, μάλα δὲ πρεσβύτης ὧν ὁ Κύρος ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας (λίαν, πολὺ γέρονι) 2) ἐνίοτε κ. μετ' οὐσ.: 'Ιλ.Γ 197 ἢ φίλοι ἄνδρες ἱκάνοντες ἴη τι μάλα χρωῖνι (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ.ετῶ ὅτι εἶναι μεγάλη τίς χρεία), 'Ὁδ.Σ 370 ἴνα πειρησάμεθα ἔργου νήστιες ἄχη μὴ μάλα κνέφασος, ποῖη δὲ παρείη (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «έως γίνῃ ὄλως διόλου σκότος, μέχρις ἐντελοῖς σκότους») 3) κ. μτ. ἐπιρρ.: 'Ιλ.Μ 165 Ζεῦ πάτερ, ἢ ρά νυ καὶ σὺ φιλοφειδῆς ἐπέτυξο πάχῃ μάλα' (ὄλοχερωτός, ἐντελῶς, τελείως, ὄλως διόλου), αὐτ.Σ 143, 'Ὁδ.Κ 190 εὐ μάλα ἰπολὺ καλάι, Πλάτ.Φαῖδρ.92D εὐ μάλα ἔξαπατώσαι, αὐτ.Ἐσαίτ.156Α μάλα' εὐ ἄμουσαι (ἀμουσάοι, ἀμουσάοι, λίαν ἀπαίδευτοι) || κ. ἐν χρον. ἔκφρ.: 'Ιλ.Ν 557 οὐδὲ οἱ ἔλλογος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλά μάλα' αἰεὶ σιείονων ἐλεγκτο (ἰοίετο διὰ παντός, ἔσαιε, διαρκῶς), 'Ὁδ.Κ 111 ἢ δὲ μάλα' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπεφραδῆς δῶ (εὐθύς τῶρα, τῶρ' ἀμέσως), 'Ηρ.7,103 σὺ ὧν ἐβελήσεις αὐτίκα μάλα πρὸς ἄνδρας δέκα μάχεσθαι, Πλάτ.Πολ.338B ὡς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ μάλ' ἄν τις μοι δοκῇ εὐ λέγειν, οὐ εἶσαι αὐτίκα δὴ μάλα, ἐπειδὴ ἀποκρίνη' || κ. ἐν τροπ. ἔκφρ.: 'Ιλ.Υ 362 ἀλλὰ μάλα σιχίος εἰμι διαμερῆς (ἐντελῶς διὰ μέσου, πέρα καὶ πέρα), 'Ὁδ.Ζ 258 ἀλλά μάλα' αὐτ' ἔρρειν (ὄλως διόλου οὕτως, ἐντελῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀκριβῶς ἔτοιμ' || μάλα μόλις μόλις καὶ μετὰ βίας: Πλάτ.Θεαίτ.142B ζῶντι καὶ μάλα μόλις' || ἐπὶ ἐπαναλήψεως πρὸς ἐπίτασιν προστίθεται εἰς τὸ αὐθις ἢ τὸ αὐτὸ μάλα: Αἰσχ.Ἀγ.345 ὦμοι μάλα' αὐθις δευτέραν πεπληγμένους, αὐτ.245, αὐτ.Χο.654, Σοφ. 'Ηλ.1410 ἰδοὺ μάλα' αὐθροεῖτις' ὅμ. ἐπὶ ἐπαναλήψεως κ. ἄνευ τοῦ αὐθις ἢ ταῦ αὐτ.: Αἰσχ.Πέρσ. 1045 οἱ μάλα καὶ τὸδ' ἄλγῳ, 'Αριστ.Εἰρ.460 εἰα μάλα, αὐτ.462' || κ. μτ. ἐμπροσθ. προσδ.: 'Ηρ. 1,181 ἐπὶ τούτῳ τῷ πύργῳ ἄλλος πύργος ἐπιθέθηκε καὶ ἔτερος μάλα ἐπὶ τούτῳ, μέχρι οὐ ὀκτώ πύργων (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «καὶ ἄλλος πάλιν ἐπάνω εἰς τοῦτον κατ' ἐπανάληψιν μέχρις ὀκτῶ πύργων»), αὐτ.1,134' || πρὸς ἔκφρασιν ἰσχυροτάτης ἐπιτάσεως συνεκφέρεται μετὰ τοῦ καί: Αἰσχ.Πρ. 728 αὐταί σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλα' ἀσμένως (καὶ μάλιστα πολὺ εὐχαρίστως), πρβλ.αὐτ.Χο.879, Πλάτ. Φαῖδρ.265Α καὶ μάλα' ἀνδρικῶς' || ὅμ. ὡς ἐπιτακτικὸν προστίθεται καὶ εἰς τὴν ἄρνησιν: 'Ιλ.Β 241 ἀλλά μάλα' οὐκ' Ἀχιλλεῖ χόλος φρεσίν, ἀλλά μεθ' ὧν, 'Ὁδ.Ε 103, Σοφ.Φιλ.676 λόγῳ μὲν ἐβήκουσ', ὀπωπα δ' οὐ μάλα, 'Ηρ.1,93, αὐτ.2,37 κωάμους δὲ οὐτε τι μάλα σπειροῦσι Αἰγύπτῳ ἐν τῇ χώρῃ, 'Ξεν.Ἀν.2,6,15' 4) μτ. ρημ. σπανιώτερον: 'Ιλ.Κ 249 Τυδείδην, μήτ' ἄρ με μάλα' ἀνταε, μήτε τι νεῖκαι, αὐτ.Α 218, 'Ὁδ.Ζ 319, Αἰσχ.Ἐπ.915 μάλα . . . προπέμει (εἰλικρινῶς, ἐνθέρμως), πρβλ. αὐτ.Εὐμ.368, 'Ηρ.1,93 θῶματα δὲ νῆ ἢ Λυθίη ἐς συγγαφῆν οὐ μάλα ἔχει, 'Ξεν.ΚΠ 6,1,36 καὶ μάλα δοκοῦντας φρονίμως εἶναι, αὐτ.'Ελλ.7,1,25' 5) πολλὰκις τίθεται πρὸς ἐπίτασιν ἰσχυρισμοῦ τινος, ἐν ἐκφράσει οὐχὶ μία λ., ἀλλ' ἄλλ' πρότασις: 'Ιλ.Π 492 Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ ἀχιμνῆν τ' ἔμεναι καὶ θρασυαλὸν παλαιστήν (ὄλη τῶρα πρὸ πάντων πρέπει νὰ εἶσαι . . .), 'Ὁδ.Δ 733 τῷ κε μάλα' ἢ κεν ἔμεινε ἰδοῦν ἀνομφιδόλως θὰ εἶχε μείνει' || συνθῆ. συνεκφερόμενον μτ. ἄ. λ. τίθεται ὡς βεβαιωτικόν μτ. μειζόνος ἐμφάσεως, ἰδ. ἐν ἀρχῇ προτάσεως: 'Ιλ.Ε 422 ἢ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνι-

εἶσα Τρωσὶν ἄμ' ἐπέσθαι (τώρα κατ' ἀλήθειαν, τώρα ἀληθῶς, αὐτ.Φ.583 κ. ἄνευ τοῦ δῆ: αὐτ. Γ.204 ὡ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἐπος νημερτέας εἶπες" 6) παρ' Ὀμ. συχνάκις συνεκφέρεται μτ. τοῦ συνδ. εἰ, εἰ μάλα, εἰ καὶ μάλα, καὶ εἰ μάλα, εἰ καὶ μάλα περ μεθ' ὀριστ. ἐπὶ τοῦ βεβαίου, τοῦ ἀναμφισβητήτου, τοῦ πραγματικοῦ: Ἰλ.Α.178 εἰ μάλα καρτέρως ἔσαι, θεός που σοὶ τὸ γ' ἔδωκεν (ἴδ' εἶσα πολὺ ἰσχυρός, ὅπερ οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ) || μετ' εὐκτ. ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι: αὐτ.399 οὐδέ κ' Ἀθήνη τὸν γε ἰδοῦσ' ἄνοσαι', οὐδ' εἰ μάλα μιν γόλος ἴκοι (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ θυμὸς τόσον πολὺ τὸν κυριεύσει, Ὀδ.Ε.485 ὅσον τ' ἢε δῶα ἢε τρεῖς ἄνδρας ἐρυσθαί ὦρη χειμερῆ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνει) || κ. τὸ (καὶ) μάλα περ μτ. πηχ.: Ἰλ.Ν.317 αἰνῶ "οἱ ἐσσεταί, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι, αὐτ.Ξ.58, αὐτ.Ρ.710, αὐτ.Α.217 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον, πρβλ.Ρ.57), Ὀδ.Σ.385 αἰφά κέ τοι τὰ θύρετρα καὶ εὐρέα περ μάλλ' εὐντα" 7) π. Ἀττ. συχν. κατόπιν ἐρωτηματικῶν προτάσεων, διὰ τοῦ μάλα γε, μάλα τοι, καὶ μάλα, καὶ μάλα γε, καὶ μάλα δὴ δίδεται ἀπάντησις καταφατικῆ, ὅποτε σημαίνον βεβαίως, μάλιστα, ναί, ἐνωθεῖται: Ξεν.Ἀν.1,246 μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα, ὡ Ἀλκιβιάδης, Πλάτ.Πολ.564B μάλα γε, ἡ δ' ὄς, αὐτ. Φαίδρ.258C, αὐτ.Θεοσίτ.148C, αὐτ.Συμπ.189A ἐκδεχόμενον αὐτ ἐφη εἰπὶν τὸν Ἀριστοφάνη ὅτι, Καὶ μάλλ' ἐπαύσατο" 8) ἐν τῶν ἄρισθρ. τὰ μάλα λίσιν, πάρα πολὺ, εἰς μέγαν βαθμὸν: εἰμαι τὰ μάλα εὐτυχῆς διὰ τὴν συνάντησιν, τὰ μάλα πλοῦσις - ἡγεμονικός" 9) συχν. μάλλον ἰα φύσει, Ἡρωδιαν.2,932, ἰω. μάλιον ἰδί (Τυρτ.12,6, πρβλ.Χοιροβ. ἐν Ἀν.Οε.2,240), μτν. ὤαρ. μαλλώτερον (Πέμπελ.π.Στοδ.4,25,52), κ. νεωρ. περισσώτερον, πλέον, πλείοντερον, πολὺ περισσώτερον, ἰσχυρότερον, προτιμώτερον" τίθεται ὡς τὸ θετικὸν μάλα, ἵνα δεῖξῃ μείζονα βαθμὸν: αὐτ.Ε.231 μάλλον ὑφ' ἠνιόχῳ εἰωθὸς καμπύλον ἄρμα σίστηο, Ὀδ.Α.351 τὴν γὰρ θοαῖδην μάλλον ἐπικλείουσα ἄνωρωποι, - μάλλον ἰσχυρός" κυρίας ἐπομένω β' ὄρου συγκρίσεως διὰ τοῦ ἡ, κ. τὸ διὰ γενικ.: Ἡρ.7,46 τῷ οὐ παραστήσεται πολλακίς καὶ οὐκί ἀπαξ τεύαναι βούλεσθαι μάλλον ἢ ζῶειν, Εὐρ.ἀπ.394 οὐ πάποτ' ἔργου μάλλον εὐλόγηλον λόγουσ, Ἀντιφ.5,1) μάλλον τοῦ ἔμφεροντος ἱερισσώτερον παρ' ὅσον συμφέρει, Ξεν.Ἀν.4,38 μὴ τὸ μάλλον τοῦ δέοντος θερμαίνον βλάφῃ, Πλάτ.Γοργ.487B μάλλον τοῦ δέοντος, αὐτ. Νόμ.715D παντός μάλλον (βεβαίως, βεβαίωτατα)' || ἐν αὐτ'.Ἀπολ.36D οὐκ ἔσθ' ὅτι μάλλον πρέπει οὕτως ὡς ὑπάρχει ἀνάμεσις τῶν δύο συντάξεων: οὐκ ἔσθ' ὅτι μάλλον πρέπει ἢ. . καὶ οὐκ ἔσθ' ὅτι οὕτως πρέπει ὡς. . || συχν.π.Πλάτ. ἀπαντῶ ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ ἦτον βλ.λ.: αὐτ.Πολ.585B πλήρωσις δὲ ἀληθευτέρα τοῦ ἦτον ἢ τοῦ μάλλον ὄντος" || νεώτ. ἐπίρρ. φρ. κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦτον ἢ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦτον ὀπωσθήποτε, ἀπάνω - κάτω: τώρα εἶναι κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦτον ἡσυχος - εὐχαριστημένος" || ὅταν δηλοῦται ἀξήσης συνεχῆς, ἐπίδοσις, πρόσδος διαρκῆς, ἐπαναλαμβάνεται: Εὐρ.Π.1406 μάλλον δὲ μάλλον πρὸς πέτρας ἔει σκάφος, Ἀριστοφ. Βάτρ.100) εἶτα πάλιν μάλλον ἀξεις καὶ φυλάξεις ἠνίκ' ἂν τὸ νεῦμα λειοῦ καὶ καθεστηκὸς λάθῃς, Ἀλεξ.29" || κ. νεώτ. ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον κτ. ἀξέοντα βαθμὸν ἢ κρίσις ἐπιτείνεται ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον" || μ. ἐν βετικῇ ἔνν., σφοδρὰ καθ' ὑπερβολήν: Ἰλ.1300 εἰ δὲ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθεο κηρόθι μάλλον, Ὀδ.Ο.370 φίλει δὲ με κηρόθι μάλλον" 10) πολλακίς ἐπιτείνεται δι' ὁ. λ., ὅλον διὰ τοῦ καὶ ἢ καὶ ἐτι:

Ἰλ.1700 πολὺ μάλλον, αὐτ.Ξ.97 ἐτι μάλλον, Ὀδ. Α.322 μάλλον ἐτ' ἢ τὸ πάροισεν, Πίνδ.Γ.10,57 τὸν Ἰπποκλέαν ἐτι καὶ μάλλον σὺν σοῖσσις ἕκατι στεφάνων θηπτόν ἐν ἀλιγί θησέμεν ἐν καὶ παλαιότερος" || ὁμ. κ. διὰ τοῦ ἐτι καὶ παλῶ: Ἰλ.Ψ.386, αὐτ.429, Ἡσιόδ.Θ.428 ἐτι καὶ πολὺ μάλλον" || ὁμ. διὰ τοῦ ἐπὶ ἢ ἐτι ἐπὶ: Ἡρ.3,104 ἐπὶ μάλλον, αὐτ.1,94 ἐτι ἐπὶ μάλλον" || ὁμ. κ. διὰ τοῦ πολλῶ: Πλάτ.Φαίδ.80E πολλῶ μάλλον, ΚΔ Κορινθ.12,22" 11) τὸ μάλλον πολλακίς κ.μτ. συγκρ. εἶτε ὑπάρχοντος ἐν τῇ φρ. εἶτε παραλειπούμενου τοῦ β' ὄρου τῆς συγκρίσεως: Ἰλ.Ω.243 ῥήτεροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὲ ἔσεσθε κείνου τεθυηῶτος, ἐναίμερον, Αἰσχ.Ἐπ.673 τίς ἄλλος μάλλον ἐνδικώτερος, αὐτ.Ἰκ.279, Σοφ.Ἀντ.1210 τῷ δ' ἀθλίως ἀσπρα περιθλαίνει βοῆς ἔρποντι μάλλον ἄσπον, πρβλ. Ἡρ.1,32, Εὐρ. Ἡλ.222 ἄλλους κτάνομι' ἂν μάλλον ἐχθίους σέθεν, Πλάτ.Φαίδ.79E ἐτι δὲ καὶ ναπι ὁμοιοτέρον ἐστι ψυχὴ τῷ αἰεὶ ψασάτους ἔχοντι μάλλον ἢ τῷ μῆ, Ἰσαί.4,14, Ἀριστλ.Τον.116b,24" 12) κ. νεώτ. τὸ μάλλον δὲ συνήθ. τίθεται ὡς ἐπανορθωτικόν, πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἡμιώτερον λεχθέντων, ὅποτε-διὰ τὸ εἶπω δὲ καλύτερον: Ἀριστοφ.Πλ.634 ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, μάλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός, Δημ.246 ἄλλα καὶ τούτων πολλοί, μάλλον δὲ πάντες, χεῖρον ἡμῶν ἀππλάχασι, πρβλ.Πλάτ.Συμπ.173B, - ἀκουε, μάλλον δὲ πρόσχε' || οὕτω μτν. κ. ἡ μάλλον: Κορνοῦτ.Φύσ. Οε.20, Σημηλικ.Φύσ.25,16" || κ. οὐχὶ μάλλον ἢ οὐχὶ οὕτως, ἄλλα μάλλον οὕτως: Θουκ.2,87 καὶ οὐχὶ ἔξ ναυμαχίαν μάλλον ἢ ἐπὶ στρατείαν ἐπέλασμεν" || μάλλον δὲ καὶ ἡσυχαιτέρα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦτον ἡσυχός, ἡρέμως: αὐτ.3,82" || οὐδὲν μάλλον κατ' οὐδὲν, οὐδὸσως περισσώτερον: Πλάτ.Γοργ.464 δ,τι ποιεῖ μὲν δοκεῖν εὐχεῖν τὸ σάμα καὶ τὴν ψυχὴν ἔχει δὲ οὐδὲν μάλλον, αὐτ.Φαίδ.87D οὐδὲν τὸ μάλλον, Σοφ.Ατ.280 πῶς γὰρ, εἰ πεναμεισος μηδὲν τὸ μάλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται' π. Ἡρ. συχν. εὐρηγὰ ἐπακλουθαῦν κ. τὸ ἡ οὐ: αὐτ.4,118 ἦκει γὰρ ὁ Πέτρος οὐδὲν τὸ μάλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ἡμέας" || οὐδὲν μάλλον οὐδὸσως: Θουκ.3,79 τῆ δὲ ὑπερταία ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μάλλον ἐπέλεον" 13) τὸ μάλλον ἢ πολὺ συχνὰ ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρου οὐ ἐπειδὴ ἢ ἐνν. τῆς προτιμώσεως ἐν πάσῃ συγκρίσει περιέχει καὶ τὴν ἐνν. τῆς ἀπορριφθεῖς ἢ ἀρνήσεως: αὐτ.3,36 διαφθεῖραι μάλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους" || σημειωτέον ὅτι τοῦ μάλλον ἢ οὐ αἰεὶ ποτε προηγείται ἕτερα ἀρνήσις ἢ ἐρώτησις ἐνέχουσα ἀρνήσιν: Ἡρ.4,118, αὐτ.5,94 Ἀθηναῖοι δὲ οὕτε συγγινωσκόμενοι, ἀποδεικνύτες τὸ λεγῶ οὐδὲν μάλλον Αἰολεῦσι μετέδον τῆς Ἰλιάδος χῶρης ἢ οὐ καὶ σφίσι καὶ τοῖσι ἄλλοισι, αὐτ.7,16, γ', Ξεν.Ἐλλ.6,315" 14) τὸ μάλλον καὶ ἦτον εἶδ. σχῆμα συλλογισμοῦ ὅπερ καλεῖται νῦν ἐτὸ κατ' ἰσχυρότερον λόγος": Ἀριστλ.Ρητ.1397b,12" 15) παντός μάλλον ὑπὲρ πάν ἄλλο: Πλάτ.Κριτ.149B, αὐτ.Γοργ.527B παντός μάλλον οὐ, αὐτ.Φαίδρ.228D ὁμ.παντός γε μάλλον, αὐτ.Φαίδρ.67B" 16) νεώτ. συχν. ὁ ἂν. ἐπιθ. ἐνν. πρὸς δήλωσιν συγκριτ. βαθμοῦ: ὁ μάλλον ἀναίδης - ἐπιμελής - δυστυχής - οἱ μάλλον ζημιωθέντες - τιμηθέντες" 17) ὑπερβ. μάλιστα κ. νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐξοχήν, πρὸ πάντων, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσώτερον, ὑπὲρ πάντα: Ὀδ.Φ.363 τῶσον δ' ἀνδρῶσιν μελίσσις πάσι, μάλιστα δ' ἐμοί" || ὁμ. ἀπαντῶ μάλιστα μαν.. ἔπειτα [δέ] πρώτων καὶ πρὸ πάντων. . ἀκολουθῶς δὲ: Σοφ.ΟΤ.647 μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρου ἀϊσεσθεῖς θεῶν, ἔπειτα κάμε τούσδε θ' οἱ πάρεσι σοι' ὁμ. Ἰω.Χρυσ. Λόγος εἰς Εὐτρόπιον!

ἀεὶ μὲν μάλιστα δὲ νῦν εὐκαιρὸν εἰπεῖν' || ὄμ. μάλιστα μὲν... δευτέρον δέ: 'Ἰσαϊ.2,20' || συγχρότερον τὸ μάλιστα μὲν... εἰδὲ μή: 'Ἡρ.8,22, Θούκ.1,40 καίτοι δίκαιοι γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκποδὼν στήναι ἀμφοτέρους, εἰδὲ μή, τούαντιον ἐπὶ τούτους μεθ' ἡμῶν ἵνα, Πλάτ.Πολ.590D, Δημ.464' || ὄμ. μάλιστα μὲν... μάλλον μέντοι: Πλάτ.Συμπ.180B μάλλον μέντοι θαυμάζουσι καὶ ἀγανατίζονται καὶ εὐποιοῦσι' || ὄμ. μάλιστα... εἰμὴ δέ: Σοφ.Φιλ.617 οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβῶν, εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα' || ὄμ. κ. μτ. ἀπαφρ. βεβαίως: 'Ἡρ.3,53 δοκέων μιν μάλιστα ταύτης ἀν πειθασθαι' || κ. ἐν ἐρωτήσει τί μάλιστα; τί ἀκριβῶς χρειάζεται (ἵνα πράξω); Πλάτ.Γοργ.448D, πρβλ.αὐτ.Μέν.80B, αὐτ.Συμπ.218C τί μάλιστα; ἔφη' || μτ. γενικ. διαίρητικῆς: 'Ἡρ.2,37 θεοσεβέες δὲ περισσῶς ἔοντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων νόμοισι τοιοῦσιδε χρέωνται, Πλάτ.Πρωτ.327A ἔχει δὲ μάλιστα πάντων οὕτως, πρβλ.Θουκ.4,86' || κ. μτ. τοῦ ἄρθρ. ἐμπροθ. κ. ἀπροβλέτως: αὐτ.8,90 'Ἀριστάρχος, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστον ἐναντίος τῷ δήμῳ' 18) ἐπιτείνεται πολλάκις δι' ἄλ. λ. οἶον διὰ τοῦ ὡς, ὡς δύναμαι, ὡς οἶόν τε, εἰς ἔσον δυνατῶν, πολλῶ, μακρῶ: 'Ἡρ.1,185 προεφυλάξατο ὅσα ἐδύνατο μάλιστα, αὐτ.1,171 μακρῶ μάλιστα, Αἰσχ.Ἰκ.294 ὡς μάλιστα [βεβαίως], Αἰσχ.Πρ.524 ὅσον μάλιστα, Πλάτ.Πολ.460A τὸ δὲ πλῆθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσιν ποιήσων, ἴν' ὡς μάλιστα διασφάξωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, αὐτ.Πολ.367B ὡς δύναμαι μάλιστα, αὐτ. Γοργ.510B ὡς οἶόν τε μάλιστα, αὐτ.Φαῖδρ.277A εἰς ἔσον ἀνθρώπων δυνατόν μάλιστα, αὐτ.Συμπ.239B ὅτι μάλιστα δύνασαι, Παισι.1,42,3 παρῆχε δὲ πολλῶ μάλιστα | θαυμάσια | Αἰγυπτίων ὁ κολοσσός, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,35 παντὸς μάλιστα' 19) κ. νεώτ. πολλάκις ἐκφέρεται μτ. ἄρθρ. ἐμπροθ. ἢ ἀπροθέτως ἐς τὰ μάλιστα κατὰ τὸ πλείστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον: 'Ἡρ.1,20, αὐτ.2,76 πράσωνον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπνον, Θουκ.6,104, αὐτ.8,6, Δημ.582 εἰσι μὲν εἰς τὰ μάλιστ' αὐτοὶ πλούσιοι' || συχ. κ. ἀνευ τῆς προθ. εἰς μέγιστον, εἰς ὑπέριστον βαθμὸν: 'Ἡρ.2,147 φίλοι τὰ μάλιστα, πρβλ.Θουκ.1,92, Δημ.534 καὶ τοι φασὶν 'φικράτην ποτ' ἐκείνον Διοκλεῖ τῷ Πιθθεῖ τὰ μάλιστα ἐλθεῖν εἰς ἔχθρον, Πλάτ.Νόμ.794D τὰ γε μάλιστα, - τὰ μάλιστα εὐτυχῆς, - τὰ μάλιστα πλούσιος - ἀγενής, - τὰ μάλιστα παιδείουμένος' || ὄμ. εὐρίσκεται ἐνάρθρωσιν κτ. πάσας τὰς πτώσεις: 'Ἡρ.7,118 τῶν ἀσάνων ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα (ἀνὴρ πεφημισμένος ὡς ὁ τὰ μέγιστα), αὐτ.3,8, Δημ.1473 ἀλλὰ καὶ εὖνουν τῷ πλῆθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλισθ' ὁμοίως' πρβλ. ὁ πᾶν' || ὄμ. κ. ἐμπροθέτως ἐν τοῖς μάλιστα μεταξὺ τῶν πρώτων, ἰδίως, προπάντων, ὡς οἶόν τε: Θουκ.8,90 ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστον ἐναντίος τῷ δήμῳ, Πλάτ.Συμπ.173B Σακράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ' || μτγ. κ. μτ. ὑπερβ. : Αἰλ.ΠΙ 14,40 ἐν τοῖς μάλιστα ὠμότατος, Προκ.Μυστ.4 φιλάττη καὶ ἀναγκαῖοτάτη ἐν τοῖς μάλιστα' 20) τὸ μάλιστα συνάπτεται σπαν. μτ. ὑπερβ. (βλ. ἀνωτ.9), πλείστον: 'Ἰλ.Β 220 ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεῖ μάλιστ' ἦν ἡδ' Ὀδυσσεῖ, αὐτ.Ο 334 σοὶ γὰρ τε μάλιστ' ἦν φιλάτων ἔστιν ἀνδρῶν ἑταιρίσσαι, 'Ἡρ.2,76 ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστ' αὖ ἐμπεροσάτα, Εὐρ.Ἰνπ.142) ὅς ἄν μάλιστα φίλτατος κυρῆ βρωτῶν' || ὄμ. κ. μτ. συγκρ.: Θουκ.4,55 εἴπερ ποτὲ, μάλιστα δὴ ἀκνηρότεροι ἄγεοντο' 21) ἐνλίπε τίθεται τὸ μάλιστα ἀντὶ τοῦ συγκρ. μάλλον: Εὐρ.ΙΑ 1594 ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται, Ἀπολλ.Ρ 3,91 μάλιστα ἢ

ἐμοί' 22) μτ. τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει τὸ ὡς ἔγγιστα, τὸ περίπου, τὸ σχεδόν, τὸ πολὺ πολὺ: 'Ἡρ.8,65 ἰδεῖν δὲ κοινορτὸν χωρῆοντα ἀπὸ Ἐλευσίνος ὡς ἀνδρῶν μάλιστ' κη τρισμυρίων, Θουκ.3,92 ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίου μάλιστα τετταράκοντα, τῆς δὲ θαλάσσης ἑκασί, Ξεν.Ἑλλ.5,231 τότε δὴ ἀπεχώρησαν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ταῦτα γιγνώσκοντες Ἀνδροκλείδῃ Ἀ. μάλιστ' τριακόσιοι' || κ. ἐπὶ προσδιορισμῷ τῶν διαστάσεων τοῦ χώρου, ὡς ἔγγιστα, σχεδόν, περίπου: 'Ἡρ.1,19) ὡς ἐς μέσον ἡμῶν μάλιστ' κη, Θουκ.1,93 τὸ δὲ ὄψος ἤμισυ μάλιστα ἐτελέσθη, οὐ διενεώτε' || κατὰ ἐν ἐπὶ ἕκαστον: Θουκ.1,118 πενήτηκοντα μάλιστα | τεσσαράκοντα ἐνέα), αὐτ.8,68 ἑκατοστὸς μάλιστα (ἐνενηκοστὸς ἐνατος) κ. μτ.ἐπιρρ. ἢ τροπ. : 'Ἡρ.7,22 κου μάλιστα, Πολύβ.2,41,13 μετὰ δὲ ταῦτα μάλιστ' αὖ πως εἰτε πέμπτῳ τῆν φρουρᾶν ἐκατόλυντες Αἰγίετι' || κ. κτ. ἐπέκτ. : Πλάτ.Συμπ.175C ἦκειν αὖν αὐτῶν οὐ πολὺν χρόνον ὡς εἰώθει διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δεῖνυοντας [ἵτε εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέσον τοῦ δεῖνυου]' 23) κ. νεώτ. κ. δημ. κείται πολλάκις ἐν ἀποκρίσεισιν ὡς βεβαιωτικῶν, ὅποτε ἀποδοτέον διὰ τοῦ βεβαία, βεβαιότατα, ἢ (νεώτ. δημ.) ἀπλῶς καταφατικῶν ἀντὶ τοῦ ναί: 'Ἀριστ.Πλ.827 ἔδηλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, ἐλ.-Μάλιστ' - θά μὲν εἴθετε; Μάλιστα' || ἐνίστο ἐπιτείνεται διὰ τοῦ γε: Σοφ.ΟΤ 994 μάλιστ' γ', Ἀριστφ.Νεφ.253 μάλιστ' γε, αὐτ. Ὀρν.153) μάλιστα πάντων, Πλάτ.Γοργ.453D οὐ δῆτα, ὡς Σώκρατες, ἀλλὰ πάντων μάλιστα πεῖθει' 24) νεώτ. πρό πάντων, ἰδίως, κτ. ἐσχολῆν: ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ τῆς οἰκογενείας' 25) νεώτ. ἀκόμην, πρὸς τούτους, ἐκτός τούτου: εἶναι μάλιστα πολὺ γνωστός μου.

μαλάδαθρινοσ-ον μτγν. ὁ πεπονημένος, ὁ κατασκευασμένος ἐκ μαλαδάθρου βλλ. : Κρίτ.Ἰατρ. π.Γαλ.12,448 μαλαδάθρινον μύρον, πρβλ. Διοσκ.1,63' 2) μτγν. ὁ ἐξαχθεὶς ἐκ μαλαδάθρου: Σωρ.2,38 μαλαδάθρινον ἔλαιον.

μαλαδάθρον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν κιννάμωμον βλλ. τὸ μαλαδάθρινον ἢ κιννάμωμον τὸ ἀμβλυόφυλλον: Περίηλ. Ἐρ.Θαλ.56,65, Διοσκ.1,12, Γαλ.12,66.

μαλαγάνα (ἢ) δημ. κ. μαλαγάνας (ἴ) ὁ πειρώμενος, ὁ προσπαθὼν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοποῦμένον διὰ χαμερπῶν κολακειῶν, δι' ἐκφορᾶσεως εὐαρεσκείας διὰ τι, διὰ μικροπονηριῶν, δι' ὑποκριτικῆς ἀγαθότητος, δι' εὐτελοῦς περιποίησεως: πρβλ. γαλιφῆς: μῶρ' τὴ μαλαγάνα παῦ σου εἶναι, σου εἶναι ἕνας μαλαγάνας!.

μαλαγανεύω δημ. φέρομαι ὡς μαλαγάνας βλλ., κολακεύω ἐκ συμφέροντος, ὑστεροβούλης ἐπιδεικνύου ἀγαθότητα καὶ ἀγάπην, καλοπιάνω ἵνα ἐπιτύχω τι, γαλιφεύω.

μαλαγανία (ἢ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαλαγάνα βλλ., μικροπονηρία, ἐπίδειξις ἀγαθότητος καὶ ἀγόνης ἐξ ὑστεροβούλων ἑλατηρίων, κολακεία ἐκ λόγων συμφέροντος, καλοπίασμα πρὸς ἐπιτεῦξιν τινος ὠφελείας, γαλιφία, ἴδ. κτ. πλῆθ.: κοιτάει με τίς μαλαγανιῆς νὰ καταφέρῃ τὸ γέρο νὰ τοῦ γράφῃ τὸ στίτι, - οἱ μαλαγανιῆς σου δὲν περνοῦν σὲ μένα.

μαλάγας Ἰσ. ἐθύλαξ, ἀσκόξ.

μαλαγῆ (ἢ) μτγν. κ. μσν. μάλαξ βλλ. : Καισάρ.1052' 2) μσν. ἀπαλή θωπεία, μαλακὸν θώπευμα, τρυφερὸ χᾶδι: Στουδ.Θεόδ.78Α τοῖς κατὰ μικρὸν πομπημοῖς τε καὶ κολακεύμασι, μαλαγοῖς τε καὶ ἐπικλήσεσι τὸν τῶν τοιοῦτων χρώμενον.

μάλαγμα-ατος (τὸ) (μαλάσσω) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. μαλακτικὸν φάρμακον, καταπραϊντικὸν ἐπιθήμα, κατάπλασμα, ἐμπλῆστρον: Θεόφρ.Όσπ.59 μίσγεται τοῖς μαλάγμασι τοῖς ἀρμόζουσι πρὸς

τάς σκληρίας και δέσεις τῶν νεύρων, Γαλ.13,946, Πλάτ. 2) μτγν. σῶμα μαλακόν, ὅταν σάκκος διφθέρητος, ἄσκος πεπληρωμένος ἐκ ρακῶν, μαλλίων ἢ φρυγάνων, χρησιμοποιούμενος ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων πρὸς ἀμβλυσιν τῆς δυνάμεως τῆς προσβαλλούσης πολιορκητικῆς μηχανῆς· Διάδ. Σ17,45 «διπλὰς διφθέρας πεφυκμένας», αὐτ.43 «μαλακαὶ καὶ συνενδιόσαι συσκευαί», αὐτ.20,92 ἐκ βυρσῶν περιετραμμένα πλήρη ἐρίων εἰς τὸ τῆ πληγῇ ἐνδιόδουσι τῶν λιθοδόλων»· Φιλ.Μηχ.Βελον.91,7, αὐτ.95,47, Πλούτ. *H8.618F μάλαγμα τῆς ἀντιτυπί- σης, πρθλ.Πλάτ.Τιμ.70D π. Λογγίν. Υφ.32,5 3) μτγν. κ. μον. ὑπόγραμμα, διάσαξις, βάτα· Ροῦφ.π. *Ορειδ.49,28,10 μάλαγματος χάρην || κ. ἐπὶ τὴν ὑποδημάτων· Διηγ. Ἀχιλλ.345 γυρῶθεν τὰ ὑποδή- ματα μάλαγμα μετὰ μαργάρων 4) σχόλ. μαλα- γόν ἐνδύμα φερόμενον ἐνδοθεν τοῦ πολεμικοῦ θώρακος· Σχόλ.Ἰλ.Φ31 5) ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. πᾶν μαλακὸν ἢ ἐλαστικὸν ἀντικείμενον χρησιμεῖον ὅπως τίθεμενον ἐπὶ σκληρῶν ἀντικείμενον ἀμβλύνη καὶ ἐξουδέτεροί τὰ ὑπ' ἑτέρου ἐξασκουμένας προσκρούσεις, ἴδ. τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν ἐλλι- μενισμένων πλοίων κρεμάμενα ἐκ σχοινίων πλέγμα- τα, ἄ. παρὰβόλημα βλ.λ., δημ. στρωμάτισσ' Ἡσ. σπειραί, σειραί, δρώματα καὶ τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν· συνήθ. μάλαγματα εἶναι σφάιρα ἀχινο- πλοικα καλούμεναι μπαλόνια· 6) νεώτ. κ. δημ. ἢ πρᾶξις τοῦ μαλάσσειν, τὸ μαλάσσειν, ἢ μάλαξις.

μαλαγματέτιος-α-ον μον. τ. τοῦ μαλαγματέτιος βλ.λ.· Διηγ. Ἀχιλλ.769 εἶχεν . . καὶ κράβατον πα- νύριον . . χρυσόν, μαλαγματέτιον.

μαλαγματίω μτγν. ἐπιθέτω μαλάγματα βλ.λ.ι), ἀπαλύνω, μετριάζω, μαλακώνω, θεραπεύω δι' ἐπι- θεμάτων· Ζώσ. Ἀλχ.164B.

μαλαγματώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοῖος μαλά- γματι, ὁ ἐν εἶδει μαλάγματος, ὁ ὡς μαλακόν κα- τήλασμα· Γαλ.12,409, Ἀλέξ.Τραλλ.12.

μαλάγρα (ἡ) δημ. μείγμα ἐκ ζύμης λευκοῦ ὄρ- του, τυροῦ κ. διαφόρων ἰχθύων πολτοποιημένον ριπτόμενον ὑπὸ τῶν ἀλιέων εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς συγκέντρωσιν τῶν ἰχθύων, ἄ. πλάνος, πασμός.

μαλαγρώνω ἄμτδ. δημ. ρίπτω, πετῶ ἐξ ὠρι- σμένα μέση τῆς θαλάσσης, διασκορπίζω μαλά- γρον βλ.λ. πρὸς προσέλευσιν τῶν ἰχθύων.

μαλάζω, δημ. ἄσρ. ἐμάλαξα, μτχ. παθ. παρακ. μαλαγώσω, μαλάσσω βλ.λ.

μαλάθα (ἡ) δημ. πλεκτὸν κάνιστρον πρὸς οἰκι- ακὴν χρῆσιν, καλάθα, καθαθούνα βλ.λ.· Καρκδ. Ζητ.216 ἀνάμεσα σὸ τ σφίτ τ θέση ποῦ ἐκρε- μόταν πρὶν ἢ μαλάθα τοῦ φημιού.

μαλαθούνα (ἡ) δημ. μικρὸν πλεκτὸν ἐκ τῶν στε- λεχθῶν τῶν σταχῶν τοῦ σίτου κάνιστρον σχήμα- τος στρογγύλου ἰσοπλατοῦς ἢ τετραπλευροῦ

μαλαθρίτης (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν τροχίλος βλ.λ., τροπικόπυδο· Καρ. Ἀτ.4A,306.

μάλαθρον (ν) μον. κ. δημ. τὸ φυτὸν φαινικόουλον βλ.λ. τὸ τριχόδες· Ἀγάπ. ἐν Γεωπ.97.

μαλαθρόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν πολύγονον βλ.λ. τὸ πτηνοφιλές.

μαλαϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Μαλαίους, ὁ τῶν Μαλαίων· μαλαϊκὴ γλῶσσα.

μαλάκια (ἡ) δημ. μαλακύνισις τοῦ ἔγκεφάλου, ἀποβλάκωσις προελθούσα ἐκ μαλακίας βλ.λ. ἢ ἐκ γερωντικῆς καταπτώσεως, χαϊνώσις, διανοητικὴ νωθρότης, ἀποβλάκωσις· ἐπαθε μαλάκα· || κ. ὡς οὖσ. εἶναι μαλάκα.

μαλακὰ ἐπίρρ. δημ. μαλακός βλ.λ., κατὰ τρό- πον μαλακόν, ἀπαλά, εὐχάριστα· πατάει· χαί- δεύει μαλακὰ· || ἄθροῦσις, χωρὶς κραδα- σμοῦ, ἡρέμα· αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο πηγαίνει τό- σο μαλακὰ, ποῦ δὲν εὐ ἐνοχλεῖ διόλου· || μτφ. οὐχὶ βίαιως, ὄχι μετ' ἐξόματα, πρᾶως, ἡπιως, γλυκὰ.

μαλακίαι μον. καθιστῶ τι μαλακόν, μαλα- κῶνα βλ.λ.· Διγεν. Ἀκρ.2675 ὡσάν ἢ φωτιά τὸ σίδηρον ὁποῦ τὸ μαλακίαι.

μαλακαίπους-οδος-ου μτγν. ποι. ἀντὶ μαλα- κίπους βλ.λ., ὁ ἔχων μαλακούς, τρυφερούς πό- δας, ὁ περιπατῶν ἐλαφρὰ ἢ ἀργὰ· Θεόδρ.15,103 ὁμοῦ τὸν ἄδωνιν ἀπ' ἀνάως Ἀχέροντος μὴν διωδεκάτω μαλακαίποδες ἄγαγον ὄραι.

μαλάκανθα (ἡ) νεώτ. γέν. σαποσιειδῶν φυτῶν.

μαλάκας (ὁ) δημ. ὁ ἀποχωνωμένος, ὁ πάσχων ἐκ μαλακύνσεως τοῦ ἔγκεφάλου, ὁ εἰς καταστα- σιν ἡμιληθιότητος περιελθὼν λόγος καταχρήσεως ἴδ. ἐξ ἀνυανισμοῦ ἢ λόγφ γερωντικῆς καταπτώσεως, ὁ εὐήθης, ὁ βλάξ· || ἴδ. ἐν συνήθ. χρ. ὡς ἀνεϊδι- σμός· εἶναι μαλάκας, - χασίω, μαλάκα.

μαλάκαυτός-ον [αὐγή] ὁ προσθλέπων μα- λακῶς, τρυφερὰ, ὁ ἔχων ὄμμα μαλακόν, νωθρόν, ὁ ἔχων βλέμμα χαῦνον, λιγωμένο· Ἀριστλ.ἀπ.675 καρπὸν τ' ἀθάνατον χρυσὸν τε κρείσσω καὶ γονέων μαλακαυητόδ' ἴ' ὕνου.

μαλάκεια (τὰ) μτγν. μαλακία βλ.λ.· Ὀμπ. Ἀλ., 638 ἀλλ' ὄσα μὲν μαλάκεια φατίζεται.

μαλακυνῶ-έω [εὐνή] εὐνάζομαι, κατακλίνομαι, κοιμῶμαι ἐπὶ μαλακῆς κλίνης, κοιμῶμαι μαλακὰ, ἤσυχα, πρᾶως· Ἰππ. Ἐν.90, πθ. ἐν Διαίτ.2,66.

μαλακευτικός-ή-όν ἐχόν, ὁ καθιστῶν τι μα- λακόν, ὁ μαλακύνων, ὁ ἄγων τὴν δύναμιν ἢ τὴν δε- ξιότητα τῶν μαλακῶν, νά καταπραῦνη· Σχόλ.Ἰλ.Α 582 πρᾶσι, μαλακευτικός Ιε! μὴ ἀναγνωστῆσον μαλακτικῶς.

μαλάκια (τὰ) κ. νεώτ. ζῶολ. συνομοταξία τοῦ ὑποβασιλείου τῶν μετοξῶν, ὄσα τὰ ἐν ὑνύδρῳ δὲν ἔχουν ὄσκα Γαλ. ἐν Λεξ. Ἰππ. «μαλάκια ὄσα τῶν ὑνύδρῳ ἀκινῶνται οὐκ ἔχει καθέριον πολύπους καὶ τευθὶς καὶ σηπία καὶ ἀκαλήφη· ταῦτα δὲ καὶ ἀναιμα καὶ διαπλαγχνά ἐστι»· Ἀριστλ.Ζ1 523b,2 ἐστι δὲ γένη ταῦτα πλείω· ἐν μὲν τὸ τῶν καλου- μένων μαλακίων· ταῦτα δ' ἐστὶν ὄσα ἀναιμα ὄντα ἐκτός ἔχει τὸ σαρκόδες, ΖΜ 654a,10, Διοκλ. Καρ ἄπ.132 2) βλ. μαλαχίον.

μαλακία (ἡ), ἰων. -ἱη [μαλακός] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. μαλακότης βλ.λ.· Ἰππ. Ἀέρ.20 ἢ δὲ. ὄπι προσ. τὸ φεύγει τὰ ἐπιπνοα, τὸ ἀσπεφύγει τοὺς κόπους, τὸ μὴ ὑπομένει τὰ δυσχερῆ, ἀντὶθ. καρτερία βλ.λ., θρόψις, μαλακότης, λεπτότης, ἐκθύλων, χαυνό- της, ἀναθρία· Ἀριστλ.ΗΝικ.1150a,3) ἐτὸ φεύγειν τὰ ἐπιπνοα· Ἡρ.6,11 ἐπὶ δὲ μαλακίη τε καὶ ἀτα- ξιη διαχρήσθησθε, οὐδέμιν ὕμεν ἔχω ἐπιπθα μὴ οὐ δῶσιν δίκην, Οὐκ.ι,122, αὐτ.2,40 φιλο- καλοῦμέν τε γὰρ μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφοῦ- μεν ἄνευ μαλακίας, Λυσ.10,11, Ξεν.Συμπ.8,8, Δημ. 158 τούτους διὰ ῥαθυμίαν ἢ μαλακίαν ἐγκατα- λείπειν τὰ τε τῶν προγόνων ἔργα καὶ τὰ συμφε- ροντα τῆς πατρίδος, Μεν.201,5 τὴ σαυτοῦ ζυγο- μάγει μαλακία· 2) μτγν. κιναιδεῖα βλ.λ.· Φιλ. 2,306, Πλούτ.ΓΓρακχ.4 ἐπεὶ δὲ διαβεβλημένος ἦν εἰς μαλακίαν ὁ Λοιδόρησις, Δίων Κ 58,4 3) μτγν. κ. μον. σαματικὴ ἢ φυχικὴ ἐξασθένεια, ἀδυναμία, ἀσθένεια, νόσος· ΠΔ Ἐν.42,4 τὸν δὲ Βενιαμὴν τὸν ἀδελφὸν Ἰωσήφ οὐκ ἀπέστειλε μετὰ τῶν ἀδελ- φῶν αὐτοῦ . . μήποτε συμβῆ αὐτῷ μαλακία, ΚΔ Ματθ.4,23 καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πά- σαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ, Ψ Ἡρ.Βι.Ομ.36 συν- βη τὸν Ὀμηρον τελευτήσῃ τῇ μαλακίῃ, Πάπ., Φιλδ.6.Μουσ.30X μαλακία σώματος [ἀντὶθ. φυχῆς], Μηνάι.3,2 Συνξ. μάρτ. Κοῖνον ἐν ᾧ περιεῖθε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἴμενος· 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀναφάθ.βλ.λ., τὸ μα- λάσσειν, τὸ χειροτρίβειν τὸ αἰδοῖον, ἀνυανισμός· Ποιν.Νομοκάνων Ἰω.Χρυσ. ἐάν γυνὴ εἰς μαλακί- α ἐαυτὴν ἐκδῶσασα ταῖς ἰδίαις χερσὶ, ἐστω ἀ- κοινώητος ἐτη στ', Νηστ.179 μαλακίας, ἡς οὖο

είσιν διαφοραί, μία ἢ διὰ οικείας χειρός ἐνεργουμένη, ἕτερα δὲ δι' ἄλλοτριας. 5) μτγν. κ. νεωτ. διαστροφή τῆς ὀρέξεως, πάθος ἰδ. τῶν ἐγκύμων γυναικῶν καθ' ὃ δὲ πάσων ἐπιθυμεί ὄξινα ἢ διεγερτικὰ ἐδέσματα : Πλιν.28,7. 6) μτγν. γολήνη, ἀπόλυτος ἡρεμία, ἀταραξία τῆς θαλάσσης, κάλυμα, μπουνάτσα βλ.κς : Καισάρ.3,15,3.

μαλακίζομαι, μέλλ. μαλακισθήσομαι (Δίων Κ 38,18), ἄορ. ἔμαλακισθην (Θουκ.2,42, Πλάτ.Συμπ. 267Α, Δημ.754), σπανιότερος ὁ μέσ. ἄορ. α' ἔμαλακισάμην (Ξεν. Ἀπολ.33, αὐτ.ΚΠ 4,2,21) κ. μαν., νεωτ. κ. δημ. γίνομαι μαλακός, τρυφηλός, χυνοῦμαι, ἔξασθενῶ, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, δεικνύω ἀδυναμίαν, δειλίαν : Θουκ.2,42 τῶνδε δὲ οὐτε πλοῦτος τις τὴν ἐπι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἔμαλακισθὲ οὐτε πένιός ἐλιπίδ'. κ. ἐπὶ στρατιωτῶν : Θουκ.7,7, Ξεν.ΚΠ 2,3,3 ὅταν δ' ἕκαστος διανοηθῆ ὡς ἄλλος ἔσται ὁ πρῶτῳ καὶ ὁ μαχόμενος, κἀ αὐτὸς μαλακίζηται, αὐτ. Ἀπολλ.33 πρὸς τὸν θάνατον ἔμαλακισατο [ἐδείξε δειλίαν πρὸς τὸν θάνατον], Μηναιά.3,3 Συμφ. μάρτ.Εὐτροπίου οὐδὲν τι μᾶλλον ὁ Ἅγιος μαλακισθεὶς ἀλλὰ καὶ παροξυνθεὶς κατεγέλασε μὲν τῆς ἀνοσίας τοῦ ἡγεμόνος. 2) κ. μαν. γίνομαι μαλακώτερος, ἡμερώτερος, ἡπιώτερος, ἡσυχάζω, πραῦνομαι, πρβλ. μαλακῶν : Θουκ.2,40 νῦν αὐταπόδοτε τῆ μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ κατὰ μηδὲ τοῦ ἐπι κρεμασθέντος πατὲρ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες, αὐτ. 6,27, Διήγ. Ἀχιλλ.1358 οὕτως ἀκούσας παρευθῆς ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ λόγου, ἔμαλακισθὲ τὴν ψυχὴν, ἔπαυσε τοῦ πολέμου. 3) εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενής, ἀσθενῶ, ἀδισθεῖν. Ἦσ. «μαλακίζεσθαι» ἀσθενῶς διακείσθαι, νοσηλεύεσθαι, Φώτ. «ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικῶι τὰς γυναικας μαλακίζεσθαι» τοὺς δὲ ἄνδρας ἀσθενεῖν : Ἀριστλ.Ζ1 605α,25 καὶ ἐάν γῆν ἔσθλη (ὁ ἐλέφας), μαλακίζεται, Θεόφρ.Χαρ.1,4 ἄλλα φησὶ βουλεύεσθαι καὶ προσποιήσασθαι ἄρτι παραγεγονέναι καὶ ὅψα γενέσθαι καὶ μαλακισθῆναι, Ἐπιγρ., Πάπ. 4) μτγν. ἐπὶ αἰσχράς σημ., εἶμαι μαλακός, κίναϊδος : Κύριλλ.1108C. 5) μτγν., μαν., νεωτ. κ. δημ. ἀναφλῶ βλ.λ., μαλάσσω, χειροτρίβω τὸ αἰδοῖσθον, κάνω μαλακίαν, ἀνασιζομαι : Ποιν.Νομοκῶνων Ἰω. Χρυσ. γυνὴ δὲ ἡ μεθ' ἑτέρας γυναικῶς μαλακισθεῖσα, Νηστ.11904C. 6) τὸ ἐνεργ. μαλακίζω μτγν. κ. δημ. καθιστῶ τινα ἀδύνατον, ἐκθηλύνω, χυνοῦ τινα : Γρηγ.Ναζ. ἐν ΠΔ Μακκ. ἦν οὐδὲν ἕκαμψεν οὐδὲ ἔμαλακισεν, οὐδὲ ἀτολμώτερον ἐποίησε. 7) μτγ. ἀνάνισζω βλ.λ. πινά. || ἢ δημ. τοῦ παθ. παρακ. μαλακισμένος-η-ο δημ. ὁ ἐκ κατασχρήσεως ἀνάνισμος, ἢ ὄλλως ἀνοβλακωθεὶς, ὁ μαλάκας βλ.λ. 7) αὐ. τὸ ἐνεργ. μαλακίζω μαν. μαλάσσω βλ.λ. : Λιβ.Ροδ.2035 ὄλιγον τὸ μαλάκισεν ἐκείνους τὸ κοτάριον.

μαλακίνης Ἦσ. «παρθένος», πρβλ. μαλκενίς. **μαλάκιον** (τὸ) κ. νεωτ. κ. δημ. ὄν. γενικὸν τῶν ζώων τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐνα τῶν πρώτων τύπων ἐν τῇ ζωολογικῇ ταξινομήσει, ἰδ. πληθ. μαλάκια βλ.λ.11. 2) Ἦσ. «μαλάκιον ἡ μαλάχιον» κόσμος χρυσαδὸς γυναικειῶς. 3) μτγν. ἀπυρίς, κάλαθος, καταβύθιος πελεγμένος ἐκ τρυφερῶν φύλλων, ἰδ. φωνικῶν : Παλλᾶδ.Λαυσ.1105 Β ἄλλος πλέκων ἀπυρίδας τὰς μεγάλας, ἄλλος τὰ λεγόμενα μαλάκια, τὰ σπιριδᾶλια τὰ μικρά. 4) δημ. ὄνειδιστικῶς ἢ περιφρονητικῶς ἰλογουατικ. πρὸς τὰς λ. μαλάκας (α) ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν μαλάκας. **μαλάκιος** (α) νεωτ. ζωολ. γένος μαλακοδέρμων ἐντόμων κολεοπτέρων.

μαλακίσκιον (τὸ) μαν. ὑπόκορ. τοῦ μαλάκιου βλ.λ. ἀνευ ὑπόκορ. σημ. : Στουδ.Θεοδ.290C. **μαλάκισμα** (τὸ) δημ. τὸ μαλακίζειν ἢ μαλακίζεσθαι βλ.λ.5). 2) ἀποχάνωσις, ἐκθηλύνσις.

μαλακισμός (ὁ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ μαλακίζειν ἢ μαλακισθεῖν βλ.λ.51, ἔξασθενήσις, τρυφηλότης, ἀναστροφή : Ἰω.Χρυσ.1,1048,25.

μαλακισ-ῶ (μαλακία) εἶμαι ἡ καθίσταται μαλακός, ἀδύνατος, ἀσθενής : Ξεν.Κυν.5,2 αὶ κύνες μαλακισσάι τὰς βίνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι, Πλούτ. Ἦθ.559F τῶν βῶων, ἀν εἰς τὰς χηλὰς μαλακισσῶι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κερμάτων (ἀντὶ μαλκίωσι, βλ.λ. μολκίω), Λουκ.Λεξιφ.2

μαλακίων-ωνος (ὁ) ποι. ὑπόκορ. τοῦ μαλακῶς βλ.λ. ἀνευ ὑπόκορ. σημ., ὁ μαλακός, ὁ ἄβρός, ὁ θηλυδρός, ἀνανδρός : Ἀριστφ. Ἐκκλ.1058 ἔπου μαλακίων, δεῦρ' ἀνύσας καὶ μὴ λάλει.

μαλακόνειος-ον (γῆ) μτγν. ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν, γῆμα ἀφράτος, ὁ εὐφορός : Στράβ.1,3,7 οὐ πολλὴν καὶ μαλακόνειον χῶρον ἀπίντες.

μαλακόννάθος-ον μτγν. ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν, ἐπὶ ἵππου, ὁ πρᾶος, ὁ πειθῆσις : Πολυδ.1,219 μαλακόννάθος ἵππος.

μαλακονώνων-ονος-ον (γνώμη) ὁ ἔχων μαλακὴν γνώμην, ὁ μαλακός τῆς διαθέσειν, ὁ εὐκόλος ἐνδίδων, ὁ ἐνδοτικός, ὁ πρᾶος ἡλωσος. «εὐκόλος» Αἰσχ.Πρ.188 ἔμπας . . μαλακονώνων ἔσται ποθ' ὅταν ταύτῃ βραίσθῃ, Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.82

μαλακοδέρμα (τὸ) νεωτ. ζωολ. ὁμοιογ. ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν πενταμερῶν.

μαλακοδέρματος-ου (δέρμα) ὁ ἔχων μαλακόν, ἀπαλὸν δέρμα ἢ φλοιόν : Ἀριστλ.Ζ1 489η,15 τὰ δὲ μαλακοδέρμα μονόχροα, οἶον τὰ τῶν σελαχῶν.

μαλακοειδής-οῦς-ές σχόλ. ὁ μαλακός τὸ εἶδος, ὁ ἀπαλὸς τὴν φύσιν, ὁ θηλυπρηπής : Σχόλ. Ἐφορ.292C μαλακοειδῆς στίχως (ὁ καλῶς καὶ οὐ βραχίως ἀλλὰ λείως ἐμπύτων ταῖς ἀκοαίς).

μαλακοθηρι-τριχος (ὁ) ἢ ὁ ἔχων μαλακός, ἀπαλός, λεπτός τριχάς : Ἀριστλ.Ζ1 783α,13.

μαλακοκάρδιος-ον μαν. ὁ ἔχων μαλακὴν, τρυφερὰν καρδίαν, ὁ μαλακός : Κ Μανασ.628.

μαλακόκιστος (ὁ) μαν. σμίλαξ βλ.λ. ἡ λεία : Γεωπ.2,6,31.

μαλακοκόλαξ-ακος (ὁ) ποι. ὁ μαλακός κόλαξ, ὁ μαλθακός ἄμα καὶ κόλαξ, ὁ φιλήθορος παράσιτος : Κλεάρχπ. Ἀθην.6,258Α εἶη οὖν ἄν ὁ τοῦ προεργημένου μερικαίου κόλαξ μαλακοκόλαξ.

μαλάκοκρανεύς-εως (ὁ) εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος μαλακὸν κρανίον, εἶδος κίσης, λάνιος βλ.λ. ὁ μικρός, ὁ κεφαλάς, ὁ ἀετομόχος : Ἀριστλ.Ζ1 617α, 32 ὁ δὲ μαλακοκρανεύς δεῖ ἐπὶ τὸ αὐτὸ καθιζάνει καὶ ἀλλίσκεται ἐνταῦθα.

μαλάκολάβητος-ον μαν. ὁ ὀμιλῶν μαλακῶς, ὁ ἔχων φωνὴν λεπτήν, γυναικεῖαν, θηλυπρηπῆ : Κατ. Ἄστρλ.Κ 1,116.

μαλακοποιός-όν σχόλ. ὁ καθιστῶν, ὁ ποιῶν τὴν μαλακόν, ἀπαλόν, ὁ ἐκθηλύνω, ὁ μαλακύνων : Σχόλ.Θεοκρ.5,51, Εὐστ.155,33.

μαλακοποιῶ-έω μτγν. καθιστῶ τι μαλακάν, ἀπαλόν, μαλακύνω, ἐκθηλύνω : Δίων Χρ.32,57.

μαλακόπους-οδος-ου (ποῦς) μαν. ὁ μαλακόπους βλ.λ. : Ἱππιατρ.95,104.

μαλακοπροσώπια (ἡ) δημ. μτφ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαλακοπροσώπου βλ.λ. : Θρακ.3,342 μαλακοπροσώπια πολὺ-πολὺ δὲν χρειάζεται.

μαλακοπρόσωπος (ὁ) δημ. μτφ. ὁ ἔχων μαλακὸν χαρακτηρισμό, ὁ ἥσιος, ὁ ἐνδοτικός : Θρακ. 3,342 αὐτὸς δὲν κάνει, εἶναι μαλακοπρόσωπος.

μαλακοπτυχῆς-οῦς-ές ποι. ὁ ἔχων ἀπαλὰς, μικρὰς πτυχὰς, μικρὰς ραχμάς, μικρὰ σκασιματα : Φιλόξ.2,36 περὶ κύνων φασσῶν τε . . παρεβάλλετο θερμὰ πολλὰ καὶ μαλακοπτυχῶν ἄρτων.

μαλακοπύρηνος-ος (πυρηνί) μτγν. ὁ ἔχων μαλακὸν πυρηνά, μαλακόν, εὐθραυστον κοικοῦται : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,117, αὐτ.Φ1 2,8 οἱ μὲν γάρ (φοινίκες) ἀπύρηνοι, οἱ δὲ μαλακοπύρηνοι.

μαλακός-ή-ό(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κ. -ιά, ὁ ἀπαλός εἰς τὴν ἀφήν, ὁ ὑποχωρῶν, ὁ ὑπεῖκων εἰς πέσιν, ἀντιθ. σκληρός, τραχύς: ἴλ.1 ὄϊοι οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτοῖσι λέξεις μίμονεν εὐνὴ ἔνι μαλακῷ, Ὀδ.1.38 καὶ ἴδρουσε παρὰ δαίτι κώσων ἐν μαλακοῖσιν ἐπὶ φασμάθων ἀλίθην, αὐτ. Δ.24 τάπηθ μαλακοῦ ἔρσιον, Θεοκρ.15.125 κμαλακώτεροι (τάπητες) ἴθνωσ' ἂ Μιταίης ἔραε, Πρῶδρ.2,609 δόλγυμος ἀπέμνενα διὰ τὴν ἀνεῖδιαν, ἀφίκα καὶ τὰ μαλακὰ στρώματα νὰ κοροῦμαι, -μαλακὸ κρεβάτι - προσκέφαλο, -μαλακὸς καναπές. ἴ) ὄμ. κ. ἐπὶ ἐνδυσμάτων: ἴλ.Β.42 μαλακὸν δ' ἐνδύμεν χιτῶνα, αὐτ. Ω.796 μαλακοὶ πέλοισι, ΚΔ Ματθ.11,8 ἀλλά τί ἐξήλαθε ἰδεῖν; ἀνθρώπων ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἡμυρτισμένον; 2) ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, τοῦ σώματος, τῆς σαρκός, ὁ τρυφερός, ὁ ἀπαλός: Σοφ. Ἀντ. 783 Ἔρωσ, ὃς ἐν πλεύμοισι ἴππυσι, ὃς ἐν μαλακοῖς παρειαῖς νεάνιδος ἔνυυυξεν, Εὐρ. Μήδ. 1403 τίς μοι πρὸς θεῶν μαλακοῦ χρωτὸς φασίσι τέκνων, Ξεν. Ἀπ.3.10,1 τὰ νοῦν κοίλα. . καὶ τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ σώματα, -μαλακὸ δέρμα σὰ βελούδο. ἴ) ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν προδῶτων, ὁ ἔχων ἀπαλόν, λεπτὸν ἔριον: Δημ.1155 ὁ δὲ Θεοφρόνος. . ἐλθὼν μου τὰ πρόδρατα λαμβάνει ποικιλομόνα πεντήκοντα μαλακὰ. 3) ἐπὶ ἐδάφους, ὁ ἐυγενεῖς, ὁ ἔχων παχὺ κ. ὀφθαλμοῦ κῶμα, ὁ μὴ πετρώδης: ἴλ.Σ.541 ἐν δ' ἐπίθει νεῖον μαλακὴν, πείσαν ἄρουραν, εὐρεῖαν τρίπολον, Ξεν. Οἰκ.19,8 οἶε τὸν βλαστών τὸ κλήματος δαίτων χωρεῖν διὰ τὰ μαλακῆς ἢ διὰ τῆς ἀργού εἰς τὸ σκληρὸν, Πλάτ. Κριτ.11Β, Ἀριστ. Ζ.1.67α,10 ποιοῦσι δὲ καὶ οἱ τόποι διαφέροντα τὰ ἴθνη, οἷον οἱ ὄρεινοι καὶ τραχεῖς τῶν ἐν τοῖς πεδιναῖς καὶ μαλακοῖς, αὐτ. β15β,31 τίκτηι δὲ ἐν τοῖς κρηνοῖς τοῖς μαλακοῖς (ἐπὶ τῶν κρημνῶν τῶν μαλακογενεῶν, τῶν μὴ καθ' ὅλα πετρωδῶν), Πάν., τὸ πέρα χωρῶραί ἔχει πολὺ μαλακὸ χῶμα. ἴ) ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν κεκαλυμμένων διὰ χλόης τόπων: Ὀδ. Ε.72 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σελινοῦ θηλέων: εἶτα κ. ἐπὶ τῆς πόας: Σαμφ.54 πόας μαλακῆς ἄνθος, -μαλακὸ χορτάρι. ἴ) δημ. ὁ εὐμαλακός: μαλακία ζύμη, -μαλακὸ φῶμα. ἴ) μγν. τὸ οὐδ. πληθ. μαλακά (τὰ) ὡς οὐσ. τὰ οικιακὰ σκεύη: Μέν. Περικ.3, Δίφιλ.19. ἴ) ὄμ. νεώτ. τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ κοροῦ, τὸ ὑπογάστριον, κ. ἐν. μαλακόν (τὰ) ὡς οὐσ. τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. ἴ) νεώτ. ἱστρ. μαλακὸν ἔκκος βλλ. ἴ) δημ. τὰ ἀφοδεύματα: νὰ φῆς τὰ μαλακὰ μου. ἴ) ὄμ. δημ. κ. φρ. ἔπεσα σὰ μαλακὰ ἐπὶ ἀποτυχίας μὴ συσπελαγομένης μεγάλως ζημίας. 4) ὁ ἥρεμος, ὁ ἥπιος, ὁ καταπραῖνος, ὁ μαλασσῶν, ὁ προσνυμένος: ἴλ.Κ.2 ἐδύον παύσιν, μάλακῷ δεδμημένοι ἴθνω, αὐτ. Ε.359, Ὀδ. Σ.202 εἶθε μοι. ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμῖς ἀγνή αστίκα νῦν. ἴ) ὄμ. κ. ἐπὶ λόγων: ἴλ.Α.582 ἀλλά σὺ τὸν γ'. ἔπεσσα καθάπερ εἶσαι μαλακοῖσι, Πινδ. Π.3,52 λύσσαις ἄλλων ἀλλοῶν ἀγέων ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακοῖς ἐπασιδαῖς ἀμφέπων, Ἀλκ. Ἀγ.95. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ μὴ τραχύς, ὁ εὐχάριστος εἰς τὴν ἀκοήν: Ἀριστ. Ἀκουστ.803α,8 μαλακώτερα φωνή. 6) ἐπὶ τοῦ βλῆματος, ὁ προσήνθ, ὁ τρυφερός, ὁ γλυκύς: Ἀριστ. Π.11022 τὸ βλῆμα θ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν. 7) ἐπὶ τῆς σκέψεως, τῆς φυξ. διαθέσεως, ὁ ἥπιος, ὁ φιλικός: Πινδ. Ν.4,95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἑσπίς. 8) ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ γλυκύς, ὁ ἡδύς: Ἀριστ. Πρ.873β,34 μαλακὸς οἶνος. ἴ) μγν. κ. ἐπὶ τῆς οὐμῆς, ὁ ἡδύς, ὁ εὐάρεστος, ὁ Θεοφρ. Φι.6,7,4. 9) μγν. ἐπὶ τοῦ κλίματος, ὁ ἥπιος, ὁ γλυκύς, ὁ εὐκράτης: αὐτ.6,8,1. 10) ἐπὶ πυρός, ὁ καιόμενος ἀσφραδῶς, ἥρεμος, μὴ ζωηρός: Ἀν-

δρόμαχ. Γαλ.13,26 μαλακὸν πῦρ, Διοσκ.2,76 μαλακὴ ἀνθαράκῃ κ. μαλακὴ τέτρα: Φιλ. Μηχ. Βελον.89,36. ἴ) δημ. κ. ἐπὶ τοῦ φωτός: τὰ καντήλι ὁ λύχνος ἔχει μαλακὸ φῶς. 11) ἐπὶ ὕδατος, ὁ μὴ κινούμενος, ὁ λιμανάκος, ὁ τελατωδῆς: Ἀριστ. φ.ἀπ.192,8 ὄδωρ μαλακόν κ. ὁ ἀραιὸς συστάσεως: Πλάτ. Τίμ.59,1 τὸ πυρὶ μεριμνῶν ὄδωρ. . μαλακὸν τε αὐτὸ τῶν βάσεις ἴππων ἐδραῖως ὕσας. ἴ) νεώτ. μαλακὸν ὄδωρ τὸ ἔχον κανονικὴν τὴν σύστασιν κ. ἐπομένως πρόσφορον εἰς τὴν πόσιν, πόσιμον. ἴ) μγν. κ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἀπαλός, ὁ ἥρεμος, ὁ αἰγιανός, ὁ εὐχάριστος: Πλούτ. Σερτώρ.17 ἄμα δ' ἡμέρα πρῶτον μὲν αὐρα μαλακὴ προσπέψει. 12) ἐπὶ προσ., τρόπου τοῦ ζῆν, ὁ ἥπιος, ὁ ἥρεμος, ὁ εὐκόλος, ὁ ὑπέκλιν, ὁ ἀσθενοῦς χαρακτηρός: ἴλ. Χ.373 ἢ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι Ἐκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέηρησεν πυρὶ κλέμω ἱμάλλον εὐχειρίστος πλέον εὐκόλομεταχειριστοσί, Ἡρ.9,122 ἔκ τῶν μαλακῶν χωρῶν μαλακοῦς ἀνδρῶς γίνεσθαι, Πλάτ. Νόμ.666β, Ἀριστ. Ζ.1.608α,25 μαλακώτερον τὸ ἴθος τὸ τῶν θηλειῶν, Φιλίππ.29 ἀνρίου μαλακώτερος, Φιλῶδ. Μουσ.92κ ἀρρῶν καὶ μαλακῶν ἴθων καὶ πράξων. ἴ) ἐπὶ κακῆς ἀμῆ. ὁ ὑπέκλιν, ὁ ὑποχωρῶν, ὁ ἐνδοστικός, ὁ ἀμελής: Θεουκ.2.18 αἰτῶν δὲ οὐκ ἐλαγίστην Ἀρχιδάμοις ἔλαθεν ἀπ' αὐτοῦ δοκῶν καὶ ἐν τῇ Ζηναγωγῇ τοῦ πόλεμου μαλακοῖς εἶναι καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος, αὐτ.8,29 μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ, Ξεν. Ἀπ.1,22 πρὸς τὸ νονεῖν μαλακοῖς ἐποίησαν. - νὰ μὴ εἶναι καὶ τόσο μαλακοῖς. ἴ) ὁ μαλακὸν τὴν καρδίαν, ὁ ἀτολμος, ὁ δειλός: Θεουκ.6,13 εἴ τῶν τις παρακθήσεται τῶνδε, ὅπως μὴ δάξῃ, ἀν μὴ φησίζηται πολεμῆναι, μαλακοῖς εἶναι, Ξεν. Ἑλλ.4,5,16. 13) ὁ ἀδύνατος κρῆσεως, ὁ ἀσθενοῦς τὸ σῶμα, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ κόπωση: Ἡρ.7,153 ὁ δὲ λέγεταί πρὸς τῆς Σικελίης τῶν σικλητόρων τὰ ὑπεναντία τούτων πεφυκέναι θηλυδρίης τε καὶ μαλακώτερος ἀνήρ, Ἀριστ. Η.Η.ηκ.1150α,33 ἀντικεῖται τῶ μαλακῷ ὁ καρτερικός. ἴ) ἐνίοτε συντάσσεται μτ. ἀπαρφ.: Πλάτ. Πολ.556κ μαλακὸς καρτερεῖν πρὸς ἡδονὰς τε καὶ λύπας. 14) μτ. τοῦ ρ. ἐνδίδω σημαίνει ὑποχωρῶν ἐξ ἀδυναμίας, ἐξ ἐλλείψεως θάρρους: Ἡρ.3,51 Περσάνδρος δὲ βουλαθῶν καὶ ταῦτο καὶ μαλακὸν ἐνδιδόνα βουλαθόμενος οὐδὲν, Ἀριστ. Π.1λ.48κ μαλακὸν δ' ἐνδύσεται μὲν. ἴ) δημ. ὁ οὐκ αὐστηρός, ὁ σπλαχνικός: φταίει ὁ πατέρας τοὺς, τοὺς πῆσαν αὐτὸ τὸ δρόμο, γίαν ἴησαν ἀπέναντί σου πολὺ μαλακός. ἴ) σπαν. τὸ οὐδ. πληθ. μαλακά (τὰ) ὡς οὐσ. αἱ ὑποχωρήσεις, τὸ ἐνδίδειν κ. εἶτα κτ. ἐπέετ. αἱ τρωφαί: Ἐπιχ.288, ἔρβη. Ξεν. ΚΠ.7,28. 15) μγν. κ. ἐπὶ αἰσχρο. σμῆ., ὁ κιναιδῶς, ὁ ἡλιθίος, ὁ παθητικός: ΚΔ Κορινθ.1,6,9 οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, Βέττ. Βλ.113,22, Διογ. Λ.7,173, Πάν. 16) κτ. ἐπέετ. κ. ἐπὶ τοῦ χαρακτηρός τῶν πολιτευμάτων, ὁ ἥπιος, ὁ ἀνεπιμένος, ὁ μὴ αὐστηρός κ. δεσποτικός: Ἀριστ. Πολιτ.1290α,28 τὰς δὲ τῆς ἀρίστης πολιτείας ὀλιγαρχικὰς μὲν καὶ δεσποτικὰς, τὰς δὲν ἀνεπιμένες καὶ μαλακὰς δημοτικὰς. 17) ἐπὶ μουσικῆς, ὁ ἐκτεθλυμμένος, ὁ μὴ ἀρρηνωπός, ὁ μὴ ἀνδροπρηπής, ὁ ἀπαλός, ὁ γλυκύς: Πλάτ. Πολ.398, αὐτ.411α ἀς νῦν δὴ ἡμεῖς ἔλεγόμεν τὰς γλυκεῖας τε καὶ μαλακοῖς καὶ θρηνώδεις ἄρμονίας, -μαλακὸν διάστημα, -μαλακὸν χρῆμα ἰχωρατισμοῦ τῶν ἀντιστοίχων μουσ. γενῶν τῆς ἀρχ. ἑλλ. μουσικῆς. 18) ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, ἐπιχειρημάτων, ὁ χαλαρός, ὁ ἀσθενοῦς, ὁ μὴ πεστικός: Ἰσοκρ.12,4 τῆν ἴστιν ὁ μέλλων δειχθῆσθαι λόγος μαλακώτερος ἢ φωνηταί τῶν πρότερον διατεθεμένων, πρβλ. αὐτ.5,149, Ἀριστ.

Μεταφ.1090b,8 λόγοι λίαν μαλακοί' 19) μτγν.κ. επί ύψους, ὀ αδύνατος, ὀ χαλαρός, ὀ μὴ πυκνός: Φιλῶδ.Ρητ.1,197S τὸ μαλακώτερον καὶ ταπεινότερον 20) ἐπὶ χρωμάτων, ὀ αδύνατος, ὀ μὴ ζωηρός, ὀ ξεθωριασμένος: Κλεωνίδ.7 χρώμα μαλακόν' 21) μτφ. ὀ ἐλαφρός, ὀ μικρός, ὀ ἀσήμενος: Θουκ.3,45 τὸ πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακώτερος κείσθαι αὐτὰς (τὰς ἑλπίδας)' 22) ἴσ. 'μαλακὸν ἱμάτιον' τετριμμένον, κῶφι δ' εὐμετακόμιστον ἢ πολυτελές ἢ ἀπαλόν' **μαλάκοσαρκος-ον** ὀ μαλακὴν σάρκα ἔχων, ἀπαλόσαρκος, ἀντίθ. σκληρόσαρκος βλλ.: Ἀριστοτ.Ζ1 486b,9 τὰ μὲν γὰρ ἔστι μαλακόσαρκα αὐτῶν, τὰ δὲ σκληρόσαρκα, αὐτ.Ψυχ.421a,26,Διδ.οκλ.π. Ἀθην.7,309C Διοκλῆς φησι τοὺς πετραίους αὐτῶν μαλακόσάρκους εἶναι.

μαλάκοστράκος-ον κ. νεώτ. ὀ μαλακὸν ἢ εὐθραστον ὄστρακον ἔχων: Ἀριστοτ.Ζ1 490b,11 ἄλλο τὸ τῶν μαλακοστράκων, ἀνώμυμον ἐνὶ ὀνόματι, ὄλον κάρθοι καὶ γῆνη καρκίνων καὶ ἀστακῶν, Σπείσ.π. Ἀθην.3,105B παραπλήσιά φησιν εἶναι τῶν μαλακοστράκων κάρκων, ὄστακόν' 2) τὸ οὐδ. πλῆθ. μαλακόστρακα (τὰ) ὡς αὐς, νεώτ. ζωολ. ὄμοταξις ἀρθροζώων βλλ.

μαλακόσματος-ον μτγν. ὀ ἔχων μαλακὸν σῶμα, ὀ ἐκτεθλημμένος: Κατ. Ἀστρ.κ.7,113.

μαλακότης-ης (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαλακοῦ, ἡ ἀπαλότης, ἀντίθ. σκληρότης: Πλάτ.Πολ. 523 E καὶ ψασύτης πάχος καὶ λεπτότητα ἡ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἡ ἀφή, αὐτ.Ἐλαιτ.186B, Ἀριστοτ.Μετ.382a,9 σκληρότητα ἡ μαλακότητα, Ἡρώδ.6,71 ἡ μαλακότης ἕννος, Διογ.Λ.5,67 μαλακότης ἱματίων, Παναιτ. Ἀγ. Ὁρ.40 ἀπλώνεται γύρω μὴ βελουδένια μαλακότητα ὄλος ὀ σμαραγδένιος Ἄθως τῶν νομαστῆριον κ. πλῆθ.: Πλάτ.Κρατ.432B' 2) ἡπιότητα, γλυκύτης, τὸ εὐκρατον, ἐπὶ τοῦ κλίματος: Θεόφρ.Φ13,5,4' 3) μτγν. ἀσθενικότης, ἀδυναμία, ἐκθλίψις: Πλούτ. Ὁβ.9 μὲδ' αὐτὸς Ὁθίων... ὑπομένειν ἀθίετα καὶ μαλακότητι τοὺς περὶ τῶν δεινῶν ἐκλογισμούς.

μαλακοτρεφής-ος-ές πάπ. ὀ διαγών βίον μολοκόν, τρυφήλόν.

μαλακότηριδος-ον μσν. ὀ ἔχων μαλακὴν, λείαν τριβὸν, ὄδόν' ὄθ. μτφ. ὀ εἰς ὄν τις εὐκόλως προβίσει: Ἐθεῶδ.Βαλο. ἐν Col.ε. Μοπ.3,494.

μαλακότηριχος-ον μτγν. ὀ ἔχων μαλακὰς τρίχας, ἀπαλὴν, λεπτὴν κόμην: Γαλ.4,605.

μαλακοτροφία ἡ νεώτ. κλάδος τῆς ἰχθυοτροφίας βλλ. σκισπῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἐν περιωρισμένους θαλασσίους τόπους ἐδωδίων μαλακίων.

μαλακοτύριχος-ια-ο δημ. ὑποκορ. τὸν μαλακὸς βλλ., ὀ ὄπως οὖν, ὀ ὄλιγον μαλακός: μαλακοτύριχος φυμῖ - στρώμα.

μαλάκοφθαλμος-ον ποι. ὀ ἔχων μαλακοὺς, ὑγροὺς ὀφθαλμούς, ὀ ἔχων τρυφερὸν, ἡδυσταθὲς βλέμμα, ἐσφ.ἀνδγ.ἐν Ἐθεῶδεκ.π. Ἀθην.10,454 γραφίς ὀ πρώτος ἦν μαλακοφθαλμος κύκλος.

μαλάκοφιλος-ον νεώτ. ὀ ἀγαπῶν τὰ μαλάκια βλλ.: ἢ ἐν εἰδ.σημ. χαρακτηρίζονται ὁσῶν τὰ ἀνθη ἢ ἡ ἐπικουφίασ γίνεται διὰ γαστεροπόδων κ. κυρίως κοκκίων βλλ.ς.

μαλάκοφλοισος-ος ὀ ἔχων μαλακὸν φλοῖον, λεπτόφλοιδος: Φιλῶδ.φ.3,20, Θεόφρ.ΦΑτρ.1,6,4.

μαλακοφορέω μσν. φορέω μαλακὰ ἐνδύματα, ἐνδύσθαι ἐλαφρὰ φορέματα: Στοματ.Ἐθεῶδ. 200A μαλακοφορούντων τὸν καὶ βακοδυτοῦτων.

μαλακοφρων-ονος ἰδ.ἡ ἱμαλακός, φρήν) ὀ μαλακὸν φρόνημα ἔχων, ἀβρός, μελιχίος: Ὁρφ. Ὑμν.59,15, αὐτ.69,13 μαλακοφρονα ὄδων.

μαλακοφρονος-ος ἱμαλακός, φωνή) μτγν. ὀ ἔχων μαλακὴν, τρυφερὰν, γλυκείαν φωνήν, ὀ ἐκβάλλων ἀπαλόν, γλυκύν ἦχον: Διον. Ἀλ.Δημ.40.

μαλακοχείρι-ερος (ὀ,ἡ) ποι. ὀ ἔχων μαλακὰς, ἐλαφροὺς χεῖρας, ἐπὶ τῆς τέχνης κ. τῆς ἐπιτηδεότητος τοῦ ἱατροῦ: Πινδ.Ν.3,55 Ἀσκασιόν, τὸν φαρμάκων διδάξαι μαλακοχείρα νόμον.

μαλακοφύχος-ον μτγν. ὀ ἔχων μαλακὴν φυχήν, ὀ δειλός, ὀ μικροφύχος, ὀ ἀτόλιμος: Κάτ. Ἀστρ.κ.1,145,Κ Μανασσα.Χρον.5033.

μαλακοφύχων-ἔω (μαλακοφύχος) μτγν. ἔω μαλακὴν φυχήν, εἶμαι ἀτόλιμος κ. δειλός, μικροφύχος: Πιδ.Μακκ.4,6,17 μὴ ὄτως κακῶς φρονήσαιμεν ὀ Ἀβραὰμ ποῖδες, ὄστε μαλακοφύχησαντες ἀρεπὲς ἡμῖν δράμα ὑποκρίνασθαι.

μαλακτῆρ-ηρος (ὀ) (μαλάσσω) μτγν. κ. νεώτ. ὀ δι' ἐργασίας καθιστῶν τὴν μαλακὸν, ὀ μαλάσων, ὀ μαλακῶν, ὀ καταργῶμενός τὴ: Πλούτ.Περ.12 αὶ δὲ ταῦτην καταργῶμενα τέχνην, τέκτονες, πλάσται, χαλκοῦτοι, λιθουργοί, ... χρυσοὺ μαλακτῆρες (χρυσόχοοι)' 2) νεώτ. εἰδ. μηχανήμα, δι' ὃ ἀναμειγνύονται κ. μαλάσσονται διάφοροι ὕλοι.

μαλακτικὸς-ος ἡ ἰδμ. κ. -ία(-όν) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **μαλαχτ-** ὀ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μαλακῶν, τοῦ καταπραῖνευ, τοῦ καταπαύειν: Ἰνπ.Διαίτ.2,66 τοῖσι χρίσμασι καὶ τοῖσι ἰδρωτικοῖσι καὶ μαλακτικοῖσι χρίσθαι καὶ μαλακύνειν ἐμπέρει, Πλούτ.Ἡθ.659C μαλακτικὸν δύναμιον

ἢ μτγν. **μαλακτικὸς οἶκος** ὀ ἐξωτερικός βλαμῶς βλανελεῖου, λουτήρος: Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.5

ἢ μσν. κ. μτφ. ἐπὶ τῆς φυχῆς: Κ Μανασσα.Χρον. 5019 λόγους φυχῆς μαλακτικούς' 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. μαλακτικόν, δημ. μαλακτικὰ (τὰ) ὡς αὐς. ρόφημα ἢ ἐμπλαστρον ἔχον μαλακτικὰς ἰδιότητας: μαλακτικὸν διὰ τὸν βῆχα, - πράσα πού εἶναι μαλακτικὰ.

μαλακτικότης-ητος κ. νεώτ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ μαλακτικοῦ βλλ., ἡ ἱκανότης, ἡ ἀποτελεσματικότης πρὸς μάλαξιν, μαλάκωμα: ἡ μαλακτικότης τῶν φαρμάκων αὐτῶν εἶναι μεγάλη' 2) ἐπὶ μετᾶλλον, μαλακότης βλλ.

μαλακτός-η-όν (μαλάσσω) ὀ δυνάμενος νὰ μαλαχθῆ, νὰ μαλακώσῃ: Ἀριστοτ.Μετ.385a,13 μαλακτὰ ὄ ἐστὶ τῶν πενηγῶτων ὄσα μὴ ἔξ ὄστατος.

μαλακότης-ητος (ἡ) νεώτ. εἰδ. ἡ μηχανικὴ ἰδιότης τῶν μετᾶλλον, καθ' ἣν δύναται νὰ υποστάσῃ ταῦτα ἀλλοίωσιν τοῦ σχήματος αὐτῶν.

μαλακύνω-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαλακύνειν, μάλαξις, μαλάκωμα, ἀπάλυνσις βλλ.ς: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,90' 2) νεώτ. μαλακύνσις ἐγκεφαλικὴ ἢ τοῦ ἐγκεφάλου ἀνάτομος ἐγκεφαλικὴ πάθησις ἔχουσα ἀνάτομικὸν μὲν γνώρισμα τὴν ἐλάττωσιν τῆς συστάσεως καὶ τῆς συνοχῆς τῶν ἰσθῶν τοῦ ἐγκεφάλου, κλινικὸν δὲ διαφόρους διαταραχὰς, ὄλον ἡμιπληγῶν κττ.

μαλάκωνα, μέλλ.-υνῶ, ἀπαλύνω, μετριάζω, δ. ἀνδγ.τοῦ μαλακευῶ βλλ.ἐν' Ἰνπ.Διαίτ.2,66 ἢ μτγν. μαλακῶν, μαλάσσω: Φιλ.Μηχ.Βελον.71,43 αὶ πυρῶσις τῶν εἰσθρον μαλακύνουσιν' 2) μτγν. μτφ. καθιστῶ μαλακὸν π., ὄλιμον, δειλόν: Πιδ. Ἰώθ.23,16 κύριος ἐμαλάκωνε τὴν καρδίαν μου

ἢ μτγν. Ἐξασθενῶ, ἀδυνατιζῶ τ., καθιστῶ μολθακόν: Μουσῶν.ἀπ.19,107Ἡ χεῖρας τε καὶ πόδας περιδέσει πύλων ἢ ὕφασμάτων τινῶν μαλακύνειν'

3) τὸ παθ. μαλακύνουμαι καθίσταμαι ἀπολός, μαλακός βλλ., ἀποχονοῦμαι, ἐκλύομαι, ἐξασθενῶ, ὄκνεω: Ξεν.ΚΠ 3,25 ὄπισθεν ἐπεσθε... ἦν δὲ τις μαλακύνουσι, μὴ ἐπιτρέψετε, Διοδ.Σ. 17,10 ὄ μὴν ταῖς φυχταῖς ἐμαλακύνουτο.

μαλακῶ ὄω μτγν. κ. νεώτ., δημ. μαλακῶν, ὄδρ. ἐμαλάκωσα, δημ. παθ. παρακ. μαλακῶμενος, καθιστῶ τὴν μαλακὸν, ἀπαλόν, μαλακύνω, ἀπαλύνω: Κασάρ.865,ἡ ὄλοιφι μαλακύνει τὸ δέρμα, - μαλακῶν τὸ πετσί - τὸ χριστῶδι' ἢ νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. καθίσταμαι μαλακός, ἀπαλός: τῶσι.

ώρα το χτυπῶ κι ἀκόμα νά μαλακώσῃ τὸ χτυπόδι· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ φλεγμονῶν, ἐλίκων, δοθιήνων· τώρα ποὺ μαλακῶναι ἔ' ἀνοίξῃ καὶ θά γίνῃς καλά· 2) ἄρχ. λεξ. κ. δημ. μαλάσσω, καθιστῶ τὴ εὐράλειον· Ἦσ., - μαλάκωσα τὸ κερὶ - τὴ λάσπη - τὸ ζυμᾶρι· ἢ δημ. κ. ἀμτβ.· τὸ κερὶ μαλάκωσα στὰ χέρια μου· 3) νεώτ. κ. δημ. ἀνακουφίζω, καταπραύνω, μετριάζω· τὰ ζεστά μαλακώνουν τὸ βήχα, - λίγο μὲ μαλάκωσε τὸν πόνο· ἢ κ. ἀμτβ.· σὰ νὰ μαλάκωσα λίγο ὁ βήχας· 4) δημ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κατευναζῶ, πραίνω· τὸν μαλάκωσα μὲ τὰ κλάματα· ἢ κ. ἀμτβ.· μαλάκωσε τέλος πάντων τὸ ἀφεντικό, - ἀμ ποὺ θὰ πᾶ, θὰ μαλακώσῃ· 5) δημ. ἀμτβ. καθίσταται ἥπιος, γλυκύς, μετριάζεται ἡ δριμύτης μου· ὁ καιρὸς ἀρχίζει νὰ μαλακώσῃ, - σὰ νὰ μαλάκωσε λίγο τὸ κρύο.

μαλακώδης-ους-ες ἄρχ. λεξ. ὁ μαλακοειδὴς βλλ., ὁ εὐλαστος, ὁ εὐδρμητος· Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Μονόγισσα.

μαλάκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ὁποῦτέλεσμα τοῦ μαλακῶναι βλλ., τὸ νὰ καθιστᾷ τις τὸ μαλακόν, μαλακύνει, μάλαιξῃ, λάπαξ βλλ.· τὸ μαλάκωμα τῆς λάσπης - τοῦ κερικοῦ - τοῦ φωμιοῦ - τῶν σπυριῶν· 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ πτώσις, ὁ κατευνασμός, ἡ χαλάρωσις· τὸ μαλάκωμα τοῦ πυρετοῦ - τοῦ θυμοῦ· 3) κ. ἐπὶ τοῦ κοικητοῦ φύχου, γίνονται ὀλιγώτερον δριμύς, πλεὺς ἥπιος, γλυκύς· τὸ μαλάκωμα τοῦ καιροῦ.

μαλακῶν δημ. βλ. μαλακῶ.

μαλακῶς ἔπιρο. νεώτ., δημ.-ἀ ἀπαλῶς, ἀνακουφιστικῶς· Ὁδ.Γ.350 ὦ οὐ τὶ χλαίνας καὶ ῥήγες πόλλ' ἐν οἴκω...αὐτ' αὐτὰ μαλακῶς οὕτε ζεινοῖσι ἐνεύθειν· ἢ ἀπαλῶς, οὐκ ἐκκληρῶς· Ἀριστοφ. Ἰνν.785 ἄλλ' ἐπαίρου κἄτα καθιστὸν μαλακῶς, ἐν.κ.Π.8,16 κ. παραβ. -ώτερον, κ.-ώτερος· ὠ-τατα· αὐτ'. Ἀν.2,24 καὶ πᾶς ἀν μαλακώτατα καθεύδουσι καὶ πᾶς ἀν ἀπονύκτατα τούτων ἀνάντων τυγχάνοις, Ἀθην.,23B ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ· 2) πρῶως, ἥπιως, ἥρεμα, γλυκά· Ἀριστλ. Ἀκουστ.803a,20 μαλακῶς ἀπαλεῖν, αὐτ.Ρητ.408b,9, Γ'λουτ'. Ἠθ.411τ) τῆς ὀλης σίτηται μαλακῶς καὶ καταναλισκεῖ βράδιον· 3) ἀσθενῶς, οὐκ ἐρωμένως, ἀδύνατα· Θουκ.6,78 ὁμόρουσ' ὄντας καὶ τὰ δεύτερα κινδυνύσοντας προοράσθαι αὐτὰ καὶ μὴ μαλακῶς ὡσπερ νῦν ζυμυχαῖν, αὐτ.8,50 μαλακώτερος ἀνθήητο, Ξεν. Ἀπ.3,11,10, Δίων. Χρυσ. Λόγ. 1,345 οἱ Τρώες μαλακώτερον ἐφείποντο· 4) χαλάρως, ἀνεμένως· Ἀριστοφ. Ἠτ.1396b,1) ἐάν τε ἀκριβέστερον, ἐάν τε μαλακώτερον συλλογιζάνται, αὐτ'. Ἀθ.8,5 πρὸς δεῖ τας μαλακώτερας τῆν διάνοιαν οἶον πρὸς τὰς ἀνεμένους, αὐτ. Μετ. 1025b,13· 5) μαλακῶς ἐγὼ ἢ διακείμεν εἶμαι ἀσθενῆς· Ἐρμην.58,ψ Ἠρ.βι'. Οἴμ.34 συνέθετ' Ὀμήρω κατὰ πολὺ τὸ δρᾶσθαι μαλακῶς ἔχειν, Λουκ.Θε.Δ.9) ἄλλα μαλακῶς ἔχει αὐτός, Γ'ισπ. μαλακῶς διακίεται· 6) δημ. μαλακὰ ἡσυχῶς, μὲ προσοχήν, προσεχτικῶς· νὰ περπατᾷς μαλακῶς.

μαλακωσιὰ (ἡ) [μαλακῶναι] δημ. οὐράσιω μαλακῶν, ἀπαλῶν, ἀναπαυτικῶν.

μαλακωσύνη (ἡ) [μαλοκόει] δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαλακοῦ, μαλακότης, ἀπαλότης, ἰδ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρ., ἐνδοτικότης, ἡλιότης· ἡ μαλακωσύνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν περιγράφεται.

μάλαμα (τὸ) δημ. χρυσός, χρυσάφι· Πολίτ'. Ἐκλ. Τραγ.165) ἓνα κομμάτι μάλαμα, ἓνα κομμάτι ἀσήμι ἐκόπη ἀπὸ τὸν οὐράνῳ καὶ ἔπεσε μὲσ' στὴ γαῖαν, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.32,28 μόν εἶναι ἡ δεξιὰ μάλαμα καὶ ἀπάνω τῆς ταριαιεῖς διαμνῆτι ὁ νοῆς, χρυσάχτινο τῆς ὁμορφιάς στολίδι, δ'ἴστω, τὸ χῶμα σου εἶναι μάλαμα καὶ ἡ πέτρα σου δια-

μάντι, - καρφίτσα ὄλο μάλαμα, παροιμ. ὄσο στέκεται τὸ μάλαμα βραβαίνει (ἢ πραγματικῶς) ἀξία ἀξάνει σὺν τῷ χρόνῳ· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἐξαιρετικῶς καλοσύνης καὶ ἀγαθότητος ἄνθρωπος, ὁ ἐξαιρετικῶς καλὸς, εὐγενικός, ὁ ἐξαιρετικῶς ἄνθρωπος - κορίτσι - παιδί μάλαμα, - καρδιά μάλαμα, αὐτὸς εἶναι ἓνα κομμάτι μάλαμα· 3) ἰδιωμ. τὸ γέννημα ὡς σωφραεῖται μτ. τὸν ὀλιγοσπὸν πρὸς λίγησιμα, ἄ. λαμνί.

μαλαματένιος (α. κ. -η) δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ μάλαμο, ὁ χρυσός· Πολίτ'. Ἐκλ. Τραγ. 87,2 ἄρχοντες τῶν καὶ πῖνουσι σὲ μαρμαρένη τάβλι, σὲ μαρμαρένη κ' ἄργυρη καὶ σὲ μαλαματένη, Ροδ.9,16 μὲ τὸ δεξὸ μὲ τὸ ζερεθὸ μὲ τὸ μαλαματένιο, ὁ τραγ. μαλαματένιος ἀργαλειός καὶ ἀλαφαντινὸν χτένι, - μαλαματένιος σταυρός, - μαλαματένιο ρολόι - δακτυλίδι· 2) μτφ. ὁ εἰς μέγαν βαθμόν εὐγενὴς κ. ἀγαθός, ὁ ἐξοίρειτος· καρδιά μαλαματένια.

μαλαματικά (τὰ) δημ. τὰ ἐκ χρυσοῦ κ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐξ ἀργύρου κοσμήματα τῶν γυναικῶν, τὰ χρυσαφικά, τὰ ἀσημικά· τὰ ἄχασα μὲ τὰ μαλαματικά, ποῦ φοροῦσε.

μαλαματοκαπνίζω δημ., παθ. παρακ. μαλαματοκαπνισμένος, ἐπιχρυσῶ βλλ.· σταυρός μαλαματοκαπνισμένος.

μαλαματοκαπνισμα (τὸ) δημ. ἐπιχρυσώσις, **μαλαματών** δημ. ἐπιχρυσῶ, κοσμῶ μὲ μάλαμα· Ἐπταλ. Ὁδ.Γ.426 τρίτος ἐδῶ τὸ χρυσοῦ Ἰσέρτη νά ῥθῃ ἄς κρᾶξῃ τοῦ σαμαλιῦ τὰ κέρατα γιὰ νὰ μαλαματώσῃ.

μαλαντρίω δημ. βρούω τοὺς βῶλους, βωλοκοπῶ, ἐπιπεδῶν τὸν ἀροῦθέντα ἄγρον.

μάλαξις-εως (ἡ) [μαλάσσειν] μτγν. κ. νεώτ., δημ. - ἡ τὸ μάλαισι, μαλάκωσις, ἀπάλυνσις, μαλάκωμα, τῆσις· Θεόδωρ. Φι.5,33, Γ'λουτ'. Ἠθ.436A δὲ πυρὸς μάλαξις οὐθ'.436C μάλαξις κιδήρου· 2) μτγν. μάλαξις τρωφῆς πέψις, χώνευσις· αὐτ.700B· 3) νεώτ. διάφοροι διὰ τῶν χειρῶν ἢ δι' ἐργαλείων μαλακτικὰ ἔργασια ἐπὶ τοῦ ἀνθρ. σώματος χόριν ὑγιεινῶν ἢ θεραπευτικῶν σκοπῶν, διεθν. ὁρος μασσῶς.

μαλαρία (ἡ) [ἰταλ. malaria = κακὸς ἀήρ] δημ. ἐλονοσία βλλ.· ἢ εἶδος μεσογειακοῦ πυρετοῦ. **μαλάξις** (ὁ) δημ. ὄργανον δι' οὗ μάλαισται ὁ πηλός, ἐργαλεῖον τῶν κτιστῶν εἰδ. διὰ τὸ ἐπικοινωνῶν μὲν τοίχων, μύστρον, μυστρί βλλ.ς.

μαλάσσω Ἦσ. «τράχηλος».

μαλάσσω [μαλακόει], ὄμτ. μαλατῶ, κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. μαλάζω, ἔλλ. μαλάζω (Ἐυρ'. Ὀρ. 120), δημ. ἀόρ. (ἐ)μαλάξω, παθ. ἀόρ. ἐμαλάχθην, δημ. (ἐ)μαλάχτικα, παθ. παρακ. (με)μαλαγμένως, καθιστῶ τὸ μαλακόν διὰ μαλάξεως ἢ χειροτριβῆς, μαλακῶν, ἀντιθ. σκληρῶν· ἰδ. ἐπὶ τῆς κατεργασίας τῶν δερματῶν, δέψα, κίνωμ μαλακῶν, ἀπαλόν· Ἰνπ. Ἀφορ.5,22· τὸ παθ.· Λουκ. Ἀνάγ.24 εἰ τὰ νῦν σκῆτη νομιζόμεν ὑπὸ τὰ ἔλαια μαλαττόμενα· ἢ κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου δέρματος, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ βυροσδεφικόν ἐπάγγελμα τοῦ Κλέανος, ἀργάζω, δέρω, καταβάλλω· Ἀριστοφ. Ἰνπ.388 ὡς ἐάν νυκὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ, ἐδῆλον εὐρήσει (ἐάν τὸν ἀρχαῖος, ἐάν τοῦ τις βρεῖσῃ)· ἢ τὸ παθ. μωλιπίζομαι, πλσκωνομαι, ἐπὶ βατραχῶν· Βάδρ.286 γηλῆ μαλαχθεῖς· 2) παθ. μτφ. καταβάλλομαι, ἡτῶμαι· Πλνδ.Ν.3.16 οὐκ ἐλεγχεῖσιν Ἀριστοκλείδης ἐάν ἐμίανε κατ' αἴσαν ἐν περισθενεῖ μαλαγθεῖς παγκράτιον στόλω, Ἐριφ.π.Στοθ.7,7 ἀνδρῶν ἐσθλῶν στέρνου ὄσο μάλαισται· 3) μόν. κ. δημ. χειραπάξω, χειρίζομαι, ἀναμεινῶν διὰ τῶν χειρῶν ποροσκοεῖται τι, ἰδ. ἐπὶ τοῦ φυρμάτου, μᾶσσω, βλλ.· Ἐρωτόκρ.4,893 μὲ τὰ χορτάρια κάτχε

σάν τὰ ἄελε μαλάξει νά κάμη τ' ἄσπρο μολανό, -μαλάζω τὸ ζυμάρι - τὸ κερὶ τῆ λάσπη

4) καθιστῶ τὶ μαλακόν, μαλακύνω, κώνω τὶ ἐπιπεργάσιμον, ἴδ. μέταλλον : Πλάτ. Πολ. 411B ὡσπερ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρῆσιμον ἐξ ἀχρήστον καὶ σκληρὸν ἐποίησεν, Μηναι. 3.12 Συνεξ. Θεοφάνους τῆς Σιγγριανῆς κηρῷ μαλάζει σίδηρον ἢ πέτσι τὸν ἄνδρα μεταβέναι πρὸς τὸ σοὶ ἐφέντο || ὄμ. κ. τὸ παθ. : Ἀριστ. Περ. 383a, 3i, Πλούτ. Ἄлк. 6 ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος αὐθις ὑπὸ φυροῦ πυκνοῦται : 3) μῦφ. κ. μον., νεώτ. κ. ὄημ. πραῦνω, καθιστῶ ἥπιον, εὐμενῆ : Εὐρ. Ὀρ. 1201 καὶ νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῆ, χρόνω μαλάξειεν σπλάγγχον, οὐτ. Ἄлк. 771, παρεμβ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 633D ἰθαπειαί ταυς θυμούς μαλάττουσαι ποιοῦσι κηρίνω, Πολύβ. 4.21.3 μαλάττειν τὸ τῆς φύσεως σκληρὸν, Πλούτ. Ἡθ. 156D ὁ Διόνυσος ὡσπερ ἐν πυρὶ τῷ σίνω μαλάσων τὰ ἦθη καὶ ἀνυγραίνων, -οῦτε τὰ δάκρυα τῆς μητέρας του δὲν τὸν ἐμάλαζαν, -μαλάσων τὴν καρδίαν : || ὄμ. κ. παθ. καταπραίνομαι, ἐξελευνομαί, γίνομαι εὐμενῆς, ἠουκάζω : 2 σφ. Αἰ. 594 πρὸς θεῶν μαλάσσω, Ἀριστ. Φ. 973 αἰθοί, τί κακὸν ποτ' ἐστ' ὅτω μαλάττομαι ; Φιλῶδ. Μουσ. 33K τῶν φυχῶν μαλαττομένω, Λιβ. Ροδ. 2957 ἐκ τῆς σκληροκαρδίας του μαλάσεται μεγάλως, -μὲ τὰ παροκάλια καὶ τίς κλάφει μαλάχηκε

6) ἔλαφρῶν, ἀνακουφίζω : Εὐρ. Ἄлк. 381 χρόνος μαλάξει σ' οὐδὲν ἐστ' ὁ καθανών : || τὸ παθ. μαλάττομαι νόσου ἀνακουφίζομαι, ἀπαλλάττομαι ἐξ ἀσθενείας, θεραπεύομαι : Σοφ. Φιλ. 1334 καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδαι νόσου μαλαχθῆσθε : || ὄμ. κ. ἐπὶ πυρετοῦ, χαλαροῦμαι, ἐλαττοῦμαι, πέφτω : Ἰνπ. Ἐπιδ. 3, 17, στ' πυρετὸς ἐμαλάχθη, πρβλ. αὐτ. Κωκ. 380 : 7) ποιγαληνεύω, καλμάρω, ἐπὶ τῷ Διόσκουδω : Λυρ. Ἀδέσπ. 133 μαλάζοντες βιατάν πόντον : 8) μον. κ. ὄημ. ἐπὶ αἰσχρᾶς σπμ., χειροτριβῶ, πασπατεύω ἴδ. νεανία : Πρῶδρ. 2, 261 πάλιν ἐξανηπίων τιν, μαλάσσω καὶ τσιμπῶ τιν πρβλ. ἀμάλασος : 9) ὄμ. φάσιω διὰ τῶν χειρῶν, φηλασφῶ, πασπατεύω, ὄβ. μαιών, λερώνω, ἴδ. ἐπὶ ἐδωδῶν : φωμὶ μαλασμένω

10) ρηματ. π. μάλαξις, μάλαγμα, μαλακτός, μαλακτικός.

μαλατήρες ἴσ. «ναῦται».

μαλατῆθ ἴσ. «αἰμωδιᾶς».

μαλαφράντζα (ἠ) (Ἰταλ.) ὄημ. ἀφοροδιακὸν νόσημα, ἴδ. ἡ σφίλις.

μαλαφῶν ἴσ. «ζητῶν».

μαλάχη (ἠ) (μαλάσσι) κ. νεώτ., δ. τ. μολοχη τὸ φυτὸν μαλάχη, μολόχη, βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μαλαχοειδῶν : Ἡσιόδ. Ἐργ. 4 οὐδ' ὄσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδελῶν μὲν ἄνισαρ, Βατραχομ. 16) φύλλοις μαλαχῶν, Φερεκρ. 131, 1, Θεοφρ. Φι 7, 7, 2, αὐτ. 7, 8, 1, Μοσχ. 3, 106 || μαλάχη ἡ ἀγρία ἄλλασι βλλ. : Θεοφρ. Φι 9, 15, 5, Ψιδιοσκ. 3, 146

|| μαλάχη κηπευτὴ λαβατερία βλλ. ἡ δενδρώδης : Διοσκ. 2, 118, Γαλ. 6, 628 || ὄμ. μαλάχη ἀποδενδρῶμενη : Θεοφρ. Φι 1, 3, 2 || κ. ἐνδεικτικῶς ὡς τροφῆ τῶν πτωχῶν : Ἀριστ. Πλ. 544 σιτεισθαι ἀντι μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρωδης.

μαλαχικά (τά) νεώτ. βοταν. τάξις δικτυληθῶνων φυτῶν ἐχόντων ἀνήθη κωνικὰ ἐτερογλυμῶδεια, συνήθ. ἐρμαφορδιτα καὶ κανονικά, σπαν. ἀπέταλα.

μαλαχίαια (τά) βοταν. ὑποδιαίρεισι τῆς τάξεως τῶν μαλαχικῶν βλλ.

μαλάχιον (τό) κ. μαλάχιον βλλ. κ. μολόχιον γυναικεῖον ἐνδύμα ἐχόν τὸ χρῶμα τῆς μολόχης : Ἀριστ. ἀν. 320, 10 (π. Φωτ.).

μαλάχιος (ὁ) ἴσ. «εἰθὺς ποίδας».

μαλαχίτης (ὁ) νεώτ. ἡμιπολύτιμος λίθος πρᾶσι-
του χρώματος ἐκ βασικῶ ὄλατος τοῦ χολκού. || τὸ

μαλαχοειδῆ (τά) νεώτ. οἰκογ. δικτυληθῶνων φυτῶν.

μαλαχίτη (ἡ) ὄημ. ἐργαλεῖον τῶν κτιστῶν δι' οὗ μαλάσσεται ὁ πήλκος, ἢ μαλαχίτη.

μαλακτικός-ἡ-ὁ ὄημ. μαλακτικὸς βλλ.

μάλαξ-ακισί (ὁ) μάλοχη βλλ. : Λοσκ. Ἀλέξ. 25 μάλαξκα χορσίτων ἰερῆ κυμίνεω σισύδωφ.

μάλαξιον (τό) βδέλλιον βλλ. : Διοσκ. 1, 67, Πλιν. Φι 12, 35.

μαλάνη (ἠ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν μαλασινιδῶν.

μάλε-βράσε (τό) ὄημ. ἄκλ. μ. ἐν φρ. μτ. τοῦ γίνονται εἰς γ' πρὸς ἀνάρθρωσος ἢ κ. ἀνάρθρ. φιλονικία θορυβώδης καὶ μετ' ἀνταλλαγῆς ὕβρεων ἴδ. μεταξὺ συγγενῶν ἢ αἰκείων ἢ συνεταιρῶν ἢ συνοίκων : πίσσθηκαν στά κληρονομικὰ καὶ γίνηκε μάλε-βράσε, -μαζέτηκαν στήν αὐλὴ πολλὰς κυράσας καὶ θά γῆν μάλε - βράσε.

μαλαίνῃ (ἠ) νεώτ. ἴσθρ. ἐμβόλιον δι' οὗ διαγινώσκειται ἡ νόσος μάλας ἐπὶ τῶν ζῶων.

μαλαίνισμός (ὁ) νεώτ. ἴσθρ. ἐμβολίασις διὰ μαλαίνης πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας μάλιος.

μαλερός-ἄ-ὸν ἰσχυρός, ὀρηκτικός, ὄβ. εἶδ. ἐπὶ τῷ πυρὸς φλογερός, καταστρεπτικός : Ἰλ. 1, 242 αὐτὰς τ' ἐμρήσειν μαλερῶ πυρὸς, αὐτ. Υ 316 μηδ' ὄπδ' ἄν Τροίην μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δῆψιτι δαιομένη, Ἡσιόδ. Α 18 μαλερῶ δὲ κατοφλέξας πυρὶ κώμας, Αισχ. Χο 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος

|| ἐπὶ ἐμφύχων, ὀρηκτικός, φλογερός, βίσιος : Αισχ. Ἀγ. 141 μαλερῶν λεόντων, Σοφ. Ὀπί 190 Ἄρεά τε τὸν μαλερῶν, ὄς νῦν ἐγαλικὸς ἀπείδων φλέγει με : 2) μῦφ. ἐνθουσιώδης, φλογερός, σφοδρὸς, κ. ἐπὶ κακοῦ, δεινός, τρομερός, λίαν ἰσχυρός : Ἰνιδ. Ο 9, 22 μαλερᾶς αἰοιδίταις ἐνθουσιώδεις αἰοίδιαί, Αισχ. Πέρσ. 62 πόβω στένεται μαλερῶ (φλογερός πόθος). Ἀριστ. ἀν. 675, 5 πόνους τλήνας μαλερῶς ἀκάμαντας Ἰτρομεροῦς πόνους, ΑΠ 6, 287 μαλερὸν θάλασσο (σφοδρὸν θάλασσο), Διον. Περ. 40 μαλεροῖσι κεκαυμένοις ἡλείοισι (καυστικώτατοι ἡλιοί) : || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. σφοδρῶς : Εὐρ. Τρω. 1300 μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα : 3) μαλεραὶ φρένες ἴσ. «ἀσθένει» καὶ ἔφησι καὶ καυστικαί : Καλλ. ἀν. ἀνώ. 198.

μαλέτισκο (τό) ὄημ. ὁ βοηθὸς τοῦ κτίστου, πηλοφόρος, ἀπουροῦς βλλ. κ.

μάλευρον (τό) ἄλευρον βλλ. : Ἄκλ. 70, Ἄχις 51, Θεόκρ. 15, 116 ἄνεθα μίγουσαι λευκῶ παντοῖα μαλέρωφ, Ἐλλάδ. π. Φωτ. Βιβλ. 531B.

μαλέω (μάλα) EM 76, 41 «μαλεῖν» τὸ αὐξάνειν.

μάλη (ἡ) κ. νεώτ. μασχάλη) συνήθ. μ. ἐν τῇ φρ. ὑπὸ μάλης κ. μτγν. ὑπὸ μάλην ὑπὸ τὴν μασχάλην, μετὰ τῆς ἐνοίας τοῦ κρυφίως ὄπδ' τὴν μασχάλην φέρειν τι, ἴδιως φωνικὰ ὄπλα : Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 23 ἔφιδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, Πλάτ. Τορμ. 46911 λαδῶν ὑπὸ μάλης ἔγχεριδίον, Ἀριστ. Λυα. 585 δῶρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἦκει ἔχων : Διφιλ. 3, 3 λαγύων ἔχων ὑπὸ μάλης || ὄμ. μῦφ. : Λοσκ. Νεκρ. Δ 10, 9 ἐν ἐτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει, τὴν κόλακείαν : || ἐν φρ. ὑπὸ μάλης λαβεῖν, - ὑπὸ μάλης κρῦπειν κρῦπτη, ἔχω τὶ κρυφίως : Πλάτ. Νόμ. 789c πρὸς γὰρ τοῦτοις λαδόντες ὑπὸ μάλης ἔκατοσο, τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς τὰς χείρας, Λοσκ. Ἀναιδ. 23 θάτων δ' ἄν πέντε ἐλέψαντας ὑπὸ μάλης κρῦφείας ἢ ἕνα κιναιδῶν : || ὄβ. ἡ φρ. ὑπὸ μάλης ἐπίρρ. κρυφίως, λάθρα : Δημ. 845 ἀλλά ἂν μὴ οὐχ εἰς οὐδὲ δύο τοῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσθ, Πλούτ. Ἡθ. 64E ἐν ταῖς ὑπὸ μάλης πράξεσιν ἀπροφασίστως ἐσσι, καὶ πιστὰς ἐρωτος ὑπέρητες, Δίων Κ 46, 23 οὔτε γὰρ ὑπὸ μάλης τι αὐτῶν ἐπράχθη ἀλλ' εἰς στήλας . . πάντ' ὀνεγράφη : || νεώτ. ὑπὸ μάλης ὑπὸ τὴν μα-

αχάλην, ἄνευ τῆς ἐνόιας τοῦ κρυφίως : ἐρχεται μετὰ τὰ βιβλία ὑπὸ μάλης. || νεώτ. εἰδ. στρατ. ἐπὶ τοῦ ὅπλου : ἠκολούθησαν τὴν κηδεῖαν οἱ στρατιώται μετὰ τὰ ὅπλα ὑπὸ μάλης. κ. εἰδ. στρατιωτικὸν παράγγελμα : ὑπὸ μάλης ἀμύλῃ || ὄμ. ὑπὸ τὴν μάλην ὑπὸ τὴν μασιγάλην : Πολυδ.ἀπ.202 ὑπὸ τὴν μάλην πατάξας. || ὄμ. παρὰ τὴν μάλην : Ἰππιατρ.26 παρὰ τὴν μάλην ἢ ὑπὸ ζώνων. || μιν. ἐπὶ μάλης ὑπὸ μάλης : Στουδ.Θεοδ.536 τὸ ἐπὶ μάλης ἐπιστόλιον ἐξαγανύω.

μάλῃκος ἰδίᾳ ὄνομα ὀρνέου : Ἡρωδιαν.Ἑλλ.1.151, Θεόγνωστ.Καν.59,26 μάλῃκος ὄνομα ὀρνέου βαρυτονόμου, ὀφεινόμενον δὲ ἀπὸ τοῦ μαλακῶς γέγονεν τροπή τοῦ α ἐπὶ η.

μαλῃτέον ἴσθ. ἐξηγητέον. πρβλ μαλαφῶν, μαλιεῖς.

μάλθη ἠ) κ. μάλθη κ. νεώτ. μείγμα κηροῦ καὶ πίσσης ἢ ἀμόργης πρὸς ἐπάλειψιν, καθοφάντια μὴ τὸν πλοῖων : Σχολ.Θεοκρ.7,105 ἐμαλθακός ὁ τρυφερός, ἐκ τῆς μάλθης αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμόργη συνηφμένος : Ἰππῶν.50 μάλθη τὴν τρόπον παραχρίσας. || ὄμ. μείγμα κηροῦ καὶ πίσσης πρὸς ἐπάλειψιν τῶν πρὸς γραφήν χρησιμοποιοῦμένων πινακίδων Πολυδ.10,59 κὸ δὲ ἐνὸν τῆ πινακίδι κηρὸς μάλθη ἢ μάλθα : Ἀριστ.ἀπ.157 τὴν μάλθην ἐκ τῶν γραμματικῶν ἤθειαν, Δημ. 1132 ἐν μάλθη γεγραμμένη τὴν μαρτυρίαν, ἵνα ἐπὶ τὴν προσηράφαι ἢ ἀπαλείφαι βουληθῆ, ῥάδιον ἔστι. 2) νεώτ. ἢ καθαρὰ ἀσφαλτος. 3) ἴσθ. ἐμάλθηῃ μαλακία, τρυφερότης. 4) αὐτ. κρύπος κηρός. 5) εἶδος θαλασσίου κήτους : Αἰλ.Ζ1 9,49. Ὀπν.Ἀλ.1.371. || Σουῖδ. κρησῖτις βλ.λ. **μαλθακῶς** μαλθακῶς βλ.λ. : Ἀρει.Ὁε.Παθ.2,8 μαλθακῶ τὸ δέσμα.

μαλθακῶς μαλθακῶς βλ.λ. : Διογ.ο.π.Στοδ.4,7,62 τὸ ἀπότρονον τὰς βλάδας μαλθαίνουσα.

μαλθακουνία ἠ) μαλακὴ εὐνή, μαλακότης τῆς κλίνης : Κομ. Ἀδέσπ.56.

μαλθακεύομαι μῖγν. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μαλθακός : Σχολ. Ἀριστ.Πλ.325 βλάξ ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ σῆμα.

μαλθακία ἠ) μαλακία βλ.λ. || : Πλάτ.Πολ.590B τρυφή καὶ μαλθακία, Διογ.Λ.2,5 ὁ αὐτὸν ἐξάγαγεν βίσιαν, μαλθακίη σοφίης.

μαλθακίζομαι παθ. ἐπὶ προσώπων, γίνομαι μαλθακός, μαλακῶν, καταπραίνομαι, κατευνάζομαι : Αἰσχ.Πρ.79 σὺ μαλθακίζω, αὐτ.952 Ζεὺς τοῖς τούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται, Εὐρ.Μήδ.291 κρεσσάνον δὲ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχέσθαι, γύναι, ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μεταστῆναι. || ὄμ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, χαυνούμαι, ἀπαλιπύξια : Γαλ.11,1,388. 2) γίνομαι μαλθακός, χαῖνος, ὀκηρὸς : Πλάτ.Πολ.458B, Πλούτ. Ἡθ.663ῃ ἤδη δὲ κάρνουσαν πρὸ καιροῦ καὶ μαλθακισμένην καὶ ἀπολείπουσαν τὸ σκεῖλον ἐντείναι καὶ ἀνακυρρῆσαι παγαλάσπον, Εὐστ.Πον.176,55 μαλθακισόμενος εἰς τὸ χειρόηθες. 3) ὄμ. μῖγν. εἶμαι ἄτολμος, βέλκος : Πλάτ.Συμμ.179ῃ ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει, ἀτε γὰρ κισαρῶδες, καὶ οὐ τολμᾶν ἔνεκα τοῦ ἐρωτος ἀποδηήσκειν ὥσπερ Ἀλκίπαις. || ὄμ. εἶμαι ἀπρόθυμος, ἀναθηθαικός : Πλάτ.Ἐπιστ.317C δὲν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι, αὐτ.Ἀκλ.1,124D οὐκ ἀποκηπτόν οὐδὲ μαλθακιστέον, Ἀριστ.Νεφ.727 ὁ μαλθακιστέῳ, ἀλλὰ περικαλυπτέα.

μαλθακίως ἡ-ον ποι.τ. ἀντὶ μαλθακός βλ.λ. : Αἴτ.9,567 μαλθακίη χάριτι.

μαλθακίτης ἰδίᾳ νεώτ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τοῦ ἀλλοφρονόου.

μαλθακός ἡ-όν κ.μιν. κ.νεώτ., αἰολτ. μάλθικος ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὴν ἀφῆν ὑποκειμένων, μαλακός : Ὀμ.Ἰνν.30,15 καὶ ἄνεθα μαλθακά ποιης,

Πινδ.Π.5,9 δρόμα μαλθακῶ, αὐτ.Ν.4,4 μαλθακά γυῖα, Αἰκ.34 μαλθακὸν γυνογάλλον, Σαφ.50 μαλθακά τῦλα, Σοφ.ἀπ.112 συνάνας μαλθακῶς τίθησι, Ἰπν.Ἀέρ.7 μαλθακαὶ νηύεες, Πολυδ.2,182 μαλθακαὶ πλευραὶ, Πλούτ.Ἡθ.467D οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσάνδε τέγγει μαλθακά γυῖα, κατὰ Πινδαρον, Ἡρόδ.Ἰατρ.8,8 μέχρις οὐ .. τὸ βρέγμα τῷ σκίμωνι μαλθακὸν ὄμμα. || ὡς ἀντίθ. τοῦ στερεοῦ καὶ τοῦ σκληροῦ : Πλάτ.Συμ.195D ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληρῷ βίαινε, ἀλλ' ἐπὶ μαλθακῷ, αὐτ.Φαιδρ.239C μαλθακὸν καὶ οὐ στερεόν, αὐτ.Ἐπιστ.1111D θταν συνέλθωσιν εἰς αὐτὸ καὶ ξυμπέσωσι ξηροὶς ὕγρα καὶ ψυχρὰ θερμοὶς καὶ στερεὰ μαλθακοὶς. 2) μῖγν. ἐπὶ προσ., ὁ μαλακός, πρᾶος, ἀτολμος, ἀπρόθυμος, ἀλιγόφυκος : Ἰλ.Ρ.588 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρασας, ὅς τὸ πάρος περ μαλθακὸς αἰχημητής, Αἰσχ.Ἑμ.7,4 μηδὲ μαλθακὸς γένη. || νεώτ. εἰδ. ὁ ἀβροδίαιτος, τρυφερός, ἐκτεθηλυμένος : οἱ Πέρσαι ἴσαν μαλθακοὶ. || ὄμ. ἐπὶ ἀσχηρῶν. : Ἀκ.ἐν Πάπ.μαλθακὸς δίκως, Πλάτ.Νόμ.778E μαλθακὸν ἔξιν, - μαλθακὸς βίος. || ὄμ. μαλθακὸν τὴν ἐνδιδόναι ὑποχωρῶ, ἐνδιδῶ ἐκ μαλθακότητος : Εὐρ.Ἑλ.508 ἦν δ' ἐνδιδῶ τὴν μαλθακὸν τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι. || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ μαλθακὸν ἢ μαλθακότης : Εὐρ.Ἰκ.884 πρὸς τὸ μαλθακὸν τὸ βίον. 3) ἀδύνατος, ἀσθενής : Ἀριστ.Σφ.714 καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναται κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακὸς εἰμι. 4) κιναιθός βλ.λ. : Καίλ.Ἡφ.Χρον.4,131, Δημήτρ.97 ὁ τὰ τύμματα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα, κιναιθίαις ἐπιών. 5) μῖγν. ἐπὶ πραγμ., πρᾶος, ἥρεμος, ἡσυχος, γλυκύς : Ἡσιόδ.ἀπ.121,4 φιλεῖ δὲ ἐ μαλθακὸς ὕπνος, Θέογν.852 μαλθακὰ κωτίλλων, Πινδ.Π.1,8 κιναιθῶν μαλθακῶν, Αἰσχ.Ἀγ.742 μαλθακὸν ὀμμάτων βέλκος (γλυκία μαλακία), Σοφ.ἀπ.894 ὄργη γένοντος μαλθακῆ. || ὄμ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, τῶν λόγων, τῆς ὁμιλίας κτ. : Πινδ.Π.4,137 μαλθακὰ φωνῆ [με γλυκία φωνή], αὐτ.Ν.9,49 νεοπαλῆς δ' ἀετταί μαλθακῶν κικαφορία σὺν ἀοισθᾷ, Σοφ.Φιλ.629 λόγοσι μαλθακοῖς (με γλυκία λόγια, Εὐρ.Μήδ.316 λέγειν ἀκούσαι μαλθακά, Εὐρ.π.Στοδ.1,320 πότερα θέλεισι σοὶ μαλθακά φευδῆ λέγειν ἢ σκληρᾷ ἀληθῆ, Ἀριστ.Ὀρν.233 μαλθακὴν λέγντα γῆρυν. || ὄμ. ἐπὶ τοῦ πόνου, τῆς ὀδύνης, τῆς θλίψεως κτ., πρᾶος, μέτριος, ἥρεμος : Πλάτ.Σεαστ.149D μαλθακότερος τὰς ὄδυνας ποιεῖν, Γαλ.493,4 μαλθακὸς ὀδύνας. || ὄμ. ἐπὶ τοῦ πύριου, σιγαῆς φωτιάς : Ἰπν.Ἑлк.12 μαλθακὸν πῦρ. || ὄμ. ἐπὶ τοῦ οὐνοῦ, ἀδύνατο κρασί : Ἰπν.Νούσι.2,44 οἶνος ἄξ μαλθακώτατος. || ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ ἥρεμον ἢ ἀκίνητον ὕδωρ τῶν ἐλῶν : Ἰπν.Ἀερ.) ὕδατι μαλθακῶ ἐν εὐδίᾳ καὶ μὴ σφόδρα βρέχεσθαι. || ἐπὶ τοῦ ρυθμοῦ, ἄτονος, χαλαροῦ : Διον.Ἀλ.Δημ.39 τοὺς βυμβοῖς τοὺς καταμετρούντας τὰ κῶλα μὴ ταπεινούς μηδὲ μαλθακοὺς εἶναι. || ἐπὶ τοῦ ἔτους καὶ τῶν ἐποχῶν αὐτοῦ, μέτριος, εὐκρατος, γλυκύς : Ἰπν.Ἐπιδ.3 μαλθακὸν ἔτος. ἂνιπυνο καὶ θερμὸν. || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ μαλθακὸν ἢ ἥρεμος διάθεσις, ἢ πραότης, ἢ γλυκύτης : Εὐρ.Ὀρ.714 εἰς τὸ μαλθακὸν προσάγεσθαι [γίνομαι πρᾶος, ἥσιος], Ἀριστ.Φ.Βατρ.539 τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι ἀεὶ πρὸς τὸ μαλθακώτερον Δεξιῶν πρὸς ἀνδρός ἐστὶ [σγλ. κηρὸς τὸ ἥδιτερον τοῦ βίου καὶ εὐ ἔχον], Φώτ. ἐμαλθακὸν ἀντὶ τοῦ αγαθῶν οὕτως Ἀριστοφάνης. || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον πρᾶον, ἥρεμον, γλυκία, ἥπιος : Αἰσχ.Ἀγ.1642 ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότω λίμρὸς εὐνοϊκός μαλθακὸς σφ' ἐποφένται. || ὄμ. ἐπὶ τῷ ἐδόφου, ὁμαλός, λέιος : Αἰσχ.ἀπ.199,5 πᾶς χώρος ἐστὶ μαλθακός, Εὐρ.Ἰπν.1226/ καὶ μὲν εἰς τὰ μαλθακά γαίαις ἔχων σίκακος εὐθύ-

νοι δρώνον' || επί του δέρματος, λείως, τρυφερός: Εύρ.Μηδ.1075 ως μαλακός κρός.
μαλακότης-ης (ή) κ. νεώτ. μαλακότης βλ.λ.): 'Ιηπ. 'Αέρ.21 μαλακότης κοιλίας, αὐτ.896Ε σκληρότητι καὶ μαλακότητι' 2) ἐπὶ ἐδάφους, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ συμπαγοῦς, τοῦ ἔχειν ραγμάς: 'Αρρ.Τακτ.34,1.

μαλακόφωνος-ον ὁ ἔχων φωνὴν μαλακὴν, ὁ μαλακόφωνος, γλυκόφωνος: Πίνδ.1,2,8 μαλθανόφωνος αἰοῖδα.

μαλακτήριος-α-ον εὐχρ. τὸ οὐδ. μαλακτήριον ὡς οὐσ. μάλαγμα βλ.λ., φάρμακον μαλακτικόν: 'Ιηπ. 'Επικ.27,29, 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,3.

μαλακτικός-ή-όν μαλακτικός βλ.λ.: 'Ιηπ.Διαίτ. 53 μαλακτικὰς πνεύμονος, αὐτ.395,33 μαλακτικὸν ἄρθρων, 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,3.

μαλακῶν μτην. μαλακῶν βλ.λ.: Σχόλ.Διον. Τραγ.173Η ἐπειπερ τινὰς ἀναγινώσκοντες μαλακῶνουςιν ἑαυτῶν τὰς φωνὰς.

μαλακῶδης-ους-ες μάλθασι μαλακοειδής, ὁ ὁμοιάζων πρὸς μάλθην ἢ ἐκ συστατικῶν ὁμοίων πρὶν ὡς οὐσ. μάλαγμα βλ.λ., φάρμακον μαλακτικόν: 'Ιηπ. 'Επικ.27,29, 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,3.

μαλακῶδες-ή-όν μαλακῶδες βλ.λ.: 'Ιηπ.Διαίτ. 53 μαλακῶδες πνεύμονος, αὐτ.395,33 μαλακῶδες ἄρθρων, 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,3.

μαλακῶς ἔπιρρ. μαλακῶς, μαλακὰ: 'Αρισφ. 'Αχ.70 μαλακῶς κατακεῖσθαι | κατακεῖσθαι ἐπὶ μαλακῶν στρωμάτων, αὐτ.1200 φιλάσσαν με μαλακῶς' 2) μτη. ἡπίως, ἡρέμα, πρῶς, γλυκὰ: Αἰσχ.'Αγ.951 τὴν κρατοῦσαν μαλακῶς, Σοφ.ΟΚ 77 σκληρὰ μαλακῶς λέγειν | λέγειν τὰ δυσάρεστα δι' ἁπαλῶν, ἡδέων λόγων| κ. συγκρ.: Πλάτ.Σοφ.230Α τὰ μὲν χαλεπαίνοντες τὰ δὲ μαλακωτέρως παραμυθούμενοι.

μαλάσις-εως (ή) μάλασις βλ.λ.: 'Ιηπ.Διαίτ.22, 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,14' || εἰδ. ἐν παθολ. ἐνοιαί: 'Αρχιγ.π. 'Αέτ.9,28, 'Αρετ. 'Οξ.Νούσ.2,6.

μαλάσσω μαλάσσω, μαλακῶν, ποιῶ τι μαλακόν: Μανέθ.6,391 χαλκὸν μαλάσσομαι || ἰοτρ. χαλκῶρ, μαλακῶν: 'Ιηπ.Διαίτ.16 μαλάσσω κοιλίαν | μαλακῶν τὰ ἐντερα ἢ τὸ σπλάγγνη' 2) μτη. καταπραίνω, καθισχυρίζω, μαλακῶν: Αἰσχ.Πρ. 381 ἄν τις ἐν καιρῷ με μαλάσσει κέαρ, Σοφ. 'Αντ.1194 τί γὰρ σε μαλάσσοιμι ἄν ὡς ἐστερον φεύσται φανούμεθ' | [ἰοτρ. τί νὰ σὲ καθιστάσω, νὰ σὲ περιποιηθῶ διὰ λόγων, ὅτινες ὕστερον θ' ἀποδειχθῶσι φευδεῖς], Εύρ.'Ηρ.298 ὡς λόγοισι τόνδε μαλάσσειμεν ἄν, Διογ.Λ 4,8 τούτῳ μὲν ὕπνοισι μαλάσσομενους καὶ εἰς τὰς κτήσεις συνιέναι, Σουῖδ. τὸ γὰρ δυνάμενον ἐκείνου τὸν ἄνδρα μαλάσαι ἐν μόνον ἦν κ. παθ.: Αἰσχ. Πρ.1008 γέγειε γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλάσσει λιταῖς ἄματι, αὐτ.Εὐμ.134 μαλασγῆσθαι ὕπνω.

μάλθη (ή) κ. νεώτ. μάλθο βλ.λ.

μαλθίνος (ὶ) νεώτ. γένος καρπιθίου ἐνότμου.

μαλθουσιανικός-ή-όν νεώτ. κ. μαλθουσιανός ἐπὶ θεωρητικῶν οικονομολογῶν, ὁ πρεσβεύων, ὁ ἀπλολογῶν τὴν θεωρίαν τοῦ Μάλθου, ὁπαδὸς τοῦ μαλθουσιανισμοῦ βλ.λ.

μαλθουσιανισμός (ὶ) νεώτ. ἡ θεωρία τοῦ 'Αγγλοῦ οικονομολογοῦ Μάλθου ἢ ὡς μέσον θεραπευτικὴν ἢ τοῦλάχιστον ἀνακομιστικὴν τῆς κοινωνικῆς κακοδαμονίας ὑποστηρίζουσα τὸν περιορισμὸν τῶν γενήσεων.

μαλθῶ-ῶ 'Ησ. «μαλθῶσω» μαλακῶσω.

μαλθῶδης-ους-ες μαλακός καὶ κολλῶδης ὡς ἡ μάλθο βλ.λ., μαλακῶδης βλ.λ.: 'Ιηπ.π.Γαλ.19,120 μαλθῶδες μαλακτικὴ ἢ κηρῶδη.

μαλθῶν-ωνος (ὶ) μτην. μαλακῶς, τρυφηλός, μαλακῶν βλ.λ.: Σωκρ.π.Στοβ.4,15,16 ἄν μὴ τις ὁ μάλθων, ἀλλὰ ἐργάτης' || γλωσσ. ἐὸ τὰ ἴδια λάθρα καταφαγῶν.

μαλία (ή) 'Ησ. «μαλιασμός, μάλις».

μαλιά (ή) μση. κ. δημ. ἔρις, φιλονικία, συμπλοκή, μάλωμα: 'Ερωτόκρ.1.640 ὁ Ρήγας θέλει τὸ ζῆμιδ πᾶσθι, κάθα πρῶμα | καὶ πῶς ἔπληεν ἡ μάλια τὴ νύχτα καὶ ἴντα κῆμα, 'Ερωφ. Ἰπτερμ. 1,74 καὶ ὀπὸ μαλιές . . περίσσια ἀναπαύμενοι.

μαλιάγος (ὶ) δημ. ὁ θηλυδύτης, ἔκτεθλιγμυμένος.

μαλίαν 'Ησ. «εὐφρημον, ἡσυχον, πραεῖον».

μαλιάρικος-η-ο δημ. μ. τὸ οὐδ. μαλιάρικο ἐπὶ ζῶων, τὸ προσβληθὲν ὑπὸ τῆς νόσου μάλιος.

μαλιασις-εως γλωσσ. μαλιασμός βλ.

μαλιασμός (ὶ) Σουῖδ' ἐνόσος περὶ τοὺς δόνους γινομένη, κατάρρους διὰ τῶν μυκτῆρων καὶ στρόφασις περὶ αὐτοῦς.

μαλιεῖς 'Ησ. «ζῆτεῖς».

μαλιή (ή) μαλιασμός βλ.λ.: 'Ησ. ἐτὸ περὶ τὰ ὑποζύγια πάθος.

μαλικιανός (ὶ) (τουρκ.) δημ. ἀκίνητον κτήμα παραχωρούμενον ἐν Τουρκίᾳ εἰς ὀξίωματικούς ἢ δημοσίους ὑπαλλήλους ὡς ἰδιοκτησία των.

μαλιναθάλη (ή) μτην. αἰμπητικὸν ἢ φυτόν, πηθ. μνάσιον: Θεοφρ.Φι 4,8,12, Πλιν.Φι 21,88.

μάλινας-η-ον μήλιος βλ.λ.

μαλιοβράσι (τὸ) δημ. ἀκλ. μάλε-βράσει βλ.λ.: τσακώθηκαν καὶ ἔγινε μεγάλου μαλιοβράσι.

μάλιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀχρ. μάλος (=μαλλός) βδ-στρυχός: ΑΠ II,157, 'Ερμ.Τραϊαν. ἐν Rev.Ρηθ.32,256, 264' 2) ἰοπ. τ. τοῦ μάλθων βλ.λ. μάλα.

μαλιός (ὶ) δημ. εἶδος δελίας.

μαλιόρ 'Ησ. εὐγὴ Κιμαλίας.

μαλις-ιος (ή) κ. νεώτ. μάλις βλ.λ.2) : 'Ιηπιστ.2' ἢ νεώτ. ἐπιδημικὴ νόσος τῶν νομάων ἰδίας ζῶων, καθ' ἣν ἐκρεῖ ἐκ τῶν μυκτῆρων των πυῶδες ὕγρον, μαλιασμός βλ.λ., σαρκώδης.

μάλιστα ἔπιρρ. κ. νεώτ. κ. δημ., ὑπερθ. τοῦ μάλα βλ.λ.: || νεώτ. κ. δημ. ὡς βεβαιωτικὸν μῆριον, καί: ἐδιθάσασες τὸ μάθημά σου: Μάλιστα, τὸ διδάσκα.

μαλιτζή (τὸ) μση. ὑποκορ. τοῦ μαλλιον βλ.λ.: Πρόδρ.2,616 καὶ τὰ μαλιτζία μου ἔπεισαν ἀπὸ τὴν ἀλουτζίαν.

μαλιτζέρα 'Ησ. «προσφιλεστέρα» πρὸλ. μάλιαν.

μαλικῶς ναρκῶς βλ.λ.: Σχόλ.Νικ.Θηρ.382.

μαλικηνίς 'Ησ. «παρθένης, Κρήτες».

μάλικη (ή) κ. νεώτ. ἡ ἔνεκα ὑπερβολικοῦ φύχους νόσος ἐν εἰδ. σημ., κυρίως τὰ ἔνεκα τοῦ φύχους γινόμενα εἰς τοὺς πόδας καὶ χεῖρας χιμετλα ἢ γενικῶς κρουσάγημα, ζεπάγιασμα: Νικ. 'Αλεξ. 553 ἀφ' ὁποῦ μάλικης δάμναται, αὐτ.Θηρ. 382 δτ' ἐν παλάμῃσιν ἔργωλ μάλικαι ἀπυροθέωσιν ἀπὸ κρυμοῦ δαμνέμενοι (σγῶλ. κτὰς μαλικίας καὶ δυσκωμίας διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν ἢ τὰ χιμετλα, τὰς ῥίξεις τῶν ποδῶν), αὐτ.724 ἰσχία δ' αὐτὴ μάλικη ἐνωκίμημπουσα καθήρησεν ἔχματα γούνων' 2) 'Ησ. «μάλικη» τὸ ἐπικόπανον. Πάριος.

μάλικιον (ὸν) (μάλικη), ὑπερθ. μαλικίστατος κ. μαλικιώτατος, ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων μάλικην, νάρκωσιν λόγῳ τῆς ψυχρότητος αὐτοῦ' δθ. κ. γεν. ὁ λαν ψυχρός Σουῖδ. «μάλικιον ψυχρὸν μαλικίστατον ψυχρότατον»: 'Ανώκ.π.Σουῖδ. πῶν φάρμακον ἀσθενέας καὶ μάλικιον, βραδείως τὴν ἰσχὴν ἀπεδείκνυτο, Κολλ.ἀπ.ἀνώκ.45 τὸδε μοι μαλικίστατον ἦμαρ' 2) 'Ησ. «μαλικιώτατον» μαλακώτατον.

μαλικίω ναρκούμαι ἐκ τοῦ φύχους, μαργῶνω, κοκαλώνω (τὸ ρ. εὐρίσκειται σχεδὸν πανταχοῦ τῶν κωδ. ἐφαρμακῶν) Φρύν.Σοφ.Παρ.69Β ἐμαλικίεν: τὰ ὑπὸ κρύου ναρκῶν: Αἰσχ.ἀπ.332 εἶα, εἶωκε, μὴ τί μαλικίωσιν ποδῶ, Ξεν.Κυν.5,2 αἰ κύνας μαλικίωσιν τὰς ῥίνας οὐ θύνανται αἰσθάνασθαι, Ποιητ.π.Σχόλ.Νικ.Θηρ.382 πνεύματος ἀργαλλεῖο

πνοιό τε μαλκίοντες [κωδ. Α μαλκίονται, Λουκ. Λεξ. 2 οἷσα δὲ ὡς ἐν κρύβει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα . . ἰδίω θ' ἄμα καὶ μαλκίω τὸ σῶμα [κωδ. μαλκίω], Αἰλ. Ζ' 5, 12 μαλκίε τὰ μέλη [κωδ. μαλκίει], αὐτ. 9, 4 ἀμβλύνεσθαι τὸ κέντρον καὶ μαλκίεν [κωδ. μαλκίειν], αὐτ. 16 μαλκίοντες ἐκ τῶν κρυμῶν τοῦ ζῆου τὴν ὄψιν. Θερμίστ. Αἰγ. 4, 50 C κείσθαι πού ἐν κλίωιδίω τρέμοντα καὶ μαλκίοντα [κωδ. μαλκίοντα, μαλκίοντα] 2) ὄμ. μ. φ. παραλῶ ως ὅ ἐκ τοῦ φύουτος νενοκρήμονος· πρβλ. Ἦσ. «μαλκίετον» μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχοντες: Δημ. 120 ταῦτα τοίνυν πάσχοντες ἀπαντες, μέλλομεν καὶ μαλκίοντες καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν, ἀπιστοῦντες ἀλλήλοις.

μαλκίω-ᾶω, ἑν. δοτ. τῆς μτχ. μαλκίωμαι, μαλκίω βλ. λ.: Ἀρατ. 294, Κράτ. ἐν Ἡσιόδ. Έργ. 530.

μαλκομα [ή] νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκίας. τῶν σταυρανθῶν.

μαλκόν Ἦσ. «μαλκόν» μαλακόν· πρβλ. κ. μάλκιος.

μάλλα κράσις τοῦ μὴ ἄλλα.

μαλλασθόντες Ἦσ. ἐσθίοντες.

μαλλάκι (τό) ὑποκορ. τοῦ μαλλί βλ. λ., συνήθ. κτ. πληθ. μαλλάκια: Παλαμ. Ἰάφ. 19 πάρτε ἀπ' τῆ μανοῦλα σας | μαλλάκια μεταξένια, Πορφύρ. Σκίεις 59 τὰ νυφικά μαλλάκια τοὺς μαδοῦν ὁ ἱπτεῖς, -τὶ λεπτὰ μαλλάκια πού χεῖ, δ. τραγ. μέ τριχ' ἀπ' τὰ μαλλάκια σου τὰ μάτια μου νὰ ἀράω.

μαλλεῖνη [ή] νεώτ. ἐσφ. γρ. τοῦ μαλεῖνη.

μαλλεῖνισμός [ὸ] νεώτ. ἐσφ. γρ. τοῦ μαλεῖνισμός.

μαλλι (τό) δημ. μαλλίον βλ. λ.

μαλλιζῶ δημ. ἀποκτὴ μαλλιᾶ, τρίχωμα: ἐμάλλισσε τὸ πρόσωπό του, - ἐμάλλισσε ὁλόκληρος, - ἔχει ἕνα πρόσωπο μαλλιασμένον. || ὄμ. μ. φ. ἐν φρ. μαλλιζᾶει ἡ γλῶσσά μου συναῶς καὶ μετ' ἐπιμονῆς λέγω τὶ μέχρις ἀναυθίσσεως, ἐξαντίλοισες δ. ἰ. τραγ. καὶ θά μαλλιάσει ἡ γλῶσσά σου ρωτώντας τοὺς διαβάστες, - ἐμάλλισσε ἡ γλῶσσά μου νὰ σοῦ τὸ λέω καὶ νὰ σοῦ τὸ ξαναλέω. || εἰδ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ἀποκτὴ τὸ πρῶτον πτεῖμα: δὲν ἐμαλλιάσανε ἀκόμα τὰ πουλιά· εἶν' ἀκόμα ἀμάλλιαγα, ὅπως βγήκανε ἀπ' τ' ἀγόδ.

μαλλιριζέω νεώτ. κ. δημ. μιμοῦμαι τοὺς μαλλιάρους, τοὺς γράφοντες εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν ἀθαιρέτως πεπλασμένην καὶ παρεϊκόνητας λέξεις ἀθαιρέτως ὑπ' αὐτῶν σηματοζόμενας.

μαλλιρισμός [ὸ] νεώτ. κ. δημ. τὸ κίνημα τῶν μαλλιάρων, τῶν χρησιμοποιοῦντων τὴν ἄκρατον καὶ ὑπερβολικὴν δημοτικὴν γλῶσσαν: ἡ ἐπικράτησις τοῦ μαλλιρισμοῦ δὲν κατέστη δυνατῆ· || τὰ ἐν τῇ γλῶσσῃ ἄκρα καὶ ὑπερβολικὰ δημοτικὰ στοιχεῖα: γράφει τῆ δημοτικῇ, ἀλλὰ χωρὶς μαλλιρισμοῦς.

μαλλιρῶκος η-ο δημ. ὁ δασύπρωκτος· || ὡς προσφώνησις ἀστείο παιδὸς πρὸς δῆλωνα ὅτι ὑπερέβη τὴν πρῶτην παιδικὴν ἡλικίαν πρβλ. μαν-τροχάλος κτ.: ἔλα, βρε μαλλιρῶκολε, ἄσε τὰ παιδιάρια σου καὶ βᾶλε γνώση.

μαλλιάρη ἡ-ὸ δημ. ὁ ἔχων πυκνὸν τρίχωμα: μιὰν ἀρκούδα μαλλιάρη, - ἕνα μαλλιάρη ἀγρίμ. 2) σκωπτικὴ ὄνομασία τῶν πολαιότερων δημοτικῶν, ἰδ. τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀκράτου δημοτικῆς γλῶσσης, τῶν τεινόντων ν' ἀντικαταστήσωσι πολλακῶς καὶ λέξεις ἡδὴ κοινοχρήστους δι' ἄλλων ἁθῶν ἀλλὰ κατεσκευασμένον κτ. τὸ τυπικὸν τῆς δημοτικῆς: νὰ εἰσῆαι δημοτικιστὴς, ἀλλ' ὄχι μαλλιάρῶς.

μαλλιρῶσυνή [ή] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαλλιάρου βλ. λ. 2): ὁ Πάλλης ἐμακῶτα διὰ τὴν μαλλιρῶσυνήν του· 2) τὸ σύνολον τῶν μαλλιάρων βλ. λ. 2): αὐτὰ τὰ λέω γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ δὴλ ἡ μαλλιρῶσυνή.

μάλλινος-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἔριου, μαλλίου κατεσκευασμένος, ὕφανσμένος: μάλλινον ὕφασμα, - μάλλινα ροῦχα.

μαλλιον (τό) [μαλλός-μαῖή] λονη ἡ μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. μαλλί, μτγ. κ. μον. κ. μάλλον, μον. κ. μαλιόν [Δουκιγγι], τὸ ἔριον, εἰδ. τὸ τῶν μάλλον (προβάτων) τρίχωμα: Ἡρωδίων. «εἰριον, τὸ μαλλιον» ἰδ. γρ. μάλιον· γεν. ζῶου τρίχωμα, ἰδ. μαλακόν, σίον γαλις, κυνός, ἀλώπεκος, αἰγός: Ὁρνεοσφ. 37, 218 ὑγρόρισαν μετὰ μαλιού, - ἡ ἄρκουδα ἔχει μακρὸ μαλλί. || κ. τὸ κατὰ τόπου τρίχωμα τοῦ σώματος ἀνδρ., ἰδίως τὸ τῆς κεφαλῆς, ἡ κόμη, συνθηστέ. κτ. πληθ. μάλλια [τά] ἡ μάλια, δημ. μαλλιά: ΑΠ II, 157 καὶ στόλιον, μάλιον, πωγωνιον, ὤμιαν ἔξω, Σχολ. Θεοδρ. II, 10 τοῖς μαλλίοις, τῆ κόμη, Νικ. Χων. Κωνσταντινου. 382 καὶ τὰ μάλια αὐτῶν ἕνα πλόκωμα πλέκοντες, - πυκνὸν μαλλίον ἀπλοῦμενον καθ' ὅλον τὸ στήθος, Σολωμ. Ἀγνώριστ. 25 καὶ τῶν μαλλιῶν τῆς τ' ὤραιο πλῆθος, - σγουρά - ξανθὰ - μαῦρα - ἄσπρα - πυκνὰ μαλλιά· || δημ. ἡ λ. εἰς πολλὸς παροιμ. ἰδ. μ. φ., σίον: πῆγε γιὰ μαλλί κι ἔφυγε κουρεμένος [ἐπὶ ὑποστάτους ζῆμιαν ἀντὶ τοῦ ἐπιδιωχθέντος κέρδους], - ὁ πνιμμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πλένεται [ὅ ἐν ἀπεγνωσμένῃ καταστάσει ἐπιχειρεῖ δ, τὶ θῆπτε ἐστὼ καὶ μάτιον πρὸς σωτηρίαν τοῦ], - ὁποῦ ἔχει μαλλιά καὶ γένια ἔχει γνώσιν καὶ γιὰ χτένια [ὃ ἔχων ἀγαθὰ μεριμνᾷ πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, ἡ κτ. ἄ. ἐκδοχὴν ἔχει καὶ πολλὰς μεριμνάς], - πολλὰ μαλλιά, λίγα μαλλιά ἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, - ἄσπρα μαλλιά δὲ δύνουνε τὴ γνώσιν στὸν δὲν ἔχει [τὸ γῆρας δὲν καθιστᾷ φρονιμὸς τοῦς ἀνοήτους κ. ἄ.]. || ὄμ. κ. φρ. σίον μαλλιά βγάζει ἡ γλῶσσά μου [καταποννοῦμαι λέγων πολλὰ ἡ ἐπιμῶνας διὰ τὴ], - μαλλιά κουδάρια [πρὸς δῆλωση ἀκαταστασίας ἡ κ. ἄ. ταρραχῆς προερχομένης ἐκ συμπλοκῆς ἡ κ. μ. διενέξεως=ἄνω κάτω], - πινάμονα μαλλιά με μαλλιά [συμπλοκομαί], - ἀρπαχτήκαμε ἀπὸ τὰ μαλλιά [συνηπλόκημεν], - χρωστῶ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου [ὑπερέμετρωσ πολλὰ], κ. ἄ. 2) δημ. ἐπὶ πτηνῶν, κτ. ἐνικ. τὸ μόλις φυόμενον πτεῖμα τῶν νεογνῶν: βγάλε με μάλλὶ τὰ κλωσσοπούλα. 3) κτ. πληθ. ἀ παρεμφερεῖς πρὸς τρίχωμα σμῆρηςες φυτῶν τινῶν ἡ καρπῶν, ὁ πάππος βλ. λ.: παραμεγάλωσαν ὁ ἀγκινάρες ἡ ἔχουνε πολλὰ μαλλιά.

μαλλοξάνω δημ. κ. μαλλο-ξάνω μαλλιά, ἔρια.

μάλλιος [ὸ] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκοῦ τῶν ἀδικουλιδῶν.

μάλλιος ἐπίρρ. μον. κ. δημ. μάλλον, περισσότερο, καλύτερον: Ἐρωτόμ. I, 117 λίγο νερό ποτὲ φωτιά μεγάλη δὲν τὸ σβῆνει, ἡ μάλλιος τὴν ξάφτει, Ἐρωφ. I, 591 μάλλιος τὰ τόσα βρόχια.

μαλλιστός ἐπίρρ. μον. μάλλον, καὶ μάλιστα: Ἐρωφ. I, 883 καὶ δὲν ἀλάφωρον ὁ καμηὸς, μαλλιστὸς πλιὸ πλῆθενει.

μαλλιτραβῆγμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μαλλιτραβῆθ βλ. λ., ἡ φιλονικία, ὁ διαπληκτικισμός.

μαλλι)τραβῆ δημ., ὄρ. [ἐ]μαλλι)τραβῆξει, ἰδ. εἴχρ. τὸ μέσ. κ. τὸ παθ. μαλλι)τραβῆμαι-ιοῦμαι, ὄρρ. μαλλι)τραβῆθηκα, μτχ. παρὰ, μαλλι)τραβῆγμένος, σῆμα τινά, τραβῆ ἀπὸ τὰ μαλλιά: τῆ μαλλι)τραβῆξει μέσα στὴν αὐλή, - κάθε μέρα τῆ μαλλι)τραβῆξει ὁ ἄντρας στῆς. || τὸ παθ. μαλλι)τραβῆμαι ὡς ἀλληλοτραβῆστέροις κτ. τῆς κόμης ἀμοιβαίως κ. γεν. διαπληκτικισμοῦ μετὰ τίνος: ἄσ' τους νὰ μαλλι)τραβῆθῶνται.

μαλλι)χορτῶ (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἄδιαντος ἡ κόμη τῆς Ἀφροδίτης.

μαλλοβάμβακος-η-ο δημ. ὁ ἐκ μαλλίου καὶ βᾶμβακος κατεσκευασμένος ἡ ὕφανσμένος: μαλλοβάμβακα ὕφασμα - φόρεμα κτ.

μαλλόδετος-η-ον ὁ δεδεμένος διὰ μαλλίου ἢ διὰ μαλλίνου δέματος : Σοφ.ἀπ.394 τὰς μαλλοδέτας κύστες.

μαλλοειδής-ους-ές δημ. ὁ πλήρης μαλλίων, μαλλωτός, μαλλιάρος.

μαλλοκέφαλα (τὰ) δημ. κ. μαλλιοκέφαλα τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς συνήθ. μτφ. ἐν φρ. τὰ μαλλοκέφαλά μου μέγα ποσόν, πολλά : ἐξόδεφα - ἐπλήρωσα τὰ μαλλοκέφαλά μου.

μαλλοκοπιούμαι δημ. μαλλοτραβιούμαι, βλ. μαλλοτραβά.

μαλλοκρέμασμα (τὸ) δημ. τὸ κρέμασμα ἐκ τῆς κόμης : Καρκβ.Ζητ.176 τ' ἀλόγους νά ἀπαυθίσει μόνον στὸ χωράφι, καί ἀμέτους τὸ μαλλοκρέμασμα καὶ οἱ ραβδισμοί.

μαλλομέταξος-η-ο δημ. ὁ ἐκ μετάξης καὶ μαλλίου κατασκευασμένος : ὕφρασμα μαλλομέταξο, -φόρασμα μαλλομέταξο.

μάλλον κ. μυσ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. τοῦ μάλα.

μαλλοξάνω δημ. μαλλιοξάνω βλλ.

μαλλός (ὁ) (μᾶ-ἦλιον) μαλλίνον, τρίχωμα προβάτου : Ἡσιόδ.Ἐργ.234 εἰροπόκοι δ' ἑίς μαλλοτὸς καταθερίθασι, Ἐπιγρ., Αἰσχ.Εὐμ.45 ἀργῆτι μαλλῶ, Σοφ.ΟΚ 475 οἷδς νεαλοῦς νεοπόμοι μαλλῶ βαλῶν, Αἰν.Τακτ.18,19, Ἡρώδ.8,13 : 2) ἐπὶ ἀνθρ., βόστροχος, πλόκαμος, μαλλιά : Εὐρ.Βάκχ.113 στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοτὸς.

μαλλοτραβῶ δημ.κ.μαλλιοτραβῶ βλλ. : Καρκβ.Ζητ.154 ἐναντάλωσε τὴν πόρτα καὶ ἀπειλισμένους ἄρχισεν νά μαλλοτραβιέται.

μαλλοῦσης-α-ικο δημ. εὐχρ. κυρ.τὸ θηλ. ὁ ἔχων πολλά μαλλιά, πλουσίαν κόμην : ἢ εἰδ. ἐπὶ νεογεννήτου μαλλοῦσικο τὸ γεννηθέν μετὰ πλείονος ἢ συνήθως τριχύματος.

μαλλοφάγα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα ρυγχιτὰ ζῶντα παρασιτικῶς ἐπὶ τῶν θηλαστικῶν.

μαλλῶ-ώω μυσ. εἶμαι πλήρης μαλλίων, τριχωτός, σπληνικός, ἐν χρ. τὸ παθ. : Εὐστ.Ἰλ.1056,63 οὐλοὶ τὰ πᾶντες ἢ οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοί, ὅποια τὰ κοινῆ νῦν λεγόμενα ἐπεύχια, τὰ ἀπὸ τῶν δύο μερῶν μεραλλωμένα.

μάλλωνα (τὸ) δ.γρ. τοῦ μάλωμα βλλ.

μάλλωνω δ.γρ. τοῦ μάλώνω βλλ.
μάλλωσις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ διὰ μαλλίου κάλυψις πινος, σκέπασμα, κάλυμμα ἀπὸ μαλλί : Σχόλ. Πινδ.Π.4,407 τῆ χρυσῆ μαλλώσιε ἰβερὶ τοῦ χρυσοῦ δέραςτοι.

μαλλωτρίσιον (τὸ) πάπ. δέρμα προβάτου.

μαλλωτός-ή-ός(ν) κ.νεώτ.κ.δημ. ὁ πλήρης μαλλίων, τριχωτός, μαλλιάρος : Πολυδ.7,57 ἐὸ μαλλοῖς δασύς : Πλάτ.Κωμ.13 μαλλωταὶ λαμυρίδες, Στράβ.11,219 μαλλωταὶ δοραί,Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,72 μαλλωταὶ χιτῶνες 2) τὸ ἀρα. ὡς οἰα. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν γρομφαδιοειδῶν.

μάλμιος ὑποδιήλασις (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ ἠωτέρα τῶν τριῶν διαηλάσεων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἰουρᾶσιος διαηλάσις, ἄ. ἀνωτέρα ἢ λευκὴ ἰουρᾶσιος.

μαλόθεθρον (τὸ) βλ. μαλόθεθρον.

μαλοθήρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν σιδηρίτις ἢ συριακῆ.

μαλόκαθρο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀρκευθος ὁ κάκοσμος.

μαλοκόρος (ὁ) δ.γρ. τ. τοῦ μηλοκόρος βλλ. : Ὑμν.Ἰα.164.

μάλον (τὸ) δ.γρ. τ. τοῦ μήλον βλλ.

μαλοπάραιος-ον αἰολτ. τ. τοῦ μηλοπάραιος βλλ. : Ἡσ. «μαλοπάραιος» λευκοπάραιος : Θεοκρ.26,1 ἄ μαλοπάραιος Ἀγαυά. 2) πάπ. μτ. αἰτ. τοῦ ἐν. μαλοπαρούσαν κ. μαλοπαρούσαν ἐπὶ φορβάδος, λευκὸς καὶ καστανός.

μαλοπάρρος δ.γρ. τοῦ μηλοπάραιος βλλ.

μάλος-ή-όν (1) λευκός : Θεοκρ.Ἐπιγρ.1,5 βωμόν δ' αἰμάζει κερασὸς τράγος οὗτος ὁ μάλος (πρβλ. Ἡσ. «μάλορος» λευκούσος).

μάλος-ή-όν (2) ἀμαλός, τρυφερός, μαλακός : ἸλΧ.310 ἀρπάζων ἡ ἄρνα μαλὴν ἢ πῦκα λαγῶν (δ.γρ. ἀρν' ἀμαλὴν πρβλ. Εὐστ.ἸλΧ.310 ἄρνα μαλὴν = ἀρν' ἀμαλῆν).

μαλοσάα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ βοτῆ εἰς τὰ πρόβατα ὁδός : Ἡσ. «μαλοσάα ὁδός» ἢ τὰ πρόβατα θεοδίζει, (κῶδ. μαλόσαι) πρβλ. ἰπποσάα, μηλοσάη.

μαλουρίδα (ἡ) νεώτ. ζωολ. οἰκ. φιδικῶν πτηνῶν.

μαλουρίδος κ. μαλουρίε θηλ. τοῦ μάλορος.

μάλορος-ον, θηλ. μάλορις, ὁ ἔχων οὐράν λευκὴν : Ἡσ. «μάλορος» λεύκορος», αὐτ. «μαλουρίε» λευκοκέρακος, ἥτις τὴν οὐράν ἔχει λευκὴν.

μάλορος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν φιδικῶν τῆς οἰκογ. τῶν μαλουρίδων.

μαλοφόρος-ον δ.γρ. τ. τοῦ μηλοφόρος βλλ.

μαλοφύλαξ-ακος (ὁ) δ.γρ. τ. τοῦ μηλοφύλαξ.

μαλόχιον Ἡσ. «εσπαθίτων».

μαλιγία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οἰκογ. τῶν μαλιγιοειδῶν φυτῶν δικοτυληθῶν.

μαλτός (ἡ) νεώτ. χημ. ἐνζυμὸν διασπῶν τὴν μαλτόζην.

μαλτέζικος-η-ο δημ. ὁ καταγόμενος ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς νήσου Μάλτας : γίδα μαλτέζικη ἢ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Μάλταν ἢ τοῦς Μαλτέζους : μαλτέζικα ἔθιμα - τραγοῦδια - καϊκία.

μαλτέζπλακα (ἡ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. μαλτεζόπλακες πλάκες προερχόμεναι ἐκ Μάλτας ἢ ὁμοίαι πρὸς τὰς ἐκ Μάλτας.

μαλτέζος (ὁ), θηλ. μαλτέζα ὁ κάτοικος τῆς Μάλτας.

μαλτέσιτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτὸν ἀποτελούμενον ἐκ βιοτίτου καὶ μαγνητίτου.

μαλτόζη (ἡ) νεώτ. χημ. διασακχαρῆς ὁμοιος πρὸς τὸ καλαμοσάκχαρον.

μαλτίνα (ἡ) δημ. νεώτ. κ. μαντίνα ἰστοθέτις.

μαλχιτῆς (ὁ) νεώτ. πέτρωμα φλεβικὸν μετριοκοκκώδες.

μαλῶ-άω (μάλῆ) πάπ. φέρω ὑπὸ τὴν μασχάλην, φέρω ὑπὸ μάλης.

μάλωμα-ατος (τὸ) (μαλώνω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μάλώνω βλλ., ἐπιηλθεις, ἐπιτήμισις : μ' ὄλο τὸ μάλωμα ἀτὸς τὰ ἴδια καὶ χειρότερα, -τὰ παιδιὰ θέλωον καὶ κάπου κάπου μάλωμα. 2) διαπληκτικαῦδες, ἔρις, φιλονικία : τὰ μικρὰ μαλώματα εἶναι συχνὰ στοὺς φίλους, -εἶχαμε μολώματα μετὶ φορατῆ.

μαλώνω δημ. ἐπιηλθίτω, ἐπιτίμω : Πισαδ.Χρ. Μπλ.53 καὶ τὶ σοῦ κάμαρε, Ποίος σ' ἐμάλωσε ; Παλαμ.Γάφ.38 μαλωμένο μιά θρασιά ; -μοῦ ἀποκοιμήθη, -τὸ μαλώνω τὸ μαλώνω καὶ ἄστερα τὸ μετανοιώνω. 2) ἀμτβ. διαπληκτίζομαι, ἐρίζω, φιλονικῶ πρὸς τινά : Ἐρωτ.κρ.2,914 νά ὄδων ἰντὰ 'χου διαφορὸς ἐπ'οῦτ' οἱ μαλωμένοι, δ. τραγ. τοῦ Κίττου ἡ μάννα κάθονταν στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι, ἢ μετὶ τὸ ποτάμι μάλώνω, λ.τραγ. μετὶ τῶν μάλών' ἡ πεθερὰ μου, ποῦ 'ναι λίγα τὰ προικιά μου ἢ διακόπτω τὰς σχέσεις μου πρὸς τινά : μάλωσα μετὶ τὸ φίλο μου, -εἵμαστε μαλωμένοι ἢ ὁμ. μτ. γενικ. προσ. : θά σοῦ μάλώσω καὶ δὲν θά σοῦ ξαναμιλήσω ἢ μαν. μτβ. μαλώνω νινά, πολεμῶ τινά, ἀγωνίζομαι πρὸς τινά : Ἐρωτ.κρ.1,1094 λίγοι 'ναι, ποῦ τότε νικοῦ, ὄντε τότε μαλώνο.

μαλώπη (ἡ) μαλάχη βλλ. : Πλίν.Φ1 20,21,84.

μαλωπή (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν μαλοχοειδῶν.

μαμά (τὸ) (1) δημ. κ. μαμμά εἰς τὴν βρεφ. ἡλικίαν ἢ βρώσι, τὸ φαγητόν, ἰδ. ὁ ἄρτος.

μαμά (ή) (2) [γαλλ. νεώτ. κ. δημ. θωπευτ. μήτηρ. **μαμάκουλα** δημ. κ. μαμακουλιά τὸ δένδρον κερκίς ἡ κερατοειδής.

μαμαλίγκα (ή) [βλαχ.] δημ. ἔδεσμα παρσκευαζόμενον ἐξ ἀραβοσίτου, ὕδατος καὶ ζαϊκού λιπόου: Καρπιθ.Ζητ.96 κ' ἐγὼ ἔχω γαλοτύρι νὰ σοῦ φέρω· κ' ἐγὼ κάμωσι μαμαλίγκα.

μάματα (τὸ) Ἦσ. «μάματα» ποιήματα, βρώματα· πρβλ. μάματα.

μαματίδες Ἦσ. «ἀναδενδράδες».

μαμάτραι Ἦσ. «οἱ στρατηγοί, πρὸς Ἴνδοις».

μάμελεϊν ἄπτ. κροσὶς τοῦ μή ἀμελεῖν.

μαμαλετζής (ὁ) δημ. ὁ τοκογλύφος, ὁ τοκιστής.

μαμαλοῦκα (ή) δημ. τὸ φυτὸν κρόκος ὁ λείος.

Μαμάρσα (ή) ἀρχ. ἐπών. τῆς Ἀθηνᾶς: Λυκόφωρ.

1417 ὁ δὲ Ασφρίας οἶκοι Μαμάρσας.

μαμρά (ή) ὄγρ. τῆς λ. μαμρά βλλ.

μαμρά (ή) κ. μαμρά ἢ μαμρά (ιατρικὴ τῆς ρίζας: Ἀετ.Ι,64, Ἀλέξ.Τραλλ.2, Παῦλ.Αιγ.7,3 μαμράς οἶον ριζῶν τῆς πᾶσας ἐστί, ἔχον ὡσπερ κονδυλοῦς πυκνοῦς, ὄσπερ οὐλάς τε καὶ λευκώματα λαπτύνας πεπίστευται δηλονότι ρυπτικῆς ὑπάρχον δυνάμειος.

μάμμα (ή) δ. τ. τοῦ μάμη βλλ.

μαμμά δημ. κ. μαμά βλλ.ΙΙ.

μαμμάκθος (ὁ) κωμ. λέξις πρὸς δήλωνιν τοῦ ἡλιθίου: Ἀριστοφ.Βάτρ.990 κενητότες Μαμμάκουβι, Μελιτιδίαι καθήνω· ἢ τίλος ἔργου τοῦ Πλάτωνος Κωμικοῦ ἢ τοῦ Ἀρισταγόρου.

μαμῆν ἐπὶ τῶν νηπιῶν, αἰτεῖν τροφήν, μαμῆν·

Ἦσ. «μαμῆν ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς· ἐσθθίειν, Φώτ. κρμαμῆν· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθθίειν· οὕτω Καλλίας», πρβλ. μάμημ3).

μαμῆριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ μάμη βλλ.

μάματα (τὰ) Σχόλ.Πλάτ. Ἄλκ.Ι,118B εβρώματα.

μαμῆτα (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. μαμά κ. μαμμία ἐν τῇ παιδικῇ ἔκφρ. ἢ μήτηρ· Φρύν.258 «μάμημ ἐν καμμίαν τὴν μητέρα Ἀττικοί, Ἐλληνες τὴν μάμημ», Εὐστ.Ἰλ.971,29 «ὀνομοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμημ καλεῖν, ὡς τὰ πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων»: Φερεικρ.70 ὡ μάμημ, Μέν.Σαμ.28,ΑΓΓ Ι,67 Σισύφου ὡ μάμημ, Ἐπικ.ἀπ.176· 2) μγν., νεώτ. κ. δημ. ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ, ἢ προμήτωρ, γιανιά, κυροῦλα· Φρύν.Ἐκλ.135 «μάμημ τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα οὐ λέγουσιν οἱ ὄρχαιοι, ἀλλὰ πῆθην· μάμημ δὲ καὶ μαμμίον τὴν μητέρα», Ἦσ. «μάμημ, ἢ μήτηρ τῶν γονέων ἢ ὑποκόρισμα μητρὸς ἐκ παιδίου»: Πλάτ., Φιλ.2,301, Πλούτ. Ἀγ.4 τῆς τε μητρὸς Ἀγισιστράτας καὶ τῆς μάμημ Ἀρχιδάμιας, ΠΔ Μακκ.4,16,9 οὐκ εδοφομα ὕμων τέκνα, οὐδὲ μάμημ κληθεῖσα μακαρισθῆσμαι, Παπασδ.Χρ.Μηλ.160 εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν μάμημ του ἄν δλα τὰ φαντάσματα κάμνον ακάκων· 3) ὁ τῆς μητρὸς μαστός: Ἀρριαν.Ἐπικτ.2,16,43.

μαμῆτη (ή) δημ. μαῖα βλλ.: παροιμ. ἐπῆγε γιὰ μαμῆτη κ' ἔκατσε γιὰ λεγῶνα ἰσκαπτικῶς ἐπὶ τῶν βαρυνόντων νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐκ τινος μέρους.

μαμμία (ή) ἢ μήτηρ, μάμημ βλλ.Ι· Σουίδ. ἐτὴν μητέρα μαμμίαν ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μομμάτ ὡ σογεῖν λέγειν: Ἀριστοφ.Λυσ.878 οὕτως οὐ καλεῖται τὴν μαμμίαν; ΠΑ). μαμμία, μαμμία, μαμμία, αὐτ.890 φέρε σε φιλήσω, γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

μαμμίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ μαμμία βλλ.: Πλούτ. Ἠθ.858C τὴν δὲ παῖδα πρὸς τὴν μητέρα φροσάτι τὴν ἀεαυτῆς ὄπτ, ὡ μαμμίδιον, οὐ μγνυτοί σοι κατὰ νόμον, Ἠλιόδ.7,10.

μαμμικός-ή-όν ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μάμημ βλλ.Ι, τὴν μητέρα· Ἦσ. «μαμμικός-μητρικός»· 2) ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μάμημ βλλ.2, τὴν προμήτορα, τὴν γιανγιάν: Πλάτ.

Μαμμίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ μαμμία: Φρύν.110.

μαμμόθραπτο (κ-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τῆς μάμημ, τῆς προμήτορος ἀνατραφεῖς, δδ.συνεκδ. ὁ διὰ τῶν πολλῶν περιποιήσεων κακοαναθετραμμένος, τηθελαδός βλλ.: Σχόλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.1021, Αὐγ. ἐν Φωλμ.30, Φρύν.267 μαμμόθραπτον μὴ λέγε τηθελαδῶν δέ, Πολυδ.3,20, -δὲν μορεῖ νὰ κἀμη τίποτε μονάχος, εἶναι μαμμόθραπτο, -μαζέφαν δλα τὰ μαμμόθραπτα καὶ τὰ βυζανιάρικα ἐκεῖ ποὺ χρειάζονται ἄνδρες.

μαμμόπᾶτωρ-ορος Ἐπιγρ. μητροπᾶτωρ βλλ., ὁ παππούς.

μάμμος Ἦσ. «κοϊκέτης».

μάμμος (ὁ) δημ. ὁ μαιευτὴρ ἐκ τοῦ θηλ. μαμμή: εἶναι γιάτρως μάμμος στὸ μαμμήτριο.

μαμμοσύν (ή) δημ. τὸ ἐπάγγελμα τῆς μαίας, ἢ μαιευτικῆ.

μαμμοῦδι (τὸ) δημ. κ. μαμμοῦνι μικρὸν ἔντομον.

μαμμοῦθ (τὸ) νεώτ. παλαιολόφωλ. εἶδος ἐκλειφάντων ἐλεφαντῶν.

μαμμοῦνι (τὸ) δημ. μαμμοῦδι βλλ.

μαμμοτυμικός-ή-όν ὁ ἔχων τὸ ὄνομα τῆς μάμημ, τῆς προμήτορος· ἢ δδ. τὸ οὐδ. τὸ μαμμοτυμικόν ὡς οὐσ. κτ. παρὰ. τοῦ οὐσ. ὄνομα ὁ κ' τῆς μάμημ λαμβανόμενον ὄνομα: Σχόλ. Βεν.Ἰλ.Α 43.

μαμμοτυμικός ἐπίγρ. κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μάμημ, τῆς προμήτορος: EM 796,57.

μαμμός-α-ον πάπ. μαμμικός βλλ.

μάμμος (τὸ) νεώτ. μάμμος βλλ.

μαμούδι (τὸ) δημ. μαμμοῦδι βλλ.

μαρούδι (τὸ) δημ. τὸ γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐν Τουρκίᾳ.

μαρούνι (τὸ) δημ. ἄ. μαμμοῦνι βλλ.

μαρούνη δημ. ὑπερτωτ ἐπὶ μισθῷ εἰς ξένον: ἔζησε δλα τῆ ζῆ τῆς μαρούνηστας· ἢ εἰδ. καλλιερῶ τὴν γῆν: τὰ γονικά τ' ἀμοίραστα μαζὶ τὰ μαρούνηστων.

μαρούρις (ὁ) δημ., θηλ. μαρούρα, οὐδ. μαρούρι κ. μαρούρικο ὁ ὑπηρέτης, δοῦλος: τί εἶναι, μιά μαρούρα καὶ μᾶς κάνει τὴν κυρά· συνθθ. ἐπὶ γυναικῶν ὡς ὕβρις: πάφης, μαμρῆ μαρούρα· ἢ εἰδ. ὁ ἐπὶ μισθῷ προσλαβανόμενος πρὸς καλλιέργειαν ἀγροῦ.

μαρούριζός δημ., μγχ. παθ. παρακ. μαρούριασμένος ὁ συνεσταλμένος, ζαρωμένος, κακομοιριασμένος: Σολωμ.Πρωτοχρονιά Ι ἐν τουε μαμούριασμένος στὰ γραφίματα γυρμένος.

μαρούσια (ή) δημ. τὸ φυτὸν προῦμνι ἡ ἀκανθώδης.

μαρούσια (ή) δημ. τὸ φυτὸν περιαλλόκαυλον ἢ σκαρμυνιά.

μαμωνιά (ὁ) [ἀραμαίικ.] ὁ θεὸς τοῦ πλοῦτου (μαίσαρῶν), δθ. γεν. πλοῦτος: ΚΔΜαθ.6,24, Λουκ. 16,9 ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνιά τῆς δίκιας.

μᾶν δωρ. κ. ἐπ. τ. τοῦ μῆν.

μᾶνα (ή) δημ. ὄγρ. τοῦ μᾶνα βλλ.

μανάελλα (ή) δημ. κ. μανιδέλλα κοντός ἐφ' οὐ βασταζόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων δύο ἀνθρώπων ἀναρτάται ὁ στατήρ, ἀνάφορον βλλ.: φέρε τῇ μανάελλα νὰ κρμαζόμετε τὸ καντήρι· ἢ φρ. μανάελλα ποῦ σοῦ (τοῦ) χρειάζεται ἢ τοι ἐυλοκόπημα διὰ μανάελλας· 2) μοχλὸς διὰ τοῦ ὀπουλοῦ περιστρέφεται χειροκίνητος συνθθως μηχανή· μανάελλα τοῦ ἐλαοστριβίου.

μανάθεις (ὁ) δημ., θηλ.-ισσα λαχανοπώλης, ὀπωροπώλης.

μανάθικ (ή) δημ. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μανάθθ.

μανάθικο (τὸ) δημ. τὸ κατάστημα τοῦ λαχανοπώλου κ. ὀπωροπώλου.

μανάκιν πάπ. μανιάκιν βλλ.

μανακίνος (ὁ) νεώτ. γένος πτηνῶν αλιγθαλιδῶν.

μανάκις (μανός) έπίρρ. 'Ησ. «όλίγακις, σπανίως»: Πλάτ.Κωμ.200 και ταύτα μανάκις τής ήμέρας.

μανάρι (ή) δημ. θηλ. του μανάρι βλ.λ.

μανάρι (τό) δημ. άμνός σιευτός, ά. θρεφτάρι.

μανάσιος (ό) 'Επιγρ. μέτρον σίτου: φάρην κριθάν μανασίως δύο και φίκати.

μανάτος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κητών τής ολιγογεν. τών σειρηνηδών.

μανάτραπηναι 'Αττ. κρᾶσ. αντί μη άνατραπηναι.

μαναύεται 'Ησ. «παράλειπεται».

μάνδα (ή) ή επίκληρος 'Ευστ. 'Ιλ.674,30 «ή δέ επίκληρος και μάνδα πρός τιμών έκαλείτο».

μανδαϊκός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Μανδαίους: μανδαϊκή γλώσσα.

μανδακηδόν έπίρρ. υπό μορφήν μανδακού βλ.λ., κατά δέματα: 'Ιππιατρ.52.

μανδάκης (ό) μτγν. ό δεσμός δι' ού δένουσι τās θημυνάς του χόρτου: 'Ευστ. 'Ιλ.818,23 «μανδάκη δέ έοικεν ό ρηθείς δεσμός τών φυτών (ιδονάκων και όζων) ός δή μανδάκης κυρίως, ώς φησί και ό Χοιροβοσκός Γεώργιος, δεσμών χόρτου δηλοί κατά τινα γλώσσα», αút.1162,32 «έλλεδανοί δέ οι μανδάκαι, οις δεσμοϋνται τά δράγματα»: 'Ιππιατρ.26 τών Ιππων έκβολή του ώμου κάμνοντα θεραπεύει διά του κάειν έμπλέκοντα μανδάκη, Πάπ., 'Επιγρ.

μανδάκιον (τό) πάπ. ύποκορ. του μανδάκης βλ.λ.

μανδαλάκι (τό) δημ. ύποκ. του μανδαλας βλ.λ.21, ξύλιναι λαβίδες πρός συγκράτησιν τών ρούχων κατά τό άπλωμα.

μανδαλιά (ή) δημ. κ. μανταλιά ξύλον διά του όπολου διέρχεται ή άνω άκρα του άτρακτου.

μανδάλιον (τό) νεώτ., συνήθ. κτ. πληθ. μανδάλια κ. δημ. μαντάλια, τό ύπέρ τήν παρεδδραν τεμάχιον του έτέρου επιπέδου έκάστου νοιεύς, παραθετειμένου κατά τό ήμισυ μὲν επί τής έδρας τών νοιέμων και κατά τό έτερον ήμισυ επί τής πρώτης σταμίνας πρός ένίσχυσιν αυτών.

μανδαλοδέτης (ό) νεώτ. ό δεσμός του μανδάλου.

μάνδαλο(ν) (τό) μσν. κ. δημ. ό μάνδαλος βλ.λ., δημ. κ. μάνταλο: βάλε τό μάνταλο στην πόρτα νά μήν ανοίξη' 2) ειδ. επί τών πυροδδλων, ό μηχανισμός του κλεισίματος του κλειστρου τών πυροδδλων.

μάνδαλος (ό) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. μάνδαλον (τό), δημ.κ. μάνταλος κ. μάνταλον τό τής θύρας κλειθρον, λυκος, βάλανος βλ.λ.: 'Ησ. «λύκος» ό τής θύρας μάνδαλος», Φώτ. «μάνδαλος γόρ ό θύραν κλειών» πρβλ. Κορ. 'Ατ.4,308 : Ζην. 'Ιατρ.η. 'Ερωτιαν. έν λ. άμβων, 'Αρτεμίδ.2,10 θύρα μάνδαλον έχουσα, - ό μάνταλος του παραθυριου δέν πιάνει καλά.

μανδαλώ-ω 'Ησ. μανδαλώνω βλ.λ.

μανδαλώμα (τό) δημ. κ. μαντάλωμα ή πράξις και τό άποτέλεσμα του μανδαλώνω βλ.λ.

μανδαλώνω (μάνδαλος) μσν., νεώτ. κ. δημ., συνηθεατ. προφ. μανταλώνω, άόρ. (έ)μανδάλωσα, παθ. κ. έν μέσ. σμ. μανδ(τ)αλώνομαι, άόρ. (έ)μανδ(τ)αλώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. μανδ(τ)αλώμενος, μανδαλώ βλ.λ., συζυγω, έπιζυγω, βαλανώ, τυλαρω θύραν, θυρίδα, παράθυρον, κλειω με μάνδαλον βλ.λ.: δία τών φόδων αλφινίδας έπιδρωμής έμανδάλωσαν και τήν ήμέραν τήν αυλαίαν θύραν τής μονής, φρ. παροιμ. κλειδώνω, μανταλώνω και τάν κλέφτη βρισκω μέσα' || δημ. συνεκδ. κ. επί γυναικόσ, ιδ. συζύγου ή θυγατρός, περιόχου έν τώ οικώ, άδ. αυστράχης έπιδίδνω: τό κάκου μανταλώνει τή γυναίκα του' || τό παθ. επί πραγμ. ώς άνωτ. κ. κτ. έπέκτ. επί οικίας, γεν. επί οικοδομής: μανταλώθησαν τά παραθύ-

ρα και με διπλά λουκέττα σφαιλιστηκε ή πόρτα, - αυλόθυρα - καλύθα μανταλωμένη' || επί προσ. τό παθ. έν μέσ. σμ.: παροιμ. άπ' όταν τήν έπαθε ή γριά μανταλώνεται (έπί παρακαίρου προνοεία)' || δημ. συνήθ. έν χρ. κ. έπιτατ. διπλομανταλώω-ομαι, τριπλομανταλώω-ομαι.

μανδαλωτός-ή-όν κ. νεώτ., δημ. κ. μανταλωτός ό κεκλειστός διά μανδάλου Φώτ. «μανδαλωτόν, μήποτε κλειστόν' μανδαλος γάρ ό θύραν κλειών»

|| δθ. μφ. τό ούδ. μανδαλωτόσ όσ όσα άκόλαστον φίλημα γινόμενον διά τής γλώσσης προεχούσης και εισερχομένης έντός του στόματος του φιλουμένου: Φώτ. «μανδαλωτόν, ειδος φιλήματος' ώς γιγλυμωτόν και δρᾶπηνος και έτερας' πρβλ. Τηλεκλ.13' 2) δθ. άσελητος: 'Αριστοφ.Θεσμ.132 ώς ήδύ τό μέλος. κατεγλωττισμένον και μανδαλωτόν.

μανδαρινεία (ή) νεώτ. δημ. μανταρινιά γένος φυτών τής οικογεν. τών εσπεριδοειδών.

μανδαρινιον (τό) νεώτ. δημ. μανταρινί ό καρπός τής μανδαρινείας.

μανδαρινισμός (ό) [μανδαρινίος] νεώτ. μφ. ή άποκλειστική προσήλωσις εις τήν παράδδοσιν, άγνοια εις τή ζωήσιν πραγματικότητος: ό μανδαρινισμός τών διεπόντων τά τής παιδείας' || ή νοοτροπία και ό τρόπος λογοτεχνών κυρίως ή γενικώς πνευματικών ανθρώπων, ότινες φεβδδττουσι δι' εαυτούς τήν άποκλειστικότητα του κύρους και περιφροσούν τούς νέους: ό μανδαρινισμός τών παλαιοτέρων λογοτεχνών.

μανδαρινός (ό) νεώτ. κ. δημ. τίτλος Κινέζων άνωτέρων δημοσίων ύπαλλήλων' || μφ. περιφρονητικώς αποδίδεται εις άνθρωπον ή κύκλον ανθρώπων φυλαττότων δι' εαυτούς τήν άποκλειστικότητα του κύρους και περιφροσούντων τούς νέους: οι μανδαρινίος τής τέχνης - τής λογοτεχνίας - τής επιστήμης' || ό μ. μφ. επί ανθρώπου ή κύκλου ανθρώπων έχομένων στερωώς τής παραδδσεως και έξω τής πραγματικότητος εύρισκομένων: οι μανδαρινίος τής παιδείας-τής φιλολογίας - τής επιστήμης.

μανδατώ-ωρος (ό) μσν. τίτλος ύπαλλήλου τής βυζαντινής ούλής: Ζάβλ.155 και βεσπαριτών και μανδατώρων, και λοιπών βασιλικών ανθρώπων, αút.1,56 βεσπαριτών, μανδατώρων του δρόμου' προεδρις άγότων.

μανδήλιον (ή) 'Επιγρ. μανδήλιον βλ.λ.

μανδήλιον (τό) κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. μανδήλιν, δημ. μαντήλι τεμάχιον ύφάσματος κανονικου σχήματος χρησιμοποιούμενον ποικιλοτρόπως ώς έξάρτημα τής άμφιεσεως άνδρικής και γυναικείας' γλωσσ. «μανδήλιον' μανδήλιον»' Πρόδδρ.1,350 και τό τραπέζι μέθεικον και σέρνει με μανδήλιον, δ.τραγ. φέρε μου ένα μαντήλι να βάλω στο λαιμό, - φοροσσε στο στήθος ένα πλουμιστό μαντήλι, - δώσε μου τό μαντήλι του κεφαλιου μου να φύγω' 2) ειδ. μάκτρον, ρινόμεκτρον: Πολιτ. 'Εκλ.Τραγ.20 κ' εσφογγίζε τά μάτια του μ' ένα χρυσό μαντήλι.

μανδηλοθηκή (ή) νεώτ. θηκή μανδηλίου.

μανδολα (ή) νεώτ., δημ. μαντόλα έγχορδον μουσικόν όργανον κατά τι μεγαλύτερον του μανδδλιου.

μανδολάτον (τό) νεώτ., δημ. μαντολάτο ειδος γυκισματος έκ του λευκάματος του φύου και άμυγδαλών κατασκευαζόμενον.

μανδολινάτα (ή) νεώτ., δημ. μαντολινάτα όρχήστρα έκ μανδδλιων: 'Αθηναϊκή μανδδολινάτα' 2) όργανο έν συνοδεία μανδδλιου: κάθε βράδδ ακούμε μαντολινάτες κάτω από τά παράθυρα.

μανδολιων (τό) νεώτ., δημ. μαντολιον έγχορδον μουσικόν όργανον παίζόμενον διά πλήκτρον

μανδοτά 'Ησ. «σημεία».

μάνδρα (ή) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. μάντρα τόπος περιεφραγμένος, σηκόδ, εἶδ. πρὸς σταθλισμὸν κτηνῶν, μανδρί: Ἦσ. κμάνδρῳ σηκοί βοῶν καὶ Ἰππων, ἔρκη, φραγμοί, ὕλαι: Ἰδιορθ. αὐλαί: Σοφ.ἀπ.659,3 μάνδραις ἐν Ἰππαισίον, Καλλ.Δημ. 106 φραί μὲν μάνδρα, Θεόδρ.4,61 καὶ ποτὶ τῷ μάνδρῳ κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει, Πλούτ.ἠθ. 648Α λέγεται καὶ ποιμνίου ἀγάθι καὶ ἀπολιθοῖ παραφυτευομένη ταῖς μάνδραις, Θεόδωρ.204,20 βαρεῖς ἡμῖν λύκοι καὶ μετὰ τὸ τῆς μάνδρας ἐξωσθῆναι καὶ τὰς νάπας τὰ ποιμνια διαρπάζοντες, Παπαδ.Χρ.Μηλ.170 ἀπὸ τὸ πρῶτ' εὐρίσκειοντος εἰς τὴν μάνδραν, εἰς τὸ βουνό: 2) μτφ. μοναστήριον, μονή: Νεῖλου Ἐπιστ.3,241 ἱερὰ μάνδρα, Ἰω.Ἀντ.183 ἅγια μάνδρα, Ἐπιφαν.Αἰρέσ.80 ἐν μοναστηρίοις ὑπάρχοντες εἴπου μάνδραις: 3) ὄμ. μτφ. εἶδ. τὸ περίουον τὸν λίθον κοιλίωμα τοῦ δακτυλίου: Πλάτ. Ἐπιγρ.21 γυνὸν δὲ κρατεῖται τῇ χρυσεῖ μάνδρῳ τὸ βραχὺ βουκόλιον, Ἠλίοδ. Αἰθ.5,14 ὅσοι δὲ αὐτῶν πρωτόγονοι καὶ θρασύτεροι καὶ ὑπεράλλεσθαι βουλομένοις τὸν κύκλον ἐώκεσαν, ἐργονέμοις δὲ ὑπὸ τῆς τέχνης ὥσπερ εἰ μάνδραν χρυσὴν τὴν σφενδόνην αὐτοῖς τε καὶ τῇ πέτρῳ περιβαλλούσης: 4) εἶδ. ἀβαξ πεσσών: Μαρτ.7,728.

μανδραγόρα (ή) μιν. μανδραγόρας βλ.λ.: Ἰω.Σικελ.6,21 ἔστι δὲ ἡ μανδραγόρα βοτάνη καρρωτικὴ καὶ ἀναιρετικὴ.

μανδραγόρας (ὁ) κ. νεώτ., δημ. μαντράγορας φυτὸν τὴν ναρκατικὸν τῆς οἴκου, τῶν στρυγνοειδῶν, οὐ εἶδῳ κ. μ- φαρμακευτικὸς κ. μ- φθινοπωρινός: Διοσκ.4,75 μανδραγόρας ἄρρην ἱμ- φαρμακευτικός, αὐτ. μανδραγόρας θῆλυς ἱμ- φθινοπωρινός, Θεόφρ.Φ19,8,8, αὐτ.ΦΑἰτ.6,4,5 || τὸ φυτὸν ἄτροπος βλ.λ. ἡ εὐθάδεια: Θεόφρ.ΦΑἰτ. 6,2,9 || γεν. κοινὸν ὄνομα τῶν ἄνω φυτῶν εἰς ἃ ἀπεθίδοντο ναρκατικαὶ ἰδιότητες: Ἰππ.Τοπ. Ἄνθρ.39 μανδραγόρον ρίζα,Ξεν.Συμμ.2,24 ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει, Πλάτ.Πολ. 438 μανδραγόρα ἡ μῆθι συμποδισάνας, Δημ. 181,1 ἄλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆναι δυναμέθα, ἀλλὰ μανδραγόρον πενωκόσιν, ἢ τὴ φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκοίμεν ἀνθρώποις, Ἰουλ.Ἐπ.21 εἶτα μετὰ τοῦ φιλάνδρου, τὸ φιλόθεον τίς ἐν γυναικὶ δευτερον τῆσσι, καὶ οὐ φανεταῖς πολλὴν πᾶν τὸν μανδραγόραν ἄν ἐκπενωκώς, Λιβάν.4,298,4 ὥσπερ μανδραγόραν πενωκώς καὶ πολλὴν ἐπὶ τοῖς γεγεννημένοις ὕπνον κεκοιμημένους, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 46 μαζὶ μ' ἀζόδρα χλωρὸ καὶ μαντραγόρα πελεκοῦδα: || φρ. ἐκ μανδραγόρου, ὑπὸ μανδραγόρα καθεῦδειν περιπίπτειν εἰς βαθεῖαν νάρκη, μέθην: Λοικ.Δημ.Ἐγκ.36 ἀνίστασιν ἀκούτας ὅλον ἐκ μανδραγόρου καθεῦδοντα, αὐτ.Πμ.2 πῶς γάρ, ὅπου γε καθάπερ οὐτ' μανδραγόρου καθεῦδεις, ὅς οὐτε τὸν ἐπιπορκοῦντων ἀκούεις, οὐτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς: 2) ὡς ἐπίθετον τοῦ Διός: Ἦσ.

μανδραγορίζουμένη (ή) μιν. ἡ μανδραγόραν πῖσσα, τίλος ἔργου τοῦ κμ. Ἀλέξιδος: Σουῖδ.

μανδραγορικός-ή-ὸν μτφ. ὁ ἐκ μανδραγόρου κατεσκευασμένος: Ἀλέξ.Τραλλ.1,10.

μανδραγορινός-ή-ὸν μιν. ὁ ἐκ μανδραγόρου γινόμενος, παραγόμενος: Θεοφάν.Νόωμ.1,454 μανδραγορίνου ἐλαίου.

μανδραγορίτης (ὁ) ἐπὶ τὸν οἶνον, ὁ μετὰ ρίζης μανδραγόρου, ὁ εἰς δὴν ἐρρήθησαν, ὅτε ἦτο γλεβόκο, ρίζα μανδραγόρου: Διοσκ.5,81 μανδραγορίτης οἶνος: πρλ. ῥητινίτης.

μανδραγορίτης (ή) Ἦσ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης. **μανδραραίζω** μιν. κυβερνῶ, διοικῶ μόνην, μάνδραν βλ.λ.2): Στουδ.Θεόδ.611 μανδραραίζεις τὸν μοναστῶν πατρῶθεν.

μάνδρευμα (τὸ) μτγν., μιν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ μανδρεύω: ὁδ. τόπος μεμανδρευμένος, μάνδρα κ. μτφ. μονή: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,79 ἐπὶ τὰ μανδρεύματα αὐτῶν νύκτωρ ἐπέδραλον, Κ Μανασσ.161: 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μανδρεύω: τὸ μάνδρευμα τοῦ ἀγροῦ.

μανδρεύω μιν. κ. νεώτ. ἐγκλιμα εἰς τὴν μάνδρα: ΨΧρυσ.Λόν.38 ὥρμησε κατ' αὐτῶν ἐν τῇ πύλῃ, καθάπερ κατὰ μεμανδρευμένων προβάτων: 2) μτφ. ἐγκλιμα τινὰ εἰς μόνην ὡς μονῆ: Νικ.Χων.3 αὐτὴν ἐκέλευε ὡς ἀμνάδα τῷ θεῷ ἱερῶσας ἐμάνδρευσε.

μανδρί (τὸ) δημ. τὸ μαντρί βλ.λ. **μανδρίζω** νεώτ., δημ. μαντρίζω κλείω εἰς τὸ μαντρί, σὺλλίζω: || καθόλου περιελίγω, περιορίζω ἐντὸς χώρου: 2) περιβάλλω διὰ μάνδρας: χωράφι μανδρισμένο.

μάνδρισμα (τὸ) νεώτ., δημ. μάντρισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα-τοῦ μανδρίζω βλ.λ.

μανδρόσκυλλον (τὸ) νεώτ. μαντρόςκυλλο βλ.λ. **μάνδρωμα** (τὸ) νεώτ. μάντρεμα βλ.λ., ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μανδρώνω βλ.λ.

μανδρώνω νεώτ.,δημ. μαντρώων ἐγκλιμα ἐντὸς μάνδρας: μανδρώνω τὰ πρόβατα: 2) περιβάλλω διὰ μάνδρας: μανδρώνω τὸν κῆπο - τὸ χωράφι - τ' ἀμπέλι.

μανδύα (ή) μτγν. κ. μανδύη, δημ. μαντύα μανδύας βλ.λ.: Πολυδ.7,60, Δίαν Κ 57,13, Φώτ. «μανδύη, τῆθεννας, Γλωσσ.Μοιρίσι 139 «έφεστρίς, τὴν μανδύαν: Αἰσχ.ἀπ.364 Λιβυρικήη μῆμημα μανδύης χιτῶν: || δημ. εἶδ. στρατ. ἡ μαντύα ὁ στρατιωτικὸς ἐπενδύτης, ἡ χλαῖνα: ἀπὸ τὰ ρουχοῦ τοῦ στρατοῦ μονάχα τῇ μαντύᾳ ἐνδύσαμε.

μανδύας (ὁ) μτγν., μιν. κ. νεώτ., μτγν. κ. μανδύης, δημ. μαντύας ἐπαναφορῶν ἐξ ἐνιαυτοῦ τεμαχίω μαλλίνου ὑφάσματος, ὅπερ ἐκρατεῖτο διὰ πόρλης ἐπὶ τοῦ ὤμου ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους: Αἰλ. Διον.ἀπ.252, π.εὔστ.Ὀδ.1854,32 Αἰγίος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας, εἶκοι δὲ, φησί, φαινόλη: || μιν. ἐπίσημοι καὶ πολυτελεῖς ἐπενδύτης τῶν ἡγεμόνων: Δουκάγγ. 2) ἐκκλ. νεώτ. κ. δημ. μον., ἐξωτερικός ἀνευ χειρῶν ἐπενδύτης τῶν μοναχῶν διοικὸς πρὸς φελοδόνιον, περιδενόμενος περὶ τὸν τράχηλον, κ. ἄμφων μεγαλοπρεπῆς τῶν ἐπισκόπων φερόμενον εἰς εἰδικὸς ἱεροπραξίας: Γερμ.ἐν Μ1.98,36: 3) στρατ. χλαῖνα: ἐπήρε τὸν μανδύαν καὶ τὸ πηληκίον του καὶ ἐφυγε.

μανδουοειδής-οὗς-ές μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σῆμα μανδύου: Εὐστ.198,42, αὐτ.Ὀδ.1398,11 μανδουοειδῆ ἐπενδύματα, - μανδουοειδής χιτῶν.

μανδουοφόρος-ὸν νεώτ. ὁ φορῶν μανδύαν: ἐνεφανισθὶ ἀφῆνας μανδουοφόρος τις ἀνήρ.

μανδουοφορῶ-έω μιν. κ. νεώτ. φέρω μανδύσαν, φορῶ μανδύαν: Jus Graec.3,328 οἱ δεπουτάτοι μανδουοφοροῦντες. - προπορευόνται.

μανδουώτης (ὁ) μιν. ἐπὶ μοναχοῦ, ὁ φορῶν μανδύαν: Εὐστ.Πον.216,70 ὡς εἰπεῖν δευτεροσχημῶν μανδουώτης.

μανδουωτικός-ή-ὸν μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μανδουώτην βλ.λ.: || ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μανδύαν τοῦ μανδουώτου μοναχοῦ: Εὐστ.Πον.257,39 διςιν ὅλον ἰπέμυξι, τῇ τε μανδουωτικῇ καὶ τῇ καθ' ἡγουμενείαν.

μανδρωτός-ώτος(α) εἶδος θρηνητικῶ ἀματῶς τῶν Αἰγυπτίων, παραβαλλόμενον πρὸς τὸν ἑλληνικὸν ἴλον: Πλούτ.ἠθ.357Β «ὧν γὰρ ἄδουσαι Αἰγυπτίαι παρά τὰ συμπόσια μακροτάτα τοῦτον εἶναι: ἵνεις .. δὲ τὸν ἄδόμενον Μανερῶτα πρῶτον εὐρέειν μουσικὴν ἱστοροῦσιν. Ἔνιοι δὲ φασιν ὄνομα μὲν οὐδέποτε εἶναι, διδάκτων δὲ πίνουσαν ἀνθρώποις καὶ θαλακείζουσαν πρβουσαν»: Ἦρ.2,79 ἔστι δὲ

Αιγυπτισί ὁ Αἴνος καλεούμενος Μανερῶς, Εἰδ. 46, Νύμφης 9, Πaus.9,29,7 καλοῦσι δὲ τὸ ἄσμα Αἴγυπτιοι τῆ ἐπιχωρίῳ φωνῇ Μανερῶν.

μανές (ῶ) (τουρκ.) ὁ ἄμανός βλλ.

μανέστρα ἡ) εἶδος ζυμαρικοῦ· θά βράσωμε σήμερα μανέστρα με λάδι - μανέστρα με κρέας. **μάνη** κ. μάνη μανία βλλ.· Ἄριστ.ἀπ.816.

μάνης (ῶ), αἰτ. μάνη, ὄν. ληθ. μάνητες, αἰτ. κ. μάνας εἶδος ποτηρίου· (Νίκων) μάνη δ' εἶχε κεραμεῖον ἄδρον, χωροῦντα κοτύλας πέντε·

2) μικρὸν χάλκινον ἀγαλμάτιον χρησιμοποιούμενον κατὰ τὸ παλιγνὸν κόπτασος· Ἐρμῆπ.47, Ἀντιφάν.55,1) αὐτῆς ἐπὶ τὸν μάνην πεσέεται καὶ φόφος ἔσται πᾶνυ πολὺς πρὸς θεῶν τῶ κοττάδω, Νικοχ.10·

3) ὡς κύριον ὄνομα Μάνης συνήθ. π. κομητοῖς ὡς ὄνομα δούλου Φρυγός· Στρόβ. 7,3,12 ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο (ἐνν. τὰ ἀνδράποδα)

ἡ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείναις ὁμωνύμως ἐκάλουον τοὺς οἰκέτας ὡς Λυδὸν ἢ Εὐρον ἢ τοῖς ἐπιπλαζούουσιν ἐκεῖ ὄνομασιν προσηγοῦσεν ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόναν·

|| ὁθ. γεν. ὡς προσηγ. ὁ δούλος· Εὐστ. Ἰλ.1220,40 ἐμάνητες· ἀπὸ τοῦ μανίοναι, διὰ τὸ μὴ φρενήρεις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς δούλους, καὶ μᾶλλον εἶπερ οἴνου κατὰκοροι γίνονται· Σχολ. Ἄριστφ. Ὀρν.523 πρότερον μεγάλους ἄγιους τ' ἐνόμιζον, νῦν δ' ἀνδράποδ', ἡλιθίους, μάνας, ὡσπερ δ' ἦδη τοὺς μαινομένους·

|| ὁθ. ἐπὶ ἀπολιτίστων καὶ βαρδάρων λαῶν· Ἄριστφ.Βάτρ.965 τουτουμῆτι Φορμισίος Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης·

4) βολή τις ἐν τῶ παιγνίῳ τῶν κῦδων· Εὐδ.59.

μανθάνω κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. μαθαίνω, μέλλ. μᾶθησομαι, ὄρω. μᾶθεύμαι, μτγν. μαθῆσω, ἄρω. ἔμαθον, ἐπ. ἔμαθον κ. μάθον, δημ. ἔμαθα, παρ. μαμάθηκα, δημ. μτχ. παρ. μαθημένος, κατόπιν σπουδῶν ἢ δι' ἐρεύνης ἢ δι' ἀσκήσεως ἢ κατόπιν πείρας ἀποκτῶ γνῶσιν τινα ἢ γνώσεις τινάς, διδάσκωμαι· Ὀδ.Ρ 226 ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κἀκ' ἔμαθεν, οὐκ ἐθέλλῃσει ἔργον ἐποιέσθαι, αὐτ.Σ 362, Αἰσχ. Ἀγ.25) δέκα δὲ τοῖς μὲν παθοῖσιν μαθεῖν ἐπιτρέπει, αὐτ.584 αἶψ γὰρ ἠῆα τοῖς γέρονσιν εὐ μαθεῖν, Ἡρακλ.17 οὐδέ μαθόντες γινώσκουσιν, Ἄριστφ.Νεφ.876 ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν, Ἄριστλ.ἩΝικ.1103α,32, αὐτ.Μεταφ.980β,23 φρόνιμα μὲν ἄνευ τοῦ μαθάνειν, ὅσα μὴ δύναται, τῶν φθῶν ἀκούειν, - ἔμαθε τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ, - δὲν τὰ χεῖρα τῶν πεθαίνω παρ' ὅσο ζῶ μαθαίνω·

|| ὁμ. μτ. ἀπαρφ.· Ἰλ. Ζ 444 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμαθαι ἐσθλός, Πίνδ.Π 4,284 ἔμαθε δ' ὕβριζοντα μισεῖν, Αἰσχ.Πρ.1068 τοὺς προδότες γὰρ μισεῖν ἔμαθον, Σοφ.Αἰ.167 μαθησάμεθα δ' Ἀτρεΐδου σέβειν, ἔμαθα νὰ σέβωμαι τοὺς γονεῖς μου, - νὰ μάθῃν ν' ἀγαπήσῃ τὴν πατρίδα σου·

|| ὁμ. μτ. γενικ. κ. αἰτ.· Πίνδ.Π 3,80 μανθάνων οἶσθα πρότερον, Αἰσχ.Πρ.70) μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρήστε τὸν ἄμω' ἐαυτῆς ἄλλου ἐξηγουμένης, Σοφ. Οἴ 575 μαθεῖν δικαῖω ταῦθ' ἔπειρ κήρω σὺ νῦν, Ξεν.ΚΠ 1,6,44 μάθε δέ μου, ὡ παῖ, καὶ τάδε·

|| ὁμ. μτ. ἐμπροσθ. προσδ. μανθάνω τὴν ἐκ τινος, ἀπὸ τινος, παρὰ τινος, πρὸς τινος κττ.· Ὁέογν.35 ἐσθλὼν ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσαιο, Αἰσχ. Ἀγ.859 οὐκ ἄλλων πάρα μαθούσ', ἐμαυτῆς δυσσφορον λέξω βίον, Σοφ. Ἡκ.352 μάθ' ἐξ ἐμοῦ, αὐτ.Αντ.1012 τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα, αὐτ.ΟΚ 12 μανθάνειν γὰρ ἦκομεν ἔξοι πρὸς ἀστῶν, Πλάτ.Κρατ.438Α ἐκ οἴων ὀνομάτων μαθηθῆκώς ἦν τὰ πράγματα·

|| ὁμ. μν. μανθάνειν κατὰ τινά· Ξενοφ.10 μανθάνειν καθ' Ὀμηρον·

|| ὁμ. μεθ' ὀλοκήριον προτάσεως ὡς ἀντικειμένου· Σοφ.Φιλ.961 ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν γνῶμην μετοίσεις, Ἰσοκρ.δ,67 ὅτι μὲν οὖν

οὐ δικαίαι ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν, παρ' ὧμῶν μαθῶν, ὅμας ἔχω διδάσκειν·

|| ἡ μτχ. ἀπολ. οἱ μανθάνοντες οἱ μαθηταί· Ξεν. Ἀν.1,17 πάντας δὲ τοὺς διδάσκοντας ἦρω αὐτοὺς δεκνύουσιν τε τοῖς μανθάνουσιν ὅρω αὐτοὶ ποιοῦσιν ἃ διδάσκουσι·

2) ἐμανθάνω, γίνωμαι κύριος γνώσεως τινος, ἀφομοιωτὸ διδάσκόμενον· Ξεν. Συμπ. 3,5 ὁ πατήρ... ἠνάγκασέ με πάντα τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν, Ἄριστφ. Ὀρν.1461 μανθάνω βέβηκα, αὐτ.Νεφ.879 ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπερόβολος, Ἄριστλ.Μεταφ.1049β,31 ὁ γὰρ μανθάνων καθαρίζειν καθαρίζων μαθηταῖν καθαρίζειν, Πρόδρομ.2,194κι ἔμαθα τὰ γραμματικὰ μετὰ πολλὰυ τοῦ κόπου, ἔμαθα τὸ μάθημά μου, - πέντε χρόνια τώρα πάει στὸ ναυεπιστήμιον καὶ τίποτε δὲν ἔμαθε, - ἔμαθε γαλλικὰ στὴν ἐντέλεια·

|| τὸ παθ. ἀναφ. πρὸς τὸς ἐκμανθασμένους γνώσεις· Πλάτ. Ἄλκιβ.1,387 στέται ἀνωφελεῖ εἶναι τὰ μανθανόμενα·

3) μτγν., νεώτ. κ. δημ. διδάσκω, κἀμνω τινὰ νὰ μάθῃ τῆ· Δημόκρ.244 μανθάνειν σεαυτὸν ἀισχύνεσθαι, - τὸν ἔμαθε νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ, - ἢ ζῶη μ' ἔμαθε πολλά, - θά σου μάθω ἐγὼ πῶσα ἀπίδια παίρνεο ὁ σκάκος·

4) συνήθιζω, κατόπιν μαθήσεως ἀποκτῶ τὴν ἔξιν, τὴν συνήθειαν συνήθ. μτ. ἀπαρφ.· Ἐρμ.96 ἐν ἐκ πλεόνων μεμάθηκος φύσεσιν, αὐτ.178 τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰητρ.10, αὐτ.Διαίτ.28 τοὺς μεμαθηκότας ἄριστάν, ΚΔ Τιμ.1,5,13 ὅμα δὲ καὶ ἄργα μανθάνουσι περιερχόμενοι τὰς οἰκίας, - ἔμαθε νὰ σηκῶνεται πρῶτ', παροιμ. ἔμαθε γυμνός καὶ ντρέπεται ντυμένος·

|| τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ παρ. τὸ μεμαθηκός ἡ συνήθεια· Ἰνπ. Γυν.2,128 τὰ ἐπιμίνα πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος γίνεται·

5) ἀντιλαμβάνομαι, παρρητηρῶ, λαμβάνω γνώσιν τινος εἶτε ἄμεσον διὰ τῶν αἰσθήσεων, εἶτε ἔμμεσον ἐκ πληροφοριῶν ἢ διδασκαλίας· Ἡρ.7,208 ὁ δὲ ταῦς ἔξω ἐμάνθανε, τοῖσι πρὸ τοῦ τείχεος τὰ ἔπλα ἔνομο, Ξεν. Ἐλλ.2,1) ἵνα ἀλλήλους μάθειεν ὁπόσοι εἴησαν, - δὲν ἔμαθες τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου, - πρέπει νὰ ταξιδεῖσθαι κανεῖς διὰ νὰ μάθῃ·

|| ὁμ. μτ. μτχ. κατηγ.· Ἡρ.Β,88 λέγεται γὰρ βασιλεῖα θευόμενον μαθεῖν τὴν νέα ἐμβάλλουσαν, αὐτ.3) διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμείσιος οὐ μανθάνει, αὐτ.1,160 Κυμαῖοι γὰρ ὡς ἔμαθον ταῦτα πρῆσσομένα ἐκ τῶν Μυτιληναίων, Αἰσχ.Πρ.62 ἵνα μᾶθῃ σοφιστῆς ὡν Διὸς νοθέστερος, Σοφ.Φιλ.13 μὴ μάθῃ μ' ἦκουσα, αὐτ. Ἡκ.1342 εἰς τῶν ἐν Αἴδου μανθάν' ἐνθάδ' ἂν ἀνῆρ, Εὐρ.Βαχχ.1113 κακοῦ γὰρ ἐγγύς ὡν ἐμάνθων, Ἔουκ 6,39 εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες, ἢ ἀμαθέστατοι ἐστε ὡν ἐγὼ οἶδα Ἐλλήνων·

|| ὁμ. μτ. προτ. εἰς. διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς· Ἔουκ.1,34 μαθόντων ὡς πᾶσα ἀποικία εὐ μὲν πάσχουσα τιμῆ τὴν μητροπολιν, Πλάτ. Πολ.394Β μανθεαε τοῖνων, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ταῦτες αὐ ἐναντία γίνονται, - ἔμαθον ὅτι πράκτικαι νὰ ἐκράγη ὁ πόλεμος, - μάθε ἔστι ἡ τιμωτικὴ εἶναι πολυτίμον πρᾶγμα·

6) ἐνωσῶ, καταλαμβάνω· Πίνδ.Ο 9,75 ὡστ' ἔμφοροι δεῖται μαθεῖν Πατρὸκλον βιατῶν νόον, αὐτ.Ν 7,18 σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἀνεμον ἔμαθον, Αἰσχ.Πρ.586 οὐδ' ἔγω μαθεῖν ὅσα πημονας ἄλύξω, αὐτ.Χο.767 λέγ' αὐθις, ὡς μάθω σαφέστερον, Εὐρ.Βαχχ.1345 Διόνυσε, λισσόμεθα σ', ἠδικηκαμεν. δφ' ἐμάθεθ' ἡμάς, ὅτε σ' ἐχρῶν, οὐκ ἤδεσται, αὐτ. Ὀρ.Π130 μανθάνω τὸ ἀμφοβολον, Λυσ.10,15 τοῦτων δὲ οὐτὸν σκαῖόν εἶναι, ὡστε οὐ δύνασθαι μαθεῖν τὰ λεγόμενα, Πλάτ. Ἰνπ.Μ 365Β νῦν δὴ, ὡ Ἰνπία, κινδουναὺ μανθάνειν ὁ λέγεις·

|| ὁμ. συχν. ἐν διαλόγοις μανθάνειν· ἐνωσεῖς, καταλαβεῖς (πᾶνυ) μανθάνω ἐνωσῶ, ναί, καταλόβα· Ἄριστφ. Βάτρ.195 μανθάνειν - Πάνυ μανθάνω, Πλάτ.Πολ.

372E εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω, αὐτ. Φαιδ. 117B 'μανθάνω' ἢ δ' δς· 7) φρ. τὴν μανθάνω ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως μετὰ τινας ἐρωτήσεις, τὴν σὲ ἐπεισύνω ὥστε νὰ . . . διατί, κατόπιν ποίου μαθήματος ἐσκέφθης νὰ . . . σὶ σὺ κατέβηκε, πῶς σοῦ ἴληθε κττ.: πρὸλ. τὴν παθών: 'Ἦσ. ἐπὶ μαθών' τὴν βουλομένοσ: 'Ἀριστ. Ἀχ.826 τὴν δὲ μαθών φαίνεται ἀνευ θρησκείας, αὐτ. Νεφ.402 τὴν μαθών; οὐ γὰρ δὴ ὄρυξ γ' ἐπιπορεῖ, αὐτ. Αὐσ.597 οὐ δὲ δὴ τὴν μαθών οὐκ ἀποθνήσκει; Δημ.495 τὴν τοῦτο μαθών προσέγραψεν: || ὄμ. κ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ: Εὐπ.357 δ, τὴν μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφοὺς, Πλάτ. Ἀν.36B δ, τὴν μαθών ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἠσυχίαν ἦγον, αὐτ. Εὐθύδ.283E δ, τὴν μαθών μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδη τοιοῦτο πράγμα, αὐτ.299A πολὺ δικαιότερον ἂν τὸν ὑμέτερον πατέρα τύποιον, δ, τὴν μαθών σοφοὺς υἱεὶς οὕτως ἔφωσεν·

8) ρηματ. π. μάθησις, μαθητὴς, μαθητὴς, μαθήνη, ἀμαθής, ἀμαθία, προμηθής. 'Ἐκ ρίζ. μενθ-, μενθήρη=μέριμνα ('Ἦσ.) ἐκ ταύτης ἡ ρίζ. μαθ-.

μανία (ἡ) ἴμεν, μένος κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ἦ τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ κατὰστασις, ἢ διάθεσις τοῦ μαινεσθαι, ὀξεῖα διατάραξις τῶν φρονῶν παραφρόρως ἐκδηλωμένη, παραφροσύνη εἰς βιαιότητα ἀγρῶσι, ἀγρία τρέλλα ἢ λ. δὲν ἄπαντὰ π. Ὀμ. κ. 'Ἠσιόδ.: Θέογν.1231 μανία σε τιθῆναισάντο λαβοῦσαι, Ἰνπ. Ἀφορ.7,5, Αἰσχ. Πρ.879 φρονεπληγεῖς μανίας, Σοφ. Ἀντ.958 τὰς μανίας δεῖνὸν ἀποστατᾶει ἀνθρώπων τὸ μένος, αὐτ. Αἰ.216 μένιν . . . ἀλοῦς . . . Αἴας ἀπελωθήθη, Λοκκ. Ὀρχ.83 οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὄρηστού μανίας τὰ γινόμενα ἦν, 'Ἠρωδίων. Ἰστ.1,148 ἂν τοσοῦτόν τε μανίας καὶ παρανίαια προῶχρησεν' || γεν. παραφροσύνη, ἀπώλεια τοῦ λογικοῦ, τρέλλα, παλαβοδάρ: 'Ἦρ.6,112 [οἱ Πέρσαι] μανίην τε τοῖσι Ἀθηναίοισι ἐπέφερον ἰεθέωρου, ἐκρινον, ἐπίστευαν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κατελήθησαν ἀπὸ τρέλλαν, Ἰσοκρ.4,133 πολλὴν ἂν αὐτοῦ καταγνώμην μανίαν ἀμφοτέρων ἡμῶν, ΚΔ Πράξ.26,24 τὰ πολλὰ σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει' || κτ. πληθ. φρονεπάθειαι: Νόμοσ π. Δημ.1133 τὰ ἔαυτοῦ διαδόμεναι . . . ἂν μὴ μανίων . . . ἔνεκα, ἢ γυναικὶ πεῖθόμενοι' || νεώτ. φιλοπαθ. ὀρισμὸς μανία ὑπερδιέγερσις καὶ ἐξαφίς φρονῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον βιάει, μετ' ἀσυμμετρίας ἰδεῶν' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸς ἔμμητος παραλογισμὸς, μερικὴ εἰς τὴν παραφροσύνην, μὴ ἀποκλείουσα τὴν κατὰ τ' ἄλλα ἔμφροσύνην: μανία καταδιωξέως - ἐρωτισμοῦ - ἐπιδεικτικισμοῦ - βιαιογαμίας ἱμαχομισμοῦ' 2) παραφρόρ πᾶθους συσκαπίουσα τὸν νοῦν καὶ εἰς παραλόγους πράξεις ἀγρῶσι, πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ κατάσταση ἐξάλουσ: Πλάτ. Φιλ.4545 μέχρι μανίας ἢ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα' || γεν. σφοδρὰ κινήσις τοῦ θυμικοῦ, μανικὸν πάθος: Πίνδ. Ὀ.9,39, αὐτ. Ν.11,48 ἐξῶτων δεῦτεραι μανίαι, Εὐρ. Ἠρακλ.904 ἐγγύς μανίων ἔλαυνειν, Πλάτ. Φαιδρ.265B, Ἀνακρέων.59,2 || μαν. κ. δημ. εἰδ. σφοδρὸν ὀργὴν εἰς βιαιότητα ἐκτροπευμένη, ἐχθρότης παράφορος ἢ ἐπίμωσις: Μηναι.3,14 Σύνε. τὴν μανίαν τῶν δυσσεβῶν διήλεγξε, Πρῶδρ.2,230 καὶ ἀπὸ μανίας μου ρίπτω τὸ ἀπὸ τοῦ σκουτελλίου, - ἀπὸ τῆς μανίας μου ἐναντίον τοῦ γείτονα χάλασε τὸ δρόμο, - πάνω στὴ μανία του ἔσπασε τὰ πιάτα δλα' 3) μν. γενικ. προσ. ἐμμανής ἐπιθύμια διὰ τὴν: Ἐρμυσίων.7,85 μανίη κατέβησε Ἐθνανοσ Πυθαγόρη' || νεώτ. κ. δημ. κίσις, ἐξίς φρέσι τὴν παράφορος, πάθος ἐμμητον καὶ σφοδρόν: ἔχει μανία μὲ τὸ ποδόσφαιρο - μὲ τὸ κρασί - μετὴ μουσικὴ - νὰ κἀνὴ συλλογὴν παλαιῶν ἀντικειμένων - γιὰ τὰ γλέντια - γιὰ τὴν γυναικεία' || δημ. ἢ μανικὴ ἐπιθυμία τοῦ πολέμου, τὸ πολεμικὸν μέ-

νος: Κρυστ. Σκ. Ἀδ.2,299 βγάζω τὸ δαμασκί σπαθὸν ἢ ἀνάφωτ μετ' μανία [τὸν πόλεμο, αὐτ.302 στοὺ Χαϊδάρη τὰ βουνὰ δλο μανία φθάνω' 4) ἐπίπνοια, ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις: Εὐρ. Βάκχ.305 μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἐστὶ Διουῖσσι πάρα, ἔην. Ἀπομ.1,1,16 τὴν σωφροσύνην, τὴν μανία, Πλάτ. Φαιδρ.245A ὅς δ' ἂν ἀνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται, αὐτ.256B οὕτε σωφροσύνη ἀνθρώπινη οὕτε θεία μανία, αὐτ. Συμπ.218B κοινοῦνῆκατε τῆς φιλοσοφίας μανίας τε καὶ βακχείας' 3) ὡς ἐπιθ. μανιακός: 'Ἦρ.6,75.

μανιάζω δημ. κ. μανίζω, ἀόρ. (ἐ)μάνιασα κ. (ἐ)μάνισα, μτχ. παρ. μανιασμένος, καταλαμβάνομαι, κατέχομαι ὑπὸ μανίας, μαινομαι, παραφέρομαι, ὀργίζομαι: Καζ. Ν Ὀκωμ.1,7,11 δλοῖ γυνοῖ μετ' μανιασμένο θώρῃ' 2) ἐπὶ τῶν στοιχειῶν τῆς φύσεως, μαινομαι, φέρομαι ὀρημητικῶς, ἀκαθεκτικῶς: Μαλακ. Συντρ. καὶ τῶρα σάν μανιάζει ἢ θάλασσα, Πανσπ. Ἀγ. Ὀρ.136 σπικώθηκε ἔνας ἀέρας μανιασμένος' 3) ἔρχομαι εἰς διάστασιον πρὸς τινα, δυσαρεστοῦμαι κατὰ τινας, διακόπτω σχέσεις, μαλῶν: 4) ρηματ. π. μάνιασμα.

μανιάκιος [οἶ] μτγν. χρυσοῦν κόσμημα, ὄπερ ἔφερον περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὸν βραχίονα οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Γαλάται Πολυδ.2,31,5 «ταῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν φέλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται»: ΠΔ Ἐσθρ.1,3,6 μανιάκιον περὶ τὸν τράχηλον, αὐτ. Δαν.5,7 πορφύραν ἐνδύσεται, καὶ ὁ μανιάκιος ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, Πολυδ.2,29,7 χρυσοῦς μανιάκιος καὶ περιχειροῖς ἦσαν κατασκευασμένοι, αὐτ.2,31,5, Πλούτ. Κιμ.9 τῶν μὲν συμμάχων φέλια χρυσὰ καὶ μανιάκας . . . φερούμεναι, Ἰουλ. Ἀν.284D, Βασί.1,344D μανιάκας χρυσοῦς, Ἰω. Λυδ. Ρωμ.1,46.

μανιάκιον [οἶ] πάπ. ἀντὶ μανιάκης βλ. λ.

μανιάκιον [τὸ] σχόλ. κ. μων. ὁ μανιάκης βλ. λ.: Σχόλ. Θεόκρ.11,4 ὁ περιτραχίλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μανιάκιον' || μων. περιαιχέτιον κόσμημα, ὄπερ ἔφερον ὀρισμῶν βαθυμοῦχοι τῆς ἱεροραχίας τῆς βυζαντινῆς αἰλῆς.

μανιακός-ἡ-ὄν (μανία) γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. κ. μανιακός-ἡ-ὄν ὁ κατεχόμενος ὑπὸ μανίας, ὁ μαινόμενος, παράφρων, τρέλλος, παράφορος || ὡς οὗσ. ἀνθρώπος παράφρων, ἀνισόφροτος 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πάθος, ὑπερβολικὴν ἀγάπην πρὸς τι: εἶναι μανιακὸς στὸ ποδόσφαιρο.

μάνιαξ γλωσσ. μανιάκης.

μανιάς-ἄδος (ἡ) [μανία] ἐμμανής, μανιώδης: Σοφ. Αἰ.59 ἐγὼ δὲ φοιτῶν' ἀνδρα μανιάσιον νόσιος ὄτρυνον, Εὐρ. Ὀρ.327 γόνον ἔασατ' ἐκλασθῆσαι λύσασ μανιάδος' || μν. οὐδ. οὗσ. κτ. δοτ. πληθ.: αὐτ.270 μανιάσιον λυσήμοισιν.

μάνιασμα [τὸ] δημ. ἢ μανιώδης ὀργή' || ὁ χόλος ἐναντίον τινός· 2) ἐπὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ἢ ὀρημητικὴ φορά, ἢ θυελλώδης ὀρημ' τὸ μάνιασμα τῶν κυμάτων - τοῦ βέρα.

μανιδέλλα δημ. κ. μανιδέλλα βλ. λ.

μανιγόρδος [οἶ] (Ἰταλ.) μων. ὁ λοιμακῶν πρὸς ταφὴν τὰ πτώματα τῶν ἐκ μετακλιῶν νόσων ἀποθνήσκόντων: Γεωργιλ. Θαν. Ρ ἐν Κορ. Ἀτ.2,237 μανιγόρδους καὶ βλαπίους περισοῦσε νὰ ρογέωσῃ' | διατὶ τοῦ δώμασι πολλοὶ φρόνιμοι νὰ γρηκίση, | κυρίως ἦν κολλητικὸν σὰ φῶρα νὰ κεντήσῃ.

μανίζω Ἐπιγρ. λυμαινομαι, βλάπτω.

μανίω μων. κ. δημ. κ. μανιάζω ὀργίζομαι, θυμῶν: Ἐρωτ. κρ.1,702 ὃ Ἐρωτας μανίζει μου, πῶς θε νὰ τὸν ἀφῆσω, αὐτ.3,1547 ὁ κύριε μ' ἄ μανισῇ, τ.δ. τραγ. νὰ τὸν εἰπῇ τῆς χήρας γιό; φοδοῦνταν μὴ μανίσῃ' 2) ἐπὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, μαινομαι, φέρομαι ὀρημητικῶς, ἀκαθε-

κτως: Έρωτόκρ.4,1675 μάχονται με τή θάλασσα, μανίζουν και φουσκώνουν | οι άνεμοι! || ή μηχ. παθ. παρακ. μανισμένος ως επιθ. βλ.λ. **μάνικα** (ή) (λατ.) μγν. κ. δημ. χείρις, περιχειρίς: Ίω.Λυδ.Ρωμ.1,17' 2) δημ. ό εξ ύψασματος ή καουτσού υδροσωλήν άντληών.

μάνικα (ή) (λατ.) δημ. μεγεθύν. του μανίκι, μεγάλη και εύρεία περιχειρίς, φαρδύ, μεγάλο μανίκι. **μάνικέ(τ)ι** (τό) (Ιταλ.) δημ. το περιαιρετόν ή συνερρομήμον άνκρον τών χειρίδων τών ύποκαμίσων, περιχειρίς ύποκαμίσου.

μάνικ(ον) (λατ.) μον. κ. δημ. ή περιχειρίς, τό μανικέτι: Άνων. Αριστλ.Ρητ.106,1 μανίκια, Διγεν. Άκρ.3013 και σείων τά μανίκια ήρχόμενον προς τήν τέταν' || μον. κ. δημ. χείρις ένδυμότων: Πρόδρ.2,53 άπέσω τά μανίκια σου, και άπέσω τραχηλία σου, Μηνσι.3,2 Συζψ. μάλλινον χιτωνίσκον χωρίς μανίκια, Πολιτ.Εκλ.Τραγ.164,15 λάμπαν τά μανίκια της κι άστράφτ' ή τραχηλία της, - τό μανίκι του σακακιού - του παλτού, φρ. τής γούνας του μανίκι (εξάρτημα τινος, ακόλουθος)' 2) δημ. λαθή τεμνόντων, νυσαρίων και άλλων όργάνων: τό μανίκι του μαχαίριου, - τής ύμβρέλλας' 3) έν άισχρ. σμη. ή συνουσία: τής τράβηξε δυό μανίκια' || φρ. αυτό είναι μανίκι λίαν δυσκολον, δυσκατόρθωτον.

μανικιούρω (τό, άκλ.) (γαλλ.) δημ. ή περιποίηση τών όνύων τών χειρών, χειροκομία. **μανικοκάπη(η)** (τό) δημ. ή χειρίς, τό μανίκι τής κάπνας: φρ. έχει τήν τράπουλα στο μανικοκάπη του (ένί μανιώδους χαρτοπαίκτη).

μάνικός-ή-όν (μανία) κ. νεώτ. κ. μανιακός ό άνήγκων, άναπερόμενος ή άρμόζων εις μανίαν, ό μανιώδης, ό παράφρων, έπιθ. πραγμάτων, διαθέσεων, καταστάσεων, πράξεων κττ.: Ίπν. Άφορ.3,20 μανικόν νόσημα, Άριστφ.Σφ.1496 μανικά πράγματα, αút.Πλ.424 βλέπει γέ το μανικόν τι και τραγωδίκον |ώς μανιακόσι, Άνοζάνδρ.28 ού μανικόν έστ' έν οικία τρέφειν τάως, Πλάτ.Πολ.403Α ήδονήν . . μανικωτέραν, Τιμοκλ.6,12 νοςών τι μανικόν' || τό θηλ. μανική ως ούσ. ή μανία, ή παραφροσύνη: Πλάτ.Φαίδρ.244C τουτο τουνομα ήμπελέκοντες μανικήν εκάλεσαν' || τό ούδ. μανικόν σύμπωμα μανίας, παραφροσύνης: Ίπν.Προγν.3'

2) γεν. ό παράφρορος, ό ύπέρμετρος, ό ύπερβολικός, ό ιδιότροπος: Ξεν. Άγης.5,4 σωφρόνημα και λίαν μανικόν |άμφ. γρ. άντι και δαιμόνιον, αút.Ίπν.1,12 μανικών Ιππωνιών, Πλάτ. Πρωτ.343C τό πρώτον του ζήματος μανικόν άν φανερί, Ίσοκρ.1,15 μήτε γέλωτα προπετή στέργε μήτε λόγον μετά θράσους αποδέου' τό μέν γάρ άνόητον, τό δε μανικόν' 3) ένι προσ., ό έχων διάθεση ή τάσιν προς τήν μανίαν, ό μανιακός, ό παράφρορος, ό ανισόρροπος, ό τρελλός: Πλάτ.Συμν.173D ταύτην τήν επωνυμίαν έλαβες τό μανικός καλεσθαι, αút.Σοφ.242Α μή ποτε διά ταύτά σοι μανικός είναι δόξω, Λουκ.Ίστ. Συγγρ.38 όλέθριος και μανικός άνθρωπος ούτος ήν' 4) ό διατελών ύπό τήν επήρσιαν επνευσθεως, ό ένθους, ό ένπνευσμένος, ό ένθουσιών: Άριστλ. Ποιητ.1455Α,33 εύφουός ή ποιητική έστιν ή μανικου, αút.Ρητ.1390β,29 εξίσταται τά εύφια γένη εις μανικωτέρα ήθη, αút.Πρ.954α,36 νοςήματα μανικά και ένθουσιαστικά' 5) ένεργ. ό έπιφέρων, ό προκαλών μανία: Θεόδφρ.Φ19,11,5 μανικός ατρήχνος, Πλαút. Άρατ.54 μανικός εξέστησε του λογισμάφ φαρμάκιος, Διοσκ.4,73, Γαλ.11,767' || τό ούδ. μανικόν ως ούσ. τό φυτόν δορκικιον βλ.λ.4): Πάλν.Φ12,179.

μάνιόδης-ους-ες ό διοιάζων προς μανικόν, ό διοιος προς μανόμενον, μανιώδης: Ίπν.195C έν τοτοι μανικώδεις.

μανικιών δημ. ράπτω χειρίδα επί ένδύματος, έφοδιάζω ένδυμά τι με χειρίδας, προσθέτω, μανίκι εις φόρεμα, χειρίδω' 2) προσθετώ, έφαρμόζω λαβήν επί όργάνου ή σκεύους τινός.

μανικός έπίρρ. μον. συγκρ. μανικώτερον, κατά τρόπον μανικόν, έμμανός, μανιώδως: Ξεν. Κυν.3,5 μανικός περιφερόμεναι ύλακτουσί, Πλαút. Άλέξ.75 πυρέπτοντα μανικός, Στουδ.Θεόδ.343Α ταύτα μανικώτερον εξείργασαι νύν, Πρόδρ.213' 2) παραφρόρος, ύπερμετρωσ, ύπερβολικός, ιδιοτρόπως: Πλάτ.Φαίδρ.249D αίτιαν έχει ως μανικώς διακείμενος, αút.Σοφ.216D ως παντάσπιν έχοντες μανικός, Ίσοκρ.5,65 έπιθυμίας μοναρχίας αλόγως και μανικός, Φιλόδ. Όργ.82W.

μάνι μάνι (λατ.) έπίρρ. δημ. ταχέως, γρήγορα, άμέσως: έφαγε μάνι μάνι κι έφυγε. **μάνιόκηπος-ον** (μανία, κήπος) επί γυναικόσ, ή μέχοι μανίας άσελήης, λάγνος, ή πάσχουσα εκ νυμφομανίας, άνδρομανής: Έυστ.Ίλ.536,21 εη περι μεζεις μεμνηύται: Άνοκρ.158, Κωμ. Άδέσπ.1366.

μάνιον (τό) Ένιγρ. κ.πλ.ύποκορ.του μάνης βλ.λ.1), είδος άγγείου: Πάπ. μανιον ούς ούκ έχον **μάνιοποιός-όν** (μανιοποιώ) μγν. ό καθιστών τινα μανιώδη, ό έπιφέρων, προκαλών μανίαν: Πολύαιν.8,43,Σχόλ.Ίλ.Ζ132.

μάνιοποιώ-έω (μανία, ποιώ) μγν. καθιστώ τινα μανιώδη, παράφρονα, έμποιώ, έμβάλλω μανίαν εις τινά: Φιλόδ. Όργ.7)W.

μάνιοσυργά-έω (μανία, έργω) μγν. καθιστώ τινα μανικόν, μανιώδη, μτ. αйт.: Πολύαιν.8,43 τό φάρμακον τούς γευσαμένους αútου μανιοσυργείν έμελλεν.

μάνις (ή) δων. τ. του μνήης βλ.λ.: Πίνδ.Π4,159 άφελειν μανίον χθονίων.

μάνισμα (τό) δημ. κ. μάνιασμα ή όργή, ό θυμός. **μανισμένος-η-ον** μον. κ. δημ. μγν. παθ. παρακ. του μανίζω βλ.λ., ως επιθ. ό ώργισμένος, ό θυμωμένος: Έρωτόκρ.1,1951 ήγίνανα δε θής και νά ξαναίλης |τό Βασιλεύς τό πρόσωπον, άν είναι μανισμένος, αút.2151 άν έχη μάχη και κακία, κι άν είναι μανισμένη (ή κόρη), αút.3,857.

μανιοσυρίς-ίδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος ποωδών άργωστοειδών φυτών, άν αι ρίζαι έν χρ. ως φάρμακον κατά του ίκτέρου και τών χολολίθων.

μανιστικά έπίρρ. μον. δημ. μετ' όργής, όργίλος, με θυμό, με μάνια: Έρωτόκρ.5,484 ή γλώσσα τζι μανιστικά τέτοιας λογιής αρχίζει. **μάνιτα** (ή) μον. κ. δημ. κ. μάνιτα όργή, θυμός, μανία: Έρωτόκρ.1,2014,αút.2,934,αút.944 άς σιγανέφ' ή μάνιτα, κι ή όρνιτ' άς μερώση' 2) ένι τών στοιχείων τής φύσεως, ή όρμητική φορά, ή μανιώδης όρμη: Έρωτόκρ.1,1673 και τό καράδ' άμυψθουαι με μάνιτα μεγάλη (τά κύματα, αút.2, 271 ή θάλασσα κι ό άνεμος με μάνιτα τό όβρον |τό νησί' 3) δημ. τό πολεμικόν μένος: Κρυστ. Άγροτ.Πεντάμορφ.68 χιλιάδες παλληκάρια, |πού πολεμού με μάνιτα, πού μάχονται με δίφα, Ζερβ.μφ.Ίλ.Β479 ως πού ή νύχτα τή μάνιτα τών άνδρών άν ξεχωρίση.

μανιτάρι (τό) δημ. τό φυτόν μύκης βλ.λ. || δ. γνωμ. χόρτα όσα βρίσκεις, |και μανιτάρια όσα γνωρίζεις, φρ. φυτρώνεις σάν τό μανιτάρι (ένί τών άπροσοδικήτως ή αιφνιδώς πορρουσιοζομένων)' 2) αυντ. είδος άγκυρίου έχοντος σήμα μύκητος ή άνοικτού άλεξιθρόχου έν χρ.άσει. Ίδ. προς πόντιον φωτοδόλιον σηματούρηων.

μανιτιά (ή) δημ. τό ποώδες φυτόν χείραnthος ό κοινός' 2) τό ποώδες και πολυετές φυτόν ματθαιολία ή πολία.

μανιτόμπα (ή) νεώτ. κ. δημ. εκ του άν. έπαρχιος του Καναδά: ως προσηγ. είδος άρίστου σκληρού σίτου παραγομένου ίδίως εκεί.

μανίτσα (ή) μιν. κ. δημ., μιν. κ. -τζα ύποκορ. του μάν βλ.λ., έν θωπευτ. σμ., μανούλα : Γεωργ. Οαν.Ρ έν Κορ. "Ατ.2,394 ο άνδρες των να πάν έμπρός, πλώ των οί μανίτζες;" || μτ. κητ. άντων, α' προς. πολλάκις έν χρ. ώς θωπευτική επίφωνήσις προς τέκνον ή ά. προσφιλή : σου πέρασε ο νόνος, μανίτσα μου ;

μανιφατί(τ)ούρα (ή) (Ιταλ.) δημ. γεν. πάν είδος χειροτεχνικών ή βιομηχανικών προϊόντων, ιδ. ύφασμάτων.

μανιφόστο(ν) (τό) (Ιταλ.) νεώτ. κ. δημ. έγγραφο άναγγελία ή προκήρυξις πολιτικού ή κοινωνιολογικού περιεχομένου έν φ προγραμματικός εκτίθεται δοξασία ή διατυπώνεται διαμυστηρία : τό κομμουνιστικόν μανιφόστον.

μανιχαΐζω μιν. είμαι όπαδός του μανιχαΐσμου βλ.λ., άκολουθώ την θρησκευτική άρρεσιν των μα- νιχαΐστων : Στουδ.Θεόδ.162Α,αύτ.523C.

μανιχαϊκός-ή-όν μτγν. μιν. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τους μανιχαΐσους ή τόν μανιχαΐσμόν βλ.λ. : Γρηγ.Νύσσ.3,57C, Στουδ.Θεόδ.151Α.

μανιχαΐσ(ο)ί (οί) μτγν., μιν. κ. νεώτ. όπαδός του μανιχαΐσμου βλ.λ. : "Επιφάν.2,19Α,Πασχ.Χρον.663,13.

μανιχαΐσμός (ός) μτγν., μιν. κ. νεώτ. χριστιανική θρησκευτική άρρεσις, ίδρυθεΐσα τόν 3ον μ.Χ. αίω- να ύπό του Πέρσου Μάνεντος, και ής οί όπαδός προσκλήοντες εις την ζωροαστρικήν δοξασιαν επίστεον εις την ύπαρξιν δύο άρχών, του άγαθού και του κακού, διεξαγουσών άδίκιοπον προς άλλήλους πόλεμον, εις όν παριστάνται και ού μετέ- χουσιν οί άγγελοι, οί προφήται και οί άνθρώποι : Γρηγ.Νύσσ.2,116D, Στουδ.Θεόδ.512C.

μανιώδης-ος-ες (μανιά) κ. νεώτ. ο όμοιος προς μανίαν : "Ινν. Αέρ.7 περιπνευμονία τε και μανιώ- δης νοσεύματα, σύτ.Κρακ.475 2) κ. νεώτ. ο ύπό νοσησιν κατεχόμενος, ο πλήρης μανίας, ο μα- νιακός, ο παράφρων, ο τρελλός, ο άνόητος : Εύρ- βάκι.299 τό μανιώδες μανικην πολλήν έχει, Οουκ.4,39 του Κλέωνος κάηερ μανιώδης ούσα ή ύπόσχσις άπέδη (άνόητος), Ξεν. Απομν.4,1,3 μανιώδεις και δυσπειθεΐστας (κύνας), "Αλεξ.Ε.219,9 μανιώδη πάντα τάνθρωπων άλλως, "Ισά Α.12,2,2 μανιώδέστερον ή κατά, Νώνν.Εύαγγ.1ω.5,57 "Ε- δραίοι μανιώδεις άφρονι θυμώ, Παπαδ.Χρ.Μηλ. 44 άφικη μανιώδη κραυγήν" 3) νεώτ. ο έν πα- ροξισμώ όργης διατελής, ο εις μέγαν βαθμόν έξωργισμένος" 4) νεώτ. ο μέχρι μανίας άρε- στικόμενος εις τι, ο μανιακός εις τι" 5) μτγν. ο κα- θίστων τινα μανιακόν, ο έπιφέρων μανίαν : Διοσκ. 1,68,αύτ.4,68 άμφότεροι δέ ούτοι μανιώδεις ύπάρ- χουσι και καρωτικοί, Νώνν.Δ10,4 μανιώδης Ιμάθλη Πανός.

μανιώδης έπίρρ. μτγν., μιν. κ. νεώτ. κατά τρό- πον μανιώδη, με μανίαν, έμμανώς : Γαλ.5,415, Φιλω- νίδ. "Ατρ. έν "Αθην.15,675B οί μèn αΐτων μανιω- δεις έκτρεπούμενοι παρπασιών, Σχολ.Ε.Οεόκρ.1,83, Παύλ.Αλυ.3,6, Μηναί.3,9 "Ωδ.8 μανιωδώς τοίς άθλη- τικός έποτρύνας.

μανιώω δημ., άόρ. (έ)μάνιωσα, καταλαμβάνο- μαι ύπό μανίας, τρελλάω ή παροξισμού όργης, γι- νομαι έξω φρενών, μανίζω" 2) τό μέσ. έπί των στοιχείων της φύσεως, όρμώ, έπέρχομαι βιαΐως, φέρομαι όρμητικώς : Κορκβ.Ζητ.23 άγριοσι εφύ- σης τρελλοβοριάς έξαφνα και ένσυνεπήρε στα μανιμένα φεράτ του δλους τους πιστούς" 3) ρηματ. π. τό μάνιωμα.

μανιώμα (τό) δημ., ή ένέργεια και τό άποτέλε- σμα του μανιώω βλ.λ.

μανικάρω (Ιταλ.) δημ. επί άνέμων, κοπάζω ά- προσδοκίτως : μανκάρισε ο άέρας" 2) επί ναυτικών χειρισμών, όποτυχάνω : μανκάρισε ή βόλτα μας.

μάνλιχερ (τό) (γερμ.) νεώτ. κ. δημ. είδος όπι- σθγομεούς έπαναληπτικού τυφεκίου (ή άραβίδιοσι, λαβόν τό όνομα έκ του όφευρόντος αυτό Αυστρια- κού όπλομηχανικού Φερδινάνδου Μάνλιχερ' μάνλιχερ πιστόλιον αυτόγεμής πιστόλιον εις ό ή αυτόματος διαγέμισις διενεργείται διά της όπ' εύ- θειας έπενεργείας των άερίων του γεμίματος επί του κλειστρου.

μάν(ν)α (ή) (ί) μιν. κ. δημ., θωπευτ. μαν(ν)ούλα κ. μαν(ν)ίτσα, μαν(ν)ιά, ή μήτηρ : Κεδρ. Γεώργ.2,105,10, αύτ.556,7,Γεωργιλ.Ορ.Κ έν Σκαρλ.Βυ(άντ. έν λ. έξασ" ή μάννα τό παιδί και τό παιδί τή μάν- ναν (νύν ώς παροιμ. έπί μεγάλτης κοσμοσυρροής και άταξίας), "Ερωτόκρ.1,69 έκαμαρνώνασιν τηνε ό κύρις τή κι ή μάννα, αύτ.472,Πολιτ."Εκκ.Τραγ. 47) του Κίτρου ή μάννα κάθονταν πρην άκρη στό ποτάμι, Σολωμ.Τρελλή Μάννα 5 έχασε ή μάν- να τους | τά λογικά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 55,12 όπως ξε- χνουνε μιά μάννα που πιά γέρασε | μπροστά στη νέα, την δημοφή της γέννα" || κτ. έπέκτ. ώς επίκλησις προσφιλους προσώπου πρεσβυτέ- ρου ή και νεωτέρου : "Ερωτόκρ.2,1242, αύτ.3,192, αύτ.1046 τά τή χαρούμε, μάννα μου, τό γάμου σου τή σκόλη (ό Ρήγας προς τήν θυγατέρα του), αύτ.4,267 ο λογισμός σου, μάννα μου, πάντα "ναι μετά μένα | να σε τιμήσω, και να δω κληρονο- μιά "πό σένα" || δημ. όμ. ιδ. τά θωπευτ. μαν- (ν)ούλα κ. μαν(ν)ίτσα, έν φρ. μανούλα μου, μα- νίτσα μου, μαν(ν)ιώ μου προς δήλωσιν στοργής προς παιδια ή κ. πόθος προς έρωμένον πρόσω- πον, άπιψή μου, άγάπη μου, πουλί μου κητ."

|| δημ. φρ. είμαι μάννα στήν... (εις άκρον έπιτή- δειος, φαν Ικανός εις τι, - όπως τή γέννηση ή μάννα της (όλόγμνη), παροιμ. λούζεις με χτενί- ζεις με, ξαίρω ποιά "ναι ή μάννα μου (αί υπό ξένου περιποίησις δεν έπάγουσι στοργήν προς αυτόν), - κατά μάννα κατά κύρη, κατά γιό και θυγατέρα (έπί τέκνων έχόντων τό αυτό προς τους γονείς έλαττώματα)" 2) δημ. μάννα μου) ώς έπιφ. πό- νου, λύπης, φόβου, έκπληξως, θουασμομ ή άπο- λάσεως" 3) δημ. συνεκδ. πηγή ύδατος, τό ση- μειον του έδάφους, έξ ή άναβλύζει τό ύδωρ, ά. νερομάννα" || ή κυρία αύλαξ ύδατος, δι' ού άρδεύονται κηποι, λαχανόκηποι κητ." 4) δημ. τό λεπτόν σχοινίον, έξ ού άναρτώνται τά άγκιστρα του παρασάδιου, ή δετηρία του παρασάδιου" 5) δημ. τό μονίμως προσδεδεμένον άκρον του σχοινίου συσπαστου ή πολυσπαστου" 6) δημ. μήτρα πολυεμβόλου σχοινίου, ά. φητίλι, κολαού- ζας" 7) δημ. ο έξύλιος σκελετός του χαρταε- τος" 8) δημ. πρωτότυπον έγγραφον" || ή χαρ- τογραφική πλάξ, έξ ής εκτυπούνται οί γεωγραφι- κού χάρται" 9) δημ. επί παιδιών τιών, ο πρώ- τος των παικτών, ο άρχηγός της ομάδος" || όμ. επί παιδιών, σημειον άφετηρίας ή τέρματος, στό- χος κητ." 10) δημ. επί είδους παιγνίου του τα- βλιού, ο πρώτος κατά σειράν κατατάξεως πεσ- οός : μου "πιασε τή μάννα.

μάννα (ή) (ί) έν φρ. μάννα λιθάνου ή μικρόν τεμάχιον, κόκκος λιθάνου : Διοσκ.1,68,6 όμ. μάννα λιθανωτό (τό κόμη του δένδρου λιθάνου : Αίν. Τακτ.35" || όμ. μ. μάννα επί της κόνεως" ΑΕ 108,23 μάννα, του λιθάνου τό λεπτόν : "Ινν. "Αρθρ. 36,αύτ."Επιδ.2,2,18,Γαλ.12,722,"Αντυλλ.η."Ορειθ.7,21,3. **μάννα** (τό, άκλ.) (ί) (έβρ.) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ή άντικαταστήσασα τόν άρτον έν τή έρήμω θεό- ημιτος τροφή των "Εβραίων : ΠΔ "ΕΞ.16,35 ο δέ υιοί "Ισραήλ έφαγον τό μάννα ιδ.γρ. μάνι, αύτ. "Αρ.11,6 εις τό μάννα οί όφθαλμοί ήμών, ΚΔ "Ιω. 6,31 οί πατέρες ήμών μάννα έφαγον έν τή έρή- μω, αύτ."Εβρ.9,4,"Ακολουθ Μ Πέμπτ. πρωί φαγόν- των τό μάννα έν τή έρήμω και γογγυζόντων,

πρβλ. Ίωσ. Α|3,|6' || νεώτ. μτφ. α| θείαι εύεργεσται : 'Ακολουθ.Μ Πέμπτ. Αντίφων.12 λαός μου, τί έποίησα σοι και τί μοι άνταπέδωκας; άντι του μάννα χολήν (κ. έν τή δημ. φρ. έπι τών άγνωστών) || νεώτ. όμ. μτφ. πάν άπροσδοκίτων αγαθών

2) νεώτ. φαρμακ. όπως έκρέων έκ τών έγκοπών του φλοιού του δένδρου μελία ή εύρωποιή και χρησιμεύωσ ώς καθαρτικών τών παιδών

3) δημ. τού ποώδες φυτόν κύπεριος ή δέωδιμος.

μανναδότης (ό) | μάννα, διδωμι| μιν. ό δοτήρ, ό δότης του μάννα βλλ. : 'Ακολουθ.Μ Σαββάτου Στάσ.1,56 έν λακκω κατέθεντο τόν τροφέα μανναδότην Ίησού.

μανναδοτώ-έω (μάννα, διδωμι) μιν. διδωμι μάννα - Δασμασκ.Ί.3,689D.

μαννίκιον (τό) σχόλ. ύποκορ. του μανιάκης βλλ., άνευ ύποκορ. σμ. : Σχόλ.Θεόκρ.11,4| **ό περιπτραχίλιος κόσμος**, τού λεγόμενου μαννίκιον (δ.γρ. μανιάκιον).

μαννάνα (α|) νεώτ. χημ. φυσικοί σύνθετοι ύδατάνθρακες περιέχοντες δι' ύδρολύσεως μαννόζην ή και άλλους προσέτι μονοσακχαρίτας.

μαννάρι (τό) δημ. έσφ.γρ. του μανάρι βλλ.

μαννάριον (τό) μτγν. θωπευτ. τ. του μάννα βλλ.1), μητρούλα, μαννούλα:Λουκ.Έταιρ.Δ 6,| ναί, μαννάριον (1ηθ. έσφ.γρ.1, αút.7,4 ούκ έχει, ώ μαννάριον.

μαννακέιν (τό) | γαλλ.1) δημ. μεγάλη πλαγγών χρησιμοποιοιμένη ύπό τών ραπτών, ραπτριών και έμπορευσιών ειδών ήμισιμου προς έπίδειξιν και διαφήμισιν ένδοματών, πίκων κττ., ή κοούλα. **2)** εύστολής και κομηή νεανίς χρησιμοποιοιμένη ύπό τών καταστημάτων γυναικείου συρμού, όπως ένδυομένη έπιδεικνύει εις τας πελάτιδας ή εις κοσμικάς συγκεντρώσεις τα πρότυπα (μοντέλα) φορέματα νέου συρμού.

μαννινον (τό) μτγν. ή μάννα βλλ. (2) : 'Ασκληπίαδ.Πρ.η.Γαλ.13,648.

μαννιντριόζη (ή) νεώτ. χημ. τρισακχαρίτης εύρισκόμενος εις τού μάννα του φυτού μελία ή εύρωποιή.

μαννιτης (ό) νεώτ. χημ. έξατομική άλκοόλη έξαγομένη έκ του μάννα.

μαννιτικός-ή-άν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τού μάννα ή ό περιέχων μάννα : μαννιτικά φάρμακα.

μαννοβρώτις στάμνος (ή) μιν. στάμνος βρούσσα θεϊον μάννα : Φιλής.1,13 (έκδ. Μίλ).

μανναδότης (ό) μτγν. κ. μανναδότης βλλ. : Χρησμ. Σιθ.2,348 'Αγιε μαννοδάτα.

μανναδοτώ-έω μτγν. κ. μιν. κ. μανναδοτώ βλλ. : 'Αποστ.Διατ.6,3,943 τόν έξ ουρανού μανναδοτήσαντα αυτός, ΚΜανασσ.Χρον.1067.

μαννόζη (ή) νεώτ. χημ. σάκχαρον του τύπου τών έξότων λαμβανόμενον δι' ύδρολύσεως τών μαννανών

μάν(ν)ος (ό) κ. μόνος δωρ. όρμος, περιδέρειον ή φέλιον Πολυδ.5,99, Σχόλ.Θεόκρ.11,4| εμάννος δέ έστιν ό περιπτραχίλιος κόσμος, τού λεγόμενου μαννίκιον.

μαννοφώθ μιν. φέρω μάννα βλλ.3) έν φρ. μαννοφορεί ή κιβωτός : Εύστ.Μαν.Κομν. έν Τετ. de Thea. 423,426.

μαννοφόρος-ον (μάννος, φέρω) μτγν. κ. μιν. ό φέρων μάννον, ό φορών περιδέρειον : Θεόκρ.11, 4| ένδεκα νεβρώς πάσας μαννοφώρωσ (δ.γρ. άντι άμνοφώρωσι' **2)** (μάννα, φέρω) μιν. ό περιέχων, ό φέρων μάννα : Δασμασκ.1,2,845B μαννοφόρος στάμνος χρυσή.

μαννώδης-ουε-εσ (μάννα) ό περιέχων μάνναν βλλ.12| **δθ.** τού μαννώδες φάρμακον έκ μάννας λιθάνου έχον στυπτικήν δύναμιν : Ίηπ.Έπιδ.7,47 προς τού στόμα μαννώδες . . Ξυνήνεγκαν.

μαννωμένος-η-ο δημ. όντι μανωμένος βλλ.

μαννώτης-ή-δ δημ. άντι μαννώτς βλλ.

μαννοδυναμόμετρον (τό) νεώτ. όργανον χρησιμον προς μέτρησιν μεγάλων πιέσεων ή ισχυρών έφελκυσμών, ά. ναυομετρικών δυναμόμετρον.

μανολάτα (τά) μιν. χρυσά βυζαντινά νομισματα, κοπήντα επί του αύτοκράτορος Μανουήλ του Κομνηνού, ου έφερον και τήν εικόνα : Παρόδρ. 1,66 ό κόρφος του βουρδούριζαν φείρασ άμυγδαλάτας, | και τού τα ύπερβουρα γέμει τά μανολάτα, αút.2,583' πρβλ. κωνσταντινάτα.

μανόλι (τά) μιν. ό ίχθύς μαινί βλλ. : Λεξ. Συμματέρα π.Κορ."Ατ.4Α,309 έν λ.

μανομετρικός-ή-δ νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τού μανόμετρον, ό τού μανόμετρον : μανομετρική φλόξ (ή έκ τής μανομετρικής κάψης του Καϊνίγυ έξερχομένη).

μανόμετρον (τό) νεώτ. φυσ. όργανον μετρήσεως τής πιέσεως υγρών και αερίων : άνοικτόν - κλειστόν μανόμετρον, - μανόμετρα μοριακά.

μανός-ή-ό(ν) κ. δημ., συγγρ. μανότερος κ. μτγν. μανώτερος | Γαλ.18(1),831, ύπερθετ. μανώτατος, επί τής συστάσεως πράγματός τινος, ό χαλαρός, ό άπαλός, ό χαύνος, ό πορώδης, ό άτονος, άντιθ. πυκνός : Ίηπ."Αρχ."1ητρ.22, 'Εμπ.7,51, Πλάτ.Τιμ.75C μανώ μών όστφ, αút.79C δια μανών τών σαρκών, αút.78D όντος του σώματος μανού, αút.53A τά μών πυκνά και βαρέα άλλα, τά δέ μανά και κοψα εις έτεραν έξειν φερόμενα έδραν, 'Αριστλ. Ζ1 492b,33 έπι δέ γλώττα σαρφέ μανή και σμφη, αút.493a,14 ό δέ μαστός μανός, 'Αρετ.Χρον. Παθ.1),10 μανός και πολύτρητος ό πνεύμων

2) δημ. ό άδρανής, ό άδνηρός, ό καθρός, άκαμάτης : Βαλαμω.Φωτ.1,196 αútό τού βόδι τού μανό, - είναι άνθρωπος μανός. **3)** ό άραιός, ό σπάνιος, ό μη πυκνός : Ξεν.Κιω.5,4 μανώτατα ίχνη (τά έδω και εκεί εύρισκόμενα), Πλάτ.Νόμ.734C σμικρότερα και μανότερα έχων άμφοτέρα (έπι ήδονής και λύπης), 'Αριστλ.Ζ1 498b,25 κάτωθεν του βλεφάρου ένίοις μαναι τριχες πεφύκασιν || κ.έπι φυτών, ό άραιός πεφυτευμένος : Θεόφρ. Φ1 1,3,2 τά μανά και πυκνά κατά τήν φύσιν || όμ. επί δένδρων ή φυτών, ό έξαπλούμενος : Θεόφρ.Φ1 3,11,5' **4)** δημ. τού άρσι. μανός ως ούσ. ό άραιός βρόχος τών μανωτών δικτύων.

μανόσπορος-ον (μαιοσπορώ) ό άραιός έσπαρμένος : Θεόφρ.ΦΑτ.3,21,5.

μανοσπορώ-έω (μανός, σπείρω) σπείρω άραιός : Θεόφρ.Φ1 8,6,2.

μάνοστημος-ον (μανός, στήμων ή έχων λεπτόν στήμονα, ό έκ λεπτού στήμονος, ό λεπτός ύφασμένος : Αλοχ.άν.297 μανόστημον πέπλου.

μανότης-πος (ή) ή ίδιότης του μανού βλλ.1), χαλαρότης συστάσεως, τού πορώδους ή μαλακότης, ή χαυνότης, άντιθ. πυκνότης : Πλάτ.Τιμ.72C σπληνός . . μανότησ αút.86D υπό μανόττης όστών, 'Αριστλ.ΗΝικ.1129a,22 μανότης σαρκός, πρβλ. Θεόφρ.Φ1 1,5,4' **2)** ή σπάνις, ή όλιγότης, ή διασπορά, ή άραιότης : Πλάτ.Νόμ.812D πυκνότητα μανόττι και τάχος βραδυτάτι, Θεόφρ.ΦΑτ.3, 7,1 μανότης τών φυτευομένων.

μανουάλι(ον) (τά) | λατ.1) μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. μανάλι σιδεροϋν ή ορειχάλκινον ή έξ ά. μετάλλου μέγα κρησθίον έν χρήσει έν τοις χριστιανικοίς ναοίς : Κ Πορφ."Εκθ.75,3 : Παναπ."Αγ."Ορ.28 κωνηλέρια και μανουάλια γυαλίζονται.

μανούβρα (ή) (ίταλ.) δημ. ελιγμός, χειρισμός πλοίου έντός λιμένος προς άγκυροβολίαν ή απόπλου' **2)** κίνησις άμαρσοισίαν έν σιδηροδρομική σταθμή προς άλλαγήν γραμμής, προσθήκη ή άφαίρεσιν βαγονίων κττ. || μτφ. πλάγια ένέργεια και ίδίως άθέμιτος, προς έπίτευξιν σκο-

πού πνος' 3) άσπίσειε στρατιωτικῶν μονάδων' || έλιγμοί στρατευμάτων πρό ή μετά τήν μάχην.

μανουβράρω (ιταλ.) δημ. έκτελλῶ έλιγμούς ή κινήσειε πρός άγκυροβολίαν, όπόςκουη ή άποφυγήν συγκρούσεωσ πλοίων, κυβερνώ πλοίων

2) χειρίζομαι, διευθύνω μηχανήν, άμαξαοτοίχίαν' || μτφ. προσπαθῶ νά έπιτύχω τή διά πλαγιών ένεργειών, κών μανουβρες.

μανουδιά (ή) δημ. τῶ φυτῶν ύπερικῶν τῶ σόλων.

μανουηλάτων (τῶ) κ. μανουη- μανολάτων βλλ. **μανουθιον** (τῶ) μσν. είδος τῆ θάμνου: Κύριλλ. Σκυθ.έν Βι.Σάβ.229C, αὐτ.883A.

μανούλα (ή) δημ. τῶ φυτῶν βερβάσκον τῶ μαλλοφόρον.

μανούνη (τῶ) δημ. τῶ ζιζάνιον έχιον τῶ Ιταλικόν.

μανούρη (ή) δημ. ὁ έφοηλισμός τοῦ πλοίου.

μανούρι (τῶ) δημ. είδος πλοισίου εις λίπος τυροῦ, τοῦ είδους τῶν μυζηθρών.

μανουρία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος χερσομυιδῶν χελωνίων έρπετων.

μανουσάκι (τῶ) δημ. τῶ ποώδες καί κοσμητικόν φυτῶν Ἴον τῶ εἰσομον' || τῶ ποώδες καί κοσμητικόν φυτῶν κάρκισσος ὁ κυπελλοφόρος: Πολίτ. Έκλ.Τραγ.129,7 ὡσαν τῶ ρόδο τ' άνοιχτό, τῶ μανουσάκι τ' άσπρο.

μανουσί (τῶ) δημ. τῶ μανουσάκι βλλ.

μανούφυλλος-ον (μνανος, φύλλονι) ὁ έχων άραιά φύλλα, ὁ όλιγόφυλλος: Θεόφρ.Φι.7,6,3.

μανούχρους-οος-ουν-ουον (μνανός, χρώσι) ὁ έχων άραιόν δέρμα, ὁ άραιόσαρκος: Θεόφρ.Ίδρ.19.

μανταλίνα (ή) δημ. τῶ κοσμητικόν φυτῶν χρυσάνθεμον τῶ στεφανωμοτικόν.

μάνταλο (τῶ) δημ. κ. μάνταλος (ή) μάνδαλος βλλ. 2) μάνταλο (τῶ) ή μάνταλη (ή) τῶ ετήσιον, νορευτικόν καί κοσμητικόν φυτῶν λωτός ὁ τετραγωνόβολος.

μάνταλος (ή) δημ. ὁ μάνδαλος βλλ.

μαντάλωμα (τῶ) δημ. κ. μανδάλωμα τῶ άποτέλεσμα τοῦ μανταλώνω, τῶ κλείσιμο τῆσ πόρτας ή τοῦ παραθύρου με μάνταλο.

μανταλωμός (ή) δημ. ή ένεργεια καί τῶ άποτέλεσμα τοῦ μανταλώνω βλλ.

μαντάλωμα μσν. κ. δημ. μανδάλω βλλ., βαλανῶ, έπιζυγῶ, κλειώ έσθωθεν τήν θυραν ή τῶ παράθυρον διά μανδάλου: Έρωτόκρ.1,1481 δείχνει τσι κί έμαντάλωσε, αὐτ.3,174 τῶ παραθύρια κάρφωσε, τσι πόρτες μανταλώνει, Καρθ.Ζητ.154 έμαντάλωσε τήν πόρτα' κ. παθ.: Πολίτ. Έκλ.Τραγ.157,28 βρισκει τήν πόρτα σφαιλιστή καί τῶ κλειδιά παρμένα, | καί τῶ σπιτοπαράθυρα σφιχτά μανταλωμένα' πρβλ. διηλομανταλώνω 2) ρηματ. π. μαντάλωμα, μανταλωτής, μανταλωτής.

μανταλωτός-ή-ό δημ. μανδάλωτός.

μαντάνι (τῶ) δημ. είδος μηχανῆσ κινουμένησ διά τεχνητό καταρράκτου, χρησιμευούσης δέ πρός έπεξεργασίαν μαλλίων ύφασμάτων, ταπήτων καί ίδιως κλισσοκεπσμάτων.

μανταπόδαρο (τῶ) έν νουτ. σμη. ὁ κρεμαστήρ.

μαντάρια (ή) δημ. ή μαδάρια βλλ.

μαντάρη (τῶ) δημ. ή πρός άρσιν τῆσ κεραίας χρησιμευούσα ύπέρα.

μανταρίζω δημ. ά. μαντάρω βλλ. 2) ρηματ. π. μαντάρισμα.

μαντάρισμα (τῶ) δημ. ή ένεργεια καί τῶ άποτέλεσμα τοῦ μανταρίζω, ή διά κλωστήρ επιδιόρθωσις τετριμμένων είδῶν Ιματισμοῦ κ. κυρ. ή άντικατάστασις τῶν έφθαρμένων νημάτων αὐτῶν διά νέων' πρβλ. καρίκιωμα.

μαντάρω δημ. κ. μανταρίζω, άόρ. (έ)μάνταρα, κ. (έ)μαντάρισα, μτχ. παθ. παρακ. μανταρισμένος, έπιδιοσθῶ διά κλωστήρ τετριμμένα είδη Ιματισμοῦ,

οὐχί ράπτων, άλλα πλέκων τῶσ σχισμάσ καί τῶσ όπάσ, πρβλ. καρίκιώνω.

μαντάτε(ύ)μα (τῶ) δημ. ή ένεργεια καί τῶ άποτέλεσμα τοῦ μαντατεύω, καταγγελια, κατηγορία.

μαντακτής (ή) δημ., θηλ. μαντατεύτρα 'ὁ μαντατεύων, ὁ καταγγέλλων τινά εις προϊστάμενόν του, ὁ καταδοτής.

μαντατεύ(ω) (μνανάτω) μσν. κ. δημ., άόρ. (έ)μναντέφα, μαρτυροῦν τῶν τινοσ, καταγγέλλω, προσδίδω: Έρωτόκρ.1,1743 άν τῶ πῶ τοῦ βλασιλιοῦ, κί άν τήνε μαντατέφω, | σκοτώνει τη, αὐτ.2186' || φανερώ, έμφανίζω: αὐτ.3,1512 τῶ φῶσ τοῦ ήλιου σιμῶναι, | ποῦ μαντατεύει τῶ κουροφῶ, κί όπου τῶ φανερώει' 2) ρηματ. π. μαντάτευμα, μαντατευτής, μαντατοῦρης.

μαντάτω (τῶ) (λατ. | μσν., δημ.κ.-άτω άγγελία, είδησις περί γεγονότος, χαμηπεί, συνηθεσ. κτ. πληθ.: Χρον.Μορ.339 χαράν μεγάλην έλαβε τῶ άκουσις τῶ μαντάτω, Έρωτόκρ.1,636 άλλοι τοῦ ρηγῶσ κακά μαντάτα φέρνου, αὐτ.3,1355, - τί μαντάτα μοῦ φέρνεις; - καλά - άσχημα - κακά μαντάτα' || άνακλινομένη, πληροφορία: Έρωτόκρ.3,1674 μῶ σ' ότι μάθω, σ' ότι 'δῶ μαντάτω νά σοῦ πέφω' || είδησις όμα καί πρόσκλησις: Πολίτ. Έκλ.Τραγ.124,20 μαντάτα πάνε κί έρχονται στήσ 'Αρετήσ τήν πόρτα, στό φόρο γιά νά κατεβῆ τι ὁ Μαιριανῶσ χαλείται' || κτ. έπέκτ. πρώτῆ εκδήλωσις, προσηνυμα: Έρωτόκρ.1,376 καί νά μακρύνω δοσ μπορῶ τῶ πῶθου τῶ μαντάτα, φρ. παροιμ. πέσιμο τῶν πριουλιῶ μαντάτα γερατειῶ.

μαντατουραῦω (λατ. | δημ. έχω τήν έξην, τῶ έλάττωμα νά μαντατεύω, είμαι μαντατοῦρης βλλ.

μαντατοῦρης-α-ικο (λατ. | δημ. ὁ ρέπων εις τῶ νά μαντατεύῶ βλλ., ὁ κατά κλίσιν, καθ' έξην καταδοτής: τῶ μαντατοῦρικο παιδί τ' άλλα παιδιά δέν τῶ κάνουν συντροφιά' 2) τῶ θηλ. μαντατοῦρα ὡς οὔσ. ὁ άκτινωτός άνεμόφορος σπόρος διαφ. φυτῶν, Ἰδ. άγρίων, σίον άκανθῶν, σκόλυμος κτ., πάπισος, γήρειον, άνεμοπόροσ, κλέφτης.

μαντατοφόρος-α (μνανάτω, φέρω) μσν. κ.δημ. ὁ φέρων μαντάτα, είδήσεις, άγγελιαφόρος: Χρον. Μορ.300 πιττάκια γράφει παρευτής, μαντατοφόρος στέλλει, Διηγ. Αχιλλ.386 μαντατοφόροι εφθάσασι ὡρα μσσοικτιου, Έρωτόκρ.4,195 όχ τῶ Βυζάντιο πέφασι μαντατοφόρος τότεσ . . . αὐτ. 5,299, Ζερβ.μτφ.Ίλ.Β 117 έτρεχε δ' άναμέσο τους τῶν Δία ή μαντατοφόρα | ή Φήμη.

μαντατοφοροῦμαι μσν. στέλλω μαντάτω, άγγελια, είδοποιῶ, άνακινῶ: Χρον.Μορ.306 έν τούτῶ εμναντατοφορήσθησαν τῶ ποῦ νά έσμιξουν ὄλοι |κῶδ. Παρισ. εὐτῶσ μαντάτα έστειλαν' πρβλ. μαντάτα = άνακινώσις.

μανταφοῦνη (τῶ) δημ. μικρόν άγκυλωτῶν οξῶ εις τῶ άκρον έργαλειου, δι' οῦ άνοίγονται όπαι έν τῶ εδῶφε πρός άναφύτησις ή φωτωρίου ή πρός φύτευσιν βολβῶν, σπόρων, Ἰδ. όσπρίων. || ὀθ. ὁ εις τοῦτο καταγιγόμενος μανταφοῦνης (έν χρ. πολλαχού κ. ὡς έπάνωμ.) 2) ναυτ. κτ. πληθ.

μανταφοῦνια τῶ επί τῶν μεγάλων ἰστίων προσεργαμμένα βραχεία λεπτά σχονία, δι' ὧν δονομένων κατά τόπουσ πρός άλλαλα συστέλλεται τῶ ἰστίον έν ὡρα σφοδρού άνέμου.

μαντεία (ή) (μναντεύομαι) κ. νεώτ. κ. δημ., έπ. μαντείν, ἴων. μαντηή τῶ μαντεύεσθαι, τῶ προφητεύειν, τῶ προλέγειν τῶ μέλλοντα ή άποκαλύπτειν τῶ άγνωστα, ποσοφητική δύναμις, μαντική ἰδιότης: 'Υμν.Έρμ.533, αὐτ.547, Σόφ.ΟΤ 394 τῶ γ' αἰνίγμ' οὐχί τοῦπιόντος ήν άνδρόσ διειπείν, άλλα μαντείας εδει, Πλάτ.Τιμ.71D μαντεία χρωμμένη καθ' ὄπνον, αὐτ.Συμμ.206B μαντείας . . . δέεται διτι ποτῶ λέγεις, Αλσχιν.1,76 ταῦτα μαντείας προσδείται' || κτ. πληθ. αἱ χρησιμοδοτήσεις, αἱ

προγνώσεις, αἱ ἐξηγήσεις τῶν σημείων : Ὑμν. Ἐρμ. 472, Ἡρ. 2,83 οὐ μέντοι αἶ γε μαντήσια σφί κατά τωτὸ ἐστάσι, Σοφ. Ἡλ. 499 ἡ τοι μαντήσια βροτῶν ὄντα εἰσὶν ἐν θεοῖσι δυνάμεις ἢ ὁ τρόπος, καθ' ὃν παρέρχεται ἡ προφητεία, ὁ χηρμός : Ἡρ. 2,57 ἡ δὲ μαντήη ἡ τε ἐν Θήβησι τῆσι Αἰγυπτησίαι καὶ ἐν Δωδώνῃ σαμαλασίαι ἀλλήλησι· 2) εἰκασία, πιθανολογία, συμπερασμός : Ἀριστλ. Οὐρ. 284b,3 ἡ περὶ τῶν θεῶν μαντήσια, Λοκκ. Ἐρμῶν. 49 τὰν γε ἀνευ πείρας αἰρούμενον μαντήσια μάλλον ἢ κρίσει τάληθες ἀναζητοῦντα· 3) τὸ περιεχόμενον τῆς προφητείας, χηρμός, μάντευμα : Τυρτ. 4,2 Φοῖβου ἀκούσαντες Πυθῶνθεν οἰκαδ' ἔδεικταν μαντήσια τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα, Σοφ. ΟΤ 149 Φοῖβος δ' ὁ πέμφας τάσδε μαντήσια, αὐτ. Τρ. 238, Εὐρ. ΙΤ 1255 μαντήσια βροτοῖς θεοφάτων νέμων ἀδύτων ὄπο, Λυσ. 6,33 συμβουλεύει εἰς τὴν βουλήν εἰσιῶν περὶ θυσιῶν καὶ προσδῶν καὶ εὐχῶν καὶ μαντείων, Πλάτ. Φιλ. 66b ὡς ἡ ἐμὴ μαντήα ἰδῶς ἐγὼ μαντεύομαι, προλέγω), αὐτ. Ἀπολ. 29A οὐ νομίζω θεοῦς εἶναι ἀπειθῶν τῇ μαντήα, Πλάτ. Ἀλέξ. 27 γεγονέται τίνες αὐτῶ μαντήσια ἀπορρήτους, Ζερβ. μτφρ. ἱλ. Α 141 γιὰ νὰ εἰπῆς σκοτὺς Δαναοῦς μαντήεις· 4) χρησμοδῶσης, σκοτεινὴ ἔκφρασις, δυσνόητος λόγος : Πλάτ. Κρατ. 384A εἰ οὐν πη ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντήσαν.

μαντεῖο(ν) (τὸ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. ἱων. μαντήιον μαντική ἀπόκρισις, χηρμός, πρόρρησις, προφητεία, μαντήα, μάντευμα : Ὄδ. Μ 272 ὄφρ' ὕμιν εἰπῶ μαντήα Τειρεσίαν, Ἡσιόδ. ἀπ. 134,9, Ἡρ. 2,174 πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἡλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντηῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἀπέφευγε, αὐτ. ΙΙ), Αἰσχ. Εὐρ. 716 μαντήα δ' οὐκέθ' ἄγνα μαντεύει νέμων, Σοφ. Τρ. 77 ὡς ἐλείπει μοι μαντήα πιστὰ τῆσδε τῆς ἄρας πέρι, Εὐρ. Ἰων 739, Πλάτ. Ἀπολ. 33C προστάττει ἀπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντηῶν καὶ ἐξ ἐνυπνίων, Φιλῶδ. Μουσ. 87Κ· 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τόπος ἱερὸς ἡ ναός, ἔνθα οἱ θεοὶ διὰ τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἡ τῶν μάντεων προέλεον τὰ μέλλοντα ἢ ἀπεκάλυπτον τὰ ἀγνώστα, χρηστήριον : Ἡράκλ. Φιλ. 93, Ἡρ. Ι, 46 ταῦτα μὲν νυν τὰ Ἑλληνικά μαντήσια, Αἰσχ. Εὐρ. 4, Σοφ. Ἡλ. 33 ἰκόνη τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, Θουκ. 2,17 Πυθικὸν μαντεῖον ἀκροτελευτήιον τοῖσδε διεκώλυε, Ἰσοκρ. 6,17, Βί. Ἀλέξ. 2161 ἡς μὴ χρησησοδοτεῖν αὐτῶ λεγούσης τὸ μαντεῖον, - τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν - τῆς Δωδώνης ἢ ὄμ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μ. ἱεροῦ : Αἰσχ. Πρ. 831 ἴνα μαντήα θιάκας τ' ἐστί .. Διός, Εὐρ. Ἰων 66 ἡκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε· 3) πᾶσι, ὁ τρόπος, ἡ μέθοδος τοῦ μαντεύεσθαι, ἡ πορεία τῆς μαντικής· 4) κτ. πληθ. μαντήα ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μάντεως διὰ μαντεῖαν πινά, δῶρα διδόμενα ἢ ἀμοιβὴ τοῖς μαντεύομένοις τῶ : Πά Ἀρ. 22,7 ἑπορευθὴ ἡ γερουσία .. καὶ τὰ μαντήα ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν.

μαντήλας-ον κ. -α (ἱων. -η)-ον ποι. τ. τοῦ μαντικῶς βλ. λ., προφητικῶς : Πίνδ. Ο 6,5 βωμῶν τε μαντήλων, αὐτ. Π 5,69 μυχόν τ' ἀμφέπει μαντήλων, Αἰσχ. Ἀγ. 1265 μαντήα περὶ δὲρη στήθη (στέρηται τοῦ μαντήλου), Σοφ. ΟΤ 2) ἐπ' ἴσμηνοῦ τε μαντήα σποδῶ (ἐπὶ) τῆς τέρας τοῦ βωμοῦ), Εὐρ. Ἰρφ. 454 ὦ μαντεῖ' ἀναξ' ἐπέ μοι Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 722 μαντήος Ἀπόλλων, Παιδὶν Δελφ. 18 μαντήος τρίπους, Μάζ. Ἰγρ. 14,2.

μαντήλας (ἡ) Ἰταλ. ἡμ. εἶδος κηρώδους ἀρωματικῆς ἀλοιφῆς εἰς σχῆμα μικροῦ κυλίνδρου χρησίμου πρὸς καλλωπισμὸν καὶ στερέωσιν τῶν τριχῶν τῆς κόμης ἢ τοῦ μύστακος εἰς τὴν θέσιν, ἢν ἔλαβον κομμωθεῖσαι.

μαντημένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ χυτοσιδήρου, ἀπὸ μαντήμι, κατεσκευασμένος, ὁ χυτοσιδηροῦς.

μαντήμι (τὸ) (ἀραβ. ἡμ. γεν. ὄρυκτὸν περιέχον μέταλλον πρὸς καμίνισιν, μετάλλευμα· 2) ὁ χυτοσιδηρὸς, ἀντίθ. σφυρήλατος.

μαντηνέλης (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἰδιοκτήτης μεταλλείου, ὁ μεταλλουργός, μεταλλεύτης.

μαντεύομαι-ατος (τὸ) (μαντεύομαι) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντεῖου, χηρμός, προφητεία : Πίνδ. Π 4,73 ἤθε δὲ οἱ κρούεν πικινῶ μάντευμα θυμῷ, αὐτ. 8,60 μαντεύμετων τ' ἐφάρατο συγγνώμῃ τείχησι, Αἰσχ. Πρ. 669 πεισθεὶς Λαξίου μαντεύμασιν, Σοφ. ΟΤ 992, Εὐρ. Μήδ. 685 τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω, Πλάτ. Ἐπιστ. 311D κυριώτερα δὲ τὰ τῶν θεῶν ἀνδρῶν μαντεύματα.

μαντεύομαι (μάντις), μέλλ. μαντεύσομαι, ἀορ. ἐμαντεύσομαι, κ. ποι. μαντεύσομαι (Πίνδ. Ο 7,3), παρὰκ. μεμάντευμαι, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, προλέγω τὰ μέλλοντα, ἀποκαλύπτω τῶν : ἱλ. Α 107 κἄκ' ἐστί φίλα φρεσὶ μαντεύσομαι, αὐτ. Β 300, αὐτ. Γ 420 τί μοι θάνατον μαντεύεται, αὐτ. Π 859, Σοφ. ΑΙ 746 εἴπερ τὶ Κάλγας .. μαντεύεται, Πλάτ. Ἐπιστ. 323C φῆμιν ἀγαθὴν μαντεύσομαι ὄμ. ἀπολ. Ὄδ. Β 170 οὐ γὰρ ἀπειρήτος μαντεύσομαι, ΚΔ Πράξ. 16,16 ἦτις ἐργασίαν πολλὴν παρῆξει τοῖς κυρτοῖς αὐτοῖς μαντευομένη ὄμ. μτ. δοτ. : Ὄδ. Β 178 εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύσο σοισὶ τέκεσιν οἰκαδ' ἰών, Ἡρ. 9,36 τοῖσι Ἑλλήσι .. ἐμαντεύετο, Πλάτ. Ἀπολ. 39D ταῦτα μὲν οὖν ὕμιν τοῖς καταφημισαμένοις μαντεύσομενος ἀπαλλάττομαι, Λοκκ. Φιλῶδ. 5 ἀμφὶ Λοξῆ πᾶσι μαντεύομενον ὄμ. μτ. συστολ. αἰτ. : Αἰσχ. Εὐρ. 716 μαντήα δ' οὐκέθ' ἄγνα μαντεύει νέμων ἢ μτ. δοτ. τρῶκοι, ἐξάγω προρρήσεις ἐκ τίνος ἢ διὰ μέσου τινός : Ἡρ. 4,67 οἱ μαντεύονται ράδδοσις κτείνου .. ὠδε· 2) γεν. προμαντεύω, προαισθάνομαι, εἰκάω, συμπεραίνω, πιθανολογῶ, ἐπὶ σκοτεινῶν καὶ ἀβρίστον προαισθήματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικὴν γῶσιν : Αἰσχ. Ἀγ. 1367 ἐξ οἰμωγμάτων μαντεύσομεθα τανδρόν ὡς ὀλωλότος, Πλάτ. Κρατ. 411b δακῶ γέ μοι οὐ κακῶς μαντεύεσθαι δ' καὶ νῦν δὴ ἐνενοήσα, Ἀριστλ. Ρητ. 1373b,7 ἐστί γὰρ δ' μαντεύονται τὶ πάντες φύσει κοινὸν δίκαιον, αὐτ. ΖΓ 765a,27 μαντεύεσθαι τὸ συμψησόμενον ἐκ τῶν εἰκότων· 3) ἐπὶ ζῶων, ὀφθαλμοῖς, ἀνιχνεύω : Θεόκρ. 21,45 ἐν ὄνοις πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται· 4) ἐρωτῶ, συμβουλευσομαι τὸ μαντεῖον, ζητῶ χηρμόν : Πίνδ. Ο 7,31 μαντεύεσάο δ' ἐς θεῶν ἐλθῶν, αὐτ. Π 4,163 μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλῖα, Ἡρ. Ι, 46 τὰ Ἑλληνικά μαντήα ἐπὶ τὰ ἀπέμπεψε μαντεύσομενος, αὐτ. 4,172, αὐτ. 6,76 μαντευομένῳ ἐν Δελφοῖσι, Ἀριστοφ. Σφ. 159 ὁ γὰρ θεός μαντευομένῳ μούχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ, Ξεν. Ἀπομν. 1,3 εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις ὄμ. μτ. αἰτ. : Εὐρ. Ἰων 346 ταῦτα καὶ μαντεύομαι ἑαυτὸ εἶναι τὸ ζητήμα, περὶ οὗ ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, Πλάτ. Ἀπολ. 21A εἰς Δελφῶν ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι ὄμ. κ. μτ. συστολ. αἰτ. : Αἰσχ. Πρ. 107 μαντήσαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ ἢ ὄμ. κ. ἐμπερθ. (περὶ, ὑπὲρ τινος) : Πίνδ. Ο 6,38 μαντεύσομενος ταῦτας περ' ὀπλάτου πάθος, Ἡρ. 8,36 ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν χρημάτων, Εὐρ. Ἰων 431 ἡς ὑπὲρ μαντεύεται ἰδ. γρ. ἀντὶ ὑπερμαντεύεται, Ἰππ. Ἐρ. π. Αθῆν. 6,259A μαντευομένῳ περὶ σωτηρίας· 5) τὸ παθ. ἐν ἀορ. ἐμαντεύθη ἐδόθη χηρμός : Ἡρ. 5,114 ἐμαντεύθη σφί τὴν μὲν κεφαλὴν .. θάφαι ἢ ὁ παρὰκ. ἐν μτ. τὰ μεμαντευμένα αἰ λέξεις τῶν χηρμῶν, ὁ λόγοι τοῦ μαντεῖου : Ἡρ. 5,45 παρὰ τὰ μεμαντευμένα ποιῶν διεφθάρη ὄμ. κ. ἐν παθ. ἀορ. : Ἐπιγρ. τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαντευθέντα [sic], Ἡσιόδ. Αἰθ. 7,1 τῶν μαντευθέντων ἐνεκεν ἐπισπεύδοντας· 6) ρηματ. π. μάντευμα, μαντευτής, μαντεύτός, μαντεύτονος.

μαντεύσιμος-ον νεώτ. ὄν δυναταί τις νά μαντεύσῃ, νά προείπῃ.

μαντευτής (ὁ) (μαντεύομαι) μτγν. μάντις : Ἡλιόδ. Αἰθ.9.1 εὐμενής αὐτόθεν πρὸς τὰ ἴδια, καὶ οὐκ εἰδώς, ὑπὸ τοῦ μαντευτοῦ τῆς ψυχῆς γινόμενος ἰδ.γρ. μαντευτικοῦ.

μαντευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρρῶζων εἰς τὴν μαντεία, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι : Εὐρ.Βάκχ.299 τὸ μανιδῶδες μαντευτικὴν . . . ἔχει ἰένν. τέχνην | ἴεσφ.γρ. ἀντὶ μαντικῆν, π. Πλούτ. Ἡθ.432B.

μαντευτός-ή-όν (μαντεύομαι) ὁ ὑπὸ χρησμοῦ ἢ μαντείου προσηρηθείς : Εὐρ.Ἴων.1209 ἦχ' ὁ μαντευτός γόνος, Ἀριστείδ.Λόγ.37(2) τίτλ. μαντευτοὶ λόγοι (ἀθροίσμα λόγων τοῦ Ἀριστείδ.), Μέν.Ρήτ.344S' || ὁ ὠρισμένος, διατεταγμένος ὑπὸ τοῦ μαντείου, τοῦ χρησμοῦ : Ἐν.Ἀν.6.1,22 ἱερεῖα ἐθῦτο τοῦ διττῷ βασιλεῖ, ὅσπου αὐτῶν μαντευτὸς ἦν ἐκ ἀδελφῶν, Ἀριστλ.Ἀθ.54,6 τὰ τε μαντευτὰ ἱερά θύουσι, Φιλόστρ.Ἡρ.2,18 μαντευτὰ λουτρά.

μαντεύτρια (ἡ) ἀγάλ. κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. μαντεύτρα ἐπὶ γυναικός, ἢ μαντευτικὴν βλ.λ. ἰκανότητα ἔχουσα, ἢ εἰς τὸ μαντεῖν ἀσχολουμένη | γλῶσσα, ἐπὶ τοῦ φοιδάστρια : Σχόλ.Λυκόφρ.1468, Νίκ.Χων.Χρον.759,25' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔχουσα τὴν ἰκανότητα νὰ διαγιγνώσκῃ, νὰ διακρίνῃ ψυχικὰς ἢ καὶ πραγματικὰς καταστάσεις οἰκειῶν ἢ γυναικῶν προσώπων, ἢ μάντις οὖσα βλ.λ.

μαντεύω (μάντις) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ τοῦ μέσ. μαντεύομαι βλ.λ. | Πλούτ. Ἀλέξ.75 θυομένων καὶ καθαρῶντων καὶ μαντευόμενων μεσῶν ἢ τῶν βασιλείων, Ἀρρ.Ἰνδ.11,5 Ἔν.Ἐφ.5,4, ἴμερ.Λόγ.10,5, αὐτ.14,34, Γρηγ.Νύσσ.2,36α τὸν τὴν ἄνοδον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μαντεύσαντα' 2) νεώτ. κ. δημ. μαντεύομαι βλ.λ.2) : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37,9 στὴν ὄψη σου ἐστὶ μάντις τῆς νίκης τὸ σημάδι, Πορφύρ. Σκ.94,6 μαντεύω γνώριμες φωνές, πνιγμένες στὸ σκοτάδι.

μαν(τ)ζουίνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. τὸ ἐκλείμμα βλ.λ. **μαντζουράνα** (ἡ) δημ. τὸ ποῦδες πολυετές καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν ὄργανον τὸ ἀμάρακον : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.103,19 καὶ στρώσε πάτους βασιλικῶν, καὶ πάτους μαντζουράνας, παροιμ. μαντζουράνα στὸ κατώ; γάιδωρος στὰ κεραμίδια (ἐπὶ ἀσυνασθητόν ἢ παραλόγιον ὀμίλιας).

μαντιή (τὸ) ἰων. τ. τοῦ μαντεῖα βλ.λ. : Ἡρ.2,57 ἡ δὲ μαντιή ἢ τε ἐν Ὄλθῃσι . . . καὶ ἐν Δωδωνῇ.

μαντιήιον (τὸ) ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ μαντείου βλ.λ. : Ὁδ.Μ 272 μαντιήια Τειρεσίαια, Ἡρ.2,174 φευδέα τε μαντιήια ἐκτρημένοιαι.

μαντιήιος-η-ον ἰων. τ. τοῦ μαντείου βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 2493 μαντιήιος Ἀπόλλων.

μαντιήα (ἡ) δημ. μέγα μανδήλιον 2) συνεκδ. καλύπτρα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, κεκρύφολος, κεφαλοπῆνη 3) τραπέζομαντήλιον κ. ἰδ. τὸ κάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης 4) ἡ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν βοῶν κρεμασμένη ὑποδερμὶς, τραχηλιά 5) εἶδος φυτοῦ δημοσίαιουτος πρὸς τὸ γαμομήλι.

μαντιήλιδα (ἡ) δημ. τὸ ἐπίσημον φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν.

μαντιήλιον (τὸ) (κατ.) μαν. κ. δημ. κ. μαντιήλι(ον), τὸ μάκτρον, τὸ χειρῶμακτρον, τὸ προσόφῃ, ἡ περσέα : Θεοφάν.728,17 μαντιήιον, Κ Πορφ.Ἐκθ.465, II' || ἅγιον μαντιήλιον τὸ ἐφ' οὗ ἀπετυπώθη, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτήρος καὶ ὁπερ ἀπεστέλλετο πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἑδέουσης Ἀθῶνρον : Συνεχ.Θεοφάν.432,12, Ὁρολόγ.Μέγ.8,16 ἅγιον μανδήλιον 2) δημ. τὸ ρινόμακτρον : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.20,2 ἐσφούγγιζε τὰ μάτια του μ' ἕνα χρυσὸ μαντήλι, Ἐανθούλ.3 καὶ αὐτὴ μὲ τὸ μαντήλι | τὸς ἀποκαρετῶ-μαντήλι καλαματιανό-μεταξωτὸ-λιβὸ' || φρ. τὸ 'δέσε

στὸ μαντήλι | βεβαίαν τὴν ἐκτέλεσιν δοθείσης ὑποσχέσεως' 3) καλύπτρα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, μαντήλα, κεφαλοπῆνη, τσεμπέρι : Πορφύρ.Σκ.16,2 τὰ σκληρωμένα σου ἐξεχειλίσαν μαλλιά | . . . ἀπ' τοῦ μαυροῦ σου μαντήλι.

μανηλοῦσα (ἡ) δημ. κ. μανηλοῦσα γυνὴ φορούσα μανηλίον βλ.λ.3) || ὡς ἐπίθ. τῆς Παναγίας : Μαλακ.Μεγαμφορ.2 τὴν Παναγίαν τὴν μανηλοῦσα | ποῦ ταπεινὰ τὴν προσκυνοῦσα.

μανηλώνω δημ. κ. μανηλώνω καλύπτω, περιβάλλω τὴν κεφαλὴν διὰ μανηλίου βλ.λ.3, σκεπάζω τὸ κεφάλι μὲ μαντήλι, κουκουλώνα : Βλ.Συνμ. 97 ἐν λ. καπελώνω.

μανηλωτός-ή-ὸ δημ. ὁ διὰ μανηλίου κεκαλυμμένος, ὁ μανηλωδόμενος : Βλ.Συνμ.129 ἐν λ. μανηλωδόμενος.

μάντις (ὁ) δημ., θηλ. μάντισσα μάντις βλ.λ.

2) τὸ μέγα δένδρον περὶ ἡ λαοικροειδής.

μαντιάρης (ὁ) (μάντις, ἀρχαί) Ἐπιγρ. κ. μαντιάρχος ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάντεων.

μαντιάρχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ μαντιάρης βλ.λ.

μαντιζέλο (ὁ) δημ. ὁ ἐκפורος βλ.λ.9) : φάλατσο μαντιζέλο (ὁ παρέκκοπος βλ.λ.1).

μαντική (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ μαντικὸς ὡς οὐσ., ἡ τέχνη τοῦ μάντεως, ἡ ἰδιότης τοῦ μαντεύεσθαι, ἢ ἰκανότης τοῦ νὰ προλέγῃ τις τὰ μέλλοντα ἢ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὰ ἀγνώστα : Ἡρ.2,49 ἄνδρα σοφὸν μαντικῆν, αὐτ.4,68, Αἰσχ.Πρ.484 τρόπους τε πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα, Σοφ.ΟΤ 31), Θουκ.5,103 μαντικῆν τε καὶ χρησμοῦ . . . λυμαινεται, Πλάτ.Συμπ.197Α Ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν Ἀπόλλων ἀνεύρερον, αὐτ.Φαῖδρ.244Β, αὐτ.Ἀπολ.40Α μαντικὴ ἢ τοῦ δαιμονίου.

μαντικί (τὸ) δημ. ὁ κροισιὰξ βλ.λ.

μαντικὸς-ή-ἄ(ν) (μάντις) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντεία, προφητικὸς : Αἰσχ.Ἀγ.1098 ἦμεν κλέος σου μαντικὸν πεπισμένον, αὐτ.Εὐμ.180 μαντικῶν μυθῶν, αὐτ.616 μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις, Σοφ.ΟΤ 723 φῆμαι μαντικά | προφητικὸι λόγοι, αὐτ.Ἀντ.1055 τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλόδργον γένος (οἱ μάντεϊς), Εὐρ.ΙΑ 520, Πλάτ.Φαῖδρ.265Β μαντικῆν . . . ἐπιπνοῖαν (προφητικὴ ἔμνησεναι), αὐτ.275Β, Πλούτ. Ἡθ.736Α τὸ μαντικὸν μέρος τῆς ψυχῆς, Πορφ. Ἀποκ.248 μαντικά ζῶα 2) μαντικὴ τέχνη ἢ μαντικὴ βλ.λ. : Σοφ.ΟΤ 709, Ἀριστλ.Πολίτ.1274α,28 γυμνασθῆναι δ' αὐτόν . . . κατὰ τέχνην μαντικῆν' || κ. ἀπλόως μαντικὴ ὡς οὐσ. βλ.λ. 3) ἐπὶ προσ., ὁ ὁμοιος πρὸς μάντιν, μάντις προφήτης : Πλάτ. Ἀλκί.115Α μαντικὸς γὰρ εἶ, αὐτ.Φαῖδρ.85Β, Λουκ. Ἡολοδ.7 τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτερον ἢ μὲν οἱ γεωργοί.

μαντικῶς ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μάντεως : Ἀριστοφ.Εἰρ.1026 μαντικῶς τὸ φρύγιον τίθεσθαι, Πλάτ.Συμπ.198Α μαντικῶς μοι δοκεῖς εἰρηνεῖαι, αὐτ.Θεατρ.142C, Τζέτζ.Ἐξήγ. Ἰλ.84,20.

μαντιλή (ἡ) ἴεσφ.γρ. αὐτὸ Μαντιές ἐν Πλάτ.Κωμ.185.

μαντιλίδα (ἡ) δημ. ἄ. μαντιήλιδα βλ.λ.

μαντιλίον (ἡ) (ἰσπαν.) νεώτ. κ. δημ. καλύπτρα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ἐκ δαντέλλας ἢ πλεκτοῦ δονουμένη ὑπὸ τὸν λαιμὸν.

μαν(ν)τινάδα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἐθωνὸν ζῆμα φάδου μων ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐρωμένης' || ἐν Κρήτῃ, ὁμοιοκατάληκτον δίστιχον, συνήθ. ἀποσχηδῖον, φάδουμον εἶς χοροῦς καὶ εὐχαίης, πρὸς ἡλιανοτρογούσα, πατινάδες.

μαντιών (τὸ) μτγν. κ. μαν. κ. μαν. κ. μαντιών, τὸ ἐπένδυμα ὁπερ οἱ στρατηγοὶ κ. ἄ. ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ περιβάλλοντο ὑπὲρ τὴν πανοπλίαν : Ἰω. Λυδ.Τομ.2,13 ὁ δὲ μανδιών ἐστὶ τὸ παρὰ τῶν πλῆθει μαντιών λεγόμενον, Μόσχ.1 2945Δ.

μαντιπóλος-ον (μάντις, πέλομαι) ὁ μαινόμενος, ὁ ἐνόητος, ὁ θεόπνευστος, ὁ ἐμπνευσμένος, ὁ ἐνθουσιῶν : Εὐρ. Ἐκ.121 τῆς μαντιπóλου Βάκχης ἀνέγνω λέκτρα, Χρησμ.π.Λουκ.ΖΤραγ.31 κέκλυτε μαντιπóλου τόδε θέσφατον 'Απόλλωνος' || πτυν. κτ. πληθ. ὡς οὐσα. οἱ μάντιες : Μαν.6,306.

μαντιπóλῳ-ῶ (μαντιπóλος) ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν μαντικήν, προφητεύω : Αλοχ. Ἀγ.979 μαντιπóλετ' ὁ ἀκέλευστος ἄμισθος αἰοῖδά.

μάντις-εως (ὁ,ἡ) κ. (ων, -ιος [μαινόμεναι] κ. μιν. κ. νεώτ., κλητ. μάντι, πληθ. μιν. μάντεων, δοτ. μάντεσι) ὁμ. κ. ὡς θηλ. αἰτ. ἐν. μάντιδα, ὄνομαστ. πληθ. μάντιδες, δημ. κ. μάντης, θηλ. μάντισσα, ὁ μαντεύμενος, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, ὁ προφήτης κ. γεν. ὁ ἐκ τῶν Ιερειῶν, τῶν οἰωνῶν ἢ ἄλλων σημείων τεκμαίρομενος τὴν θέλησιν τῶν θεῶν : 'Ἰλ.Α.62 ἄγε δή τινα μάντιν ἐπέρομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ἄνειροπόλον, αὐτ.106 μάντι κακῶν, 'Οδ.Ρ.384, Θέουγ.545 μάντις τ' οἰωνῶν τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν, Σίμων.94, Πίνδ.1.5(6),51 μάντις ἀνήρ, Αλοχ. Ἐπτ.24 ὡς ὁ μάντις . . οἰωνῶν βοήτηρ, 'Θουκ.81, ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμοδόχοις καὶ μάντισι, Πλάτ.Τιμ.72Β αὐτὶ μάντιες προφηταὶ δὲ μαντευομένων δικαιοτάτα ὀνομάζονται' ἀν, αὐτ.Νόμ.871D νομοφύλακες μετ' ἐξηγητῶν καὶ μάντεων, Πλούτ.Λουκ.9 οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός, Παισι.1,34.4 μάντεων γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἦν' ὁμ. ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος : Αλοχ. Ἀγ.1202 μάντις μ' 'Απόλλων τῶδ' ἐπέστηεν τέλει, αὐτ.Χο.559, αὐτ. Ἀγ.1275 ὁ μάντις μάντιν ἐκπρόραξ ἐμὲ ἰεῖλι τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς Κασσάνδρας' κ. ἐπὶ τῆς Πυθίας Ιερειας : αὐτ. Εὐμ.29' ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου : αὐτ. Ἐπτ.382 θείνειν δ' οὐνείδε μάντιν Οἰκλειδῶν σοφόν κ. μτ. δοτ. προσ. : Εὐρ. Ἐκ.1267 ὁ Θρηξ' ἡ μάντις, αὐτ. 'Ορ.363' ὁμ. μτ. οἰτ. οὐδ. ἀντων. : αὐτ. Ἡρακλ.65 μάντις δ' ἥσθας οὐ καλὸς τάδε' || ὁμ.κ.θηλ. : Πίνδ.Π.11,33 μάντιν τ' ὄλσεο κέραν, Αλοχ. Ἀγ.1275, αὐτ. Ἐπτ.808 οἱ γὰρ τάλαινα, μάντις οὐσα τῶν κακῶν, Σοφ. Ἡλ.472, Εὐρ. Μήδ.239, ΑΠ Παράμτ.6,122 μάντιδα δάφνην, Σουῖδ. ἐν λ. Σίδυλλα ἀντίφρασις' 2) μτφ. ὁ προαισθανόμενος, προαγγέλλων, προλέγων, προηυνῶν, προμαντεύων τι : Αλοχ. Ἐπτ.402 τάχ' ἀν γένοιτο μάντις ἄνοια νινί, Σοφ.ΟΚ.1080 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγῶνων, αὐτ. Ἀντ.1160, αὐτ. ΑΤ.1419 πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων, Εὐρ. Ἐλ.757 γνώμη δ' ἀρίστη μάντις, - οἱ ἠγεμόνες κατὰ τὸν μεσαίωνα εἶχον ἀστρολόγους καὶ μάντιες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, παροιμ. κάμει με μάντην καὶ σὲ κάνω ἀφέντη (ἢ πλοῦσιοι)' 3) δημ. -ης, θηλ. μάντισσα κ. ὁ διὰ λογικῆς, διὰ τῆς κρίσεως προβλέπων κατ' ἀντιληψίν καὶ συμπερασματικῶς συμβησόμενα ἐν ἀναφ. πρὸς παρόντα πράγμα, ἢ σμέσις ἢν ἔχει γῶσιν : μάντις ἦσσαν καὶ πρόβλεψε πῶς θά τσακωθοῦν οἱ σύντροφοι, - πῶς θά πάρον κακοῦ ὄρῳμο τὰ κορίτσια τους' || ὁμ. κ. ὁ ὀρθῶς διαγιγνώσκων μὴ σαφῶς καθωρισμένα ἢ ἐκ τῆς παρῶδου τοῦ χρόνου διαστιάκριτα συμβάντα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.33, 21 γιτ' εἶναι μάντισσα στὰ πρὶν ἢ ἀγάπη μοναχῆ τῆς' 4) ἐπιθ. ὁ προσηκτικός βλλ. : Σοφ.ἀπ.113 τούδε μάντιες χοροῦ (τοῦ προφητικῶ τοῦ τουτο ὀμίλου)' 5) ὡς θηλ. τὸ ὀρθόπερον ἐντομον μάντις ἢ θρησκευτικῆ' : Θεοφρ.10,18 μάντις τοῦ τάν νόκτα χροῖεῖτ' ἀ καλαμαία, Διοσκ.Εὐπ.1,149 μάντις' ἐστι δὲ ὀμοιος ἀκρίδι' 'Ἰνδικῆ' || γένωτ. ζωολ. ἡ μάντις γένος ὀρθοπέτερον μαντιδῶν ἐντόμων' 6) ἡ μάντις 'Ἡσ. ἐὸ ἐν τοῖς κήποις βάρφαχος' καλούμενος οὐτως ὡς προαγγέλλων τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ' 7) ὡς θηλ. εἶδος κράμβης, λαχάνου : Νικ.ἀπ.85,7 ἦν μάντιν λαχάνοισι παλαιογόνοι ἐνέπουσιν, Ἀθήν.9,370Α

μάντιν κέκλυτε τὴν κράμβην ἱερὰν οὐσαν' 8) κ. ἐπὶ κομητῶν : Ἐρμ.Τρισημ.π.Στοθ.ἡ21,9.

μαντισία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ζιγνιφιδῶν φυτῶν.

μάντισσα (ἡ) μον. κ. δημ., θηλ. τοῦ μάντις βλλ.11 : γλωσσ. ἑλληνοδάρβ. ἐν λ. Ἀρουραία μάντις μάντισσα, χερτομάντισσα, καὶ ὄδοθ' πρὸλ. χερτομάντισσα, χαρτομάντισσα.

μαντιχώρας (ὁ) ὄγρ. ἀντὶ μαρτιχώρας βλλ. : Ἀριστ.1.2.501α,26.

μάντιοι δωρ. τ. τοῦ μέντιοι βλλ. : Ἐπιγρ.

μαντόλα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. κ. μανδόλα βλλ.

μαντολέτο (ἰταλ.) δημ. γλῶσσιμα συμπλεγῆς ἐν εἰδει λεπτοῦ πλακοῦντος, κατεσκευασμένον ἐκ λευκώματος φῶν ἐντός μέλιτος ἢ σακχαρώους καὶ φέρον παρεμβεθλημένα πυκνῶς ἀμύδαλα.

μαντολινάτα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἡ μανδολινάτα.

μαντολιότο (ἰτά) (ἰταλ.) δημ. κ. μανδολιότο βλλ.

μαντολόγια (ἰτά) δημ. λαογρ. ἅπαντα τὰ ἀπορήματα κώμης ἢ χαρίου πινός, ἀτινα ἐν καιρῷ ἐπιδημίας περισυλλεγόμενα ὡς αὐμβολίζοντα τὴν μαστίχουσαν ἐπὶ κώμην νόσων, ἐπίθετον ἐντός χύτρας καὶ ἐθάπτοντο εἰς χύτρον ἠροτριωμένον ἐξω τοῦ συνοικισμού, ὅπου καὶ ὑφύοιτο εἶτα ἐνδειακτικῶς ὀδελικῶς, κολωνάκι.

μαντομάγος (ὁ) μάντις, μάγοσι μον. ὁ μάντις καὶ μάγος ὄμοιο, ὁ κεκτημένος ἰδιότητος μαντεως καὶ μάγου : Εὐδόκ.287.

μαντοπόδαρο (ἰτά) δημ. σύσκευον ἀποτελούμενον ἐκ τεμαχίου ἰσχυροῦ σχοινοῦ, οὐ τὸ μὲν ἐν ἄκρον τραηλοῦται ἐπὶ ἀκροκεραίου ἢ λαίριου στήλης, τὸ δ' ἕτερον ἐπὶ ἀγκύλης περιβαλλούσης φέλιον, εἰς ὃ ἀγκυρίζεται ὁ ἀνώτερος τρύχιλος σὺσπαστοῦ ἢ πολυσπαστοῦ χρῆσιμου πρὸς ἔσριν βροῶν ἀντικειμένων, κρεμαστήρ.

μάντος (ὁ) (ἰταλ.) δημ. τὸ πολὺσπαστον, τὸ παλάγκο' || μάντος τοῦ πεσκαροῦδου τὸ πρὸς χειρισμὸν τῆς ἀγκύρας σὺσπαστον τοῦ μασχαλιστήρος.

μαντοσύνη (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ μάντεως, ἡ ἱκανότης τοῦ μαντεύεσθαι, ἡ μαντική : 'Ἰλ.Α.72 ἦν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε . . Ἀπόλλων, 'Οδ.1,509, Πίνδ.Ο.6,66 θεσσαυρὸν Ἰδῶμον μαντοσύνας, Ἐρμ.112,10, Μαν.6,317, Λουκ.'Αστρολ.1 δὲ κως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον' || μαντεία, προφητεία, πρόρρησις : 'Ἰλ.Β.832 δεσ περι πάντων ἦδε μαντοσύνας, αὐτ.Α.330.

μαντόσύνος-η-ον ὁ μαντεῖος, ὁ μαντικός : Κόρινθ. ἐν Λυρ.Συμπλ.2,64 μαντόσυνος τρίπους, Εὐρ. Ἀνδρ.1032 θεοῦ νιν κέλευσμι' ἐπιστράφη μαντόσυνου, αὐτ.1Α.761 δταν θεοῦ μαντόσυνου πνεύσασ' ἀνύγκαι.

μαντούρα (ἡ) δημ. αὐλὸς ἐκ καλάμου φέρων πέντε ὀπάς.

μάντρα (ἡ) (λατ.) δημ. τόπος περιφρακτος, ἐν ᾧ σταθίζονται ζῶα, ποιμνιστάσιον, μαντρί' 2) περιφρακτον οἰκόπεδον, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει οἰκοδόμημα τ' || αὐλὴ χρησιμεύουσα ὡς ἀποθήκη οἰκοδομηκῶν ὑλῶν, ᾧ ζυλοθήκη, καρβουνοθήκη, οἰναποθήκη ἢ ταβέρνα' || συνεκτ. ὁ τοῖχος τῆς μάντρας, ὁ μαντρώτοχος' 3) ἑκτασις βοσκησίμων γαιῶν, βοσκατόπι' || ὁ σταθμὸς τοῦ βοσκοῦ ἐν τῇ περιοχῇ τῶν βοσκησίμων γαιῶν : περάσας ἀπ' τῆ μάντρα γιὰ χλωροτύρι.

μαντραβίστα (ἡ) δημ. ἡ ἀκροχορδῶν βλλ., ἡ μερμηγκιά.

μαντρακόκος (ὁ) δημ. λαογρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν καλλικαντζάρων.

μαντράελας (ὁ) δημ. εἰρων. ἐπὶ πρσο. ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐλαφρὸς ἄλλ' ἀχαρῖς.

μάντραμα (ἰτά) δημ. τὸ μάνδρεμμα βλλ.

μαντρεύω δημ. κ. μανδρεύω βλλ.

μαντρί (τό) δημ. ἡ μάντρα βλλ.Ι: δ.τραγ. κλέφτες μῆλιναν στό μαντρί, | κλέφανε τό λάγι' ἀρνί, Καρκβ.Ζητ.163 σάν κοπάδι προβάτων.. στό μαντρί.

μαντρίω δημ. ἐγκλείω ζῶα ἐντός μάντρας βλλ.Ι: || μτφ. ἐγκλείω, περιορίζω τινά ἐν τινι χώρῳ: || ἐγκλείω μοναχόν ἐν τινι μονῇ: 2) περιβάλλω χώρον τινά διά τοίχου, μάντρας, μαντρώων 3) ρημ.π. μαντρίσμα.

μαντρίσμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ μαντρίω, ὁ ἐντός μάντρας, μαντρίου ἐγκλείσιμος ζῶων.

μαντρόσκυ(λ)ο (τό) δημ.κ. μαντρόσκυ(λ)ος(ί) ὁ ποιμενικός κύων, μολοσσός, ὁ ἀκύλλος τῆς μάντρας: Κριστ.Τραστ.Κούρας 59 τό πλιό τρανό μαντρόσκυλλο νά σ' ἀκούσθῃ σοῦ πρέπει, Καρκβ. Ζητ.44 δαγκώματα μαντρώσκυλων.

μαντρώα (τό) δημ. κ. μανδρώα ἡ ἐνέργεια καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ μαντρώων βλλ.

μαντρώων δημ. κ. μανδρώων περιβάλλω γήπεδόν τι διά μάντρας, μαντρίω.

μαντώδης-ους-ες (μάντις) μτγν. ὁ μαντεύσιος, ὁ μαντικός, ὁ προφητικός: Νδων.Εύαγγ.ΐω.4,122 μαντώδης φωνή.

μαντῶς-α-ον μτγν. κ. μων ὁ μαντεύσιος: Ἄγαθ. ΑΓ75,295 Βόμβος γαστέρα μαντῶτος μῆζατο κισοθίου, Λεων.Φιλ.αὐτ.9,201,1 μαντῶτης Φοιθιδικῆς ὄργια τέχνης.

μάνυ Ἡσ. «πικρόν Ἄθσμαίε» [πιθ.ἀνάγκ. μικρόν].

μάνυα (ή) Ἡσ. «μονοκέφαλον ἀκόροδον, ὄπερ ἔνιοι μάλύζουσι».

μάνυτις, μάνυτις, μάνυτικός, μάνυσις ὄσω. γ. ἀντί μνήων, μανυτις, μνηυτικός, μνήσυσι βλλ.

μανῶ-ώ [μανός] καθιστῶ τι μανόν, παραδέξαι ἡ ἀραϊόν, ἀραϊώων, χαλαρώων, μολακῶων: Θεόδφ. ΦΑητ.3,6,1 ἡ κόρηρα μανοί τῶν γῆν, Ὀρειβ.Σύνοψ. 6,3 τό σάμα μανόν· κ. παθ.: Θεόδφ.ΦΙ9,14,3 ἀμαυροῦσθαι δέ τῶν ριζῶν τῶν συνύμεσι μαυομένω καί κενουμένω, αὐτ.Αισθ.3: || τό παθ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, εἶμαι ἠραιωμένος: Δαρμάσκ. Ἄρχ.400: 2) ρημ.π. μανώσις.

μανώδης-ους-ες [μανός] ὁ μανοειδής, ὁ ἀραϊός, ὁ μαλακός: Ἀριστλ.ΖΜ 695β,26 μανώδη οὐράν.

μανωμένος-η-ο δημ. ἐπὶ δικτύων, ὁ ἔχων μανώτις, ὄρασιος βρόχους: μανωμένα ἦ μανωτά δίκτυα (σύνθετα δίκτυα ἀποτελούμενα ἐκ τριῶν ἀπλῶν δικτύων ἐπ' ἀλλήλων διατεταγμένων).

μανῶς ἐπίρρ., συγχρ. μανώτερον ἀραϊώς, σπάνιως: Ξεν.ΚΠ7,5,6 ὄσω δέ προαυτέρω ἐγγίνοντο, τόσω δέ μανώτερον μετεβάλλοντο (τόσον ἀραϊώτερα, ἤττον ἀσχηκιά), Ἀριστλ. Ἀναπν.47β,25 τῆ ἀναπνοῆ χρίται μανώτερον, Θεόδφ.Σημ.32 ἐάν μεν σφόδρα καί λοχυρόν ἀστράπητ' .. ἐάν δ' ἡμέρα καί μανῶς.

μανώσις-ως(ή) [μανῶ] ἡ ἐνέργεια καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ μανῶσι, ἡ μανώτις, ἡ ἀραϊώσις, ἀντιβ. πύκνωσις: Ἀριστλ.Φυσ.212β,3 ὄσα ἔχει πύκνωσι καί μόνωσι, Θεόδφ.ΦΑητ.4,14,2 δια τό τῆν ὑρόρητα μάλισθ' ἔλακειν εἰς ἐαυτήν τῆν μανώσιν' ὄμ. ἀντιβ. τῶ πικνότητις: Πλάτ. Ἀρχέκ. Φιλ.1,3,6 τῆν περὶ αὐτόν πικνότητα καί μόνωσις.

μανωτός-ή-ο δημ. ἐπὶ δικτύων, ὁ μανωμένος.

μῆζατε νεώτ. προστ. τοῦ μῆζω βλλ., ὡς στρατ. παρόρηγμα πρὸς καθαρσίωσιν τοῦ κοίλου τῶν πυροβόλων διά τοῦ μῆζατου.

μῆζαινος (ὁ) ὁ γαλλερσις βλλ.: Θεόδφ.ἀπ.171,2 [πιθ.γρ. ἀντί μαζίνης], Δωρ.π. Ἄθην.7,315F ἐν καλοῖσι τῶν ὄνισκων τε καί μῆζαινον [δ.γρ. ἀντί μῆζινον].

μαππάρια (ή) δημ. μεγεθυντ. τοῦ μαξιλλάρι, μέγα, ἐπιμήκης προσκεφάλαιον, μαξιλλάριον διηκον καθ' ὅλον τό πλάτος τῆς κλίνης ἢ ἐν χρ. ὡς ἐπιπύκτιον ἀναλίντρον.

μαξιλλάρια (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ μαξιλλάρι, μικρόν προσκεφάλαιον || μαξιλλάρια γιά τίς καρφιῖτες μικρά ὄλη, ἢ ἡ ἐμπηγνύουσι τὸς καρφιῖδας, ἡ καρφισοθήκη.

μαξιλλάριον (λατ.) μον. κ. δημ. εἶδος σάκου πεπληρωμένου διά πτελῶν, ἐρίου, βάρβακος ἢ ὄλων ἐλαστικῶν ὄλων καί χρσιμεύοντος πρὸς στήριξιν τῆς κεφαλῆς, τῶν βραχιῶν, τῆς ράχως κττ., προσκεφάλον: Ἄχμ. Ὀνειροκ.224, ΚΠορφ. Ἐκθ.67,7, - χρυσοκέντητο μαξιλλάρια.

μαξιλλαρῶθηκη (ή) δημ. τό ἐξ ὑφάσματος περιαιρετόν ἐξωτερικόν περιδῆμα τοῦ μαξιλλάριου, τό κλύφι.

μαξιλλαρῶμωνα (ή) δημ. μέγα προσκεφάλαιον διηκον καθ' ὅλον τό πλάτος τῆς κλίνης, ἡ προσκεφαλῶδα.

μαξιλλάρωα (τό) [μαξιλλάρων] δημ. ἡ ἐνέργεια καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ μαξιλλάρων βλλ., τρόπος ἀποδοκιμασίας τῶν αὐγαφῶν καί ἠθοποιῶν ἐν τῶ θεάτρῳ διά τῆς ὑπὸ τῶν θεατῶν ἐξακοντίσεως μαξιλλάρων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

μαξιλλάρων δημ. πλῆτρω, κτυπῶ τινά διά μαξιλλάριον, ρίπτω μαξιλλάριον κατά τινος: || ἰδ.ἀποδοκιμάζω θεατρικόν τι ἔργον ἡ ἠθοποιῶν ρίπτω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ μαξιλλάρια τῶν ἐδρώνων: 2) ρημ.π. μαξιλλάρωμα.

μάξιμου (τό) (λατ.) νεώτ. τό μέγιστον ὄριον, ἀντιβ. μίνιμου.

μάξις-ως (ή) [μάσσω] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μῆσσω βλλ., ἰδ. ἡ διά τοῦ μῆσσω κθάρασις τοῦ κοίλου τοῦ σωλήνος τοῦ πυροβόλου καί ἡ διά λίπους ἐπάλειψις αὐτοῦ.

μαζούλια (τό) δημ. ἐσοδεία, συγκομιδῆ: δέν πῆγαν καλὰ ἐφέτος τὰ μαζούλια μας.

μάμοσι αἰολ. τ. τοῦ μάμοσι βλλ.: Σαφ.ἐν Λυρ. Συμπλ.23 καί ποθῶ καί μάμοσι.

μαόνι (τό) δημ. κυρ. τό ξύλον τοῦ δένδρου σοσιμητό τοῦ μασόνιν, τό ἀκάσιον ξύλον, ἐν χρ. ἐν τῇ ἐπιπλοποιῇ: || κτ. ἐπέκτ. τό ξύλον τῶν δένδρων χυλῶ ἡ σενεγάλειος, μελία, κεδρέλη κ.ἀ., χρσίμων ἐν τῇ ἐπιπλοποιῇ, τῇ κατασκευῇ μουκῶν ὀργάνων κττ.

μαούνα (ή) [αράβ.] δημ. φορηγίς, φορτίς: || μαούνα τῆς φαγάνως εἰδικῆ φορηγίης τῆς βυθοκόρου, ἥς ὁ πυθμῶν τοῦ κούτους ἀνοίγεταί διά γιγλυμῶν πρὸς τὰ κάτω πρὸς αὐτόματον ἀπόρριψιν τῶν προϊόντων τῆς ἐσκαφῆς.

μαουιέρης (ὁ) δημ. ὁ κυβερνήτης ἡ ἰδιοκτήτης τοῦ μαούνας βλλ., κ. γεν. ναυαργητῆς λιμένος ἐργαζόμενος ἐπὶ φορηγίδων.

μάπα (ή) δημ. κ. μάππα βλλ.

μάπαιεν ἐν. ἀόρ. β' ἀπαφρ. τοῦ μάριτω βλλ.

μάπη(η) (ή) (λατ.) μτγν, μων., νεώτ. κ. δημ. ἐκμαγεῖον, χειρόμακτρον, τεμάχιον λευκοῦ ὑφάσματος ὄπερ ἀνυψῶν ὁ ἐν τῶ ἰνποδρομίῳ εἰδικῶς ὑπάλληλος εἶδιε τό σημεῖον τῆς ἐνόρξεως τοῦ ἀγῶνος: ΐω.Αὐδρ.μ.1,33, αὐτ Μην.1,12, Κεδρ.Γε.ὠργ.1,297,2: 2) ἡ ἐν τῶ ἰνποδρομίῳ ἰνποδρομία, ἰνποδρομικός ὄγῶν ἡ θέα τῶν ἀμικλητῶν ἰππων: ΐουστιν.Νεαρ.105,1 μετ' ἐκείνην δέ δευτέραν ἀζει θεαν τῶν ἀμικλητῶν ἰππων, ἦν δὲ μάπη προσαγορεύουσι 3) νεώτ.χάρτης ἐπιπεδογραφίας τῶ δύο ἡμισφαίρια ἡ καί ἦσσονας αὐτῶν ἐκτάσεις τῆς ὑδρογειοῦ: 4) δημ. τό ποῦδως φυτόν κράμβη ἡ λαχανώδης κεφαλωτῆ: 5) δημ. ναυτ. πόρη: 6) εἶδος σφαιρίας ἐκ τεμαχίου δέρματος πεπληρωμένη ἐρίου ἡ ἄλλης ἐλαστικῆς ὄλης.

μαππάρια (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. μων. ὁ ἐν τῶ ἰνποδρομίῳ εἰδικῶς ὑπάλληλος, οὗ ἔργον εἶν νά διδῶν τό σημεῖον τῆς ἐνόρξεως τῶν ἰνποδρομικῶν ἀγῶνων δι' ἀνυψώσεως τῆς μάππα βλλ.ἡ:

Ίω.Λυδ.Μην.Ι,12 «μαππάριος καλείται ό έν τῷ μέσῳ Ιστάμενος και τού δρόμου έχων τό σύνθημα».

μάππ(η)ας (ὁ) δημ. κλευαστ. ἀφελής, εὐήθης, βλάξ, ἀνόητος.

μαππίον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ μάππα βλ.λ.1).

μάρα (ἡ) δημ. μαροσμός, στενοχώρια, μαράζι· 2) μ. έν φρ. ἢ σάρα και ἡ μόρα και τό κακό συναπάντημα ἢ μ. ἡ σάρα και ἡ μόρα ό συρφετός, ό χλος· ό μ. κ. κτ. πληθ. ἄρες μάρες κουταμάρες, βλ. ἄρες - μάρες.

μαραθιλια (ἡ) δημ. ό ἐπάρτης, ό ἐνθέςης βλ.λ.2).

μαραγός (ὁ) Ἐπιγρ. ἀντί σμάραγός βλ.λ.

μαραγκιάζω δημ. κ. μαραγγιάζω, ἀόρ. (ἐ)μαραγκιασα, μτχ. παθ. παρακ. μαραγκιασμένος, ἀμτθ. ἐπ) φυτῶν, ἀνθέων κ. καρπῶν, μαροίνιοι, ρικνοῦται, ρυτιδοῦμαι ἐκ μαροσμοῦ, χάνω τήν χλοερότητα, τήν δρασερότητά μου, ξηραίνιοι· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.222,9 μἠλο άν σου στείλω σπέτα· τριαντάφυλλο μαδιέται· ὁ σταφυλί ξερωγιάζεται, κιδῶνι μαραγκιάζει· ἢ μτφ. ἀποβάλλω τήν εὐρωστίαν, τήν θαλερότητά μου, γηράσκω, ἀποκίμνω· Κρυστ.Ἄγροστ.Ἠλιος κ ἡ νύκτα 93 νά μήν ἀπλώση ἀπάνου της, . . τί μαραγκιάζει ό κόρφος της, χαλαίε ἡ μεροφία της, -μαραγκιασε ἡ καρδιά μου, -μαραγκιασμένο πρόσωπο· 2) μτθ. μαροίνω, ξηραίνω τ· ἢ ἔσθη μαράγκιασε τό ἀγγούρια.

μαραγκόδεμα (τὸ) δημ. ό ξυλοδέσμος βλ.λ.

μαραγκός (ὁ) (ἱταλ.) δημ. ξυλομαγός.

μαραγκοσύνη (ἡ) δημ. ἡ τέχνη ἢ τό ἐπάγγελμα τοῦ μαραγκοῦ βλ.λ., ἡ ξυλοουργική· ἔστειλε τό παιδί του στή μαραγκοσύνη.

μαραγκοῦδικο (τὸ) δημ. τό ἐργαστήριον τοῦ μαραγκοῦ, τό ξυλοουργεῖον.

μάραγνα (ἡ) κ. νεώτ. ἡ σμάραγνα, ἡ μάρσιξ, τό μαστίγιον· Ἠσ. ἐμάραγνα· μάρσιξ, ράβδος, ταυρείας· Αἰσχ.Χο.375 διπλῆς γάρ τῆσδε μαράγνης δούρος, Εὐρ.Ρῆσ.817 μάραγνά γ ἡ καρανιστής μόρος μένει σε θρώνα τοιάδ', Πλάτ.Κωμ.63, Πολυδ.15,56· ἢ νεώτ. ἡ ὑπό τῷ Ἰπποδαμοστού έν τῷ Ἰσσησκητρίοις χρησιμοποιοῦμένη μάρσιξ.

μάραγοι· Ἠσ.· κοί ἀπόκριμοι τόποις.

μαράζι (ἡ) δημ. τό πωῶδες φυτὸν μάραθον τό τριχοειδές.

μαράζι (τὸ) δημ. μαροσμός, φθίσις· 2) συνθ. φρε. μεγάλη στενοχώρια, μαροχρόνιος θλιψ, μελαγχολία· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.175,4 τό ντέρτι τό χω στήν καρδιά, στά χεῖλη τό μαράζι, δ. διστ. κρέμεται μιὰ καρπὸτα στήν ἄλυγαριά, ντέρτι και μαράζι πό χω στήν καρδιά.

μαραζιάζω δημ., μτχ. παθ. παρακ. μαραζιασμένος, μτθ. ἐπιφέρω μαροσμόν, προκαλῶ μαράζι, μαροίνω· 2) ἀμτθ. ὑφίσταμαι μαροσμόν, πάσχω ἀπό μαράζι, φθίνω, μαραζώνω, ἐπιφυτῶν· Σημηρ.Μ.Κριν.98,3 μαραζιάσε ἡ μῆλια και ρίχνε τόν καρπὸ της· ἢ κ. μτφ.· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.168, 4 οἱ τσοῦπες μαραζιάζουσι, σάν τό φλωρί γινόνται, Κρυστ.Καλογ.46 με τήν καρδιά του τρώγεται, τό δόλιο, μαραζιάζει ἰτό Μεσολόγγι.

μαραζιάρης (ὁ) δημ., θηλ. -ἄρα ό πάσων ἐκ μαροσμοῦ, φθίσεως· 2) μτφ. ό ρέπων εἰς ἰοχυρὸν και διαρκῆ μελαγχολίαν, μελαγχολικός.

μαράζωμα (τὸ) δημ. τό ἀποτέλεσμα τοῦ μαροζώνω, ἡ μεγάλη θλιψ, στενοχώρια.

μαραζώνω δημ., μτχ. παθ. παρακ. μαραζωμένος, ἀ. μαραζιάζω κ. ἰδ. έν μτφ. σμγ.· 2) ἀμτθ. ὑφίσταμαι μαροσμόν, περιπίπτω εἰς μελαγχολίαν, με πίναιε μαράζι, φθίνω, μαροίνιοι· Μιλακ. Συντρ.32,1 μαράζωσε ἡ ἀραχλη γιά νά τόν πάρῃ· 3) ρημστ. π. μαράζωμα.

μαραθις-ιδος (ἡ) μτγν. τό πωῶδες και πολυετές φυτὸν Ἰππομάραθον· ΨΔιοσκ.3,71.

μαραθίτης (ὁ) μτγν. κ. μσν. ό παρσκευασμένος ἐκ μαράθου ἢ ἀρωματισμένος διά μαράθου· Διοσκ.5,65 μαραθίτης οἶνος, Γεωπ.8,9.

μαραθοειδής-οὐς-ές (μάραθον) μτγν. ό ὁμοιος πρὸς μάραθον, ό ἐκ τού εἶδους τοῦ μαράθου· Διοσκ.3,139 μαραθοειδῆ (δ)γρ. ἀντί μαράθω (δ)· Ἄναξ.ἀνδρ.41,58, Δημ.313 ἔσπεφανωμένους τῷ μαράθῳ, Θεόδωρ.Φ1,12,2· ἢ νεώτ. βοταν. γένος πωῶδων σκιαδανθῶν φυτῶν.

μαράθω (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἄττ. μάραθρον τό πωῶδες και πολυετές φυτὸν μάραθον τό κοινόν· Ἐπιγρ.156 μάραθα, τραχέες τε κάκτοι, αὐτ.159, Ἄναξ.ἀνδρ.41,58, Δημ.313 ἔσπεφανωμένους τῷ μαράθῳ, Θεόδωρ.Φ1,12,2· ἢ νεώτ. βοταν. γένος πωῶδων σκιαδανθῶν φυτῶν.

μαράθω (ὁ) τό μάραθον βλ.λ.· Πύθων.Ι,13 τὸν μάραθον ἔσθουσι· ἢ ὁμο. ἢς θηλ.· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,42· ἢ ὁμ. ἀμφ. γένους· Ἐρμινη.81 πάντες ἐμβαλοῦσιν ἀεὶ μάραθον εἰς τὰς ἀλμάδας, Λύκ.π.Ὀρειδ.8,32,4.

μαραθόσπορος (ὁ) νεώτ. τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ μάραθον τό κοινόν έν χρ. ὡς φάρμακο, πρθλ. μαράθρου σπέρματα.

μαράθριτης (ὁ) μσν. δ.γρ. ἀντί μαραθίτης βλ.λ.· Γεωπ.8,9.

μαραθοειδής-οὐς-ές (μάραθρον) μτγν. δ.γρ. ἀντί μαραθοειδῆς βλ.λ.· Διοσκ.3,156 φύλλα μ.

μαράθρον (τὸ) ἄττ. κ.νεώτ. τ. τοῦ μάραθον βλ.λ.· Ἄλεξ.127,5, Διοσκ.3,70 (κῶδ.), Γαλ.12,67, Ἠλιδ.Ἰ, Αἰθ.6,14 δόφνη και μαράθρω καταστέφασα, Πάπ.

2) νεώτ. φαρμικ. μαράθρου σπέρματα τό σπέρματα τοῦ φυτοῦ μάραθρον τό κοινόν παρεχόμενα ὑπὸ διαφόρους μορφὰς ὡς ἀποχρεμπτικόν, διεγερτικόν τὸν στομάχου και ἀντιφυσώδες φάρμακον· ἢ μαράθρου ἔλαιον αἰθέριον ἔλαιον λομβανωμένον δ' ἀποστάξεως μεθ' ὑδρατῶν ἐκ τῶν κοινιοπονηθέντων σπερμάτων του τοῦτοῦ μάραθρον τό κοινόν, χορηγοῦμενον, ὡς και τὰ σπέρματα αὐτοῦ, ὡς φάρμακον κατὰ σταγόνας.

Μαράθων-ῶνος (ὁ κ. ἡ) (μάραθον) κ. νεώτ., δημ. Μαραθῶνας (ὁ), εἰς ἐκ τῶν μεγάλων και ἀρχαιοτάτων δῆμων κατὰ τήν ἀνατολικήν παραλίαν τῆς Ἀττικῆς. πθ. κληθεῖς οὕτως ἐκ κατὰφρον ἐκ μαράθου, ἤδη κωμολογῶ· Ὁμ.Μ.597 ἔαρσενικός ἡ Ἰαττικοί τὸν Μαραθῶνα λέγουσιν, . . Ἰωνες δὲ θεολογικῶς· Ὀδ.Η.80 ἱκετο δ' ἐς Μαραθῶνα, Πινδ. Ο.13,110 Ἐλευσίς και ἱππάρ Μαραθῶν, Ἠρ.1,62 πρῶτον Ἀττικῆς Ἰαχουσι Μαραθῶνα, αὐτ.9,27, Αἰσχ.Πέρσ.475 οὐς πρόσθε Μαραθῶν βαρβάρων ἀπάλεσον, Εὐρ.Ἡρακλ.32,Θουκ.1,18 ἡ έν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο, Στράβ.3,4,9 τοῦ Μαραθῶνος καλουμένου πεδίου . . φθόντος πολὺ τό μάραθον· ἢ ὁστ. Μαραθῶνι, ὡς ἐπίρρ. έν Μαραθῶνι· Ἀριστοφ.Ἰνν.781 ὄς Μήδοισι διεξέφισω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι.

Μαραθῶνας ἐπίρρ. ἐκ Μαραθῶνα βλ.λ.· Ἄνδοκ.1,107 ἀπαντήσιν τοῖς βαρβάροις Μαραθῶνάδες, Δημ.1377 Πλαταιῆς . . ἐβοήθησαν Μαραθῶνάδες.

μαραθῶνος-α(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ό ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μαραθῶνα, ό τοῦ Μαραθῶνος· ἢ τό οὐδ. κτ. πληθ. μαραθῶνια ἔσρατι εἰς ἀνόμησιν τῶν έν Μαραθῶνι νίκης τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν· Διον.Ἄλ.Ρωμ.5,17· ἢ νεώτ. μαραθῶνιος δρόμος ἢ μ. μαραθῶνιος ἀγών δρόμος ἀποχῆς ἀπό Μαραθῶνος μέχρις Ἀθηνῶν ἢ ἀλλαγῶ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως· ἢ τό ἄρκ. κ. θηλ. Μαραθῶνιος-ια ὡς οὐσ. ό κάτοικος τοῦ Μαραθῶνος.

Μαραθῶνοθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐκ Μαραθῶνος· Ἀριστοφ.2,218,2.

μαράθωνομάχης (ὁ) (Μαραθῶν-μάχομαι) ό μαραθωνομάχος βλ.λ.· Ἀριστοφ.Ἀχ.181 ἀτερράμενος

Μαραθωνομάχι, σφενδάμνιοι (παροιμ. ἐπὶ ἀρ-
λοχίω γενναίω στρατιώτῳ), αὐτ.Περ.986, Ἀθην.6,
253F ταῦτ' ἦδον οὐ μαραθωνομάχι.

μαραθωνομάχος ἰδί κ. νεώτ. πολεμιστῆς με-
τασχόν τῆς ἐν Μαραθῶνι κατὰ τὸν Περσῶν μά-
χης· Ἀριστ.Νεφ.986 ἀνδρας μαραθωνομάχους
(ἰδ.γρ. ἀπὶ μαραθωνομάχας, Θεοφ.ΑΠλ.4,233,8,
Διον.Α.Ι.56, ὁ τύμβος τῶν μαραθωνομάχων· ἢ γεν-
ναίως πολεμιστῆς δυνάμενος τὰ παραβλήθη
πρὸς τοὺς ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντας κατὰ τῶν
Περσῶν Ἕλληνας.

μαραῖνον [ρίξ. μαρ-, πρβλ. μαρήνη] κ. μιν.
νεώτ. κ. παθμ., μέλλ. [μτγν.] μάρνω, ἀορ. ἐμάρνω-
ν, ἀορ. μαραῖνομαι, μέλλ. μαραθῖνομαι [μτγν.],
ἀορ. ἐμάρωθην, δημ. [ἐ]μαράθηκα, μέσ.
ἀορ. ποι. [μτγν.] ἐμάρηται, παρκα. [μτγν.] μεμάρ-
σμαι [γρ. κώδ. Κλημ. Α.Α.43,25 μεμαραμένος] κ.
μεμάρσμαι, δημ. μτχ. μαραμένος ὑπερσυν.
[μτγν.] μεμάραντο [Κοϊντ.9,37], π. Ὀμ. μ. παθ.
παρστ. κ. ἀορ. ἐν ἴλ. σθένυμι τὶ καίον, σθένω,
σθένω, κῶνα νὰ σθένω κατὰ ποῦ ἔκαίε· Ὑμν.Ἐρμ.
140 ἀνθρακῆν δ' ἐμάρανε· ὁμ. κ. παθ. ἐπὶ πυρὸς
ἡ φλογὸς, σθένευμαι κατὰ μικρὸν, ἐξασθενίζων
βαθμηδὸν ἐκλείπω, σθένωμαι ἰσὺν σιγά, δδ. ἰδ.
ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐν διαστολῇ οὕτω πρὸς τὸ σθένυ-
νμαι· ἴλ.212 ἀτάρ ἐπει κατὰ πῦρ ἑκάη καὶ
φλόξ ἐμάρωνθη, αὐτ.Ψ.228 τῆμος πυρκατὴ ἐμα-
ραῖνετο, Ὀρφ.Λιθ.131 μαρανθὲν πῦρ, Ἀριστλ.
Οὐρ.905α, ἢ πῦρ ἐπὶ τὴν κινή μαραῖναι, Διον.
Ἰν.Αλ.Ρωμ.4,79 πρὶν ἢ μαραθῖναι τὰς πυρ-
σφαιρὰς ἢ ἐπὶ ἀκτίνων φωτός, ἐπὶ ἀκτινοβολίας,
ἐξασθενίζω, ἐλαττοῦμαι, ὀχρῶ· Ἀρατ.862

2) μτφ. κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. βαθμηδὸν ἐξα-
σθενίζω, ἐνεργῶ, αὐτεκὼ ὥστε ν' ἀπολέσῃ τις ἢ
τὴν ζωρότητα, τὴν ἀκμήν αὐτοῦ, καταρῶνω,
φθειρῶ, μαρατίζῶ, μαρατίζω [μτβ.], ἰδ. ἐπὶ νό-
σου, γήρατος, ταλαιπωρίας, πάθους κττ.: Αἰσχ.
Πρ.597 νόσον . . ἄ μαραίνει με, Σοφ.ΟΤ.1328,
αὐτ.Αἴ.714 πᾶνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, Σώφρ.
54 γήρας ἄμ' μαραῖνον ταριχεύει, Πλάτ.Πολ.
604D ἀόκεια . . φθειρῶ· αὐτὴν καὶ μαραίνει,
Ἰσοκρ.1,6 κἀλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνήλωσεν ἢ
νόσος ἐμάρανε, Διήγ. Ἀχιλλ.1813 πάντα μαραίνει ὁ
θάνατος, Ἐρωτόκρ.1,1908 καὶ κᾶθ' ἀργὰ νὰ τρα-
γοῦδῃ, ἢ ἀγάπη πῶς μαραίνει, - τὸ πέρασμα τοῦ
χρόνου ἐμάρανε τὴν ὁμορφίαν τῆς· κ. παθ.: Αἰσχ.
Ἐὐμ.280 βρίζει γὰρ αἶμα καὶ μαραίνειτα χερὸς
Ἰβερσαρδῖ. ἐπὶ αἵμα, δι' οὐ ἐμολύθη ἡ χεῖρ,
κομίστα καὶ ἀποξηραίνεται [ἐξασφαινεῖται], Ἐὐρ.
Ἰν.Αλ.203 φθίνει γὰρ καὶ μαραίνειτα νόσος, Ἐμν.
156,3 μαραίνεσθαι κομίστασι, Οἰουκ.2,49 τὸ σῶ-
μα, δσονερ χρόνον καὶ νόσος ἀμάκσει, οὐκ
ἐμαραῖνετο, ἀλλ' ἀντειχε, Πλάτ.Πολιτ.270B, Ἀ-
ριστλ.Πρ.901α,26 μαραίνειτα ἡ κίνησις, αὐτ.921b,15
[ἐπὶ μουσικῷ ἥχῳ], αὐτ.Ψυχ.408b,24 τὸ νοεῖν μα-
ραίνειτα, Λυκόφρ.1231 κῶδος μαρανθὲν, αὐτ.1127
σέβας μαρανθὲν, Πλούτ.Φαδ.2 μαραίνεσθαι τὴν
ἀκμήν τοῦ Ἀννίβου, αὐτ.Καίσι.3, ΚΔ[ακ.], ἢ ὁ
πλοῦσιος ἐν τοῖς πορείαις αὐτῶν μαραίνεσθαι,
Λουκ. Ἀνάχ.25 γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιῆ μεμα-
ρασμένα, Πορφ. Ἀποχ.3,26 τὸν ἐπιθυμῶν καὶ ὀρ-
γῶν μεμαρασμένον, Στρωτῆλ.ΑΠ.54 ἢς παρὰ νῦν
λεχέσται μαραῖνομαι, Ἐρωτόκρ.2,192 ἠδῆοιχνε πῶς
μαραίνεται γιά μιὰς Νεράιδας κἀλλη, Σόλων.
Ὀνάτ.Βοσκ.14 ποῦ τὸ χαρούμεν' ἀνθὶ τῆς
νιότης μας τῆς τρυφερῆς ὀχλήγορα ἐμαράνηθι,
Κρυστ. Ἀγροτ. Ἥλιος κὶ ἡ νύκτα ὅδ' ὅσαι τὴν βλε-
πῶν, νιοὶ καὶ νιές, μαραῖνοται ἀπὸ ἤλιου·

3) ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ ποταμῶν, ἑρραῖνομαι, ἀποξη-
ραῖνομαι, στεγνῶναι· Ἡρ.2,24 τὰ ἐγγήρια ρέυμα-
τα μαραίνεσθαι τῶν ποταμῶν ἢ ἐπὶ ἀνέμων
κ. κυμάτων, κοπῶζω, καταπαῶζω, ἡσυχάζω· Πλούτ.

Πύρρ.15 μαραῖνομένου τοῦ πνεύματος, αὐτ.Μάρ.
37 τὸ πάλαιον μαραῖνομένου· 4) ὁμ. ἐπὶ οἴ-
νου, ἀποβάλλω, γάνω τὴν δυνάμιν μου· Πλούτ.
Ἰθ.692D ἢ ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ στήθι σημ.:
Ἐπιγρ. νέους ἐμαρῆματο δαίμων· 5) μτγν.,
νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐπὶ φυτῶν, συντελεθὲς εἰς τὸ ν' ἀπο-
λέσῃ τις τὴν θαλερότητα του, τὴν δροσερότητα
του, νὰ ξηραθῇ· ὁ ἤλιος μᾶς μάρανε τὰ ἀνθη'
κ. παθ.: Ἐρμῶν.416 ἐπὶ ἀνθέτων νέων μαραῖνομέ-
νων, Ἐρωτόκρ.2,208 ἕνα δεντρὸ . . φυμένο μαρα-
μένο, αὐτ.4,1892 ὥσαν ἀθῆς καὶ λουλουδοῦ . . φυ-
γῆ καὶ μαραθῆ, Λεγκρ. Ch. Por. 64 εἴσειε πλατά-
νους φουντωτὰ, ὅλα νὰ μαραθῆτε· 6) ρηματ.
π. μαρατίζω, μαραῖναι, μαραττικός, Ἐκ γρ.
μαρ- [μαρῖνη, ἡ τῶν ἀνθράκων τέφρα] λατ. μαρτείο,
μαρτεῖος [μαραῖνον, μεμαρασμένον], μερ- μῶρος
[λατ. mors, mortis], βροτὸς [μορ-τός], ἀμῆροτος.

μαραῖνους Ἰσ. «ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας».

μαραῖνομα [τό] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μα-
ραίνεσθαι, ὁ μαρατισμός.

μαράν ἀδᾶ συριακ. φρ. ὁ Κύριος ἤκει· ΚΔ
Κορινθ.1,16,22 εἰ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον . . ἦτω
ἀνάθεμα μαράν ἀδᾶ.

μαρανθις-ἰδος [ἡ] μτγν. τὸ πωδὲς φυτὸν
ὀκιμοειδές· Ψιδιοσκ.4,28 [ἰδ.γρ. ἀπὶ ἀμαρανθις].
μαρανθις-εως [ἡ] [μαραῖνον] κ. νεώτ. τὸ μα-
ραῖνεσθαι, ἢ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις, σμίκρυνσις,
ἐκλείψις, ὁ μαρατισμός· Ἀριστλ.Νεῦτ.469b,22 μᾶ-
ρανσις πυρὸς ἰανθῆ. σθέσις], αὐτ. Ἀναπ.474b,20·
ὁμ. ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἀέμου·
αὐτ.Μετ.361b,21· 2) παρακμῆ, φθορά, ἀδυνα-
μία· Ἀριστλ.Μετ.372b,19, αὐτ.Πρ.871b,17 μαρῶνσι
τὸν βίον ἐκλείπειν, Πορφ. Ἀποχ.1,32 διὰ μαράν-
σεως καὶ λήθης.

μαραντάμην [τό] νεώτ. τὸ ἀραρούτι βλλ.
μαραντία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος πωδῶν κοιν-
δωλορριζῶν μαρανθοειδῶν φυτῶν.

μαραττικός-ἡ-ὄν [μαραῖναι] σχόλ. ὁ μαραῖνον,
ὁ ἐξασθενίζων· Σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.59 πῶθω μα-
ραττικῶ καὶ καυστικῶ· 2) μεμαραμένος, κα-
τεσιληκῶς, ἀδύνατος· Φρύν.Σοφ.Περ.57B γέρων
μῦσος καὶ μαραττικός.

μαρατνοειδῆ-ὄν [τά] νεώτ. βοταν. οἰκογέν. μο-
νοκοτυλῆδων σκίταμινεῶν φυτῶν.

μαρατίζω Ἰσ. «μαρ. ὁ Ἀπῆλαιος».

μαράνον [τό] ἢ μάρσος [ὁ] σχόλ. πίτταξις βλλ.:
Ἐἰστ.1657,20.

μαρασκίνο(ν) [τό] [ἱταλ.] νεώτ. κ. δημ. ἡδύ-
ποτον παρασκευαζόμενον διὰ ζυμώσεως τῶν
καρπῶν τοῦ ἐν Δαλματία αὐτοφρούς φυτοῦ κέ-
ρασσος τὸ μαρσασκίον.

μαράσμος [ὁ] [μαρσίω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ
μάρσσις, ἡ ἐνεκα γήρατος ἢ ἀσθενείας ἐξασθε-
νισις τῶν σωματικῶν δυνάμεων· Γαλ.7,666
ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ προϊούσα ἀδυναμία καὶ ἀπι-
σχανσις τοῦ ὅλου σώματος προερχομένη συνήθ.
ἐκ νόσου μακρᾶς διάρκειας· ἔπαθε μαρσμόν·
2) ἡ ἀπόλλειψις τῆς θαλερότητος, τῆς ἀκμῆς·
Διοσκ.2,166 μαρσμός τις ἀνθήσεως.

μαρσμοδης-ους-ες μτγν. ὁ ἐπιφέρων μαρ-
σισμόν, ὁ μαραττικός, ὁ ἐξασθενίζων· Ἀντυλλ.
π. Ὀρειδ.8,17] μαρσμοῦδεις πυρετοί, Γαλ.7,315
2) νεώτ. ὁ ἐμπλεκὸς μαρσμοῦ, ὁ πάσχων ἐκ μα-
ρασμοῦ, μαρσμοσίαιμος.

μαράσσαι Ἰσ. «κύνες, δρονητές».

μαράσσω σμαραγῶ· Ἐρωτῶν. ἐν Ἰνν.Γυν.2,154.

μαραυγία [ἡ] ἡ μαραυγία μτγν. εἶδος λχθῶος·
Ξενοκρ.π. Ὀρειδ.2,58,7.

μαραυγία [ἡ] [μαραυγῶ] ἡ ἐνεκα λαμπροῦ φω-
τὸς θαμνίσκος, ἀμαρῶσις τῶν σφθαλαμῶν·
Ἀρχιτ.π.2τοδ.3,1,196 τὸ λαμπρὸν φῶς μαραυγίον
περιτίθεισι τοῖς ὀφθαλμοῖς.

μαραυγά-τω μτγν. θαμβούμαι ἐκ τοῦ πολ-
λοῦ φωτός, σκοτίζομαι, θαμπώνουν τὰ μάτια μου:
Πλούτ. Ηθ.376F αἱ ἐν τοῖς ὄμμασι αὐτοῦ κόραι,
δοκοῦσι . . μαραυγῶν, αὐτ.599F χρώματα λυπη-
ρά . . πρὸς ἃ γίνεται τὸ . . μαραυγῶν.

μαραφετί (τὸ) [ἀραβ.] δημ. μέσον, τέχνασμα,
γνώσις τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐπιτυχάνεται τι: ἡ
δουλειά μου ἔχει πολλὰ μαραφετία || ἐν τῷ
πληθ. τὸ σύνολον τῶν ὑπαιτουμένων πραγμάτων
καὶ ἐργασιῶν πρὸς ἐπιτέλεσιν ἔργου, τὰ σύνεργα.

μαραφούντι (τὸ) δημ. ὁ παραδέτης βλ.λ.

μάργα ἡ νεώτ. ὄρυκτολ. (ζηματογενὲς πέτρω-
μα ἐκ κρυσταλλικοῦ ἀσβεστίου καὶ ἀργίλου).

μαργαϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὴν μάργην, ἃ αποτελούμενος ἐκ μάρ-
γης, ὁ τῆς μάργης.

μαργαῖον [μάργος] κτ. ἐνεστ. μόνιμοι, μανι-
ωδῶς φέρονται, ὄρμυ ἀκράτους: 'Ἰλ.Ε882 μαργαί-
ων ἀνέκην ἐπ' ἀθανάτοισι θεοσι, Δημόκρ.
147 σῦες ἐπὶ φροτυγῶ μαργαῖουσι (λαϊμαργῶς
φέρονται πρὸς τι) κ. ἀπολ.: Κόλουθ.198 μαργαί-
ωνται χαρίζομενος βασιλῆι.

μαργαρινός-ια-ο δημ. ὁ μαργάρω βλ.λ.31
ὄμοιος, ὁ δίκην μαργάρου στυλινός: Ζερβ.Τραγ.
ΚΚ297 μαργαρένια ἡ αὐγῆ, φιλιτισέσιο τὸ δελτι.

μαργαρίθης (ὁ) μτγν. ἰων. ἀντί μαργαρίτης βλ.λ.:
Πραξαγ.π.Φῶτ.Βιβλ.22B.

μαργαρίνη (ἡ) νεώτ. λιπαρὸν χημικῶς παρα-
σκευασθένον μείγμα διαφόρων λιπῶν ζωϊκῆς καὶ
φυτικῆς προελεύσεως ὡς καὶ ἱχθυέλαιων ὑποστάν-
των σκληρυντικῶν, προστιθεμένων εἰς αὐτὸ σακχα-
ρου, λευκώματος, λεικιδίνης κ. ἄ., προσόμοιον τὴν
ὄψιν καὶ τὴν γεῦσιν μὲ τὸ βούτυρον καὶ χρησιμο-
ποιούμενον λόγῳ τῆς εὐθηνίας του ἐν τῇ μαγειρικῇ
ἀντι βουτύρου.

μαργαρινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος ἢ ἱδιάζων εἰς τὴν μαργαρίνην βλ.λ.: μαρ-
γαρινικός ὄξυ.

μαργαρινώτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπέτ-
ρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **μαραβιδῶν**.

μαργαρίς (-ιδος) (ἡ) μτγν. εἶδος φοινίκος: Πλίν.
ΦΙ13,42 2) μαργαρίτης βλ.λ.11.

μαργαρίσκον 'Ἦσ. «ἑπινακίσκον» πρβλ. μαγα-
ρίσκος.

μαργαρίτα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν δυνθεῖαι ἢ λευκαν-
θός [Γρυν.Σκ.Τερρ.33,11 τὴν ἐλιπίδα τῆς ἀγάπης,
ποῦ δίνει μὲ τὸ στέρον τῆς φύλλο ἢ μαργαρίτα.

μαργαρίτανῆ (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων
τῆς οἰκογεν. τῶν μυτιλιδῶν.

μαργαριταρένιος(-α)-ιο δημ. ὁ κατεσκευ-
ασμένος ἢ πεποικιλμένος διὰ μαργαριτῶν ἢ μαρ-
γάρων: Ἐρωτόκρ.1)383 ἔνα στεφανὸν ὀλόχρυσο
καὶ μαργαριταρένιο-μαργαριταρένια καρφίτα.

μαργαριτάριον (τὸ) πἀν., μσν. κ. δημ. κ. μαρ-
γαριτάρην] ὁ μαργαρίτης βλ.λ.: Θεοφάν.351,11,
Διηγ. 'Αχιλλ.1115 ρευστὰ μαργαριτάρια εἶχεν ἡ σέλα-
α ὑφρον, Διγεν. 'Ακρ.263 λευκὸ μαργαριτάριον,
'Αραβ.Μυθ.Καλ.1,211 καὶ μετ' ἄλλους στολισμοῦ
ἀπὸ μαργαριτάρια, Πολιτ. 'Εκλ.Τραγ.209,16 νά
σοῦ τὰ κἀνή κόκκινα μὲ τὰ μαργαριτάρη || κ.
μτφ. πἀν. ὅτι προσομοιάζει πρὸς μαργαρίτην:

'Ερωτόκρ.1058 μαργαριτάρια φαίνονται ὅλα τὰ
δάκρυα κείνα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ3,5 μαργαριτάρη
τῆς αὐγῆς ἡ πάγη.

μαργαριταρόδοντος-ον μσν. ὁ ἔχων ὀδόν-
τας προσομοιάζοντας πρὸς τὰ μαργαριτάρια:
Διγεν. 'Ακρ.154 καὶ μαργαριταρόδοντος καὶ γέννη-
μα χαρίτων.

μαργαριταρόρριζα (ἡ) δημ. κ. μαργαροκόγχη
ὁ μάργαρος, σεντέφι: Γρυν.Σκ.Τερρ.20.8 ἀνάμεσα
στὰ συντεφνία θάμνη τῆς μαργαριταρόρριζας,
κοιμάται ἡ Μούσα.

μαργαρίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐν τῷ ἐσωτε-
ρικῷ ὄστρῳ τῶν τιτῶν σχηματιζομένη σκληρὰ οὐσία
λευκοῦ ἢ ὑποκιτρίνου χρώματος, ἐν χρ. εἰς τὴν
κοσμηματοποιίαν ὡς πολύτιμος λίθος, τὸ μαργα-
ριτάρη: Θεόφρ.Λιθ.36, Αἰκ.Ζ110,13, ΚΑΜατθ.13,45
ἀνδρῶν ἐμπόρω ζητοῦντι καλοῦς μαργαρίτας ||

|| μαργαρίτης χερατός πολύτιμος τις λίθος ἀγνώ-
στου νῦν εἶδους: Αἰκ.Ζ1158 2) νεώτ. μτφ.
σκαπτ. βαρῶ γλωσσικῶν ἢ μεταφραστικῶν σφάλα-
μα: τὸ βιβλίον του γέμει μαργαρίτων.

μαργαρίτης-ιδος (ἡ) μτγν. μτ. τῆς λ. λίθος μαρ-
γαρίτης βλ.λ.: 'Ανδροσοθέν.π. 'Αθην.3,93B βέρβερι,
ἐξ οὗ ἡ μαργαρίτης λίθος γίνεται || κ. ἀπλῶς
μαργαρίτης: 'Ισιδ.Χαρ.20.

μαργαρίς (-ιδος) (ἡ) μτγν. μτ. τῆς λ. λίθος μαρ-
γαρίτης βλ.λ.: Φιλῶστρ. 'Απολλ.3,353 || κ. ἀπλῶς
μαργαρίς: 'Ηλιδ.Αἰθ.2,30 μαργαρίδες τε γὰρ

ἐνῆσαν εἰς καρδίῳ μικροῦ μέγεθος.

μαργαριτίζα (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ὀρ-
θοπτερῶν ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν δρομικῶν.

μαργαριτωεῖδης-οῦς-εἶς μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος
μαργαρίτη: Ἐπιφῶν.2,299D.

μαργαριτόπλακτος-ον νεώτ., δημ. μαργαρι-
τόπλακτος-η-ο ὁ οὗ ἢ πλακτῆ, τὸ πλέξιμον, ἔχει
διακόσμησιν ἐκ μαργαριτῶν: Σολωμ.ῶδη τοῦ Πε-
τράχη 59 ποῖο στά μαργαριτόπλαχτα λαμπρό-
ξανθα μαλλιά τας.

μαργαριτοφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων,
παράγων μαργαρίτας: Ὀμηγ.3,450.

μαργαριτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ φυματίω-
σις τῶν βοῶν.

μαργάρογονια (ἡ) μσν. ἡ παραγωγή τῶν μαρ-
γαριτῶν: Τζέτ.Χιλ.11,460.

μαργαροβίθης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν
πολυπυρρικότων ἄλας.

μαργάρων (τὸ) μτγν., πἀν. κ. νεώτ. μαργαρίτης
βλ.λ.: 'Ανακρέων.22,14 2) νεώτ. μάργρος βλ.λ.31.

μαργαρορρίζα (ἡ) δημ. μαργαριταρόρριζα βλ.λ.

μαργαρός (ὁ) κ. ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὄστρεον
περιέχον μαργαρίτην: Αἰκ.Ζ115,8 2) μαργαρί-
της: Τζέτ.Χιλ.11, Διηγ. 'Αχιλλ.103 ἐφόρεσε καὶ
στέφανον ἐκ λίθων καὶ μαργάρων 3) νεώτ. κ.
δημ. σιληρά, σιληνή καὶ ἱριδί(ζουσα) οὐσία
ἀποτελούσα τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν ὄστρεων
τιτῶν καὶ χρησιμοποιοιουμένη εἰς κατασκευὴν κομ-
θίων, λαθῶν μαχαίρων καὶ διαφόρων διακοσμη-
σεων, δημ. μαργαριταρόρριζα, σεντέφι.

μαργαροσάνιτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν
διπλοῦν ὄλες μεταπυρρικότων ἀσβεστίου καὶ μετα-
πυρρικότου μολύβδου.

μαργαροστέρον-ον μσν. ἐπὶ γυναικός, ὁ ἔχων
στέρον, σπῆθος λέιον καὶ σπιληνὸν ὡς ὁ μαργα-
ρίτης: Νικήτ.Εὐγ.4,373 μαργαροστέρονι κόραι.

μαργαροστρωτός-ον μσν. ὁ ἐστρωμένος,
κεκοσμημένος διὰ μαργαριτῶν: ΚΜανασσ.Χρον.
105 πέλας μαργαροστρωτός.

μαργαρώδης-οῦς-εἶς μσν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος
μαργάρῳ ἢ μαργαρίτῃ: Στουδ.Θεόδ.172C τοὺς
μαργαρώδεις τῆς ἀληθείας ἄλγους, Παπαδ.Χρ.
Μηλ.152 στρωμένως με χαλίκα μαργαρώδη.

μαργάρι (ἡ) 'Ἦσ. ἐν λ. μαργαῖον κδεσμός.

μαργαλιδοῖ (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογεν. διακομ-
δοῦσαν μεδουσῶν.

μαργέλι (τὸ) δημ. κρᾶσπεδος, περιθώριον,
γεῖσον, χείλος [φρέατος] 2) ἐραμμένη ὀναδι-
πλωσις φορέματος, στρίψωμα, βέλισμα.

μαργέλλια (τὰ) ὄρυγ. ἀργέλλια μτγν. εἶδος
φοινικόδεδνδρου ἢ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, πῆ. τὸ κοκ-
κοκάρουν: Κοσμ.9.

μαργέλλι(ων) δημ. σχηματίζω μαργέλι εἰς τὸ
ἄκρον πράγματός τινος, περιρράπτω, στριφῶν,
ρελιάζω: μαργέλλων τὸ φόρεμα.

μάργη (ή) λεξ. κ. νεώτ. κτ. πληθ. μάργαι 'Ησ. «ιδίους»: 2) νεώτ. μάργα βλλ.
μαργήεις-εσσα-εν 'Ησ. «μάργος».
μαργήεις-ως ή -ιδος (ή) μτγν. μαργαρίτης : Φιλόστρ.Εικ.1,δ.

μάργης ή μαργής 'συνηρ. τ. του μαργήεις' Σουίδ. μάργος βλλ.

μαργιά (ή) δημ. θήλυ πρόβατον, προβατίνα, ήτις έπαυσε να γεννά, & σκολάδα.

μαργινέλλη (ή) νεώτ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων.

μαργιόλεμα-ατος (τό) δημ. μαργιολιά βλλ.
μαργιόλεμα δημ. πράττω μαργιολιές βλλ., πονηρέσομαι, καμώνομαι, άπατώ.

μαργιολιά (ή) ή ιδιότης του μαργιόλου, ή είσστροφία, πονηρία, τέχνασμα, 'πανουρησία, Ιδ. εις τον έρωτα, νάζι : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,23 παγινιδάει στις πλαγιές με μαργιολιά, - τόν ξεμυάλισε με τίς μαργιολιές της.

μαργιολικός-η-ο δημ. ό είστροφος, πονηρός, πανούργος, Ιδ. εις τον έρωτα, ναζιάρης, παγινιδάρης : μαργιόλικα μάτια, δ.τραγ. γιά δες το τό μαργιόλοκο και το μαργιολεμένο.

μαργιόλος (ό), δημ., θήλ. -ιόλα ό με πονηριαν φερόμενος, ένεργών, πανούργος, κατεργάρης : φρ. έγώ ή μαργιόλα δέ μιλώ.

μαργιτσία (ή) μτγν. μοργιτομανία : Φιλόδ.Ρητ.1, 139S' πρβλ. μαργίτης.

μαργίτης (ό) (μάργος) δημ. μανικός, ήλιθιος άνθρωπος, ήρωας κωμικού τινος ήρωικού ποιήματος ταυτωνώμου και άποδοιδωμένου εις τον 'Όμηρον : 'Αριστλ.Ποιητ.1448b,30.

μαργιτομανής-οός-ές μτγν. ό έχων μανίαν μαργίτου : Φιλόδ.Κσκ.35J.

μαργιτομάνια (ή) μτγν. μαργιτσία βλλ. : Φιλόδ. Ρητ.1,207S.

μαργόνιον (τό) μον. ό σάκκος : Μόσχ.12988B.

μάργος-η-ον κ. -ος-αν (Ασχ.Εύμ.67,Πλάτ.Νόμ. 792E), επί ίθη. (έν χρ. π. Πλάτ. άπαξ) έμμανής, μαινόμενος : 'Όδ.Π 421 μάργε μαινόμενε, αút. Ψ II μαία φίλη, μάργην σε θεοί θέσαν, Θέογν.1301 θυμός μάργος, Πινδ.Ο 2,106 άλλα μάργων ύπ άνδρών, Ασχ.Πρ.884 λίσσης πνεύματι μάργφ, αút. Εύμ.67 τάσδε τάς μάργους (έπί τών 'Ερινύων), Πλάτ. Νόμ.792E μάργα ήδοναί : || επί Ιππων, έμμανής, όρμητικός : 'Όμ.Έπιγρ.4.4 μάργων έπιδήτορος Ιππων, πρβλ.Ασχ.Έπτ.47S' || επί οίνου : 'Ησίοδ. άπ.121 οίνος δέ οί έπλετο μάργος. 2) έπί όρέξεως, άδηλστος, άδηφάγος : 'Όδ.Σ 2 μετά δ' έπρεπε γαστέρι μάργφ, Εύρ.Κύκλ.310 πάρες τό μάργον σής γνάθου : || κ. μτφ. : Φρύν.Τραγ.5.4 μάργος φλόξ έδδαινιτο ννάθου, 'Εμψ.100,7 οφδισματι μάργφ. 3) αίσχρός, άσελήγης : Θέογν.58J, Ασχ.1κ.74I εξάλης έστι μάργον .. γένος, Εύρ.Ήλ. 1027 ούναχ' 'Ελένη μάργος ήν.

μαργοσύνη (ή) ή λαίμαργία : 'Ανακρέοντ.87,Λουκ. 'Επιγρ.2.10 τή θ' ύπό τή μακράν γαστέρα μαργοσύνη. 2) άκολασία : Θέογν.127I Ιηληθι, 'Απολλ. Ρ.3,797 μαργοσύνη ειζασα.

μαργότης-ητος (ή) (μάργος) μανιώδες πάθος, παραφροσύνη . Σοφ.άπ.846' 2) λαίμαργια : Πλάτ.Τιμ.72B διά μαργότητα πολλώ χρσσιμμεθα πλέον. 3) άκολασία, αίσχρά έπιθυμία : Εύρ. 'Ανδρ.949 πολλοί δέ μαργότητι.

μαργοθαί-όμοι παθ. μαργώ βλλ. : Πινδ.Ν 9, 19 εξελίξαι σκόθεν μαργουμένους, Ασχ.1κ.758 φυσίφορος .. άνιέρω μένει μεμαργωμένοι,

μαργόχαρτο (τό) δημ. τό φυτόν σκροπίουρος ό σάκακατος.

μαργαδάτον (τό) (γερμ.) νεώτ. τό άξιωμα του μαργάδου βλλ.2), ή έπαρχία, περιοχή έφ' ής ήσκειτο ή έξουσία τούτου.

μαργαδός (ό) (γερμ.) νεώτ. ό διοικητής παραμεθορια έπαρχίας, μαργαδάτου, κατά τόν μεσαιώνα έν Εύρώπη, έχων εύρειαν στρατιωτικήν, διοικητικήν και δικαστικήν έξουσίαν, τίτλος άνάλογος προς τούς βενετινούς άκρίτας.

μαργώ-ώω (μάργος), μ. κτ.μτχ. μαργών μαινόμενος, Ιδ. έν μάχη : Ασχ.Έπτ.380 μαργών άνι μάχης λειψιμνος, αút.άπ.258 μαργώσα γνάθος (Ιδόντες λαίμαργοι), Σοφ.άπ.842 οί μαργώντες, Εύρ. 'Ηρ.1005 φόνου μαργώντ' έπέσχε κεις ύπνον καθήκε, αút.Έκ.1128, αút.Ήπν.1230' μτ. άπαρφ. : Εύρ.Φοίν.1247 μαργώντ' έπ' άλλήλοισιν άνει δόρυ (έμμανώς πρόθυμοι να . .).

μαργώδης-ους-ες νεώτ. ό έκ μάργης συνιστάμενος ή ό όμοιος προς μάργα.

μαργώμα-ατος (τό) δημ. τό του φύχους άισθημα, ή έκ του φύχους έπερχομένη νάρκη, ψύξις, μουδιάσμα. 2) ή κατά φθινόπωρον γενομένη γεωργική εργασία, καθ' ήν τό έδαφος μεταπλάσσεται τή άναεπιξεί μαργης.

μαργώνω δημ. πτχ. παθ. παρκα μαργωμένος, μτθ. κ. άμτθ. ναρκώνω, παγώνω, μουδιάζω, ναρκοκώμα έκ του φύχους : 'Ερωτόκρ.1,1787 έμαργωνων εις τή φωτιά, κί ήβραζε στον άνερα, Ζερβ. Λυρ.Σάτ.Τραγοϋδι τής Πόλης2I τά θύερα σβεί κί θρωα μαργώναι, τόν κόσμο πού βαριοξυνψά.

2) μεταπλάσσω έδαφος τι διά μάργης.

μαργωσάρης-άρα-αρικο δημ. ό εύσπθής έκ τό φύχος.

μαργωτήρα (ή) δημ. ό ίχθύς νάρκη ή μαρμαίρουσα.

μαργωτίδες (αί) νεώτ. τά χείμετλα, χιονίστρες : Κορ. 'Ατ.4Α,31I.

μάρδος (ό) μτγν. είδος αύλου : 'Ηρωδιαν.1,142.

μαρέα (ή) δημ. ή παλιρροία.

μαρέγγα (ή) δημ. είδος γλυκίσματος γαλλικού έκ λευκάματος ώνών και σακχαρώς.

μάρες δημ. έν φρ. άρες-μάρες βλλ.

μάρη (ή) ή χειρ : Πινδ.άπ.310.

μαρηγία 'Ησ. «συμβάνει».

μαρηγηλλά 'Ησ. «άμφιπονεί, στραγγέυεται».

μάρης (ό) μτγν. αλυπτ. μέτρον Ισον προς 20 ξεστος : 'Επιφάν.3,292Α.

μαριανδονίως 'Ησ. «είρωθενω».

μαριανδονίος (ό) ό άπότοκος τής Μαριανδονίας, χώρας τής Βιθυνίας : 'Ηρ.1,28' 2) ώς επίθ. μαριανδονύος θρηνητήρ ό θρηνώων κατ' όργιον, βάρβαρον τρόπον, ώς οί Μαριανδονοί : Ασχ.Πέρσ. 938' || κ.έπί αύλου : Κομ. 'Αδείσ.415 μαριανδονοί κάλαμοι.

μαριγόχαρτο (τό) δημ. όνομ. του φυτού σκροπίουρος βλλ.

μαρίδα (ή) δημ. κ. σμαρίδα ό ίχθύς σμαρίς : || κτ. έπέκτ. σήμνος μικρών Ιχθύων 2) μτφ. σήμνος μικρών παιδιών : εις τάς διαδηλώσεις πάντοτε προηγείται ή μαρίδα.

μαρίδης-έως (ό) λίθος τις δς έπισταζομένου ύδατος φέγγεται : 'Αριστλ.Θαυμ.833α,27, 'Ησ.1κωδ. μαριζούει.

μαρίκα (ή) νεώτ., βοταν. γένος κοσμητικών φυτών τής οικιας των Ιριδοειδών.

μαρίκαός (ό) ξεν. ή, αντί κιναιδος : 'Ησ. : ούτως ό Εθιοπός καλεί τον Υπερβολον : 'Αριστφ.Νεφ.553 Εθιοπλις μέν τον Μαρικάν .. παρελίκυσεν.

μαρίλαυτής (ό) ό άθροικεύς, καρβουνιάρης : Σοφ.άπ.508, Πολυδ.7,110.

μαριλάτω κ. νεώτ. κατασκευάζω μαρίλην, κόνιν άνθρώπων : Πολυδ.7,110.

μαρίλη (ή) κ. νεώτ. Σχόλ. 'Αριστφ. 'Αχ.349 «ή έξ άνθρώπων τέφρα» : 'Ιουλ.Λόγ.7,233B χαικώς γέμει κανηνο και μαρίλης. δθ. ώ Μαριλάδη (ώ ώς τής μαρίλης), κωμ. όνομα άνόμοικώς έξ 'Αχαρνών :

*Αριστ. Άχ.609· 2) τετριμμένο άνθρωκος, κορβουνοόκινη Σουίθ, κάμαυρον πύρ, ό νουός και τό λεπτότατον των ανθρώπων: Ίππών.59, Κρατίν. 257, Κωμ. Άδέσπ.443· || ό μ. κ. μαρίλη ανθρώκων: Ίππών.71, πρβλ. Άριστφ. Άχ.350· || διακρίνεται από των ανθρώκων και τής σποδιάς: Ίππ.Γυν.2,133· || νεώτ. ή λεπτή κώνις των ανθρώκων ή χρησιμοποιουμένη πρός κατασκευήν τής πυριτίδος· 3) διάφυρος τέφρος, χόδουλη: Άριστ. Πρ.962b,5, Ρούφ.π. Όρειδ.6,4,2,20.

μαρίλιον (τό), πληθ. γεγραμμένου μαρούλια, ή μαρίλη βλλ. : Πάπ. λαδών μ- ποίησον τέφραν, **μαρίλοκαυτής** (ό) ό καίων μαρίλην, ό ανθρώκεύς: Σοφ. άπ.1067 [πθ. Ίχν.34].

μαρίλοπότης (ό) Έπιγρ. ό καταπίνων μαρίλην, κώνιν ανθρώκων, έπι σιδηρουρού: ΑΠλ.1,15.

μαρίν Ίσ. ετήν σών. Κρήτες·

μαρινάρισμα-ατος (τό) [Ιταλ.] όδη. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του μαρινάρω βλλ. ά

μαρινάρω (Ιταλ.) όδη, άόρ. (έμαρινάρια, μτχ. παθ. παρακ. μαριναρισμένος, παρασκευάζω ίχθύς ή κρέας έντός ειδικού ενβάματος, έξ όζουος και άλατος κλπ., πρός διατήρησιν των.

μαρινάτος-άτη-άτο [Ιταλ.] όδη. τεταρχειυμένος, μαριναρισμένος, ό διατετηρημένος έν ενβάματι παρασκευασθέντι δι' όζουος και ά. άρτυματων: φάρια μαρινάτα.

μαρινάτορα (ή) όδη. ό τρόπος συντηρήσεως των ίχθύων έντός άλατος και όζουος.

μαρίνας (ό) είδος θαλασσίου ίχθύος: Άριστλ.Ζ1 570a,32 [ζμφ., β. άνάγν. άντί μύρινος: σούτ.602a,1].

μαριολιά (ή) όδη. ό γρ. του μαριολιά βλλ.

μαριόλος-α-ο όδη. ό γρ. του μαριόλος βλλ.

μαριονέττα (ή) [Ιταλ.] όδη. άνδρείκειλον κινούμενον τή βοήθεια μερμηλών ή συρμάτων, νεύροσπαστον, κούκλα, φασουλής· 2) μτφ. άνθρωπος άνευ θελήσεως, ένεργών κατά τός θελήσεις άλλων προσώπων.

μαρίς-εως (ό) μέτρον ρευστών, χωρούν έξ κοτύλας: Άριστλ.Ζ1 596a,6 έστι δε ό μάρις έξ κοτύλαι, Πολυδ.10,184· || κτ. άλλους περιελάμβανε δεκα χόος: Πολύσιμ.4,3,32.

μαρίς-όδος (ή) νεώτ. γένος μικρών ίχθύων, ά. σμαρίς, όδη. μαρίδα βλλ.

μαρίσκος (ό) μτγ. τό φυτόν κλαδίον βλλ. τό γερομικόν: Πλίν.Φ1 21,112.

μαρίω, όωρ. μαριώα Ίσ. έπυρέσσα·

μάρκα (ή) [Ιταλ.] όδη. τό άρχικό γράμματα κυρ. όνόματος ή άλλη συμβολική παράστασις, σήμα κεντημένον ή τυπωμένον ή κ. κεχαραγμένον επί τινος άντικειμένου πρός άναγνώρισιν του εις τίνα άνήκει ή έκ τίνος καταστήματος προέρχεται, στήμαπα· 2) όπατίον, μετάλλιον ή κ. έξ άλλης άλλης κέρμα άντιπροσωπεύον ώρισμένην χρηματικήν άξίαν και χρησιμοποιούμενον εις έσπαστόρια, ζαχαροπλαστέια, καφενεία κτ. ώς και εις τή χαρτοπωκτεία υπό των καϊζόντων· 3) φιλιανόκιον κ. γερομικόν νόμισμα, ά. μι ρ ο ν.

μαρκαδόρος (ό) [Ιταλ.] όδη. υπάλληλος έσπαστορίου, καφενείου, ζαχαροπλαστέιου έντεταλμένος να λαμβάνη παρά των ύπηρητων μάρκας άναλόγους πρός τήν άξίαν των ύπ' αυτών παρεχομένων εις τους έν τώ καταστήματι καναλωτάς· || ύπαλληλος χαρτοπωκτικής λέσχης διαχειρόμενος τός άντι μετρούτο χρήματος έν χρ. μάρκας.

μαρκάλια όδη. κ. μαρκάλες επί τράγων και κριών, όγειώ, βατειώ.

μαρκαλίμα-ατος (τό) όδη. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μορκάλιζω, έπιβάσις, όχειά.

μαρκαλος (ό) όδη. ή έποχή του γενετήσιου όργανου των αίγοπροβάτων: Κρυστ.Τραγ.149,104 έμνε ό μάρκαλος πίσω.

μαρκάρισμα-ατος (τό) όδη. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μαρκάρω βλλ. : τελείωσα τό μαρκάρισμα των σεντονιών.

μαρκάρω κ. μαρκαρίζω, όδη. άόρ. (έμαρκάρα κ. (έμαρκάρια, μτχ. παθ. παρακ. μαρκαρισμένος, θέτω μάρκαν επί τίνος άντικειμένου, στίζω, κεντώ, έπισημαίνω: (έμαρκάρια άλα μου τά μαντήλια· 2) καταγράφω, σημειώνω τά ποσά των εισπραξέων, κερδών, εύθύς ώς ταύτα πραγματοποιηώσι: 3) μτφ. διακρίνω τινά ή τι μεταξύ πολλών άλλων εύρισκόμενον: τόν μαρκάρια μιά ώρα όρόμο (ά. τόν πήρε τό μάτι μου)· || αυτός είναι μαρκαρισμένος πορτοφολός [όδη. σεσημασμένος, γνωστός πολύ].

μαρκάρη Ίσ. έμαρκάριος, εύμοιρος· [πθ. μάκαρσι.

μαρκαστής (ό) νεώτ. όρυκτών άποτέλουσιν διθειούχων ένωσιον του σιδήρου.

μαρκαλλία (ή) Ιταλ.ι νεώτ. τό έκ φυσικής όπτης μετάξης έλαφρόν και μαλακόν ύφασμα, είδος ταφτά.

μαρκησιός (ό) [λατ.] νεώτ. θηλ. μαρκησία ό γενικός διοικητής μαρκιονίας, όηλ. παρμεθοριου περιούχης, έσχόραχι· || τίτλος εύγενειας π. Εύρωπαιούς κατέχων τήν μεταξύ δουκος και κόμιτος βαθμίδα· έν Άγγλ. τόν τίτλον του μαρκησιου φέρουσι ό προεσυτεριοί υιοί των δουκών, κτ. συνήθειαν ήτις μετεδόθη και εις τήν Γαλλίαν.

μαρκιων-ωνος (ό) νεώτ. μαρκησιός βλλ.

μαρκιωνία (ή) νεώτ. τό τιμάριον του μαρκιωνος ή μαρκησιου, ά. μαργραβάτον.

μαρκον (τό) νεώτ. νομισματική μονάς τής Γερμανίας, βάρουος 5,555 γραμμαρ· πρβλ. μάρκα 3].

μαρκούτσι (τό) [Ιερατ.] όδη. ή κηπουσούρηξ του νοργιλέ.

μαρλέα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικοτ. των άλαγγιειδών.

μαρμάγκα (ή) όδη. είδος όηλητηριώδους άράχνης ής τό όηγμα, κατά πρόληψιν, είναι θαυατόφρον, ά. μαυρο ή χοντρό σφαλάγγι: φρ. θά σέ φόν ή μαρμάγκα (ώς απειλή).

μαρμάζω όδη. σείομαι, σαλεύομαι: Κορ. Άτ.2,237.

μαρμαίρω κ. νεώτ., μ. κτ. ένεστ. κ. παρατ., παρατ. κ. μαρμαίρεσκον [Κόιντ.1,1,50] [κτ. αναδίπλας. έκ του μαρ-, πρβλ. μάρμαρος], λάμπω, άστράτω, άκτινοβολώ, επί φωτός τρέμοντος ή παλλόμενου, π. Όμ. [μ.έν.Ίλ.] : Ίλ.Μ 195 έντετα μαρμαίροντα, αύτ.Σ 617 τέυχεα μαρμαίροντα, αύτ.Γ 397 όμματα μαρμαίροντα [οί άπαστρόπτοντες όφθαλμοί τής Άφροδίτης], Ίσισδ.Θ 699 αυγη μαρμαίρουσα κεραυνού, Άλλκ.15,1 μαρμαίρει δε όδομος χάλκω, Αλσγ.Έπτ.401 νύκτα . άστροισι μαρμαίρουσιν, Βαγκ.όπ.16,9 χρυσός έλλέφαντι τε μαρμαίρουσιν οικιοι, Εύρ. Ίων 888 χρυσά γαίαν μαρμαίρων [έπί του Άπόλλωνος], Διον.Περ.329 άσθη μαρμαίρων, Άγαθ. έν ΑΠ 5,281 μαρμαίρουσι παρήδεις· ό μ. κ. π. μγν. πεόσι: Φιλώδ. Ποιμν.2,40, Πλούτ.Κατ.6 μαρμαίροντα πάντα χρυσά, Λουκ. Έταίρ.Δ 13,3 ή πέλιτη έμάρμαρει, Άλιφρ.3,67· 2) ρηματ. π. μαρμαρίζω, μάρμαραν, μάρμαρος, μαρμαρυγή, μαρμоруσσω [μαρ-μαρυ-ζω]. Έκ ρίζ. μαρ- μάρ-ζωμαίρω, μαρ-μαρ-ζωμαίρω· έκ ταύτης και άμαυρός [ά-μαρ-φόσι], μαυρός, μαυράδ.

μαρμαρ Ίσ. άστερόδον.

μαρμαράδικο (τό) όδη. τό εργαστήριον όπου κατεργάζονται τά μάρμαρα· || τό μέρος ένθα πωλούνται μάρμαρα.

μαρμαρά Ίσ. «αί τώ έρυθροδάνφ βεθαμμένα».

μαρμαράκια (τά) όδη. τό φυτόν πράσιον τό κοινόν.

μαρμαράριος (ό) Έπιγρ. ό μαρμαρογλύφος

μαρμαράς (ὁ) δημ. ειδικὸς τεχνίτης εἰς τὴν κατασκευασίαν τοῦ μαρμάρου, μαρμαρογλύφος.
μαρμαρείος-α-ον Ἦσ. ὁ μαρμαρέος βλλ.
μαρμαρένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ μαρμάρου κατασκευασμένος, μαρμαρίνιος : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.132,5 βρισκω μιά κόρη πῶληεν σέ μαρμαρένια γούβου, Καρκὲ Ζητ.12 καὶ τις μαρμαρένιος θύρες, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,12 καὶ βγαίνει ὡς τὸ παλάτι τοῦ μαρμαρένου, τὸ ἀφηλό.

μαρμαρέος-α-ον (μαρμασίρω) κ. Ἐπιγρ. ὁ ἀναστράπτων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν, ἰδ. ἐπὶ μετάλλων : Ἰλ.Ρ 594 αἰγίδα θυσανόεσσα μαρμαρέην, αὐτ.Ξ 273 ἅλα μαρμαρέην (σιτλήνην θάλασσαν), Ἀριστφ. Νεω.286 μαρμαρέας ἐν αὐγῆς, Ὀρφ.ἄν.168,13 μαρμαρέα ἄστρα. 2) ὁ ἐκ μαρμάρου, μαρμαρίνιος βλλ. : Ἀντί.ΑΠ 6,123 μαρμαρέον δόμον, Ἐπιγρ. μαρμαρέος λίθος, αὐτ. μαρμαρέα στήλη.
μαρμαρεργατῶ-έω μων. ἐργάζομαι ἐπὶ μαρμάρου : Τζέτζ.Χιλ.9,127 καὶ ῥάδδους δὲ τετράγωνος τῶν μαρμαρεργατούντων.

μαρμαρίζω μαρμαρίζω βλλ. : Πινδ.ἄν.123,2 ἀκτίνας ὄσων μαρμαρίζοισας θρακείας, Διόδ.Σ 3,12 τὴν μαρμαρίζουσαν πέτραν (πυριτόλιθος περιέχων χρυσόν).

μαρμαρικός-ή-όν πάπ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ μαρμάρου κατασκευασμένος ἢ ὁ εἰλημένος ἐκ τῆς Μαρμαρικής : Πάπ. ἄσθετος μαρμαρική. 2) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα, μαρμαρική ἡ τέχνη τοῦ μαρμαρᾶ, μαρμαρογλυφία : μανθάνει τὴν μαρμαρικήν. 3) δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐκ μαρμάρου μερῶν ἀποδομημάτων : ἐπῆρε τὴ μαρμαρική τοῦ δεινα ἰεροδοαδικῶς.

μαρμαρίνος-η-ον μγν., Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευασμένος ἐκ μαρμάρου, μαρμαρίνιος βλλ. : Θεόκρ. Ἐπιγρ.10,2 μαρμαρίνον ἀγαλμα, Διόδ.Σ 17,45 μαρμαρίνοι τροχοί, Ἰώσ.Α1 7,10,3 μαρμαρίνος λίθος, Ἀντί.ἐν ΑΠ 7,649 μαρμαρίνος τάφος, Ἐπιγρ. μαρμαρίνη εἰκών.

μαρμαρίτης-ιδος (ἡ) μγν. ἡ ὁμοία πρὸς μάρμαρον : Φιλ.Βυζ.Θαυμ.2,3 μαρμαρίτης πέτρα. 2) τὸ φυτὸν ἀγλασφώτης βλλ. : Πλιν.Φ1 24,160.

μαρμαρογλύπτης (ὁ) γλῶσσ. κ. νεώτ. ὁ γλύπτης μαρμάρων, μαρμαρογλύφος, μαρμαρός.

μαρμαρογλυπτική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ καταργάζεσθαι τὸ μάρμαρον.

μαρμαρογλυφεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαρμαρογλύφου βλλ.

μαρμαρογλυφία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν, σκαλίζειν ὁμοιώματα, ἀγάλματα ἐπὶ μάρμαρου : Στράβ.10,5,7 ἡ Παρία λίθος . ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν, Παναγ. Ἀγ. Ὀρ.38 λεπτό καλλιτέχνημα μαρμαρογλυφίας.

μαρμαρογλύφος (ὁ) νεώτ. εἰδικὸς τεχνίτης εἰς τὴν κατασκευασίαν τοῦ μαρμάρου, γλύπτης εἰδ. εἰς τὴν κατασκευὴν καλλιτεχνημάτων ἐκ μαρμάρου.

μαρμαροδίμιτο (τὸ) δημ. εἶδος ὑφαντοῦ βαυθακεροῦ ὑφάσματος πολὺ στερεοῦ, ἐξ οὗ κατασκευάζουν τραπεζομάνθλια, προσόφια, χειρόμακτρα κττ.

μαρμαροδουλειά (ἡ) δημ. ἡ περὶ τὰ μάρμαρα ἀσχολία.

μαρμαροειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ πρὸς μάρμαρον ὁμοιος.

μαρμαρόρεις-εσσα-εν μαρμαρέος βλλ. : Σοφ. Ἀντ.610 Ὀλύμπου μαρμαρόρεσαν αἶγλαν.

μαρμαροδέτμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀρχαϊκτ. εἶδος φηφιδωτοῦ ἀποτελούμενον ἐκ μικρῶν πλακιδίων ἐκ πολυχρῶμου μαρμάρου, δι' ὧν στρώνεται τὸ δάπεδον.

μαρμαροκόλινα (ἡ) δημ. μαρμαρίνη στήλη, κολώνα || μτφ. ἐπὶ γυναικῶν εὐθετώνων, εὐπλάστων καὶ λευκῶν τὸ χρῶμα ὡσεὶ ἐκ μαρμάρου :

δ.τραγ. πενήντα ὄργυιες τὴν ἔσκαφα τὴ γῆ μὲ τὴ βελόνα, γιά νά ἔρω τὴν ἀγάπη μου τὴν μαρμαροκόλινα, δ.διστ. σάν τὴ μαρμαροκόλινα στέκεις μέσ' στὴν ἐκκλησιά.

μαρμαροκόλινο (τὸ) δημ. ἡ μαρμαροκόλινα βλλ. : Καρκὲ Ζητ.198 τὰ πόδια στερεὰ σάν μαρμαροκόλινα.

μαρμαροκόλια (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. κόνια, κόνιαμα ἐκ μαρμάρου, πᾶν εἶδος κονιάματος προσδίδον εἰς τοὺς τοίχους τὴν στιλπνότητά τοῦ μαρμάρου : Σχόλ. Ἠσίοδ.Α 142.

μαρμαρόμαντρα (ἡ) δημ. μάνδρα ἐκ μαρμάρου, μέρος διὰ μαρμάρων ἢ λίθων ὀγκωδῶν περιπεφραγμένον : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.183,19 νὰ στήσω μαρμαρόμαντρα καὶ νὰ τυροκομήσω.

μαρμάρων (τὸ) μγν., μων., νεώτ. κ. δημ. εἶδος πετρώματος, χιονώδους συνήθως λευκότητος ἢ καὶ ἐχθρῶμου, σκληροῦ καὶ ἐπιδεικτικοῦ σιλιχῶσεως : Καλλ. Ἀπόλλ.24 μάρμαρον ἀντὶ γυναικῶς ὀζύρον τὴ χανούσης, ΚΔ Ἀν.18,12 χαλκὸ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου, Μηναϊ.3,1) Συνεξ. ἐκ μαρμάρου κατασκευασθεῖση θήκη || κ. μτφ. : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.112,5 ποῖός ἔχει ἀσθήθι μάρμαρο καὶ χέρια σιδερένια (ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἰσχυρόν) || ὁμ. εἰς φρος μτφ. οἶον ἀπόδυνει μάρμαρο (ἀπελιθῶθη, ἔμεινε ἀφανος) || τὰ χέρια σου εἶναι μάρμαρο (φυχρὰ ὅπως τὸ μάρμαρον). 2) ἔλκος τὴ ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν δυνω : Ἰνπιατρ.53.

μαρμαροπελεκτής-ή-όν δημ. ὁ ἐκ πελεκητοῦ, λείου μαρμάρου. || κ. μτφ. ἐπὶ στήθους, βροχιόνας κ. ἰδ. λαίμου γυναικῶς, ὁ ὁμοιος πρὸς λείον μάρμαρον : δ.τραγ. ἔχεις τὸ λαίμω χυτο, μαρμαροπελεκτό.

μαρμαροποιός (ὁ) γλῶσσ. κ. νεώτ. ὁ καταργάζομενος τὸ μάρμαρον, μαρμαροουργός, μαρμαράς.

μαρμαροπίστης (ὁ) νεώτ. ὁ πριονιῶν μάρμαρα, ὁ δι' εἰδικὸν πριονὸς ἀποκόπτην τὰ μάρμαρα.

μαρμαρόπτερος-ον ὁ ἔχων πτέρυγας στιλβούσας : Τιμόθ.Μιλ.Πέρσ.39 μαρμαρόπτεροι κόλποι Ἀμφιτρίτας.

μαρμάρος (ὁ) (μαρμαίρω) λίθος, πέτρα κρυσταλλώδους φύσεως μαρμαρίουσα εἰς τὸ φῶς : Ἰλ.Μ 380 μαρμαρῶ ὀκρίοεντι βαλῶν, Ὀδ.1 499, Ἀριστφ. Ἀχ.117 ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον, κ. θηλ. : Στράβ.9,1,23 μαρμάρου δ' ἐστὶ τῆς τε Ὑμηττίας καὶ τῆς Πεντελικῆς, αὐτ.14,1,35 || ὡς ἐπιθ. μτ. ἂ οὐς : Ἰλ.Π 735 λάζετο πέτρων μάρμαρον, Εὐρ.Φοιν.1401 λαδῶν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρων. 2) μγν. τὸ μάρμαρον βλλ.1) : Ἰνπ.Γυν.2,185 μάρμαρον ἢ λίθον λευκὴν, πρβλ. Θεόφρ.Λιβ.9. 3) ἔργον ἐκ μαρμάρου, ὀθ. πέτρα τάφος : Θεόκρ.22,21) ἐκβαλε τυκτὴν μάρμαρον. 4) λατῆρη, τεμάχια ἀποσώματα κατὰ τὴν κοπήν τοῦ μαρμάρου : Πλούτ. Ἠθ.660 C, Διοσκ.5,79.

μαρμαρόστρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ μαρμάρων ἐστρωμένος, ὁ ἔχων δάπεδον μαρμαρίνον, ὁ μαρμαροστρωμένος.

μαρμαροτράχηλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων τὸν τράχηλον λευκὸν ὡσεὶ μάρμαρον, κυρ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν : δ.τραγ. κυρὰ μαρμαροτράχηλη καὶ κατανομαλλούσα.

μαρμαρογυφείον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαρμαρογλύφου, μαρμαρογλυφεῖον.

μαρμαροργυικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ μαρμαροργυοῦ, μαρμαρογλυφικός.

μαρμαρογλύφος (ὁ) μων. κ. νεώτ. ὁ εἰς μάρμαρα ἐργαζόμενος, μαρμαρογλύφος, μαρμαράς :

Τζέτζ.Χιλ.9,131 τῆς τῶν μαρμαροϋγῶν ῥάδδου, **μαρμαρόφαιγγής-οὐς-ές** ὁ φέγγων, λάμπων, μαρμαίρων, ὁ χιονώδους λευκότητος, κάσπαρος,

ἐπι τῶν ὀδόντων : Τιμόθ. Μιλ. Πέτρ. 103 στόματος παίδες μαρμαροφειγείς.

μαρμαρόχτιστος-η-ο δημ. ὁ διὰ μαρμάρου ἐκτισμένος : Ζερβ. Λυρ. Σάτ. 172 τὸν μαρμαρόχτιστο ναὸν μὲ τις τρανὴς κολώνες (τὸν Παρθενῶνα).

μαρμαροχυτός-ή-ο δημ. ὁ ἐγκεχυμένος ἐν-τός ὀπῃς μαρμάρου πρὸς αὐνδεῖσι : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 94,5 μολύβι σκεπασμένο, μαρμαροχυτό.

μαρμαρύγη (ἡ) κ. νεώτ. λάμφις, ἀκτινοβολία : Βαυκ. 3,17 λάμφις δ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς ὁ χρυσός, Ἰνπ. 1277,5 ὄϊον ἀστέρων μαρμαρυγῆς, Πλάτ. Κριτί. 116C τὸν δὲ περὶ αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν ὀρειχάλκῳ μαρμαρυγῆς ἔχοντι πυρῶδεις, Δαμάσι. Ἀρχ. 213 ἡ τοῦ οὐρανοῦ μαρμαρυγῆ, Δαμ. Ὀπτ. 2 αἱ ἀπολάμπουσαι ἀπὸ τῶν ὀρυμμάτων μαρμαρυγαί, Πλούτ. Καῖσ. 69 ὥχρος μὲν ὁ κύκλος καὶ μαρμαρυγῆς οὐκ ἔχων ἀνέτειλεν. 2) φωσφορισμὸς ὀρῶμενοι ὑπὸ τῶν ἐν ἐγκεφαλῇ ἐξάφει διατελοῦντων ἢ προκαλούμενοι εἰς περιπτώσεις πλήγματος κατὰ τῆς κεφαλῆς : Ἰνπ. Προγν. 24 οἶσι δ' ἄν. . . πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μαρμαρυγαὶ προφαίνονται. 3) πάσα ταχεῖα κίνησις : Ὀδ. Θ 265 μαρμαρυγῆς θηεῖτο ποδῶν (ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων) : πρβλ. Ὑμν. Ἀπόλλ. 203.

μαρμαρυγιακός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μαρμαρυγιαν, ὁ περιέχων μαρμαρυγιαν ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀποτελούμενος : μαρμαρυγιακὸς σχιστόλιθος.

μαρμαρυγιακός (ὁ) νεώτ. λίθος διαφεγγῆς (ὀρθοπυριτικὸν ἄλας τοῦ ἄργιλου) οὗ τὰς λεπτάς πλάκας μετεχειρίζοντο ἀντὶ ὕδατος, δημ. μαρκάσι.

μαρμαρύμμα-ατος (τὸ) μτγν. νοσηρὰ τις πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν, δ. μαρμαρυγῆ βλ. λ. 2) : Καλλ. Αὐρ. Χρον. 1,62 (ἰληθ.).

μαρμαρύγῳδης-ους-ες ὁ μαρμαίρων, ἀκτινοβολῶν : Ἰνπ. Διαίτ. 42 μαρμαρυγῳδεῖς σφενῶν τὰ δμματα, αὐτ. Προρρ. 2,35 μαρμαρυγῳδεῖς τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

μαρμαρυκά Ἦσ. «ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν».

μαρμαρύσσω μτγν. κ. νεώτ. μαρμαίρω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω : Θερμίστ. Λόγ. 20,235B || ἐπι τῶν ὀφθαλμῶν, λάμπω : Ἀδὰμ. 1,16 || ἐπι τῶν ἀστέρων, σπινθηρίζω : Ἰουλ. Γαλ. 356B.

μαρμαράω-ὼ μτγν. κ. πάπ. καλῆτις διὰ μαρμαροκονιάματος : Ἰουλ. Ἐπιστ. 80 κ. παθ. : Πλάτ. 2) περιβάλλω διὰ μαρμάρου, παθ. : Ἦρων Στερεομ. 2,5 κολυμβήθρα .. μεμαρμαρώσθω. 3) παθ. μεταβάλλομαι εἰς μάρμαρον, ἀπολιθῶμαι : Λυκόφρ. 826 γράβην μαρμαρουμένην δέμας.

μαρμαρώδης-ους-ες λέξ. κ. νεώτ. ὁ μαρμαρύφῳ ὅμοιος : Εἰ Γουδ. 499,21 σήλικας, πέτρας μαρμαρώδεις.

μαρμαρώμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς μάρμαρον μεταβολή, ἀπολιθῶσις || κτ. πληθ. μαρμαρώματα (τὰ) αἰ κατὰ τὰς λαϊκὰς παραδόσεις ἀπολιθῶσις προσώπων καὶ ζώων, ὡς ἡ τῆς Νιδίθης, τῆς γραιφίς βοσκῆ κτ. 2) μτγ. ἡ κατάστασις ἐκείνου ὁστις ἐκ καταπλήξεως ἀπομειναι ἀκίνητος καὶ ἀναυδὸς ὡσαύτ' μαρμάρῳν ἀγαλμα.

μαρμαρώνω (μάρμαρον) δημ., παθ. μαρμαρώνομαι, ἀφρ. μαρμαρώθηκα, μτγ. παθ. μαρμαρωμένος, ἐπενδύω διὰ μαρμάρου : θά μαρμαρώσω τὸ λουτρό γύρω (ἰδὲ πλαιῶν μαρμαρίων θά ἐπικαλύψω) 2) μεταβάλλω τινὰ εἰς μάρμαρον, ἀπολιθῶ, κτ. τὴν ἐπικρατοῦσαν π. ἀρχ. κ. νύμ. δοξασάν : ἡ μάλιστα μαρμαρώσει τὸ βασιλόπουλο, - ἡ ἅγια Ἀναστασία μαρμαρώσει τὸ καρδὲ τῶν κουρσάρων κυρ. ἐν χρ. τὸ παθ. ἀπὸ ζώτων μεταβάλλομαι εἰς μάρμαρον, ὅπου διὰ μαγείας ἢ ἐκ κατάρας κτ. : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 22,19 νά ναι μαρμαρωμένες ἐκεῖ πέρα, - τὸ μαρμαρω-

μένο βασιλόπουλο (ἴτλ. παραμυθ.), -ὸ μαρμαρωμένο βασιλίαι (κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν Κωνιτίνος ὁ Παλαιολόγος) 3) μτγ. ἀμτθ. ὁλοεὶ μεταβάλλομαι εἰς μάρμαρον, μὲνα ἄκίνητος, ἀναυδός, ὅπου ἐκ καταπλήξεως, φόβου κτ. : ἐμαρμαρώσει δταν μὲ εἶδε ἀξάφνα μροστά του.

μαρμαρώσις-ιδος (ἡ) μτγν. ὁ δι' ἐνὸς βέβηματος μεταβάλλω εἰς μάρμαρον, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶν : Λυκόφρ. 843, Τρυφιδό. Τρόπ. 195S.

μαρμαρώσης-ῆ-ὸν ὁ ἔχων μαρμαίροντας, ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμοῦς : Εὐρ. Ἦρ. 884 Ἰάσσα μαρμαρωπῆς.

μαρμαρώσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ καλύπτειν διὰ μαρμάρων, ἢ διὰ μαρμάρου ἐπένδυσις, μαρμαροστρώσις : Φώτ. Βιβλ. 18,5 εἰς μαρμαρώσιν τῆς ἐκκλησίας. 2) ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἔλκους μαρμάρου βλ. λ. 2) : Ἰνπιατρ. 100.

μαρμαρώσος-ῆ-ὸν μσν. ὁ προσεβλημένος, ὁ πάσχων ἐκ μαρμάρου, ὁ ἔχων τὴν πάθησιν μαρμαρον βλ. λ. 2) : Ἰνπιατρ. 53.

μαρμαρωτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης ἐκτελῶν μαρμαρώσεις, ἐπιστρώσεις τοίχων διὰ μαρμαρίων πλάκων.

μαρμαρωτός-ή-ὸν μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐστρωμένος διὰ μαρμάρων, μαρμαροστρωμένος : Κ Πορφ. Ἐκθ. 107,1.

μαρμαλάδα (ἡ) (ἴταλ.) δημ. πόλις ἐξ ὀπωρῶν βεβρασμέναν μετὰ σακχάρους ἢ μέλιτος : μαρμελάδα ἀχλάδι.

μαρμίτα (ἡ) (γαλλ.) δημ. μεταλλινὴ χύτρα μετὰ καλῶς προσαρμοσμένου πάματος.

μαρμπίνοι (τὸ) (γαλλ.) δημ. ὀπρῆτης μαγειρείου ἀσχολούμενος εἰς τὴν πλῆσιν τῶν σκευῶν καὶ τῶν πινακίων καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐργασίας καθαριότητος, μαγειρόσις, παραμγειροσύνη.

μαρμόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἐνυδρον πολυπυριτικὸν ἄλας τοῦ μαγνηταίου.

μάρναμαι, **μάρνασαι**, **μάρναται** γ' πληθ. μάρνανται, ὑποστ. μαρνώμεσθα, εὐκτ. μαρνάμεσθα, προστ. μάρναο, ἀπαφρ. μάρνασθαι, μτγ. μαρνώμενος, παρὰτ. ἐμαρνώμεν-σο-ατο ἴην. μάρνατο, Ἰλ. Α 498, γ' δούκι ἐμαρνώσθη, πληθ. ἐμαρνώμεσθα, ποι. μαρνώμεσθα, γ' πληθ. μάρναντο, μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρὰτ. μάχομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινός : Ἰλ. Ο 475 μάρνασθ' ἐπὶ Τρῳάσσι καὶ ἄλλοις δρουυθί λαοῦς κ. ἐρπασθ'. ἴηνί τιμ, πρὸς τινὰ) : Ἰλ. Π 317 μάρνασθαι .. ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεῖ, Εὐρ. Τραγ. 731 πῶς γυναικί μάρνασθαι μίαν || μάρναμαι σὺν τινι πολεμῶ ὅμου μετὰ τινός ὡς ἐπικουρῶ αὐτοῦ καὶ σύμμαχος : Ὀδ. 3,85 σὺν μοι μαρμάρωνεν Τρῶων πόλιν ἐξαλαπάσαι || μάρναμαι ἀμφὶ τινῶν πολεμῶ ἐπέρι πεσόντος ἥρωος : Ἰλ. Π 775 μαρμάρωνεν ἀμφ' αὐτόν || μάρναμαι περὶ τινός πολεμῶ πρὸς χάριν τινός, ὑπέρ τινός : Ἰλ. Π 497 καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ, Ἡσιόδ. Θ 647 ἐναντίοι ἀλλήλοισι νίκης καὶ κράτους πέρι μαρμάρωθ', Τυρτ. 2,33 μαρμάρωνόν τ' γῆς πέρι καὶ παιδῶν, Βαυκ. 5,125 μ. περὶ θοράς Κουρήσι || μ. ἐνεκά τινος : Ἡσιόδ. Ἐργ. 163 μῆλων ἐνεκ' .. || μτ. δοτ. τοῦ ὀργάνου : Ἰλ. Π 195 ἔχηετ' μάρνασθαι, Πινδ. Π 9,2 φασγάνῳ τ' μαρμάρωμενα, Εὐρ. Μῆδ. 249 μάρμάρωνται θορί || 2) κ. ἐπὶ ἀγῶνος πυγμῶν : Ὀδ. Σ 31 ἴνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε μαρμάρωνέμεν 3) ἐπὶ ζῶν, φιλονικίᾳ διὰ λόγων : Ἰλ. Α 257 εἰ σφῶν τὰδε πάντα θυβόλοισι μαρμάρωνέμεν 4) ἀγωνίζομαι, μάχομαι πάσῃ δυνάμει : Πινδ. Π 2,65 ἐν ἱπποσάοισιν ἀνδρῶσσι μαρμάρωνέμεν, αὐτ. Ο 5,15 ἀμφ' ἀρεταῖαι πόνοσ δαπάνα τ' μάρναται, αὐτ. Ν 10,86 κσιγνήτοσ πέρι μάρνασαι, αὐτ. 1,25 μαρμάρωσθαι φυβ' ἰαγώνιζομαι πάσῃ δυνάμει. (Ἐν. κ. λυρ. π. ἐν χρ. κ. π. Εὐρ., πρβλ. βάρναμα.)

Μάρνας (ὁ) μτγν. ὄνομασία τοῦ Διὸς ἐν Γάζῃ: Μάριν.Γρόκλ.19,Στέφ.Βυζ.ἐν λ. Γάζα.

μαρνεῖον (τὸ) μτγν. ὁ νόσος τοῦ Μάρνα: Μάρκ. Διάκ.Βί.Πορφ.64.

μαρνέρος (ὁ) δῆμ. παλαιότερον αὐτῆς τοῦ πληρωμάτος μεγάλων ἰστιοφόρων: Γρυπ.Σκ.Τερρ.56,7 σὺρτες, μαρνέροι, σὸ καλὸ.

μάρνη λέξ. κ. σχόλ. ἡ μάχη: Ἄνων.Λεξ. ἐν Δαπν.8,272' || Σχόλ.Ὀππ.ἌΑ.1,16 ἐμάρνη κυρίως ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη· μάρνη γὰρ ἡ χεὶρ.

μαρξισμός (ὁ) νεώτ. ἡ κοινωνικὴ καὶ οικονομικὴ θεωρία τοῦ Καρόλου Μάρξ || εἰδ. ἡ θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων ἧς πόρισμα κείται ἡ ἀνατροπὴ τῆς θεωρουμένης ὡς κυριάρχου τάξεως τῶν φάστων δι' ἐπαναστάσεως.

μαρξιστῆς (ὁ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ μαρξισμοῦ βλ.λ.

μαρξιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μαρξισμόν βλ.λ.

μαροκινό (τὸ) δῆμ. τὸ μαροκινὸν βλ.λ.

μαροκινό (τὸ) [μαρόκον] νεώτ. κ. δῆμ. κατεργασμένον δέρμα ἀγάλς ἢ τράγου ἐν χρ. εἰς τὴν κατασκευὴν χάρτοφυλακίων κ. ἄ. δερματίνων εἰδῶν ὡς καὶ εἰς τὴν βιβλιοδετικὴν' 2) κτ ἐπέκτ. ὄνομ. εἰδῶν παχέος καὶ σπληνίου χάρτου ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ μαροκινὸν δέρμα.

μάρον (τὸ) τὸ φυτὸν τεύκρινον βλ.λ. τὸ μάρον, φυτὸν θαμνώδες τῆς τάξεως τῶν χιλιανῶν ἐν χρ. εἰς τὴν φαρμακευτικὴν [μάρου πόσι: Θεόδωρ. Ὀσμ. 33,Διοσκ.κ.42.

μαροσιτῆς (ὁ) νεώτ. πέτρωμα πυριγενὲς πλουτώνιον τῆς οἰκογεν. τῶν σαγκινιτῶν.

μαρουλάκθαο (τὸ) δῆμ. τὸ φυτὸν κάρδος ὁ πυκνοκέφαλος (ἐν Θήρῃ).

μαρουλιά (ἡ) δῆμ. τὸ φυτὸν ταραξάκος ὁ φαρμακευτικός, ἄ. πικραλίδα ἢ ἀγριομαρούλο.

μαρουλι(ο)ν (τὸ) μτγν., μων., νεώτ. κ. δῆμ. τὸ φυτὸν θριδικινὴ βλ.λ.: Ἀλέξ.Τραλλ.2,Γεωπ.12,12' πρβλ. μαρούλιον.

μαρούλιτσα (ἡ) δῆμ. τὸ φυτὸν κρηθὴ βλ.λ. ἡ ὕψισσα.

μαρουλόσπορος (ὁ) δῆμ. ὁ σπόρος τοῦ θριδακος, μαρούλιου.

μαρουλόφυλλον (τὸ) νεώτ. κ. δῆμ. τὸ φύλλον τοῦ θριδακος, μαρούλιου.

μαρούπα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ρουθιδιοειδῶν περιλαμβάνον ἐν μόνον εἶδος, οὗ ὁ φλοιὸς ἐνδείκνυται ὡς φάρμακον ἀντιμετικόν.

μαρπητις-ίος (ὁ) ὁ βιαίως μάρπτων, ἀρπάζων, ἀρπαξέ: Ἀσχ. ἱκ.826 ὅδε μάρπητις νόσος γάτος' 2) Ἦσ. ἐμάρπητις [αἰε:] ὕβριστής.

μάρπητ, παρατ. ἐμάρπητον, ἐπ. μάρπητον, μέλλ. μάρψω, ἀορ. α' ἐμάρψα· ἐπ. τύποι γ' ἐν ὕποτ. μάρπητις, εὐκτ. ἀορ. β' μεμάρποιεν, ἀπαορ. μάρπειεν, γ' ἐν. παρακ. μέρμαρπεν, μτχ. παρακ. μεμάρπιω· παθ. μτχ. ἐνεστ. μαρπητομένη [Καλλ. Ἀορ. 195], ποι., κ. κ. ἐπ. π., συλλαμβάνω, πιάνω τινά: Ἰλ. 3 346 καὶ ἀγκάς ἐμάρπητ' || μτ. γενικ. τοῦ μέρους, ἀρπάξω· ἐκ. . . πιάνω ἀπό . . : Πίνδ.Ν 1,45 ἀσχέγων μάρψας ἀφύκτους χερσίν ἐαῖς θφιας, Σοφ.Τρ.779 μάρψας ποδῶν νιν' || μτ. δοτ. τοῦ ὀργάνου: Ἰλ.Φ 489 χεῖρας ἐμάρπητ σκαίῃ, Ἐπιμ. 23,3 μ- φάρμακα χερσίν, Εὐρ. Ἰνν.1188 μάρπητι δὲ χερσίν ἠνάς ἀπ' ἀντυγος, Ἀριστοφ. Ἰνν.197 μάρφη . . γαμφηλῆσι δράκοντα, Ἀντίφιλ. ἐν ΑΠ 6,199 μάρφη χερὶ ἀνθεματος' 3) κ. ἐν ἔχθρ. σημ. ἄρπαξ· Ὀδ.Κ 116 αὐτίγ' ἐνα μάρψας ἐτάρων' || τρέχων, σπεύδων προφθάνω, συλλαμβάνω δραπέτην: Ἰλ.Φ 564 μῆ.. με μεταίφας μάρφη ταχέεσσι ποδέσσιν, Ἀρχιλ.59' || χθόνα μάρπητιν ποδῶν ἐγγίξειεν τῆς γῆν διὰ τῶν ποδῶν: Ἰλ.3 228'

2) ἐπὶ ὕπνου, καταλαμβάνω: Ἰλ.Ψ 62 τὸν ὕπνου ἐμάρπητ, Ἠσίοδ.Α 245 γῆρας τε μέμαρπον' πρβλ. καταμάρπητ' 3) πλήττω, κτυπῶ: Ἰλ Θ 405 α κεν μάρπητι κεραυνός ἴδσα φθάνει ὁ κερουυνός, Εὐρ. Ἰων158 μάρψω σ' αὐ τόξοις, Κράτ.Θησ.8 τὰ δλθια τύφος ἐμάρψεν, Τραγ. Ἀδέσπ.208 μάρψεν Ἄδης' || εἰδ. εἰς ἐπιτοφίους ἐπιγραφάς: Ἐπιγρ. μάρψαα μοῖρα· || κ. ἐπὶ φήφωσ: Ἀισχ.Εὐμ. 597 εἴ σε μάρψει φήφωσ (ἀν ἡ φήφωσ σὲ καταδικάσει)' 4) ἐπὶ χέρουω χωραφίω, λαμβάνω δύναμιν: Πίνδ.Ν 6,20 σθέους ἐμάρψων' 5) περιλαμβάνω, περιέχω, κρατῶ ἐντός μου: Σοφ.ΟΚ 1681 ἄσκαποι . . πλάκες ἐμάρψαν.

μάρπον (τὸ) ἐεργαλεῖον αἰδηροῦν.

μαρρόν (τὸ) [Ἰταλ.] δῆμ. εἶδος κασάνου εὐμεγέθους ἐν χρ. κ. ὡς σακχαρόπηκτον.

μαροῖνπιον (τὸ) κ. πᾶν. κ. νεώτ. κ. μαροῖνειον [πάν.] κ. μαροῖνιον (ἐν μτγν. κωδ.), κ. μαρουπείον [ΠΔ Σοφ.Σειρ.18,33], κ. μαροσύπιον [γλωσσ.] κ. μαροσύπνιον [Ἦσ.ἐν λ. ἀρβυαλίδα, ἀρβυαλλοῖ, ὕποκορ. τοῦ μάραιππος βλ.λ.: Ἰνπ.Διαίτ.21 εἰς μαροῖνπια καταρράφанта προστιθέαι, Ἀπολλῶν.Καρ.13, ΠΔ Παροι.1.] 4) κοινὸν δὲ βαλάντιον κτησώμεθα πάντες καὶ μαροῖνπιον ἐν γεννηθῆτω ἡμῖν' || νεώτ. μικρὸς σάκκος, βαλάντιον: στρατιωτικὸν μαροῖσιον τὸ σακκιδίον τῶν στρατιωτῶν ἐν φ' φυλάσσονται εἰδῆ καθαριότητος ἢ καὶ τροφῆ' || μαροῖσιον τῶν Ἰππέων ζευγος δερματίνων σάκκων ἀναρτώμενον ἐκατέρωθεν τῆς σέλλης.

μαροῖσποράχγιοι [χθῆσι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύες τοῦ ἔθροισμ. τῶν κυκλοστόμων.

μαροῖσγαλή (ἡ) νεώτ. ζωολ. τὸ ζῶον κρυπτόπρωκτος.

μαροῖσδύλοκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. τὸ μαροῖσπορόν ζῶον θυλακίον ἢ θυλακίστιον.

μαροῖσποφάρον-ον νεώτ. ὁ φέρων μάρσιπον, ἐπὶ ζῶων' || μαροῖσποφάρα [ταῖ] νεώτ. ζωολ. τάξις θηλαστικῶν ζῶων φερόντων θύλακον, μάρσιπον ἐπὶ τῆς κοιλίας, οἶον ἴδ. ἡ γαγκουρά, **μαροῖσ(η)ος** [οἱ] κ. πᾶν. κ. νεώτ. ὁ σάκκος, θύλακος: Ξεν. Ἀν.4,3,|| ὡσπερ μαροῖσπος [ματίων, ΠΔ Γεν.42,27 λύσσα δὲ εἰς τὸν μάρσιππον αὐτοῦ' πρβλ. μαροῖσπιον' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἡ βαλίτσα' 2) κατάπλασμα: Σωρ 2,10,59' 3) μάρσιππος λινοῦς, ἡ κρησέρα: Γαλ.19,15.

μαροῖσνια (ἡ) νεώτ. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογ. τῶν μελανοκονιοειδῶν.

μαρτενσίτης (ὁ) νεώτ. μεταλλογραφικόν αὐστατικὸν τῶν βεβαμμένων χαλύβων.

μαρτήγος (ὁ) νεώτ. ἰστιοφόρον πλοῖον ἐν χρ. ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου φέρον ἀνάκτιον Ἰσθὸν μὲ σταυρωτὰς κεραίας.

Μάρτης (ὁ), γενικ. -η κ. -ιοῦ, δῆμ. ὁ μὴν Μάρτιος' 2) ὡς ὄνομ. προσηγ. μάρτης κλωσμάτιον ἐξ ἐρυθρὰς ἢ χρυσῆς καὶ λευκῆς κλωστῆς ὄψε, κατὰ διαδεδομένην πρόληψιν, περιδενομένου κατὰ τὴν ἰην Μαρτίου εἰς τὴν χεῖρα, ὁποτρῆπει τὸ μαῦσμα τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸν ἡλιον.

μαρτία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐνόμων τῆς οἰκογ. τῶν νυμφαλιδῶν.

μαρτιάτικος-η-ο δῆμ. κ. μαρτιανός-ή-ὸ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα Μάρτιον: φρ. μαρτιάτικο χιόνι, - μαρτιάτικη ἡμέρα' || ποροιμ. μαρτιάτικο πουλί αὐγουσιτάτικο ἄβγο (ἐπὶ τῶν ἐνεργούντων ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ).

μαρτινί (τὸ) δῆμ. ἄμυδς οἰκόσιτος, σιευτός, ἄ. μαγάρι' 2) εἶδος πολεμικοῦ ὀπισθογεομένου δούλου οὕτω κληθέντος ἀπὸ τοῦ ἔσπευτοῦ του.

Μάρτιος (ὁ) ἰέν. μῆν [λατ.] μτγν. κ. νεώτ., δῆμ. Μάρτης ὁ τρίτος μῆν τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, ἐκ 31 ἡμερῶν, οὕτω κληθεὶς ἀπὸ τοῦ Ἄρεως [λατ.Ματῆ] ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν δέκατον μῆνα τοῦ ἀττικοῦ

ἡμερολόγιον τὸν Ἐλαφθολίωνα, ὦν π. Ρωμαί-
οις ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους : Πλούτ.Νομ.19
τὸν Μάρτιον ἄρει καθιερωμένον ὑπὸ τοῦ Ρω-
μύλου, πρῶτον ὀνομαζομένην, δευτέρον δὲ τὸν
Ἀπρίλιον, ἐπώνυμον θνατῆς Ἀφροδίτης.
|| παροιμ. ἀπὸ Ἀυγουστο χειμῶνα κι ἀπὸ Μάρ-
τη καλοκαίρι, ὄμ. Μάρτης γδάριθς και παλου-
κακάτης, - ὀδοχεῖ κόρην ἀκριθὴ τὸν Μάρτη
ἡλιος μὴν τὴν δὴ (ἰδίῳ) ὁ ἡλιος τοῦ Μαρτίου θεω-
ρεῖται δι' αὐριζεῖ τὸ πρόσωπον ἢ προκολεῖ
φλόγωσιν και στίγμαται, - τοῦ Μάρτη ὁ ἡλιος βά-
φει και πέντε μῆνες δὲν ξεθάφει.

μαρτίτης (ὁ) νεώτ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτου
αιματίτου βλ.λ.

μαρτιχώρας (ὁ) μυθῶδες τετράποδον ζῶον τῶν
Ἰνδιῶν, σύνθετον πῖθ. ἐκ λέαντος, ὕστριχος και
σκορπίου μετ' ἀνθρωπίνης κεφαλῆς : Κτην.π.
Ἀριστ.Ζ1 501α,26 τὸ ἐν Ἰνδοῖς θηρίον, ᾧ ὄνομα
εἶναι μαρτιχώρας (ἰ.δ.γ. μαρτιχώρας, μαντιχώρος),
πρβλ. Κτησ.ἀπ.57,7, αὐτ.π.Παυσ.9,21,4 μαρτιχώρα
ὑπὸ τῶν Ἰνδιῶν, Αἰκ.Ζ1 4,21 (κωδ. μαρτίορα).

μαρτιοπούλουδο (τὸ) δημ. τὸ χαμαιμυλον βλ.λ. :
Κορ. Ἀτ.4,31).

μαρτυνοειδῆ (τὰ) νεώτ. οἰκογ. δικτυληδόνων
φυτῶν τῆς τάξεως τῶν σωληναθῶν, ἧς γένος ἦ
μαρτυνία.

μαρτύρ-ῦρος (ὁ, ἡ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. αἰολ. κ. ὄρωρ.
τ. ἀντὶ τοῦ αἰτ. μάρτυς βλ.λ.: Ἡρωδιαν.1,47' πρβλ.
μάρτυρος, ἐπιμάρτυρος.

μάρτυρας (ὁ) δημ., πληθ. μαρτύροι, θηλ. μαρτύ-
ρισα ὁ μάρτυς βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.5,450 ᾧ τούτα τὰ
πράματα ἴσανε οἱ γέροντες μαρτύροι, αὐτ.3,1336
σὰ μάννα και μαρτύρισα νὰ ἴσαι κι ἐσύ στὸ
γάμο, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.156,12 τὸν οὐρανὸ ἄσας
κριτῆ και τοὺς ἁγίους μαρτύρους, παροιμ. τὸν
ξένον ἔχεις σπῖτι σου, γιὰ μάρτυρα τὸν ἔχεις.

μαρτύρεμα (τὸ) (μαρτυρῶ) δημ. ἡ κατάδοσις,
ἡ εἰς προϊστάμενον, ὁσον γονέα, διδάσκαλον, κύ-
ριον, ἐπόπτην κττ. ἀνακοίνωσις, ἴδ. κρύφα, ἐπιφύ-
γου πράξεως ἢ παραλείψεως ἄλλου" συνθεσῆστ.
κτ. πληθ. : δὲν μ' ἀρέσουν τὰ μαρτυρέματα" πρβλ.
μαρτυριάρης" 2) ἄ. μαρτύρημα βλ.λ., ὄ. μαρ-
τυρεμῶς.

μαρτυρεμῶς (ὁ) δημ. ἡ ταλαιπωρία, ἡ ἐξ
ἀντιξέων περιστάσεων ἢ συμβάντων προσωπική
δεισιπνάθεια, τὸ μαρτύρημα βλ.λ.2).

μαρτυρέντος ποι. τ. ἀντὶ μαρτυροῦντος γενικ.
ἐν. τῆς μτγ. ἐνεστ. τοῦ μαρτυρῶ : Ἀλκ.ἀπ.102.

μαρτύρημα (τὸ) (μαρτυρῶ) κ. δημ. τὸ ἀπατέλε-
σμα τοῦ μαρτυρεῖν, δίδειν ἢ ἀποτελεῖν μαρτυρίαν
περὶ τινος, τὸ χρησιμεῖον ὡς μαρτύριον, ὡς ἀπό-
δειξις : Εὐρ. Ἰκ.1204 μνημετα θ' ὄρκων μαρτύρημα
θ' Ἐλλάδι" 2) δημ. ἡ δεισιπνάθεια, ταλαιπωρία,
βασάνησις, ἄ. μαρτυρεμῶς : τὸ μαρτύρημα πού
τραβήδε ἀπὸ τὴν πεθερὰ τῆς τὴν ἔμαρνανε, - τὸ
μαρτύρημα πού ἴκανε εἰς γάτες, σκυλιά, πουλιὰ
τοῦ ἔδινε ξεχώρη εὐχαριστήσιον.

μαρτύρησις-εως (ἡ) μτγν. ἰσχυρὰ μαρτυρία :
Σωφ.1,41 ἡ ἀπὸ τῶν φαινομένων μαρτύρησις.

μαρτυρητικός-ἡ-όν Ἐπιγρ. ὁ εὐπροσηγορος,
κολακευτικός : φησίσματα μαρτυρητικά και
τιμητικά.

μαρτυρία (ἡ) κ. Ἐπιγρ., πάπ. κ. νεώτ., δημ. μαρ-
τύρια κ. μαρτυριά τὸ μαρτυρεῖν, ἡ ὁμολογία
μάρτυρος, ἡ κατάθεσις τῆς ὁμολογίας, ἡ ὑπὸ τοῦ
μάρτυρος γραπτὴ ἢ προφορικὴ ἀφήγησις τῶν
ὁσων ἤκουσεν ἢ εἶδε κ. καθόλου τῶν ὁσων ἀντε-
λήφθη ἐν οχέσει πρὸς ὄρισμένην ὑπόθεσιν, σκη-
νὴν κλπ. : Ὁδ.Λ 325 Διονύσιον μαρτυρήσιν,
Ἡσιόδ. Ἐργ.282 ὅς δὲ κ. μαρτυρήσιν ἐκῶν ἐπί-
ορκον ὁμόσασας (πληθ.) κ. συχ. π. Ἄττ. ἐν τε τῶ
ἐν. κ. πληθ. : Ἀντιφ.2,27 τοῦ δὲ ἀκολουθοῦ ἡ

μαρτυρία πῶς ἄξια πιστεῦσθαι ἔστιν, Ἀριστοφ.
Ἰππ.1316 μαρτυρίων ἀπέχεσθαι ἰκανοὺν νὰ δώ-
σω μαρτυρίαν, Πλάτ.Συμπ.179Β Ἰσχυρὴν μαρτυ-
ρίαν παρεχέται ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου, σὺτ.
Νόμ.937 Α εἰς μαρτυρίαν κληθεῖς, Δημ.1266 ἐμβάλλ-
εται μαρτυρίαν φευδῆ, Ἀριστλ.Πολιτ.1338α,36
παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐχομένην τινα μαρτυρίαν ἐκ
τῶν καταβεβλημένων παιδεύματων, Αἰσχλν.1,45
ἔγγραφα μαρτυρίαν Μιγαλέα [ἐχῶ κλητεῦσαι τὸν
Μ. εἰς μαρτυρίαν], Κδ Μᾶρκ.14,55 ἐξήτους κατά
τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν εἰς τὸ θανατώσαι αὐτόν,
Σολωμ.Πόθος 3,3 χωρὶς μαρτυρίας ἄλλας" || συν-
εκδ. ὁ μάρτυς" || νεώτ. γεν. πᾶν ὅ,τι ἐλέγχω
περὶ τινος, πληροφορία, παραδόσεις" παλαιὰ
μαρτυρία (αἱ ὑπὸ τῶν παλαιῶν βιβλίων παραδι-
δόμεναι), -ἀδέσποτος μαρτυρία (ἡ μὴ ἀναφερομέ-
νη εἰς ὄρισμένον πρόσωπον, ἡ μὴ ἐξ ὄρισμένου
προσώπου ἀρχικῶς προελθούσα)" 2) βυζ. μουσ.
σημεῖα τινα δηλοῦνται τοὺς μουσικούς φθόγγους
τοῦ μέλους" 3) ἐν μὴ νομικῇ ἐννοσί στάσει,
ἔπαινος : Ἐπιγρ. πάσης μαρτυρίας ἐπιτήδειον (ἐν
τῇ ἐν. τοῦ ἀξίος)" || ἐν τῶ πληθ. ἐκδηλωσεί
εὐνοίας : Πόπ." 4) ἀστρολ. ἀποψις, θέα : Βέττ.
Βάλ.5,5, Γαλ.19,532, Πρόκλ.Τετροδ6,255, Μαν.1,124.

μαρτυριάρης (ὁ), δημ. θηλ. -άρα, οὐδ. -άρικο ὁ
ἐπιρρηθῆς εἰς τὸ νὰ μαρτυρῆ, νὰ καταδιῶ τὰς
ἐπιφύγουσ πράξεις, τὰς ἀταξίας τῶν συντηροῦν
του (κυρ. τῶν παιδιῶν) : μαρτυριάρικο παιδί.

μαρτυριάτικο (τὸ) δημ. ἕκαστον τῶν μίκρῶν
μεταλλίων, σταυρῶν ἢ τῶν κερμάτων, τῶν διανε-
μομένων ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου εἰς τοὺς κατά τὴν βε-
πτισιῶν παρευρισκομένους, ἄ. μαρτυρικά.

μαρτυρικά (τὸ) δημ. τὸ μαρτυριάτικο βλ.λ.

μαρτυρικός-ἡ-ὸν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὸν μάρτυρα βλ.λ.2 : Γεώργ.Σζγκ.286 τὸν
βιον κατέλευσαν θανάτω μαρτυρικός, Μιχ. Ἄτταλ.ἐν
Σάβ.1,45 και μαρτυρικὴν δανεισάμενας τὴν φω-
νὴν-μαρτυρικὸν τροπάριον, - μ- θάνατος ἄ μετὰ
βασανῶν ὡς ὁ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας" 2)
νεώτ. ὁ τοῦ μάρτυρος βλ.λ.1) : μαρτυρικά
καταθέσεις - ἀποδείξεις.

μαρτυρικός ἐπίρωρ. μσν. κ. νεώτ. κατά τὸ
τρόπον μαρτυρικῶν βλ.λ.1) : Μηναι.3,9 Ὡδ.3 καθίσμα
σταυροβέντες μαρτυρικός.

μαρτύριον (τὸ) κ. πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ. μαρτύ-
ριο μαρτυρία, ἀπόδειξις : Ἡρ.2,22 πρώτων και
μέγιστον μαρτύριον, Ὀουκ.1,33 μετ' αἰμυνήστου
μαρτυρία τὴν χάριν καταθέσασθαι" || φρ. μαρ-
τύριον δὲ . . ἀκολουθοῦντος τοῦ γὰρ και ἰδοῦ ἡ
ἀπόδειξις, δηλαδὴ . . : Ἡρ.8,120 μέγα . . τότε μαρ-
τύριον . . γὰρ, Ὀουκ.1,8 μαρτύριον δὲ ἄλλου
γὰρ καθαρομένης . . συχ. κτ. πληθ. : Πλινδ.1 3,28
μαρτύρια φθιμένων ζῶων τε φωτῶν, Αἰσχ. Ἀγ.1095
μαρτύριον γὰρ τοῖσδε ἐπιπέθισμαι, Ἡρ.8,55
μαρτύρια θέσθαι, Παυσ.9,29,2 μαρτύρια ποιεῖται
τῶν λόγῶ τὰ Ἠγησίον ἐπῆ" 2) δευτ. κάκωσις,
βασανιστήριον : ΚΑΚορωθ.1,1,6 κάκωσις τὸ μαρτύ-
ριον τοῦ Χριστοῦ ἐθεβαιώθη ἐν ὕμνῳ, Μηναι.3,3
Ὡδ.6 ὀδύσας μαρτύριον πορεῖαν ἀκλόνητον
(ἡ ὀδὸς ἦν διήγυσεν ὁ Χριστὸς ἀίρων τὸν σταυ-
ρόν)" || εἰδ. αἱ μέχρι θανάτῶσεως βάσανοι ἄς
ὕφισταντο ὑπὲρ πιστεῶς αἱ χριστιανῶν : τὸ μαρτύ-
ριον τοῦ ἁγίου Στεφάνου" 3) συνεκδ. πᾶς σ
μεγάλῃ δοκιμοσίᾳ, σωματικῇ κάκωσι, ψυχικῇ τ ι-
λαιπωρίᾳ, δεισιπνάθειᾳ : Κρυστ.Σκ. Ἀδ.2,139 ὁ
θάνατό μου τὸ σκληρό, και τὸ μαρτύριό μου,
φρ. κατήντισε μαρτύριο, - ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί
τραδῶ μαρτύρια" 4) αἱ πλάκες τοῦ δεκαλό-
γου τοῦ Μωυσαέως : ΠΔΛευτ.16,13 τὸ λαστήριον
τὸ ἐπὶ τῶν μαρτύριων" 5) ὁ τόπος ἐνθα τὰ
λείψανα μάρτυρος διατηροῦνται, τάφος, ἱερὸν,
βωμὸς μάρτυρος : Ἀετ.15,15(α)Ζ,

μαρτύρογράφιον (ἰδὲ) μτγν. κ. μον. μαρτυρολόγιον, ἱστορία ἁγίου μάρτυρος : 'Ανών. π. Ρήτ. 159,8, Στουδ.Θεοδ.365.

μαρτυρολόγιον (ἰδὲ) κ. νεώτ. ἱστορία, περιγραφή τοῦ βίου καὶ τοῦ μαρτυρίου ἁγίου μάρτυρος ἢ τὸ περιεχόν τιαύτα περιγραφῆς βιβλίον : Φαβρίκ. 'Ελλ. Βιβλ. 10,148· 2) μτφ. σειρά ταλαιπωριῶν, δεισιποθημάτων.

μαρτύρομαι, παρατ. ἐμαρτύρομην ἰσπαν. Πλάτ. Γοργ. 473υ, Δημ. 799ι, μέλλ. μαρτύρομαι (δια-), ἀόρ. ἐμαρτύρομην, μάρτυρα ποιοῦμαι, ἐπικαλοῦμαι τινα, καλῶ εἰς μαρτυρίαν, ἐμαρτύρομαι, μτ. αἰτ. προσ. : Σοφ. ΟΚ 813 μαρτύρομαι τοῦτο· οὐχ' σ', δε γνώσει φίλους· Αντιφ. 1,29 φίλους καὶ ἀναγκαίους τοὺς σφετέρους καλοῦσι καὶ μαρτύρονται· || εἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν : Εὐρ. Ἰνπ. 1451 τὴν τοξόδαμον παρθένον μαρτύρομαι, αὐτ. Φοίν. 626 γαίαν καὶ θεοὺς μαρτύρομαι, αὐτ. Μῆδ. 619· μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. : Αἰσχ. Εὐμ. 643 ὕμᾶς δ' ἀκούει ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι· μτ. πτχ. : Ἀριστοφ. (Ὀρν. 103) μαρτύρομαι τυπτόμενος [σὲ προσκαλῶ νὰ μαρτύρησες ὅτι . . .]· πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. 858·

2) μτ. αἰτ. πράγματος, καλῶ τινα νὰ μαρτυρήσῃ τ' : Ἡρ. 1,44 μαρτυρούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ζείνου πεπονηθῶς εἶπ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 528 ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω· 3) διαμαρτύρομαι, διασχυρίζομαι, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀπολοῦν λέγω : Ἀριστοφ. Νεφ. 1222 μαρτύρομαι δι . . ., Οἰουκ. 6,80 δεόμεθα δὲ καὶ μαρτύρομεθα, Πλάτ. Φιλ. 47C ταῦτα τότε . . . οὐκ ἐμαρτύρομεθα κ. ἀπολ. διαμαρτύρομαι : Ἀριστοφ. Ἀχ. 926 μαρτύρομαι, Λυσ. 3,15 μεμαρτύρηται ὕμιν· 4) μτ. αἰτ. προσ. κ. γενικ. πράγματος : Πλάτ. Πολ. 364D οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν . . . παραγωγῆς τὸν Ὀμηρον μαρτύρονται ἐπὶ . . . ἰνα φέρουσι τὸν Ὀμηρον ὡς μάρτυρα . . ., Ἄνθ. Ἐμφ. Πολ. 2,47 ἐμαυτὸν μ. τῆς φιλοτιμίας; αὐτ. 5,129 τοὺς ἀποστάντας μ. τῆς ἐπιπορίας [ὑπομνήσκῃ τὴν ἐπιπορίαν], ΚΔ Γαλ. 5,3 μαρτύρομαι . . . παντὶ ἀνθρώπῳ περιπεπονημένῳ δι.

μαρτυροποιῆμα -στος (ἰδὲ) πάπ. κ. γλωσσ. ἐννοικος διαβεβαίωσις, κατάθεσις.

μαρτυροποιῆσις -εως (ἰδὲ) πάπ. κ. γλωσσ. ἡ ἐπὶ ὄρκου βεβαίωσις : Πάπ.· 2) κλήσις μαρτύρων : Γλωσσ.

μαρτυροποιῆ (ἡ) μτγν. ἀστρολ. μαρτυρία βλ. λ. 4) : Πτολ. Τετράβ. 183 (πληθ.)· 2) ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις : Γλωσσ.

μαρτυροποιῶ -έω μτγν. πάπ. κ. γλωσσ. παρέχω μαρτυρίαν· || μέσ. καλῶ πρὸς μαρτυρίαν : Κοροῦτ. Φύσ. Ο.ε. 16· || κυρ. ἐν τῷ μέσ. μαρτύροποιῶμαι Ἐπιγρ. κ. πάπ. βεβαιῶ ἐνόρκως.

μαρτύρος (ὁ) κ. Ἐπιγρ. ἐπ. τ. ἀντὶ τοῦ μάρτυς βλ. λ. : Ἰλ. Β. 302 ἐστὲ δὲ πάντες μάρτυροι· τὸ ἐν μόνον ἐν Ὀδ. Π. 423 οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος ἐκ Ζηνοδότου ἀποδοκίμαζει τὸν τ. τοῦτον, ὅστις ὅμως ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ σχολ. τῆς Ἰλ. ἐν πάπ.)

μαρτύροφρων -ονος (ὁ, ἡ) μον. ὁ ἐχὼν τὸ φρόνημα τοῦ νὰ ὑπόσθῃ μαρτύριον, βρασιανισμοῦς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πίστεως : Στουδ. Θεοδ. Cod. Coils. 94, φιλ. 216.

μαρτυρῶ -έω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μαρτυράω, παρατ. ἐμαρτύρουμαι, μέλλ. μαρτυρήσω, ἀόρ. σ' ἐμαρτύρησα, παρακ. μεμαρτύρηκα, ὑπερσ. ἐμαρτύρηκειν, (δια-, Δημ. 109δ), μέσ. κ. παθ. μαρτύρομαι, παρατ. ἐμαρτύρομην [κατα. Δείν. 2,8], μέσ. μέλλ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι, μέσ. ἀόρ. σ' ἐμαρτυρήσομαι, μτχ. μαρτυροσάμενος [Ἰσαί. 3,25], παθ. ἀόρ. ἐμαρτυρήθη κ. δημ. [ἐμαρτυρήθηκα, παθ. παρακ. μεμαρτύρημαι ἐν χρ. κ. ὡς ἐνεργ., ὅπου. εἶμαι μάρτυς, βεβαιῶ ὡς μάρτυς, δίδω, φέρω, παρέχω μαρτυρίαν : Σίμων. 4,7, Πινδ. 1,5(4), 48 μαρτυρήσαι ἐν πόλις, Ἀντιφ. 2,2,7 μαρτυροῦντι

πιστεύσαντας διαφθεῖραί μοι, Πάπ. ἐξέστω καὶ τοῖς δουλοῖς μαρτυρεῖν, - ἐμαρτύροσεν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου· || καθόλου βεβαιῶ, ἀπολογῶ τι : Ἐρωτόκριτ. 2,2023 καὶ πάντα θέλω μαρτυρῆσαι τὰ χάρεα τοῦ κορμιοῦ σου· || ἀποκαλύπτω μουσικόν τι, καταγγέλλω, καταδίδω : θὰ τὸ μαρτυρήσω στὸν πατέρα σου, - αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα νὰ μὴ τὰ μαρτυρήσῃς σὲ κανένα· || μτ. ὁστ. προσ. φέρω, δίδω μαρτυρίαν εἰς τι ἢ ὑπὲρ τίνος, βεβαιῶ ὅ, τι λέγει τι : Αἰσχ. Εὐμ. 594 μαρτυρεῖ δὲ μοι, Ἡρ. 8,94 μαρτυρεῖ δὲ μοι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάς, αὐτ. 2,18 μαρτυρεῖ δὲ μοι τῆ γνώμη, ὅτι . . . [μαρτυρεῖ ὑπὲρ τῆς γνώμης σου ὅτι . . .], Εὐρ. Ἰων. 532 μαρτυρεῖ σαυτῷ· || εἰδ. φέρω, παρέχω εὐνοϊκῶς μαρτυρίαν, καταθετῶ εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τίνος : ΚΔ Λουκ. 4,22 πάντες ἐμαρτύρονται αὐτῷ καὶ θαυμάζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, Ἐπιγρ.· || μτ. ὁστ. πράγματος : Πάπ. μ. τῆ διαθήκης· || μτ. αἰτ. πράγματος, δίδω μαρτυρίαν ἢ ἀπόδειξιν περὶ ἢ ὑπὲρ τίνος πράγματος, ἐπιβεβαιῶ : Ἀκ. 102, Πινδ. Ο. 13,108 ὅσα . . . τ' Ἀρκάσιον μαρτυρήσει, Σοφ. Ἄντ. 515 οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατ' ἀνὸν νέκυς, Πλάτ. Φαῖδρ. 244D μαρτυροῦσιν οἱ παλαιοὶ μανίαν σφροσύνης· ὁμ. μτ. ὁστ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Πινδ. Ο. 6,21 τοῦτὸ γέ οἱ σαφῆς μαρτυρήσω, Αἰσχ. Ἰκ. 797 πῶμα μαρτυροῦσά μοι· ὁμ. μαρτυρῶ ὑπὲρ τίνος : Δημ. 860 ὑπὲρ ὧν ἐμαρτύρησαν· || ὁμ. μτ. ἀπαφρ. βεβαιῶ ὅτι πράγματι εἶναι . . . : Σοφ. ΟΚ 1265, αὐτ. Τρ. 422 τίς σοι μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν [ὅτι ἦκουσα ταῦτα . . .], Πάπ. ὁ κληθεὶς μαρτυρεῖτω ἀληθῆ μαρτυρεῖτω ἴσπαν. μτ. πτχ. : Αἰσχ. Ἀγ. 1184 μαρτυρεῖτε . . . ῥηνλατοῦσα, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8,46 μ. τισὶ παρανομῶναι· || μ. τινι ὡς ἡ δτι : Αἰσχ. Ἀγ. 494 μαρτυρεῖ δὲ μοι κάσις . . . ὡς, Ξεν. Πρὸς. 4,25 μ. δι . . ., Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1,6ῦ σώματα . . . ὡς ἐστιν, αὐτὴ ἡ ἀλαθσις . . . μ· || μ. τινι τῆς συμμαχίας βεβαιῶ, γνωρίζω εἰς τινα τὴν ἀξίαν τῆς συμμαχίας μου : Ἰώσ. Αἰ 13,5,3· || μτ. σπαστ. αἰτ. : Ἀρμεφ. 13 μ. φεῦδος - φεῦδι [ψευδομαρτυρῶ], Λυσ. 19,4 οἱ δ' αὐ μαρτυροῦσαντες τὰ φεῦδι, Πλάτ. Ἐρυθ. 399B τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν μαρτυροῦντες, Ἰσαί. 11,25 μαρτυρίαν ἐξ ἀκοῆς, Αἰσχίν. 1,46 τάληθῃ μαρτυρήσαντι, Διφιλ. 32,16· || ὁμ. παθ. : Δημ. 1139 μαρτυρίας μαρτυροῦσάσιν· μεμαρτύρηται . . . περὶ τοῦ πράγματος ἀ ἐγὼ ὕμιν ὑπεσχόμην, Ἀντιφ. 6,16· || ὁμ. ἐν τῷ παθ. ἀπρσ. : Λυσ. 19,55 μεμαρτύρηται ὕμιν [ἐδέδθη μαρτυρία εἰς ὕμᾶς], Ξεν. Ἄπομν. 4,8,10 οἶδα . . . μαρτυρήσασθαι μοι δι . . ., Πλάτ. Πρωτ. 344D παρ' ἄλλου ποιοῦτο μαρτυρεῖται [μαρτυρία φέρεται ὑπὸ . . .], Ἰσαί. 9,5· 2) παθ. μαρτυρεῖται μοι σοφία [ἀποδίδεται εἰς ἐμέ . . .] : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,26, Πλούτ. Ἡ. 58Α μαρτυρεῖσθαι γάρ ἐμοῖσιν [ἀποδίδεται εἰς ἐμέ . . .], Ἰώσ. Αἰ 15,10,5 καλοκάγαθον μαρτυροῦμενος, Ἀθῆν. 1,25F μαρτυροῦνται γὰρ καὶ Χίοι . . . ἐπὶ ὄφρα τικτικῆ [φημιζονται καὶ οἱ Χίοι . . .], ΚΔ Πράξ. 6,3 ἀνδρας . . . μαρτυρομένους [ἀνθρώπους ὧν ὁ χαρακτὴρ εἶναι βεβαιωμένος ἐπὶ μαρτυρίᾳ], Ἐπιγρ. τεχνίτας . . . μαρτυρηθέντας ὑπὸ τίνος· 3) ἀστρολ. εἶμαι ἐν ὄφει τινός, μτ. ὁστ. : Πτολ. Τετράβ. 123, Κατ. Ἀστρ. Κ. 7,226 μ. τὴν ποῖραν· || ὁμ. κ. παθ. : Νεχέφ. η. Βέττ. Βάλ. 279,23· 4) ὑπόστασις μαρτυρία, βράσιανος, ταλαιπωρία : Δίων Χρ. Λόγ. 40,163 καὶ μὴν ὅστις ἂν προθυμῆται τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ θῆνται τὶ ποιεῖν ὕμιν συμφέρον, ἐμὲ πρῶτον ἐπιεί τὸν μαρτυροῦντα καὶ συναγωγίζοντον· || κυρ. ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως : Ἠγῆσιππ. 133Α, Κλήμ. Ἀλ. 1,228Α, Ὠριγ. 1,669Α, - πολλοὶ εἶναι οἱ μαρτυρήσαντες κατὰ τοὺς πρῶτους μ.κ. αἰῶνας.

μαρτυρώνυμος-ον μsn. ᾧ μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τὴν οὐσίαν ἢ ποιότητα, πρβλ. φερώνυμος: Ἰω.Νομικὸς ἐν Αἰαπ.9,92.

μάρτυς-υρος (ἰ, ἡ) κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. -υρας, ὄρω. [Κρήτ., Ἐπίδαυρ.] μαίτυς κ. μαίτυρος [Κρήτ.] γενικ. μάρτυρος κ. αἰτ. μάρτυρα, σχηματίζονται ἐκ τοῦ μάρτυρ βλλ., ἔξαιρετ. αἰτ. κ. μάρτυν Ἰζμων. 84,4,Μέν.1034, Πλούτ. Ηθ.9Α, 92Α, ὁστ. πληθ. μάρτυσι (ἀλλὰ μάρτυρσι μθ. ἐν Ἰππῶν.51), ὁ μαρτυρών, ὁ μαρτυρίαν, πληρσφορίαν παρέχων, ὁ βεβαιῶν, ὁ ἐκθέτων τι τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη ἢ γνωρίζει καὶ πράττειν τοῦτο ἰδίως ἐνώπιον δικαστικῆς τιнос ἀρχῆς [οὐχί π. Ὀμ.]: Ἡσιόδ. Ἐργ.371 καὶ τε κασιγνήτω γελᾶσας ἐπὶ μάρτυρας θέσθαι, Ὑμν. Ἐρμ. 372 οὐδ᾽ θεῶν μακάρων ἀγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας, Θέογν.1226 μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι γίνεαι ἀληθοσύνης, Πινδ. Π.4,167 ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς, αὐτ. Ο.135 ἀμέραι 35 ἐπίλοιποι μάρτυρες σωφάτατοι, Σοφ. Ἦρ.1248 τούτων μάρτυρας καλῶ θεοῦ, πρβλ. Εὐρ. Φοῖν.491, αὐτ. Ἰκ.261 θέμεναι μάρτυρ ἡλίου τε φῶς, Αντιφ.1,28 μάρτύρων ἐναντίον, Ἀριστφ. Εκκλ.448 οὐ μαρτύρων ἐναντίον, Ὁουκ.4,87 μάρτυρας θεοῦς ποιήσομαι, Ξεν.ΚΠ.1,616 μάρτυρες παρίστανται, Πλάτ. Γοργ.47Β μάρτυρας πολλοὺς παρέχωνται [φρ. ἐπὶ τῆς προσαγωγῆς μαρτύρων], αὐτ. Νόμ.836C μάρτυρα παραγόμενα, αὐτ. Πολ.340Α, Ἀριστλ. Ρητ.1375b,30 μάρτυρι χρῆσθαι τινι, Βί. Ἀλεξ.3186 ἔχω δὲ τοῦτους μάρτυρας μάλλον ἐφ' οἷς οὐ πράττεις 2) ὁ ἕνεκα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεώς του διωχθεὶς, παθὼν πολλὰ μάρτύρια καὶ ἐν τέλει καὶ τὴν ζωὴν του θυσιάσας ὑπὲρ αὐτῆς: ΚΔ Ἄη. 2,13 ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτίσθη παρ' ὕμν. Μηναι.3,1 Ἐσπ. μετὰ μαρτύρων τελέσσατον δρόμον τῆς ἀθλήσεως 3) νεώτ. ὁ διὰ τὰς πολιτικὰς ἢ θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις ὑφιστάμενος διώξεις καὶ βασανιστήρια: μάρτυς τῆς ἰδεολογίας του, -μάρτυρες τῆς πίστεως 4) ὁ ὀπωσθήποτε δεινοπαθήσας ἢ θυσιασθεὶς ὑπὲρ ἀνωτέρου τινὸς σκοποῦ: μάρτυς τῆς ἐπιστήμης-τῆς ἐλευθερίας 5) συνεκδ. ὁ ταλαιπωρίας ὑφιστάμενος, ὁ σκληρῶς δοκιμασθεὶς, ὁ ὑποφέρων: αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι μάρτυρας, καὶ τί δὲν ἔχει τραβήξει; φρ. ἐν χρ. ὡς ὄρκος περὶ τῆς εὐλικρινείας τοῦ λέγοντος: μάρτυς μου ὁ θεός κ. παρομοι. ἔφερε ἢ γὰτα τὸν νοητικὸ μάρτυρα [ἐπὶ προσαγγόντων τινῶ ἵνα μαρτυρήσῃ διὰ τὴν διήθεν εὐλικρινείαν των] 3) ἀστρόλ. ὁ ἐν ὄψει τινὸς εὐρισκόμενος: Μαν.4,451 μάρτυρες ἀλλήλων.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ. **μαρτυρίων** (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

μαρτυρίων (ἰ, ἡ) γλῶσσ. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ.

ἄθρον ἰτὸ π. τοῖς Μαρωνίταις τοῦ ὄρους Λιβάνου εὐχρηστων.)

μασάλας (ἰ) [ἀραβ.] δημ. ἐσχάρα ἐπὶ κοντοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας καιοῦσι θάδιον ἢ ἄλλας εὐφλέκτους ὕλας, πυρόσος.

μασάλλα(χ) [ἀραβ.] ἐπιφ. δημ. εὐγε, μηράδο, να μὴ βασκαθῆς (ἀρχικὴ σημ. ὅτι θέλει ὁ θεός, ἐκεῖνο ποῦ θέλει ὁ θεός ἄς νίη).

μασάλια (ἰα) [ἀραβ.] ἰδιωμ. ἀφηγήματα, παραμύθια: αὐτὸς ἔμοι μασάλια μὰς λέει.

μασάσθαι ἐπιμοίαισι βλλ.

μασιγίδιον [ἰτὸ] μsn. μουσουλμανικὸν τέμενος, τζαμί: Δουκᾶγγ. πρβλ. Κορ. Ἄτ.2,239.

μάσδα ὄρω. τ. τοῦ μᾶζα βλλ.

μάσδασνος(ἰ) ἔπιφ. λάτρης τοῦ Μάσδα (τοῦ Ὁρωμάσδου), ἴσως τῶν βασιλέων τῆς δυναστείας τῶν Σασσανιδῶν.

μασθός(ἰ) ὄρω. τ. ἀντὶ μαζὸς βλλ.

μασάλλα (ἡ) [ἰταλ.] δημ. γνάθος, σιαγών, ἰδ. ἢ κάτω, τὸ σύνολον τῶν ὀδόντων ἐκάστης σιαγόνος, ὀδοντοστοιχία: Ἐρωτῶτρ.2,1807 ἄδωκεν ὁ Πιστόφορος εἰς τὴν δεξὰ μασάλλα τοῦ Κυπριώτη κονταριά, κὶ ἡγεῖρ' ἀπὸ τῆς σέλλα, - φεῦτικη μασάλλα [τεχνικὴ ὀδοντοστοιχία].

μάσημα-ατος [ἰτὸ] κ. νεώτ. τὸ μασώμενον ἢ μασθῆν, κατὶ τι πρὸς μάσησιν, ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μασῶ: Ἀντιφάν.π. Ἀθῆν.1,8D μακάριος ὁ βίος δεῖ δ' ἀεὶ καινὸν πάρον εὐρεῖν ἐμ', ὡς μᾶσημα ταῖς γνάθος ἐχω, Θεόδφρ.Φ1 4, 8,4 4) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. τὸ τρώγειν: ἐχομε τιποτε γιὰ μᾶσημα, - πάω γιὰ μᾶσημα.

μάσησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ μασάσθαι, τρώγειν, μᾶσημα: Θεόδφρ. ΦΑ1τ.6,93, Ρουφ. Ἀνατ.19, Γαλ.5,626.

μασσητᾶ [ἰα] ἰδων. τροφὴ ἦν δέον νὰ μασσηται: Σωρ.1,115.

μασητήρ-ηρος [ἰ] κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν μάσησιν ἐνεργῶν: Ἰππ. Ἀρθρ.30 μὲς μασητήρ ἱμῶς τῆς κάτω σιαγόνος ἐνεργῶν κατὰ τὴν μάσησιν, Γαλ.Χρ. Μορ.16,6, Σιμπλίκ.Οὐρ.664,4.

μασητήριος-α-ον ὄρω. τ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μάσησιν ἢ τὸν μασητήρα: μασητήριον νεῦρον.

μασητικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν μάσησιν ἀνήκων, ὁ τῆς μασήσεως: Ἐπιφάν. Αἰρ.64.

μάσθηλη [ἡ] ἄμφ. ἀντὶ μᾶσθηλης [ἰ] βλλ. πρβλ. Σοφ.ἀπ.571, Ἡσ.

μάσθηλημα-ατος [ἰτὸ] κατεργασμένον δέρμα, πετσί: Κτησ.ἀπ.57,23 (πληθ).

μάσθηλης-πος [ἰ] μᾶσθηλη, δέρμα: Ἰππ.Νούσ. 2,59 2) ὁ ἱμάς μᾶστιγος: Σοφ.ἀπ.129 φοίνιον μᾶσθηληθ ὄγιονον 3) μφ. πανοῦρος, ἀπατεῶν: Ἀριστφ. Ἰππ.269 ὡς δ' ἄλαζών, ὡς δὲ μᾶσθηλης, αὐτ. Νεφ.449, Ἀριστφ. Λόγ.34[50],δ1.

μασθηλῆτινος-α-ον ὁ ὁμοιος πρὸς δέρμα ἢ ἐρυθρός ὁς δέρμα: Κρατιν.283 καρὶς μασθηλῆτινη, Εὐπ.π. Ἀθῆν.3,106Β ἔχων τὸ πρόσωπον καριδὸς μασθηλῆτινης.

μασθός(ἰ) μγν. τ. τοῦ μαστὸς βλλ.

μασίφ-ἐπιπαικὸν πρόθημα [ὡς τὸ ἐριφ-] πρβλ.μαί.

μασιά [ἡ] δημ. κ. μασά ἢ πυράρα, ἡ ταμπὶδα τῆς φωτιάς 4) πτυσίον τῆς πυρᾶς, ἄ. φαρᾶσι.

μασιγδουπος-ον Ἡσ. ἐερίγδουπος.

μασιμνάς Ἡσ. κτῶς βαρβάρους.

μασιτρῆς γλῶσσα τοῦ νάρφη: Ἡσ.

μάσκα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. προσωπεῖον, προσωπίς, μουταούνα 2) ναῦτ. ἡ παρεῖα τοῦ πλοίου.

μασκάδο [ἰτὸ] δημ. ναῦτ. πλοῖον εὐρύπρωφον ἔχον διαχωρισμένους τὰς παρεῖας, ὡς τὰ φορητὰ.

μασκάλη [ἡ] δημ. κ. ἑμσακάλη ἢ μασχάλη βλλ.:

Ἐρωτῶτρ.2,138 καὶ βάλλει τὸ κοντάριον τοῦ μὲ τέχνη στή μασκάλη.

μάσκαρα (ἡ) [ἰταλ.] δημ. προσωπίς, μουταούνα,

μασκαράλκι [τό] δημ. ἡ πράξις τοῦ μασκαρᾶ ἢ ἀρμόζουσα εἰς μασκαράν· || χονδροειδῆ ἀστερίωση, κωμικῆ ἀστειότης· 2) γελιοποιήσις, ἐξευτελισμός, κατασχίζη· Χρσιώτ.Δ.Τραγ. 447 μάττα μου, ποιὸς μάς τὸ ἴκανε τέτοιο μασκαράλκι· ἐπαθεῖ πολλὰ μασκαράλκια ἢ γειτονίσσα.

μασκαράς [ὶ] δημ. ὁ μετρησιμενόμενος τῶν ὀπόμενων, προσωπιδοφόρος· πάμε νὰ ἴδωμεν τοὺς μασκαράδες· 2) μτφ. ἀνθρώπος ἐπαίσχυντος, κακοῆθης, διεφθαρμένος, ἀπατεῶν.

μασκαράτα [ἦ] [ἱταλ.] δημ. ὄμιλος προσωπιδοφόρων ἢ πομπὴ προσωπιδοφόρων.

μασκαρατζικός [ὶ] δημ. ὑποκορ. τοῦ μασκαράτος ἐν μτφ. ἔνν., κακοῆθης, φαύλος, μηρμπάντης, μηρμπαντάκος.

μασκαρά [τό] [γαλλ.] ὄρος διεθν. δηλῶν τὸ φαίνόμενον καθ' ὃ τῆς παλιρροίας προηγεῖται ὑδατὶν μάζα ἐκποῦσα θορυβωδῶς εἰς τὰ ὄρθαθι καὶ ὄπερ παρατηρεῖται εἰς τὰ στόμια μεγάλων τινῶν ποταμῶν, ὡς τοῦ Γάγγου, Ἀμαζονίου κ.ά.

μασκαρέμια [τό] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μασκαρέωσῆς ἢ μασκαρεύουσι, μεταμφιέσις· 2) μασκαράλκι.

μασκαρένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀρμόζων εἰς μασκαράν, ἀναξιοπρεπῆς, κακοῆθης, κωκῆς πίστεως.

μασκαρέω δημ., ἀφρ. [ἔ]μασκαρέφα, παθ. ἀφρ. [ἔ]μασκαρέφθαι, μτφ. παθ. παρακ. μασκαρέμενος, μεταμφιέζω τινά εἰς προσωπιδοφόρον, μασκαράν· τὸ μέσ. μασκαρεύομαι μεταμφιέζομαι, γίνομαι μασκαράς· 2) μτφ. ἐξευτελιζῶ, γελιοποιῶ, ὀλοπομπεύω· || τὸ μέσ. γίνομαι γελιοῦς, ἀπμάζομαι.

μασκαρηνγκασία [ἦ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκῆς τῶν ἀποκονισθῶν.

μασκαρί [γαλλ.] δημ. ὀποκρύπτω ἐντέγκων, τρόπον τινά ὑπὸ μάσκαν, ἐν χρ. ἴδ. ἐν τῷ χαρτοπαιγίῳ ὑπὸ τῶν παικτῶν· μασκαρέι τὸ χαρτί του· || π. ναυτ. ἀποκρύπτω διὰ τοῦ ὄγκου μου, ἴδ. τὸ φῶς φάρου· τὸ Γαῖδουρόνησο μασκαρέι τὸ φανάρι τῆς Μακρονήσου.

μασκαύλης [ὶ] Ἐπιγρ. ἡ σκάφη.

μάσκη ἴσα. «δικέλλα».

μάσκουλο (τό) [ἱταλ.] δημ. γίγγυμος· 2) εἶδος κροτίδος.

μάσλης-πτος [ὶ] αἰολ. τ. τοῦ μάσθλης βλλ., πιθ. τὸ δερμὰ ἰων ὑπόδημα· Σαφρ.19.

μάσμα-ατος [τό] [μαρσιμα] ζήτησις, ἔρευνα· Πλάτ.Κρατ.421B τοῦτο εἶναι ὄν οὐ μάσμα ἐστίν· 2) ζήτημα· Κρατίν.424.

μασσίον [ἦ] νεώτ. ἡ τῶν μασσῶν ἐτάριερα· 2) τὰ δόγματα τῶν μασσῶν, μασσωνισμός, ἐλεύθερος τεκτονισμός.

μασσονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς μασσῶνας ἢ τὴν μασσῶνιν.

μασσινίτης [ὶ] νεώτ. οὐροκτῆλ. πυριτιχὸν ὄλας τοῦ ἀργιλλίου μετὰ μαγνησίου καὶ σιδήρου.

μασσόνος [ὶ] [γαλλ.] νεώτ. ἐλεύθερος τέκτων, ἀ. φρομασσόνος κ. φαρμασσόνος· 2) μτφ. δύσκολος, ἐπιμόνος, πεισματάρης· μωρέ, τί μασσόνος εἶν' αὐτός, δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια.

μασσοῦφιον [τό] μτγν. κ. μσν. ὁ μασσοῦχας βλλ.: Ἀέρ.13,116, Παῦλ.Αἰγ.7,23.

μασσοῦλιζω δημ. ἡ μασσοῦλιζω κ. μασσοῦδω-ἄω, ἀφρ. [ἔ]μασσοῦλιζα, μασσῶ τὴν ἔλαφρῶς, βραδῶς καὶ ἐπὶ μακρῶν.

μασσοῦλισμα-ατος δημ.κ. μασσοῦλιζμα ἢ πράξις τοῦ μασσοῦλιζῶ, ἢ διαρκῆς μάσσις· δὲν παύεισι πιά αὐτὸ τὸ μασσοῦλισμα· μού χτυπάει στὰ νεύρα.

μασοῦρι [τό] δημ. τὸ ἐκ καλῶν λεπτῶν τμήμα τὸ χρησιμοποιούμενον ὡς ἀπράκτικον ἢ πηλίνον ἡμιστάς πύθμενον εἰς τὴν κερκίδα· γεμίζω μασσοῦρια, -βάνω τὰ μασσοῦρι στὴ σατὰ· || ὁ ἔχων σχή-

μα μασσοῦριου· ἕνα μασσοῦρι κανέλλα - θειάφι· || ἐπὶ ροῆς ὕδατος, ὁ ἔχων διατομὴν οἷα ἡ τοῦ μασσοῦριου· σχεδὸν ἕνα μασσοῦρι τρέχει ἀπ' ἐδῶ· 2) μτφ. ἐν χρ. πρὸς δῆλωσιν πολλῶν χρημάτων· φρ. αὐτὸς τὰ ἔχει μασσοῦρι.

μασοῦριζω δημ. κ. μασσοῦριάζω τυλίσω νῆμα εἰς τὸ μασσοῦρι, πηλινῶ.

μασοῦρισμα δημ. κ. μασσοῦριασμα ἢ πράξις τοῦ μασσοῦριζῶ.

μασοῦριξ-ἄ [τό] μτγν. σύνθετόν τι φάρμακον· Ἀλέξ.Τραλλ.7,1, Παῦλ.Αἰγ.3,37.

μάσπετον [τό] κ. νεώτ. τὸ φύλλον τοῦ σιλιφίου· ἴσα. «μάσπετα» τοῦ σιλιφίου τὰ πρῶτα πέταλα· Ἀντιφῶν.88,4, Θεόφρ.Φ1,63 τὸ δὲ φύλλον, δ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνω· 2) τὸ στέλεχος τοῦ σιλιφίου· Διοσκ.3,80· 3) ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ νάρθηξ· Γλωσσ.

μάσσα [ἦ] μαν. περιλήρη. τὰ πολεμικὰ εἶδη καὶ πάντα τὰ δημόσια πράγματα· πρβλ. μαστρομασσός.

μασσάζ (τό; ἄνλ.) [γαλλ.] δημ. ἡ κατὰ σύστημα, μέθοδον μάσσης μερῶν τοῦ σώματος πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν.

μάσσα λέγεται ὅτι εἶναι αἰολ. ἀντὶ τοῦ δῆσαι· Τιμ.Ἰστ.39.

μάσσα ἴσα. «ζητήσαι, καθαρῖσαι, φυράσαι» [κωδ. μάσσα].

μασσάλιωτης [ὶ], πληθ. μασσάλιωται ἢ ἡ-ἔται κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς Μασσαλίας ἢ ὁ ἔξω αὐτῆς καταγόμενος· Δημ.884 μετὰ τῶν Μασσαλιωτῶν τῶν τῶ Ἱγυστράτου πολιτῶν, Διόδ.Σ 14,93 ἀναθέτες αὐτὸν εἶς τὸν τῶν Μασσαλιωτῶν θησαυρὸν· || ὁ μασσαλιωτικός· Ἀθην.1,27C μασσαλιήτης οἶνος· || νεώτ. θηλ. μασσαλιώτης [ἦ] ὡς προσηγ. ὁ ἔθνικος ὕμνος τῶν Γάλλων.

μασσάλιωτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Μασσαλίαν, ὁ τῆς Μασσαλίας· Ἰνπ.Γυν.1,78, -μασσάλιωτικὰ προϊόντα.

μάσσημα-σησις-σητήρ-σώμαι ἔσφ. φρ. τοῦ μάσσημα-σησις-σητήρ-σώμαι βλλ.κ.

μασσότερον ἴσα. «πορωτέρον»· Δίος π.Στοβ. 4,21,16 ὡς ἐνὶ μασσότερον (πιθ. ἀνάγν. -ότατον)· πρβλ. μάσσων.

μάσσω, ἀττ. μάττω, κ. νεώτ., μέλλ. μᾶζω, ἀφρ. ἐμαξ, παρακ. μἐμάχα, μέσ. μέλλ. μᾶζομαι [ἔμμ., Καλλ. Ἀρτ.124], ἀφρ. ἐμαξάμην κ. ποι. μαξάμην ἴ' Ἀγαθ.ΑΠ5,2951, παθ. ἀφρ. α' ἐμαξῆθην, παθ. ὄφρ. β' ἐμάμην [ἔμμ.], παρακ. μέμαχμαι, συχν. ἐν συνθ. μτ. τῆς ἀπό, ἐκ, ζυμῶν, πιέζω ἐντός τύπου τινός, εἰδ. ἐπὶ ἐκ κρήθης πλοκοπῶντων οὐδ' ἔτρωνον χωρὶς νὰ ἐφήσουν· Σοφ.ἀπ.563, Ἀριστφ. Ελο.14 οὐδεὶς γὰρ ὄν φαίη με μάττων· ἔσθθην, αὐτ.Ἰνπ.55 μᾶζαν μεμαχότος [ὄμ. ἐν τῷ μέσ.· Ἡρ.1,200, Ἀριστφ.Νεφ.788]· || κυρ. ἐπὶ σπινθῶν ἀλευροῦ· Πλάτ.Πολ.372B ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφια σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέφαντες, τὰ δὲ μᾶζαντες· || κ. παθ.· Ἀρχιλ.2 μᾶζα μεμαγμένη, Ἀριστφ.57 μᾶζαν . . ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένη, αὐτ.Ἰλ.67, Θουκ.4,16 σπῖτον μεμαγμένον [φύρμα ἐκ σπίνθων ἀλευροῦ ζυμώμενον, ἐπιτομιν, πρβλ. Ἀριστφ.Εἰρ.28, Ἔεν.ΚΠ 6,2,28 ὅστις ἄλφισοίσει, ὕδατι μεμαγμένον ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθθίει | κωδ. μεμγ-ι, πρβλ. Ἀγαθ.κλ.6· || κ. μτφ.· Ἀριστφ.Ἰνπ.539 ἀπὸ κραιμδατότου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας· ὄμ. κ. μέσ.· Παλλ.ἀδ.Ἰατρ.π.1. Ἀγμ.12,286C εὐλόγους αἰτίας ματῶντων· 2) καθαρίζω, σπογίζω· Ἐπιγρ. ῥοδόπνηκος Ἱῶς μαξαμέ[ν]η χεῖρας, ἴ' πρβλ. εἰσαμύσσομαι· 3) μέσ. μτ. αἰτ. κολλῶμαι ἐπὶ τινος, λαμβάνω τὸν τύπον, τὴν μορφήν τούτου· Ἀγαθ.ΑΠ5,295.

μασσωμαι-ἄμαι ἔσφ. φρ. τοῦ μασσῶμαι βλλ.

μάσσω(ιδ,ή), οὐδ. μάσσω, γενικ. μάσσωνος ἀνών. ποι. συγκρ. τοῦ μακρός (ἐκ μέν-γων), μακρότερος: Ὁδ.Θ.203 ἐτι μάσσω, Πίνδ.Ο.13,113 καὶ πάσαν κατὰ Ἑλλάδ' εὐρήσειν ἐρευνῶν μάσσω' ἢ ὡς ἰδέμεν (μεγαλύτερον παρ' ὅσων θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ), αὐτ.Ν.2,23 τὰ δ' οἴκοι μάσσω' ἀριθμοῦ, Αἰσχ.Αγ.598 τὰ μάσσω μὲν τί δεισ' ἐμοὶ λέγειν, αὐτ.Πέρσ.708 ὁ μάσσω βίωτος, Καλλ.Ἀρτ.102 μάσσωνες (ἐλαφοὶ) ἢ ταῦροι κ. π. πεζ.: Ξεν.ΚΠ.2,427 ἐάν ἡ πολὺ μάσσω ἢ ὁδός ἢ, αὐτ.Λακ.12,5 μάσσω δρόμον (πιθ.).

μάσσω οὐδ. τοῦ μάσσων ὡς ἐπίρρ. περισσώτερον: Αἰσχ.Πρ.629 μάσσω ὡς ἐμοὶ γλυκὺ ἰεκτήος ἀν πρέψα νὰ γραφῆ μάσσων' ὄνι.

μάστα Ἡσ. ἐηγερῶν ἢ μεγάλως.

μαστάξω ἠγν. μασάμαι, μασάω, τρώγω: Νίκ. Ἐθρ.916 βίξας ἢ ποίας ἢ σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοδάων, μαστάξαι γενεύσειν.

μαστακμεβελίδα ἰατ. νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τοῦ ἀβροῖσιμ. τῶν τελεοστῶν.

μασταλίδης Ἡσ. χάρμακος, κάμακος.

μάσταξ-άκος (ἢ) (μαστόμαι) τὸ δ' οὐ τις μασάται, τὸ στόμα, αἱ γνάθοι: Ὁδ.Δ.287 ἐπι μάστακα χερσὶ πλεξεν [ἐφραττεῖ τὸ στόμα διὰ τῶν χειρῶν του], αὐτ.Ψ.76 ἄλλα μ' ἐκείνος ἔλων ἐπι μάστακα χερσὶν (ἀρνάζων, με, πιάων ἀπὸ τοῦ στόματος), πρβλ. Ἀλκμ.144, Λυκόφρ.687 ἀμαύρας μάστακος προσφθέγγισαι, Ἄγαθ.ΑΠ.5,284 μάστακι πομπύτων τηλόθεν ἀντεπίλου· 2) μάσταξ βλλ.: 3) μάσημα, ἐνθεσις, βούκια, μουκία πρβλ. μέστακα: Ἰλ.1.324 ὡς δ' ὄνιος ἀπτήσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, ἐπεὶ κέ λάθῃσι ἰδ. ἔρμ. ὡς δοτ. μάστακι διὰ τοῦ ράμφορος του: Ἄπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ. μάσταξι, πρβλ.Εὐστ.753, 62, Θεοδρ.14,39 μάστακα δόσσα τέκνοισιν' || ἐπι τῆς εἰλαίας: Καλλ.Ἰαυθ.1,271. 4) εἶδος ἀκρίδος: Σοφ.ἀπ.716, Νίκ.Ἐθρ.802, ΕΜ.216,9.

μαστάρη (ἰδ) ἡμ. ὁ μαστάς τῶν γαλακτοφόρων ζῶων: Κρυστ.Τραγ. ὁ γέννος 25 ὡς τὰ χερτάρια οἱ πλιότερες τὰ σέρνοντα τὰ μαστάρια' || συνεκτ. μαστός γυναικάς.

μαστάρηζεν Ἡσ. κμαστικῶσθαὶ καὶ τρέμεν.

μαστάρηιον (ἰδ) ἠγν. ὕποκορ. τοῦ μαστός βλλ.: Ἀλκίφρ.1,31 τὸν χιτωνίσκορον περιρρηγμένην, τὰ μαστάρια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας· 2) μαστορέζης κἀπελόν: Ἐπιγρ. Ἰοθ.1· 3) κάλυμμα τοῦ ἀμβυκος: Σύνεσ.Ἀλκ.60β.

μαστάρῳ προφῆρ᾽ ἀσφατός, ὡς ὁ ἔχων τὸ στόμα αὐτοῦ πλήρες, ἐπὶ γάλατος: Ἀριστοφ. Ἀχ.689 ὁ δ' ἀπὸ γήρωος μασταράζεις πρβλ.μασταρίζεν.

μαστία (ἰδ) ἠγν. ἔρευνα, ζήτησις: Ὀλυμπ. ἐν Πλάτ.Ἀκκ.192 διττὴ ἢ μαντεία, ἢ μὲν θεία . . ἢ δὲ τεχνικῆ, ἥτις μαστία λέγεται.

μαστίρα (ἢ) θηλ. τοῦ μαστήρ βλλ., ἢ ζητοῦσα ἐκδίκησις: Αἰσχ.Ἰκ.163 μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν, μαστίαισι Ἐπιγρ. μαστεύω βλλ. [ἀμφ.].

μαστάλλο (ἰδ) κ. μαστάλλος (ἰδ) ἰταλ. ἡμ. εὐρὺ ξύλινον δοχεῖον δι' ὑγρὰ, κἀδος, κουβάς: κουβάλλει νερὸ μὲ τὸ μαστάλλο.

μαστευσις-εως (ἢ) ἠγν., Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἀναζήτησις, ἀ. μαστεια βλλ. κ. μτ. γενικ. ἀναζήτησις, ἔρευνα πρὸς ἀνεύρεσιν τινος: Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,56 μάστευσις γῆς ἀμείνωνος' || ἔρευνα, ἐξερευνήσις: Ἀρχιμ.Ἐλ.Προοίμ. μαστευσις τινῶν' 2) νεώτ. ἢ ἀποστράγγισις ὑδάτων.

μαστευτής (ἰδ) κ. νεώτ. ὁ μαστήρ βλλ.: Ξεν. Οἰκ.8,13 οὐτε μαστευτοῦ δεῖται.

μαστεύω κ. ματεύω, ἐπ. παρστ. μαστεύεσκον, ποι. ἀπαφρ. μαστεύμενον, ποι. ἀφρ. μάστευσα, ζητῶ, ἀναζητῶ τὴ ἢ τινα, μτ. αἰτ. πρσ. ἢ πράμν.: Ἡσίοδ.ἀπ.79,4 τὴν μαστεύων, Ἐπιλ.298 ἄλλον ἄλλοι μ., Εὐρ.Ἐλ.597 μαστεύων σε κιχάνω μδ.

λις, Ξεν.Ἀν.5,6,25 χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνης ἐν τῇ βορρῶν ἡμισφαιρίᾳ, αὐτ.7,3,11 τὰ φεύγοντα διώκειν καὶ μαστεύειν κ. παθ.: Στωθ.3,1,115 ἄδων σφοδρότερον μαστευομένη· || ὄμ. κ. μέσ.: Αἴσ.κ.Στωθ.Ἐκλ.1,848 ἴχθυα ἐν αὐτῷ στιβαζόμενος εὐροῖο καὶ τις καὶ μαστεύομενος, Φίλοστρ.Νεώτ.Εικ.17· 2) ζητῶ, ἐπιζητῶ, ἔγω ἀνάγκην, δέομαι: Πίνδ.Π.3,59 τὰ ἐοικότα παρ' Ἰαμίωνων μαστεύειν, Αἰσχ.Ἀγ.1099 προφήτας δ' οὐπῆνας ματεύομεν' 3) μτ. ἀπαφρ. ἐπιθυμῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ . . : Πίνδ.Π.4,35 δεξιτέρᾳ προτυχῶν ἔξινον μαστευσε δοῦμαι, αὐτ.Ν.8,43, Εὐρ.Φοῖν.36 τὸν παῖδα μαστεύων μαθεῖν, ἢ κηκε' εἶπ, Ξεν.Ἀν.3,1,43 μαστεύουσι ἔλν, αὐτ.ΚΠ.2,22 (Ποι. λ. ἰδ' Ὀμ. μεταχειρίζεται μ. τὸν τ. ματεύω) ὄμ. ἐν χρ. ὑπὸ Ξεν. κ. ἐν ἠγν. πεζοῖς, Νικόλ.Λαμ.4,1 κλη.)

μαστήρ-φρος (ἰδ,ή) (μασίραι) ὁ μαστευτὴς ζητῶν, ἐρευνῶν, ἀναζητῶν, ἐρευνήτης τινος: Σοφ. ΟΚ.456 καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστήρα, αὐτ.Τρ.733, Εὐρ.Βάκχ.986 μαστήρ ὀρειδρόμων κ. π. ἠγν. πεζ.: Παρβ.1,1, Πορφ. Αποχ.2,5 μ-ἀναγκαίας ζωῆς, Ἀλκίφρ.1,1) ὡς θηλ.: Καρκίν.π.Διοδ. Σ.5,5 πόθω δὲ πητῆρ' ἠφανισμένης κῆρας, μαστήρ' ἐπελθεῖν πάσαν ἐν κύκλω γῶνας· πρβλ. μάστειρα· 2) μαστήρης ἐν Ἀθῆναις καὶ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπραττόντες, οἰονετ ζήτηται τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων τῶν ἀειφιγία φυγαδευθέντων (Σφάτ.), ὕπερειδ.ἀπ.133, Ἐπιγρ.

μαστήριος-α-ον (μαστεύω) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν ἱκανότητα εἰς τὸ ἀναζητεῖν καὶ εὐρίσκειν: Αἰσχ.Ἰκ.920 Ἐρμῆ μεγίστω προξένω μαστρίω.

μαστρίοζεν Ἡσ. ἐτὸ κακῶς μασάσθαι Κύρνησιαι.

μαστιγοῖδῆ (ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκῆ. τῶν ριζομαστιγοῖδων.

μαστιγῶς-εως (ἰδ) (μάστιξ) ἀρχ. λεξ. ὁ μαστιγῶτης, ὁ ἐκτελῶν τὸς ποινὰς μαστιγῶσεως.

μαστιγία (ἢ) γλωσσ. κ. πᾶν. ἢ μάστιξ ἢ τὸ μαστιγίωμα [ἀμφ.]: Γλωσσ. 2) εἶδος φυτοῦ ἐν χρ. ἐπὶ τὴν μαγείαν: Πάπ.

μαστιγίας (ἰδ) (μάστιξ) ὁ μαστιγῶσεως ὄξειος, ὁ συχνὰ μαστιγούμενος, ἐπὶ δούλου, δὲ γεν. ὁ οὐπίδακος, ὁ χαμένος: Σοφ.ἀπ.329 ἰληθῆ, Ἄριστοφ.Ἰνπ.1228 κατάθωο ταχέως, μαστιγία, αὐτ. Βάτρ.501, Πλάτ.Ἰοργ.524C μαστιγίας αὐ εἰ τις τῶν καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πηλῶν οὐλάς ἐν τῷ σώματι ἢ ἀπὸ μαστιγῶν ἢ ἄλλων τραυμάτων ζῶν, Μέν. Περικ.134, Πλούτ.Ἡθ.829β.

μαστιγιον (ἰδ) ἠγν. κ. νεώτ., ὕποκορ. μικρὰ μάστιξ, καμουστὶ, καμουστιαίσι: Μάρκ.Αὐρ.10,38 καὶ τὸ μαστιγιου τῷ ἡνιόχῳ - τὸ μαστιγιον τοῦ ἀμαζηλάτου - τοῦ ἱππέως· || νεώτ. ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ λόγου γραπτοῦ ἢ προφορικοῦ: τὸ ἀβρῶνον του ἴησ ἀνελπές μαστιγιον κατὰ τῆς διοικησεως τῆς τραπέζης.

μαστιγοῖ-ἰάω κωμ. ἔφετ. τοῦ μαστίγω, ἔχω δρεξίν νὰ μαστιγωθῶ, θέλω ζῆλο, εἶμαι ἄξιος μαστιγῶσεως: Εἰδ.π.Πολυδ.3,79 κμαστιγιάν, τὸ δεῖσθαὶ μαστιγῶν.

μαστιγοῖδῆ (ἢ) νεώτ. ὁ εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἀμάξης αὐλάς, ἐν φ' τοποθετεῖ ὁ ἥνοχος τὴν μάστιγα ὀρθῶν.

μαστιγομένος-ον ἠγν. μαστιγοφόρος βλλ.: Πλούτ.Ἡθ.553Α.

μαστιγομοσθαί-εμαι παθ., ἠγν. κ. Ἐπιγρ. κυβερνώμαι, διοικουμαι διὰ τῆς μάστιγος ἰδηλ. ὡς αἰ δούλοι: Διοδ.Σ.8, ἀπ.24.

μαστιγοφόρος-ον κ. πᾶν. κ. νεώτ. ὁ φέρων μάστιγα: Ἀριστκ.Ἀθ.35,1 καὶ μαστιγοφόρος τρικακοῦσις ἀπρητάς· || ἐπὶ τοῦ Ἄλφαιτος, ὀπάθ. ἐν Σοφ.Αἰ. 2) ὡς οὐα. εἶδος ἀστυνομ-

κων ὑπολλήλων ἢ κλητήρων, ἰδ. κατά τοὺς ἀγώνας : Θουκ.4,47 μαστιγοφόροι τῆς παριόντες ἐπετάχοντο τῆς δόξου τοὺς ἀρχαίτερον προϊόντας, Λουκ. Ἐρμ. 40 καὶ παρεστῶς μαστιγοφόρος ἐκτίσθη ἀνείγει αὐτοὺ τὴν χεῖρα αὐτὸν παρεχόμεν || γεν. ἀκόλουθος ἀξίωματοῦχον, προσώπων κατεχόντων ἀνώτερος δημοσίας θέσεις : Πλάτ. μαστιγοφόρος οἰκονόμος, ὁμ. ἄνδρας μαστιγοφόρος || νεώτ. ζωολ. ὡς οὐκ. ἀ. μαστιγοτὸς βλλ.

μαστιγῶ-ω [μάστιξι κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -ώνω, π. Ἡρ. ἀποζ. -έω, εὐκτ. ἐνεστ. μαστιγοῖην ἰδ.γρ. -οῖμι], παρστ. ἐμαστιγύνω, μέλλ. μαστιγώσω, ἀόρ. α' ἐμαστιγῶσα, μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σημ. μαστιγώσομαι (ισπάν.), παθ. ἀόρ. (ισπάν.) ἐμαστιγώμενος, μηχ. παθ. παρακ. ἰσύνθετ. δια-ι μεμαστιγώμενος, ὑπερουντ. ἐλλείπει, τὸ ρ. εὐρηται κτ. πρώτων π. Ἡρ., ἐν ἡ σημ. π. Ὀμ. κ. ποι. τὸ μαστιγῶ, π. δὲ τοῖς Ἄιτ. πεζ. συνήθης ἢ περιόρ. ἐπὶ μαστιγὴ τύττω τινά, δέρω, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος : Ἡρ.1,114 τὸν παῖδα τρηχέως κάρτα περιέσπε μαστιγέων, αὐτ.3,16 μαστιγοῦν ἐκέλευε καὶ τὰς τρηχὰς ἀποτίλλειν, αὐτ.7,54 εἰ μετρημέλησέ οἱ τὸν Ἐλλάσποντον μαστιγώσαντι, Ἀριστοφ. Βάτρω 619 δῖσας, κρεμάσας, ὑατριχίει μαστιγῶν, δέρων, Λουκ. Ἀπειδ.3' || νεώτ. ἐν γενικωτ. σημ. δέρω, ξυλιζῶ, κ. μτφ. : τὸν ἐμαστιγῶσαν ἀνηλιζῶς || συγν. προκειμένου περὶ δούλου : Λουκ. Δευτ.46 τὸν αὐτοὺ οἰκίτην μαστιγοῦντα' || δι. κ. περὶ καταδίκου : Κδ Ματθ.20,19 εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγώσαι καὶ σταυρώσαι' || παθ. δέρομαι διὰ μάστιγος, εἰδ. ὕψισταται διὰ πονήν τῆς μαστιγώσεως : Λουκ.1,18 ἡ μαστιγώθεισαν εἰς μυλῶνα ἐμπέσειν [περὶ δούλης], Πλάτ. Νόμ.914 πολλὰς πληγὰς μαστιγώσθω ἐν ἀναφ. πρὸς πονίην, Παναδ. Χρ. Μηλ.87 τοὺλάχιστον νά μαστιγώθῃ ἀπανθρώπως.

μαστιγῶμα-ατος [τὸ νεώτ. ἢ μαστιγῶσις, τὸ διὰ μάστιγος δέρειν' || κ. γενικωτ. τὸ δέρειν, τὸ δάρισμα, ὀνοματὸ ζύλισμα' 2] μτφ. δριμύς ἐλεγχοῦ, ἰδίως ἐναντίον πολιτικοῦ.

μαστιγώσιμος-ον μτγ. ὁ ἀξίος μαστιγώσεως : Λουκ. Ἡρ.8' πρὸλ. μαστιγῶσις.

μαστιγώσις-εως [ἡ] μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαστιγοῦν, δαρμός, κτύπημα διὰ μάστιγος : Ἀθῆν.8,350 ἑπισκώπτων τῆς παρ' αὐτοῖς ἀγομένης μαστιγώσεως.

μαστιγώτικος-ή-όν γλῶσσα. τοῦ μάστιγα βλλ. : Σχόλ. Αἰσχ. Ἰκ.163.

μαστιγωτός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων, φέρων μαστιγὰ κτ. αἰτ. πληθ. οὐδ. μαστιγωτά [τὰ] ζωολ. ἀθροισμα πρώτων ζώων, περιλαμβανόν μονοκτύπῳ ὄργανοισμοῦ, ὄπθινες φέρουσι νηματοειδῆς σωματικὰ ἀποφύσεις [μαστιγὰ] χρησιμοποιοῦσας ὡς αἰσθητήρια ἢ κινητήρια ὄργανα.

μαστιγῶς, ὄωρ. μαστιγῶν [μάστιξι κ. νεώτ., ἐπ. ἀόρ. μαστιγῶ κ. νεώτ. ἐμαστιγῶσα, παθ. ἀόρ. ἐμαστιγῶσθην, μηχ. παθ. παρακ. μαστιγῶσαι, κτυπῶ διὰ μάστιγος, μαστιγῶν : Ἰλ.Ε 768 μαστιγῶν δ' ἵππους, Θεοκρ.7,108 ὑπὸ πλευρὰς τῆς καὶ ὠμῶς τανίκα μαστιγῶσιν, Κδ Πρὸξ 22,25 εἰ ἔξερπιν ὕμιν μαστιγῶν κ. μτ. ἀπαφρ. : Ἰλ.Ε 366 μαστιγῶν δ' ἔλαδον [τοῦς ἐκτύπησε διὰ τῆς μάστιγος διὰ τὰ δράμασι, ναὶ προχωρήσασιν, ναὶ τραβήθωσιν ἐμπράξ], Ὀδ.Ζ 82' || κ. μτφ. ἴνα . . . εἰ πολλὰ μαστιγῶσαι λόγοις : Ἐπιγρ. 2] νεώτ. μτφ. κατατρέχω, λυμαινόμαι, ἐρημιῶν ἢ ἐλθουσία μαστιγῆ ὠρισμένα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

μαστιγώκος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορέμενος εἰς τοὺς μαστοῦς, ὁ τῶν μαστῶν : μαστιγώκος ἀδῆν, -μαστικά ἄρτηρια.

μαστιγώκιρα [ἡ] σχόλ. Αἰσχ. Ἰκ.163 «μαστιγώκιρῃ» ἀντὶ μαστεῖρα βλλ.

μαστικήρ-ήρος [ὁ] μτγ. μαστικῶρ βλλ. : Χρυσ. 2,6,2,345 σὺ δὲ, σῶτερ, ἐμῶν ἀπὸ μαστικῶρων ῥύσαι δὴ με κύνειν.

μαστικῶρ-ορος [ὁ] ὁ μαστιγῶν, κτυπῶν διὰ μάστιγος : Αἰογ.Εὐμ.159 ὑπὸ λοθῶν πάρεστι μαστικῶρος δαφου δαίμου.

μαστίγ-ητος [ἡ], ἰων. μαστίγος κ. μων. κ. νεώτ. τὸ δ' οὐ μαστιγῶμεν, λωρίον προσδεδωμένον εἰς ράβδον, δ' οὐ πλῆπτοις τὰ ὑποζύγια διὰ τὰ τρέχασιν, δημ. καμουτά, καμουτσίκα π. Ὀμ. συνήθ. ἐν τῷ ἐλαύνειν ἵππους : Ἰλ.Ε 748 Ἥρῃ δὲ μαστιγὴ θωῶς ἐπεμαίετ' ἀρ' ἵππους, Ὀδ.Ζ 316 ἵπασσε μαστιγὴ φαιεῖ ἡμίονους, Ἡρ.4,3 τοῦ ἵππου τὴν μαστιγὰ, Σοφ.Αἴ.242 παλεῖ λιγυρὰ μαστιγὴ διπλή' 2] λωρίον πρὸς τῶν ἄνθρώπων διὰ δαρμού, μαστιγώσεως, βουδρόμοιαν : Ἡρ.7,56 ἐβητο τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστιγῶν διαδωκίονα ἰυπὸ τὴν ἐνέργειαν τὸν μαστιγῶν ἠνάγκασε τοὺς στρατιώτας νὰ προχωρήσασιν, Φρόν.Κωμ.36,Κρατιν.275 τῆ μαστιγὴ κνῆπειν, Ἀριστοφ.Θεσμ.933 μαστιγὴ ἔχων (κρατῶν), ἔχων εἰς τὴν χεῖρα τὴν μαστιγὰ, Ξεν.Ἀν.3,4,25 ἐτόξευον ὑπὸ μαστιγῶν, Κδ Ἐβρ.11,36 ἐμπαγίωσαν καὶ μαστιγῶν πεῖραν ἔλαδον, Μηνσ.3,3 Ὀδ.50 πυρὰς τῆς καὶ τῶν μαστιγῶν, Βί.Ἀλεξ.4271 μαστιγὰς προσελάμβανον' 3] κ. νεώτ. μτφ.

θεήλατος συμφορὰ, πληγὴ, κατάρτα : Ἰλ.Μ 37,αὐτ. Ν 812 διὸς μαστιγὴ κακῆ ἐδάμηνεν Ἀχαιοί, Αἰσχ. Πρ.682 μαστιγὴ θεῖα . . . ἐλαύνουμαι, αὐτ.Ἐπ.608 πληγεῖς θεοῦ μαστιγῇ, αὐτ.Ἀγ.642 διπλῆ μαστιγῇ, τὴν Ἀρης φιλεῖ [ἰδλ. πυρὶ καὶ σιδήρῳ]. - ἢ ληστεία εἶναι μαστιγῆ τῆς ὑπαίθρου, - ἢ ἁπαρτεία αὐτὴ κατήντησε μαστιγῆ τῆς κοινωνίας' || ἐπὶ νόσου : Κδ Μάρκ.5,34 καὶ ἰαθὶ οἴγης ἀπὸ τῆς μάστιγος σου' || μαστιγῆ πειθοῦς ἢ μαστιγῆ τῆς εὐγαλτίας : Πινδ Π 4,2,9.

μαστιγῆς [αἱ] μων. αἱ μαστιγώσεως : Μιχ. Ἀκομ. 2,141,5 (ἐκὸ Ἄ).

μαστιῶν [τὸ] Ἐπιγρ. μαστοειδῆς κύπελλον, ποτήριον.

μαστιγῆ-ιος [ἡ] ἰων. τ. ἀντὶ μαστιγῆ βλλ. δστ. μαστι, αἰτ. μαστιγῆ : Ἰλ.Ψ 500 μαστιγῆ δ' αἰέν ἐλαυνε καταμαδῶν, Ὀδ.Ο 182 ἐφ' ἵπποισιν μαστιγὴν βλάεν, Ἐρῶκ.ΑΠ 6,234 μαστιγὴν τῶν πολυαστραγάλων.

μαστιγῆτος [ὁ] μτγ. ὁ μαστιγῶν : Πδ Μακκ.4,9 ἢ κελυθίντες παρήγαγον οἱ μαστιγῆται ἰδ.γρ. ἀντὶ ὑπασισταῖα].

μαστιγῆ-ιδος [ἡ] νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῶν μαστῶν ἐκ μολύνσεως.

μαστιχά [ἡ] δημ. ἡ μαστιχὴ βλλ.

μαστιχάγκαθον [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν καρλίνα ἢ κομμοφόρος, ἀ. μαστιχομάραθ.

μαστιχάτων [τὸ] μτγ. πτόν διὰ μαστιχῆς παρκευευσμένον : Ἀλέξ.Τραλλ 9,156 τῶν δὲ προπομάτων ἀριστόν ἐστὶ τὸ κονθίτον . . ἢ κητράτον ἢ μαστιχάτων.

μαστιχάλαιον [τὸ] μτγ. τὸ ἐκ μαστιχῆς ἐλαιον, μαστιχῶν ἐλαιον : Διοσκ.1,42.

μαστιχένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ μαστιχῆς κατεσκευασμένον.

μαστιχῆ [ἡ] κ. νεώτ. ρητινώδης ἀρωματικὴ οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τοῦ κορμῷ καὶ τῶν κλάδων τοῦ θάμνου πιστάκης σχίνου τῆς μαστιχοφόρου : Κωμ. Ἀδέσπ.338 μαστιχῆν τρώγειν' || π. ἀρχ. ἐλαμυθένεο καὶ ἐκ τῆς Ἴβινος τῆς νῦν καρλίνας τῆς κομμοφόρου [δημ. ἀτρακιδία, κολλόγκαθο], διακρινομένη δι' ἐπνομῳ. ἀκανθίη [Θεοφρ.Φι 6,4,9] : Θεοφρ.9,1,2, πρὸλ.Διοσκ.1,42' || ἐν χρ. κ. ὡς κοσμητικόν : Λουκ. Ἀπειδ.23 φημίθιον καὶ μαστιχῆν ναι φόκος.

μαστιχηρῆ [ἡ] [ἐνν. ἐμπλάστρου] μτγ. εἶδος ἐμπλάστρου : Ἀέτ.15,151α,Ζ.

μαστιχί [τὸ] δημ. ἡ μαστιχὴ βλλ.

μαστιχιά (ή) δημ. τὸν φυτὸν τὸν ποράγον τὴν μαστήην, πιστάκη ἢ σήχινος ἢ μαστιχοφόρος.

μαστιχίνος η-ον μτγν. ὁ μετὰ μαστικής παρεσκευασμένος : Διοσκ.Ι,42, Γαλ.ΙΙ,870, Φιλ.ἀργ.π. Ο. ρειθ 5.17.10.

μαστιχοδένδρον (τό) δημ. ἢ μαστιχιά βλλ. **μαστιχοειδής**-οὐς-ές νεώτ. ὁ πρὸς μαστήην ὁμοίος : χρώμα μαστιχοειδές.

μαστιχομαζώματα (τό) δημ. ἢ ἐποχὴ καθ' ἣν συλλέγουσι τὴν μαστήην : δ.διστ. στὰ μαστιχομαζώματα θε νά ῥτω στὸ χωριὸ σου.

μαστιχομάραθο (τό) δημ. μαστιχάγκαθο βλλ. **μαστιχομέλο** (τό) δημ. τὸ ἐν Χίῳ παραγόμενον μέλι ἐκ μελισσῶν βοσκουσῶν εἰς τὰς μαστιχοφόρους σήχινος.

μαστιχοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἢ παράγων μαστήην : μαστιχοφόρος σήχινος.

μαστίω ποι. τ. τοῦ μαστίξω βλλ. κτ. ἔνεστι. κ. παρ. : 'Ιλ.Ρ 622 μαστίε νῦν, πρβλ. 'Ησιοδ.Α 466, Παγκράτ. Ἐπ. ἐν Πάν., Νόνυ.Δ Ι,179' μέσ. : 'Ιλ.Υ 171 οὐρὴ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται (ἐπὶ λέοντος ἐτοίμου πρὸς ἐπιθεσιν).

μαστιωῶ-άω (μαστίζω) μ. ἐν ἐπ. μτχ. : 'Ησιοδ.Α 431 οὐρὴ μαστιῶν ποσσὶ γλάφει.

μαστοδέσμιος (ὶ) μτγν. μαστόδετον : Γαλ.Ιθ(Ι),774. 'Αργ.ΑΠ 6,201 καὶ τὰ περὶ στέρνοις ἀγαλά μαστόδετα.

μαστοδόουτος (ὶ) νεώτ. παλαιός. γιγαντώσιμον ζῶον τῆς τῆξεως τῶν ἑλεφαντιδῶν ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

μαστοειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ μαστῶ ὁμοίος, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῶν μαστῶν : 'Αριστ.ΖΙ 529α,18 ὁμοίος τὴν χροῖαν τοῖς ἀνω μαστοειδέσιν, Ὡσισίβ. π. 'Αθῶν.3,15Α πλακοῦντάς τινας τῶ σχήματι μαστοειδούς, Πολύβ.5,70,6 ἐπὶ Ἀδφου μαστοειδούς, Διόδ.Σ 17,75 μαστοειδῆς πέτρα, Γαλ.Χρ.Μορ.ΙΙ,20 μαστοειδῆς ἀποφύσει, Διοκλ.ἀπ.27 μαστοειδῆς ἐκφύσει (ἐν τῇ μήτρᾳ), -μαστοειδῆς ὄστου.

μαστοειδίτης-ιδος (ή) νεώτ. (ατρ. φλεγμονή τῆς μαστοειδοῦς ἀποφύσεως τοῦ κροτάφιου ὄστου καταλήγουσα πολλὰκις εἰς πύσην.

μαστοθήκη (ή) νεώτ. μαστοειδῆς σάκκος ἐντὸς τοῦ ὀπισθοῦ τὰ μαρσινοφόρα ζῶα ἀναπτύσσουσι καὶ μεταφέρουσι τὰ νεογνά τών' 2) θήκη, σάκκος περιεχίων τούς μαστούς.

μαστοπήξια (ή) νεώτ. ἢ εἰς περιπτώσεις μαστοπρωσίας ἐκτελουμένη χειρουργικὴ ἐπέμβασις σκοποῦσα τὴν σμίκρυνσιν καὶ ἀνάρτησιν τοῦ μαστοῦ εἰς τὴν φυσιολογικὴν τὸ θέσι.

μαστοπρωσία (ή) νεώτ. ὑπερβολικὴ χαλάρωσις τῶν μαστῶν τῆς γυναικός.

μαστοράντζα (ή) δημ. οἱ τεχνῖται, μαστόροι οὐς χρησιμοποιεῖ τις : ἔχω μαστοράντζα σήμερα στὸ σπίτι' || τὸ σύνολον τῶν τεχνιτῶν, μαστόρων, ἢ τᾶξις τῶν : κάθῃ σαββατόδραδο φωνίζεῖ ἢ μαστοράντζα.

μάστορας (ὶ) δημ. κ. μάστορας ὁ μάστορας.

μαστορική (ή) νεώτ. κ. κτ. τὸν μεσαιῶνα ἐκδόση τῶν ἐπαγγελματικῶν ἔνσωμα τῶν τεχνιτῶν, μαστόρων, ἀσχολουμένων εἰς τὰς πόλεις μὲ βιοτεχνικά ἔργα ἐργατεχνίας, ὅτινες μετὰ τὴν εἰς ἀδελφοφίτης ἠνωμένων βοηθῶν, μαθητευομένων (καλωφύδας) αὐτῶν ἀπέτελουν τὸς συντεχνίας, χρησιμεύσας ὡς ὄργανα ρυθμιστικῆς τῆς κατανομῆς τῶν ἐπαγγελματίων καὶ ἐποπτείας τῆς καταναλώσεως τῶν ὑπ' αὐτῶν παραγομένων εἰδῶν καὶ προμηθείας τῶν πρώτων ὑλῶν' 2) ἢ ἰδιότης τοῦ τεχνίτου, τοῦ μαστορα.

μαστορέψα (μάστορας) ὑσν. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)μαστορέψα, παθ. μαστορεύομαι, ἀόρ. (ἐ)μαστορεύθηκα, μτχ. παρκα. μαστορέμενος, ἐργάζομαι νὰ

κατασκευάσω ἢ νὰ ἐπιδιορθώσω τὸ ὡς ἐάν ἤμην εἰς τοῦτο εἰδόμενος, τεχνίτης, μάστορας, καταπίνονομαι σὲ μαστοριές, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ξυλουργὴν κὼν ἢ σιδηρουργικῶν ἔργων : κάθῃ Κυριακῇ ὅλο τὸ πρῶτ' μαστορέυει, -τί μαστορέυει : πάλι ;' 2) μτφ. ὀδηγῶ, ἀσκῶ τινα εἰς ἐπιδεξιῶν ἐκτέλεισιν πράξεως, ἰδ. πονηράς, ἐπιμέλειται : μαστορέυει τὸ παιδία τὸν στῆ ἑλπιανιά - τοὺς παρρηγιούς του στὴν κλεψιά' || κ. παθ. ἐπὶ πράξεως ἢ συμβάντος, ἐπιδεξίως, ἐπιτηδείως προαχθεύομαι καὶ γίνομαι, ἐκτελούμαι : μαστορέυθηκα ἢ χρεοκοπία - τὸ ξέπεςμα τῶν μετοχῶν' || δδ. μτχ. παρκα. μαστορέμενος ὁ ἐπιδεξίως παρεσκευασμένος : κλεψιά μαστορέμεν (ἰ. μαστορικῇ) || ἐπὶ πρσ. ἢ μτχ. παθ. παρκα. μαστορέμενος ὁ προαχθεύθεις, διδαχθεῖς, ἀσκηθεῖς εἰς πράξιν ἢ ὅμλιαν συμφωνίας πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὀδηγησαντος, ὁ δασκαλεμένος, ὀρμητευμένος : τοὺς εἰχε μαστορέμενος πῶς νὰ τῶ ἀπάντησον, - μάρτυρας μαστορέμενος (ὁ καταθέσας συμφῶν πρὸς τὰς ὀδηγίας τοῦ ἐνδιαφερομένου, τοῦ κλητεύσαντος) || κ. ἐν ἀγαθῇ σ.μ. ὁ καλῶς διδασθεῖς, ἀσκηθεῖς εἰς τινα ἐνέργειαν ἀπατοῦσων εἰδημοσύνην, ἐμπειριαν, ἐκγνωσμένους, ὀδηγησάντων : 'Ερωτόκρ.4,1454 στρατιῶτες ἀντρωιμένους . . . καλὰ μαστορέμενους.

μάστορας (ὶ) (λατ.) δημ. κ. μάστορας, θηλ. μαστόρῖσσα, ὡς α' συνθετικῶς ἡ μαστρο- (ἐκ τοῦ ἱταλ.), ὁ ἐξαιρέτως γνώστης, ἐμπειρος τεχνῆς τινός, ὄθ. ὁ τῆν ἄσκησει τῆς τεχνῆς προϊστάμενος τὸν αὐτὸν αὐτῷ ἐργαζομένους ὁ καὶ καθοδηγῶν καὶ ἐποπτεύων αὐτούς, ἐν ἢ περιπού ἀλλ' εἰδ. σ.μ. τὸ μτγν. μαγίστωρ 'Ἡσ. ἐμαγιστόρων, διδασκάλους, ἐπιστάτας, ἀντίθ. κἀφρας : ἔφεραν 'Ἰταλοὺς μαστόρους γιὰ νὰ μάθουν τοὺς ἰακοῦμοι τὸ κλάδεμα, - ἔμαθε κοντὰ σὲ καλὸ μάστορ τὴν τέχνη' || κ. κτ. ἐπέκτ. ποι. : δ. διστ. μαστόρα ποῦ μαστόρφετος τὸ ἀγάπησ ἀλουσίδα | μ' ἔδεσες, μ' ἀπαράτητες χωρὶς καμινὰ ὀρθίδα, Ζερβ.Ιργα. ΚΚ 59,19 κὶ ὁ Χάρωντας ὁ μαστορας . . φτινάει ἀγκλιστὰ τοῦ θανάτου' 2) μτφ. ὁ ἐξέχων, ὁ ἰκανός, ὁ λαν ἐπιτηδείος, ὁ ἐξαιρετός ἐν τινι ἰδιότητι ἀγαθῇ, συνθηεστ. δὲ κακῇ, μτ. γενικ. ἢ μτ. ἐμπροθ. ἐνάθροθ. διορ. |εἰς| : 'Ερωτόκρ.2,1418 καὶ τῆς ἀντρεῖδας ὁ μαστορας, - μαστορας τῆς στρεφοδικίας - τῆς γαλιφιάς - στὴν κλεψιά - στὰ τερτίπια' ἐν χρ. συνθ. κ. τὸ θηλ. : μαστορῖσσα στὰ χαιδέματα - στίς πονηρίας - στὴν φευτιά' 3) ὁ διευθυντῆς ἢ ὁ ἰδιοκτῆτης ἐργαστηρίου, ἰδ. χειροτεχνίας, οἶον ξυλουργεῖου, σιδηρουργεῖου, ραφείου κτ. : ποῖός εἶναι ὁ μαστορῆς ἐδῶ ; - νὰ πῆς τὸν μαστόρορ σας πῶς ἤρθα' 4) ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὁ σάκων τέχνης τινός, ὁ τεχνίτης, ὡς τὸ μσν. μαίστωρ : πῆρα γιὰ τὸ χριστίμο ἐξὶ μαστόρουψ' - τὸ ρολοῖ σου θέλει μαστόρα, - φώναξε τὸ μαστόρα νὰ διορθώσῃ τὴν πόρτα - τὸν υπελόζιτο - τὴν κλειδαριὰ, - ἄξιός - προκομμένος - ἀτζαμῆς μαστορας πρβλ. μσν. Γεωργ.Βελ. ἔπαρε πλεῖστα πένητος, διδῶ σε καὶ μαστορούς' || ἢ λ. ἐν χρ.εἰς παροιμ. κ. φρ., οἷον κακοηλωμένος μαστορῆς ἢ ἀκαμάτης ἢ ἀτζαμῆς, - ἄλλοι μαστόροι γιὰ μαντριά κὶ ἄλλοι γιὰ καρμπανερέα | ἐν ἐπιπλάματι ὕψιστατα μεγάλῃ διαφορά ἀξίας μεταξὺ τῶν ἐπαγγελλομένων αὐτῶ, - γιὰ ποῦ τὸ βαλεῖς μαστορῆ - Νὰ μάθω πᾶν τὴν τέχνη, - βρῆκε τὸ μαστόρ τοῦ ἰλλῶν ἰκανώτερον ἢ ἄ. τὸν ἰκανὸν νὰ τὸν συνεπείσῃ, - ἀφσ' τα γιὰ τὸ μαστόρα | σκῶμμα πρὸς ἀξέξινον τεχνίτην κ. ἄ.' 5) ἀπάδος ὡς προσηγ. ἐπιθ. ἠλικιωμένων ἀνδρ. τῆς λοιπῆς τῆξεως : καλυτέρα - ὀρίστε - στὸ καλό, μαστορας' πρβλ. ἀφέντης, κύριος, ἐν ἀναλόγῳ σ.μ. || ἀπαθ. τὸ θηλ. ὡς ἐπιθ. τῆς συζύγου

του μάστορα : τί γίνεσαι, μαστόρισσα; πρβλ. φουρνάρισσα, μακελλάρισσα κττ. 6) ναυτ. ό μέγιστος νομεύς του πλοίου (έκ του λατ. magister, μσν. μαγίστωρ).

μαστορία (ή) δημ. ή περ) τήν άσκουμένην τέχνην έμπειρία και δεξιότης, ή έίς τά τήν τέχνην έδημοσύνη, τό νά είναι τις μάστορας (βλ.βλ.)ά. μαστοροσύνη : οι τραύλλοι στις εκκλησίες θέλουν πολλή μαστοριά, - τό κλάδεμα ής έλιάς χρειάζεται μαστοριά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49, τό Κάρονα τή μαστοριά δηγείται και τήν τέχνην 2) έν χρ. κ. μτφ. έπιδειξιότης, ίδ. πονηρίον ένέχουσα : τό κατάφερε με πολλή μαστοριά νά ξεφύγη 3) κτ. πληθ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μαστορεύω βλ.βλ. : τί μαστορίες κάνεις αύτο; **μαστορικά** (τά) δημ. κ. μαστορικά συνθηματικά λέξεις χρησιμοποιούνται υπό όμοτέχνην χάριν άστέισμού ή χάριν μυστικής συνεννοήσεως.

μαστορικός-ή-ό δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τόν μάστορα : τά μαστορικά σύνεργα 2) κτ. έπέκτ. ό μετά τέχνης, έπιδειξιότητος κατεσκευασμένος : μαστορικό σκάκισμα του ξύλου 3) ώς ουσ. κτ. πληθ. ούδ. μαστορικά (τά) ή άνοιχτή του τεχνίτου.

μαστορίσσα (ή) δημ. ή αύζουσα του μάστορα 1) γυνή τών σκηνιτών σιδηρουργών, ά. γύφτισσα ή κοσκινού : έλα νά μου πής τήν τήχη μου, μαστόρισσα 2) χαρακτηριστικόν γυναικόσ έχούσης δεξιότητά τινά : αύτή ή γυναίκα είναι μαστόρισσα στό γλυκά.

μαστορόπου(λ)α(ιν) (τό) δημ. ό βοηθός ή μαθητευόμενος του μάστορα 1) υιός του μάστορα, ίδ. έπί τών σκηνιτών σιδηρουργών.

μαστός (ό) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. μαστάρι βλ.βλ., έπ. λων. μαζός, δωρ. μασθός, μτγ. μασθός, έκαστον τών άδωνειδών όργάνων τής γυναικός και τών άλλων θηλέων θηλαστικών ζώων έν ώ ή σχηματίζεται τό γάλα, ά. βυζι (κτ. τους; γραμμaticούς μαστός έπί γυναικόσ, κ. μαζός έπί άνδρός : άλλή ή χρήσις άντιτίθεται πρός τήν παρατήρησιν ταύτην : Ήλ.Ε 393 δεξιτέρου κατά μαζόν, αὐτ. Δ 528 β' αλε δουρι σπέρνονι ύπερ μαζότο (έκτύπησε τό στήθος αύτου ύπεράνω του μαστού), 'Οδ.Χ 82 βάλλε στήθος παρά μαζόν, Ξεν. 'Αν.1,4,17 ούδείς έδρέχθη άνωτέρω τών μαστών ύπό τό ποταμού 1) συνήθ. έπί του γυναικόσ μαστού : 'Ηλ.Χ 80 μαζόν άνέχεσ (έπί τής 'Εκάβης), αὐτ. Ω 58 γυναικά τέ θήσατο μαζόν (γυναικόσ έθήλασε μαστόν), 'Οδ. Α 448 πάίς δέ α' ήν έπί μαζώ, αὐτ. Γ 483, 'Ηρ. 2,85 φαίνουσαι μαζούς, αὐτ. Α 202 τους μαζούς άποταμοῦσα, αὐτ. 3,133 έπί του μαστού έφη ώμω, Σοφ.Τρ. 925 προύκειτο μαστών περυνός, ΚΔ Λουκ.11,27 και μαστο ούς έθήλασας, Βί. 'Αλεξ. 4776, Μηνσι. 3,10 Συναξ. έφάνησαν μέν τούτω οι ταύτης μαστοί 1) έπί μητρός : Αλεχ.Χ 631 αὐτή τ' έπισχέιν μαστόν έν τώνειρατι, Παναδ. Χρ.1ηλ. 95 προύτω νά τείνη τών μαστόν τής πρός βρέφος 1) έπί τέκνου : Αλεχ.Χ 645 και μαστόν άμφεχάσκ' έμόν θρεπήριον, Σοφ. 'Ηλ. 776 μαστόν άποστάς, Εύρ. 'Εκ.142 πάλων άφέλξων σάν από μαστών 2) σπανίως έπί ζώων, βυζι, μαστάρι : Εύρ.Κυκλ. 55 σπαργώντας μαστούς χάλασσην, Καλλ. Δία 48 σ' έθήλασσι πίνα μαζόν αλιγός 'Αμαλθίαις 1) γεν. ό μαστοί πάντων τών θηλαστικών ζώων : 'Αριστλ. Ζ' 521β, 21 δσα έχει τό γάλα έν τοίς μαστοίς, αὐτ. ΖΜ 68Α 18, αὐτ. Ζ' 752β, 23 3) μτφ. κ. νεώτ. πών στρογγύλον και κατά σχήμα όμοιον πρός μαστόν πράγμα, στρογγύλος άδοφος, γήλοφος, μαρούλα : Πίνδ. Π 4, 8 πάλιν έν άργινό-συνι, μαστοί, Ξεν. 'Αν. 4,26 άλλα μαστόν ήν ύπερ αυτών, Καλλ. Δήλ. 48 ή Χιον ή νήσοιο διέδραχον θδατι μαστόν, - μαστοί γής μόλις είς Λοφίσκουσ

σχηματιζόμενοι 4) στρογγύλον πλέγμα έκ λί- νω προσπέλεκμένον είς τό άκρωλένια του θη- ρευτικού δικτύου : Ξεν.Κυκλ. 27 τά μέν ένόδια έχέ- τω μαστούς, πρβλ. Πολυδ. 5,29 5) π. τοίς Πα- φίουσ ποτήριον έχον τό σχήμα μαστού : 'Απολλ. Δ. Κυρηνη. 'Αθην. 11, 478 Β Παφίουσ τό ποτήριον ούτως καλείν, 'Επιγρ.

μαστούκιν 'Ησ. 'έπειζητείν' (πθ. μαστεύειν). **μαστοφάγης**-ούς (ό) μτγν. άρπακτικόν ή πιη- νόν : Κλήμ. Αλ. 3,298 μαστοφαγής κύνιτερος. **μαστοφόρος**-ον νεώτ. είδ. . έπί ζώων, ώς διακρ. τόξωσ, ό φέρων, ό έχων μαστούς : μαστοφόρα ζώα (ά. θηλαστικά).

μαστράκα (ή) 'Επιγρ. ('Ελεστ. 1 ή μαστρία βλ.βλ. **μαστράπας** (ό) (τουρκ. 1) δημ. πλινον, υδάτινον ή μετάλλινον δοχείον ύγρών χωρητικότητος μέχρι δύο περίπου οκάδων : λ.δίστ. είσαι γυαλένιος μαστραπάς κ' όποιονε ίδθς τόν άναγας, παροιμ. τό μαστραπά δύο έσπασας, κρασί τί μου γυ- ρεύεις;

μαστρία (ή) 'Επιγρ. εϋθυνα. **μαστρία** (ή) έρευνα κτ. πληθ. μαστρίαί : 'Ησ. και τών άρχόντων εϋθυναίς.

μαστρικός-ή-όν 'Επιγρ. ό άνήκων ή άναφερό- μένος είς τούς μαστρούς, ό τών μαστρών : μα- στρικός νόμος.

μαστρο-όμ. θέμα του μάστορα ώς α' συνθετ. προελθόν έκ του μαστορο-, έν χρ. ώς πρόθεμα κυρ.όνοματων τεχνιτών, ολον μαστρο-Γιάννης ή μα- στρογιάννης, μαστρο-Βασίλης ή μαστροβασίλης; παροιμ. κατά τό μαστρο-Γιάννη και τά κοπέ- λια του.

μαστρολόγ-άω δημ. μαστορεύω βλ.βλ. : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 36,3 δουλεύουσι και μαστρολογών, 'μ' άδικα πών' τό κούπια.

μαστρολότ(ο) δημ. πλθθός έν μιφ τέχνη μαστρού : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 48,25 ό Χάρως μα- στρολότ του έχει τρανός χαλκιάδες' 1) τό σύνολον τών μαστόρων, τών τεχνιτών.

μαστορομαστόρος (ό) (μαστορο-μασσαί μσν. κ. νεώτ. ό έν 'Επ'ατήσφ από τής άρχής τών Τόκων όνώτατος οικονομικός υπάλληλος ού έργον ήτο ή φύλοξ τής μάσας βλ.βλ.

μαστοροπεία (ή) κ. νεώτ. τό μαστροπέειν, τό έργον του μαστροπού, ρουφιανιά : Ξεν. Συμπ. 3,10 έπί μαστροπεία είπεν, Πλούτ. 'Ηθ. 632Β.

μαστοροπείον (τό) μτγν. πορνεϊον, χαμαιτυ- πείον : Κύριλλ. π. Δουκαγγ.

μαστοροπικω κ. νεώτ. έκτελώ τό έργον του μαστροπού, προαγωγέω, ώδή τό τινα είς άσέλγειαν : Ξεν. Συμπ. 4,57, αὐτ. 8,42 σύ με . . μαστροπείσεις πρός τήν πόλιν, όπως πράττω τά πολιτικά και άει άρεστώσ ώ αύτή, Λουκ. Τιμ. 16 άνοιγων τάς θύρας και μαστροπέων και πάντας έπί αύτήν καλών 2) μτφ. πορασώω, γοητεύω : Φιλ. 1,40 αισθήσεις μαστροπέειν ήδων.

μαστοροπικός-ή-όν ό πρόδρομος είς μαστροπείαν' με. έπίρρ. ύπερθ. -άτα : Σχόλ. Σοφ. Α' 520.

μαστορπεί-ίδος (ή) μτγν. θηλ. του μαστροπέος βλ.βλ. : Λιδάων. Προγ. 40,46 (πληθ.).

μαστοροπέδ(ο) ή κ. νεώτ., ούδ. πληθ. μαστροπέ (έν έπιθ. χρ.) προαγωγός, προξενητής πορνείας, ρουφιανιά : 'Αριστφ. Θεομ. 558 ώς τ' αύ τά κρέ 4Ε 'Αναστουριν ταίς μαστροπέσι διδοῦσαι, Διφιλ. 43,22, Λουκ. Συμπ 32 άλλ' ού μαστροπέσ ένώ τής έμαστου γυναικόσ 1) μτφ. : Ξεν. Συμπ. 4,57, Λουκ. 'Ερωτ. 16' ευρέθη δέ τόμα τής έπιθυμίας μαστροπέσ 2) ής έπιθ. ό του μαστροπού : Μαν. 4,306 μαστροπά έργα ικαδ. μαστροπαι.

μαστοροπέδις-ου-ες οχόλ. ό είς τό μαστρο- πέειν έπιτήθειος : Σχόλ. Εύρ. 'Εκ. 826 λόγοι μα- στροπέδις.

μαστρός (ὁ) κ. Ἐπιγρ. μαστήρ βλ.λ.21. τίτλος οικονομικοῦ ὑπαλλήλου ἐν Πελλάνη: Ἀριστολ.ἀν.567· ἢ ὄμ. ἐν Ρόδῳ κ. Δελφοῖς: Ἐπιγρ. Ἰσθλ. μαίσομαι.

μαστροφός (ὁ) Ἡσ. «μαστροπός».

μαστροχαλαστής (ὁ) εἰρων. δημ. ὁ διαρκῶς ἐπιχειρῶν νὰ μαστροεύσῃ τι καὶ καταστρέφῃ τούτου, κακὸς τεχνίτης.

μαστρουλαῖον ἢ ὕλλιον ἔσφ.γρ. ἀντί μαστρουλαῖον βλ.λ.

μάστρυς-υος (ῆ) μσν. μαστροπός: Φώτ.ἐν λ. μαστρουλαῖον βλ.λ.

μαστροπήλα-μαστροπήλος ἔσφ.γρ. ἀντί μαστροπ.· **μαστύς-υός** (ῆ) μγν. ἰων. τ. ἀντί μάστευσις βλ.λ.: Καλλ.ἀπ.277.

μαστούθης-αυς-ες γλωσσ. κ. νεώτ.· μαστοιθεῖς βλ.λ.

μαστούθνια (ῆ) νεώτ. ἱατρ. συννεχ. ὄλγος τοῦ μαστοῦ, προκαλούμενόν εἴτε ἐκ φλεγμονῆς τοῦ μαστικοῦ ἀδένος, εἴτε ἐκ πίσεως τῶν νεύρων τοῦ μαστοῦ ἔξ ὑπερπληρώσεως γάλακτος ἢ ἄ. ὑπάρχοντος ὄγκου.

μασώντης (ὁ) Ἡσ. «μασστήρ, παρωνύμιον παρασίτου τινός».

μασχαλέον Ἡσ. «κάνεον, πίνασκ».

μασχάλη (ῆ) κ. νεώτ., δημ. κ. ἰαμασχάλη ἡ μεταξὺ χειρῶν, βραχίονος καὶ κορμοῦ γωνία, ἡ κοιλότης μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τῆς ριζῆς τοῦ βραχίονος: Ὑμν. Ἐρμ.242 ὑπὸ μασχάλη, Ἀριστοφ. Ἀχ. 852 ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν, αὐτ. Ἐκκλ.60, Κρατίν.298 μασχάλην ἀρεινὴν καθωνίτζεσθαι, ἐπὶ ἀνθρώπων θαρυθωδῶς γελώντων, Ἀλ. Ἐπιστ.15 σίνωμενος μασχάλην ἀραι· ἢ ἐπὶ ζώων, ἢ ἀντιστοιχῶς κοιλότης μεταξὺ τῆς ριζῆς τῶν προσθίων ποδῶν καὶ τοῦ κορμοῦ: Αἰσχ.ἀν.39 Λυκοῖ νεβρῶν φέρουσι ἀμφὶ μασχάλας· ἢ ἐπὶ ἐλεφάντων: Ἀριστολ.ΖΜ 688b,5 ἔλεφας δύο μόνον ἔχει, τούτους δ' ὑπὸ τῆς μασχάλας τῶν ἔμπροσθίων σκελῶν· 2) ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, τὸ ὑπὸ νέον κλαστόν ὑπάρχον κοιλίωμα: Θεόφρ.Φ Ἄιτ.1,6,4 ὄθ. κλάδος: αὐτ.Φ1,3,15,· 3) ἐπὶ νέων ἐκ φοινίκων κλάδων χρησιμῶν πρὸς κατασκευὴν καλσθίων ἢ σκηνίων· Ἡσ.: 4) μέρος τοῦ φύλλου ἑλαίας: Ἡσ.: ἢ κ. ἐπὶ τοῦ φύλλου τοῦ ἀνδρῶσαιου: Διοσκ.3,156· 5) μῖρος κόλπος: Στράβ.6,2,3 καμπυρόμενος ἐπὶ πολὺ πρὸς ἔω καὶ μασχάλην τινὰ ποιοῦσας· 6) γωνία: Ἡρακλέωτ.Πλ.1,92 ἂ βυβλίνα μασχάλη· 7) ἐπὶ πλοίου, μέρος τῆς πρῶρος εἰς τὸ προσαρμόζεται ὁ ἀρέτων: Ἡσ.: 8) μέρος τῆς μηχανῆς γελώνης: Ἀθῆν.Μηχ.34,5· 9) νεώτ. ναυτ. ἡ κορυφή τῆς ὀρείας γωνίας, ἣν μετὰ κρηπιόδωματος ἢ μετὰ τῆς ἀκτῆς σχηματίζει ὁ λιμενοβραχίον ἢ κυματοθραύστης.

μασχαλίττει Ἡσ. «ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μάλην φέρεται».

μασχαλίτης-α-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μασχάλην, ὁ τῆς μασχάλης: Παυλ.Αιγ.6,40 μασχαλίαία φλέψ, Στέφ.π.Γαλ.1, 304D· ἢ νεώτ. ἀνατ. μασχαλίαία φλέψ βλαδιδοφόρος φλέψ ἥτις ἄρχομένη ἀπὸ τοῦ κάτω χελεύου τοῦ μεϊζονος θωρακικοῦ μύος, σχηματίζεται ἐκ τῆς συμβολῆς τῶν βραχιονίων φλεβῶν· ἢ νεώτ. βοταν. μασχαλίαία ταξαναθία ἡ τῶν ὀνθέων διάταξις καθ' ἣν ταῦτα ἀνακρίνονται ἐκ τῶν μασχαλῶν τῶν φύλλων· 2) μασχαλίαία πλίνθος λίθος γωνίας: Ἐπιγρ.

μασχάλιζω κ. μσν. κ. νεώτ. θέτω ὑπὸ τὰς μασχάλας· ὄθ. ἀκρωτηριάζω πτώμα, ἐπειδὴ οἱ δολοφόροι ἐνόμιζον ὅτι, ἐὰν ἀποκόψαντες τὸ ἄκρον τοῦ θύματός των [ρίνα, ὄτα κ.α.] ἐτοποιηθῶν αὐτὰ ὑπὸ τὰς μασχάλας του, ἤθελον ἀποφυγεῖν τὴν

ἐκδίκην: Αἰσχ.Χο.439 ἐμασχαλίσθη δὲ γ' ὡς τὸς· εἰδῆς, Σοφ. Ἠλ.4+5 ἐμασχαλίσθη, κάλλι λουτροῖσιν κάρσ κηλίδας ἐξέμαξεν, πρβλ. Ἀριστοφ. Βυζ.π.Φ.ῶτ., Σουῖδ. ἐν λ. μασχαλίσματα, EM 118,29· 2) νεώτ. ναυτ. κρημὴ τῶν ἄγκυραν ἀπὸ τῆν μασχάλην: μασχαλίσατε ἄγκυραν.

μασχάλιον ἢ μασχάλιον (τό) Ἡσ. «κάνιστρον ἐκ φύλλων φοινίκων», Σχόλ. Ὀρειθ.3,743D.

μασχάλις-ιδος (ῆ) κ. νεώτ. μασχάλη βλ.λ.2: Θεόφρ.Φ1,3,7,5, Κτησ.57,28 Ἰπληθ· ἢ νεώτ. παραφυῶς φυτοῦ, παραβάστασμα, οἷς τὰ τῆς ἑλαίας ἢ συκῆς βλαστάσματα παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ἄ. κωλορίζα· 2) ὁ βλαστός δένδρου ἐν χρ. ὡς μούχευμα· 2) μασχαλιστῆρ βλ.λ.: Ἡσ.

μασχάλισμα-σας (τό), πληθ.-ίσματα τὰ ἠκρωτηριασμένα μέλη πτώματος: Σοφ.ἀπ.623· 2) Ἡσ., Σουῖδ. «τὰ τοῖς μῆροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις».

μασχάλισμός (ὁ) ἀκρωτηριασμός: Σοφ.ἀπ.623.

μασχαλιστήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. εὐρύς ἰμῶς περιωπυῶν τὸν ἴππον ἀκριβῶς ὀπισθεν τῶν ὠμων αὐτοῦ καὶ προσδεόμενος εἰς τὸν ζυγὸν διὰ τοῦ λεπιδίου: Πολυδ.5,16 περὶ δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας, μασχαλιστήρας, Ἡσ.: ἢ γεν. ζώνη συγκρατοῦσα τὴν σέλλα ἢ τὸ σάγμα τῶν ὑποζυγίων, ζῶμα, δεσμός, ταῖνια: Ἡρ.1,215 ὄσα δὲ περὶ κεφαλῆν καὶ ζωστήρας καὶ μασχαλιστήρας, χρυσῶ κοσμημένοι, Αἰσχ.Πρ.71 ἄλλ' ἀμφὶ πλευρῶν μασχαλιστήρας βάλε, Πάπ. μασχαλιστήρ ἑνλιθός· 2) δευτέρος ροχιαῖος σπόνδυλος: Πολυδ.2,178· 3) νεώτ. ναυτ. σύσπαστρον, δημ. πεσκαδοῦρας, αὐτὸ τρόχλιον φέρει ἀρπάγην δι' ἣς μασχαλιζεται ἡ ἄγκυρα.

μασχαλίτης-ιδος (ῆ) νεώτ. κτηνιστρ. ἀπαλὸν σίδημα, ὄπερ ἀναφαίνεται εἰς τὸς μασχάλας τῶν ἵππων, ἔχον μέγεθος κορούου ἢ καὶ μῆλου.

μασχαλιττώ μασχαλιττῶ βλ.λ.

μασχαλοληπτῆ Ἡσ. μασχαλίττει βλ.λ.

μασχαλόν Ἡσ. «τὸν χιτώνα».

μασῶ-ῶν νεώτ. κ. ὄμ., ἄορ. (ἐ)μάσησα, παθ. ἄορ. (ἐ)μασήθην, μτχ. παθ. παρακ. (ἐ)μασημένους, συνθλιθῶ, ποληποῖω μεταξὺ τῶν δύο ὀδοντοστοιχίων τῆν τροφῆν: εἶναι ναυδός καὶ δὲν μασῶ, -ἔβγαλα ἓνα δόντι καὶ δὲ μπορῶ νὰ μασήω, Κερκ.Ζητ.142 τὸ χτήνος ἄρχισε νὰ μασῶ με δρεξὴ τὰ τρυφερὰ χαμόκλαρα· ἢ συνεκδ. ὀσπανῶ εἰς τροφῆν, τραγῶν: πάμπε νὰ μασήσωμε, γιὰτι εἶναι ὠρα· 2) μτφ. συμπίεζω, συνθλιθῶ: μοῦ ἔπιασε τὸ χερί μου ἢ πόρτα καὶ μοῦ τὸ μάσησε· ἢ ἐπὶ λινῶν παραλεύου καὶ ἀνδρείου ἀνθρώπου: Ἐρωτόκρ.2,1008 καὶ νὰ μασῆ τὰ σίδερα, καὶ νὰ τὰ καταπίνῃ· 3) μτφ. ἐπὶ λέγοντος, ἐκθέτοντος, ἀνακοινοῦντος ἢ, καταθέτοντος ἰδ. ὡς μάρτυρος ἢ ἀπολογουμένου, ἐκθέτω κατὰ συγκεκριμένον τρόπον, οὐκὶ σαφῶς: φρ. τὰ μασαί· τὰ λόγια του, ὄμ. μασμένα τὰ λέει, -μασημένα λόγια (ἄόριστοι, διαφοροῦμενοι λόγοι).

μασῶμαι-σμαι, ἄορ. ἂ ἐμασῶσάμην ἴππ. Ἐπιθ. 7,11, μασῶ, τραγῶν: Ἐδπ.π. Ἀθῆν.2,52D θίδου μασῶσθαι ναῖτας ἀμυγδάλας, Ἀριστοφ.Πλ.321 καὶ κρέας μασῶμενος, αὐτ. Ἐκκλ.554 κάθησο τοῖνυν στήλας μασωμένη, Θεόφρ.Φ1,4,9 πασώνται γὰρ ἀπαντες ὁ ἐν τῇ χάρᾳ τῶν πάλυρον καὶ ὠμων καὶ ἐφθῶν καὶ ὀπτόν, ἴωσ.Π1,6,3,3 τὰ δέρματα τῶν θυρεῶν μ· κ ἀπολ.: Ἀριστοφ. Ἰπν.717 μασῶμενος γὰρ τῶ μὲν ὀλίγον ἐντίθεις, αὐτ.Σφ.780, Θεόφρ.Χαρ.20,6 μασῶμενος σιτίειν· ἢ τὸ οὐδ. μασῶμενος ὡς οὐα· φάρμακον κατὰ τοῦ πόνου τῶν ὀδόντων: Κάσφ.Φ32 (οὐκὶ π.τραγ. ἢ Ἄττ. περὶ λογαροφίης)· 2) κινῶ ὡς μασῶμενος τὰ χεῖλη μου πρὸς χλευασμὸν τινος: Φιλῶστρ. Ἀπολλ.7,21.

μάτ Ἰταλλ., ἀκλ.) δημ. ἀσπίλιος: μάτ χαρτί.

μάτα ἐπίρρ. δημ. ἕτερος τ. τῆς μετά, πάλιν, ἔκ. δευτέρου, ξανά: δ. τραγ. δὲν ματά εἶχα 'δει, τέτιο πατιρνι', - δὲν τὸ κῆνω ματάς αὐτὸ πού 'κῆνα' || συνήθ. ὡς α' συνθέτ. μτ. ρ. πρὸς δῆλων ἐπινοηλήφεις: Σολωμ.4,14 νὰ τὸ μάτι πού τὸν ἤλιο πολαμίει νὰ ματαῖδῃ, - ματαθαλίω, - θά ματαρῶθω, φρ. πρόσθεξ ἤμν τὸ ματακῆμῃ, γιατί θά σέ σκοτώσω' || ἔνεκα τοῦ χαλοροῦ τῆς συνθέσεως ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ρήματος: δὲν ματά τὸ 'καμει.

ματάξω ματάω, ὁμιλῶ ἢ πράττω ἀνοήτως, ματαιοσπουδῶ: Σοφ.ΟΤ 891 ἢ τὸν ἀβίτηνον ἔξεται ματάξων, Αἰσχ. Ἀγ.995 σπλάγγνα δ' οὐ τοι ματάζει ἢ καρδιά μου δὲν ἀπατάται|| πρβλ. ματαίξω.

μάτα 'Ἦσ. εἰδοσίθει, χρονίζει' (αἰολ.).

μάταια ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον μάταιον, ἀσκόπως, ἀνωφελῶς, ἀνευ ἀποτελέσματος: Σολωμ. Λάμρ.19,14 ἴσροσμη. νὰ 'μῃ ἄλλα μάταια, πισδοθρομῖει, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 71,2 κάποια σκιά πού μάταια κυνηγοῦμε.

ματάιζω ματάξω βλλ. 'Επίκ. Ἐπιστ.1,22Υ, Φιλ. 1,222, Λουκ. Πένθ.16 καὶ τὸν πατέρα παύσαι ματαίζοντα, Παλαιφ.10, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ.9,282.

ματαίξω μτγν. ἀσυναίρ. τ. τοῦ ματάξω βλλ.: 'Ἰωσ.Π.6,2,10.

ματαιοδοστικός ἴδι γλωσσ. μαρολόγος.

ματαιόδολος ἴδι μων. ὁ μάταια, μωρὰ βουλεύμενος: 'Ἰωσ. Ἐνεσθ.64,28 (ἔκδ. Β).
ματαιόδοξια ἴδι μων. ἡ ἰδιότης τοῦ ματαιοδόξου, μικρολογία, κενοδοξία.

ματαιόδοξος-ον νεώτ. ὁ μάταιον δόξαν ἐπιζητῶν, ὁ ἐπαιρούμενος διὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα, μικρολόγος, κενόδοξος.

ματαιόδοξῶ-έω νεώτ. εἶμαι ματαιόδοξος, ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω δόξαν ἐν μικρῶν καὶ ἀνυπάρκτων πραγμάτων, κενοδοξῶ.

ματαιοεργία ἴδι μτγν. ματαιία ἐργασία, ματαιοπονία: 'Επιφάν.1,131D.

ματαιοκρηξία ἴδι μων. ἡ ματαία κήρυξις, μάταιον κήρυγμα: Νικ. Βυζ.756L.

ματαιόκομος-ον οχδλ. ὁ ἐπὶ ματαίῳ κομπεάζων, δλαξῶν, κενόδοξος: Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ.589.

ματαιοκολία ἴδι, ἰων. -ἴη ματαιοπονία' πῖθ. π. 'Ἰαν. Παρραγγ.12.

ματαιόκοπος-ον μων. ὁ ματαίως κοπιῶν: Ἄντων. Μοναχ.1469A.

ματαιοκοσμία ἴδι μων. ἡ ματαιότης τοῦ κόσμου: Στουδ. Θεόδ.504,28,5 λόγων γάρ οὐ φῆς τῆς ματαιοκοσμίας, εἶδον, βέβρωκα.

ματαιολογία ἴδι μτγν. κ. νεώτ. ματαία, ἀνόητος ἢ ἀσκοπος ὁμιλία, κενολογία: Διογεν. Ἐπ.2,16, Πλούτ. Ἠθ.6Ρ παιδᾶς δυντα ἐάν ἐπὶ καιροῦ λέγειν ματαιολογίας, ΚΔ Τιμ.1,1,6 ἐξεστράφησαν εἰς ματαιολογίαν, Βέττ. Βαλ.150,24, Πορφ. Ἀποχ.4,16.

ματαιόλογος-ον ὁ μάταια καὶ ἀνόητα λέγων, μαρολόγος, φεῦστος: Τελέστ.1,9, ΚΔ Τιμ.1,1,10 ματαίολογοὶ καὶ φρεναπάται, Βέττ. Βαλ.301,11.

ματαιολογῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ὁμιλῶ ματαίως, λέγω πράγματα μάταια καὶ ἀνόητα, φλυαρῶ ἀσκόπως: Στραβ.2,1,19 ἄλλ' οὐ κοινῶ τινι ἔθει χρωμένον πρὸς τοὺς ματαιολογούντας, Αἰσων. 417, 'Ἦσ. ἐν λ. ἐμματάων, Σουῖδ. ἐν λ. θαλατοκομαίς.

ματαιολοχικός 'Ἦσ. «ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανούργος καὶ λήγνος» πρβλ. ματιολοχός.

ματαιομοχθία ἴδι μων. μάταιοι μόχθοι: Γερμ. 244 ἔκδ. Μί.).

ματαιομοχθῶ-έω μτγν. ματαιοπονῶ βλλ.: Ἐρμεία. Α. Φοῖδρ.66A.

ματαιοποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν, πράττων ἀνόητος ἢ ἀπερισκέπτως: Ἀθῆν.5,179Ρ τὸν γὰρ οἶνον Ὀμηρος οὐκ ἤλεδν . . καλεῖ καὶ ματαιοποιόν.

ματαιοποιῶ-έω σχδλ. ποιῶ ἢ πράττω ματαίως, ἀνόητως: Τρικλιν. ἐν Σοφ.ΟΤ 874.

ματαιοσύνημα-ατος ἴδι μτγν. ἔργον ἐπὶ ματαίῳ γενόμενον, μάταιον ἔργον: Ἰδμθλ. Πυθ.58 ἄδικα καὶ ἀνοήτοις ματαιοσύνημασιν ἑαυτὸν ἀντιπερισπᾶν.

ματαιοπονία ἴδι μτγν. κ. νεώτ. μάταιος πόνος, ματαία ἐργασία, ἀνωφελῆς προσπάθεια, χαμένος κόπος: Στραβ.17,1,28 ἄλλα ματαιοπονίαν ἔμφραινε μάλλον, Πλούτ. Ἠθ.193 πρὸς οὐδὲν χρήσιμον ματαιοπονίας, Λουκ. Νεκρ.Δ 10,8 καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν καὶ ἄληρον οὐκ ὀλίγων.

ματαιοπόνος-ον μτγν. ὁ ματαίως κοπιῶν, ματαιοκόπος: Φιλ.2,500 ματαιοπόνος τεχνίτης, Γαλ. Χρ.Μορ.5,5 ματαιοπόνον ἀποκαλεῖν τὴν φθάν.

ματαιοπονῶ-έω κ. νεώτ. μάτην ἐργάζομαι, ἀδίκως κοπιᾶς, γάχνω τὸν κόπον μου: Δημόκριτ.52, Πολύβ.9,2,2 ἰ τοῦτο μὴ βουλομένου προδῆλως ματαιοπονεῖν, Ἀρετ. Χρον. Πισθ.1,12,-ματαιοπονεῖς, καπνέμε, με τὸ νὰ ζητᾶς διορισμό.

ματαιοπραγία ἴδι μων. ματαιοπονία: Εὐστ.543,4.

ματαιοπραγῶν-ωνος ἴδι σχδλ. ὁ μάτην πῶγωνα ἔχων: Σχολ. Θεόκρ.14,28.

μάταιος-α-ον (μάτη) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κ. μάταιος-ον, δημ. -ος-πο-όσκοπος, ἀνωφελῆς, κενός, ὁ μὴ πράξαν τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα, ἐπὶ λόγων, πράξεων κλπ.: Θεογν.141 ἀνθρῶ-ποι δὲ-μάταια νομιζομεν, Ἠρ.7,10,7 παύσαι λόγων λόγους ματαίους (ἀπερισκέπτους λόγους), αὐτ.7,10,11 ἐπέων ματαίων (ἀλλ' ἐν σὺτ.3,120 μάταιον ἔπος προσληπτικός λόγος), Αἰσχ. Ἀγ.421 δόξει φέροσαι χάριν ματαίαν, αὐτ.1672, Εὐρ.Π.628 μάταιον εὐχὴν, αὐτ. Ἰνν.119 μάταια βᾶξις, σὺτ.Κύκλ. 662 ὄρσην τὴ μάταιον, Πλάτ. Τιμ.40D μάταιος δὲν εἶη πόνος, αὐτ. Σοφ.231B ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξασοσίαν . . ἔλεγχος, Ἀριστ. Ἠθ.Νικ.1094α,21 μ-ὶ ὄρεξις, ΚΔ Τιμ.3,9 εἰσι γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι, Πλάτ. τὰ μάταια ἀναλώματα (ἀσκοποὶ δαπάναι, ἀνωφελῆ ἔξροδα, Ἰνναστ.3,9 Θεοτ. τῶν ματαίων λογισμῶν, Κάλβ.9,3,2 ἀν δὲν με τρέφῃ ματαία ἑλπίς, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 10,3 μάταιη ἐλπίδα ὄμως, φρ. ἐπὶ ματαίῳ [εἰς μάτην, τοῦ κωκυτοῦ, - αὐ προσνάθειαι μας ἀπέδισαν ἐπὶ ματαίῳ' 2] ἐπὶ ἀνθρώπων, κενός, ἀνόητος, ἄφρων: Θεογν.1025 ματαιότεροι νόον, πρβλ. Ἠρ.2,173, Πινδ.Π.3,21 ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαίωτατον, Σοφ. Τρ.863 ἐγὼ μάταιος, Ἀριστοφ. Σφ.338 ὠ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σὲ βούλειται, Ἀμειφ.9 ἴπερβ.), Βι. Ἀλεξ.531 ἐσπούδαζεν ὁ μάταιος διδάσκων κακοτέχνως' || ἀσήμαντος, ἀνόητος: Σοφ. Ἀντ. 1339 ἄγοιτ' ἀν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών' 3] ἐπὶ διαλογισμοῦ, λόγου κττ., συνήθ. π. Αἰσχ. ἀπερισκέπτος, ὀρηκτικός, ἀσεβής, βέβηλος: Αἰσχ. Πρ.329 ὅτι γλῶσση ματαία ζῆμια προστρίβεται, αὐτ. Ἐπ.438 ματαίων φρονημάτων' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἐναγῶν πράξεων: Αἰσχ. Εὐμ.336 αὐτοσυργαίς συμπατῶσιν μάταιοι, αὐτ. Ἐπ.442 γαρὰ ματαία ἰδ-φρων εὐθυμῖα, τρελλὴ χαρά, αὐτ. Ἰκ.762 ματαίων ἀνοσίτων τε κνωθάλω, αὐτ.198 τὸ μὴ μάταιον ἴτο σοδαθρον, ἡ σπουδαίστης, σοδαράτης), Σοφ. Τρ. 565 φαῖει ματαίαις χερσίν.

ματαιοποιῶ-έω μτγν. ἐῖς μάτην κοπιᾶς, ἀσκολοῦμαι εἰς ἀνωφελῆ πράγματα: Φιλοστόργ. Ἐκκλ. Ἰστ.1,1(638,61 (σὺν) οἱς ἔματαιοσπουδεῖ.

ματαιοσπουδία ἴδι [ματαιοσπουδῆ] μτγν. κ. νεώτ. μάταιος κόπος, ματαία ἐνασχόλησις, ἡ μετὰ σοδαρότητος ἀσχολία εἰς μάταια, ἀσήμαντα πράγματα: Ὀλυμπ. Ἀλχ.541C.

ματαιοσπουδος-ον νεώτ. ὁ σοδαρῶς ἀσχο-λούμενος εἰς μάταια πράγματα' πρβλ. ματαιοσπουδῶ.

ματαιοσπουδῶ-έω μτγν. ἐῖς μάτην κοπιᾶς, ἀσκολοῦμαι εἰς ἀνωφελῆ πράγματα: Φιλοστόργ. Ἐκκλ. Ἰστ.1,1(638,61 (σὺν) οἱς ἔματαιοσπουδεῖ.

ματαιοσκοφαντία (ή) μγν. ἡ ματοῖς ἀλο-
γος, ἀβάσιμος σκοφοφαντία: Ἐπιφάνι, 424B.

ματαιοσύνη (ή) μγν. ἡ ματαιότης βλ.λ.: Πολ.
Φυσ. 13.

ματαιοσχολία (ή) νεώτ. ἡ περι μάταια, ἀνωφε-
λή πράγματα ἀσχολία.

ματαιοσχολος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ εἰς μάταια,
ἀνωφελῆ ἀσχολούμενος: Φώτ. Βιβλ. 237 λογισμῶν
κενυβητούτων καὶ ματαιοσχόλων.

ματαιοτεχνος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων μάταια,
ἀνωφελῆ τέκνα, γλῶσσ. τοῦ ἀλιτόκαρπος: Ἦσ.,
EM 65,15.

ματαιοτεχνία (ή) μγν. ἡ ματαία, ἀνωφελῆς τέ-
χνη: Κοῖντιλ. 2,20,3, Γαλ. Προτρ. 9, Καθ. Ἀλ. Παῖδ. 2,20
τῆς ἀμφί πέμματα ματαιοτεχνίας, Σερβ. εἰς
Ούεργ. Α1 464 [icturaj] apud veteres ματαιοτεχνία
dicta est.

ματαιότηχος-ον ὁ μετερχόμενος ματαίαν καὶ
ἀνωφελῆ τέχνην: Ἐθσ. Στεφ. ἐν λ.

ματαιότης-ητος (ή) μγν., μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιό-
της τοῦ ματαίου βλ.λ., τὸ νὰ εἶναι τι ἀνευ σκο-
ποῦ ἢ ἀνευ ὠφελείας: ΠΔ Ἐκκλ. 1,2 ματαιότης μα-
ταιότητων τὰ πάντα ματαιότης, ΚΔ Πετρ. 2,2,18
ὑπέρνοκα γὰρ ματαιότητος φθειγόμενοι δελεά-
ζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκός, Μηναι. 3,4 Συνξ.
Παύλου κ. Ἰουλιανῆς τῶν εἰδώλων διήλεγξε τὴν
ματαιότητα, Παπαδ. Ρόδ. Ἀκρ. 14 δὲν θὰ εἶναι κό-
πος, ματαιότης, κρίμα . . . νὰ με ἴδου νὰ γυρίσω
τρέλλα: Φιλ. δ. Ρητ. 2,265 ματαιότης ἀνθρώπων.

ματαιομυγός-ον μγν. ὁ ματαιοποιός βλ.λ.:
Φιλ. 2,98 ματαιομυγός φύσις.

ματαιοφθμος-ον (τημι) ὁ ματαιολόγος βλ.λ.:
Φώτ. ἐν λ. λήρος.

ματαιοφιλοτιμῶμαι-έμαι μγν. ματαίως,
ἀνωφελῶς κομπάζω, κουψάμαι: Ἰα. Χρυσ. εἰς Ματθ.
Ἰμ. δ. 6 ἄλλ' ἐκείνους μὲν ἀψήσωμεν θανατ-
θεῖσαι καὶ λοιδορεῖσθαι καὶ ματαιοφιλοτιμῶσαι.
ματαιοφρονῶ-έω σχόλ. κ. νεώτ. γλῶσσ. τοῦ
ματάζω βλ.λ., φρονῶ μάταια καὶ ἀνόητα: Σχόλ.
Σοφ. ΟΤ 89f.

ματαιοφροσύνη (ή) μγν., μων. κ. νεώτ. τὸ
φρονεῖν μάταια καὶ ἀνόητα, μωρία, ἀνοησία, ἀφρο-
σύνη: Χρυσ. Σιβ. 8,80, Κ Μανασ. Χρον. 14C.

ματαιοφρων-ονος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ μά-
ταια, ἀνόητα φρονῶν, ὁ ἄφρων: ΠΔ Μακκ. 3,6, 11
μὴ τοῖς ματαίοις οἱ ματαιοφρονες εὐλογησάτω-
σαν, Ἄδαμ. 2,24, Μηναι. 3,11 Ἐσπ. τὰς βουλάς ἐμώ-
ρνας καὶ λογισμούς, ὄντας ματαιοφρονάς.

ματαιοφωνία (ή) ἀρχ. λεξ. ἀνόητος, μωρὰ φω-
νῆ, μωρός καὶ μάταιος λόγος, βλακεία: Φώτ. κ.
Σαῦιδ. ἐν λ. κενοφωνία.

ματαιοφωνος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ματαίως καὶ ἀφρό-
νως ὁμιλῶν, ὁ λέγων μάταια καὶ ἀνόητα: Ἦσ. ἐν λ.
μασίφωνος.

ματαιοφωνώ-έω μων. ματαίως ὁμιλῶ, φωνῶ-
ζω εἰς μάτην: Μιχ. Ἀκομ. 1,195,23.

ματαιόμοδος (ὀ) μγν. κ. ματάμοδος κρότας, θό-
ρυβος τῆς κοιλίας, φύσα βλ.λ., γουργυρίαμα:
Σέλευκ. π. Ἀθην. 2,76F φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυ-
ναϊκάς ἐσθθῆν διὰ τὸ ποιεῖν ματαμόδος.

ματαιόμοι Ἦσ. ἐμπαραινεῖς.

ματαιῶ-ώω μγν. κ. νεώτ., δημ. ματαίως κα-
θιστῶ τὴ μάταιον, ἀνωφελές: Σχόλ. Σοφ. Τρ. 258
|| φρ. π. ΠΔ Ἰερ. 23,16 ματαίοισιν ἑαυτοῖς ὄραν-
σιν (ἐφειρῆσκουσιν) μάταιον δράμα, φαντασίαν·
2) νεώτ. ἐμποδίζω τὴν πραγμάτωσιν, τὴν ἐκτέλε-
σιν πρώτου τινος: Παπαδ. Χρ. Μηλ. 171 ἐγένεσθε
τὰ δύο βοσκόπουλα . . . καί, ματαίως ἀσπὰ τὰ σχέ-
διά των, τὰ ἐκίαξεν· 3) συγχ. παθ. καθιστά-
μι ἀνωφελές: ΠΔ Ἰουδ. 6,4 οὐ ματαιωθήσεται
τὰ βήματα τῶν λόγων αὐτοῦ || κ. νεώτ. κα-

θίσταμαι ἀτέλεστος, ἐμποδίζεται ἢ ἐκτέλεσις μου,
ἰδ. ἀπρος.: ἐματαιώθῃ ἢ ἐκδροῦθῃ - τὸ συναιε-
σιον - ἢ παράστασις· 4) γίνουμαι μωρός, ἐνε-
ργῶ ἀνόητος, φέρομαι ὡς ἀνόητος: ΠΔ Παρ. 1,
21,8 ἐματαιώθην σφόδρα, αὐτ. Βασ. 1,13,13 μεμα-
τωίωσαι σιν, ὅτι οὐκ ἐφύλαξαν τὴν ἐντολήν
μου· 5) ἀπατάωμαι: ΚΔ Ρωμ. 1,21 ἐματαιώθησαν
ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν.

ματαιῶς κ. νεώτ. εἰκῆ, ἀνευ λόγου: Σοφ. Τρ.
940 ὅτι νιν ματαίως αἰτῶ βλάδι κακῆ, Ἐπιφ. 39,2,
Αἰν. Τακτ. 61· 2) μῆτιν, ἀσκόπως: Πλάτ. Ἐπιστ.
331D μῆτε ματαίως εἶρεῖν, μῆτε ἀποθανεῖσθαι
λέγων, Πολύστρ. 31W ματαίως ταλαιπωρεῖσαι,
Κάδβ. 11,23 δὲν χύνονται τὰ δάκρυα ματαίως.

ματαιώσις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. τὸ μάταιον,
ἡ ματαιότης: Ἀβωνάσι. 1,104A ματαίωσιν τὴν ὕψι-
λοφροσύνην φησὶ || νεώτ. ἢ μὴ πραγμάτω-
σις, ἢ μὴ ἐκτέλεσις πράγματός τινος: ματαίωσις
συνεδριάσεως - ἐκδρομῆς - διορισμοῦ.

ματάκι (τὸ) δημ. ὑπόκορ. τοῦ μάτι βλ.λ.:
Πορφ. Σκ. Γιά δὲ στα σθῆνους ἰδὲ καὶ ἐσὰς ματάκια ποῦ
ῆσυχαι, . . . 2) ἀκαριαῖον κλεισίμων τοῦ βλεφά-
ρου τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς συνεννόησιν ἐν ἀνοίᾳ ἢ
παρόντων ἰδ. ἐπὶ νεύματος διὰ τὸ ὀφθαλμοῦ
πρὸς ἐρωτικήν συνάντησιν: τοῦ ἴκανε τὸ μάτκι
καὶ ῆθη· 3) παιδιὰ τις παιζομένη διὰ βό-
λων ἐπὶ ὀμάλου ἐδάφους ὑπὸ δύο παικτῶν.

ματαλέω δημ. ἐπαλαμβάνω τιν, λέγω ἐπα-
νελημμένως: Σολωμ. Ὁ θάνατος τοῦ βοσκό 2 νά,
μιά βοσκούλα . . . ποῦ κἀβαται καὶ κλαίει καὶ
τὰ παράπονα ἢ σπηλιά γλυκὰ τὰ ματαλέει.

μάταν ἐπίφρ. ὄρωρ. τ. τοῦ μάτιν βλ.λ.: 2) Ἦσ.
«ἢ λυγῆ, ἔνοιε δὲ ματακόξ ἢ ματακόξ».

ματάξα (ή) σχόλ. μέτοξα βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστφ.
Βάτρ. 46.

ματαπάν (τὸ) νεώτ. τὸ πρῶτον ἀργυροῦν ἐνε-
τικὸν νόμισμα.

ματαράς (ὀ) δημ. εἶδος δερματινοῦ ἀσκού
ἐν χρ. π. τοῖς ἀγρόταις καὶ κυνηγοῖς πρὸς μεταφο-
ρὰν ὕδατος ποσίμου.

ματάρος Ἦσ. «στέφανος μεμρασσάμενος».

ματαρχινῶ κ. -ώω δημ. ἀρχίως ἔξ ἀρχῆς,
ἀρχινῶ πάλιν; Ξαναρχινῶ: Σολωμ. Λαμπρ. 19,30
γκλάιν, γκλάιν παράδερνε με τὰ γλωσσίδια κί
ἐματαρχινῶσι κί ἔλεε τὰ ἴδια.

ματερία (ή) μγν. ζῆμη: Ἀθην. 3,113C ἀλεί-
φεται ἢ μάκτρα ὑποασσομένης μάλκωνος ἐφ' ἣ
ἐπιτίθηται ἢ ματερία.

ματεριαλισμός (ὀ) (λατ.) νεώτ. διεθν. ὁρος ἡ
μονιστικὴ κοσμοθεωρία, καθ' ἣν τὴν οὐσίαν πάν-
των ὄντων ἀποτελεῖ ἡ ἰδιότης τὸ μόνον ὄν,
ἰδιότητες δὲ τῆς ἐνεργείας (δυναμείας) εἶναι τίνας
ἀδιασπαστάς καὶ ἀπὸ καταβολῆς συνοφιστῆ
τῆς εἶναι αἱ πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις, ἀποκλεισμέ-
νης οὐτῶ καὶ τῆς ὑπάρξεως ψυχῆς, ἢ ἐν τῇ νεωτ.
ύλησιος βλ.λ., ἀντιβ. πνευματισμός.

ματεριαλιστής (ὀ) νεώτ., θηλ. -ιστρια ὁ
ἰσχυρῶς τῆς θεωρίας τοῦ ματεριαλισμοῦ βλ.λ.

ματευτής (ὀ) μγν. μαστευτής βλ.λ.: Μαν. 4,
268 ἐμφορῆς τῆ ματευτής.

ματεύω, μέλλ. -εύσω, ἀόρ. ἐμάτευσα, μαστεῶω
βλ.λ., ἀπολ. ζητῶ, ἀναζητῶ: Ἰλ. 110 ἄγγυς ἀνήρ,
οὐ δρθά ματεύσομεν, Πίνδ. Ν 3,31 σκόθεν μά-
τευς, Σοφ. ΟΚ 211 μὴδ' ἐξετάσεις πέρα ματεύων·
|| μτ. αἰτ. ζητῶ, ἀναζητῶ, ἀνευρεῖν, ἀνιχνεύω,
κυρ. ἐπὶ κυνηγετικῶν κινῶν ἱχθυηταούτων: Αἰσχ.
Ἄγ. 1094 ματαῖα δ' ὄν ἀνευρήσει φόνον· || γεν.
ἀναζητῶ: Σίμων. 30 θάνατον εὐρέμεν ματεύειν
ἐλάφω, Αἰσχ. Χο. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μέλλον φί-
λον· || μτ. ἀπαρσ. ζητῶ νὰ πρόξω, ἐπιδιώκω
τι: Πίνδ. Ο 5,24 μὴ ματεύσῃ θεός γενέσθαι, Σοφ.
ΟΤ 1052 ὄν κἀμάτεας πρόσθεν εἰσδεῖν· 2) μτ.

αίτ. τόπου ζητώ, έρευνώ, έξετάζω : Βάγκ.9,35 μα-
τεύει άλλος άλλοιαν κέλευσον, Άριστοφ.Θεσμ.
663 μάτευε ταχύ πάντα, Θεοκρ.21,65 έ' ό' άρα
μή κνώσων τώ τή χωρία ταυτα ματεύσει.
ματζουονίτσί (ισροβ.)δημ.κ.μαντζ. - πικνόρρευστον
και κολλώδες φαρμακευτικόν σακχαρώδηκτον
σκεύασμα υπό έμπειροκόν, δίδθεν θεραπευτικώ, κα-
τασκευαζόμενον, όπερ λαμβάνεται έσωτερικώκ,
έκλειγμα βλλ.

ματζουράνα (ή) δημ. & μαντζουράνα βλλ.

μάτι (ή) ματία, μάτιοκ κόποκ μαρία, σφάλμα :
Στησιχ.47 μάτακ ειπών, Αισχ.Χο.918 μή άλλ' έστ'
όμοιοκ και πατρόκ τώ σου μάτακ, αυτ.'ικ.820
μάτακ πολυβροοκ (ισροβδωτέ) συζήτησεσι,
Σοφ.άπ.798 ού τί τοι μέτρον μάτακ 2) ή αίτ.
μάτιον ώκ έπιρρ. βλλ. 3) ώκ μέτρον τώ 112 τή
άργάδωκ : Πάπ. ένεγκόν μοι κόκκοκ μάτακ ό'.

μάτιμα αιολ. ματεύω βλλ. μ. έν γβ' έν. ένεστο. :
Θεοκρ.29,15 έξ έτέρω έτερον μάτις 1) παθ.
Ιων.'Ιηπ. κ. Έρωτιαν. κματείακ, ζητείακθαι' :
2) αιολ. πατώ βλλ. : Άλλ. Συμλ.31,3' 1) θηλ.
-μηκ. ένεστ. μάτειακ : Σαφ.54.

μάτιη έπιρρ. κ. μον. κ. νεωτ', όωρ. μάτιήν, ματίαί,
άσκόδωκ, άνωφελώκ, χωρίκ άποτέλεμα : 'Γυν.
Δήμ.308 πολλά δέ καμυλή' άδρωτα μάτιη βόδεκ
άλικον άρσούρακ, Πινδ.Ο 1,83 έν σκότω καθήμη-
νοκ έφοι μάταν, Αισχ.Πρ.44 τά μηδέ ώφελούντα
μή νόκει μάτιη, αυτ.1007 λέγων έοικα πολλά και
μάτιη έρείν' όμ. μτ. αυσ. : αυτ.Άγ.165 τώ μάτιη
άγθοκ (τό άνωφελέκ φορτίον), Σοφ.Τρ.1149 Διδέκ
μάτιη άκοιτις (ή σύννεφοκ αυτού πρόκ ουδέκ κα-
λόκ τέλος) 1) έν χρ. ώκ κατηγορούμενοκ : Αισχ.
Χο.521 μάτιη τό μόχθοκ 2) άπερισκότωκ, άλό-
γωκ, άνοήτωκ : Θεογν.523 ού σε μάτιη, ώ Πλου-
τέ, θεοι τιμάσι μάλιστα, 'Ηρ.7,103 μή μάτιη κόμ-
ποκ ό λόγοκ ουτόκ ό ειρημώκοκ 1) παθ.ΟΙ 609
ού γάρ δίκαιοκ . . τούδ κακούκ μάτιη χρηστόκ
νομίζεσι, Πλάτ.Θεαιτ.189D Ινα μή μάτιη θαρρή-
σεκ 2) φρ. ό νοσών μάτιη ό παράφορον :
Σοφ.Αί.635 3) μαιταίωκ, φευδώκ : αυτ.Φιλ.345
είτ' άληθέκ, είτ' άρ' ούν μάτιη, αυτ.'Ηλ.63' κ.
έπι ένυμνίωκ : Αισχ.Άγ.423 μάταν γάρ . . δια χει-
ρών βέβαιον 1) μτ. τώ εις κ. νεωτ. άσκόδωκ,
άνωφελώκ, άδικα, τώ κάκοκ : Λουκ.Τραγωδ.28
είκ μάτιη σε πάντεκ άμειβόλομον, Άριστέιδ.
Λόγ.3315ι,3,Γρόδρ.2,305 εις μάτιη προσγιγνώμε-
κα και καπιτευλισμένα, Παπαδ.Χρ.Μηλ.85 εξήτασεν
εις τά προαίλια και εις τά συνεχόμενα ύπονεια
εις μάτιη 1) κ. έν πάπ. μτ. τώ έπί : έπι μάτιη.

μάτιηρ (ή) όωρ. τ. τώ μήτηρ βλλ.

ματιήρ-ηρος (ή) μασιήρ βλλ. : 'Ησ.

ματιήρωκ (ματιήρ)ματεύω βλλ. : 'Ησ., Φώτ.

ματθαίολια (ή) νεωτ. γένος σταυρανήθων φυτώκ.
μάτι (ή) μον. κ. δημ. τώ όργανω τή όράσεωκ,
όμμα, όφθαλμόκ : Πρόδρ.2,469 σφιζε σφικτά τά
δόντια σου και κράτει την φωνήν σου, και κόμ-
μυζε τά μάτια σου και μή πολυπραγμόναι, 'Πρω-
τόκρ.1,390 κάνε και κλαίαιν και γελούδ τά μά-
τια των άνθρώπων, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.20,2 κ. έ-
σφογγίζε τά μάτια του μ' ένα χρυσό παντίλι,
Σολωμ. Φραγίτικα Φραιζερ Ι μικρόκ προσή-
θη έρριξε σε κορασιά τά μάτια, Βαλαώρ.Φωτ.1,
192, Πάκου.'Ασαλ.Ζ Τό πανηγύρι στά σασιρά 2)
σόν άστραπή άργυρή χτυπάει τά μάτια ή όρμη,
δ. διατ. γιά μαύρα μάτια χάνουμαι, γιά γαλα-
νά πεθίνω και γιά τά κρασούάλανα οπίζω τή
γής και μπαίνω 1) κ. πλθβ. προσφώνησε πρόκ
πεφιλημένον πρόκ. ή ά. κλειωστικώκ ή θυμασσι-
κώκ : Έρωτόκρ.3,1533 παρακαλώ σε, μάτια μου,
καλά να τά λοιάσας, - μάτια μου, φώκ μου 1,
μαρβέ μάτια μου, τί να σε κάνω 2) έπί όρ-
κωκ, ώκ τώ πολυτιμότεροκ όργάνω τώ άνθρ.

σώματοκ όντοκ τώ όφθαλμό : σ' όρκίζομαι στά
μάτια μου, - να μή χαρώ τά μάτια μου, - να
μού βγωύνε, - να μου χυθούτ τά μάτια : 1) έπιρ-
ρημοτικώκ έν φρ. με τά μάτια μου ίδιοκ όμα-
σιν, έξ αυτοφώκθ' όμ. με τό μάτι κτ. έκτίμησιν
πρόχειρον, ώκ έγγιστα, χωρίκ λεπτομερή έξέτασιν,
μέτροσιν ή ζύγισιν' όμ. γιά τά μάτια ή γιά τά
μαύρα μάτια ή γιά τά μάτια τοθ κόσμου, κ. έ-
πίφασιν, ώκ πρόσχημα, πρόκ τώ θεαθήνα' όμ. γιά
τά μαύρα σου τά μάτια πρόκ χάρισιν σου, γιά χα-
τίρι σου' όμ. μέσα ή (έ)μηνον στά μάτια μου
1) σου, του! άκριβώκ ένώπιον' όμ. με κλειστά τά
μάτια άπερισκέπτωκ, χωρίκ προσοχήν, χωρίκ να
έξετάσω, στα τυφλά' 1) έν φρ. έλλειπτ. τά μά-
τια σου τέσσερα (ή δεκατέσσερα) 1) πρόσεχε, έσο
άγρυπνοκ φύλοξ, έχε τό νού σου' όμ. τώ παιδί
και τά μάτια σου (πρόσεχε τώ παιδί) οάν τή μα-
τία σου' τώ μάτι του καρούλι (έπι κατακεκλιμέ-
νω άγρυπνουότοκ) 1) όμ. φρ. κ. μτ. ρ. τόν έχω
στό μάτι ή τό(ν) - την έβαλα στό μάτι (άποβλέ-
νω εις τινά δυσμενώκ δια τά τόν βλάψω, είτε μτ.
έπιθυμίακ να τόν άποκήτωκ, έποφθαλιμώ)' όμ. με
πήρε με καλό ή κακό μάτι (διετέθη ευθύκ άπό
τήκ πρώτηκ στιγμήκ που με άντίκρουσε, έκ πρώτηκ
όψεωκ, ευμενώκ ή δυσμενώκ πρόκ έμέ) 'όμ. τόν
έχω σάν τά μάτια μου (τόν άγαπήω εις ύπερβολή-
κόν βαθμόν και ελκρινώκ) 'όμ. δέν έχω μάτια να
τόν ίδώ (τόν άποφύγωκ, διότι είμαι έκτεθειμένοκ
άπέναντι του, ή τόν άποστρέφομαι, τόν βδελύσο-
μαι, τόν σιχαίνομαι) δέν μου γεμίζει τό μάτι
(δέν μου φαίνεται κόλόκ, ή δέν έχει την άποδιδο-
μένην αυτώ άξίαν) 'όμ. δέν χορταίνει τό μάτι του
(ή μάτι άνεχότραγο) 1) ίσεται ήλαστοκ' 'όμ. ρίχνει
στάχτη στά μάτια τοθ κόσμου (προσαθεί να
καλύψη κακήν τινά προξίν ή πρόθεσιν) 'όμ. έμαρ-
τισε τό μάτι μου (τόπ ή δυστυχία, ή φτώχεια,
τήν πείνα κττ.) (δέν άντέχω πλέον, έγχασα τήν ύπο-
μωσιν μου) 'όμ. πήρα τά μάτια μου (ή τόν όμαρ-
τιών μου) κ. έφυγα (άποηλίπισθη και έφυγα μακριά)
'όμ. πολύ χτυπάει στά μάτια (κινεί πολύ την προ-
σοχήν, είναι πολύ χτυπητό ιδ. στό χρόμα) 'όμ. τήκ
έκλεισα - τήκ πάτησα ή τήκ έκανα τό μάτι (τήκ
έκανα νεύμα δια τό κλεισίματος τοθ βλεφαρό-
τοθ έτέροκ των όφθαλμών) 'όμ. κόρρωσε τά μά-
τια της άπάνω μου (με ήτένικε άσκαρδοσμηκί)
'όμ. που θά μου πάς, θά σου φάω τό μάτι (έντόκ
όλίγω άφευκτώκ θά σ' εκδιкиθώ) 'όμ. που άνοιξε
τά μάτια (με καθωδήγησε, με έδίδαξε, με εύηλ-
θει) 'όμ. με πιάνει τό μάτι (ματιζόζομαι, με βασκό-
νει, εύκόλωζ) 'όμ. έχει κακό μάτι (μασιάζει εύ-
κόλω και άσχημα, έχει βάσανον όφθαλμού) 'όμ.
έβγαλα τά μάτια μου (καταστράφη έν έίδωκ ύ-
παισιότητα) κ. έν άισχρ.σημ. έκόρεσα τάς άφρο-
σίτουκ μου όρμάκ, ιδ. κτ. πλθβ. έβγαλαν τά μά-
τια τουκ συνουσίασθησαν, 'όμ. κλείνω τά μά-
τια μου ή κάνω στραβά μάτια (έν έπιγνωσίν μου
κάνω ότι δέν βλέπω) 1) είδ. σφαλώ ή
κλείνω τά μάτια άμτθ. (κλείω τούκ όφθαλμόν
μου δια παντόκ, άποβήλικοκ) : όταν κλείνω έγω
τά μάτια μου, όλα στάχτη άς γενούδ' κ. μτθ. ά-
φαιρώ τιοκ τήν ζωήν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 54,14 μά δι-
χωκ φυχοπόνια μοιρα κακή σφαλώντακ μου τά
μάτια με πήρε στήν έρημιά τώ Κάτω Κόσμου :
1) ιδ. κηδύω νεκρόν, παρίσταμαι εις τάς τελευ-
τάιακ στιγμήκ τιοκ και τώ κόμνω τά νενομισμέ-
να : τό στερονοπαίό μου θά μου κλείσει τά μά-
τια' 1) όμ. παίζει - πεταίει ή ξεπετά 'όμ. τώ μάτι
μου (έπι ευρηκίηκ τιοκ συσπασεωκ τοθ όφθαλ-
μού' κτ παλαιάν δεισδοσιμιάν ό παλμόκ ουτόκ
του βλεφαρόκ προαγγέλλει τήν άριέιν φίλου ή τήν
πραγματοποίηση έλπίδοκ, όθεν περιημώ να ίδωκ
τινά) 1) όμ. κάνει στά μάτια (είδ. έπι ύποζυγίου

προσβλέποντος ἀπλήστως τὴν φερθὴν καὶ ὑποφέρωντος, διότι ἐμποδίζεται νὰ φάγη! || παροιμ. **ματία** ποῦ δὲν βλέπουνται γρήγορα λησμονοῦνται (οἱ μακρὸν εὐρισκόμενοι κ. μὴ βλεπόμενοι συχν. ὑπὸ τῶν συγγενῶν κ. φίλων ταχέως λησμονοῦνται) ὄμ. **ματία** ὄμορφα, δυστυχημένα χέρια (ἐπὶ εὐεδοῦς μέν, ἀλλ' ἀμελοῦς καὶ ἀκνηροῦ) ὄμ. τοῦ νοικοκυρῆ τοῦ **μάτι** κοπριά στὸ **χωράρι** ἢ **τροφή** τοῦ ἀλόγου ἢ αὐτοπροσώπως ἐπιβληπομένη ἐργασία ἀποφέρει μεγάλα κέρδη! ὄμ. ἡ **πραμάτεια** θέλει **ματία** (ἐπὶ ἀπαιτηθέντος κ. τὴν ἀγορὰν πράγματός τινος) ὄμ. τὸ **νιμάτι** **βγάζει μάτι** (τὸ πείσμα φέρει μεγάλας καταστροφάς) 2) μτφ. ἀνάπτυκτος, ἀσχημάτιστος βλαστὸς φυτοῦ: ἐρριξε **χαλάζι** καὶ **χάλασον** ὅλα τὰ **μάτια** τῶν ἀμπελιῶν, - φέτος θ' ἀφήσω μόνο τρία ὡς **τέσσαρα μάτια** στὸ κλήμα, - ἡ τριαντάφυλλιά πέταξε **μάτια** 3) **μάτι** τῆς θάλασσας δίνη, ρουφιχτρά 4) **μάτι** νεροῦ πηγῆ ἀναβλύζοντος ὕδατος 5) **ἀδάμα μάτια** τὰ τηγιασθέντα κτ. τρόπον ὥστε νὰ μείν ἀκέραιος ὁ κρόκος 6) ἡ θυρίς, τὸ διαμέρισμα κ. γεν. αἰ θέσεις ἐπίπλου: τὸ **μάτι** τῆς **ἐταξέρας**, - στὸ ἐπάνω **μάτι** τῆς **ντουλάπης** 7) στρωγγύλον ἀνοίγμα τῆς μαγειρικῆς μηχανῆς 8) ἴσμις βροχίς, θηλεία δικτύου ἢ ἄλλων πλεκτῶν ἐιδῶν.

μάτια (ἡ) (μάτη), Ἴων.-Ἰη. ματαία, ἀνωφελής, ἀκαρπὸς ἐπιχειρήσεως, ἀπόπειρα: Ὁδ.Κ.79 ἡμετέρα **ματία**, 2) ἀφροσύνη, πλάνη, σφάλμα: Ἀπολλ. Ρ1,805.

ματιά (ἡ) δημ. στροφὴ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ἀντικείμενον, βλέμμα: Σολωμ. Ἐθν. γιν.165 κείδς σεβῆσμα προχωρῶντας καὶ μ' ἀνάσχυες **ματιές**, Ζερβ. τραγ.ΚΚ 39,21 καὶ **μιά ματιά** σου ἀνοθυμᾶμαι τώρα ποῦ μοιάζει σὰ ψωφορίνη ἀστραφιά.

ματιάζω δημ. ρίχνω τὸ βλέμμα μου, τὴ **ματία** μου εἰς τὴν, προσβλένω: Ἐφтал. Ὁδ.Α 118 σιμά στοὺς ἄλλους **μάτιασε** τὴν Ἀθηνά! || προσβλένω καὶ ἀποβλένω εἰς τὴν ἀπόκτησίν τινος: μόλις μῆκα στὸ κατὰστημα, **μάτιασα** τὸ καπέλλο. 2) ἐπιφέρω διὰ τὸν βλέμματός ἢ καὶ δι' ὑπερβολικῶν ἐπαίνων βλάθην εἰς τὸ ὀρώμενον πρόσωπον ἢ ἀντικείμενον, βασκανία: τὸν **μάτιασε**, - ἔχει καὶ **μάτι**, **ματιάζει** μὲ τὸ πρῶτο, - φτύσ' τον νὰ μὴ τὸν **ματιάξερ**; 3) σκοπεύω, σημαδεύω: τὸ **μάτιασα** καὶ μὲ τὴν πρῶτὴ τὸ **ρίξα**.

ματιαῖον μέτρον (τὸ) πᾶν, τὸ μάτιον βλλ.

ματίασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ματιάζω** βλλ., βασκανία: τὸν **κοιτάζει γιὰ ματίασμα**;

ματίτζω ἀρχ. λεξ. κ. δημ. ματεύω βλλ.: Ἦσ. κτ. ὄορ. ἄσφαρ. **ματίασι**. 2) δημ. ἐπαίζωμαι τὸ μῆκος πραγμάτων τινος διὰ προσθήκης προεκτάματος: **μάτιασε** τὸ **θρασση** νὰ **φτάση** κ. παθ.: τὰ **μανίκια** εἶναι **ματίασιμα**. || εἰδ. ναυτ. συνάπτω, δένω τὰ ἄκρα δύο σχοινίων.

ματικαῖον (τὸ) δημ. εἶδος τρυπανοῦ, ἀρς βλλ.

ματιλόιτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ., ὄρυκτον θειοῦ ὀξέος τοῦ ἀργύρου μτ. βισμούθου, ἄ. πλεωρομυρίτης.

ματίτιον (τὸ) μον. ἱμάτιον: Πρόδρ. 2,400 **κουντὸν** τὸν σφωμῆτην μου, **σύρνω** τον **ἐκ** τοῦ **ματίτι**.

ματιολοιχός (ὁ) κρουσιμέτρης βλλ.: Ἀριστοφ. Νεφ.451 στρῆφις ἀργαλέος, **ματιολοιχός**.

μάτιον (τὸ) πᾶν. αἰλητὸ μέτρον χωρητικότητος.

ματίς Ἦσ. κμέγας, ἐπὶ τοῦ βασιλεύος.

ματία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν βαμβακοειδῶν.

ματία (ἡ) (ματιζῶ) δημ. μάτσημα βλλ.

μάτσημα (τὸ) (ματιζῶ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ματιζῶ** βλλ.: τὸ **ροχχο** αὐτὸ **γιὰ** νὰ **δελεῖ** θέλει λίγο **μάτσημα**.

ματλοκίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἀπάνιον ὄρυκτὸν τοῦ μολύβδου.

ματογυάλι (τὸ) δημ. διοπτρον συνήθ. κτ. πληθ. **ματογυάλια** διοπτρα, γυαλιά.

ματόκλαδο (τὸ) δημ. βλεφαρίς, τοίωρος συνήθ. κτ. πληθ. **ματόκλαδα** κ. **ματοκλάδια** αἱ βλεφαρίδες: Κρυστ. Γκόλφω 132 τ' ἀπλωτέρα **ματόκλαδα** στὰ κάτω **ἐξαμυλιῶν**, Ἐφтал. Ὁδ.Α 364 ὄπνο ἡ Ἀθηνά τῆς **σταλάξε** γλυκὸ στὰ **ματοκλάδια**.

ματοκόθω δημ. ἄμτθ. **μαυρίζω**, **μελανιάζω**, ἐπὶ πληγῶν ἢ κτυπημάτων.

ματοκύλιζω μον. κ. δημ. κ. **ματοκύλιο** αἷμα-τοκύλιζω βλλ.: συνήθ. παθ. παρακ. **μτχ** -ισμένος ὁ βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα: Ἐρωτόκρ 4,1906 ἄσουσσομο **κὶ** ἀνέγνωρο **καὶ** **ματοκύλισμα**.

ματοκυλίσια (ἡ) μον. κ. δημ. αἱματοκύλισμα, αἱματοχυσία: Ἐρωτόκρ.4,1111 γίνονται **ματοκυλίσιας** πολλῶν λογίων θανάτοι.

ματοκύλισμα (τὸ) δημ. αἱματοκύλισμα βλλ.

ματόπνο (τὸ) δημ. πόνος τῶν ὀφθαλμῶν || ἀσθένεια τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμία, πονόματος.

μάτος (ὁ), ἡ ζήτησις: Ἰνπ.π.Γαλλ.19,120.

ματοσιώνη (τὸ) δημ. κ. **ματοσιώνω** βλεφαρίς πρβλ. **ματόκλαδο**.

ματόφροδα (τὸ) δημ. ἡ ὄφρυς, τὸ φρύδι: ἔχει σμικτὰ **ματόφροδα**.

ματόφυλλο (τὸ) δημ. τὸ βλέφαρον βλλ.: Κορκβ. Ζητ.52 τὴ **θαρπέιτε**, ἔλεγεν ὁ Χαδοῦλης παίζοντας ἀπάνω κάτω τὰ **ματόφυλλά** του.

ματρακούκλι (ἡ) δημ. μονδρογάρδος βλλ.

ματρικαρία (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν συνθέντων.

ματροδόκος -ον ὄμορ. τ. τοῦ μητροδόκος βλλ.

ματροθένος Ἦσ. «τοῦς νόθους παῖδας . . ».

ματρυλλίον (τὸ), ὄμορ. ματρυλλίον ἢ **μαστρύλιον** πορνείον, χαριταύτειον: Δειν.ἀν.43,5, Μέν. Ἐπιτ.427, Πλούτ. Ἠθ.752C.

ματρυλλίον (τὸ) μτγν. τὸ ματρυλεῖον βλλ.: Πολυδ.δ.188 ἐν οἰκίῳ τῶν ζῶν ἐν ματρυλλίσις.

ματρυλλός (τὸ) μτγν. κ. μον., θηλ. ματρυλλία προαγωγός, μαστροπόδος: Φρύν. ἐν ΑΒ 48,32 κunoφθαλμιζέται, ἀναιδῶς καὶ ἱταμῶς ὄρψ' τρόπον ματρυλλῶται.

ματρώνα (ἡ) (λατ.) Ἐπιγρ. κ. δημ. κ. **ματρώνα** δέσπονα, οἰκοδέσπονα: τὴν ἀξιολογωτάτην **ματρώνα** || εἶρων. ἰδιοκτήτρια οἴκου ἀνοχής.

ματρωσιμός (ὁ) νεώτ. ἡ εἰς τελείαν γυναικία ἀνάπτυξις τοῦ ὄργανοσμοῦ εἰς λίαν μικρὰν καὶ ἀσυνήθη ἡλικίαν.

μάτρω ὄμορ. τ. τοῦ μήτρω βλλ.

ματρωσμός ὄμορ. τ. τοῦ μητρωσμός βλλ.

μάτς (τὸ) (ἀγγλ.) δημ. ὄμορ. μεταξύ δύο πυγμάχων ἡ πολεμιστῶν ἡ δύο γυμνάτων ἀθλητῶν, ἰδ. ποδοσφαιροῦ: **πυγμαχικόν-ποδοσφαιρικόν μάτς**.

ματσάκι (τὸ) δημ. ὑπόκορ. τὸ μάτσο βλλ.: **δωσέ** μου **ἕνα ματσάκι** **μαϊντανό** - κλωστή.

ματσαράγκα (ἡ) (ἱταλ.) δημ. εἶδ. ἀπάτη ἐν χαρτοπαιγίῳ 2) κτ. ἐπέκτ. πᾶν εἶδος ἀπάτης.

ματσαραγκιά (ἡ) δημ. **ματσαράγκα** βλλ., κότεργαρά.

μάτσο (τὸ) (ἱταλ.) δημ. δεξιμὸς ὄμορ. εἰδῶν πραγμάτων: **ἕνα μάτσο** **πράσα**, φρ. **μάτσο** **ἔχει** τὰ **χιλιάρικα** (ἐπὶ πολὺ πλουσίον), - **μάτσο** **μοῦ** τὰ **στελε** ὁ **θεός** (ἐπὶ δυστυχημάτων ἐπελαθόντων πολλῶν ὄμορ.) || ἐπιμήκης δέσμη νήματος: **ἕνα μάτσο** **σπάγγο** - **νήμα** || κτ. πληθ. ἐπιρροηματικῶς, πολὺ, εἰς μεγάλην ποσότητα: **δ.τραγ.** **κίμπε** **μου** **αὐτὴ** **τῆ** **χάρη**, **νὰ** **φέρω** **μάτσο** **τὰ** **κερι** **καὶ** **φωαῖτες** **τὸ** **λιθᾶνι**.

ματσόδερα (ἡ) δημ. ἐπιμήκης, λεπτή, κυλινδρική ράβδος, δι' ἧς ὀνοίγονται τὰ ἐκ ζύμης φύλλα, ἄ. πλαστές.

ματσόλα (ἡ) (ἱταλ.) δημ.κ. ἰταλ. ἔξυλην διεκφαλὸς σφῆρα ἐν χρ. π. τοῖς βιολογίσαις κτ.: **λεωσοσιδηρουργός** || εἶδ. ναυτ. **ματσόλα**.

σφυρα χρυσ. μοιουμένη καθ' τὴν σπαργάνωσιν ὀ. σχετιῶν διὰ δεσπιδῶν : Παπαδ. Χρ. Μηλ. 155 ἀπολείε κράτον θρονον με τὸν τῆς ματσούλας ἡ ξυλίνης σφύρας τοῦ καλάφατη.

ματσούκα ἡ| ἡ| ἡμ. ράβδος, βουκηνία, ρόπαλον : θ' ἀρπάξω καμιά ματσούκα, - ἀκουμάω στὴ ματσούκα.

ματσούκι (τὸ) ἡμ. ματσούκα βλλ. : με χτύπησε με τὸ ματσούκι.

ματσουκιά ἡ| ἡ| ἡμ. κτύπημα διὰ ροπάλου, ράβδουσα : δ. τραγ. μιά ματσουκιά τοῦ χάρισεν ἀπάνω στὸ καπηλάκι, Ζερβ. Λυρ Σάτ. Μέρμ. 173 χαμαί μ' ἀποστουμπάνισαν κι οἱ δυὸ μετ' ματσουκίε.

ματσουκένω ἡμ. κτυπῶ διὰ ράβδου, με ματσούκι, ἔδερνω, ξυλίζω.

ματσουλιζώ ἡμ. μασουλιζώ, μασῶ, τρώω τι. **ματταδεῖ** ἡ. «περιθάλλει, ἀθρονεῖ».

ματταδής ἡ. «ἀπόρων».

ματταδόμενος ἡ. «μέλλων καὶ ἀποκνῶν».

ματταθεός ἡ. «ὁ μωρός».

ματταϊκή μέθοδος ἡ| ἡ| κ. ἡμ. Ματτέι νεώτ. Ιατρ. παραλλογή τις τῆς ὁμοιοπαθητικῆς θεραπευτικῆς μεθόδου, δι' ἧς καθιεροῦται ἡ χρ. τῶν φυτικῶν κυρ. ἐκχυλισμάτων.

ματτιάξω παρασκευάζω ἡ ἔσθια ματιτῆν βλλ. : Ἀλεξ. η. Ἀθην. 14.663D εὐχαιεῖσθε, προπόσεις νίνετε, λήπεσθε, ματτιάξετε.

ματιτῆ ἡ| ἡ| ἡμ. τὸ φηγιτὸν πολυτελέστατα παρασκευασμένον ἐκ κοπιανισμένου κρέατος πουλερικής μεθόδου, δι' ἧς καθιεροῦται ἡ χρ. τῶν φυτικῶν κυρ. ἐκχυλισμάτων.

ματιτῆς (τὸ) ἡμ. ἡ ματιτῆ βλλ. : Ἀρτεμ. Δ. Δαλ. δ. Ἀθην. 14.663D τὸν ματιτῆν .. εἶναι πάντων ὄνουα τῶν πολυτελῶν ἡδυσμάτων.

ματιτσοκότης (τὸ) ἡμ. ἐπώνυμια τις αἰσχροῦ ἀνδρός, «ματιτσολόχος βλλ. : Ἀμμιαν. Μαρκ. 15.54.

ματιτσολοχικός (τὸ) ἡμ. ἡμ. τὸ ματιτσολόχος βλλ.

μάττω ἄττ. τ. τοῦ μάσσω βλλ.

μάττω-ᾶω (μάττη) ποι. εἶμαι ἀγρός, ὀκνηρός, ἀνώ, βραδύων, ἀργονορῶ, ὀμείλω : Ἰλ. Π. 474 ἀπέκοψε παρήγορον οὐδὲ μάττησε, αὐτ. Ε. 233 μὴ τὸ μὲν Ἰππῶ) δεῖσαντε ματῆστον, Ἰάσ. Π. ρ. 57 περαίνεται δὴ καὶ ματῆ τοῦργον τόδε ἰτὸ ἐργον δὲν βραδύνει, προχρῶρει, προδραίνει, αὐτ. Ἐπ. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματῆν δῶψ' ἢ διατρίβειν, μὴ χρονοτρίβειν καθ' ὀδόν'. 2) εἶμαι μάταιος, ἀνωφελής : αὐτ. Εὐμ. 141 ἰδῶμεθα, εἰ τι τοῦδε φροῖμου ματῆ ἴδω εἶναι μάταιον, ἀνωφελές' 3) εἶπὸν προ. ἀμρστανά, ἀποτυχηθῶ εἰς τι : Ὀππ. Ἀλ. 3.102 βουλήσ δὲ σαφρονόων ροκὴ ἐμάττησε.

ματτώ-ἔω ἡμ. ἡμ. τ. τοῦ ματεύω βλλ. : ἡ. «ματτώ, ζήτει».

μάττωμα ἡμ. ἡμ. τ. τοῦ ματεύω βλλ. : ἡ. «ματτώμα πληγῆς».

ματῶνω ἡμ. κ. ἡμ. αἰματῶνω βλλ., αἰμορρογῶ : Ἐρωτόκρ. 2, 1701 τὰ σωθικά ματῶνασι κι αἷμα πολὺν ἐπέτιστα, Κρυστ. Ἀγροτ. Φλογέρα 44 σάν ματῶνω τὸ χέρι μου, αὐτὴ μοῦ τὸ φιλοῦσιν' κ. παθ. : Παπαδ. Χρ. Μηλ. 103 εἶσαι ματῶμνησ' ματῶθηκες, ἔκραξε μετὰ σπαραγμοῦ.

ματῶσι ἡ. «ἀστομείσιν».

μαυθός ἄμφ. ἔν. η. Ἠρωδ. σιν. 1, 42.

μαυκιστὸν ἡ. «τὸ χλασιν».

μαυλα ἡ| ἡ| σχόλ. ἡ μαυλὶς βλλ. 12) : Σχόλ. Ὁσικ. 1, 6.

μαυλιζώ σχόλ., νεώτ. κ. ἡμ. μαστροπέω βλλ. : ἡ. «ἐν λ. μαστροπέος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 976' 2) νεώτ. κ. ἡμ. καλῶ, κράζω, φωνάζω

τὸς ὄρνιθας δι' εἰδικῆς φωνῆς' 3) κυρ. προσελκῶ θεοκράτα ἀπομομομένους τὴν φωνὴν αὐτῶν : Κατ. Ν. ὉΚωμ. 3, 117 σάν τὰ πουλιά, ποῦ τὰ μαυλιζεῖ ὁ κράχτης.

μαθλις-ἰδος ἡ-ιος (ἡ) | ἡ| ἡ. «μαστροπέος, παραγωγός, πορνοβοσός».

μαύλις-ἰδος ἡ-ιος (ἡ) | 2) ἡμ. ἡμ. μαύλις, μάχιρα, μαχιστὸν : Καλλ. Αἰτ. 3, 1, 9, Νίκ. Ἐπρ. 705 κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ὀράται μαυλιδι χάλκειη, Πησαντ. Α. Π. 15, 25 μαύλιες θοοῦμεναι.

μαυλισία ἡ| (μαυλιζῶ) ἡμ. μαλακία, τρυφιλότης, θρησκευτικῆς : Ἰω. Μον. Κανον. 106 ταῦτα .. περὶ τῆς μαλακίας, ὡς ἔφη, καὶ τῆς μαυλισίας λέγεσθαι πέφυκε.

μαύλισμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαυλιζέω βλλ., προαγωγὴ εἰς ἀσφαρόν' 2) παραπλάνησις ζῶου διὰ τῆς ἀσφαρόσεως τῆς φωνῆς.

μαυλιστήριον (τὸ) (μαυλιζῶ) ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβή, ἡν λαμβάνει ὁ προαγωγός : Ἰππῶν. 126' 2) οἰκὸν ἀνοχής, πορευτὸν : Πλάτ.

μαυλιστής (ὁ) (μαυλιζῶ) ἡμ. ἡμ. κ. νεώτ., θηλ. μαυλιστρία, μαστροπός, προαγωγός : Κατ. Ἀστρ. Κ. 814, 212, Ε. Μ. 695, 31, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 976, Φώτ., Σαυδ. ἔν. λ. κ. ἐν λ. πυγοστόλος.

μαυραγάνι (τὸ) ἡμ. εἶδος σίτου ἔχοντος μέλανα ἀγανῶ, μαῦρον ἀθήρα, ἀ. μαυροσίταρο.

μαυραγκαθία ἡ| ἡμ. τὸ φυτὸν ῥάμνου βλλ. ἡ ἑλληνική, ῥάμνος ἡ ἑλαιοειδής καὶ ῥάμνος ἡ προμυδιόφυλλος.

μαυράδα ἡ| ἡμ. ἡ ἰδιότης τοῦ μέλανος, τοῦ μαύρου, μελανότης, ἴδ. ἐπὶ προσ. : ἔχει μιά μαυράδα ἀποκορυφική' 2) σημεῖον μέλαν, μελανὴ κηλὶς, μαῦρο σημάδι, ἀ. μαυράδι.

μαυράδι (τὸ) ἡμ. μικρὸν μέλαν σημεῖον, μικρὰ μελανὴ κηλὶς : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 54 ἔάν οἱ ἀνεμοὶ μέσ' στ' ἀδεία τὰ κλαδιά μαυροφυσοῦσιν, σσειοῦνται, σσειοῦνται τὰ μαυράδια, θπου οἱ κλωῶν ἀντικτυποῦν' 2) τὸ μαυράδι τοῦ ματιοῦ ἡ κόρη βλλ. τὸ σφθαλμοῦ.

μαυρανθία ἡ| νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σκροφουλοειδῶν.

μαυριδερός ἡ-ὁ ἡμ. ὁ ὑπομέλας, ὁ μελανόχρομος, μελαχρῶς, μελαχρινός : Παλαμ. Ἀσολ. Ζ Ἀσκραῖος 220 πιάστηκη, δάρθηκε στῆς χαλιόφλογας τὴν ἀνάβρα, σάν πεταλοῦδα μευριδερή.

μαυριελάτος (τὸ) ἡμ. τὸ φυτὸν τῶζος ἡ ραγχοφόρος.

μαυρίδα ἡ| ἡμ. τὸ πτηνὸν γλαρεόλη ἡ λευμῶνις.

μαυρίδα ἡ| ἡμ. μαυρίδα, μελανία.

μαυρίζω ἡμ. κ. ἡμ. καθιστῶ τὸ μέλαν, κάμνω μαῦρο, προσδίδω εἰς τὴν μέλαιναν χροιάν : σὲ μαυρίσει γιὰ καλὰ ὁ ἥλιος' ἢ μτφ. εἰς ἐκλογέων, διδῶ ἀρνητικῆν, μαῦρον φῆμον, καταφύξις : ἐμαυρίσαν ἄλοι οἱ φηφοφόροι τοὺς τρικομπικούς, - κι ἐσὺ με μαυρίσεις' ἢ ἀμτφ. ἡ νομὰ μαῦρος, προσλαβάνω, παίρνω μέλαιναν χροιάν : Ἐρωτόκρ. 5, 1143 μαύρισε, πάλι ἀσκήμισε, κανεὶς μὴ σὲ γνωρίσῃ, Σολωμ. Λορδ. Μηνάορ. 114 καθὼς βλῆσεις καὶ μαυρίζε ἦσικος νέου κυναρισισαῦ' ἢ παθ. ἴδ. ἐν μτφ. μαυρισμένος ὁ ἔχων μέλαν, μαῦρο χρῶμα : Ἐρωτόκρ. 2, 1116 ἐπήγ' ἡ ἄγρια του φυγῆ στὸ μαυρισμένον ἄδι, Καρκβ. Ζητ. 42 πίσω ἀπὸ τὴ μαυρισμένη πόρτα καὶ περιγύρα σταῖς ταίγους' ἢ ἐν φρ. ἐμαυρίσε τὸ φῶς μου ἔγινε θολὴ ἡ ὄρασις μου, ἐσκοτείνισσε : Πολιτ. Ἐκτ. Τραγ. 154, 4 ἐδούρκωσ' ἡ καρδοῦλα μου, ἐμαυρίσε τὸ φῶς του' ἢ φαίνομαι μαῦρος : μαυρίζε σάν κόρακα' ἢ διακρίνομαι μακροβῆεν συγκεχυμένως ὡς μέλαν σημεῖον : κατὶ μαυρίζει ἐκεῖ κάτω' 2) μτφ. κατατρίχομαι,

φρασνίζομαι υπό μακράς θλίψεως ή άνεκπληρώ-
του πόθου: Ιδ. έν φρ. **εμαύρισε** ή καρδιά μου από
δαύτους του: έταλαιπωρήθη, ήγανάκτησα, έπόνεσα
έξ αιτίας του: **εμαύρισε το μάτι μου** από τήν
πέινα - από τή δυστυχία | δέν άντέχε πλέον,
απήθήθησ, έσκοτίσθη ή διάνοιά μου, παροί-
μου το κοράκι (ή του άρσάνη) τά παιδιά όσο παίσι
καί μαυρίζουν (ή κα καταστάσεων όλονέν έπιδει-
νόμεναι): κ. παθ. κτ. κτ. ή **μαυρισμένη** μου
φυχή ή δυστυχισμένη, ή μαύρη εκ τής θλίψεως,
ή ταλαιπωρημένη, ή ροσειμένη.

μαυρίλα (ή) δημ. μελανία, μελανότης, μαυρά-
δα, μαύρον χρώμα: Παπαντ. Αγ. Όρ. 18 άσπρι
καταρράχτες γενειάδων άπάνω στή μαυρίλα
των ράσων 2) το σκότος, ή σκοτεινιά, το σκο-
τεινίσιμα: Σολωμ. Δύο άδέρφισ 23,2 άνήσυχου
όνειρου τρομάρα, μαυρίλα, Κρυστ. Σκ. Άδ. 1. 13
ρίχων στα Γιάννινα ματιά και βλεπω όλο μαυ-
ρίλα, Πορφύρ. Σκ. 54 και μέσ' στή πύρα που τή
σέρνει, ύψώνεται σά νά ναι άπ' τή μαυρίλα της
βγαλμένη 3) μτφ. μέγα πένθος, μεγάλη συμ-
φορά 4) ή θέα πλήθος, Ιδ. στρατός έρχο-
μένου μακρόθεν μέ καταστροφικός διαθέσεις και
έγείροντας κοινορτόν: Δ. τραγ. πολλή μαυρίλα
πάκωσε, μαύρη σάν καλιακούδα 5) έν φρ.
έφαγε μαυρίλα που πήγε γόνα επί άποτυχόντος
κατά τας έκλογάς.

μαύρισμα (τό) δημ. ή πράξις και το αποτέ-
λεσμα του μαυρίζω βλλ. ή μελάνωσις: Παλαμ.
Άσμά. Ζ' Ασκρασιός 132 που κόβει μ' ένα μαύρι-
σμα τ' όλόχυτο τής πλάσης, - το μαύρισμα του
πίνακος 2) μτφ. ή άρνησις φηφου, ή άγρία κα-
ταφήσις έν έκλογαίς: έφαγε μεγάλο μαύρισμα
στις έκλογάς.

μαυριτανικός-ή-όν νεώτ. ό άνήλικον ή άναφε-
ρόμενος εις τήν Μαυριτανίαν ή τους Μαυριτα-
νούς: Μαυριτανική τέχνη.

μαυριτία (ή) νεώτ. μένος τι φοινίκων.

μαυρογένης (ό) δημ. ό έχων μέλαν γενειον,
μαύρη γενειάδα.

μαυρογήη (ή) δημ. κ. μαυρόγη κ. μαυρογεία ή
μαύρη γή, το σκούρο χρώμα, μαυρόχωμα.

μαυροδάφνη (ή) νεώτ. κ. δημ. είδος έπιτρα-
πέζιου έρυθρού σίνου, παραγομένου εις θερμά
κλίματα και έξ ύπερωριμών σταφυλιών.

μαυροδημιά (ή) δημ. ποικιλία του φυτου άμπε-
λος βλλ. ή οινόφωρος.

μαυροκερασιά (ή) δημ. το φυτόν κέρασος
βλλ. ή πτηνόφιλος: || κ. μαυροκέρασο ό καρ-
πός τής μαυροκερασιός.

μαυροκίτρινος-η-ο δημ. ό έχων μέλαν και κι-
τρινον χρώμα, άχρωμέλας, πελιδνός: ένας ση-
χαμένος μαυροκίτρινος.

μαυροκόκι(κ)α (ή) δημ. το φυτόν μελάνθιον βλλ.
το δμμασκητόν.

μαυροκόκκινος-η-ο δημ. ό έχων χρώμα μέ-
λαν και έρυθρόν: Παπαδ. Χρ. Μηλ. 158 ένα βοιδάκι
μικρόν, μαυροκόκκινον, έπαρουσιάζετο τριγύρω
εις τά έρείλια.

μαυροκόκκος (ό) δημ. φυτόν παράγον μέλανα
εώδιου σπέρου, καρπόν.

μαυροκόρακας (ό) δημ. ό μαυρός κόραξ·
|| μτφ. επί άνθρώπου διεστραμμένου, επί άτόμου.
μαύρης ψυχής.

μαυροκόττα (ή) δημ. το πτηνόν αίθια βλλ.

μαυροκούκάδες (ο)ι δημ. κ. μαυροκούκι (τό)
μαυροκούκα βλλ.

μαυρολάχανο (τό) δημ. το φυτόν λυκόπους βλλ.
μαυρολαγιά δημ. γίνουσι, καθίσταται μαύρος,
σκοτεινός, σκοτεινιάζω: Κρυστ. Άγροτ. ή Νησιω-
τοπόδο 14 μαυρολογάνε τά βουνά και σύμφεφα
μεγάλα σκεπάζουνε τόν ούρανό, τ' άστέρια

πέρα πέρα, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 66, 13 μαυρολογάν φη-
λάθε τά πέτρα σάν έγνοια καλασμένου.

μαυρολούκος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος Ιχθύων εκ
των σκοπελιόδων.

μαυρομάλλης (ή) δημ., θηλ.-ούσα κ. -ού κ.-ισσα,
ουδ.-άλλικο ό έχων μελανήν κόμη, ό μελανό-
θριξ, ό έχων μαύρα μαλλιά: Βιζυην. 94, 22 τίνος
γέννα είσαι σύ, βρε φρυδά και μαυρομάλλη.

μαυρομάνικος-η-ο μων. κ. δημ. Ιδ. επί τεμνό-
των όργάνων, ό έχων μαύρο μανίκι, μέλαιναν λα-
θήν: έξορκισμ. έπαρε μαχαίρι μαυρομάνικο,
- μαυρομάνικη κόμα.

μαυρομάτης (ό) δημ., θηλ. -άτισ, ουδ.-άτικο ό
έχων μελανά οφθαλμούς, μαύρα μάτια, ό με-
λανόφθαλμος: Πολίτ. Έωλ. Τραγ. 98 || φασόλια
μαυρομάτικα είδος φασιόλων μικρού μεγέθους,
ά. σμυρνάικα, γφφτικα, χλωρά καλούμενα άμπελο-
φάσουλα.

μαυρομουρ(γ)ιά (ό) δημ. το φυτόν μορέα βλλ.
ή μελανή.

μαυρομούστακος-η-ο δημ. ό έχων μελανούς
μούστακος, μαύρο μουστάκι: παλλήκπρι μαυρο-
μούστακο.

μαυροντυμένος-η-ο δημ. ό ένδεδυμένος
μαύρα, ό φορών μελανά ένδύματα, ό μελανο-
ντών: Πορφύρ. Σκιές 17 κοντά μας κι ή μανου-
λα σου ή γρία, σκυφή μαυροντυμένη δίπλα
έκει θά τύχρα.

μαυρόπετρα (ή) δημ. ή μαύρη, μέλαινα τό
χρώμα πέτρος, ό μέλας λίθος: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 53, 1
και σύ θά ης τή δεύτερη, μέ σάν Ιδής τρείς
χώριες μαυρόπερες, νά ης ζερδιά και βουρκο
έκει θά τύχρα.

μαυροπινάξ-ακος (ό)ι νεώτ., δημ. -Ινακος πίναξ
μέλας, έφ' ου δια κιμωλίας γράφουσι Ιδ. οί μαθη-
ται των σχολειών, κ. μικρός μαύρος πίναξ, έφ' ου
οι μικροκαταστηματάρχαι Ιδ. των χωρίων σημειούτ
τά οφειλόμενα: έλα νά Ιδοιμε πόσα λέει ο μαυ-
ροπίνακας || φρ. τόν έχουν γράφει στον
μαυροπίνακα είναι προγεγραμμένος ώς ύποτιος
και έπιδαθείς εις τή καθεστώς.

μαυροπούλι (τό) δημ. το πτηνό φάρ βλλ.

μαυροπράσινος-η-ο μων. κ. δημ. ό έχων
χρώμα μέλαινον και πρασίην, ό μελάγχλωρος βλλ.:
Έρωτόκρ. 2, 458 ή άφη μαυροπράσινη κι άγριο-
συννεφιασμένη.

μαύρος-η-ο μων. κ. δημ. ό έχων χρώμα μέλαν,
ό μέλας, ό μελάγχωρος: Έρωτόκρ. 2, 240 μέ ζου-
γραφίης τριών λογίων πράσινης, μαύρης, μπλά-
δες, Γρυν. Σκ. Τερρ. 51 φεύγουσι οι μαύροι γερανοί
και παίρνουν στα μαύρα τους φερά τά χει-
ρόνια, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 15, 2 τ' όμορφο νησάκι, ό
μικρός ό βράχος πόχει πέτρας μαυρές κι χει
σκιή άνάριον έν φρ. τόν έκανε μαύρο στο ξύλο
Ιτόν έματίσθησ τόσοσ πολύ, ώστε το δέρμα του
έμελανώθη, -ντύθηκε ή έβαλε ή φώρεσε τά μαύ-
ρα ή βουτήχηκε στα μαύρα (φέρει βαρύ πένθος),
παροιμ. φρ. μαύρο φιδι που σ' έφαγε (μεγάλην
ζημιαν θά ύποστής, μεγάλας θά τιμωρηθής, θά
βροθήξ) || μαύρη φήφος ή άπλωσ μαύρα επί
αδελφικής φήφου, επί καταφήφισεως έν έκλογαίς:
πήρε πολλά μαύρα στις έκλογάς 2) μτφ. δυσ-
τυχής, άθλιος: Δ. τραγ. μαύρη, μαρξέ, πικρή ενί
ή ζωή που κάνουμε έμεις οι μαύροι κλέφτες,
Σολωμ. ή Φαρμακαμένη 7 κόσμε φεούτη τέσ κό-
ρες τές μαυρες κατατρέχεις όσο είναι ζων-
τανές, - έχει πάθει πολλές συμφορές ό μαυροσί-
|| ό φέρων δυστυχίαν, ό προσέμων λύπη: έμαρσα
μαύρα δάκρυα, - μαύρη νά ταν ή ώρα που σέ
γνώρισα, - τόν έφαγε ή μαύρη γή, - είμαι άρρω-
στος κι όλα τά βλέπω μαύρα 3) κακός, μο-
χθήρης, κακόδουλος: άνθρώπος μέ μαύρη φυχή

4) μικρός : αὐτὴ εἶναι ἡ μαύρη ἀλήθεια· **5)** ὡς οὗτος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φυλὴν : οἱ μαυροὶ τῆς Ἀφρικῆς· **6)** ἵππος, κυρ. ὁ ἔχων μέλαν τρίχωμα : Διην. Αἰρ. 373 τοῦ Κωνσταντινίου ταχύτερος ἐτύχχανεν ὁ μαύρος, Πλάσωδ. 444 σὲ κρύα βρύση ἐπήγει ὁ νῆος τὸ μαῦρο νὰ ποίση, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 15, παροιμ. ὅταν φοφήσῃ ὁ μαύρος γοῦ χορτάρη μὴ φυτρώσῃ [ὅταν παύσω ἔχων συμφέρον εἰς τὴν, ἄς χάθῃ τοῦτο, δδ. γενικωτ., ὅταν ἀποθάνω, ἄς χάθῃν ὄλα· πρβλ. ἐμοῦ θανόντος γαῖα πυρὶ μχθῆτω], ὁμ. ἤθεσε, μαυρὲ μου, νὰ φῶς τριφύλλι [ἐπὶ ὑποσχέσεων ἢ ἐλπίδων αἰτινες πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῶν εἰς ἀπάτατον μέλλον κ. ἐπομένως μεταίωμι]· **7)** τὸ οὐδ. μαῦρο [τὸ] ὡς οὐσὸς, εἰς τὴν συνθηματικὴν γλώσσαν τῶν καποϊσῶν ἢ ὀμοιομένων τῷ χαισί· **8)** ὁ πληθ. τοῦ θηλ. μαυροῦ· αἱ φλύκταιναι τῆς νόσου εὐλογίαι βλ.λ.· **9)** συνεκδ. κ. αὐτὴ ἡ εὐλογία ἐπὶ κατάρας : νὰ βγάλῃς μαυρὲς]

μαυροσάκκι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἀσπερούλη βλ.λ. ἢ ἀρούραϊα.

μαυροσέλινο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν σμυρνίον βλ.λ. τὸ μελλολάχονον.

μαυροσίταρο [τὸ] δημ. μαυρογάινι βλ.λ.
μαυροσκεπάζω δημ. ἐπικαλύπτω, σκεπαζῶ διὰ σκότους, σκοτεινιάζω : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 66, 19 χῶρες μαυροσκεπάζοντας βαριά | σάν τὸν χειμῶνα ὁ ἥλιος.

μαυροστάφυλο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν φυτολάκικο βλ.λ. ἢ δέκανδρος.

μαυροτήγανο [τὸ] δημ. μέλαν, μαῦρο ἐκ τοῦ κηνοῦ τηγάν· **2)** μτφ. χλευαστικὸς ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πολὺ μελαγχρὸς, μελαφῶς, μαυροπρόσωπος, ἄ. μαυροτσούκολο· **3)** ἡ νόσος ἀνθρώπου, κακὸ σπυρὶ.

μαυροτσούκαλο [τὸ] δημ. πηλίνη χύτρα μελανῆ ἐκ τοῦ κηνοῦ, μαῦρο τσουκάλι· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἴδ. γυναικῶν, χλευαστικῶς, ὁ πολὺ μελαγχρὸς· πρβλ. μαυροτήγανο.

μαυροφῆρνε δημ. φαίνομαι μαῦρος, φαίνομαι ὡσεὶ ἔχων τὸς ἀποχωρῶσεις τοῦ μέλανος· πρβλ. συμφορῆρνω : Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ' ἐκοτὸ φωνεῖς ὄζω σάν τὰ ροδοχαράματα στοιχεῖά, ποῦ μαυροφῆρνε.

μαυροφόρος [ὁ] μσν. κ. δημ., θηλ. -α ὁ φέρων μαῦρα ἐνδύματα, ὁ μελανειμῶν, ὁ πενθοφόρος : Ἐρωτόκρ. 2, 1944 πῶς δίδουε πολλὴ τιμὴ σ' αὐτὸ τὸ μαυροφόρο, Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ' στοχασμοὶ τῆς Χαρσαυγῆς 73 ἐκοτὸ δρᾶκι ρήγισσα φυλάνε μαυροφόρα, Πορφύρ. Σικιῆς 54,5.

μαυροφωρῶ-έω δημ. φέρω μέλανα ἐνδύματα, φέρω μαῦρα ρούχα, μελανειμῶν, πενθοφωρῶ : τῶρα, μαῦρα θὰ βάλω νὰ φωρῶ νὰ με θωροῦν νὰ λείσι κρῖμα σ' ἀγγελικὸ κορμί καὶ νὰ μαυροφορέσῃ, Κοριβ. Ζητ. 148 ὁ θεὸς ἐπήρθε τὸν ἀνθρώπῳ τοῦς . . γιὰ τὸν ἀγαποῦσε. Γιά τοῦτο καὶ σπάνια ἡ καθόλου δὲν μαυροφωρῶν· **1)** κάμνω τινὰ νὰ φορέσῃ μαῦρα ἐνδύματα, νὰ πενηθίσῃ : αὐτὸς τοῦς μαυροφώρεσε· **2)** ἡ μτφ. μαυροφορεμένος-η-ο ὁ φορῶν μαῦρα, ὁ πενήθων, πρβλ. μαυροφόρος : Κάλδ. Ὠδ. 19, β ἀν μαυροφορέμης χήρας, ἀν βρέφους ῥήθῶν ἀρφακινῶν ἀκούσης, τρέμεις.

μαυροφωρῶσης [ὁ] δημ., θηλ. -α, οὐδ. -ικο ὁ ἔχων μελαινὰς ὄφρυς, ὁ μελάνοφρυς.

μαυροχορτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν σολανὸν βλ.λ. τὸ μέλαν.

μαυροχρῶμα [τὸ] δημ. οὐσία ὀρφνῆ, κολλοειδῆς προερχομένη ἐξ ἀποσυνθέσεως διαφόρων ὀργάνων οὐσίων.

μαυροφάρο [τὸ] δημ. ὁ ἰχθύς μελάνουρος βλ.λ., μελανούρι.

μαυροφάρος-η-ο μσν. κ. δημ. ὁ σκοτεινὸς καὶ φαρὸς ἄμα, ὁ σκίσιος· Ἐρωτόκρ. 2, 235 σ' ἔνα φαρῶ μαυροφάρο θυροφῶ καὶ μεγάλῳ πηδῶντι καὶ χλαμύροντας ἔκανε κάθε ζῆλο.

μαυροῦ-ώ ἀμαρῶν, σκοτίω, μαυρίζω, τυφλώ-νω· δδ. καθιστῶ, κάμνω τινὰ ἀνίσχυρον, ἀδύνατον : Αἰσχ. Εὐμ. 358 κρατερῶν δὴθ ὄμως μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου [ἀμφ·] **1)** μτφ. καθιστῶ τὴν σκοτεινὸν, ἀφανῶν, ἀφανίζω τὴν λαμψίν, δόξαν καὶ τιμὴν ἀπὸ τινος : Ἡσιόδ. Ἐργ. 325 βετα δεῖ μιν μαυροῦσι θεοί· **2)** παθ. καθίσταμαι ἀμαρῶς, σκοτεινός, σβέννυμαι : Θέογν. 192 οὕτω μὴ θαμῶζε γένος, Πολυπαιδῆ ἀστῶν μαυροῦσθαι, Αἰσχ. Ἀγ. 296 σβένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυροῦμένη.

μαυρῶν δημ. μαυρίζω βλ.λ.

μαυρίνη [ἡ] νεώτ. χημ. φυτικὴ γλοβουλίνη ἢ σφαιρινίνη ἐκ τῶ ἀπερμάτω τοῦ ἀροσθίου.

μαυροῦλεον [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. κ. μαυρωλεον ὁ ἐν Ἀλικαρνασσῶ μεγαλοπρεπὴς τάφος τοῦ βασιλέως Μαυσώλου : Πλίν. Φί 36, 30· **1)** δδ. ὡς προσχηρ. μνημον. τάφος μεγαλοπρεπῆς· Πασαδ. 16, 4 ἔτα παρὰ σφίσις ἐπιφανὴ μνηματα Μαυσώλεια ὀνομάζουσι : Στράβ. 5, 3, 8 ἀξίολογος δὲ τὸ Μαυσώλειον καλούμενον ἐπὶ κρηπίδος, - τοῦ ἀνίγειραν μαυρωλεον.

μαφῶρα [ἡ] νεώτ. μυστικὴ ὀργάνωσις φυλοβλίων ἐν Ἰταλίᾳ· **1)** ὡς προσχηρ. ὄμως ἐπιτηδεῖων ἐπιδοτικῶν τὴν ἐξυπρέτησιν τῶν συμφερόντων τῶν δ' ἀβεβαίτων μέσων.

μαφώριον [τὸ] πᾶν. ὁ μαφώρτης βλ.λ.

μαφώρτης [ὁ] πᾶν. εἶδος λεπτής καλύπτρας, λεπτοῦ πέπλου, δι' αὐτὸν ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν αἱ γυναικὸς καὶ οἱ ἱερεῖς.

μάχαϊρα [ἡ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μαχαίρη [τὸ], μγν. γενικ. κ. μαχαίρης, δοτ. μαχαίρη, ἀντικείμενον ποικίλ. χρ. ἐκ μεταλλικῆς χειρολαβῆς κ. λεπίδος ἐχοῦσης τὴν ἐτέραν τῶν ἀκμῶν ἑμμένουσα κ. αἰχμὴν ὄζειαν πρὸς τὸ μὴν ἢ διὰ τέρσην : Ἰλ. Α 844 ἔθα μιν ἔκτανυσας ἐκ μεροῦ τάμνε μαχαίρη, αὐτ. Γ 271, Εὐρ. Κόκλ. 242 κοπίδας ὡς τάχιστ' ἰὼν θήεις μαχαίρας· **1)** ἐν χρ. πρὸς ἀποκοπὴν ἢ διανομὴν κρεῶν : Πίνδ. Ο 1, 49 πρὸς ζέισιν εἰς ἀκμάν μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη, Ἦρ. 2, 61 τὰ μέτωπα κόπτονται μαχαίρησι· **2)** πρὸς κλάδευσιν δένδρων : Πλάτ. Πολ. 353Α μαχαίρα ἐν ἀμπέλου κλήμα ἀποτέμει· **3)** νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον· μάχαϊρα μεσστάσις [ἀμφιστομος μάχαϊρα διὰ τὴν ἀποκοπὴν τῶν ἀρθρώσεων]· **4)** ἡ Δελφικὴ μάχαϊρα εἶδος κοινοῦ μαχοίριου διὰ διαφόρους χρ. : Ἀριστ. Πολιτ. 1252b, 2 οὐδὲν γὰρ ἢ φύσις ποιεῖ τοιοῦτων, οἶον οἱ χάλκοιτοισι τὴν Δελφικὴν μάχαϊραν πενιχρός, Ἦσ. ἐν Λ. Δελφικὴ μάχαϊρα· κ. παροιμ. ἐπὶ λαϊμάργων πρσρ., ἄπαν ἤθελον μερίστην διὰ τὸς μαχοίρας, δι' ὅν ἀπέκοπτον τὰ κρέατα· **2)** ὡς ἄπλον, βραχὺ ἕφιφος ἢ ἐχειρίδιον : Πίνδ. Ν 4, 59 τὰ Δαιδάλου δὲ μαχαίρα φύτευε οἱ θάνατον ἐκ χόλου Πιελαι παῖς, Ἦρ. 6, 75 δεισας τὰς ἀπειλάς ὁ φύλακος . . διδοί οἱ μάχαϊραν, Λυσ. 13, 87 ἐάν τις ἔλυψ ἢ μαχαίρα πατάξας καταβλάη, ΚΔ Ματθ. 26, 52 πάντες γὰρ οἱ λαθόντες μάχαϊραν ἐν μαχαίρα ἀποθανοῦνται, Διηγ. Ἀχιλλ. 1791· **3)** κ. παροιμ. νεώτ. ἰεῖς ἐπεισοδίου τοῦ Εὐαγγελίου μάχαϊραν ἐδώκε, μάχαϊραν θὰ λάβῃς ἴσθι οἱ βλάντιες τοῦς ἄλλους θὰ ὑποστῶσι ἀτίστοιχον βλῶδην· **4)** ἰδ. ὡς ὄπλον δολοφρόνου : Ἀντιφ. 5, 69 ἐγκαταλίπῃ τὴν μάχαϊραν ἐν τῇ σφαγῇ ᾤχετο φεύγων· **5)** ἐν χρ. ὑπὸ τῶν θαυματοποιῶν : Πλάτ. Εὐθ. 294ε ἔς μαχοίρας γε κυβίσταν καὶ ἐπὶ τροχῶ δινεστάσι τηλικούτος ὢν· **3)** ἡ σπάθη ἢ τὸ καμπύλον ἕφιφος [κτ. ἀνθρ. πρὸς τὸ εὐθεῖ, τὸ κυρίως ἕφιφος] : Σεν. Ἐλλ. 3, 37 ἐπιδείξει αὐτὸν ἔφη πολλὰς μὲν μαχοίρας,

πολλά δὲ ἔφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκουσ, Ἐπιγρ. μάχαιρα Ἰππική (τὸ ἔφος τοῦ Ἰππέως) || ἔν φρ. οἱ ἐπὶ τῆς μάχαιρας εἰδος σωματοφυλάκων: Ἄρρ. Ἐπικτ.1,30,7 ἐπὶ μάχαιρας τασσομένοι (οἱ ἔχοντες ἔξουσιον ζωῆς ἢ θανάτου): 4) μάχαιρα κουρὴς ἢ κουρικὴ Ἐυρὸς, Ἐυρῶα: Κρατίν.37, Πλούτ. Δίων 9 τῆς κεφαλῆς τὰς τριχὰς ἀφελεῖν κουρικαὶ μάχαιραις κ. μ. μάχαιρα: Ἀριστ. Ἀχ. 849 κεκαρμένους μοιχὸν μὴ μάχαιρα· πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. μᾶ μάχαιρα· || κ. μ. φ.: Ζηνοβ.3,19 διὰ μάχαιρων καὶ πυρὸς (διὰ τῶν πλεόν φρικτῶν βασιανιστικῶν μέσων) || ἔν φρ. μάχαιρα τοῦ πνεύματος ἢ πνευματικότης: Κδ Ἐφεσ.6,17 καὶ τὴν περιεπεφαλάνον τοῦ ποτηρίου δέξασθε καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὃ ἐστὶ ῥῆμα Θεοῦ || ὄμ. μ. φ. ὁ πηρωτηκὸς λόγος: Πδ Ἡσ.27,1 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπάξει ὁ θεὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἀγίαν, παρομοί. μάχαιρα πῦρ μὴ σκαλοῦσιν (τοὺς κακοὺς μὴ ἐρέθειε)· 5) εἶδος πολυτίμου λίθου: Ἀριστ. Ἐουμ.847a, 5, Πλούτ. Ποτ.10,5 γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος μάχαιρα· ἐστὶ γὰρ σιδήρου παραλήσιος· 6) μέρος τοῦ ἥπατος: Ρουφ. Ὀνομ.180.

μάχαιρα (ἡ) δημ. μεγέθυνσ. τοῦ μαχίρι βλλ., μεγάλο μαχίρι.

μαχαιρέας (ὁ) πόν. κ. νεώτ., δημ. κ.-ἀγ. ὁ κατασκευαστὴς μαχαιρῶν, ὁ μαχαιροποιός· 2) ὁ ὀπλιμένος διὰ μαχίρας καὶ χρυσομοσιῶν αὐτὴν κατὰ τὰς ἐριδὰς του, ἄ. μαχαιροβγάλτης.

μαχίρι (τὸ) δημ. ἡ μάχαιρα βλλ.ι: Σολωμ. Λαμπρ.4 κνάωμ στὸ δεξι τῆς τὸ χέρι αἰστωδὴ σταυρὸ μ' ἕνα μαχίρι, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ12,13 μὰ γέρασος καὶ τὸ δικὸ σου τὸ ἴσο στερηναίξει σὰ μαχίρι στὸν τροχόν· || φρ. εἶναι σὰ μαχίρι (δι' ἀνεκταί, μισοῦνται θανασίμας), τὸρ δ' αὐετὸ μαχίρι στὸ λαίμῳ (τὸν ἐπίσειεν εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν), - ἐφθασε τὸ μαχίρι ὡς τὸ κόκκαλο (ἢ κατὰστρος ἔχει ἐπίδειωθη, ὅπως νὰ ἐπικραίει ἡ καταστροφὴ)· || κ. κ. παρομοί. ἔχεις μαχίρι, τῶς πεπὸν (χωρὶς τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια οὐδὲν κατορθοῦσι), ὁ. ὁσοι φοροῦν μαχίρι, δὲν εἶν' ὀλοι μαγέροι (τὰ φαινόμενα πολλάκις ἀπαταῦν).

μαχίρις (ἡ) δημ. κτύπημα, τραῦμα, πληγὴ διὰ μαχίρας: ὁ. δίστ. ἄνοιξ' τὸ γελεκάκι μου νὰ δῆς τὴ μαχίριά μου, γιά σένα μου τὴ δῶσανε, σ' εὐχαριστῶ, κυρὰ μου.

μαχίριδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρίανθος βλλ. τῆς Ραβέννης.

μαχίριδιον (τὸ) μ. φ. ὄμ. ὑποκορ. τοῦ μάχαιρα βλλ.ι, μαχίριαι: Φιλ.2,530, Λουκ. Ἀλ.45 μύρον καὶ μαχίριδιον θυτικόν, Εὐστ. Πον. 305,67· || νεώτ. τὸ κονδυλομάχαιρον, ὁ σουγιάς· || νεώτ. μικρὸν χειρουργικὸν ἐργαλεῖον.

μαχίριον (τὸ) μαχίριδιον βλλ.: Ξεν. Ἀν.4,7,16 εἶχον . . κρᾶνή καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχίριον, Μέν.765, Στράβ.12,2,10 τὰ λαβία τοῖς μαχίριον· 2) μάχαιρα χειρουργικὴ ἢ ἐριστική: ἴππ. Ἱητρ. 6,7. Ἀριστ. Μεταφ.1061a, 4, Κωμ. Ἀδελφ.327, Πλούτ. Βροῦτ.13 μαχίριον, ὃ τοὺς ὄνυχας οἱ κουρεῖς ἀφαίρουσι, Ρουφ. Νεφ.Κυστ.12,12.

μαχίρις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πλατεῖα βαρεῖα μάχαιρα τῶν κρησπολίων: Ἀριστ. ἴππ.412 μαχίριδων τὴ πληγὰς· 2) ἔγχεριδιον: Στράβ.16,4,17 τραῦμα γένηται . . τοξέυμασι καὶ μαχίριαι· 3) κ. γεν. μάχαιρα: Πλούτ. Ἀρτζ.19 τέμνοντα τῇ μαχίριδι· τὰ φαρμασσομένα τῶν κρεῶν ἰδ. γρ. τῷ μαχίριφ· 4) ἐν τῷ πληθ. φάλις κουρευτική: Ἐπ.278 ὁ κουρεὺς τὰς μάχαιρας λαδῶν πρβλ. Πολυδ.10,140.

μαχίριων-ωνος (ὁ) μ. φ. ἔφιππος βλλ.: Διοσκ.4,20. **μαχίριωτὸς**-ἡ-ὄν μ. φ. ὁ μαχίρωτὸς βλλ.: Παῦλ. Αἰγ.6,62 μαχίριωτὸς καυτῆρ (ἔσφ. ἀνάγν.).

μαχαιροβγάλτης (ὁ) δημ. ὁ σύρων τὴν μάχαιραν ἐπὶ σκοπῷ φόνου, φονεὺς, κακοποιός: παρομοί. ἀγίασε ὁ μαχαιροβγάλτης (ἄ. μαχαιροκλέφτης) καὶ ποῦλᾶ σκουροῖελπίδες.

μαχαιροδέτης (ὁ) Ἡσ. Ἰμάς, λωρίον ἐξερτήσεως τῶν μαχίρας.

μαχαιρόδους-οντος (ὁ) νεώτ. γένος σαρκοφάγων θηλαστικῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν αἰλουροειδῶν ἀπαντῶντων μὴ ἐν ὀπλοθῶσει.

μαχαιροθήκη (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. θήκη μαχίρας, θηκάρι.

μαχαιροκοπῶ-έω π. φ. κόπω, κατατέμνω τὴ διὰ μαχίρας βλλ.

μαχαιρομαχία (ἡ) γλώσσ. τοῦ ἔφιπστὸς βλλ. Ἡσ. **μαχαιρομαγῶ**-έω μ. φ. μάχομαι διὰ μαχίρας: Πολύδ.10,20,3 μαχαιρομαχίει Ξυλίναις ἐσκευατομέναις μετ' ἐπιφοριῶν μαχίραις.

μαχαιροπήρουνα (τὸ) δημ. συμπλεγμὰ ἐπιτροπέζιου μαχίριου καὶ πηροσίου· || κτ. πληθ. μαχαιροπήρουνα γεν. τὰ ἐπιτραπέζια μαχίρια, πηροσίου καὶ κοχλιάρια.

μαχαιροποιεῖον (τὸ) τὸ ἐργαστήριον κατασκευῆς μαχίρων: Δημ.823 τὸ δὲ μαχαιροποιεῖον οὐκ ἔλαττον ἢ τοσοῦτον ἔτερον.

μαχαιροποιός (ὁ) κ. νεώτ., ὁ κατασκευαστὴς μαχίρων, τεχνίτης κατασκευῆς μαχίρων: Ἀριστ. Ὀρν.442 ὁ μαχαιροποιός, μήτε δάκνειν τοῦτοφί ἐμέ, μήτ' ὄρχηζετ' ἔλκειν, Δημ.816 μαχαιροποιούς τριάντων, Πλούτ. Δημ.15 ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός ἐργαστήριον ἔχων μέγα, Λουκ. Ρητ. Διδ.10 μαχαιροποιῶν ἰδόν.

μαχαιροπώλης (ὁ) μ. φ. ὁ πωλὼν μαχίρας: Πολυδ.7,156.

μαχαιροπώλιον (τὸ) μ. φ. κ. -πωλείον τόπος ἐν ᾧ πωλοῦνται μάχαιραι, κατάστημα πωλήσεως μαχίρων: Πλούτ. Δημ.15 ἐξ ἔτους μαχαιροπώλιον.

μαχαιροσκοτώνομαι (ἡ) δημ. φονεύομαι, σκοτώνομαι διὰ μαχίρας: δ. τραγ. πολλοὺς γιὰράδες ἔγνιανα μαχαιροσκοτωμένους, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.14.

μαχαιρουργός-ὄν μ. φ. μαχαιροποιός βλλ.: Τζέτ. Χιλ.6,132.

μάχαιροφορέ (ἡ) πόν. τὸ φέρειν μαχίρας ὡς ὄπλα, ὀπλοφορέα.

μαχαιροφόρος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων μετ' ἑαυτοῦ μάχαιραν, ὁ ὀπλισμένος διὰ μαχίρας, ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων: Ἡρ.9,32 οἱ τε Ἑρμοῦτιδες καὶ οἱ Καλασίριες καλεόμενοι μαχαιροφόροι· ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν Περσῶν: Αἰσχ. Πέρσ.56 τὸ μαχαιροφόρον ἔθνος ἐκ πάσης Ἀσίας ἔπειται· κ. ἐπὶ τῶν Ὀρθῶν: Θουκ.2,96 τῶν ὀρειῶν Ὀρθῶν πολλοὺς τῶν αὐτονομῶν καὶ μαχαιροφόρων· || δημ. ὁ μαχαιροβγάλτης βλλ.· || ὡς οὖς, ὁ φέρων ἔφος, ὁ ἐφοφόρος: Πολυδ.38,7,2, Πλούτ. Σύλλ.8 ἔφραπε τρισχιλίους μαχαιροφόρους· || ἐν π. φ. ὁ ἀστεινομῶν ἐν Αἰγυπτῷ.

μαχαιροφωρῶ-έω μ. φ. κ. νεώτ. φωρῶ, φέρω μάχαιρον, εἶμαι ὀπλισμένος διὰ μαχίρας: ἴσ. Α118,24.

μαχαιρωμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ μαχίρων βλλ., πληγμα, τραῦμα διὰ μαχίρας, **μαχαιρώνων** (τὸ) ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ μαχίρων, **μαχίρωνος** δημ., παθ. μαχίρωνομαι, ἐν χρ. ὡς ἀλληλοπαθές, πλητῶν, τραυματίζω διὰ μαχίρας: μαχίρωθησαν χθὲς τὰ ξαδέφωτα (τέτραυματισσὸν ἀλλήλους).

μαχίρωτὸς-ἡ-ὄν μ. φ. ὁ ἔχων σῆγμα μαχίρας: Γαλ.18,21,331 μ-πρίων πρβλ. Παῦλ. Αἰγ.6,62.

μαχαλάς (ὁ) αἰολ. τ. τοῦ μαχητῆς βλλ. **μαχαλάς** (ὁ) ἰτουρκ.1 δημ. συνοικία, ἐνορία, γειτονία: φρ. στὸν παρασκῆμα μαχαλά (εἰς ἐκφρασίαν ἀνήσεως τοῦ αἰτουμένου, ἀλλ' ἐν χρ. κ.

εις τὴν παίγιον παιδῶν), παροιμ. κάθε τόπος καὶ ζακόν, κάθε μαχαλάς καὶ μάχη.

μαχανεύς -τος κ. -έως (ὁ) ἴμην. τίτλος τοῦ Διὸς ἐν Κῶ, Τανάγρα καὶ Ἄργει· Πaus.2,22,2 Μηχανεύς τὸ ἀγαλμα εἶναι Διός, Πλάτ. 2) (ἡ) μὴν τις ἐν Κερκύρα.

μαχανίης ἴδος (ἡ) Ἐπιγρ. τίτλος τῆς Ἄθνης ἐν Κῶ. **μαχανίτης** -ιδος (ἡ) ἴμην. τίτλος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀθῆνας ἐν Μεγαλοπόλει· Πaus.8,31,6 τὴν δὲ ἐπικλήσιν τῆ θεῶν Μαχανίτιν ὀρθότατα ἐθετο, αὐτ.8,36,5.

μαχαραγιάς (ὁ) δημ. κ. μαχαρατζάς (θαγενῆς ἡγεμῶν ἐν Ἰνδία, ἔχων ὅψ' εαυτὸν ἄλλους ἡγεμόνας καὶ διακρινόμενος διὰ τὸ πλοῦτιν του.

μαχάτάρ (ὁ) λακ. τ. τοῦ μαχητῆς βλ.λ.

μαχάτάς (ὁ) δωρ. τ. τοῦ μαχητῆς βλ.λ.

μαχάω ἴσ. ἐπιθυμῶ, θέλω ναὶ πολεμήσω.

μαχάων (ὁ) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἐντόμων τοῦ γένους φυγῆ.

μαχειόμενος ἐπ. τ. τοῦ μάχόμενος μτχ. τοῦ μάχομαι βλ.λ.

μαχόμοι ἰων. τ. τοῦ μάχοιτο εὐκτ. τοῦ μάχομαι.

μαχοσόμενος ἐπ. τ. τοῦ μάχόμενος μτχ. τοῦ μάχομαι βλ.λ.

μαχέω μον. κ. μαχέωμαι τίθημι ἐνέχυρον, βάζω ἀμανάτι· Σαχλ.τραγ. ἔχασαν τὰ θηνάρια των, προῦχά των ἐμαχέουσιν.

μάχη (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. συμπλοκή, σύγκρουσις ἰδ. μεταξὺ δύο στρατῶν, ἀγὼν πολεμικός, πόλεμος· Ἰλ.Ν 789 μάχη καὶ φύλοισις ἦεν, αὐτ.Η 237,Λυσ.30,26 μάχαισι καὶ ναυμαχίαισι, Ξεν. ΚΠ 7,5,32 νενικήκαμεν τὴν μεγάλην μάχην, Ἐρωτ.2,5,1268 πάντα σου δὲ σὲ προσκυνῶ, νὰ μὴ σοῦ κἀνθ' μάχη· ἴ μονομαχία· Ἰλ.Η 158 τὰ κὲ τάχ' ἀντήσῃσι μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ· ἴ ἀπλή σύγκρουσις· Ἰσχυ. Αὐ.439 τάλαντοῦχος ἐν μάχῃ πορός· ἴ ναῶν μάχη ναυμαχία· Πίνδ.Ν 9,34 ἴπποις τε ναῶν μάχαισι· ἴ συγμ. μτ. ρ.· Ἰλ.Ο 414 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλασι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν, αὐτ.Β 798,Πίνδ.Ν 1,43 πεῖρατό δὲ πρῶτον μάχας· ἴ κ. τῆ προσθήκῃ τῆς προθ. διὰ· Ἦρ. 6,9 διὰ μάχης ἐλεύσονται, Ἀριστ.Πολιτ.1303α,35 διὰ μάχης ἐξέβαλον κ. τῆς εἰς· Θουκ.2,23 οὐκ ἐπέβησαν αὐτοῖς Ἄθηναίσι ἐς μάχην· ἴ κ. μτ. μτχ· Σοφ.Ἰλ.302 σὺν νυναιεῖ τὰς μάχας ποιοῦμενος· ἴ μ. ἀπαρφ. κ. δοτ.· Ἰσχυ.Πέρσ.336 μάχην συνάφοις ἐμβολαῖσι· ἴ κ. κτ. δοτ. μτ. ἀπαρφ.· Εὐρ.Ἦρ.612 μάχῃ κρατῆσαι, Δημ.292 κρατῆσαι συνῆθι Φιλίππῳ τῆ μάχῃ· ἴ μάχη τινὸς συμπλοκή, σύρραξις πρὸς τινα ἐχθρὸν· Ἰλ.Λ 542 Ἄταντος δ' ἄλειπε μάχην Τελαμωνιάδου· κ. μάχη ἕλασεν· ὁμ. μ. περί τ.· Πλάτ.Νόμ.919β καὶ δὴ καὶ νὺν ἡ ταῦτων καὶ περί ταῦτα ἐστὶ πρός δύο μάχη· 2) ἐν τῷ πληθ. γεν. ἑριδες, ἀγῶνες, φιλονικία, λογομαχία· Ἰλ.Α 177 αἰεὶ γὰρ τοὶ ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι τε, Πλάτ.Τίμ.88Α διδογάς τ. αὐ καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιούμενη δημοσίᾳ, αὐτ.Ἐπιστ.352C, Ἐπιγρ. μάχης ἐάν τις ἀρῆται, ΚΔ Τίτ.3,9 ἔρις καὶ μάχας νομικάς· 3) ἀγῶν, ὅπως ὁ γινόμενος δημοσίᾳ χάριν βραβεῖοι· Πίνδ.Ο 8,58 τὴν δ' ἔπειτ' ὀνδρῶν μοχλῆν ἐκ παγκράτους ἐν ἀνθρ. πρὸς τὸς πολεμικάς μάχας· αὐτ.2,48 νεοὶ ἐν ἀέθλοισι ἐν μάχαις τε πολέμου· ἴ κ. νεώτ. μτφ. πειρατῶδης ἀγῶν μεταξὺ δύο ὁμάδων· ἴ ὄντων, πάλιν· Ξεν.ΚΠ 7,5,38 περί τοῦ προσελθεῖν ἡχῆ τε πολλῆ καὶ μάχη ἦν· ἴ νεώτ. γεν. ἔντονος ἀγῶν, προσπάθεια· ἡ μάχη τοῦ σίτου - τοῦ φράγκου· 4) μων. μτφ. βράσανος, κοκκωσύν, ἀγανία· Ἐρωτ.ἀποκ.1,110 κ. ἡσασκεν ὅσον τὸ μορεῖ νὰ βῆθ' ἀπὸ τέτοια μάχη· ἴ θυμός, ὀργή· αὐτ.2,1853 καὶ μὲ τῆ μάχῃ του μιλεῖ,

ἀγριεύγει καὶ μανίζει, Κάλβ.Ῥδ.2,24 θηρία, μάχην πνεύοντα, δόξαν σὲ κατατρέχον· 5) ὁ τρόπος τοῦ μάχεσθαι· Ἦρ.1,79 ἡ δὲ μάχη σφέων ἦν ἀπ' Ἰππων, Ξεν.ΚΠ 2,1,7 τὴν δὲ μάχην μοι, ἔφη, λέξον ἐκάστον ἡτις ἐστί· 6) πεδῖον μάχης· παρεμβλ.αὐτ. Ἄν.2,2,6· 7) ἐν τῇ λογιῇ, ἑλληφεις συνδέσεως, ἑλληφεις ἀλληλουχίας· Ἐπιστ.Ἐγγ.52, Σέξτ. Εὐμ.Μαθ.7,392.

μαχημῶν -ονος-ον φιλοπόλεμος, πολεμικός· Ἰλ. Μ 247 οὐ γὰρ τοῦ φιλίου μενεδήλιος οὐδὲ μαχημῶν· ἴ κ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Κολχίδος· Ἄγαθ.ΑΠ 4,36 εὐπολέμοις σταχέεσσι μαχημῶνα βῶλον ἀνοίγει.

μάχηθος ἐπίρρ. μτγν. εἰς τὴν μάχην· Θεόκρ. 25,136 μάχηθος κατὰ χροὸς ἦσαν ὄδμην.

μαχησιός (ὁ) μων. μάχη· Πρόδρ.Γολ.61,65.

μαχητής (ὁ) ἰμάχιη κ. μων. κ. νεώτ., αἰολ. μαχαίτας, δωρ. μαχάτῃς, λακ. μαχάτῃρ [κάθ. -άτῃρ] ὁ ἀνδρείως μαχόμενος ὁ πολεμιστής, ὁ ἀγωνιστής· Ἰλ.Ε 801 Τυδεΐος τὸ μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής· Ὀδ.Σ 261,Πίνδ.Ν 2,13 θρέφει φῶτα μαχατῶν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.97 τὰ ἀποσπάσματα

.. πρὸς καταδίωξιν τῶν ὀρεσιβίων μαχατῶν· ἴ ὡς ἐπίθ.· Πίνδ.Ν 9,26 μαχατῶν θυμὸν αἰσχυρῆθην (τὴν πολεμικὴν αὐτοῦ καρδίαν)· ἴ μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ μαχόμενος, ὁ μετῶναν ἐνόηλον συρράξων

δύο στρατῶν· ΠΔ Ἰσθ.6,3 περίστῃσον αὐτῆ πάντας τοὺς μαχατῆς κύκλω τῆς πόλεως ἀπαεῖ, Δίηγ. Ἀχιλλ.23 εἶχε γὰρ νέους μαχατῆς καὶ διαλεκτὰ φουστάς.

μαχητικός -ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος διὰ μάχην· Ἀριστ.ΖΜ 662b,34 δέδωκε γὰρ ἡ φύσις τοῖς

μὲν δυνάα, τοῖς δὲ ὀδόντων μαχητικούς· 2) ὁ ἔχων κλισίον, διδάσκειν εἰς μάχην ἢ εἰς πόλεμον, ὁ φιλοπόλεμος, ὁ πολεμομαχῆς· αὐτ.Ρητ.137λα,1

3) ἐπὶ προσ. ὁ φιλερῆς· αὐτ.138λα,32· 4) νεώτ. ὁ ἰκανὸς πρὸς μάχην, ὁ ὀρμητικὸς· τὰ μαχητικώτερα στοιχεῖα τοῦ κόμματος· 5) τὸ θηλ. μαχητικῆ (τέχνη) ὡς οὐσα ἡ τέχνη τοῦ μάχεσθαι,

τοῦ πολεμῆν· Πλάτ.Σοφ.225Α τίς τοῖσιν μαχητικῆς τῆς μὲν σώματι πρὸς σώματα γινόμενῳ σχεδόν εἰκόσ.· ὄνομα λέγειν τι· 6) τὸ οὐδ. τὸ μαχητικόν ὡς οὐσα ἡ μαχητικότης βλ.λ· αὐτ. τὸ μὲν ἀμιλλητικόν αὐτῆς τίθεντας, τὸ δὲ μαχητικόν· 7) μαχητικοὶ ἴπποι οἱ δυσπειθεῖς, ὁ ἀνήσυχιοι, οἱ ἀτίθασοι ἴπποι· αὐτ.Πολ.467Ε Ἰππεύειν ἐφ' Ἰππων· ἴ μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν.

μαχητικότης -τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαχητικοῦ βλ.λ., ἡ ροπή πρὸς μάχην, πρὸς ἀγῶνα πολεμικὸν ἢ ἄλλον· ἡ μαχητικότης τοῦ στρατοῦ - τῶν στοιχείων τῆς ἀριστεράς.

μαχητικῶς ἐπίρρ. πολεμικῶς, ἐριστικῶς· Πλάτ. Θεαίτ.168B οὐ δυσμενῶς, οὐδὲ μαχητικῶς· ἴ μὲ ἐχθρῶν τρόπον, ἐχθρῶν· Σιμηλίη.Οὐρ.197,9

μαχητῶν -ή-όν ὄν δυνατόν τι ναὶ πολεμιστῶν· Ὀδ. Μ119 ἀργαλέων τε καὶ ἀγρίων, οὐδὲ μαχητῶν.

μαχικός -ή-όν ὁ μαχητικός, ὁ πολεμικός· Τιμόθ. Μιλ. εἰς Ἄν.Κρ.4,266,4 μαχικὴν θάλασσαν.

μαχιλίης -ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων θυσανούρων τῆς ὀμοιοῦ. τὴν λειψισματιδῶν.

μαχιμοσίοις (ὁ) μων. ὁ ποῖων τινα μαχιμον, ἱκανὸν πρὸς πόλεμον, ὁ κινῶν τινα εἰς μάχην· Δοξασ. Ι Ρητ.2,444,29 οὗς μαχιμοσίοις δυντος αὐτοῦ εἴρηται ὅτι πρὸς μάχην αὐτοῦς ἐκίνει.

μάχιμος -ον (ἡ)μάχιη κ. μων. κ. νεώτ. κ. -η-ον ὁ ἰκανὸς, ὁ ἐπιθιθέσις πρὸς μάχην, ὁ πολεμικός· Ἦρ 7,185 αἱ μάχιμοι μυριάδες, Ἀριστφ.Ὀρν.1368 ἐπειδὴ μάχιμος εἰ εἰς τὰ πάλι ὄρακις ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου, αὐτ. Ἀχ.153, Πλούδ.8,22,6 μαχιμώτερος ἀνδρὰς ἐξελεθεῖν· 2) μων. κ. νεώτ. ὁ ὀπλίτης, ὁ στρατιώτης, ὁ πρὸς πόλεμον ἱκανὸς πολίτης· Βί. Ἀλέξ.2001 ἑκατοντάδες χίλια μάχιμοι

πάντες δντες, - ἡ ἀναλογία μεταξύ βοθητικών καὶ μαχιμῶν ποικίλλει εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἢ νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς στρατιωτικὸν σῶμα προωρισμένον νὰ μετέχη μοχλῶν: μαχιμὸς ἀξίωματικός, - μάχιμα στελέχη ἢ νεώτ. στρατ. μάχιμα ὄπλα τὰ πέντε ὄπλα, ἥτοι εἶδη στρατοῦ, δι' ὧν διεξάγεται ἡ μάχη: μάχιμα ὄπλα εἶναι τὸ Πεζικόν, Πυροβολικόν, Ἰππικόν, Μηχανικόν καὶ Ἀεροπορία. 3) τὸ οὐδ. μάχιμον ὡς οὐσ. οἱ μαχηταί, ἡ τακτικὴ στρατιωτικὴ δύναμις: Θουκ. 6,23 πρὸς τὸ μάχιμον αὐτῶν τὸ ὀηλικικόν, Ξεν. ΚΠ 5,4,46 ἀσθενὲς καὶ μάχιμον τετάχθαι, Πλάτ. Νόμ 830C, Ἀριστλ. Πολιτ. 1268a 36 τὸ μάχιμον . . καὶ τὸ γεωργικόν ἢ ἐς τὸ μάχιμον ἐξ πόλεμον: Ἡρ. 2,165 ἀνέωνται ἐς τὸ μάχιμον ἢ οἱ μάχιμοι ἡ τὰξις τῶν πολεμιστῶν, ἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ: Ἡρ. 2,151 τῶν μαχιμῶν Αἰγυπτίων κ. αὐχὺν ἐν Πάδι. ἐπὶ Ἰθαγενῶν στρατευμάτων. 4) μτγν. ὁ συζητήσιμος: Σέξτ. Ἐγν. Μαθ. 8,45.

μαχιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μαχιμοῦ, ἡ πρὸς μάχην ἱκανότης ἡ καταλληλότης.

μαχιμώδης-ους-ες μτγν. πολεμικός, ἔριστικός: Στρατ. ΑΠ 12,200 μαχιμώδεις φωνάς.

μαχιμὸς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μάχιμον βλ.λ.: Ἀρρ. Ἐπικτ. 2,9,5.

μάχιτα (ἡ) μσν. κ. δημ. μάχη, ἐχθρα: Ἐρωτόκρ. 5,1308 μ' ὄλον οὐοῦ τήν . . μάχια γνωρίζει.

μαχλάμι (τὸ) μσν. εἶδος ἐνδύματος, πῆ. ἡ χλαμὴ: Διγεν. Ἀκρ. 3715 ἐνευδυσάμην παντελῶς στενωτάτων μαχλάμι.

μαχλάς-άδος ποι. θηλ. τοῦ μάχλος βλ.λ. ἢ: Μαν. 4,357, Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ 5,104 ἄλλος ὁ Μνηοφίλας λέγεται παρὰ μαχλάσι κέσμος ἢ ἐπὶ πράγῃ, Ἐωηρός, ἀμκαίος, σφριγῶν: Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 9,443 ἑλπίδι μὴ θέλεισθαι φένα μαχλάδι.

μαχλωσύνη μτγν. μαχλῶ βλ.λ.: Μαν. 4,315 μεμαχλωμένον ἦτορ.

μάχλος (ὁ), θηλ. μαχλίς, ὁ μάχλος βλ.λ. ἢ: Ἡσ. **μαχλικός**-ῆ-ον μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς μάχλον βλ.λ. ἢ: Μον. 4,184 μαχλικὸν λόγων.

μαχλοῖσασθαι Ἡσ. τοὺς αὐτομόλους Αἰθιοπας. **μαχλοῖων** Ἡσ. εκρομμύων.

μάχλος-ον ἀκόλαστος, αἰσχρὸς, ἀσελήγῃς, ἐπὶ γυναικῶν (ἴσως ἐν χρ. ἐπὶ ἀνδρῶν): Ἡσίοδ. Ἐργ. 586 μαχλόταται δὲ γυναικας, ἀφαιρότατοι δὲ τὸν ἀνδρῶν, (Ἐφορ. 96) ἢ ἐν χρ. κ. ἐπὶ ἐκτεθηλυμμένου ἀνδρός: Λουκ. Ἀλέξ. ἢ μάχλος καὶ γυναικομανῆς τὴν φύσιν: ἢ ὡς προσώπον. τῆς Ἡδονῆς: Φιλ. 2,267 2) μτφ. Ἐωηρός, πλήρης ὀργασμοῦ, σφριγῶν: Αἰσχ. ἄν. 325 3) ἄριστος, αὐθάδης: αὐτ. ἰκ. 636 πυριφάτων τάνδε Πηλασγίαν τὸν ἄγορον βοάει κτίσαι μάχλον Ἀρν.

μαχλοσύνη (ἡ) ἀσχερότης, ἀκόλασις, ἀσελγεία, λαγνεία, ἐπὶ τοῦ Πάριδος: ἰλ. Ω 30 τὴν δ' ἦντο, ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνη ἀεληγίην ἴθεωρ, ὑπὸ Ἀρισταρχ. ὡς νόθον, καθοτὶ τὰ ἐκ τοῦ μάχλος παράγωγα μ. εἰς γυναικας ἀναφέρονται: πρβλ. Ἡρ. 4,154 μαχλοσύνην ἐπενεικασά οἱ πειθει τὸν ἀνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτω, Ἀδαμ. ἰ. 10, Ἀγαθ. ΑΠ 5,301, ἰο 342να φρονεῖ δὲ θύνα μαχλοσύνης.

μαχλότης-ητος (ἡ) ἡ μαχλοσύνη βλ.λ.: ΕΜ 594,24, Ζχόλ. Λυκόφρ. 771.

μαχλώδ-ῶν μτγν. κ. μσν. εἶμις μάχλος, αἰσχρὸς, ἀκόλαστος: Κλήμ. Ἀλ. Προτρ. 12 τὰ περὶ τὴν Ἀφροδίτην μαχλώνα θρηνα, Στουδ. Θεοδ. 2,16Β Θεοδότην τὴν μαχλώσαν.

μαχιμορλής (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. μαχιμύρης, θηλ. μαχιμορλίδισσα κ. -ρλοῦ ὁ ἐκ τοῦ ἵππου ἐξεργηθεὶς δύσθυμος, βαρῦθυμος, ὑπναλέος ἢ κτ. ἐπεκτ. βραδύς, ὀκνός, ἀνόητος.

μαχιμορλιδικός-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μαχιμορλήν βλ.λ.

μαχιμορλίκι (τὸ) δημ. ἡ κατάστασις τοῦ μαχιμορλή, ἢ μετὰ τὸν ἵππον δυσθυμία, ὑπνηλία.

μάχομαι κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. εὐκτ. ἔνεστ. γ ἐν. μαχέομαι, μτγ. μαχεόμενος ἰέν Ἡρ. 7,104 ὡς δ' ἀνάγν. παντοχῶ ἄλλοχοι μαχόμενοι) κ. ἐπ. μαχεύμενος κ. μαχεοῦμενος, παραστ. ἐμαχόμεν, ἐπ. γ ἐν. μαχέσασθαι, μέλλ. μαχέσσομαι, (ἰσχυ.) μαχέσομαι, ἐπ. μαχέσσομαι ἴσασθ. ἀνάγν. τὸ μαχέσομαι κ. συνηρ. μαχοῦμαι (ἴσασθ. κ. συμ. δια-ἀνα-ἰ, ἀόρ. ἐμαχέσασθην ἰσασθ. κ. συμ. ἀπ-ἀν-ἰ), εὐκτ. μαχέσαιο κ. μαχέσασαίμεθα, ἀσφαρφ. μαχέσασθαι κ. μαχέσασσασθαι, π. μτγν. μαχέσασθαι, μτγ. μαχέσασσασθαι, παρακ. μεμάρχημαι ἰκ. δια-ἰ, μτγν. ἀόρ. ἐμαχέσασθην κ. μέλλ. μαχέσσομαι, διεξάγω, συνάπτω μάχην, πολεμῶ: ἰλ. Β 863 μέμασαν δ' ὑσμίνοι μαχέσθαι, Ξεν. Ἀγσθ. 5,5 μαχέσθαι γε μέντοι πάλιν τὴν αὐτὴν μάχην ἢ ἰδ. π. Ὀμ. ἐπὶ στρατῶν κ. ἐν' ὅτε ἐπὶ μονομαχίας: ἰλ. 91 οἴσως ἀμφ' Ἐλένη καὶ κτήσασθαι πᾶσι μαχέσθαι, Ὀδ. Ρ 31 πῶς δ' ἄν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο: κ. νεώτ.: ὁ στρατὸς ἐμάχετο καθ' ἑλπην τὴν ἡμέραν κ. ἐπὶ μάχης μεταξύ ἀνδρῶν κ. θηρίων: ἰλ. Ο 633 θηρὶ μαχέσασθαι ἔλικος βόας ἀμφ' φονῆσιν κ. μεταξὺ θηρίων: αὐτ. Π 824 ὡ τ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντες μαχέσθων ἢ μτ. δοτ. προσ. συνάπτω μάχην πρὸς τινα, ἐναντίον τινοῦ: ἰλ. Α 151 ἀνδράσιν ἰφρι φάχεσθαι, Σοφ. Φιλ. 1253 σοὶ μαχοῦμεθα, Δημ. 53 μαχόμενον τοῖς πολεμίοις κ. μτ. τοῦ ἀντὶ ἡ ἐναντίον τινοῦ: ἰλ. Υ 88 ἀντὶ Πηλεΐδου ὑπερθρημοῦ μαχέσθαι, αὐτ 97 ἐναντίον ἀνδρα φάχεσθαι ἢ ὄμ. μάχομαι σὺν τινι τῇ βοηθείᾳ ἡ ἐπιδοκιμασίᾳ καὶ ὑπὸ τῆς προστασίας θεοῦ τινοῦ: Ὀδ. Ν 390 τρηκοκοίσησιν ἄνθρωπος μαχοίμην σὺν σοί ὄμ. μετὰ πρῶτον μάχομαι μεταξὺ τῶν πρώτων: ἰλ. Ε 575 μετὰ πρῶτον μαχέσθην ἢ μετὰ βουιωτῶν μάχομαι ἐν ταῖς τάξεσιν τῶν βουιωτῶν: αὐτ. Ν 760 ἢ ὄμ. κατὰ σφέας καθ' ἑαυτοῦς, μόνοι των: αὐτ. Β 366 κατὰ σφέας γοο μαχέονται ἢ κ. καθ' ἑνα εἰς πρὸς ἑνα, ἐν νόμομαχίᾳ: Ἡρ. 7,104 κατὰ μὲν ἑνα μαχόμενοι οὐδαμῶν εἶσι κακίονες ἀνδρῶν: ἢ μάχομαι πρὸς τινα ἴσως τὸ πρῶτον ἐμπροσθέν τινας κυρ. μτφ. ὑπέρ, πρὸς ὑπερρῆσιν τινας: ἰλ. Δ 156 πρὸ Ἀχαιοῦ Τρωσὶ μαχέσθαι, Ξεν. Ἐλλ. 5,4,33 πρὸ τοῦ βασιλέως μαχόμενος κ. ὑπέρ τινας: Ἡράκλει. 44 μαχέσθαι ὑπέρ νόμου, Εὐρ. Φοίν. 1002 μαχόμενοι πατράς κ. πατρί, Πλάτ. Μενέ. 239f ὑπέρ Ἑλλήνων μαχέσθαι κ. περὶ τινας: Αἰσχ. ἰκ. 740 μαχοῦνται περὶ σέβεν κ. ἀμφὶ τινι, περὶ τινι: ἰλ. Γ 70 ἀμφ' Ἐλένη καὶ κτήσασθαι πᾶσι μαχέσθαι, Ὀδ. Β 245 μαχέσασθαι περὶ δαίτ' κ. μτ. δοτ. τὸ ὄργανον: ἰλ. Η 140 τῶροις μαχέσασθαι δοῦρι τε μακρῷ ἢ μαχέσθαι ἀν' ἴππου ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἐπιρροή: Ἡρ. 9,63 ἢ κ. ἐν φρ. τὸ μήλω μεμαχημένον τὸ μέρος τοῦ στρατεύματος τὸ μήλω λαθὼν μέρος εἰς τὴν μάχην: Θουκ. 7,43 2) γεν. ἐριζῶ, φιλονικῶ, λογομαχῶ, μαλῶν: ἰλ. Α Β τὴς τ' ἀρ σφωε θεῶν ἐριδι ζυνεῖκε μαχέσθαι, Ὀδ. Σοφρ. Χαρ. 23,8 τῷ παιδί μαχέσθαι ἢ εἰδ. ἐπὶ ἐριζόντων φιλοσόφων: Πλάτ. Πολ. 342D ἐπεχέρις περὶ αὐτὰ μαχέσθαι ἢ κ. μσν. μαλῶν, καθυαδίζω: Μνηστ. 3,16 Συνεξ. Ἀνίνος ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας συνέδη μαχέσασθαι αὐτὸν μετὰ τινοῦ 3) ἀγωνίζομαι περὶ ὑπερτερησίως ἐν ἀγῶσι κτ.: ἰλ. Ψ 621 οὐ γὰρ πῦξ γε μαχέσσαι οὐδὲ παλαίσεις ἢ μετρώ τὰς δυνάμεις μου πρὸς τινα: αὐτ. Α 1272 κείνοισι δ' ἄν ὄν τις τῶν . . μαχέοιτο ἢ κ. γεν. ἀγωνίζομαι: Ἀριστ. Περ. 1190 ἐμάχετο . . παγκράτιον, Φιλῶστρ. Γυμν. 21 μάχεσθαι Ὀλυμπιάδα 4) ἀγωνίζομαι, καταβάλλω προσπαθείας ἐναντίον δυνάμεως τινοῦ: Σιμων. 5,21 ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται, Ἀлк. Συμπλ. 26,4 μάχεσθαι ὄμβρο, Αἰσχ. Γρ. 1010 πρὸς θῆλιας μάχε-

σθαι, Ξεν.ΚΠ3,1,5 τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίφῳ μάχεσθαι· ἄσθ. κ. νεώτ. καταβάλλω κόπους, ἀγωνίζομαι: Ἐρωτόκρ.2,2110 νόγχα καὶ μέρα μάχομαι, - μάχεσθαι κατὰ τοῦ ἀείθεμοιο - ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· 3) μτ. ἀπαρφ. ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ νὰ πράξω τι: Ἀριστ.Ζ1.552α,23 οἱ περὶ ταῦτην τὴν ἐργασίαν ὄντες μάχονται χωρίζειν τὴν . . . μεμνημένην· 4) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, προστάσεων κττ, εὐρισκομένη ἐστὶ ἀντιθεσιν, ἀλλολοσυγκρούομαι: Πλάτ. Θεαιτ.155B ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρῳ ψυχῇ, Πολύβ.16,28,4 μὴ τις ἡμᾶς ὑπολάβῃ μάχομενα λέγειν αὐτοῖς· 7) δημ. ἐχθρεύομαι, μισῶ τινα, ἔχω ἀντιπάθειαν πρὸς τινα, μτ. αἰτ.: μέ μάχεται ὁ ἐπιμελητής· Β) δημ. εἰδ. ἐπὶ φαγητῶν, ἐπιθυμῶ πολύ, ἀγαπῶ, μοῦ ἀρέσει: μάχομαι τὰ γλυκὰ - τὰ πουλερικά.

μαχημανία |ή| νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βαρβεριδιῶν.

μάχομενος ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον πολεμικόν, ἐριστικῶς: Στράβ.2,1,40 φευδῶς ἡ μαχομένης εἰρηται, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,281, Ἰάμβλ.Μυστ.1,18.

μαχοποιός |οἶ| μσν. ἐπὶ τοῦ σατανᾶ, ὁ παρακινῶν τοὺς ἀνθρώπους εἰς μάχας: Γερμ.Α Ἐπιστ. ἐν Σάβ.2,45.

μάχος |οἶ| νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βαλεριανοειδῶν.

μάψ |η| μτν. εἶδος πτηνοῦ: Ἡρωδιδ.1,404.

μάψη |η| ἐπίρρ.ἐπ. μάτην ἀνωφελῶς, ἀσκοπῶς, θυεὺ ἀποτελεσματικός: Ἰλ.Β 120 μάψη . . . πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι, αὐτ.Υ 298 μάψη ἔνεκ ἄλλοτριῶν ἀγέων ἰσάκοντως· 2) ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, ἀσκοπῶς: αὐτ.Ο 40 τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐνώπιον ποτε μάψ ὁμῶσαιμι· 3) ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, ἀσυλλογίστα: Ἰλ.Β 214 μάψη, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόρον, ἐρίζεμενοι βασιλευσίν, Ὀδ.Π 110 στήν ἐξοντας μάψ αὐτῶς· 4) ἐν τάχει, ἐν ἀπερισκέπτῳ σπουδῇ: αὐτ.Γ 138 μάψη, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόρον, ἐς ἥλιον καταδύντα.

μαψάουραι-ών |αἰ| αἰῶρα μῆταια αἰῶρα, πνοαὶ ἀνέμων ὑστατοί: Ἡσίοδ.Ο 872 οἱ δ' ἄλλοι μαψάουραι ἐπιπνεύουσι θάλασσαν· ῥοβλ. Καλλύπ.67· 2) ὡς ἐπιθ. μῆταιοι: Λυκόφρ.395 κόκκυγα κομψάουρα μαψάουρας στάδους Ἰματαίους κόμπουσι.

μαψίδιος-ον κ.-η-ον ἰμαθί μῆταιος, φευδῆς: Ἐύρ. Ἐλ.251 τὸ ἔμῳν ὄνομα μαψίδιον . . . ἔχει φάτιν, Θεόκρ.25,188 γλώσσας μαψίδιοιο χαρίζομενον παρῶσιν· ἢ ὁ ἀνωφελεῖς, οὐδένοδς ἀξίος: Ἀγαθ.ΑΠ7,602 μαψίδη κνίς.

μαψιδίως ἐπίρρ. μ.π. Ὀμ. μάψ, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως: Ἰλ.Ε 374 τίς νῆ σε τοιάδ' ἔρεξε . . . μαψιδίως· ἢ ἀνευ λόγου, ἀλόγως: Ὀδ.Η 310 μαψιδίως κεχολώσασθαι· ἢ ἀσκόπως: αὐτ.Β 58 γίνουσι τε αἴθηρα οἶνον μαψιδίως· ἢ ἐπὶ πειρησάν: αὐτ.3,72 μαψιδίως δακάλισθε.

μαψιλόγος-ον ὁ ματαιῶς, χωρὶς νόημα ὁμιλῶν, ματαιολόγος: Ὑμν.Ἐρμ.546 μαψιλόγοι οἰωνοὶ ἴπτηνᾶ ὧν αἰ φωναὶ οὐδεμίαν βεβαίαν προφητείαν παρέχουσι.

μαψιτόκος-ον μτν. ὁ μάτην, ἀσκοπῶς γεννῶν: Μητρόδ.ΑΠ 14,125 τοῖον μαψιτόκων καρπῶν.

μαψιφωγός |ος| Ἡσ. ὁ μαψιλόγος βλλ.

μαψυλάκας |οἶ| ἰλάω, ὑλακτῶ ὁ μταιῶς ὑλακτῶν, γαυγίζων δδ. ὁ ἐπαυλαμθάνων συνεχῶς τὸ αὐτὸ πράγμα: Πίνδ.Ν 7,105 τέκνοντιν ἀτε μαψυλάκας Διός Κόρινθος· ἢ θηλ. μαψυλάκα πηδ. ἐσφ. ἀντὶ μαψυλάκτα: Σαφρ.27 μαψυλάκων γλώσσων.

μαψωτός Ἡσ. ἐματάσι.

μάω ὄχρ. ἐνεργ. τοῦ μαίσοια βλλ.

με κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. συντετι. ἐγκλιτ. τ. τοῦ εἶναι, αἰτ. τοῦ ἐγὼ ἐν τῷ λόγῳ ἐπιτάσσεται τοῦ ρ, οἷον διδάσκει με, - ἐδίδαξέ με, - κατεβύθην με· νεώτ. κ. δημ. συνηθέστ. μτ. ρ. κτ. προστ., οἷον

ὀδήγησέ με, παροίμ. κάμε με μάντη νὰ σὲ κάνω ἀφέντην, φρ. ἄφησέ με ἤσυο, σπαν. δέ μτ. ἄ. ἐγκλιτ. κ. ἰδίως ἰδιωματικῶς, οἷον ἤρθε νὰ ζωνοπάρῃ με ἀπὸ δῶ κττ. ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. οὐχὲ ἐγκλιτ. ἦτοι με, ὅτε προτάσσεται τοῦ ρ. [τοῦ ἐμέ δυτος ἐν χρ. μ. πρὸς ἐπίτατ. ἔκφρ.], οἷον με κάνει νὰ ὑποπτεῦμαι, - με φερε [ἰδ.γρ. μ' ἔφερει, - με γυρίζει, - με δειρε [ἰδ.γρ. μ' ἔδειρει] κττ.· ἢ ὄλωι ἰδιωμ. κ. ἐνισαχθῶ ἐν τῷ γροσπῳ λόγῳ ἀντὶ δοτ. ἰμοῖ ἡ γενικ. ἰμοῦ] οἷον με εἶπε, - με δώρησε.

μέ μσν., νεώτ. κ. δημ. πρὸθ. συντασσομένη μτ. αἰτ., μσν. σπαν. μτ. γενικ., προσελθοῦσα κτ. ἀποκοπήν τῆς μετὰ κ. ἐν χρ. ἦδη ἀπὸ τοῦ [ἰου αἰών. κ. ἰδ. ἀφ' ἧς ἡ μετὰ συντάσσαστο κ. μτ. αἰτ. ἰοῖον ἐν Ἰερακοσσιφῳ ἐμάλαξον κρόκον αὐτῷ μετὰ ρο-δέλοισιν καὶ τὸ βράδῳ θέτε το μετὰ βαμβάκιον εἰς τοὺς σφθαλμοῦς· ἄλλα βαμβηθῶν ἐν τῇ χρ. ἐν δημ. ἀντικαταστήσασα πρὸς τῆ μετὰ κ. ἄ. πρὸθ. [σύν, διά, κατὰ, ἐν, ἀντὶ, πρὸς, παρὰ] ἐν φρ. δὲ καί τινα ἐπίρρ. οὕτω ἐν ἧ σμῃ. ἡ μετὰ μτ. γενικ. ἢ ἡ σύν πρὸς ἔκφρ. συμβολῆς, συνάφειας, συναφείας, συμμειφείας, συντροφίας κττ.: τὸ ἐβαλε με ἄλλα πολλα [ἰμοῦ μετ' ἄλλων πολλῶν], - ἢ [ἐ]νω-σα τὸν ἕνα σωλήνα με τὸν ἄλλο[ν], - αἰ Ἀθῆ-αι ἐνώνουνται βαμβηθῶν μετὰ προστάσει, - καφέ με γάλα, - ἐγὼ με πολλοὺς ἄλλους [ἰμοῦ], παροίμ. με τὸν ἀετὸ πού φώλιασα [ἢ πού κάθουμι] κου-ροῦνες δὲ φοδοῦμαι, ὁμ. πού με σφραβὸ συγκοι-μηθῆ [ἢ καθίστη], τ' ἀποταχία γκαβίξει κ. κτ. ἐκθλιφ. [κτ. ἄ. κρᾶσιν] ἐποιμένης λ. ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος, οἷον μ' ἔνα [ἰδ.γρ. με νᾶ ἡ μέναι], παροίμ. μ' ὄμοιο δάσκαλο καθίστης τέτοια γράμματα θά μάθης κ. εἰς φρ. οἷον με τὸ κα-λό, - με τοῦ θεοῦ τῆ βοήθεια· 2) δημ. εἰς δα-λωσιν τοῦ τρόπου ἢ τοῦ ὄργάνου ἀντὶ τῶν πρὸθ. κατὰ, διά, οἷον με τὸν πῆμα [κατὰ] - με τὴν ἀράδα, - με τὸν μαλατᾶ [ἰδίαι], - με τὸ μαχαίρι - με τὰ νάζια, - πῆγα ἔκει με τὸ αὐτοκίνητο, παροίμ. με τὸν ἀραμπα πίνεται ὁ λαγός· 3) ἐν χρο-νικῇ σμῃ. εἰς προσδιορ. χρον. ἀφετηρίας ἢ διαρ-κείας ὄντι τῶν πρὸθ. σύν, ἐν, κατὰ, μετὰ, διά, ἰδ. ἐν περιφρ., πολλοκίς ἐπίσης τοῦ αὐτοῦ ἐμπροθ. διορ. ἰσοδυνάμου πρὸς ἐπίρρ, οἷον με τὸ χάρα-μα [κατὰ τὸ λυκοσυγέ], - με τὰ πρωτοβόρρα [ἐν ὄρχῳ τῷ φθινοπώρῳ], - με τρία χρόνια [μετὰ παρελθουσιν τριῶν ἐτῶν], - με τὰ σταφυλία [κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀριμάνσεως τῶν σταφυλῶν], - ἤρ-θω με τὴν ὥρα [ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως], - με μίας [ἀμέσως, αὐθιμῶς], παροίμ. με τὸν ἤλιο τὰ βγά-ζω με τὸν ἤλιο τὰ πμάξω, τ' ἔχουν τὰ ἔρμα καὶ φοφοῦν [ἐπὶ ὀκνητῷ ἀκρίτως πορ-πανομένου δια τὰς ἀποτυχίας ὧν αἴτιος εἶναι αὐτός], δ.τρογ. πάλι με χρόνους με καιροὺς πάλι δικὰ μάθ ναγ' ἢ μσν. ἐν χρον. ὡς ἀνωτ. σμῃ. κ. μτ. γενικ. [σπαν.]: Γεωργίμ.Θαν.Ρόδ.

ἄρισεν ὁ μέγας καρδιώλης νὰ κτίσων κεινα τὰ στενά με συντομίας μεγάλης [συντομίας, ἐσπευσμένως]· ἢ ἐν σμῃ. χρον. ἄμα κ. τροπ., οἷον: Βαλαωρ.Νεκρ.Ὀδῆ1 τὴν αὐγὴ με τῆ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσ' ἕνα ρόδο· ἢ ὀθ. κ. εἰς προσθ. καταστάσεων, ἐξυπονοουμένου χρό-νῳ, οἷον με τὸ κρῖο γνοισάπτικα γιά σάμπα, - ἔκινισπαν με ξεροδῶρι, - με φουρτοῦνα ταξιδέ-φαμε, - με λιόκαμα ἀνεβήκαμε στὸ βουνά, - με τὰ βάσανα πού με πύραν - με τὴν ἀκρίθεια τῆς ζωῆς [ἐν παρόντι χρόνῳ], - με τίς ταλαιπωρίες τοῦ μεγάλου πολέμου [ἐν παρελθ. χρ.]: 4) ἐν τροπικῇ σμῃ. ἀντὶ τῶν πρὸθ. διά, μετὰ, ἐν, σύν, ὁμ. πολλοκίς ἀντὶ ἐπίρρ. ἡ μτχ., οἷον με τρόπο [ἐπιτηδωτός], - με λίγα λόγια [ἐν βραχυλογία, συν-τόμω], - με πονηρία, - με ἀνυπομονησία, - με

ζήλο, - με γούστο (φιλοκάλως), - με τσιούπε (παμώσ), - με τό κολάτ, - με τά πόδια (πεζή), - με τό στατιά (άνταγκαστική), - με δύναμη, - με γληγοράα (γοργώα), - μίλησ' του με τό καλό (μειλιχώς, ήλιώα) || δδ, έν άναφ. πρός. κ. εϊς δήλωνσιν διαθέσεωσ, οϊον έπραγα με δρεξη, - ήρθε με κέφι | με κακή καρδιά, - γέλασα με τήν καρδιά μου' κ. εϊς φρω με 'ήπρε με καλό μάτι (δικαιείται συμπροβώσ, εύμενωά), - θα τά πάρω' με τό χέρι μου (αύθαιρέτωσ, βιαίωσ), - με χίλια βάσανα (λιαν δυσχερώσ, μετά πολλήσ προσπαθειωσ), - ή κυρία με τά υαυαία - με τά μαύρα (ή διοπτροφώρωσ, ή μελανειμουσά) || μον. σπαν. έν τροπ. σμη, μτ. αίτ.: Γεωργιλ. Οφρήν. Κωνσταντ. και τοϋτο είναι φανερόν με πάσασ ακριβείασ (ακριβεστάται' | 5) έν κητηκί σμη, άντί τών προθ. μετά, σίν, οϊον νύμη με πρσίκα, - σπτί με κήλο - με βερώντες - με θέρμανση' || δδ, κ. εϊς δήλωνσιν ιδιότητωσ ανηκούσασ τινί, - οϊον πατέρασ με πέντε παιδιά, - έμπορωσ με υπόληψη, - γυνίκα με μυαλό, - τετραδίω με χαράκία' πρβλ. άνωτ. 4, ήτοι έν τροπ. σμη. | 6) εϊς δήλωνσιν έναντιότητωσ άντί τών προθ. κατά, πρόσ, οϊον έπολεμήσαμε με τούσ Τούρκουσ, - ήρθαμε σέ λόγια με τό γέινασ, - θα τά βροϋμε με τούσ δικούσ σου (θα έλθωμεν εϊς διάστασιν)' | 7) εϊς δήλωνσιν τιμήματοσ ή άμοιθησ ή άντισταθμάτωσ, οϊων με χίλιεσ δραχμέσ άγοράζεισ κοσταύωσ, - ταικίει με 10 % , - διωρήσθηκε με μισθό τρείσ χιλιάδεσ.

μεγα - πρώτον αυθη. εϊς όνομασίασ μονάδων υποδηλοϋν μονάδα δεκάτικησ μεζίωνα τήσ κυρίασ, **μεγαδρεμέτης** (οί) ό μεγαλοδρεμέτης βλλ. : 'Ορφ. Αργ. 749 μεγαδρεμέτης ποταμάσ.

μεγαδύκεσ (οί) κ.-μέσ περσ. κούρ. δν. δδ, μετέπειτα πιλ. αρχηγών κίρβαν: 'Ηρ. 4,153 τούσ Μεγαδύκουσ παιδιό Ζωπύρω, Ξεν. Αν. 5,3,6 καταλείπει παρά Μεγαδύκω τώ τήσ 'Αρτέμιδιω νεωκόρω, Στραβ. 14,1,23 Ιερέασ δ' εύνοχώσ εϊχον ούσ εκάλωσιν Μεγαδύκουσ, 'Ανπ. Έμφ. Πολ. 5,9, 'Ησ., 'Επιγρ. Πρίην. μεγαδύκεσ.

μεγαδύξοισι ή -ύξοισι λόγοι 'Ησ. άλαζονικόι, κομπαστικοί λόγοι.

μεγαυαθία (ή) νεώτ. παθολογική ύπερμετροσ άναντιξησ τήσ κάτω γνάθωσ.

μεγαδακτυλία (ή) νεώτ. Ιατρ. άνώμαλοσ δι-άπλασισ, καθ' ήν οι δάκτυλοι Ιδ. τών χειρών ή και τών ποδών άναντισσονται εϊς μήκοσ και μέγεθοσ ύπέρτερον του φυσικόυ.

μεγαδάκτυλοσ (οί) μγν. ό μέγασ δάκτυλοσ : 'Ορειδ. π. 'Αετ. II, 35.

μεγάδερμον (τό) νεώτ. ζωολ. γένωσ θηλαστικών τήσ οϊκοσ, τών φυλλορινιδών.

μεγάδοξωσ-ον μον. ό μεγαλόδοξωσ βλλ. : Πρόδρ. Τετραστ. 66.

μεγάδωρωσ-ον μγν. ό μεγαλόδωρωσ βλλ. : 'Οππ. Κυν. 3,29 μεγαδωρωσ άρουρα.

μεγαέριον (τό) νεώτ. μονάσ έργου βιομηχανικήσ χρήσεωσ.

μεγαθαμής-ουσ-έσ μγν. ό λιαν έκθωμοσ : 'Οππ. Κυν. 2,488 μεγαθαμβέι θυμώ.

μεγαθαροήσ-ουσ-έσ ό λιαν εύθαροήσ : 'Ησίοδ. Α 385 σήμα τιθειεσ πολέμοιο έφ' μεγαθαροεί παιδιό, Μαν. 2,372.

μεγαθήριον (τό) νεώτ. γένωσ κωδών θηλαστικών εκ τών βραδυδακτύλων, άπαντών μ. έν άπολιθώσ | 2) μτφ. ώσ έπιθ. δηλοϋσν ύπερμεγέθεισ διαστάσεισ, οϊον πλοιοσ, μηχανήματοσ κττ.

μεγάθοσ (οί) Ιων. τ. του μέγεθοσ βλλ. : 'Ηρ. I, 5) κρητήρωσ δύο μεγάθαι μεγάλαυσ.

μεγαθυμία (ή) νεώτ. ή ιδιότησ του μεγαθύμου βλλ., μεγαλόφυχια, γενναίωφροσύνη.

μεγάθυμοσ-ον κ. νεώτ. ό έχων μέγαν θυμόν, μεγάλην φυγήν, μεγαλόφυχωσ, μεγαλόκαρδοσ : 'Ιλ. Υ 498 'Αχιλλήωσ μεγαθύμοσ' έπί πολεμιστών και όλοκληρών έθώνω : αϋτ. Α 123 μεγαθύμοσ 'Αχαιοί' έπί θεάσ : 'Οδ. Θ 520 μεγαθύμον 'Αθήνην' πρβλ. Χρυσίην. Φαλεγ. άπ. 36,3 | κ. επί ζώνωσ θυμοειδήσ : 'Ιλ. Π 488 ταύρον .. αίθωνα μεγαθύμον' | έπιρρ. νεώτ. -ωσ γενναίωφρονωσ, μεγαλόφυχωσ.

μεγαθύμωσ (ιδωσ ή) νεώτ. ζωολ. τό βραγχίοποδον μαλακιδιόζωον άργιόση.

μεγαύητωσ-ον, δ-γρ. -ετωσ ό λιαν αίνετόσ, ένδοξωσ : Βακχ. I, 44.

μεγαιρα (ή) π. αρχ. μα τάσ 'Ερινώσ' || νεώτ. κ. δημ. ώσ προσγν. γυνή κακή, κακώροποσ, βασιανστική, στρίγγλα.

μεγαίρωσ (μέγασ), άδρ. έμέγρησ, κυρ. θεωρώ τι μέγα ή ώσ πάρα πολύ μέγα' δδ, ζηλώ, φθονώ τι πράγμα ή ώσ πάρα πολύ μέγα : 'Ιλ. Ψ 865 μέγρη γάρ οι τό γ' 'Απόλλων, Χρυσίην. 'Ηρ. I, 66 ήγρη δέ τοι οϋτι μεγαίρωσ' || μτ. άπαφρ. άντί αίτ. πράγμω : 'Οδ. Γ 55 υπήδ' μέγρησ ήμίν εύχομένοισι τελευτήσαι τάδε έργα (μηδέ φθονήσασ ήμίν) || μτ. αίτ. κ. άπαφρ. : 'Οδ. Β 235 μνηστήρασ άγήνορασ οϋτι κ. μεγαίρω έρδειν έργα (δέν πορανοϋμοισι ότι.)' || κ. άπλώσ μτ. άπαφρ. : 'Ιλ. Η 408 άμφοί δέ νεκροσίον κατακαίεμεν οϋτι κ. μεγαίρω (δέν αντιλέγω εϊς τήν κατάκαυσιν τών νεκρών) ή μτ. έννοσμένοιοσ άπαφρ. : αϋτ. Δ 54 τάνωσ οϋ τοι έγώ πρόσθ' Ιταμίαι, οϋδέ μεγαίρω (διαπέρσαι)' πρβλ. Καλλ. Διήλ. 163' || μτ. δοσ. προσ. αίσθησμοι φθόνων έναντιον τινόσ : 'Ιλ. Ο 473 έπει συνέχευε θεόσ Δαναοίσι μεγήρασ' || μτ. γενικ. πράγμω : αϋτ. Ν 563 άμνήνηωσεν δέ οι αίχημίν κωανοφαίτα Ποσειδώνω, βίδοτιωσ μεγήρασ Ισχυό. τέματιωσεσ τό Ποσειδώνω τήν αίχημίν φθονήσασ 'Αόδαμτι μη τόν βλον 'Αντιλόχωσ άφέληται', Αλσχ. Πρ. 626 οϋ μεγαίρωσ τοϋδε σσι δωρήματοσ, 'Απολλ. Π 1,289 έμέγρη μοι τόσιοι κ. άπολ. : 'Οδ. Θ 206 ή πύξ ήσ πάλη ή και ποσίν, οϋτι κ. μεγαίρω' || παθ. φθονοϋμαι : Μακεδ. ΑΠ 9,645, I0' | 2) μαγεύω, βασιανώ, ματιάζω, 'Απολλ. Ρ 4,1670 εχθροδοποσιν δρμησαι χαλκήοιο Τάλω έμέγρησεν όπισάσ.

μεγακάρωσ (τό) νεώτ. βοταν. γένωσ φυτών τήσ οϊκοσ, τών βοραγινοειδών.

μεγακάρωσ (οί) νεώτ. ζωολ. γένωσ όπληφόρων θηλαστικών τήσ όμοιογενείασ τών έλαφοκέρων.

μεγακάλωσ-ον νεώτ. κ. μεγαλοκέφαλοσ ό έχων μεγάλην ή γκώδη τήν κεφαλήν και βάροσ έγκεφάλωσ ύπέρ τών μέσων δρον.

μεγακάρωσ-ουκός (οί) μσν. ό μέγασ κήρυξ, περί του Χριστοϋ : Πρόδρ. έν Notit. Μσα. 8,93 τουσ μακλήρωκοσ και τήσ τουσ λόγωσ φωνίεσ.

μεγακίτησ-ουσ-έσ (πρβλ. κητώεισ) ό έχων άφθοιαν θαλασσίωσ τεράτων, έπιθ. τήσ θαλάσσιωσ : 'Οδ. Γ 158 έπάρωσεν δέ θεόσ μεγακίτησ πόντωσ' || ό μέγασ, έπιθ. δελφίνωσ : 'Ιλ. Φ 22 δελφίνωσ μεγακίτησ' || ό εύρύρωκοσ, έπί πλοιοϋ : αϋτ. Θ 822 μεγακίτησ νηι μελαίνω.

μεγακλήσ-ουσ-έσ μγν. κ. μον. ό λιαν ένδοξωσ, ό έχων μεγάλην δόξαν : 'Οππ. Κυν. 2,4 μακακία θήναισ, 'Ακρον. Κ Βί. 'Ιω. Δαμασκ. 2,744 μακακίασ, ύφινγενέσ κατάργα.

μεγακλήτωρ-ορωσ (οί) μσν. μέγασ κλέπτησ : Πρόδρ. έν Notit. Μσα. 8,206 μεγακλήτωρα Πάρσην.

μεγακλίωσ (τό) νεώτ. βοταν. γένωσ φυτών τήσ οϊκοσ, τών άρχεοειδών.

μεγακρατήσ-ουσ-έσ μσν. ό έχων μέγα κράτωσ, μεγάλην Ισχύν, Ισχυρόσ : Πρόδρ. Εκτ. des Μσα. 8,207 δωμασ βαρβαρίδασ δέ μαγακρατέασ πάρεν άρχουσ.

μεγακρότωσ-ον μσν. ό μέγαν κρότον ποϊών : Τζέτ. ειρ. Λυκόφ. 497 σαιεσ γραφαίεσ μαγακρότεσ.

μεγακροτώ-ω μτγν. ποιώ, κάμνω μέγαν κρότον : Δαμοσκ.1 Ἐπιστ.εις Θεοφάν.Εικ.136.

μεγακόδης-ους-ές μτγν. ὁ μεγάλως δεδοξαμένος, ἑνδόξος : ΑΓ Σμυλκ.328,1,Μαν.2,150.

μεγάκλυκος-ον μσν. ὁ μέγαν κύκλον αχρησιζών, ὁ ἐν μεγάλῳ κύκλῳ ἀναστρεφόμενος : Τζέτζ. Μιδ² Ὀμ.763 πρωτίστως προσφάροιθεν Ὀλυμπιάδος μεγακύκλου.

μεγαλαγκυλοχειλῆς ἰδί μσν. ὁ ἔχων μεγάλα καί ἀγκύλα χεῖλη : Κ Μανασσ.Χρον.155 οἱ μὲν .. μεγαλαγκυλοχειλαι.

μεγάλαδικος-ον ὁ ἀδικος ἐν μεγάλοις, ἀντίθ. μικραδικητής : Ἀριστλ.Ρητ.139α,29.

μεγάλαθλος-ον μσν. ὁ ἐπιτελῶν μεγάλους ἄθλους : Πρόδρο.Νοτ. δεα Μss.8,207 τάδε σου μεγάλαθαλα μυθήσομαι ἔργα πολιτίας.

μεγαλαίνω δημ. μεγαλύνω βλ.κ. 2) ἀμτβ. ἐπί προσ. κ. πραγμ., γίνωμαι μεγάλος. || εἰμαι ἐπιδεκτικός εἰς τὸ νὰ γίνω μεγάλος, ἐκτενης

μεγαλακρία ἰθὶ νεώτ. ἡ ἀκροισογλία βλ.κ.

μεγαλακῆς-ους-ές ὁ μεγαλοσθενής βλ.κ. Ἡσ.

μεγαλάμυρος ἑπίρρο. μετὰ μεγάλης λαμπρότητος, ἑνδόξως : Ἐπιρρ. μεγαλάμυρος προσφέρεσθαι πρὸς τὸν δῆμον.

μεγάλαμφοδος-ον ὁ ἔχων εὐρυχώρους ὁδοὺς : Ἡσ. ἐν λ. εὐρύδοξια.

μεγάλανδροι Ἡσ. κρεγάλοι ἄνδρες, ἢ μεγόλοι κατὰ τὴν ἀνδρείαν, ἢ πολυανδρούιτες.

μεγαλονορία (ἡ) ὄωρ. τ. τοῦ μεγαλονορία βλ.κ.

μεγαλόνορ-ορος ὄωρ. τ. τοῦ μεγαλόνορ βλ.κ.

μεγαλόνορία (τὰ) ἱερά (ἰδρυτοί) μτγν. ἐσορτή τῶν μεγάλων ὄρων, ἢ οἱ Δῆλιοι ἐώρταζον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος : Σπμ.13.

μεγαλόνοριος ἰδί ὄνομα μόνος τινος ἐν Ἄλω τῆς Θεσσαλίας.

μεγάλαρτος-ον ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ἐν Βοιωτία : Πολ.π. Ἀθῆν.3,109β ἐν Σικώλῳ τῷ Βοιωτικῷ Μεγαλάρτου καὶ Μεγαλομάχου ἀνάματα ἰδρῶσθαι.

μεγαλαυγανία (ἡ) μτγν. ἡ μεγαλαυχία βλ.κ. ἤρησμ.Σ.16,8,76 ὁ βασιλεὺς μεγάλαυχε Λατινίδες ἔκγονε Ῥώμης, οὐκείτι σοὶ τῆς σῆς μεγαλαυχεῖνης κλέος ἔσται.

μεγαλαύχημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ δι' ὁ καυχῆται τις : Φιλ.2,434 πρθλ. Σύμμ.ΠΔ ἴεζ.32,12.

μεγαλαύχην-ενος (ἡ) ὁ ἔχων μέγαν αὐχένα : Ὀλυμπ.Ἰστ.459Δ, Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. ἐν λ. ἐρίαύχης : Ἡσ. ἐν λ. ἐρίαύφαρος.

μεγαλαυχῆς-ους-ές κ. μσν. κ. -αύχης ὁ μεγάλουχος βλ.κ. Ὀρφ. Ὑμν.62,3 πάντιμ, ὀλδιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχῆς, Μαν.3,34,βέττ.Βάλ.272,8, Βί. Ἀλεξ.2552 ἡ πολεμῆν ἡμᾶς κακῶς φρονῶν ὡς μεγαλαυχῆς.

μεγαλαύχης-ως (ἡ) μσν. τὸ μεγαλαύχημα βλ.κ. : Μεδσδ.Κηλ.500.

μεγαλαύχης-ον ὁ λίαν πέφημισμένος, περιφημος : Ἐπιρρ.π.Παισ.1,13,3 τὰς μεγαλαυχῆτω .. Μακηδόνας.

μεγαλαυχία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ μεγάλη καύχησις, κομισασίς, ἀλαζονεία : Πλάτ.Ἐσοιτ.174Δ ἐν τε τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις, ΠΔ Μακκ.4,2,15 ἀλαζονείας, καὶ μεγαλαυχίας, καὶ βασκανίας. || ὑπερηφάνια : Λογγν.7,2.

μεγάλαυχος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μεγάλως καυχόμενος, καυχησιάρης : Πίνδ.Π.Β,15 βίη δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ, Αλογ.Πέρο. 533 τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυανδρῶν, Πλάτ.Λύσ. 206Α ὅσῳ ἂν μεγαλαυχώτερος ὦσι δυσσακλωτότεροι γίνονται, Φιλ.1,121 || τὸν μεγαλαύχον ἡ μεγαλαυχία βλ.κ. : Ξεν. Ἀγησ.8, || τὸ μὲν μεγαλαύχον οὐκ ἂν εἶδῃ τις. 2) μσν. ὁ γινόμενος πρὸς καύχησιν : Λέων Δ 6,10,64 μὲ δόξωμαι μεγαλαύχους ταῦτας τὰς ἀποκρίσει μόνον, Νικ.Χων. ἐν

Σάθ.1,101 ἡ μεγάλαυχος τῶν κατωρθωμένων²² κατέκρινεν ἀπαριθμησίαι.

μεγαλαυχῶ-ῶ κ. μσν. κ. νεώτ. καυχῶμαι μεγάλως, κομῶζω, ὑπερηφανεύομαι : Αλογ. Ἀγ.1528 ἠδὲν ἐν Αἰδοῦ μεγαλαυχοῦμαι, ΠΔ ἴεζ.16,50 ἐ-μεγαλαύχου καὶ ἐποίησαν ἀνομήματα ἐνώπιόν μου, Πολύδ.12,13,10,Διδρὸ Σ 15,16,Φιλ.1,284,ΚΔ ἴακ.3,5 ἡ γλώσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ καὶ μεγαλαυχετ, Ἄγαθ.ΑΓ 5,272 ἡ μεγαλαυχῆσας καθ' ἡμέτερας μελεδῶσθε, Βί. Ἀλεξ.1742 ὅσως ὡς ὑπερόχως μεγαλαυχεῖ καὶ γράφει. || κ. μέσ. : Πλάτ. Ἀλλ. 1,104C κατὰ πάντα δὴ ταῦτα ἅν γε μεγαλαυχομένης, Ἀππ.Ευφ.Πολ.1,13

2) μτ. αἰτ. θεωρῶ τι ὡς καύχημα : αἰτ.Κελτ.10 μεγαλαυχῆν μονομαχίῶν, Στουδ.Θεοδ.367Δ παρὰ γὰρ τῆς ἑμῆς ταπεινώσεως οὐδὲν ὄφελος κἂν αὐτὸς μεγαλαυχῆς ἡμᾶς ἐξ ἀνάγκης.

μεγαλαύχως ἐπίρρο. μτγν. ἰδ. ἐν τῷ ὑπερβ. -ότατα μετὰ μεγάλῃς ὑπερηφανίας : Μάξ.Τύρ.77.

μεγαλεγκωμίαστος-ον μσν. ὁ μεγάλως ἐπαίνουόμενος, ἐγκωμιάζομενος : Τζέτζ. Ἐξηγ Ἰλ.17,19 τὴν παρὰ τῷ Ὀρφεῖ μεγαλεγκωμιάστον τέχνην.

μεγαλεχειριότης ἰδί μσν. ὁ μεγάλη ἐχειρῶν : Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,119 ὁδον προσπεινὴ καὶ χεῖρα προτεινὰ τῷ μεγαλεχειριτῇ .. Δαυῖδ.

μεγάλειος-α-ον (μέγας) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. τὸ οὐδ. μεγαλειοί(ν), μεγαλοπρεπής, λαμπρὸς : Ξεν. Ἀπομ.2,1,34 ἐκόμισσε τὰς γυνάμεις ἐπὶ μεγαλειότερος ῥήμασιν ἢ ἀγῶ νῦν, Παιδῶν π.Πλούτ. Φαμίλ.6 πλστιν. . τὰν μεγαλειότητα δροκίς φυλάσσειν ἰδιορθ. ἀντὶ μεγαλευκτοτάτας. || τὸ οὐδ. μεγαλειον ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ λαμπρότης : Πολύδ.8,3,1 συνεπισησῆαι τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ τὸν μεγαλειον τῶν πράξεων. || τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ μεγάλα ἔργα, ἔργα παντοδυναμίας : ΠΔ Δευτ.11,2 οὐκ οἶδασιν. . τὴν παιδείαν κυρίου τοῦ θεοῦ σου, καὶ τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, ΚΔ Πράξ.2,11 ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέρας γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ. 2) μεγαλεῖα (τὰ) νεώτ. κ. δημ. κοσμικαὶ λαμπρότητες, ἐπιδείξεις πλούτου, ἀξιωμάτων κ. γεν. ὑπερόχης : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.5 δυστυχή, παρηγορήσῃ | μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λῆς | περασμένα μεγαλεῖα | καὶ διηγνητῶν τα νὰ κλάσῃ, - ἔχει πολλὰ μεγαλεῖα στὸ σπῆτι τοῦ. || ἐπί προσ., μεγαλοπρεπής, ὀξιοπρεπής, ὑπερήφανος : Ξεν. Ἀπομ.4,1,4 μεγαλείους δὲ καὶ σφοδρούς ὄντας δυσκαθέκτους. . εἶναι. || ἐν πάπ. τὸν μεγαλειον τινος ὡς τίτλ. ἡ Ὑψηλότης. || ἐπὶ ὄψους, τὸ ὑψηλόν : Δημήτρ.14. 3) τὸ οὐδ. μεγαλειον ὡς οὐσ. ἐσφ. γρ. τοῦ μεγάλλειον βλ.κ. ἐν Θεοφρ. Ὀσμ.29. 4) νεώτ. κ. δημ. οὐ. τὸ οὐδ. μεγαλειοί(ν) ἡ μεγαλοπρέπεια. 5) ὄμ. δημ. τὸ οὐδ. ἀναρρη. ὡς ἐκφρασις θαυμασμοῦ : ὁ ψαψαμα μεγαλειο. - φρούτα μεγαλειο.

μεγαλειότατος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὑπερβ. τοῦ μεγαλειότος βλ.κ. ὡς προσηγορία αὐτοκρατορῶν καὶ βασιλέων.

μεγαλειότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ μεγαλοπρέπεια, ἔξοχότης, λαμπρότης : ΠΔ Ἱερ.40,9 καὶ ἔσται .. εἰς μεγαλειότητα παντὶ τῷ λαῷ τῆς γῆς, ΚΔ Λουκ.9,43 ἐξελήσονται δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ, Ἀθῆν.4,130Ρ αὐτὸς τῶν βαρβάρων ἐμφανίζων τὴν μεγαλειότητα, Ἐπιρρ. τῆ τε τῶν ψυραμῶν μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυῆς τερφθείς. || ἡ μεγαλοπρέπεια, τὸ μεγαλειον : Πάπ. ἡ μεγαλειότης τοῦ Ρωμαίων δήμου, Ἐπιρρ. τὴν ἄλλην ἐπὶ πρῶτον ἀρετὴν καὶ μεγαλειότητα. 2) κ. νεώτ. ὡς προσηγορία βασιλέων ἡ αυτοκρατορῶν : Ἰώσ.Α18,4,3 ἡ σὴ μεγαλειότης, - ἡ Αὐτὸς Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς.

μεγαλειόθυμα-οθυμα μσν. μεγαλύνομαι βλ.κ. : Ἰωσ.Γενέσ.94,2.

μεγαλειώδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης μεγαλειού, μεγαλοπρεπής, λαμπρός: **μεγαλειώδης παράλασις** || ἐπίρρ. -ωδῶς μεγαλοπρεπῶς. **μεγαλειῶς** ἐπίρρ. μέγας: **Ξεν.** Ἀγρ. II, 16 **μεγαλειῶς** ὠφελῶν τὴν πόλιν, Πολύβ. 3, 87, 5 ἐφ' οἷς ἀκούσαντες μεγαλειῶς ἐχάρησαν οἱ Καρχηδόνοι: || **μεγαλοπρεπῶς**, λαμπρῶς: **Ξεν.** Οἰκ. II, 9 τῶν θεῶν μεγαλειῶς τιμᾶν καὶ φίλους, Πλάτ. Ἰνπ. Μ. 291 B **μεγαλειῶς** καὶ ἀξίως εἰρκαῖα [ἰδιόθρ. μέγας], Ἀντιφάν. 192 κ. συγκρ. -ωτέρως: **Ξεν.** Ἑλλ. 4, 1, 9 **μεγαλειώτερως** γε σοῦ... τίς ἂν ποτε γήμεις; || εἰς ὄψος ὑψηλόν: Φιλόστρ. Σοφ. I, 21, 1 **μεγαλειῶς** ἔρμηνεύσαι.

μεγαλειωτός-ή-όν ὁ ἐπικταθείς, μεγαλυθείς, ἐπὶ συνθέτων λ.: Ἀριστ. Πολιτ. 1457 ε, 35 ἰσφ. I.

μεγαλέμπορος [ὁ] σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐμπορευόμενος μεγάλα ποσότητας ἐμπορευμάτων: **Σχόλ.** Ἀριστ. Ὀρν. 823, Ἀκροπ. ΚΒΙ. Δαρμασκ., AS Μαίτου 2, 739, 9 ὥσπερ ἐν τῆς **μεγαλέμπορος**, τὸ μέγα ἐκεῖθεν κέρδος ἀπεκδεχόμενος.

μεγαλεμπόρος ἐπίρρ. μsn. κατὰ τὸν τρόπον τῶν μεγαλεμπόρων βλ. λ., ἐν ἔμπορειᾳ μεγάλων ποσοτήτων: **Στουδ.** Θεόδ. 1581 [ἐκδ. Μί].

μεγαλεπιβόλος-ον μτγν. κ. νεώτ., δ. γρ. -ίβολος ὁ μεγάλων πραγμάτων ἐπιβόλος, ὁ μεγάλα ἐπιχειρῶν, **μεγαλοπράγμων**: Πολύβ. 15, 37, 1 **μεγαλεπιβόλος** καὶ τολημρῶς καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός, Διόδ. Σ. 1, 19 τὸν Ἡρακλέα **μεγαλεπιβόλον** δυνάτῃ ἐπίρρ. νεώτ. -ως κ. ὑπερθ. -ώτατα. **μεγαλεπιβούλος-ον** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλων σχεδίων: Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 22.

μεγαλεπιφάνεια [ή] μsn. ἡ λαμπρότης, ἐξοχότης: Θεοφύλ. Βουλγ. 3, 637.

μεγαλεπιφανής-ους-ές μsn. ὁ ἐνδοξος, περικλυτός, ὑπερθ. -ώτατος: Θεοφύλ. Βουλγ. Ἐπιστ. 26, Χρυσόβουλλα Κομν. Ἰω. η. P. sin. codd. Τεμρ. 1, 622 B τῷ **μεγαλεπιφανεστάτῳ** δοῦκι.

μεγαλεπιπαραρχος [ὁ] μsn. κ. -άρχης ὁ μέγας ἐπιπαραρχος: Γζέτζ. Χιλ. 9, 622.

μεγαλεπιχωρῆς ἐπίρρ. μτγν. Ἰων εὐχερῶς, μέγαν ἔυκολον: Γρηγ. Νύσσ. 2, 834 C **μεγαλευχερῶς** τοῦτο παθούσαν.

μεγαληγορία [ή] κ. νεώτ. ἡ μεγαλαυχία, μεγαλορημοσύνη, καυχήσιολογία: **Εὔρ.** Ἡρακλ. 356 **μεγαληγορίαίσι** δ' ἐμάς φέρονας ὁ φοβήσεις, **Ξεν.** Ἀπολ. I πάντες ἔτιχον τῆς **μεγαληγορίας** αὐτοῦ, Μέν. 2, 468, Πλοῦτ. Ἡθ. 1038 C καὶ εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ὄψαυχεῖν καὶ κομᾶν, καὶ **μεγαληγορεῖν**, ἀξίως βροῦντι **μεγαληγορίας** 2) ρητ. ὄψος: Διον. Ἀλ. Θεοκ. 27, Δημήτρ. 29.

μεγαληγορός-ον κ. νεώτ. ὁ μεγαλορήμων, κομπορημῶν, καυχηματίας: **Αἰσχ.** Ἐπ. 565 **μεγάλα** **μεγαληγόρων** κλύουσι ἀνοσίτων ἀνδρῶν, **Ξεν.** ΚΠ 7, 1, 17 ὁ μάλα **μεγαληγορός** ἦν || **μεγαλοπρεπής** ἐν τῷ λόγῳ, ἐξοχος: Λογγίν. 84.

μεγαληγορέ-τω κ. νεώτ. ὁμιλᾷ μέγας, καυχῶμαι, λέγω παγία λόγια: **Ξεν.** Ἀν. 6, 3, 18 τοὺς **μεγαληγορήσαντας** γὰς πλέον φρονούσαντα ταπεινώσαι βούλεται' μτ. οὐδ. ἐπίθ.: αὐτ. ΚΠ 4, 4, 2 **ὁ ἀνδρείως** ἕκαστα **ἐμεγαληγόρου** κ' ὡς ἐπίθ.: Πολ. Σοφ. Κυν. 45 τοιοῦτόν τινα λόγον **μεγαληγοροῦντα** 2) μθ. ἐξυφθᾶ, ἐπαίνω διὰ λόγων, ἐγκωμιάζω κα: Ἡρωδιαν. Ἰστ. 3, 9, 12 ἐπέστειλε τῆ τὴ συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ, τὰς τὴ πράξεις **μεγαληγορῶν**.

μεγαληγόρος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. **μεγαλορημοῦν**ος: Πολυδ. 9, 147.

μεγαληγορία [ή], δωρ. -ανορία ὑψηλοφροσύνη, μεγαλοφροσύνη: Πίνδ. Ν. II, 44 ἄλλ' ἔμην **μεγαληγορίαίσι** ἐν βαιναιμν' || ὑπερηφάνια: **Εὔρ.** Φοίν. 184 **μεγαλανοριαν** ὑπεράνορα κοιμίσεις [σχόλ. **μεγαλογοριαν**].

μεγαληγορ-ορος [ὁ, ἡ] [ἀνήρ], δωρ. -άνωρ ὁ ἴων ἀνδρικός, μεγαλόφυχος, ἀνδρείος: Πίνδ. Ὀπ. 109' 2) ὁ ὑπερήφανος: αὐτ. Π. I, 52 καὶ τῆς ἑῶν **μεγαλάνωρ ἔσανεν**, Ὀππ. Κυν. 4, 113 ἴππους μὲν χαροῦς, **μεγαληγορῶς**.

μεγαλήγορ-ορος [ὁ, ἡ] [ἴητρο] κ. μsn. **μεγαλόκαρδος**, **μεγαλόφυχος**: Ἰλ. Π 256 οἱ δ' ἄμα Πατρόκλῳ **μεγαλήγορῳ** θεωρηχθέντες, Ὀδ. Κ 200 Κύκλωπός τε βίης **μεγαληγορῶν** ἀνδροφάγοι || π'. Ὀμ. πάντοτε μτ. κυρ. ὄν. πλῆν ἐν Ἰλ. I 629 ἄγειον ἐν στήθεσι θέτο **μεγαλήγορα** θυμῶν, Πίνδ. I 541, 34 **μεγαλήγορος** ὄργαι, **Εὔστ.** Πον. 59, 75 εἰμῆτιν **μεγαλήγορα**.

μεγαλήφωτος-ον **μεγαλήγορος**, ἐμφατικός, ἐγκωμιστικός: Ὀρφ. Ἀργ. 419 **μεγαλήφωτον** ὄρνον.

μεγαλήγορ-ον μτγν. ὁ μέγας ἤχων: Ἀυφιλ. 40 B. **μεγαλιζομαι** παθ. **μεγαλύνομαι**, ὑφούμαι, ὑπερηφανεύομαι: Ἰλ. Κ 69 **μηδὲ** **μεγαλιζέω** θυμῷ, Ὀδ. Ψ 174 οὐτ' ἄρ τι **μεγαλιζομαι** οὐτ' ἀθερίζω, Συναέσ. 14 ἀπαντας **κυδαίνειν**, **μηδὰ** **μεγαλιζέσθαι**.

μεγαλιζόμενος-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ μεγάλων λήθων ὀητολούμενος: **μεγαλιζικά** μνημεῖα.

μεγαλικώτατος-ον μτγν. ὑπερθ. τοῦ μέγας βλ. λ.: **Σχόλ.** Διον. Ὀρ. 199 E μ. δι-φωγγος.

μεγαλίστωρ-ορος μsn. ὁ πολλὰ καὶ μεγάλα γινώσκων: **Εὔμωθ.** Ἰγμ. 258 ταῦθ' ὁ **μεγαλίστωρ** κυβερνήτης ἐφ' ὕψηλοῦ καθήμενος ἔρποντός γε.

μεγάληχευς [ὁ] νεώτ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκου. τῶν ὄσσοτεπιπῶν ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθῶσει.

μεγαλήχης-ους-ές ὁ **μεγαλήχης** βλ. λ.: **Αἴτλ.** 105.

μεγάλειον μύρον (τὸ) εἶδος εὐώδους μύρου, λαβόντος τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἐφευρέτου Μεγάλου: **Φερεκρ.** 140, Ἄναξάνδρ. 46, **Εὐδούλ.** 90, 6, Ἀμφις 27' πρὸλ. Διοσκ. I, 58.

μεγαλολογίται [οἱ] μsn. Ἰππεῖς ἐν ταῖς μάχαις ἔχοντες μεγάλα ὄλογα: **Κωδ.** Ὀμφ. 5, 58.

μεγαλοδράχος [ὁ] νεώτ. ζῴωλ. γένος ἀμφιβίων τῆς οἰκογ. τῶν σαλαμανδριδῶν.

μεγαλόδομασσο (τὸ) δημ. ἡ μεγάλη ἐβδομάς.

μεγάλοθιος-ον μτγν. ὁ ἐνδοξὸν βίον διερχόμενος: **Παύλ.** Ἄλ. Ἀποτελεσμ. 50, 12 **μεγαλοθίους**, **μεγαλοπρεπῆς**.

μεγαλοβλάδης-ους-ές μτγν. ὁ **μεγάλῳ** βλάθῳ ἐπιφέρων, βλαπτικός: Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἄη.

μεγαλοβλάσται [οἱ] νεώτ. ἀνατομ. ἐρυθρὰ ἀμύρωνα κύτταρα, ἐξ ὧν πλάσσονται τὰ ἐρυθρὰ εἰμυοσφαίρια.

μεγαλοβόας-α [ὁ] μτγν. κ. μsn. ὁ ἔχων **μεγάλῳ** φωνῶν: Ἀγαθ. 107 B κήρυκος **μεγαλόβοαι**.

μεγαλοβόας-ος γλῶσσα, τοῦ περὶ θορία: **Εὔστ.** 562, 40.

μεγαλοβότος-ον γλῶσσα, τοῦ ἰππόδωτος: Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ.

μεγαλόβουλος-ον σχόλ. ὁ **μεγάλα** βουλευόμενος, σκεπτόμενος: Πάπλ., **Σχόλ.** Αἰσχ. Προμ. 18 αἰμημῆτα **μεγαλόβουλα**.

μεγαλοβραχίλων-ονος [ὁ, ἡ] μsn. ὁ ἔχων **μεγάλο** βραχίονας: **ΚΜανασσ.** Χρον. 4691 ὁ δὲ θεὸς **μεγασθενής** καὶ **μεγαλοβραχίων**.

μεγαλοβρεμῆτης [ὁ] μτγν. ὁ **μεγάλως** βρέμων, **βροντῶν**: **Κόνιτ.** 2, 508 Διὸς **μεγαλοβρεμῆτα**.

μεγαλόβρομος-ον ὁ **μεγάλως** βορῶντων, **κροτῶν**: Ὀρφ. Ἀργ. 461 **μεγαλόβρομον** ἄδωρ.

μεγαλόβρυτος [ὁ] μsn. ὁ **μεγάλα** βρύτων: **Λάσκ.** Θεόδ. 770 [ἐκδ. Μί.] **μεγαλόβρυτος** δύναιμις ὁ θεός.

μεγαλόβρυχος-ον μτγν. ὁ **μεγάλως** βρυχόμενος, ποῦ ποικυκρίζει δυνατὰ: **Κόνιτ.** 5, 188 **μεγαλοβρυχίω** λέοντος.

μεγαλόβυβαλος-ον σχόλ. ὁ ἔχων **μεγάλους** βύβλους: **Σχόλ.** Ἰλ. Α 135.

μεγαλόκοστωρ-ορος [ὁ, ἡ] σχόλ. ὁ ἔχων **μεγάλῳ** γαστέρα: **Σχόλ.** Αἰσχ. Ἐπ. 1035.

μεγαλογενής-ους-ές μsn. ὁ ἐκ μεγάλου γένους καταγομένος, εὐγενής: ΚΜανασσ.Χρον.6664 εἰς δέ τῃ μεγαλογενής καὶ τῶν ἐκ πρώτης ῥίζης.

μεγαλογοιρτάδες |α| δnm. αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων.

μεγαλόγκια |ή, |ων, -|η ὁ μέγας ὄγκος: Δημόκρ.π.2σθ.Ἐνθ.03,25 ἡ γάρ εὐογκία ἀσφαλέςτερων τῆς μεγαλόγκης.

μεγαλογνωμῶ-έω μsn. εἶμαι μεγαλογνώμων, ἔχω μέγα καὶ εὐγενές φρόνημα: Δίων Κ 63,25 παντελῶς μεγαλογνωμῶν.

μεγαλογνωμοσύνη |ή| μέγα καὶ εὐγενές φρόνημα: Ξεν.Ἄγῃσθ.3 καὶ τῆ μεγαλογνωμοσύνη γε ὡς εὐκαίρως ἐχρήτο οὐ παραλείπτον.

μεγαλογνώμων-ονος-ον ὁ ἔχων μέγα καὶ εὐγενές φρόνημα, μεγαλόφρων: Ξεν.Οἰκ.21,8 ταύτους δὴ δικαίως ἄν τῃ καλοῖη μεγαλογνώμωνας || τὸ μεγαλόγνωμον ἡ μεγαλογνωμοσύνη βλλ.: αὐτ.Ἄγῃσθ.9,6 ἐκείνου γε μὴν πως οὐ καλὸν καὶ μεγαλόγνωμον, Φιλόστρ.Ἐπιστ.73.

μεγαλογράμματος-ον νεώτ. ὁ διὰ μεγάλων γραμμάτων γεγραμμένος: || εἶδ. γραφῆ μεγαλογράμματος ἡ διὰ μεγάλων, κεφαλαιῶν γραμμάτων γραφῆ.

μεγαλογράφια |ή| μsn. τὸ ζωγραφεῖν εἰς μεγάλην κλίμακα: Βητρ.7,4,4.

μεγαλογράφῶ-έω μsn. γράφω διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντιθ. μικρογραφῶ: Σχόλ.Αισχ.Πέρσ.297, Ἡρωδ.Ἰαν.Ἐπιμ.193,20 κ. παθ.: Ἐύρω.Ὀρ.313.

μεγαλογυναικία |ή| δnm. ἑπίρπου ἡλικίας γυνή.

μεγαλοδαίμων-ονος |οί| μsn. ὁ μέγας δαίμων, θεός: Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.42 μεγαλοδαίμων Σάρρασι.

μεγαλοδακτυλία |ή| νεώτ. ἀνωμαλία περὶ τὴν διάπλαση, καθ' ἣν ὁ δακτύλιος τῶν χειρῶν ἡ τῶν ποδῶν ἔχουσι διαστάσεις ὑπερτέρας τῶν φυσιολογικῶν.

μεγαλοδάπανος-ον μsn, κ. νεώτ. ὁ μεγάλα δαπανῶν, πολυδάπανος: Ἐπιμρ. μεγαλοδάπανος διδόντας ἐς τὸν πόλιν: || ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν δαπάνην, δαπανηρὸς: ΚΜανασσ.Χρον.3402 τραπέζων πολυτελῶν καὶ μεγαλοδαπάνων.

μεγαλοδένδρος-ον μsn. ὁ πλήρης μεγάλων δένδρων, ὁ ἔχων ὑψηλά δένδρα: Στράβ.3,2,3 εὐκαρπion καὶ μεγαλοδένδρον καὶ εὐβοτον.

μεγαλόδηλος-ον σχολ. ἐκδήλος, κατάδηλος, λαφ. φανερός, καταφανής: Σχόλ. |λ. Α 155.

μεγαλόδοντια |ή| νεώτ. ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῶν ὀδόντων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὀλην διάπλασιν τοῦ ἀνθρώπου.

μεγαλόδοξια |ή| τὸ νὰ ἐχῃ τὴν μεγάλην περὶ αὐτοῦ γνώμην, ὑπεροψία: Σουίδ. ἐν λ. φολοκομμία.

μεγαλόδοξος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλην δόξαν, λιαν ἐνδοξος: Πίνδ. Ο 916 ἄελογχεν μεγαλόδοξος Εὐνομία, Ἐπιμρ. μεγαλόδοξος κύριος, Πλάτ.Θησι.1 ἀνικίτου καὶ μεγαλόδοξου Ρώμης.

μεγαλοδοξότης-πτος |ή| μsn. μεγάλη δόξα: τίτλ. τιμητικῶς, ἡ ὑψηλότης: Εὐστ. Πον.319,82.

μεγαλόδοξως ἐπίρρ. μsn. μετὰ μεγάλης δόξης, ἐνδόξως: ΠΔ Μακκ.3,6,39 μεγαλοδόξως ἐπιφάνας τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

μεγαλόδοξος |οί| μsn. ὁ μέγας δοξός, ἐν κ. κ. μsn.: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,55 ἀλλ' ἐκείνους μὲν μικροδόξους λέγε, τοὺς μικρῶν τιμῶν ἕνεκα ταῦτα ποιοῦντας: τοῦτους δ', ὡς εἰσὶν ἀξιοί, μεγαλοδόξους.

μεγαλόδοξος-ονος ὁ μsn. ὁ μεγάλως, δυνατὰ κροτῶν, ἤχων: ΚΜανασσ.Χρον.273 ποταμῶ μεγαλόδοξου.

μεγαλόδοξος-οντος |οί, |ή ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας, γλώσσα, τοῦ ἀρχιδόξου: ΕΜ 137,6.

μεγαλόδοξία |ή| μεγάλη δόξιμος: Ἡσ. ἐν λ. ἐριδοβενός.

μεγαλοδύναμος-ον μsn, μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλην δύναμιν, παντοδύναμος: Ἐρμει'.Ἄλ. Φαῖδρ.176Α, Πλάτ., Κρυστ.Σκ. Ἄδ.34,7 Θεε μεγαλοδύναμη || νεώτ. κ. δnm. ὁ μεγαλόδυναμος ὡς οὖς. ὁ Θεός: νὰ μάς φυλάξῃ ὁ Μεγαλοδύναμος ἀπὸ τὸ κακό.

μεγαλοδύναμος ἐπίρρ. μετὰ μεγάλης δυνάμεις: Cod. Par. 501,191.

μεγαλοδωρεά |ή| μsn. κ. μsn., δ.γρ. τοῦ μεγαλοδωρία βλλ.: Λουκ. Ἀνάχ.9 φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῆ μεγαλοδωρεῆ καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς, Ἡρωδ.Ἰαν.2,3,22 ταῖς τῆς τυραννίδος κριρίτους .. μεγαλοδωρεῖς, Ἡλιόδ.Αἰθ.9,24 ἀξιοῦμεν μὴ ἀμοιρῆσαι τῆς παρὰ σοῦ μεγαλοδωρεῆς, Φώτ. Ἐπιστ.333,39 ἠδόμενοι μεγαλοδωρεῖας.

μεγαλοδωρία |ή| μsn, νεώτ. κ. δnm. τὸ δωρεῖσθαι μεγάλα δῶρα, ἡ γεναιοδωρία: Λουκ. Κρον.4 ταῦτα δεῖγματα μεγαλοδωρίας, Ἡρωδ.Ἰαν.2,6,10 μεγαλοδωρία ἀπαντας ὑπερβαλεῖν.

μεγαλόδωρος (-η)-ο(ν) κ.μsn, νεώτ. κ. δnm. ὁ δίδων μεγάλα καὶ πολλὰ δῶρα, γεναιοδωρός: Δημόκρ. 176 μεγαλόδωρος τύχη, Ἀριστ.Ἐρ.393 ὡ φιλανθρωπιότητα καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων, Πολυδ.10,5,6 ὑπάρχων ἐσπερηγικῶς καὶ μεγαλόδωρος καὶ προσφιλῆς, Πλούτ. Ἡθ.618B ἐάν δέ που κατῆθ πλοῖσιν μεγαλόδωρον, ΚΜανασσ. Χρον.2178 μεγαλοδωρῶς δωρεῖς, Κερκβ.Ζητ.194 ἀστοργος πατέρας ἐπαρθεῖσκε μεγαλόδωρος τῆ γῆ στους ἀπίστους: 2) τὸ οὗδ. τὸ μεγαλόδωρον ὡς οὖς. ἡ μεγαλοδωρία βλλ.: Πλούτ. Ἄντ. 43 τὸ φιλόδωρον καὶ μεγαλόδωρον.

μεγαλοδωροδύμαι-έομαι μsn, κ. μsn. παρέχω, κάνω μεγάλα δῶρα: Ἰώσ.Α 12,4,9 οἱ λιαν μεγαλοδωρεῖσθαι νομίζοντες, Μετοχ.Θ 80.

μεγαλόδωρος ἐπίρρ. μsn. μετὰ μεγαλοδωρίας, γεναιοδωρίας: Πολυδ.3,119, Ἰουλ.Λόγ.6,194D.

μεγαλοειδῶς ἐπίρρ. μsn. μεγάλως τὸ εἶδος: Φιλόστρ.Γυμν.36 οἱ τὰ σώματα διπρθρωμένοι μεγαλοειδῶς.

μεγαλοειμωνος |οί, |ή| μsn. ὁ περιεβλημένος μεγάλην εὐθεία, ὁ μέγα φέροντα φορῶν: Εὐστ. Ὀδ.1430,25 κατὰ τοὺς οὗτως μεγαλοειμῶνας ὡς καὶ ἐπὶ χειρῶν φέρειν τὰς ῥας.

μεγαλοκχιερηματίας |οί| νεώτ. κ. δnm. ὁ μεγάλας οικονομικῶς ἐπιχειρήσεις διεξῆγων.

μεγαλοοργής-ους-ές γλωσσ. συνήθ. τ. μεγαλοουργῆ βλλ.

μεγαλοργία |ή| μsn. συνήθ. τ. συνηρ. μεγαλοουργία βλλ.

μεγαλοργικός-ή-όν μsn. συνήθ. τ. συνηρ. μεγαλοργικός βλλ.

μεγαλοργός-όν μsn. συνήθ. τ. συνηρ. μεγαλοουργός βλλ.

μεγαλοργῶ-έω μsn. συνήθ. τ. συνηρ. μεγαλοργῶ βλλ.

μεγαλόρηλα |τῶ| ἐπὶ ἐνδυμάτων, κατάλληλα διὰ τοὺς μεγάλου ἀνοστήματος ἀνθρώπους: Κ Πορφ. Ἐκθ.469.

μεγαλόρηλος-ον λεξ. ὁ ἔχων μέγαν ζῆλον, γλώσσ. τοῦ ἀγάλλου: ΕΜ 5,29.

μεγαλόρηλος ὀνος σχολ. ὁ ἔχων μεγάλην ζῶνην, γλώσσ. τοῦ λιπαρόζωνος: Σχόλ.Εὐρ.Φοῖν.175.

μεγαλόρηλι-τικός |οί, |ή| μsn. ὁ ἔχων μέγα ἀνάστημα, ὑψηλός: Στουδ.Θεόδ.545B.

μεγαλορηρσευέως |ή| μsn. δῆλῶν, ἀντὶ μακροημερείας βλλ.: ΠΔ Σοφ.Σειρ.30,22 ἀγαλλίαμα ἀνόρος μεγαλοημερείαις.

μεγαλόρηχος-ον σχολ. κ. νεώτ. ὁ μεγάλως ἤχων, γλώσσ. τοῦ ἐρικλάγγιτος: Σχόλ.Πίνδ.Π 12,35 μεγαλόρηχον γόνον: || ὡν γλώσσ. τοῦ ἐριδοβενός καὶ ἐριδρομος: Ἡσ.

μεγαλόθριξ-τριχος (ὁ,ή) γλωσσ. ὁ ἔχων μεγάλας τρίχας.

μεγαλόθροος-ουιν μτγν. ὁ μέγαν θροῦν ποιῶν : Γρηγ.Νύσσ.2.876D ἡ . . . μεγαλόθροος φωνή.

μεγαλόθυμος-ον κ. νεώτ. ὁ μεγάθυμος βλ.λ. : Πλάτ.Πολ.375C πῶθεν ἅμα πρῶτον καὶ μεγαλόθυμον ἤθος εὐρήσομεν, Θεόδωτ.ΠΔΠαροιμ.19,19, Κάλβ.Ψδ.7,16 πάντοτε οἱ ἐπουράνιοι | μεγαλόθυμον γένος | ὑπερασπίζουσι.

μεγαλόθυμων-ονος-ον μτγν. ὁ μεγαλόθυμος βλ.λ. : Εὐσε.Εμσε.517Α.

μεγαλόθυτον(τὸ) σχόλ. μέγα θυμα : Σχόλ. Λυκόφωρ.329 ἐτὸ πρωτόσφρακτον, μεγαλόθυτον ἢ τὸ εὐμένεθ θυμα.

μεγάλοιτος-ον μτγν. πανάθλιος, δυστυχῆς, σφοδρισμένος : Θεόκρ.2,72 ἐγὼ δὲ οἱ ἄ μεγάλοιτος ὠμάρτευν.

μεγάλοκαμψῆς-ουές-ές μτγν. ὁ ἔχων μεγάλην καμψήν, ὁ σφόδρα κεκαμμένος : Ὅρειδ.38 τυφλαγκίστροισι μεγαλοκαμπεῖα.

μεγαλοκαρδῆς ἐπίρρ. μsn, δημ. μεγαλόκαρδα α μεγαλοφύχως, μέ καρδιά : ΚΜανασσ.Ἐρωτ.9,47 μεγαλοκαρδίως πηπτεν.

μεγαλόκαρδος-η-ο δημ. ὁ ἔχων μεγάλην καρδίαν, μικρόθυμος, γενναίοφυχος, ἀντιβ. μικρόκαρδος, μικρόφυχος : μεγαλόκαρθη γυναικά : || ὁ ἐκ γενναίοφυχας προερχόμενος : **μεγαλόκαρθη** συγκατάβαση - ὄωρεα.

μεγαλόκαρπος-ον ὁ φέρων, παράγων μεγάλους καρπούς : Θεόδωρ.Φι 4,4,5.

μεγαλόκαυλος-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων μέγαν καυλόν : Θεόδωρ.Φι 7,6,3.

μεγαλόκαρδῆς-ουές-ές ὁ φέρων μεγάλα κέρδη : Cod.Par.312,10.

μεγαλόκερως-ω-ων μsn. ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα : Εὐστ.Ἰλ.634,55 ὄσπια καὶ ἢ κατὰ Πτολεμαῖον ἡ μεγαλόκερως ἰχθυομαίρα.

μεγαλοκευθῆς-ουές-ές ὁ πολλὰ κρύπτων, εὐρύχωρος : Πινδ.Π 2,33 ὅτι τε μεγαλοκευθέσσιν ἐν ποτε θαλάμοισι Διὸς ἄκοιτιν ἐπιεράτο.

μεγαλοκεφαλία(ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀξήσης τοῦ ὄγκου τῆς κεφαλῆς ὑπὲρ τὰς κανονικὸς διαστάσεις, συνήθ. παθολογική.

μεγαλοκέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν : Ἀριστλ.Ἰνν.457α,23 φίλκνυοι οἱ μεγαλοκέφαλοι, Γαλ.19,454.

μεγαλοκήρυξ-υκος(ὁ) μsn. ὁ κήρυξ, ὁ κηρύττων τὴν μεγάλην, καλῶς, σθεναρῶς, μτ.γεμ. : Ἄων.Βί.Χρυσ.3,29 ὁ τῆς ἀληθείας μεγαλοκήρυξ.

μεγαλοκινδύνος-ον ὁ μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα ἐπιχειρῶν, ὁ ριψοκίνδυνος : Ἀριστλ.ΗΗΝικ.1124η,8.

μεγαλοκλέης-ουές-ές ἄ. μεγακλέης, ὁ μέγαν κλέος ἔχων, ἐνδοξος : Βακχ.7,49,Λυρ.Ἀδέσπ.ἐν Πάπ.

μεγαλόκλονος-ον μτγν. ὁ μέγαν κλόνον, ἦχον ἔχων, ὁ μεγάλως ἦχῶν : Κλήμ.Ἄλ.Προτρ.9 μεγαλόκλονος ἀσπληγῆ.

μεγαλοκλήης-ήτος(ὁ,ή) σχόλ. ὁ μεγάλως κτείνων, φονεύων, ἦτοι ὁ πολλὸν φόνον, ὄλεθρον ἐπέγων, ὡς γλώσσα. τοῦ ἀνδροκμησί(ἀντί ἀδροκμησί) : Σχόλ.Αίσχ.Εὐμ.248.

μεγαλοκόλιος-ον ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν : Ἀριστλ.ΖΜ 667α,29 διὸ τῶν μεγαλοκόλιων οὐδὲν οὐδὲ τῶν μεγαλοφλέβων πτόν ἐστι κατὰ σάρκα : || ὁ ἔχων μεγάλας τῆς κοιλίας τῆς καρδίας : Νηυσίδ.Ἰ.Ἀθ.π. Ὅρειδ.21,7.

μεγαλόκοιλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, ὁ προγάστωρ : Γαλ.6,467,8 ἐν λ.κοιλία ἐούτῳ γέ τοι τοὺς προγάστωρα καὶ μεγαλοκόλιους ὀνομάζουσι οἱ ἀνθρώποι.

μεγαλόκοπος-ον ὁ ἔχων μέγαν κόπλον ἢ μεγάλας καὶ βαθεῖας πτυχάς : Βακχ.ἀπ.23 μεγαλόκοπος Νύξ.

μεγαλόκορος-ον (κόρη) μτγν. ὁ ἔχων μεγάλας κόρας ὀφθαλμῶν : Ἄετ.33Β οἱ μελανόφθαλμοί φύσει μεγαλόκοροί εἰσι.

μεγαλοκόρυφος-ον ὁ ἔχων ὑψηλὰς κορυφάς : Ἀριστλ.Πητ.1405β,36 μεγαλοκόρυφος γλῆ.

μεγαλόκοτος-ον σχόλ. ὁ μεγάλως ὄργισμένος, γλώσσα. τοῦ ζῴουτος : Σχόλ.Πινδ.Παιάν.9,18.

μεγαλοκότης ἐπίρρ. γλώσσα. τοῖς ἀφελῶς : Ἦσ. **μεγαλοκράτος**-ον σχόλ. ὁ ἰσχυρῶς κράζων, ὁ δυνατὰ φωνάζων, γλώσσα. τοῦ ἐρικλύακτας : Σχόλ.Πινδ.Π 12,38 μεγαλόκρακτον γόνον.

μεγαλοκρανία(ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἄ. μεγαλοκεφαλία βλ.λ.

μεγαλοκράτης-ουές-ές μτγν. ὁ ἔχων μέγα κράτος : Μαρσιαν.ΑΠ 9,657 ὡ Ρώμη μεγαλοκράτης.

μεγαλοκράτωρ-ορος(ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ οὐτὸ κράτος εἶναι μέγα, ὁ μεγαλοκρῆτης : ΠΔ Μακκ.3,6,2 βασιλεὺς μεγαλοκράτωρ, ὕψιστε, παντοκράτωρ θεέ.

μεγαλοκρῆτος-ον μsn. ὁ βγάλως κροτῶν : Ἰσίδ.Θεασ.12,113 μεγαλόκροτος βροντή.

μεγαλοκτηματίας(ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κάτοχος μεγάλων ἢ πολλῶν κτημάτων εἶτε ἀστικῶν εἶτε κτην. ἀγροτικῶν.

μεγαλοκτύπος-ον Ἦσ. ὁ μέγαν, ἰσχυρὸν προξενῶν κτύπον, ὡς γλώσσα. τοῦ ἐργάουπος.

μεγαλοκῶμων-ονος-ον κ. μsn. ὁ μέγαν ἔχων κῶματα : Ἀριστλ.Πρ.942α,14, Κ Μανασσ.Χρον.4723

μεγαλοκῶμος-ον μτγν. ὁ ἔχων μεγάλα κῶμα, σκέλη, ἐπὶ ἀκρίδων : Διοσκ.2,52.

μεγαλόλαιμος(ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκῆ. τῶν κοκκινυίδων.

μεγαλόλαιφον πλοῖτον(τὸ) μsn. τὸ ἔχον μεγάλα λαίφη, ἰστία : ΚΜανασσ. ἐν Δαππ.9,61.

μεγαλόλακος-ον γλώσσα. ὁ λαλῶν μεγάλα, μεγαλορορῶμων.

μεγαλόμαζος-ον [μάζα] μεγάλωτος, ἐπιθ. τῆς Δημητρου ἐν Βοιωτία : Πολ.Ἰστ.39.

μεγαλομανῆς-ουές-ές σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ λίαν μανικός, ὁ ὑπὸ μεγάλης, παραφροσύνης παραφροσύνης κατεχόμενος : Σχόλ.Σοφ.Ατ.143. 2) νεώτ. φουκοσθολ. παράφρων πάσχων ἐκ μεγαλομανίας βλ.λ. | 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν τάσιν, τὴν διάθεσιν νὰ ἐπιδιώκῃ, νὰ ἐπιχειρῇ μεγάλα ἦτοι πολὺ μεγαλύτερα ἢ ὅσα ἡ ἱκανότης καὶ ἰδίως ἡ κατάστασις αὐτοῦ δύνανται : **μεγαλομανῆς** πολιτικός - ἐπιχειρηματίας - ἐμπορίσμος : || δημ. ὁ προσπαθῶν νὰ ἐπιδεικνύῃ ἑαυτὸν ὡς μέγαν ἦτοι ὡς ὄντα εἰς θέσιν, κατάστασιν κοινωνικὴν ἢ περιουσιακὴν πολὺ μεγαλύτεραν τῆς ἡν πράγματι ἔχει.

μεγαλομανία(ἡ) νεώτ. κ. δημ. φουκοσθολ. μονομανία σταθερὰ καὶ κατὰ κανόνα ἄνιστος, παρουσιαζομένη ὡς τὸ ἐπικρατέστερον σύμπτωμα πολλῶν φρενοπαθειῶν, ἰδ. δὲ ὡς μία τῶν πρώτων χαρακτηριστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς γενικῆς παραλύσεως. Κατ' αὐτὴν ὁ πάσχων φαντάζεται καὶ πιστεύει ὄλως ἡ κατὰ τὸ πλείστον ἀντιθέτως πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ κατάστασιν ὅτι εἶναι περικομισμένος διὰ προσόντων ἢ ἰδιοτήτων ἐξόχων, οἷον καλλονῆς, πλοῦτου, ἡγεμονίας, καλλιτεχνικῆς μεγαλοφυσίας κτ., κατέχεται δὲ ὑπὸ ἀκαρτήτου πόθου ἰσχύος, ἐξουσίας, μεγαλειῶν, πολλὰκις πιστεύων ὅτι ἔχει πραγματοποιήσει τὰ ποθοῦμενα ἢ τοῦλόχιστον ὅτι ἐπικεῖται ὅσον οὐμῶ ἢ πραγματοποιήσει αὐτῶν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον συναφῆς φρενοπαθείας σύμπτωμα εἶναι καὶ ἀνεπληρωστος ἢ ἐν μέρει κατ' ἐπλήρωσιν φευδομανία : 2) κτ. ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἡ τάσις, ἡ διάθεσις, ἢ προσοπάθεια τινος πρὸς ἐπιδιωκτὴν ἔργων μεγάλων ἦτοι κατὰ πολὺ ὑπερτέρων τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ : ἀπὸ μεγαλομανία ἐνθῆ ἦταν σα :

ράφης άνοιξε τράπεζα και χαντακώθηκε» 3) όμ. ή προσπάθεια πινος εις τό νά επιδεικνύεται ός άν εις κοινωνική κ. ιδ. περιουσιακήν κατάστασην πολύ άνωτέρως της πραγματικής: ή μεγαλομανία των πρός επιδείξειν πλούτου διά χοροεσπερίδων, πολυτελών άμφιέσεων, πολυδαπάνων έμφανίσων έξημέρισε την μικράν περιουσίαν των, Καρκβ.Ζητ.24 έσυγκρινε . . των συμπατριωτών του την μεγαλομανίαν με τον άφιλόξενο, τον μελαγχολικόν και ταπεινόν . . χαρακτήρα των καραγκούνδων.

μεγαλομανικός ή-όν νεώτ. φηγοπαθολ. ό πάσχων έκ μεγαλομανίας βλλ.: ή όπιρρηξις εις μεγαλομανίαν || ό άνηκων ή άναφερόμενος εις την μεγαλομανίαν: α) τριτοπαθείς σφιλιδικοί είναι πολλάκις μεγαλομανικοί, -μεγαλομανικός φευδομανής, -μεγαλομανικοί παρδάληροι.

μεγαλομάρτυρ-ύρος (ή) Έπιγρ. ά. μεγαλομάρτυρ βλλ.

μεγαλομάρτυρας (ή) δημ. μεγαλομάρτυς βλλ. **μεγαλομάρτυς-υρος** (ή) μον.κ.νεώτ.,δημ. μεγαλομάρτυρας επί άγιών τού χριστιανισμού, ό μέγας, δεινός ύπόστατος μαρτύριος, βασάνους, διά τήν εις τήν πίστην αυτού έμπίσθη, ό έπιφανής μαρτυρήσας: Έύστ.Πον.367,2.-τού άγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου: πρβ. έθνομάρτυς.

μεγαλόμασθος-ον μον. ό έχων μεγάλους μαστούς: Γεοπ.19,2,4 προσέτι δε μεγαλομάσθους, τάς τε άπ' αυτών θηλάς Ισομεγέθεις έχούσας.

μεγαλομαστία (ή) νεώτ. ή δυσανάλογος έν σχέσει πρός τήν διάπλασιν τού άτόμου ανάπτυξις των μαστών ώς πρός τον όγκον των.

μεγαλόμαστος-ον νεώτ. μεγαλόμασθος βλλ.

μεγαλομέγεια (ή) κ. Έπιγρ. κ. Πάπ. μέγεθος μερών, άντιθ. μικρομέγεια: Άριστλ.Μεταφ.98α,6, Θεόφωρ.Πυρ.45' || γεν. μέγα μέγεθος: Πολύβ.1,26,9 τήν τών πολιτευμάτων μεγαλομέγειαν και δύναμιν, Έπιγρ. μεγαλομέγεια τόπου: 2) μεγαλοδωρία, γεναιοδωρία, άσωτεία, γκουβαρντισύνη: Έπιγρ., Πάπ.

μεγαλομερής-ούς-ές (μέρος) ό έκ μεγάλων μερών συνιστάμενος: Πλάτ.Πη.62 άνω περί τό σώμα όργανο μεγαλομερέστερα εισίστατο, Άριστλ.Όρ.303β,27: 2) μεγαλομερής, πολυτελής: Πολύβ.8,28,17,2 τήν μέν πρώτην υποδοχην αυτών έποίησαστο μεγαλομερής, Έπιγρ. δείπνα μεγαλομερής.

μεγαλομερής έπίρρο. μτγν. κατά μεγαλομερή τρόπον: Γαλ.14,792 μεγαλομερής κατάγινται (ήλι όστών): 2) μεγαλομερής, πολυτελής: Πολύβ.16,25,3 ό δήμος μεγαλομερής έφηφίσαστο, Φιλόδ.Έύστ.93C, ΠΔ Μακκ.3,6,33 άνθρωμολογετό μεγαλομερής, Άντανίν.Αιβ.18,1, Έπιγρ. μεγαλομερής χρήσασθαι τινι' κ. συγκρ. μεγαλομερέστερον: Πολύβ.25,6,5 μεγαλομερέστερον ή συγκλητος απέδειξαστο τήν παρουσίαν αυτών.

μεγαλομέτωπος-ον γλώσσ. τού εύρυμέτωπος, ό έχων μέγα μέτωπον: ΕΜ 396,50.

μεγαλομήτηρ 'Ησ. (ή τής μητρός μήτηρ). **μεγαλομητής**-ιος-τι (μητίς) ό έχων μεγάλη και ύψηλά φρονήματα, σχέδια, φιλόδοξος: Αίσχ'Άγ.1426 μεγαλομητής ει.

μεγαλόμικρος-ον μτγν. μέγας άμα και μικρός, πρβλ. μικρομέγας: Φιλ.2,61 τό δ' ύψηλόταπεινον και μεγαλόμικρον.

μεγαλόμισθος-ον μτγν. ό λαμβάνων μέγαν μισθόν, ό διά μεγάλο μισθού όμειβόμενος, ό άκριβία πληρωόμενος: Λουκ.Άπολ.15 ένέτυχες ήμιν τας μεγαλομισθίας τών σοφιστών, αύτ. Έρμύστ.7, Αθην.13,569Α τούς παραπληστώς σοι βίωσι . . περί τας μεγαλομισθους εταιρας. **μεγαλομιάτης**-α-ικο δημ. ό έχων μεγάλους όφθαλμούς, μεγάλη μάτια.

μεγαλομορία (ή) μτγν. ή μεγαλοπρέπεια Άριστλ.105,59 πολλά ή μεγαλομορία φανερώτερα και εύδολος έσται τού βασιλέως. **μεγαλομόναχος**-ος μον. μέγος, έπίσημος μοναχός, μεγαλόσχημος, μεγαλοσχήμων: Έύστ.Πον.226,82.

μεγαλομυκτητής (ή) ό μεγάλος, ισχυρός μυκώ έχων γλώσσα, τού γεμάκμος: 'Ησ.

μεγαλομυρμηκίον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος άραχνών τής οικου. τών άραχνιδών.

μεγαλόνικος-ον μον. ό κατορθώσας μεγάλας νίκας: Πρόδρρ.Νοτίτ.Μss.8,161.

μεγαλόνοια (ή) κ. πάπ. κ. νεώτ. μεγαλοφροσύνη, μεγαλοφυχία: Πλάτ.Νόμ.935B δήμερτην ή μεγαλόνοιας άπάλεσε μέρη πολλά, Έώστ.Π11,21,12, Πλούτ.'Ηθ.401D, Λουκ.Άπολ.9 και άνδρείαν τον μεγαλόνοιον τού άνδρός θαυμασάσας, Αλ.Ζ115,22: 2) κ. νεώτ. ύφος σκέψεως: Λουκ.'Άλ.22 ή τε γάρ μεγαλόνοια θαυμαστή και ή καλλιφρονία δεινώς Άττική, Σιμπλίκ.Φυσ.1147,5: 3) ως τιμητικός τίτλος: Πάπ. ή ύπερτα μεγαλόνοια.

μεγαλόνοτος-οος-ουον-ουον μτγν. μον. κ.νεώτ. μεγαλόφωκος, μεγαλόφυξ, μεγαλόφρων: Έώστ.Π11,21,5 τό φύσει μεγαλόνοτος, Λουκ.Εικ.18 τό μεγαλόνοτι ή Θεανώ συμβαλλομένη εις τήν γραφήν, Άδαμ.11, Βι.Άλεξ.3313 ό μεγαλόνοτος γέγονε και δυνατός πρός μάχας' || κτ. μεταπλ. πληθ. μεγαλόνοτος: Πολ.Φυσ.29: 2) έπί όφους, ό έχων ύφος λόγου,συγκρ.-ούστος: Μέν.Ρήτ.336S.

μεγαλόνοτις (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνων τής οικου. τών τετραπόδιων.

μεγαλόνοπεία (ή) μτγν. μεγάλη ύπομονή, καρτερία: Πλούτ.'Ηθ.551C.

μεγαλόπαρος-ον μτγν. ό έχων μεγάλας παρειάς: Απολλ.Σοφ.Λεξ.'Όμ.έν λ.Ιππόδοτος.

μεγαλοπενθής-ούς-ές-ούστος. τού νηπενθής, ό μεγάλως πενθών, σφόδρα τεθλιμμένος.

μεγαλόπετρος-ον έπί τής Άκροπόλεως, ή έπί μεγάλης πέτρος, βράχου, κειμένη: Άριστφ.Λουσ.482 μεγαλόπετρον, όδατον άκρόπολι.

μεγαλοπιάνομαι δημ. επιδιώκω, φροντίζω να φαίλωμαι ως άνθρωπος άνωτέρως θέσεως Ικοινωνικής, πνευματικής ή περιουσιακής, κίανον των μεγάλων, άλας ουνεύομαι.

μεγαλοπίσμος-ατος (τό) δημ., ιδ. κτ. πληθ. μεγαλοπίσματα (τά) ή ένέργεια ή τό άποτέλεσμα τού μεγαλοπιάνομαι βλλ., οι τρόποι, τό φέρισμο εκείνων οτινες μεγαλοπιανονται.

μεγαλόπλακες (ή) νεώτ. αναγ. κύτταρα τού μυελού τών όστών δίκην πολυγώνων πρωτοπλασματικών πλακών.

μεγαλόπλάτος-ον δημ. ό έχων μέγα πλάτος, παρά πολύ πλατύς: Σχολ.Διον.Περ.1087 έώκεαντο μεγακήτεος μεγαλοπλάτους.

μεγαλόπλευρος-ον μον. ό έχων μεγάλας πλευράς: Κ Μανασσα.Χρον.4864 βοδιν μεγαλόπλευρον.

μεγαλόπληθής-ούς-ές μον.: πολυπληθής (Θεοφύλ.Βουλή 680C έμεί δε αυτών ούτω μεγαλοπληθέστερον εισεπραξαστο ως μή μοι καταισχύνη τον όγκον τού αξείματος).

μεγαλοπούσιος-ον οχλό. μεγαλόπλουτος βλλ.: Σχολ.Έύρ.Έκ.488 τού μεγαλοπούσιου Πριάμου.

μεγαλόπλοτος-ον κ. νεώτ. ό πολύ πλούσιος: Εύθεουλ.37, Διόδ.Σ15,58 δυταν πολλών και μεγαλοπλοτών.

μεγαλόπνευστος-ον νεώτ. ό έχων μεγάλας, ύψηλάς έμπνεύσεις: μεγαλόπνευστος ποιητής' || έπί έργου ιδ. πνευματικού, ό προερχόμενος έκ μεγάλης, ύψηλής άμπνεύσεως: μεγαλόπνευστος τραγυδία.

μεγαλόνηος-ος-ου-ον μγν. ὁ Ισχυρός, σφοδρῶς πνέων, ἀναπνέων : Ἄπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. Ζοῦς.

μεγαλονομία ἡ νεότη. καθολικὴ ἢ μερικὴ ὑπερτροφία τῶν κάτω ἀκρῶν ἄντια πολλὰς διπλασιάζονται καὶ τριπλασιάζονται εἰς ἄγκον.

μεγαλονομίσις-εως ἡ νεότη. ἡ ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον ἐμφάνισις, παράστασις συμβῆντος τινός : μεγαλονομίσις τοῦ ἀτυχήματος.

μεγαλοποιῶ ἔω μγν. κ. νεώτ. ποιῶ μεγάλα ἔργα, ἐπὶ τοῦ θεοῦ : ΠΔ Σοφ.Σειρ.50,22 εὐλόγησατε τὸ θεῶ πάντες τῶ μεγαλοποιῶντι πάντῃ·

2) παριστά ἢ φαντάζομαι τι ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, ὑπερβάλλω, ἐξογκῶνω, μεγαλώνω : Ἱεροκλ.π.Στοβ.4,27,20 μ-τὰ ἴδια, -μεγαλοποιεῖ τὴν περιπέτειάν του - τὰς ἐπιτυχίας του.

μεγαλοπόλεμος-ου μγν. μέγας καὶ ἐνδοξος ἐν πολέμῳ : Ἰώσ.Α112,11,22 **ἄνδρα** γενναίου καὶ μεγαλοπόλεμον γενόμενον.

μεγαλόπολις-εως ἡ κ. νεώτ. ἐπιθ. ἐπὶ μέγαν πόλεων : Πινδ.Π7,1 κἀλλιστον αἰ μεγαλοπόλις Ἐθῆναι, αὐτ.2,1 μεγαλόπολις ὧ Συράκοσαι, Ἐυρ.Τρφ.1291 ἄ δὲ μεγαλόπολις ἄπολις ὄλωνεν οὐδ' ἔτ' ἔστι τρία, Παῖδν Δελφ.β, Πάπ. ἡ λαμπροτάτη μεγαλόπολις Ἀλεξάνδρεια ἥ γεν. ὡς ἐπιθ. τῆς οἰκουμένης : Φιλ.1,4.

μεγαλόπολιτης ἰδί μγν. κ. νεώτ. ὁ κάτοικος μεγάλης πόλεως, ἀντιθ. μικροπολιτης : Φιλ.34, Πολυδ.9,25.

μεγαλοπόνηρος-ου πονηρός, κἀκὸς ἐν μεγάλοις πράγμασι : Ἀριστλ.Πολιτ.1295b,9 γίνονται γὰρ οἱ μὲν ὄβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι μᾶλλον, οἱ δὲ κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν.

μεγαλόπονος-ου μων. ἐπιπνοος, κοπιώδης : ΚΜανασσ.Ἐρωτ.6,62 μεγαλόπονος βίος.

μεγαλόπορος-οἱ μων. ὁ καθ' ὑπερβολὴν πόρνος, ὡς γλώσσ. τοῦ Ἰππόπορος βλ.λ. : Φώτ.

μεγαλόποδος-οδος-ου ὁ ἔχων μεγάλους πόδας : μεγαλοπόδαρος : Ἀριστλ.Ζ1 617a,26.

μεγαλοπράγία ἡ μγν. μεγαλοουργία, μεγάλη πράξις : Ἄνπ.Ἐμφ.Πολ.5,52 χρῆζοντες τῆς Ἀγνῶνιου μεγαλοπραγίας.

μεγαλοπραγμονῶ-ῶ νεώτ. ἀγαλοῦμαι μὲ μεγάλα, ἀποδλέπω εἰς σπουδαίας ἐπιδιώξεις.

μεγαλοπραγμοσύνη ἡ μγν. κ. νεώτ. διάθεσις πρὸς μεγάλα ἔργα, μεγαλοπρέπεια : Πλούτ. Ἄлк.ὁ ἐνβάλλων οὐ καὶ ὄραν εἰς μεγαλοπραγμοσύνην ἥ νεώτ. ἡ περὶ μεγάλα καὶ σπουδαία ἐνασχόλησις, τὸ γνῶρισμα τοῦ μεγαλοπράγμονος.

μεγαλοπράγμων-ωνος-ου κ. νεώτ. ὁ διατεθειμένος να πράξῃ μεγάλα ἔργα, ὁ συλλαμβάνων μεγάλα σχέδια : Ἐεν.Ἑλλ.5,236 μεγαλοπράγμων τε καὶ κακοπράγμων εἶναι, Πλούτ.Ἄγης.32, -μεγαλοπράγμων πολιτικός - βιομήχανος.

μεγαλόπρηπα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον μεγαλοπρηπῆ : Παλαμ.Ἰάφ. Ο1 παράδεισοι 155 νὰ ρεψ μεγαλόπρηπα κὶ ἡσυχὰ ἡ σιέφῃ.

μεγαλοπρέπεια ἡ μγν. ἰων. -εἰς κ. νεώτ. ὁ χαρακτῆρ, ἡ ἰδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ μεγαλοπρεπούς βλ.λ., λαμπρότης, μεγαλειότης : Ἦρ.1,139 ὄμοιος τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρηπῇ, Πλάτ.Πολ.486α μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία, Ἰσοκρ.9,2 τὴν τε περὶ αὐτὸν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἴσῃν μεγαλοπρέπειαν, Ἀριστλ.ἩΝικ.1107b,17, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,242 βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια· 2) ἐπὶ ὄμοιος, ὄψος : Δημήτρ.37, Διον.Ἄλ.Συνθ.16, αὐτ.Θουκ.23· 3) ὡς προσφώνησις ὑψηλῶν προσώπων : Ἰουστιν.Νεαρ.41 Προσίμ. ἡ αὐτὴ μεγαλοπρέπεια, Πάπ ἡ αὐτοῦ μεγαλοπρέπεια.

μεγαλοπρεπούμαι μων. φέρομαι ἢ πορεύομαι μεγαλοπρεπῶς : Νικ.Χων.329C ἦν τὸν αὐτὸν ὄραν καὶ ὡς ἀναβάτην μεγαλοπρεπεύμενον.

μεγαλοπρεπῆς ἐπίρρ. μεγαλοπρεπῶς βλ.λ. Ἦρ 6,128 ὄμα ἐξεῖνιζε μεγαλοπρεπῶς.

μεγαλοπρεπῆς-οὔς-ες κ. νεώτ. ὁ πρόβων, ἀρμόρων εἰς μέγαν ἄνδρα, ὁ ἔχων μεγαλοπρέπεια, λαμπρός, ἐξοχος, παραθ. -εστέρος, -εστατος, ἐπὶ πράμ. : Ἦρ.5,18 δεινῶν μεγαλοπρεπῆς, αὐτ. 6,122 δωρῆν μεγαλοπρεπεστάτην, Ἀριστφ.Ὀρν.1125 κἀλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον, Πλάτ.Μενεξ.234C ταφῆς καλῆς τε καὶ μεγαλοπρεπούς, Ὑπεριθ.Ἐπιτ.40 μεγαλοπρεπῆς προαίρεσις, ΚΔ Πέτρ.2,1,17 ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπούς δόξης, -μεγαλοπρεπῆς τελετῆ, -τὸ μεγαλοπρεπῆς ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως· 2) κ. ἐπὶ προσ. : Πλάτ.Πολ.487 μεγαλοπρεπῆς, εὐχαρῆς, φίλος τ' ἄληθείας, Ἀριστλ.ἩΝικ.1107b,17 ἥ τὸ μεγαλοπρεπῆς ἡ μεγαλοπρέπεια : Ἐεν.Ἀνοιμ.3,10,5 ἥ ἐπὶ Ἰηπου : Ἐεν.Ἰηπ.10,1 [συγκρ.]· 3) πᾶσι, ὁ ὑπερῶ, ὡς τιμητικὸς τίτλος· 4) ἐπὶ ὄψους : Πλάτ.Συμπ.210D καὶ καλοῦς λόγους καὶ μεγαλοπρεπῆς τίκτην, Ἀριστλ.Ρητ.Ἄλ.144h,12 λέξις μεγαλοπρεπῆς, αὐτ. 1423b,12 μεθιστῆσαι ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον.

μεγαλόπρηπος-η-ο δημ. μεγαλοπρηπῆς βλ.λ. : Παλαμ.Ἰάφ.21,19 μεγαλόπρηπος ἐσείς καμείλας παγωμένες, Παναγν.Ἄγ.Ὀρ.7 ἡ μεγαλόπρηπι εἰσαγωγή σ' ὄλους τοῦς ἄσκητιαμοῦς.

μεγαλοπρηπῆς ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μεγαλοπρηπῆ : Ἐεν.Ἀν.1,4,17 καὶ ὄμα ἐλέγετο πέμφαι μεγαλοπρηπῶς, Μνηστ.3,11 ὄδ' ἐ μεγαλοπρηπῶς καὶ ὑπερῶ λόγον συγκρ. -εστέρος : Ἐεν.Προσ.δ,1, Πλάτ.Λύσ.215D καὶ ἐπὶ ἐπε. ἔξει τὸ λόγῳ μεγαλοπρηπέστερον κ' ὑπερῶ. -εστατος : Ἦρ.7,57 ἔβαν στρατιῆν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Ἐέρξης ἀναγυράτος καὶ μεγαλοπρεπέστατην.

μεγαλοπρόθυμος ἰδί μων. τὸ ἔχειν μεγάλην προθυμίαν, ἡ μεγάλη προθυμία : Στοῦθ.Θεοδ.688, ἰεῦδ. Μί.).

μεγαλόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἐντόμων τοῦ ἄβροσιμ. τῶν νεοροπτερῶν.

μεγαλοπτερυγος-ου μγν. ὁ ἔχων μεγάλας τὰς πτερυγας : ΠΔ Ἰεζ.17,3 ἀετὸς ὁ μέγας ὁ μεγαλοπτερυγος.

μεγαλοπτερυγῶς-ῶνος (ὁ) μων. ὁ μεγαλοπτερυγος βλ.λ. : ΚΜανασσ.Χρον.4,32,48.

μεγαλόπολις (ὁ) μγν. ὁ μεγαλοπρεπῶς πτωχός : Στοβ.3,10,62 Διογένης τοῦς μεγάλα καὶ ἀθρόα λουδάνοντας μεγαλοπτωχῶνος ἐκάλει.

μεγαλόπολις ὁ μων. γλώσσ. τοῦ εὐρύπυλῆς [κῶδ. -εἰς].

μεγαλοπύγων-ωνος (ὁ) μγν. μων. ὁ ἔχων μέγαν πῶγων, γενειάδα : Μαλαδ.1,1,383.

μεγαλόρινος-ου ἰρίς] ὁ ἔχων μεγάλην ῥίνα : Σουῖθ. ἐν λ. 32,10 βῆς.

μεγαλορρέκτης ἰδί μγν. ὁ μέγαν πράττων, μεγαλόδοξος ἢ πλεονέκτης : Ἄδαμ.2,27 κακορρέκτου καὶ μεγαλορρέκτου καὶ φευκτεῦ ἀνδρός.

μεγαλορρημία ἡ ἀχόλ. καύχησις, κομπορημοσύνη : Σχόλ.Σοφ.Ἄντ.1350.

μεγαλορρημονῶ-ῶ μγν. κ. νεώτ. εἰμίσι μεγαλορρημων, λέγω μεγάλους λόγους : Στραβ.13,1,40 ἀπολέσθαι δὲ ὑπὸ Πασεῖδῶνος μεγαλορρημονήσαντα, ΠΔ Ἰουδ.6,17 καὶ ὄσα ἐμεγαλορρημονήσαν Ὀλοφέρνης εἰς τὸν οἶκον Ἰσραήλ.

μεγαλορρημοσύνη ἡ μγν. κ. νεώτ. μεγαλορρημονία βλ.λ. : ΠΔ Βασ.1,2,3 μὴ ἐξελεθῶ μεγαλορρημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν, Φιλόστρ. Ἦρ.2,19, Ἄν.π.Σουῖθ. ἐν λ. σημνομυθῶν.

μεγαλορρημων-ωνος-ου μγν. κ. νεώτ. ὁ λέγων μεγάλους λόγους, κομμαστικὸς, κομησιακός : ΠΔ Φαμ.11,4 καὶ γλώσσῃν μεγαλορρημονία, Μέν. Πρ.11D ἥ ἐν καλῇ ἀμ. στομφώδης, ποιμπώδης : Φιλόστρ. Ἀπολλ.6,11.

μεγαλορρημοσύνη ἡ μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ὄμοιος, ὄψος : Δημήτρ.37, Διον.Ἄλ.Συνθ.16, αὐτ.Θουκ.23· 3) ὡς προσφώνησις ὑψηλῶν προσώπων : Ἰουστιν.Νεαρ.41 Προσίμ. ἡ αὐτὴ μεγαλοπρέπεια, Πάπ ἡ αὐτοῦ μεγαλοπρέπεια.

μεγαλοπρηπῶς μων. φέρομαι ἢ πορεύομαι μεγαλοπρεπῶς : Νικ.Χων.329C ἦν τὸν αὐτὸν ὄραν καὶ ὡς ἀναβάτην μεγαλοπρεπεύμενον.

μεγαλοπρηπῆς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον μεγαλοπρηπῆ : Παλαμ.Ἰάφ. Ο1 παράδεισοι 155 νὰ ρεψ μεγαλόπρηπα κὶ ἡσυχὰ ἡ σιέφῃ.

μεγαλοπρέπεια ἡ μγν. ἰων. -εἰς κ. νεώτ. ὁ χαρακτῆρ, ἡ ἰδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ μεγαλοπρεπούς βλ.λ., λαμπρότης, μεγαλειότης : Ἦρ.1,139 ὄμοιος τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρηπῇ, Πλάτ.Πολ.486α μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία, Ἰσοκρ.9,2 τὴν τε περὶ αὐτὸν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἴσῃν μεγαλοπρέπειαν, Ἀριστλ.ἩΝικ.1107b,17, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,242 βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια· 2) ἐπὶ ὄμοιος, ὄψος : Δημήτρ.37, Διον.Ἄλ.Συνθ.16, αὐτ.Θουκ.23· 3) ὡς προσφώνησις ὑψηλῶν προσώπων : Ἰουστιν.Νεαρ.41 Προσίμ. ἡ αὐτὴ μεγαλοπρέπεια, Πάπ ἡ αὐτοῦ μεγαλοπρέπεια.

μεγαλοπρεπούμαι μων. φέρομαι ἢ πορεύομαι μεγαλοπρεπῶς : Νικ.Χων.329C ἦν τὸν αὐτὸν ὄραν καὶ ὡς ἀναβάτην μεγαλοπρεπεύμενον.

μεγαλοπρηπῆς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον μεγαλοπρηπῆ : Παλαμ.Ἰάφ. Ο1 παράδεισοι 155 νὰ ρεψ μεγαλόπρηπα κὶ ἡσυχὰ ἡ σιέφῃ.

μεγαλοπρέπεια ἡ μγν. ἰων. -εἰς κ. νεώτ. ὁ χαρακτῆρ, ἡ ἰδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ μεγαλοπρεπούς βλ.λ., λαμπρότης, μεγαλειότης : Ἦρ.1,139 ὄμοιος τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρηπῇ, Πλάτ.Πολ.486α μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία, Ἰσοκρ.9,2 τὴν τε περὶ αὐτὸν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἴσῃν μεγαλοπρέπειαν, Ἀριστλ.ἩΝικ.1107b,17, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,242 βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια· 2) ἐπὶ ὄμοιος, ὄψος : Δημήτρ.37, Διον.Ἄλ.Συνθ.16, αὐτ.Θουκ.23· 3) ὡς προσφώνησις ὑψηλῶν προσώπων : Ἰουστιν.Νεαρ.41 Προσίμ. ἡ αὐτὴ μεγαλοπρέπεια, Πάπ ἡ αὐτοῦ μεγαλοπρέπεια.

μεγαλοπρεπούμαι μων. φέρομαι ἢ πορεύομαι μεγαλοπρεπῶς : Νικ.Χων.329C ἦν τὸν αὐτὸν ὄραν καὶ ὡς ἀναβάτην μεγαλοπρεπεύμενον.

μεγαλόρριζος-ον μτν. ὁ ἔχων μεγάλας ρίζας· Θεόφρ. ΦΑΙτ. 2,38 (ἀμφ. ἀνάγν.)· Διοσκ. 2,156.

μεγαλόρινον-ον ἰριζι σχόλ. ὁ μεγαλόρινος βλ.λ.· Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ 924.

μεγαλοροφί-ωνος ἰδ. ἡ μτν. ὁ ἔχων μεγάλας ράγας, ρώγας· Στραβ. 15,2,14 τὸν βότρουν πυκνωρῶντα τε ὄντα καὶ μεγαλορῶνα.

μεγάλος-η-ον(ν) μσν. κ. δημ., συγκρ. μεγαλύτερος ἰδ. γρ. -ήτερος, ὑπερβ. μεγαλύτατος (ισπαν.) ὁ μέγας βλ.λ. || κτ. ἐπέκτ. δημ. ἐν ἠθική ἐκδοχῇ ἐπὶ λαοῦ, ἐθνότητος ἢ ἐπὶ ἱστορικής περιόδου ἢ ἱστορικοῦ γεγονότος, ὁ ὑπέροχος, ὁ ἔξοχος, ὁ ὄλως ἐξείσθετος· οἱ Ἄγγλοι εἶναι μέγας λαός, ἡ μεγάλη ἐποχὴ τοῦ Περικλή καὶ τοῦ Φεαΐδα, - ἡ μεγάλη γαλλικὴ ἐπανάστασις, εἶδ. ἡ Μεγάλη Ἰδέα τὸ Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων ὅπως ἀποκατασταθῇ ἡ ἐθνότης αὐτῆς εἰς μέγα ἐνιασίον κράτος· ἐν χρ. κ. εἰρωνικὰς ἐπὶ χιμαρικῶν ἐπιδιώξεων· τὸν **ἄγαθὸν Μεγάλῃ Ἰδέᾳ** || ἐπὶ φιλικῶν καταστάσεων, ὁ λίαν ἐντιμος, ὁ λίαν ζωηρός, ὁ δεϊνός· **μέγας καμρός**, - **μεγάλη χαρὰ** - **θλίψη** || κ. ἐπὶ γεγονότων ἢ ἐνεργειῶν· **μέγας πανηγύρι** - **πατριῶν**, - **μεγάλος κοδῆγας**· 2) εἶδ. ἐπὶ ἑορτῶν ἢ ἄ. ἡμερῶν τοῦ χριστιαν. ἑορτολογίου, αἱ ἐπίσημοι, αἱ ἐξεχόντως διαφερόμενοι· οἱ **μεγάλοι γιορτῆς** ἢ **γιορτάδες** [αἱ τοῦ Πάσχα, αἱ μεγαλογιορτάδες], - **τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου εἶναι μεγάλη γιορτῆ**, - **ἡ μεγάλη Βασιμῶδα** ἡ τῶν πασῶν τοῦ χριστοῦ, ἄ. **μεγαλοδόξωδοξο**, - **ἡ μεγάλη Παρασκευή**, - **τὸ μεγάλο Σάββατο**· 3) ἐπὶ προσ., ὁ λίαν προεβέβηκε τὴν ἡλικίαν, ὁ πολὺ ἡλικιωμένος· **μὴν τάνε Βλέπης** ποῦ εἶναι καλοστεκνήμενος, εἶναι μέγας || ἐν φρ. ὑπονοῦσα σύγκρισιν πρὸς τὸ σύνθετος, καὶ ὁ σχετικῶς ὄριμον ἡλικίας, ὁ οὐχὶ νέος· **παντρεύθηκε** - **πλοῦτισε** - **ἤρθε τὸ διπλωμα μέγας** || ὅμ. ἐν διαστολῇ πρὸς τοὺς ἀντίθετος, ἀντιθ. μικρός, ὁ ἐνῆλικος· **σάν κουβερατίζουν οἱ μεγάλοι**, **δὲν κάθονται οἱ μικροὶ ν' ἀκούν** || κ. ἐπὶ ποίδων, ὁ πρὸς τὴν ἡβην ὢν· **στὸ σχολεῖο χῶρια παίζου οἱ μεγάλοι** καὶ **χῶρια παίζου οἱ μικροὶ** || ἐπὶ τῶν τάξεων τοῦ γυμνασίου ἢ τῶν τῶν δημοτικῶν σχολεῖου **μεγάλας τάξεις** αἱ δύο τελευταῖαι, ἀντιθ. **μικρὰς τάξεις**· 4) ἐπὶ προσ. ἐν ὄναφ. πρὸς ἰδιότητα ἀγαθῆς ἢ κακῆς, ὁ ἔχων λίαν ἐντιμον, εἰς μέγα βαθμὸν τὴν ἰδιότητα τὴν ἐπιφανομένην διὰ τοῦ διδομένου εἰς αὐτὸν ἐπιθ.· **μέγας ἐπιχειρηματίας** - **γιατρός** - **φιλόλογος** - **ποιητής** - **χωρστατής** - **γυναικῆς** - **καταργήρης** - **μαγαπόντης** || κ. ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰδιότητων· **μεγάλη ἀξίωσις** - **ἐξυμνάδα** - **κουταμάρα**, - **ἔκανε μεγάλη βλυκεία νὰ παντρευθῇ**, - **μεγάλη ντροπὴ μᾶς γένηκε**· 5) ἐπὶ προσ. οἱ **μεγάλοι** οἱ ἔχοντες ἐξέχουσαν κοινωνικὴν θέσιν, οἱ πλοῖοι, οἱ ἐπιφανέστεροι, οἱ μεγαλοσύνιοι βλ.λ., ἀντιθ. οἱ **μικροὶ** ἐνίστε κ. κτ. ἐν· **τώρα ποῦ γίνε μέγας δὲν μὲν χαιρετᾷ**· 6) φρσ κ. παροιμ. τὰ **μεγάλα φέρινα** τρώει τὰ **μικρὰ** [οἱ ἰσχυροὶ καταδυναστεύουσι τοὺς ἀδυνάτους], - **μεγάλη μπουκιά φᾶε**, **μεγάλο λόγο μὴν πῆς**, - **μεγάλα τ' ἀγιοῦ τὰ θάματα**, **μεγάλα ἔχει ταξίμου** [τὰ πράγματα ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἄλλους παρέχων προσκτάται ὑπόληψιν], - **τοῦ μεγάλου τὸ σπεράνιο διάφορο** τοῦ κληρονόμου [ἡ φειδωλία τοῦ πλοῦσιου γέροντος ἀνόητος]· φρσ **μεγάλα λόγια** [κοῦφαι διαδεδαιώσεις ἢ ὑποσχέσεις], - **μεγάλας ἀέρας** [παράστασις, ἐμφορεῖα ἀρχοντική], - **μεγάλη στραβομάρα** [υπερβάλλουσα ἀδελφεία, ἡ ἀδικαιολόγητος ἀγνοία].

μεγαλόσαρκος-ον μτν. ὁ ἔχων μεγάλας σάρκας, πολίσαρκος· Πλάτ. Ἰε. 16,26 ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Αἰγύπτου τοὺς ὀροροῦντάς σοι τοὺς μεγαλόσαρκους.

μεγαλόσαυρος ἰδ. νεώτ. γένος δεινοσαυρίων ἐρηπετῶν ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

μεγαλοσθενής ἰδ. ἡ μτν. μεγαλοσθενής βλ.λ.· Ἀπολλιν. μεταφρ. 284.

μεγαλοσθενής-ους-ές κ. Ἔπιγρ. ὁ ἔχων μέγα σθένος, μεγάλην ἰσχύν, ὁ πολὺ ἰσχυρός, δυνατός· Ὁμ. Ἐπιγράμ. 6, Πίνδ. Π 6,21 **μεγαλοσθενεῖ**· Πηλεΐδα παραινέων, Κόρινθ. 2, ΠΔ Μακκ. 3,5,13 **δειξάι** τῆς **μεγαλοσθενούς** αὐτοῦ χειρὸς κράτος **ἄθνεσι** ὑπερφηφάνοις || ἐπιθ. τοῦ Ὄρου· Ἐρμεί. Ἄλ. π. Στοβ. 1,49,44 || ὅμ. τοῦ Ἡρακλέους· Ἐπιγρ. **μεγαλοσθενούς** ἰδ. ἡ μτν. **μεγαλοσθενής** βλ.λ.· Χρυσμ. Σιβ. 5,585 **Πενταπόλει** κλαύσει **δὲ Σόδης** **μεγαλόσθενος ἀνήρ**.

μεγαλόσκιος-ον γλῶσσα τοῦ δάσκιος, ὁ ἔχων μεγάλην σκίον· EM 248,51.

μεγαλόσπιδραγός-ον μτν. ὁ μέγας ἡχῶν, ἀντήγων· Λοκ. ΖΤραγ. 1 ὦ **μεγαλοσπιδραγού** **στερηπῆς** **ροίχμου**.

μεγαλόσοφιστής ἰδ. ἡ μτν. μέγας σοφιστής, βλ.λ. 3), ἐπιθέτως ἐπινοήτης· Ἀθην. 3,13D **δόγματα** τοῦ Ῥωσίων **μεγαλοσοφιστοῦ**.

μεγαλόσοφος-ον μσν. ὁ λίαν σοφός· Μετοχ. Θ 410. **μεγαλόσπληγχνος**-ον ὁ ἔχων μέγα τὸ ὑπογάστριον· Ἰνν. Διαίτ. 53 **τοταί** **μικροχόλοι** αἱ **καὶ μεγαλοσπιδραγχοῦ** ἦσαν **ἐπιτήθειον** || ὁ ἔχων μέγα **σπλάγχνα**· Μνησιθ. Ἀθ. π. Ὀρειθ. 2,1,6 ἰσπερβ. || 2) ὁ προκαλὼν ἐξόγκωσιν εἰς τὸ σπλάγχχον· Ἰνν. Διαίτ. 50 οἶνος **μεγαλόσπληγχνος σπληχνός** καὶ **ἥπατος**· 3) **μεγαλόσπυχος**, **μεγάθυμος**, **γενναϊόφρων**· Εὐρ. Μήδ. 109 **μεγαλόσπληγχνος** **δυσκατάπαυστος** **φυχῆ**.

μεγαλόσπληνθια ἰθ. νεώτ. διόγκωσις ἢ ὑπερτροφία τοῦ σπληνὸς ὀφειλομένη εἰς ὑπεραιμίαν, φλεγμονὴν ἰσπληνίτις ἢ ὑπερπλαστικὴν ὀλλώωσιν τοῦ ὄργανου τούτου, εἶτε ἐξ ὀξείας ἢ χρονίας λοιμώξεως προκαλουμένη [οἶον τυφοειδῆς πυρετῆς, ἐλονόσια κλπ.].

μεγαλόσταυρος ἰδ. νεώτ. ἀνώτατος βαθμὸς πλείστων παρασήμων ἐξορτωμένων ἐκ πλατείας ταῖνας διηκούσας ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄμου πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν μέχρι τῆς λαγόνου ὅπου ἐξήρηται τὸ παράσπλον, ἀποτελοῦν μέγαν σταυρὸν μετ' αὐτοῦ συνήθ. φέρεται καὶ ἀσπίθ ἐπὶ τοῦ στήθεος ἡμιοιο πρὸς τὸν τοῦ **μεγάλου ταξιάρχου**· 2) **συνεκδ.** ὁ **τετιμημένος** **διὰ τοῦ παρασπίου** τούτου.

μεγαλοστάφυλος-ον γλῶσσα. τοῦ ἐριστάφυλος, ὁ ἔχων μεγάλας σταφυλάς· Σχόλ. Ὁδ. 1,358.

μεγαλόσταγχνος-ος-υ μτν. ὁ ἔχων μέγαν στάχυν· Διοσκ. 1,7 **μεγαλόσταγχνος** **νάρδος**.

μεγαλόστενάκτος-ον γλῶσσα. τοῦ ἀγάστωνος, ὁ δι' ὃν **μέγας** **στενάζει** τις, ἀξίως **μεγάλων** **στεναγμῶν**· EM 8,54.

μεγαλόστερνος-ον μτν. κ. μσν. ὁ ἔχων μέγα στέρνον, στήθος· Φιλόστρ. Γυμν. 39, ΚΜανσας. Χρον. 648,3.

μεγαλόστηθος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ **μεγαλόστερνος** βλ.λ.· Μνησιθ. π. Ὀρειθ. 2,1,7,6 ἰσπερβ. 1.

μεγαλοστομία ἰθ. σχόλ. **μεγαλορρημοσύνη** βλ.λ.· Σχόλ. εἰς Ὀρατ. Ἐπιστ. 2,1,193 || **νεώτ.** ἡ ἰδιότης τοῦ **μεγαλοστόμου**.

μεγαλόστομος-ον κ. νεώτ., δημ. -η-ο ὁ ἔχων μέγα στόμα· Ἀριστ. ΖΜ 662a,25 **διὰ τὰ μὲν ἔστι συσταμώτερα, τὰ δὲ μεγαλόστομα**· 2) **νεώτ.** κ. δημ. μτρ. ὁ **μεγάλος** **λέγων**, ὁ **μεγαλοπρεπὲς** **οἰκῶν**· **μεγαλόστομος ποιητής** - **ρήτωρ**, Παιαντ. Ἄγ. Ὀρ. 38 ἡ **μεγαλόστομη φρασεολογία**.

μεγαλόστονος-ος ὁ **μεγάλως** **στεναγμῶς** **προξενῶν**, **πολυστενάκτος**, ὁ **προκαλὼν** **μέγαν** **οἶκτον**· Αἰσχ. Πρ. 413 **μεγαλόστονός** **σοῖς** **πῆμασι** **συγκάμνωσι** **θνατοί**.

μεγαλοσύνη (ή) κ. δημ., δ. γρ. αντί μεγαλωσύνη βλ.α., μέγεθος.

μεγαλόσφυκτος-ον μτγν. ὁ ἔχων μέγαν, δυνατὸν σφυγμὸν : Γαλ.2,387.

μεγαλόσχημος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μέγας τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν, ἐμφάνισιν, οὐκώδης, ἐπιμορῶν : Θεόδωρ. Φ. Αἰτ. δ. 1,6 Δημόκριτος σχῆμα περιπιθεις ἐκάστω (χυμῶ), γλυκύν μὲν τὸν στρογγύλον καὶ εὐμεγέθη ποιεῖ, στροφύν δὲ τὸν μεγαλόσχημον. 2) μτγν. ἐκκλ. κτ. πληθ. μεγαλόσχημοι|οἱ μοναχῶι φθάσαντες εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ φοροῦντες τὸ μέγα σχῆμα, τὴν διακριτικὴν κουκούλαν : Στουδ. Θεόδ. 1753D, Εὐστ. Πον. 216,12. 3) νεώτ. μτφ. (λεῖρων.) ὁ παρ' ἀξίαν ἀξιώματα καὶ τίλους κατέχων, ὁ ὡς σπουδαῖος ἐμφανιζόμενος : οἱ διάφοροι μεγαλόσχημοι κύριοι.

μεγαλοσημοσύνη (ή) μσν. τὸ φορεῖν τὸ κουκούλιον, τὸ γνώρισμα τῆς ἀνατάτης τάξεως τῶν μοναχῶν : Εὐστ. Πον. 61.

μεγαλόσχημον-ονος ὀν μεγαλοσρηής : Αἰσχ. Πρ. 408 μεγαλοσχήμονα ἀρχαιοσπερὶ τιμάν.

μεγαλοσώματος [-η]-|ου] μσν. νεώτ. κ. δημ. μεγαλόσωμος βλ.α. : Εὐστ. 962,23, Σχόλ. Ὀμπ. Αἰ. 1,360, - εἶναι μεγαλοσώματος ὁ γυιὸς σου.

μεγαλόσωμος [-η]-|ου] οχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μέγα, οὐκώδης καὶ ὑψηλὸν σῶμα, ἄ. μεγαλοσώματος : Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 55.

μεγαλοταλῶς ἐπίρρ. μσν. πολυτελῶς, δαφνίως : Βασίλ. Βουλγαροκτ. Νεσρά ἐν Ράλλ. κ. Ποιτ. Συντ. Καν. 5,266.

μεγαλότεχνος-ον ὁ μέγας τὴν τέχνην, μεγαλοεργὸς κατὰ τὴν τέχνην : Ἀριστ. Κόσ. 398b, 14 ὡσπερ ἀμέλει δρῶσιν οἱ μεγαλότεχνοι, διὰ μιᾶς σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργεῖας ἀποτελοῦντες. || τὸ μεγαλότεχνον ὕψος - τὸ ὑψηλὸν ὕψος τοῦ λόγου : Διον. Αἰ. Ἰσοκρ. 3.

μεγαλότη(ς)-ητος (ή) μτγν. κ. δημ. μέγεθος : Χρῖσ. Στωϊκ. 3,60. || δημ. μεγαλείον : Ἐρωτόκρ. 1,312 κορυμ φερέα καὶ δύναμη καὶ μεγαλότη κάνει, Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 1,235 ἐθαύμαζε τὴν μεγαλότητα καὶ ὠρασιότητα αὐτῶν.

μεγαλότιμος-ον πάπ. ὁ μεγάλως τιμώμενος. || γλῶσσα τοῦ ἐρίτιμος : Ἡσ., ΕΜ 374,55.

μεγαλοτίμως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ μεγάλης τιμῆς : Διογ. Α 8,88.

μεγαλότολμος-ον μτγν. ὁ μέγала τολμῶν, τολμηρὸς, ριψοκίνδυνος : Ἰώσ. ΑΙ 5,1,29, Ἀππ. Συρ. 10 [συγκρ.], Λουκ. Ἀλέξ. 8 μεγαλότολμοι καὶ πρὸς τὸ κακούργειν προχειρότατοι.

μεγαλότολμος ἐπίρρ. μσν. μετὰ μεγάλης τόλμης : Νικητ. Παφλ. Εγκ. εἰς Ἄγ. Εὐστ. 54.

μεγαλότοθος-ον γλῶσσα, τοῦ ἁβίου, ὁ ἔχων, μεταχειριζόμενος μέγα τόθον : ΕΜ 3,23.

μεγαλότροχῆλος-ον γλῶσσα, τοῦ ἐριαύχην, ὁ ἔχων μέγαν τράχηλον : ΕΜ 142,12.

μεγαλόβρυγμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγαλοεργεῖν, μέγα, σπουδαῖον ἐρῶν, κατόρθωμα : Φιλ. 2,105,16 τὸ μεγαλόβρυγμα τοῦ Φειδίου ἰὸ Παρθενών.

μεγαλοβρύγης-ου-ες γλῶσσα, συνηρ. τ. τοῦ μεγαλοεργεῖν, ὁ μέγала ἐργα πράττων, ἐκτελῶν, ὅθ. ὁ ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐξοχος.

μεγαλοεργία (ή) μτγν. κ. νεώτ. συνηρ. τ. τοῦ μεγαλοεργεῖν, τὸ μέγала ἐργάζεσθαι, ἡ ἐπιχειρησις καὶ συντέλεσις μεγάλου ἔργου, ὅθ. καὶ αὐτὸ τὸ συντελεσθέν μέγα ἔργον, τὸ μεγαλόβρυγμα : Στράβ. 3,5,6 τὰς γὰρ Ἠρακλείους στήλας μνημεῖα εἶναι δεῖ τῆς ἐκεῖνου μεγαλοεργίας, Φιλ. 2,14,3, Ἰώσ. 12,7,1 ἡ μεγαλοεργία τοῦ Μεγάλου Ἀλέξανδρου. 2) ἐπιδεικτικὸς μεγαλοεργεῖν πράξις, ἐνεργεῖα, ἰδ. ἡ δι' ἐλευθεριότητος ἐκδη-

λουμένη : Λουκ. Μή Πιστ. Διαβ. 17 προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λαοῖη μεγαλοεργίᾳ, Ἀθῆν. 5,194C βουλόμενος τῇ μεγαλοεργίᾳ ὑπεράσιν τὸν Παῦλον. **μεγαλοεργικός**-ή-ον μτγν. συνηρ. τ. τοῦ μεγαλοεργεῖν, ὁ μέγала ἐργα πράττων, ὁ μέγала ἐργῶν ἐπιλαμβανόμενος : Πρόκλ. Αἰκ. 137C.

μεγαλοεργός-ον μτγν. κ. νεώτ. συνηρ. τ. τοῦ μεγαλοεργεῖν, ὁ μέγала πράττων ἢ πράξας : μεγαλοεργὸς κυβερνήτης - διάνοια - πολιτικῆ. || τὸ αὐδ. ἐνάθρ. ὡς οὐσα, ἡ μεγαλοεργία βλ.α. : Φλούτ. Καῖσ. 58 τὸ φύσει μεγαλοεργὸν αὐτὸ καὶ φιλότιμον, Λουκ. Ἀλέξ. 4 ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὸ μεγαλοεργὸν προσῆν, Πρόκλ. Παρμ. 663S, - τὸ μεγαλοεργὸν ἐν τῇ δράσει τῶν ἐξόχων πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶναι κατὰ μέγα μέρος προῖόν τῶν περιτάσεων.

μεγαλοεργῶ-ῶ μτγν., μσν. κ. νεώτ. συνηρ. τ. τοῦ μεγαλοεργεῖν, ἐπιχειρῶ καὶ ἐκτελῶ μέγα τὰ ἔργα ἢ μέγала ἐργα : Εὐσ. Εὐαγγ. Αη. 165D μεγαλοεργῶν καὶ παραδοξοποιῶν ὡς θεός, - τὸ ἐλληγικὸν ἔθνος ὀνομαζόμενον κατὰ τὴν περσικὴν ἐπιδρομὴν ἐμεγαλοεργησεν' κ. παθ. : Φιλ. 2,577,32 ὅσον τόλμημα μεγαλοεργεῖται' συνηρ. κτ. μτγ. παθ. ἀορ. : αὐτ. 1,428,26 μεγαλοεργηθείσης ἐπινοίας, αὐτ. 2,44,27 τὰ μεγαλοεργηθέντα.

μεγάλοεργος (ὀ) νεώτ. ζωολ. γένος ψιδικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κορυθαλιθῶν.

μεγαλοευσίανος (ὀ) δημ., θηλ. -άνα πλούσιος, εὐγενής, ἐξέχουσαν θέσιν κατέχων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἢ τῇ πολιτείᾳ, καὶ ἰδ. ὁ ἐπιδεικνόμενος ὡς τοιοῦτος : Ἀρτ. Βατοπ. 1,64 τῶρα ἐκεῖ μεγαλοευσίανοι καὶ ἀρεντάδες μὰ καὶ δοῦλοι.

μεγαλοευσίανος-η-ο ὑποκορ. τοῦ μέγalos, ἀρκετὸ μέγalos, ὀπωσθηπότε μέγalos.

μεγάλοφρον (τὸ) τὸ μέγα ὕφος, ὄψασμα, λ. πλοσθεῖσα πρὸς ἔργ. τοῦ λαοφῶς. Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. 431 κλαίφος τὸ ἰσχύον, ἐπεὶ ἐξ ἡματιῶν γίνεται, οἰονεὶ μέγαλοφρον.

μεγάλοφρο Ἡσ. μέγαλοφρο, ὑψηλοφροσύνης.

μεγαλόφρονος-ον ὁ μέγalos, ἰσχυρὸς ἐχόμενης τινος, κρατικός : Βακχ. 16,23 μεγαλοφρον. . βίαν μέγalos ἐν πρήν τὰ ἀνογνωσθῆ - αουχον.

μεγαλόφρανης-ου-ες κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μεγαλόφρανος, ὑπερθ. -εστατος, ὁ κατὰ τὴν ἐμφάνειαν, τὴν θέαν μέγας, μεγαλοεργεῖν τὴν ὄψιν ἢ τὴν παράστασιν : Ἀριστ. ἐν Πάπ. μεγαλοφρανεστατος δνος, Ἡσ., Φώτ. ἐν λ., Εὐστ. Παν. 107,9 τὰ μεγαλοφρανή μὲν κατ' ὄψιν, - μεγαλοφρανης ἀλλά κατ' οὐσίαν ἀπεργεγγύσις ἐπιχειρησις :

μεγαλόφρανος-η-ο δημ. ὁ μεγαλοφρανης βλ.α.

μεγαλόφραντατος-η-ο δημ. ὁ μέγਾਲην φαντασίαν ἔχων, ὁ μέγalos φανταζόμενος : Παπαν. Ἀγ. Ὀρ. 122 μετὰ τὴ φλόγα τῶν μεγαλοφραντατων ἰδανικῶν τοῦ καιροῦ τοῦ, Πλαμ. Τάφ. 49,15 ὡ μεγαλοφραντατῆ τῶν ἰδῶν γεννήτρα.

μεγαλοφρανης-ου-ες γλῶσσα, τοῦ βυσσοφρανης : Ἡσ.

μεγαλοφραγγής-ου-ες γλῶσσα, τοῦ ζαφλεγγές, ὁ μέγalos φράγγων Ἡσ.

μεγαλοφθαλμία (ή) νεώτ. ὀφθαλμολ. νόσος καθ' ἣν αἰ διαστρέσει ἀπάντων τῶν ὀφθαλμικῶν χιτῶνων μεγεθύνονται, ἄ. βουφθαλμία, ὑδρόφθαλμία, παιδικὸν γλαύκωμα.

μεγαλοφθαλμικός-ον κ. πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς : Ἀριστ. Φυσιογν. 811b,20 οἱ δὲ μεγαλόφθαλμοι νουθοῖ, Φλούτ. Ἡθ. 299b, Πτολ. Τετραβ. 143, Ὀκλυμ. Ἰστ. 459D.

μεγαλοφιλία (ή) μσν. ὁ μετὰ μέγλων ἔχων φιλίαν : Ἰζέτ. Ἐπιστ. 7.

μεγαλόφιλος-ον ὁ ἔχων μεγάλους, ἰσχυροὺς φίλους, ὁ ὑπὸ μέγλων φιλούμενος, προσαιτιζόμενος : Παῦλ. Ἀλ. 2, Κατ. Ἀστρ. κ. 8(4), 136.

μεγαλόφρωνος-ον ὁ ἔχων μεγάλας, χονδράς, ἐξωγκωμένους φρένας : Ἀριστλ.ΖΜ 667α, 30.

μεγαλοφρονῶ-έω κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἔχω μέγα, ὑψηλὸν, γενναῖον φρόνημα, μτ. ἐμπροθ. διορ. ἰένι τι, πρὸς τι, περὶ τι, πρὸς τινος ἢ κ.ἀλλῶς μτ. δοτ. : Ξεν.Ἑλλ.6,2,37 μέγα φρονουμένους ἐφ' ἑαυτοῦ [ἔχοντες μέγα φρόνημα περὶ ἑαυτοῦ, μετὰ πάλιν πεποιθῆσιν εἰς ἑαυτόν], ΠΙΔ Μακκ.4,6,24 πρὸς τὰς ἀνάγκας οὕτως μεγαλοφρονουῦντα αὐτὸν ἰδόντες [ἰδόντες αὐτὸν διὰ τὴν φρόνησιν τὸσον ὑψηλὸν φρόνημα εἰς τὰς δεῖνας περιστάσεις, -μεγαλοφρονῶν παρὰ τὰς ἀβλιότητας εἰς ἄς περιέστη] || ὁμ. κ. μέα. αἰσθάνομαι, ἔχω, ἐπιδεικνύω ὑψηλὸν φρόνημα διὰ τι : Ἰώσ.ΑΙ 19,3,1 μέγαλοφρονούμενος περὶ τῆς ἡγεμονίας. 2) ἐν κακ. σμ. ὑπερφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι : Πλούτ. Δίων.4 ἰδιόφρωνοῦντες ἐπὶ τῷ μηδέως ἀκούειν : || ὁμ. κ. μέα. ἀλαζονεύομαι διὰ τι : Πλάτ.Πολ.528D οὐκ ἂν πείθονται οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι, Δίων.Κ 34,14 ἰένι τι, Φιλόστρ.Απολλ.1.39 [πρὸς τινα .. ὡς], αὐτ.8,5 [τινι]. 3) εἶμαι γενναῖοφρων, μεγαλόφρωνος· δθ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς χρήματα, εἶμαι γενναῖοδωρος, ἐλευθέριος : Δίων.Κ 43,2.

μεγαλοφρόνης ἔπιρρ. μετὰ μεγαλοφροσύνης : Ἰώσ.ΑΙ 6,6,5, Ἐπιγρ., ὑπερθ. -έστατα : Φιλόστρ.Σοφ.2,13 μ-ελεῖν. 2) ἐν κακ. σμ. ἀλαζονικός, ὑπερπνῆσος : Ξεν.Ἑλλ.4,5,6,Πλάτ. Εὐθ.293Α ἤρξατο .. μεγαλοφρόνως τὸ λόγου.

μεγαλοφροσύνη [ή] κ. μ.σν. κ. νεώτ. μέγα φρόνημα, μεγαλοφυξία, γενναῖοφροσύνη : Ἡρ.7,136 ὑπὸ μεγαλοφροσύνης [ὑπὸ μεγαλοφυξίας], Πλάτ. Συμπ.194Β τὴν σὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφροσύνην, Ἰσοκρ.9,27 εἰς τοσαύτων μεγαλοφροσύνης ἦλθεν, Φιλόστρ.Σοφ.2,13. 2) ἐν κακ. σμ. ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία : Ἡρ.7,24 μεγαλοφροσύνης εἵνεκα αὐτὸ Ξέρξης ὀρούσειν ἐκέλευε, Ἀντιφ.4,3,2 μεγαλοφροσύνη τὸ γένους [ὑπερηφάνεια διὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγήν] || κ. ἐν τῷ πληθ. ὑπερήφανοι στοχασμοί : Ἀγαθ. ἐν ΑΓ 5,298 ἥρθον ταῖς μεγαλοφροσύναις. 3) ὕψος σκέφους, ὑψηλὴ σκέψις : Δημητρ.298, Λογίην.7,3, αὐτ.9,2 ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα.

μεγαλόφρων-ανος-ον [φρὸν] κ. νεώτ. ὁ ἔχων μέγα φρόνημα, γενναῖοφρων· κ. ἐπὶ πράξεως ὁ ἐνέχων, ὁ ἀποδεικνύων μέγα φρόνημα, ὁ ἐξ ὑψηλοφροσύνης προερχόμενος : Πρωταγ.9, Ἀριστοφ.Λυσ. 1289 ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος, πρβλ. Ἰσοκρ. 2,25 κ. συγκρ. : Ἰσοκρ.12,60 τὰς συνθήκας τὰς πρὸς βασιλέα γενναϊοτάρας καὶ μεγαλοφρονεστάρας ποιησάμενην, Λοκ.Ἐρωτ.52 ἦν τὸν βίον μεγαλοφρονώτερος, Γαλλ.13,954. 2) τὸ οὐδ. ἐν ἀρθρ. ὡς οὐσ. ἡ μεγαλοφροσύνη : Ξεν.Ἀγνο.11,11. 2) ἐν κακ. σμ. ἀλαζών, ὑπερήφανος.

μεγαλόφρωνος-ός-ές [σμή] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐγενής τὴν φυλὴν, τὴν φύσιν, ὁ φύσει μέγας τὴν διάνοιν, ὁ ἔχων ἐξαιρετικὰς διανοητικὰς ἰκανότητες, παραθ. -έστερος, -έστατος : Πολύδ.12,23,5 μεγαλοφωέστερον ἢ κατ' ἀνθρώπον, πρβλ. Δαμάσκ. Ἀρχ.54, -μεγαλόφρωνος ἐφευρέτης || ἐπὶ ἐννεργειῶν ἡ καταστάσεων, ὁ ἰδιώτης εἰς μεγαλοφρον., ὁ εἰς μεγαλοφρονίαν ἴδιος : Δίων.Ἀλ.Κρία.2 || **μεγαλοφῶ** ἦθη καὶ πάθη. 2) ὡς τίτλος : Ἰουστίν.Νεαρ.126,3 Ἐπιστ. ἡ μεγαλοφῶν ἀσθεντία σου. 3) ὁ δι' ἰδιοφροσύνης πεποικισμένος : Φιλόδ.Ρητ.1,285,Διογ.Α 1,38. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ μεγαλοφῶδες ἔξοχος εὐφυΐα, πνεῦμα : Λογίην.9,1 ὁμ. ὑπερθ. : αὐτ.34,4 τὸ μεγαλοφωέστατον. 4) ὁ ἔχων μεγάλην φυλὴν, ἀνάστημα, μεγαλόκορμος : Σπράδ.15,1,22 καὶ μεγαλοφῶ γεννῶν.. τὰ ἀμφίβια, **μεγαλοφῶ** [ή] μτγν., νεώτ. κ. δημ. μεγάλη καὶ εὐγενής φύσις, μεγάλη διάνοια, ἐξαιρετικόν, ἀνώ-

τατον πνεῦμα : Ἰάμβλ.Πυθ.3,103 [πληθ.], Φιλόπ.Ἰω. Ὑπομν.Ψυχ.529,14, Ἦσα., Παναγ.Ἀγ.Ορ.167 δύο καλλιτεχνικὰς μεγαλοφῶνας .. τὸν εἶχαν ὑπόσει ὡς τὸν οὐρανόν. || δαιμόνιος νοῦς : Ἀπολλ.Δαμ.Πολιορκ.14,16 ἡ μεγαλοφῶτα σου διαδοθῆναι καὶ συγγινώσκει ἡ εὐμείνεια, Λογίην.13,2.

μεγαλόφωλλος-ον ὁ ἔχων μεγάλα φύλλα : Θεόδωρ.Φ.Αη.2,10,2 κ. συγκρ. : αὐτ.Φ17,4,4.

μεγαλοφῶς ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μεγαλοφῶν : Ἀρρ.Ἐπικτ.17,19. 2) ἐν κακ. σμ. κατὰ λαν ὑπερβολικὸν τρόπον, ὑπερεξωγκωμένα : Κλεουθ.δ.2,1.

μεγαλοφῶν [ή] μτγν. ἡ μεγάλη φωνή : Ἀριστλ.ΖΓ 787α,3, Διδόδ.Σ 16,92. 2) μεγάλη εὐχλωπία : Λοκ.Ἰστ.Συγγρ.8 τῆς μεγαλοφῶνας μετ' ἐκείνης ἑσπερηνθ, αὐτ.ΖΓραγ.6 μεγαλοφῶναι ποιητικῶ, Φιλόστρ.Σοφ.1,21,5, Μέν.Ρήτ.369S.

μεγαλόφρωνος(η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχυράν, δυνατὴν φωνήν : Ἰνπ.Ἐπιδ.δ,4, 19 [ὑπερθ.], Ἀριστλ.ΖΓ 787α,12,αὐτ.Πρ.899α,9 παρθ. -ότερος, -ότατος : Λοκ.Δίς Κατ.11 μεγαλοφῶνότερος αὐτῶν ἢ καὶ θρασυτέρος, Διδόδ.Σ 13, 34 κήρυκα τῶν μεγαλοφῶνότερων τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. 2) ὁ μεγαλοφῶνως ομιλῶν, φωνηιλίας : Δημ.415 μεγαλόφωνοι καὶ ἀναίδεις οὐτέ; 3) ὁ μεγαλόφῶρος βλλ. : Φιλόστρ.Σοφ.2,10,1, αὐτ. Ἐπιστ.16 μεγαλόφῶνως ποιητῆς ἐπὶ τῷ Πινδαρου : Ἀθην.13,5641 ὁ μεγαλοφῶνότερος Πινδαρος κ. ἐπὶ τῷ Ὀμηρῷ : Λοκ.Μυθ.Ἐγκ.5 ὁ μεγαλοφῶνότερος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος.

μεγαλοφῶνως ἔπιρρ. μτγν., μ.σν. κ. νεώτ., δημ. μεγαλόφωνα μετὰ μεγάλην ἰσχυράν φωνήν, δυνατὰ : Πολυδ.2,113, Σουῖδ. ἐν λ. τορὸν Μηνσι.3,7 Ὄδ.9 μεγαλοφῶνως αὐτοῦς τιμησώμεν, Πισαπ.Χρ.Μηλ. 83 ἀπήγγειλε μεγαλοφῶνως, Σολωμ.Ἐθν.Ὑμν.118 μεγαλόφωνα τὴν ὥρα οἰοῦ ἐσθροῦτον οἰμιστοί.

μεγαλόφῶς [ὶ] μ.σν. ὁ ἔχων μέγα, χαῶδες βάθος : ΚΜανσσο. ἐν Λυμπ.9,71 μεγαλόχαιος βάθος.

μεγαλόχαιρος-η-ο δημ. ὁ ἔχων μεγάλας χάριτας. 2) ὁ πολλὰ χαρίζομενος, ἐλευθέριος : || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ Μεγαλόχαρη ἡ Παναγία εἰς κεχοριτωμένη καὶ πολλὰ εὐεργετική.

μεγαλόχαρτος-ον ὁ μεγάλως χαίρων ἐπὶ τινι, γλῶσσα, τοῦ μεγῆριτος : Ἦσα.

μεγαλόχαισμον-ανος-ον ὁ μεγάλως χαίρων, ἔχων τὸ στόμα μεγάλως χαῖνον : Ἐπίχ.π. Ἀθῆν.7,3171 μεγαλόχαισμόνας τὸ χάνωνος κήκτραπελογάσταρος δνοῦς.

μεγαλοχέομαι-ανος(η-ο) μ.σν. πολυχέομαι βλλ., ἐπὶ ποταμῶν : Κ Μανσσο.Χρον.217.

μεγαλόχλωρος-ον μτγν. ἐσφγρ. ἀντὶ μελάνωχρος ἡ μελιχλωρος : Πρὸκλ.Τετράβ.204.

μεγαλόφωπος-ον γλῶσσα, τοῦ ἀγάστανος : ΕΜ 8,54.

μεγαλόφωπος-ον ὁ μέγαν φῶφον ποῖων : Ἦσα. ἐν λ. ἐριγδοῦσος, Σχῶδλ. Ἀριστοφ.Νεφ.284.

μεγαλόφωξία [ή] μ.σν. -ή κ. νεώτ. μεγαλετον φυχή, ὑψηλὸν φρόνημα, μεγαλοφροσύνη : Δημόκρ.46, Ἰσοκρ.9,59 ἡσθάνω τὴν Ἐσθόραου μεγαλοφῶξιαν καὶ τὰς ἐπιδόσεις αὐτῷ, Ἀριστλ.Η Νικ.1107β,22. || μεγαλοφῶξεια : Δημ.689 τὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ μεγαλοφῶξιαν τῶν ἔργων, Πολυδ.10,40,6. 2) γενναῖοδωρία : Ἐπιγρ. μεγαλοφῶξια πρὸς τινος κ. κτ. πληθ. : Πολύδ.1,64,5 ὁ μόνον ταῖς ἐπιδολαῖς, ἀλλὰ καὶ ταῖς μεγαλοφῶξιας. 3) ἐν κακῇ σμ. ὑπερηφάνεια, ὑπεροφία : Δημ.247 τοσαύτην μεγαλοφῶξιαν προσήκειν ἐγγενέσθαι, ὥστε τὰς τῶν Ἑλλήνων ἀρχαῖς ἐπιθυμῆσαι, Λοκ.Τίμ.28. 4) καυχσιολογία, φευδῆς ἐπίδειξις ἀνδρείας, φευτοπαλληκαρισμός : Πλάτ.

'Αλκ.2,150C τῆ μέν γάρ Λακεδαιμονίων εὐχῆ διὰ τὴν μεγαλοφυλίαν.

μεγαλόφυκος(-πι-οῦν) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μεγάλην, εὐγενῆ, γενναίαν φυχήν ἔχων, γενναϊόφρων· Ἰσοκρ.9,3 τοὺς φιλοτίμους καὶ μεγαλόφυκους τῶν ἀνδρῶν, Ἀριστ.Ἡθικ.1123b,2, Πολύβ.22,2,3 εὐεργετικός ἦν καὶ μεγαλόφυκος, Διόδ.Σ 18,28 ὁ ἀνθρώποι διὰ τὸ τῆς φυχῆς εὐχάριστον καὶ μεγαλόφυκον, συντρέχον πάντοθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Βί' Ἀλεξ.605b ἦν μεγαλόφυκος, γενναῖος, τολμητής· Ἠλ. τὸ μεγαλόφυκον ὡς οὐσία ἡ μεγαλοφυξία· Πολύβ.1,20,11, Πλούτ.Περ.36 διαφυλάττειν τὸ μεγαλόφυκον ἢ συγκρ. -ότερος· Δημ.414 μεγαλοφύκερος φαίνεσθαι, πρβλ. Ὑπερέδ.Εὐξ.33' 2) ποιητικός, παράδοξος, φαντασιώδης· Πλάτ.' Ἀλκ.140C κατονομάζει οἱ μὲν μεγαλοφύκους, οἱ δὲ εὐθείας.

μεγαλοφύκότης(-ητος[ή]) μων. μεγαλοφυξία· Ἀνώ.εἰς ἴω.Κορν.Cod.Βεαev.217, 10,418.

μεγαλοφύκω-ῶ λεξ. κ. μων. εἶμαι μεγαλόφυκος βλ.λ.· Ἡσ. ἐν λ. διαφιλέστατος, Στουδ.Θεοδ.181B πάντες μεγαλοφύκοι μων.

μεγαλόφυκος μων. μετὰ μεγαλοφυξίας· Δημ. μεγαλόφωκας καὶ φιλανθρώπως ἔχοντα πρὸς αὐτοὺς, Πολύβ.1,8,4 ἐχρήσατο πρῶτος καὶ μεγαλόφωκας τοῖς πράγμασιν, Πλούτ.Γράβκ.19 τῆς συμφορᾶς εὐγενέας καὶ μεγαλόφωκας ἐνεγκεῖν ἢ γενναίως· Μηναί.3,9 Συνξ. ἠκολούθει μεγαλοφύκως.

μεγαλυνάριον(τὸ) (μεγαλύνω) μων. νεώτ. κ. δημ. Ἐκκλ., κυρ.κτ.πληθ. μεγαλυνάρια(τὰ) σύντομα τροπάρια φαλλόμενα συνήθ. κατὰ τὰς θεοπαιδικὰς καὶ θεωμητορικὰς ἑορτὰς ἀρχόμενα δια τοῦ μεγαλύνον φυχῆ μου· Παλαμ.Τάφ.67,12f' μεγαλυνάριον ποῦ ἀργόχυτο κ' ἔτσι στῆς ἐκκλησιᾶς τὰ θαμπὰ καὶ στοῦ θρόνου τὰ θάμπα.

μεγαλυνότης(-ητος[ή]) μων. ἡ μεγαλυνότης· ASS Μαί.2,744,10 τὰ κατὰ τὴν ἔμψ. ἡ μεγαλυνότητα. **μεγαλυνσις**-εως[ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ μεγαλύνω.

μεγάλυνω (μεγάλα κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. μεγαλύνω, ἄορ. ἐμεγάλυνα, μέσ. κ. παθ. μεγαλύνομαι, μτγν. παθ. μέλλ. μεγαλυνήσομαι, ἄορ. ἐμεγαλύνω, κ. μτγ. παθ. παρακ. μεμεγαλυνμένος, ποιῶ τινα μέγαν, ἰσχυρόν, μεγαλοποιῶ, ἰσχυροποιῶ· Θουκ.5,98 τοὺς πολεμίους μεγαλύνετε· παθ.· Ξεν. Ἑλλ.7,1,24 ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔργων ἐμεγαλύνοντο οἱ Ἀρκάδες (ἐξάβανον μεγάλην ἔδραν), πρβλ. ΚΔ Φιλ.1,20,Πάν. 2) μεγαλοποιῶ, ἐπαναίω, ὑπερφυῶ, δοξάζω· Εὐρ.Βαῖχ.320 τὸ Πενθέως δ' ὄνομα μεγαλύνῃ πόλις, Θουκ.8,81 ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν αὐτοῦ δύναμιν παρά τὸ ἴσασα φέρειν, Ξεν. Ἀπολ.32,1αδδ.Σ 1,20 μεγαλύνοντας τὰ θεοῦ τὴν δύναμιν, Πλούτ.Κλυ.16f' παντὶ μεγαλύνων τὴν Λακεδαιμόνα πρὸς Ἀθηναίους, αὐτ.' Ἀλκ.29 μεγαλύνοντας ἡ τὸν στρατηγὸν, ΚΔ Λουκ.1,46 μεγαλύνει ἡ φυχὴ μου τὸν Κύριον, ΚΔ Πράξ.5,13 ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,97,Μηναί.3,2 Ὡδ.9 πάντες μεγαλύνομεν ἢ μέσ. ὑπερφηφανεύομαι, σεμνύνομαι· Σισφ. 35 μ. περὶ τινος, Αλαγ.Πρ.892 μίτη τῶν γέννα μεγαλυνομένων (τῶν ἐπὶ καταγωγῇ ὑπερφηφανευόμενων), Ξεν. Ἑρ.2,17 οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, πρβλ. αὐτ.Οἰκ.21,4,αὐτ.' Ἀπομ.3,6,3 ταῦτ' οὖν ἀκοῶν ἐμεγαλύνετο· 3) μεγαλοποιῶ, ἐξοικῶνα· Θουκ.6,28 ἐμεγάλυνον καὶ ἔβουον, Φιλῶδ.Ρητ.1,173S, αὐτ.' Ὀρυ.45W', Δίων Κ ἀπ.57,81.

μεγαλυνόρος-ος-ον μων. ὁ ὑπερβαλλόντως μέγας, πολὺ ὑπερέχων, ἕξοχος· Εὐστ.Παν.309,79 τῆ σβ μεγαλυνόρωχ λαμπρότητι.

μεγαλυρίδι(α) νεώτ. οἰκον. λεπιδοπτέρων νυκτίων ἐντόμων.

μεγαλόδυνος-ον γλῶσσα. τοῦ ἐριώδυνος· Ἡσ. **μεγάλωμα**-ατος(τὸ) μτγν. κ. δημ. κράτος, ἰσχύς· ΠΔ Ἑρ.31,17 βρόδδος μεγαλώματος· 2) δημ. ἐπιπραγμ. ἡ αὐξησης, ἡ ἐπέκτασις· τὸ μεγάλωμα τὸ σπητιοῦ- τοῦ οἰκοπέδου- τῆς πολιτείας· 3) ὄμ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τέκνα ἢ ἀ. οἰκείους ἀνθρώπους, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλωνω, ἀνατρέφω· ἔκανε πολλὰς θυσίας γιὰ τὸ μεγάλωμα τῶν παιδιῶν του.

μεγαλῶνυμος-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μέγα ὄνομα, μεγάλην φήμην, δόξαν, μεγαλόδοξος· Σοφ.Ἀντ. 148 μεγαλῶνυμος νίκαι, Ἀριστοφ.Θεου.315 Ζεὺς μεγάλωνυμος, αὐτ.Νεφ.569,ΠΔ Ἑρ.39,19 μεγάλωνυμος κύριος· 2) μαθηματ. ἐν τῷ συγκρ. ὁ ἔχων μεγαλύτερον παρονομαστῆν· Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.50P.

μεγαλῶνυμωτός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον μεγάλωνυμον 2)· Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.85P.

μεγάλωνο δημ., ἄορ. ἐμεγάλωσα, μτγ. παθ. παρακ. μεγαλωμένος, ποιῶ τὴ μέγα ἢ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσον εἶναι, μεγεθῶνω, ἐπαυξάνω· ἐμεγάλωνον αἱ ἐπιχειρήσεις μου, θά μεγάλωσά το σπῆτι μου· 2) μτφ. τρέφω, ἀνατρέφω· εἶδαι κὶ ἔπαθα ὅς ποῦ νὰ τὸν μεγάλωσά· 3) ὄμ. μεγαλοποιῶ, ὑπερβάλλω· μὴν τὰ μεγάλωνης δά καὶ τόσα τὰ πράγματα· 4) ὡς ἀμτθ. γίνομαι μεγαλύτερος, αὐξάνω· Ἐρωτῶκρ.1,57 ἤρχισαι καὶ μεγάλωνε τὸ δροσερό κλωνάριον, ἐμεγάλωσα ἡ οἰκογένειά μου ἢ συνεκτ. προδογμοί, ἀνέροχομαι, προκόπτω, γίνομαι σπουδαῖος· χάρις στὴν ἱκανότητά του, πολὺ μεγάλωσεν αὐτὸς ὁ νέος· κ. φρ. μεγάλωσεν ἡ δουλειά του (φέρεται ὡς σπουδαῖος)· 5) παῖδά ὄνεις τὴν παιδικὴν ηλικίαν· ἡ κόρη μὰς μεγάλωσεν.

μεγαλωπός-όν (ἰσθί) μτγν. ὁ ἔχων μέγαν οὐφθαλμῶς· Ὀμπ.Κυν.2,177 ἐλάφων γένος μεγαλωπῶν.

μεγάλωσις ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. εἰς μέγαν ἀριθμόν, ἰσχυράς, καθ' ὑπερβολήν, λίαν· Ὁδ.Π 432 ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀναχίρει, Ἡσιόδ.Ὀ 429 ὦ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἢ δ' ὀνίπνισαι, Ἡρ. 1,16 προσπαθίσεις μεγάλως, Ξεν.ΚΠ 8,2,10 μεγάλως εὐεργετῶν, Παρθ.28,1, ΚΔ Φιλ.4,10 ἐχάρην δ' ἐν κυρίῳ μεγάλως, Βί' Ἀλεξ.432 μεγάλως νύχαρῆσαι ἢ ἐνίσχυμένον μτ. συνανόμενον λ.· Ἰλ.Ρ 723 μάλα μεγάλως ἢ μτ. ἐπιθέτω· Ἡρ.1,4 μεγάλως αἰτίους γενέσθαι, αὐτ.7,190 ἢ μων. ὑπερβ. μεγαλώτατα· EM 780,1,2.

μεγαλώσι ἐπίρρ. τοῦ μέγας, εἰς μεγάλην ἔκτασιν, φαρδύς πλατύς· Ἰλ.Π 776 κείτω μέγας μεγαλώσι, Ὁδ.Ω 40 κείσω μέγας μεγαλώσι· 2) δηρ. τοῦ μεγάλως· Ἡρ.2,161 μεγαλώσι προσέπειται, Ἀρρ. Ἀν.4,12,1. 3) μεγαλοπρεπείας· Ἡρ.5,67 ἐπίσταν μεγαλώσι κάρτα τιμὴν τὸν Ἀδριανόν, Πολύβ.28,11,5 τὴν προσιρεῖν ἀποδεχομένου τῶν Ἀχαιῶν μεγαλώσι, Λουκ.Ζευξ.8 τῆς στρατιᾶς παραιοκαθεσίσης οὐ μεγαλώσι ἢ ἐν χρ. π. ἐπ., ἴσως κ. μτγν. νεῶταϊ.

μεγαλωσύνῃ(ή) μτγν. κ. μων. μέγεθος, ὄψος, μεγαλείον, μεγαλειότης· Ἀριστ.Ε 192, Πλάτ.Θ 2,7, 21 ἐπιόπισας πᾶσαν τὴν μεγαλωσύνην ταύτης, ΚΔ Ἑβρ.1,3 ἐν δειξί τῆς μεγαλωσύνῃς ἐν ὕψηλοῖς, Ἐρωτῶκρ.1,2207 κὶ ὀγιά τιμῆ κὶ ὀγιά βενεῖα τὸ ὀγιά μεγαλωσύνῃ.

μεγαλωφαλής-οῦς-ές (ἰσφελος) μτγν. ὁ μεγάλως ὠφέλιμος, λίαν ὠφέλιμος, ὑπερβ. ἔστατος· Φιλῶδ.Μουσ.104Κ, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.16, Πλάτ.Ἡθ. 553D ἀνδρας ἀγαθὸς καὶ μεγαλωφελής, Κλεομ.1,11 μεγαλωφελεστάτας παρέχεσθαι τὰς χρεῖας, Σωρ.2,14.

μεγάμετρον(τὸ) νεώτ. μονὰς μήκους καὶ πλάτους μέτρησης μεγάλων ἀποστάσεων, ἴση πρὸς 1000 χιλόμετρα.

μεγαμορῖναι [τό] νεώτ. ζφολ. κατηγορία σπόγγων του άθροισμ. των λιθοσπόγγων.

μεγαμπέρ [τό] νεώτ. φουσ. μονάς εντάσεως του ήλεκτρικού ρεύματος, ίση προς 1.000.000 άμπερ.

μεγαμύκας -ον 'Ησ. «μεγαλομυκήτης», ό μεγάλως, ήχηρώς μυκόμενος, ως έπιθ. του δούου.

μεγανθής-ους-ές νεώτ. || έχων μεγάλα άνθη, επί φυτών || ό πολλά άνθη έχων, πολυσανής.

μεγάνωρ-ορος [ό,ή] μεγάληνωρ βλ.λ. : Πινδ.Ο 1,2 μεγάνορος πλούτου [τιμάντος τόν άνδρα].

μεγάοικτος-ον μιν. πολυευσπλαγγνος, λίαν οικτίρμων : Πρόδρ. έν Νοτίτ. Μss.8,164 ήμετέρων μεγάοικτε λελασμένους άμπλακτιών.

μεγάπλευρος-ον μιν. || έχων μεγάλας. πλευράς : Νικ.Χων. έν Σάθ.1,88 μεγάπλευρον βούη και πλοσίον τας σάρκας.

μεγαπληθής-ους-ές μιν. πολυάριθμος : Πρόδρ. 'Επιγρ.104 άντιβίλων μεγαπληθής έσμός.

μεγάνος-οδος [τό] νεώτ. ζφολ. γένος πτηνών της οικου των φασιανίδων.

μεγαντέριον [τό] νεώτ. γένος όναγριδών φυτών.

μεγανπτερος [ό] νεώτ. γένος φασινιδών κητών.

μεγαράδε επίρρ. εις Μέγαρα : Άριστφ. Άχ.524 Ιόντες Μεγαράδε.

Μεγαράεις-έως [ό], πληθ. Μεγαρείς-έες ή -ής πολίτης ή κάτοικος των Μεγάρων : Θέογν.23 Θευγιδός έστιν έπη του Μεγαρέος, 'Ηρ.1,59 εύδοκιμήσας έν τη προς Μεγαρέας γενομένη στρατηγή || παροιμ. Μεγαρέων δάκρυα κροκοδείλου δάκρυα, πλαστά ίδια τά άφθόνως παραδόμενα παρά τά Μέγαρα κρόμυμα : Ζηνόδ.5,8.

μεγαρίτις φρονώ τά των Μεγαρέων ή όμιλώ την μεγαρικήν διάλεκτον : Άριστφ. Άχ.822 κλάων μεγαρείς, πρβλ. αύτ.Σχόλ. 2) είμαι όπαδός του Μεγαρέως φιλοσόφου Στίλπωνα : Διογ.Λ 2,113.

μεγαρικός-ή-όν κ. νεώτ. || άνήλικη ή άναπεφόμενος εις τά Μέγαρα ή τους Μεγαρείς, ό των Μεγάρων : Άριστφ. Άχ.522 ταύτ' ήν Μεγαρική κάπέρατ' αύθημερόν, Σχόλ. Άριστφ. Νεφ.1205 Μεγαρικοί κέραμοι κ. Μεγαρικά τέλ ή έμπορική γλώσσα || Μεγαρικοί [ό] φίλοσοφοί της Μεγαρικής σχολής : Άριστλ. Μεταφ.1046b,29, Διογ.Λ 2,106 κ. ως έπίθ. : Φιλόδ. Ρητ.1,279S ό Μεγαρικοί διαλεκτικοί πρβλ. μεγαρικός.

μεγαρικός επίρρ. μιν. κ. νεώτ. κατά τόν τρόπον των Μεγαρέων : Εύστ.148,39.

μεγαριστή επίρρ. μιν. κατά την μεγαρικήν, την των Μεγαρέων διάλεκτον : 'Ηρωδιαν.1,506.

μεγαρόθεν επίρρ. εις Μεγάρον : Σουσιλ. 'Άριστφ. Σφ.57 γέλωτα μεγαρόθεν κεκλεμμένο.

μεγαροί επίρρ. κ. 'Επιγρ. έν Μεγαρόσι : Άριστφ. Άχ.758 τι δ' άλλο Μεγαροί; πώς ό στος άνιος;.

μέγαρον [τό] κ. νεώτ., γενικ. πληθ. μεγαρέων [Σώφρ.ό], μέγα δωμάτιον, μεγάλη αίθουσα ένθα δέξιντο άν άνδρες, ή κυρία αίθουσα της οικίας : 'Οδ.Ρ 604 μέγαρόν τε πλείον δαιτυμόνων 2) κ. ό γυναικών ένθα διετίθειεν ή οικοδόποινα μετά των θεραπευσάντων αύτης έν τώ υπερώφω : 'Οδ.Σ 198 ήλθον δ' άμφιπολοι λευκώλευνοι έκ μεγαρόσιο, πληθ. αύτ.Ρ 569 ένι μεγαρόσιον άνωχθί 3) θάλαμος όθνου, κοιτών: αύτ.Λ 374 εύδει έν μεγαρόν 4) έν τώ πληθ. οικία, ιδ. μεγάλη, άνάκτορον, παλάτι, συνήθ.π. Όμ. : 'Ιλ.Α 396 ένι μεγαρόσιον άκουσά εύχομένης 5) κ. αντίθεσιν προς τό έπ' άγροφύ μεγαρον : 'Οδ.Χ 47 || καθ' έν. βραδυότερον : Πινδ.Ο 6,2 θαπτόν μεγαρον, αύτ.Π 4,134 || όμ. νεώτ. μέγα, πολυτελής και μεγαλοπρεπές οικοδόμημα χρησιμεύον είτε ως κατοικία είτε ως δημόσιον ίδρύμα : τό μεγαρον της βουλής, -προεδρικών μεγαρον 5) Ιερών, μνήμη (έν χρ. μ. έν τή σημ.) ταύτη ύπό 'Ηρί. : 'Ηρ.1,47 ως έσάη-

θον τάχιστα ές τό μεγαρον οι Λυδοί χρησόμενοι τώ θεώ, αύτ.2,143, αύτ.6,134 || τάφος, μνήμα, μνημεϊον : 'Επιγρ. 6) **μέγαρα** [τά] ύπόγεια σπήλαια Ιερά της Δήμητρος και Περσεφόνης εις ά κατεβίθασον χοιρία κατά τινα ώρισμένην ήμεραν των έορτών των Θεσμοφορίων : Παιου.9,8) και εις τά μέγαρα καλούμενα άφίσαιιν ύς των νεογώνων, Πορφ.Νυμφ.6, Σχόλ.Λουκ. 'Εταιρ.Δ.),

μεγαρόνδε επίρρ. εις τό μεγαρον βλ.λ.2), εις τόν γυναικόφιλον : 'Οδ.Π 413 βή δ' ίνεαι μεγαρόνδε σόν άμπίλοισι γυναιξίν.

μέγαρασις-εως [ή] [μεγαίρω] 'Ησ. φθόνος, ζηλοτυπία.

μεγαρός-ή-όν 'Ησ. ζηλότυπος.

μέγας-μεγάλη-μέγδ κ. 'Επιγρ., μιν. κ. νεώτ., δημ. μέγας, γεν. μεγάλου-ου, δοτ. **μεγάλω-η-ω**, αιτ. **μέγαν** - **μεγάλην** - **μέγδ** δυϊκ. **μεγάλω-α-ω**, πληθ. **μεγάλοι** - **μεγάλαι** - **μεγάλα** κλη. : τό θέμα **μεγαλο**- ούδέποτε έν χρ. καθ' έν. όνομαστ. κ. αιτ. άρα. κ. ούδ. μ. δέ άπαξ κτ. κλητ. άρα. ΙΑίσχ. 'Επτ.822, ό υπερβίβων τώ σύνθηε μέτρον, ό έχων τάς διαστάσεις αύτου ή μίση διαστάσειν ύπερ τό μέτρον ή ύπερ άλλο τι μεθ' ού συγκριτοίται, επί σωματικού μεγέθους π. Όμ., συνήθ. επί τώ άνδρικού άναστήματος : 'Ιλ.Π 776 κείτω μέγας μεγαλωστί, 'Οδ.Σ 4 ειδος δέ μόλα μέγας ήν όράσασθαι, αύτ.1,508, αύτ.513, 'Ηρ.3,1κάρτα μεγάλη και εύειδής || κ. επί ζώων : 'Ιλ.Β 839 Πηποι αίθωνες μεγάλοι, 'Οδ.Τ 439 κτάκειτω μέγας σός, Πινδ.1,615,50 μέγαν αλειτόν 2) νεώτ. κ. δημ. [μεγάλος] επί ήθ. ένν., σπουδαίος, έξείριστος, σημαντικός : μέγας άνήρ - έπιχειρηματίας - πολιτικός 3) ό έχων αυμηληρώσει την άνάπτυξιν του, επί της ήλικίας ως φαίνεται έκ τώ άναστήματος : 'Οδ.Β 314 νύν δ' ότε ήθ μέγας ειμι, Αίσχ. Άγ.358 μή τίς μέγαν μήτ' ούν νεαρόν τιν' 4) ό πρесоβύτερος έκ δύο προσώπων έχόντων τό αύτό όνομα : Πολύδ.18,35,9 Σκιπών ό μ-, 'Επιγρ. 5) γεν. επί πραγμ., ύπερμεγέθης, πελώριος, ύψηλός : 'Ιλ.Α 497 άνέθει μεγαν ούρανόν, αύτ.Π 297 όρος μεγάλιοσ, αύτ.Ζ 386 πύργον μέγαν || νεώτ. μεγάλη οικία - πλατεία, - μέγα μάραρον 6) άχανής, εύρύς : 'Οδ.Γ 179 πέλαγος μέγα μετρήσαντες, αύτ.Ε 174 7) μακρός : 'Ιλ.Μ 31 ήλιον μεγάλην φαρμάθειον κάλυφει' ενίοτε άντιθ. του όλιγος : 'Οδ.Κ 94 ούτε μέγ' ούτ' όλιγον' άλλα συνήθ. άντιθ. του μικρός ή σμικρός : Αναξ.3 προς εαυτό έκαστον και μέγα και σμικρόν, Άριστλ.Μεταφ.987h,26 τό άπειρον έκ μεγάλου και μικροφύ 8) πανόχορμος, παντόδυναμος, πολύ δυνατός, συνήθ. επίθ. των θεών : Αίσχ. 'Ικ.1053 ό μέγας Ζεύς άπαλέξει, Σοφ.ΟΚ 683 μεγάλιον θεσίν [έπι της Δήμητρος και Περσεφόνης, ΚΔ Πράξ.19,28 μεγάλη ή Άρτεμις 'Εφεσίου έν [έπι της Άρτέμιδος], Πλουτ. 'Εκκλησια.Χρηστηρ.17 Πάν ό μέγας τέθηκεν || κ. 'Ιουδ. κ. Χριστιαν. ως έπίθ. του ένός κ. μόνου θεού : ΠΔ Ψαλμ.76(77),14 θεός μέγας ως ό θεός ήμών, Τίτ.2,13 τώ μ- θεού || επί των Καθεδρών : 'Επιγρ. θεοι μεγάλοι || επί της Κυβέλης : 'Επιγρ. μήτηρ μεγάλη, Πάπ. 'Ισίδος μεγάλης μητρος || κ. επί άνδρών : 'Οδ.Σ 382 μέγας ήδε κραταιός, Καλλίν.1,17 όλιγος και μέγας, 'Ηρ.1,188 βασιλεύς ό μέγας [όηλ. ό βασιλεύς της Περσίας], Αίσχ. Πέρο.24 Βασιλέως μεγάλου, Δημ.19 μέγας ηδ' ήθη [έγένετο μέγας, κατέστη ίαχυρός, αύτ.20 ήθη μέγας] 9) κ. νεώτ. κ. δημ. ως τίτλος ή έπίωνυμον μοναρχών : Πλάτ.615C 'Αρδιατος ό μέγας, Πολύδ.4,2,7 ό μέγας επικληθείς 'Αντιόχος, Αθήν.1,3D ό μέγας Αλέξανδρος || κ. γεν. άνδρών έξεχόντων : Πομπήιος ό μέγας || έπιστήθιος : Ευρ.Μήδ.549 μέγας φίλος, αύτ.Τρω.674 ηλώτρω τε κούρειάει μέγαν [πολύ πλοσίον και ίαχυρόν] || φρ. : Όουκ.2,97 επί μέγα *ή βασι-

λεία ἤλθεν ἰσχύος (κατέστη, πολύ ἰσχυρά, δυνατή) **10** ἐπὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ἰσχυρός, ὄρμητικός· Ὄδ.Τ.200 **βορέης ἀνεμος μέγας**, αὐτ. Μ.408 **μεγάλη λαλία**· || ὄμ. κ. ἐπὶ ἰδιότητων, παθῶν, ποιητῶν, αἰσθημάτων, ἐπὶ καταστάσεων ἀνθρώπων· Ἰλ.Α.254 **μέγα πένθος**, Ὄδ.Ω.193 **μεγάλη ἀρετή**, Πίνδ.Ο.8,5 **μεγάλαν ἀρετάν**, Εὐρ. Ὄρ.702 **θυμὸς μέγας**, Ἰνπ.Ἐπιθ.6,6,5 ἡ **μεγάλη νοῦσος** (ἐπιληψία), Κδ.Λουκ.4,38 **συναγεωμένη πυρετῶ μεγάλῳ** (ἔσφ. κτ. τὸν Γαλ.7,275), Μηναι.3,8 Ὄδ.9 **μεγάλων χαρισμάτων δυντὼς ἡξιώθης**·

11 ἐπὶ ἥκων, ἰσχυρός, ἡχηρός, βροντώδης· Ἰλ.Μ.138 **μεγάλῳ ἀλαλήτῳ**, αὐτ.Ο.384 **μεγάλη ἰαχῆ**, Σοφ.Ατ.142 **μεγάλοι θόρυθοι**, αὐτ.Φιλ.574 **μὴ φῶναι μέγα**, Εὐρ.Μήδ.1176· **12** γεν. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων, ἐνεργειῶν κτ., ἰσχυρός, κραταιός, σπουδαίος· Ἰλ.Τ.113 **δμοσεν μέγαν ὄρκον**, Πίνδ.Ο.1,57 **μέγαν ὄρκον**, Αἰσχ.Πρ.732 **λόγος μέγας** (μεγάλη ἱστορία, μεγάλος λόγος), Σοφ.Ατ.226 **μέγας μῦθος**, Ἦρ.3,42 **μέγα ποιούμενος** (ποιῶν τὴ σπουδαίαν), Ξεν.Ἑλλ.7,5,6 **μέγα γενέσθαι** ἐς τὸ ἐπιρρῶσαι αὐτοὺς (θεμερῶν, ἐκτιμῶ τὴ ὡς ἐξαιρετικῶς σπουδαίον, συμφέρον), Πλάτ.Εὐθ.275D **μεγάλου δυντος** τοῦ ἐρωτήματος (δυσκόλου), αὐτ.Νόμ.780C, Πολυδ.4,50,3 **μεγάλων ὠνησάμενοι** χρημάτων (ἀντὶ μεγάλου ποσού), Φιλῶδ.Ρητ.2,85S **οὐκ ἂν εἴη παρὰ μέγα τὸ δικολογεῖν** (ἰδὲν εἶναι μεγάλης σπουδασιότητος)·

13 ἐν κακῇ σημ. πομπῶδης, ὑπερήφανος· Ὄδ.Χ.288 **μέγα εἰπεῖν** (τὸ νὰ λέγῃ τις μεγάλους λόγους καὶ νὰ προκαλῆ τὴν τῶν θεῶν ὄργην), αὐτ.Γ.227, Ἀριστοφ.Ἀχ.988 **μεγάλα φρονεῖ**, Ξεν.Αν.5,8,17 **μέγα ἐπαθον**, Πλάτ.Φαῖδ.95B **μὴ εἶναι λέγε**· **14** ἐπὶ φύους, ἐπιτυπιακός, συγκινητικός, ἐκπληκτικός· Δημήτρ.278· **15** ἐπὶ τῶν ημερῶν, μακρός· Γαλ.12,714· **16** κτ. ἐν. τὸ οὐδ. **μέγα ὡς ἐπίρρ. μέγας**, σφόδρα ἰσχυρῶς· Ὄδ.Ω.402 **μέγα χαιρε** (γαῖα σου), ἰδ. μτ. ρημάτων ἐκπαράζοντων ἰσχυρὰ αἰσθημάτων· Ἰλ.Α.256 **μέγα κεν κεχαρισάτο θυμῷ**, αὐτ.Β.27 **μέγα κήδεαι**· || ὄμ. κ. μτ. ρημάτων σημαίνοντων ἰσχύν, δύναμιν κτ. ἐγκλ. ἢ κτ· Ἰλ.Α.78 **μέγα πάντων**· κρατεῖ, αὐτ.Κ.32, Ὄδ.Α.276 **πατρός μέγα δυναμένοιο**, Αἰσχ.Εὐμ.950 **μέγα δύναται**, Εὐρ.Ἰλ.1358, Ἦρ.1,32 **πλουτέειν μέγα**, Ἀριστοφ.Βάτρ.141 **ὡς μέγα δύνασθον**, Θουκ.2,29 **δυναμένον παρ' αὐτῷ μέγα**· || ὄμ. μτ. ρ. δηλοῦντων ἥκων, ἰσχυρῶς, ἡχηρῶς, μεγαλοφώνως· Ἰλ.Β.333 **μέγ' ἰαχων**, αὐτ.Ξ.147, Ὄδ.Ρ.239 **μέγα δ' εὖξαστο χεῖρας ἀνασάων**, Ἦρ.1,8 **ὃ δὲ μέγα ἀμβόσας εἶπε**· || ἐνίστε κ. κτ. πλῆθ· Ἰλ.Α.450 **μεγάλ' εὖχετο**, Ὄδ.Δ.505 **μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος**· || ὄμ. κ. ἐν συναφείᾳ μτ. ἄ. προτασσομένου ἐπίρρ. ἐπιπατ. λ· Ἰλ.Ο.321 **ἄσπε μάλα μέγα**, αὐτ.Ε.838· || μτ. ἐπιθέτων· Ἰλ.Β.480 **μέγ' εἴσοχος**, αὐτ.Π.64, Αἰσχ.Πρ.647 **ὡς μέγ' εὐδαιμον κόρη**, Χρησμ.π.Ἦρ.1,85 **μέγα νῆπιε Κροισε**, αὐτ.1,32· **17** ἐπὶ διαστήματος, μακρῶν· Ἰλ.Ξ.363 **μέγα προθαρώων**, αὐτ.Χ.88 **ἀνευθε μέγα** (πολύ μακράν), Πλάτ.Φιλ.66β **οὐκ ἂν μέγα τὴς ἀληθείας παρεξέλιθος**·

μεγασθενάτης (ὁ) μτγν. ὁ μεγασθενής βλλ.· Ἀπολλιν.Α.Μιφρ.236.

μεγασθενής-οὐς-ές ἐπὶ θεῶν, ὁ ἔκων μέγα σθένος, μεγάλην ἰσχύν, δύναμιν, ὁ μεγαλοσθενής· Πίνδ.Ο.125 **μεγασθενής Γαῖαχος**, Αἰσχ.Εὐμ.61 αὐτῷ **μελέσθω Λοξία μεγασθενεῖ**, Ἀπολλ.Ρ.1,181· || κ. ἐπὶ πραγμ· Πίνδ.1,5(4),2 **μεγασθενῆ νόμισαν χρυσόν**, Αἰσχ.Χο.269 **οἴτοι προδώσει Λοξίῳ μεγασθενής χρυσός**·

μεγασκόπιον (τὸ) νεώτ. φουσ. προβολεὺς δυνάμενος διὰ σασθητικῶν φακῶν νὰ προβάλλῃ διαθετικὰς εἰκόνας, ὀδισφαῖν ἀντικείμενα εἰς μέγεθος μεγαλύτῳρον τοῦ φυσικοῦ.

μεγάσπειρος (ὁ) νεώτ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων.

μεγάστομος (ὁ) νεώτ. ζφολ. γένος πρωτοζῶων μαστιγωτῶν πολυμαστιγιδῶν, βιοῦντων παρασιτικῶς ἐν τῷ ἐντέρω τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄ. ζῶων.

μεγάσφυρος Ἦσ. εἶδος σταφυλῆς ἐν Κνίδωφ.
μεγασχιζῶς-οὐς-ές (σχιζῶ) ὁ ἔκων μέγα σχίσμα, ὁ πολὺ βαθιὰ σχισμένος· Ἦσ. «μεγασχιζεῖ» μέγα σχίσμα ἐχούσης·

μεγάσσωμος (ὁ) νεώτ. ζφολ. γένος ἐντόμων λεπιδόπτερων βομβυκιδῶν.

μεγατείχης-οὐς-ές μσν. ὁ ἔκων μέγα τεῖχος· Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss.7,255.

μεγατίμιος-ον μσν. ἐπὶ προσ., ὁ μεγάτιμος βλλ., μεγαλότιμος, πολυτίμητος· Θεοφύλ.Σ. Ἰστ.139,9 **ἀνδρὸς παρὰ Πέρσας μεγατιμίου**· || κ. ἐπὶ πραγμ. αὐτ.Σ.173,11 **διάρους μεγατιμίοις**.

μεγάτιμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔκων μεγάλην τιμὴν, μεγαλότιμος, πολυτίμος· Αἰλ.Π.8,7 **ὤψης βαρβαρικῆς μεγαλοτίμου**· || κ. ἐπὶ προσ., ὁ πάνυ τετιμημένος, πολυτίμητος· **μεγάτιμος ὀμογενής**·

μεγάτολμος-ον μτγν. ὁ ἔκων μεγάλην τόλμην, μεγαλότολμος· Μαν.3,49.

μεγαυχοῦς-οὐς-ές ὁ μέγαυχος, ὁ ἔνδοξος· Πίνδ.Ν.11,21 **μεγαυχεῖ παγκρατίῳ**, Αἰσχ.Πέρσ.642 **δαίμονα μεγαυχῆ**, Μελέαφρ.Α.Π.7,427,13 **Πάτρων δὲ μεγαυχῆ ματέρα Φοινίκων**, Ὀππ.Ἀλ.1,64 **παιδὶ μεγαυχεῖ**· 2) μτ. δοτ. ὁ καυχώμενος, ὁ ὑπερήφανος ἐπὶ τινι· Ἀντίπ.Σιδ.Α.Π.7,427,7 **καὶ ὁ σκάπτροισι μεγαυχῆς χῶ θάλλων ἦβα τέτρα** τὸ μηδὲν ἔχει.

μεγαύχητος-ον Ἐπιρρ. ὁ μεγαυχῆς, ὁ ἔνδοξος.

μεγαφρονίμος ἐπίρρ. μτγν. μετὰ μεγάλης φρονήσεως, κ. συγκρ· Γαλ.19,212 **καὶ τοῦτο μεγαφρονιώτερον ἐν τῷ περὶ νόσων**.

μεγαφρων-ονος-ον ὁ μεγαλόφρων βλλ.· Ἦσ. «μεγάλως ἀφρών».

μεγάφυλλος (ἡ) δημ. τὸ δένδρον φιλόρυα ἢ μεσαία.

μεγάφωμος (ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἠλεκτρικῶς λειτουργῶν μηχανήμα δι' οὗ ἀξάνεται ἡ ἔντασις τῶν ἡχητικῶν κυμάτων.

μεγάφωμος-ον μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔκων μεγάλην φωνήν, ὁ μεγαλόφωμος· Ἄνν.Κομν.1,21C· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ **μεγάφωμον** ὡς οὐσα βλλ.

μεγαχειλιδαί (οἱ) νεώτ. οἰκογέν. κεντροφάρων ἐντόμων ὑμενοπτερών.

μεγάχειλος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερών μεγαχειλιδῶν βλλ.

μέγγανη (ἡ) δημ. ἐργαλεῖον μεταλλοτεχνικὸν ἢ ξυλομηρικόν, ἀποτελούμενον ἐκ δύο σιαγῶν, θηκῆρων, καὶ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὑπὸ κατεργασίαν ἀντικείμενου· 2) βασανιστήριον ὄργανον, ἐν χρ. πολλοχῶν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν.

μεγγίτης (ὁ) νεώτ. ὄρμηκτολ. νιοθικὸν ὄλας σιδήρου.

μέγγα (ἡ) δημ. ἀκικισμός, τσάκισμα, νάζι.

μεγεθικός-ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέγεθος, ὁ τοῦ μεγέθους· Συμπλίκ. Ψυχ.42,16 **μεγεθικὴ διάστασις**, αὐτ.Φουσ.636,28 **μεγεθικὸν μέτρον**.

μεγαθοποίησις-εως (ἡ) (μεγεθοποιῶ) μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγαθοποιῶ βλλ., ἡ μέγαιωσις· Γαλ.19,488, Ἀέτ.16,115.

μεγαθοποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν τὴ μέγα, ὁ μεγαλῶν, μεγαθῶν· Λογγίν.Υφ.39,4 **εὐγενέστατοι δ' οὔτοι καὶ μεγαθοποιοὶ** (οἱ δασυλικοὶ ρυθμοὶ), **μεγαθοποιῶ-έω** μτγν. ποιῶ μέγα, αὐξάνω, μεγαλῶν· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,108 μ- μῆκος, μ- πάσαν

διάστασιν, 'Αέτ.7,7 μ-όδυνν' κ. παθ.: Σχόλ. 'Ορειβ.33 πιεμλή παρά τήν φύσιν μεμεγεθοποιημένη: 2) ἐπὶ λόγου, προσδίδω ὕψος, μεγαλιεπιθλιπτικότητα: Λογγίν.'Υφ.40,1 ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεμεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἢ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις.

μέγεθος-ους (τὸ) [μέγας] κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. μέγας (Ἡρ.), π. 'Ομ. συνήθ. ἐπὶ ἀνδρός κ. γυναικός μτ. τοῦ εἶδος ἢ μτ. τοῦ κάλλος, ἀνάστημα: 'Οδ.Ε.217 οὐνεκα σπεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνωτέρη μέγεθος τ' εἰσάνα ἰδέσθαι, αὐτ.Σ.219 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὀρώμενος, 'Αριστλ.Ρητ.1361α,7 θηλειῶν ἀρετὴ σώματος κάλλος καὶ μέγεθος' || κ. κτ.δοτ. ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὸ ἀνάστημα: Αἰσχ.Πέρσ.184 μέγεθι τε τῶν νῦν ἐκπερήστατα πολὺ κάλλει τ' ἀμύωφ, 'Ἰνπ.'Αέρ.12 ἀνθρώπους μεγέθει μέγιστος καὶ ἥκιστα διαφόρους ἐς... τὰ μεγέθει' || ὄμ. κ. κτ. αἰτ.: Πλάτ.Χαρμ.154C τότε ἐκείνος ἐμοὶ θαυμαστός ἐφάνη τὸ τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος' 2) γεν. ὄγκος, ἐκτάσις: 'Ἡρ.3,102 μύρμηκες μεγέθειά εἰς ὄγκους κωνῶν ἐλάσσονα' || ὄμ. κτ. αἰτ. ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὸν ὄγκον, τὴν ἐκτασίαν: 'Ἡρ.1,98 τὸ δὲ αὐτῶν μέγιστον ἐστὶ τεῖχος κατὰ τὸν Ἀθηνέων κύκλον μάλιστα κη τὸ μέγεθος, αὐτ.4,23 ἰδένδρον μείγθος κατὰ σικεῖν μάλιστα κη, Πλάτ. Πολ.423B δσον δὲ τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιέσθαι' πρδλ.'Ἡρ.2,44 λαμπρόντες μέγεθος [μεγαλόκω] κ. κτ. πληθ.: αὐτ.2,10 εἰσι δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγάθει, Λουκ.'Ἐρμ.40 δσον δὴ κυμαῖοι τὸ μέγεθος' || ὄμ. κ. κτ.δοτ. ὡς ἐπίρρ.: 'Ἡρ.1,51 κρητῆρας δύο μεγάρθει μεγάλους, Θουκ.4,126 βοῆς μεγέθει ἀφόρτοι' 3) τὸ ὕψος: τὸ μέγεθος τοῦ δρους-ἱστοῦ' || κ. κτ. δοτ. ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὸ ὕψος: 'Ἡρ.1,203 πλήθει μέγιστον καὶ μεγάρθει ὑψηλότατον' 4) νεώτ. τὸ μήκος, ἡ ἐκτασίς: τὸ μέγεθος τῆς ὁδοῦ' 5) ὄμ. νεώτ. τὸ πλῆθος: τὸ μέγεθος τοῦ στρατοῦ-τῆς διαδηλώσεως' || κ. κτ. δοτ. ὡς ἐπίρρ.: Θουκ.7,55 ναῦσι καὶ ἵπποσι καὶ μεγέθει ἰσχυρούσας [δ-γρ. μεγέθι εὐούσας]' 6) ὁ βαθὸς, ἡ ἐκτασίς ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἰδιοτήτων ἢ ἄλλων ἀφηρημένων ἐννοιῶν: Ἐύρ.'Ἐλ.593 τοῦκε με μέγεθος τῶν πόνων πείθει, Θουκ.6,15 τὸ μέγεθος τῆς τε κατὰ τὸ ἑαυτοῦ σώμα παρανομίας, Λυσ.1,3, Πλάτ.Νόμ.934B δίκην τοῦ τε μεγεθους τῆς κολάσεως ἐκάστων ἔνεκα καὶ παντελῶς τῆς ἀξίας, ΚΔ'Ἐφεσ.1,19 τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοῦ πιστευόντας' || κ. κτ. μτφ. ἢ ασοβρότης, σπουδαϊότης: Διον.'Ἀλ.Συνθ.17 μ-περιθίβει τοῖς πράγμασιν, αὐτ.'Ἰσοκρ.6 μ-ἐκτασας πράξεις' 7) ἡ ἰσχὺς, ἡ ἐξουσία: Ἐύρ.Βούκ.273 οὐκ ἂν δυναμὴν μέγεθος ἐξείπει δσος καθ' Ἐλλάδ' ἔσται, Ξεν.Συμπ.8,1 δαίμονος μεγέθει πάντα ἐπέχοντες' 8) ἡ μεγαλοφυχία: Πλούτ.'Ἀλέξ.14 τὴν ὑπερφοίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρός, αὐτ.'Ἀντ.24 μέγεθος δὲ περὶ τὰς ἀμοιβὰς καὶ περὶ τὰς τιμωρίας' 9) ρητορ. τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεως, ὁ ἐξοχος χαρακτήρ: Ἐρμ.ο.1δ.1,5, Λογγίν.'Υφ.4,1 λόγων μέγεθος' || κ. κτ. πληθ. ὕψηλά, ἔξοχα, ἐξοχίασι πράγματα: Λογγίν.'Υφ.9,1 ἠρωτικὴ μεγέθ' || Φώτ.Βιβλ.70 κλέξων μεγέθ' περιόδους μετὰ παρενθέσεων παρατετραμμένας, καὶ ὑπερβάτων εὐκείρων χρῶσιν' 10) μαθ. ἐκτασίς: Πλάτ.Τιμ.57C μὴ μόνον ἐν ἐκατέρων μέγεθος ἔχον τὸ τρίγωνον φυτεῖσαι κατ' ἀρχάς' || κ. κτ. πληθ. τὰ κατέχοντα ἐκτασίαν σώματα: Πλάτ.Πρωτ.356C φαίνεται ὅτιν τῆ ὄθει τὰ αὐτὰ μεγέθ' ἐγγύθεν μὲν/μείω, πόρρωθεν δὲ ἐλάττω, Ἐπιφρ. τὰ μεγέθ' τὰ γεγραμμένα' || νεώτ. μαθ. ἡ ἐκτασίς ποσότητος τινος δυναμένης νὰ μετρηθῆ ἢ νὰ ὑπολογισθῆ ἢ νὰ ἐκφρασθῆ δι' ἀρι-

θμών' 11) κ. νεώτ. ἄστρον. ἐπὶ ἀστέρων, ἀριθμὸς ἐκφράζων τὴν φαινόμενην λαμπρότητα ἐκείνου ἀστέρος καὶ οὐδόλογος δυνάμενος νὰ συγκρίνηται πρὸς τὰς διαστάσεις ἢ τὴν φαινόμενην διάμετρον αὐτοῦ: Πτολ.Μαθ.7,Κλεομήδ.1,1) 12) γραμμ. ἡ ποσότης συλλαβῆς: 'Ἀπολλ.Δυσκ.Συντ.133,26 τὸ μέγιστον μέγεθος τρίχρονον' πρδλ.ΕΜ419,50 ἐκείνη ἰδίον ἐστὶ τὸν παρρηκμένον τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν μέγεθος, ὅσον ἀγῶ, ἡγών' 13) τὰ ἐν τῷ μέτρῳ μεγέθ' τὰ ἀνεγρωρισμένα μῆκη στίχων ἐν τινι μέτρῳ: 'Ἡρασιτ.12,3' 14) ἀπῶ. ὅς τίλος, ἡ μεγαλειότης: Κῶδ.'Ἰουατῆν.8,10,12 τὸ σὸν μέγεθος.

μεγεθούμαι-ομαι παθ. μεγαλύνομαι, μεγεθύνομαι: 'Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,28,Σέξτ.'Ἐμ.Μαθ.10,240, 'Ἡσ. ἐν λ. κύματι κύματι κωφῶ, τῷ μὴ ἠχοῦντι, ἀλλ' ἀρρηκόμενῳ μεγεθούσθαι.

μεγεθουργία (ἡ) [ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐργῶ] ἡ ἐπιχειρησις καὶ ἐκτέλεσις μεγάλων ἐργῶν: Πλάτ.'Ἀξ.370B οὐ γὰρ δὴ βυτητῆ γε φύσις οὕσα τοσόνδ' ἂν ἤρατο μεγεθουργίας.

μεγεθουργός-όν μσν. ὁ ἐπιχειρῶν καὶ ἐκτελῶν μεγάλα ἔργα: Μιχ.'Ακου.2,388,6.

μεγεθουσις-εως (ἡ) [μεγεθύνω] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγεθύνω, ἡ αὐξήσεις τοῦ μεγεθύνω, τὸ μεγαλῶμα: ἡ μεγεθουσις τῆς αἰθούσης-ἢ τῆς πλατείας' 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ φωτογρ. ἡ λήψις φωτογραφικῶν εἰκόνων μεγαλυτέρων διαστάσεων ἐκ μικροτέρων τοιούτων.

μεγεθυντικός-ή-όν νεώτ. ὁ μεγεθύνων, ὁ αὐξάνων τὸ μέγεθος, ὁ αὐξητικός: ἡ μεγεθυντικὴ δύναμις τοῦ φακοῦ' 2) τὰ μεγεθυντικά ὡς οὐσι. ἴσων, οὐσιαστικὰ ὀνόματα παράγωγα ἐξ ὄλων οὐσιαστικῶν δηλοῦντα τὸν ἔχοντα τὴ μέγα, ὅσον γάστρων [γαστήρ], μετωπίας [μέτωπον], μυταράς [μύτη], κεφαλᾶς [κεφάλι], κοιλιαράς [κοιλία].

μεγεθύνω [μέγεθος] κ. νεώτ., ἀορ. ἐμεγεθύνω κ. παθ. ἐμεγεθύνω, μχ. παθ. παρακ. μεμεγεθυσμένω, καθιστῶ μέγα, αὐξάνω τὸ μέγεθος, τὸν ὄγκον, τὴν ἐκτασίαν, τὰς διαστάσεις πράγματός τινος, μεγαλύνω: 'Ἡλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.46,8,13, 'Ἰάμβλ. Πρωτρ.2), ἰξ' κ. παθ.: Κλεομήδ.1,9,Σωφρ.1,15' κ. μέσ.: Ναυμήν.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.1,10' || κ. παθ. κτῶμα μείγεθος, γίνομαι μέγας: Πλωτῆν.3,6,17,αὐτ.2,4, ἢ ἄλλο γὰρ τὸ μεγέθει, ἄλλο τὸ μεμεγεθυσμένω εἶναι, Φιλόν.Υπομν.Ψυχ.543,24 τὸ μεγεθύνωθαι τὴν ὕλην' 2) μεγαλύνω, ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ: Λογγίν.'Υφ.9,5 ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει τὰ δαιμόνια ('Ομηρος)' || ἐπὶ ὕψους, γίνομαι μέγας, εἶμαι ὑψηλός εἰς τὸ μέγεθος: Λογγίν.'Υφ.13,1 ὁ Πλάτων τοιούτω τινὶ χέματι ἀφοφῆτὶ ῥέων οὐδὲν ἦπτον μεγεθύνεται' 3) γρῆμα. ἐπὶ φωνήτοσ, ποῖω μακρὸν, ἐκτείνω: Σχόλ.Εύρ.Φοιν.629 οἱ τὸ μεγεθύνοντες' || κ. μέσ. ἡ παθ. μηκύνομαι, γίνομαι μακρός: Σχόλ.Εύρ.'Ἐκ.700 τὸ ἀνωδύμοστα μεγεθύνεται, ὡς τὸ ἀνώνυμοσ' ΕΜ 330,6,αὐτ.471,53 τὸ ἴξεον φύσει μακρὸν χρονικῶς μεγεθύνεται'

4) ρηματ. π. μεγεθύνωσις, μεγεθυντικός.

μεγεθῶ-ώω [μέγεθος] κείται ἐν τῷ παθ. μεγεθούμαι βλ.λ.: 'Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.'Ομ.428.

μαγιστάν-ος ἰερατικός ὁ λίαν ἐρατός, ἀγαπητός, ὁ ἐπέρσαστος: 'Ἡσίοδ.Θ.240 μεγίηρατα τέκνα θεῶων ἰδ-γρ. κ. ἔρμ. π. 'Ἡσ. ἐμεγίηρατα' τίμια, μεγολόχαρτα.

μαγίηριτος-ος ἰδ.γρ. τοῦ μεγίηρατος βλ.λ.

μαγιστάν-ανός [ἰ] (μέγιστος) μγν., μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. μαγιστάνος, συνήθ. κτ. πληθ. ὁ μέγα δυνάμενος, ὁ ἐν ὑπεροχῇ ὄν, ὅσον οἱ Πέρσαι ἀλλοκοί' ΕΜ 599,14 ἐπαρὰ τὸ νῦν γίνεται νεάν, ὡς μέγιστος μαγιστάν': ΠΔ Σοφ.Σειρ.4,7 μαγιστάν ταπεινὸν τὴν κεφαλὴν σου, αὐτ.Δαν.3,24, ΚΔ Μδρκ.6,21 δτε Ἡρώδης τοῖς γενεαῖσις αὐτοῦ δειπνον ἐποίει τοῖς μαγιστάνσιν αὐτοῦ, Βέττ.Βάλ.61,16, 'Ἀλέξ.

Ἰφρ.Τοπ.466,12 ὁ τιμῆς ὀρεγόμενος παρά βασι-
λέως ἡ παρά μεγιστάνων, Βί. Ἀλεξ.100 ἀναριθμή-
τος μαχηταί, ἀνδράσι μεγιστάνοις, Χρον.Μορ.
342 ὤρισεν κί ἐσωρεύθηκαὶ ὁ μεγιστάνοι ὄλοι,
Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.235 εὐχάκησα εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὴν
συναναστροφῆν τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μεγιστάν-
ων του' 2) νεώτ. ὁ ἀξιωματοῦχος εὐγενής.

μεγίστανος (ὁ) μιν. κ. μεγιστάν βλ.λ.
μεγιστάνος-ον μιν. κ. μιν. ὁ σφόδρα μέγι-
στος : Ἀλωσις Κωνηπόλεως ὑπὸ Λατινῶν 162.

μεγιστάω (μέγιστος) μιν. εἶμαι ἢ γίνομαι μέ-
γιστος : Ἄνπ.Συρ.58 ἡ πόλις μεγιστεύσει.

μεγίστη (ἡ) νεώτ. ναυτ. τὸ κατώτατον τῶν σταυ-
ρωτῶν ἰστιῶν τοῦ μεγάλου ἰστοῦ τῶν ἰστιοφόρων,
μαίστρα || **μεγίστης κεραία** ἡ πρώτη ὑπὲρ τὸ
κατώστρωμα σταυρωτῆ κεραία τοῦ μεγάλου ἰστοῦ,
ἡ μεγάλη ἀντέννα ἢ ἀντέννα τῆς μαίστρας.

μεγιστοάνασσα (ἡ) ἐπὶ τῆς Ἡρας, ἡ μέγιστη
ἀνάσσα : Βαυχ.18,21 **μεγιστοάνασσα** κέλευσε χρυ-
σόσπελος Ἡρα.

μεγιστοδάμιος-ον νεώτ. ἐπὶ τῶν θερμομέ-
τρων, ὁ κατεσκευασμένος οὕτως, ὥστε νὰ διατηρῇ
τὴν ἐνδείξιν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου εἰς ὃ ἐφθασεν
ἡ θερμοκρασία καὶ μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς.

μεγίστον (τὸ) νεώτ. ὡς μαθηματικὸς ὅρος, ἡ
μέγιστη τῶν τιμῶν, ἢν δύνανται νὰ λάβῃ ποσότης
τις ἐντὸς ὁρίων μεταθλητῆ.

μεγιστοπάτωρ-ορος (ὁ) ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ μέγι-
στος πατήρ : Βαυχ.5,199 **μεγιστοπάτωρ** Ζεύς.

μεγιστοπόλις-εως-ι ὁ καθιστῶν τὰς πόλεις μέ-
γιστας, εὐδαιμονεστάτας : Πινδ.Π.8,2 **Φιλόφρον**
Ἥσυχια, **Δίκαις** ὡς **μεγιστοπολι** βύγατερ.

μεγίστος-η-ον κ. μιν. κ.νεώτ., ὑπερβ. τοῦ μέγας,
κ. **μεγαλῶτατος** (Λοθέκ.Φρύν.93), δημ. **μεγα-**
λώτατος κ. πάπ. **μεγιστότατος**, ὁ ἐντελέως, πάρα
πολὺ μέγας : Ἰ.Β.412 Ζεὺ κῦδιστε μέγιστε, Σοφ.
Ἡλ.46 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δоруξένων, - ἡ
μέγιστη συμφορὰ, - ἡξιώθησαν **μεγίστων τιμῶν**
|| τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἐνίστε ἐν χρ. κ. μτ. ἄλλου
ὑπερβ. : Σοφ.Αἴ.502 **μεγίστων** ἴσχυεν στρατοῦ,
Εὐρ.Μηδ.1323 ὡ **μεγίστων** ἐχθίστη γύναι θεοῦ τε
κάροί παντί τ' ἀνθρώπων γένει, Σοφκ.7,44 **μεγί-**
στον δὲ καὶ οὐδ' ἠκίστα ἐβλαφεν, Πλάτ.Εὐθ.300B
φθεγγόμενα καὶ βωῶντα **μεγίστων** τὰ σι-
δήρια λυγέται || κ. τι. πληθ. ἐνίστε κ. μ. γενικ. :

Ἡρ.9,9 **δυναμένον** ἐν Λακεδαίμονι **μέγιστα** ζει-
ων, Σοφ.Φιλ.462 **καίρ'** ὡς **μέγιστα**, αὐτ.ΟΤ.1203
τὰ **μέγιστ'** ἐπιμάθης' 2) νεώτ.μαθ. **μέγιστος κοι-**
νὸς διαίτητος ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὄλων τῶν κοι-
νῶν διαίτητων δύο ἢ πλείονων ἀριθμῶν. 3) νεώτ.
γεωμ. **μέγιστος κύκλος σφαιρας** ὁ σχηματιζόμε-
νος ὑπὸ τομῆς τῆς σφαιρας δι' ἐπιπέδου διερχο-
μένου διὰ τοῦ κέντρου αὐτῆς. 4) νεώτ. ἄστρον.
μέγιστον ὕψος τὸ μεσημερινὸν ὕψος τοῦ ἀστέ-
ρος'. 5) νεώτ. ναυτ. **μέγιστος νομεύς** ὁ κατὰ
τὸ μεγαλύτερον πλάτος τοῦ σκάφους παντὸς
πλοίου νομεύς, μάστορης. 6) νεώτ. ναυτ. ἡ
μέγιστη ὡς οὐσ. βλ.λ. 7) νεώτ. μαθ. τὸ **μεγί-**
στον ὡς οὐσ. βλ.λ.

μεγιστόσωμος-ον μιν. ὁ ἔχων μέγιστον σώ-
μα : Τζέτζ.Χιλ.8,872.

μεγιστότης-ητος (ἡ) μιν. τὸ ἀνώτατον μέγεθος :
Πρόδρ.8,331 τῶν χαρίτων τὸ πλῆθος, ἡ **μεγιστότης**,
μεγιστότιμος-ον ὁ τὰ μέγιστα τετιμημένος, ὁ
λίαν ἐντίμος : Αἰσχ.Ἰκ.709 τὸδ' ἐν θεαμαίος Δίκαις
γῆραραταί **μεγιστοτίμου**.

μεγιστόφθαλμος-ον μιν. ὁ ἔχων μεγίστους
ὀφθαλμούς, βωπίς : Πρόδρ.6,563 τὴν **μεγιστό-**
φθαλμον καί, ὡς ἡ **ράφωφθα φαίν**, βωπίδα.

μεγιστόφωνος-ον μιν. ὁ ἔχων μέγιστην, δυνα-
τωτάτην φωνήν : Πισιδ.Γ'Ἐξαήμε.1078 **μεγιστόφωνον**
δρην (ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος).

μεγίστος ἐπίρρ. ὑπερβ. τοῦ μεγάλως βλ.λ.
μεγύτης (ὁ) ἀνευ ἔρμην. : Θεόγνωστ.Κον.44.
μέδα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κυπριδιῶν ἰχθύων.
μέδσα κ. **μήδσα** ὄ.τ. τοῦ μέζσα βλ.λ. : Ἀρχιλ.138.
μεδσιανόν (τὸ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ θάλαμος τοῦ
πρώτου πατάματος.

μεδισία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν **φοινικιδῶν**.

μεδεδάη (ἡ) νεώτ. γένος λειριειδῶν φυτῶν.

μεδέων-οντος-ουσα-ον μτχ. ἔνεστ. τοῦ ἀγρ. **με-**
δέω, ὄ.τ. τοῦ μέδω βλ.λ., π. Ἰλ. ἀείπειτο ἐπὶ τοῦ
Διός, ὁ βασιλεύων, κυβερνῶν, ὁ προστατής, ὁ.
μέδων : Ἰ.Λ.Γ.276 Ἰδθθεν μεδέων, αὐτ.Π.234 Δω-
δώνης μεδέων (ἰδιότη ἰδίως ἐν Δωδωνίῳ ἐλατρυ-
ετοί, Εὐρ.ἀπ.904 σοί τῶ πάντων μεδέοντι χοῆν
πέλαγον τε φέρω, Ζεὺς εἶτ' Ἀἰθῆς ὀνομαζόμενος
στέργεις' || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἄλλων θεῶν, οἶον
τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρμού, Ἀπόλλωνος κ.ἄ. : Ὑγν.
Ἐρμ.2. Κυλλήνης μεδέων Ἐρμῆς, Πινδ.ἀπ.95
Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, Ἀριστφ.Ἰπν.560 δελ-
φίνων μεδέων (Ποσειδῶν), Καλλ.ἀπ.95 τῶ με-
δεῦντι Νειλέω δήμου, Ἐπιγρ. Ἀπόλλων Τελεμο-
σοῦ μεδέων' || κ. μτ. δοτ. τόπου : Πινδ.Ο.7,88
νώτασιον Ἀταβυρίου μεδέων, Μακεδ.ΑΠ.6,30 **με-**
δέων καὶ **χθονί** καὶ **πελάγει** 2) τὸ θηλ. ἐπὶ
θεαινῶν, οἶον τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Παλλάδος,
τῆς Μνημοσύνης, ἡ ἀρχουσα, ἡ προστατής : Ὀμ.
Ἰγν.10,4 **Σαλαμίνο** μεδέουσα, Ἡσιόδ.Θ.54 Ἐ-
λευθῆρος μεζεύουσα ἡ Μνημοσύνη, Ἀριστφ.
Ἰπν.585 τῆς Ἐρωτάτης μεδέουσα χώρα Ἰένν. τῆς
Ἀττικῆς' πρβλ. Εὐρ.Ἰπν.167 τῶξων μεδέουσα
Ἄρτεμιν, αὐτ.Ὀρ.1690' || κ. ἀπολ. : Ἐπιγρ. Ἀ-
φροδίτῃ μεδέουση.

μεδμναίος-α-ον π. Ἡσ. ὁ ἔχων μέγεθος με-
δμνου, ὁ χωρῶν ἕνα μεδμνον.

μεδμνιαίος-α-ον Ἐπιγρ. κρητ. ὁ μεδμναίος.

μεδμνικός (ὁ), ἰων. ἢ **μεδμνικός** (Ἡρ.1,192) μέτρον
χωρητικότητος διὰ στερεῶν κ. ἰδίως τοῦ σίτου ἐν
ταῖς Ἀθήναις, διαρροῦμενον ἐπὶ Σόλωνος εἰς 6
ἐκτεῖς ἢ 48 χθονίαις ἢ 198 κοτύλας καὶ ἰσοδυνα-
μοῦν πρὸς 5,84 λίτρας : Ἡσιόδ.ἀπ.14, (Ἡρ.1,192
ἡ δὲ ἀρτάθη μέτρον ἐόν Περσικόν χωρεῖ με-
δμνου Ἀττικοῦ πλέον χθονίαι τρισί Ἀττικῆς,
αὐτ.7,87, Πολύδ.6,39,13) ὁ δ' Ἰππέεις κριθῶν μὲν
ἐπτά μεδμνους εἰς τὸν μῆνα' || Σικελικὸς μέ-
δμνος ὅστις ἦτο μικρότερος κατὰ τὸ ἐν ἔκτονι
(Πολύδ.2,15) ὥστ' ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς
πολλῆαις τεττάρων ὀδοῶν ἐπὶ τὴν πυρῶν
τὸν Σικελικὸν μεδμνον' || μνημονεύεται καὶ
Μακεδονικὸς καὶ Αἰγινητικὸς μεδμνος : Λουκ.Τίμ.
57 οὐδὲ ὄλους δύο μεδμνους χωροῦσαν Αἰγι-
νητικῶς' || κ. ἐν φρς : Λυσ.22,12 κατὰ μεδμ-
νον συνωνούμενοι (σίτον), Ξεν.Ἑλλ.3,2,27 **μεδμ-**
νμφ ἀπομετρήσασθαί ἀργυρίον, Ἰσαί.10,10 ὁ γάρ
νόμος . . . καλύει παιδί μὴ εἰξίται συμβάλλει
μηδὲ γυναίκαί πέρα μεδμνον κριθῶν (ἀπαγορεύει
νὰ συμβληθῇ ἐπὶ ἀξίας ὑπερβαίνουσας τὸν μεδμ-
νον) || παροιμ. : Ἀριστφ. Ἐκκλ.1025 οὐ κύριος
ὑπὲρ μεδμνόν ἐστ' ἀνήρ οὐδέ τις (οὐχὶ ὑπέρτερος
γυναικός') 2) ἐν τῇ κἀτῶ Ἰταλία, ὁ σάλην ἐξ
οὐ ρεῖι τὸ ὕδωρ κρήνης, ὁ κρουνός : Διόδ.Σ.12,10
αὐλὸν χάλκονον ἀν' ἐκάστον οἱ ἐγχώριοι μεδμνον.

μεδμνίλα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν **μελα-**
στοματιδῶν.

μεδολίατο (ων. γ' πληθ. εὐκτ. τοῦ μέδομαι βλ.λ.
ἀντὶ μεδδοίνοτο.

μέδος (ὁ) (γοτθ.) μιν. τὸ ὀδρόμηι : Πρίσκ.300D.

μεδούλι (τὸ) (ἰταλ.) δημ. κ. **μελούδι** ὁ μελὸς
τῶν ὀστών.

μέδουσα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. γένος κοιλεντερῶν
τῆς οἰκογ. τῶν **μέδουσῶν**, ἡ ἀκαλίφη : Πορφύρ.
Σκ.112,13 ἡ **μέδουσα** κί ὁ **κάδουρας**, μοναχικὸ
διαβάτης.

μεδρεσάς (ὁ) δημ. κ. **μεντρεσάς** βλλ. **μέδω**, μέσ. μέλλ. μεδήσομαι, ἄρχο, βασίλειω, κυβερνώ, προσατεύω, π. Ὀμ. μ. ἐν τῇ μυχ. μέδων· ἴλ.β.79 Ἀργείων, Φαίηκων ἠγίτορες ἠδὲ μέδοντες· Ὀδ.Α.72 Φόρκυκος θυγάτηρ ἄλλος ἄντρον γέτο μέδοντος ἥ μτ. τὸν Ὀμ. μτ. γενικ. τόπου· Ἰλκ.222 Κυλλάνος δ' μέδεις, Σοφ.ἀπ.371 ὁς Αἰγαίου μέδεις πρῶνός, αὐτ. Ἀντ.119 ὁς . . μέδεις . . Ἐλευσινίας Διοῦς ἐν κόλπῃσι, Ἀριστοφ.Βάτρ. 665 γλαυκὰς μέδεις ἄλλος ἐν βένθεισιν ἥ Μέδουσα ὡς οὐσα. ὄνομα Γοργόνος· Ἰσίδο.Ὀ.276 2) σκήπτρα μέδοντες· οἱ κρατούντες, οἱ κατέχοντες τὴν ἐξουσίαν· Ἡλιόδ.π.Φαθρ.8,119 3) μτ. γενικ. πρῶτον, φροντίζω περί τινας, ἐν νῶ ἔγω γι, ἐνθυμοῦμαι· ἴλ.β.384 πολέμοιο μεδέσθω, αὐτ.Ω.618 ἄλλ' ἄγε δῆ . . μεδῶμεθα . . σίτου, Ὀδ.Λ.100 εἰ μὲν κε . . νόστοι τε μεδῆαί· 4) ἐπινοώ, μηχανοῦμαι πὶ περί πινος, σχεδιάζω· ἴλ.Δ.21 κακά δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, αὐτ.Ὀ.458.

μεδῶον-ντος (ὁ) μτχ. τοῦ μέδω βλλ. **μεζάτι** (τὸ) (τουρκ.) δημ. δημοπρῶσα· βγήκε σκὸς μεζάτι.

μεζάα-ων(τὰ) κ. **μεζέα** τὸ μῆδεσ, τὰ αἰδοῖα· Ἰσίδο.Ἐργ.512 οὐράς δ' ὑπὸ μεζέ εἶεντο, Λυκοβργ.762 μεζέων κρεανόνων ἥ κ. κτ. ἐν. π. Ἰσ. **μεζεδάκι** (τὸ) δημ. ὑπόκορ. τοῦ μεζέ βλλ. 2) κτ. πληθ. ἐντόσθια ἰμοῦ ἰδῶς τηγανητά.

μεζελικί (τὸ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἐκλεκτός μεζές ἥ κτ. πληθ. πᾶν δ,π δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς μεζές· κρασί με διάφορα μεζελίκια. **μεζές** (ὁ) (τουρκ.) δημ. μικρά τίς ποσότης ἐδέσματος ὡς ὀρεκτικὸν πρὸς πῶσιν ὄνου ἢ φλοινευματώδους ποτοῦ, λίχνευμα ἢ φρ. μικρῆ μεζές λιαν ὀλασιμένον λίχνευμα, ὅπως προκαλῆ εἰς οἰνοπῶσαν 2) κτ. ἐπέκτ. ἐλαχίστη ποσότης φαγητοῦ· δὲν ἔφαγα ἕνα μεζέ μόνο πῆρα τὸ μεσημέρι 3) μτφ. μικρὸν μερίδιον εἰς κέρδος· τοῦ δῶσανε ἕνα μεζέ ἀπὸ τὴν προμήθεια γιὰ νὰ σωθῆσῃ ἥ μετοχὴ εἰς ἀπόλαυσιν· θέλω κί ἐγὼ μεζέ 4) φρ. τὸν πῆσανε στὸ μεζέ τὸν ἐμπαίζου, τὸν περιγελοῦν, τὸν κοροϊδεύου.

μεζόνευρον (τὸ) νεώτ. γένος κερσῶν φυτῶν. **μεζόνους** ἰων. ἀντὶ μεζίνους βλλ.

μεζῶν ἰων. ἀντὶ μεζίνων, συγκρ. τοῦ μέγας. **μεθαιμοσφαίρινη** (ή) νεώτ. χημ. κρυσταλλικὴ οὐσία παραγομένη ἐκ τῆς οξείδωσης τῆς αἰμοσφαίρινης.

μεθαίρω-ῶ, ἄορ. μεθεῖλον, ἰων. μεθέλεσκον, ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τῆς σφαιρίας, λαμβάνω, πίνω τὴν μετέωρον, εἰς τὸν ἀέρα· Ὀδ.Ὀ.376 (σφαίρινη) ἄπορος ῥίπτασκε ποτὶ νέφερα σκίοεινα ἰδνωτῆις ὄπισσ' ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑφῶσ' ἀεραθεῖς ῥιθιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκῆσθαι (ἔυστ. ἐμεθέλεσκε, μετέλαμβανε, ἦγον ἀναπηδήσας καὶ εἰς τὴν μετέωρον ἂν μετέλαμβανεν).

μεθάλλομαι ἀποθ. π. Ὀμ. ἐν χρ. μ. κτ. μτχ. ἄορ. συγκρ. μετ' ἄλλομαι, μτ. δοτ. ὄργαν. ἐπὶ πολεμιστῶν, ἐφ' ἄλλομαι, ἐφορμῶ, ὄρμω κατεπίνατι πινός· ἴλ.Ε.336 οὐτ' ἄσσε . . μετ' ἄλλομαι ὀξέει δ' οὐρί, αὐτ.Δ.362 ἥ ἐπὶ λέοντος· ἴλ.Μ.305 ἦραψε μετ' ἄλλομαις ῥηδλ. Ἡλιόδ.Α.18,10,30 2) πηδῶ, τρέχω κατόπι πινός, ἐν γάνωι· ἴλ.Ψ.345 οὐκ ἔσθ' ὁς κέ σ' ἔλασι μετ' ἄλλομαις οὐδὲ παρελθῆ· 3) πηδῶ ἀπὸ ἐνὸς βέρους εἰς ἄλλο, εἰδ. ἀπὸ πλοῖου εἰς πλοῖον· Ἰσίδο.Ἐμφ.Πολ.5,12D μ-εὶς ἀλλήλους, Ἡλιόδ.Α.18,6,14.

μεθήμερα ἐπίορ. Ἐπίορ. ὄωρ. μεθ' ἡμέραν. **μεθήμεριος**-ον ὄωρ. τ. ἀντὶ μεθήμερίος βλλ.· Ἐύρ. Ἰων.1050.

μεθονάων μτγ. μ. ἐν ἐπ. ἄορ. μετ' ἄδεν ἀπολαύει εὐδοκίας παρὰ τὴν· Κόνιτ.5,127 μετ' ἄδεν ἀθανάτων ἰδ.ἀνάγν. μέγ' εὐαδει.

μεθάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄεριον ἄχρουν ἰδία-ζούσης ὁσμῆς, ὄργανικὴ ἔνωσις ἀνθρακῶς μεθ' ὕδρογόνου, ἄ. ἄεριο ἐλῶδες.

μεθαγονιόνος-ἄδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος κρυπτογρικῶν φυτῶν νιτροβακτηριδῶν περιλαμβῶν μικροτάτους φυτικῶς ὄργανισμοῦς.

μεθάτομαι μτγν. παθ. προσαρμόζομαι, προσδένομαι· Φιλῶστρ.Εικ.1,19 ἰστίᾳ μεθῆπται ἀλουργῆ.

μεθαρμογή (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐναλλαγή· Πτολ. Ἀρμ.2) ἐν ταῖς τὸν τῶνων μεθαρμογαῖς.

μεθαρμοζῶ, ἀττ.-όττω, μέλλ. μεθαρμοῦσω, ἀρμόζω κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβάλλω ἰδίως ἐπὶ τὸ βέλτιον, διορθῶν· Σουτῆ. «μεθαρμοσον» ἐπανόρθωσαν· Σοφ.Ἡλ.31 εἰ μὴ τί καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον, Λουκ.Νιγρ.12 ἥρμα τε μεθαρμοῦτ' οὖσι καὶ παραπαιδαγωγούσι, Φιλῶστρ.Σοφ.1,529,31 παρελθὼν ἐς μέσους ὁ Μάρκος οὕτω τὴν μεθάρμοσε τοὺς Λυγαρέας ἥ μεταβάλλω, ἀλλάσω· Θεμιστ.Λόγ.2,33C ἥ μετ' ὄνοματα ἥ κ. ὄπολ.· Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,66 2) μέσ. μεταβάλλω δι' ἐμαυτὸν, καθιστῶ τὴν νέον διὰ μεταβολῆς· Αἰσχ.Πρ.3) μεθάρμοσαι τρόπους νέους Ἰσραῆλοσε νέας ἔξεις, νέα ἤθη, Ἐύρ. Ἀλκ.1157 μεθαρμόσμεθα βελτίω βίον τὸ πρῶτον (ἐκτίσμεθα βίον καλύτερον τοῦ προτέρου, Ἡριμ.ΑΠ.7,7,22 καὶ σὺ μὲν, ὡ ὑμέναιε, γάμων ῥολοῦσιν ἄσιδὸν ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθαρμόσασαι, Πλάστ.Ἠθ.642F ἐπὶ τὴν συνήθη δῖαιταν αὐδῆς μεθαρμοσῶσαι τὰς τραπέζας (ἐπαναφέρω τὰς τραπέζας ἐπὶ τὴν συνήθη τροφίμην) 3) ὄμ. μέσ. μεταβάλλω θέσιν, βίον, σκέψεις, προσαρμόζομαι, ἐπιδίδωμαι εἰς ἄλλο τὴν· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,53 ἀδικηθεῖς ὑπὸ τῶν ἐπισηκῆσαντος καὶ μηδὲν ἔνεκα τούτου παθόντος μεθαρμόσαστο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεόν ἥ κ. μτ. γενικ.· Λουκ. Ἐρωτ.4 ἡ δὲ σὺ μοῦσα, τίς συνήθεος μεθαρμοσμένη σπουδῆς 4) ὄμ. μέσ. συμφωνῶ· Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,51 πόλις ἡ πρὸς τὰ πράγματα μεθαρμοτομένη 5) εἰδ. ἐν τῇ μουσικῇ, ἀλλάσσω μέλος, ἦχον· Ἰάμβλ.Πυθ.5,13 κ. παθ.· Πλάστοφ.Σολ.19,17 δι' αὐτῶν γάρ τὰ στοιχεῖα μεθαρμοζόμενα (ἔχοντα μεταβεβλημένην τὴν τάξιν) 6) ρημ.ατ.π. μεθαρμοστέος, μεθάρμοσις.

μεθαρμοσις-εως (ή) (μεθαρμοζῶ) μτγν. ἡ μεταβολή, ἀλλοίωσις, ἀλλαγῆ· Πολύδ.18,28 ὁ καὶ γίνεται μεθάρμοσις δεσποτῶν, οὐκ ἐλευθέρωσις τῶν Ἑλλήνων.

μεθαρμοτῶ ἀττ. ἀντὶ μεθαρμοζῶ βλλ. **μεθαρισμόςος**-ἡ-ός(ιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεθαρίον, ὁ μέλλον νὰ γίνῃ μεθαρίον· ὁ μεθαρισμῶνός χορὸς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

μεθαύριον(ιν) ἐπίορ, μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν μετὰ τὴν ἀρίον ἡμέραν, τὴν τρίτην ἀπὸ σήμερον ἡμέραν· Παλλᾶδ.Λουσ.1156c, -μεθαύριο ἀρχίζου τὰ μεθαύρια ἥ μτ. τοῦ ἄρθρου, ἡ μεθαύριον ἡ μεθεπομένη· θά περιμῶνι μέχρι τῆς μεθαύριον 2) δημ. εἰρων. οὐδέποτε, ὡς ἀπάντησις εἰρωνικῆ εἰς ἀπειθιὰς τὴν ἢ ὀνομασιμῶνους ν' ἀπατήσων ἢ ἐμπαῖξωσι πνα.

μεθαδρόζω Ἐπίορ. ἐπὶ πληθυντοῦ, μετοικίζω παθ.· οἱ μεθαρροσμένοι ὑπὸ . . Μιθραδάτου, **μεθῆκα** ἐπ. ἄορ. β' τοῦ μεθῆμι βλλ., ἀντὶ μεθῆκα· ἴλ.Ψ.434.

μεθεῖλον ἄορ. β' τοῦ μεθαίρω βλλ. **μεθεῖναι** ἄπαορ. ἄορ. β' τοῦ μεθῆμι βλλ. **μεθεῖτε** β' πληθ. ἄορ. β' ὀριστ. τοῦ μεθῆμι βλλ. **μεθεῖω** ἐπ. ἄορ. β' ὑποστ. τοῦ μεθῆμι βλλ. ἀντὶ μεθῶ.

μεθεκτικός-ῶν (μετέχω) ὁ δυνάμενος ἢ κατ' ἄλληλους νὰ λάθῃ μετέχον, ὁ μετέχων πινός· Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.336b,12 ἥ τὸ μεθεκτικόν ὡς

ούσ, ἡ μετοχή: Ἄριστλ.Φυσ.209β,35 διὰ τὸ οὐκ ἐν τόπῳ τὰ εἶδη, εἴπερ μεβατικὸν ὁ τόπος· **μεβατικός**-ἡ-ὄν (μετέχω) κ. μον. ἐπὶ τῶν πλατωνικῶν ἰδεῶν, ὁ μετεχόμενος, ὁ οὐ μετέχει ἡ δύναται ναὶ ναὶ μετέχει τις, ὁ εὐμετάδοτος: Ἄριστλ. Μεταφ.990β,28 δοκεῖ πάσα ἰδέα εἶναι μεβατική, Δαρμόσκ.Ἀρχ.25 ὁ μεβατικός θεός, Γρηγ.Θεοφ. 17,18,20 2) ἐν ἔνεργ. σμῆ. ὁ μετοχος, ὁ μετέχων τινός: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.1,348 εἰς τῆς ἀληθείας μεβατικοὶ εἶναι πειρώμεθα (ἰδιόρθ. μεβατικοί), Πράκλ.Στοιχ.Θεολ.189.

μεβατικός ἐπίρρ. μον. ἑκκλ. κατὰ τρόπον μεβατικὸν βλλ. : Γρηγ.Θεοφ.33 μεβατικός δὲ τὴν ἐκ θεοῦ τοῦ ἀμεβατέτου προσιούαν δύναμιν.

μεβαλεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ μεβαίρω βλλ.

μεβαλεσκα ἰων. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ μεβαίρω βλλ.

μεβαλικὸς κ. μεβαλικὸν βλλ.

μεβαλικὸν μτγν., μέλλ. μεβαλικῶς, ἀορ. μεβαλικῶς, ἔκκω, σύρω, τραδῶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, διευθύνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Αἴκλ.5,384,1 λευκοὶ μεβαλικῶν ἡνίας Κωνσταντίνου, αὐτ.5,386,3 μεβαλικῶν ρουσιου τὰς ἡνίας· || σύρω, τραδῶ πρὸς τὸ μέρος μου: Ζυνέσ.Ἐπιστ.105 καὶ ἐνελλοιμὸν τοῖς πρὸς τὰ γεωδὴ μεβαλικουσι, Εὐμάρ.290 τὴν τριήρη περὶ τὴν ἡπειρον μεβαλικουσάντων ἡμών· κ. παθ.: Φιλ.1,387, Παῦλ.Σιλ. Αἴτ.5,239,8 δεσπότης ἐνθ' ἐρύση, πυκνὰ μεβαλικῶμος· || κ. παθ. ἐπὶ σικιών: Ὀρειδ.ἀν.74 μεβαλικέσθωσαν βιαίως ἄνω τε καὶ κάτω· 2) ἡ-δύναμι, τέρπω, διασκεδάζω: Φιλ.2,224 μεβαλικουσι τὴν ἡδονὴν ἐς τὸν νωθρόν· 3) ρηματ.π. μεβαλικουστέον.

μεβαλεῖν ἐπ. ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ μεβίημι βλλ. ἀντὶ μεβαίνει: Ἰλ.Α.283.

μεβαν ὄρω. κ. ἐπ. γενικ. τῆς προσπαρ. ὄντων. ἐγὼ βλλ. ἀντὶ ἐμβέβαν, ἐμοῦ.

μεβέξιος-εως (ἡ) (μετέχω) ἡ μετοχή, ἡ συμμετοχή: Πλάτ.Σοφ.256Α διὰ τὴν μεβέξιν αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὴν οὕτω λέγομεν, αὐτ.Παρμ.151β μεβέξιος οὐσίας μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος, Ἄριστλ.Πολιτ.1278α,23 ἀπὸ τιμημάτων γὰρ μακρόναι μεβέξιος τῶν ἀρχῶν· || κ. ἐπὶ χρόνου: Πλάτ.Παρμ.141D τὸ ἦν καὶ τὸ γέγονε καὶ τὸ ἐγένετο οὐ χρόνον μεβέξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ ποτὲ γεγονότος· 2) ἐν τῇ πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ συμμεβέξιος, συμμετοχή, κοινωνία: Πλάτ.Παρμ.132D ἡ μεβέξιος αὐτῆ τοῖς ἄλλοις γίνεσθαι τῶν εἰδῶν, πρὸλ. Ἄριστλ.Μεταφ.987β,10 3) ἐν τῇ λογικῇ, γένος, διαφορά: Ἄριστλ.Τον.132β,55 κατὰ μεβέξιν ὑπάρχειν.

μεβεορτάζω μον. ἑκκλ. ἐορτάζω μετὰ τὴν ἐορτήν, κατόπι ἐορτής, ἀργά: Εὐθὺμ.Ζυγαθ. εἰς Ματθ.1,18κατὰ τὴν μεβεορτάζοντος νενομοθέητο.

μεβεορτία (τὰ) νεώτ. τὰ μετὰ τὴν ἐορτήν συμδαινόντα, ἡ συνήχισις τῆς ἐορτής· || κτ. ἀντίθ. τὰ κακὰ ἐπακόλουθα ἐορτής ἡ γεν. ἐπιχειρήσεως, πράξεως.

μεβεορτος-ον (εορτή) κ. μον. ὁ μετὰ τὴν ἐορτήν: Ἀντιφ.Σοφ.95 μεβεορτοὶ ἡμέραι, Πλούτ. Ἠθ.1095Α, Τυπικὸν Μοναστ. τῆς Κεχαριτωμένης 33 τὰς μεβεορτους ἐνεία ἡμέρας· || ΑΒ 279,22 κ'μεβεορτα, τὰ μετὰ τὴν ἐορτήν, τὰ μεβεορτία.

μεβεῖω (ἔπω), παρὰ. μεβέβην κ. ἐπ. μεβέβην, μέλλ. μεβεῖω, ποι. ἀορ. μετέβην, ἀπαρφ. μετασπεῖν κ. μτχ. μεβασπών, μέσ. ἀορ. β' ἐν μτχ. μετασπόμενος, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ὑπάγω κατόπι τινός, πλησιάζω, καταφθάνω: Ἰλ.Ρ.190 ποσὶ κραινοῖσι μετασπών (οχλῶ. κραταλαδῶν), Ὀδ.Ξ.33· || κ. μέσ.: Ἰλ.Ν.567 Μηριόνης δ' ἀπὸντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ αἰδοῖων τε μεσηγὴ καὶ ὄμφαλοῦ· || μέσ. κ. μτ. δοτ. ἀκολουθῶ, ὑπακούω: Σοφ. Ἠλ.1052 οὐ σοὶ μὴ μεβε-

φομαί προτ· 2) μτ. αἰτ. ἀκολουθῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὄθεν ἀναστῆθ μετὰ ζήλου, πηγαίνω να εἶρω: Εὐστ. ζήτην, ἐρευσεύα: Ἰλ.Θ.126 ἡνιοχὸν μεβέε θρασύν, Πινδ.Ο.3,31 τὸν μεβέβην ἰδε καὶ κείναν γχθῶνα νηοῖας ὀπίθεν βορέα φυχροῦ·

3) προσέρχομαι, ὑπάγω εἰς ἐπίσκεψιν, ἐπισκέπτομαι: Ὀδ.Α.175 νέον μεβέβει· 4) μτφ. ἀσχολοῦμαι μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον: Πινδ.Ρ.2,37 φεβδός γλυκὺ μεβέβην, αὐτ.Ν.6,13, Ψωμυλο.161 γεωποῖν ἡ μεβέβειν, Ἐπιγρ. μουσῶν μεβέβειν πρὸλ. Πινδ.Ν.6,57 ἐκόντι νώτω μεβέβαν ἀχθος (φέρωμαι ἐπὶ τοῦ νώτου τὸ βάρος)· 5) μτφ. πτ. διπλῆς οἰτ. ἐλαύνω, ὀδηγῶ, ἐναντιὸν τινός: Ἰλ.Ε.329 αἶφα δὲ τυδεῖδην μεβέεε καρτερωνυχίας Ἰππουσι (Ἰατ.Θ. καυτικά δὲ ἐπὶ τὸν ἵπτον τοῦ τυδεῶς ἤλαυνε τοὺς ἰσχυροὺς δυχας ἔχοντας Ἰππουσι). **μεβεορνήσειος**-εως (ἡ) (μεβεορνήσειω) κ. νεώτ. ἐξήγησις, μεταφράσις, διασάφησις: Ἄριστλ.Φιτ. ἐν Προσομ.: πρὸλ. μεβεορνήσειω.

μεβεορνήτικος-ἡ-ὄν οχλῶ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ συντελών εἰς μεβεορνήσειον, ὁ μεταφράζων λέξιν δι' ἄλλης: Σχόλ.Πινδ.Ο.5,54, Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.490 τὸ φευθὴ μεβεορνήτικόν ἐστὶ τοῦ μᾶτην.

μεβεορνητικὸν βλλ.: Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ.1,688.

μεβεορνήκω μτγν. κ. νεώτ. μεταφράζω, ἐξηγῶ ἐκ μίας γλώσσης εἰς ἄλλην: ΠΔ Σοφ.Σειρ. Πρὸλ. φιλοπόνην τοῦ μεβεορνήσειαι τήνδε τὴν βίβλον, Στρατῶ.17,129 ἕως αἰ νεώτερος ἀστρολόγος παρέλαβον παρὰ τῶν μεβεορνησειάντων εἰς τὸ Ἐλληνικὸν τὰ τῶν ἱερῶν ὑπομνήματα· κ. παθ.: Πολύβ.6,26,6 τοὺς καλουμένους ἐκτραορδηνάριους, ὁ μεβεορνήσειον ἐπιλέκτους δηλαδὴ ἰὲν μεταφράσει, Διόδ.Σ.1,11 τὴν δὲ ἴσιν μεβεορνησειομένην παλαιάν, ΠΔ Ματθ.1,23 καὶ καλέσους τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὁ ἐστὶ μεβεορνησειομενος μεβ' ἡμῶν ὁ Θεός, αὐτ.Μάρκ. 15,22 ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον, ὁ ἐστὶ μεβεορνήσειομενος κρανίου τόπος· 2) ρηματ. π. μεβεορνήσειος, μεβεορνητικὸς.

μεβεορπύζω ἐπὶ τὸν ὄφραον, ὑποχωρῶ ἔρω, ἀποχωρῶ συρόμενος, ἀποσύρομαι: Ὀρφ.Λιγ.421 τὰ δὲ κείπερ ἐναντίον ἀίξαντα ἀφ' ὀπίσω παλινορσα μεβεορπύζειν νεοσειναι.

μεβεορπῶ μτγν. ἔρω κατόπι τινός, καταφθάνω τινά: Ὀμπ. Ἀλ.1,543 ἰχθύεις, οὐς πάρος αὐτὸς εἰδούτων βετα μεβεορπῶν.

μεβέσιος-εως (ἡ) (μεβίημι) μτγν. ὑφείσις, χαλάρωσις, χαύνωσις, ὑνωδία: Φιλ.1,354,26 καὶ μεβέσιος ψυχῆς αἰτία γίνεται ἡ μέθη.

μεβέσιος(ὶ) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ μελισσῶν, τὸ κατὰ τὴν ἀνοίξιν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς κυψέλης δεύτερον σημῶν τῶν μελισσῶν, μεβ' ὁ ἐπακολουθεῖν καὶ ἄλλαι ἐξέρχονται σημῶν.

μεβεοτάει ἀπαρφ. παρακ. τοῦ μεβίστημι βλλ. κτ. συγκ. ἀντὶ μεβεοστηκῆναι.

μεβεοστής-ώτος-ώσας-ὡς μτχ. παρακ. τοῦ μεβίστημι βλλ. κτ. συγκ. ἀντὶ μεβεοστηκῶς.

μεβεοστής-ον πά. κτ. πληθ. ὁ πρόθετος, ὁ ἐπὶ πλέτος: ὡς ἐάν καὶ ἴδια κτήσωνται μεβέτερα.

μεβατικός-ἡ-ὄν π. Ἦσ. ὁ ἔχων κλίσην εἰς μεβεο-ν, ὁ ἐνδίδων, ὁ εὐκόλως ὑποχωρῶν.

μεβατικὸς ἐπίρρ. οχλῶ. κατὰ τρόπον μεβατικὸν βλλ., με ὑποχωρητικὸν τρόπον: Σχόλ. Ἰλ.Ζ.523 μεβατικῶς καὶ ἀμελῶς διακίσειαι.

μέθη (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μεβήσις ἡ ὑπερβολικὴ πόσις σίνου, ἡ πολυποσία καὶ αὐτὸς ὁ σίνος, τὸ μέθυ: Ἦρ.5,20 καλῶς ἔχοντας ὑμέας ὄρω μεβῆς ἰβλέω, ὅτι εἰσθε ἀρκετὰ πιωμένοι, Ἰνπ.Ἐπίδ.7,82 Σοφ.ΟΤ.779 ἀνήρ ὑπερπληροθεῖς μεβῆς, Εὐρ. Ἠλ.326 μέθη βραχέεις, Ἀντιφ.4,3,2, Πλάτ. Πολ.396D ἐσφαλιμένος ὑπὸ μεβῆς, αὐτ.488C 2) κ.

νεώτ. ψυχική και διανοητική διαταραχή προερχομένη εκ πάσεως οίγου ή άλλων οινόνευματουχων ποτών ή λήψεως τοξικών ουσιών, ή κρασιόλη, το μεθίστο· Ἡσ. κρασιόλη, ακότρωσι οίνου: Πλάτ. Νόμ.775B πίνειν δὲ εἰς μέθην, αὐτ Συμμ.176γ: διὰ μέθης εἰς προήσασθαι. τὴν συνουσίαν, Διον.526 τρεῖς εἰς προήσασθαι ἔρωτα, μέθην, ἀγνοίαν, ΚΔ Λουκ.21,33 μήποτε βαρθηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κρασιόλη καὶ μέθῃ, ἐπιπέθη διστελῶν ἐν μέθῃ, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης· 3) κ. πληθ. εὐχχαί, συμπόσια μετὸ πολυποσίας· Δημόκρ.159, Πλάτ.Νόμ.682B περιπεσόντες μουσική τε καὶ ταῖς μεθείαι, αὐτ.Φαῖδρ.246C, ΠΔ'Ιουδ.13,15 ἰδοὺ τὸ κωμωπεῖον ἐν ᾧ κατεκτετο ἐν ταῖς μεθείαις αὐτοῦ, Πολυδ.2,4,6, ΚΔ Ρωμ.13,13 εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κωμῶσι καὶ μέθοις· 4) μτφ. ζήλη, σιοσιόλη· Πλάτ.Νόμ.639B κἀν δειλὸς ὄντων ἐν τοῖς θαινοῖσι ὑπὸ μέθῃ τοῦ φόβου ναυτιῶ· 5) κ. νεώτ. ἐνθουσιασμός· Ἐπι46, Φιλ.1,16 μνηφαλίω κατασχεθεῖς ὡσπερ αἰ κορυβαντιώντες, - ή μέθῃ τῆς νίκης· 6) ὡς κῶρ. ὄν. κτ. προσωνοποιήσιν ἐν τῇ τέχνῃ· Πουσ.2,27,3 γέγραπται δὲ ἐνταῦθα καὶ Μέθη, Παισιου καὶ τούτου ἔργον, ἐξ ἑυαλίης φιάλης πίνουσα.

μεθίκω, μέλλ. μεθίξω, ἔρχομαι πρὸς ἀναζήτησίν τινοσ, ἀκολουθῶ, καταδιώκω τινά· Εὐρ.Τρω.1270 μεθίκωσιν σ' Ὀδυσσεῶσ πάρα οἴδ', ᾧ σε δοῦλην κλήροσ ἐκπέμψῃ χθονόσ, Ἀριστοφ.Ἰππ.937 πρην φαγεῖν, ἀνθρ μεθίκοι, Δίων Κ 64,7 ἐμελλε ἐν τῷ Ὄθασα ἢ Δίκῃ μεθίξεν.

μεθίλικακτερος-ον ὁ μεθιγενέστεροσ· Ἀεστέρ.173C.

μεθίλικιομαί-όμοι (ήλικιαί μτγν. κ. μων. μεταβαίνω ἐκ μιᾶσ ηλικίασ εἰς ἄλλην· Βασ.2,25B, Ἀθανάσ.2,1272· 2) ρηματ. π. μεθίλικιωσ.

μεθίλικιος-εωσ (ή) μεθίλικιομαί μτγν. ἡ μετάδοσισ ἀπὸ μιᾶσ ηλικίασ εἰς ἄλλην· Βασ.1,493B.

μεθίμη (ήμη) παθ. μ. ἐν τῇ μτ. μεθίμενοσ, μτ. δὸτ. καθήμαι μετ' ἄλλων, μαζί με ἄλλοσ· Ὄδ.Α 118 μνηστήρη μεθίμενοσ.

μεθίμερινός-ή-όν (ήμεροί) ὁ γινόμενοσ, συμβαίνων ἐν καιρῷ ἡμέροσ· Ξεν.Λακ.12,2 μεθιμεριναί φυλακαί, Πλάτ.Τιμ.45C ὅταν ὄντων μεθιμερινόν ἢ φῶσ περι τὸ τῆσ ὄψεωσ βεῦμα· Πλάτ.Σοφ.220D· 2) ἐν καιρῷ σημ. μεθιμεριναί γάμοι ἐπίδογοι ἀφορδιασκαὶ ἀπολαύσοσ ἐν ἡμέρα (οἰχ) νύκτι, ἀναίσχοντο· Δημ.270 ἡ μήτηρ σου τοῖσ μεθιμερινοῖσ γάμοσ ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸσ τῷ Καλαμίτῃ ἥρω χρωμένῃ· 3) εἰδ. ἐπὶ περαιοῦ, ὁ διαλείπων καθ' ἡμέραν· Γαλ.17(1),221 ὄν τούσ μὲν εἰς ἀμυρεζίαν μὴ λήγοντασ ἔνοι τῶν νεωτέρων Ἰσραῶν μεθιμερινοῦσ ἢ καθημερινοῦσ ἀνομάζουσι.

μεθίμεριος-ον, δωρ. ἀμερίοσ ὁ μεθιμερινόσ βλ.κ· Εὐρ.Ἰων 1050 Α τῶν νευπιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεισ, καὶ μεθιμερινοσ ὄδωσον δυσασνάτων κρατήρων πληρώματα.

μεθίμοσση (ή) (μεθίμοσι) ἐπ. ὑποχώρησισ, χαυνότησ, ἀμέλεια, ἀδιαφορία· Ἰλ.Ν 1121 τάχα δὴ τι κακόν ποιήσετε μεῖζον τῆδε μεθίμοσσύνη· κ. κτ. πληθ.· αὐτ.108 μεθίμοσσύνησ τε λαῶν.

μεθίμων-ονοσ-ον (μεθίμη) ποι. ἐπὶ ποσ, ἀφροντισ, ἀμελήσ, ναθρόσ, ἀδιαφοροσ· Ἡσ. ἐροδότῃσ, ἀμελήσ· Ἰλ.Β 241 ἄλλα μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆ χόλοσ φροσῖν, ἄλλα μεθίμων, Ὄδ.Ζ 25 Ναισικῶσ, τί νύ σ' ὤδε μεθίμωνα γέγαστο μήτηρ, Ἀνακρέοντ.56,17.

μεθιδρύσι-εωσ (ή) (μεθιδρύω) μτγν. ἡ μετάδοσισ, μετατόπισι, μετοίκωσι· Στράβ.Β,6,10 αὐ Μικλήναι μεζίωνα ἐπίδοσι Λαδοῦσαι διὰ τὸν πῶν Πλειοπιδῶν εἰσ αὐτάσ μεθιδρύσιν· 2) μετατρο-

πή, μεταρρύθμισι· Πλούτ.Ἡθ.927Α μηδεμιᾶσ μεθιδρύσεωσ μὲδὲ μετακοσμήσεωσ δεδόμενον μέροσ τοῦ κόσμου.

μεθιδρύω μεταθέτω, μετατοπιζῶ, μεταβάλλω· Πλάτ.Νόμ.904B ἐπὶ τάναντι μεθιδρύσασα τὸν εαυτήσ βίωτον· 2) κ. μέσ. ἐν μτθ. σμρ. λαμβάνω τι μετ' ἐμαυτοῦ ἀπὸ ἐνόσ τόπου εἰς ἄλλον· Ἀριστλ. Ἀθ.19,2, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,52 χρέα καὶ καταδικασί· ἀγαπητῶσ ὅποι τῆσ μεθιδρύομενον· 3) μέσ. ἀλλάσσω θέσιν μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον, μετατοπιζομαι συχνάσ· Πλούτ. Ἀγ.12 ὑπέφευγεν ἄλλοθεν ἄλλαχόσ χέροσ μεθιδρύομενοσ· 4) ρηματ. π. μεθιδρύουσι.

μεθίαι γ' ἐν. παρατ. τοῦ μεθίμη βλ.λ.

μεθίμεν κ. μεθίμενοσ, ἐπ. ἀπαφρ. ἔνεσται τοῦ μεθίμη βλ.λ. ἀντὶ μεθίμαι· Ἰλ.Δ 351, αὐτ.Ν 114.

μεθίην ἐπ. γ' πληθ. παρατ. τοῦ μεθίμη βλ.λ. ἀντὶ μεθίεσιν· Ὄδ.Φ 377.

μεθίζάνω μετατοπιζῶ, μεταθέτω· Ἀρετ.ὉΞ. Νοῖσ 2,4 συνεχῶσ δὲ τὰσ σικιάσ μεθίζάνειν.

μεθίζω συν. συνήθ. ἐν τῷ μέσ. μεταβάλλω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· Πρόδρ.Τετράστ.150,Β· πρβλ. μεθίζανω.

μεθίμη ἴ γ' π. Ὀμ. κ. ἐπ., ἐνίοτε π. Ὀμ. τ χάριν τοῦ μέτροσ (Ἰλ.Ξ 3641, π. Ἀττ. 1) β' κ. γ' ἐν. πρόσ. ἔνεσται ὄριστ. κ. μεθίσι, μεθίει Ἰλ.Ζ 523, αὐτ.Κ 121) κ. ἰων. μετίει Ἰ' Ἡρ.2,701 κ. γ' πληθ. ἰων. μετίεσι ἀντὶ μεθίαισ Ἰ' Ἡρ.1,331, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. μεθίσει ἀντὶ μεθίῃ Ἰλ.Ν 2341 κ. ἐπ. ἀπαφρ. μεθίμεν κ. μεθίμενοσ ἀντὶ μεθίμαι Ἰλ.Δ 351, αὐτ.Ν 1141, ἐπ. γ' πληθ. παρατ. μεθίην, ἀντὶ μεθίεσιν Ὄδ.Φ 377) κ. ἐπ. μεθίσκεν Ἰ' Ἀπολλ.Ρ 4,799) κ. μέσ. ἰων. μεθίτω Ἰ' Ἡρ.1,121, μέλλ. μεθίσω κ. ἐπ. ἀπαφρ.

μεθίσμεν κ. μεθίσμενοσ Ἰ' Ὄδ.Π 377, αὐτ.Υ 361) κ. μέσ. μέλλ. μεθίσσομαι κ. ἰων. μετίσσομαι ἐν παθ. σμρ. Ἰ' Ἡρ.5,351, ἀόρ. β' μεθίκα κ. ἐπ. μεθήκα Ἰ' Ἰλ.Υ 4341 κ. κτ. Φώτ. ἐμέθηκα κ. ἐπ. ὑποτ. μεθίεσθαι ἀντὶ μεθίω (Ἰλ.Γ 414) κ. ἐπ. ἀπαφρ. μεθίεμεν ἀντὶ μεθίμαι Ἰ' Ἰλ.Α 2831 κ. μτχ. μεθίσσοσ ἀντὶ μεθίσι Ἰ' Κόλουθ.127) κ. μέσ. ἀόρ. β' μεθίειμν κ. δὺκ. ὑποτ. μεθίεσθον Ἰ' Ἀριστοφ.Βάτρ.1380) κ. παθ. ἀόρ. μεθίεθον κ. ἰων. γ' ἐν. μεθίειθ Ἰ' Ἡρ.1,1141, παθ. παρακ. μεθίεμαι Ἰ' Πλάτ.Φιλ.62D) κ. ἰων. κτ. μτχ. μεμετρίμενοσ ἀντὶ μεθίεμενοσ Ἰ' Ἡρ.6,1) μτ. αἰτ. προσ., ἀφῆνω ἐλευθέρων, λύω, πολάω, ξεπολάω, ἀπολάω, ὅλων σιχμάλωτων κτλ.· Ἰλ.Κ 449 εἰ μὲν γάρ κέ σε μεθίσει, Ἡρ.1,24 Περιανδρὸν δὲ ὑπὸ ἀπιστίασ Ἀριονα μὲν ἐν φυλακῇ ἔχειν ὑποδάρῃ μετρίετασ, Σοφ.ὈΚ 838 μέθεσ χερῶν τὴν παῖδα θάσσω, Εὐρ.Ἐκ.551 ἐλευθέρων δὲ μ', . . πρὸσ θεῶν μεθετῆσ κτείνασ, Πλάτ.Λάχ.187B μὴ μεθίσι τοῦσ ἄνδρασ· ἢ ὄμ. μτ. ἀπαφρ. Ἰ' Ἡρ.1,37 ἐμὲ μέθεσ ἔνεσται ἐπὶ τὴν θῆρην· ἢ κ. ἐπὶ γυναικόσ, ἀποπέμψω, ἀπολύω· Ἡρ.9,111 ταῦτην τε κελεύεισ μετρίνα θυγατέρα τὴν σεσωτῶ γῆμαι· ἢ κ. παθ. ἀπολύομαι· Ἡρ.1,12 οὐ γάρ μετρίετο ὁ τύγης, αὐτ.1,114· 2) ἐὼ, ἐπιτρέπω· Σοφ.Ἡλ.62B μεθίεθῶ σὺ λέγειν· ἢ κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ.· Πλάτ.Φιλ.62D μεθίω δὴ τὰσ ζευγμάσασ ῥέιν εἰν τὴν τῆσ Ὀμήρου· κ. παθ.· αὐτ.Νόμ.656D δὺο πγαλ μεθίεσται ῥέιν· 3) ἀφῆνω, ἐγκατολείπω· Ἰλ.Γ 414 εἰ με χωσάμενη σε μεθίλω· ἢ κ. μτφ.· Ὄδ.Ε 471 εἰ με μεθίει ῥίγοσ· 4) ἀφῆνω, παραχωρῶ· Ἰλ.Ξ 364 καὶ δὴ αὐτε μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην Πριαμίδω, αὐτ.Ρ 418, Εὐρ.Βάχρ.350 στήματα ἀνέμοισ καὶ θεέλλασισιν μέθεσ· 5) μτ. αἰτ. πράγματωσ, ἐμβάλλω, ρίπτω, παραιτῶ· Ὄδ.Ε 460 καὶ τὸ μὲν ἐσ ποταμόν ἀλιμυρήντα μεθίην, Ἡρ.2,70 μετίει ἐξέ μσον τὸν ποταμόν, Εὐρ.Ἰππ.333, Σοφ.Ἡλ.448 ταῦτα μὲν μέθεσ Ἰτὰ λουράτῃ ἰάφεσ κατὰ μέροσι· ἢ ἐπὶ ὄργων,

ἀφῆνι τὴν νῆα ρεύσῃ, νὰ καταπέσῃ, νὰ στοῖξῃ : Ἦρ.9,16 μετιέναι πολλά τῶν θαυμάτων [χρῶμα πολλά δάκρυα], Αἰσχ.Εὐμ.783 ἰὸν ἴδν ἀντιπενήθῃ μεθεσθα καρδίας σταλαγμῶν χροῖν φθορῶν ἢ ἐπὶ ἀκουσίτων καὶ βελῶν, πλῖπῳ, ἐκταξέωσ' : Ἰλ.Α.48 μετὰ δ' ἰὸν ἔπικεν, Σοφ.Φιλ.1300 μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος' ἢ κ. μτφ. : Εὐρ.Ἐλ.555 μεθεὶς φόβος, αὐτ.Μῆδ.590' ἢ ἐν φρ. μεθίμην φυχὴν παροδίδω τὸ πνεῦμα, ἀπονήσκα : Εὐρ.Μῆδ.1218 χρόνῳ δ' ἀπέστη καὶ μεθῆ' ὁ δῦσμορος φυχῶν ἢ φρ. μεθίμην γλώσσων ὀμλῶ, λαλῶ : Ἦρ.6,29 γλώσσων Περσίδα μετεῖς' πρδλ. Εὐρ.Ἰππ.499 καὶ μὴ μεθῆσεις αὐθις ἀλοχίστους λόγους' ἢ ἐν φρ. μεθίμην βλαστῶν ἀναδίδω, βλασταῖνα : Ἦρ.6,37 πῖτος μούνη μετῆδρῶν πάντων ἐκκοπέεσθα βλαστῶν οὐδένα μετεῖς' 6) ἐμπήγῳ, ἐμβάλλῳ, βυθίζῳ : Εὐρ.Ορ.1133 εἰς γυναικὰ σωφρονεστέρων ἕξοφς μεθεῖμεν' : 7) καιοβιθά-ως τὰς αἰχμὰς εἰς ἐνδοξίην τιμῆς : Ἦρ.3,129 ὁ δὲ ἀουσίαντες τοῦτων μετῆκῶν ὁ τὰς αἰχμὰς' 8) ἀπαλλάττω, ἀνακουφίζω, ἐλευθερώνω : Ἰλ.Ρ.539 κῆρ ἄχεος μεθέηκα' 9) θέτω κατὰ μέρος, παραμελῶ, ἀπορρίπτω : Ἦρ.1,123 μετιεῖσι τὸ βουλευμένον, αὐτ.5,37, Αἰσχ.Πέρσ.699 τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεῖς, Σοφ.Ἠλ.872' κ. ποθ. : Ἦρ.4,93 ἡ πρότερον γνήμῃ ἀποδεχθεῖσα μετεῖσθα' 10) ὀνοπιῶν, πληρῶν ὀφειλῆν : Ἦρ.6,59 ὁ κατιστάμενος βασιλεὺς τὸν προφειλόμενον φόρον μετεῖσι τῆσι πόλεσι πάσῃσι' 11) συχωρῶ : Ἦρ.8,140,α' Ἀθηναῖοι τὰς ἀμαρτὰδας τὰς εἰς ἐκείνων ἐς ἐμὲ γενομένας πάσας μετῆμιν' 12) φέρω, εἰσάγω : Πλάτ.Νόμ.951D εἰ μέλλει τὸ τῶν νομοφυλάκων δείγμα εἰς τὰς ἄλλας μεθεῖσιν πόλει' 13) ἀμτβ. δεικνύω χαλαρώσων, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, εἶμαι νωθρός, ἴδιω ἐν τῇ μάχῃ : Ἰλ.Ν.229 δτράνευε δὲ καὶ ἄλλων ὀθι μετῆται ἴσθια, αὐτ.Υ.361, Ὀδ.Δ.372 ἦε ἔκων μεθεῖσι' ἢ κ. μτ. ἀσφρ., ἀμελῶ νὰ πράξω τὴν : Ἰλ.Ν.234 δς τις μεθῆσι μᾶχεσθαι, αὐτ.Ψ.434 ἐκὼν μεθέηκεν ἐλθόντων, Ἦρ.1,78 ὁ ἵπποι μετιέντες τὰς νομάς νέμεσθαι, Σοφ.ΟΤ.113 ἡ ποικιλῶδός Σφιλγὲ τὸ πρὸς ποσὶν σκαπεῖν μεθέτας ἡμὰς τὰ φανῆναι προσήγετο, Ξεν.Ἀπομν.2,1,33 οὐτὲς διὰ τοῦτων μεθῆσι τὰ δέοντα πράττειν' 14) μτ. γενικ. πύσσομαι, ἀπέχομαι ἀπὸ τῶν : Ἰλ.Ζ.330 μεθιέντα . . συγγορῶ πολέμου, Ὀδ.Φ.126 τρίς δὲ μεθῆκε βίης, Ἦρ.9,33 μετιεσαν τῆς χρημοσύνης τὸ παρῆσαν' ἢ κ. μτ. αἰτ. : Τηρ.12,44 μετεῖσι πόλεμον' ἢ κ. μτ. γενικ. κ. δοτ. : Ὀδ.Φ.377 καὶ δὴ μεθίην χαλεποῖο χόλοιο Τηλεμάχῃ ἰοί μνηστήρης κατέκρινον τὴν ὀργὴν χαρίζομενοι εἰς τὸν Τηλέμαχον' ἢ κ. μτ. μτχ. κατηγορ. : Ἰλ.Ο.48 κλαύσῃ καὶ δούραζόμενος μεθέκων (ἐπάουσα νὰ κλάσῃ καὶ νὰ δούραστῇ)' 15) μτ. γενικ. προσ. ἐγκαταλείπω, παραμελῶ : Ἰλ.Α.841 ἄλλ' οὐδ' ὥσπερ σπεῖο μεθῆσω τευρομένοιο' 16) μὲς μτ. γενικ. ἀπαλλάττωμαι, ἐξίσταμαι τινος, ξεκολλῶ : Εὐρ.Ἐκ.400 ὡς τῆσδ' ἐκούσα παιδὸς ἀπὸ μεθίσταμαι, Ἀριστφ.Πλ.42 ἐκέλευσε τοῦτου μὴ μεθίσταμαι μ' ἐτι, αὐτ.Βάτρ.830 οὐκ ἄν μεθίσταμαι τὸ θράσος' ἢ κ. μτ. αἰτ. : Σοφ.Ἠλ.1277 μὴ τὸ ἀποστερηθῆς τῶν σὺν προσώπων ἄδονάν μεθεσθαι.

μεθιπναύω μτγν. ἀπερχομαι ἐπιπνος εἰς ἄλλον τόπον : Ἀππ.Λιδ.44 Ἀννίβας ἐπεὶ τὸ λαῖον συνέστησεν, εἰς τοὺς Ἀλιεύς . . μεθιπνευεν.

μεθιπταμαι μτγν. μεταβαίνω ἰπτάμενος, πετών : Ἀππ.Ἰδρ.71 μεθιπταμένους δυσσεργῆς ἡγούμενος εἶναι καταλαβεῖν.

μεθίσταμαι μτγν. τοῦ μεθίστημι βλλ. : Διόδ.Σ.2,57.

μεθίστημι [ἱστμῖ], μτγν. τὸ μεθίστω κ. μεθίσταμαι, μέλλ. μεταστήσω, ὁδρ. μετέστησα κ. β' μετέστην ἐν μέσ. σμ. κ. μέσ. ὁδρ. α' μετεστήσα-

μην κ. ποθ. μετεστήθην, παρακ. μεθέστηκα ἐν μέσ. σμ., βλ. κ. ἱστμῖ, μεταβάλλω, ἀλλάσσω τὴν θέσιν τινός, τοποθετῶ κατ' ἄλλον τρόπον, ἀντικαθίστῶ : Ὀδ.Δ.612 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω, Ἦρ.1,65 μετέστησε τὰ νόμιμα πάντα, Εὐρ.Βάκχ.296 ὄνομα μεταστήσαντες, Θουκ.8,48 ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας, Ξεν.Ἑλλ.2,3,24 εἰς ὀλιγαρχίαν μεθίστασι διὰ τὴν τὸ πολυανθρώπων τῶν Ἑλληνῶν τὴν πόλιν εἶναι, Πλάτ.Πολ.562C ταῦτων τὴν πολιτείαν μεθίστασι, Ἀριστλ.Πολιτ.1301b,8 ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας ἄλλην μετοστήσωσιν [πολιτείαν] ἰδῶς εἰσαγάγωνσι νέον πολιτεύμα' ἢ μτ. γενικ. διαίρ. μεταβάλλω, ἀλλάζω : Ἀριστφ.398 καὶ οὐ μεθίστασι τοῦ χρώματος ἰδὲν ἀλλάζει τὸ χρώμα τοῦ' 2) ποθ. ἐπὶ πραγμ., μεταβάλλομαι, ὀλοιοῦμαι ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον : Ἦρ.1,118 τῆς τύχης οὐ μετεστώσῃς, Αἰσχ.Πέρσ.158 εἰ τι μὴ δαίμων . . μεθέστηκε στρατῷ ἰεάν μὴ ἐχρ μεταβληθῆ ἡ τύχη διὰ τὸν στρατόν, Εὐρ.Μῆδ.911 ἐς τὸ λῶρον . . μεθέστηκεν κερῶν, Ξεν.Ἑλλ.2,3,24 ἐνοησάτω ὅτι ὅπου πολιτεία μεθίστανται πανταχοῦ ταῦτα γίνεσθαι, Πλάτ.Πολ.553E ἐξ ἧς [πολιτείας] ἡ ὀλιγαρχία μετέστη, Ἀριστλ.Πολιτ.1301a,22 ἐκ ποίων εἰς ποίας μάλιστα μεθίστανται, Πολύβ.6,9,10 αὐτῆ φύσεως οἰκονομία, καθ' ἣν μεταβάλλει καὶ μεθίσταται . . τὰ κατὰ τὰς πολιτείας' 3) ἐπὶ προσ., ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω : Σοφ.Φιλ.463 καὶ σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν, Εὐρ.Ἑλ.1442 μετῆσθησαν ἡμᾶς κακῶν, αὐτ.Ορ.133 μετῆσθησάμ' ὄνου τὸνδ' ἡσυχάζοντα [ἐξυνησσοῦσι]' 4) μετακινῶ ἑκάστου τόπου τιος εἰς ἕτερον, μεταθέτω, μετακινῶ : Εὐρ.Βάκχ.49 εἰς δ' ἄλλην χθόνα . . μεταστήσω πόδα, αὐτ.ΙΤ.775,Θουκ.4,57 οὐς ἐδόκει ἀσφαλεῖς ἔνεκα μεταστήσασιν, Ἀρ.ῖστλ.Πολιτ.1284a,21 ὑστράκιον καὶ μεθίστασαν ἐκ τῆς πόλεως, ΚΔ Κορινθ.1,13,2 ἐάν ἐχω πάσαν τὴν πλίσιν, ὥστε ὀρη. μεθίσταμεν, ἀγάπην δὲ μὴ ἐχω, οὐδὲν εἰμι' 5) μέσ. ἀπομακρύνω τινα ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπομακρύνω : Ἦρ.1,81 μετῆστησάμενος δὲ τοὺς ἄλλους εἴρετο Κρόισον, Θουκ.1,79 μετῆστησάμενον πάντας ἐβουλεύοντο κατὰ σφᾶς αὐτοῦς περὶ τῶν παρόντων, Ἄνδρ.κ.1,12 ἐδοξε τοῖς πρυτάνεσι τοὺς μὲν ἀμύητους μεταστήσασθαι, Πολύβ.18,44,4 τὰς φρουράς ἐξ αὐτῶν μετῆστησάμενον' 6) μέσ. ἐκβάλλω, ἐξορίζω : Αἰσχίν.3,129 τοὺς μὲν ἐναγέσις καὶ τῶν πεπραγμένων αἰτίους μετεστήσαντο' 7) μέσ. αὐτβ. μτ. δοτ. ἐπὶ προσ., ἴσταμαι μεταξύ ἢ ἐν τῷ μέσῳ, μεταφέρωμαι, ηγηθῶν : Ἰλ.Ε.514 Αἰνεῖας δ' ἐτάρασι μεθίστατο' 8) ἀποσφύρομαι, ἀπέχομαι, ἀπομακρύνομαι : Ἦρ.9,58 τοὺς πρότερον τε μετῆστησκόνους ἐκ τῆς τάξεως εἰδετε, Αἰσχ.Ἰκ.538 παλαῖον εἰς ἴγνος μετέστα, Σοφ.Αἰ.750,Αἰσχίν.3,165 ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἐξέω τῆς ἀρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθίστησκει, ΚΔ Θουκ.16,4 ὅταν μετασταθῶ ἐκ τῆς οἰκονομίας' ἢ κ. μτ. γενικ. : Εὐρ.Μῆδ.551 μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίως χθονός, αὐτ.Φοῖν.75' ἢ κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΚ.162 ὅταν μετασταθῶ, ἀπόδρασι, αὐτ.ἀ.η.646,6 ὅταν μεταστή [ἰδλδοσι]' 9) μτφ. μτ. γενικ. πραγμ., ἀποχωρῶ, καταπαύω : Αἰσχ.Εὐμ.900 θελξεν μ' εἰκοῖς καὶ μεθίσταμαι κότου, Ἀριστφ.Σφ.1451 ὁ μὲταστήσῃ τῶν τρόπων καὶ βιοτήσ' ἢ φρ. μεθίσταμαι τοῦ βίου ἀπονήσκα : Εὐρ.Ἄλκ.21 τῆδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ θανεῖν πέρωται καὶ μετῆσθῆναι βίου πρδλ. Διόδ.Σ.2,57 μεθίσταμεν ἐαυτὸν ἐκ τοῦ ζῆν' ἢ φρ. μεθίσταμαι φρενῶν παραφρονοῦν, τρελλῶνομοι : Εὐρ.Βάκχ.944 αἰνῶ δ' ἐπὶ μεθίστασθαι φρενῶν' 10) μετῆβαινω εἰς ἄνθρωπον φροσῖαν, ἀφίσταμαι, ἀποστατῶ : Θουκ.1,35 ἄλλ' ἱκανοὶ τοὺς μετῆσταντας βλάβαι, αὐτ.1,107 οἱ μετέστη-

σαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, αὐτ.1,130,αὐτ.8,76.

μεθιστό-ω μτν. κ. μεθίστημι βλ.λ.: Διδό.Σ 18,58. **μέθλην** Ἦσ. «τὸν ἄρνα».

μεθλιτήριος-ον πάπ. ἀμφ. σημ. **μεθλιτής** (ὁ) πάπ. κ. μεθλιτής ἀμφ. σημ. **μεθό** ἑπίρρ. μων. ἀντι μεθ' ὅ, ἔπειτα, ἀφ' οὗ: Παχυμ.Γ εἰς Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ.10,442.

μεθοδεῖα (ἡ) [μεθοδεύω] μτν. κ. μων., πάπ. **μεθοδία** ἐπιθουλή, ὄλος, πανουργία, ἀπάτη· Σουίδ. «μεθοδεῖας, τέχνας ἢ ὄλους, ἡ μεθόδιον»: ΚΔ Ἐφεσ.4,14 ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης· κ. κτ. πληθ.: αὐτ.6,11 πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδεῖας τοῦ δειχθόλου· πρὸς τὴν μεθοδεύω 4): 2) ἐπάγγελμα, τέχνη, ἔργασια: Ἰουστιν.Νεαρ.122 Προοίμ. 3) πάπ. μεθόδος, τρόπος ἐπιπρόδεως φέρων.

μεθοδεύμα-ατος (τὸ) [μεθοδεύω] μτν. κ. μων. ἡ μέθοδος, ὁ τρόπος: Φιλῶδ. Ὀργ.49W, Εὐστ.Πων. 94,42 ἐπὶν δὲ πάντας ἐφελέκυσται τῷ κατὰ πονήριαν μεθοδεύματι.

μεθοδευτής (ὁ) [μεθοδεύω] μτν. ὁ μετεργόμενός τι κατὰ μέθοδον ἢ τέχνην, ὁ μεθοδεύων: Πτολ.Τετραβ.165 2) ὁ κατασκευάζων τι μεθοδικῶς: Εὐστ.Ἰλ.2,5 γίνεται καὶ μεθοδεύτης οὕτω τῆς τῶν μύθων πιθανῆς πλάσεως Ἰ.Ουρασι.

μεθοδευτικός-ῆ-άν μτν. ὁ κατὰ μέθοδον γινόμενος, ὁ κανονικός: Αγαθρχ.73 πανουργίας κοινωνοῦσι πλειίστη, διδασκαλίας γε μεθοδευτικῆς ἐπι ποσὸν ἄπτονται.

μεθοδευτικός μτν. κατὰ τρόπον μεθοδευτικόν, μετὰ μεθόδου: Λεόντ.Νεαρ.1278C.

μεθοδεύω [μέθοδος] μτν. κ. μων. ἀόρ. μτ. διπλής αὐτήσεως ἐμεθόδευσαι [Διογ.Λ 8,83], παθ. παρακ. μεμεθώμεται (Εὐστ.1325,32), ποιητ' τι κατὰ μέθοδον, πραγματοποιεῖται τι τεχνικῶς, μεθοδικῶς: Φιλῶδ.Ρητ.1,315, Διον. Ἀλ.Θουκ.19, Διδό.Σ 1,15 τοὺς τὰς τέχνας ἀνευκλινοτάς, ἡ μεθοδεύονται τῶν χρησίμων, αὐτ.1,81 γεωμέτροι τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς ἐμπειρίας μεθοδεύσαντος, Φιλ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.8,14· κ. παθ.: Φιλ.1,212 2) πάπ. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω μεθοδικῶς 3) μτ. αἰτ. προσ. ὁποσπερὶ τινά τι δι' ὑπάτης, ἐξασατώ: Ἰουστιν.Νεαρ.115,5,1· κ. παθ.: Χαρίτ.7,6 γυνὴ μεθοδεύεται ἐπαίνους, Ἰουστιν.Νεαρ.124,3 4) μεταχειρίζομαι τεχνάσματα, πανουργίαν: ΠΔ Βασ.2, 19,27 καὶ μεθόδευσεν ἐν τῷ ὄλῳ σου πρὸς τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα· κ. μέσ.: Πολύβ.38, 4,10 πολλά κατὰ ταῦτην ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδεύομενος 5) ἱατρ. ἱατρικῶς μεταχειρίζομαι, θεραπεύομαι: Γολ.Θεραπ.14 κολοδιώματα ὀνομάζονται τὰ κατὰ χεῖρας ἢ πτερυγίας ἢ οὐς ἔλλειποντα· μεθοδεύεται γὰρ πως καὶ ταῦτα, Ὀρειθ.ἄν.74, Παῦλ.Αιγ.6,26 ἥ κ. μτφ.: Διοσκ.1,68 πᾶς λίθινος δολοῦται τῷ .. ῥήτηρι μεθοδευμένῳ ἰδ. γρ. μεθοδευόμενος; 6) συλλ. λέγω, ἐπιπρόδεως φέρω: Βασιλικὸ 5,20 αἰ τὰ δημόσια τέλη μεθοδεύοντες· πρβλ. μεθοδίεϊα 3)

7) ρηματ. π. μεθοδεῖα, μεθοδεύω, μεθόδευμα, μεθοδευτής, μεθοδευτικός.

μεθοδεύω-έω μτν., ὄρρ. μεθωδήγησα, ὀδηγῶ τινά εἰς ἄλλον ὁρόμον: Λεωνίδ. Ἀλ.ΑΠ 9,35 ἢ δὲ μεθωδήγησεν ἀπὸ στέρνων προφέρουσα μαζόν, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

μεθοδεῖα (ἡ) πάπ. κ. μεθοδεῖα βλ.λ.31.

μεθοδικός-ῆ-όν [μέθοδος] μτν. κ. νεώτ. ὁ πράττων τι κατὰ μέθοδον, κατὰ τέχνην, ὁ ἐρευνῶν τι μεθοδικῶς, συστηματικῶς: Πολύβ.1,84,6 ἐμπειρία μεθοδική, αὐτ.9,12,6 λόγον οὐκ ἔχοντα μεθοδικὸν οὐδ' ἐστῶτα παραλείπειω, αὐτ.10,47,12 ὥστε τῶν βέλτεων τρόπον τινά μεθοδικῶς εἶναι τὰς ἐπιστήμας ἥ τὸ μεθοδικόν ὡς οὐσ. ἡ με-

θοδικότης: Φιλῶδ.Ρητ.1,238 2) οἱ μεθοδικοί ἱατροὶ ὁπαδοὶ τῆς μεθοδικῆς αἰρέσεως: Γαλ.Αιρ. Εἰς.6,αὐτ.1δ,Βιβλ.10,140 μεθοδικὸς ἱατρός· ἥ μεθοδικὴ αἰρέσις ἡ ἀρχαία ἐπιστημονικὴ ἱατρικὴ σχολὴ ἡ θέσασα τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς στερεοπαθολογίας καὶ ἀντιαγχεῖσας πρὸς τὰς ὑγρολογικὰς γυμνασιολογικὰς θεωρίας τοῦ Ἰπποκράτους: αὐτ.1· πρβλ. Γαλ. «μεθοδική, ἐστὶ λόγος ἀπὸ φαινομένου ὀρμώμενος καὶ ἀσθήλου κατάληψιν ποιοῦμενος· εἰ ἰδρωτὲς εἰσι, πόροι εἰσίν» 3) τὰ μεθοδικὰ τίτλος ἀπολεσθέντος ρητορικοῦ συγγράμματος τοῦ Ἀριστοτέλους, πιβ. περὶ λογικῆς: Ἀριστλ. Ρητ.1356b,19· πρβλ. Διον. Ἀλ. Ἀμμ.1,8 4) ἐν τῇ χειρουργικῇ ἱατρικῇ μεθοδικὸν τρόπον αἰ πρῶται βοήθεια: Ἡλιδό.Χειρ.π. Ὀρειθ.49,1,1 5) πανούργος, ὄλιος: Βέττ.Βάλ.4,14.

μεθοδικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μεθοδικοῦ, ἡ κατὰ μέθοδον ἐνέργεια.

μεθοδικῶς ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον μεθοδικόν, μετὰ μεθόδου: Πολύβ.5,98,10 ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως ἐκπερῆς καὶ ἀδιάπτωτος, ἐάν λαμβάνηται μεθοδικῶς, Φιλῶδ. Ρητ.1,195 ἱατρός ἀνθρώπων ἀποκτείνει μεθοδικῶς· κ. συγχρ. -ώτερον: Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.8,141.

μεθοδῖον (τὸ) μτν. τὸ ἐφόδιον: Διογ.Λ 7,198 2) ἡ μέθοδος, τὸ σύστημα· Σουίδ. «μεθόδιον, μέθοδος, τέχνη», Φώτ.ετὸ μετὰ τὴν ὁδόν: Ἀνών. π.Σουίδ. ὁ δὲ τὸ καὶ ἀλλῆθεν ὑπάρχον αὐτῷ μεθόδιον οὕτω πως ἐκχειρίζεται.

μεθοδισμός (ὁ) νεώτ. θεολ. θρησκευτικὴ αἵρεσις ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ διακριτομένη διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐστηρότητα τῶν ἰθῶν.

μεθοδιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τῆς χριστ. αἵρέσεως τοῦ μεθοδισμοῦ βλ.λ.

μεθοδίτης (ὁ) Ἦσ. «μεθοδίτας» τεχνίας» [δ. ἀνάγν. μεθοδεύομαι].

μεθοδολογία (ἡ) νεώτ. τὸ τμήμα τῆς λογικῆς, τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν μεθόδων [λογικῶν τρόπων, μέσων, τύπων] αἰτινες ἐφαρμόζονται πρὸς συνάρτησιν, σύνθεσιν καὶ διατύπωσιν τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως οὕτως ἡ μεθοδολογία διευκρινίζει καὶ καθορίζει τοὺς ἐκ τῶν νόμων καὶ τύπων τοῦ διανοεῖσθαι ἐξαγομώμενος κανόνες, δι' ὧν αἱ παραστάσεις ἐν ἀλλήλοισι φα συνδέονται προϊόντως πρὸς ἀλλήλας, ὥστε ἐκ τῶν ἐπι μέρους γνώσεων νὰ καταρτίσθαι ἐν συνεχείᾳ σύνολον περιλαμβανόν τὴν λογικῶς βεβαίαν γνώσιν τῶν τε ἐμπειρικῶν καὶ τῶν θεωρητικῶν καὶ πορισματικῶν δεδομένων καὶ ἐξαγομώμενων. Οὕτως ἡ μεθοδολογία εἶναι ἡ εἰδικὴ λογικὴ τῶν ἐπιστημῶν.

μέθοδος (ἡ) [μετὰ, ὁδός] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ μεταβαίνειν πρὸς ἀναζήτησιν πινος, ἡ ἀνίχνευσις, ἔρευνα: Ἀνών.π.Σουίδ. ἐν λ. ζεύγος ἡμιονικόν τῆ τῆς νόμφης μεθόδον ποιοῦνται 2) ὁδ. μτφ. ἡ ἀναζήτησις, ἐξέτασις ἐπιστημονικοῦ ἀντικειμένου, ἡ ἐπιδιώξις γνώσεως: Πλάτ.Σοφ.218D χαλεπόν .. εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος πρότερον ἐν ἀλλῶ ῥάφον τὴν μεθόδον αὐτοῦ προμελετᾶν, αὐτ.2431 λέγω γὰρ δὴ ταῦτα δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μεθόδον ἡμᾶς, Ἀριστλ.Πολιτ.1289α,26 ἐν τῇ πρώτῃ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτικῶν διελδιόμεθα τρεῖς μὲν τὰς ὀρθὰς πολιτείας 3) κ. νεώτ. ἡ καθ' ὀρισμένον κανόνος ἐξέτασις ὀντικειμένου πινὸς ἢ φαινομένου, ἐπιστημονικὸς τρόπος ἐρευνῆς, τὸ σύστημα: Πλάτ.Φαιθρ.269D οὐχ ἡ Λυσίας, πορευέσθαι δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος, αὐτ.Πολ. 533C ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορευέσθαι, Ἀριστλ.Ηθικ.1129α,6 τέχνη καὶ μέθοδος, αὐτ. Πολιτ.1252α,18 δῆλον δ' ἔσται τὸ λεγόμενον ἐπισκοπῶσι κατὰ τὴν ὑψηλῶν μὲν μεθόδον, - ἢ ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν ψυχολογίαν ἥ ἡ συστηματικὴ ἱατρικὴ,

άντιθ. έμπειρική: Έπιγρ. Ιητήρ μεθόδου . . προ-
 στάτα· πρόβλ. 'Ιουλ.π.Γαλ.181|),256 κ. μεθοδικοί έν
 είδ. σημ.· πρόβλ. μεθοδολογία' 4) νεώτ. κ. δημ.
 ή έλλογος και μετά συστήματος κεκανονισμένη
 ήκ των προτέρων ένεργεια προς επίδιωξιν σκοπού
 τινος ή άποτελέσματος: ή μεθόδος τής διδασκα-
 λίας - τής καλλιέργειας, - έπένδυσε νέαν μεθό-
 δον άποστάξεως πετρελαίου· || νεώτ. μαθ.
 τρόπος λύσεως είδους τινός προβλημάτων· || γεν.
 επί κακού ή καλού, τρόπος καθ' όν τίς πράττει,
 φέρεται, συναλλάσσεται: τό κρασί πρέπει νά τό
 πίνης με μεθόδο με καθορισμένον λογικόν τρό-
 πον, με ρέγουλα, λίγο, λίγο, -τόν έκλέψαν διά τής
 μεθόδου του παπα' 5) άρχή, έπί ής στηρίζε-
 ται τις κατά την έπιστημονικήν έρευναν, δόγμα:
 Πλάτ.Θεσπ.183C κατά την του πάντα κινεΐσθαι
 μεθόδον· 6) τό σύνολον έπιστημονικών έρευ-
 νών, ή έπιστήμη: Πλούτ.Ρωμ.12 άπότρυμος τής
 περι τόν πινακα μεθόδου' 7) ρητ. τρόπο, μέσα:
 Έργου.Μεθ.2,22,25 μ· τής εύρέσεως, του κατορ-
 θούν, του άνεπαχθός έαυτόν έπαινεϊν· || τρό-
 ποι άναγνωρίσεως: Έργου.Στάσ.1,2 μ· στάσεων·
 || τό τρόπον διαπραγματεύσεως θέματος τινός:
 Έργου. έν Συνοπτ. παραδόσει 18 μεθόδός έστι
 τρόπος έπιστημονικός του πώς δεϊ τά νοήματα
 έξάγειν· Έργου.1δ.1,1 άπας λόγος έχει μεθόδον
 περι την έννοϊαν και λέξειν· πρόβλ. μεθοδολογία'

8) άπάτη, πονηρία, δόλος: Πλούτ.Ηθ.176A έ-
 θαύμασε την μεθόδον του άνθρώπου, Άρισταιν.
 1,17 μεθόδοι έρωτικά· || στρατήγημα: Γ1Δ Μακκ.
 2,13,18 κατεπίρασε διά μεθόδον τους τόπους.

μεθοκόπημα-ατος (τό) (μεθοκοπή) δημ. ή έ-
 νεργεια και τό άποτέλεσμα του μεθοκοπή, πλη-
 ρος μέθη· || συνεχής οινόποσις.

μεθοκόπι (τό) δημ. τό μεθοκόπημα, ή πλήρης
 ή ή συνεχής μέθη.

μεθοκόπος (ό) δημ. ό διαρκώς μεθύων, ό μέ-
 θυσος, υπερκής.

μεθοκοπή-ώ δημ. άμτβ., άόρ. (έ)μεθοκόπησα,
 μεθώ κατ' επανάληψιν, πίνω συνεχώς ή καθ' ύπερ-
 βολήν, κρασιώ, υπεκρολογώ: γυρίζει τις ταθε-
 ρες όλη μέρα και μεθοκοπάει· 2) ρηματ. π. με-
 θοκόπημα, μεθοκόπι.

μεθολκή (ή) (μεθέλλω) μτγν. τό έλκειν, σύρειν
 προς άλλο μέρος: Φιλ.2,59,20 δίχα μεθολκής
 θεραπειύειν τό θυ, Πλούτ.Ηθ.517C περιπασμός
 και μεθολκή τής πολυπραγμοσύνης.

μεθομήρεος (ό) ποι. (όμηρῶ) ό έπόμεινος τινί, ό
 μετ' άλλων συμπορευόμενος έπακολούθως, ακό-
 λουθος, οπαδός: Γίνδ.άπ.47 μεθομήρεος έρίφων
 (ό σίντηρπος έρίφων, ό Πάνν).

μεθομιλώ-έω έπ. μτ. δοτ. έγω σγέσιμ, συνανα-
 στρέφωμαι μετά τινος: 'Ιλ.Α 269 και μόν τοϊσιν
 έγω μεθομιλεον.

μεθομιλώσις-εως (ή) μων. ή μετά τινος όμοίω-
 σις: Εύστ.1742,17.

μεθόπιον (τό) Έπιγρ. ή μετόπη· 'Ησ. κέρμος π
 τής καλουμένης ύπό των άρχιτεκτόνων τριχόφουσι:
 Έπιγρ. εις τά μεθόπια γόμφων σιδαρών έξ.

μεθοπλιακός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-
 ρόμενος εις τό μεθόπλιον βλ.α.: μεθοπλιακή σχι-
 σμή (ικάθετος ρωμηγί του μεθόπλιου των Ιπποειδών
 άναφανισμένη και προκαλούσα την λύσιν συνεχεί-
 ας του όνυχώδους αυτού Ιστού).

μεθόπλιον (τό) νεώτ. τό όπισθιον μέρος του
 όνυχώδους τοιχώματος τής όπλης των Ιπποειδών.

μεθοπρινός-ή-όν μων. ό μετά τάς όπάρας, ό
 μετοπρινός, φθινόπρινός: ASS Ιουνίου 4,27
 (έκδ.Παρισ.) μεθοπρινός καιρός.

μεθοπριον (τό) Έπιγρ. τό μετά τάς όπάρας,
 τό μετόπριον, φθινόπριον· 'Ησ. κμετά την όπάρ-
 ας τροπή μετά τό θέρος.

μεθοριακός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-
 ρόμενος εις την μεταξύ δύο χωρών μεθοριον γραμ-
 μήν, ό τής μεθορίου γραμμής, ό συνοριακός: τά
 μεταξύ Έλλάδος και Βουλγαρίας μεθοριακά
 ζητήματα, - μεθοριακός σταθμός- φυλακίον.

μεθοριζέω γλῶσσα κ. μων. συνορεύω· 'Ησ. κμεθο-
 ριζει· μετέχει· 2) μων. μετά ταύτα όρίζω: Βαλο.
 έν Σύντ.Κον.4,241.

μεθοριζέ-α-ον (όριος) κ. μων. κ. νεώτ. κ. μεθό-
 ριος-ον ό κείμενος μεταξύ δύο όριων κ. είδ. ό
 άποτελών τό όριον δύο έπικρατειών, χωρών:
 Θουκ.2,27 ή δε Συραεάτις γή μεθορια τής Άργεί-
 ας και Λακωνικής έστιν, - μεθοριος ποταμός, -
 μεθοριος γραμμή ή έδαφική γραμμή, ή διαχωρί-
 ζουσα δύο όμόρους έπικρατεϊς· || κ. όπλως
 μεθορια ή μεθόριος: Πλούτ.Κράσ.22 ού μν-
 υπαθε την Άρδαβον διεξιόντες και Άσσυριαν
 μεθοριαν, Φιλ.2,514 ή μεθόριος έπεκλήθη και
 άνεραργή· || τό μεθόριον ως ούσ. συνήθ. κτ.
 πληθ. τά μεθόρια κ. νεώτ. τά μεταξύ δύο χωρών
 ή τόπων σύνορα· 'Ησ. κτό μεταξύ των όριων, τό
 διαχωρίζον τους δύο τινών όρους: Θουκ.2,18 έν
 μεθοριος τής Άττικής και Βοιωτίας, Ξεν.14,16
 άκούων ούν έν τοις μεθοριος τοις τε αυτόν και
 των Μήδων πολλά θηρια είναι άθήρετα διά
 των πόλεμον, 'Ηρωδιαν 'Ιστ.5,4,10 Φοινίκης γε
 και Συρίας έν μεθοριος, ΚδΜάρκ.7,24 και εκεί-
 θεν άναστάς άπήλθεν εις τά μεθόρια Τύρου και
 Σιδώνος· 2) μτφ. τό χωρίζον τί άπ' άλλου:
 Πλάτ.Ευθ.305C ούς έφη . . μεθορια φιλοσόφου
 τε άνδρός και πολιτικού, ούτ.Νόμ.87B άλλ' οίς
 έστι μεθόριον, τούτο έν μέσφ όρων πρότερον
 έκάτερω προσβάλλον γίγναι· άν άμφωιν μετα-
 ξεύ, Άριστ.ΖΓ 778b,30 ά θνος δοκει είναι τό
 ζην και του μη ζην μεθόριον, Πλούτ.Ηθ.416C
 ύσπερ έν μεθόριω θεών και άνθρώπων.

μεθορκώ-ώ μτγν. δεσμεύω, ύποχρεώνω τινά
 εις τί διά νέου όρκου: Άνπ.Έμφ.Πολ.4,62 ό Κά-
 σσιος τίν του Δολοβέλλα στρατιών ές έαυτόν
 μεθόρκω· 2) πάμ. μτ. δοτ. όρκίζομαι μετά τι-
 νος, δι' όρκου μου βεβαιώ την άλήθειαν του ύπ'
 ά, δοθετός όρκου: μεθόρκωμαι μοι όρκον.

μεθοριζώ (όριος) κ. νεώτ., ίων. μεθοριζομαι
 επί πλοίων, μεταγω, μεταφέρω από ενός λιμένος
 εις άλλον λιμένα: Ξεν.Έλλ.2,125 ούκ έν καλή έφη
 αύτός όρμεϊν έν αιγιαλώ, άλλα μεθοριζομαι εις
 Σητόν παρήγει (τάς ναύς), Πλούτ.Άлк.37 και πα-
 ραινούντος εις Σητόν μεθοριζομαι τον στόλον·
 || κ. νεώτ. μέσ. κ. παθ. μεταγομαι, μεταδαιναι,
 πλέω από ενός λιμένος εις άλλον: 'Ηρ.2,115 αυτόν
 δε σε και τους σοός συμπλόκος τριών ήμερών
 προαργεώ και τής έμφς γής εις άλλην τινά
 μεθοριζεσθαι, Θουκ.6,88 μεθορμισάμενοι εκ τής
 Νάξου εις την Κατάνην, - ό στόλος μεθορμισθ
 έκ Φαλήρου εις ναύσταθμον· || κ. μτφ.: Φιλ.2,
 219 μ· προς εύσεβειαν· 2) μεταφέρω τί εκ τινος
 θέσεως εις άλλην: Εύρ.Βάκχ.931 ένδον προσλιών
 αυτόν άνασεύειν τ' ένώ και βακχιόζων έξ έδρος
 μεθώρμισα (πάκοκαμον)· || κ. μτφ. επί του πνεύ-
 ματος: Εύρ.'Άлк.798 του νύν ακυρωπού και έν-
 απώτως φρενών μεθοριζοι σε πύτλους έμπευόν
 σκύφου |βερναρδ.Γρ. έν λ. «εκ τής νυν ακυρω-
 πής και έμπευθός καταστάσεως σου θά 'σε μετα-
 φέρη εις άλλην κατάστιον ό μετ' ήμου έγγεχό-
 μος οίνος εις τό πατήριον· || κ. μέσ.: Εύρ.Μήδ.
 442 σαι δ' ούτε πατρός, δόμοι, δύστανε, μεθορ-
 μισασθαι μόχθων πάρα εις έσέ δε ούτε τά άνα-
 κτόν του πατρός σου ύπάρχοισι, εις τά όποια
 νά ζητήσης καταφύγιον των διενών σου· 3) νεώτ.
 ναυτ. μεταβάλλω τόπον άγκυροβολίας έντός του
 αυτού λιμένος, ή εις δ. όρμον άγκυροβολώ, άλ-
 λάζω όραγμα· 4) ρηματ. π. μεθόρμισαις.

μεθόρμις-εως (ή | μεθορμίζω) νεώτ. ή ἐνέργεια καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ μεθορμίζειν βλλ., ὀλαγή ὄρμου, λιμένος, ἀγκυροβολίου.

μεθορμῶμαι-όμαι ποι., παθ. ἄορ. μεθωρμῆθη, ὀρμῶ κατόπιν, πηγαῖνα, καταδιώκω· Ἦσ. «μεθορμῆθησαν ἑφορηθήσαναι»· Ἰλ.Υ 192 ἐνώ τήν πέρσα μεθορμηθεῖς σὺν Ἀθήνῃ, Ὀδ.Ε 325 μεθορμηθεῖς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβει· αὐτῆς.

μέθω-υος (τό κ. νεώτ., π. Ὀμ. κ. τραγ. μ. κτ. ὄνομαστ. κ. αἰτ., γενικ. μέθωσις | Πλάτ. Νεώτ. ΑΠ9,826,41, ὄστ. μεθῦν ἴ' Ἀν. Ὀξ.3,255), ὁ οἶνος τῶ κρασί· Ἰλ. 1,469 πολλόν.· μέθω πίνετο, Ὀδ Δ 746 σῖτον καί μέθω ἡδύ, Εὐρ. Ἄλκ.757 πίνει μελαίνης μητρὸς εἴζωρον μέθω, αὐτ. Κύκλ 149 βούλει σε γεύσασιν πρώτον ἄκρατον μέθω, Νικ. Ἐθρ.582 μέθωσις ποταίου, Πλάτ. Νεώτ. ΑΠ9,826,4 τουτέστι πρῶτον πορφυρέου μέθωσις, Ἄν. Ὀξ.3,255 ἢ ὁ ζῦθος, ἡ μύτρα· Αἰσχ. Ἰλ.953 οὐ πίνοτας ἐκ κριθῶν μέθω 2) νεώτ. εὐφρολογία, ἀστειολογία, κέφι, χιούμορ.

μεθυδότης (ὁ) ἰδιωματ. κ. μεθυδότης βλλ.· ΕΜ 575,46 ἐπὶ καὶ παρά τήν μέθην εἴρηται, ὡς μεθυδότης· Ἰουλ. Μισ.3591.

μεθυδριάς-αδός (ή | ἰδωδρι) μαν. ή νύμφη, ή θεά τῶν ὑδάτων· Ἄλκ. Μισ.4,226,6 νύμφαις ταταδε Μεθυδριάσιν.

μεθυδριάς Ἦσ. «εἰδος μικρῶν ὀρνίθων (κῶδ. μεθυδριδεῖ).

μεθυδριον (τό) ὁ μεταξὺ ὑδάτων τόπος· ἢ ὄνομα πόλεως ή τόπου ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀρκαδίας, ὀδοθεν τὰ ὑδάτα ἔρρουσιν καί ἑναντίας διευθύνονται· Θουκ.5,58 προτόντες ἀπαντῶσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν Μεθυδρίῳ τῆς Ἀρκαδίας.

μεθυδότης (ὁ) ἰδιωματ. κ. μεθυδότης ἐπίθ. τοῦ Διόνυσου, ὁ δοτήρ τοῦ οἴνου ὁ παρέχων οἶνον· Ὑμν. Διών.1, Ὀρφ. Ὑμν.47,1, ΑΠ9,524,13.

γελυ-κ μεθυλο- νεώτ. χημ. πρώτων συνθετικῶν τοῦ ὄνομ. τῶν ἐνώσεων τοῦ μεθυλίου, ὁνομα μεθυλοχλωρίδιον, μεθυλοχλωριδίου κ. ἄ.

μεθυλιον (τό) νεώτ. χημ. διαθενής ρίζα ἐξ ἐνός ἀτόμου ἀνθρακός καί δύο ὀδρογόνοι.

μεθυλοχλωρίδιον (τό) νεώτ. χημ. ἄερίον ἀχρον αἰθερίας ὀρηκῆς καίόμενον μετὰ λευκῆς φλογός με πρασίην παραφνή.

μεθυλιον (τό) νεώτ. χημ. μονοθενής ρίζα ἐξ ἐνός ἀτόμου ἀνθρακός καί τριῶν ὀδρογόνοι.

μεθυμνατός (ὁ) ἐπίθ. τοῦ Διόνυσου· ΕΜ 575,46 «μεθυμνατός, ὁ Διόνυσος, ὅτι μεθ' ὀμνων ἦθεεν»· Πλάτ. Ἦσ.648B, Ἀθῆν.8,363B τὸν δὲ τοῦτο ζωρησόμενον θεόν μεθυμναίον. . προστήγορευον.

μεθύμνιον (τό) Φώτ. ἐπὶ μετὰ τὸν ὄμνον, ή ή μετὰ μέθης ὡδή.

μεθυπαλάγη (ή) σχόλ. ή ὑπαλλαγή· Σχόλ. Σοφ. Α1.292,13021 ἐπὶ ἀχίμα τὸ λόγου ἐνταῦθα μεθυπαλλάγη ἐστὶ τὸ μὲν ἀνάσπα ρήμα, ἀπὶ μετοχῆς λάμβανε, τὸ δὲ συντιθέει μετοχῆν ἀντὶ ρήματος.

μεθυπαρξίς-εως (ή | μεθυπαρξή) μτν. κ. μων. ή μετὰ ταῦτα ὑπαρξίς, ή μετ' ἄλλων ἀντιθ. προούπαρξίς· Ψ' Ιουστ.1264B, Καισάρ.1049.

μεθυπαρξή μτν. ὑπαρξή μετὰ ταῦτα, μετ' ἄλλον· Ψ' Ιουστ.1264B 2) ρηματ. π. μεθύπαρξίς.

μεθυπερβάτος-ον ἰσπερβαίω μτν. ἐπὶ λέξεων, ὁ ὑπερβάτος, συγκεχυμένος, περιπελεγμένος· Θεοδώρ.1,633 νόημα μεθυπερβάτου, αὐτ.1,1250 μεθυπερβάτος ἐστὶ τῶν ρημάτων ή διόνασι.

μεθυπερβάτως ἐπίορ. μτν. δι' ἀλλαγῆς τῆς συνήθεως, τῆς κανονικῆς τάξεως τῶν λέξεων· Ἀμμών Φιλ. εἰς Ἀριστλ. ΑΠρ.16,33.

μεθυπείλας-αδός (ὁ,ή) μτν. ὁ ἀναθλιζών μεθω, οἶνος· Διόδ. Ζων. ΑΠ 6,22,3 πορφυρέου τὸ βότρυς μεθυπείλας, πυκνωρράγα.

μεθυπλάνης-οὺς-ές μτν. ὁ ὑπὸ τοῦ μέθωσις παρφερόμενος, ὁ μεθυσμένος· Ὑργη. Ναζ.3,1006Α.

μεθυπλήξ-ήγος (ὁ,ή) μτν. ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πληγεῖς, κτυπημένος, ὁ μεθυσμένος· πρβλ. οἰνοπλήξ· Καλλ. ἀπ.223 τοῦ μεθυπλήγους φροῖμον Ἀντιλόγου, Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ4.4,306,3 διόσων ἀρβυλίδων τὸν μὲν μίαν, ὅσα μεθυπλήξ, ὄλεσεν.

μεθυποδόμη-έομαι μέσ. φωρῶ ἄλλου ἀνθρώπου ὑποδόμηται, ἀλλάξω παπούτσια· Ἀριστρ. Ἐκκλ.544 μεθυπεδοπάμην μιμουμένη σε καί κτυπούσα τὸν ποδῶν.

μεθυποστρέφωσις-ον σχόλ. γλωσσ. τοῦ παλινοστρίσις· Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.1,616.

μεθυποστρωσις-εως (ή) ή ἀλλαγή τοῦ στρώματος· Ἰππ. Ἀγμ.16 χριστότατον δέ ἐστιν ἐν τῆσι μεθυποστρώσεσιν.

μεθυποχώρασις-εως (ή) πιθ. ἐξώσις, ἀποβολή· Φιλοσόμ. Ἄετ.9,23 μ. τῆς τροφῆς.

μεθυσειό (τό) δημ. κ. μεθυσίό ή μέθη, τὸ μεθύσι.

μεθύσις (ὁ) μτν. ἰσόδοκιμος, τ.1) ὁ μεθύσιος, ὁ μεθύσιος· Λουκ. Φευδοσ.5 ὁ θεῖνός ἐστι μεθύσις, Ἀθῆν.15,685F οὕτως δ' εἴρηκε τὸν μεθύσιον.

μεθύσι (τό) δημ. κ. ἤσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεθύει, ή μέθη, ὁ πότος, ή οἰνοποσία· Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 7,6 σέ χοροῦς μεθύσιου | θά ξεπέσομε, φρ. ἔγινε σπουπὶ - τάπα - τόφα στο μεθύσι ἴναι καθ' ὕπερβολήν μεθυσμένοσι, - κάνει καλὸ μεθύσι (διατηρεῖ καὶ ἐν τῇ μέθῃ τὸ καλὴν διαθέσιν ή συμπεριφορῶν), - τὸ ῥριξε στο μεθύσι (ἤρχησε νὰ πίνη, νὰ μεθύῃ) ἢ κ. κ. μτφ.· Παλαμ. Παρόκ.70,4 πού σού ζῦψυσε τὸ σπὸφ μουσικό μεθύσι.

μεθύσιον (τό) Ἦσ. «εἰδος ἀμπελοῦ».

μεθύσιος-αδός (ή | μεθύσι) ή μέθη· Ἐοργ.838.

μεθύσιω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. | συγχ. κ. νεώτ.1) μεθύω-άω, μέλλ. μεθύσω, ἄορ. αἰ' ἐμέθωσα, ἐπ. ἐ-μέθωσσα | Ἰδωνδ.3,11, Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 5,260, ὀπαρφ. μεθύσιαι, παθ. μέλλ. μεθύσιθήσομαι | Λουκ. Πένθ.13, ἄορ. ἐμεθύσθη (Εὐρ. Κύκλ.1171, αἰολ. ἀπαρφ. μεθύσθη (Ἄλκ.35), παρακ. μεθύσιθῆναι | Ἠδούλ. π. Ἀθῆν.4,170D), μτθ. τοῦ μεθύω, κάμνω τινά νὰ περιέλθῃ εἰς κατάστασιν μέθης, τὸν μεθῶ· Ἀλεξ.214 Διόνυσος οἶδε τὸ μεθύσιαι μόνον, Λουκ. Σμρ.22 οἶνω ἐξωυτῆν μεθύσασα ἐς λόγους οἱ ἔλθειν ἢ κ. μέσ. κ. παθ. μεθύσιομαι μεθύω, περιέρχομαι εἰς κατάστασιν μέθης, οἰνοῦμαι· Ἦρ.1,133 μεθυσκόμενοι δὲ ἐθώσιαι βουλευέσεται τὰ σπουδαίστατα τῶν πραγμάτων, αὐτ.1,202 ὀσφαινομένους. . μεθύσεσθαι τῇ ὀδμῇ κατά περ Ἐαλίνας τῶ οἶνω, Εὐρ. Κύκλ.167 ἀπαξ μεθύσθη, Ξεν. ΚΠ1,3,11 πίνων οὐ μεθύσεσθαι, Δημ.23, ΚΔ Λουκ.12,45 καὶ ἀρῆται. . ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσεσθαι, αὐτ. Ἐφ.5,18 καὶ μὴ μεθύσεσθε οἶνω, ἐν φ' ἐστιν ἄσωτία, Διηγ. Ἀχιλλ.350 χροσπὴν λέκων ἔθικαν μετὰ τὸ κρασίην ὀμρῶος του, ἴως ἄν ὁ μαῦρος μεθύσθῃ καὶ ἀρῆται τοῦ πείζειν ἢ ἀπ. ἐν χρ. κ. μτ. γενικ.· Πλάτ. Σμρ.20311 μεθύσθεις τοῦ νεκτόρος, οἶνος γὰρ οὐκ ἦν 2) κτ. ἐπέκτ. παρέχω τινί. τι ποτόν· Βόθρ.89,9 θηλή μεθύσεσθαι με μτρηθῆν ἢ διαβρῆγω, ὑγράσι· Φίλιππ Θεοσ. ἐν ΑΠ 6,99 ἐν τε γάλακτι πρωτογῶνυ βωμοῦς τοῦς ἱεροῦς μεθύσεσθαι 3) ἐν μτφ. σημ. μεταδίδω εὐχάριστον, ἡδονικόν συναίσθημα προκαλοῦν ποιάν τινα ζᾶλην, διατάραξιν τοῦ λογικοῦ, οἰόν πως ή μέθη· Πλάτ. Νόμ.649D πάνθ' ὅσα αἰ' ἠθονής μεθύσεσθαι παρφόρους ποιεῖ, ὀδοφρ. Ὀσπ.46 ὡσπερ μεθύσεσθων τήν ἀσθησιν ἢ ὄμ. προκαλῶ νευροστικῆν σύγκυσιν, ζᾶλην, παραζᾶλην, ζαλιζῶ· Περ. Βοστ.347,26 μεθύσασα ὀνην τοῦς βαρβάρους, - ἡδονή μεθύσασουσα ἢ νεώτ. ὄμ. κ. παθ. ή ἐμεθύσθῃ ἐκ τῶν ἐπιτυχιῶν - ἐκ τοῦ πολιτικοῦ θρησῶδιου.

μέθυσμα-ατος (τό) μεθύσι μτν. μεθυσιτικόν ποτόν· ΠΔ Βασ.1,1,15 οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πένωκα, αὐτ. ἱερ.13,13 πληρῶ . . καὶ πάντας τοῦς κα-

μοιούοντας ἐν Ἱερουσαλήμ μεθύσασι, Φιλ.,324
ταχυόματος ἀκράτου' || κ. μτφ.: Φιλ.,296.

μεθύσοκότηθος-ον ὁ μεθύων, μεθοσκοπῶν
κατὰ τὸ πηγίνιον τοῦ κοττήθου, ὅθ. ἐν παρατετα-
μένῳ συμποσίῳ: Ἀριστ.Ἀχ.525 πόρνην δὲ Σι-
μαίαν ἰόντας Μήγαροδὲ νεανία κλέπτουσι με-
θυσκοτάθοι.

μεθύσος-ον (μεθύω) κ. νεώτ. κ. μεθύσος-η-ον ὁ
ἀγαπῶν τὸν οἶνον, ὁ ἐκτόσος εἰς τὴν μέθην, ὁ οἰ-
ονοπότης, μεθύστακας, μεπεκρής· Ὁμ.Μ.602 κρέ-
θυσος ἐπὶ μὲν ἄρσενικῷ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶ-
πεν, ἐπὶ δὲ θηλυκῷ Λιδανίος: σὺ τοίνυν Ἀττικὸς
ἐπόμνος ἐπὶ μὲν ἄρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθ-
υστικός, .. ἐπὶ δὲ θηλυκῷ μεθύουσα καὶ μεθ-
ύση: Μέν.67,1 μεθύσουσ τούς ἐυπόρους ποιεῖ,
ΠΔ Πορριμ,23,21 πᾶς γὰρ μεθύσος καὶ πορροϊκό-
σος πτωχεύσει, ΚΔ Κορινθ.,5,1 νῦν δὲ ἔγραψα ὅ-
τι μὴ συναναμειγνύσθαι ἐάν τις ἀδελφός ὀνο-
μαζόμενος ἢ πόρνος. . ἢ πόρνος, Πλουτ.Βροῦτ.
5 κράτει, μεθύσει, Λουκ.Τίμ.55 μεθύσος καὶ πό-
ρνος οὐκ ἄχρισ ὕψης .. μόνον, Σέξτ.Ἐπιμ.Πορρ.
3,195' || κ. ἐπὶ γυναικῶν: Ἀριστ.Νεφ.555
γράφει μεθύση, αὐτ.Σφ.1402, Πολυδ.6,25, Λιδάν.
4,143,8 οὐκ ἔστιν ἡ γυνὴ μοι μεθύσος.

μεθύσοκάρυθις-εως(ἡ) κωμ. ὄν. μεθύσεως
γυναικός, ἡ μέθυσος, ἡ οἶσιελ εἰς Χάρυθδιν μετα-
βαλλομένη, ἡ κακὴς μεθύουσα: ΑΒ 51,22 ἐπὶ γυ-
ναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος: Κωμ.Ἀδέαν.
1077-πρβλ. παντοχάρυθις.

μεθύστακας(ὶ) ὄν. ἔπιπτα. τ. τοῦ μεθύσου, ὁ
διαρκῶς μεθύων, ὁ οἰονοπότης, μεπεκρής: Παλαμ.
Παράκ.148,19 ὄπως τσακίζει μὲ τὸ χτύπο χοντρῆς
τῆς γροθιάς του γιὰ ἐνα παίξιμα ὁ κοφίσιος με-
θύστακας. . τὸ γυαλίνο ποτήρι τ' ἀρχοντικῷ.

μεθύσταξ-άδος(ἡ) ἡ μεθύσος γυνή κ. μτφ. Ἦσα.
μεθύσταξες, ὡς οἰονοπῆτες μεθύσταξες γάμου:
μεθύουσαι καὶ εἰς γάμους συνιοῦσαι, οἶνον τὸ
παρθένοιν λέγεσθαι ἀπέβαλον, ἢ αἱ βαρυνθεῖ-
σαι ὑπὸ μέθης οὐκέτι παρθένοι ἦσαν: Τραγ.Ἀ-
δέσπ.1077.

μεθύστερος-α-ον ἐπὶ χρόνου, ὁ ὑστερος, ὁ μετ'
ἔπειτα: Κρατίν.119 μεθύστερῶ ἐν χρόνῳ' || κ.
κτ. πλῆθ. ἐπὶ πρῶσ., ὁ ἐπιγυμνόμενος, ὁ μεταγενέ-
στερος: Αἰσχ.Ἐπιτ.581 καλὸν τ' ἀκούσαι καὶ λέγειν
μεθύστεραί: 2) τὸ οὐδ', ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρό-
νου, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα: Ὑμν.Δῆμ.205 ἢ δὴ οἱ
καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὐαδέν ὄργαι: || κ. ἐ-
νάρθρως: Σοφ.Φιλ.113 οὐκέτι χρῆσόμενοι τοῦ
μεθύστερον' || τοσοῦτον μετὰ ταῦτα, τοσοῦτον
ὑστερον: Αἰσχ.Χο.516 ἕκ τινος λόγου μεθύστε-
ρον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος: || μ. τπ. ὀρ-
νήσεως, ἀμέσως, ἐν τῷ αἵμα, ἐντὸς ὀλίγου:
Αἰσχ.Ἀγ.425 παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβαιεν
δφίς οὐ μεθύστερον' || πολὺ βραδέως, ἀργά:
Σοφ.Τρ.710 ὦν ἐγὼ μεθύστερον, δτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ,
τὴν μῆσθιν ἀρνημαί.

μεθύστις(ὶ) (μεθύω) μτγν., θηλ. μεθύστρια
ὁ διαρκῶς μεθύων, ὁ μεθύσος, ὁ μεπεκρής: Ἀρρ.Ἐ-
πικτ.4,27: Ἀγαθ.ΑΠ 5,295.5 τούς δὲ μεθύσταξ καλ-
λεῖψα λατάγων παλγίμουσ τερπομῆσιν.

μεθύστικινῆ(ἡ) νεώτ. κημ. ὄργανικῆ ἔνωσις ἀ-
παντώσας εἰς τὴν ρίζαν κάδα-κόβα.

μεθύστικός-ή-όν (μεθύω) ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ εἰς μέ-
θην ἐπιρρηπής, ὁ μεθύσος, ὁ μεπεκρής: Φρόν.151
κρέθυσος γυνὴ καὶ μεθύση' μεθύστικός ἀνὴρ:
Πλάτ.Πολ.573C δταν μεθύστικός τε καὶ ἐρωτι-
κὸς καὶ μελαγχολικός γένηται: 2) κ. νεώτ. ὁ
ἐπιφέρων μέθην, ὁ μεθύων: μεθύστικόν ποτόν
|| κ. κτ. μτφ. ὁ φέρων εἰς ἔκστασιν, ὁ ἐνθουσιαζῶν
εἰς μέγαν βαθμόν, ὁ ἐκτάκτως εὐάρεστος, ζελήμα-
τικός: Ἀριστ.Πολιτ.1342b,25 ὡς μεθύστικός λαμ-
βάνων αὐτάς ἰτὰς ἀνομιὰς ἀρμονίας: Πισλαμ.

Τάφ 20,1) στρώστε τὰ μεθύστικά | λευκόχαισα
ζαμηκία, = μεθύστικόν ἄρωμα,

μεθύστρα(ἡ) ὄν. γυνὴ μεθύσος, μεπεκρού:
2) ὡς ἐπίθ. ὁ λίαν εὐάρεστος, ὁ μεθύστικός,
ζελήματικός: Παλαμ.Παράκ.29,15 ὁ εὐωδίας αἰ
μεθύστρες γύρω γύρω χυτές, | βρυσσομάδες τους
εἶχαν τὰ λουλούδια ἢ αὐτές: 3) ἰατρ. φλε-
γμονή τοῦ δακτύλου περὶ τὸν ὄνυχον, φλεγμονώδης
παρωνυχία, λογυρίστρα, τριγυρίστρα.

μεθύστρια(ἡ) ἡθλ. τοῦ μεθύστικῆ βλλ., γυνὴ
ἀγαπᾶσα τὸν οἶνον, μεθύστρα: Θεόδοσμ.Κωμ.93.

μεθύσφαλής-οὐς-ές μτγν. μον. ὁ σφάλων,
κλονοῦμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὁ παραπατῶν ὑπὸ μέ-
θης: ΑΠΛ.4,99 μεθύσφαλές ἴχνος ἰτὸ βᾶδισμα τοῦ
μεθύσμένου!, Νόν.Δ18,151: 2) ἐπὶ λαγύνου, ὁ διὰ
τοῦ οἴνου φέρων κλονισμόν: Μάρκ.Ἀργεντ.ΑΠ 6,
248,1 λαγύνει μεθύσφαλές.

μεθύσφαλώ-έω μτγν. σφάλωμαι, κλονοῦμαι
ὑπὸ τῆς μέθης: Ὀππ.Κυν.4,204 οἶα μεθύσφαλώει,
ἔτεροκλονοῦν τε κάρηνον.

μεθύτροφος-ον ἐπὶ τῆς ἀμύλησ, ὁ παράγων οἶ-
νον: Σίμων.183,1 ἡμερὶ πανθ'ἐκτετρα, μεθύτροφε.

μεθύτάρμων-ονος-ον μτγν. ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ
οἴνῳ, ὁ εὐρύκοκον ἡδονῆν ἐν αὐτῷ: Μαν.4,301.

μεθύω (μεθύη κ. μων. κ. νεώτ. μ. κτ. ἐνεστ. κ.
παρ.τ. οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀνήκουσι εἰς τὸ μεθύ-
σκω βλλ., διατελῶ ἐν καταστάσει μέθης, εἶμαι με-
θυσμένος, ἀντίθ. νήψω: Ὁδ.Σ 470, Ἀριστ.Φιλ.1048
καφαλή, μεθύουσι βαίικώς, Θεόγν.248, νεοτφ.Πλ.1048
μεθύων γὰρ, ὡς εἰκοικεν, οὐτέρου βλέπει, Ξεν.
Συμμ.2,26 οὐ βιαζόμενος τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ'
ἀναπειθόμενος, Διόδ Σ 16,19 οἱ στρατηγοὶ ἐκ τῆς
μέθης μεθύοντες ἐπιερῶτον βοηθεῖν' || τὸ με-
θύειν ἡμῶν λυτῆριον: || κ. ἐνεργ. μεθύσκειν,
μεθῶ τινα: Τζέτζ.Χιλ.10,930 Ὁδυσσεύς τὸν Κύ-
κλωπα μεθύει: 2) μτφ. μ. δοτ. εἶμαι βεβρε-
γμένος, διάδροσκος, ποτισμένος: Ἰλ.Ρ 390 βοῆην ..
μεθύουσαν ἄλοιφῃ, Βάβρ 114,1 μεθύων εἰλαίρ λυ-
χνος, Ἀντιφιλ.ΑΠ 9,277 ἰχθυόσσορις ὄμβροισι με-
θύσει: 3) μτφ. ἐπὶ πρῶσ., κατέχομαι ὑπὸ πά-
θους, οἶον ἔρωτος, φιληδονίας, τρυφηλότητος κττ.:
Ἄνακρ.19 μεθύων ἔρωτι, Ξεν.Συμμ.8,21 μεθύουσα
ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, Πλάτ.Κριτ.1,121α οὐ μεθύον-
τες ὑπὸ τρυφῆς διὰ πλεόντων ἀκράτους αὐτῶν
δυντες ἐσφάλωντο, αὐτ.Πολ.562Δ, Δημ.54 ἐκεῖνον
μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων, Διον.Ἀλ.
Ρωμ.11,5 μεθύετε τῷ μεγέθει τῆς ἐξουσίας, Ἐπίγρ.
ΑΠ 5,304 μεθύω τὸ φίλημα, Φιλόστρ.Σοφ.1,522 οὐκ
ἐμέθειε περὶ τὰς ἡδῶνας, Θεοφύλ.Σ 23 καὶ ἐρω-
τικῶν μεθύοντες ἡδονῶν: 4) μτφ. εἶμαι κεκα-
ρωμένος, ναρκαμένος, ἀποχαυνωμένος ἐκ πινος:
Θεοφρ.22,98 ἐστὶ πληγῆσι μεθύων, Ὀππ.Ἀλ.5,228
ἐκ τ' ὀδύωνων θῆρ ὀλοός μεθύη.

μεθώ-άω ὄν. ἀόρ. ἐμέθησα κ. -ουσα, μτγ. παθ.
παρσκ. -ισμένος κ. -ισμένης, μεθύσμων, κάμωμ πινά
νὰ περιέλαθ εἰς κατάστασιν μέθης: Ἀραβ.Μυθ.
Χαλ 223 ἦτον ἀρεκτόν διὰ νὰ τὸν μεθύσων, παροιμ.
μεθύσων τὰν ἀνθρώπω νὰ μέθησ τὰ μέσα του,
- τὸν ἐμέθυσον καὶ τοῦ πῆραν τὰ λεπτὰ' || κ. ἐπὶ
ἀ. ποτῶν μεθυστικῶν: τὸ φάνητι μεθάει γλήγορα
(φέρει μεθην) - καὶ τὰ σοσόλια ἀν πῆς πολλὰ
μεθάνει: 2) ἀντθ. ἐν μέσ. σημ. οἰνοποτῶ, με-
θύω, μεθύσκομοι: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 7,4 νηυστιτικός
τὰ μεθύσωνον θά βάνομει, - μὴ τὸν φοβάσαι καὶ
δὲ μεθάει, ἐμέθυσσε καὶ δὲ βλέπει μπροστά του'
|| κ. παθ. μ. κτ. μτγ. παρακ. μεθύσμένος ὁ δια-
τελῶν ἐν μέθῃ: σάν εἶναι μεθύσμενος κάνει κα-
θγάδες φρ. μεθύσμενος κούβητες ὀμιλία, λόγου,
ἀσυνάρτητο ἢ παράλογοι ἀνθρώπου ἐν μέθῃ δια-
τελοῦντος: || μεθύσμενός ἄ. μεθύστρες αἰ πα-
ρωνυχία: || παροιμ. εἰδ' ὁ τρελλός τὸ με.

θυσμένο κι έφυγε |ή 'φοβήθηκε| |έπικινδυνότερος του παράφρανος πολλάκις ό μέθυσοι, όμ. από τρελλό και μεθυσμένο μαθαίνεις τήν αλήθεια' || όμ. έχω τό πάθος τής οινόποσις, είμαι μέθυσοσ, μηεκρολογώ: **δέν του 'φταναν τά χαρτιά, τώρα μεθάει κιόλα'** 3) μφ. προκαλώ παρά τινι ήδονικόν συναίσθημα μέχρι και καρώσεως, κάμνω τινά νά παραλύση από εύχαρίστηση, ξελιγώνω: Κρουσ. Γκόλφω 2,155 **μέ αυτό τό πόδι τό μικρό, πού μέ μεθάει ή θωριά του'**

|| συσκοτιζώ τήν κρίσιν τινός, τόν κάνω νά παραζαλισθή, οίον έμνηνών εις αυτόν έχθραν κττ.: Λασκοφ. Μυστ. 140 **τόνε φανατίζουσε και του μεθυόνε τό νού σέ τρόπο, πού δέν μπορεί πουλιό νά ύποκριθή και νά κρύψη τή γτηνωδίη του φύση, Παλαμ. Τόφ. 34, 12 σάν φευδά παιδιάτικα λογάκια πού μεθάνε'** || όμ. έπάγω σύγχυσιν τής διανοίας, συσκοτιζώ τήν κρίσιν, κάμνω τινά νά χάση τήν νηφολιότητά του, τήν ψυχραιμίον του: ή δόξα -ή επιτυχία-ό πλούτος τόν έμέθυσεν' 4) όμ. μφ. άμτθ. έν μέσ. σημ. παραλύω έξ ήδονικού συναισθήματος, έκ μεγάλης εύχαριστήσεως, ζαλιζομαι, ξελιγώνομαι: δ.δίστ. **έγω κρασί δέν ήπια, σέ είδα και μεθύσα, όμ. δέ μεθύσα από τό κρασί κι άς ήπια μία κανάτα | τ| μεθυσμένος ήμουνα για μία γαλανομάτα, παροιμ. τότε πού μεθύσε τό βιάς τόν ξεμεθάει ή φτώχεια.**

μει Έπιγρ. βοιωτ. άντι μη βλλ. **μειγαγωγέιον** (τό) λεξ. ή μειγαγωγία βλλ. π. Σουϊδ. (άνευ έρμ.).

μειγαγωγία (ή) Σουϊδ. ή προσφορά του θυματος μείου βλλ. εις τους φράτορας' πρβλ. μειγαγωγό.

μειδωγός-όν (μείον, άγω) ό προσφέρων εις τους φράτορας τό θυμα μείον βλλ. 'Αρποκρ. **ετό μέν Ιερείον μείον προσηγορεύθη, μειγαγωγός δέ ό εισάγων**: Εύθουλ. 16 **ώσπερ μειγαγωγός έστιών (τήν πόλιν)**: πρβλ. μειγαγωγό.

μειδωγώ-έω άγω τό μείον, προσφέρω έν ταις 'Απατουρίοις τό πρός θυσίαν ώρισμένον θυμα τό καλούμενον μείον και παραδίδω εις τους φράτορας, δθ. θυώ, θυσιάζω: AB 267 **'μειγαγωγήσαι' θύσαι'** 2) ζυγοστατώ, ζυγίζω: πρβλ. 'Απολλ. π. 'Αρποκρ. **και φράτορες, φησίη, ίνα μείζονας νέμωνται μερίδας, έφώνουν έστώτες, ιστάνειν δειν, μείον γάρ έστι'** || κ. μφ. : 'Αριστφ. Βατρ. 798 **τί δέ; μειγαγωγήσουσι τήν τραγωδίαν; | θά ζυγίσωσι τήν τραγωδίαν ώς ζυγίσουσιν άμνούς|**

3) (μείον-ονοσι) μτγν. ζυγίζω όλιγότερον, σκαρσο-ζυγιάζω, είμαι λιποσαρής, ακάρσος: Συνέσ. Έπιστ. 147 **έκείνοι μέν γάρ τοδλαιον ζυγοστατούσι, ρηθή τήν άρετήν έξετάζοντες, και τό μειγαγωγού έν πλεονεκτήματος μοίρα λογιζονται'** || γεν. μετρώ : Δίων Κ 55 **ό τις άν ύπηρετής μειγαγωγήση, δημόσιος (έν άναφ. πρός τήν κλεψύδραν).**

μειθωριανοί (οί) νεώτ. άντα. ά. ταρσιαιοί άδένες, άδένες έκτεινόμενοι καθ' όλον τό μήκος του ταρσού, παριετώτες μεταβεβλημένους σμηγματόγόνους άδένες έκκρινοντες δέ λιπαράν ούσίαν, τήν λήμην βλλ.

μείγμα-ατος (τό) κ. μίγμα βλλ.

M

μείγνυμι κ. νεώτ. κ. μίγνυμι κ. μείγνυνώ [Δαυδ. 2,60, Ἀριστλ. Ζι 627α, 23], ἰέν Ἐπιγρ. Ἀττ. συνθ. διὰ τοῦ εἰ) κ. μίγγω ἰπ. Ὀμ. κ. Ἡρ. μ. κτ. ἕνεστ. κ. παρσιτ., παρσιτ. ἐμείγνυν κ. ἐμείγνυνος κ. ποι. μείγνυνον (Πίνδ. Ν 4,21) κ. ἐμίσγον κ. μέσ. ἐμείγνυνον κ. ἐπ. γ' πληθ. ἐμείγσκοντο (Ἰδ. Υ 7), μέλλ. μείγξω κ. μέσ. μείγξομαι (Ἰδ. Ζ 136) κ. τετελέμειξομαι (Ἰδ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 179) κ. παθ. μέλλ. α' μείγξομαι κ. β' μίγξομαι (Ἰλ. Κ 365), ἄορ. ἐμείγξω κ. μέσ. ἐμείγξομαι (Θεοφρ. Φαιτ. 3,22,3) κ. παθ. ἄορ. α' ἐμείγθη (Αἰσχ. Ἰκ. 295) κ. ἐν ἐπ. ἀπαρφ. μίγθμεναι (Ἰλ. Α 438) κ. συνθ. β' ἐμίγην κ. ἐπ. μίγην (Ἰλ. Φ 143) κ. ἐν ἐπ. ἀπαρφ. μίγηνμεναι (Ἰλ. Ο 409) κ. μίγην (Παρμ. 12,5) κ. ἐπ. ἄορ. παθ. με τύπον ὑπερσυντ. γ' ἐν. ἐμικότο (Ἰδ. Α 433) κ. μικότο (Ἰλ. Α 354) κ. μτχ. μίγμενος ἐν μτθ. σημ. (Νίκ. Ἀλεξ. 574), παρσιτ. μίμγχα ἰέν συνθ. μτ. τῆς σὺν: Πολύβ. 16,10,11 κ. μέσ. ἡ παθ. μίμγμαι, ὑπερσυντ. ἐμειμγχαίην ἰέν συνθ. μτ. τῆς σὺν: Δίων Κ 47,45) κ. μέσ. ἐπ. ἐμίμγικότο (Ἰλ. Δ 438), μτ. αἰτ. κ. δοτ. ἡ μτ. αἰτ. κ. δοτ. μτ. τῆς προθ. ἐν. συνθ. ἐπ. ὀργῶν, ἀναμειγνύω, ἀνακατώω: Ὀδ. Α 110 οἱ μὲν οἴων ὀνόν ἠμῶν ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὄδωρ κ. παθ.: Πίνδ. Ν 3,77 ἐνὺ τῶδε τοι πέμπω μειμνύμενον μέλι λευκὸν ἀνὸν γάλακτι || ὄμ. ἐπὶ μὴ ὕρρο μετὸ ὄρροσσι Αἰσχ. Κο. 546 θρόμβω δ' ἐμείμειξεν αἵματος φίλον γάλα || ὄμ. ἐπὶ δύο ἔτηρων ἢ στερεῶν κ. παθ.: Ὀδ. Α 123 ἄλασι μειμνύμενον εἶσαρ || κ. κτ. γενικ. μτ. τῆς ἐκ ἡ μετά: Πλάτ. Πρωτ. 320D ἐκ γῆς καὶ πυρός μείζαντες καὶ τῶν ὄσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται, αὐτ. Τιμ. 35B μίγνυς δὲ μετὰ τῆς ὀδίας καὶ ἐκ τριῶν ποιητῆμονες || κ. μέσ. ὡς ἔνεργ.: Ἰων Χ ἐν ΑΠ 7,44, Νίκ. Ἐπρ. 603

2) ἐπὶ ἐθρικήσ ἐνώσιας, συμπλέκα, συνάπτω: Ἰλ. Ο 510 ἡ αὐτοσχεδία μίξει χεῖράς τε μένος τε μίχεσθαι ἐκ τοῦ συστάδην, Πίνδ. Π 4,213 ἐνθα κελαινὸπνεοσι Κόλλοισιν βίαν ἰνέει Αἴθρα παρ' αὐτῷ, Σοφ. ΟΚ 1047 εἰνὺ δδὶ δαίτων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφῶσι τὸν χαλκοδόαν Ἀρη μίξουσιν, Ἀπολλ. Ρ 2,78 χερσίν ἄναπτια χείρας ἐμείξεν || κ. παθ. συμπλέκομαι, συγκρούομαι, μάχομαι, πιάνομαι: Ἰλ. Δ 456 ὡς τῶν μισογμένων γένοτο ἰαχὴ τε νόνο τε, αὐτ. Ν 286 ἀράται δὲ τάχιστα μίγμεναι ἐν δαί λυγρῷ, Ὀδ. Ε 317 μέσον δὲ οἱ ἰστῶν ἔαζεν δεῖνῃ μισογμένω ἀνέμω ἐλθοῦσα θεάλαα. 3) φέρω εἰς ἐπιφάνῃ ἡ σχέσηιν πρὸς τι, ὄθεν περιπίπτω, κατανώτ: Ὀδ. Υ 203 ἀνδρας . . μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλεῖσιν, Πίνδ. Ν 4,21 Καδμηταὶ νιν . . ἄνεσι μείγνυνον ἰεκάλυπτον αὐτὸν δι' ἀνθεῶν, αὐτ. 1716, 25 ἡ νότμον. Ἀρης ἐμείξεν εἰς τὸν ὄποιον . . ἐπέερος τὸν θανάτον || κ. μέσ.: Σοφ. Ἠλ. 1485 βροτοὶ ἔξιν κακούς μειμνύμενοι. 4) παθ. ἐπὶ φιλικῆς ἐπιμείξεσ, ἐρχομαι εἰς ἐπαφὴν μετὰ τιος, ἐπικοινωνῶ συναναστρέφομαι: Ἰλ. Γ 209 Τρῶεσσιν ἐν ἀγρομῆνοισιν ἐμίχθεν, αὐτ. Ε 134 Τυδείδης δ' ἐξάυτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, Ὀδ. Ω 196 ὅθ' τῃ μείμνυμενον ἐστὶν ὀμίλῳ (σημα), αὐτ. Ω 314 ἐώλει μείμνυσθαι ἔστιν ἡλιπτεν, ὅθ' ἄθ' συνεδέετο με δεσμοῦς ἔνιας, Αἰσχ. Εὐμ. 69 αὐτὸ μείμνυνται θεῶν ἰσ, Ἐμψ. 59, ἐμίσγομαι δαίμονι δαίμων || κ. ἀπολ.: Ὀδ. Δ 178 θάμ' ἐνθάδ' ὄντες ἐμίσγομεθα. 5) ὄμ. π. Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. συγν. ἐπὶ σαρ-

κήκῃς μίξωσ, ἐπὶ γυναικός ἢ ἐπὶ ἀνδρός ἢ καὶ ἀμφοτέρων, π. τραγ. μ. ἐπὶ ἀνδρός, συνέροχοι, συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι: Ἰλ. Ζ 101 κρυπαδῆ φιλότητι μίγμεναι ἐπὶ γυναικός, αὐτ. Ζ 165 ἐπ' μ' ἔθελεν φιλότητι μίγμεναι οὐκ ἔθλοῦσθαι (ἐπὶ ἀνδρός), αὐτ. ε 295 οἶον ὅτε πρῶτον περ' ἐμιαγέσθην φιλότητι ἐπὶ ἀμφοτέρων, Ὀδ. Α 73 ἐν σπῆσσι γλαφυροῖσσι Ποσειδ' ὤμῃ μίγισσα, αὐτ. Α 433, αὐτ. Κ 445, Ἡσιόδ. Θ 927 Ἥρη δ' Ἠφαίστων κλυτὸν οὐ φιλότητι μίγισσα γεινάσθ', Ἰγν. Ἀφρ. 151 σὴ φιλότητι μίγηναι, Ἡρ. 2,64 καὶ τὸ μὴ μίγασθαι γυναιξὶ ἐν Ἰφροσί, Πίνδ. Π 3,14 πρόσθεν ἀκερασεῖο μίχθεσσα Φοιβῷ, Σοφ. Θ 7291 ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μίχθηναι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1081 μίγνυμένασ τοῖσιν ἀδελφοῖσ, Πλάτ. Νόμ. 838C Μακαρέας τινὰς ἀδελφοὺσ μίχθέντασ λαοβάρωσ κ. μτ. συστ. αἰτ.: Ἰλ. Ο 33 φιλότησ τε καὶ εὐνῆ, ἦν ἐμίγην ἐλθοῦσα θεῶν ἀπο: κ. ἀπολ.: Ἰλ. 276 ἐπὶ δὲ μέγαν ὄκον ἀμείπει μὴ ποτε τῆσ εὐνῆσ ἐπιθῆμεναι ἡδὲ μίγηναι || ἐπὶ ζῴων: Ἰγν. Ἀφρ. 493 βόεσ ταυροῖσσι μίγισσαι, Πίνδ. Π 2, 45 Κένταυρον, δὲ Ἰπποισι Μαθητῆδεσσιν ἐμίγηναι ἐν Παλίουσ σφύρασι. 6) ὄμ. ἐπὶ πραγμ., εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, εἰσδύω, ἀνακατώνομαι: Ἰλ. Γ 55 ἔπ' ἐν κοινήσ μίχθεις, αὐτ. Κ 457 φθαγγόμενωσ δ' ἀρὰ τοῦ γε κάρη κοινήσιν ἐμίχθη, αὐτ. Ο 409 κλισίῃσ μίγμεναι ἰεσέρχεσθαι εἰς τῆσ οἰκηῆσ, καὶ ἐκεῖ μάχεσθαι, αὐτ. Ψ 73 μίγασθαι ὕπερ πάτομοσ ἰδαιβάσιν τὸν πάτομόν, Πίνδ. Π 4,251 ἐν τ' ὤκεανού πελάγασσι μίχην, αὐτ. Ο 191 ἐν ὕλακοῦραισ ἀγλασῆσ μίμκται Ἰπταρευρίοκοι κατὰ τῆν ἐορτήν ταῖσιν. 7) ὄμ. κ. μτ. δοτ. λαμβάνω: Πίνδ. Ν 118 φύλλοισ ἐλαῖον μίχθηναι, αὐτ. Ν 2,22 ἐν ἔσασ Πέλοποσ πτυχῆσ ὀκτὼ σταφάνοισ ἐμίχθεν ἰσχόλ: ἐέν Πελοποννήσῳ ἐλαθον ὀκτὼ ὕλασσι. 8) ὄμ. μτ. δοτ. κυριεύομαι: καταλαμβάνω: Πίνδ. Ν 156 ἔστα δὲ θάμει δισφῶφω τερπνῷ τε μίχθεσι. 9) ρηματ. ἡ μίμκτός, μίμκσις, μίμκσις, μίμκμα, κμίμκσις, μίμκσις, μίμκθην, μίμκθα. **μειδῶμεν**-ωνος ἰσ, ἡ φιλομοιχῆσ, φαιδρός, εὐχαρισ: Ἰγν. Ἰα. 147.

μειδῶμεν βωιωτ., ἰων. ποδῶμῶν, γενικ. πληθ. τοῦ μηδεις βλλ. ἀντὶ μηδένων.

μειδῶω ἐπ., μ. γ. ἐν. ἄορ. μείδωσ(ν) (Ἰλ. Α 595) κ. μτχ. μείδωσας (Ἰλ. Α 596) κ. ἀπαρφ. μείδωσαι (Ἰγν. Διμ. 204), μείδιω, χαμογελῶ: Ἰλ. Α 596 μείδωσασ δὲ παιδῆσ ἐδέξατο χειρὶ κόμηνων, αὐτ. Ε 180 μείδωσεν δὲ Καλυφῷ δισα θεῶων, Ἡσιόδ. Α 115 μείδωσεν δὲ βητ Ἡροκλέησ, Βάτρ. 94,6 κάρχαροσ τῇ μείδωσασ (μείδωσασ οὕτωσ, ὄστε γὰ δερκνή τοῦσ ὀδόντασ τοῦ). 2) ρηματ. π. μείδῶμεν, μείδωμα.

μειδίω Ἐπιγρ. βωιωτ. τ. ἀντὶ μηδεις βλλ.

μειδίωμα-ατος ἰσ(τὸ) [μειδίω] ποι. τὸ μείδιωμα, τὸ χαμόγελο: Ἡσιόδ. Θ 205 παρθενίωσ τ' ὄδωρουσ μείδωμῆσ τ' ἐξπατάσ τε τέρφην τε γλυκερὴν φιλόηπῆσ τε μιλίχλην τε.

μειδίωμα-ατος ἰσ(τὸ) [μειδίω] μτχ., νεώτ. κ. δημ. κ. μείδωμα (Ἡσιόδ.), ἡ πράξις τοῦ μείδιω, τὸ χαμογέλοσ, τὸ χαμόγελο: Πλούτ. Σόλλ. 35 συνεγχεῖσ προσώπων καὶ μείδωμῶν διαδωσῶσ, αὐτ. Κ 47. Νεωτ. 5 μείδιωμα τσ σεμνῷ παρεῖχεν οὐκ ἀπάνθρωπον, Λουκ. Δ 3 κατ' 28 μείδιωμα δὲ τὸ πρῶτον τῶν

ἀκουόντων, Κορν.ϒ,Ψ.Θ.ε.24,-πικρόν - ειρωνικόν
μειδιάσιμα, - μετὸ μειδιάσεια εἰς τὸ χεῖλιν.

μειδιάσει-ως (ἡ μειδιάσι) μτν. τὸ μειδιάσεια,
τὸ χαμόγελο : Πολυδ.6,199, Παρ.φ.Ἀποχ.4,6.

μειδιάσιμα-ατος (τὸ) π. Ἦσα. κ. μειδιάσιμα βλλ.
μειδιάσιμος (ὁ) [μειδιάσι] σχόλ. τὸ μειδιάσεια, τὸ
χαμόγελο : Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.165.

μειδιάσιπτός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κλι-
σιν πρὸς τὸ μειδιάσι, ὁ φιλομυθικός, ὁ εὐχαρισ συν-
ήθως : Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.27.

μειδιάσι-άω κ. μον. κ. νεώτ. ἀμτβ. π. Ὀμ. μ. ἡ μτχ.
μειδιάων κ. ἐπ. παρατ. μειδιάσισκε [Κόιντ.9,117],
ἀόρ. ἐμειδιάσει κ. μτχ. μειδιάσισας κ. αἰολ. θηλ.

μειδιάσισισα [Σαφ.1,14], γελῶ μόνον διὰ τῆς συ-
σπάσεως τῶν χεῖλέων χωρὶς τὸ καγχάζω, χαμογε-
ῖται : Ἰλ.Η 212, μειδιάων βλίσσοισι προσώπασσι,
αὐτ.Φ 491, Ἀριστοφ.Θεσμ.513 περὶ μειδιάσια πρὸς
τὸν ἄνδρα καὶ λέγει, Πλάτ.Παρμ.130Α καὶ θαμὰ
εἰς ἀλλήλους βλέποντας μειδιάδι ἄν ἀγαμέμνονος
τὸν Σωκράτη, Λουκ.Ἐταιρ.Δ 3,2 καὶ ἡ Θαις ἐμει-
διάσεια βλέπουσα πρὸς ἄμει, Βί. Ἀλεξ.3205 τὸ τέλος
ἐμειδιάσει καὶ γράφει παρατυχία ἀντιγράφον
ἐπιστολήν, - ἐμειδιάσαν ειρωνικώς. || φρ.

ειρωνιστὸν ἐμειδιάσαν (πλανῶσαι νομίζων ὅτι
τὰ χεῖρσ τοῦ ποθομένου) : 2) μτφ. ἔχω ὄψιν φαι-
δρῶν, γαληνιάων : Αἴτ 10,6 μειδιάσει θάλασσα, -
ἡ τόχη ἤρχισε νὰ μοῦ μειδιάσῃ ἰνὰ μοῦ δεικνύηται
εὐνοϊκή) : 3) ρηματ. π. μειδιάσεια, μειδιάσις,
μειδιάσιος, μειδιάσικός.

μειθός Ἦσα. ἐμειθισμα, γέλωσ.

μειζονάσις (ἐκ τοῦ μειζών) ἐπίρρ. μτν. ἐν μεί-
ζονι μέτρον, πλεονάσις, ἀντιβ. ἐλαττονάσις : Νικόμ.
Ἀριθμ.2,17' πρβλ. Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.95Ρ.

μειζονία (ἡ) πάπ. ἡ ὑπερησία, τὸ καθήκον
τοῦ μείζονος βλλ.2).

μειζονότης-ητος (ἡ) μτν. ἡ κατὰ ποσὸν ὑπε-
ροχή, τὸ μέγα πλῆθος, ὁ πολὺς ἀριθμὸς, ἀντιβ.
ἐλαττονότης : Ἰάμβλ.Πυθ.26,115 τὴν μεταξύντητα ..
συμπληρωτικὴν τῆς ἐν αὐτοῖς μειζονότητος, αὐτ.
Νικ.Ἀριθμ.33Ρ.

μειζώσις [μειζών] ἐπίρρ., ἰων. μείζωνας πλει-
ότερον, μᾶλλον : Ἦρ.3,128 τὰ γέλυόμενα ἐκ τῶν
βιβλίων ἐπὶ μείζωνας, Εὐρ.Ἐκ.1121 οὐκ ἀπόλωσ'
ἄλλα μείζωνας.

μειζώσιος-α-ον μτν. ἀντὶ μείζων βλλ., αὐγκρ.
τοῦ μέγας.

μειζώνος-ος-ον κ. μον. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ μέγας,
κ. μείζωνότερος [Αἰσχ.ἀπ.434], ἰων. μείζων, κ. δοτ.
πληθ. μείζωνεσι, δωρ. μέσθων, βωιωτ. μέσθων,
μτν. κ. μείζωτερος [Κδ' Ἰω.Ἐπ.3,4], ὁ μεγαλύτερος,
ὁ πλειότερος τοῦ δέοντος : Ἰλ.168 ἡ τοι μὲν
καρσάβη καὶ μείζωνες ἄλλοι ἔσαν, Οὐγκ.4,119
καὶ ξυνήσαν ἐν αὐτῇ περὶ τῶν μείζωνων σπον-
δῶν διὰ παντός ἕς λόγους, Θεοφρ.Μεταφ.310,19
τὸ δὲ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν σφαιρῶν τῆς αἰτίας
μείζονα ζητεῖ λόγον, Ἀριστοτέλ.1,267 οὐδένες οὐ-
τε μείζονα οὐτ' ἐλάττωνα ἀπεμνημόνευσαν χάρ-
ιν, Πάπ. Ἐλευθερίας εἶναι κελύωσ Μαρκάλλαν
δουλήν μου μείζονα εἶναι τριάντονα, Βί. Ἀλεξ.
542 μείζων βοός, ἐγέννησεν ἄρσεν ἀγαθὴ τύχη.
|| πρὸς δὴλκωσιν ἰσχυρὰς ἀρνήσεως, ἐν φρ. οὐτε
μείζων οὐτε ἐλάττων οὐδὲλωσ, οὐδαμῶσ, οὐδὲν
ὀπολύως : Σοφ.Τρ.323 οὐδαμὸν προφθέρων οὐτε
μείζων οὐτ' ἐλάττωνα, Διον.Ἄλ.Συνθ.4' || τὸ
οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Σοφ.Φιλ.456 ὄπισθ δ' ὁ χεῖρων
τάγαθου μείζων σθένει, Εὐρ.Ἰκ.216' || ὄμ. τὸ
οὐδ. ἐμπροσθ. : Σοφ.Φιλ.259 ἡ δ' ἐμὴ νόσος αἰε
τάθηλε καπὶ μείζων ἐρχεται' || νεώτ. φρ. κατὰ
μείζονα λόγον κατὰ μεγαλυτέραν οἰπολοχίαν,
ὑποχρέωσιν : ἀφ' οὗ καὶ οὐ εἶσαι πτωχός, ὀφεί-
λαι κατὰ μείζονα λόγον νὰ βοηθῆσ τοὺς πηνύ-
τας : 2) ὡς τίτλος, ἀρχηγός : Πάπ. μείζων κω-

μης' 3) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ μείζων πρό-
τασις ἡ περιέχουσα γενικὸν κανόνος, ἐφ' οὗ στη-
ρίζονται αἱ δῖο ἀλλαι προτάσεις πρβλ. ἐλάσσωνος δ'.

4) νεώτ. ναυτ. μείζονα ἰστία ὀμοστική ὀνομα-
σία τῶν ἰστιῶν ἀκατιου, μείγιτης, δολκίουου καὶ
δολκίονος παντός ἰστιοφόρου, τὰ μαγιώδρα πανιά.

5) νεώτ. μουσ. μείζων κλίμαξ ἡ διαδοχὴ τῶν
ἑπτὰ φθόνγων τῆς κλίμακος' πρβλ. ἐλάσσωνος δ'.

7) νεώτ. ἀνατ. μείζων ἐπίπλοον πτυχή τοῦ περι-
τοναίου, παριστάσιμα πλοτὸν τράπλευρον πέταλον.

μείσις (ὁ) ὡς ἔτυμολ. τοῦ μέγας, ἀρχ. π. τοῦ μὴν
βλλ. : Πλάτ.Κρατ.409C ὁ μὲν μείσι οὐ τοῦ μειοῦ-
σθαι εἶπ' ἄν μείσις ὀρθῶς κεκλιμένος.

μειθεῖν Ἐπιγρ. βωιωτ. ἀντὶ μῆδον, ὄμ. κ. μείθεν
ἀντὶ μῆδον.

μεικτός-ή-όν νεώτ. κ. μικτός βλλ.

μειλαξ Σουιδ. «ὁ λειψών, ὁ παράδεισος».

μείλας ἐπ. ἀντὶ μέλας βλλ. : Ἰλ.Ω 79 μείλανι
πόντω.

μείλια (τὰ) μείλιασσω, μείλιχος) σπαν. κτ. ἐν ἐπι-
προικῶσι τὰ μείλισσωτα, τὰ τέρποντα, φαιδρῶ-
ντα τὸν ἀνθρώπων Εὐστ. «φερωὴ γὰρ ἡ τῆς γυ-
ναϊκῶσ προλή' οἶον, προβλεῖ φερνάς πατήρ' ἦν
Ὀμηρος καὶ μέλλαι ἡ ἐπιμείλια λέγει, διὰ τὸν
ἄνδρα μείλιασεν, ἦτοι κατὰ μέγα γλυκαίνων : Ἰλ.
1147 ἔγῳ δ' ἐπὶ μείλια δῶσω πολλά μάλ', ὄσο'
οὐ πῶ τις εἰς ἐπέδωκε θυγατρὶ, Λουκ.Ἐπιγρ.2 καὶ
πόσιν αὐτὸν ἔθηκε θυγατρός ἕξ πᾶλλ' ἐπὶ μεί-
λια δούσ' || ἐπὶ παιγιῶδιων : Ἀπολλ.3,146 μείλια
δ' ἔκβαλε πάντα [σχόλ. «παίγνια δι' ὧν ὁ παῖδς
μείλισσοται» : 2) κειμήλια, πολύτιμα πράγματα :
Ἀπολλ.Ρ 4,1190 μείλια τὸ χρυσόστο' 3) ἀφιερῶ-
ματὸ εἰς εὐγνωμόνησ ἢ πρὸς παράκλησιν, δῶρα
λασθήρια : Ἀπολλ.Ρ 4,1549 αὐτίκα δ' Ὀρφῶσ
κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἐκτοσὶ νηὸς
Δαίμοσιν ἐγγενέτασ νόστω ἐπὶ μείλια θησθαι
[σχόλ. ἐτὰ ἐκμειλιεσθαι δύναμένα δῶρα] :

|| σπαν. κτ. ἐν τὸ συντελεσθὸν πρὸς παύσιν τῆς
κακοκαρίας τῆς κωλυσσίσης τὸν πλοῦν : Καλλ.
Ἄρτ.230 σοί δ' Ἀγαμέμνων πλόδῳσιν νηὸς σφε-
τέρης ἐγκάθετο νηῶ, μείλιον ἀπλοήης, ὅτε οἱ
κατέδησας ἀήτας' || προσφορά εἰς θεόν :
Παολλ.Σλ.Αἴ 6,75 χρυσαίνας πλέξας μείλιον ἀμ-
φιδείας' 4) ἱκανοποίησις, τιμωρία : Ἀπολλ.Ρ
3,594 νόσφιον δ' οἱ αὐτῶ φάτ' εὐοικότα μείλιον
τίσειν [σχόλ. «τιμωρίων ἀποτίσειν»].

μειλίγμα-ατος (τὸ) [μείλισσω] π. Ὀμ. μ. ἐν τῷ
πληθ. πᾶν τὸ χρησιμεῖον πρὸς τέψιν, καταπρά-
δονσ, τὸ γλύκισμα : Ὀδ.Κ 217 αἰεὶ γὰρ τὸ φέρει
μειλίγματοσ θυμοσ [Εὐστ. κέρειά τινά ἡ μαγδαλιά
μειλισσοσσα κινάσας] ἢτὰ καταπράδονσ τῆν πει-
ων τῶν κυνῶν, Εὐρ.ἀπ.1053 μισῶ δ' ὄταν τῆσ καὶ
χθονός στρατηλάτης μὴ πᾶσι πάντα προσφέρῃ
μειλίγματοσ' || σπαν. κτ. ἐν. : Νικ.ἀπ.75 καὶ
μορῆσ, ἡ πασι πέλει μείλιγμα νέοσι' 2) μτφ.
πᾶν ἐξελικτικὸν καὶ καταπραδντικὸν μέσον : Αἰσχ.
Εὐμ.886 γλώσσης ἄρης μείλιγμα καὶ θελητήριον,
Φιλ.2,28 μείλιγματοσ λύπησ, Πλούτ.Πομπ.47 Σκιπί-
ωνος ὀργῆσ μείλιγμα τῆν εἰαυτοῦ θυγατρός κατα-
νέσας 3) μτφ. θεραπευτικὸν μέσον : Νικ.
Θηρ.896 καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μείλιγμα
νοῦσων' 4) κτ. πληθ. ἐξελαστήριον προσφοροῦ
πρὸς νεκρός, θυσία ἐξελικτική : Αἰσχ.Χο.15 χάσ
φερούσας νεστέρουσ μείλιγματοσ, αὐτ.Εὐμ.107
χάσ τ' ὀσίνοωσ, νηφάλλαι μείλιγματοσ, Ὀρφ.Ἄργ.
571 φυχῆσ ἱλασάμην, σπένδωμ μείλιγματοσ χύ-
τλων, Ἀντωνίν.Λιδ.25,170 καὶ αὐταῖσ καθ' ἕκαστον
ἔτος κόροσ τῆσ καὶ κόροσ μείλιγματοσ φέρουσιν
|| νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ λαογραφίᾳ, προσφορὰ δια-
φόρων τροφίμων, γλυκισμάτων κ. ὁ. εἰς πνεύματα
πρὸς ἐξίλασμόν' 5) ἀρτυμα φορητόσ : Ἀθήν.
3,109Β ὅσ ὀτωσ κέκραται τοῖσ μείλιγμασι καὶ τῇ

μαλακότηι' 6) επί του 'Αγαμέμνονος, ὁ ἔρασιος: Αἰσχ. Άγ. 1439 Χρυσήδων μείλιγμα τῶν ἄν' Ἰλιῶν. 7) φαίδρον, ἢ δῆγμα: Ξοῦκρ. 22, 221

λυγῶνα μείλιγμα Μουσέων' 8) μτν. μετρία, περιουζούσα, μετριάζουσα ἔκφρασις: Λογγίν. Υφ. 32, 3 μείλιγμα τῶν θρασυῶν μεταφορῶν.

μειλικτήριος-ον (μείλισσω ὁ πρὸς τὸ μείλισσαι κατάλληλος, ὁ εὐμνητικός, καταπραυντικός, ἐξίλειωτικός: Σουίδ. ἐν λ. πονήτης) εὐχὰς γὰρ οὗτος πρὸ τῶν ποταμῶ μείλικτήριος ποισάμενος' || τὰ μειλικτήρια ὡς οὐσ. (ἐνν. ἱερά) θυσία ἐξίλειωτικαί, ἱλαστήριοι: Αἰσχ. Πέρσ. 610 ἄπερ νεκροίσι μείλικτήρια, βοός τ' ἄφ' ἀγνῆς λευκῶν. γάλα: πρβλ. μείλιγμα 4).

μειλικτικός-ή-ὄν ὁ μειλικτήριος βλλ. μείλικτικός ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον μειλικτήριον: Σχόλ. Αῤιατφ. Πλ. 233 οὐκ ἀπειλητικός, ἀλλὰ ἀ μειλικτικός.

μειλικτός-ή-ὄν (μείλισσω) μτν. πιθ. ὁ δὲν δύναται τις ἄ καταπραῦν, νὰ ἐξίλειωσῃ: Λυρ. Αλ. Αἰδέσπ. 35, Α μῦθος μείλικτός ἀνδρῶν ἔργιοις' || αὐνήθ. ἐν συνθ. οἷον ἀμειλικτός, δυσμειλικτός.

μειλικτρά (τῶ) μτν. τὰ μείλιγματα βλλ. 4): Ἄπολλ. Ρ. 4, 712 ἡ δ' ἔστω πελάνους μείλικτρά τε νηφαίησι κατεν ἐπ' εὐχάλῃσι.

μειλιναός-α-ον μτν. ποι. ὁ ἐκ ζύλου μελας, ὁ μέλινας, ἄ. μέλινας: Ὀνη. Κυν. 4, 383 ὑπὸ μείλιναίοσι πάγοισι.

μειλινοείας-εντος-εσσα-εν ἐσφ. γρ. ἀντί μηλινοείας βλλ.: Νικ. Ἐπρ. 173.

Μειλινοή (ἡ) μτν. εὐφημιστικὸν ὄνομα τῆς Ἐκάτης: Ὀρφ. Ὑμν. 71 κωδ. Μηλινοή.

μείλινοος-ον ἐπ. ἀντι μέλινας βλλ.: Ἰλ. Ε. 655 ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινοος ἔγχος Ἐληπόλεμος.

μειλιξίς-εως (ἡ) (μείλισσω) λεξ. ἡ ἐξίλειωσις, καταπραῦσις: Σουίδ. ἐν λ. μείλιγμασι καὶ τὸν τρόπον τῆς μείλιξιος οὐδ' αὐτὸν ἀπεκρύφατα.

μείλιον (τῶ) συνθ. κτ. πληθ. τὰ μελία βλλ.

μείλισσω, ἐπ. ἀπαρφ. μείλιστέμεν, ἐπ. μέσ. ἀόρ. μείλιξαι, εὐφραίνω, ἠδύναω, γλυκαίνω' Ἦσ. ἐπροσηγία καὶ κχαρισσιμένα πράττω' Ἔυστ. ἔκατὰ μέλι γλυκαίνω' : Ἰλ. Η. 410 πυρὸς μείλιστέμεν ὄκα ἱεῦχρασιτέν τετὸν νεκρούς διὰ τοῦ παρῆεν αὐτοῖς πυρᾶν' || ζενίξω, φιλεῶω, φιλοξέω τίνα: Θεοκρ. 16, 28 τραπέζῃ μείλιξαν' ἀποπέμφαι' 2) μτφ. ἐπὶ ποταμῶν, ἀρδύουσα καθιστὰ καρποφόρον τὴν γῆν, οἰνεῖ εὐφραίνω δι' ἀρθθῶνασ πλημυρῶν: Αἰσχ. Ἰκ. 1029 ἱπιαρὸς γεῦμασι γοίας.. μείλισσοντες οὐδας 3) μτ. αἰτ. προσ. κ. πρόγρ. καταπραῦον, καθαιναχάξω, ἐξίλειώω: Ἐδρ. ΙΑ 1324 μείλισσων ἀβραν ἄλλοις ἄλλαν θνατῶν λαφρασι χαιρίεν, αὐτ'. Ἐλ. 1339, Λυκόφωρ. 542 θταν λοιθασι μείλισσων ἀστεργῇ Κράδων, Ἄπολλ. Ρ. 4, 708 μείλισσε χυτῆλοισι' || κ. παθ. καταπραῦνομαι: Ὑμν. Δῆμ. 290, Ἄπολλ. Ρ. 3, 331 πυρὸς μείλισσαι' ἀτρηγῆ' || μέσ. ἐξέμμενίξω, ἐξίλειώω: Ἄπολλ. Ρ. 1, 860 Κύπριν αἰδοῖθσιν θυέσει τε μείλισσοντο, Φιλῶστρ. Ἄπολλ. 7, 23 οὐς ἔδει μείλιττεσθαι τῇ ἀπομαγδαλαίῃ ταῦτο (οἱ συκοφανταί), Τρυφιδό. 283 τὸν δ' ὁ γέρων ἀγνήν μείλιξαιτο φωνῆ'

4) μέσ. μεταχειρίζομαι γλυκεῖς καὶ πραυντικός λόγους, ὁμολῶ φιλικῶς: Ὀδ. Γ. 96 μηδὲ τί μ' οἶδομενος μείλιξωο μηδ' ἔλεαίρων 5) θαυάζω, καταβάλλω, ὀποτάσσω: Πλούτ. Ἦθ. 330Β ἔσθη δυσκόθετα, καὶ μαχόμενα καθάπερ ζῶα, τίθασσῶν καὶ μείλισσόμενος' 6) παρακαλῶ: Ἄπολλ. Ρ. 4, 416 ἄγῶ κείνων γε τῆς ἐς χείρας ἱκέσθαι μείλιξω' || κ. μέσ. ἐπικαλοῦμαι, ἐπιμαρτύρομαι τίνα ἐνώπιόν τινος: Ἄπολλ. Ρ. 3, 395 πρὸς σ' αὐτῆς Ἐκῆτας μείλισσομαι ἡδὲ τοκῶσ' 7) ρηματ. π. μείλικτός, μείλιγμα, μείλιξις, μείλικτήριος, μείλικτικός, μείλικτρά.

μειλιχη (ἡ) μτν. χειρόκτιον τῶν πυκτευόντων κατεσκευασμένον ἐξ ἱμάντων ὠμοῦ βοείου δέρματος κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν, ὅτε δὲν εἶχε προσκεκολλημένους ἄλους, μολακὸς ἰμῶς τῶν πυκτῶν: Πaus. 8, 40, 3 αἱ δὲ ἐκ βοείας ὠμῶς ἰμάντων λεπτοὶ τρόπον τινὰ ἔχρατον πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μείλιχαι.

μειλιχία (ἡ) μείλιχιοσι κ. ἐπ. -ἡ ἡ πράστις, ἡ ἐνδοπηκότης, χαλαρότης: Ἰλ. Ο. 741 τῶ ἐν χερσὶ φῶσος, σὺ μείλιχη πολέμοιο ἰσχυλῶ. ἐν τῶις χερσίν ἡμῶν καὶ ἐν τῶι μάχεσθαι ἢ σωτηρία, οὐ γὰρ ἐν τῶ μείλιχίους ἡμῶς καὶ πράσους εἶναι τοῖς πελεμοίσις' 2) εὐμένεια, φιλοφροσύνη: Ἡσιόδ. Θ. 206 τέρπειν τε γλυκερῆν φιλότρητὰ τε μείλιχιν τε, Ἄπολλ. Ρ. 2, 1279 3) Ἦσ. «ικεταία».

μειλιχίον (τῶ) Ἐπιγρ. ὁ τοῦ μείλιχιο Διὸς ναός. μείλιχίος-α-ιον (μείλισσω) κ. νεώτ. κ. μείλιχίος-ον, π. Ὀμ. αὐνήθ. κτ. δοτ. πληθ. μτ. οὐσ. ἡ ἀνεῦ οὐσ., ὁ γλυκὺς, καταπραυντικός, χαροῖς, ἱλαρός, ἡπιος προσήνης: Ἰλ. Δ. 256 αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα προσπῦδα μείλιχίοισιν, αὐτ. Μ. 267 ἄλλων μείλιχίους, ἄλλων στεροτέρους ἀπέσιον ἐλεκεον, Ὀδ. Ζ. 148 μείλιχίον καὶ κερδῶλοον φάτο μῦθον, αὐτ. Θ. 172 ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει αἰδοῖ μείλιχη (ἔϋστ. ἐτὸ αἰδοῖ μείλιχη, ἡ τὴν ἐκ τῶν ἀκουόντων αἰδῶ λέγει ἡ τὴν τοῦ ἀγορεύοντος, ὅτε μηθ' θρασυότατος ἔσθ', ἀλλὰ μείλιχος ἐν τῶι καλεῖναι), Ἡσιόδ. Θ. 92 θεῶν ὡς ἱλάσκονταί αἰδοῖ μείλιχη' || ἐπιθ. τῶν θεῶν, ὡς τοῦ Διὸς πρῶστατον τῶν ἐξίλειούτων αὐτῶν διὰ μείλιχων ἱερῶν, τῶν Διονύσου, τῆς Ἄφροδιτης κ.ά.: Θουκ. Ι. 126 ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίους Δίασις, ἄ καλεῖται Διὸς ἑορτῆ Μείλιχιο μνηστῆ, Ξεν. Ἄν. 7, 8, 4 Ἐρμῆδιος γὰρ σοι ὁ Ζεὺς ὁ μείλιχίος ἔστι, Πλούτ. Ἦθ. 994Α καὶ τὸν Ἡμερόδω καὶ Μείλιχίον αἰσχροτέρους Διδύμουσ, Πaus. 2, 20, 1 ἀγαλμᾶ ἔστι καθήμενον Διὸς Μείλιχιο, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ. 5, 225 ἐν δὲ γαλήνῃ νηφαλία σπείσω Κίπριδι Μείλιχη' || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. μείλιχίως, ἡλιώς, πράσως: Μόσχ. 2, 97 μείλιχίον μνηκῆσται' 2) τὰ μείλιχια ὡς οὐσ. (ἐνν. ἱερά), προσφορά) ἱλαστήριοι: Πλούτ. Ἦθ. 417C θαιμόων δὲ φαλῶν ἀποτροπῆς ἔνεκα φησάμ' ἐν τελετῶν μείλιχια καὶ παραμύθια' || ποι. κ. ἐπὶ πηγῆς, ἡ εὐδάρτεον ἔχουσα ὕδωρ: Σοφ. ΟΚ 159 κἀθύδρος οὐ κρατῆρ μείλιχίων ποτῶν δέμυται συντρέχει ἰσχυλῶ. μείλιχίων ποτῶν, γλυκεῶν ποτῶν, ὁ ἔστι, μέλιτος, οἷς μείλισσοσι τὰς θεάς'.

μειλιχιοτής-πος ἡἷ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μείλιχιο, ἡ πράστις, ἡπίοτης, γλυκύτης, προσήθεια: ἡ μείλιχιοτής τῶν τρόπων - τοῦ ἠθους.

μειλιχίως ἐπίρρ., μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μείλιχίον, πράσως, ἡλιώς: Ἄπολλ. Ρ. 2, 467 μείλιχίως ἐρέτησι μετῦδα, αὐτ. 3, 319 μείλιχίως προσέειπεν.

μειλιχίωσ-ατος (τῶ) Ἐπιγρ. τὸ μείλιγμα βλλ. 4).

μειλιχόθουλος-ον μτν. ὁ μείλιχα βουλεύομενος, ἡλιος, πράσος: Πρῶκλ. Ὑμν. 7, 40 ἱλαθι, μείλιχόθουλα.

μειλιχόθουλος-ος-υ ὁ μείλιχίον ἐκπέμπων φωνῆν, γλυκομίλητος, γλυκόφωνος: Τυρτ. 1, 28 γλῶσσαν μείλιχόθουλον.

μειλιχόθωρος-ον ὁ θωροδόμενος εὐχάριστα, γλυκεῖα δῶρα: Ἐρμην. 82, 2 μάννητα δὲ μείλιχόθωρον καὶ θάσιον, Ἀνών. η. Στοδ. Ἐκλ. Ι. 68 Ὑγιῆας μείλιχόθωρος, Πρῶκλ. Ὑμν. Ι. 21 μ- Παίτων.

μειλιχόθυμος-ον πάπ. κ. μον. ὁ τερψίθυμος, τερπνός, εὐχάριστος: Λέων Μαγεντ. 2, 563 μείλιχόθυμον ἔσφρ.

μειλιχομειδής-οὐς-ές κ. μείλιχομειδός βλλ. η. Ἦσ. ἰκωδ. μείλιχομειδίησι.

μειλιχομειδός-ον (μειδῶω), αἰολ. μείλιχομειδός ὁ μείλιχος μειδιῶν, ὁ γλυκὸ χαρομειδῶν: Ἄκκ. 55.

μειλιχόμητις-ιος (ὁ) ἢ ὁ ἔχων μειλιχόν, πρῶτον φρόνημα, ὁ ἥσιος· Ἦσα. κ' ἠδύς, πρᾶυτος, πρᾶυ-γελῶς, ἡδύγελος.

μειλιχόμοθος-ον μγν. ὁ ὀμιλῶν μειλιχῶς, γλυκομιλιχῶς· Γρηγ.Ναζ.2,158.

μείλιχος-ον, αἰολ. μέλλιχος (Ἡρακλιδιαν.2,302), ὑπερβ. μειλιχώτατος (Ἐπιγρ.1 ἐν Ἰλ. πάντοτε ἐπὶ προσ., ὁ πρᾶος, ἥσιος, γλυκός, μειλιχός· Ἰλ.Ρ.671 πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μειλιχῶς εἶναι ζωὸς ἄνθρωπος, αὐτ.Τ.300 τῷ σ' ἄριστον κλαίω θεοειδὸς, μειλιχὸς αἰεὶ, Πλούτ.Ἡθ.120Α πᾶσι μειλιχῶς καὶ φίλος· ὁ ὑπερβ.· Ἐπιγρ. τὸν πᾶσιν ἠλίκεσαι μείλιχώτατον· ἢ ἐπιθ. τῆς Ἀητοῦς, τοῦ Ὑψιου· Ἡσίοδ.Θ.406 Ἀπὸ κτανόπηνλον ἐγένετο, μειλιχόν αἰεὶ, αὐτ.763 ἥσυχος ἀντρέφεται καὶ μειλιχὸς ἀνδρόπρισι· κ. μτ. γενικ.· Κρινογ.ΑΠ.6,242 ὠδιῶν μειλιχῶ Ἀρτέριδι· ἢ κ. ἐπὶ πραγμάτων, ἀπαξ μ. ἐν Ὄδ.· Ὄδ.Ο.374 κ' δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκούσαι οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον, Ἡσίοδ.Θ.84 τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος παῖ μείλιχα, Πινδ.Π.9,43 μειλιχὸς ὄρνυ, Ξενοφ.6 οἶνος ἄς οὐκ μείλιχος· 2) τὸ μειλιχὸν ὄς οὐς, ἢ πραότης, ἠλιότης· Θεογν.365 ἴατε νόον, γλώσση δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω· 3) κτ. πληθ. τὰ μείλιχα αἱ χεραὶ· Πινδ.Ο.1,30 χάρις ἀπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς, Ὀμπ.Κυν.3,219 ἀνὸν πᾶν ἀμφιθεδῶσαν μείλιχα μυθεῖσθαι· 4) τὸ οὐδ. ἐν. ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ. μείλιχος, πρᾶος, ἥλιος· Ἀπολλ.Ρ.1,971 μείλιχον ἀντίσταν.

μειλιχόφωνος-ον κ. μειλιχόφωνος βλλ.

μειλιχῶς ἐπίρρ. πρᾶος, ἥλιος, μειλιχῶς· Σιμων. Ἀμ.7,8 μείλιχος μυθεύμενος.

μείλιον (τὸ) Ἐπιγρ. βιωτ. ἀντὶ ἡλιον, τὸ πρόβατον. -μειν Ἐπιγρ. κατάληξις ἀπαρφ. ἀντὶ -μειν ἢ μείων οἶον εἶμειν εἶναι.

μείναι ἀπαρφ. ἄορ. τοῦ μένω βλλ.

μείνάντι (τὸ) Ἰουρκ. ὄημ. πλατεῖο πόλεως, χωρίον· 2) ὁμαλὸν ἀνοικτὸν μέρος, ἀλών.

μείζει κ. μίζει ἀπαρφ. ἄορ. τοῦ μείζνμι βλλ.

μείζει-εως ἡ ἢ κ. μίζει βλλ.

μειζοδάρβαρος-ον κ. μίζοδάρβαρος βλλ.

μειζοφρυς-ος-υ κ. μίζοφρυς βλλ.

μεισοδοσία (ἡ) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ μεισοδοτεῖν διὰ προσφορᾶς εἰς μικροτέρων τιμῆν ἐν δημοκρασίᾳ, κατακύρωσις ἔργου εἰς τινα, ὅσον κατασκευῆς ἢ προμηθείας πράγμ., ἀντιθ. πλεισοδοσία.

μεισοδοτής (ὁ) μεισοδοτῶν νεώτ., θηλ. -τίς-ιδος κ. -ότρια ὁ μεισοδοτῶν, ὁ προσφερόμενος ἀντὶ μικροτέρας τιμῆς ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς ἢ τὴν προμήθειαν πράγμ., ἀντιθ. πλεισοδοτής.

μεισοδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεισοδοσίαν βλλ., ὁ διὰ μεισοδοσίας ἐνεργοῦμενος· μεισοδοτικὴ δημοκρασία [καθ' ἣν οἱ διαγωνιζόμενοι μεισοδοτοῦσι]· κ. ἐπίρρ.-ὡς.

μεισοδοτῶ-ῶ (μείων, δίδωμι) νεώτ. ἀρθ.β. εἶμαι μεισοδοτῆς ἐν δημοκρασίᾳ, προσφερόμενος ἀντὶ μικροτέρας τιμῆς ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς ἢ τὴν προμήθειαν πράγμ.· 2) ρηματ.π. μεισοδοτῆς, μεισοδοσία, μεισοδοτικός.

μεισοκίνος-ον (μείων, κινῶς) νεώτ. γεωλ. ἐπὶ περιόδῳ τῆς γεωλογικῆς διαπλάσεως· μεισοκίνοσ ὑποδιάπλασις ἢ ἀρχαιότερα τῶν δύο ὑποδιάπλάσεων εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ νεογενὴς ὑποδιάπλασις τῆς τριτογενεοῦς διαπλάσεως τοῦ καινοζωϊκοῦ ἀβρόσισματος στρωμάτων τῆς γῆς· ἢ μεισοκίνοσ ὑποπερίοδος ἢ ἀρχαιότερα τῶν δύο ὑποπεριόδων εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ νεογενὴς ὑποπερίοδος τῆς τριτογενεοῦς περιόδου τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος.

μείων οὐ (τὸ) ὁ ἀμύνῶ, τὸ πρόβατον τὸ προσφερόμενον κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ἐν Ἀθήναις ἑορτῆς τῶν Ἀποτοριῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς

ὡς θυσία καὶ δῶρον διὰ τὴν ἔγγραφὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν φρατῶρων· ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ὠρισμένον βάρος, φανεραὶ ὅτι καὶ ἄλλοι ἔθνος ἀστέον ἐφώναζον μεῖων ἢ μείων (πολὺ ἑλαφρόν, ἔξ οὗ καὶ τὸ θῆμα ἐκλήθη μεῖων· Πολυδ.3,33 ἐπὶ ἡερόν τὸ ὑπὲρ τὸν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένον παῖδων· Ἐπιγρ. παρεστῆσε μεῖων, Σχόλ. Ἀριστοφ.798· 2) μγν. εἶδος φυτοῦ, μείων βλλ.· Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,43, Διοσκ.1,3 Ἰδρ.γ.1.

μείων-ονος (τὸ) κ. νεώτ., οὐδ. τοῦ μείων βλλ. ὡς ἐπίρρ. ὀλιγώτερον, ἐπὶ ἑλαττον· Αἰσχ.Πρ.510 μείων μεῖων ἰσχύσειν, Ξεν.Ἀγ.6,3 μεῖων οὐδὲν ἐκράτει· 2) νεώτ. μαθ. τὸ σημειῶν τῆς ἀφαιρέσεως πληθ. παριστάμενον διὰ τοῦ συμβόλου·.

μειονέκτημα-ατος (τὸ) [μειονεκτῶ] νεώτ. ἢ παρὰ τινα πράγματι ἢ προσώπῳ ὑπάρξεις ἰδιότητός τινος ἢ συστατικῆς εἰς μικρότερον βαθμὸν παρὰ εἰς ἕτερον πράγμα ἢ πρόσωπον πρὸς ὃ συγκρίνεται, ἀντιθ. πλειονέκτημα· ἢ κ. ἀπολ. ἐλλειψίς, ἐλάττωμα, ἀτέλεια· τὸ σπῆτι αὐτὸ ἔχει πολλά μειονεκτήματα.

μειονέκτης (ὁ) [μειονεκτῶ] μγν. ὁ ἔχων μεῖων, ὀλιγώτερον, ὁ μὴ ἑξαρκῶν, ὁ ἐλαττωμένος, ὁ κατώτερος· Ἀνών.π. Ἀνδρόν.Ρ.Γαθ.756.

μειονεκτικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ διαθεμιμένος νὰ λάβῃ μεῖων τὸ δεῦτερον, ἀντιθ. πλειονεκτικός ὡς πρὸς τι, ὁ ἐλαττωματικός, ἀτέλής ἢ κ. ἐπίρρ. -ὡς.

μειονεκτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μειονεκτικοῦ, ἐλλειψίς, ἐλαττωματικότης.

μειονεκτῶ-ῶν (ἔχω) κ. νεώτ. μεῖων ἔχω τινὸς, ἔχω ὀλιγώτερον ἀπὸ ἄλλου, ὑστερῶ, ἀντιθ. πλειονεκτῶς· Ξεν.ΚΠ.8,6,23 διέκινετο πρὸς αὐτὸν οἱ ἀνθρώποι ὡς πᾶν μὲν ἔθνος μειονεκτεῖν ἄδοκον· ἢ ὄμ. μ. ἐν τινι ὑστερῶ εἰς τι· Ξεν.Ἰερ.1,11 ἐν τοῖς διὰ τῆς ὄψεως θεάμασι λογιζόμενος εὐρισκῶ μειονεκτοῦντας τοὺς τυραννοῦς· ἢ μτ.γενικ. πράγμ. κ.ἐμπροθ.· Ξεν.Ἰερ.1,29 ἐν τοῖς τεκνοποιεῖς μειονεκτεῖ τῶν εὐφροσυνῶν, αὐτ.2,1,διον.Ἀλ.6,71· ἢ κμτ. γενικ. προσ. κ. πράγμ.· Ξεν.Ἰερ.1,18 ὡστε ταύτη πρῶτον τῆ εὐφροσύνη τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦσαι τὴν ἰδιωσύνην· ἢ παθ. ἀπολ.· Εὐστ. Πον.199,83 ὡς καὶ ἐντεῦθεν αὐξέσθαι μὲν τὰ ἡμέτερα, μειονεκτεῖσθαι δὲ τὸν πολεῖμον· 2) ρηματ.π. μειονέκτημα, μειονεκτικός, μειονεξία.

μειονεξία (ἡ) [μειονεκτῶ] ἢ πράξις τοῦ μειονεκτεῖν, τοῦ ἔχειν ὀλιγώτερον ἄλλου, ἀντιθ. πλειονεξία· Ξεν.ΚΠ.2,1,25 οὐκ ἐνὴν πρόφασιν μειονεξίας ὡστε ὑφιεσθᾶν τινος κακίῳ ἕτερον ἕτερον εἶναι πρὸς τοὺς πολεμίους.

μειονίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. πολυπυριτικὸν ἄλας τῆς ὁμοδός τῶν σκαπολίθων.

μειονότης-ητος (ἡ) [μείων] νεώτ. πληθὸς ἀριθμητικῶς μικρότερον τοῦ ἡμίσεος ἐνὸς ὅλου, ἀντιθ. πλειονότης· οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀποτελοῦν μικρὰν μειονότητα τῆς βουλῆς· 2) τὸ σύνολον ἀτόμων ζῆνης ἐθνικότητος ἐν τινι πολιτείᾳ ἀποτελοῦν σχετικῶς μικρὸν ποσοστὸν τοῦ πληθυσμοῦ· αἱ ἐν Τσαχσοδοβᾶκιᾳ μειονότητες, - ἢ ἐπιτροπὴ τῶν μειονοτήτων.

μειονοφηία (ἡ) νεώτ. κ. μειοφηία τὸ ἔχειν ἐν τῇ βουλῇ ἢ ἐν ἄλλῳ συνεδρίῳ ἀριθμὸν φήγων ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεος, ἀντιθ. πλειονοφηία· ἡ κυβερνήσις ἔχει μειοφησίαν ἐν τῇ γερούσιᾳ· ἢ τὸ κόμμα ἢ τὰ κόμματα τὰ ἀριθμητικῶς μικρότερα τοῦ κυβερνῶντος ἐν τῇ βουλῇ ἢ τοῦ διοικούντος ἐν τοῖς δημοτικῶς καὶ κοινοτικῶς συμβουλοῖς, ἢ ἀντιπολιτευσί· 2) ἢ μειονότης, ὁ ὀλιγώτερος τῶν λοιπῶν μεθ' ἃν ἀποτελοῦσιν ἐν σύνολῳ· Πλαντ.Ἀγ.Ὀρ.72 ἢ νοστροπία τοῦ Ὀρους τῆ σχηματίζουν τέσσαρες χιλιάδες ὡ

γράφματοι άπάντητι σέ μειονοφηφία πενήντη ή έκάτω διαδοσμένην.

μειονοφηφά-έω νεώτ. άμτθ. κ. μειοφηφά έχω μειονοφηφάν, διαθέντ ή λαμβάνω όλιγώτερουσ φήφουσ του ήμισουσ ένόσ όλου, άντιθ. πλειονοφηφά: οί άγροτικοί μειοφηφούσιν έν τή βουλή 2) ρημ.π. μειονοφηφία.

μειόνος (μείων) έπύρρ. όλιγώτερου, έλαττον, μείον: Σοφ.ΟΚ 104 εΙ μη δώκω τί μείωνός έχειν.

μειοπυρεξία (ή) μτγν. κ. μυν. ή μείωσις, έλάττωσις του πυρετού: 'Αέτ.5,77, Θεοφάν.Νόνν.1,430 συνεχής πυρετός έστιν ό μη έχων διάλειμμα ύφανσι δέ μόνον και μειοπυρεξίαν έν τή παρική τών παροξυσμών.

μειοσταγμίνη (ή) νεώτ. ή έρευνα του άριθμου τών σταγώνων, άς χορηγούσιν όμοια όγκομετρικά καταστάσεις είδικώ τινος όρου έν τή προσθήκη ή μη του άντιταχίου άνήγνου.

μειότερος-α-ον μτγν., θηλ. έπ. -η σπάν. άντι μείων, μικρότερος, έλάσσων: 'Αρατ.43 μείοτέρη περιστάρεται στροφάγγει, 'Απολλ.Ρ.2368, Μαν.2,147 μείοτερον κώδος, 'Επιγρ.ΑΠ 14,41,2 άλλοτε μόν μείζων, άλλοτε μείοτέρη, Γρηγ.Ναζ.107,36 τοίσι τε τελειοτέροις τοίσι τε μείοτέροις.

μειότητα-ητος (ή) μτγν. μείωσις, έλάττωσις: 'Απολλ.Δύακ.Συνδ.517,32 έμφασις ίκανή μείοτητα, αύτ.521,19 μείοτητα ή έπίστασι θαύμοσμου 2) συγκρίτης, μειονοφηφία: Βέττ.Βάλ.337,25.

μειουρία (ή) μυν. έπί έξαμέτρων τελειωτώνων εις Ιουδων ή πυρρίχων, ή μείωσις του τέλουσ ή του άκρου, ά. μουριρία: Εύστ.'Ιλ.900,6 έν δέ τώ έρρίγησαν, όπως ίδαν αλόλον όφιν, στιχηρόν έστι πάδος ό λέγεται και μουριρία, δια δίχρονον του κατά την άρχήν, και μειουρία δια τής ει διφθόγγου, άς έν τώ τελεί πυρριχάθεντος του στίχου και σωστόλην παθόντος κατά μύος ούράν ή κατά μείωιαν ούραίου ήτοι τέλουσ άκρου.

μειουρίζω μτγν. κ. μυν. κ. μουριζώ ποιώ τώ άκρον μείων, περικόπη, κολοδώνω: κ. παθ.: Νικόμ.'Αριθμ.2,13 πυραμίδης μειουρίζομεναι εις όξειαν κορυφήν [δ.γρ. μμιοιρίζομεναι]. 2) άμτθ. έγω τώ άκρον μείων, είμαι κολοδός: Γεωπ.19,2) τήν ούράν παχείαν, από έκφύσους μμιοιρίζουσαν όλην, αύτ.5,8,2 κλήμα άραιόφθαλμον και μμιοιρίζον. 3) ρημ.π. μμιοιρισμός.

μμιοιρισμός (ό) (μμιοιρίζω) μυν. τώ ποιείν μμιοιριρίαν βλλ.: Εύστ.'Ιλ.900,10 στίχων του μμιοιρισμού ή τής έκτης χώρας έν τοίς έπεισι όδίαφορία.

μμιοιρος (ό) (μμιοιρ, ούρά) μτγν., μυν. κ. νεώτ. ό έχων βραχείαν ούράν, ό κόλορος, κολοδός: Αϊκ.Ζ115,13 πλάτος δέ εξ εύρείας τής κεφαλής μμιοιρος κάτεινι έστε έπί τήν ούράν, 'Ιπιατρ.55 εάν θορόα γένηται τριχών. έν τώ μμιοιρω τής κέρκου. || τώ ούδ. ώς ούσ. τώ άκρον, ή κορυφή: Γεωπ.10,57,Β δει δέ τώ φυεζόμενον σπέρμα όρθόν τίθεναι, τώ μμιοιρον πρός τήν γήν άγοντα, τώ δέ φυλόδες και λεπτόν άνω. 2) ό έχων κεκομμένην τήν άκραν: 'Αριστ.Ρητ.1409β,1Β δει δέ και τά κώλα και τας περιόδους μήτε μμιοιρους είναι μήτε μακράς. 3) έιβ. έν τή μμιοική, έπί στίχων, έξάμετρος έχων έν τή άρσει του τελευταίου ποδός βραχείαν συλλαβήν: 'Αθην.14,632β μμιοιροι δέ εισιν οί έπί τής έκβολής [δ.γρ. μμιοιροι]: πρδλ. Εύστ.'Ιλ.900,10.

μμιοιρωμ-ονος (ό,ή) (φρλήν) 'Ησ. έλάφορος και έλάτιων φρενών, παράρωρος.

μμιοφηφία (ή) νεώτ. ά. μειονοφηφία βλλ.

μμιοφηφά-έω νεώτ. ά. μειονοφηφά βλλ.

μμιοράκειομαι δ.γρ. άντι μμιορακίεομαι βλλ.: 'Ακίφρ.2,2

μμιορακίειον (τό) μτγν. τώ μμιορακίλλιον βλλ.: Θεοδώρ.3,2.

μμιορακία (ή) μτγν. πθ. παιδική κακεντρέχεια. κακογνωμία: 'Επικ.Δόξ.5,69.

μμιορακίεζάπατης (ό) έπύρρ. ό έξαπατών τώ μμιορακί: 'Ηγηθ.'Επιγρ.1 μμιορακίεζάπαται και συλλαβοπευσίλααπαται.

μμιορακίεομαι (μμιορα) μτγν. άποθ. φέρομαι ώς μμιορακίον, παιδιάρζω: Πλουτ.'Αντ.10 ού μήν άλλα κάκεινιν άπειρότα προσπαζών και μμιορακίεόμενος ίλαρωτέρων ποιείν ό 'Αντώνιος, Λουκ.Νεκρ.Δ.27,9 παραπαίει, ώ γέρον, και μμιορακίω πρός τώ χρέων, 'Αριστείδ.Λόγ.2,372 ούτω σφόδρα μμιορακίεοσθαι ώστε μηδέν είναι χρημα λαλιώτερον, 'Ακίφρ.2,2 πάλην μμιορακίεομένων πρσθότων [δ.γρ. μμιορακίεομένου].

μμιορακίζομαι μτφ. άποθ. μεταβαίνω από τής παιδικής εις τήν τών μμιορακίων ήλικίαν, γίνομαι μμιορακίον, ά. μμιορακίομαι: 'Αρρ.Αν.4,13,1) όσαι εις ήλικίαν μμιορακίασαντο [ιδιόρθ. έμμιορακίοντο].

μμιορακικός-ή-όν μτγν. ό νεανικός: 'Αν.Βιλλ.2,83 ήλικίας μμιορακικός.

μμιορακιοειδής-οός-ές μτγν. ό όμοιος πρός μμιορακίον: Καισάρ.107,3.

μμιορακίον (τό) κ. μυν. κ. νεώτ. όποκορ. του μμιοροζ 'νεανικός, παλληκαράκι η. άρχ. ό έχων ήλικίαν από τώ δεκάτω τετάρτω μέχρι τώ εικοστού πρώτου έτους: έφηβοσ: Πολυδ.2,4 κή τρίτη ήλικία από τεσσαρσεκαίδεκάτω έως εικοστού πρώτου. μμιορακίον: 'Αντφ.3,3,6 μήτε βαλείν μήτε άποκτείναι φησι τώ μμιορακίον, 'Αριστ.Νεκρ.917 δει σέ δέ φοιτών ούδεις έθελει τών μμιορακίων, Πλάτ.'Ομοίτ.173B εις άνδρας εκ μμιορακίων τελευτώσι, αύτ.Πολ.497B, 'Ισοκρ.15,93 τούς κεκρημένους εκ μμιορακίων μοι μέχρι γήρωσ διλώσω, 'Ισοτ.5,40 ώ εκ μμιορακίον φίλος ήν, Λουκ.Νεκρ.Δ.9,4 ού μά δια, άλλα νεωτότων τινα τών μμιορακίων τών ώραιων Φρήγας, Βι.'Αλεξ.713 και σύ, χρυστόν μμιορακίον, 'Αλέξανδρος φρενήρη. 2) έπί έφήβων, έν περιφρονητική σμ.: Πολυδ.2,65,2 τώ μόν μμιορακίον ήγαμένους έργων αγαθού ποιήσαι. 3) νεώτ. συνεκ. ό άωρος έπι τών νοών, τήν κρίσιν, ό έπιπόλαιος: Ακίωκώθη, άλλα έμμεινε άκόμη μμιορακίον.

μμιορακίση (ή) όποκορ. του μμιοραζ, μικρό μμιοραζ, κοράσιον: 'Αριστφ.Βάτρ.409 και γάρ παραβλέψας τί μμιορακίσηκ ην δέ κατήσαν, και μάλ εύπροσώπου. || κ. έλρων, κορισόπουλο: 'Αριστφ.Πηλ.963 άλλα τσθι έπ' αύτάς τας θύρας άφιγμένη, ώ μμιορακίσηκ.

μμιορακίσιον (τό) μτγν. όποκορ. του μμιορακίος βλλ.: 'Ιω.Χρυσ.6,53.

μμιορακίσιος (ό) κ. μυν. όποκορ. του μμιοραζ, ό νεανικός, παλληκαράκι, ά. μμιορακίον: Πλάτ.'Φαιδρ.237B ήν ούτω δη παις μάλλον δέ μμιορακίσιος, 'Αλεξ.36,2 Μέν.Γεωργ.4, 'Ιουλ.Λόγ.7,223C, Βι.'Αλεξ.811 και λέγει πρός 'Αλέξανδρον, ώ μμιορακίσηκ, χαιρασι.

μμιορακίομαι-όμαι κ. μυν. άποθ. μεταβαίνω από τής παιδικής εις τήν τών μμιορακίων ήλικίαν, γίνομαι μμιορακίον: Ξεν.Λακ.3,2 όταν εκ παιδών εις τώ μμιορακίοσθαι έκβαίνωσιν, 'Αρρ.Αν.4,13,1) ιδιόρθ. άντι έμμιορακίαντο; Αϊκ.Ζ112,1, Νικηφ.Πατρ.486,24 τήν ήλικίαν μμιορακίοσμον.

μμιορακίωδης-οός-ές ό άνήκων ή άναφερόμενος ή άρμόζων εις μμιορακίον: Πλάτ.Γοργ.485B μμιορακίοει. μμιορακίωμ, αύτ.Πολ.498B μμιορακίωθη παιδείαν και φιλοσοφίαν. 2) νεανικός, νεαρός: Φιλόστρ.Ηρ.722 τώ αγαλάμα νέον τόν Έκτορα και μμιορακίωθη φέρετ. || τώ ούδ. ώς ούσ.: Φιλόστρ.691 τώ μμιορακίωδες τώ στρατού [οί νεαροί στρατιώται]. 3) έπί όφους λόγου, τώ έν ζωγρά φράσει και μετά περισσias λέξεων, ώς συνήθ. ή τών μμιορακίων έκφρασις: Διον.'Αλ.

ἴσοκρ.12 τὰ δὲ κομφά καὶ θεατρικά καὶ μειρακωδῆ ταῦτα, οὐκ οἶδα ἢν τινὰ θύνατον ἂν παρασχέιν ὠφέλειαν· ἢ ἐν τῇ σμ. ταύτῃ τὸ οὐδ. ὅς οὐσ. τὸ ὑπερβολικὸν καὶ παιδιarioδὲς ἐν τῇ διατυπώσει τοῦ λόγου· Λογγίν.Υφ.3,4 τὸ μειρακωδὲς ἀντικρυς ὑπεναντιον τοῖς μεγέθει· 4) ὁ παιδαριώδης, ἀνόητος· Πλάτ.Πολ.466B ἀνόητος τὸ καὶ μειρακωδῆς δόξα· εὐδοκίμωνος πέρι, Ἀριστ.Ρητ.143B,29 εἰσι δὲ ὑπερβολαὶ μειρακωδῆς, Φιλ.1,678 μειρ- βιος τῶν ἀσώτων.

μειρακωδία [ἡ] μων. ἢ ἰδιότης τοῦ μειρακωδούς βλλ., ἡ παιδικότης· Θεόφωστ.Καν.26,11.

μειρακωδῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον μειρακωδῆ, παιδαριώδης, ἀνόητος· Πολύδ.11,14,7 ἀκρωτάως καὶ μειρακωδῶς συνεκχυθεῖς, Διον.Ἀλ.Πομπ.2,760,11 μειρακωδῶς ἐναθρύνεται· κ. συγκρ.· Δειν. ἀν.66 διοικῶν τὴν οὐσίαν μειρακωδῆτερον.

μειρακωλλίδιον [τὸ] μγν. ὑποκορ. τοῦ μειρακωλλίου βλλ.· Λιδών. Ἀνασκ.11 οὐδὲ γὰρ μικρὸν μειρακωλλίδιον κομιδῆ πρὸς τοῦτο ἂν ἦλθεν ἀνοήτως ὡστε . . τιμωρίαν ζητεῖν.

μειρακωλλιον (τὸ) ὑποκορ. τὸ μειράκιον, μικρὸν μειράκιον, παιδαριῶδες, οὐνήθ. ἐν ὑποτιρητικῇ σμ.· Ἀριστφ.Βάτρ.89 οὐκουν ἐπὶ ἔστ' ἐνταυθα μειρακωλλία τραγωιδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια, Ἀναξάνορ.33,12, Δημ.539 μειρακωλλιον ἂν κομιδῆ, Λουκ.Παράστ.43 ἀστεϊότερον ἔδωκε μετὰ τῶν μειρακωλλίων καθεζόμενον ἀσπίειν.

μειρακω-σκος [ὁ, ἡ] (ἐκ π. μερ., κτ. ἀ. συγγ. τοῦ ἐφρον) κ. μων. κ. νεώτ. ὑποκορ. μειράκιον, μειρακί-σκος, μειρακίσκη, μειρακωλλιον, μειρακωλλίδιον, ἀρχαϊστ. μ. ἢ νεανίς, κορδάσιον· Φρόν.212 ἐτὸ γὰρ μείραξ καὶ μειρακὸς ἐπὶ θηλειῶν ἰάπτουσι, τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειρακωλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν· Ἀριστφ.Θεσμ.410 εἰ πρὸ τῶν τῶς μείρακας ἦγοντο, αὐτ.Ἐγκλ.611 ἢν μείρακ' ἰδῶν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῆραι, αὐτ.Πιλ.1071, Ξεναρχ.4,3· 2) π. Ἄπτ. κ. ἰδιώσι τὸς κομ.ἐν κρ. τὸ ἀρσ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ γυναικωδῆς, ὁ κιναιδὸς· Κρατίν.55, Λουκ.Ψευδοσ.5 πρόσεισι ὁ μείραξ οὐμός φίλος·

3) μγν. μων. κ. νεώτ. γεν. ἐπὶ ἀρρῶν, ὁ νεανίσκος, τὸ παλληκαρικόν, τὸ μειράκιον· Ἀρετ.Χρον. Πισθ.11,3 ἠλιός.Α16,4,19 Θεαγνήεις ἐστὶ καὶ σὺν αὐτῷ μείρακας, Ἀνν.Κομν.10,277B ὀπνηκία τὸν νεανίσκον ἢ τὸν μείρακα παραλλάττονεν, Βί· Ἀλεξ.781 μείραξ γὰρ εἰ νεώτερος, Διήγ. Ἀχιλλ.95 ὄταν δὲ τρίς καὶ δέκατον ἤφατο ὁ μείραξ χρόνον.

μειρομαι [ἢ] [εἰ] μερ.-μέρος, ἡροστ.μείροσ. (ἢλ.1616) ποι. ἔνεργ. παρακ. ἔμμορα (Ἄπολλ.Ρ.3,4) κ. γ' ἐν. μείρορκα (Νίκ.Ἀλεξ.213), γ' πληθ. ἐμμόρασι (Ἦσ.) κ. παθ. ἐν τῷ γ' ἐν. εἰμορασι κ. μείρορα (Π.Φωτ.) κ. παρ. μείροραται (Πιλ.Λοικρ.95Α) κ. μείροραται (Μον.6,13), κ. κτ. μγ. εἰμορμένος κ. σπαν. μείρομηνος (Ἄπολλ.Ρ.3,130) κ. μείρομηνος (Ἄγαθ.11) κ. αἰολ. ἐμμόρμενον (Ἄκκ.14,7) κ. μείρορμένος (Νίκ.Ἀλεξ.229) κ. παρ. ἐμμορμένα κ. αἰολ. ἀπαρφ. μείρορβα (Σχολ.Ἰλ.Κ.671, ὑπερσυντ. γ') ἐν. εἰμοροτὸν κ. νεώτ.1, μέλλ. μορῆσω (EM 335,23) π. αἰτ. λαμβάνω τὸ μέρος μου, τὸ ἀνήκον εἰς ἐμέ μέρος, συμμερίζομαι, μετέχω πῶς· ἢλ.1616 τῶν ἐπὶ βασιλείω, καὶ ἡμιού μείροσ τιμῆς 2) διαρρδ. λαμβάνω διὰ κλήρου, μοιράζω· Ἀρατ.1054 ἀροτήτων ὄρων τριπλάδα μείροντα· κ. παθ. πτ. γενικ. διαρροβαί, χωρίζω ἀπὸ τῶν· Ἀρατ.657 ἀλλ' ἢ γ' ἐς κεφαλῆν ἱαν θίειτ' ἀγραυτήρι μείρομένη γονάτων ἰσχυλ. εἰργον ὑπὸ τῆς δύσεως μερίζομαι κατὰ τὰ γόνατα· ὁ γὰρ ὀρθῶς οὐδὲ χεῖται αὐτῆς τὸ γόνατα, ἐπὶ καὶ τὰ βόρεια ὄντα· 3) πτ. γενικ. ἐν τῷ ἔνεργ. παρακ. γίνομαι μέτοχος τῶν, λαχάνω, τυγχάνω, ἀξιοῖμαι· ἢλ.Α.278 ἀπεί οὐ ποθ' ὁμοίης ἔμμορος πῆς σκηπτοπόχος βασι-

λεῦς, αὐτ.Ο189, Ὄδ.Λ.338, Ἦσοδ.Ἐργ.347 ἔμμορὸς τοῖς τιμῆς δὲ τ' ἔμμορος γείτονος ἔσθλοθ, Καλλ. ἀπ.373 ἐν ἄχοστασι καὶ ὁ πάγκρατος ἔμμορος τιμῆς, Διον.Περ.239· ἢ μγν. κ. πτ. αἰτ.· Ἄπολλ. Ρ.3,208 ἔπει σε καὶ ἀγλαδον ἔμμορος κόδος, Νίκ. Ἀλεξ.488 καὶ ποτε κεδρινῆς μελάνου βάρος ἔμμορος πίσησ· κ. κτ. πτ. μγ.· Νίκ.Ἀλεξ.213 νόημα μείρορκα κατῆ ἐσαφελμένον ἀτγ· 4) κ. ἐν παθ. παρακ. κ. ὑπερσυντ., ἀπαρφ., πτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. σνήθ. ἐν τῷ ὑπερσυντ. ἦτο ὠριμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, περρωμένον, γραφτὸ· ἢλ.Φ.281 γὼν δὲ με εὐαγγελίω θανάτω εἰμοροτὸν ἀλώνας, Ὀδ.Ε.312, Ἦσοδ.Ἐργ.894 ἐκ γὰρ τῆς εἰμοροτ. . . τέκνα γενέσθαι, Πλάτ.Πολ.566Α, αὐτ.Φαῖδρ.2551 οὐχ εἰμοραται κακὸν κακῷ φίλον εἶναι, Δημ.293 εἰ μετὰ ὀθηδίων ἡμῖν ἀγωνίζομενος οὕτως εἰμοροτὸν πράξει· κ. νεώτ. εἰμοροτὸν νά ἐπίχρησθαι διὰ νά ἰδῶν συττῆσθαι ἀσμένον τὸν δλεθρον· κ. ἐν μγ.· Θεογν.1033 θεῶν εἰμορμένα θῶρα, Ἰσχυ. Ἀγ.913 τὰ δ' ἄλλα . . σὺν θεοῖς εἰμορμένα, Σοφ. Τρ.169, Πλάτ.Πρωτ.320D ἐπειθὶ δὲ καὶ τοῦτος χρόνος ἦλθεν εἰμορμένως γενέστω· κ. ἐν φρ. εἰμορμένον ἐστὶ εἰμοραται· Πλάτ.Μενξ.243B εἰπερ εἰμορμένον εἶναι ἀνθρώπου στασιάζει, Λυκόφρ.430 τὸν μεμορμένον πότμον, Μαν.6,13 σινέσεσι τὰ τοῖσιν ἔκαστος ἀνθρώπων μεμόρτα ὑπ' ἀστράσι κινωμένοισιν· ἢ τὸ θηλ. ὅς οὐσ. εἰμορμέν βλλ. ἡ τύχη, τὸ περρωμένον, τὸ γραφτὸ, τὸ ρικιό· Πλάτ.Φαῖδ.115Α, αὐτ.Γοργ.512B, Δημ.296· 5) μγν. ἐν πτ. παθ. παρακ. ὁ ἐπιτεθειμένος· Νίκ.Ἀλεξ.229, πυρὸς μεμορμένος αὐγάς· 6) ρηματ.π.μορτα, μέρος, μορσίμος, μέρος, μερίς. **μείρομαι** (2) μγν. ἀποθ. πτ. γενικ. μείρομαι, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ποθῶ· Νίκ.Ἰσχυρ.402 ὄτ' ἐς νόον ἤε. καὶ ἰβλην ἤε καὶ ἀρδῆσθαι μωσμηρινον ἀφάντος μείρονται ἰσχυλ. (μείρονται). **μείρ-μεινός** [ὁ] ἰων. κ. αἰολ., ὄρω. μέγ. δοτ. μενί, ὁ μῆν· ἢλ.Τ.117 ἐβδόμοσ ἐστικῆς μεῖς, Ἦσοδ.Ἐργ.557 μεῖς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος χειμέριος, Ἦρ.2,82 μεῖς τε καὶ ἡμέρη ἐκκάθη θεῶν ἰσχυλ. 2) τὸ ὁρατὸν μέρος τῆς σελήνης, ἡ φάσις τῆς σελήνης· Χρῆσ.Στωικ.π.Στωθ.Ἐκλ.1,556. **μειστός**-π-ον μγν. κ. μων. ὑπερθ. τοῦ μείων βλλ., ἐλάχιστος· Ἦσ.-μείστον, ἐλάχιστον, Εὐστ.ἢλ.134, 45 εἰς μεῖστα, τοὔτεσι σμικρότατα· Βίων5,10, Σχολ.Ἀριστφ.Πλ.627.

μείτα Ἐπιγρ. αἰολ. τ. ἀντὶ τοῦτε βλλ.

μείτμα-ατος [τὸ] αἰολ. τ. τοῦ μείτμα· Ἄκκ.1317. **μείθ-ῶ** (μείων) κ. μων. κ.νεωτ., δημ. μείθων, ἀόρ. μείθωσα, κ. παθ. ἐμείθων, μγ. παθ. παρακ. μείμωμένος, κ. δημ. μείμωμένος, καθιστῶ τὴν μείων, ἐλαττώω, ἄλγαστεῦω, μικρύνω· Παλιῶρ.9,20,3 αὐξάνῃ ἢ μείου τὸ περιλαμβανόμενον τῆ στρατοπεδεῖσθ χωρίων, Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,16 ταύτων ἐμείθωσ τὸν ὀπλισμὸν οὐ μόνον τοῖς θρωαῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς περικλυμένοι, Μηνῶα.2,2 Θεοτ. καὶ σκότος ἀγνώσιας ἐμείθωσιν, -μείθωσ τῆς δαπάνης τοῦ προ-ὀπολογοσθ· κ.παθ.· Ἰππ.Ἐπιδ.1,26, γ' σπλῆν ἐμείθωσθαι, Πλάτ.Κρατ.409C ὁ μὲν μεῖς ἀπὸ τοῦ μεί-οσθαί εἰη ἀν μείης ὀρθῶς κεκλημένος, Φιλῶδ. Οικ.21, Γάπ. μείομῶνον φῶρον, - ὁ χρόνος τῆς θηλειᾶς τῶν κληρωτῶν θά μείωθῆ εἰς δῶδεκο μῆνας· ἢ μετρίωσ· Ξεν.Ἰππ.5,9 τὴν ἀγὰν κἀθαρσιν μείωσιν δεῖ· 2) μγρ. ἐξευτελίωσ, ταπεινώσ· Ξεν.Ἐλλ.3,49 ὡ· Ἀγχιλασί, μείωσιν μὲν ἀρσ σὺν γε τοῖς φίλοις ἤπιστο, Διδῶ.Σ.11,77 μείωσιν τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλήν· 3) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ.-γίνομαι μικρότερος, χειρότερος, ἀσθενέστερος· Ξεν. Ἀπομν.4,Β,1 πάντας τὴν θάνατον μεί-οσθαι, αὐτ.Οικ.2,15, - ἐξῆλθε μείωμένος ἀπὸ τῆς συζήτησιν· κ. κτ. μγ. κ. πτ. γενικ. εἶμαι κατώτερος τῶν, ὑπολείπομαι· Ξεν. Ἀπομν.1,3,3 θυσίας δὲ θῶων μεί-

κράς από μικρών ούδεν ήγειτο μειοθεσθαι τών από πολλών' πρβλ.αὐτ.ΚΠ7,565 εἰ δέ τι θρα τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοθεσθαι δοκοῦσιν' 4) κ. νεώτ. παριστώ γεγονός τι μικρότερον, ἐλαττώων διά λόγων, ὑποδιόζωζ, ἀντιθ. μεγαλώνω: Ξεν.ΚΠ 6,3,17 μηδέ μεῖου τὰ τών πολεμίων, αὐτ. Ίέρ.2,17 ἀσθεῖα μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἀλλά καί μεῖοι τὸ γεννημένον, Ἀριστλ.Ρητ.1403α,17 ἀσθενί καί μειούν, -ή ἀπακολούθησασα ἐξήγησις ἐπιείκεια τὴν ἐκ τῆς ὑδρωσας ἐντόπων' 5) βραχύνω συλλαθῆν: Διον. Ἄλ.Συνθ.11' κ. παθ.: Ἡρωδιαν.2,909 λέξων κατὰ ποσότητα μειωμένων' 6) ρηματ. π. μειωτέος, μειωτός, μειωτικός, μειώμα, μειώσις, μειωτής.

μειώμα-τος (τὸ μείω) ἔλλειμμα, πρόστιμον: Ξεν. Ἄν.5,81, τῆς φυλακῆς τῶν ναυλικῶν χρημάτων τὸ μειώμα εἴκασιν νῦν ἀϊώφει.

μειώνω-νος-ον κ.νεώτ., σπαν. κ. μειότερος (Ἄπολλ. Ρ2,368, Ἀριστ.431, δοτ. πλῆθ. ἐν Ἐπιγρ. μειόνομος ἀντὶ μείσις, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ μικρός ἡ τοῦ ὀλίγος, ἐλάττωσι, μικρότερος, ὀλιγοτερος: Πινδ.Ο 1,35 μείων αἰτία, Ἀισχ.Χο.519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας, Ξεν. Ἄγρο.1,1 μείωνων ἐπαίνων || τὸ οὐδ. μείων ὡς ἐπίρρ. βλλ.: 2) ἐπὶ χρόνου: ὁ ἔχων μικρότερον ἡλικίον: Σοφ.ΟΚ374 γῶ μὲν νεώζων καὶ χρόμῳ μείων γεγώς.

μειώνυμος-ον μτγν. συγκρ. τοῦ μικρώνυμος βλλ.: κ. συγκρ.: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.68Α ἡ ὑπεροχὴ τοῦ μείζονος ὄρου πρὸς τὸν ἐλάττωνα μονάδι μειώνωμωτερον' πρβλ. μεγαλόνυμος.

μειώσις-εως (ἡ) μείω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μειούν, ἐλάττωσις, συμκρούσις, ἀντιθ. ἀξείρασις: Ἰνπ.Μοχλ.24, Ἀριστλ. Κατ.15α,14, Θεόφρ.ΦΑἱτ.4,4,11, Ὀρφ. Ὑγν.12,7 γέννα, φυῆς μείωσις, Πολύδ.9,43,5, Γεωπ.10,75,8 φυλασσομένους μὴ τῆς ἐντερικῆς μείωσις γέννηται, -ἡ μείωσις τῶν προσόδων - τῶν δαπανῶν' 2) νεώτ. μτφ. ταπεινώσις, ζημία ἥθικα: μείωσις τῆς ἀπολήψεως του - τῆς φήμης του.

μειωτέος-α-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. δε δέον νὰ μειωθῆ, νὰ ἐλαττωθῆ, νὰ λιγοστεύσῃ: Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειδ.5,27,17' 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐν τῷ ἀριθμ. μειωτέας (ὶ) ὡς οὐσ. ὁ πρῶτος τῶν δ-ρων τῆς ἀφαιρετέας, ὁ ἀριθμὸς ἐξ οὗ δέον νὰ ἀφαιρεθῆ ὁ ἔταρος, ὁ ἀφαιρετέος βλλ.

μειωτικός (ἡ) μείω) μτγν. ὁ μειών, ὁ ἐλαττώων: Παῦλ. Ἄλ.Ν4 ἀσθήρ μειωτικός τῶν προκτιθέντων.

μειωτικός-ή-όν (ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ υποβιβάζων τὴν κατά τὴν περιγραφὴν, ἐλαττωτικός: Λογγιν. Ὑφ.42,1 ὄψεις μειωτικῶν καὶ ἄγαν τῆς φράσεως συγκροπῆ, Ἡρασιτ. Ἀστρ.1,20 μ-ποταμῶν' 2) ὁ ἀφιστάμενος ἐλάττωσι, παρακμῆν: Βεττ.Βδλ.41, ὁ τῆς ἐπιλήθης μειωτικὸν σχῆμα' 3) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιπέρων ταπεινώων, ἥθικῆν ζημίαν, ταπεινωτικός: Φιλῶδ.Ρητ.1,217θ.

μειωτικός μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μειωτικῶν βλλ.: Διογ.Α7,53, Σέξτ. Ἐπιμ.Μοθ.3,42 ὅτὰ δὲ ἀξείτικῶς, ὅτὰ δὲ μειωτικός.

μειωτέος-ή-όν μείω) μτγν. ὁ ἐπιδεικτικός μειώσεως, ὁ δυνάμενος νὰ ἐλαττωθῆ: Στοθ. Ἐκλ. 1,306 πᾶν τὸ γεννώμενον αὐξητῶν καί μειωτῶν.

μειώσις (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος ὁ κυλλήθιος, **μειώσις** ἀπόφυσις (ἡ) νεώτ. ἀνατ. προεκδομὴ τοῦ λεπτοῦ ἐντόρου οὐλοειδῆς.

μέλα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν Ἰξία ἡ λευκή, **μελάγγαιος**-ον ἰων. τ. τοῦ μελάγγαιος βλλ.: Ἡρ. 2,12 μελάγγαιόν τε καὶ καταρρηγνυμένην ὡστα δασσαν ἰλύν τε καὶ πρόχυσιν εἰ Αἰθιοπίας κατανηγαμένην ὑπὸ τῷ ποταμῷ.

μελάγγαιος-ον κ. μον., ἰων. μελάγγαιος, ἀττ. μελάγγαιος ὁ ἔχων μέλαιναν καὶ θλαφρᾶν γῆν, μαύρο καὶ παχὺ χῶμα: Δεῦν.1,12, Θεόφρ. ΦΑἱτ.8,7,2 ἄλ-

λά δὲ μελάγγαιόν τινα καὶ πείραν εἶναι, Γεωπ. 2,57' || τοπων. τὰ Μελάγγαιος τόπος ἐν Ἄρκαδιᾷ: Πουσο.8,64.

μελάγγαιος-ον ἀττ. κ. μον. κ. μελάγγαιος βλλ.: Θεόφρ. ΦΑἱτ.2,4,12, Γεωπ.5,1,5.

μελάγγλητος-ον π. Ἡσ. ὁ ἔχων μέλας ὀφθαλμούς, ὁ μαυρομάτης.

μελάγγυρος (τὸ) δημ. εἶδος ἄγγουρίου, **μελαγγυρῆς**-οὐς-ές ὁ διὰ μέλανος χρώματος γειραμένος: Ἐρ.ἀπ.629 εἰσὶν γὰρ εἰσι διψήτεροι μελαγγραφεῖς πολλῶν γέμουσαι Λαξίου γηρυμάτων ἰπιθ. μελεγγραφεῖς.

μελάγγυιαιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μέλανα γυῖα, μέλη: Παῦλ.Σιλ. Ἐκοφ.570 μελαγγυιοισιν ὑπ' ἀνδράσιν.

μελάγκαρπος-ον ὁ ἔχων ἡ παράγων μέλας καρπούς: Ἐπιμ.122,4 Νημερτῆς τ' ἐρόσσα μελάγκαρπος τ' Ἀσάφιος ἰδ.γρ. μελάγκαρποις.

μελάγκαρπος-ων ὄτρ. ὁ ἔχων μέλανα, μαύρα κέρατα, ἐν ὄναφ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα: Ἀισχ. Ἀγ.1127 ἄπεγε τὰς βόας τῶν ταύρων ἐν πέλοισιν νιν μελάγκεως λαθεῦσα μηχανήσασα τύπται.

μελαγκουθῆς-οὐς-ές ὁ ἐν τῷ σκότει κεκρυμμένος, μαύρος, σκοτεινός: Βακχ.ἀπ.25 μελαγκουθῆς εἰδῶλον ἀνδρός' 2) ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ σκότος: Βακχ.3,55 μελαγκουθῆς νεφός (ἰπιθ.γρ.).

μελάγκολπος-ον μτγν. ὁ ἔχων μέλανα κόλπον: Νόνν.Δ 34,83 μελαγκόλοπι Νύμφης.

μελαγκουθῆς (ὶ) μτγν., δωρ. -ας ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην, ὁ μαυρομάλης: Πολύδ.2,24' || κ. ὡς κῶρ. ὄν.: Πολύδ.8,17,9.

μελαγκονικά (τὰ) νεώτ. ζῶολ. τάξες ἀτελῶν μυκήτων.

μελαγκορυφῆς μτγν. ὄζω, κελαδῶ ὡς ἡ μελαγκορυφός βλλ.: Ἡρων Πνευμ.2,32 πινγεῖς. . . συριγγίων ἔχων ἄπ' ἀκροῦ μελαγκορυφῆς. ||

μελαγκόρυφος (ὶ) κ. μον. πτηνὸν τὸ ἔχον τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς μέλαιναν, ἡ κοκορίσιος: Ἀριστφ. Ὀρν.887, Ἀριστλ.Ζ1 6'6b,4 ἐνίοι δὲ καὶ τὸν μελαγκόρυφον καλοῦμενον φασὶ πλείστα τίκειται μετὰ γῆ τὸν ἐν Λιδίῳ στρουθίων' || τὸ πτηνὸν τὸ καλοῦμενον συκαλῆς, εἰς δ' εἰδίδετο τὸ δεύτερον τοῦτο ὄνομα κατὰ τὸν καιρὸν τῶν σίκων: Πλίν.Φ1 10,86, Γεωπ.15,1,23' πρβλ. Ἀθῆν.2,65B συκαλῆς δ' ἔταν ἀκμάζη τὰ σῖκα, δύο δ' εἶναι γένη αὐτοῦ, συκαλίδα καὶ μελαγκόρυφον' 2) Ἡσ. μελαγκόρυφοι, ὁ ἀποκεκρυμμένοι ἄνευρον δὲ κείνι ὁ ἀνθρώπου, μελαγκορυφός, μοιχός' τούς γεννητικούς ἀνθρώπους. ||

μελάγκαρπος-ον δ.γρ. τὸ μελάγκαρπος βλλ. **μελάγκραιρα** (ἡ) ἐπιθ. τῆς Κυμαίας Σιδώλλης, ἡ ἔσασα μέλαιναν κεφαλῆν, μελανόδριε': Ἀριστλ. Θουαρ.838α,9, Λυκοφρ.1464 μελαγκραιρας κόπις, Νησοῦς θυγατρός ἰσθλῶ. κραιγαίρας' ὁ μελαίωαν καὶ θαλῶν τὴν κραιράν καὶ τὴν κεφαλῆν, ἦτοι τὸν νοῦν καὶ τὸ τοῦ λόγου κεφάλαιον ἐν δεινοῖσι λόγοσι' μελαγκραιρο δὲ ἡ Σιδυλλὰ πορὰ τὸ μείλαινε τὴν φράσιν καὶ τοὺς χρησμοῦς.

μελαγκράνιος-ον μελαγκρανίαι' ὁ πεπλεγμένος ἀπὸ μελαγκρανίῶς βλλ.: Φιλῆτ.17,2 ἰευσυλάος δὲ χιτῶν παπινωμένος ἀμφὶ δ' ἀραιάς εἰς ελεῖται ἄμια μελαγκράνιον, Στράβ.3,5,1 σφενδάνας δὲ περὶ τῆ κεφαλῆ τρεῖς μελαγκρανίνας ἡ τριχίνας ἡ νευρίνας [καδ. μελαγκράνιος].

μελαγκράνιος-ον διόρρ. μελαγκράνιος βλλ. **μελαγκράνις**-ιδος (ἡ) εἶδος σχοίνου, βούρλου, ἔχοντος μέλαιναν κορυφῆν' Ἡσ. ὄξυμοχονος, τὰ ἀκρά μελανίχουσα': Θεόφρ.Φ1 4,12,2 ἡ μὲν οὖν μελαγκρανίαις αὐτὸς τις καθ' ἑαυτὸν, Πλίν.Φ1 21,113 ἰπιθ. μελάγκρανιαι.

μελαγκρανισμός (ὶ) ἡ μελαγκρανίς βλλ.: Θεόφρ. Φ1 4,12,1 καὶ ὁ κάρπιμος, ὁ μελαγκρανισμὸν κα-

λούμεν, διὰ τὸ μέλανα τὸν καρπὸν ἔχειν (ιδιόρθ. μελαγκρήθεμος).

μελαγκρήθεμος-ον μτν. ὁ ἔχων μαῦρον κεφαλόδεσμον, μαῦρο δέμα τῆς κεφαλῆς· Παοῦλ. Σιλ. Ἐκφρ.488.

2) γεν. σκοτεινός, μαῦρος· Νώνν.Εύαγγ.ΐω.6,17 μελαγκρήθεμος δμίχλη. **μελαγκρήθης**-ίδος (ἰδίη) μτν. κ. μον. ὁ ἔχων, φερῶν· μαύρας κρηπίδας, ὑπόδηματα· Παυλ.Σιλ. περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας 261, Εὐστ.ΐλ.174,9.

μελάγκροκος-ον ἰκροίτη ὁ ἔχων μέλιαν κρόκην, ὑπόδι· ἔπι λήσοδι, ὁ ἔχων μέλινα ἱστία, μαῦρα πανιά· Αἰσχ.Ἐπτ.857-88 ἀιέν δι' Ἀχέροντ' ἀμειβεταί τὰν ἄσπιτον μελάγκροκον ναυστόλον θαυρίδα.

μελάγκωπος-ον σχόλ. ὁ ἔχων μέλιαν κώπην, λαβὴν· Σχόλ.Εὐρ.Ὀρ.809 μελάυετον, διὰ τὸ μέλιαν λαβὴν ἔχειν, τούτῳτι μελάγκωπον.

μελαγαίτης (ἰδί), ὄψωρ, -ῆς ἐπὶ τὸν Κενταύρων, ὁ ἔχων μέλιαν, μαῦρην γαίτην· Ἡσιόδ.Α.186 μελαγαίτην τε Μίμαντα, Σοφ.Τρ.837 μελαγαίτα δ' ἄμμιγ' ἀνι.αἰκίει θηρὸς δάδετα κέντρο ἐπί-έσταρα. ἔπι τοῦ Ἀΐδου· Εὐρ.Ἀлк.439 ἱστω δ' ἄϊδας ὁ μελαγαίτας θεός ὅς τ' ἐπὶ κώπῃ-ηθ-δάλω τε γέρον νεκροποιῶσι ἴζει.

μελάγγημα (ἰδί) κ. μελάγγημα· βλλ. Πολυδ.5,66 κείνα λαγών, χερμάους μὲν τὸ πρόσαιλα, θέρους δὲ τὰ ἐπίσκια· ἐν δὲ χιόνι, τὰ μελάγγεμα ἔστι δὲ ταῦτα, τὰ κοίλα ἐν οἷς ἡ χιὼν διατέπηκε κέκληται δὲ εἰς παρὸ τῆν ἄλλην τῆς γῆς ὄψιν, λευκὴν οὖσαν ὑπὸ τῆ χιόνι, ταῦτα μόνα μελαινέταισι.

μελάγγιμος-ον ποι. ὁ μέλας, μαῦρος, σκοτεινός· Αἰσχ.ἱκ.719 μελαγγίμους γυιοισί-λευκῶν ἐκ πεπλωμένων, αὐτ.745 μελαγγίμω ἔϋν στρατῶν, αὐτ.Κοίη δὴμῆμιας, γυναίκανον φάρασιν μελαγγίμους πρέπουσα, Εὐρ.ἡλ.513 ἰὸν μελάγγιμον· ποῶν, Ἀπολλ.Ρ.4,1508 μελάγγιμον· ἰόν, Εὐστ.Πον.239,85 μελάγγιμον στολήν. ἔπι κ. ἐπὶ τῆς νυκτὸς· Αἰσχ.Πέρσ.301 Λευκὸν ἡμῶρ νυκτὸς ἐκ μελαγγίμου. 2) τὰ μελάγγιμα κ. π. Πολυδ. μελάγγεμα μαῦροι κηλίδες ἐπὶ τῆς χιόνος· Ξεν.Κυν.8,1 εἰ δ' ἐνέστασι μελάγγιμα, διασκή-ητος ἔσται (ὁ λαγῶν) ἰδιόρθ. ἀντὶ μελάγγεμα.

μελαγγίμωνος (ἰδί) ὁ ἔχων μέλινα, μαῦρον χιτῶνα, ὁ μαυροφορεμένος· πρβλ. μελάγγλωνος ἔπι κ. μτφ. ὁ σκοτεινός, κατήφης· Αἰσχ.Πέρσ.115 ταῦτα μου μελαγγίτων φῆν ἀμύσσειται· φόβω πρβλ. φρένες ἀμψιμέλαινα.

μελάγγλαινος-ον ὁ ἔχων μέλιαν χλαῖναν, ἐπαυρόριον, ὁ μαυροφορεμένος· Μόσχ.3,27 μελάγγλαινοί τε Πρίηνοι. 2) κτ. πλῆθ. ἰδιόρθ. μελάγγλαινοί· σκηθικὸν ἔθνος· Ἡρ.4,20 τὰ κατύπερθε πρὸς βαρῆν ἀνεῖον τὸν βασιλιτῶν Σκυθῶν οἰκείουσι Μελάγγλαινοι, Δίου.Περ.309.

μελάγγλωρος-ον ὁ ἔχων χρώμα μελανοπῶν, ὁ μελανόχλωρος, ὁ μαυροπράσινος ἢ πρασινοκίτρινος· Ἰνν.Ἐπιδ.6,2,19 (ἰδ. γρ.), Ἀριστλ.Φυσιογ.812α,19 ἰμθδ. Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5 μελάγγλωρος χροίη, αὐτ.1,15 μελάγγλωρος χολή.

μελάγχλια (ἡ) μέλας, χολή κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. ἡ τὸ ἔχειν μέλιαν χολήν, ἀσθένεια προερχομένη ὅταν ἡ χολή χυθῆ εἰς τὸ αἷμα, εἶδος παραφροσύνης, ὑποχονδρία· Ἰνν.Ἀερ.10 ἴλην γὰρ ἀποφραίνονται καὶ ὀθαλαμῖαι αὐτοῖσιν ἐπιγίνονται ἰηραὶ καὶ πυρετοὶ ὄξεες καὶ πολυχρόνιοι, ἐνίσσιαι δὲ καὶ μελαγχολαίαι, Τηρ.Λοκρ.103Α ἐς μελαγχολίας ἀγισαί, Μαν.2,366 μελαγχολίησι. καὶ ὄλγισαι κρηπιτομένοισιν, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5 Λούκ. Βἱτρ.14 ταῦτα τὸ καλὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν. 2) νεώτ. κ. δημ. βαρεία διαθυμία· συνουδοσιμένη ὑπὸ τάσεως πρὸς μόνωσιν, καὶ ὀνειροπόλησιν, λυπη συνεχρῆ καὶ ἐπιμῶρος· Παπαδ.Χρ. Μηλ.151 θρόνος βαθείας μελαγχολίας.

μελαγχολικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προερχόμενος ἐκ μελαγχολίας βλλ.1) Ἰνν.Παιαθ.61 ἐπὶ ὄξεος ἐξοπίτες μικροχόλοισι μάλλον ἢ μελαγχολικοῖσι συμπερούσι, Πλούτ.Ἠθ.437 ἢ τὸν μελαγχολικῶν τῶν σώματων κρᾶσις πολυθύνειρος καὶ πόσφύφαντος. 2) ὁ ἔχων μέλιαν χολήν, ὁ ἔχων κίλην εἰς τὴν μελαγχολίαν· Πλάτ.Πολ. 573C ὅταν μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός καὶ μελαγχολικός γένηται, Ἀριστλ.ἨἨικ.1152α,19, Παπαδ.Χρ.Μηλ.152 καὶ παστάδα τῆς μελαγχολικῆς Σειρήνος. 3) ὁ ἐπιφέρων μελαγχολίαν, δυσθυμία· μελαγχολικὸν δὴγῆμα· καιρός.

μελαγχολικός ἔπρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τὸν τρόπον μελαγχολικῶν, με μελαγχολοῖμαι, δυσθυμία· Ἰνν.Προορ.1,4 τοῖσι ἐξισταμένοισι μελαγχολικῶς· οἱσι τρώμι ἐπιγίνονται, Παπαδ.Χρ.Μηλ.157 δὲν ἔπαυαν νὰ ἐμφανίζονται τὴν νύκτα, νὰ ἐπισκέπτονται μελαγχολικῶς τὰ φρενῖα.

μελάγχολος-ον (μέλας, χολή) ἐπὶ τὸν βελῶν, ὁ εἰς μέλιαν χολήν ἐμβεβαπταμένος, ὁ ἀλειυμένος με μαῦρῃ χολῇ, ὄθ. ὁ φαρμακέρως· Σοφ. Τρ.573 ἡ μελαγχόλους ἐθαφεν ἰούς θρέμμα Λερναίας ὕδρας.

μελαγχολοῦμαι-όμαι μτν. παθ. πᾶσχω ἐκ μελαγχολίας, εἶμαι ὀχοχονδριακός, μελαγχολῶ, δυσθυμῶς ἔχω· Πολυδ.2,214.

μελαγχολῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶσχω ἐκ μελαγχολίας, κατέχομαι ὑπὸ μανίας, μαινόμει· Ἀριστοφ.Ὀρν.14 ὁ πινακοπῶλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν, Πλάτ.Φαιδρ.268E ὡ μοχθηρῆ, μελαγχολῶς, Δημ.1183 μελαγχολῶν δοκῶν ἄπασι τοῖς οἰκειοῖσι, Γαλ.1,500. 2) νεώτ. κ. δημ. μτθ. καθιστῶ τινα μελαγχολικῶν, δύσθυμον· αὐτῆ ἡ μουσική με ἐμελαγχόλησεν. ἔπι συνθ. ἀμτθ. κατέχομαι ὑπὸ μελαγχολίας, ὑπὸ δυσθυμίας, διαλογίζομαι λυπηρὰ τινα, γίνομαι κατηφής· ἐπῆλα εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐμελαγχόλησα.

μελαγχολῶδης-ους-ές μτν. ὁ ὄμοιος πρὸς μέλιαν χολήν· Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,15.

μελαγχολῆς-ός-ές κ. μον. συνθ. π. κωμ. κ. μελάγχρους βλλ., ὁ μελαφός· Μοίρ.262 μελάγχρος Ἀττικῷ, μελαγχρῆς Ἑλληνες· Κρατιν.425, Ἀντιφών. 135 μᾶλιν μελαγχρῆ περίδα λαυθῶντων λέπει, Πολιοχ.2,2 μικρὰν μελαγχρῆ μάζαν ἠχυρωμένην, Εὐστ.Πον.282,6 εἶδομεν ἄνδρα μελαγχρῆ.

μελαγχροῖης-οῦς-ές ἰκροίτη ποι. ὁ μελάγχρους βλλ., ἐπὶ τὸ χρώματις μελαγχροῖνου ἤρωος, ὁ μαυρεῖθέρως· Ὀδ.Π.175 ἄφ δὲ μελαγχροῖης γένετο.

μελαγχροινός-ή-ὸ δημ. μελαγχροινός βλλ. **μελάγχρος**-ον ποι. τ. τοῦ μελάγχρους βλλ.· Ἀлк.21 ἔπι ὡς κύρ. δν. ὁ τύραννος τῆς Λέσθου· Ἠφαιστ.80.

μελάγχρους-οος-οον-οον (χρόα) κ. νεώτ., ποι. μελαγχροῖης κ. μελόγχρος, ἀπτ. μελάγχρωος, κωμ. μελαγχρῆς, ὄνομαστ. πλῆθ. κ. μελάγχρους ἰἩρ. 2,104), ὁ ἔχων μέλαν ἕερμα, μελαφός, ἠλιοκαπῆς, μαυρεῖθέρως, μελαχροῖνης· Ἰνν.Ἐπ.6,2,19 οὗτος μελάγχρους, Ἡρ.2,104 μελάγχροες εἰσι καὶ οὐλότριχες· Πλούτ. Ἀρατ.20 οὐλοκόμην καὶ μελάγχρουον.

μελάγχρωμα-ατος (ἰδί) νεώτ. ἡ μελανίζουσα χροῖσις τοῦ δέρματος, ὀφειλομένη εἰς ἀθήσιν ἢ διαταραχὴν καταθέσεως τῆς μελανίνης.

μελάγχρωατος (ἰδί) ἀπτ. κ. μελάγχρους βλλ., Φώτ. μελάγχρωα καὶ μελαγχρῆς, ἀμφοτέρα Ἀττικῶς· Εὐρ. Ὀρ.321 μελάγχρωατες Ἐθμενίδες, Πλάτ. Φαιδρ.253B μελάγχρωος, γλαυκόμματος.

μελάγγυλος-ον μον. ὁ ἔχων μέλινα, μαῦρον χιτῶνα· Πρόδρ.ἐν Νοτίῳ.Μεσ.1,182.

μελάθρα (ἡ) ἡ ὄσφρη, τὸ μελάθρον· Ἐπιγρ. 2) οἶα, σπῆτι· Ἐρμυσίαν.7,21 (κωδ.β).

μέλαθρον (τό) (1) (μελαίνω κτ. EM 576,16) έπ. γενικ. μελαθρόφιν (Ί'Οδ.Θ 279), ή έσωτερική όφης "ής στέγης, ίδιως ή διάτονος δοκός ή κρατούσα τήν στέγην, ό κορφαίς, κορφέας: "Ιλ.Θ 279 πολλά δέ και καθύπερθε μελαθρόφιν έξεκένχυντο, αὐτ.Λ 278 άφάμενη βρόχον αιώνν άφ' όψηλοιο μελάθρου, "Υμν. Αφρ.173 εὐποιήτου δέ μελάθρου κύρε κάρη" || αι. δοκοί τής στέγης: "Οδ.Τ 544 άφ' ό' έλθών κατ. άρ' έστ' έπι προϋχόντων μελάθρων" || γεν. δοκός: ΠΔ Βασ.3,7,20 και μελάθρον έπ' άμφοτέρων τών στύλων, Πάπ. τά μελάθρα τών θυρίδων" 2) όροφή, στέγη, σκέπη: "Ιλ.Β 414 πριν με κατά ηρνήεις βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον οϊβαλέον, "Οδ.Σ 150 έπει κε μέλαθρον ύπέλθη" 3) οικία, κατοικία: Πίνδ.Π 5,40 κυναρσίσιον μέλαθρον" || έπί του ούραγού: Εϋρ.Έκ.1101 άμπατήμενος ούράνιον ύψηπέτας εις μέλαθρον" || π. τρω. συνθή. κτ. πληθ. έπί τών άνακτόρων τών βασιλέων και άγεμόνων: Αλογ.Χο.343 παιών μελαθροίς εν βασιλείοις νεοκροτά φίλον κομίσαιεν, αὐτ. Αγ.957 εἰμ' ες δόμων μέλαθρα παρ- φύρας πατών" || έπί σπηλαιου χρηαιμεύοντος προς κατοικίαν, όσον τού Φιλοκτήτου: Σοφ. Φιλ.147 τώνδ' έκ μελάθρων προς έμην αείε γει- ρα προχωρών πειρώ τού παρόν θεραπεύειν, Εϋρ. Κύκλ.491 χωρεί πετρίνων έξω μελάθρων" 4) ό φωλεός, ή τρώγλη ζώου: "Οππ.Κυν.2,307" 5) ό κλωδός, τού κλωδύ: αὐτ.4,107 έριμητοί δ' Ιμσάι δασάμενοι καθίσαιεν εὐστροφα τυκτά μέ- λαθρα, αὐτ.4,423.

μέλαθρον (τό) (2) μτγν. φυτόν τι: Διοσκ.Εϋπ.1,11. **μκλαθρόφι(ν)** άπ.γενικ. του μέλαθρον βλ.λ.: "Οδ. Θ 279.

μελαθρῶ-όω (μέλαθρον) μτγν. συνδέω δια δοκών, στερεῶν κ. παθ.: ΠΔ Βασ.3,7,42(6) και πάντα τά θυρώματα, και αι. χῶραι τετραγωνοι μεμελαθρωμένα.

μελαινα (ή) θηλ. του μέλας βλ.λ.

μελαιναίος η-ον ό μέλας: Χρησμ.Σιβ.5,348 πάντα μελαιναίη σκοτίη δ' έσται κατά γαταν.

μελαινάς-άδος (ή) είδος μελανουπό Ιχθύος: Κρατίν.161 άγώ γάρ εἰμι θυννίς ή μελαινάς.

μελανινούσια (ή) μον. ή μελανειμονία βλ.λ.: Καλλιμ.Χρυσ.6,2284.

μελαίνις-ίδος (ή) έπίθε της Άφροδίτης έν Κορίνθω: "Αθην.13,588 ή και Άροδίτη ή έν Κορίνθω ή Μελαίνις καλούμενη νυκτός άφανομένη έμηνυεν έραστών έρωδον πολυταλάντων" 2) εί-δος θαλασσίων κοχών, διαφερουσών κατά τό χρώμα μόνον τών πελώριδων: Σωφρ.101 μελαινίδες γάρ τού νηουσντί έμιν έκ του μικρού Ιχθύος, "Ηρόδ. Ιστρ.1,79" 3) ό καταγόμενος έκ Μελαι- νών: Διοσκ.π.Γαλ.19,120.

μελανονεφής-οός-ές μτγν. ό μελανονεφής βλ.λ. ό σμυνοδεύόμενος υπό μελαινών νεφελών: Κατ. Άστρλ.Κ 8(1),138.

μελανόρινας έσφ. γρ. άνη κελαινόρινας βλ.λ.: Σοφ.άπ.29.

μελαίνω (μέλας) κ. νεώτ., μέλλ. μελάνω, άβρ. έπείνασ κ. παθ. έμελάνθην (Σοφ.Α1,919) κ. έπ. γ' πληθ. μελάνθησαν (Ί'Ησιόδ.Α 300), παθ. παρακ. υπέλασμασ, ποιά τ μέλαν, μαυρίζω, χρωματίζω μέλαν: Άριστλ.Μετ.371α,23, αὐτ.Πτο 966β,22, Νικ. Αλεξ.473 ήτε μελαίνει αἴδμα χολή, Πολυδ.5,102 τάς όφρας μελαίνει" || κ. παθ. έν χρ. κ. π. "Ομ. ήτι κηλίδων έξεί αιμάτος, γίνονται μέλας, παρθός, μαυρίζω: "Ιλ.Ε 354 μελαίνετο δέ χρσά καλόν" || όμ. έπ' αυτόδ του αίματος: Σοφ.Α1,919 έκ τε φοινίας πληγής μελανθών αἱμ' άπ' οικείας σφα- λούς" || κ. έπί τής κατά τήν άπορροσίαν σχέσο- μένης γής: "Ιλ.Σ 548 ή δέ μελαίνετ' όπισθεν, άρηρομένη δέ έφείκε χροσίη περ. δούσα"

|| κ. έπί του μέλανος χρώματος τών ώριμαζουσών σταφυλάσ: "Ησιόδ.Α 300 μελάνθησών γε μέν αἴδε (σταφυλάσ)" || κ. έπί τής υπό τού πάγων με- λαινομένησ σταγόνων: "Ησιόδ.Α 167 μελάνθησων δέ γένετα" || όμ. έπί τών τριχών, βάπταμαι με μέλαν χρώμα: "Όμ.Μ 606 κμελαίνεσθαι τάς τρι- χας λέγε, ή βάπτεσθαι": Άριστφ.Εκκλ.376 ως άν ει το φάρμακον έβρουσ. Έτυχες γ' Ανωικρά- τής μελαίνετα, Πλάτ.Πολ.270Β τών πρεσβυτέρων αι λευκότεραι τριχες έμελαίνοντο" πρβλ. Πολυδ. 2,35 έλεγον και: τήν κόμπην μελαίνεσθαι" || άμθρ. ως παθ. γίνομαι μέλας έκ τινος πράγμα- τος: Πλάτ.Τίμ.33Α όταν μέν οὖν άν παλαιότατον δν τής σαρκός τακθ, δύσπεπτον γίνομενον με- λαίνει μέν υπό παλαιάς Εμγκλίστως, Οσάφρ. Σημ 50 τό προς αθή τή μθρη εὐλόγως μελαίνει μάλλον, Φιλόδ.ΑΠ 5,123 οὐδά μελαίνει βότρυς ό παρθένους πρωτοβολών χάριτας, Πλουτ.Ηθ. 517C" 2) Ιστρ. έπιφέρω μελασπόν βλ.λ.: "Ιππ. Αφρ.5,20" || κ. παθ. γίνομαι μέλας, μαυρίζω, ως σημειών νεκρώσεως: Ιππ.Άρθρ.69, αὐτ.Άγμ. ΙΙ' 3) μθφ. καθιστώ τή άσαφές, σκοτεινόν, σκο- τίζω: Διον. Άλ.Πορμ.2 μελαίνει τό σαφέσ και ζε- φώ: ποιεί παραλήσιον, "Αθην.10,451C έσθ' έσθ' και μελαίνει τήν φράσιν και πολλά αἰνιγματω- δώς έκφέρει" 4) άμαυρώ τήν ύψηλήν τινοσ, σμικροτάτ: Συμηλκ.Ούρ.290,24" 5) παθ. με- λαίνομαι δέχομαι σμικρότητα, μαυράδα: Σέξτ. Έρμ.Μαθ.7,293" 6) ρηματ. π. μέλασμα, με- λασμός.

μελακονίτης (ό) νεώτ. όρμηκτα. όρμηκτόν όξει- διον του γαλανού.

μεγαλγία (ή), νεώτ. Ιατρ. όλιγος του γόνουτος πα- ρατηρούμενον Ιδίσω παρὰ τοίς ψυματιώσι.

μελαλασκη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών μυρ- τοειδών.

μελαμβάθης-οός-ές ό έχων μέλαν, μαθρον βάθος, ό έκ του πολλού βάθους φανώμενος σκοτεινότατος: Αισχ.Πρ.221 έμας δά βουλας Ταρτάρου μελαμβάθης κευθμών καλύπτει τόν παλαιγενή Κρόνον, Σοφ.άπ. (δ.γρ. μελαμβάθη), Εϋρ.Φοίν.100 φράσας έμραυτόν σπών έκ μελαμ- βάθι θριδικόν (δ.γρ.). Βαχ.άπ.25, Απολλ.Ρ 4,516 (Άλυρικοτο μελαμβάθος ποταμοσ: πρβλ. μελαγκευθής.

μελαμβάθης-οός-ές (βάπτω) ό βεθαμμένος μέλας, ό μούρος: Σουίδ. έμελαμβάρες' μέλαν έκ βοφής: Βαχ.π.Σουίδ. έν λ. είδώνων μελαμβάρες είδωλον, Εϋρ.Φοίν.1010 (δ.γρ.), Πολυδ.7,29.

μελάμβωλος-ον Ησ. ισκατονός τόν βίον ή μελανός.

μελάμβωρος-ον μαθ. ό έχων μέλανα βούς, μαθρα βόδια: Εϋστ."Ιλ.562,39 "Ηαρίβοι, ει παρὰ τήν βούν γίνεται, δοκεί δηλοθν ή τήν μελάμβωρον."

μελαμβόρειος-ον (βορέας) μτγν. ό μέλας βό- ρειος άνεμος ό πνέων κατά τή παράλια της Πα- λασιτίας και έν τή νοτιώ Γαλλία: Στράβ. 4,1,7 διαφερούσων εις τό πέδιον τούτο μελαμβό- ρειον καταγίγξει ανεμβά βίσιον και φρικώδες, "Ιώσ.Π 3,9,3 σολεύσεται τοίς από τής "Ιδης υπό τήν έω νηεύμα βίσιον άπίπεται" μελαμβόρειον υπό τών τούτη πλωζομένων καλεθται.

μελάμβωρος (ό,ή) έπί κώρας, ό κατοικημέ- νος υπό μελανών, μαθρών ανθρώπων, δθ. ή χῶρα τών Αιθίοπων: Εϋρ.άπ.230,3 ός έκ μελαμ- βρωτόις πληροται βόας Αιθιοπίδος γής" 2) έπί προσ., ό έχων μέλαν, μαθρο χρώμα, ό μαθρος: Εϋρ.άπ.771,4 καλοθσι δι' αὐτήν γείτονας με- λάμβωροι.

μελάμβωλος-ον μτγν. ό έχων μέλανασ βώ- λους, μελαγγεωσ, εσφορος: Φίλιππ.Θεσο.6,231 Αλύπτοσ μεδέουσα μελαμβώλου, "Οππ.Κυν.3,508 μελάμβωλον κατ' άρουρα.

μελαμίνη (ή) νεώτ. χημ. σώμα κρυσταλλικό, ειδικό του εν θερμώ υδατι και δυσδιάλυτο εν ψυχρώ.

μελαμπάγης-ους-ές δωρ. τ. αντί μελαμπηγής, δ πεπηγός μέλας, δ μαύρος και πηκτός: Αλαχ. 'Επ.737 και χθονία κόνις πη μελαμπάγης σίμα φοίνιου || γεν. μέλας, μαύρος: Αλαχ. Αγ. 392 κακού δε χαλκού τρόπον τριβω τε και προσβολής μελαμπάγης πέλει δικαιωθείς.

μελαμπέδης-ον μον. δ έχων μέλαν έδαφος, μαύρη γή, μελαγγειός: Εύστ. 'Ιλ.28,23.

μελαμπέλος (ή) μτγν. έπιθ. του φυτού έλξης: Διοσκ.4,39.

μελαμπέλος-ον δ μέλανα πέπλον φέρων, μελανέλιων, μαυροφόρος: δθ. συνεκδ. δ πένθιμος: 'Ησ. «μελαμπέλος, πενθής»: ποι. ώς έπιθ. του θανάτου κ. τής νυκτός: Εύρ. 'Αλκ.843 θανάτω τόν μελαμπέλον νεκρών θάνατον, αút. 'Ιων.150, 'Αλεξ.89 νυκτός τ' όμμα μελαμπέλου 2) γεν. δ μέλας τó χρώμα, μαύρος: Εύρ. 'Αλκ.819 κουράν βλέπει μελαμπέλους στολμούς τε; || έπι φάραγγος, λάκκου, βαθείας κοιλάδος, δ σκοτεινός, δ έφ' ού άπλούται ζόφος, μαυροσκότεινος: ΑΠ7,43 μελαμπέλον γύαλον.

μελαμπέριμον 'Ησ. σκοτεινήν.

μελαμπέτιλος-ον μτγν. δ έχων μέλανα μελαφα σκοτεινόχροα πέταλα, φύλλα: Μελέαργ. ΑΠ4,1,14 δάφνης κλώνω μελαμπέτολον, Φίλιππ. Θεσ. ΑΠ 9,307,2.

μελαμπετόλοχτων-ωνος δ έχων χιτώνα πεποικισμένον δια μελανών πετάλων, φύλλων: Τιμόθ. Μιλ.Περσ.134 μελαμπετολοχτώνα Ματρός ουρείας δεσπόδωνα χιτώνα.

μελαμπέτρος-ον (μέλας, πέτρα) μτγν. δ έχων μελαίνας πέτρας, μαύρους βράχους: Φιλητ.24 έν προχοήσιν μελαμπέτρος Βυρίνης.

μελαμπόδεια (τά) 'Επιγρ. έορτή τελουμένη κατ' έτος έν Αλγοσθένειος τής Μεγαρίδος προς τήν του άποθεωθέντος μετά θάνατον μάντης Μελάμποδος: διδοσθαι δε (και) αυτών εκ των Μελαμπόδειων.

μελαμποδείον (τά) 'Επιγρ. Ιερών του Μελάμποδος έν Αλγοσθένειος τής Μεγαρίδος.

μελαμπόδιον (τά) τó ποδάδες φυτών έλλέβορος δ μέλας: Θεόφρ.ΦΙ 9,10,4.

μελαμπόφυρος-ον (μέλας, πορφυρούς) μτγν. δ έχων χρώμα πορφυροών μελανίζων, δ βαθύς πορφυρός: Πολυδ.4,119 μελαμπόφυρον Ιράπον.

μελάμπους-οδος-ουν (μέλας, πούς) μτγν. κ. μον. έπι προσ., δ έχων μελάνας πόδας, δθ. συνεκδ. δ μέλας τó χρώμα, έπιθ. των Αιγυπτίων: 'Απολλδ.2, 14 καταστρεφόμενος τήν Μελαμπόδων χώραν, άφ' αυτού τών άνωμασεν Αιγυπτον, Εύστ.37,23' || κ. έπι τής νυκτός: Νικήτ.Εύγ.9,184 νύξ μελάμπους εκχυθείσα τός έξοις.

μελαμπράσιον (τά) μτγν. τó ποδάδες φυτών βαλαμπί ή μέλανα: Διοσκ.1,103.

μελάμπυρος-ον (μέλας, πύρρα) μτγν. έπι ηλοιού, δ έχων μελαίαν πύρραν: 'Υγν. 'Ια.146 μελάμπυρος ναός.

μελάμπυρος-ον μτγν. κ. μον. δ έχων μαύρα περά: ΑΠ 9,331 (δ.γρ.), Κ Μανασσ.Χρον.14.

μελαμπύρος-ον (μέλας, πυγή) δ έχων μελαίαν, μαύρην, δηλ. δασείαν πυγήν, τριχωτή όπισθια: 'Ησ. «μελαμπύρος, τούς άνδρείους» τούς γάρ δασείας τός πυγάς άνδρείους ένόμιμον»: Εύδουλδ.61, 'Αριστοφ.Αου.802 τραχίς έντεθειμεν μελαμπύρος τε τός έχροίς άπασιν ίσαστός 'Ηρακλής διά τούς έχρούς:| πεδλ. 'Ηρ.7,216' δθ. κ. παροιμ.: 'Αρχιλ. 110 μη τευ μελαμπύγου πύχης (πρόσεως μη έυδούς τόν Ιουροπέτρίον σου και τή πληρώσησθόαι) 2) είδος άειψύ, βλ. πύραργος.

μελαμπυρισμός (ό) νεώτ. Ιατρ. δηλητηρίασις προερχόμενη εκ βρώσεως σίτου περιέχοντος μεγάλην ποσότητα μελαμπύρου βλ.λ.

μελάμπυρον (τά) κ. νεώτ. τó ζιζάνιον και παρασίτον φυτόν μελαμπύρον τó άρουρατόν: Θεόφρ.ΦΙ 8,4,6 δ δε σικελικός Ιπυρός ίδιον έχει τó μελαμπύρον καλούμενον δ έστιν άβλαδός, [Γαλδ.552' || νεώτ. βοταν. γένος γραμμοειοειδών φυτών 2) τó φυτόν μύαγγον βλ.λ.: Διοσκ.4,116.

μελάμπυρος (ό) κ. μελάμπυρον (τά) βλ.λ.) : Θεόφρ.ΦΙ 8,8,3 δ μελάμπυρος δ Ποντικός.

μελαμφής-ους-ές (μέλας, φάσις) δ φαινόμενος μέλας, δ έχων μελαίαν όφιν, δ μαύρος, δ σκοτεινός: Εύρ. 'Ελ.518 μελαμφές σίχεται δί έβρεθος χθονί κρυφθείς, Καρκίν.5,3 θύναί τε γαίης εις μελαμφές μυχοίς.

μελαμφήρης-ους-ές (μέλας, φάρος) δ φέρων, δ φωρών μέλαν φάρος, δ μελάμπηλος Βαυχ.3,13 μελαμφάρες σκότος.

μελαμφορία (ή) (μελαμφορώ) μον. τó μελαμφορείν, τó φέριν μελαίαν ένδυμασίαν: Εύστ.Πον. 232,73 πενθίμω βίω, ώ σύμβωμος ή μελαμφορία.

μελαμφορός (ό,ή) (μελαμφορώ) μον. δ φορών μέλανα ένδυματα, δ μελανοφορών, δ μαυροφόρος, δ μοναχός: Κ Μανασσ.Χρον.135,Μηναι. 3,3 Συνε.Στχ. Πισμοών μελαμφορός.

μελαμφορώ-έω (μέλας, φέρω) μον. φέρω, φορώ μέλανα ένδυματα, μελανοφορώ, μαυροφορώ: Ψελλ.Σύν.Νόμ.407 μελαμφορούσα πάντοτε κατά τας κεκαρμένας, Γζέτ.Χιλ.3,853 δλον έμελαμφορές χρόνον δ δήμος 'Ρώμης, Εύστ Πον.236,75' 2) ρηματ. π. μελαμφορός, μελαμφορία.

μελαμφολλος-ον (μέλας, φύλλον) έπι δένδρων, φυτών, δ έχων μέλανα φύλλα: 'Ανακρ.78(82) μελαμφύλλω δάφνη, Θεόκρ.Επιγρ.1,3 μελαμφύλλοι δάφνη, Διον.Περ.573 μελαμφολλος κισσός 2) έπι τόπων, δ ασίσκος, δ κατάσκιος εκ των φύλλων, δ δασύς: Πίνδ.Π.1,27 Αττινας έν μελαμφολλός δεδεται κορυφήσ, Σοφ.ΟΚ 482 γή μελάμφολλος, 'Αριστοφ.Θεου.997 μελάμφολλα τ' όρη δάσκια 3) τó ούδ. μελάμφολλον ώς ούστ. τó ποδάδες και κοσμητικόν φυτόν άκάνθος ή άπαλη: Διοσκ.3,17,Γαλ.11,818.

μελάμφονος-ον (μέλας, φωνή) μτγν. δ έχων άμυδράν, μη εύκρινή ή βραχύν φωνήν: Γαλ.5,334.

μελαμφήφιδος (ό,ή) (μέλας, φηφίς) μτγν. δ έχων μελαίνας φηφίδας, πετράδια, χαλκία, έπι ποταμών: Καλλ. 'Αρτ.101 οι μέν έπ' όχθης αιέν έβουκαλέοντο μελαμφήφιδος άνάφυρον, αút.Δηλ.76.

μελαμφίθιος (οίνος) (ό) μτγν. μέλας φθίσιος οίνος: Διοσκ.5,6 δ μέν μέλας καλούμενος δε μελαμφίθιος, παχύς έστι, 'Ορειβ.άπ.6.

μελαμφός-ον μτγν. κ. μον. δ μέλας, δ μαύρος, δ μελανός, μελαφός: Κοσμ.336D τó κρέας τής χελώνης ώς προβάτου έστι μελαμφόν.

μελαμφόρα (ή) νεώτ. βοταν. γένος μελαμφωροειδών μυκήτων.

μελαμφωρέλλη (ή) νεώτ. βοταν. γένος μελαμφωροειδών παρασίτων μυκήτων.

μελαμφωρεϊδη (ών) (τά) νεώτ. βοταν. οίκου βασιδιομυκήτων παρασίτων μυκήτων.

μελάμφορος-ον πάπ. δ έχων μελαίνας κηλίδας, μαύρα στίγματα: μελαμφωροί Ιπποί.

μέλαν-ανος (τά) κ. μον. κ. νεώτ. ούδ. τού μέλας βλ.λ. ώς ούς., ή γραφική μελάνη, τó μελάνι: Πλάτ. Φαιδρ.276C αυτά έν ύδατι γράφει μέλανι σπειρωδέα καλάμου, Δημ.313 τώ διδασκαλείω προσεδείχων, τó μέλαν τριβών και τó βάρβα σπαγγίζων, 'Ηρώδ.5,66 έχοντα γραφίδα και μέλαν, Πλούτ. 'Ηθ.841Ε ού μέλαν άλλα θανάτω χρίοντα τόν κάλαμον .. ούτω ανγράφειν, Δι-

οσκ.1,69 μέλαν γραφικόν, Πρώκλ.Υποτ.3,72 [ἐπιγραφική] ὄλης δεκτικής ἀποσθέσεως, Παύλ.Αλυ.6,90 γραφικόν ἐγγάντες μέλαν, Ζουαρ.18W τὰς ὄψεις αὐτῶν κατέστιξε καὶ τὰς στιγμιαίς μέλαν ἐνέχεε, γράμματα δ' ἐτύπουν τὰ στίγματα· 2) μέλαν Ἰνδικόν τοῦ Ἰνδικῶν (βλ.λ.: Περσία.Ἐρ.Θαλ.39· 3) νεώτ. μέλαινα χρωστική οὐσία, βοφ. ἡ μαύρο χρώμα, οἶον τὸ μέλαν τῆς αἰθάλης, τὸ μέλαν τῆς ἀνίληθης κτ.· 4) ἡ ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ: Ἀριστλ.Ζ149b,21 τὸ δ' ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ μὲν ὑγρὸν, ὃ βλέπει, κῆρῆ· τὸ δὲ περὶ τοῦτο μέλαν· 5) αἰδοῖον: Πάπ.τὸ μέλαν τῶ μέλανι συναρμύσσει.

μελανάγριος ἀμπελος [ἢ] γλωσσ. μέλαινα ἀγρία ἀμπελος· || κ. μ. μελανάγριος [ἢ] γλωσσ. τὸ ποδῶδες φυτόν μαλάχη ἢ ἀγρία.

μελανάδα [ἢ] δημ. τὸ μελανὸν χρώμα, ἢ μελανότης· || εἰδ. μέλαινα κηλὶς ἐπὶ τοῦ δέρματος προερχομένη ἐκ μολύβου· || ὄμ. μέλαινα χροιά τοῦ δέρματος προερχομένη ἐκ τοῦ φύχου ἢ κ. ἐκ παθολογικῶν αἰτιῶν.

μελανάετος (ὁ) [μέλας, ἀέτος] μέλας ἀέτος: Ἀριστλ.Ζ1 618b,28 καλεῖται δὲ μελανάετος καὶ λαγυφῶνος, Εὐστ.Ἰλ.1235,44.

μελαναθήρ σίτος (ὁ) μιν. εἶδος μέλας σίτου σπειρομένου κατὰ τὸ ἔαρ: Γεωπ.3,3,11 σπείρειν δὲ . . σίτον λευκὸν . . καὶ τὸν μελαναθήρα καὶ τὸν ἐπιμήκη· πρβλ. Ἡσ.

μελαναίγις-ιδος (ὁ κ. ἢ) [μέλας, αἰγίς] ὁ ἔχων, ὁ κρατῶν μέλαιναν αἰγίδα, ἐπὶ τῆς Ἐρινύου ἢ Αἰσχ. Ἐπτ.699 μελαναίγις ἐκ δ' εἰσι δόμων Ἐρινύς· ὄμ. ἐπὶ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις: Παιστ.2,35,1 Διονύσου ναὸς Μελαναίγιδας, Σχολ.Ἀριστοφ.Ἀχ.146 Διονύσου μελαναίγιδος, Νόν.Δ 27,302 Ἰαυαίον, σπεο κασιγιήτου μελαναίγιδος, Σουίδ. ἐν λ. μέλαν μελαναίγιδα Διδύμουσι δίδρυσοντο· 2) [οἶνος] μελαναίγιος οἶνος βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος: Πλούτ. ἸΗθ.692F αὐ δ' ἀείσις τοῦ νυκτερινοῦ καὶ μελαναίγιδος ἐμφορεῖσθαι.

μελαναμία [ἢ] νεώτ. ἱατρ. εἰδικὴ ἀλλοίωσις τοῦ αἵματος παρατηρούμενη κατὰ τὴν ἔλνοσσιαν καὶ χαρακτηριστικὴ ἐνὸς τῆς ἐν αὐτῷ παρουσίας μελαχρωστικῆς.

μελαναίων-ωνος (ὁ) τὸ διὰ πίσης κεκαλυμμένον, ἠλειμμένον, μέρος τοῦ πλάσιου: Ἀριστοφ.ἀπ.θ7 [ἰδιόθ. μελανεῶν].

μελαναυγής-οὐς-ές [μέλας, αὐγή] κ. μιν. ὁ ἔχων μέλαινα ὄφιν, ὁ λάμπων σκοτεινῶς, ὁ μελαμφαγής: Εὐρ.Ἐκ.154 φοινισσομένην ἀτματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου διερῆς νασμῷ μελαναυγεί, Ὀρφ. Λιβ.51 μελαναυγέα ὄφρυν, Εὐστ.Πον.236,45 ἄρισις μελαναυγέσι.

μελανάνεός Ἡσ. ἀμυπέλου εἶδος.

μελανάθαιρος (ὁ) ὁ ἔχων μέλαινα τράχηλον· Ἡσ. ὀρνιθάριον ποῖον.

μελανάθης-οὐς-ές μιν. μ. κτ. συγκρ. μελανδέστερος, ὁ μέλας τὴν ὄψιν, ὁ μελανοειδής: Βλ. Ἀλεξ. 235 νέος ἀνήρ μεσηλίε, | εἶδος δὲ μελανδέστερος, χρυσόκομος τὴν χαίτην.

μελανδέτας-αν [μέλας, δέω] ὁ ἔχων μέλαιναν δέσιν ἢ λαβὴν: Ἰλ.Ο 713 φάσαγα καλά μελανδέτα, Ἡσιόδ.Α 221 μελανδέτων ἀορ . . χάλκεον, Αἰσχ.Ἐπτ.43 ταυροσαγαυόντες ἐς μελανδέτων σάκος, Εὐρ.Ὀρ.821 μελανδέτων . . ἔφιπος [σχόλ. ἐπὶ τὸ μέλαιναν λαβὴν ἔχειν, τουτέστι μελαγκωρον ἢ μέλαν ὑπὸ τοῦ φάνου γενόμενον], αὐτ.109 μελανδέτων ἔφιπος· πρβλ. μαυρομάνικος.

μελανδίνης [ὁ] μέλας, δίνη] μτγ. ὁ σχηματίζων μελαίνιας δίνιας: Διον.Περ.577 μελανδίνην ἀνά γάγγην.

μελανδόκος-ον [μέλαν, δέχομαι] μτγ. ὁ δεχόμενος ἐν αὐτῷ μελάνην: Παύλ.Σιλ.ΑΠ 6,65,9 κί-

σθην πολυῶμα μελανδόκος, Ἰουλ.Αλυ.αὐτ.ε8 αὐν καλῶσις ὄγκος τε μελανδόκον.

μελανδόχιον (τὸ) γλωσσ. μελανοδοχείον, καλαμάρι.

μελάνθριον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος καρυοφυλλοειδῶν φυτῶν.

μελανδρούς [ὁ] τὸ μελάνδρουν βλ.λ.2: Ἐπίχ.η. Ἀθην.3,121B οἱ δὲ λεγόμενοι μελανδρούται, αὐτ.7, 315D οἱ λεγόμενοι μελανδρούται ἐξ αὐτῶν ταριχεύονται.

μελάνδρουν (τὸ) [μέλας, δρούς] κ. μιν. ἡ ἐντεριώνη, ἡ καρδιά τῆς δρούς: Θεοφρ.Φι 1,6,2 μέλαινα γὰρ δὴ πάσι (μητροί) καὶ τῆς δρούς, ἢν καλοῦσι μελάνδρουν, Εὐστ.Πον.238,19· 2) συνήθ. εἶς πληθ. μελάνδρια Ἰεραμάχη, τεμάχια, μερίδες θήνου ὀλιπάτου: Ξενοκρ.π. Ὀρειβ.2,58,146· πρβλ. μελάνδρως.

μελάνδρους-ον [μέλας, δρούς] μέλας ὡς ἡ δρούς, ὁ ἔχων μέλανα φύλλα: Αἰσχ.ἀπ.251 πύτιος ἐκ μελανδρούς, πρβλ. Σχολ.Ὀδ.ε 12.

μελάνδρους-θος (ὁ) μτγ. εἶδος μεγάλου θύνου: Ἀθην.3,121B μελάνδρους δὲ τῶν μεγίστων θύνωναν εἶδος ἐστί.

μελανεῖθᾶ-ἔω [μέλας, εἶδος] μτγ. ἔχω μέλαιναν ὄφιν, φαίνομαι μέλας, μαύρος: Γαλ.19,156.

μελανεῖμῶν [ἢ] [μελανεῖμῶν] μιν. ἡ μελαιομῶνία βλ.λ.: Ἀκρον.Κ ἐν λόγῳ περὶ Δαμασκ.146 καὶ τὴν ὄραθεισαν ἀνωθεν Παχωμίω . . μελανεῖμῶνιν.

μελανεῖμῶνία [ἢ] [μελανεῖμῶν] μιν. τὸ φερεῖν μέλανα ἱμάτια, τὸ φερεῖν μέλανα ἐνδύματα: Νικ.Χων.Χρον.324Α.

μελανεῖμῶν-ἔω [μελανεῖμῶν] κ. νεώτ. φορῶ μέλανα ἐνδύματα, εἶμαι μελανεῖμῶν, μαυροφορῶ: Ἀριστλ. Ἐπιμ.840b,7, Σκουρ.401, Στραβ.11,118 τὸν ἐν ἀνδρας μελανεῖμῶνιν καὶ μαυροκομεῖν, τὰς δὲ γυναῖκας λευχειμῶνιν, Ἰώσ.Π 4,4,3,Πλούτ.ἸΗθ.838F, Λιβάν.Λύβ.30,8· 2) ρηματ. π. μελανεῖμῶνις, μελανεῖμῶνις.

μελανεῖμῶν-ονος-ον [μέλας, ἐνυμν] κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ φορῶν μέλανα ἐνδύματα, ὁ ἐνδεδυμένος μαύρα, ὁ μαυροφόρος: Αἰσχ.Ἐμ.370 ἀμετέραις ἐπόδοις μελανεῖμῶσιν ἰδία τῶν ἐπιθεσῶν ἡμῶν τῶν μελανοφόρων, τῶν Ἐρινύων], Πολύθ.2,16, 13 τὸν μελανεῖμῶνα τοῖς περὶ τὸν ποταμὸν οἰκοῦντας, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,19 μελανεῖμῶν ἑορτῆ ἰδημόσιον πένθος], Ἰώσ.Α 16,8,6,Παπαδ.Χρ.Μηλ.67 ἐνεφανίσθη αἰφινδῶις ὁ ἀπάσιος, μελανεῖμῶν ἐκεῖνος ἀνθρωπος· πρβλ. μελανοεῖμῶν.

μελανεῖων (τὸ) νεώτ. ἐν τυπογραφίᾳ, πλὴξ ἠλειμμένη διὰ τυπογραφικῆς μελάνης χρήσιμος εἰς τὴν διὰ τῆς χροῆς ἐκτύπωσιν τῶν τυπογραφικῶν δοκιμῶν· 2) δοχεῖον μελάνης τὸ πιστηριον· || ὄμ. καὶ τὸ σύστημα, μηχανήμα τῆς μεταφορᾶς αὐτῆς εἰς τοὺς κυλίνδρους.

μελανέρηψ (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀναρρηχικῶν ὄρσοκολαπτιδῶν πτηνῶν.

μελανέζωφος-ον [μέλας, ζῳφος] EM 370,19 ὁ ἔχων μέλαν σκότος, ὁ σκοτεινός.

μελανζῶνος-ον [μέλας, ζῶνη] μτγ. ὁ ἔχων, ὁ φέρων μέλαιναν ζώνην: Νόν.Δ 31,116.

μελανζῶτος Ἡσ. κτῆς γῆς ἢ μὲν καλεῖται λευκόζωτος, ἢ δὲ μελανζῶτος.

μελάνη [ἢ] νεώτ., δημ. μελάνη [τὸ] ρευστὴ σκευασία μέλας ἢ κ. ἄλλου χρώματος, δι' ἣς γράφουσι, σχεδιάζουσι ἢ τυπῶσιν: μελάνη γραφῆς μέλαινα, - μελάνη ἐρυθρά, - μελάνη τῆς κόπιας, - μελάνη ἀνεξίτηλος, - τυπογραφικὴ μελάνη ἢ μ. ἐν τοῖς τυπογραφείοις χρησιμοποιουμένη εἰδικῆς κατασκευῆς μελάνη), - σιτικὴ μελάνη ἡμεῖμα ἀρίστη ποιότητος λεπτοτάτης αἰθάλης μετὰ ζωϊκῆς κώλλας, - συμπλεκτικὴ μελάνη [ὁ-

χροα ύγρο παράγοντα επί του χάρτου γράμματα αφανή, καθιστώμενα έμφανη μόνον δι' ειδικής καταργασίας, ζωική μελάνη ή εκ της χρωστικής, ήν εκκρίνουσι ειδή τινα μαλακοστράκων της θαλάσσης παρασκευαζομένη μελάνη.

μελανησιακός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την μεγάλην αυστάδα νήσων της Ωκεανίας Μελανησιαν ή εις τους Μελανησιούς : **μελανησιακαί γλώσσαι** (αι έν ταίς νήσοις του μελανησιακού άρχιπελάγους διηλογόμεναι).

μελανηφόρος-ον (μέλας, φέρω) ό μελανοφόρος, ό μαυροφόρος : 'Ορφ. Ύμν.42,9' όμ. ώς επίθ. των Ιερών της 'Ιαίδος : 'Επιγρ.

μελανηφορέω (μελανηφόρος) μον. κ. νεώτ. φέρω, φέρω μέλανα ένδύναμενοι, μελανιμονώ, μαυροφορώ : Τζέτ.Χιλ.7,999 θρηνησαι θάπτρον και μελανηφορησαι

μελανόβειά (ή) μτγν. ή των μελών θέα, όρασις, τό να βλέπει τις τό μελάνη, τό μαύρα, αντίθ. λευκοθέα : 'Αριστων Χ.186 την όρασιν ήμϊν λευκών μεν άντιλαμβανομένην λευκοθέαν καλεΐν, μελών να δε μελανόβειαν.

μελανόβελαιον (τό) μτγν. έλαιον του μελανθίου βλ.λ. : Διοσκ.Ι,37.

μελανόβιον (τό) μτγν. είδος άνθριμίδος βλ.λ. : Διοσκ.3,137 ίδ.γρ. αντί υπλύνθεμονι, Πλιν.22,26.

μελανόβιον (τό) πάπ. αντί μελάνθιον βλ.λ.

μελανόβης-ούς-ές (μέλας, άνθος) ό έχων όσινει μέλανα άνθη, ό μέλας, μελαφός την χροΐαν, τό χρώμα, μαυριδερός : Αλογ.Ίκ.154 μελανόβης ήλιόκτυπον γένος, Ύμν.Ίσα.150 μελανόβη βοΐζω σπερχόμενος βαρύ πόντος.

μελανόβιθος-η-ον μτγν. ό εκ μελανθίου κατασκευασμένος : Διοσκ.Ι,37,Γαλ.Π,870.

μελανόβιον (τό) (μέλας, άνθος) κ. μον. κ. νεώτ. τό κοσμητικόν φυτόν μελάνθιον τό ήμερον : 'Ιππ.Πικ.174,αύτ. 'Αφ.230, ΠΔ 'Ησ.28,27 ου γάρ μετά σκληρότητος καθαρΐται τό μελάνθιον, Νικ.Θηρ.43 μελανθίου βαρυσάας, Διοσκ.3,79,Πολυσίαι.4,3,32 μελανθίου τρίτον μέρος άρτάβης, Πάπ. μελανθίου, Πάπ. μελανθίου, Πάπ. μελανθείω, Γεση.13,42. || νεώτ. βοταν. γένος ποώδων βατραχιώδων φυτών.

μελανόβραχη (ή) μον. οΐδημα όποσθηματώδες, δοθΐην : Λέαν Φιλ.Σύνοψ.Ίατρ.7,8 φύμα από άσματος θερμότερου γενόμενον . . τινές δε καλοΐσιν αυτό μελανόβραχη.

μελανόβριξ-τρίχος (ή) κ. μον. ό μελανόβριξ βλ.λ. : 'Αριστ.Φυσιογ.808α,19, Μαλδλ.Ι 105,19,21.

μελάνι (τό) μον. κ. όημ. τό μελάνιον βλ.λ.

μελάνια (ή) (μέλας) κ. μον. κ. νεώτ. ή 'Ιδιότης του μέλανος, ή μαυράδα, ή μαυρίλα, ή μελανόδα, αντίθ. λευκότης : 'Αριστ.Φυσ.264β,8 πώς δ' άν ειη τό έχαστον, τό αυτό των έντασιων, οϊαν λευκότητος και μελανίας, αΐτ.Μεταφ.102β,10, 'Αγαθολόγ. μελανία μορφής Ιτό μέλαν χρώμα, Στραβ.12,8,18 διά των λίθων την από των εκπυρρώσων μελάνια, Διοσκ.Ι,34 μελανία ούλδων, Ρόζ.Ίατρ.π.Γαλ.12,447 μελανία εκ τόκου, Εΐστ.Ίκ.116,8 διά την του πόντου μελάνιαν, αΐτ.Πον.96,11 την νένθιμον μελάνιαν || κτ. πληθ. μελάνια κηλίδες, μεκανάδες : Πολύδ.1,817, ταίς τε φυχάτι παραρηλοΐως τοιαΐτα πολλάκις επιφύονται μελάνια και σπηεδόνας. 2) μέλαν νεφός, μελάνια νεφέλη : Ξεν. Αν.1,8,8 έφάνη κοινοτότος ώσπερ νεφέλη λευκή, χρόνω δε συχνώ ύστερον ώσπερ μελάνια τις έν τώ πεδίω. || νεώτ. μεταφωρ. μελάνια κ. μελάνιας (ό) πυκνόν ατρώμα μελάνιον ή λιαν φαϊών άνύρρων νεφών, έχόντων ραϊκόδη χηλι και καλυπτόμενα συνήθ. ολόκληρον του ούρονόν. 3) τό μέλαν χρώμα, μαύρα, βαφική ύλη : Θεόφρ.Φι.5,3,1 ή του χρώματος μελάνια 4) νεώτ.

ζωολ. γένος γαστεροπόδων μελανιδών μαλακίων των γλυκέων ούδάων.

μελανιά (ή) όημ. κηλις εκ μελάνης, ίδ. επί χάρτου γραφής. 2) έν άναφ. προς τό σώμα, μελανότης του δέρματος ίδ. εκ κτυπήματος, ά. μελανόδα, συνηθέστ. μελάνιασμα.

μελανιάζω όημ. άδρ. (μελάνιασσα, μτγ. παθ. παρσκ. μελανιασόμενα, μτθ. καθιστώ τίνα) μελανώ, μαυρίζω : τον έμελάνιασε στο έξλω. 2) άμτθ. γίνομαι, καθιστάμαι μελάνιος, μελάνιομαι : Παλαμ. Παράκ.25,6 &1 στην πλάκα της μνήμης πόσο επάνω γραφτά | μελάνιαζει και ή πλάκα, ξεθωριάζου κι αυτό, Γρουπ.Σκ.Τεpp.18,10 ανάσιο ή θάλασσα ή ατρωτή στο σύγκρο μελάνιαζει, - μελάνιασα από τό κρύο. 3) ρηματ. π. μελάνιασις, μελάνιασμα.

μελάνιασις-εως (ή) (μελανιάζω) νεώτ. Ιατρ. κ. μελάνωσις βλ.λ.

μελάνιασμα (τό) όημ. τό όποτέλεσμα του μελανιάζω, τό μαύρισμα.

μελανίθρως-εως ή ή νεώτ. Ιατρ. σπανιωτάτη παθολογική κατάστασις, καθ' ήν ό ιδρώς του δέρματος των βλεφάρων ίδ., των παρειών και των μασχάλων παρουσιάζει χροΐαν τεφρομελάνιαν, πηγυμένω ένίοτε επί της επιδερμίδος εις έπιχρισμα άπολεπίζμενον.

μελανίζω μέλας (ή) μτγν, μον. κ. νεώτ. είμαι όπομέλας, μελανώπης, μελαφός, κλίνω εις τό μελάν : Ίκέο π. 'Αθην.7,320D ό μεν πελάγιος πυρρός ό δ' έτερος μελανίζων (σκορπιός), Διοσκ.Ι, 105,Γεση.9,17) όταν τό πλέον του καρπού φωνή μελανίζον κ. παθ. : 'Ηκιδό.Χειρ.π. 'Ορειβ.50,7,2 2) ρηματ. π. μελανισμός.

μελανιδία (ή) νεώτ. ζωολ. οικιαγέν. γαστεροπόδων προσθιοβραχιών μαλακίων.

μελανίση (ή) νεώτ. όθροισμα χρωστικόν ούσιών του ζωϊκού όργανισμού από κτηρίνης και πυρρός χροΐας μέχρι κατασφρόδου και μελάνινης.

μελάνισα (ή) (τό) πάπ. μον. κ. όημ. ύποκορ. του μέλαν βλ.λ. ή, άνευ ύποκορ. σημ. ή μελάνη : Πάπ. μελάνισα, 'Ερωτόκρ.3,1127 τό γράμμα στην καρδιά είναι δίχως μελάνι, αΐτ.5,1150. || μελάνια της σπουΐας τό πυκνόν μελαν ύγρόν, όπερ έχκει ή σπηλι, θαλάς : άμόλωση μελάνι (έφυγε, έξηφανίσθη) καθησχημμένη.

μελανίππειον (τό) 'Αρποκρ. ναός του υϊού του Θησείας Μελανίππου.

μελανίππειον ον σχόλ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τον Μελανίππον : Σχόλ.Πινδ.Ν.10,12 των Μελανίππειων κρείων.

μελανίππη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερών γεωμετρίδων έντόμων.

μελάνιππος-ον (μέλας, ίππος) ό έχων μέλανας ίππους, μαύρα άλογα : Αλογ.άπ.69,5 εις μελανίππου προφυγόν ίπρος νυκτός άμάλγυν.

μελανισμός (ό) νεώτ. άνθρωπωλ. Ισχυρά συγγενής μελάνχροια του δέρματος παρουσιαζομένη έν τοίς μερεσι της μεΐζονος μηχανικής δράσεως, όπλ. κατά τός άρθρώσεις. και λοιπής πτυχασίας. 2) ζωολ. ή λιαν μελάνη χροΐσις ή παρουσιαζομένη εις πολλάς παράλλαξις έντόμων, πτηνων και θηλαστικόν ζώων και όφειλομένη εις την όφθονον παράγωγην χρωστικόν καταβολών.

μελανίππος (ό) νεώτ. όρκατολ. όρκατόν εκ της όμάδος των γρανάτων.

μελανίτις-ιδος (ή) νεώτ. χημ. είδος εκρηκτικής ύλης εκ μικροκόθ όξέος.

μελάνιπρος-ον (μέλας, χροΐα) ό έχων μελάνιον χροΐαν, μαύρον χρώμα : 'Ιππ.Γυν.1,42 μελάνιπρος οϊνος ίδ.γρ.Ι.

μελανιώ-άω μον. όημ. άμτθ. μελάνιομαι, μελανιάζω : 'Ερωτόκρ.4,1798 ή κοπανία ώρες μελανιά.

μελανόβροχος Ἦσ. γλῶσσα τοῦ ἐβάσιον. **μελανόβροχος**-ον (μέλας, γαίαι σχόλ. : ὁ μέλαγ-
βροχος βλ.λ. : Σχόλ. Νικ. Θηρ. 566.

μελανογλωσσία (ή) νεώτ. κ. γλωσσοφυτία βλ.λ.
μελανόγραμμα-ον (μέλας, γραμμή) ὁ ἔχων
μελαινὰ γραμμάς ἢ ραβδώσεις : Ἀριστ. ἀπ. 298
ὄρπουγαστικὸν δὲ τῶν ἰχθύων μελανόβροχος
καὶ σαργός, πολύγραμμαί τε καὶ μελανόγραμμαί.

μελανόδέρμα-ον (μέλας, δέρμα) ὁ ἔχων
μελαινὰ δέρμα : Ἀριστ. Ζι 517, 14 τῶν μὲν γὰρ με-
λανοδερμάτων μέλανα τὰ κέρατα.

μελανοδερμία (ή) νεώτ. ἱατρ. διάχυτος ὑπερ-
χρώμα τοῦ δέρματος ὀφειλομένη εἰς χρόνιας
παθήσεις ἢ δηλητηριάσεις, εἰς φθειρίσασιν, εἰς
ἀσθενείας τοῦ αἵματος, εἰς διαταραχὰς τοῦ νευ-
ρικοῦ συστήματος ἢ τῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων.

μελανόδερμοι (οἱ) νεώτ. ἀνθρώπων γεν. πᾶσαι
αἱ φυλαὶ αἱ ἔχουσαι χρῶμα δέρματος ὀρφνὸν
μέχρι βαθέως μέλανος.

μελανοδόκον (τὸ) πᾶν. ἀντὶ μελανοδόχον βλ.λ.
μελανόδοχο-ον (τὸ) (μέλαν, δέχομαι) μτγν. κ.
νεώτ. μικρὸν δοχεῖον, ἐν ᾧ τίθεται ποσότης τις
μελάνης γραφῆς, καλαμῆς : Ἀκυλ. ΠΑ Ἰεζ. 9, 2.
|| νεώτ. συνεκδ. τὸ σύνολον τοῦ σκεύους, ἐν ᾧ
περιλαμβάνεται τὸ μελανοδοχεῖον, ἢ καλαμαριά.

μελανόδοχον (τὸ) μτγν. τὸ μελανοδοχεῖον βλ.λ. :
Πολυδ. 10, 60.

μελανοειδής-ος-ές (μέλας, εἶδος) κ. μων. ὁ
ἔχων μέλαινα ὄφιν, ὁ φανόμενος μέλας : Ἀριστ.
Χρωμ. 795α, 33, Τζέτ. Ἐξή. 1κ. 101, 8.

μελανοειμῶν-ονος-ον (μέλας, ἐνυμνί) ἀ. συνη-
θέστ. μελανειμῶν βλ.λ. : Ἰνπ. Ἐν. 92 ἰδ. γρ. μελανει-
μων, Βέττ. Βάλ. 2, 5.

μελανοεις-αντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ὑπομέλας, ὁ
μελανωπός, ὁ μελαφός : Ἀρετ. Χρον. Πάθ. 2, 13 ὡτα
ἐρυθρὰ μελανόεντα ἰδ. γρ. μελανέονται.

μελανόζυγος (ὁ) (ή) (μέλας, ζυγόν) ὁ ἔχων μέ-
λανα ζυγά, θράνια : Αλοχ. 1κ. 530 λίμνα δ' ἔμβαλε
πορφυροεῖδὲ τὰν μελανόζυγ' ἄταν ἰδελθρον με
μέλανα ἔδρανα, δηλ. πλοσίον με μαύρους (λιγυ-
πιτοῦς) κωπηλάτας).

μελανοθαλίτης (ή) νεώτ. ὄρυκτον. ὄρυκτον
βασικὸν χλωρίσυχον ἄλας τοῦ χαλκοῦ.

μελανόθριξ-τριχος (ὁ) (ή) (μέλας, θρίξ) κ. νεώτ.
ὁ ἔχων μελαινὰς τρίχας : Ἰνπ. Ἐπίδ. 1, 19 νεσί. . . 10ῦ-
τρίχες, μελανότριχες, Ἀριστ. Ζι 786α, 25 τῶν λευ-
κοτρίχων καὶ μελανοτρίχων.

μελανόθριψ-ιπος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὀρθο-
πτερῶν θριψίδων ἐντόμων.

μελανοκάρδιος-ον (μέλας, καρδία) ὁ ἔχων
μελαινὰν καρδίαν, ὠμός, σκληρός : Ἀριστ. Βάτρ. 470
Στυγός . . μελανοκάρδιος πέτρα.

μελανοκρίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον. ἢ μελανοκρί-
της ὄρυκτον βριοπιριτικὸν ἄλας.

μελανόκητος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀκανθο-
πτεριγγίων λοφιδῶν ἰχθύων.

μελανοκόλη (ή) μων. πῖσσα, μαυρόπισσα
Δουκάγ.

μελανοκόλος-ον ὁ ἔχων μέλανα κόλον, μαύ-
ρον στήθος : Βασκ. ἀπ. 23 νυκτὸς μελανοκόλου
βυθάτερ (ἰβ. γρ. ἀντὶ μεγαλοκόλου).

μελανοκόμης (ὁ) (μέλας, κόμη) μτγν. ὁ ἔχων
μελαινὰν κόμην : Πολυδ. 2, 24 ἰδ. γρ. ἀντὶ μελαγκόμης.

μελανοκόρυφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος φιδίων
κορυδαλίδων πτηνῶν.

μελανοκύτταρον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. πλανητικὰ
κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀτίνα, προσλαμβάνοντα
αἰματοχρωστικὴν ἐκ τοῦ οὐνεκτικοῦ ἰσοτῶ
περιβάλλοντος τὰ ὄνγια, μεταφέρουσι καὶ ἐνα-
ποθετοῦσιν αὐτῆν, ἰδ. μὲν εἰς τὰ ἐπιθηλιακὰ κύτ-
ταρα τοῦ δέρματος, σπανιότερον δὲ εἰς ἄλλα
κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ

μελανόκωλος-ον (μέλας, κώλον) Ζωναρ. 1339
ὁ ἔχων μέλανα κώλα, μέλη.

μελανολευκή (ή) νεώτ. βοταν. ἢ μελολευκή βλ.λ.
μελανόλιθος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον. ὄρυκτον πολυ-
πυριτικὸν ἄλας ἐκ τῆς ομάδος τῶν λεπτοχλωριτῶν.

μελανόμαλλος-ον (μέλας, μάλλος) σχόλ. ὁ
ἔχων μέλανα, μαύρα μαλλιά : Εὐστ. 403, 42.

μελανόμαυρος-η-ο μων. δημ. ὁ σκοτεινός μέ-
λας, ὁ σκοτεινότερος : Ἐρωτόκρ. 4, 901 γίνεται
μελανόμαυρος, ποῦ τ' οὐ ξανθός περίσσα.

μελανόμματα-ον (μέλας, ὄμμα) ὁ ἔχων μέ-
λανα ὄμματα, μαύρα μάτια : Πλάτ. Φαίδρ. 253D
λευκὰ ἰδεῖν, μελανόμματος, Ἀριστ. Ζι 779β, 14
τὰ δὲ μελανόμματα, πλεῖστον ὕδατος ἔχειν.

μελανομόρφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μελανὴν μορ-
φήν, ὁ μέλας τὴν ὄψιν. 2) εἰδ. ἀρχαίως ἀγ-
γεία μελανομόρφου ρυθμοῦ ἢ μελανόμορφα
ἀγγεία ὁ ρυθμὸς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀγγειο-
γραφίας ὁ χαρακτηριστικὸς διὰ τῆς παρα-
στάσεως μελαινῶν τῶν χρωματῶν μορφῶν ἐπὶ τοῦ
φυσικοῦ ἐρυθροῦ ἐξόδατος τῶν ἀγγείων, ἀντὶς
ἐρυθρομόρφα ἀγγεία.

μελανομεκασίμων-ονος-ον (μέλας, νέκυς, ἐν-
νυμνί) ὁ μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φέρων, ὁ
φορῶν μαύρα, πένθημα ἢ σάβανα, κωμ. λ. : Ἀ-
ριστ. Βάτρ. 1336 φρικώδη δεῖναι ὄφιν, μελανο-
μεκασίμονα, φόνια . . δερκομένον ἰδ. γρ. μελα-
νομεκασίμονα.

μελανομεφής-ος-ές (μέλας, νέφος) σχόλ. ὁ
συνάγων, ἐγείρων μέλανα νέφη : Σχόλ. 1κ. Β 412

μελανόξανθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολο-
πτερῶν κεραμβυκιδῶν ἐντόμων.

μελανοπλόκος-ον σχόλ. ὁ ἔχων μέλανας
πλόκους, μαύρες πλεξίδες : Σχόλ. Γ11β. 0, 646.

μελανοποιός-ον (μέλας, ποιῶ) ἀρχ. λέξ. ὁ
ποιῶν, καθιστῶν τὸ μέλαν, ὁ μαυρίζων τι' Ἦσ. ἐν
λ. μελανίονα.

μελανόπους-ποδος (ὁ, ἡ) σχόλ. ὁ ἔχων μέλανας
πόδας, γλῶσσα τοῦ κυανόπερα : Σχόλ. 1κ. Λ 628.

μελανόπτερος-ον κ. μων. ὁ ἔχων μέλανα
πτερά, μαυροπτερόεις : Εὐρ. Ἐκ. 705 οὐ με πα-
ρέδα φάσμα μελανόπτερον, Ἀριστ. Ὀρν. 695
τίκειτ πρώτιστον ὑπνεῖμον Νύξ ἢ μελανόπτερος
φών, Γεωπ. 14, 79 αἱ μελανόπτεροι ἀλεκτορίδες.

μελανοπτερυγίος (ὁ, ἡ) ὁ μελανόπτερος βλ.λ. :
Εὐρ. Ἐκ. 71 μελανοπτερυγῶν ἡπτερ ἀναίρων 2) ἐπὶ
ἰχθύων, ὁ ἔχων μέλανα πτερυγία : Ἀριστ. ἀπ. 537
μελανοπτερυγῶν κορακίνων.

μελανόπυλος-ον (μέλας, πώλος) σχόλ. ὁ ἔχων
μέλανας πώλους, Ἰπποος : Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 606

μελανορράβδωτος-ον (μέλας, ραβδώσις) μτγν.
ὁ ἔχων μελαινὰς ραβδώσεις : Ξενοκρ. π. Ὀρπιδ.
2, 58, 107 αἱ δὲ πρόσφατοι (ισαήθες τῆς θαλάσσης)
καὶ μεγάλα καὶ μελανορράβδωται.

μελανόρριζον (τὸ) μτγν. μέλας ἑλλέβορος :
Ψάδικα. 4, 162.

μελανόροπα (ή) νεώτ. βοταν. γένος ἀνακαρ-
δοειδῶν φυτῶν.

μελανός-ἡ-ὄ(ν) πᾶν, μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ μέλας :
Πάν. πρῶν μὲν (βουῖν) μελανήν, Γεωπ. 7, 15, 6. Ἄν.
Βοασ. 3, 150 ταύτας βῆπην μελανῶν, Μισογόν. Περ-
ισχεδῶν 135 πελιδνὸν τὸ βορβάρως οὕτω λεγέ-
μενον μελανόν, Ἐρωτόκρ. 4, 894 τὰ καὶ χορτάρια
κατέχει σὰν τὰ βλεπ. μαλάξει, | νὰ κῆμν τ' ἄσπρο
μελανό. || νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ὑπομέλας, μελα-
νωπός, μαυριδερός, μελανισμένος : εἶναι μελα-
νὰ τὰ χέρια του ἀπ' τὸ κρῶν - ἢ πλάτν του ἀπ'
τὸ ἔθλο. 2) δημ. ἐν μτφ. σμ. : Παπαν. Ἄγ. Ὀρ.
171 ἦταν τὸ μελανὸ ἔργον τῆς προλήψεως καὶ τῆς
ἀγαρματωσύνης, - αὐτὰ εἶναι τὰ μελανὰ ση-
μεῖα τῆς ζωῆς του. 3) πᾶν τὸ οὐδ. μελανόν
ὡς οὐσ. τὸ μέλαν χρῶμα, ἢ μαύρη χρωστικὴ ὕλη.

μελανοσάρκωμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. νεοπλασματικός όγκος τής όφθαλμοκοχικής χώρας έχων χρώμα μέλαν και όφειλόμενος εις τούς έντός του πρωτοπλασματος τών άδρακτοειδών ή στρογγύλων νεοπλασματικών κυττάρων εύρισκόμενους μελαγχρωστικούς κόκκους.

μελάνοσπλάκκισια (ή) πάπ, έπιθ., ή έχουσα τό μέλαν χρώμα τού άσπλάκκος.

μελάνοσπερμα (τό) νεώτ. βοταν. κατηγορία κρυπτοζώμων φυτών εκ τών άγλών.

μελάνοσσοας-ον (μέλας, όσσει) σχόλ. ό έχων μέλας όφθαλμους, ό μελανόφθαλμος, ό μαυρομάτης : Σχόλ.Ίλ.Φ.252 (όγρ. αντί μελάνοστοας).

μελάνοστέρφος-ον (μέλας, στέρφος) ό έχων μέλαν στέρφος, μαύρον δέρμα : Αλογ.άπ.370 μελάνοστέρφων γένος (κώδ. μελαστέρφων, αντί μελάνοστέρφων).

μελάνοστικτος-ον (μέλας, στίκω) ό έχων μέλαινα στίγματα : Αριστ.άπ.299 τά μόν μελάνοστικτα ώσπερ κόσσυφος.

μελάνοστόλας-ον (μέλας, στολή) μτγν. ό φέρων, ό φορών μέλαινα στολήν, ό μοιροφορεμέων : Πλούτ.Ίθ.372 είδ. ώς έπιθ. τής 'Ισιδος : Έλλ. Έπιγράμμ.1023,3.

μελάνοστομον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερών βραχιόκερων σαρφιδών έντόμων.

μελάνοστος-ον (μέλας, όστος) ό έχων μέλαινα όστα, κτ. 'Αριστ.ένΊλ.Φ.252 αιετού . . μελάνοστόου θηρητήρας (άντί μελάνος τού θηρητήρος) πρβλ.Εύστ.1235,42 (όγρ. μελάνοσσοσι).

μελάνοσυρματίας-ον (μέλας, σύρματα ή συρματισί) κωμ. έπιθ. τών Αλυγυτίων, μτ. διπλής σημ. ό έχων, ό φορών μέλαινα σύρματα, ήτοι μελαίνιας συρμένιας έσθήτας, κ. ό λουβάνων, ό πίνων συχνά συρμαίαν, ήτοι καθαύρασιον εκ μαύρης πινός ροφανίδης : Αριστ.Όσμμ.857 ός άντί διας φακάδος Αιγύπτου πέδον λευκής νοτίεσς μελανοσυρμαίον λεών (σχόλ. «Αιγύπτιον μέλαινα και συρματιζόμενον, τουτέστι καθαυρόμενον λεών Αλυγυτίων»).

μελάνοσώματος-ον (μέλας, σώμα) σχόλ. γλώσσ. τού μελανόχρους : Σχόλ.Εύρ.Έκ.1105.

μελάνοτεκίτης (τό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πυριτικό όλας τού σιδήρου και μολύβδου.

μελάνοτής-ητος (ή) κ. μων. κ. νεώτ. ή ιδιότης τού μελανού, ή μαυρόδα, ή μαυρίλα, άντίθ. λευκότης : Αριστ.Φυσ.244b,17 φόφος άφωφία, λευκότης μελάνοτης, Ξριγ.492Α, Αναστ.Σιν.64C.

μελάνοτυπία (ή) νεώτ. ή μέθοδος τής λήφους μελάνων φωτογραφικών εικόνων.

μελάνομαι-όσαι (μέλας) μτγν. παθ. τού μελανό βλλ. (2).

μελάνομυργός (ό) γλωσσ. ό κατασκευαστής μελάνης.

μελάνουρί (τό) δημ. ό ήθδς μελάνουρος ό κοινός.

μελάνουρία (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. μελάνουρησις μέλαινα χρώσις τών αδρών εκ τής έν αστοίς παρουσίας άφθόνου μελανίνης βλλ.

μελάνουρις-ιδος (ή) μτγν. έτ. θηλ. τού μελάνουρος βλλ. (1) : Φανί.ΑΪ.6,304 έν κόρμη μελάνουριδας.

μελάνουρος (ό) (μέλας, ούρά) κ. νεωτ. ό θαλάσσιος ήθδς μελάνουρος ό κοινός, τού μελάνουρι : Ένψ.56 ήν δέ σαργίνοι τά μελάνουρι τά, 'Αντιφών.194,4, 'Αριστ.Ζ1.591ε,15 σκάρος δέ και μελάνουρος φικίος, Νουμίν. 'Ηρ.π. 'Αβήν.7,313D σκorpion ή πέρικαισι καθηγητην μελάνουρον' ή δδ, μτφ. άπόφθεγμα : Πυθ.π.Πλούτ.Ίθ.12D μή γούσσαι μελάνουρων ίμη συνδιατρίβειν μέλασιν ανθρώποις δια τήν κακοήθειαν' ή νεώτ. ζωολ. γένος άκανθοτερυγιών σπαριδών ήχθδων (2) είδος Ισοδούλου όφως, πιθ. ή διφάς : Αλλ.Ζ1.6,51.

μελάνοφαιος-ον (μέλας, φαιός) μτγν. ό μέλας και φαιός, ό έχων χρώμα μεταξύ μελάνος και φαιού, ό μαυρειδερός : 'Αβήν.3,78Α σύκων όνόματα . . λευκόφαια μελάνοφαια.

μελάνοφθαλμος-ον (μέλας, όφθαλμός) κ. μων. κ. νεώτ. ό έχων μέλας όφθαλμούς, ό μαυρομάτης : Ίππ.Έπιθ.119 μελάνοτριχες, μελάνοφθαλμοι, 'Αριστ.Ζ1.779a,35 οι βόες μελάνοφθαλμοι, Φιλόστρ.Γυμ.25, Γεωπ.17,21 έκλεκτερον μεγαλοφθαλμόν μελάνοφθαλμους ίέπι βωών.

μελάνοφλεβ-εθος (ό,ή) (μέλας, φλεβί) μτγν. ό έχων μελαίνια φλέβας : Αρετ.Χρον.Παθ.2,1.

μελάνοφλογίτης (τό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν θειοϋχν διοξείδιον τού πυριτίου.

μελάνοφλοιος (τό) νεώτ. βοταν. γένος ποωδών προσαπθών φυτών.

μελάνοφορος-ον (μελονοφορώ) σχόλ. ό φέρων, ό φορών μέλαινα ένδύματα, ό μαυροφόρας : Σχόλ.Εύρ.Φοίν.324.

μελάνοφορώ-έω (μέλας, φέρω) μτγν. φέρω, σορώ μέλαινα ένδύματα, μαυροφορώ : Πλούτ.Ίθ.557D.

μελάνοφυρς-υος-υ (μέλας, όφύρς) μτγν. ό έχων μελαίνια όφύρς, μαύρα φρύδια, ό μαυροφρύδης : 'Ηρωδιαν.Τεχν.Λειψ.1,237, 'Ησ.

μελάνοφυλλος-ον (μέλας, φύλλον) κ. νεώτ. ό έχων μέλαινα φύλλα, ά. μελάνοφυλλος : Χαϊρήμ.14, (3 Ιων τά μελάνοφύλλα' || νεώτ. βοταν. τά έχοντα μέλαινα φύλλα φυτά.

μελάνοχιτών-υος-ον νεώτ. ό φορών μέλαινα χιτώνα, άντίθ. λευκοχιτών' || είδ. κτ. πληθ.

μελάνοχιτώνος ώς ούς, έπωνυμία τών 'Ιταλών φασιστών, εκ τού μελάνος χιτώνος τόν όποιον φέρουσι, πρβλ. έρυθροχιτώνες.

μελάνοχλωρος-ον (μέλας, χλωρός) μτγν. ό έχων χρώμα μεταξύ μελάνος και χλωρού, ό μαυροκίτρινος, ό μαυρειδερός και κίτρινος, ά. μελάνοχλωρος : Γρόκκ.Τετρδ.204.

μελάνοχροής Σουιδ. άντί μελάνοχρους βλλ.

μελάνοχρους-ον (μέλας, χροά) κ. συνηρ. μελάνοχρους (πρόπ.1, έτερόκλ. γενικ. έν. μελάνοχρους, αίτ. έν. μελάνοχρος, όνομαστ. πληθ. μελάνοχρους, ό έχων μέλαν δέρμα, ό μαυρειδερός, ό μελαγχροινός, ά. μελάνοχρους : 'Ιλ.Ν.587 κούμοι μελάνοχρους, ούλοκάρνηνος, 'Ορφ.Λιθ.363 μελάνοχρους, Νικ.Όθρο.94 κάρφασ τ' έλληθερόν μελάνοχρους, 'Οππ Κυν.2,148 μελάνοχρους γατα.

μελάνοχρωίτης (τό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν χρωμικό όλας τού μολύβδου.

μελάνοχρως-ώτος-ων μελάνοχρος, μελαγχροινός, μαυρειδερός : Εύρ.Έκ.1106 τόν ές Αΐδα μελάνοχρωτα παρθμόν άξω. 'Αριστ.Φυσιογν.808a,17, Θεόφρ.Αισθ.78 μελάνοχρος, Θεόδωρ.3,35 έριθαικίς ά μελάνοχρως, 'Ανακρέοντ.57 τόν μελάνοχρωτα βότρου.

μελάνοφως-εως (ή) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων προσθιοδραγχιών μελανιδών μαλακίων, ζώντων άπό τής άνω κρητιδικής διαπλάσεως έντός τών γλυκέων ύδάτων.

μελάνοις-εως (ή) (μελαινίαι) κ. μων. κ. νεώτ. ή ένεργεια και τό όποτέλεσμα τού μελαινίν, τό μούρισμα, άντίθ. λεύκανσις : 'Αριστ.Φυσ.227b,8 άλλα τή είδει μελάνσις και λεύκανσις, αút.230a,23 ούδέ λεύκανσις ή μελάνσις' 2) ή μελάνος χρώματος βαφή, τό βύψισμ με μούρη μογια : Άλέξ.Τρολλ.1,3 μελάνσις τριχών.

μελάνοσπερον (τό) μτγν. τό ποδές φυτόν μελάνοχρον βλλ. : Διοσκ.Εύπ.2,97.

μελάνοστερνος-ον (μέλας, στερνον) μτγν. ό έχων μέλαν στέρνον, στήθος : 'Ιω.1αζ.2,12ε νεφέλης μελάνοστερνον καλύπτειν.

μελαντιγής-ους-ές (μέλας, τιγής) ο έχων μέλανα τείχη: Πινδ. Ο 14,20 μελαντιγέα νόν δόμον Φερσφόρος έλυθα.

μελαντιγος-α-ον συγκρ. του μέλας βλλ. **μελαντηρία** (ή) κ. μον. κ. νεώτ. μέλανα μεταλλική βαφή των δερμάτων, η καραμπούρα: 'Αριστ. Λ. Χρωμ. 794ε, 20, Διοσκ. 5, 101, Λουκ. Κατάβ. 15 άνασηδησας εύθους άνουδιόπτος ουδέ την μελαντιγρίαν άπονηφάμενος είσήδημη, Γαλ. 13, 741, Κ Μακκ. 87. || νεώτ. χημ. ένυδρον βεϊκόν υποξείδιον του σιδήρου, παρασκευαζόμενον διά διαλύσεως ρινημάτων σιδήρου έν βεϊκό όξει.

μελαντηριον (τό) σχόλ. κηλ. Σχόλ. Εύρ. 'Εκ. 912 **μελαντηρήτης** (ή) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν ένυδρον βεϊκόν άλας του σιδήρου.

μελαντικός-ή-όν μον. ό ποιών, ο καθιστών τι μέλαν: Θεοφάν. Νών. 1, 188 όφρώων μελαντικός.

μελαντράγης-ους-ές (μέλας, τράγχι) επί σκύλου, ο τραγόμενος όταν είναι μέλας: Φανί. ΑΠ 6, 299 πάρκειται σκύκον τε μελαντραγές.

μελανύδρος-ον (μέλας, ύδωρ) ο έχων μέλαν ύδωρ: 'Ιλ. 14 δάκρυ χέων ύς τε κρήνη μελανύδρος (ήγη τή ύποψας τό ύδωρ ύς έκ του βάθους φαίνεται μέλαν). 'Οδ. Υ 158 βήσαν επί κρήνη μελανύδρον, Θεογ. 959 έπινον από κρήνης μελανύδρου (μέλας) άμυτ. γίνονται μέλας, μελαινοί, μαυρίζω, μ. έν 'Ιλ. Η 64 Ζαφύριο έξέωστο νότον επί φρήε... μελάνει δέ τε πόνοτος ήμ' αύτης ήτης φρικός (πρόβλ. 'Αριστ. Πρ. 934ε, 15' άλλ' ο 'Αρίσταρχ. άναγινώσκων πόνοτον κ. έν τή δευτέρω προτάσει έλάμβανε τό μελάνει ως ύδωρ, δηλ. ό Ζεφύρος κάμνει τήν θάλασσαν μαύρη).

μελανώ-έω (ή) (μέλας) μτυν. τ. του μελάνω βλλ., άμυτ.: Θεόφω. Πυρ. 50 τό δέ κάτω και τό έσχατον (ήτης φλογός) έφουρά και μελανούτα μάλλον, 'Αρατ. 836 ετι οι ήπου έρευθος έπιτρέχει ή ετ που μελανεί, Καλλ. 'Επιγρ. 52 τόν τό καλον μελανούτα Θεόκριτον, 'Απολλ. Ρ 4, 1574 πόνοτον διήλυσι, ένθα μάλιστα βένθος άκίνητον μελανει, Φιλ. δ. ΑΠ 5, 120 μικρή και μελανούσα Φιλαίνιον.

μελανώ-όω (2) (μέλας) μτυν., μον. κ. νεώτ., δημ. μελανώνω (κ. νεώτ.), παθ. άόρ. έμελανώθη, δημ. μελανώθηκα, δημ. μτχ. παθ. παρ. κ. μελανώμενος, ποιώ, καθιστά τι μέλαν, κάνω κάτι μαύρο, μελάνω, μαυρίζω, γλωσσ. κ. παθ.: ΠΔ 'Ιδθ 30, 30 τό δέ δέρμα μου μεμελάνωται μεγάλης (δ. γρ. έσκότωται), 'Αέτ. 16, 75. 2) δημ. κηλιδώ, ρουπαίνω διά μελάνης: μελάνωμε τα βιβλία του, - μελάνωθηκε οτά χέρια. 3) δημ. επαλείφω διά μελάνης σφραγίδα, τυπογραφικά στοιχεία κττ.

4) ρηματ. π. μελάνωσις, μελάνωμα, μελανοιδής, **μελανοιδής-ους-ας** (μέλας) λεξ. μελανοειδής, γλ. δ. στο Ιοεθίδ: ΕΜ 473, 12.

μελάνωμα-ατος (τό) μελάνω (2) | μον., νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μελανώ βλλ. (2), ή διά μέλανος χρώματος βαφή, τό μαύρισμα: Εύμ. δ. Υσμ. 13 λίθος λευκός μόν άλλ' ύπεμαίνατο κατά μέρον' και τό μελάνωμα τέχνη άπεμειβο ζωγράφου. 2) δημ. ή διά μελάνης ρύπανσις. 3) νεώτ. Ιατρ. σαρκαματώδης ή καρκινωματώδης όγκος, μικροσ μεγέθους, περιέχων άφθονια χρωστικής μελάνης.

μελανώπις-ιδος (ή) (μέλας, ώπι) μτυν. θηλ. έπιθ. ή έχουσα μελάνια οφθα ή φασινομένη μελάνια: Μάρκελλ. Σιδ. 64 μελανώπις σπηδεών.

μελανωπικός-ή-όν μέλας, ώπι) μτυν., νεώτ. κ. δημ. ο έχων μελάνια οφθα, ό όπουμέλας, ο μελαγχρόος, ό μαυρειδερός: Μάρκελλ. Σιδ. 64 (δ. γρ. άντι μελανώπις).

μελάνωσις-εως (ή) (μελάνω (2) | μτυν., μον. κ. νεώτ., ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μελανώ, ή μελάνισ, τό μαύρισμα, τό μελάνωμα: 'Εφροίμ

Συρ. 3, 27 C, 'Ιω. Χρωσ. 6, 949. 2) νεώτ. Ιατρ. σπανια και καιροθεατάτη πάθησις παρουσιαζομένη εις άτομα νεαράς ήλικίας διά μελάνης κηλιδώσης επί του δέρματος, ήτις έπекτετιομένη βραδέως έπιφέρει διήθησις εις τους άδένιας και καθολικήν μελάνωσιν των σπλάγχων. || είδ. κτηνατρ. νόσος προσβάλλουσα συνήθως τό Ιπποειδή και χαρακτηριζομένη έκ τής έμφανίσεως άνωδύων οληθμάτων, χρώματος μελάνος έσωτερικός, όφαιολομένω εις ύπερπαραγωγήν και διήθησιν τής μελάνης του δέρματος των ζώων.

μελανωτής (τό) δημ. ο μελανών, ο εφοδιάζων διά μελάνης τό τυπογραφικόν πιεστήριον.

μελάρρινος-ον (μέλας, ρινός) μτυν. ο έχων μέλανα ρινό, μαύρον δέρμα: Νών. Δ 14, 395.

μελάς-ανος-αινα(-οινη)-αν κ. μον. κ. νεώτ., έπ. δοτ. μελάνι, αλο. άνομαστ. μελάεις (| Γρη. Κορ. 5998), συγκρ. μελάντερος κ. μελανώτερος, ύπερβει. μελάντατος κ. μελαινότατος, ο έχων τελειωσ ακοσιτών χρώμα ήμ' άντανακλών τόσ φατεινάς άκτινας άλλ' άπορροφών ταύτας όλοσχερώς, ο έχων τό χρώμα του άνθρακος ή τής αθάλας, ο μαυρός, κτ. έπέκτ. γεν. ο έχων ακοσιτών χρώμα έν διαφόροις χρωματικαίς παραλλαγαίς: 'Ιλ. Α 300 νη μελαίνη (ίδιότι είναι πεπισωμένη, ή έκ του σκοτεινού χρώματος παντός πλοίου φασινομένη επί τής θαλάσσης), αύτ. Δ 149 μέλαν αίμα, αύτ. Β 699 γατα μέλανα, αύτ. Β 25 ύδωρ μέλαν Αιολήσθι, αύτ. Φ 693 μέλαν δέ έ κύμα κάλυψεν, αύτ. Ω 94 του δ' ούτ ή μελάντερον έπλετο έβαθος, αύτ. Δ 277 (νεός) μελάντερον ήυτε πίσσα (παροιμ. επί του πικροτάτου σκοτούς), 'Οδ. Ε 265 άσκόν έθνη κ. μελάνος οίνοιο (βαθέως έρυθρού), αύτ. Ε 37 αυτ' ήπειρο μελάνης, 'Ησιόδ. Α 294 λευκός ή μελάνος βότρυσις, Σαφ. έν Λυρ. Συμμλ. 5, 2 (Πνδ. 1, 718), 50 μελάνι δάινω φώνω πεδίον, 'Ιπν. Κεφ. Τρωμ. 14 μελάντατος, Σοφ. 'Αντ. 1093 έξ ότου λευκήν έγώ τήνδ' έκ μελαίνης έμφιβάλλομαι τρίχα, αύτ. Φιλ. 824, Εύρ. ΙΑ 1439 ήμ' άμφι σώμα μελάνος άμπίσχη πέλοσος, 'Αριστ. φ. άπ. 580 μελάντατος, Ξεν. 'Ελλ. 1, 7, 8 άνθρώπους μελάνια Ιμάτια έχοντας, Πλάτ. Τιμ. 83 Β όξύτητα έσχε τό μέλαν χρώμα, αύτ. Πολ. 523 Β έάν τε λευκός έάν τε μέλας, Περ. Πλουτ. Περ. 38 μέλαν Ιμάτιον περιβάλλετο, 'Ελλ. 'Επιγρ. μ. 320, 4 μελαινότατος, ΚΔ Ματθ. 5, 36 ού δύνασαι μιαν τρίχα λευκήν ή μελάνιαν ποιήσαι, Λουκ. Ιλ. ΑΠ 1, 68 άς σύ μελαινότατος έξ όγοράς άμρίψα' || τά μελάνια μέλανα, μαύρα σημεια περί τά ότα τών κυνών: Ξεν. Κυν. 5, 23' || νεώτ. φασ. μέλαν σώμα τό άπορροφών έντελώς πάσας τάς έπ' αύτου προσπιπτούσας άκτινοβολίας μετατρέπον αύτάς εις θερμότητα. 2) επί του χρώματος του δέρματος προσάδων έκτεθειμένη έν τή ήλιω, ο μελανόχροος, μελαγχρόνος, μαυροειδής, μελαφός: Πλάτ. Πολ. 474 ε μελάνος δέ άνδρικόσς Ιδίειν, Δημ. 537 Ισχυρός τις ήν, μελάς || επί προσ. άνηκόντων εις τήν αιθιοπικήν φυλήν: Στραβ. 16, 4, 12 οι σιμαί κάλυμνοιο Αιθιοπιες... εις μελανώτεροι τε των άλλων' || μον. τό άρσ. μελάς ύς ούα. επί του Διοδόλου: Μηναί. 3, 1 Συνετ. τους 'Αγγέλουσ συχαίρεισ αυτ ή της επιστροφής, και μελάνια τισα, και ή δόφι δεινόν, βρύχησ και καταδων, ύς άδικοόμενον, έι ταύτη άφαιρεθείη' πρόβλ. δημ. έν τή αυτ ή σμ. ό άρ. ράψης. 3) ο ζωροφόρος, ο σκοτεινός, ο σκιερός: 'Οδ. Α 423 τούτοι δέ τερπινομένησ μελάς έπι εοπερος ήλθεν, Πινδ. Ν. 7, 3 ού μελάνια δρακόντες εσφράων. 4) μτφ. σκοτεινός, φοβερός, μαύσος: 'Ιλ. 1, 454 [σων γάρ σιν πείσιν άπήθετο κη μελαίνη, αύτ. Β 834 μέλανος θανάσιος, αύτ. Δ 117 μελάνειων έρμ' όδυνών, αύτ. Π 350 θανάτου δέ μέλαν νεφός άμφεκάλυφεν, αύτ. Σ 22 τόν δ' άχαος

νεφέλη εκάλυψε μέλανα, Αισχ. ΐκ.89 μελαίνω ξάν τυχά, αὐτ. Ἐπ.832 ὦ μέλανα καὶ τελαία γένεος, Οἰδίπ. τ' ἀρά, αὐτ.988 μελαίνω Ἐρινός, αὐτ. Ἀγ.769 θράσος μελαίνος. Ἄ. Ἀσας, αὐτ.1511 μελάς Ἀρης, Σοφ. Οἷ 29 μέλας. Ἄ. Αἰδης, Εὐρ. Ἰππ.1388 Ἄιδου μέλαινα νυκτεράς τ' ἀνάγκα, Πλούτ. Λάκ.27 φυλάττεσθαι τὴν ἡμέραν μίαν οὐσαν τὸν ἀσφραδῶν, ἄς μελαίνωσι καλοῖσιν· 5) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ ἀμυδρός, ὁ ἀσαφής, ὁ βραχνός. Ἄ. Ἀριστ. Τοπ.106α,25, Διδ. Κ 61,20 βραχὺ καὶ μέλαν. . φώνημα (ἐπὶ τοῦ Νέρωνος), Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,44 μελαίνω φωνὴ ἔχρητο· 6) ὁ ἀσαφής, ὁ αἰνιγματώδης, ὁ δυσνόητος, ὁ σκοτεινός: Φιλίππ. Θεοσ. ΑΠ 1,347 μέλαινα ἱστορίη· 7) ἐπὶ ἥθους, χαρακτήρος κτ., ὁ κακοῦθις, ὁ πονηρός, ὁ κακός, ὁ δυσμενής: Σόλ.424 ὄρα πτ. . γλώσσα. . οἱ διχόμυθοι ἐκ μελαίνης φρονός γεγωνή, Πλνθ.ἀπ.123,4 μέλαινα καρδία, Πλούτ.12D μὴ συνδιατριβεῖν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ κακοῦθισιν, Μάρκ. Αὐρ.4,28 μελαν ἥθος· 8) μέλαινα (νύσσοι) εἰδ. ἱστρ. νύσσοι ἐπιφέρουσα μελανός ἐκρίσεις: Ἰππ. Νούσ.2,73· 9) τὸ οὐδ. μέλαν ὡς οὐσ. βλλ.

μελάς (τό) || ὄσμ. ὁ παραγωγὸς ἢ ἔμπορος μελάτος· 2) κ. μελάς τὸ φρυγανώδες καὶ παράσιτον φυτὸν [ἴσα ἢ λευκί· 3) τὸ παράσιτον φυτὸν λάρναθος ὁ εὐρωπαϊκός.

μελασίειδος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων εὐκνημιδῶν ἐντόμων.

μελασσο-ατος (τό) (μελαίνω) κ. νεώτ. μέλαινα κηλὶς, μαῦρον: στήμα ἢ σημεῖον: Ἰππ. Ἀγμ.11, αὐτ. Ἀρβ.86, αὐτ. Ὑγρ.4· 2) νεώτ. ἱστρ. μελαγχροῦς δερματικὴ κηλὶς παρουσίαζομένη ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν κνημῶν νερότων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἐξηληθμένων προσώπων καὶ ὀφθαλμῶν λεπτῆν, πτηνώδη ἀπολέσιν· 3) μέλαινα χρωστικὴ οὐσία πρὸς βαφὴν τῶν τριχῶν: Πολιδ.2,35 εὐτὸ τῆς κρόκας βάμμα: Ἄ. Ἀπολλ. Γελ.21, Πλούτ.564B μελάσμοσι κατεστηγμένους, Κρίτ. Ἰστρ.η.Γαλ.1,447· 4) μέλασμα γραμμωτόκων μέλαν μολυβδοκόνδυλον: Δαμόχ. ΑΠ 6,63 γραμμωτόκω πλήθοντα μελάσμοσι κυκλομόλιδδον· 5) κτ. πληθ. κηλίδες ἐν τῇ σελήνῃ: Κλεοφ.δ.2,1.

μελασμός (ὁ) (μελαίνω) ἢ μελάνισος, τὸ μελάνισμα τῶν σαρκῶν τοῦ σώματος ἢ ἐκ νεκρώσεως: Ἰππ. Ἀφορ.5,17· 2) τὸ μελαίνειν, τὸ βάπτειν μέλαν, τὸ μαύρισμα: Διοσκ.1,112 μελασμοὶ τριχῶν, Γαλ.12,446· 3) μέλαινα κηλὶς, μαῦρον στήμα: Πλούτ. Ἠθ.92F σπίλωμα καὶ μελασμός ἀναμψπαντας, Συμπλκ.Φυσ.1294,20· || ἐπὶ σφραγῶν, τὸ ἔχειν μέλαν δέρμα: Πλούτ. Ἠθ.564D.

μελασσοῖ (ἴ) νεώτ. κημ. φαῖον σιροπιώδες ὑπόλειμμα τῆς παρασκευῆς σακχάρους ἐκ τοῦ σακχαροκαλδμοῦ.

μελαστομοειδῆ (τό) νεώτ. βοτον. ἢ μελοστομίδαι ῥιζομοῖ, δικτυληθιδόνων φυτῶν.

μελάτος η-ο ὄσμ. ὁ δμοιος πρὸς τὸ μέλι κατὰ τὴν ὄσμη ἢ τὴν οὐσασιν, ὁ πυκνωρρευστος ὡς τὸ μέλι, ὁ ἡμίπικτος: ἀβγὸ μελάτο ἰὸ μὴ ἀρκούντως βεβρασμένον, ὥστε ὁ κρόκος αὐτοῦ νὰ εἶναι ἡμιπικτος· 2) ὁ διὰ μελίτος παρεσκευασμένον ἢ περικεχυμένον: Λουκομῶδες μελάτος· 3) συνεκθ. ὁ γλυκὺς ὡς τὸ μέλι: μῆλα - πεπόδια μελάτα· || κ. μτφ.: λόγια μελάτα, - φιλία μελάτα.

μελαφύριος (ὁ) νεώτ. πετρογρ. αστεινώδουρον πορφυρίτικόν ἢ σπιρδρον ἡφραιστογενεῖς πέτρωμα ἀποτελούμενον ἐκ βοσικοῦ ἀσβεστονατριούχου ἀστρίου καὶ αἰγίτου συνήθ. κ. μετὰ ὀλιβίνης.

μελαχρινώδα (ἴ) ὄσμ. κ. οινώδα ἢ ἰοδίτης, ἡ χροιά, τὸ χρώμα τοῦ μελαχρινοῦ βλλ.: Καρκιδ. Ζητ.29 ἐχέουσαν ὄλα μέσα στῆ μελαχρινώδα τοῦ προῖπου. v

μελαχρινός-ἡ-ὁ μον. κ. ὄσμ. κ. οινός ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων μέλαινα χροιά, ὁ μελαγχροῦς, ὁ μαυριδερὸς: Ἐρωτ.κρ.4,898 ζητῶ, καὶ κάνει τοῦ νεροῦ, τὸ πρόσφοντο τοῦ πλυνεῖν, μαυρίσει καὶ μελαχρινὸς βαθίως Βασιφῆ ἴγνη, αὐτ.5,405.

μελαφός-ἡ-(ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἔχων ὄσμη ὑπομέλαινα, ὁ βαθέως μελαχρινός, ὁ ὑπομέλεις: Παπαδ.Χρ.Μηλ.46 μελαφός τὴν χροιάν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,15 τὸ μελαφὸ σκατοδί.

μελῶ ἡκω, λειώνω, καθιστῶ μαλακὸν διὰ βρασμοῦ: Καλλ.ἀπ.309 γέντα βοός μελόντες, Μαν.6, 464 πυθαρόμοιοι μελδουσι ἀμ ἰχθύσινα οὐλοδὸν ἄλμην· κ. παθ.: Νικ.Θηρ.108 ἔστ' ἄν περὶ σάρκες ἀκάνθης μελδόμενα θρύπτωνται· || ὄσμ. π. ὄσμ. μ. τὸ μέσ. ἢ παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἰλ.Φ 363 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον. . κνισθῶν μελδόμενος ἀπαλοτραφὸς στάλοιο ἰδ-γρ. κνισθῶν μελδόμενου.

μέλα (ἴ) ἐπ. γ' ἐν. προσ. παροι. τοῦ μέλω βλλ.: Ὀδ.Ε ὁ μέλε γὰρ οἱ ἐὼν ἐν δωμάσι νύμφης.

μέλε (2) ἄτ. κλητ. ἐν χρ. ὡς φιλικὴ προσφώνησι πρὸς οἰκείους ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, φίλε, ἀγαπητέ, καὶ μα, εὐλογιμένη, καμμένη: Ἀριστ. Ἰππ. 671 ἐπέθῃ γ', ὦ μέλε, ἥσθοντο τὰς ἀφίας παρ' ἡμῖν ἄξις, αὐτ. Νεφ.33 ἄλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, αὐτ. Σφ.1400, αὐτ. Εἰρ.137, αὐτ. Ἐκκ.120, αὐτ.133, Πλάτ.Θεοτ.178B νῆ δισ, ὦ μέλε, Μέν.ἀπ.457 τί κόπτεις, ὦ μέλε; ὄσμ. κ. σαρκαστικῶς, ὑβριστικῶς: Ἀριστ. Ὀρν.1257 διαπραγελίς, ὦ μέλ', αὐτὸς ῥήσασιν ἰκτ. τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς, ὁ ἐπιμελείας ἄξις καὶ ὅσον μεμελημένε: Σχόλ.Πλάτ.Θεοτ.178B).

μελαγγριον (τό) μον. κ. μελαγγρον εἶδος φυτοῦ: Ἀνών.Π.Σουδ. βίζιαι αὐτοῦς μελαγγριον καὶ καρδίαις καλάμων ἐδεξιοῦτο.

μελαγγριδισ (ἴ) κ. νεώτ. τὸ πτηνὸν μελαγγρις ἢ πτιλδωροσφίς, κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἥρωος Μελαγγρις: Ἦσ. κμελαγγριδεις ὄρνεις, οἱ ἐμένομοι ἐν τῇ ἀκροπόλει: Ἀριστ.Ζ1 559α,25 τὰ τῶν μελαγγριδῶν καὶ φασιανῶν, Κλυτ.1 περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τῆς παρθένου ἐν Λέρω εἰσὶ οἱ καλούμενοι ὄρνιθεις μελαγγριδεις, Ἀγαθρχ.δ1, Διδ.δ.Σ.3,39· || νεώτ. ζωολ. γένος ἀπτεροειδῶν φασιανῶν πτηνῶν· 2) μτγ. τίτλος ἔργου τοῦ Ἀντιστ. Π.Πλούτ.Ποτ.22,3 καθὼς ἱστορεῖ Ἀντισθένης ἐν γ' Μελαγγριδισ.

μελαγγρος Ἦσ. κὴ κατοικίδιος ὄρνις.

μελαζώ (μέλος) μτγ. κ. μον. μελωδῶ, μελιζώ, παίζω τὴν φωνὴν μου κτ. τὴν ὁμιλίαν ἢ τὴν ἀνάγνωσιν: Νικόμ.Γερ. Ἀρμον.2· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς ἀπόδosis, τριλιζώ: Νικ.Κων.Χρον.17,326C μελαζώουσαι ἀπόδosis.

μελαῖ Ἦσ. εἰστρογάλοι ἢ κωθροῖς [κωδ. μελαῖα].

μελαγγροφής-οὐς-ές ἔσφ. ἀνάγκ. τοῦ μελαγγροφῆς βλλ.

μέλεος (ὁ) ὄσμ. κ. μελιγός κ. μελιός κ. μελιό κ. μέλεος τὸ φυτὸν μελα βλλ.: Παλσμ.Δωδ.Γύφ. 182,13 κὴ ἡ βελανιδιά κὴ ὁ μέλεος κὴ ὁ νερόχαρος λωτός.

μελαδαινών (μέλω) δεῖκνυμι ἐπιμελείαν, φροντίζω, μεριμνῶ περὶ τίνος, ἐπιμελοῦμαι π, μ, γενικ.: Ἔθρον. 1)29 ἐπιμοσι, πενήθς θυμοσφθέρου οὐ μελαδαινῶν· || ὄσμ. κ. μτ. στ.: Ἀρχιλ.17661 ὄσμ. μὲν ἐπίρρησι μελαδαινῶν οὐδεὶς ἀν μάνα πόλλ' ἴμερδιεν πάθοι, Θεόκρ.10,52 οὐ μελαδαινέι τὸν τὸ πῆν ἐχέουσα, Ἐπιγρ.Σιγείου· || κ. μτ. ἀσφρ. ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεῖω: Ἔθρον.185 γνήρι δὲ κακῆν κακοῦ οὐ μελαδαινέι ἐσθλός ἀνήρ [ἀνήρ] εὐγενής δὲν πρῆπει να μελετῶ νὰ λάθῃ σὺζυγον γυναικῆ κατωτέρως οἰκογενεῖας· 2) θεραπεῖω, περιποιούμι: Ἠρ.δ.115 τοὺς δὲ καὶ νοσέουσας αὐτῶν κατέλειπα, ἐπιτάσων τῆσι πόλιασι. . μελαδαινέιν

τε καὶ τρέφειν, Ἰνν.Γυν.1,17 τὰ ὑστέρος ὡδε μελεδαίνειν, Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.2,10 μελεδαίνειν τὴν ἀνθρώπων δικῶν ἀγῆται τὰ ἐπιμήνια.
μελεδαντός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ὑποκείμενος εἰς φροντίδα, ὁ παρέχων φροντίδας: Ἐπιγρ. Μαραθῶν . . μελεδαντός ἀνδράσις.

μελέδη (ἡ) ἐπιμέλεια, φροντίς, περιποίησις, θεραπεΐα: Ἰνν.Γυν.1,67.

μελεδηδός (ὁ) πρην. ἀσκησις, ἐξάσκησις, ἐκτέλεισις: Χρυσ. ἐν ΑΠ Παρόρ.6,140.

μελεδήμα-ατος (τὸ) [μελεδαίνω] φροντίς, μέριμνα, συλλογή, ἔγνοια· π. Ὁμ. αἴσιπτε ἐν πληθ.: Ἰλ.ψ 62 εὔτε τὸν θῆνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ, Ὁδ.Ο 8 ἄλλα ἐνὶ θυμῷ νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρός ἔγειρεν [τὰς μερίμνας περὶ τοῦ πατρός], Εὐρ. Ἰνν.103 ἡ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήματ' ὅταν φρένας ἔλθῃ λύπας παραιεῖ [αἱ μερίμναι τῶν θεῶν περὶ τῶν ἀνθρώπων]. 2) ἀντικείμενον φροντίδος, τὸ περὶ οὗ μεριμνᾷ τις, μέλημα: Ἰβουκ.Ἀθῆν.13,564F Εὐρύσαλε, γλυκῆν Χαρίτων θάλος, καλλικόμων . . μελεδήμα, Ἀλεξ.162,15 τὸ τε θειοφανές μητρῶον ἐμοὶ μελέδη' ἰσχάς, Φρυγίας εὐρήματα συκῆς, Ἐπιγρ. Μοισάων μελεδήματα.

μελεδήμων-ονος-ον ὁ περὶ τινας φροντίζων, μεριμνῶν, ὁ δεικνύων ἐπιμέλειαν περὶ τι, μτ. γενικ.: Ἐμπ.112,2 μελεδήμων ἔργων, Ἀρχ.ΑΠ 6,39 ἂ δέ πολυσπαθῶν μελεδήματα κερκίδα πέλων εὐθροον // ὁμ. κ. μτ. αἰτ.: Ἀντίφ.Σιδ.αὐτ.7,425 δόμων φυλακῶν μελεδήμονες.

μελεδών-ωνος(ἡ) μελεδῶνη βλ.2) μελέτη, φροντίς, μέριμνα: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,6 Διόσκουρος ἐν Πάν.: 2) ἐν πληθ. φροντίδες, μέριμναι, λύπαι, ἔγνοιαι: Ὁδ.Τ 517 πυκνὰι δέ μοι ἀμφ' ἀσίνων κῆρ ὄξειται μελεδῶνες ὄδυρομένην ἀρέθουσι, Ἡσιόδ. Ἐργ.66,Θέογν.883 τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδαστῆς μελεδῶνας, θωρηθῆεις δ' ἔσσαι πολλὰν ἁλαφρότερος, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,4 τίσι μελεδῶνας(ι) κῶδ. μελεδῶσαι, διόρθ. μελεδῶσι.

μελεδωνεύς-έως (ὁ) μτγν. ποι. τὸ μελεδῶνός βλ.2: Θεόδ.24,106 υἱὸς Ἀπόλλωνος μελεδωνεύς ἀγρυνῶσι ἥρωας.

μελεδωνή (ἡ) μελετή, μέριμνα, φροντίς, λύπη, ἔγνοια, γνοιόσις, κτ. πληθ.: Σαμφ.17, Θεόδ.21,5 αἰφνιδίον θορυβεῖται ἐπιστάμενοι μελεδῶνας, Κερκ.7,5,Φανοκλ.1,5 ἀγρυνῶσι μελεδῶνας ἅπαν. π. πεζ.: Γαλ.18||1,363 2) κτ. ἐν. μελέτη: Ἰνν. Γυν.1,36 δέεται πολλῆς μελεδῶνος.

μελεδωνός (ὁ,ἡ) ὁ ἐπιμελούμενος τι, ὁ φροντίζων περὶ τινας, ἐπιμελητὴς, θεράπων, φροντιστής, φύλαξ· μελεδωνός τῶν οἰκίων ἐπιστάτης, οἰκονόμος τοῦ οἴκου: Ἦρ.3,61 τῶν τὸν ἔτρονον καταλελοιπῆς τῶν οἰκίων μελεδωνόν ὁ Καμβύσης' // θηριων μελεδωνοὶ οἱ φυλάκες, ὁ ἐπιμελητὰς τῶν κροκοδείλων (τιμητικὸν κληρονομικὸν ἐπάγγελμα π. Αλυπητοῖς, ὁ ἐξήσκων ἄνδρες καὶ γυναῖκες): αὐτ.2,65 τὸ δ' ἂν ἐκλύθῃ, τοῦτο τῆ μελεδωνῶ τῶν θηριων διδοῖ: // ὁμ. τίτλος δημοσίου ὀπουργήματος ἐν Σάμῳ: Ἐπιγρ.: μελεδωνός τροφῆς ὁ πορίζων, ὁ προμηθεύων τροφήν, προμηθευτῆς τροφῆς· αὐτ. μελεδωνοὶ ἀποδέδεχγαι τῆς τροφῆς χωρὶς ἐκαστῶν // ὁμ. κ. μελεδωνοῖ τῶν χρημάτων: αὐτ.7,38 κ. μελεδωνοὶ τῶν ἱερῶν Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,67 κ. μελεδωνοὶ τοῦ τεύχους: Αἰλ.3,326 // μτγν. μελεδωνοὶ ληστῶν ληστοτρόφοι, πράκτορες ληστῶν: Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,24 2) μτφ. ἐπὶ παιδαγωγούμενου, μορφωμένου ἀνθρώπου: Ἐπιγρ. πάσης πολυδύβλων ἀφ' ἱστορίας μελεδωνόν.

μελεζιτόλη (ἡ) κ. μελεκιτόζη νεώτ. χημ. τρισακχαρίτης ἐξαζόμενος ὁπὸ τὸ δροσόμενὸ τῆς φιλύρας.

μελέθρον (τὸ) μτγν. κ. μον. μέλαθρον βλ.2: Ὀππ. Κυν.4,107, Βί. Ἀλεξ.2972 ἀλλὰ καὶ τοὺς τὰ μέλαθρα ταῦτα Σευμαρέως.

μέλει ρ. ἀπόρθ., βλ. μέλω.

μελιεῖω μτγν. μελιεῖω βλ.2: Ἀπολλ.5,19,12 καὶ καταθύσας ταύρους δύο καὶ μέλισας.

μελιεῖος-η-ον ὁ μελιίνος, ὁ ἐκ ζύλου μέλιος βλ.2: Θεόδ.Φι 5,7,8, Ἀπολλ. Δαρ.Πολιορκ.33C ξύλων μελιεῖων.

μελιεῖστι ἐπιρρ. κτ. μέλη, μεληδόν, κομμασιαστό: Ἰλ.Ω 409 ἡέ μιν ἤδη ἦσι κυσὶν μελιεῖστί ταμών προῦθηκεν Ἀχιλλεύς, Ὁδ.1 291 τοὺς δὲ διὰ μελιεῖστί ταμών ὠπλίστας δόρπον, προθ. οὐτ. Σ 339, Ἀπολλ.Ρ 2,626 εἰ καὶ ἐμελλον νηλεῖσας μελιεῖστί κειθαίνονος θανάσθαι, Φιλόστρ. Ἦρ.19,18 μελιεῖστί ζῆαινε.

μελεκιτόζη (ἡ) βλ. μελεζιτόλη.

μελένιας-αο δημ. ὁ ἐκ μέλιτος κοπτεσκιασμένος, ὁ ζυμωμένος με μέλι: γαλθῶς μελένιας.

2) μτφ. ποι. γλυκῆς, ἡδῶς ὡς τὸ μέλι: Παλαμ. Κομμ.Λιν 24,6 καὶ τὸ κρουστό σου τὸ κορμὶ καὶ τὸ μελένιο στόμα.

μελεσπαθῆς-αῖς-ές (μέλεος, πάσχα) ποι. ὁ ἐκ τῶν πολλῶν παθημάτων καταστάς δυστυχῆς: Αἰοχ. Ἐπτ.964.

μελεσνοκος-ον ποι. μελεσπαθῆς βλ.2, δυστυχῆς, ἀθλιος: Αἰοχ. Ἐπτ.963.

μέλεος-α-ον κ. -ος-ον ἐπ. κ. ποι. [Εὐρ. Ὀρ.207] μάταιος βλ.2, ἀργός, ἀδίφορος, σπιδανός, ἀχρηστός, ἀνωφελής: Ἰλ.Κ 480 οὐδέ τί σε χρὴ ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, αὐτ.Ψ 795 οὐ μέλεος εἰρήσεται αἶνος, Ὁδ.Ε 416 μελέη δέ μοι ἄσεται ὀρμή // ὁμ. ἀκαρπος, ἀνωφελής: Ἰλ.Φ 473 Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρωςας, μέλεον δὲ οἰ εὐχος ἔδωκας; 2) μεθ' Ὁμ. δυστυχῆς, ἀθλιος, ἐλεερός, οδτῆς ἐπὶ προσαγορευσεως ἡ προσφωνήσεως προσ.: Χρυσ.μ.π. Ἡω.7,140 ὡ μέλει, τί καθήσθεις Σοφ.Τρ.972 ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ οἰ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος, προθ. Εὐρ.Π 868, Μέν. Ἐπιτρ.470 // κ. ὁ ἀτυχήσας, ὁ δυστυχήμων, ὁ ἀτυχῆς ἐν τινι: Αἰοχ. Ἐπτ.779 ἐπεί δ' ἀρτίφρων ἐγένετο μέλεος ἀθλίων γάμων // ἐπὶ πράξεων κ. καταστάσεων, ὁ φέρων, ὁ προζενῶν δυστυχίαν, ἀθλιότητι: αὐτ. Ἐπτ.877 μέλεος μέλιτος θανάτου πῆρνοντο, αὐτ.Κα.1007 αἰαὶ μέλιτων ἔργων, Σοφ. Ἀντ.977 κατὰ δὲ τανύμενοι μέλεσι μελέαν πᾶσαν κλάον, Ἀντιφῶν.209 δ' 3) ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. μέλεον ὡς ἐπίρρ. μάνη, ματαίως, ὠμωφελῶς, ἀσκόπως: Ἰλ.Π 336 ἔγενεσι μὲν γὰρ ἡμεροτων ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόνησαν ἀμφω.

μέλεος (ὁ) δημ. δ. τ. τοῦ μέλεος βλ.2.

μελεσφρων-ονος-ον [μέλεος, φρήν] ποι. ὁ μέλεα, ὄξια λύπης φρονήματα ἔχων, ὁ δυστυχῆς, ὁ ἀζηλοῦλητος ἔνεκα τῶν φρονημάτων, τὰν σκέφαλων τ. Εὐρ.Π 854 ἐγὼ μέλεος οἶδ', ὅτε φάσγανον δέρεα θῆκῃ μοι μελεσφρων πατήρ.

μελερῶν Ἦσ. «μαραντικόν, καυστικόν» προθ. μαρκερός.

μελεσίτροπος-ον [μέλιος] μτγν. ποι. ὁ διὰ τῶν πτερῶν ἔδων, σφρίπτων, ἐπιθ. τοῦ τέττιγος: Μνασ.σάκκ.7,194.

μέλατι ἀπόρθ. ρ. μέσ. φων. τοῦ μέλω βλ.2.

μελατιών Ἐπιγρ. ἔχω τὸν νοῦν μου, τὴν σκέψιν μου ἐπὶ τινος, φρονιτίζω περὶ τινος.

μελέτη (ἡ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ὄρω, μελέτα φροντίς, ἐπιμέλεια, θεραπεία, περιποίησις: Ἡσιόδ. Ἐργ.412 μελέτη δὲ τοι ἔργον ὀφέλλει, Πίνδ.Ν 6,63 ἐποραὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν, Ἐπιχ. 284, Ἐμπ.110,2 // κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.380 πλεῖων μὲν πλεόθυνον μελέτην, μελιζων δ' ἐπιθήκη, (Ρ) ρικ.5,69 ἀδούτους ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτην πλεῖων σώζουσιν ἢ λόγων . . καλῶς ἡ-

θεσαν παραίνεσιν· ὁδ. μελέτην ἔχω τινός με-
 λετώ, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διὰ τι· 'Ἡολοδ. Έργ.
 457' || ὄμ. κ. μτ. γενικ. ὑποκειμ. μέριμνα, πρό-
 νοιά, τιος διὰ τι· Σοφ. Φιλ. 196 οὐκ ἐσθ' ὡς οὐ
 θεῶν τοῦ μελέτω τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ
 Τροίᾳ τείναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη, Βακχ. 12, 191'
 2) κ. μον. φροντίς, μέλημα, ἔγνοια· 'Ευπ. 131, 2,
 Εὐρ. Μήδ. 1099 ἀβρῶ μελέτη κατατραχοκρούμενος τὸν
 ἄπαντα χρόνον, Πλάτ. Μέν. 75Α, ΠΔ Ψαμψ. 118 | 119, 77,
 Πλωτίν. 1, 514, 10 ἦν αὐτοῖς μελέτη δένονθωθαι,
 Μαλαλί. 493, 6, Γρηγορ. Ν. 3, 5, 43D μελέτην ἔχοντες
 ὡς εἴς ὄρητηριον τινός λαμπροῦ κεχούσθαι'
 3) ἡ μτ. ἐπιμελείας εἰς τι ἑνασχόλησις, ἀσκήσις,
 ἐξάσκησις· Πινδ. Ο. 6, 37 ἐν θυμῷ πίεσσις χόλον
 οὐ φανὸν ὄρεϊα μελέτω, Ὁσκ. 2, 85 οὐκ ἀντιπι-
 θέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπερίαν τῆς
 σφετέρης δι' ὄλιγον μελέτης, αὐτ. 39, 'Ξεν. ΚΠ 7, 5,
 85, Πλάτ. Θεαιτ. 153B, οὐτ. Φαιδ. 81A ἡ οὐ τοῦτ' ἀν
 εἶη μελέτη θανάτου;' || κ. νεώτ. κ. ὄρημ. ἢ
 πράξις τοῦ μελετῶ, ἐπισταμένη σπουδὴ τὸν κα-
 τανόησις ἢ ἐκμάθησιν τινος, Ἰδ. ἐν τῇ νεωτ. κ.
 ὄρημ. δι' ἀναγνώσεως· αὐτ. Συμπ. 208A μελέτη δὲ
 πάλιν καινὴν ἐμποιοῦσα ἀπὲ τῆς ἀπιοῦσας μνή-
 μην σώζει τὴν ἐπιστήμην, Πλάτ. Ασαλ. Ζ 40, 3, κ.
 οἱ γέροί ἔχουν... τὸ πλατῦ μέτωπο τῆς μελέτης,
 - τώρα ἔχω μελέτη, - αἰθουσα μελέτης [μελετητή-
 ριον, ἀναγνώστηριον], - μελέτη τῆς ἱστορίας - τὴν
 ἠθῶν καὶ ἔθιμων τοῦ λαοῦ - τῆς καταστάσεως -
 τῆς νόσου - τὴν ἀναγκὴν τοῦ τόπου' || ἐν
 ἀναφ. πρὸς στρατιωτικά, γυμνασία, ἀσκήσις, γυ-
 μνάσις· Ὁσκ. 1, 18 καὶ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο με-
 τὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι, 'Ἐπιγρ. με-
 λέτας ἐν δπλαίς ποιεῖσθαι' || συνθ. ἢ ρή-
 τορος, δοκιμὴ, ἀσκήσις, δημηγορία· Δημ. 328 κ. αἰ-
 τῶν ταύτης τῆς μελέτης, Αλκίον, ... τοὺς καρ-
 ποὺς εἶδει γενναίως... καὶ πάλιν ὠφέλιμους εἴ-
 ναι' || κ. ἐπὶ ὑποκριτῶν, ἀσκήσις, δοκιμὴ, πρό-
 βια· 'Ἀριστ. Πρ. 901b, 3 νῆστες οὖντες τὰς μελέ-
 τας ποιούμενοι' 4) ὑπόθεσις, θέμα, Ἰδ. συζη-
 τήσεως· Πινδ. 1 541, 28 μελέτην δὲ σοφιστίας Διὸς
 ἔκατ' πρόσβαλον σεβίζόμενοι, Πλάτ. Γοργ. 500D
 5) μτγν. ὑποκειμένη διαλέξεως, μάθημα, διδασ-
 καλία· Σπράθ. 1, 22 ὁλοτὶ δὲ καὶ ἡ περὶ τὴν
 ἀγαθῶν ἐκδόθεσις οὐ' αὐτοῦ πραγματεία καὶ
 μελέται, Πλωτ. 'Ἠθ. 41D, Λουκ. Ρητ. Διδ. 17 ἀλλὰ τοὺς
 τὴν ὄλιγον πρὸ ἡμῶν λόγους, καὶ εἰ φασὶ ταύ-
 τας μελέτας, Φιλῶστρ. Σοφ. 1, 21, 5 τὰς μελέτας μι-
 σοῦθ' ποιεῖσθαι, 'Ἐπιγρ. μελέτησι τ' ἄριστον'
 6) νεώτ. Ἐγγραφὸς ἢ ἐντυπος μεθοδικὴ ἐκθεσις
 θεμάτων τινος, πραγματεία· ἔγγραφε μελέτην περὶ
 τοῦ ἀρχαίου θεάτρου - περὶ ὑδρείσεως - περὶ
 τοῦ δυνατοῦ τῆς θεραπείας τοῦ καρίνου'
 7) ἐπιδιδάξ, ἐπιτήδευμα, ἀσχολία· Πινδ. Ο. 9, 107
 μίτ' οὐκ ἄπαντας ὄμηθε βρέθει μελέτα, ὄρηθ.
 Πλάτ. Φαιδ. 82A' 8) ἐθισμός, συνήθεια· 'Ἰπν. Γυν. 1, 17,
 'Ἀρετ. Ὁξ. Νουα. 1, 5 ἦν ἄς μελέτην ἦκη τοῦ
 κακοῦ ἄνθρωπος, Στωθ. Συμπλ. 221 οἱ ἐν χαλεπῶν
 κατακτιπούμενοι τὰς ἀκούας ἐν μελέτῃ γίνον-
 ται τὴν φάσων' || ἔθος, ἔθισμον· Ὁσκ. 1, 85 ἄς
 οἱ πατέρες ἡμῶν παρέδωσαν μελέτας' 9) ἱατρ.
 ἐπιμελής χρῆσις, κολῆ μετεγρήσις· 'Ἰπν. Ἀφρ. 31,
 35, αὐτ. Ἀρθρ. 50' 10) ἀνησχητικόν, ἀπειλητι-
 κόν σὺμπηγμα ἢ κατάστασις, ἐπὶ νόσου· Ποσειδῶν.
 Ἰατρ. π. Ἀετ. 6, 12 μελέτη καὶ προσομοίον ἐπιλη-
 ψίας, Ἀετ. 5, 100 ὄδυνη... μελέτη λύσεως,
μελέτη [2] (ἡ) τὸ φυτὸν γομαίλων βλλ.· Ἀποκλ. 25,
μελέτημα-ατος [2] (μελετώ) κ. νεώτ. κ. ὄρημ.
 σπουδῆ, ἀσκήσις, γυμνασία, ἐξάσκησις, μελέτη·
 Κριτ. 6, 1 καὶ τὸ δὸς ἐπάρη μελέτημα τὸ κεί-
 μενον ἔστιν πένιν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
 Εὐρ. ἀν. 910, 'Ξεν. ΚΠ 8, 1, 43 ἐπεμελετο δὲ ὄνης μή-
 τε ἄσαιοι, μήτε ἀσποτοί ποτε εἰσονται ἔλευθερίων

ἐνεκα μελετημάτων, αὐτ. 'Ἰπν. 1, 13, Πλάτ. Φαιδ. 67 11,
 Πολυδ. 5 ἐριονική τὸ κατερίαις ἔμα καὶ πολεμι-
 κῆς τὸλήμης μελέτημα' 2) μελετήματα φωνῆς
 γραμματικὰ παραδείγματα· Ἀπολλ. Δύσιν. Σύντ.
 277, 26' 3) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μελετῶν
 βλλ., σπουδὴ περὶ τι, πραγματεία, διατριβή· Ἰστο-
 ρικὰ - γλωσσικὰ - τὴν ἠθῶν καὶ ἔθιμων μελετή-
 ματα' 4) ὄρημ. τὸ να ἀναφέρη τις, να μνημο-
 μευῆ τινὰ ὄνομαστί.
μελετηρός-όν κ. νεώτ. ὁ μετὰ προθυμίας καὶ
 ἐπιμελείας ἀσκούμενος· Ξεν. Ἀν. 1, 9, 5 ἔκρινον δ'
 αὐτὸν καὶ τὴν εἰς τὸν πάλεμον ἔργων... φιλομα-
 θέατατον εἶναι καὶ μελετηρότατον, Λογγίν. Ρητ.
 203H, Φιλῶστρ. Σοφ. 1, 23, 2 συνοουσαι οὐ μελετη-
 ροὶ μόνον ἀλλὰ καὶ διδασκαλικῶς ἵεταίρειαι εἰς
 τὰς ὁποίας δὲν διεξάγονται μόνον ἀπλὰ οὐζητή-
 σεσι' 2) νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὴν μελέτην, ὁ μετὰ
 προθυμίας καὶ ἐπιμελείας ἀσκούμενος, ὁ εἰς τὰς
 μελέτας ἀφοσιωμένος, μελετητικός βλλ.· θά
 προσεύσει, διότι εἶναι μελετηρός.
μελετήσις-εως (ἡ) [μελετώ] τὸ μελετῶν, μελέτη
 βλλ., ἀσκήσις· AB 438.
μελετητήριον (τὸ) μτγν. νεώτ. κ. ὄρημ. ὄρημ.
 πρὸς μελέτην, πρὸς ἀσκήσιν· Ἀναξανδρ. 1, 5, 2
 ὡς δ' εὐρύθμω λαδὼν τὸ μελετητήριον εἶτ'
 ἔσχεδιασε δριμύες ἐν... 2) τόπος μελέτης,
 ἀσκήσεως· Πλάτ. Δημ. 8 κατέβαινον εἰς τὸ μελε-
 τητήριον καὶ διεξήει τὰς τε πράξεις ἐφεξῆς καὶ
 τοὺς ὑπερ αὐτῶν ἀπολογισμοὺς' || νεώτ. κ.
 ὄρημ. αἰθουσα ἐν ἣ γίνεται μελέτη, ἐν ἣ μελετοῦν,
 σπουδαστήριον, ἀναγνώστηριον· μελετητήριον
 σχολείου - στρατώνων.
μελετητικός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ δυνά-
 μενος να μελετῶ, ὁ πρόθυμος εἰς μελέτην, ὁ ἔχων
 κλίσην ἢ διάθεσιν πρὸς μελέτην, ὁ μελετηρὸς βλλ.,
 Ἰδ. ὁ ἐπιτηδεύς εἰς ρητ. ἀσκήσιν, μτ. γενικ. κ. Κλήμ.
 Ἄλ. Παιδ. 2, 174D ὠδεις κνησμοί, πορευθῆς ἀκο-
 λάστον μελετητικὸν, Εὐστ. Πον. 190, 33 οὐτε γὰρ
 νανάπασιν ἀπαρνήσεται σοφός εἶναι κατὸ
 θεόν καὶ συνετός ὁ οὕτω μελετητικός' 2) μτγν.
 ὅλη μελετητικὴ συλλογὴ μελετῶν· Διογ. Λ. 3, 47'
 3) μτγν. ὁ θουρωθῶν, ὁ θρηνώθῶς δε περιεταρῶ,
 πρὸ γρούσει· Πλάτ. Ἰεζ. 7, 16 καὶ ἀνασωθήσονται οἱ
 ἀνασωζόμενοι ἐξ αὐτῶν καὶ ἔσονται ἐπὶ τῶν
 ὀρέων δε περιεταρῶ μελετητικὰ Ἰδ. γρ. μηλετι-
 τικὰσι' || γλωσσ. μελετητικός αὐτὸς μωσικόν
 θρηνητικόν ὄργανον.
μελετητός-ή-όν [μελετώ] ὁ διὰ μελέτης, δι'
 ἀσκήσεως δυνάμενος να ἀποκτηθῆ, ὁν δι' ἀσκή-
 σεως δυνάσται τις να μάθῃ· Πλάτ. Κλειτ. 407B εἰ δὲ
 μελετητὸν τε καὶ ἀσκητὸν, ὅστινες ἐξασκήσουσι
 καὶ ἐκμελετήσουσι ἰκανῶς, Λουκ. Εἰκ. 16 ἐπειδὴ
 πάντων καλῶν παιδείαν ἠγεῖσθαι ἀνάγκη καὶ
 μάλιστα τοῦτων ὁπόσα μελετητά.
μελετῶ [2] (τὸ) [τορκ.] μον. κ. ὄρημ. φυλή, ράτσα,
 ἔθνος, λαός· Ζερβ. μτφ. Βύρων. 55 γιατί μ' αἰματό-
 βρικοτὸ χερί κυβερνώσῃ τὸ πῶ τομληρὸ καὶ πῶ
 ἀνυπικόμο μελετῶ.
μελετιανός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
 ἀναφερόμενος εἰς τὸν σχισματικὸν Μελετίον·
μελετιανὸν σχίσμα || κτ. κληθ. μελετιανὸ (ο) |
 οἱ ἀσπαζόμενοι τὰς δοξασίας τοῦ Μελετίου, ἐπι-
 σκόπου Ἀντιοχείας, οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ.
μελετιανή (ἡ) ὄρημ. τὸ φυτὸν ἀχιλλεῖα βλλ. ἢ λι-
 γυλικαί· Βαλαμρ. Φωτ. 2, 7 ὅπου ἐπρασίνεζε... ὁ
 νύκτακος, τὸ μύρτο, τ' ἀγιόκλημα, ἢ μελετιανή.
μελετώ-ῶ [μελετή] κ. μον., νεώτ. κ. ὄρημ. πα-
 ροτρ. ἐμελέτων, ὄρημ. (ἐ)μελετοῦσα, μέλλ. μελε-
 τῶ [Ὁσκ. 1, 80], μτγν. μεσ. μελλ. με σμν. ἐμερυ.
 μελετήσομαι (Λουκ. Ψευδ. ο. 6, Φιλῶστρ. Σοφ. 1, 24, 2),
 ὄρημ. (ἐ)μελετήσομαι, παρκα. μεμελέτηκα, εἰ καὶ με-
 μελετικῶς εἶην [Ξεν. ΚΠ 3, 3, 50], παθ. μελετώμαι,

δημ. μελετήμαι, παρατ. ἐμελετώμην (Πλάτ.Νόμ. 830B δια-1, νεώτ. παθ. άόρ. ἐμελετήθην, δημ. (έ)μελετήθηκα, γ' εν. παρακ. μεμελήθησι (αὐτ. Κριτί.113B δια-), μτχ. (με)μελετήμενος [Ξεν.ΚΠ 1,6,41]' ρ. τών μεθ' 'Ομ. χρόνων άπάντα μν. πλειστον συν-όξεων' δθ, μτ. γενικ. φρονιζών, λαμβάνων πρόνοιαν περί τίνος, θεραπειά: 'Ηοιάδ.'Εργ.316,αὐτ.443 δς έργου μελετών 1βειαν αὐλακ' έλαύνου. || ειδ. Ιατρ. θεραπειώ, Ιώμαι περίπτωσιν τινά ασθενείας: 'Ιππ.'Εντ.Παν.27' || τὸ παθ. έπὶ ασθενών, θερα-πειούμαι, γιατρευομαι: αὐτ.26' 2) φρονιζώ περί τίνος, έιδω προσοχην εις τι, σπουδάζω, μτ. αϊτ. πράμν.: 'Ηρ.3,115 τούτο μελετών, δικως θά-λασσαό έστι τά έπέκεινα της Εύρώπης, Θουκ.6,11 και διά πλειστου δόξαν άρετής μελετώσι, Πλάτ. Φαιδρ.260C' 3) σπουδάζω να μάθω την εκτέ-λεσιν τίνος, ασκοῦμαι, γυμνάζομαι, μτ. άπαρφ.: Εὐρ.άπ.46 μετριώσ άγαλιν μελετάσ σαφια ή σοφια άσκει μετριότητα εν ή θηλειή, 'Αριστφ.'Εκκλ. 119 έλλαί θ' δσαι λαλειν μεμεληθήκασί που, Ξεν. ΚΠ 1,2,12,πρβλ.'Αντιφ.3,23,Λυσ.10,9 περί τούτο γάρ διαιονέ ει και μεμελητήκασ και ποιειν και λέγειν' || σπανιότ. μτ. μτχ.: Ξεν.'Αθ.1,20 έμελετήσαν πλοστον κυβερνώντες' κ. μτ. τού ως κ. μτχ.: αὐτ. ΚΠ 5,5,47' || όμ. κ. άπολύτως: 'Αριστφ.'Εκκλ. 164 σίμαι γάρ ήδη μεμελητήκена καλώσ, Θουκ. 1,80,αὐτ.1,142 εν τώ μη μελετώντι ιδία την έλλει-ψην άσκήσεως), Ξεν.'Ελλ.3,4,16,αὐτ.6,4,10 ήν δέ τὸ μέν τών ηθδαιών Ιππικόν μεμελητήκός διά τς τόν προς 'Ορχομενίους πόλεμον' || όμ. κ. μτ. δοτ. τού τρόπου: αὐτ.ΚΠ 2,1,21 και τώ τόξω μελε-τάν' κ. παθ.: Θουκ.1,142 τὸ ναυτικόν οὐκ ένδεδχεται εκ παρέργου μελετάσθαι (ή ναυτική Ικανότης δέν προσγιγνεται διά παρέργου, δι' έρα-σιτεχνικήσ άσκήσεως), αὐτ.6,72 εύταξία μετά κιν-δύωνων μελετωμένη 1πειθαρχία άποκυμένη επί τού πεδίου της μάχης), πρβλ. Πλάτ.Πολ.455C' || μτγν., νεώτ. κ. δημ. προσπαθώ να κατανοήσω, ή εκ-μάθω τι δι' άναγνώσεως ή άσκήσεως, παρασκευ-άζομαι διά μελέτης εις τι: ΚΔ Μάρκ.13,11 μη προ-μηνάτε τί λαλήσητε, μηδέ μελετάτε, Παλαμ. 'Ασολ.Ζ 183,25 σε μιός έλιας μοναχικήσ τόν ή-σκιο μελετοῦσεσ, - άφιστέ με ψευχο, γιατί μελε-τώ, - μελετώ άλεγδενον - τά μεθήμμάτ μου - πιά-νω - κιάδρα' || δημ. ή παθ. μτχ. παρακ. μελε-τημένος = καλώσ παρασκευασμένος, ήκνημένος, κύριος τού έργου του, αντίθ. άμελετήτος: μελετη-μένος άνθρωπος - μαθητής - δικηγόρος - για-τρόσ' || νεώτ. έρευνώ μεθοδικώς ή επιστημο-νικώς, εξετάζω άκριβώς και λεπτομερωώς τὸ ζητη-μα δέν έμελετήθ έπαρκώς, - μελετώ τας μετα-νοήσεις των πτηνών - την έμφάνισιν κομητών - τὸ ζήτημα της ύδρεύσεως' 4) ασκοῦμαι εις άγορεύσεις, άσκώ έμαυτόν εις άπονημνόμεναι και άπαγγελίαν λόγου: Πλάτ.Φαιδρ.228B έπο-ρευέτο δέ εκτός τού τείχους, 1να μελετήω, Δημ. 421 και λογάρια δούσηνα μελετήσασ και φωνα-σκόσασ' || άπαγγέλλω, εκφωνώ λόγον, όμιλώ: Δημ.1414 επί τών καιρών μελετάν Ιαυτοσχεδιά-ζεν λόγον, όμιλειν εκ του προχείρου), Πλουτ.Κικ.4 άσπθθαι του Κικέρωνος 'Ελληνοιτι μελετήσασ, αὐτ.'Ηθ.131Α,Λουκ.Ψευδοσ.6,διωνκ 40,54 μελετάν λόγουσ, Φιλόστρ.Σοφ.1,24,2,ΑΠ 11,145 σίκων ή Σέξ-του μελετά, Σέξτος δέ σικωπ' || κ. επί τών ύ-ποκειτών: 'Αριστλ.Πρ.904b,3 οι χορη μελετώσι' 5) έξασκώ, γυμνάζω τινά: Ξ ΚΠ 8,1,42 έμελε-τησε δέ και ώσ μη πτόνους μηδέ άπομυτιόμε-νουσ φανορο ειεν' || όμ. μτ. άπαρφ.: Μνησίμ. 4,7 οδσ αναβαίνειν άπὶ τούσ 1ππουσ μελετά Φει-δων' κ. παθ. επί τών άπειρώων: Φιλόστρ. 'Απολλ.1,7 μελετώμενοι άπ' αυτών την πτήσιν' 6) άσכולοῦμαι εις τι, άπαγγέλλομαι τι, μετέρχομαι

τήγην τινά: 'Υμν.'Ερμ.557 μαντείοσ, ήν επί βου-σί παϊσ έτ' ένων μελέτησα, 'Ηρ.6,105 άλλωσ δέ ήμεροδρόμον τε και τούτο μελετώντα' συνη. π. 'Αττ.: 'Αριστφ.Πλουτ.511 ουτε τέγην ήν τών άν-θρώπων, οὐτ' έν σοφίαν μελετώ ουδέσ, Πλάτ. Γοργ.511C ώσπερ και ήν οὐ κελύεισ έμέ μελε-τάν την ήσπορικην, αὐτ.448D' || μτγν. άσχο-λοῦμαι εις τι, καταγινομαι: ΠΔ'1ησ.1,8 μελετήσεις έν αστή ήμέρας και κυντός 1να ειδής ποιειν πάντα τά γεγραμμένα' 7) έιδωσ, συνθηκόσ να κάμνω τι: Πλάτ.Φαιδ.81B εις τούτατα ήθη, όποι' άπ' άν και μεμελητῆκασ τάχουσιν έν τώ βίω, αὐτ.Νόμ.813B, 'Αριστλ.Πολ.α.1,333b,39 τήν τε τών πολεμικών άσκησιν οὐ τούτου χάριν δεί μελε-τάν' || όμ. κ. γραμμ. μτ. άπαρφ.: 'Αν.ΟΞ.1,66 με-μελήτικε τὸ τ εις θ' τρέπεςσαι, Θεογνώστ.Καν. 145,25 τά μη μελετήσαντα πάχειν συναίρεισ' || όμ. Ιατρ. κτώμαι συνθησιαν, συνθηκόσ να...: Γαλ.1,782 μελετησάντων εκπίπτεν βραχιώνων' || παθ. γίνομαι χρόνιος, μεταβάλλομαι εις χρόνιος: 'Αέρ.16,67 μελετηθέν τὸ πάθος' 8) χαρμόσας, έχω όπ' όθει μου, ακολουθά: Σοφ.ΟΚ 171,Εὐρ. Βάικ.892 οὐ γάρ κρεσσόν ποτε τών νόμων γι-γνώσκων χρή και μελετάν' 9) μτγν. διαλογί-ζομαι, σκέπτομαι: ΠΔ'1ώθ 27,4 μη καλήσειν τά χείλω μου άνομοι, οδδ ή ψυχη μου μελετήσαι άδικα,ΚΔ Τιμ.1,4,15 τούτα μελετά, έν τούτοις-1οθ' || δημ. άναλογίζομαι: Σολωμ. Καταστο-φή τών Ψορών 3 περπατώντας ή άδξα μονάχη μελετά τά λαμπρά παλληκάρια, αὐτ. εις μονα-χών 26' 10) εκλαμβάνω τι ως άσχημτον, υπο-λογίζω τι ως πράγμα μικράσ όμ.: Πλάτ.Φαιδ.67B οί δρθώς φιλοσοφούντες άποθησάνων μελετώσι και τὸ θεώνων ήκιστα αυτοίσ ανθρώπων φοβε-ρόν' 11) μτγν.,μσν.,νεώτ.κ.δημ. διανοοῦμαι, σκο-πεύω, σχεδιάζω, προηθεμαι να πράξω τι: ΠΔ Ψαλμ.2,1 1να τί εφρούσεν έθνη και λαοί έμελε-τησαν κενός, Ματθ.ά.1456,16 ώμολόγησαν την προ-δοσίαν ήν έμελετών, 'Ερωτόκρ.1,276 και τὸ κακό, ποθ μελετά, δέ μάσ τὸ φανερόνεν, - μελετώ να ταξιδέωσ εις τών Ευρώπων, - τί μελετάς να μάς φτιάξής πάλι γ' 12) δημ. άσφερώσ ή ή τι-να όνομαστί, μνημονεύω, πιάνω στό στόμα μου: Βολαορ.Φωτ.3,64 τ' άμπελία, που μελέτησεσ, είναι προκίτο δικό της, Παλαμ. 'Ασολ.Ζ 127,13 μά πάντα εκεινοσ στίσ κορφέσ τὸ μελετέεν άπειρα-χτο τρανά του 'Ολύμπου οι ραψώδοι, αὐτ.153,2 κ. φρ. μη μελετάσ τὸ κακό, γιατί δέν άργει να 'ρθω, - καλό μελέτα τι ερχεται' 13) Ιατρ. επί ασθενείας, έπαπειλώ, παρουσιάζω συμπτώματα: Λεωνίδ.λ.'Αέρ.16,43 μελετήσασί την τού καρκινώ-ματος γένεσιν' || κ. άπολύτ.: 'Αρει.Χρον.Παθ. 2,12 ήν κρῦβδην μελετήσθ . . ή νουσοσ' κ. παθ.: Στέφ.'Ιππ.1,99D άπειλάσ και μελετάται μανία, πρβλ.'Αέρ.16,63' 14) ρηματοπ. μελέτημα, μελετη-σος, μελετήσος, μελετήσος, μελετήσων-ονος (ό) μελετητήριον βλλ.: EM 576,39. μελετώσ-ορος (ό) μελω) ποι. ό προνοώσ, ό φρονών, ό φρονιζών περί τίνος, ό φρονιζών περί της εκ-δικήσεως τίνος, ό τιμωρόσ, ό εκδικητήσ: Σοφ.Ηλ. 846 εφάν ή γάρ μελετών άμψί τόν έν πένθει, μέλη (ή) ειδόσ ποτηριού: 'Ανάξινπ.π.'Αθην.11,486F σύ δέ την μέλην . . ταυτην λαδών ένεγκα. μεληγορώ-ω μτγν. ύμνώ, ύμνολογώ, φάλλω: Γρηγ.Θαυμ.1061B. μεληθών (μελωσ) έπίρρο. μτγν. μελειστί βλλ.: Ποσειδων.π.'Αθην.4,153B άριστον προσφέρουσι κρέα μεληθών ώπτημένα και έπιπυσιον γάλα και τόν οίνον άκρατον, πρβλ.'Ερμ.ΠΔ 'Εξοδ.29,17' 2) έν τάξει: Ζώο.'Αλχ.193B. μεληθών-ονος (ή) μελεδών, μελεδώνη βλλ.σ: Σι-μων.39,1 άρρηκται δέ μεληθόνες, 'Απολλ.Ρ 3,812,

*Ανακρέων.14,6 τίς ἐστί σοι μελι(θών), Παύλ.Σιλ. ΑΠ.5,29,23 εἰ δὲ σὺ θεσπομόλιος μελιπόδων ἔρω, ἔρω ἐρώ, Χριστόδ. *Ἐκφρ.16 στέφεντο γάρ νικη- νήσι μελιπόδων.

μέλημα-ατος(τό) [μέλω] κ. νεώτ. ἀντικείμενον μελέτης καὶ φροντίδος, ἀντικείμενον ἀγάπης, ἰδ. ἐπὶ προσ. σπαν. ἐπὶ πραγμ.: Σαφφ.126 μέλημα τῶνον, παρβ. *Ἀριστφ. *Ἐκκλ.972, Πινδ.Π.10,59 νεσί- σιν τε παρθένοισι μέλημα, αὐτ.ἀπ.95 Χαρίτων μέλημα, αὐτ.217 μέλημα Κύπριδος, Αλχ.Χρ.235 ὦ φίλατον μέλημα δώμασιν πατρός, *Ἀριστφ. *Ἐκκλ.905 σὺ δ' ὦ γραυῖ, παραλέεξαι κἀντέτρι- ψαι τῷ θανάτῳ μέλημα, - τὸ μόνον μέλημά του ἦτο ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ συμφέροντος τῆς πολι- τείας. 2) χρέος, ὑποχρέωσις, καθήκον: Αλσχ. *Ἀγ.1551 οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημ' ἀλέγειν τοῦ- το, Σοφ.Φιλ.150 μέλον πάλοι μέλημά μοι λέγεις, ἀναξ, φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ. 3) μέριμνα, φροντίς, ἔγνωσις: Αλσχ.Εὐμ.444 πρῶ- τον ἐκ τῶν ὑστέρων τῶν σὺν ἐπῶν μέλημ' ἀφαίρηθω μένο, *Θεόδρ.14,2 τί δέ τοι τὸ μέλημα; **μελιθ**-ήτος(ὶ) ἡ γιν. - τὸ φυτὸν δίφρακος βλ.κ.2), νεράγκαθο, νεροκράτης: Διοσκ.3,13.

μελισημβροτος-ου ποι. - ὁ τῆν φροντίδα, τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων προκαλῶν, ὄθ. ὁ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων: Πινδ.Π.4,15 ἀστὲν ρίζαν φυτεύεσθαί μελισημβροτον Διὸς ἐν Ἄρμωτος θεμεθλοῖς.

μέλιση-εως(ή) [μέλω] μιν. κ. νεώτ. φροντίς, ἐπιμέλεια: Θεόδ. *Υρτ.ἐν Notitt.Μσα.6,3.

μελισμός(ὶ) ἐπιμέλεια, περιποίησις: EM 444,54.

μέλι-ιτος(τό) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., δημ. γενικ. μελιού, ὄστ. μέλι [Φιλῶδ.3,17], δημ. ὄν. πληθ. μέ- λια, γεν. μελιτών [Ἐμν.128,7] σακχαρώδης ἡμίρ- ρευτος ὅλη παραγομένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν δι' ἐπιτεργασίας καὶ μετατροπῆς ἐν τῷ στομάχῳ αὐτῶν τῶν νεκτορίων βλ. κ. δ. φυτικῶν ὄσων. π. τοῖς ἀρχ. ἦτο ἐν χρ., ὡς καὶ νῦν, ὡς γλυκαν- τική ὅλη ἀντὶ τῆς σακχαρώος: *Ἰ.Λ.631 χάλκειον κἄνον, ἐπὶ δὲ κρόμον, ποτῶ θρον, ἠδὲ μέλι χλωρόν, *Οὐ.Κ.234, αὐτ.Υ.69, Ξενοφ.38,1, Σμίλων. 47 ξανθὸν μέλι, Αλσχ.Περό.612 τῆς τ' ἄνθεμοιρ- ποῦ στάγμα παμφόδες μέλι ἰδιαφανές, κερμιμα- ρένιοι, *Ἀριστφ.Ἐρρ.252 φέρ' ἐπιγέω καὶ τὸ μέλι τοῦτ' τᾶπκτιον. *Θεόδρ.ἀπ.190, *Ἠρώδ.3,92, ΠΔ Γέν.43,11 καὶ κατάγετε τὴν ἀνθρώπων δάρα τῆς ῥήτινης καὶ τοῦ μελίτος, αὐτ.Δευτ.32,13, αὐτ. Φαλμ.Β180,16, Στράβ.9,1,23, ΚΔ Ματθ.3,4 ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον, αὐτ. *Ἀποκ.10,9, Δίων Χρ.Λόγ.9,6, Λουκ.Δροπ.17, *Ἰοῖδ. Πηλ.1,32,40, Μνηστ.37 Συνεφ.Παύλου τοῦ ἀπλοῦ ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐνεγκύων τις τῷ μακαρίῳ στάμον μελίτος, Πασαδ.Φόν.57 ἐν φ γίνεται λόγος περὶ στρώματος ἀπὸ μέλι, Πιλαμ. *Ασάλ. 4,223, αὐτ.96,22, αὐτ.175,22, αὐτ.Τάφ.37,4 καὶ νὰ χορτάσει θελεῖ με τῆς γῆς τ' ἀργάγαλα καὶ τὰ καθάρια μέλι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63,15 τὸ ξανθόμοιρ- πο κρᾶσι, γλυκὸ σά μέλι, τὸ γενομένο ἀπ' τοῦ κημποῦ τ' ἀμπέλι, ποριμ. ἀρχ. π. Σαφφ.113 μήτε μοι μέλι, μήτε μελίσσα [πρβλ. εἰς μοι κείνη αὐ- τὸς καὶ τὸ καλὸ τοῦν] κ. δημ. νὰ *καναν ὄλες οἱ μελίσσης μέλι, θά *τρωγαν καὶ οἱ γυφοὶ τὰ πὰ χρυσά πηροῦνια, κ.δ. ἄν κἄνον καὶ οἱ μπου- μπουρρί μέλι, θά τρώγαν καὶ οἱ Κασιθελῶσι, κ.δ. νὰ *καναν οἱ μυτιγες μέλι, τρεῖς ὀκάδες στὸν παρὰ ἴδι πᾶν τὸ ἐκείνητον ὄλιγοι τὸ δημιουργοῦν καὶ ὄλιγοι τὸ ἀπολαύουσιν' ἢ ἐν τῇ γιν., νεωτ. κ. δημ. ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς λήψεως, τῆς σπουκασίας ἢ ἐκ τῶν φυτῶν, ἀπὸ τὰ ἀνθῶν τῶν ὀσίων συνάγεται, λαμβάνει ὁ. ὄν.: Στράβ.9,1,23 πολὺ βελτιστὸν φῶσι τὸ ἐν τοῖς ἀργυρείοις, δὲ καὶ ἀκάνιστον καλοῦσι, ἄ. σταλακτόν, δημ.

ἄθερμο, - μέλι θυμαρήσιο - κουμαρήσιο - ἀλφα- σκήσιο - ριγανήσιο' ἢ ἡ φρ. ρέει μέλι καὶ γάλα ἐπὶ γάλας τὰ μάλιστα εὐφόρου καὶ κλυο- υσίας: οὕτω ἐχαρακτηρίσθησαν ἡ Χανᾶσιν [ΠΔ Λευτ.20,24], κ. ἡ Κρήτη ὑπὸ τῶν Ἀγαρίων κτ. τὴν Βυζ. περίοδον. 2) γλυκεῖα ὄλη ἐκ βορ- ασμοῦ φοινίκων ἐν Αἰγύπτῳ: *Ἡρ.1,193 εἰσι δὲ σφι φοίνικες . . ἐκ τῶν καὶ στία καὶ ὶνον καὶ μέλι ποιοῦνται' πρβλ.αὐτ.4,194, ΠΔ Παρᾶλ.231,5. 3) γλυ- κὸ κόμμα συλλεγόμενον ἐκ τινῶν δειδωμένων, ἰδ. ὅπως ἐκρέων ἐκ τῶν ἐγκοπῶν τῆς μελίος βλ.λ.: *Ἀριστφ.Ἄουμ.831β,23, Πολύβ.4,4,3,32 τὸ ὄνν μέλι, Διόδ.Σ.19,94, Στράβ.12,3,18 κερᾶσαντες κρα- τήρας ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ μαυνομένου μελίτος. 4) δημ. συνεκδ. ἐπὶ παντός πολὺ γλυκέος, ἰδ. ὀπωρῶν: σῦκο μέλι, - σταφύλια μέλια, ποριμ. ἀγάλι' ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι ἴδι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ δὲ ὑπομονῆς τὸ πᾶν δύσπιστο νὰ ἐπιτευθῆι, λ. τραγ. πάρτε, κυράδες, ροζικάια κομμέν ἀπὸ τ' ἀμπέλι. . . εἶναι γλυκὰ σά μέλι. 5) ἡ λ. ἐν χρ. κ. ἐν ἀγριότητι παντός λιαν ἡ- ὄδος, λιαν εὐαρέστου: *Ἰ.Λ.249 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσας μελίτος γλυκίων ῥέων αὐθῆ, πρβλ. Πινδ.Ο.10(11),98, Μόσχ.2,3 ὄνος δετε γλυκίων μέ- λιτος βλεφαροισιν ἐφίξω, ΠΔ Βαλμ.19(18),10 τὰ κρῖματα κυρίου.. γλυκότερα ὑπὲρ μέλι. 6) κ. κηφ.: *Ἀριστφ.ἀπ.591 Σοφοκλέους τὸ μέλιτι κερμιέ- νου, *Αεξ.14,6 ἡ τῶν ἀνδρῶν (χολή) ἐστὶ πρὸς ἐκείνην μέλι, ΠΔ Ποριμ.5,3 μέλι γὰρ ἀποσά- ρει ἀπὸ χελιδνῶν γυναικὸς πόρνη, Λουκ. *Ονειρ.6 ὄστω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ δεικρὸς καταλιπὼν ὄψεται, - τὰ λόγια του εἶναι μέλι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ31,15 γιὰ σένα τῆς σφισας τὸ μέλι οἱ χρυσώφτερες σκέψεις τὸ στοιβάζουν, - βαρρῆσι μέλι στάει τὸ στόμα του [ἐπὶ ἔχον- τῶν ἐξαιρετικῶς εὐαρέστον εὐγλωττίαν]' ἢ ἡ φρ. ὄλα μέλι γάλα ἐπαφῶδες συμφοιλέσως μετὰ προ- ηγοῦμενον διαληκτισμὸν ἡ ἔχθρον. 7) Σουιδ. ἐμέλιτος μευλός, ἐπὶ τῶν ἄγαν ἠδέων.

μελία ἡ(ή) κ. νεώτ., ἐπ. μελίη γένος ἐκ τῶν ἐλα- υδῶν φυτῶν, δημ. φράδες, μέλεγος, μελιός, φλα- μοουριά βλ.λ.: *Ἰ.Λ.Ν.178, αὐτ.Π.767 φηγὸν τὸ με- λην τὸ ταναφολιὸν τε κρᾶνειαν, *Ἡσιόδ. *Ἐργ.145 Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο εὐκόμενον μερόπων ἀν- θρώπων χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρεῖα οὐδὲν ὄμοιον, ἐκ μελιᾶν, Μουσαι.ἀπ.5β, Σοφ.ἀπ.759 καρύια μελία, *Ἀριστφ. *Ἄουμ.742 ἴζόμενος με- λίας ἐπὶ φυλλοκόμου, Θεόδρ.3,1,3. 2) ἐπ. ὄρος ἐκ ζύλου μελας: *Ἰ.Λ.Τ.390, αὐτ.Χ.225 στή δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλῶχινος εἰρηθεσίας.

μελιδοῦς-οῦς(ε) ὄστ. κ. αὐτ. τ. τοῦ μελιδοῦς βλ.λ. **Μελιαί**(αι) γένος νυμφῶν, τὰς ὁποίας ἔτεκεν ἡ Γῆ συλλαβοῦσα ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ χυθέντος ἀπὸ τῆς ἐκτομῆς τῶν αἰθίων τῶ Ὀυρανοῦ τὸ ὄνομα ὑπονοεῖ νύμφας τῶν μελιῶν βλ.λ., ὡς τὸ Δρυάδες νύμφας τῶν δρυῶν: *Ἡσιόδ.Θ.187 Νύμ- φας θ' ἄς Μελιας καλέουσι' ἐπ' ἀίερανα γάταν, Καλλ.Δια.47 Δικταῖται μελία.

μελιβρομος(ὶ) ἡ γιν. εἶδος λυρικοῦ ποιήματος ἐν λαμδικῷ μέτρῳ, λυρικοῖ ταμφοῖ: Διογ.Λ.6,76, ἀμφ. ἐν Στεφ.Βούξ. ἐν λ. Μεγάλῃ πόλις, Στράβ.4,16,7. **μελιανθος**(ὶ) νεώτ. βοταν. γένος ἐκ τῶν ζυγα- φυλλιδῶν φυτῶν.

μελιάς(ὶ) δημ. τὸ φυτὸν ἴξια βλ.λ. ἡ λευκή. **μελιδοσάσθαι** 'Ἡσ. ἐμέλλειν' (ἴσως μεμυθεσθαι). **μελιδοσάσθαι**(ὶ) ποι. ὁ ἠδέων βῶων, ὁ γλυκίφω- νος: Ἐρρ.ἀπ.775,32 ἠδῆ δ' εἰς ἔργα κυναγὸ ἀστεί- χουσι κηροφόνοι πηγαῖσι τ' ἐπ' Ὠκεανοῦ μελι- βόας θήρονος ἀγει.

μελιβρομος-ου ἡ γιν., ποι. ὁ ἠδῶν ἠδέων, ὁ γλυκίων ἠδῶν ἐκβάλλων, ὀποσίδων, ὁ ὄδων: *Ἀρχι. ΑΠ.7,696 βῶα ἀολτο μελιβρόμου.

μελιγαθής οὖς-ές δωρ. τ. τοῦ μελιγηθής, ποι. ὁ ἀμφιβολῶν ὡς τὸ μέλι, ὁ γλυκὺς ἢ μέλι: Πινδ. Ν.ΙΙ,98] μελιγαθής ὁμόρροσιον ὄδωρ Τιλφώσας ἀπὸ καλλικρήνου.

μελιγαθρί (τό) δημ. τὰ φυτὰ δορυκνίον βλλ. τὸ πεντάφυλλον καὶ μηδική βλλ. ἢ ὄρεπαναφή.

μελιγαθρί (τό) δημ. κ. μελιγαθί μνηγίνης κρόταφος βλλ. Κρυστ. Γκόλφω 98 ἔλα, τί τὰ μελιγαθία μου βαριά τ' ἀνάφει θέρμη· τοῦ ὄδωσε μιά στὸ μελιγαθί, καὶ τὸν ἄφασε στὸν τόπο.

μελιγγίτης (ὁ) (μελιγγί) δημ. κ. μελιγγίτης νόσος τῶν μνηγίων τοῦ ἔγκεφαλοῦ, μνηγγίτης βλλ.: τὸ παιδί τῆς εἶναι ἄσκημα, καὶ μελιγγίτη.

μελιγγινοῦ (τό) δημ. κ. μελιγγινοῦ εἶδος μικροῦ μύρμηκος: πῆγαν στὸ γλυκὺ μελιγγινοῦ.

μελιγούσπουος-ον ποι. ὁ ἡχὸν ἡδέως, ὁ γλυκύ-πολλος, ὁ γλυκύφωνος, ὁ γλυκός: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιγούσπειο δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς.

μελιγυνετώρ-ορος (ὁ) πάπ. ὁ παράγων, ὁ διδῶν μέλι, ἐπιθ. τοῦ Διός, τοῦ Ἥλιου, τοῦ Μίθρα καὶ τοῦ Σαρπίδος.

μελιγηθής-οὖς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν νυκτιδουλιδῶν.

μελιγούπερ-υος (ὁ, ἡ) δωρ. τ. -ίγαρος, ὁ γλυκύφωνος, ὁ ἡδὺς ὡς μέλι, ὁ μελωδικός: Ὁδ. Μ.187 πρὶν γ' ἡμέων μελιγούπερ ἀπὸ στομάτων δπ' ἀκούσαι, γ'ν. Ἀπόλλ.519, Ἀκμ.26,1, Πινδ. Ὁ.ΙΙΙ,0,5 μελιγούπερ ὄμνοι ὀστέρων ἀρχὰ λόγων τελλεται, αὐτ. Ν.3,4, αὐτ. Παίδων.5,47, κ. ἐπὶ γυναικός: Ἐπιγρ. μελιγούπερ ἀηδῶν ἢ λ. ἀπαντᾷ κ. π. Πλάτ. Φαίδρ. 67,3 τὸν μελιγούπερ Ἀδραστὸν οἴομεθα.

μελικρα (ἡ) δημ. ὄνομα, ἡμιπέτρων ἐντόμων τοῦ γένους ἄφης βλλ.

μελιγαθνος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ἡδέως ὀφθαλμοὺς, γλυκὰ μάτια' Ἡσ. ἐηδουφθαλμος.

μελιγαθπτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν ἀναρριχητικῶν.

μελιγαλώσσοος-ον ὁ ἔχων ἡδέϊαν, γλυκεῖαν ἰσχυρὰ φωνήν: Ἀισχ. Πρ.173 μελιγαλώσσοος πεινῶς ἐπαισιδαίς, Βακχ. ἀπ.3,97 μελιγαλώσσοος τῆς ἡμετέρας κήρας ἀηδῶνος (ἐπὶ τῶν ποιητῶν), Περικλ. Ἐπιγρ.908, Ἐπιγρ. Πιερίδης μελιγαλώσσοος.

μελιγαλαίος (τό) δ. ὀνάγων. τοῦ μέλισμα: Μόσχ. 20, αὐτ. 72 εἰσπίε σεθὶ τὸ μέλισμα κινῆται ἃ Μιτυλάνα.

μελιγώνι (τό) δημ. κ. μελιγόνιο τὸ φυτὸν ἀμμόφυτον βλλ. τὸ ἐρυθρόν.

μελιγόνι (τό) δημ. τὸ δένδρον μελία βλλ.

μελιγράφοος (ὁ, ἡ) μον. ὁ γράφων ἡδέως ὡς μέλι: Πρόδρ. Ἐπιγρ.188 μελιγράφοος δονάκεισιον ἰαδάνου γράφει φωνάς.

μελιδάριον (τό) σχόλ. ὑπόκορ. τοῦ μέλος, μελιδάριον Σχόλ.2,σφ. Τρ.216 ἐτὸ μελιδάριον οὐκ ἔστι ὑστάσιμον.

μελιθεῖον Σουιδ. «κηρίων» πρβλ. μελιθειον, μελιθιον, μελιθεισιον.

μελιθεῖθής-οὖς-ές ἐσφ. ὀνάγων. τοῦ μελιθεῖθής βλλ.: Ἰνπ. Παθ.55.

μελιπράξ-ακος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀρπακτικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν ἱερακιδῶν.

μελιεφθιον (τό) Πάπ. ὑπόκορ. τοῦ μελιεφθιον βλλ. κ.

μελιεφθιον (τό) δημ. κ. μελιεφθιον (πάπ.) δοχεῖον, ἀγγεῖον, λάγυμος μέλιτος: Περιπλ. Ἐρ.Θαλ. 6,8 μελιεφθα χαλκά.

μελιεφθοος-ον (ἐφω) ἡμν. ὁ ἐφήμενος ἐν μέλιτι' 2) τὸ οὐδ. μελιεφθον ὡς οὐσα βλλ.

μελιζάνα (ἡ) δημ. μελιζάνα βλλ.

μελιζών (ἡ) (μέλος Ι), μέλλ. -ιών, ἀόρ. ἐμέλισμα, παθ. παρακ. μεμέλισμα (Ὁπν.Κυν.3,159), κόπτω μεληζόν, διαμελιζώ, κόπτω εἰς τεμάχια, κομματάζω: Φερεκρ.32,1, Πάλ. Λευ.1,6 καὶ δειράντες τὸ ὄλοκαύ-

τωμα, μελιζοῖσιν αὐτὸ κατὰ μέλη αὐτοῦ, Διον. Ἄλ. Ρωμ.7,72, Ἐφραίμ Σύρ.3,148B κἀν ὄρνεον ἐσφαγεν, κἀν ἰχθὺς ἐμέλισεν' 2) παθ. κτ. παρακ. μεμέλισμα ἔχω τελείως ἐσχηματισμένα τὰ μέλη: Ὁπν.Κυν.3,159 τίκτει δ' ἡμιτέλαστα καὶ οὐ μεμέλισμένα τέκνα.

μελιζών (2) (μέλος 2) δωρ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (3) (μέλος 3) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (4) (μέλος 4) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (5) (μέλος 5) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (6) (μέλος 6) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (7) (μέλος 7) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (8) (μέλος 8) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (9) (μέλος 9) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (10) (μέλος 10) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (11) (μέλος 11) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (12) (μέλος 12) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (13) (μέλος 13) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (14) (μέλος 14) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τῆσιν δαίμων... ἐμπήτων μελιζέιν πῶθι γερά θανατοφόρα' κ. παθ.: Φιλοδ. ἐν Ἡρακλ.994, αὐτ. ἀπ.20' 2) τὸ μέλος: Διον. Ἄλ. Δημ.50' 3) μῆθ. ὕμνῳ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν.ΙΙ,18 καὶ μελιζοῦσποισι δαιδαλόθεντα μελιζέμεν ἄσιδαίς' 4) καθιστῶ τὴ μουσικὴν, κἀμω μελωδικόν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.6,16 ἡ μουσικὴ μελιζοῦσα ταῦτην.

μελιζών (15) (μέλος 15) δημ. τ. μελιζών, μέλα μέλλ. μελιζώναι (Μόσχ.3,51) [ἀ. εὐχρηστον μ. κτ. ἐνεσσι. κ. παρακ.], ἐκτελεῖ μέλος, ἔδω τῆ συνοδεία ὄργάνου, φάλλω, ἡχῶ μελωδικῶς: Θεόκρ.20,28 ἄδῃ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἦν σύριγγι μελιζών ἄλλα συγχ. μέλα: Πινδ. Παρθ.2, αὐτ. ἀπ.2,66, Πλάτ. Κωμ. 69,13, Θεόκρ.1,2, αὐτ.7,89 τὸ δ' ὄπδ δρυσίν ἢ ὄπδ πούκαις ἀδῷ μελιζόμενος κατεκείλετο, Λεων. ΑΠλ.4,307,5 μελιζοδαίται δέ τὰν χέλιον διακρέων ἦτοι βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστάει' || ἐκφράζω διὰ μέλους, δθ. προκειμένον περὶ δεινοῦ διεκτραγισθῶ: Ἀισχ. Ἀγ.1176 καὶ τί σε κακοφρονῶν τ

στόματος μελικήρας· 3) γλώσσα. τοῦ κοπρήων ἰδ.ἀνάγν. τοῦ κηρίωνι· Γαλ.19,113.

μελικηρίδιον (τό) νεώτ. μικρὸν πλαίσιον τετραγώνου κυφέλης, φέρον φύλλον τεχνητῆς κηρήρας.

μελικηρίον (τό) κηρός· **μτγν.** κηρήθρα βλλ. : Σύμμ.ΠΔ·Έξ 16,31.

μελικηρίς-ιδος (ή) μν. κ νεώτ. εἶδος ἐξανθήματος τοῦ τριχωτοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητός του πρὸς κηρήθρα ἢ κελωνίου ἐκχέοντος μελιτώδες ὑγρὸν· Ἦσ. «π·θος ἐνικμον μελιτώδες ὑγρὸν ἔχων»· Ἰνπ.Προρρ.2,4,2· Ἄντυλλ.π·Ορειβ.45,3· 2) εἶδος πλακοῦτος, γλάκουσα ἐκ μέλιτος, μελάπιττα : Φιλῶδ.2,17 ἰὼς ἐσφ.ἀνάγν.· 3) πάλ., σχόλ. κ. νεώτ. κηρήθρα : Πάν., Σχόλ.· Ἀριστοφ.Θεσμ.5,23· 4) εἶδος ἀμπέλου : Εὐστ.1656,63.

μελικηρον (τό) μτγν. κηρός ἐκ μελισσῶν, μελισσοκέρη, κηρήθρα : Πολυδ.1,254, Ἦσ.· 2) εἶδος ἀμπέλου, μελικηρίς : Πλούτ.Ποτ.19,2 γεννάται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τοῦτῳ βοτάνη κεχυγίτις προσ-αγορευομένη, μελικήρη παρόμοιος.

μελικηρός (ὁ) πάλ. ὁ κηρός τῶν μελισσῶν.

μελικηρώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἀφειλούμενος εἰς μελικηρίδα βλλ.ι), ὁ τῆς μελικηρίδος : Ἄετ.4,23.

μελικοκκιά (ή) δημ. δ.τ. τοῦ μελικοκκιά βλλ.

μελικοκκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος σασινδοειδῶν φυτῶν.

μελικομπος-ον ποι. ὁ μελιγδουπος, ὁ ἡδέως ἠγῶν, ὁ γλυκὺν ἦχον ἀποδίδων : Πίνδ.1,232 κῶι γάρ οὐκ ἀγνώτες ὕμνι ἐντὶ δόμοι οὐτε κώμων ... ἔραστον, οὐτε μελικόμῳαν ἀοιδῶν.

μελικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸ μέλος βλλ.2), ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ μέλους ἢ φολλόμενος με μέλος, ὁ λυρικός : Πλούτ.Ἠθ.348B μελική ποιησις· || τὸ ἀρα. μελικός ὡς οὐσία, ὁ λυρικός βλλ. ποιητής : αὐτ.120C ὑπὸ τῷ μελικῷ Πινδάρου, Ἰουλ.Ἐπιστ.24,395D Σιμωνίδη τῷ μελικῷ· || κ. μελικὸν σχῆμα ἢ μορφή τῶν μελικῶν ποιημάτων ἧτοι ἢ κατὰ στραφός, κατὰ περίσδον σὺνθεσις : Διον.Ἄλ.Συνθ.11.

μελικο(μ)κκιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν κελτῆς βλλ. ἢ νότιος.

μελικράς-ατος (ὁ) κεράννυμι μτγν. κ. μελικράς -ατος ὁ κερραμένος, ὁ ἀναμεμιγμένος μετὸ μελι-τος : Ψ·Ορειβ.13,34 μελικράς οἶνας (οἰνώμελι βλλ.).

μελικράτος-ον (μέλι, κεράννυμι, ἰων. μελικρητος -ον ὁ κερραμένος, ὁ ἀναμεμιγμένος μετὰ μέλιτος -ο, τὸ αὐτὸ ὡς οὐσία. ὑδαρῆς ὀλη ἐκ κράματος μέλιτος κ. οἴνου προσφερομένη ὡς σπουδή εἰς τοὺς χθόνιους θεούς : Ὁδ.Κ 519 χόην χείρῃσι πᾶσι νεκέουσι, πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ ὀνῆ, Ἐπηγρ., Εὐρ.Ὀρ.115 μελικράτ' ἀρα γάλακτος, Πλούτ.Ἠθ.768c προσαγορεύσει τῷ βρωμῷ τῆς θεᾶς ἔσπασιον ἐκ φιάλης μελικράτων· 2) μέγισμα μέλιτος καὶ ὕδατος : Ἰνπ.Ἀφορ.5,41 μελικρητα ὑδαρῆα, Ἀριστολ.Μετ.1092b,29, Κωμ.Ἀ·δέσπ.128, Ἄντυλλ.π·Ορειβ.5,29,7, Γαλ.π·Ορειβ.5, 14,1, Πάν. μελικρατον θερμόν.

μελικρηταῖνα (ή) μτγν. ποι.τ. τοῦ μελιταῖνα βλλ. : Νίκ.Οπρ.555 τὴν ἧτοι μελιφύλλον ἐπικλεῖταισι βοτῆρες, οἱ δὲ μελικταῖναν, Ἦσ.

μελικτής (ὁ) (μελιζω 2) μτγν., δωρ. τ. μελικτάς μελιστής, αἰοδός, μουσικός, τραγουδιστής, ἰδ. οὐλήτης : Θεοκόμ.4,30 ἐγὼ δὲ τίς εἰμι μελικτάς κεῖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκυροῦμαι, Μόσχ.3,7.

μελικῶς (μελικός) ἐπιρρ. σχόλ. κ. νεώτ. κτ. τρόπον μελικὸν βλλ., μετὰ μέλους, λυρικός : Σχόλ.Ἀ·ριστοφ.Ὀρν.209.

μελιθίος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. βασικὸν πυρι-τικὸν ὄρυκτόν περιεχὸν ἀσθένιον, ἀργίλιον, μα-γνήσιον καὶ αἰθρον.

μελιωτικόν ὄξύ (τό) νεώτ. κρυσταλλική οὐ-σία ἀπαυῶσα ἐν τῇ πησῇ τῶν λιθανθράκων.

μελιωτίνος-η-ον ὁ ἐκ μελιώτων βλλ. πεποιη-μένος, ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ μελιώτων : Ἄλεξ.114 μελιωτίνωι στέφανου, Ἀθην.3,73A ἀφ' οὗ καὶ μελιωτίνωι στέφανου πᾶν εὐώδες καὶ καύσω-νος ὄρα φικτωκίωτατο· || τὸ αὐτὸ ὡς ἐπιρρ. : Φερεκρ.131,2 ἀναπνεῖν δ' ὕδακινον καὶ μελιώ-τινον λαλῶν καὶ ῥόδα προσεσπρώς (λαλῶν ἡδὺ ὡς εἶναι τὸ μελιώτων).

μελιώτων (τό) κ. μελιώτος (ὁ) κ. νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν φυκανθῶν, ὧν διακρίνονται τὰ ἐξῆς εἶδη· τριγωνίσκος βλλ. ἢ τῆλις, εἶδος λωτοῦ καλουμένου οὐτῶς καὶ περιέχοντος ποσότη-τά τινα μέλιτος : Σαπη.Συμπλ.25,14 μελιώτως ἀν-θεμῶδες, Κρατιν.98 τῷ τ' ἀειφροῦρου μελιώτῳ κᾶρα πυκνότερον, Ἀριστολ.2162a,8 ἀτρακτυλλίς, μελιώτων, ἀσφοδελος, μυρίνη, Θεοφρ.Φ1,7,15,3, Περιπλ.Ἐρ.Θαλ.49· τριγωνίσκος ὁ κερατιο-φόρος, εἶδος τριφυλλίου : Διοσκ.3,40· 2) δέν-δρον τ. κτ. τὸν Στράβ.17,3,11 καὶ δένδρον δὲ ἐστὶ μελιώτων καλούμενον, Νίκ.Οπρ.897.

μελιμηλον (τό) μτγν. εἶδος πρώτου ἀπιδέας καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς : Διοσκ.1,115· 2) μῆλα ἐκ κυδωνέας δι' ἐμβολιασμοῦ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς· Γεωπ.10,20,1 ἐγκεντριζέται μῆλον εἰς πᾶσαν ἀγρά-δα καὶ εἰς κυδωνία καὶ γίνεται ἐκ τῶν κυδωνίων μῆλα κάλλιστα τὰ καλούμενα παρ' Ἀθηναίους με-λιμηλῶ· 3) ἡδὺ ποτὸν κατασκευασμένον ἐκ καρπῶν ἀπιδέας : Ἄντυλλ.π·Ορειβ.5,29,8, Ἠρόδ.1 Ἰατρ.ἐν Rh.Μας.58,98.

μελίνας Ἦσ. εἶδος ἀμπέλου.

μελίνη (ή) κέρκος βλλ. ὁ Ἰταλικός, ἔλυμος βλλ. : Ἠρ.3,117 τὸ δὲ θέρος σπείροντες μελίνην καὶ σῆμαον χρησάμενοι τῷ ὕδατι, Σοφ.ἀπ.608 κνή-μη μελίνης· || ἐν πλῆθ. τόπος καταφυγῆς ἐκ μελίνας : Ξεν.Ἀν.2,4,13 τέλος δὲ καὶ μικροὶ ὄχε-τοί, ὡσπερ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ τὰς μελίνας, Δημ.100· 2) ἐν ζῶου πινός, πιθ. ὁ τρόχος : Διοκλήτ. Ἐδικτ.8,29 δερμα μελίνας ἀνεργον ἰδ.ἀνάγν. με-χέρινοι· 3) Ἦσ. «τοῦ πολυπόδου τῆς μέρας».

μελινίς-ιδος (ή) νεώτ. γένος ἀγρωσοειδῶν φυτῶν. **μελινίτις**-ιδος (ή) νεώτ. πικρικὸν βλλ. ὄξύ, ἐκρηκτικὸ ἄλμ.

μελίον (τό) μελισσόφυλλον βλλ. : Βάρρ.3,16 (ἀμφ.ι).

μελιόπιτρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμου κολοεπτέρων ἐκ τῶν φυλλοκεράτων.

μελίονος (ὁ) (ή) μελίνη βλλ.ι) : Ἀποικ.ἐν Ξεν.Ἀν.1, 2,22, αὐτ.1,5,10 (ἐνθα μελίνη· πρβλ.Θεόφρ.Φ1 8,1,4.

μελίονος-η-ον (2) (μελία, ἐπ. κ. μτγν. πεζ. μελίνας ὁ ἐκ μελίας, ὁ κατασκευασμένος ἐκ ζύλου μελίας : Ἰλ.Ε 655 ὁ δ' ἀνέχετο μελίον ἔγχος Ἰλινπόλε-μος, αὐτ.666, Ὁδ.Ρ 339 τῆς δ' ἐπὶ μελίονοι οὐδοῦ, Ὁρειβ.49,3,1 μελίλην ἄλμ.

μελιονόφαγοι (οἱ) οἱ ἐσθιόντες μελίνην βλλ.ι), ὄνομ. θρακικῆς τινος φυλῆς : Ξεν.Ἀν.7,5,12 ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν Πόντον διὰ τῶν Μελιονόφαγων κα-λουμένων Θρακῶν εἰς τὸν Σαλμυδισσόν.

μελι(ν)τζάνα (ή) (τουρκ.) δημ. τὸ φυτὸν σόλα-νον βλλ. τὸ ἐδωδῆμον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ.

μελι(ν)τζανός-ιά-ύ (μελι(ν)τζάνος) δημ. ὁ ἔχων χρώμα μελιτζάνος βλλ., ἄ. μᾶθ. λιὰ.

μελιό (τό) δημ. κ. μελιτικός (ὁ) μελέα βλλ. ἢ εὐρω-ποική.

μελιόν (τό) δημ. τὸ φυτὸν μελιτῆς βλλ. ἢ με-λισσόφυλλος.

μελιορισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. βελτιοδοξία βλλ.

μελιός (ὁ) δημ. ἄ. μελιό βλλ.

μελιούχος (ὁ) μελιγενέτωρ βλλ. ἐν χρ. εἰς μοι-κῆς γραφῆς διὰ διαφ. θεότητες : Πάν. μελιούχης τῶρανε ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτ. Ζεῦ Ἥλιε Μι-θρα Ζάρασι ἀνίκητε, Μελιούχε.

μελίαις-αἶδος σίμβλος|ὶ) ποι. ἡ κυβέλη μετὰ τῶν μελισσῶν: ΑΠ 12,249 ἔρρ' ἐπὶ σοῦς μελίαιδας ὅποι ποτέ, δραπετί, σίμβλους.

μελιηκτων(τὸ) κ. νεώτ., ὄωρ. μελιηκτων πλοκοῦς διὰ μέλιτος παρεσκευασμένους, γλυκύσιμα· Ἐ-θην.14,643C καὶ μελιηκτα τετυμέν' ἄφθονα σα-σαμώφωκα, 'Αντιφάν.78, αἰτ.140, Μέν.π. Ἀθην.4, 172C, Βασ ἐπιστ. πρὸς Αἰθίοβιον 1593,725 ὅμεις οἱ προσιθίνετς τὰς λόγους ἄνια, ὡσπερ οἱ τοῦ μέλιτος ἐφῆται τὰ μελιηκτα.

μελίπνοος-ον, συνηρ. -ουs-ουν μτγν. ὁ ἀνα-δίδω, ὁ ἀποπνέων ὁσμῆν μέλιτος: ΑΠ 6,231 καὶ νάρδος φαφαρὴ κεγχρίτιον ἰσχάσιον ἀμφὶ καὶ σταφυλὴ γράψη χῶ μελίπνοος λίθανος || κ. μτφ.: Θεόκρ.1,128 καὶ τὸνδε φέρειν πακτοτο μελίπνοον ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, λιμὲν.13 μελίπνοος αὐδᾶ, Τρωιδὸδ.429 μουσα μελίπνοος, Νόνν. Εὐάγγ.1ω.19,186 μελίπνοος μορφή.

μελιπτόρωτος-ον μτγν. ὁ πετόμενος μετὰ γλυ-κεύων ἢ μέλι πτερόγων: Λυρ. Ἀδέσπ.81 μέλεα με-λιπτόρωτα Μουσάν.

μελιπτόρθος-ον μτγν. ὁ γλυκεῖς πτόρθους, ἤδεῖς βλαστοῦς ἔχων: Ἀνδρῶμ.π.Γολ.14,39 κια-νέρης μῆζιο μελιπτόρθω γλυκυκρίσις.

μελιρραθάμιγξ-ιγνος|ῶ, ἰ) μτγν. ὁ μελίρρους, ὁ ἀποστάζων μέλι, ὁ γλυκὺς ὡς μέλι: Νόνν.Δ 12, 168 μελιρραθάμιγγοσ οἶνου, αὐτ.21,158 Διωνυσίου μελιρραθάμιγγοσ ὀπώρης.

μελιρρόθος-ον ὁ γλυκῶς ἦχων: Πίνδ.ἀπ.246. **μελίρροος**-ον συνηρ. -ουs-ουν γλῶσσο, ὁ ρέων, ἀποστάζων μέλι.

μελιρροτός-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀποστάζων μέλι, ὁ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ὀποιοῦ ρέει μέλι |ῶ. μτφ. ὁ γλυκὺς ὡς μέλι, ὁ ἠδύς: Πλάτ.1ων.534B ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιρροτῶν ἐκ Μουσῶν κηπῶν τινῶν... δρεπόμενοι τὰ μέλη ἤμιν φέρουσι, Νόνν.Εὐάγγ.1ω.6,32, Μηναι.1,30 'Ἐσπερ' Ἀπολυτικῆν τοῦ μελιρροῦτος ποταμοῦς τῆς σοφίας, Εὐστ. 964, - μελιρροται λόγοι.

μελίς|ὶ) βαρβαρισμὸς ἄντι μέλι βλλ. : Ἀριστφ. Θεσμ.1192 ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσο', ὡσπερ Ἀττι-κὸς μελίς.

μελισῶ ὄωρ. τ. τοῦ μελιζῶ βλλ.2). **μελισῶωφρονήχηράτα** μελι(τῶ) κωμ. λ. ἡδέα, γλυκὰ ὡς μέλι Σιδώνια μέλη τοῦ Φρυγίχου: Ἀριστφ.βάτρ.220 λύχνους ἔχοντες καὶ μυριζό-ζοντες μέλη ἄρχατα μελισῶωφρονήχηράτα |ῶ. γρ. ἀρχαιομελισῶωφρονήχηράται.

μελισκιον(τὸ) ὕποκορ. τὸ μέλος βλλ.2): Ἄλκιμ. 65, Ἀντιφάν.π. Ἀθην.10,446Α ἀλλά καὶ λογισμὸς εἰς μέσον παραξάτω τις καὶ τὴ καὶ μελισκιον.

μέλισμα-ατος(τὸ) |μελιζῶ 2) μτγν. μέλος, ὠδή, ἄσμα: Θεόκρ.14,31 Θεασαλικὸν τὸ μέλισμα, αὐτ. 20,28· πρβλ. μέλιγμο· 2) μελωδικὸς σκοπὸς, ἡ-χος μουσικὸς, μελωδία: ΑΠ 7,196 μέλισμα λύρας· 3) λυρικὴ βλλ. ποιήσις: αὐτ.4,1,35 τὸ μὲν γλυκὺ κέινο μέλισμα νέκταρος.

μελισμέτιον(τὸ) ὕποκορ. τοῦ μέλισμα βλλ.1): ΑΠ 11,168 |ῶ. ἀνάγγ.].

μελισσῶ(τὸ) |μελιζῶ 1) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσματο τοῦ μελιζῶ βλλ.1), διαμελισμός, κατά-τρησις, διαίρεσις εἰς μέρη, ἀντιθ.πλοκή: Διον. Ἀλ. Λυσ.1) |ῶ. ἀνάγγ.]. 2) |μελιζῶ 2) τὸ μέλισμα βλλ.1): Στράβ.15,142 μετὰ δὲ ταῦτα πειθαργεῖν διδά-σκεισι τοὺς μὲν διὰ λόγου, τοὺς δὲ μελισμῶ τινι... κηλοῦντες.

μελισπονδα (ἱερά|τῶ) μτγν. χροαί, σπονδαί ἐκ μελίτος: Πλούτ. Ἠθ.464C αἰνοῦσι διαγαγεῖν, ὡ-περ νηφάλλα καὶ μελισπονδα θύοντα.

μελισσά-ης|ῆ) κ. μων., νεώτ. κ. ὄωρ., ὅππ. μελιτ-τά γένος ἐνόμων ὕμενοπτόρων τῆς οἰκογ. τῶν

μελισσιδῶν: Ἰλ.8 87 ἦτε ἐνθεα εἰσι μελισσῶων ἀδινάων πέτρης ἐκ γλαυροχρῆσ αἰεὶ νέον ἐρχομέ-νων ἰπέι τῶν ἀγρίων μελισσῶων ἐν ρωμῆαίς ἡ κοιλώμασι τῶν βράχων), Ὁδ.Ν 106, Ἠσιόδ. Ὁ 594 ὡς δ' ὀπὸτ' ἐν σμῆνσισι κατηρφέεσι μέλισσαι κηφῆαν βᾶσκουσι ἰπέι τῶν ἡμέρων μελισσῶων τῶν θιατωμένων ἐν κυβέλαισι, Αἰσχ.Πέρο.128 σμῆνος ὡς ἐκλεόπειν μελισσῶν σὺν ὀρχημῶ στρατοῦ, Ἀριστλ.Ζ1 629a,35 καὶ τὸ πλάτος ὄμοιον τῆ με-λίττῃ, ΠΔΚροῖτ.14.8 καὶ ἰδοῦ συναγωγὴ μελισσῶων, Πολίτ. Ἐκλ.Τρογ.188,Παύσα. Ἀσάλλ.Ζ 94,24, αὐτ.203, 17, αὐτ. Ὑμν. Ἀθ.7,62 στοῦ λουλουδένιου Ὑμνι-τοῦ τὰ δροσισμένα πλάγια τὸ ἀγνὸ τὸ μέλι οἱ μελισσῶσ ἀκούραστα δουλεύουν. || κ. ἐν φρ.: Πλάτ.Φαῖδρ.91C ὡσπερ μελίττα τὸ κέντρον ἐγκα-ταλιπῶν ἰπέι ἀνθρώπου ὅστις προξενεὶ κακόν, ὀ-δύνην καὶ ἐξαφανίζεται), Κράτ.36 ὄνος ἐν μελιτ-ταις ἰπέι ἀνθρώπων, ὅππης περιπίπτον εἰς στε-νοχωρίας καὶ θλίφεισι· 2) συνεκτ. τὸ μέλι: Σοφ. ΟΚ 481 ὕδατος, μελισσῆς' μηδὲ προσφέρειν μεθι |σχόλ. ἀπὸ γάρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιοῦμενον)· 3) μτφ. κ. ἐπὶ ἄνθρ. |ῶ. ἐπὶ ποιητῶν: Ἀριστφ. Ὀρν. 748 ἐνθε: ὡσπερ εἰ μέλισσα Φρυγίχουs... μελῶν ἀπεδᾶσκετο καρπὸν, αὐτ. Ἐκκλ.974, ΑΠ 7,13 μελι-σῶων ἦρῶων Μουσῶων ἀνθεα δρεπτομένα' πρβλ. σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.460 ἐὸ Σοφοκλῆς γὰρ ἠδύς, διὸ καὶ μελίττα ἐκλεόπειτ' ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ Ἐνοφώντος· || ὄμ. ἐκαλοῦντο ὅστω κ. αἰ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια: Πίνδ.Π 4,60 σᾶ δ' ἐν τούτῃ τῷ λόγῳ χρησιμὸς ὠρῶωνιν μελισσῶσ Δελφίδος αὐτομάτω καλῶδῶ καὶ αἰ ἱέρεια τῆς Δήμητρος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Κυβέλης: Σχόλ.Πίνδ.Π 4,60, Πορφ.Νυμφ.18, Διδ. Ἄλ.π.Λακτ.1,22· κ. ὡς προσων. τῆς Σελήνης: Πορφ. Νυμφ.18' || ὄμ. κ. γυν. ὡς: Πόλαμ. Ἀσάλλ.Ζ 131,12 μέλισσα, τὴν αἰθέρια πεχὺ τοῦσ θᾶ βυζάξω || ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. : Σοφ.ἀπ.155 γλῶσσης μελι-σῶ κατερυκνέει' κ. ἐπὶ τῆς ποιήσεως: ΑΠ 9,506,6, Χριστόδ.Ἐκφρ.110 Ἠρῶνα... ῥαθάμιγγοσ ἀπα-σταλάουσα μελισσῶσ· 4) ἐν τῷ φιλοσοφικῷ συστήματι τῶν Νεοπλατωνικῶν ἡ λ. σημαίνει πᾶν καθαρόν ἢ ἀγνόν ὄν: Πορφ.Νυμφ.19' 5) ὄμ. ἡ λ. κ. πηθ. ὡς χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐρατοῦ με-λιου πλῆθος' πρβλ. μελίσσι: Παλαμ.Δωδ.Γύφτ.30,7 μελισσῶσ ἐκέει ὁ λαοὶ πετούσων· 6) νεώτ. βστον, γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χειλανθῶν, γωσταν εἶδος μελίσσα ἢ φαρμακευτικὴ, μελισσοδόταν· || ἔλαιον μελίσης |αἰθέριον ἔλαιον ἐκ τῆς με-λίσης τῆς φαρμακευτικῆς, - φύλλα μελίσης |φύλλα μελίσης φαρμακευτικῆς ἐν χρ. εἰς ἐχθύματ' ἢ ἀρεφῆματα' 7) ὄμ. ὄν. ποικιλίας τοῦ φυτοῦ ἀμπελοῦ βλλ. τῆς οἰνοφόρου· 8) Ἠσ. ὀδολόγος· 9) ὄμ. παιδιὰ τις, καθ' ἣν ἄδειται τὸ ἄσμα περνᾶ-περνᾶ ἢ μελίσσα μετὰ τὰ μελισσάπουλα.

μελισσαίος-α-ον μτγν. ὁ ἐκ μελισσῶν ἀποτε-λούμενος, ὁ ἀφορῶν εἰς τὰς μελισσῶσ: Νίκ.Θηρ. 611 ἦν τε μελισσαίος περιδοσκειται οὐλομῶς ἐρ-ήων· 2) γλῶσσο, τὸ οὐδ. μελισσαίον ὡς οὐσ. μελισσῶων, μελισσοκομείον.

μελισσανδρῶ(τὸ) ὄμ. τὸ φυτὸν βερβάσκον βλλ. τὸ κοιλῶδες.

μελισσαριον(τὸ) μτγν., ὄμ. μελισσαριὸ τόπος ἐν ᾧ εἶναι ἐγκατεστημενα μελίσσια, μελισσοκο-μείον, μελισσομήτρι: ΠΔ Κροῖτ.14.8 καὶ ἰδοῦ μελισσαρίον ἐν τῷ σώματι τοῦ λέοντος καὶ μέλι ἦν |ῶ. γρ. μελισσῶων συναγωγὴ κ. μελισσῶων].

μελισσιος-α-ον μτγν. κ. μελισσιος-ον ὁ τῆς μελίσης, ὁ ἐκ μελισσῶν συγκείμενος, μελισσαίος βλλ. : Κδ Λουκ.24,42 οἱ δὲ ἀπέδωκαν αὐτῶ ἰχθῶ-δῶ ὀπποῦ μελισσῶσ καὶ ἀπὸ μελισσιου κηριου |ῶ. γρ. μελισσῶων· 2) πᾶν. κ. ἀρχ. λεξ. μελισσι(ε)ιον ὡς οὐσ., ὄμ. μελίσσι βλλ., σμῆνος μελισσῶων, σμᾶρι: Ἠσ., Νικ.Βυζ.761C, Σουῖδ. ἐν λ. κηβίσι.

μελισσιος-α-ον μτγν. ὁ ἐκ μελισσῶν ἀποτε-λούμενος, ὁ ἀφορῶν εἰς τὰς μελισσῶσ: Νίκ.Θηρ. 611 ἦν τε μελισσαίος περιδοσκειται οὐλομῶς ἐρ-ήων· 2) γλῶσσο, τὸ οὐδ. μελισσαίον ὡς οὐσ. μελισσῶων, μελισσοκομείον.

μελισσανδρῶ(τὸ) ὄμ. τὸ φυτὸν βερβάσκον βλλ. τὸ κοιλῶδες.

μελισσαριον(τὸ) μτγν., ὄμ. μελισσαριὸ τόπος ἐν ᾧ εἶναι ἐγκατεστημενα μελίσσια, μελισσοκο-μείον, μελισσομήτρι: ΠΔ Κροῖτ.14.8 καὶ ἰδοῦ μελισσαρίον ἐν τῷ σώματι τοῦ λέοντος καὶ μέλι ἦν |ῶ. γρ. μελισσῶων συναγωγὴ κ. μελισσῶων].

μελισσιος-α-ον μτγν. κ. μελισσιος-ον ὁ τῆς μελίσης, ὁ ἐκ μελισσῶν συγκείμενος, μελισσαίος βλλ. : Κδ Λουκ.24,42 οἱ δὲ ἀπέδωκαν αὐτῶ ἰχθῶ-δῶ ὀπποῦ μελισσῶσ καὶ ἀπὸ μελισσιου κηριου |ῶ. γρ. μελισσῶων· 2) πᾶν. κ. ἀρχ. λεξ. μελισσι(ε)ιον ὡς οὐσ., ὄμ. μελίσσι βλλ., σμῆνος μελισσῶων, σμᾶρι: Ἠσ., Νικ.Βυζ.761C, Σουῖδ. ἐν λ. κηβίσι.

μελισσούς-έως (ἴδι) μελισσοκόμος, μελισσοουργός : Ἀριστλ.Ζ1,626α,10 διόπερ καί τοῦτοις ἰο μελισσοῦς ἐκ τῶν τελεμάτων, ἀφ' ὧν ὑδρεύονται αἱ μέλιττα· θηρεύουσι, Πάπ.

μελισσηδόν ἐπιρρ.μον.κατά τὸν τρόπον τῶν μελισσῶν, ὡς αἱ μέλισσαι, σάν μελισσαι : Εὐστ.Πον.309,60 οὕτω κἀμοί τοῦς βότρωμας τοῦτους φάναι μελισσηδόν σασωρευθεῖσαι.

μελισσηείς-εντος-εσσα-εν μγν. ὁ ἔχων ἀφροδίαν μελισσῶν, ὁ πλούσιος εἰς μέλισσαι : Νίκ.Θηρ.11,Κόλουθ.23 μελισσηέντος Ἐλικῶνος, Νόνν.Δ13,183 γείτονος Ὑμηττοιο μελισσηέντας ἐναυόλους.

μελισσι (ἴδι) δημ. σήμνος μελισσῶν ὑπὸ μίαν κυψέλην, τὸ σφάρι : Παλαμ.Καμ.Λιμν.32,16 κἀτι σβήνης σάν ἀπὸ μελισσι, Εφρατλ.Σκοπ.4 μέσ' στ' ὄριο περιδδί μας, Ζερβ.Γραγ.ΚΚ 5 ὄλοι θά βγοῦνε ἀπ' τῆς κυψέλης σά μελισσαι" 2) κτ. πληθ. συνεκθ. τόπος ἐν ᾧ εἶναι τοποθετημένα κυψέλαι :

3) δημ. κ. μτφ. μέγα, πυκνὸν καὶ θορυβῶδες πληθος : μελισσι μαζεύτικη ὁ κόσμος || κ. ἐπὶ τῶν ἰδεῶν ἐν τῇ σμν. τοῦ πλήθους : Παλαμ. Ἀσάδ. Ζ154,7 γιά τῶν ἰδεῶν τ' ἀρχοντικὸ μελισσι" || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἄστρον : Γρυπ.Σκ.Τερα.21.

μελισσια (ἴ) μον. μελισσῶν βλλ. : Γεωπ.15,6,1.

μελισσιδαί (οἱ) νεῶτ. ζῳολ. οἰκία, ἐντόμων ὑμενοπτεῶν κεντροφόρων.

μελισσιαν (ἴδι) ἴσα. ἐπὶ σήμνος.

μελισσιος-ια-ον 3. τ. τοῦ μελισσειος βλλ.

μελισσοδότανο(ν) σχόλ. κ. δημ. τὸ φυτὸν μέλισσα βλλ.δὲ ἡ φαρμακευτικὴ : Σχόλ.Θεοκρ.4,25, Ροδιακά 10 καὶ τὸ μελισσοδότανον, ὅστις Χριστὸν δοξάζει, Κόλλαντα Χριστουγενίων καὶ τὸ μελισσοδότανο νά λοῦθρουντ' ἰο κυράδες.

μελισσοδότατος-ον μγν. ὁ ὑπὸ τῶν μελισσῶν βοσκόμενος, ὁ βοσκηθείς : ΑΠ9,523 μελισσοδότου Ἐλικῶνος, Διον.Περ.327 μελισσοδότοιο κατὰ σκοπίας Παλλήνης.

μελισσοδοῦσμα (ἴδι) δημ. ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν : Παλαμ. Ἀσάδ. Ζ114,22 μελισσοδοῦσμη" ἀπαλό νά γύνεται γρικφε.

μελισσοδύζαχτος-η-ο δημ. ποι. ὁ ὑπὸ τῶν μελισσῶν ἀπομιζόμενος, ὁ βυζιανόμενος ἀπὸ μελισσῶν, ἐπὶ τῶν καλῶν τῶν ἀνθέων : Παλαμ. Ἀσάδ. Ζ84,30 κρυφεῖς μελισσοδύζαχτες καρδοῦλες, μελισσοθριξ-τριχος (ἴδι) μγν. ὁ ἔχων τρίχας ἐχρούσας τὸ χρώμα τοῦ μέλιτος : Ἄλλατ.Ἐκλογ.314.

μελισσόκηπος (ἴδι) δημ. τόπος περιφρακτος συνθή, μεσημερινός καὶ ὑψηλός, ὅπου εἶναι τοποθετημένα κυψέλαι μελισσῶν, ἀ. μελισσομάντρι, μελισσοτόπι.

μελισσοκομείον (ἴδι) νεῶτ. τόπος ἐν ᾧ εἶναι τοποθετημένα κυψέλαι, μελισσῶν, μελισσοτροφείον, μελισσοουργεῖον, μελισσαορίδι.

μελισσοκομία (ἴ) νεῶτ. ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια τῶν μελισσῶν, ἡ τέχνη τῆς διατροφῆς κ. συντηρήσεως αὐτῶν καὶ τῆς παραγωγῆς ἀφθόνων καὶ ἐκλεκτοῦ μέλιτος.

μελισσοκομικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μελισσοκομίαν βλλ. ἡ τὸν μελισσοκόμον" || τὸ θηλ. μελισσοκομική ὡς οὐσα, μελισσοκομία βλλ.

μελισσοκόμος (ἴδι) μγν., νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀσχολούμενος, ὁ καταγιγόμενος εἰς τὴν μελισσοκομίαν, ὁ συστηματικῶς ἐκτρέφων μελισσας, μελισσοτρόφος (ἴ) λ. ἐν τῇ νεῶτ. ἴδ. ἐπὶ ἐπιστημονοι : Ἀπολλ.Ρ 2,131, Ὀμπ.Κυν.4,275.

μελισσοκουέλα (ἴ) δημ. ἡ κυψέλη.

μελισσοκοφίνο (ἴδι) δημ. κυψέλη πλεκτὴ ἐν εἰδίᾳ κοφίνου κτ. ἀνδοσάτα. πρὸς τὴν μελισσοκομβέλαν βλλ.

μελισσοκράς ἴσα. κη γλυκεῖα δέλιτος, ἡ μέλιτι κεκραμένη

μελισσολόδι (ἴδι) δημ. μελισσαι βλλ. σμν. μελισσῶν : Σόλων.Ἐκ.Πολ.Σχεδιασμα 2,22 3 λου λ. δα μύρια, ποῦ καλοῦν χρυσο με' ἰσσολόδι" ὁ βόμβος τοῦ μελισσιου : Παλαμ.Καμ.Λιμν.32 κἀτι σά βουητό, σά μελισσολόδι αὐτ.32.5.

μελισσομάντρι (ἴδι) δημ. μελισσοδόκηπος βλλ.

μελισσονόμιον (ἴδι) μον. τέλος, φόρος ἐπὶ τῶν μελισσῶν, ἐπὶ τῆς μελισσοπαραγωγῆς : Σάθ.1,235 τῆς καστοροκτίσας, τοῦ ἔνομιου, τοῦ μελισσονομίου, τῆς προδατοχοιροδωκατίας.

μελισσονόμος-ον (νέμι) ὁ διατηρῶν, ὁ φυλάττων μελισσας, μελισσοκόμος" ἡ λ. ἐπὶ ἱερειῶν τῆς Ἀρτέμιδος : Ἀριστοφ.ἀπ.87" πρβλ. μέλισσα 31.

μελισσοπίστης (ἴδι) μγν. τὸ φυτὸν κέκχρος.

μελισσοπόδος-ον, ἀττ. μελιτοπόδος-ον μελισσονόμος, μελισσοκόμος βλλ. : Ἀριστλ.Θαυμ.835ε,23.

μελισσοπόνος-ον μγν. μελισσοκόμος βλλ. : Ἀπολλωνιδ.ΑΠ6,239 ἱερειῶς Κλειτῶν σπείσε μελισσοπόνος.

μελισσοπούλο (ἴδι) δημ. νεογόνῶν μελισσῶν, μικρὰ μέλισσα : περνᾷ, περνᾷ ἡ μέλισσα μετὰ τὰ μελισσοπούλα.

μελισσορρίζυθος-ον ὁ ῥέων, ὁ στάζων ἐκ τῶν μελισσῶν : Ὀρφ.Αργ.574 μελισσορρίζυθος ἀμα νασμοίς.

μελισσοσάφι (ἴδι) δημ. σήμνος μελισσῶν, μελισσαι, ἐν χρ. κ. μτφ. : Παλαμ.Καμ.Λιμν.46,3 σμαράγδι . . ἡ βάρκα σου, ξανθὸ μελισσοσάφι.

μελισσοσάφης-ον μγν. ὁ φυλάκτης, προστατεύων, ὁ σφάζων τὰς μελισσας, ἐπιθ. τοῦ Πρωτοῦ Ζων.ΑΠ9,226.

μελισσοστάφυλο (ἴδι) δημ. ποικιλία τῆς τοῦ φυτοῦ ἀμπέλου βλλ. ἡ οἰνοφόρος.

μελισσοσυκία (ἴ) δημ. ποικιλία τῆς τοῦ φυτοῦ συκῆ βλλ. ἡ κοινὴ.

μελισσοταυτικός-ον ποι. ὁ ὑπὸ μελισσῶν παραχθεῖς, κατασκευασθεῖς : Πίνδ.ἀπ.152 μελισσοταυτικα κηρία.

μελισσοτόκος-ον μγν. ποι. ὁ ὑπὸ μελισσῶν γεννηθείς, ὁ παραχθεῖς, ὁ προελθὼν ἐκ μελισσῆς μτφ. ὁ γλυκὺς ὡς μέλι : ΑΠ7,12 ἀρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ θνητων.

μελισσοτόπι (ἴδι) δημ. τόπος ἐνθα εἶναι ἐγκατεστημένα κυψέλαι, μελισσοδόκηπος βλλ., τόπος πρόσφορος πρὸς ἐγκατάστασιν μελισσοκομείου.

μελισσοτροφείον (ἴδι) νεῶτ. τόπος ἐνθα ἐκτρέφονται μέλισσαι, μελισσοκομείον, μελισσῶν.

μελισσοτροφία (ἴ) νεῶτ. μελισσοκομία, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τοῦ μελισσοτροφίου.

μελισσοτροφικός-ή-όν νεῶτ. ὁ τῆς μελισσοτροφίας, ὁ ἀναφερόμενος ἰο ἀνήκων εἰς αὐτήν : μελισσοτροφικαὶ μέθοδοι.

μελισσοτρόφιον (ἴδι) μγν., ἀττ. μελιτοτρόφιον μελισσῶν βλλ. πιβ. ἀντι τοῦ πειλιτορφία (πληθ.) ἐν Βάρρ.Ρ.Κ.3,16.

μελισσοτρόφος-ον κ. νεῶτ., ἀττ. μελιτοτρόφος-ον ὁ τρέφων μελισσας : Εὐρ.Τρω.799 μελισσοτρόφου Σαλαμίνας, Ἰώσ.Π4,8,3" || νεῶτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα, μελισσοκόμος βλλ.

μελισσοθύσιον-όμοια ποι. μελιποθια βλλ. : Σοφ.ἀπ.306 ἰκῶδ. μελιποθιαί.

μελισσοურγειον (ἴ) κ. νεῶτ., ἀττ. μελιτοουργεῖον, δημ.μελισσοουργεῖο μελισσοκομείον, μελισσῶν : Αἰσώπ.Μυθ.289 εἰς μελιτοουργεῖον τις εἰσελθὼν τοῦ κερκμηθίου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφέλειτο.

μελισσοουργία (ἴ) κ. νεῶτ., ἀττ. μελιτοουργία ἡ περὶ τὰς μελισσας ἐνασχόλησις, ἡ τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ μελισσοουργοῦ βλλ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1258α,18 καὶ μελιτοουργία καὶ τῶν ἄλλων ζῳων τῶν πλῴτων ἡ πτηνων, Διόδ.Σ 5,65 καὶ τὰ περὶ τὰς μελισσοουργίας καταδείξαι, Σχόλ.Νίκ.Ἄλεξ.448.

μελισσοουργικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μελισσοουργίαν βλ.λ. ἢ τὸν μελισσοουργόν, ὁ τῆς μελισσοουργίας ἢ τοῦ μελισσοουργοῦ: Ἰλ.λυδ.7,147. || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μελισσοουργικά βλ.λ.σ. ποίημα περὶ μελισσοουργίας τοῦ Νικητοῦ. Ἰ. Ἀθην.2,68C τὸν δεῦθεν ἀρσενικῶς ἠμιανθῆρος ἐν Μελισσοουργικῶν. - μελισσοουργικά ἐργαλεῖα.

μελισσοουργός(ός) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀπ. μελιτοουργός μελισσοεύς, μελισσοκόμος βλ.λ.: Πλάτ. Πολ.5c4C ὡ δὲ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρὸν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἦτον ἢ σοφὸν μελιτοουργὸν πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, αὐτ.Νόμ.842D, Ἄριστ.λ.Ζ1554a,2 ἐν μιᾷ γὰρ ἢ ἐν δυσὶν ἡμέραις πλήρη εὐρίσκονται τὰ σμήνη οἱ μελιτοουργοὶ μέλιτος, Θεόφρ.Φι 6,2,3, Πάπ. 2) δημ. μελισσοφάγος βλ.λ.21.

μελισσοργῶ-έω, ἀπ. μελιτοουργῶ ἀσκάτῃ τὸ ἐργον τοῦ μελισσοργῶ, εἶμαι μελισσοουργός: Ἄριστ.λ.Ζ1624a,21 μελιτοουργεῖν μέντοι οὐδέεν, **μελισσοφάγος**-ον μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ τρώγων μελίαντος: Εὐστ.179,6 μελισσοφάγοι δρυνίδες 2) δημ. τὸ πτηνὸν μερόφι βλ.λ.

μελισσοφάντη(ή) ἀρχ. λεξ. **κυφέλη** Ἦσ. ἐν λ. κυφέλιδες.

μελισσοφάφος γλῶσσα. μελισσοφάγος βλ.λ.21. **μελισσοφύλλον**(τό) μτγν. μελισσοδότανον βλ.λ.: Θεόφρ.Φι 6,1,4, Διοσκ.3,104.

μελισσοφύτον(τό) μτγν. μελισσοδότανον βλ.λ.: Νικ.Θηρ.677.

μελισσόχορτο(τό) δημ. ὄν. τῶν φυτῶν ἡλιοτρόπιον βλ.λ. τὸ κοινόν, μέλισσα βλ.λ.ῶ) ἢ φαρμακευτικῆ, κ. φευδόθριζα βλ.λ. ἢ μελίστη.

μελισσόφαιρα(ή) δημ. τὸ ἐντομον βραύλα βλ.λ. **μελισσω** μελισσῶν: Ἄν.Οξ.2,218, Ἦσ.

μελισσῶν-ώνος μτγν. κ. νεώτ., ἀπ. μελιτῶν, δημ. μελισσῶνας κ. -α(ή) μελισσοργεῖον, τόπος κατάλληλος πρὸς διατροφήν μελισσῶν, μελισσοτόπι: ΠΔ Βασ.1,14,25 καὶ ἴσαλ δρυμῶν ἢν μελισσῶνας κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀγροῦ, Βάβρ.3,16.

μελισταγῆς-ός-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποστάζων μέλι: Βάβρ.Προομ.18, Ἐπίφρ.ΑΠλ.12,3 κροίνισμα μελισταγῆς 2) μτφ. γλυκύτης, ἡδύς, ὡς μέλι στάζον: Ἀπολλ.Ρ.6,1272 μελισταγῆς λοιδαί, ΑΠ 5,294 φαῦς μελισταγῆν στοματῶν, δέπας, Διοσκουροῦ ἐν Πάπ. μελισταγῆς σταφυλαί, - μελισταγῆς λόγαι.

μελιστακτός-ον μτγν. κ. νεώτ. μελισταγῆς βλ.λ.2: ΑΠ 4,1,33 λείψανα . . μελισταλάκτων ἀπὸ Μουσῶν.

μελιστάλαχος-η-ο δημ. ποι. μελισταγῆς βλ.λ.: Παύλο.Παρακ.101,6 τ' ἄνομα σου τὸ γεῦσμαι σάν κἀποιος γιομάτους μελιστάλαχτους καρπούς. **μελιστής**(ός) [μέλος 2] μτγν. μελικτής βλ.λ.: Ἀνακρέοντ.58,31 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ, τὸν ἀοιδὸμον μελιστήν.

μελιστή(μελιτῆ) ἐπίφρ. μτγν. μελεστί βλ.λ. κτ. μέλη, κομματαστά: Ἰώσ.Α115,8,4, Ἦσ.

μελιταῖος Ἦσ. «μελισσόφυλλον».

μελιταῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Μελίτην, ὁ ἐκ τῆς ἢ ὁ ἐν τῇ νήσῳ Μελίτῃ: Ἄριστ.λ.Ζ1612b,10 ἢ δ' ἴκτις ἐστὶ πὺν τὸ μέγεθος ἡλικον Μελιταῖον κυνίδιον τῶν μικρών, Στράβ.6,2,11-μελιταῖος πυρετός [μελιτοκοκκίσις βλ.λ.], - μελιταῖος ἱππότα.

μελιτακός(ός) δημ. μύρμηξ.

μελιταῖος(ή) μτγν. ποι. μελισσοδότανον: Θεόφρ. 4,25 αἰγίνυρος καὶ γνύαξ καὶ εὐάθης μελιταῖος.

μελιταῖον(τό) [μέλι] μτγν. ποτόν τι ἐξ ὕδατος καὶ μελίτος, ὕδρῳμελι: Πλούτ.Κοριολ.3 ἢν δὲ καὶ στίβιον ἐπ' αὐτῆς, ἢ βάλανος, καὶ ποτόν, τὸ μελίτιον [δ.γρ. μελιτιον], αὐτ.Ἦ8.672B.

μελιτερπής-ός-ές ποι. ὁ τέρπων ὡσεὶ ἐκ γλυκύτητος παρομοίαν πρὸς μέλι, ὁ ἡδύων, ὁ τέρπων ὡς μέλι: Σιμων.184,9 μολπῆς δ' οὐδ' ἀλθαί μελιτερπῆς.

μελιτέτροπα Ἦσ. ἐτὴν χλαμύδα οὕτω κολοῦσαν.

μελιτῆνα(ή) δημ. μελιτζάνα βλ.λ. **μελιτήγιος**-ον μτγν. ἰδὼν. τ. τοῦ μελιτῆος βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ 4,1150.

μελιτήμερον Ἦσ. ἐήδῃ, γλυκύ.

μελιτηρός-ά-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων, ἰδιάζων εἰς τὸ μέλι, ὁ τοῦ μελίτος: Ἄριστφ.ἀπ.51) μελιτηρὸν ἄγγος, Νικ.ἀπ.138 μελιτηρὸν ὄγγεον, Γαλ.11, 337. 2) ὁ ὄμοιος πρὸς μέλι: Θεόφρ.Φι 3,7,4 κατὰ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἐπιβάπτον χυλῷ μελιτηρῶ καὶ κατὰ τὴν ἀφῆν καὶ κατὰ τὴν γαῖαν 3) τὸ θηλ. μελιτηρῶ ὡς οὐσα. εἶδος ἐμπλάστρου: Ὁρειβ.ἀπ.99.Παύλ.Αιγ.4,40.

μελιτιανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐπίσκοπον Λυκοπόλεως Μελίτιον ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ προεργόμενος: μελιτιανὸν σχῆμα [ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 306 καὶ διατηρήθη μέχρι τῶν μέσων τοῦ 5ου αἰῶνος ἐν Ἀιγύπτῳ] 4) οἱ μελιτιανοὶ ὡς οὐα ἀποδοτὸ τοῦ Μελίτιου, σχισματικοί.

μελιτῆν(τό) Ἐπίφρ. κ. μελιτῆιον βλ.λ.

μελιτῆν(ή) δημ. τὸ φυτὸν ἀρταμισία βλ.λ. ἢ δεινῶρδης.

μελιτιανός-η-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐκ μελίτος, ὁ γλυκύς ὡς μέλι 1) μτφ.: Διογ.Λ 6,51 τὸν πρὸς χάριν λόγον, ἐφρ. μελιτῆν ἀγχύνον εἶναι, Εὐστ. Που.163,84 ἀπόλοιτο ἐκ βίου ἢ φευδῶν μόνος αὐτῆ ἀγαθοποιῶ . . ἢ μελιτῆν γλῶχόν.

μελιτιον(τό) κ. μελιτιον βλ.λ. κ. μελιτίον Ἦσ. «μελιτῆ» τὸ βίττα: Πορφ.Αποχ.1,21 [κῶδ.].

μελιτισμός(ός) [ἀρχ. μελιτῆς] μτγν. ἢ χρήσις τοῦ μελίτος εἰς καταπλάσματα, τὸ ἀλάφειν μὲ μέλι: Παύλ.Αιγ.1,7 τοὺς μελιτισμούς καλουμένους παραλαπτῶν.

μελιτίτης(ός) μτγν. ἐπὶ οἴνου, ὁ παρεσκευασμένος μὲ μέλι: Διοσκ.5,15 ὁ δὲ μελιτίτης πρὸς ε' χροῖς αὐστηρῶ γλυκύτος, μελίτος χοῦν ἐνα καὶ ἄλός κύσθον ἔνα: πρὸλ. οἰνόμελι 2) εἶδος πολυτίμου ἵβου: Διοσκ.5,151 ὁ δὲ μελιτίτης κατὰ πάντα εἶκοιε τῷ γαλακτικῷ, διαφέρων ἐν τῷ γλυκύτερον ἀνιέναι τὸν χυλόν, Γαλ.12,195,Πλίν.Φι 36,40.

μελιτόβρυτος-ον μων. ὁ βρύων μέλι, ὁ μελισταγῆς: Γερμ.Κηπόλεως 2,462.

μελιτογόνης-ον μων. ὁ παράγων μέλι.

μελιτοειδής-ός-ές ὁ ὄμοιος μελίτι κατά τὸ χρῶμα: Ἰππ.Νοῦσ.2,22 ἰσχυρός τὸ εἶσω, τὸ πταρ, τὸ μελιτοειδές.

μελιτοειδής ἐπίφρ. μτγν. κατὰ τρόπον μελιτοειδῆ βλ.λ.: Σωφρ.1,91.

μελιτόεις-εντός-εσσα-εν κ. μων. ἀπ. θηλ. συνηρ. μελιτοῦτα ὁ γλυκύς ὡς μέλι, ἡδύς, εὐχάριστος: Πλνδ.Ο 1,98 μελιτόεσσαν εὐδαίαν, Εὐστ.Που.309,75 τούτου μοι τοῦ καλοῦ σμήνους ἢ γλυκύτερος μὲν ἀντικρυς μελιτόεσσα 2) ὁ ἡδυσμένος, κατεσκευασμένος διὰ μελίτος: Ἦσ. ἐμάζα μελίτι δεσμευμένη: Ἦρ.8,41 τὰ δ' ἐπιμήνια μελιτόεσσά ἐστι, Ἄριστφ.Νεφ.507 ἐς τῷ χεῖρῃ νυν δὲς μοι μελιτοῦπταν πρότερον, Θεόφρ.Φι 9,8,7 ἀντεμβάλαιν τῆ γῆ παγκαρπίον μελιτοῦπταν, Λουκ.Λεξφ 6 θρυμματίδες καὶ θρία καὶ μελιτοῦται.

μελιτοεξαγωγεύς-εύς(ός) νεώτ. εἰδικὸν κυλινδρῶνον μηχανήων, δι' οὗ ἐπιτιμᾶνεται ἡ ἐξαγωγή τοῦ μελίτος ἐκ τῶν κηρηθῶν.

μελιτοεξαγωγή(ή) νεώτ. ἡ ἐξαγωγή τοῦ μελίτος ἐκ τῶν κηρηθῶν 2) ἡ συγκομιδὴ τοῦ μελίτος, ὁ τρυγητός τῶν μελισσῶν 3) ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς τοῦ μελίτος.

μελιτοκρηθιδιον [τό] νεώτ. μικρόν κρηθιδιον μετὰ κρηθρας πεληγομένης μέλιτος.
μελιτοκοκκίας -ως [ή] νεώτ. Ιστρ. βαρύ μο-
 λυσματικόν νόσημα μακράς διάρκειας.
μελιτόλιθος [ό] νεώτ. όρυκτολ. ό λιθος μελλι-
 τής βλλ.

μελιτόν 'Ησ. «κρηθιον, ή τό έφθόν γλευκος».
μελιτοποίησης -ως [ή] [μελιτοποιώ] νεώτ. έπε-
 ξεργασία του έξ άνθών εκμυζηθέντος νέκταρος
 ύπό των μελισσών και μετατροπή αυτού εις μέλι.
μελιτοποιός [ό] σχόλ. κ. νεώτ. ό παράγων μέλι :
 Σχόλ.Νικ. 'Αλεξ.547.

μελιτοποιώ -έω μιν. παρασκευάζω μέλι : Εύστ.
 Διον.Περ.936 . . ότι ποιούσι μέλι μελισσών μη
 οισών 'ινδικαίς καλάνοις, άς μελιτοποιείν
 έκεινός φησιν· κ. παθ. : Εύστ.Πιν.79,46 ίνα και έξ
 άγρίων . . άνθών . . μελιτοποιήται, τό χρήσιμα.
μελιτοπώλης [ό], θηλ. -πώλης ό πωλών μέλι :
 'Αριστφ.Πην.853 τούτους δέ περιοικούσι μελιτο-
 πώλα και τυροπώλα, 'Αντιφών.125,5,Πολυδ.7,198.

μελιτοπώλης -ιδος [ή] θηλ. του μελιτοπώλης βλλ.:
 Πολυδ.7,198.
μελιτοπωλώ -έω μιν. πωλώ μέλι : Πολυδ.7,198.
μελιτόρρυτος -ον μιν. ό ρέων μέλι : Λυρ.'Αλ.
 'Αδσαπ.7,18 μελιτόρρυτον νέκταρ.

μελιτοσάκχαρον [τό] νεώτ. χημ. σάκχαρον της
 τάξεως των τρισακχαριτών άπαντων εις την μέ-
 λισσαν των τεύτλων, ά. μελιτριόζη ή ραφινόζη.
μελιτοτροφία [ή] μιν. ή διατροφή δια μέλι-
 τος : Ψελλ.ΠΔ 'Ασμ.731' πρβλ. γαλακτοτροφία.

μελιτοτρόφος [ό] μιν. ό παράγων μέλι : Εύστ.
 Πιν.194,57 πολλοί δέ και μελιτοτρόφω καλάνω
 τόν τοιοῦτον στυλον παρεξετάσουσιν.

μελιτοτροφώ -έω μιν. τρέφω δια μέλιτος :
 Ψελλ.ΠΔ 'Ασμ.726 τούς μέν γάρ γαλακτοτροφείς,
 τούς δ' αύ γε μελιτοτροφείς.

μελιτορμαι -όμοια παθ., συνήθ. κτ. παρακ. μεμε-
 λιτομαι, άναμιγνύομαι με μέλι, γλυκαίνομαι :
 Θεουκ.4,26 κολυμβηται θυφούρι, καλωδιω έν ά-
 σκαίς έφελκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην' πρβλ.
 Διοσκ.4,65 έπερι μήκωνος ήμέρου· ής τό σπέρμα
 άρτοποιείται, εις την έν ύγεια χρήση, και σών μέ-
 λιτι δέ αντί ασήμας αυτή χρώνται· 2) πλη-
 ρούσι μελιτος : Πλάτ.'Ηθ.628D 3) ρησπ. π. μελι-
 τωμα, μελιτώσις.

μελιτορμαίον [τό] μιν. τόπος έν φ γίνεται
 μέλι, μελισσορμαίον : Νειλ.180B.

μελιτορμαία [ή] άμφ. γρ. αντί του άπτ. μελιτο-
 ρμαία μελισσορμαία βλλ.

μελιτορμαίος [ό] άμφ. γρ. αντί του άπτ. μελιτο-
 ρμαίος μελισσορμαίος βλλ.

μελιτορμώ -έω κ. μιν. παράγω, παρασκευάζω
 μέλι : 'Αριστφ.Ζ1 624a,21]δ. άνάγω. μελιτορμώ-
 γειν], Σχόλ.'Απολλ.Ρ 1,880 έν ή [πέτριφ μελιτορμώ-
 σιν [αι μέλισσαι]· 2) κ. μιν. : Εύστ.Πιν.249,48
 έξ ών και ό πάλοι άγιώτατοι πατέρες έρανοιά-
 μενοι έμελιτορμωσαν.

μελιτορμώσ -όυντος [ό] 'Ησ. πλακοῦς έκ μέλιτος, ή
 μελιτοῦτα.

μελιτόουτα [ή] ηλακούνητον έκ μέλιτος και άλευ-
 ρου προσφερόμενον κατά τούς αρχαίους έλληνι-
 κούς χρόνους εις τόν Κέρβερον κατά την τα-
 φήν των νεκρών προς καταπράνθιν αυτού·
 Σουίθ. έμελιτοῦτα έδίδοδο τοίς νεκροίς, ώς
 εις τόν Κέρβερον· και όβολός, μισθός τώ πορ-
 θεϊ· και στέφανος, ώς τόν βιον διηγωνιόμενος :
 'Αριστφ.Νεσ.507 έξ τώ χεράνών νόδος μοι μελιτο-
 ῦταταν πρότερον, αύτ.Λυσ.601, Λουκ.Λεξιφ.ό θρυμ-
 ματίδες και . . μελιτοῦται' πρβλ. οινούττα.
μελιτόφιλος -ον νεώτ. επί των έντόμων, ό τρε-
 φόμενος έκ του νέκταρος των άνθών.

μελιτοφόρος -ον νεώτ. επί φυτών κ. άνθών, ό
 περιέχων ή εκχύων νέκταρ.

μελιτόχρους -οος -οιν -οον σχόλ. ό μελίχρους,
 μελῦς : Σχόλ.Νικ.Θηρ.797.

μελιτριόζη [ή] νεώτ. χημ. μελιτοσάκχαρον βλλ.
μελιτρίνι [τό] όημ. κ. μελιτρίνι τό φυτόν θυμόρα
 ή κεφαλοτή.

μελιττα [ή] άπτ. ή μέλισσα βλλ.

μελιττανία [ή] μιν. τό μελισσοδότανον : Δι-
 οσκ.3,104.

μελιτταιον [τό] μιν. τό μελισσοδότανον : Ψ
 Διοσκ.3,104' πρβλ. μελιττανία.

μελλιττης [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτιόν όργανικόν
 όλας.

μελλιττων [τό] όποκορ. του μελιττα, μικρά μέ-
 λισσα, μελισσάκι : 'Αριστφ.Σφ.367 έξω γάρ, ώ
 μελιττων 2) τό κυβελίδιον έν τή κρηθρά·

|| κτ. πληθ. ή κρηθρά : 'Αριστφ.Ζ1 624a,5 έάατ-
 τω δ' έστι ταῦτα τώ μεγέθει των μελιττων' πρβλ.
 μελισσοεισις.]

μελιττίς -ιδος [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της
 οικογεν. των χειλανοθών.

μελιττοπηχώ -έω λεξ. έκφοδῶ τας μελισσας
 κροτάν μεταλλικούς δίσκους, όπως συλλέξω τό
 σμήνος· Φώτ. «μελιττοπηχέιν' τό κροτάνος φό-
 φρον ποιείν, ίνα μη αι μελισσαι πρόσπνται· [δι-
 όρθ. μελιττοπηχέιν].

μελιττοπόλος -ον άπτ. κ. μελισσοπόλος βλλ.

μελιττοπηχῶ -έω κτ. διόρθ. του μελιττοπηχώ.

μελιττορροφιον [τό] άπτ. κ. μελισσορροφιον.

μελιττορροφος -ον άπτ. κ. μελισσορρόφος βλλ.

μελιττορρμαία [ή] άπτ. κ. μελισσορμαία βλλ.

μελιττορρμαίος [ό] άπτ. κ. μελισσορμαίος βλλ.

μελιττώδης -ους -ες ό όμοιος προς μέλισσα :
 'Αριστφ.ΖΜ 683a,30 όπερ και φαινοται ποιοῦσαι
 αι τε μυιαι και τά μελιττώδη των ζώων.

μελιττων -ώνος [ό] άπτ. κ. μελισσών βλλ.

μελιττώδης -ους -ες κ. νεώτ. ό όμοιάζων προς
 τό μέλι κατά την γεῦσιν, τό χρώμα ή την σύστα-
 σιν : Θεόφρ.ΦΑίτ.6,9,2,Πλούτ.'Ηθ.628C τρώγων
 σικων, ώς έφάνη μελιττώδης ό χυμός, ήρώτησε
 τά γαλακτοῦσιν άπόθεν πρίταιο, Λουκ.Δίς Κατ.19

τά γλυκαία σιτεται και μελιττώδη, και μέλισσα
 τας Ισχαδάς· || επίθ. της Περσεφόνης : Θεόκρ.
 15,94 μη φύη Μελιττώδες, ός άμών καρτερός ειπ,
 πλάν ένός [σχόλ. «Μελιττώδες την Περσεφόνην
 φησai κατ' αντίφρασιν, ώς και κόρην, δια τό τας
 έταίρας [ίερείαις] αύτης και της Δήμητρος Μελι-
 σσας λέγεσθαι].

μελιτωμα -ατος [τό] [μελιτοῦμαι] κ. νεώτ. πέμμα,
 πλακοῦς μετά μέλιτος : Βατραχομ.39 οῦ χρστοῦν
 μελιτωμα, Φιλίππ. 'Αθην.14,646D τά μελιτωματα
 Φιλίππας έν 'Ατάκτοις άμόρας φησai καλεσθαι·
 μελιτωματα δ' έστι πεπεμμένα, . Λόγγ.3,79,7 εκ
 της πηρας προεκόμει μελιτωματα πολλά·
 2) νεώτ. φαρμακ. σιρόπιον περιέχων νέλι.

μελιτωμένος -η -ον νεώτ. επί φυτών, ό πασχών
 έκ μελιτώσεως.

μελιτωσις -ως [ή] [μελιτοῦμαι] γλωσσ. κ. νεώτ.
 ή πράξις του μελιτωσθαι, τού ποιείν ή γλυκιά δια
 μέλιτος· 2) νεώτ. βοταν. νόσος των φυτών και
 ίδιως της έλαίας, όφειλομένη εις γενικην άλλοίωσιν
 της φυσιολογικής δραστηριότητος του φυτού.

μελιτφός [ό] νεώτ. ζωολ. γένος ζώων θηλαστι-
 κών της οικογεν. των μουστελιδών.

μελιτφωγικός -ον μιν. ό μελιτφωγικός βλλ., με-
 λιτφωγος : Χρηστ.Σιβ.4,485.

μελιτφωγγος -ον ό έχων φωνήν μελιττώδη, ήδειται·
 Πίνδ.Ο 6,21 μελιτφωγγοί δ' επιτρέφοντι Μοισαι,
 αύτ.1,27 μελιτφωγγού . . Τερψιχόρας.

μελιφόρος [ό] 'Επιγρ. ό περιέχων μέλι.

μελιφρων-ονος ἰό,δῖ ἰφρήνῃ ὁ εὐφραίνων διὰ τῆς γλυκύτητος τὸν νοῦν, ὁ εὐχάριστος, ὁ τερπνός: ἰλ.Β.34 εὐτ' ἄν σε μελιφρων ὄνοας ἀνή, Ὀδ. Η.182 μελιφρονα οἶνον ἐκίρνα, Ἡσίοδ.Α.428 μελιφρονα θυμὸν ἀπύρρα, Σίμων.119 μελιφρονος οἶκαδε νόστος, Πίνδ.ἀπ.122,11 μελιφρονος ἀρχάν σκολοῦ, Ἄπολλ.Ρ.3,458 μῦθοι μελιφρονες, Κόλουθ.93 μελιφρονα θεσπὸν ἐρώτων· 2) ἐνεργ. ἐπιθ. τοῦ Ἀρισταίου, ὁ φρονιζῶν περὶ τὸν μελισσῶν ἢ τοῦ μέλιτος ἢ ὁ ἐφευρῶν αὐτό: Ἄπολλ.Ρ.4,132 Ἀρισταίσι μελιφρονος.

μελιφυλλον (τὸ) μτγν. τὸ μελισσόφυλλον: Νίκ.Θηρ.554 τὴν ἦτοι μελιφυλλον ἐπικλείουσι βοτῆρες, Ψιδιοσκ.3,104.

μελιφωρτος-ον μτγν. ὁ πεφυρμένος, μεμυγμένος μετὰ μέλιτος, ὁ ἥδύς: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5,269,7 ἢ μελιφωρτος. . ἁρμονία κεστός ἐφυ Πααίης.

μελιφωρτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἥδειαν ὡς τὸ μέλι φωνῆν, γλυκεῖαν: Φιλόστρ.Εικ.2,1.

μελιγιος-ον κυпр. κ. μειλίγιος βλλ.

μελιχλωρος-ον ὁ ἔχων μέλιτος χροιάν, ὁ κίτρινος, χλωμός: Πλάτ.Πολ.474B μελιχλωρούς δὲ καὶ τοῦνομα οἶφι τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχάριτος φέροντος τὴν ἡρότητα, Ἀριστλ.Φυσιогν.812a,19, Θεόκρ.10,27 Σύρα καλεῖται τὸν πάντες, Ἰσχνάν, ἐγὼ δὲ μόνος μελιχλωρον, Νίκ.Θηρ.797 τὸν δὲ μελιχλωρον Ἰσκαροπνί, Φιλόστρ.Ἡρ.19,9 μελιχλωρος ἦν ὁ Πάτροκλος.

μελιχλοία (τὰ) κ. μελιχμία βλλ.

μελιχλοῖνα (τὰ) Ἐπιγρ. εἶδος πλακοῦντος: πρβλ. Ἀθῆν.14,647B.

μελιχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὄνοσμος ἢ ὀρεινή, **μελιχοργώσσοος**-ον μον. ὁ ἔχων μελιχρᾶν γλάσσαν, ὁ ὀμιλῶν ἠδέως, μελιγλώσσοος, γλυκομιλητός: ΚΜανασα.Χρον.102C.

μελιχροῖος-ον μον. κ. μελιχροῖος βλλ.: Τζέτζ. Μεθ' Ὀμ.366 ἢ δ' Ἐκάθη μελιχροῖος ἔην, ἐπνιν.

μελιχρός-ά-όν κ. νεώτ. ὁ γλυκανθεὶς διὰ μέλιτος: Ἀлк.34 μελιχρός οἶνος, Ἰνπ.Νούσ.2,12, Τελεκλ.24· 2) ὁ γλυκὺς ὡς μέλι: Θεόκρ.5,95 αἰ μὲν ἔχοντι λεπτὸν. . λεπύριον, αἰ δὲ μελιχροὶ ἴσορο σαλίδες ἰσάδλ. χροῖαν ἔχουσαι μέλιτος, Κορνήλ.Λ ἐν ΑΠ.6,191 τὰ μελιχρὰ σῦκα || κ. μτφ.: Ἄπολλ.Ρ.4,359 ποῦ δὲ μελιχρὰ ὑποσχεταί βεδάσιν· κ. ὑπερβ. Φιλόστρ.Σοφ.1,22,1 μελιχρότατος περὶ τὰς ἐννοίας, Καλλ.Ἐπιγρ.29 τὸ μελιχρότατον τὸν ἐπέων || ἐπιθ. τοῦ Σοφοκλέους: Σίμμ.ΑΠ.7,22.

μελιχρότης-ητος ἰή σόαλ. ἢ γλυκύτης ὡς ἢ τοῦ μέλιτος: Σχόλ.Θεόκρ.7,82 δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ νεκτάρου ὑπερβολικὴν τὴν μελιχρότητα.

μελιχρούς-οος-οον-οον κ. νεώτ. δοτ. κτ. μεταπλ. μελιχροῖ, ὁ ἔχων μέλιτος χροιάν, ὁ μελιχρώμος: Μελέαγρ.ΑΠ.12,165· 2) ὁ κατεσκευασμένος με μέλι, ὁ μελιχρός: Ἰνπ.Παθ.43 μελιχρουν οἶνον πινέτω ἰδ.ἀνάγν. μελιχρόν, Τρωφιδ.ἰ13 ἀνδρός ἐπιχρούσα μελιχροῖ νεκτάρου φωνήν.

μελιχρούσος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ μέλιτος καὶ τοῦ χρυσοῦ: Ὀμπ.Κυν.1,315 μελιχρούσισιν ἐθείραις, Πλιν.Φι.37,128 μελιχρούσι λίθοι || κ. μτφ.: Παλαμ.Τάφ.73,8 τὸ δειλινὸ τὸ μελιχρούσο χύοντα γύρω.

μελιχρώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἔχων χρώμα κίτρινον ὡς τὸ μέλι, ὁ μελιχρούς, ὁ μελύς: Στράτ. ΑΠ.12,5) φιλέω δ' ἄμα τοὺς μελιχρώδεις καὶ ἔσθουός.

μελιχρῶς-ωτος ἰό,δῖ ἰμγν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ μέλιτος, ὁ μελιχρώδης βλλ.: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ.12,170,3 ὁ μελιχρῶς κοδῶρος Ἀθηναίων, Ἀρισταίν. Ἐπιστ.1,18 μελιχρώτους δὲ οἶφι τοῦνομα τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ τοῦ ἐνότος σοι πόδου.

μέλκα (ἢ) μτγν., πιθ. κ. τὰ μέλκα (Ἄλεξ.Τραλλ.7,3) ἀναφυκτικὴ τροφή παρασκευαζομένη ἐκ γάλακτος ἐπιωρισμένου, ἔπισπονο, τὸ δούναλα· Γαλ. ἐν τῶν ἐν Ῥώμῃ εὐδοκμοῦντων ἐδεσμάτων, Παῦλ.Αγ. ἐδῶν τι διὰ γάλακτος.

μέλκη-εα (τὰ) μον. ἢ μέλκα βλλ.: Γεωμ.18,21,1.

μέλκων (τὸ) Ἡσ. ἐκρήνη, νύμφαι, παῖνιους.

μελλάκιον (τὸ) πάπ. κ. μον. κ. μιλλάκιον (Στρωδ. Θεόδ.1 ὑποκορ. τοῦ μέλκαξ βλλ.). νεανίσκος, παλληκᾶρι: Πάπ.· 2) μον. νεαρός ἀκόλουθος, παραγιός: Παλλᾶδ.Λαυσ. ἐγὼ δὲ εἰμι τοῦδε τοῦ μοναχοῦ τὸ μελλάκιον, καὶ ἄργος ἀποφέρω.

μελλάκι-ακος (ὁ) (πιθ. μέλλω) Ἐπιγρ. κ. πάπ., ὑποκορ. μελλάκιον, νεανίσκος, μεράκιον Ἡσ. «μέλακες» νεώτερος: Ἐπιγρ. οἱ τοῦ Λυκάθαντος μέλακες» πρβλ. μιλαξ.

μελλάρχων-οντος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ μέλλων νὰ γίνῃ ἄρχων.

μελλάθειος Ἡσ. ἐμθηθῆς, καὶ μὴ συνεις ἢ ὁ ἐκδιδαγμένος.

μελλάθμος-ον μτγν. ἔ. συνθεσῶτ. μελλόγαμος βλλ.: Ἀρκάδ.30,25.

μελλάτην-ενος (ὁ) λακων. κ. π. Ἡσ. μελλήτην ἐν Σπάρτῃ ὁ μέλλων νὰ γίνῃ εἰρην βλλ., ὁ μελλέφηςδος: Πλούτ.Λυκ.17 εἰρηνος δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτας ἠδῃ δευτέρου ἐκ παίδων γενεότατας, μελλείρηνος δὲ τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους.

μελλάτρονία (ἢ) Ἐπιγρ. πιθ. κ. -εἶα ἐν Σπάρτῃ ἢ ἡλικία τοῦ μελλείρηνος, μετ' ὀλίγον ἐρήθου.

μελλάπαιρος Ἡσ. ὁ μέλλων ἀνὴρ γενεότατος.

μελλάπαριος-ον (πατρων) ὁ ἔτοιμος νὰ παρῆ, νὰ φτερνισθῆ καὶ στρέφων τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὰ ἄνω: Ἀριστλ.Πρ.958a,15 καὶ τοι κρᾶπται τοῦ μέλανός τι καὶ τοῖς ἄνω βάλλοισι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ἔς μελλεπαίριος.

μελλάφθηος-ον μον. ἐπὶ δεκαπενταετούς παιδός, ὁ μέλλων, ὁ ηλιασίζων νὰ γίνῃ ἐπῶνος: Εὐστ. Ὀδ.1768,56 τὴν δὲ ἐξῆς ἡλικίαν, πάλλακα καὶ βουσίαισα καὶ. . μελλάφθηον ἐκάλοον.

μελλάμμα-ατος (τὸ) (μέλλω) συνθετ. κτ. πληθ. βραδύτης, χρονοτριβῆ, ἀργοπορία: Εὐρ.Α.1818 τὰ τῶν Ἀρειδῶν μὴ μένων μελλάμματα, Αἰσχιν.3,72 οὐδὰ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμμένα μελλάμματα, Πλούτ.Νικ.21 μελλάμματα καὶ διατριβὰς καὶ ἀκριβολογίας.

μελλάσις-εως (ἢ) (μέλλω) προπαρασκευῆ, ἰδίως πολεμικῆ, ἐξοπλισμός: Θουκ.1,69 ἡσυχάζετε γὰρ μοῦ ἐλλήνων, . . οὐ τῆ δύναμει τινα, ἀλλὰ τῆ μελλασει ἀμυνόμενοι, αὐτ.4,126, Ἀριστλ. Ρητ.1393a,4· 2) σκέψις πρὸς τὸ ποιῆσαι τὴ μὴ ἐκτελοῦμένη, σκοπὸς μὴ ἐκπληρούμενος, ἀναβολή: Θουκ.1,116 καὶ Ἀργεῖοι διὰ τὴν ἐκείνων μελλῆσιν τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς ὑποπεύσαντες τοὺς μὲν ἐυνέλαβον, αἰ δ' αὐτοὺς καὶ διέμενον, Πλάτ.Νόμ.723D διατριβὴν πλείω τῆς μελλήσως ποιώμεθα, Προκ.Περσ.1,25 μελλήσις οὐδεμιθῆ· 3) μτ. γενικ. πράγμ. παραμείλησις, χρονοτριβῆ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τινος: Θουκ.3,12 διὰ τὴν ἐκείνων μελλῆσιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινών.

μελλάσμα-ατος (τὸ) (μέλλω) πάπ. ὁ μελλήσιος.

μελλήσιος (ὁ) (μέλλω) μτγν. ἀναβολή, χρονοτριβῆ, ἀργοπορία: Ἐπικ.Δόξ.14 ὁ πάντων βίος μελλήσιμῳ παραπέλλουσι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,17 οὐ γὰρ ἀδοκίε τὸ πράγμα ἀναβολῆς δεῖσται οὐδὲ μελλήσμου, Γαλ.1,576, Παισα.4,21,3 τοῖς μὲν γὰρ ἢ ἀπειρισ τῶν τόπων καὶ ἢ τόλμα τοῦ Ἀρισταμένου παρῆγε μελλήσιμόν· 2) ἐπὶ ἀσθενείας, προσέγγισις, ἀπειλή: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,11.

μελλήτης (ὁ) (μέλλω) ὁ βραδύων, χρονοτριβῶν, ἀργοπορῶν, ὀκνός: Θουκ.1,70 καὶ ἄσκησι πρὸς ἡμᾶς μελλήτας, Ἀριστλ.ΗΝικ.1124b,24 καὶ ἄργον εἶναι καὶ μελλήτην, Προκ.Γοτθ.3,1.

μαθητικός-ή-όν ὁ ἔχων κλίση, διάθεσιν πρὸς ἀναβολήν, ὁ βραδύς, ὀκνός· 'Αριατλ.Φυσιογν' θ[3α,15, Γιολυδ.9,138, Βέττ.Βάλλ.18,6.

μαθητικός ἑπίρρ. μτν. ἐν τῷ μέλλοντι, ἀντίθ. ἡδῆ· 'Ἡσ. ἐβραδέως· 'Ἐπιφάν.337.

μαθητιώ-ᾶς ἔφετ. τοῦ μέλλω, ἐπιθυμῶ τὰ ἀναβάλλω, βραδύνω· 'Ἡσ. κρηθητιῶν μέλλειν.

μαλλίεργη (ή) εἶδ. ἐν 'Ἐφέσῳ, ἡ μέλλουσα νὰ γίνῃ Ἱέρεια, ἡ δόκιμος· Πλούτ. Η8.795D και τῶν ἐν 'Ἐφέσῳ περὶ τὴν 'Αρταμν ὁμοίως ἐκάστου μαλλίεργον τὸ πρῶτον, εἰθ' Ἱέρην, τὸ δὲ τρίτον παρίεργον καλοῦσι.

μαλλίνος (ὁ) νεώτ. γένος ὕμενονπτέρων σφηκιδῶν ἐντόμων.

μαλλίρην-ενος (ὁ) κ. 'Ἡσ. κ. μαλλίεργν· 'Ἡσ. κρηλέεργθος.

μαλλίτη (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχίνοζῳων.

μαλλίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον ὄργανικόν ἄλας, ὁ μελιτιθῆος.

μαλλίχιος-ον αἰολ. μελιχιος βλλ.: Σαμφ.100 [ἀμφ.].

μαλλίχμοιαιθος (ὁ) αἰολ. ὁ μεϊδιών μελιχιώ, ἡδέως· Αἰκ.55 μελιχμοίειδε Σάφσι.

μαλλίχιον-ον αἰολ. τ. ἀντί μελιχιος βλλ.: Σαμφ. 100, 'Ἡρωδιαν.2,302.

μαλλίχῳφανος-ον αἰολ. ὁ φωνῶν μελιχιώ, ἡδέως· Σαμφ.129 [κῳδ. μελιχῳφανος].

μαλλίχρους-ος-ουν κ. μελίχρους βλλ.: Σαμφ.1ῳδ.

μαλλογαμέρος (ὁ) λεξ., νεώτ. κ. δημ. ὁ μέλλων νὰ γίνῃ γαμβρὸς, νυμφίος, μελλόνυμφος· 'Ἡσ. κρηλλονυμφίος.

μαλλογάμας-ον (ὁ) κ. νεώτ. κ. μαλλέγαμος ('Αρκαδ.30,25) ὁ μέλλων μετ' ὄλλων νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, μελλόνυμφος· Σοφ. 'Αντ.628 [κῳδ.], Θεόκρ. 29,140 γαμβρῶ μαλλογάμω, Εὐφορ.7.

μαλλογυμνάσιάρχος (ὁ) πάπ. ὁ μέλλων νὰ γίνῃ γυμνασιάρχος βλλ.

μαλλοδειπνικός-ή-όν ἐπί μέλλουσ, ὁ ᾄδόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ δεῖπνου· 'Αριστοφ. 'Εκκλ.1153 ἐπάσσομαι μέλας τὴ μαλλοδειπνικόν.

μαλλοθάνατος-ον σχολ., νεώτ. κ. δημ. ὁ μέλλων ἐντός ὄλλου ν' ἀποθάνῃ· Σχῳλ. 'Αριστοφ. Πλ.277.

μαλλοκούρια (τά) πάπ. ἑορτὴ τελομένη κατὰ τὴν ἐνθλιακίωσιν.

μαλλων-οντος (τὸ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., τὸ οὐδ. τῆς μη. ἔνεστ. τοῦ ρ. μέλλω ἔς οὐσ., ὁ μετὰ τὸ παρὸν και τὸ ἐγγὺς τοῦτω χρονικὸν διάστημα ἐπόμενος χρόνος, ἰδ. ὁ εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ νῦν χρόνος, συνυπονοούμενον περιληπτ. τῶν ἐσομένων ἀλλ' ἀόληλ, ἀπροβλέπτων γεγονότων, ὅθ. κτ. ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἐπόμενον· ἀντίθ. παρὸν, παρελθόν (ή) λ. ἐν τῇ σῆμ. ταυτῇ δὲν ἀπαντᾷ π. 'Ομ. κ. ἄ. ἐπ.: Πίνδ.Ο.262 εἰ γέ νῦν ἔχων τις οἶδαν τὸ μέλλον, 'Ισοκρ.1,29 κοινή γάρ ἡ τύχη και τὸ μέλλον ἄδορτον, - τὸ μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ, - κανένας δὲ μπορεί νὰ προβλέψῃ τὴ θά συμβῆ στο μέλλον, - τὸ μέλλον θά τὸ δεῖξῃ· νεώτ. κ. δημ. κ. μτ. ἐπιθ. ἡ ἐπίρρ. προσδιορ. - τὸ ἀπωτέρω - τὸ ἐγγύς - τὸ κοντινὸ - τὸ ἀπώμακρο μέλλον· || κ. εἰδικῶτ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰ μετὰ τὸν παρόντα χρόνον συμβησόμενα εἰς ὁμάδα θεωρομένην ἢ ἐἰς κατὰστασιν τινα ἢ εἰς ἐν πρῶσ.: Ξεν. 'Αν.6,1,21 ὄπισθε δ' αὐ ἐνθυμητο δτι ἀδῆλον μὲν παντὶ ἀνθρώπῳ δητ τὸ μέλλον ἔξει, - τὸ μέλλον θά δικαιοσύνη τὴν πολιτικὴν του· || νεώτ. κ. δημ. συγχ. μτ. γενικ. πρῶσ. ἡ πραγμ.: τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας· τῆς γλώσσης μας· 2) συνεικῶ, νεώτ. κ. δημ. ἡ κατὰστασις, ἡ θέσις ὁμάδος ἢ πρῶσ. ἐν τῷ μετὰ τὸν παρόντα ἀπωτέρω πως χρόνω, ὅθ. ἰδ. ἢ ἐπὶ τὸ βελτίω κατὰστασις· προβλέπω λαμπρὸν τὸ μέλλον του, - νέος με μέλλον, - στή θέσις ποῦ εἶναι δὲν μπορεί νὰ ἔχη μέλλον· σπαν. κ. ἐπὶ

κακῷ, μτ. προσδιορ.: προβλέπω κακόν, - δυστυχισμένω τὸ μέλλον του· 3) γεν. φρ. κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς τὸ μέλλον εἰς τὸν μετὰ τὸν νῦν χρόνον, ὕστερ' ἀπὸ τώρα, κατοπιν· Πλδ Λουκ.13,9 εἰ δὲ μίγῃ, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψει αὐτήν, - εἰς τὸ μέλλον θά καταβηθῆῖ σύντονον προσπάθεια πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἔλανοσιος, - στο μέλλον νὰ εἶσαι προσεκτικώτερος· νεώτ. κ. δημ. κ. διὰ τὸ μέλλον διὰ τὸν κατοπιν, διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον· συστάσεις-ὕποθεσις διὰ τὸ μέλλον, - αὐτὰ σοῦ τὰ λέω γιὰ τὸ μέλλον· 4) κτ. πληθ. τὰ μέλλοντα ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ., ἀλλ' ἐν ἀσθενεστάτῳ σῆμ., ἡτοι ἐξυπονοουμένου οὐσ. ἡ ἀπαφρ. (νεώτ. κ. δημ. ἀναλυτ.), οἶον τὰ μέλλοντα (ἐνν. πράγματα, γεγονότα), τὰ μέλλοντα (ἐνν. γενέσθαι)· Αἰσχ.Πρ.102 παρὰ προὔπιστάμαι κσεθρῶσ τὰ μέλλοντα, αὐτ.Πέρσ.844 πολλὰ και παρόντα και μέλλοντ' ἐτι ἤλιγσ' ἀκούσας βαρβάρουσι πῆματα, 'Θουκ.1,138 και τῶν μελλόντων ἐπι πλείστον τοῦ γεννησομένου ἀριστος εἰκασθῆ, - τίς δύναται νὰ προβλέψῃ τὰ μέλλοντα·, πρῶλ. μέλλω.

μαλλονικιῶ-ᾶς ἀναβάλλω τὴν νίκην· || κωμ. μετὰ λογοπαγίλιου ἐπὶ τοῦ Νικίου, ὅστις ὑπὸ διαφόρους προφάσεις ἀνέβαλλεν ἢ ἐξέτιε ἡ ἀποφυγὴ τὴν στρατιαν τῆς κατὰ τὴ Σικελίας ἐκστρατείας· 'Αριατοφ. 'Ορν.640 και μὴν μὰ τὸν Δι' οὐχὶ νυστάζειν γ' ἐτι ᾠρα 'στὶν ἡμῖν οὐδὲ μαλλονικιῶν ἰσχύλ. ἐστὶ βροσδὺ ἦν περὶ τὰς ἐξόδους και, ὡς οἱ διαβάλλοντες, οὐχὶ προνοητικὸς ἦν, ἀλλὰ μελητήρσι.

μαλλοντικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνσφρόμενος εἰς τὸ μέλλον, ὁ προωρισμένος νὰ γίνῃ ἐν τῷ μέλλοντι· μαλλοντικαί ἐνέργειαι, - μαλλοντικὰ ἐπιτήματα· || κ. ἐπίρρ. -ᾶς.

μαλλοντισμός (ὁ) νεώτ. μτφρ. τοῦ ὄρου φουτουρισμός βλλ.

μαλλονύμφη (ή) μτν. κ. μον. ἡ μελλόνυμφος· Πολυδ.3,45 «ἡ μέλλουσα γαμείσθαι»· Κωδ. 'Οφφ. 22 περὶ μαλλονύμφης δεσποίνης.

μαλλονυμφίος (ὁ) ἀρχ.λεξ. ὁ μέλλων ἐντός ὄλλου νὰ γίνῃ γαμβρὸς, σύζυγος· Πολυδ.3,45 «ὁ δὲ μέλλων γαμείν, και μαλλονυμφίος ὑπ' ἐνίω ἐκλήθη»· 'Ἡσ.

μαλλονυμφος-ον κ. νεώτ., θηλ. κ. μαλλονύμφη συνήθ. ἐπὶ μεμνηστευμένης, ὁ μέλλων ἐντός μικροῦ νὰ νυμφεῖθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ὁ μελλόνυμφος· Σοφ. 'Αντ.633 τελειαν φήφον ἀρα μὴ κλύων τῆς μαλλονύμφου πατρὶ Λυσσαίων πάρεσι, Διωκ.587, τῆς μαλλονύμφου νουσισάσης· || σπαν. ἐπὶ ἀνδρῶν· Λυκόφρ.174 τὸν μαλλονυμφον ἐνέπτην Κυταϊκῆς· 2) ἐπὶ οἴκου, ὁ μέλλων νὰ δεχθῇ τοὺς νεονύμφους, τὰ νιογάμρια· Σοφ. Τρ.206 ἀνολουξάτω δόμος ἐφρεστίσις Ἀαλαγαγὰς ὁ μαλλονυμφος.

μαλλονίσις-παιδος (ὁ)ή, ὁ μέλλων νὰ μεταστῆ εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν παιδῶν· 'Ἡσ. ἐὸ ἀπὸ δέκα ἐτῶν προκόπτων παῖς τῇ ηλικίᾳ.

μαλλονύμφος-ον μτν. ὁ μέλλων νὰ γίνῃ πλούσιος· Εὐνάπ. 'Ιστ.ἀπ.79,3 μελλονύφουτον μερῖακίον.

μαλλονίσις-εως (ὁ)ή, κ. π. 'Ἡσ. μελλονίσις ὁ μέλλων νὰ γίνῃ πῶσις, σύζυγος· Σοφ.ἀπ.1068.

μαλλονόστροφος (ὁ) πάπ. ὁ μέλλων νὰ γίνῃ προεδρός, ὁ προωρισμένος εἰς τὸ προεδρικόν ἀξίωμα.

μαλλονόρτανις-εως (ὁ) πάπ. ὁ μέλλων νὰ γίνῃ πρῦτανις, ὁ προωρισμένος νὰ γίνῃ πρῦτανις.

μαλλονταρμος-ον ἔσφ. γρ. τοῦ μελλέτομος.

μαλλονόφνης-ος-ές σφ. ὁ μέλλων νὰ φαγῆ, ἐμφανισθῆ· Μακάλλ.1,104 τὸν θεοῦ λόγον τὸν ἀπαθῆ, παθητὸν μελλονοφανῆ.

μαλλονόμενος-ον 'Ἐπιγρ. ὁ μελλόνυμφος.

μέλλω κ. νεώτ., παρὰτ. ἐμέλλον κ. ἐπ. μέλλον (Ἰλ.Ρ 278) κ. μτ. διπλῆς αὐξήσεως ἤμελλον (Ἠσίοδ.Θ 478, Θέογν.906) κ. ποι. ὅσμ. μέλλεσσαν (Θεόκρ.25,240, Μόσχ.2,109), μέλλ. μέλλωσα (Ἰδημ. 69, Κδ Μισθ.24,6) κ. μέσ. μελλήσομαι (Προκ.Γοθ. 2,30 ἀμφ.), ἀόρ. ἐμέλλησα (Θουκ.3,55, Ξεν.Ἑλλ.5, 4,65) κ. μτ. διπλῆς αὐξήσεως ἡμέλλησα (Θεόγν.259), μτχ. παθ. παρακ. μεμελλημένως (Γαλ.9, 308), συνήθ. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. σπαν. ἐνεστ. κ. ἀόρ., συνήθ. μτ. τοῦ τάχα, ὡς οὐκ ἄρα, σκέπτομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθεμαι, σκοπεύω, εἰτοιμάζομαι νὰ πράξω τι ἐξ ἰδίας ἐλευθέρως θελήσεως : Ἰλ.Β 39 ἦρσεν γάρ ἐτ' ἐμέλλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχᾶς τε Τρωσὶ τε καὶ Δαναοσίν, αὐτ.Ζ 52 καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμέλλε θαῶς ἐπὶ νῆας Ἀγαιῶν δῶσαι ὦ θεράποντι καταξέμεν, αὐτ.Ψ 544, Ὀδ.Ν 293 οὐκ ἄρ' ἐμέλλες . . λήξειν ἀπάτων, Αλοχ. Πρ.625 τοῦθ' ὄπερ μέλλω παθεῖν, Σοφ.ΟΤ 967 ἐγὼ κτενεῖν ἐμέλλον πατέρα τὸν ἐμὸν, Ἀριστοφ. Σφ.1379 τί μέλλεις δρᾶν, αὐτ.Ἀχ.493 μέλλεις εἰς λέγειν τανάττια, Θουκ.3,92 τὸ πρότον μελλήσαντες Ἀθηναῖοι προσθεῖναι σφᾶς αὐτοῦς, Δημ.929 οὐδ' ἐμέλλησαν οὐδὲ διανοήθησαν ἐνθεσθαι' 2) ὀφείλω νὰ πράξω ἢ νὰ ὑποσῶ τὴν ὡς ἡ μοῖρα ὄρισην, ἀναποδράστως : Ἰλ.Β 36 τὰ φρονέωντ' ἀνά θυμὸν, εἰ δ' οὐ τελέεσθαι ἐμέλλον (ἰδὲν ὄφειλε κατὰ τὴν θέλησιν τῆς μοῖρας νὰ τελεσθῶσι), αὐτ.Ε 686 ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμέλλον ἐγώ γε, νοστήσις οἰκόνδε . . εὐφρανέην δλοχον, Ὀδ.Η 270 ἐμέλλον ἐπὶ ξυνοσθεσθαι δίξωι πολλῆ (ἦτο περριμένον νὰ ζητῶ ἀκούην ἐν πολλῇ δυστυχίᾳ), Σοφ.Α1.1027 χρόνῳ ἐμελλέ σ' ἔκτωρ . . ἀποφθεῖεν, Ἀριστοφ.Βάτρ.268 ἐμέλλον ἄρα παύσαι νοθ' ὕμας τοῦ κοᾶξ, Ἀριστ.Η.Νικ.1)05β,1) οὐδεῖς ἄν οὐδὲ μελλήσις γενεσθῶσι ἀγαθός, παροιμ. δ,τι μέλλει δὲν ἐμελλεῖται καὶ δ,τι γράφει δὲν ἐγράφει (ὅτι τὸ μοῖραλον δὲν εἶναι ἀποφεικτόν') || π. Ἄττ. πεζογρ. καταπεποιημένης κ. τῆς ἐνομοίας τοῦ περριωμένου : Πλάτ.Πρωτ.324Ε εἰ μέλλει πόλις εἶναι (εἰδὸν πρόκειται νὰ εἶναι πόλις), αὐτ.Φαιδ.75D εἰ ἐμέλλομεν . . ἀνοσισιν, αὐτ' Νόμ. 713Α εἰ ἐμέλλομεν . . δῖπλάσθαι, Ἀριστοτ.Πολιτ. 1261α,3 τὴν μέλλουσαν οἰκῆσθαι πόλιν καλῶς' 3) σπαν. ἔχω θέσει ὡς σκοποῦν, πρόκειται νὰ πράξω τὴ : Ἰλ.Λ 700 περὶ τρίποδος γάρ ἐμέλλον θεοσθεσθαι' 4) ὀφείλω κατὰ τὸ δικαίον : Ὀδ. 1477 καὶ λῆν σέ γ' ἐμέλλε κίχρησθεσθαι κακὰ ἔργα' 5) ὀφείλω ἐκ σκέψεως, καθ' ἣν τὸ συμπέρασμα παρὶσταται ἀναγκοῖον καὶ πραγματικόν : Ἰλ.Φ 83 μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί (ἰαζ.Θ εἰκοεὶ δῆπου μοιρητὸς εἶναι τὴ Διὶ πατρί, συμφώνως πρὸς τὰς δυστυχίας εἰς τῆς ἀπαντος εἶμαι μοιρητὸς εἰς τὸν Δία), Ὀδ.Δ 274 κελευσέμεναι δέ σ' ἐμέλλε δαίμων (σχόλ. «παρατρέφαι δέ σε ἐφῶκι ὁ θεός»), αὐτ.Δ 377 μέλλω ἀθανάτους ἀλίτθεσθαι (σχόλ. «ἀλλὰ εἰκοα ἠμαρτηκέναι εἰς τοὺς θεούς») 6) πρὸς δῆλων σιν μεγάλην πιθανότητος, ἴσως, πιθανόν, δυνατόν, κ. κτ. τοὺς ἀρχ. γρομμ. εἰκοε : Ἰλ.Κ 326 δδὶ που μέλλουσι ἀριστοὶ βουλάς βουλεύειν ἰσθῶν πιθ. ὀδρίστοι συσκέπτοισαι), αὐτ.Ξ 125 τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν (σχόλ. «ταῦτα δὲ εἰκὸς ὕμας ἀκηκοέναι»), Ὀδ.Δ 200 μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, Ἀριστοφ.Ἀχ.347 ἐμέλλετ' ἄρ' ἀπαντες ἀνασείειν βόην (ἐνῶμοια, ὅτι ὄλοι θὰ ἐκἀμυτε ἀνάσῃ) 7) συνήθ. εὐρηται ἐν ἐρωτηρησῶν ἀνευ τοῦ ἀπαρφ., ὅτε τὸ ρῆμα ἀμέσως προηγεῖται ἢ ἐπεται, συνήθ. ὑπὸ ἀρητ. τύπον τὴ οὐ μέλλω; διατὶ δὲν εἶναι πιθανόν δι . . , δηλ. βεβαίως : Ξεν.Ἑλλ.4,16 τὸν δὲ ὑπὸν, . . ἐβράκαας αὐτοῦ ὡς καλὸς ἔστι; τὶ δ' οὐ μέλλω; ἰερακέναι ἰδία τὴ νὰ μὴ τὸν ἔχω ἰδεῖν, Πλάτ.Πολ.605C τὶ δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε ὄρᾳ αὐτό, αὐτ.Φαιδ.70B

πῶς γὰρ οὐ μέλλει; || ὄμ. κ. θετικὸς τὴ μέλλει; τὴ ἐνῶμοις; δηλ. ναί, βεβαίως : Πλάτ.Πολ.3491) τοῖουτος ἄρα ἔστιν ἐκότερος αὐτῶν ὡσπερ εἰκοεν. Ἄλλὰ τὴ μέλλει; ἔφρ' 8) π. Ἄττ. συνήθ. μτ. ἀπαρφ. ἐνεστ. κ. τοῦ μή οὐ ἢ ἡ, σκέπτομαι, σκοπεύω, νὰ πράξω χωρὶς νὰ πράξω σὺ τὸ ποτε, δῶ. ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, χρονοτριβῶ, βραδύνω, διαστῶ; : Αλοχ.Ἀγ.908 τί μέλλεθ' . . στρηνύναναι πετάμασιν, αὐτ.Πρ.627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν, Σοφ.Α1.540 τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν, Θουκ.1, 86 τοὺς ἐμμάχους . . οὐ μελλήσομεν τιμωρεῖν οἱ δ' οὐκέτι μέλλοισι κακὸς πάσχειν' || σπαν. μτ. ἀπαρφ. ἀλλ' οὐδέποτε μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Εὐρ. Φοῖν.300 τί μέλλεις ὑπώρφα μελόθρα περᾶν || τὸ ἀπαρφ. συχνὰ παραλείπεται : Αλοχ.Πρ.36 τί μέλλεις καὶ κατοικίτις μῆτιν, Σοφ.ΟΚ 219 μακρὰ μέλλαιτον, ἀλλὰ τάχυνε, Εὐρ.Ἡρακλ.723 Ἄρης στυγεῖ μέλλοντας, Θουκ.8,78 οὐκοῦν ἐπασσαν χροῖαν μέλλειν ἐπὶ, Πλάτ.Νόμ.712B ἴσμεν καὶ μὴ μελλώμεν ἐπὶ, Ἡρωδιδ.Ιστ.2,172 ἀνεπιόηντο δὲ πάντες καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο' || Γαλ.8,653 μέλλω σφυγμός (βραδύς σφυγμός) || κ. μέσ. : Θουκ.5,)1) τὰ ἰσχυρότατα ἐπιβλήζομενα μέλλεται ἰτὰ ἰσχυρότατα ὕδων ἐπιχειρήματα εἶναι ἐπιβίβος τοῦ μέλλοντος' || κ. παθ. : Ξεν.Ἀν.3,147 ὡς μὴ μέλλοιτο τὰ δέοντα (ἰδωμ ἢ ἀναβάλλομεναι εἰς τὸ μέλλον τὰ δέοντα), Δημ.50 ἐν ἀσῶ ταῦτα μέλλεται ἰδὲν ὡσῶ ἐλακοῦθοῦσιν αἰ ἀναβολαὶ αὐταί, Γαλ.9,308 ὁ μεμελημένος σφυγμός' 9) ὁ μέλλων ὡς οὐσ. βλλ. : 10) τὸ μέλλον ὡς οὐσ. βλλ. 1) ρηματ.π. μελλήτεον, μελλήμα, μελλήσομα, μελλήσομαι, μελλήσεις, μελλήτης, μελλήτικὸς κ. ἐφετ. ρῆμ. μελλήτια. **μελλῶ-ος** (ἴ) ποι. ἢ μελλήσις, ἢ βραδύτης, ἀργοπορία : Αλοχ.Ἀγ.1356 οἱ δὲ τῆς μελλῶος κλέος πέδοι πατοῦντες οὐ καθευδοῦσιν χειρὶ. **μέλλων-οντος** (ὀ) (μτχ. ἐνεστ. τοῦ μέλλω) κ. νεώτ. ὁ μετὰ τὸν παρόντα χρόνος : Πίνδ.Ο 10)1)1)7 ἐκαθεν γὰρ ἐπέβωθ ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν κατέσχευε βαθῶν χρότος, Αλοχ.Πρ.839 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός, Ἀριστοτ.Τον.1)1)β,28' 2) γραμμ. χρόνος τοῦ ρήματος δηλῶν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρ. σημαίνονμενον θὰ γίνῃ ἢ θὰ γίνεται ἐν τῷ μέλλοντι, οἶον γράφω (γράφω), λίσσω (λίσω) || δμ. ἐκφέρεται διὰ τοῦ θὰ ἢ θενά ἢ θελά καὶ ὑπατακτικῶς ἐνεστώτος, μέλλω διαρκῆς, οἶον θὰ γράφω, θὲ νὰ λύω, ἢ ἀριστοῦν, μέλλων στιγμιαῖος, οἶον θὰ γράφω, θὲ νὰ λύσω, θελά βρεθῶ ἄκει ἂν δὲν ἀφρωτοῦσα. **μελογράφω** (ἠ) (μέλος [2]) κ. νεώτ., ποι. -ἠη ὁ σύνθεσις μελῶν, μελωδῶν, ἢ μελοποιία : ΑΠΛ. Περφορτ.3,186 μηδ' ἐλεγείην, μὴ τραγικήν μουσαν, μηδὲ μελογραφίην' 2) Ἐπιγρ. ἢ γραφὴ μελῶν διὰ μουσικὸν σημεῖον. **μελογράφος** (ὀ,ἠ) (μέλος [2]) μτγν. κ. νεώτ. ὁ γράφων, συνθέτων μέλη, μελωδίας, ὁ μελοσοῖός : Λουκ.Ἰλ.ΑΠ 1)133, Βέττ.Βαλ.75,7. **μελογράφω**-έω (μέλος [1]) μτγν. διὰ τῆς ζωγραφικῆς, ζωγραφῶ μέλη τοῦ σώματος' || κ. μτφ. περιγράφω τι ὡς ἔχον μέλη ὡσπερ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα : Κοισάρ 1044 τί μελογραφεῖς τὸ θεῖον πρὸς τὴν ἡμετέραν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ὧτα καὶ βροχίονας καὶ μέλη ἔχειν αὐτὸ θεῖον. **μελόδραμα**-ατος (ἴ) νεώτ. ὄραμα μετὰ μέλων, δραματικὸν ἔργον ἐκτελούμενον μετ' ἰσμάτων καὶ ἀρχήστρας' 2) κτ. ἐπέκτ. τὸ σύνολον τῆς σχετικῆς παραγωγῆς ἔθνους πινός : Ἰταλικὸν - γαλλικὸν μελόδραμα' 3) συνεκδ. θεατρικὸς θιασος καταγινόμενος ἀποκειμενικός εἰς τὴν παραστάσιν μελοδραμάτων : τὸ ἐλλαντικὸν μελόδραμα θὰ δῶσθαι δύο παραστάσεις' 4) κτίριον

προοριζόμενον αποκλειστικῶς διὰ παραστάσεις μελοδραμάτων· τὸ μελόδραμα τῶν Παρισίων. **μελοδραματικός**-ή-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μελόδραμα, ὁ τοῦ μελοδράματος· μελοδραμ-θίσσος· σχολή·

2) μῦθ. ὁ ἔχων ὕφος προσιδιάζον εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ μελοδράματος, ὁ ὑπερβολικὸς περὶ τὴν ἔκφρασιν, ὁ πομπώδης· μελοδραμ-ὑφους· κινήσεις· || ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

μελοδραματίων (τό) νεώτ. εἶδος ἐλαφροῦ κομικοῦ μελοδράματος.

μελοδραματοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ συνθέτης μελοδραμάτων, μουσικοσυνθέτης.

μελοδραματοποιῶ-εω νεώτ. καθιστῶ τι μελοδραματικόν, μελοποιῶ δράμα ἢ ὑπόθεσιν· **2)** μῦθ. ἐκθέτω τὴν κατὰ τρόπον μελοδραματικόν.

μελοελιά (ἡ) δημ. κ. μελολιά τὸ φυτὸν ἑλαία ἢ εὐρωπαικὴ.

μελοθεσία (ἡ) [μέλος 1]] μῦθ. ἡ θέσις τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ζῷα καὶ τοὺς ἀστέρας· Πορφ. Τετρῶθ. 201, 11 περὶ τῆς τῶν ζῶδιων μελοθεσίας, τὰς τοῦ ἀνθρώπου μελοθεσίας ὀπτεύειν, ὧν κυριεῖται μελῶν· **2)** ἐπι τῆς οἰκουμένης, ἡ θέσις τῶν μερῶν τῆς ἐν ἀρχῇ τῶν πραγμάτων· Παύλ. Ἀλ. 2· **3)** ἡ φῆς· Σχολ. Οἰπ. Ἀλ. 1, 147.

μελοκόπησις-εως (ἡ) [μελοκοπῶ] μῦθ. ἡ ἀποκοπή μελῶν, ἀκρωτηριασμός· Πρόκλ. Τετρῶθ. 280.

μελοκοπία (ἡ) μῦθ. ἡ μελοκόπησις βλ. λ. Σύμμ. ΠΔ ἴησ. 3, 1, Βέττ. Βάλ. 16, 12.

μελοκόποιον [μέλος 1], κόπητος· γλωσσ. ὁ κόπητος, διαμελλίζων, ἀκρωτηριάζων τὰ μέλη.

μελοκοπῶ-εω μῦθ. κόπητος, διαμελλίζω, ἀκρωτηριάζω τὰ μέλη· κ. καθ.· Πτολ. Τετρῶθ. 201, Βέττ. Βάλ. 6, 21, Δωρῶθ. Μον. 23, 862 ὁ ἄγιος μάρτυρες ζώντες κατεπέμνοντο τὰς σάρκας ἔχόμενοι, βασιανίζομενοι, μελοκοπούμενοι· **2)** ρηματ. π. μελοκόπησις.

μελολιά (ἡ) δημ. κ. μελοελιά βλλ. **μέλομαι** μέλω βλλ. ἐν διδ. σημ.

μελομακάριον (τό) δημ. συνθῆ. κτ. πληθ. εἶδος γλυκυσματος εἰς ζῆμις ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ μέλυτος, φοινίκι, λατίν.

μελομανής-ους-ές [μέλος 2]] νεώτ. ὁ ἀγαπῶν ἔμμενός τὸ μέλος, τὴν μουσικὴν, μουσικομανής.

μελομανία (ἡ) νεώτ. ἡ μετὰ νοσίαις ἀγνῆ τι τὸ μέλος, τῆς μουσικῆς, μουσικομανία.

μελομηλές-ους-ές [μέλος 1]] νεώτ. συγχὴ τερατογενῆς διάπλησις, χαρακτηρισμένη διὰ τῆς ἐμπύσεως ἢ πλειόνων μελῶν ἐπιπροσθέντων ἐφ' ἑνὸς ἢ πλειόνων τῶν φυσιολογικῶν μελῶν.

μελομείλια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῆς μελομελοῦς βλλ. τερατογονίας.

μελοπίπτα (ἡ) [μέλι] δημ. ὁ κήρινος πηλακός, εἰς διὰ μέλειαις ἀποθέτουντο τὸ μέλι, ἡ κηρήθρα· **2)** εἶδος γλυκυσματος, πίττας, παρασκευασομένης ἀπὸ μέλι, μζήθραν καὶ φύς.

μελοποιήσις-εως (ἡ) [μελοποιῶ] νεώτ. μουσ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μελοποιεῖν, ἡ τόνισις ποιήματος.

μελοποιήτης (ὁ) [μελοποιῶ] μῦθ. ὁ συνθέτων ποιήματα προοριζόμενα διὰ μουσικὴν, ὁ λυρικός ποιητής, ὁ μελοποιός· Λούκιλλ. ΑΠ 1, 143, 3 Μαλιτῶν τῶ μελοποιητῆ.

μελοποιία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ σύνθεσις λυρικῶν ποιημάτων ἢ μουσικῆς δι' αὐτὰ, μουσουργία, μουσική· Ἀριστ. Πολιτ. 1450b, 16 λέγειν δὲ λέγειν μεν αὐτὴν τὰν τῶν μέτρων σύνθεσιν, μελοποιᾶν δὲ τὴν δύναμιν φερανῶν ἔχει πάσαν, αὐτ. Πολιτ. 1341b, 24 τὴν μεν μουσικὴν ὀρωμεν διὰ μελοποιίας ὀύσαν, Ἀριστ. Ἀρμον. 38Μ, Ὀκελλ. 48, Ἀριστ. εἰδ. Κ 1, 12· **2)** ἡ τέχνη τῆς μουσικῆς συνθέσεως καθ' ὅσον

ἀφορᾷ τὸν πρὸς ἀλλήλους συνδυασμὸν τῶν φθόγων, ἀνεξαρτήτως ρυθμοῦ ἢ ρυθμικῆς τομῆς· Πλάτ. Συμπ. 187D ἐπειδὴν δὲπ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καταχρησθαι βυθῶν τῆ καὶ ἀρμονίᾳ ἢ ποιούντα ὃ δὲ μελοποιᾶν καὶ ὀνομαζομένην πρὸς αὐτ. Πολ. 404D τῆ μελοποιᾶ . . . τῆ ἐν τῷ παναρμονίᾳ.

μελοποιός (ὁ) [μέλος 2]] κ. νεώτ. ὁ συνθέτων ποιήματα προοριζόμενα διὰ μουσικὴν, ὁ λυρικός ποιητής, ὁ μελοποιός· Ἀριστ. Βάτρ. 1250 καὶ μὴν ἔγω γ' αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιούντα ταῦτ' ἀεί, Πλάτ. Πρωτ. 326B ἄλλων αὐ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν, Λουκ. Εἰκ. 13 ἡ Λεσβία μελοποιός ἢ Σαπφώ, Ἀθῆν. 1, 3C ὁ Θηβαῖος μελοποιός ἰὸ Πίνδαρος·

2) νεώτ. ὁ ποιῶν μουσικὰ μέλη, ὁ συνθέτων μουσικὴν, ὁ ἐντέλων εἰς μέλος ποιητὰς, ὁ μουσουργός· **3)** ὁς ἐπιθ. ὁ ἐμμελής, μελωδικός· Εὐρ. Ρῆσ. 550 μελοποιός ἀσθονίς μερίμνα.

μελοποιῶ-εω [μελοποιός] κ. νεώτ. μῦθ. καθ. παρακ. μεμελοποιημένος, κ. μετὸ διπλοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ μεμελοποποιημένος ἰ Ἀθῆν. 10, 453D, συνθέτων ποιήματα προοριζόμενα διὰ μουσικὴν, λυρικὸν ποιήματα· Ἀριστ. Βάτρ. 1328 ἀνά το δῶδεκαμήχανον Κυρηνῆς μελοποιῶν, αὐτ. Θεσμ. 42 τῶν δεσποσίωνων μελοποιῶν· **2)** Ἐπιγρ. κ. νεώτ. συνθέτων μουσικῆν διὰ λυρικὰ ποιήματα· **3)** προσαρμόζω εἰς τὴν μουσικὴν, ἐντέλων εἰς μέλη ποιήματα, τονίζω φθόν· κ. καθ.· Πλούτ. Ἠθ. 1134Α ἔλεγετα μεμελοποιημένα οἰ αὐλωπῶδι ᾄδον ἴονισμενα εἰς μέλη, Ἀγγίν. Ὑφ. 28, 2 μετρίως ὄγκωσσε τὴν νόσην, ἢν φιλήην λαβὼν τῆ λέξει ἐμελοποιήσε· **4)** ἐκφράζω τὴν διὰ μέλους, ἔσματος, με τραγοῦδι· Πάλαιφ. 48 μ-τὸν ἔρωτα· **5)** γράφω μελωδικός, προσάγω πρὸς τὸ ποιήματα μελωδίας· Ἀθῆν. 14, 632D ὅς διὰ τὸ μεμελοποιεῖν μὲν πάσαν ἑαυτοῦ τὴν ποιήσιν ἀφρονιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖ στίχους καὶ λαγαρούς· **6)** ρηματ. π. μελοποιήτης, μελοποιήσις.

μέλος-ους (τό) [1], κ. μον. κ. νεώτ., π. ἀρχ. μ. κτ. πληθ., μέρος τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου κ. ἰδ. τὸ ἄκρον αὐτοῦ· Ἰλ. 211 πλησθεν δ' ἀρα οἱ μέλα' ἐνὸς ἀλικῆς καὶ σθένους, Ὀδ. Σ 70 ἀγγὶ παριστάμενη μέλε' ἤλδανε ποιμῆνι λαῶν, Ἀλξ. Πέρο. 463 κροκοποποιεῖ διατάνων μέλη, Εὐρ. Ἐκ. 438 λίσται δὲ μου μέλη, Πλάτ. Νόμ. 795B τὰ τοῦ σώματος μέλη καὶ μέρη, Στράβ. 2, 1, 30 ἡ κατὰ μέλος τομῆ, Πλούτ. Κοριολ. ὁ εἶρη γὰρ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μέλη πάντα πρὸς τὴν γαστέρα στασιόσαι, ΚΔ ἰακ. 3, 5 ἢ γλώσσα μικρὸν μέλος ἐστί, Στουδ. Θεοδ. 28C πᾶν περιφῶν μέλος, Ἐρωτ. τόκρ. 2, 1601· || ἐμπροθ. κατὰ μέλη=μεληδόν· Ἡρ. 1, 119 σφάξας αὐτὸν καὶ κατὰ μέλας διεύων, Μαλάλ. 1394, 21 ἔκοφαν αὐτὸν κατὰ μέλος· **2)** μῦθ. κ. νεώτ. μῦθ. ἕκαστον τῶν ἀτόμων ὀμάδος τινὸς ἢ συνόλου· ΚΔ Ρωμ. 12, 5 οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σώμα ἐσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη, - εἶναι μέλος τοῦ κυνηγιτοῦ συλλόγου - τῆς εἰταιρείας· τῆς οἰκογενείας· τῆς πολιτείας· **3)** νεώτ. μωθ. τὰ ἐκτερόμενον τοῦ σημείου τῆς ἰσοτήτος ἐδρισκόμενα μέρη ἀλγεθρικῆς ἐξιῶσεως ἢ τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ σημείου τῆς ἀνισότητος ἐδρισκόμενα μέρη μαθηματικῆς ἀνισότητος· **4)** Ἐπιγρ. ἡ μορφή ἀνθρώπου, τὰ χαρακτηριστικά· οὐκέτ' ἐγὼ . . . γονέων μέλη θεομαί.

μέλας (τό) [2] κ. μον. κ. νεώτ. φθ. ἄσμος, μελωδία, ἴσον ἐπὶ ἀπόνδους· Ὀρφ. Ὑμ. 19, 16, Σοφ. ἀν. 631 μέλη βοῶν ἀναυδα, Χριστόπ. Φιλευμα 27 μέσ' στ' ἀνητὰ τὰ πολλὰ κοιμηθῆκαμε τέλος μέσ' στ' ἀνδονιοῦ τὸ μέλος· || ἐπι τῆς λυρικῆς ποιήσεως· Ἡρ. 5, 95 ταῦτα δὲ Ἀλκαίος ἐν μέλει ποιήσας ἱγράφας ἐν λυρικῇ μελωδίᾳ, Κρατιν. 236 Κλειταγόρας ἔδειν, ὅταν Ἀρμόδιου μέλος αὐλῆ, Πλάτ.

Πολ.670D εν μέλει η τινη άλλω μέτρω; πρβλ. Διον. 'Αλ.Συνθ.ΙΙ' || τὰ μέλα τὰ λυρικά ἄσματα, ἡ λυρική ποιησις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ἐπικήν ἢ δραματικήν ποιήσιν; Πλάτ. Πολ.607Α εἰ δὲ τὴν ἡδυμενὴν Μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεισιν ἡ ἔπειον, Πλάτ. 'Ηθ.300F Μυρτίς τ' Ἀνθηδονία ποιήτρια μελῶν, αὐτ. 'Ηθ.1132B οἱ ποιούντες ἐπι τοῖσι μέλεσι περιετίθεισαν' πρβλ. Πλάτ. Πολ.398D ὅτι τὸ μέλος ἐστὶ τριῶν ἐστὶ συγκριθεῖσιν, λόγου τε καὶ ἄρμονίας καὶ ρυθμοῦ' 2) λυρικὸν μέρος τῆς κωμικῆς παραβάσεως: 'Ἱφαιστ. Παισμ.8,2' 3) ἡ μουσική, πρὸς ἣν ἄσμά τι ἀρμόζεται, ἄχος, μελωδία, ἀντίθ. ρυθμός, μέτρον; Πλάτ. Γοργ.502C εἰ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τὸ τε μέλος καὶ τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ μέτρον, αὐτ. Νόμ.656C' || κ. μτρ.: αὐτ. Σοφ.227D καθαρθὸν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φθεγγόμεθα (ἐμμελῶς, μελωδικῶς, ἀναρμονικῶς), Ἀριστ. Η.Νικ.1123α,22 παρὰ μέλος λαμπρύνεσθαι (ἐκτός τῆς μελωδίας, παραφώνως) 4) ὁ τόνος, ἡ μελωδία μουσικοῦ τινος ὄργανου: Θέογγ.761 φθόμιγξ δ' αὐ φθέγγειβ' ἱερὸν μέλος ἤδε καὶ αὐλᾶς, Πινδ. Π.12,19 ἐρρύσατο παρθένος αὐλῶν τευχε παρώνων μέλος, Σοφ. ἀπ.241 ηκκίτῶν μέλη' 5) γεν. ἐναρθρὸς ἄχος: Εὐρ. 'Ηλ.756 πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.

μελός (ὁ) δημ. τὸ φωτὸν λάρνακος ὁ εὐρωπαϊκός. **μελοτομῶ-έω** μιν. κόπω μεληδόν, δισημιζῶ κ. παθ.: Στρουθ. Θεόδ.311B οἱ ἄγιοι ἔχαιρον κηκομένοι, ἤδοντο μελοτομούμενοι.

μελοτυπῶ-έω (μέλος [2]) ἀνακροῦμαι μέλος ἢ ἵκον, φάλλω: Αἰσχ. Ἀγ.1153 τὰ δὲ ἐπιφροῶα δυσφάτω κλαγγῆ μελοτυπεῖς ὁμοῦ τ' ὄρθοις ἐν νόμοις. **μελουδρῖνη** (ἡ) νεώτ. λευκὴ κρυσταλλικὴ τις νηπιούχος κόκκος, ἐν χρ. κτ. τῶν ρευματισμῶν.

μελουρῆμα-ατος (τό) [μελουργῶ] σχόλ. κ. μιν. μελωδῆμα, ἄσμα: Σχόλ. Θεόδ.11,39, Δαμασκ.1,18D ὑπερβαλεῖται τὴν Μωσῆως ψῆδὴν τοῖς μελουρῆμασι.

μελουργία (ἡ) μιν. ἡ κατασκευὴ μέλιτος, μελιτοργία: Πισιδ. Γ.85 πῶς οὐ πρὸς ἄκρον ἤλθε θαύματος βλεπῶν ὄλων ἐν σοὶ τῶν φρενῶν μελουργίαν ἐν τῷ γλυκασμῷ; 2) μελωδῆμα, μελουρῆμα: Δαμασκ.1,18E πνευματικὴν καὶ οὐράνιον μελουργίαν ἄσεται.

μελουργικός-ή-όν μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μελουργίαν (βλ. λ.2): Δαμασκ.1,18Δ τὴν μελουργικὴν φθογῆν ἐκείνην ἐνωτικίζεται.

μελουργός-όν (ἔργω) μιν. κ. μιν. ὁ μελοποιός, ὁ μελογράφος βλ. λ.3: Μαν.4,185 κισθάρης τε μελουργούς, Πρόδρ. ἐν Notitt. Μσα8,198 ἀφείξ ἄπαντα γῆς μελουργῶν ἄσματα.

μελουργῶ-έω σχόλ., μιν. ἐμβατῶ εἰς μέλι: Πισιδ. Γ.91B καρπούς μελουρῶν τῶν ἐνικμῶν βοτρώων 2) μελοποιᾶ: Σχόλ. Θεόδ.11,1, Δαμασκ.1,1,6D καὶ τὸ αὐτῷ μελουρῆσαι τροπῆριον ἐκλιπαρεῖ' 3) ρηματ. π. μελουρῆμα.

μελουρία-ἴδος (ἡ) ἡ μελουρία βλ. λ.: EM 474,2. **μελοχία** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκῶ. τῶν στεροκουλιθῶν.

μελόφ-ονος (ὁ) γλωσσ. ὁ γλυκὸς ἄχος (ἀμφ.).

μελοφίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐνυδρὸν πυρριτικὸν ἄλας τοῦ μαγνησίου.

μελοφίττακος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἀναρριχητικῶν τῆς οἰκῶ. τῶν φητακιθῶν.

μεληπῶν (τὰ) ἐπ. ἱκ. μιν. κτ. ἀρχαῖσιν ἐπὶ κινῶν, παιγνῶν ἀρπαγῆς καταποραγμένων μελῶν, σαρκῶν 'Ἡσ. ἐμελήθηρα' ἀπαράγματα. παιγνία. ἐλύκισματα: 'Ἠ.Ν.233 μὴ κενὸς ἀνὴρ ἐπὶ νοστήσειεν ἐπὶ Τροίης, ἀλλ' αὐθὶ κινῶν μελήθηρα γένοιτο, αὐτ. P.255 Πάτροκλον Τρώφῃσι κισιν μελήθηρα γενέσθαι, Θεόδ. Ὑρτ.δ.8 τὸ τοῦ κόρου λαίφανα μελήθηρα τοῖς ἀκμῶν ἐώσαι.

μεληπῆτωρ-αρος (ὁ) [μελήω] μιν. ποί. αἰοῖδος, φάλτης, τραγουδιστής: Μαν.4,183 χορῶν τὸ μελῶν μεληπῆτωρ ἄνδρας.

μέλω [1η] μέλος [2] κ. μιν. κ. νεώτ., ἐπ. παρατ. μέλων ('Ἡσιόδ. ἀπ.265), ἄορ. ἐμελφα [Αἰσχ. Ἀγ.245] κ. μτρ. μέσ. ἄορ. μελωφάμενος (Λεωνίδ. Τορ. Α.Π.7,19), μέλλ. μέλφα [Εὐρ. Ἀλ.446], κ. μέσ. μελφομαι (Λεωνίδ. Τορ. Α.Π.9,52), ἐξμῶν τινα ἐν φασμοί καὶ χορῶ. φάλλω, τραγουδῶ 'Ἡσ. ἐμελεῖται ἄδει. ἄνυνη: 'Ἠ.Α.474 μέλλοντες Ἐκάεργον, Πινδ. ἀπ.75,11, Εὐρ. Βάκχ.155 Τρωῶλο χρυσοσφῶρο χλιδᾶ μέλπεται τὸν Διόνυσον βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων, Ἀριστφ. Ἐσσυ.989 ἦν δὲ κώμοις σὲ φιλοχόροισι μέλφα Εἰσιον' || κ. ἀντίθ.: 'Ἡσιόδ. ἀπ.34, Αἰσχ. Ἀγ.244 ἐπεὶ πολλὰκις πατρός κατ' ἄνδρωνάσιν εὐτραπέζουσι ἐμέλφεν, Εὐρ. ΙΤ.429, Μηναί.3,7 Ὁδ.4 καταλαϊζόμενος καὶ μέλων νηθόμενος' || κ. μτ. συστ. αἰτ.: Αἰσχ. Ἀγ.1445 ἡ δὲ τοῦ κίκουνο δίκην τὸν στατόν μελφασα θανάσιμον γόνον, Εὐρ. Μήδ. 150, Παλαδ. Χρ. Μπλ.10 εἰς τῶν δῶρα φουροβρόντων μονομητῶν ἐμελε κλεφτικὸν ἄσμα' || κ. μτ. δοτ. ὄργανου: Ἀρχι. Α.Π.6,195 ᾧ ποτε καὶ θυμέλῃσι καὶ ἐν πολέμοισιν ἐμέλφεν πρόσθε' || κ. μέσ. ἐν ενεργ. σημ.: 'Ἡσιόδ. Ὁ.66 ἐμέλονται. . νόμουσι καὶ ἄθεα κενῶν, Πινδ. Π.3,78 σὺν Πανὶ μέλονται θαμῶ, Εὐρ. Τρω.554 Διὸς κόραν ἐμελήπόμεν χοροῖσι' 2) μέσ. ἄωα πρὸς λύραν ἢ κιθάραν: Ὁδ. Δ.17 μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοῖδος, φορμυζῶν, ὕμν. Ερμ.476 μέλπεο καὶ κιθάρις' || χορευῶν καὶ ἄδῶ ἄω ἐν χορῶ: 'Ἠ.Π.182 μετὰ μελομένησιν ἐν χορῶ' || κ. μτ. συστ. αἰτ.: Εὐρ. Ἀνδρ.1039 μέλλοντο δυστάνων τεκῶν ἄλοχοι' || ὁ Μελοπόμενος ἐπιθ. τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις: Παιουσ.1,2,5 Διόνυσον δὲ τοῦτον καλοῦσι Μελοπόμενον ἐπὶ λόγῳ τοῖσδε ἐφ' ὀφίωι περ' Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην' 3) μτρ. πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως χορευῶν ἐν πολέμῳ, δθ. συνεικ. μάχουσι πεζῇ: 'Ἠ.Ν.241 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ διφῶ μελῆσθαι Ἀρηί' 4) τέρομοιαι: ὕμν. Παν.21 σὺν δὲ σφιν τότε Νύμφαι Ὀρεστιάδες λιγύροισι φοιτάσιν πύκα ποσσίν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρω μέλονται' 5) ρηματ. π. μεληπῆτωρ.

μελωφός-όν 'Ἡσ. ὁ μέλων, ἄδων ἄσματα, ὁ μελωδός [ιδιόθρ. μελωφῶσιον].

μελατῆγίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα πυριγενὲς πλουτῶνιον.

μελάμι (τὸ) δημ. συνθ. κτ. πληθ. βόρειος ἢ βορειοδυτικὸς ἀνεμος, πνέων καθ' ὠρισμένην ἐποχὴν τοῦ θεοῦ, ὁ ἐτήσιος: ἔχομε μελάμι σήμερα, - τὸν Ἄδουστον παίρνοντο τὰ μελάμια.

μελάτζανα (ἡ) δημ. κ. μελιτζάνα τὸ φυτὸν στρώχως ἡ μελιτζάνα.

μελύδριον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ μέλος [1] μικρόν τι μέλος τοῦ σώματος: Μάρκ. Αὐρ.7,68 κἄν τὰ θερία διασπᾶ τὰ μελύδρια τοῦ περιπετραμμένου τοῦτου σώματος' 2) ὕποκορ. τοῦ μέλος [2], φθάριον, ἄσματος, τραγουδῶν: Ἀριστφ. Ἐκκλ. 883 μελύδριον εὐροῦσαι εἰ τὸν Ἰωνικῶν, Θεόδ. 7,51 εἰ τὸ ἀρέσκει τοῦθ' ὅτι πρᾶν ἐν δρει τοῦ μελύδριον ἐξήσθονασα.

μελυρίζαι [οι] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων μελυριδῶν.

μελυρίς-ἴδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκῶ. τῶν μελυριδῶν.

μελύς-ιά-ὸ δημ. κ. ὄγρ. μελής ὁ ἔξων τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος, ὁ μελιτάρχους: μελῶ φουστῆν.

μέλω κ. νεώτ. κ. δημ., παρατ. ἐμελον κ. ἐπ. μέλον ('Ὁδ. Ε.61, μέλλ. μελῶω κ. ἐπ. ἄνορφ. μελησέμιν ('Ἠ.Κ.51) κ. μέσ. μελήσομαι ('Ἰνν. Ἐπιστ.27), ἄορ. ἐμέλῃσασ κ. παθ. ἐμελήσθη [Σοφ. ΑΤ.1164], παρακ. μεμελῃκα [Πλάτ. Κρατ.428B] κ. ἐπ. μεμῆλα, ὄγρ. μτρ. μεμῆλῶς ('Πινδ. Ο.1,89), παθ. μεμέ-

λημια ('Οππ.Κυν.1,436) κ. ἐπ. γ' ἐν. συντετρ. μὲμβλε-
ται ('Ησιόδ. Ὀ.έ). ὑπεροπτε. ἔμμελλήκειν [Ξεν.ΚΠ
8,325] κ. ἐπ. μεμῆλιν ('Ὀδ.Α.151) κ. παθ. ἔμμε-
λήμην κ. ποι. μεμῆλημν κ. ἐπ. γ' ἐν. συντετρ. μὲμ-
βλετο ('Ιλ.Φ.516), ἐν φροντίδι τινός εἰμι, προκαλῶ
τὴν εἰς ἐμέ προσοχὴν καὶ μεμνῆσθαι : 'Ὀδ.1.20
πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω ἰδία παντοίων
δόλων κινῶ τὴν δι' ἐμέ φροντίδα καὶ προσοχὴν
τῶν ἀνθρώπων, αὐτ.Μ70 'Ἀργῶ πᾶσι μέλουσι
ἰσχλ. ἐπᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς 'Ελλάδος ἐν φροντίδι
οὐσα, ἐκ πάσης γὰρ τῆς 'Ελλάδος εἶχεν ἥρωας) ('
Ἀργῶ, περὶ ἧς πάντες θέλουσι νὰ ἀκούωσι, Θέ-
ου.245 μελλήσει σφισιν ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων
δυνασι, Πίνδ.ἀπ.155 Εὐθυμια μέλων εἴην, Εὐρ.
'Ἀνδρ.850 ἴνα θανοῦσα νετέρωσι μὲλω, αὐτ.
Τρω.842,διόδ.Ζων.ΑΠ.5,121 μέλων πολλοῖσι καὶ
οὐκ ἀδίστακτος ἐρώτων, Θεμιστ.Λογ.110Α ἡ με-
λωσα ἀγέλη' || σπαν. ἐν τῇ τυτ. παρακ. :
Πίνδ.Ο.189 ἀρεταῖσι μεμολότας [ἀμφι.] μμεμῆλημι
ταῖς ἀρεταῖσι' || μέσ. ὡς ἐνεργ. : Εὐρ.'Ἰππ.60
'Ἀρτεμιν ᾗ μελόμεθα, 'Αντιφ.ΑΠ.10,17 Φοῖβι
μεμῆλμεθα' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνθ. κτ. γ'
ἐν. κ. πληθ. πρόσ. μτ. ὀνομαστ. πράγμ., δηλοῦν
τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος κ. δοτ. πράγμ., μοὶ εἶ-
ναι τὸ ἀντικείμενον φροντίδος, ἐπιμελείας, φροντί-
ζω, ἔχω τὴν γνῶσιν γὰρ κάτι : 'Ἰλ.Ε.490 σοὶ δὲ χρὴ
τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ [Γα.Θ.
ἔσοι δὲ πάντα διὰ φροντίδος εἶναι προσήκει νύ-
κτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν], αὐτ.Σ.463 μὴ τὸ ταῦ-
τα . . . μελότων [Γα.Θ. εὐή σοι ταῦτα ἐν τῇ σῇ
διανοίᾳ διὰ φροντίδος ἔστωσαν], οὐτ.Ω.152, 'Ὀδ.
Α.151 τοῖσιν . . . ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλη, 'Ησιόδ.
'Ἐργ.238 οἰς ὄβρις μὲμλε κη, Ἡρόδ.19 ἔλεγεν . .
κομῆδης δὲ νερὶ τὴν ὠρην αὐτῶ μελλήσει, Αἰσχ.
'Ἐπ.200 μέλει γὰρ ἀνδρὶ . . . τάχιστα, Εὐρ.'Ἰλ.1342
τοῖσδε μελλῆσι γάμορ, Ἀριστοφ.'Ἐκκλ.459 ἄ τοῖ-
σιν ἄστοις ἔμμελλεν, Ξεν.Αποκ.20 τοῦτο ἴσασιν
ἐμοὶ μεμληκός' || κ. ἀποκ. μτ. δοτ. προσ. κ.
ἀπαμφ. ἔχοντος ἐνίστε πρὸ αὐτοῦ τὸ ὡστε :
'Ὀδ.Π.465 ἄκ' ἔμελόν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι,
Αἰσχ.Αγ.1250 τοῖσδ' ἀποκτείνει μέλει, Θουκ.1,141
μέλειν δὲ τινι καὶ ἄλλω ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴ προῖ-
δειν, Ξεν.ΚΠ.6,3,19 . . . πᾶνυ γὰρ μοι, . . . ἐμῆλῆσεν
ὡστε εἰδέναι ὁπόσον κατεῖχον χωρίον' || ἐνί-
στε μτ. δοτ. προσ. κ. ὀνομαστ. κ. ἀπαμφ. : Εὐρ.
Ρῆσ.983 οὗτος μὲν ἦδη μητρὶ κηδεύειν μέλει'
|| σπαν. ἀκόλουθεὶ σύνδεσμος ἢ ἄλλο μόριον :
'Ἡρ.9,72 οὐ μέλειν ἰοι ὅτι ἀποθνήσκεις, Σοφ.Φιλ.
1121 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλόνητ' ἄψω-
ρ, Λυσ.21,12 καὶ οὐ τοσούτων μοὶ μέλει εἰ με δεῖ
τά ὄντα ἀπολέσαι, Ξεν.ΚΠ.3,2,13 ὡς δὲ καλῶς
ἔξει τὰ ἡμέτερα, ἦν φίλοι γένησθε, ἐμοὶ μελλῆσαι'
|| π. 'Ἄττ. τὸ γ' ἐν. συνθ. ἀπρσα. μτ. γενικ. κ.
δοτ. προσ. : Αἰσχ.Χο.946 ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυ-
πταδίου μάχας δολιχόφρωνν ποινὰ ἰσότης φροντί-
δις εἰ περὶ τῆς μάχης, οὐτ.Πρ.938 ἐμοὶ δ' ἔλασσον
Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει, Εὐρ.'Ἡρακλ.717 καὶ Ζηνὶ
τῶν σῶν . . . μέλει πόνων, Πλάτ.Πρωτ.339B πᾶνυ
μοι τυγχάνει μεμληκός τῶ βραστατοῦ' || ὁμ.
μτ. δοτ. προσ. κ. γενικ. ἐμπροθ. οἶον τῆς περὶ, ὕ-
περ : Αἰσχ.Χο.780 μέλει θεοσίν ὠνερπ ἂν μῆλη
πέρ, Ἀριστοφ.Λυσ.502 ὅμιν δὲ πᾶσιν περὶ τοῦ
πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμῆλῆσεν, Πλάτ.Αлк.2,
150D οὗτος ᾧ μέλει περὶ σοῦ, Δημ.526 εἰπερ ὕ-
περ τοῦ κοινῆ βελτίστου δεῖ μέλειν ὅμιν' - || κ.
ἀποκ. ὅποτε δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν πτώσιν τι-
να : Αἰσχ.Πρ.332 καὶ νῦν ἔασον μηδέ σοι μελη-
σάτω, Ἀντιφ.1,31 οἶμαι θεοῖς τοῖς κάτω μέλειν,
οἱ ἄδικηται' || συγνὰ μτ. ἀρνήσεως : Ἀριστοφ.
Βάτρ.655 οὐδὲν μοι μέλει, αὐτ.Πλ.208 μὴ νυν με-
λετάς σοι μηδέν, 'Ἀλεξ.Ἔ.178,2 τῷ δ' οὐδὲν μελεῖ'
|| δημ. μτ. αἰτ. κ. μτ. ἀρν. συνθ. : παροιμ. μὴ σέ

μέλη, μὴ ρωτῆς νὰ Ζήσης χίλια χρόνια, ἔ- ἔσαν
τὸ μὴ σέ μέλη [νὰ μὴν ἀναμνησθῆσαι ἐς ζῆνασ
νὰ βῆσαι] κ. ἀνευ ἀρνήσεως : παροιμ. ἀπὸ πίττα πού
δὲν τρώς, τί σέ μέλει, κὶ ἂν καθ' || π. 'Ἄττ. ὁμ.
ἐν περιφρ. μέλιον ἔστι : Σοφ.ΟΚ.653 ἄλλα τοῖσδ'
ἔσταί μελόν' || κ. τὸ οὐδ'. μτχ. ἐν χρ. ἀπολ. :
'Ἀριστοφ.Σφ.1288 οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον τοῦδὸ-
λωσ ἐσκέφθησον περὶ ἐμοῦ], Πλάτ.Φαῖδρ.235Α
οὐδὲν αὐτῶ μέλον τοῦ τοιούτου, αὐτ.Γοργ.501B
οὔτε σκοπούμενοι οὔτε μέλον αὐταῖς ἄλλο ἢ
χαρίζεσθαι μόνον' || ὁμ. τὸ μέσ. ὡς ἐνεργ. :
'Ἰλ.Α.523 ἐμοὶ δὲ ταῦτα μελλήσεται, αὐτ.Τ.343 ἢ
νὸ τοὺ οὐκ αἰτὶ πᾶνυ μετὰ φρεσὶ μὲμβλετ' Ἀχιλ-
λεὺς ἰάντι μέλει, Ὀδ.Κ.505 μὴ τὴ ἡγεμόνος γε πο-
θὴ μελέσθω [νὰ μὴ γνοιόζεσαι, νὰ μὴ σκετίζεσαι
γὰρ κυβερνήτη], αὐτ.Χ.12 φόνος δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ θυ-
μῷ κέρζετο, Αἰσχ.Εὐμ.61 τάντεθεν . . . αὐτῶ με-
λέσθω Λοξίφ, Σοφ.'Ἰλ.1436,Εὐρ.Φοῖν.759 γάμορ
. . . σοὶ χρὴ μελέσαι κ. ἐν μτχ. : αὐτ.Φοῖν.1302
ἰσχνάν μελομέναν νεκροῖς' κ. σπαν. ἀπρσα. :
Σοφ.'Ἰλ.74 τὸ σὺν μελέσθω βάντι φηροῦσαι
χρέος, Θεοκρ.1,53 μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι πῆρας
οὔτε φυτῶν τοσσηνον, Χρησμ.Λοικ.Ἀλεξ.25 οὐ
γὰρ ἐμοὶ κτεάνων μέλεται ἄναι' 3) ἡμῶν μτ.
γενικ. κ. κτ. ἐνεστ., π. 'Ὀμ. κτ. μτχ. παρακ., ἔχω με-
ριμναν, ἔχω ἐνδιαφέρειν περὶ τινος, διὰ τινά ἢ διὰ
τι : 'Ἰλ.Ε.708 μέγα πλοῦστον μεμληκός ἰσχνλ. ἐμε-
μληκός, ἐπιμελείαν ἔχων], αὐτ.Ν.297 μέγα πο-
λέμιον μεμληκός, Αἰσχ.Αγ.370 ὅκ' ἔφα τι θεοῦς
βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν, Σοφ.Ατ.689' || μτγν.
κ. μτ. δοτ. : Ἀρχιμει.ΑΠ.10,10 μέλι κούρτιος, Πλούτ.
Σύλ.7 καὶ θεοῖς ἦττον ἢ μάλλον τῶν προτέρων
μέλοντες' || σπαν. κ. μτ. αἰτ. : 'Ἰγν.Ἐρμ.437
πεντήκοντα βῶων ἀντάξια ταῦτα μεμληκός [ἀντὶ
μῆμδα] || κ. ἀποκ. : Αἰσχ.Ἐπ.287 μέλει φό-
βῳ δ' οὐχ ὑνώδωνος κέαρ' 4) μέλι μτ. γενικ.
πρόγμ. προνοῶ περὶ τινος, προσέχω εἰς τι, διὰ
τι, ἔχω τὸ νοῦ μοι γὰρ ἢ σέ κάτι : Αἰσχ.Ἐπ.177
μέλεσθ' ἐ' ἱερῶν δημιῶν, Σοφ.ΟΤ.1466,Εὐρ.'Ἰππ.
109 παρελθόντες δόμορ σίτων μέλεσθε, 'Ὀππ.
'Ἀλ.4,101 μεμλημένον ἀέθλων' || κ. μτ. δοτ. :
Καλλ.Ατ.3,1,76 ἐπιτηγμὴ μεμλημένος, Κόνιντ.4,500
Ἰππασίη μεμλημένον ἦτορ' || κ. μτ. αἰτ. : Ἀνακ-
ρεόντ.53,2 μέλομαι ῥόδον [πῆ. ἀντὶ μεμλομαί]
|| κ. ἐμπροθ. : 'Απολλ.Ρ.3,1172 ἐμῆλοντο περὶ σφί-
σιν, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.6,221 οἱ δ' οὐκ ἄμφ' αἰγῶν
μεμλημένοι' || κ. μτ. ἀπαμφ. : Ἀνακρ.65 μέ-
λομαι . . . ἀειδῖν, Αἰσχ.'Ἰκ.367 ζυγὴ μελέσθω λαός
ἐκπονεῖσ ἀκη' || κ. παθ. : Σοφ.Ατ.1184 εἰς τ' ἐγὼ
μολῶν τάφορ μεληθῶ τῶδε' 5) ρηστ. π.
μελητικόν, μελητός, μέλημα, μέλησις, μελητήριον,
μελητικός, μελέτωρ.
μελωδῆμα-ατος (τὸ) [μελωδῶι μτγν., μσν. κ. νεώτ.
μέλος, ἄσμα, φωνήμα, τραγοῦδι : Πλούτ.'Ἡθ.
1145Α, Ἐφορ.μτ. Σύρ.π.Φωτ.Βιβλ.245,29,Βι.'Αγ.Βαρβο-
λομαῖου τοῦ Νεωτ.π.Θησ.Στεφ.ἐν.16 μαρτυροῦσαι
γὰρ αὐτῶν τὰ πᾶνσοφα μελωδήματα, Χριστόφ.
'Ἀλεξ.ἀνασ. . . 5,24 πῶς δὲν ἤρθατε μετ' τὸν Ἀπόλ-
λωνά σαρ . . . στὰ μελωδῆματα σαρ.
μελωδης-ους-ες [μέλος (11) γλωσσ. ὁ ἔχων πο-
λὰ μέλη, μερῖ, μορία.
μελωδῆπτικός-ή-όν ὁ πρὸς μελωδῖαν ἐπιτήδειος,
ὁ μελωδικός : Θεοφρ.ἀπ.89,) μελωδῆπτικόν κίνημα.
μελωδῆπτός-ή-όν [μελωδῶι] μτγν. κ. μσν. ὁ δὲν
δύναται τις νὰ μελωδῆσῃ, νὰ φάλλῃ με μελωδῖαν,
ὁ ἐχρηστος ἐν τῇ μελωδίᾳ : Πλούτ.'Ἡθ.389F ἄλ-
λο δὲ οὐδὲν . . . ἐν φωναῖς χωρίον οὐζύτητι καὶ
βαρῆτητι περατούμενον μελωδῆπτόν ἐστι, Βρυέν
H Ἄρμον.387.
μκλωδία [ἢ] κ. μσν. κ. νεώτ. ἢ μετὰ μέλους
φωλονῶδία, ἡ ἁρμονία καὶ ὁ ρυθμός μεθ' οὗ φά-
λλεται τὸ ποίημα : Εὐρ.Ρῆσ.923 ὄτ' ἄλλομεν Μοῦ-

σαι μεγαίστην εις ἔριν μελωδίας δεινῶ σοφιστῆ Ὀρῆκι' 2) ὡς ἡ, ἄσμα χορικόν: 'Αριστοφ.ἀπ.231B συνεναιεῖς (Ἐυριπίδῃ) . . τὴν μελωδίαν, Πλάτ.Νόμ. 935E ποιητῆ κωμωδίας ἢ τινος ἰάμβων ἢ Μουσῶν μελωδίας' 3) ἡ μουσική: Φιλ.δδ.Μουσ. 12Κ' 4) μτρ. ναουδρίαμα: Πλάτ.Νόμ.790B ἡ-νικά ἀν βουληθῶσι κατακοιμῶνται τὰ δυσουνοῦντα τῶν παιδιῶν ἀν μητέρας, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν καὶ οὐ σιγήν, ἀλλὰ τινα μελωδίαν' 5) νεώτ. λόγος προκάλων εὐάρεστον συναισθημα ἐκ τῆς ἀπαγγελίας του, ἡ ρυθμικὴ ἀπαγγελία: ὁ λόγος του εἶναι μελωδία' δταν σοῦ ὀμιλῆθ, νομίζεις ὅτι κελαδεῖ.

μελωδικός-ἡ-όν μτρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς μελωδίαν, ὁ πλήρης μελωδίας, ὁ μετὰ μελωδίας: 'Αριστοφ.Κ 2,10 διὰ πειθοῦς μελωδικῆς, 'Ιω.Κλημ.893Α μελωδικόν ἄσμα, 'Ερωτοκρίτ.1,1209 κὶ ἀν κὶ ἡ φωνὴ ντου 'ναι γλυκιά, μελωδικὴ ἢ καλιά του, - μελωδικὴ πρόσοδος.

μελωδικός ἑπιρρ. μον. κ. νεώτ. μετὰ μελωδίας: Νεκτάρ.1821Α.

μελωδός-ος ἡ μέλος 121) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἄδων, φάλλον ἄσματα μετὰ μέλους, τραγουδιᾶτος: Εὐρ.11104 ἔνθα κίκωνος μελωδός Μούσας θεραπεύει, Λοκ.Ἰ.Αλκ.8 ὦ δροι θρήνων μελωδῶ || ὡς οὐα: ὁ μελοποιός, ὁ λυρικός ποιητής: Εὐρ.Ρήσ. 351 τὰς μελωδοῦ Μούσας, Πλάτ.Νόμ.723D τῷ τε ρήτορι καὶ τῷ μελωδῷ καὶ τῷ νομοθέτῃ, Τέστ.Χιλ.10,53 ὁ μελωδός τούτο φησιν εἶς τὴν 'Ηρωδιάδα, - 'Ρωμαίων ὁ μελωδός'. 2) ὁ μελωδικός, ὁ τῆς μελωδίας: Εὐρ.1Α 1045 μελωδοῖς Ἰσθίην ἀγῆμασι . . τὴ κλέουσαι, Σῶπ.π.'Αθῆν.3,86Α ἀκούος μελωδός ἦχος εἰς ἐμάς ἔση.

μελωδῶ-ἡ κ. μον. κ. νεώτ. ἄδω μελωδικός, φάλλον, τραγουδῶ: 'Αριστοφ.'Ορν.226 οὐλοῦ μελωδῶν αὐ παρασκευάζεται, αὐτ.'Θεσμ.59,'Απολλῶ. 1,9,25,1 'Ορφεὺς τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελωδῶν || κ. παθ. φάλλομαι, φαλλοδοῦμαι: Πλάτ.Νόμ. 655D τὰ ρηθέντα ἢ μελωδοθέντα, Χαριάλ.π.'Αθῆν. 14,620C μελωδοθήναι φησιν οὐ μόνον τὰ 'Ομήρου ἀλλὰ καὶ τὰ 'Ησίοδου καὶ 'Αρχιλόχου' πρὸς Πλούτ.'Ηθ.1019Α τὰ μελωδοῦμενα διαστήματα ἰτὰ κοτὰ τὴν φῶν ἔν χρῆσει ὄνται' 2) ρηματ. π. μελωδῶμα, μελωδοῦμαι, μελωδοητικός.

μελωμα-ατος (τῶ) (μελώνω) ὄημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μελώνω βλλ.

μέλων 'Ησ. ἐάρεσκον). **μελώνω** (μέλι δημ., ἀόρ. (ἐ)μέλωσα, μτρ. παθ. παρακ. μελωμένος, ἀλειφῶ τὴ διὰ μέλιτος, ἐμβαπτίζω, βουτῶ εἰς τὸ μέλι: μελώσω τους Λουκουμάδες' 2) ἀμτβ. γνομαι ἡμνητικός ὡς τὸ μέλι: μελώσε τὸ ἀβγὸ' 3) μέσ. κ. παθ. ἐν μτρ. παθ. παρακ. ὁ μελωμένος-η-ο ὁ πλήρης μέλιτος: || κ. μτρ. ὁ ἡδύς, ὁ γλυκίος δὲ μέλι, ὁ μελένιος: λόγια μελωμένα' 4) ρηματ. π. μελώμα.

μέμα ἑπ. παρακ. ἡ μέμονα βλλ. **μεμαθημένος** ἰεὺ τῆς μτρ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μαθῶναι ἑπιρρ. μτρ. διὰ μαθήσεως, ἀντίθ. ἐμφοῦτως: Φιλ.ἀπ.70E.

μεμαίκυλον (τῶ) κ. μιμαίκυλον βλλ.

μεμαίνα 'Ησ. ἐάλημῖνασ. **μεμακρυσμένος** ἰεὺ τῆς μτρ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μακρύνω) ἑπιρρ. ἐκτεταμένος, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν: Ρήτ.3,564 εἰ μαμακρυσμένος ἀπήγειλε.

μεμακώς-υτα-ός μτρ. παρακ. ἀντὶ μεμηκός τοῦ μηκῶμαι βλλ.: 'Ησ. ἐμεμακίτα' βληχῶμένη, φωνοῦσα, βῶσαα.

μεμαλισμένος 'Ησ. ἐμεμολαγμένους ἢ παραφρονούσας, μαινομένους.

μεμαλώς-υτα-ός μτρ. παρακ. ἀντὶ μεμηλῶς τοῦ μέλω βλλ.: Πινδ.Ο 1,89

μεμάποιεν ἑπ. γ' ἢ ληθ. ἐκτ. ἀορ. β' τοῦ μάρπτω βλλ.: 'Ησιοδ.Α 252. **μέμαρσα** παρακ. τοῦ μάρπτω βλλ. **μέμαρπον** ἑπ. ἀορ. β' μτ. ἀνασπλ. τοῦ μάρπτω: 'Ησιοδ.Α 245.

μέμαρται γ' ἐν. παρακ. ἀντὶ εἰμαρται τοῦ μεῖρομαι βλλ.

μέμασαν γ' ἢ ληθ. ὑπερσυντ. μέμονα βλλ.

μέματον δυϊκός παρακ. ὄριστ. τοῦ ἀχρ. μέω, μέμονα βλλ.

μέμαλάσαι 'Ησ. ἐουνοῦσαι).

μέμηλαται ἑπ. γ' ἐν. παθ. παρακ. ἀντὶ μεμῆλται τοῦ μέλω βλλ.

μέμηλετο ἑπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσυντ. ἀντὶ ἐμεμῆλετο, τοῦ μέλω βλλ.

μέμηλασκω ἑπ. παρακ. τοῦ βλώσκω βλλ.

μεμηλότων 'Ησ. ἐπαρτυχόντων).

μεμδράδιον (τῶ) μτρ. ὄσπορ. τοῦ μεμδράς βλλ.: 'Αλέξ.Τραλλ.Πυρ.7 1δ.γρ. μεμδρίαδι).

μεμδρόδοπηλῆς (ὶ) ὁ πωλῶν μεμδράδας: Νικοφ.19.

μεμδραίνάριος-α-ον πᾶν. ὁ κατασκευαστῆς μεμδρανῶν βλλ.

μεμδράνιος-η-ον πᾶν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεμδρανῶν: τὸ τεχνικὸν μεμδραῖνον διὰ Πικαῦ.

μεμδραῖνθαι 101) νεώτ. (φωλ. οἰκογ. ἐντόμων ἡμιπτερῶν) τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὀμοπτερῶν.

μεμδράνα 1) ἡ μτρ. κ. νεώτ. κ. ὀ. γρ. μεμδράνα τέρας λεπτόν κατεργασμένον, χρησιμεῖον ὡς ὁ χάρτις εἰς γραφῆν αὐτοῦ, ἡ περιγραφή: Κδ Τμ.2,4,13 ἐρχόμενος φέρε, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμδράνας' 2) λεπτόν ὄχημα χρησιμεῖον εἰς τὴν κατασκευὴν τυμπάνων, κυμβάλων, εἰς τὴν βιβλιοδοσίαν κτλ.' 3) γαν. λεπτόν δέσμα, ὄμηνη: ἡ μεμδράνα τοῦ ὠτός 1) ὄμηνη τοῦ τυμπάνου τοῦ αὐτός, ὁ ἀποφράσσων τὸν πυθμένα τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου' 4) νεώτ. φουσ. στερεῶν ἔλασμα λίαν λεπτόν-πόχους, εὐαίσθητον εἰς τὰς ἠχητικὰς παλμικὰς κινήσεις, χρησιμαποιοῦμενον εἰς τὰ τηλεφῶνα, τοὺς φωνογράφους κτ.

μεμδραῖνον (τῶ) νεώτ. τὸ λεπτότατον ἐξωτερικὸν στρώμα τῆς μεμδράνης τῶν κυττάρων.

μεμδρανον (τῶ) μτρ. κ. μον. ἡ μεμδράνα, ἡ περιγραφή: 'Ιω.Λυδ.Μην.1,14, Νίκ.Βυζ.769B.

μεμδρανῶδες-οις-ες ἡ, ὁμοίως πρὸς ἢ ὁ ἀποτέλεσμα ἐκ μεμδράνης, ὁ ὕμενωδης.

μεμδραξ-ακος 1) ἡ μτρ. εἶδος τέττιγος: Αἰλ. Ζ1 10,14,1 γένη δὲ ἀρα καὶ τεττίγων οὐκ ὀλίγα ἦν. . ὁ μὲν γὰρ τέττρας ἐκ τῆς χρόας ὀνομάζεται, ὁ δὲ ἀρα μεμδραξ.

μεμδραξ-άδος 1) εἶδος μικροῦ ἐντελοῦς ἰχθύος, χαφί, σαρδούνη: 'Αριστοφ.Σφ.493 ἦν μὲν ὀνήτη οὐραβῆς, μεμδράδας δὲ μὴ θέλη, 'Αντιφῶν.π.'Αθῆν.287F ὡς τοῖσι τετραπταῖσι παρῆβαινε ἐστῶν πρῶην λείκιον καὶ μεμδράδας καὶ στῆμυλα' πρὸς Βεμβράς.

μεμδραφῶδα 1) εἶδος μικροῦ ἰχθύος, μεταξὺ μεμδράδος καὶ ἀφύης, εἶδος σαρδέλλας: 'Αριστοῦμ.2 ὁ γὰ τοὺ Σικελίας ταῖς μεμδραφῶδας προσείκιε ὁ καρικνοβότης.

μεμδραφῶδιον (τῶ) ὀ. γρ. τοῦ μεμδραφῶδιον βλλ.

μεμδρανῶμενος ἰεὺ τῆς μτρ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μελανοῦμαι) ἑπιρρ. μτρ. κατὰ τρόπον σκοτεινόν: Φιλῶν.'Ιω.'Υπομ.Ζ1 196,12.

μεμδρακίωτος ἰεὺ τῆς μτρ. τοῦ παρακ. τοῦ μελετῶ βλλ.) ἑπιρρ. διὰ μελέτης με-άσκησης: Ξεν.'Ἰνπαρχ.7,14 14μ.γρ.) Πλουδ.1,157.

μεμδρατῆμενος ἰεὺ τῆς μτρ. παθ. παρακ. τοῦ μελετῶ) ἑπιρρ. μτρ. κ. μον. μετὰ μελέτης: Πλουτ. 10μν.68 ὡσπερ γορός . . μεμδρατῆμενος εἰς τὰ ξιν καὶ πρῶως καθίστατο, Τέξτ.Χιλ.10,365 εἰ ἐν βῆθλιων γραφῶν ἢ μεμελητημένος.

μμηλημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μέλω) ἐπίρρ. ἐπιμελώς, μετά φροντίδος : Πλάτ. Πρωτ.344B πάνυ γάρ χαριάντως καί μαμηλημένως ἔχει.

μαμηλλημένος (ἐκ τῆς μμη.παθ. παρακ.τοῦ μέλω) ἐπίρρ. μμη. μετά διστομίας : Ἰώσ.ΠΙ.61,3.

μαμένηκα παρακ. τοῦ μένω βλλ.

μαμαρημένος-η-ον (μαίρομαι) μμηγ. ὁ λαδών, ὁ ἐπιτυχών : Ἐπιφάν.1,97A.

μαμρινημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μεριμνῶ) μων. μετά μερίμνης, πεφροντισμένως : Θεοφύλ.Βουλύ.3,499A ἀναζητήσαι τὸν κινάμωνα μεμριμνημένως.

μαμρισημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μαμρημένος (ἐκ τῆς μμη. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω) ἐπίρρ. μμηγ. κ. μων. κωχωρισμένως, χωριστά : Δαμάσκ. Ἀρχ.28.

μνόν[μ]οναός τοῦ Μέμονος ἐν Αἰγύπτῳ : Στράβ. 17,146 καὶ ἐν τῇ περαιοῦ ὅπου τὸ Μემνόνιον.

2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μέμονα βλλ.31, ἦτοι τὸν δῶν, ὄθ. τὸ οὐδ. κ. πληθ. ὡς οὐα. τὰ μέμονατα [κτ. παρὰλ. τοῦ οὐα, κρέαι τὰ ὄνεια κρέατα : Ἡσ. || κ. αυκεδ. ἡ ἀγορά, ὅπου ἐπωλοῦτο τὰ κρέατα ταῦτα : Πλούτ.9,48.

μémωνος [οἰ] (μémω) ὁ σταθερός, ὁ ἀποφασιστικός || κ. ὡς κύριον ὄνομα Μέμωνος ὁ υἱὸς τῆς "Ἡσὺς καὶ τοῦ Τιθάνου : "Ὀδ.Δ188, αὐτ.Α522, "Ἡσίοδ.Θ984. || τὸ ἐν Ἐθάραι ἀγαλίμυ του, ὅπερ ἔλεγετο ὅτι ἔξέφερε μουσικούς φθόγγους, ὅτε ἐφατίζετο ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου : Στράβ. 17,146, Ἀδμκ.Τοξ.27.

2) μέμονι τὴν πηγὴν τῆς "Ἀνατολῆς ὀνομασθῆν οὕτως ἐκ τοῦ Μέμωνος : Ἀλ.215,1, Κοίντ.2,647.

3) ὡς προσων. ὄνομα τοῦ θίου ἐν "Ἀθήναις διὰ τὴν ὑπομονητικὴν αὐτοῦ φύσιν : Ἡσ.

μεμοιραμένος (μοιρῶ) ἐπίρρ. σχόλ. διὰ κλήρου, κατὰ τύχην : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ1,973 μεμορῆτο-ἐκεκλήρωτο, ὑπὸ τῆς τύχης μεμοιραμένος ἔχει.

μεμοιλαμένος (ἐκ τῆς τῆς μμη. παρακ. τοῦ μολύνομαι) ἐπίρρ. κατὰ τρόπον μεμοιλαμένον : Γαλ.9,897.

μέμονα (μένος, μαίνομαι) ποι. κ. ἰων., παρακ. ἐν χρ. ὡς ἐνεστ. : α' πρὸς. μέμονα, β' πρὸς. μέμονας, γ' πρὸς. μέμονε, μέμονεν, δὲκ. μέμωτον, α' πληθ. μέμωμεν, β' πληθ. μέμωτε, γ' πληθ. μεμώσαι, προστ. γ' ἐν. μεμώτα, ἀπαφ. μεμονέναι, μεμώμεν, ὑπερσ. γ' ἐν. μεμωμένοι, γ' πληθ. μεμώσαν, μμη. παρακ. μεμωμός, μεμωμάτος, μεμωμάτες, ὁλλά κ. μεμωάτες, μεμωάτε, θηλ. μεμωύσαι συνήθ. μτ. ἀπαφ. ἐνεστ. ἐπιθυμ. σφοδρὰ, ποθῶ, ὄθ. μετὰ πόθου, ζήλου προσπαθῶ, ἐπιδιώκω νά... :

"Ἰλ.Σ156 λάδε φαίδιμος ἔκτωρ ἔλκεμεναι μεμωός, αὐτ.176 μάλιστα δε φαίδιμος ἔκτωρ ἔλκεμεναι μέμονεν, αὐτ.1641, "Ὀδ.Υ15 μέμονέν τε μάχεσθαι, αὐτ.Δ351, αὐτ.Ρ520. || κ. μτ. ἀπαφ. ἀορ. : "Ἰλ.Υ165 ἔν τε καὶ ἀνδρες ἀποκτάμεναι μεμωάσιν, αὐτ.Δ40 μεμωός πόλιν ἔξαλαπάξει, αὐτ.1532, αὐτ.Φ65, Πίνδ.Ν1,43 ἀμφερίζασθαι μεμωάτες. || ἐνίοτε τὸ ἀπαφ. παραλείπεται ὡς νοούμενον : "Ἰλ.Κ236 τὸν μεν δὴ ἔταρον γ' αἰρήσαιο, ὄν κ' ἐθέλωσθα, .. ἐπει μεμωάσι γε πολλοί [ἐνν. ἔταροι σοὶ γενέσθαι].

2) ἀπολ. προθυμοῦμαι, ὀρμῆν ἔχω πρὸς τὴ : Εὐρ.ΙΑ1495 ἴνα τε δόρατα μέμονα δάτα. || συνήθ. κτ. μμη. μετὸ ζήλου, μεθ' ὀρμῆς, μετὰ λύσσης, ἐνδέρμους, διακαώς : "Ἰλ.Κ339 βῆ μεμωός, αὐτ.Λ239, αὐτ.Φ174 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμωός, "Ὀδ.Ρ286 γαστέρα δ' οὐ πως ἐστὶν ἀποκρούψαι μεμωάσιν, οὐλομένον, Ἐποκρ.21,42 εἶδον ἑμαυτὸν ἐν πτέργα μεμωάτω [ἐπὶ ἀνέως μετὰ ζήλου, πεισματικὰ εἰς τὸν βράχον καθήμενον]. || ὁμ. μτ. ὄστ. ὄργαν. : "Ἰλ.Β818 πολὺ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ λαοὶ θωρησάσοντο, μεμωάτες ἀγγεῖσιν. || ὁμ. μτ. ἐπίρρρ. κατεβύθωνσας σωματικῶν ὀρμῶν, ὀρμητικῶς κατεβύθωνομαι πρὸς : "Ἰλ.Θ413 πῆ μέματον, αὐτ.Ξ298, αὐτ.Α615 πρὸς-σῶ μεμωάσι, αὐτ.Ν137 ἀντικρὺ μεμωός. 3) ἔχω διδόντων, τῶσιν σταθερῶν πρὸς τὴ, τείνω, ρέπω πρὸς π, ὄθ. κ.προϊθθεῖαι, σκέπτομαι νά... ἔχω στὸ νοῦ μου, συνήθ. μτ. ἀπαφρ. ἐνεστ. : "Ἰλ.Μ304 οὐ φά τ' ἀπειροῦτος μέμονε σταθμῶ τοῦ διστοῦ, αὐτ.1247, αὐτ.Ο657 ποσσημαρ μέμονας κτερεζέμεν ἔκτορα θῖον, αὐτ.Υ384, "Ὀδ.Ε375 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἀλλ' κἀπνεσσά χειρὲς πατάσσας, νηγέμεναι μεμωός [ἐχόντας ἀκοπὴ νά κολυμβήσῃ]. || ὁμ. μτ. ἀπαφρ. ἀορ. : "Ἰλ.Ν307 πῆ τ' ἄρ μεμόνας καταδῶναι ὄμιλον, αὐτ.Κ433 ἐπ. .. μεματον καταδῶναι ὄμιλον. || ὁμ. μτ. ἀπαφρ. μέλλ. μτ. τῆς ἐννοίας τῆς προσδοκίας, ἀνομοιῆς, ἐκπίδου : "Ἰλ.Υ481 πῆ δὲ σὺ νῦν μέμονας, κῶον ἀδέες, ἀντί' ἔμειο στή-σεσθαι, αὐτ.Η36, αὐτ.Ξ88 οὕτω δὴ μέμονας

μαμρημένος ἄν εἴη. || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ Μέμο

Τρών πόλιν εὐρύαυγαν καλλεΐφιν, Ὀδ.Ο 521
 μέμονεν τὸ μάλιστα μῆτερ' ἔμην γαίμεν και
 Ὀδυσσας γέρας ἔξεν, αὐτ.Ω 395 στίχη ἐπιχει-
 ρησιν μεμώτες' 4) μτ. συστ. ἀντικ. σκέπτο-
 μαι, διανοοῦμαι, κρίνω : Ἰλ.Φ 315 μέμονεν δ' ὁ γα
 ἵα θεοῖσι' || ὁμ. ἀπολ. κρίνω, διαλογίζομαι :
 Ἰλ.Π 435 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, Εὐρ.ΙΓ 655
 διδωμ μέμονε φρήν' || μτ. γενικ. διὰ τῆς σκέ-
 φως ὑπολογίζω, ἐκτιμῶ : Ἰλ.Ν 197 μεμώτες θού-
 ριδος ἀλκήσ, αὐτ.Ρ 181, αὐτ.Υ 256 ἀλκήσ δ' οὐ μ'
 ἐπέσσω ἀποτρέφει μεμώτα
μεμονωμένος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ μόνας :
 Κορυθ.Φύσ.Θε.14.

μεμορημένος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ μείρομαι
 βλ. 1) Ἡσ. «ἠσκημένος, πεπονημένος» : Κλήμ.
 Ἀλ.Ι,389Β.

μεμώρηται παρακ. τοῦ μείρομαι βλ.λ.
μεμορμένος μεμορημένος βλ.λ.1.
μεμοριάλιος (ῶ) (λατ.) μον. ὁ ὑπομνηματιστής :
 Ἐπιφάν.2,376C, Νειλ.120D.

μεμορίων (ῶ) (λατ.) πόν. μνημεῖον εἰς ἀνά-
 μνησιν τίνος.

μεμορίτης (ῶ) μον. ὁ ἔχων τὴν φύλαξιν ἢ τὴν φρον-
 τίδα τοῦ μεμορίου : Σύνοδ.Χαλκ.1412Α, αὐτ.1409D.

μεμορῶμενα Ἡσ. «μμορῶμα» βλ. κ. μορῶσω.
μμόρσαι Ἡσ. «μολύνει».

μεμουνωμένος-η-ον Ἰων. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ
 μονάω.

μεμπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς μέμ-
 φιν, ὁ μέμφιν ἐκφράζων : Σχόλειε' Ἀριστφ. Ἀχ.1082.
μεμπτικῶς μον. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον μεμπτικόν,
 διὰ μέμφως : Τζέτζ.Χιλ.4,471.

μεμπτός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀξίος μομφῆς :
 Εὐρ.Ἐκ.462 τὶ δὴ τὸ Νεῖλου μεμπτόν ἐστὶ γένος,
 Ὀουκ.2,61 ὁ φυγών τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάν-
 τος μεμπτότερος, Φιλῶδ.Οικ.70' || συνήθ. μτ.
 ἀνήσσεως : Πινδ.ἀπ.220 τὸν γὰρ οὐτε τὶ μεμ-
 πτόν οὐτε μεταλλακτόν, Σοφ.ΟΚ 1036 οὐδὲν σὺ
 μεμπτόν ἐνθάδ' ἂν ἔρετι ἐμοί, Ὀουκ.3,57 ἔπαι-
 νοῦμενοι δὲ περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτόν' 2) ἀξι-
 οκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος : Ἡρ.7,48 κῆ-
 τερά τοι ὁ πεζὸς μεμπτός κατὰ τὸ πλῆθος ἐστὶ,
 Ὀουκ.6,13 οἷσπερ νῦν θραϊεὶ χρωμένους πρὸς
 ἡμᾶς, οὐ μεμπτοίς, Πλάτ.Θεαίτ.187C καίτοι οὐκ
 ἂν εἴη μεμπτός σιμῶδ' ὁ τοιοῦτος' 3) ἐν
 ἐνεργ. σμ. ὁ μεμφομένος τινος, ὁ ἐπιρριπτήν
 μομφὴν ἐπὶ τίνος : Σοφ.Τρ.446 ὡστ' εἴ τι τῶμῶ
 τόνδρι τῆδε τῆ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι,
 κάρτα μαινομαι.

μεμπτός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀξίωμεπτον,
 ἀξίως μαμφῆς : Πλούτ.Κλεομ.28 οὐδὲ τὸν ξένων
 μεμπτός μαχεσαμένων.

μεμυδότης Ἡσ. «ρέοντος».

μῆμκα παρακ. τοῦ μυκάμαι και μῆω.
μεμύκωται Ἡσ. «ἐπευθύνεται».

μεμύλληκα Ἡσ. «ἐδίστραπται, συνέστραπται».

μῆμψαιρα (ῆ) μῆμψις : Τελεκλ.62 π. Φωτῶ ἐμῆμ-
 ψαιραν, τὴν μεμφίν, Τηλεκλιδης.

μεμψήτός-ή-όν πόν. μεμπτός.

μεμψίδες Ἡσ. «αἱ τῶν πτηνῶν ψυχαί».

μεμψομαι κ. μον. κ. νεώτ., ὄημ. μέφομαι, παρακ.
 ἐμφομῶν, μέλλ. μέφομαι, παθ. μέλλ. μεμψήσο-
 μαι, ἀορ. ἐμψήσθην, μέσ.ἀορ. ἐμψήσθην, φέγω,
 κατηγορῶ, ἔγω παρᾶσπον, δυσπράσκεϊαν, εὐρί-
 σκω σφάμα εἰς τινος, μτ. αἰτ. πρσ. : Ἡσιῶδ.'Εργ.
 186 μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαιεσις βάζοντε
 ἔπσαι, Ἐθων.797 τοὺς ἀγαθούς ἄλλος μάλα
 μέμψεται, ἄλλος ἔπαινει, Πινδ.Ν 7,64 οὐ μῆμψε-
 ται με, Σοφ.'Ηλ.384 καί με. . . μῆμψη' || μτ. αἰτ.
 πρσ. κ. ἐμψροθ. πρσθδ. : Ἡρ.1,91 κατὰ δὲ τὸ
 μανθῆται τὸ γανόμενον οὐκ ὀρθῶς Κροῖτος
 μέμψεται (τὸν Λοξίαν), Ξεν.Οικ.11,23, αὐτ.'Αν.2,6,30

οὐτ' εἰς φίλιαν αὐτοὺς ἐμέμψετο' || ὁμ πτ.
 πράγμ. : Ἐθων.873 οἴνα, τὰ μὲν σ' ἀνίκα, τὰ
 δὲ μέμφομαι, Ἡρ.1,207 παρῶν δέ καί μεμφο-
 μένος τὴν γνώμην ταύτην Κροῖτος, αὐτ.3,13 τὰ δὲ
 παρὰ Κηρυναίων ἀπικόμενα ἰδῶραι μμψήεις,
 Πλάτ.Εὐθ.305D μμψεσθαι τὴν φιλοσοφίαν, Ξεν.
 'Αν.7,6,39, Σωζούμ.11 δὲ αἰμὴ μμψομένους
 τοὺς πόνους ἐκ τῆς ἐμῆς ἀλλῆς ἀπαλλάττασθαι'
 || ὁμ. μτ. αἰτ. πράγμ. κ. ἐμψροθ. πρσθδ. : Ἡρ.
 1,77 Κροῖτος δὲ μμψήεις κατὰ τὸ πλῆθος
 ἀνέωτο στρατεύμα, Ἐθεοκρ.30,24 ταῦτα . . . πρσ-
 ἔμον ὄθμον ἐμψήσαν' 2) μτ. ὁστ. πρσ. κ.
 αἰτ. πράγμ. καταλογίζω τι εἰς τινος δέξιον φῶ-
 γον, μομφῆς, κατακρίνω τινὰ διὰ τινος : Σοφ.Συμηλ.
 17,4, Ἡρ.3,4 σὺτ.4,180 καί μιν μμψήσθαι τὶ τῷ
 πατρὶ δοῦναι ἐκωτὴν τῷ Διί, Ἀριστφ.Νεφ.525
 ταῦτ' οὐν ἤμιν μέμφομαι,αὐτ.'Ορν.137 ὁπου ξυ-
 αντων μοι ταδί τις μμψεται, Ὀουκ.1,143 τὰ δὲ
 ἡμέτερα τούτων τε, ἄνεπε ἐκείνους ἐμψήσαν
 ἀππλάττασθαι' || ὁμ. μτ. συστ. ὄντικ. : Ἀριστφ.Πῶλ.
 10 τῷ δὲ Λοξίᾳ μῆμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύ-
 την' || κ. μεθ' ἄλλης προτάσεως : Ἡρ 9,6 μμψο-
 μόνους τοῖσι Λακεδαιμονίοισι ὅτι περιεδῶν
 ἐσβαλόντα τὸν Βάρβαρον ἐς τὴν Ἀττικὴν, Εὐρ.
 Ἐλ.31 Ἥρα δὲ μμψήεις' ἀνέμω' οὐ νική θεάς,
 Ὀουκ.4,85 ἢ διὰ τάχους αὐτοῦ τοῦ οὐδ' ὄμπε-
 ρον κίνδυνον ἠλιόσπεμ' Ἀθηναίους καθαίρη-
 σαι' || μτ. ὁστ. πρσ. κ. γενικ. πράγμ. : Ὀουκ.
 1,84 τὸ βραδύ, ὁ μάλιστα μμψονται ἡμῶν (δι'
 ὁ μάλιστα μέμονται ἡμᾶς) 3) κ. μτ. ὁστ.
 πρσ., εὐρίστω ἐλλείψεις, σφάλματα, εἰς τινος,
 δὲν εἶμαι ἱκανοποιημένος ἐκ τίνος, ἔγω παρᾶσπον
 ἐναντίον τίνος : Αλοχ.Ἐπ.560 ἔξωθεν εἰκῶν τῶ
 φέροντι μμψεται, αὐτ.Πρ.63, Σοφ.Τρ.470 κοῦ
 μῆμψι χρόνῳ, Εὐρ.Ἰρ.285 Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
 Ξεν.Απ.3,5,20 οὐ μέμφομαι, ἔφη, τοῖτοίς, ΚΔ
 Ἐβρ.8,8 μεμφομένους γὰρ αὐτοὺς λέγει' || μτ.
 ὁστ. πρσ. κ. μτχ. ἢ εἰδ. προτάσεως : Λουκ.Χα-
 ριθ.20 μέμφομαι ἤμιν λογισμοῖσιν, Πλάτ.Φαίδρ.
 234B τοίς μὴ ἐρώσιν οὐδέεις πώποτε ἐμψήσασθαι
 ὡς . . . αὐτ.Κριτ.50D' 4) κ. μτ. γενικ. πράγμ. πα-
 ραπονομῶν διὰ τινος : Αλοχ.ἀπ.196,3 οὐ μάχης μῆμ-
 ψει, Εὐρ.Εκ.962 σὺ δ' εἴ τι μῆμψι τῆς ἐμῆς
 ἀπουσίας, Εὐρ.Ἰππ.1402 τμηρὲ ἐμψήσθη Ἰπαρε-
 νῆθ διὰ τὴν παρηκλιμένην τὴμὴν τῆσι, Ὀουκ.
 8,109 ὄπως μμψήται τε τῶν περὶ τὴν Ἄνταν-
 δρον γεγεννημένων' 5) μτ. ἀπαρφ. μτ. τοῦ μὴ
 γλεοναστικῶς, παραπονομῶν, μεμφίμορῶ, κατη-
 γορᾶ διότι . . . : Ὀουκ.3,42 ὄστε τοὺς μεμφομέ-
 νους μὴ πολλάκις περὶ τῶν μμψίτων βουλεύε-
 σθαι ἐπανάμω' 6) ἀπολ. εὐρίστω σφάλματα,
 εἰδ. ἐν ἀνωφ. πρὸς με, ὄθ. παραπονομῶν : Αλοχ.
 Ἰκ.137 οὐδὲ μέμφομαι' || κ. μτ. εἰδ. προτ. : Ἄρι-
 στφ.ΗΝικ.1112b,18 μμψεσθαι ὅτι . . . || ἢ μτχ.
 ἀπολ. αὐ μεμφομένοι αὐ παραπονομῶν : Ἐπιγρ.
 7) μτγν. κ. μον. ὄφ. παθ. ὕψιστομαι, λάσχω μμψ-
 φήν, φέγον, κατηγοροῦμαι : Διογ.Λ 6,47 παχέος
 κισθαροῦδο πρὸς πάντων μεμψόμενον αὐτὸς ὁ
 μόνος ἐπήνει, Στουδ.Ἐθεδ.49B οὐκ ἐμψήσθη με
 παρὰ τίνος ἐν οὐδενί, αὐτ.552B τὰς μεμψήεις
 ὑπολήψας.

μεμψολή (ῆ) Ἡσ. Σουθδ. ἐμψήεις.

μεμψιβολή Σουθδ. «μῆμψομαι».

μεμψιμορία (ῆ) κ. νεώτ. τὸ μεμψιμορεῖν βλ.λ.,
 τὸ παραπονεῖσθαι, ἰδ. ἢ γκρίνια : Ἰππ.Ἐπιδ.20,
 Ἀριστφ.Ἀρετ.125b,25, Ἐθεοφρ.Χαρ.17, ἔστιν ἡ
 μεμψιμορία ἐπιτήμοσι παρὰ τὸ πρσθῶν τῶν
 δεδομένων, Πάν., - ἡ μεμψιμορία εἶναι ἐλάττω-
 μα ἰδίων τῶν ἀσθενικῶν και δυστρόπων.

μεμψιμορός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ παραπονο-
 μένος, ὁ μὴ ἱκανοποιούμενος ἔξ οὐδενός, ὁ
 ἄσκω ἐπὶ παντός κριτικῶς, ὁ γκρινιάρικῶς, παρα-

πονιάρης: Ἡσ. «μεμφομένοις τὸ ἀγαθόν» φιλεγκλήμων, φιλαίτιος: Ἀριστοφ. Ζ1.608b, 10 γυνὴ ἀνδρὸς φθονερώτερον καὶ μεμφοριώτερον, Ἰσοκρ. 12.8 ἄλλ' οὕτω τὸ γῆρας ἐστὶ δυσ' ἄροσθον καὶ μικρολόγον καὶ μεμφορίζον, Θ. Ἰσοκρ. 17.2 ὁ δὲ μεμφορίζος τοιάδε τις, Φιλόδ. Παρρ. 42, ΚΔ' ἰουδὸ. 16 οὗτοι εἰσὶ γογγυσταί, μεμφορίζοι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι, Λοκ. Τιμ. 13 οὐ μέντοι πᾶν μεμφορίζος εἶναι μὴ δοκεῖ. || τὸ οὐδ' ὡς οὐσ.: Πλούτ. Ἡθ. 50B μάλλον δὲ τὸ μὲν δυσκόλον ὄλωσ καὶ μεμφορίζον ἄφελον.

μεμφορίζω -έω παρανομῶμαι κατὰ τῆς μοίρας μου, εἶμαι δυσπαρατημένος, γογγύζω, μουρμουρίζω, κρινιάζω, μτ. δοτ. προσ.: Πολύδ. 18.8, 3 τούτους ἐπιθυμῶσ ὄντας πρὸς τὸ συμπλέκεσθαι καὶ μεμφορίζειν αὐτῶ, Διόδ. Σ17.77 πολλῶν αὐτῶ μεμφορίζουσάντων. || ὄμ. μτ. δοτ. προσ. κ. ἔμφορθ. προσδ. τῆς ἀπίας, παρανομῶμαι, κρινιάζω διὰ π.: Πολύδ. 18.48, 7 τῶν μὲν πρᾶσι καὶ πολιτικῶς μεμφορίζουσάντων αὐτοῖς ἐπὶ τῷ μὴ κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχίαισι, οὐτ. 23.13, 8 κινώρως τῷ Φιλίππῳ μεμφορίζουσάντων ἐπὶ τούτοις, Διόδ. Σ17.79. || μτ. εἰδ. προτ.: Λοκ. Ουσι. 1 τῆς Ἀρτέμιδος μεμφορίζουσης ὅτι μὴ παρελήθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οὐινῶς. 2) μεμφορίζω, ἀποδοῖω τίμῃ μορφήν τινα, κατηγοροῦν τινα: Δημ. 249, 25 οὐ μεμφορίζεται ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῶ.

μέμφω -έω (ή) κ. νεώτ. τὸ μέμφεσθαι, ἡ μομφή, ἐπιλήξις: Ἀριστοφ. Πλ. 110 μέμφει δικαίαν μέμφομαι, αὐτ. Βάτρ. 1253 τῶν ἄρα μέμφει ἐπίσει, Μέν. 57δ. || μέμφειν ἔχειν προκαλεῖν μομφήν, φόγον: Εὐρ. Ἡρακλ. 974 πολλὰν ὑφέξεις μέμφειν, εἰ δράσεις τὸδε.

μέν κ. μαν., νεώτ. κ. ὄμ. βεβαιωτικὸν μόριον, χρησιμοποιοῦμενον κ. ὡς ἀντιθ. σύνδεσμος: τίθειται συνήθως ὡς δευτέρα λέξις ἐν τῇ προτάσει, τίθειται δ' ὡς κ. ἐν ἄλλῃ θέσει, ὡσαύτως προτάσεις τις ὄργεται διὰ λέξεων κοινῶν εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῇ προτάσεις, ὅτε τὸ μὲν τίθειται κατόπιν ἄλλων λέξεων ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει: Σοφ. Τρ. 63 ἦδε γὰρ γυνὴ δούλην μὲν, ἐπρηνε δ' ἐλεύθερον λέγον, Θουκ. 4, 73 οἱ Ἀθηναῖοι ἐτάξαντο μὲν . . . ἡσυχάζον δέ: || ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ἄλλας λέξεις τῆς προτάσεως, ἐμφανισούσας ἀντιθέσιν καὶ ἐν αὐτοῖς δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν πρώτῃν θέσιν τῆς προτάσεως, οἷον πρώτων μὲν, - τότε μὲν, - ἐγὼ μὲν κττ.: || ρολλακίς προηγείται τῶν τοιούτων λέξεων: Ξεν. ΚΓ1. 5, 2, 28 ὡς μὲν τινες ἔφασαν, Πλάτ. Φαῖδρ. 228B ὡς μὲν ἐγὼ σπμ: || συνήθως τίθειται μεταξὺ τοῦ ὁδору καὶ τοῦ ὄνοματος ἢ μεταξὺ τῆς προθέσεως καὶ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως: α) μὲν στρατηγοί, - περὶ μὲν τούτων κττ.: || ἐνίοτε ὄμωσ ἡ τοιαύτη σειρά παραμελείται, ὅταν διδῶται εἰς τὸ ὄνομα ἰδιαίτερη τίς ἔμφρασις: Ἡρ. 1, 87 τῆ σῆ μὲν εὐδαιμονίῃ, τῆ ἐμευαυτοῦ δὲ κακοδαιμονίῃ, Θουκ. 4, 134 οἱ Τεγεάται μὲν ἐμπυλιαντο, Μαντινῆσι δὲ ἀπεχόρσαν || τὸ μὲν συγ. ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, ὅταν πλὴν τῆς μεταξὺ τῶν δύο κυρίων προτάσεων ἀντιθέσεως καὶ δευτερεύουσα τις ἀντιθέσις εἰσαγῆται εἰς τὴν πρώτῃν εἰς αὐτῶν: Θουκ. 8, 104, Ξεν. Ἀν. 1, 6, 9 ὁ μὲν ἀνήρ τοιαύτῃ μὲν παροίη, τοιαύτῃ δὲ λέγει, αὐτ. 5, 8, 24, Δημ. 299, 19. || ὄμτ. τὸ μὲν ἐπικολομβάνεται ἐν τῇ ἀποδοσίᾳ μετὰ δεκτικῆς ἀντωνυμίας ἢ ἔμφορθ.: Ἡρ. 2, 121 τῶν μὲν καλέουσιν θέρος, τούτων μὲν προσκυνέουσι, τὸν δὲ γεμῶνα, αὐτ. 2, 42 ὅσοι μὲν δὴ νομοῦ τοῦ Θεβαίου εἰσὶ, οὗτοι μὲν . . . αἰγὰς θύουσιν ἄσοι δὲ . . . νομοῦ τοῦ Μενδισίου εἰσὶ, οὗτοι δὲ δις θύουσιν, Πλάτ. Ἀν. 28B ὅτε μὲν εἰ ἀρχόντες ἔσονται . . . τότε μὲν ἔμμενον . . . τοῦ δὲ θεοῦ

τάπντος. . . ἀνασθεα δέ. || ὅταν τὸ μὲν κείται ἀπολ., ἀκολουθεῖται πολλὰκις ὑπὸ ἑτέρου ἀντιθετικοῦ μτ.: Πλάτ. Πολ. 421A εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν . . . ποιοῦμεν || ἐνίοτε τὸ μὲν ἰδ. π. ποιητὰς παραλείπειται ἐννοούμενον ἐκ τοῦ ὁκολουθοῦτος δέ: Ἰλ. Α157 τῆ βα παραδραμῆναι, ψεύγων, ὁ δ' ὄπισθε δῶκων, Αἰσχ. Πέρσ. 403 ἐλευθεροῦτε πατριδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, Ἐπιγρ. σφραγίδε . . . χρυσοῦν ἔχουσα τὸν δακτύλιον, ἢ δ' ἑτέρα ἀργυροῦν. 2) ὡς βεβαιωτικὸν μόριον τίθειμενον ἀπολύτως ἢ καθ' ἑαυτὸ, ὡς ἀσθενέστερος τύπος τοῦ μὲν, ἀλλῶς, τῶ ὄντι, τῆ ὄληθως: Ἰλ. Α77 καὶ μοι ὄμωσαν, ἢ μὲν μοι πρόβρων ἐπ' σιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, αὐτ. Η89 ἀνδρὸς μὲν τὸδε σῆμα πάλα κατατεθνήωτος, Ὀδ. Ε160 ἢ ἐνέ τοι τάδε πάντα τελεῖται, Ἡρ. 4, 154 τούτων ἐξορκοί, ἢ μὲν οἱ δικηνοήσεις, Σοφ. Φιλ. 1 ὁκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιπόρου χθονός, Εὐρ. Μῆδ. 676 θέμις μὲν ἡ μάς χραιοῖον εἰδέναι θεοῦ. || ὄμ. μτ. ἀρνήσι: Ὀδ. Α392 οὐ μὲν γὰρ τι κακὸν βασιλευμένον, αὐτ. Δ254 ὄμωσα, μὴ μὲν . . . ἀναφῆρα, Ἡρ. 2, 118 μὲν ἔχειν Ἐλένην μηδὲ τὰ ἐπικαλεῦμενα χρήματα, αὐτ. 3, 67 ἔξαρνος ἦν, μὴ μὲν ἀποκτείναι. 3) ὄμ. μτ. σμ. βεβαιωτικῆς κατὰ τινα παραλείφειν τῆς μετὰ τοῦ δέ ἀκολουθοῦσης προτάσεως: Ἰλ. Ε893 τῆν μὲν ἐγὼ σπουδῆ δάμνημ' ἐπέσασιν ἱταύτην μὲν μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας δομαζω, ἐννοούμενον, ἀλλὰ πάντα τοὺς ἄλλους εὐκόλωτι, Ἡρ. 5, 81 μὲν μὲν σ' ἀφῆσα, Εὐρ. Ὀρ. 8 μὲν λέγουσιν (καθὼς τῶ ὄντι λέγουσιν, ἐννοούμενον, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω), Ξεν. Ἀν. 1, 9, 14 καὶ πρώτων μὲν ἦν αὐτῶ πόλεμος ἢ μὴ ἀκολουθοῦτος ἔπειτα δέ: || ὄμ. μτ. βεβαιωτικῆς σμ. πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ λέγοντος περὶ ἑαυτοῦ, ἐνθα ὑπάρχει ἀντιθέσις πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνδρούποισ: Ὀδ. Ν154 ὡς μὲν ἐμῶ θυμῷ δοκεῖ, Πλάτ. Κριτ. 34D ἀλλὰ δοκεῖ μὲν μοι ἦξειν τίμρον ἴεμν, τὸ πλάτουν. || ὄμ. ὄμ. ἀναπαύμενον μτ. προσ. ἀντων.: Ἡρ. 1, 71 ἐγὼ μὲν νῦν θεοῖσι ἔχω χάριν, Σοφ. Ἀντ. 498 ἐγὼ μὲν οὐδὲν (ἐνν. θέλω), αὐτ. Α1.455 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος, Ξεν. ΚΠ1. 4, 12 ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδα. || ὄμ. μτ. δεικτ. ἀντων.: Πλάτ. Ἀπολ. 21D τούτου μὲν τὸ ἀνθρώπου ἐγὼ σωφρότερος εἰμ' || ὄμ. βεβαιωτικῆς γενικῆς πρὸς ἐμφανισί τῆς προηγούμενης λέξεως: Ἰσακ. 1, 1 ὁλλὰ μὲν ἡ μεταβολὴ μοι γέγονεν, Σιμων. 5, 1. || ὄμ. βεβαιωτικῶς ἐν ἐρωτήσεσιν νοουμένου καὶ παραλείμενου τοῦ εἰς ὃ ἡ ἐρώτησις ἀναφέρεται: Σοφ. Ἀντ. 634 ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῆ δρώντες φίλοι, Εὐρ. Μῆδ. 676, αὐτ. Ἰων. 520 οὐ φρονεῖς μὲν, αὐτ. Ἰππ. 316, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1214 ὄναιον μὲν, Πλάτ. Μεν. 82B ἔλλην μὲν ἐστὶ καὶ ἑλληνίζει;. 4) ὄμ. βεβαιωτικὸν μτ. διαφώρων μορίων διατηρούτων ἐκάστου τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ σημασίαν, οἷον μὲν θρα ὡς εἰκόσ, ἐπομέμενος: Ἰλ. Β1 ἄλλοι μὲν ὄρα ἄσπε καὶ ἀνέρες Ἰπποκορυσταί, Ὀδ. Α127 ἔγχοσ μὲν δ' ἔσθησε φέρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 258D τούτου μὲν ὄρα παντὶ ὄλλον, αὐτ. Πολ. 467 D. || ὄμ. μτ. γὰρ (ἀκολουθοῦσας προτάσεις μτ. τοῦ βέ) βεβαιώσι: Σοφ. ὈΤ 62 τὸ μὲν γὰρ ὄμων ἄλγος ἐς ἐν ἔρχεται, Θουκ. 1, 142 τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσεσθαι. || π. ὄμ. ἡ δευτέρα πρότασις παραλείπεται τίθειμενον τοῦ μὲν γὰρ ἀπολύτως: Ὀδ. Α173 οὐ μὲν γὰρ τὶ σε πεζῶν ὄμοιαι ἐνθάδ' ἴκασθαι, αὐτ. 392 οὐ μὲν γὰρ τὶ κακὸν βασιλευμένον, Σοφ. ὈΤ 1062. || ὄμ. μτ. γὰρ δέ, - μὲν γὰρ τε: Ἰλ. Α825 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὄσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, αὐτ. Ρ727 ἔως μὲν γὰρ τε θεοῖσι, διαβάσσαι μεμαῶτες. || ὄμ. μτ. μὲν γὰρ πρὸς ἐπέξηχσιν γενικῆς τινος ἐπιθέσεως, βεβαιώσι, δηλαδὴ βεβαίως: Ἡρ. 6, 46 κἢ μὲν γὰρ τῶν ἐκ Σκαπῆς ὄλιος τῶν χρυσαῶν μετάλλων τὸ

ἐπίνα οὐδὲν κόντα τάλαντα προσήκω, Ἀριστοφ. Νεφ.132 εἰ μὲν γε βρῶν ἄπιοις, ἐγὼ γνοῦσι ἂν πλεῖν ἐπέσοι, αὐτ. Σφ.564, Θουκ.1.40 Κορινθίοις μὲν γε ἐνοσονδοί ἐστε. . . , Εὐρ.ἄν.909.4, Ἀντιφ. 5.14 ὑπάρχει μὲν γε αὐτοῖς ἀρχαιστάτους εἶναι ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, Ἰσοκ.4.8 ἢ μὲν δὲ συχνάκι πρὸς δὴλων θετικῆς βεβαιότητος τοῦ λαοκύντος ἢ γράφοιτος : ἴλ.Α 514 νημερτέων μὲν δὲ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, Ἡρ.1.32 Σόλων μὲν δὲ εὐδαιμονίῳ δευτερεῖα ἐνεμε τούτοις, Σοφ.Τρ.627 ἄλλ' οἶσα μὲν δὲ καὶ τῆς ξένης ὄρων, αὐτ. ΟΤ 294 ἄλλ' εἰ τι μὲν δὲ δειματοῦ γ' ἔχει μέρος, αὐτ.Φιλ.1308 τὰ μὲν δὲ τὸς' ἔχεις ἢ ὄμ. ἐν συμπεράσοισιν ἢ ἐν συμπερισματικαῖς ἐκφοράσοισιν : Αἴσχ.Πρ.500 τοιαῦτα μὲν δὲ ταῦτα, Πλάτ.Γοργ. 470B τοῦτο μὲν δὲ . . ὄμο ογεῖται, Ξεν.ΚΠ.1.6 ἢ μετὶ μὲν δὲ ὡς ἀξίον ὄντα θαυμάζεσθαι ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀποκρίσεων πρὸς δὴλων πλῆθρον συγκυκατανοήσεως : ἴλ.1348 ἢ μὲν δὲ μάλα πολλά πονήσαντο νόσφι ἐμεῖο, Ὀδ.Δ 33 ἢ μὲν δὲ νῶϊ ξηλῖα πολλά φαγόντες, Πλάτ.Πολ.409B καὶ μὲν δὲ, ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσι : ἢ ὄμ. μτ. ἀρήσι. οὐ μὲν δὲ ἢ οὐ μὲν δὲ γε οὐδόλωσ, κατ' οὐδένα τρόπον : ἴλ.Θ 238 οὐ μὲν δὲ ποτὲ φημι τεῶν περικαλλέα βιωμῶν ἢ μὲν οὐν ἐν συχνῇ χρήσει, ἀκολουθοῦντος τοῦ δέ, οὕτως ὥστε ἐκότερον τῶν μορίων διατηρεῖ τὴν ἐστούσι δύναμιν : Ὀδ.Δ 780 νῆα μὲν οὐν πάμπρωτον ἄλλος βένθοσδε ἔρυσαν, Πινδ.Ο.111, Σοφ.ΟΤ 244 ἢ ἔγω μὲν οὐν τοιάδε τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ, Ξεν.ΚΠ 1.6,9 οὐκοῦν ταῦτα μὲν, ἔφη, ὦ πάτερ. . . τὶ δέ, ἔφη, οἶσα ὀπόσα αὐτῷ ἔστιν, Πλάτ.Θεαίτ. 148B : Σ) ὄμ. τὸ μὲν ἐν συνεκφορᾷ μετ' ἄλλων μορίων ἢ διατηροῦνται τὴν ἐαυτῶν ἰδιαίτην σημασίαν, ἀλλὰ σχηματίζονται μετὰ τοῦ μὲν νέαν ἔνοιαν, οἷον μὲν γε τοὐλάχιστον, ὡπαρσὸ ὄποτε : Ἀριστοφ.Αγ.145 τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφέσ, αὐτ.Νεφ. 1172 νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἐξαρηνητικῶσ, αὐτ. Λυσ.1165 τοῦτο μὲν γ' ὄρασμεν, αὐτ.Βατρ.80 κάλλωσ ὁ μὲν γ' Εὐριπίδωσ, Θουκ.3.39 ἀπόστασι μὲν γε τῶν βῆσιον τὶ πασχόντων ἔστιν ἢ ὄμ. μὲν γέ που : Πλάτ.Πολ.5591 ἢ μὲν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφοτέρα ἀναγκαῖα ἢ μὲν οὐν γραφόμενον κ. μενοῦν ἐκτεταμένωσ τύποσ τοῦ οὐν : Σοφ.Αντ.65 ἐγὼ μὲν οὐν αἰτούσα τοῦσ ὑπὸ γβονόσ ξυγγυνοῖαν ἴσχειν, αὐτ.Φιλ.359 κείνωσ μὲν οὐν ἐκεῖτο, Δημ.18 ταῦτα μὲν οὐν παραλείψω ἢ ὄμ. μὲν οὐν ἐπὶ ἀποκρίσεωσ πρὸς ἐκφορασιν ἰσχυράσ βεβαιώσεωσ, μάλιστα : Πλάτ.Θεαίτ.158D παντάπασι μὲν οὐν, αὐτ.159E κομίδῃ μὲν οὐν, αὐτ.159B γάνυ μὲν οὐν ἢ ὄμ. ἐν ἀποκρίσει πρὸς μείζονα βεβαιώσιν τῆσ ἐρωτήσεωσ μετὸ διορθώσεωσ καὶ συμπληρώσεωσ ταύτησ : Αἰσχ.Πέρα.1032 καὶ πλέον ἢ πασι μὲν οὐν, αὐτ.Αγ.1890 μισόθεν μὲν οὐν, Σοφ.Α1.1363 ἡμάσ σὺ δειλοῦσ τῆδε ἡμέρησ φανεῖσ ἀνδρασ μὲν οὐν Ἑλλησι πᾶσιν ἐθνικωσ, αὐτ.ΟΤ 705 αὐτόσ ξυνειδώσ, ἢ μαθῶν ἄλλου πάρα μάντιν μὲν οὐν κακοῦρηνοσιπέμφοσ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1102 ἀρ' οὐ κακοδαίμων εἰμῖ, βαρδαίμων μὲν οὐν ἀνῆρ καὶ δύστηνῆσ, αὐτ.11π.9.1, Πλάτ. Κρίτ.44B ἄποπον τὸ ἐνυπνιον, ὡ Σώκρατεσ, ἐπαργέσ μὲν οὐν, αὐτ.Γοργ.466Α, αὐτ.Πρωτ.309D ἢ ὄμ. μὲν οὐν δὲ ἢ Σοφ.Τρ.153 πάθῃ μὲν οὐν δὲ πῶλλ' ἔγωγ' ἔκλαουσῃμν ἢ ὄμ. καὶ δὲ μὲν οὐν : Σοφ.ΟΚ 31 καὶ δὲ μὲν οὐν παρόντα ἢ μτν. μενοῦν κ. μενοῦνγε ἐν τῇ ἀρχῇ τῆσ φράσεωσ, τῇ ἀλήθεισ, ἀλήθωσ, ναί, μάλιστα : ΚΔ Λοκ.11.28 αὐτόσ δέ εἴπε' μενοῦνγε μακρίαίσι ὁ ἀκούοντεσ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ φυλάσσοτεσ αὐτόν, αὐτ. Ρομ.9.20 μενοῦνγε ὡ ἀνθρώπωσ, σὺ τίσ εἶ ὁ ἀναποκρινόμενοσ τῷ Θεῷ, Φρόν.322 Ἰσ' : ἢ ἰων. μὲν νυν ἀντὶ μὲν οὐν : Ἡρ.1.18 τὰ μὲν νῦν ἐξ ἔστα

τῶν ἔνδεκα Σαδυάτιττῆσ . . ἄρχε, αὐτ.4.145 ἢ μὲν τὴν ἐάν ἀκολουθῇ δέ τε, αἱ δύο προτάσεισ συνδέονται στενότερον ἢ διὰ τῶν . . . τε : ἴλ.Ε 139 τοῦ μὲν τε σθένωσ ὤρων' ἐπίταια δέ τ' οὐ προσαμύνει ἢ ὄμ. συγκηκίσ ἀκολουθεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ δέ ἢ ὑπὸ ἰσοδυνάμων μορίων, οἷον ἀλλὰ, αὐτάρ κττ. : ἴλ.Π 28 τοῦσ μὲν τ' ἱπποῖσ πολυφάρμακοσ ἀμφιπένονται . . σὺ δ' ἀμήχανωσ ἐπλεω, Ὀδ.Α 215 μήτηρ μὲν τε μὲν φσι τοῦ ἐμμεναι, αὐτάρ ἐγὼ γε οὐκ οἶδ' ἢ ὄμ. σπαν. ἀκούουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἡδέ : ἴλ.Δ 341 σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε . . ἡδέ μάχησ καυστείρησ ἀντιβόλησῃ : ἢ ὄμ. τοῦ μὲν τε ἀπολ. ὅτε τοῦ τε ἀποβάλλει πᾶσαν δύναμιν : ἴλ.Β 145 τὰ μὲν τ' Εὐρόσ τε Νότοσ τε ὥρορ ἢ μὲν τοῖ π. Ὁμ. πᾶντοτε ἐν ἀπαγορεύσεσσι τὸ τοῦ ἐνταῦθα βεβαιώτερον πιθανώσ ὡσ δοτ. τῆσ προσ. ἀντανομίασ, ἢ ἀλλοιοιομένησ ὄπωσ δῆποτε τῆσ ἐνοιασ τοῦ μὲν ἢ ὄμ. τοῦ μὲν τοῦ γράφεται κ. ὡσ μία λέξισ μέντοι ὑπὸ τ. συνδέσμου, ὄμοσ, ἀλλ' ὄμοσ. ἐν τούτοισ : Αἴσχ.Πρ.318 τοιαῦτα μέντοι τῆσ ἄγαν ὑψηλόρωσ, Σοφ.Τρ.413 σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖσ ἢ ὄμ. τοῦ μὲντο ὡσ μία λέξισ ὡσ ἐπίρρ. ἐπὶ ἐντόνων διαμορτιρωῖν, βεβαίωσ : ἴων.54 οὐ μέντοι μὰ δ' οὐτῶ προαίρεῖσθαι πράττειν ἢ ὄμ. ὡσ ἐπίρρ. ἐπὶ ἐντόνου καὶ ὀριστικῆσ βεβαιώσεωσ, βεβαιότατα, ἀσφαλῶσ : Πλάτ.Φαιδ.651 φαρμὲν τὶ εἶναι . . φαρμὲν μέντοι νῆ Δία ἢ ὄμ. μτ. ἀρήσεωσ πρὸς ἐκφορᾶν ἐρωτήσεωσ μετ' ἐμψάσεωσ : Πλάτ.Πρωτ. 309Α οὐ σὺ μέντοι, αὐτ.Φαιδρ.229B οὐκ ἐνένθε μεντοῖ ποδᾶν ἀπὸ τοῦ ἴλιου λέγεται ὁ Βορέασ, αὐτ.Πολ.339B ἢ ὄμ. πρὸς ἐκφορασιν ἀνυπομονησασ : Πλάτ.Φαιδρ.236D ὄμνυμι γάρ σοι, - τίνα μέντοι, τίνα θεῶν, Ἀριστοφ.Νεφ.787 τὶ μέντοι πρῶτον ἦν, τὶ πρῶτον ἦν, αὐτ.Βατρ.171 οὔτοσ, σὺ λέγω μὲντο, Λοκ.Αλέξ.44 σὺ μέντοι, ὡ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγονά προσαγαγεῖν οἰκέτασ ἢ μτ. προστακτ. πρὸς ἐνίσχυσιν κ. ἐντονωτέρωσ ἐκφορασιν τῆσ προσαγῆσ : Ἀριστοφ. Εἰρ.1100 τοῦτὶ μέντοι σὺ φυλάττωσ, αὐτ.Όρν.661 ὡ τοῦτο μέντοι νῆ Δι' αὐτοῖσιν αἰθεροῖσ, Ξεν.Αν.1.4 Β ἄλλ' εὐ γε μέντοι ἐπιστάσθων ὄτι οὔτε ἀποδεδράκασι ἢ ὄμ. ἐν ἀποκρίσεισ : Πλάτ.Θεαίτ. 158E γελοῖον μὲν ἂν εἶη ἰμῶλιστα ἢ βεβαίωσ θὰ ἴπο καὶ γελοῖον ἢ μὲντοῖ γε, τοῦ γε ἐνισχύοντοσ τοῦ μέντοι : Ξεν.Κί1 5,5,24 ἀκούσαι μέντοι γε οὐδὲν κωλύει, Διογ.Αν.5 ἢ μτν. μέντοι γε τιθεμένου ἐν ἀρχῇ τῆσ προσ., βεβαίωσ : Πλάτ. οὐ μέντοι γε θέλω ἢ ὄμ. γε μέντοι : Αἰσχ.Αγ.938 ἴμην γε μέντοι δημόθρουσ μέγα σθένει, Σοφ.ΟΤ 778 σπονδῆσ γε μέντοι τίς ἐμῆσ σὺκ ὄξεια ἢ ὄμοσ γε μέντοι : Ἀριστοφ.Βατρ.61 ὄμοσ γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ ἢ ὄμ. μέντοι ἐπὶ διηγησῶσ, ὄταν προστιθεῖται τὶ ἀξίον λογιεῖται ἰδιαιτέρωσ σμειβώσεωσ, καὶ λοιπόν, καὶ ποῦ λέσ : Ἡράκλειτ.28, Πλάτ.Πολ.331D καὶ μέντοι . . καὶ παραδιδῶμι ὄμνιν τὸν λόγον, Ξεν.Αν.4.6 νῦν σοι καιρόσ ἔστιν ἐπιδείξεσθαι τὴν παιδείαν, καὶ φυλάξεσθαι μέντοι, Πλάτ.Πρωτ.339C καὶ ὄμοσ μέντοι ἐφοδοῖμην μὴ τὶ λέγοι, αὐτ.Θεαίτ.143Α καὶ μέντοι δεῖ μέλλων κελεύσειν ἐπιδείξει διατέτριφα δεῦρο ἢ ἄλλὰ μέντοι ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν, τῷ ὄντι : Ξεν.Αν.4.6,16 ἀλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Χερσίσοφοσ, Πλάτ.Πολ.331B ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, Σιμωνιδῆ γε οὐ ράδιον ἀπιστεῖν ἢ ὄμ. περὶ τοῦ μὲν τιθεμένου κατοπίν ὁ μορίων βλ. ἕκαστον μῶριον ἢ ὄμ. ὡσ ἀντίθ. συνδ. ἀκολουθοῦμενοσ ὑπὸ τοῦ δέ κ. ἀνεῦ ὑπάρξεωσ πραγματικῆσ ἀντιθέσεωσ ἐν τοῖσ προτάσεισ. Αἱ ἀντιθέμεναῖ προτάσεισ συνήθωσ κειντὰ ὄμοσ, πολλῶκισ ὄμοσ χωρὶσσοῖσιν καὶ διὰ προτάσεωσ παρενεθικῶν ἢ ἐπεξηγηματικῶν : ἴλ.Β 494 Βοιωτῶν μὲν . . ἱσρανεθικαῖ προ

τάσει] οί δ' Ἀσπληδόνα ναῖον [στίχ.511], Ξεν. Ἀν. 1,9,2 πρώτων μὲν . . . [παρετεθειμένοι προτάσει] ἐπεί δέ (β 6), αὐτ. Ἀν.1,1,2 πρώτων μὲν . . . θαυμαστόν δέ ἡ [2,1] || τὸ μὲν . . . δὲ πρὸς αὐδέσειν σειράς προτάσεων διαφόρων μὲν, ἄλλ' οὐκ κ. ἀντιθετικῶν: Ἰλ.Α 18 ἡμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν . . . ἐκπέρα . . . εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσαιο, αὐτ.Α 306 Πηλεΐδης μὲν . . . ἦτε . . . Ἀτρεΐδης δ' ἄρα . . . προέρυσεν, ἐξ δ' ἐρέτας ἐκρίνεν, Ξεν. Ἀν.1,3,14, αὐτ.7,10 || μ. σπαγκίσι ἀνάλογος χροσῆσι πρὸς σύνδεσιν μερῶν εἰδους πινός ἢ τάξεως ἰδιαίτερος καθ' ἑκαστον ἐπιζοιζόμενος: Ξεν. Ἀν.1,1, παιδῆς δύο, πρεσβύτερος μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κύρος, αὐτ.5,6,9 πρώτος μὲν . . . δεύτερος δὲ . . . τρίτος δὲ, αὐτ.6,1,9 τότε μὲν . . . τότε δέ' || εἰδ. μ. τ. τοῦ ἄρθρου τιθεμένου ὡς ἀντανωμαίας: ὁ μὲν . . . ὁ δέ, τὸ μὲν . . . τὸ δέ κτ.: || πολλακίς ἢ κυριωτάτη λέξις ἐπαναλαμβάνεται κ. μ. τ. τοῦ μὲν κ. μ. τ. τοῦ δέ: Ἰλ.Α 258, αὐτ.ε 216 ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' Ἰμερος, ἐν δ' ἄριστος, Ὀδ.Ο 70 ὡς κ' ἐξοχα μὲν φίλεσιν, ἐξοχα δ' ἐχθαίρσιν, Αἰσχ. Πέρσ. 550 Ἐρέτης μὲν ἄγγεν . . . Ἐρέτης δ' ἀπόλλεσεν, Ξεν. Ἀν.5,8,20 χαλεπαίνει μὲν πρῶτως, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης' || ἐνίοτε ἢ μία τῶν ἀντιθετικῶν προτάσεων ἐκφέρεται ὡς ἀνεξάρτητος, ἢ δ' ἔτερα κατά μετοχὴν ἢ ποικιλοτρόπως ἐξηρητημὲν: Σοφ.Τρ.123 ὧν ἐπιμυφόμενα σ' ἀδατα μὲν ἄντια δ' οἴστω, αὐτ.ΟΚ 522 ἄγγελον μὲν, θεός ἴστω, τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν, Πλάτ.Κρίτ. 44β, Ξεν. Ἀν.1,10,12 οἱ ἀμφὶ βασιλεία, νεφεὶ μὲν οὐκέτι, τῶν δὲ ἰππέων ὁ λόφος ἐνεπαύθησθαι, Δημ. 1302,10 ἐβλασφήμη κατ' ἐμοῦ . . . μάρτυρα μὲν οὐδένα παρασχόμενος . . . παρεκλεῦστο δέ . . . || πολλακίς τὸ μὲν . . . δὲ συνδέουσιν ἀντιθετικῶς προτάσεις ἀνεξαρτήτως ἐκφερόμενος χάριν ἐμφάσεως, ἐνῶ πραγματικῶς ἢ μία εἶναι ὑποταγμένη τῇ ἔτερῃ: Εὐρ.ΙΤ 116 οἶστο μακρόν μὲν ἠλθόμεν κώπῃ πόρον, ἐκ τεργμάτων δὲ νόστον ἀρούμεν πάλιν [ἀντί ἐλθόντες . . . ἀρούμεν], Λυσ. 34,11 δεῖνον γὰρ ἀν ἐπλ. . . εἶ, ὅτε μὲν ἐφύομεν, ἐμαχομένα Λακεδαιμονιοί, τινὰ κατέλθωμεν, κατέλθοντες δὲ φευξόμεθα, Ξεν. Ἀν.2,7,11 ὥστε πρόσθεν μὲν οὐ προσήμιον θανεῖσασθαί . . . νῦν δέ μοι δοκῶ εἰς ἔργων ἀφορμὴν ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι, Δημ.25,2 ἀλλ' ἐκείνο θαυμάζω, εἰ Λακεδαιμονιοὶς μὲν ποτε . . . ἀντήρατε . . . νυνὶ δὲ οὐκέτι' ἐξέγειν [ἀντί εἰ. ἀντήρατες, νυνὶ ὀκνεῖτε]' || ὁμ. κ. κτ. ἀνοκλόητων σχήμα: Θουκ.1,36 τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικά, . . . τούτων δ' εἰ περιφύεσθε τὰ δύο.

μεναιχμης, ὄρω, -αίχμας ὁ ἐμμέναν, ὁ καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ: Ἀνακρ.70 Ὀρσόλοπος Ἄρης φιλέει μεναιχμῶν, ΑΠ 6,84 χειρὶ μεναιχμῶ.

Μενανδριανοί [οἱ] μὲν ἄ. ὄρισται ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἀριετικοῦ Μεναδρίου: Ἐπιφάν.1,281Α.

μενανδρός-ον συνήθ. τὸ θηλ. ἢ μένουσα, ἀναμύνοσα ἄνδρα: Διον.Τραγ.12 μενανδρον παρθένου' πρβλ. Ἀθην.1,98Δ ἐὸς τῆν παρθένον ἐκάλει μενανδρον, ὅτι μένει τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν στύλον μενεκρότην, ὅτι μένει καὶ κρατεῖ.

μενάσαι Ἦσ. ἐμολύνει.

μενάται [οἱ] εἶδος ἄπιων: Γαλ.6,351Β.

μεναύλιον (τὸ) μὲν κ. μεναύλιον τὸ δόρυ: Κ Πορφ. Ἐπθ.657,14.

μεναύλιον (τὸ) μὲν κ. μεναύλιον βλλ. : Λέων Σοφ.6,32

μενδελισμός [ὁ] νεώτ. βιολ. ἢ θεωρία τοῦ Μέντεν περὶ τῆς κληρονομικότητος.

Μένδης-πος [ὁ] π. Αἰγυπτιακὸς ὁ τράγος, ἐξ οὗ κ. ὁ ἐσὸς Πάν: Ἦρ.2,46 καλεῖται δὲ ὁ τε τράγος καὶ ὁ Πάν Αἰγυπτιακὸς Μένδης' 2) πόλις τις ἐν τῇ κάτω Αἴγυπῳ.

Μενδήσιος-α-ον ὁ ἐκ τῆς πόλεως Μένδηςος τῆς Αἴγυπτος, ὁ ἀνήκων ἢ ὄναφρονόμενος εἰς τὴν Μένδηςον: Ἦρ.2,46 τὸν Πάνα τὸν ὄκτω θεῶν λογιζοῦνται εἶναι οἱ Μενδήσιοι, αὐτ.2,17 τῶν μὲν Σαττικῶν αὐτῶν, τῶν δὲ Μενδήσιον ἰένν. στίμα τοῦ Νεῖλου, Ἀθην.15,618 Μενδήσιον μύρον, αὐτ.3,118 Μενδήσιοι τάρχηοι . . . ὧν οὐδ' ἂν μαινόμενος κύων γεύσασαι ὂν ποτε.

μενδιότης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτον ἀποτελοῦν ὄζυ-χλωροῖτον ἐνωσιν τοῦ πολυθόδου.

μενδιταί [οἱ] μέλη τῆς μνδίας, βλ. μνδία.

μενδοξίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. στυπητήρια διὰ νατρίου.

μενδρασεῖς [ὁ] (τουρκ.) ἄ. μεντρεσές βλλ.

μενεαῖων [ὁ] (μνος) προθυμοσύμια νὰ πράξω τι, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, εὐχομαι, θέλω μ. ἀπαρφ. ἐν.: Ἰλ.Ε 606 μὴ δὲ θεοὶς μενεαῖωνιν Ἰφί μάχεσθαι, Ὀδ.Ν 30 δὴ γὰρ μενεαῖνε νέεσθαι' || συνήθ. μ. ἀπαρφ. ἀορ.: Ἰλ.Δ 32 μενεαῖωνε Ἰλίω ἐξαλαπάξει πτολίεθρον' || ὁμ. σπαν. μ. ἀπαρφ. μέλλ.: Ἰλ.Φ 176 ἐρύσσεσθαι μενεαῖωνιν, Ὀδ.Φ 125 τρις μὲν μιν παλέμειν ἐρύσσεσθαι μενεαῖωνιν' || ὁμ. κ. ἀπολ. ἐνοουμένου ἀπαρφ.: Ἰλ.Χ 10 σὺ δ' ἀσπερχές μενεαῖωνε ἰένν. διώξαι, Ὀδ.Ε 341 μάλα περ μενεαῖωνιν ἰένν. καταφθίσαι'

|| ὁμ.μ.γενικ.: Ἥσιοδ.Α 361 μάχης ἄμστον μενεαῖωνιν' || ὁμ. μ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πραγμ.: Κόντ.12,380 ἐμοὶ μενεαῖωνιν δαεθρον ἰδιοουτόμιο, ἐπεθύμω τῆν καταστροφὴν μου' 2) σφοδρῶς ὀργίζομαι, χαλεπαῖω, χολοῦμαι: Ἰλ.Τ 68 οὐδὲ τί με χερσὶ σκαλέωσι αἰεὶ μενεαῖωνε, αὐτ.Ω 22 ὡς ὁ μὲν Ἔκτορα δῖον ἀεὶ κίχεν μενεαῖωνιν, αὐτ.Τ 58 θυμῷ δόρυ ἐρίδι μενεαῖωνε εἴνεκα κούρης' || μ. δοτ. ὀργίζομαι κατά τιος: Ἰλ.Ο 104 νήπιος, σὶ Ζηνὶ μενεαῖωνε ἀφρονέουσιν, Ὀδ.Α 20 ὁ δ' ἀσπερχές μενεαῖωνε, Ἀπολλ.Ρ 3,369 μενεαῖνε δὲ παῖσι μάλιστα Χαλκιδόνης' || φρ. κτεινόμενος μενεαῖνε ἀποθύσκαλον ἀνέπειε μετ' ἀγωνίας, ἐφυχομαίε [σχόλ. ἐλεειποθύμει].

μεναιχμης-ος-ες μεναιχμης βλλ.: Αἰσχ. Ἐλεγ.3 καὶ τοῦσδε μενεχμάς ὤλεσεν ἄνδρας μοῖρα.

μεναδήςιος-ον, ὄρω, -δάσιος ὁ μένων ἐν τῇ μάχῃ τοὺς ἐχθρούς, ὁ καρτεροπόλεμος, ὁ μὴ ἐγκαταλείπων τὴν θέσιν του ἐν τῇ μάχῃ, ὁ γενναῖως ὑπομένων τὴν ἐπιβασιν τῶν ἐχθρῶν: Ἰλ.Μ 247 οὐ γὰρ τὸν κραδίη μενεδήςιος οὐδὲ μαχίμων, αὐτ. Ν 228 καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήςιος ἦσθα, Ἀπολλ. Ρ 2,114 Ἀρητον μενεδήιον Εὐρύτου ἡσ, ΑΠ 7, 208,1 μνάμα τὸδε φθιμένοιο μενεδαίου εἴσατο Ἄδμης Ἰππου.

μενέδουπος-ον μτγν. ὁ ὑπομένων καρτερικῶς τὸν θόρυβον τῆς μάχης: Ὀρφ. Ἀργ.539 μενέδουπος Ἀθήνη.

μενεκράτης-ος-ες μτγν. ὁ μένων καὶ κρατῶν: Διον.Τραγ.12 στύλους μενεκράτης ἸἈθην.3,98 ὅτι μένει καὶ κρατεῖ.

μενεκτύπος-ον ὁ ὑπομένων τὸν κτύπον τῆς μάχης, μενέδουπος βλλ.: Βάκχ.16,1, Ἦσ.

μενεμάχος-ος ὁ μένων τὴν μάχην, ὁ καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ, ἄνδρετος: Ἀπν.16πρ.6,51.

μενεμαλάδης [αἱ] δ.γρ.ἐπιμηλάδης: Καλλ. Ἀπολλ.51.

μενεξεδένιος-α-ο δημ. ὁ ἐχων τὸ χρῶμα τοῦ μενεξέ: Γρην.Σκ.Τερρ.58 μέτ' στὸ μενεξεδένιον οὐρανῷ, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 61,6 μετ' στὴφανα πλατεῖα μενεξεδένια: 2) ὁ ἐκ μενεξέδου ἀποτελούμενος: μενεξεδένιο μνηκίετο, -μενεξεδένια στεφανία.

μενεξεδύς-ιά-ύ δημ. ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μενεξέ, μενεξεδένιος.

μενεξελύς-ιά-ύ δημ. μενεξεδύς βλλ.

μενεξές [ὁ] (τουρκ.) δημ. τὸ φωτόν ἴον τοῦ εὐώδης: Παλαμ.Γάφ.2] τῆς ὄρωσις τὰ πάναγα | παιδιὰ, τοὺς μενεξέδες.

μενεπτόλεμος -ον ὁ ὑπομένων τὸν πόλεμον, ὁ καρτερικός ἐν τῷ πολέμῳ, εὐσταθής, γενναίος· σχόλ. «ὑπομονετικός ἐν τῷ πολέμῳ», Εὐστ. «σταδασίῳ ἢ σταθερῶν πολεμιστῶν»: 'Ιλ.Τ.48 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ Δίας 'Οδυσσεύς, αὐτ.Β.749 μενεπτόλεμοι τε Περαιδοί, Βάκχ.16,73 μενεπτόλεμος ἦρας, ΑΠ.9,219.

μενεπτικός -ή-ων μτγν. ὁ ὑπομονετικός, ὁ καρτερικός: || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ὑπομονή, ἡ καρτερικότης: Μορφ.Αὐρ.Ι.16 παρὰ τοῦ πατρὸς τὸ ἤμερον καὶ μενεπτικὸν ἀσφαλτέως ἐπὶ τῷ δέητασμένῳ κριθέντι.

μενεπτός -ή-ων ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατάλληλος δι' ἀναμονήν: Θουκ.Ι.142 τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενεπτοί [αἱ εὐνοϊκὰ περιστάσεις τοῦ πολέμου οὐκ ἐπιμένοντι]. 2) ὁ περιμένον, ὁ καρτερικός, μακρόθυμος: 'Αριστοτ.'Ορν.1620 εἰς διασοφίζεσθαι λέγων, μενεπτο θεοί, καὶ μάποδιδ' ἰσητήρι [σχόλ. «οἱ οὐκ ἀποτήλο, ὅταν μόνιμοι καὶ βέβαιοι, οὐκ εὐεξήσπῃτο ἢ ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι»].

μενεπφραδον (τὸ) λεξ. βοταν. κρενεφραδον ἔλαιον, τὸ πρᾶσιον καὶ καθαρὸν ἔλαιον, τὸ γαγέτιον.

μενεφύλοπις -ιος (ἰ)θ, ἡ) ὁ ὑπομένων, ὁ καρτερῶν τὴν μάχην: ΑΠ.6,81 θεομῶν τὸν Σπάρτης μενεφύλοπιον ἀμφὶ βοεῖα τῆδε τις ἀθήρσει πρῶτα φιλασσομένον.

μενεφάρμηξ -ου (ἰ) ὁ καρτερῶν ἐν ταῖς μάχαις, μενεφύλοπις βλ.λ., Εὐστ. «σταδοτάς μοχητήξ»: 'Ιλ. Α.122 καὶ Ἰππόλοχον μενεφάρμην, αὐτ.303 αὐτ.Ι.529 καὶ Αἰτωλοὶ μενεφάρμη, 'Ιω.Λυδ.Μην.12 Γραῖον μενεφάρμην, 'Ορφ.'Αργ.214.

μενεφάρμος -ον μενεφάρμηξ βλ.λ.: 'Ιλ.Ξ.376 δὲ δὲ κ' ἀνήρ μενεφάρμος, ἔχει ἑ. σάκος ὤψω.

μένημα -ατος (τὸ) πάπ. δωμάτιον, κελλῖον, τόπος διαμονῆς.

μενεθήρη (ἡ) ἡ φροντίς: 'Ησ. «μενεθήραις μερίμναις», ἀρχ. λεξ. «αἱ φροντίδες», Σουῖδ. κρενεθήρες [ἔσφ.γρ. ἀντὶ μενεθήραι] αἱ θηρώμεναι τὸ μένος».

μενεθηρίω, μέλλ. -ιώ, μεμμηρίζω βλ.λ., φροντίζω: 'Ησ., Φώτ. «μενεθηρίω» φροντίζω, μενεθηρίω, μεριμνήσω».

μενεθλή (ἡ) νεώτ. μενθλή βλ.λ.

μάννης: 'Ησ. κρένε κύριος.

μενοεικής -οός -ές γεικός, εἰσοικαὶ συνήθ. ἐπὶ τροφῆς, ὁ ἀρμόζων εἰς τὰς ἐπιθυμίας, ὁ ἱκανοποιῶν, ἱκανοποιητικός, ὁθ. ἀρεκτός, ἀφθονός, εὐάρεστος: πρβλ.Πλουτ.Φωκ.2 «ὡσπερ ἄμελει τὸ ἡδὺ μενοεικής ὁ ποιητὴς κέκληκεν ὡς τῷ ἡδόμενῳ τῆς φυγῆς ὑπέκον καὶ μὴ μαχόμενον μηδ' ἀντιτυποῦν»: 'Ιλ.Ι.90 παρὰ δὲ σφί τίθει μενοεικέα δαῖτα, αὐτ.227 πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαῖνυσθ', 'Οδ. Β.391 δέπνον μὲν γὰρ τοί γε γελοῦντας τετυκοντο ἡδὺ τε καὶ μενοεικής, αὐτ.Π.429: || τὰ φύς μενοεικής ἀφθονόν, πλούσιον νεκρῶν συμπόσιον πρὸς τιμὴν ἐνταφιασθέντος νεκροῦ: 'Ιλ. Ψ.29 αὐτάρ ὁ τοῖσι τὰφον μενοεικέα δαῖνυ: || γενικώς ἀφθονός, ἱκανοποιητικός, ἀρεκτός: 'Ιλ.Φ.139 αἶφα δὲ οἱ μενοεικέα νήσον ὀλην [ἀφθονα εὐχάη], αὐτ.139, 'Οδ.Ξ.232 καὶ μοι μάλα τύχηνε πολλὰ, τῶν εἰξαιρέτων μενοεικής, πολλὰ δ' ὀπίσσω λῶγχανον, αὐτ.Ν.273 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς ἑλλισάμην καὶ σφην μενοεικέα ληίδα δῶκα.

μενοινή (ἡ) μτγν. σφοδρὰ, ἐνθερμὸς ἐπιθυμία: Εὐστ.1007 «μενοινή καὶ μενοῖαν, μένος νόου δι' οὐ δίσει νόος εἰς ἔργον», Σουῖδ. «προθυμία»: Καλλ.Δια.90 ἐνέκλασας δὲ μενοῖαν, 'Απολλ.Ρ.1,894 ἄλλ' οὐ σὺ γε τήνδε μενοῖαν σχήσεις [σχόλ. ἐγνώμην, διάνοιαν, μερίμναν], Χριστοδ.'Ἐκφ.172 οὐ γὰρ εἶην ἀπάνευθε πολυστρέπτους μενοινήξ.

μενοίνης: 'Ησ. «κρόθυμος, φροντιστής» τῆθ. -ῆς, συνήρ. ἐκ τοῦ -ῆσις).

μενοινώ -ώ, ἐπ. -ώω, γ' ἄν. μενοινά, ἐπ. παρ.τ. μενοῖνον, γ' ἄν. μενοῖνια, μενοῖνα, ἀφ. μενοῖνισεν, ὅποι. μενοῖνισάω, εὐκτ. μενοῖνισέας, μενοῖνισήη, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, φροντίζω περὶ τινος σφοδρῶς, μετὰ ζήλου, ἐπιζητῶ τὴν, προθυμοῦμαι, μενοῖνω βλ.λ., συνήθ. μτ. τὸν ἔκφρ. θυμῶν, ἐνὶ θυμῷ, φρεσίν, μετὰ φρεσίν κττ.: 'Ιλ.Ξ.264 τὴ ἡδὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σφίσι μενοίνης, 'Οδ. Β.34 εἰτι φρεσίν ἦσι μενοίνω' || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. ἐν.: 'Ιλ.Τ.164, εἶπερ γὰρ θυμῷ γε μενοῖνάς πολεμίζειν, 'Οδ.Χ.217 οἶα μενοίνης ἔρρειν ἐν μεγάρῳις' || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. ἀορ.: 'Οδ.Β.248 μνηστῆρας ἀγαυοὺς ἐξέλασαι μεγάρῳι μενοῖνισή' ἐνὶ θυμῷ, αὐτ.Φ.157, Πινδ.Π.1,43, αὐτ.Ο.1,58 μενοῖνω βαλεῖν, γ'ων. Ἀπόλλ.116 μενοῖνισεν δὲ τεκῆσθαι, Εὐρ.Κύκλ.448 νῦν σφάξει μενοίνης, 'Αριστοτ.Σ.1080 ἐξέλειν ἡμῶν μενοῖνων πρὸς βίαν τάνθηρνια, 'Απολλ.Ρ.4,1255 βέλτερον ἦν μεν γὰρ δὴ τὴ μενοῖνωνας δάεσαι' || ὄμ. μτ. εἰδ. προτ.: 'Ιλ.Μ.59 πεζοὶ δὲ μενοῖνον, εἰ τελέουσιεν ἦσαν πρόθυμοι νὰ ἴδωσιν, ἐάν. . .) || ὄμ. σπαν. ἀπολ.: 'Ιλ.Ο.293 Ζηνὸς ἐριγδοῦπον πρόμος Ἰαταται, ὡδε μενοῖνων ἴτροσον πρόθυμοι' || μτ. αἰτ. πράγμ. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ τὴ: 'Οδ.Β.285 σὺ δ' ὀδοὺ οὐκείτ' ἰθρῶν ἀπέσται, ἦν σὺ μενοίνης, Πινδ.Ν.11,45 ἔργα πολλὰ μενοῖνωνας, Θεοκό.Σ.62 νόω θυξ παλλὰ μενοῖνα' || μτ. δοτ. πράγμ. ἐπιθυμῶ διακώσ ν' ἀποκησῶ τὴ: αὐτ.461 μήποτ' ἐπὶ ἀπρήκτισται νόον ἔγε μηδὲ μενοῖνα χρῆσαι τῶν ἀνυσίς γίνεται οὐδεμίνα' || μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. σχεδίαζῶ, διανοοῦμαι ζῳηρώς τὴ ἐναντίον τινός: 'Οδ. Δ.532 κακὰ δὲ τρώσει μενοῖνα.

μένος (τὸ) κ. νεώτ. δύναμις, ἰσχύς: 'Ιλ.Ζ.265 μὴ ἀπογυῖσθης μένος, ἀλκή τὴ λάθωμαι, αὐτ.Ε.506 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, σὺτ.Ζ.502 προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν, αὐτ. Ζ.27 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φάρισμα γυῖτα: 2) ἐπὶ ζῶων καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, ἰσχύς, ἀγριότης: 'Ιλ.Ρ.20 αὐτ' ἔων παρδάλιος τῶσσον μένος, οὐτε λέοντος: 3) ἐπὶ πράγμ., δύναμις, ἰσχύς: 'Ιλ.Ν.444, αὐτ.Ζ.182 δεῖνδον ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθαμέναιο, αὐτ.Μ.18 ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες (τὴν ὀρημτικότητα, τὴν δύναμιν), 'Οδ.Κ.160 δὴ γὰρ μιν ἔρην μένος ἡελοῖα, Παρμ.Π.3 ἄστρων θεσμῶν μένος, Αἰσχ.Πρ.720 ἐνθα ποταμὸς ἐκποῖσά μένος, αὐτ.'Αγ.238 βίρα χαλινῶν τ' ἀναυδῶς μένει, 'Εμψ.111,3 παῖσιες ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, Εὐρ.'Ησ.428 χειρῶνας ἐκφυγόντες ἀγριον μένος, 'Ινν.Διαίτ.63 οὐτ'ωγὰρ ἄν ἦσαν τὸ ἀπὸ τοῦ εἰνυς μένος ἀπτοῖτο τῆς κεφαλῆς καὶ γνῶμης: 4) δὲ ἡ ζωϊκὴ δύναμις, ἡ ζωή: 'Ιλ.Γ.294 ἀπὸ γόρ μένος ἐπλετο χαλκός, αὐτ.Ε.296 τοῦ δ' αὐθὶ λυθῆ φυχὴ τὸ μένος τε, Αἰσχ.'Αγ.1067 μένος αἰματῶρον, Σοφ.Α.1412 ἐπι γὰρ θερμὰ σὺριγγές ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος τὸ μαυρο αἶμα τῆς ζωῆς: 5) ἐπὶ τῆς φυγῆς, δύναμις ὀρημ. φυχικῆ, πάθος, μαῖα, ὀργή, τέλμην: 'Ιλ.Β.387 ἢ μὴ νεῦ εἰδοῦσα διακρινεῖται μένος ἀνδρῶν, αὐτ.Σ.264, σὺτ.Ψ.4ῶβ ἐπεί μένος ἔλλαβε θυμῶν, αὐτ.Χ.312, 'Ηοιοδ.Α.369 ναυτὶ μένος σπεῦδῶν, 'Αριστοτ.Σ.φ.424 ὀργῆς καὶ μένους ἐμπληρωμένος, Πλάτ.Τίμ.70Β. ὅτε ζέσειεν τὸ τοῦ θυμοῦ μένος, 'Αλκιδ.π.'Αριστ.Ρητ.140α,2 μένος τῆς φυχῆν πληρουμένυν, 'Θεαγ.Πυθ.π.Σ.το8,3,117 θυμὸς ὁ κρατεῶν τῶ μένος, Ξεν.ΚΠ.3,3,61, αὐτ.'Ελλ.7,1,31 ἐκ τοῦτων. οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιωτικῶσι φασὶν ἐμπενοῖν, ὡστε . . . - κατελήφθησαν ὑπὸ παραφόρου μένους' || κ. ἐπὶ ζῶων: 'Ιλ.Ρ.456 ὡς εἰπὼν Ἰπποῖων ἐπένηυσεν

μένος ἢ δ, αὐτ.476 ἴππων ἀθανάτων ἔχεναν διη-
σίν τε μένος τε, Αἰσχ. Ἐπιτ.393 Ἴππος κατασθαι-
νων μένει, Ξεν.Κυν.6,15 || συγκρίσις συνάπτε-
ται μετὰ τοῦ θυμῶς : Ἰλ.Ε.470 ὡς ἐπιών ὠτρυνε
μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω, *Γυν.Δημ.361 || ὁ μ.
μένος καὶ θάρσος : Ἰλ.Ε.2 ἐνθ' αὐτὸς Τυδείδῃ Διο-
μήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη δάκε μένος καὶ θάρσος,
Ὁδ.Α.321 τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρ-
σος || κ. νεώτ. φρ. μένος πνεύοντες πλήρεις
ὀργῆς : Ἰλ.Β.536 οἱ δ' Εὐβοῖαν ἔχον μένεα πνεύ-
οντες Ἀδαντες, - ἔφυγον μένεα πνεύοντες κατὰ
τῶν κριτῶν || νεώτ. κ. μτ. γτχ. ἐν. μένεα πνέων :
ἀπεχώρησε χολωθεὶς καὶ μένεα πνέων κατὰ
τοῦ προδρόμου * 6) γεν. φυσικὴ ἢ ψυχικὴ διάθεσις,
φρόνημα· προβλ. κ. συνθ. εὐ-μενής, δυσ-μενής : Ἰλ.
Ν.634 Τρωσίν, τῶν μένος ἀνὰ ἀτάσθαλον, οὐδὲ
δύναται φυλοπίδος κορέσασθαι ὁμοῖου πολέ-
μου, αὐτ.Θ.361 * 7) ἐν ποικίλαις περιφράσεσιν
ὡς τὸ βῆλ κττ. : Ἰλ.Α.268 ὀρέται δ' ὀδύνας δὴ-
νων μένος Ἀτρεΐδαιο ἴδων Ἀτρεΐδην, Ὁδ.Ρ.34
τοῖν δὲ ξυνηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο Ἰ' Αντί-
νοοιο, Ἐπιτ.ΙΙ.9 ἀξίς δ' ἐξ αἵδαο κατασθαιμένοιο
μένος ἀνδρός (ἀνδρα τεθνώσται, ἀντ.27.2 αἰψὴ
λάσιον μένος, αὐτ.ΙΙ.5 αἰθέριον μένος ἰαθῆρ).

μενούοι [τό] νεώτ. κατάλογος φαγητῶν παρατε-
θειμένων εἰς ἐν γεύμα, ἔδεσμοτολόγιον βλλ.

μενουέτω [τό] νεώτ. παλαιῶς γαλλικὸς χορδὸς
ριθυμῷ τριμεροῦς.

μενοσεδικιμός [ό] νεώτ. ἡ θεωρία τῶν ἀποτελε-
σάντων τὴν μεσιφφίαν τῶν σοσιαλιστικοῦ ρω-
σικοῦ κόμματος, καθ' ἣν δὲν ἀποκλείεται ἡ συ-
νεργασία μετὰ τῶν ἀστικῶν κομμάτων πρὸς κοινὴν
πολιτικὴν δράσιν.

μενοσεδικός [ό] νεώτ. ὁ πρεσβεύων, ὁ παρα-
δεχόμενος τὸν μενοσεδικισμόν.

μέννα (ἡ) δημ. τὸ φωτὸν μίθη βλλ. * 2) ἡδύ-
ποτον ἔχον ἀρώμα μίθησ' * 3) ζαχαρωτὸν, κα-
ρμελάα μετ' ἀρώματος μίθησιν.

μενταγιόν [τό] (γαλλ.) νεώτ. κόσμημα σχήμα-
τος συνθῆ. ψοειδοῦς ἡ στοργιλλῶν ἐντός τοῦ
ὀποῖου τοποθετεῖται φωτογραφία προσφιλῶς
προσώπου || γεν. κόσμημα σχήματος μεγα-
λοῦ ἀναρτώμενον ἐκ τοῦ λαμποῦ, εἰς τὴν ἄλυσιν
ὀρολογίου κλπ.

μεντάγρα (ἡ) μτγν. ἀσθένειά τις τοῦ δέρματος,
εἶδος λεηχίων : Πλν.Φι.26,2, Γαλ.12,839, Ἀέτ.8,16.

μεντέρι [τό] δημ. κ. μιντερί ἀνατολικὸν ἀνάκλυ-
τρον, διδάνιον, σοφάς βλλ. * || γεν. στρώμα :
σῆκωσε τὸ μεντέρι ἀπὸ τοῦ κρεβάτι.

μεντεσές [ό] δημ. ὁ στραφεύς, ἡ στρόφιγγ θά-
ρας, παραθώριον κλπ.

μεντζάνα δημ. ναῖν. ὁ ἴστος τοῦ ἐπιδρόμου *
2) κόντρα μεντζάνα ἡ δολωνίς καὶ ἡ κεραία
ἀφ' ἧς αὐτὴ ἔξαριθται.

μεντζάστρα (ἡ) δημ. μεσίστος : ἡ σημαία
σήμερον εἶναι μεντζάστρα * || ἐν χρ.κ. ὡς ἑπίρρ. :
ἀνάθεος τῆς σημαίας μεντζάστρα.

μεντιόπου Ἰσ. «χλανίδα».

μεντιούμι [τό] νεώτ. πρόσπωνον χρησιμεῖον ὡς
φορεὺς πνευματιστικῶν φαινομένων.

μέντοι βλ. μέν.

μέντοινα Ἐπιγρ. μένος.

μέντων νάπ. μένοιτι.

μεντορουργίς-οὐς-ές ὁ ὄπδ τοῦ Μέντορος
εἰργασμένος : Λοικ.Λεξ.φ.7 ὁ τρυφίης μεντορουρ-
γίης εὐλαβῆ ἔχουσα τὴν κέρκον.

μενταορί [τό] δημ. τὸ ἐρπετὸν ἡμιδάκτυλον βλλ.
μενταορέσις [ό] (τουρκ.) δημ. κ. μεδρ-
σχολεῖον κ. εἰδ. μουσουλμανικὸν ἱεροδιδασκῆριον.

μένω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐν. ἀπαφρ. με-
νέμεν, παρστ. μένεσκον, ἐπ. κ. ἰων. μέλλ. με-
νέω, ἄπτ. μενώ, ἀφρ. ἔμεναν, παρκα. μεμένηκα,

ἴσταται σταθερὸς ἐν νιν θέσει ἀκίνητος : Ἰλ.Π.838
δς παῦ τοῦ μάλα πολλὰ μένωσ ἐπετέλετ' ἰόντι,
Ἰσ.Θ.598 ἐντοσθε μένοντες, Ἦρ.δ.62 σὺ εἰ με-
νέσι αὐτοῦ καὶ μένωσ ἔσεια ἀνὴρ ἀγάθος, Αἰσχ.
ἀπ.371, Πλν.Ν.3,43 ξανθοῦς Ἀχιλλεύς τὰ μὲν με-
νωσ Φιλήρας ἐν δόμοισι, Σοφ.Α.1,80 εἰπὸν μὲν ἀρ-
κὰ τοῦτον ἐν δόμοισι μένων, Εὐρ.Ι.Α.656 μὲν,
ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοισι σέθεν, Ἀμφικ.
1,3 ἐνδον μένειν, Οοικ.Α.2,6 καὶ τὸ ἐν τῇ ἡφείρῳ
στρατοπέδον τῶν Παλοποννησίων κατὰ χθρῶν
ἔμεναν, - μένει πάντοτε στὸ σπῆτι τῆς, - μένει
εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποῖαν σὲ ἐτοποθέτησα *

|| νεώτ. φρ. μένω ἐμβρόντητος, ἐνός κττ. ἀκί-
νητῷ ἔξ ἐκλήξεως, ἐκπλήττοιαι : ἀκούσας ταυ-
τα ἔμειεν ἐμβρόντητος * || δημ. κ. ἀπολ. μένω
ἐκπλήττοιαι : τὸν εἶδα καί ἔμενα * 2) εἰδ. ἐν τῇ
μάχῃ, ἴσταται σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν μου μὴ ὀ-
ποχωρῶν εἰς τὴν ὀρμητὴν τῶν ἐχθρῶν : Ἰλ.Π.659 ἐνθ' οὐδ'
ἴφθιμου Λυκίαι μόνον ἄλλ' ἐφόβηθεν ἀνδ-
ρες, αὐτ.Α.317 ἵτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι,
Χρυσ.π.ἠ.Ἦρ.1.55 φεύγειν μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖ-
σθαι κακὸς εἶναι, Αἰσχ. Ἀγ.854 νίκη δ' ἀπέπειρο
ἔσπατ' ἔμπεδος μένοι, Ξεν.ΚΠ.3,6,3 οὐκέτι ἐδύ-
ναται μένειν ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον, Ἦρῳ-
διαν. Ἰστ.2,54 ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς καὶ ἀνο-
πλοὶ πρὸς ὀπλισμένους, οὐκ ἔμενον, - νὰ μένης
σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν σου ἐνώπιον τοῦ ἐ-
χθροῦ * || ὁ μ. μτθ. ὑπομένω τὴν ἐροδὸν τιος ἐν
τῷ πολέμῳ : Ἰλ.Ε.527 Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπε-
δον, οὐδὲ φέβοντο, Αἰσχ. Ἐπιτ.436 τίς ἀνδρα κομ-
πάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ ; || ὁ μ. μτθ. γεν.
ὑπομένω τῇ, ἀνδίσταμαι εἰς τὴν προσβολὴν τιος :
Ἰλ.Ο.620 ἠτέ πετρη .. ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων
λαϊφῆρὰ κέλευθα, Εὐρ.Ρι.σ.740 ἀπορίαν γάρ οὐ
μενῶ * 3) παραμένω, διαμένω, ἔχω τὴν ὁκσίαν
που : Πλν.Π.4,186 τὸν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μέ-
νειν αἰῶνα πέσσοντ', Ἰνν.Ἐπιδ.1,3 τοῦ γυναιχοῦ
μείνοντος πρὸς τοὺς γονεάς, Ἰσοκ.493 ἕμισ δ'
εὐ μθεισθε παρὰ κρητήρῃ μείνοντες, αὐτ.1127 φῶ-
λα παρὰ παιδί μένουσα, Εὐρ.Ἰκ.33 μένος
ἀγναῖς ἐσχάρασι δυοῖν θεαίν, - μένει μὲ τὴν κό-
ρην τῆς * || ὁδ. διατριβῶν, κατοικίᾳ, εἰμαι κἀ-
τοικός : Πολυδ.30,4,10 οὐ μὴν τοῖς με παρεπίδη-
μοσι, οὐδὲ τοῖς ἐκεῖ μένουσι τῶν Ἑλλήνων
ἦρσκειν, Στράβ.3,147 ὅπου τέτταρας μυριάδας
ἀνθρώπων μένειν ἐργαζομένων, Μαλδά.1)252,19
μαθόντες ποῦ μένει Σίμων ὁ μάγος, αὐτ.439,10
ἐμπρησμοῦ γενομένου ἔνθα ἔμενε, - μένω ἐν Ἀ-
θήναις, - ἔμειεν ἐπὶ πολὺ εἰς Γερμανίαν * 4) γεν.
εὐρίσκομαι, εἶμαι : Ἰλ.Β.292 καὶ γάρ τις θ' ἔνα
μῆνα μένωσ ἀπὸ ἧς ἀλάχοιο, - μένω μακρὰν τῆς
πατρίδος * || φρ. μέμειν ἀπὸ τοῦ πολεμίου μένω
μακρὰν τοῦ πολεμίου, ἀποφεύγω τὸν πόλεμον :
Ἰλ.Σ.64 δ,τι μιν ἴκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μέ-
νοντα * || ὁδ. ἀπολ. ἀποφεύγω τῇ, μένω ἀργός :
Ἰλ.1318 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ .. τῆς πολεμίας,
αὐτ.Σ.367, Σοφ. Ἰλ.Χ.946 ποῖ γάρ μενεις ῥάθυμος *
|| ὁδ. ἡ μτχ. οἰ μένοντες οἱ παραμένοντες : Ξεν.
Ἀν.4,4,19 φύλακας καταλιπόντες καὶ στρατηγὸν
ἐπὶ τοῖς μένουσι * 5) ἀναφορ. πρὸς πράγμα, ἡ
καταστάσις, παραμένω, ἐμμένω σταθερὸς εἰς τῇ :
Σοφ. Ἀντ.169 πατὶδας μένοντας ἐμμένονσας φρονή-
μασι, Δημ.1087,17 ἐμμένον ἐπὶ τῶν αὐτῶν, Πλάτ.
Τῖμ.42Β ἔμειεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἦθει,
αὐτ. Ἐπιστ.10,358C μένε ἐν τοῖς ἥθεισιν ἐν οἷς καί
μένεις, Ἦρῳδιαν.3,2,10 μένοντες εἰς τὴν πρὸς ἐ-
κείνον εὐνοσίαι, - ἔμειαν στὰ πατροπαράδοτα *
6) εἰδ. ἐμμένω εἰς τινα γνῶμὴν ἡ πεποιθισιν :
Πλάτ. Πρωτ.356Β ἔχειν τὴν ψυχὴν μένουσαν ἐπὶ
τῷ ἀληθεῖ καὶ ἔσσωσεν ἀν γόν βίον, Νόμ.π. Δημ.
21,94 μενέτωσαν ἐν τοῖς διαγνώσθεσιν * 7) ἰκα-
νοποιούμαι, εἶμαι ἐχαριστημένος, ἀρκούμαι καὶ

παραμένω εις τινα καταστάσιν: Πλάτ. Πολ. 466C μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ, Δημ. 42, 29 καὶ οὐχ οὐδὲ ἔστιν ἔχων ἃ κατέστραται μένειν ἐπὶ τούτων, Ἰσοκρ. 8, 7 οὐδ' οἱ κεκτιμένοι τοὺς μενίστους πλούτους μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσι: || κ. νεώτ. μτ. κατηγ. μτχ. ἡ ἐπιθέτου κατηγορηματικῶς, εἶμαι, ὑπάρχω: Ἰλ. Τ. 263 ἀλλ' ἔμην ἀπρητίμαστος ἐνὶ κλισίῳν ἔμῃσιν, Μεν. 145 μένειν ἐλευθερον, - ἔμεινα εὐχαριστιμῶς - ἰκανοποιημένος' 8) ἐπὶ πραγμ., παραμένω ἀκίνητος, ἀμετάβλητος, σταθερός: Ἰλ. Ρ. 434 ἀλλ' ὥστε στήλη μῆνει ἔμπεδον, Πίνδ. Ν. 6, 4 ἀσφαλὲς αἰέν. . μένει οὐρανός, Πλάτ. Φαιδρ. 261 D, αὐτ. Τιμ. 40B ἐν ταυτῷ στρεφόμενα αἶε μένει, αὐτ. Κρατ. 401C σχεδόν τι αὐ οὐτος καθ' Ἡράκλειτον αὐ ἡγοῖντο τὰ ὄντα ἵεσται τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν, Ἡρωιδιον. Ἰστ. 6, 5, 6 οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι ἐνεστώτα καὶ μόνοντα || οἱ μένοντες ἴκτ. παραλ. τοῦ ἀστέρες(ε) ἰ ἀπλανεῖς: Ἀριστλ. Οὐρ. 290α, 21: || οἱ μένων κύκλος ὁ σταθερὸς κύκλος: Αὐτόλ. 12, Πτολ. Ὑποθ. 1, 3' 9) ὄμ. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων καὶ ἀφηρημένων ἐννοιῶν, παραμένω ἀμετάβλητος, παραμένω ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει: Ἡρ. 1, 5 τὴν ἀνθρωπίνων ὤν ἐπιστάμενος εὐδαιμονίην οὐδαμᾶ ἐν τωτῷ μένουσαν, Οἰκ. 4, 76 ἠλιζόν. . οὐ μείνεις κατά χέωραν τὰ πράγματα, Πλάτ. Κρατ. 440A ἀλλ' οὐδὲ γνῶσιν εἶναι εἰκόες, εἰ μεταπίπτεται πάντα χρήματα καὶ μὴδὲν μένει, Ἀριστλ. Η. Νικ. 1167b, 7 τὸν τοιούτων γὰρ μὲναι τὰ βουλήματα καὶ οὐ μετρορεῖ ὡσπερ Εὐρύπος, - τίποτε δὲν μένει σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ, δα' ἀλλάζουσι ἀπὸ μέρα σέ μέρα: 10) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄθ. διαρκῶς, παραμένω: Αἰσχ. Εὐμ. 677 τὰ δ' αἰωνῶς μένει, αὐτ. Ἐπ. 744 αἰώνια δ' ἐς τρίτον μένει, Διόδ. Σ. 15, 76 ἡ πόλις μαρ ἠλικὸν μείνας ἔτων πέντε, - ἔμειναν ἡ ἐπίδημα τρεῖς μῆνας: 11) ὄθ. ἰσχυρῶς, διατηροῦμαι, ἔχω κύρος: Εὐρ. Ἰ. 959 κἀτὶ τὸν νόμον μένειν, αὐτ. Ἀνδρ. 1000 ἦν δορυξένων ἑμῶν μείνωσιν ὄρκοι, Σεν. Αν. 2, 3, 24 μέχρι δ' ἂν ἐμὲ ἦκα, αἰ σπονδαί μενόντων, Πλάτ. Ἰοργ. 480B εἶπερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα, Ἀριστλ. Η. Νικ. 1133h, 14 τὸ νόμισμα βούλεται μένειν, αὐτ. Πολιτ. 1308a, 3 μένουσιν ἀριστοκραταί, - πολὺ καλὸ ὄφρασμα, θά μείνῃ γὰ πολλὸν καιρῷ: 12) ἀναμῆνω, χρονοτριβῶ ἐν τῇ ἀναμνήσῃ: Ἰλ. 1, 45 ἀλλ' ἄλλοι μενούσιν κερνηκοῦντες Ἀχαιοί, εἰσόκε περ Τροίην διαπερσομεν, Ὀδ. Ρ. 570 τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι μείναι ἐπιγομῆνην περ, ἐξ ἡλιον καταδύντα: || ὄμ. μτ. τινας ἐννοίας βραδύτητος καὶ ἀκηφίας: Ἰλ. Α. 666 ἡ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θαλαί ἄγχι θαλάσσης. . ἔθρωνται, Αἰσχ. Πέρσ. 796 ἀλλ' οὐδ' οἱ μείνας νῦν Ἑλλάδος τόποις: || ὄμ. τὰ μτβ. ἀναμῆνω, περιμένω τινά: Αἰσχ. Ἐπ. 395 ἵππος ὅστις βόην οὐδαιγγος ὀρμῆται μῆνων, Εὐρ. Ρήσ. 66 ἡμέρας μείναι φάος, Οἰκ. 2, 124 μετὰ δὲ τὸ ὄντον πρῶτον στήσαντες δῶο μὲν ἡ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τοὺς Ἰλαυριοὺς μένοντες, αὐτ. 8, 78 ἀλλὰ τὰς παρά Τισσαφρόνους Φοινισσας ναὺς μένοντες, ΑΠ7, 292, 1 κάρθανον, ἀλλὰ μῆνω σε' μείνεις δὲ τε καὶ σὺ τιν' ἄλλον: || ὄμ. μτ. αἰτ. κ. ἀναρφ. : Ἰλ. Δ. 247 ἡ μένεται Τρώας σχεδόν ἐλθέμεν, Ὀδ. Α. 422 τρεφάμενοι τέρποντο, μόνον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλαβεν, Πίνδ. Π. 3, 16 οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τρέπεται νυμφίαν, Εὐρ. Ἀνδρ. 255 οὐ μῆνὸν πόσιν μολεῖν: || ὄμ. μτ. ἀναρφ. : Θέοργ. 351 τί μείνεις, ἵεσαι, Αἰσχ. Εὐμ. 677 μῆνὸν δ' ἀκούσαι πᾶς ἀγῶν κριθήσεται, αὐτ. Ἀγ. 459 μένει δ' ἀκούσαι τί γὰρ: 13) τὰνάπαλι κ. ἐπὶ πραγμ., περιμένω, ἀναμῆνω: Αἰσχ. Χο. 103 τὸ ὄμρημον γὰρ τὸν τ' ἐλευθερον μένει, αὐτ. Ἀγ. 127 βωμοῦ πατρῶου δ' ἄντ' ἐπίβηνον μένει, θερμῷ κοπέλιος φοίνιον πρῶσφάγματι, αὐτ. ἄπ. 37 ἀγῶν

γὰρ ἀίερας οὐ μένει λελειμμένοι, Κολλ. Λαυτρ. Πολ. 120 ὡ ἐτάρα τῇ μάτι μινύρεο' τῷδε γὰρ ὀλάα τεῦ χάριν ἐξ ἔμεινε πολλά μενεύντι γέρα, ΚΔ Πράξ. 20, 23 τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον κατὰ πόλιν διομαρτῦραται λέγων ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν, Γρηγ. Νοξ. π. Στεφ. τίς δὲ ἐγγυνητής ὅτι μένει τὴν θεοπειραν τὸ τέλος: 14) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνάρσο, μτ. ἀναρφ. ὑπολείπεται, ἀπομένει: Αἰσχ. Ἰκ. 435 ὄπασ' ἄν κίτσης, ἀπομένει δορὶ τίνειν ἀντίρροπον θῆμιν, Εὐρ. ἄπ. 733 τοῖς πᾶσι ἀνθρώποισι καθάβηναι μένει, ἰένει μᾶς μένει τώρα τίποτε ἄλλο ἀπὸ (ἡ παρά) θάνατος: 15) νεώτ. κ. δημ. ὑπολείπεται, ὀπομένω ὡς ὑπόλοιπον: ἀπὸ τὸ μισθὸ μου δὲν μοὺ μένουν παρὰ ἑκατὸ δραχμῆς, - μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν ἐξῶδων ἔμεινε ἐλάχιστον κέρδος, - ἡ κακία του θά τοῦ μείνι, φρ. τοῦ μείνει ὁ κόπος διάφορο, δι. τραγ. καὶ θά σοῦ φύγῃ τὸ πουλί καὶ θά σοῦ μείνῃ ὁ πόνος: 16) πάπ., νεώτ. κ. δημ. γεν. ἀπομένω, μένω εἰς τὴν κυριότητα τινός: Πάπ. μένω παρὰ τινι, - μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του τοῦ ἔμεινε δολοκλήρος ἡ περιουσία, - θὸ παθὼν ὁ θεός του καὶ θά τοῦ μείνουν τὰ ἑκατομμύρια: 17) δημ. ἐπὶ προσ., ἐγκαταλείπεται, ἀπομένω: ἐπέβαν οἱ γονεῖς του καὶ ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους. **μερικανικός** ἡ-ὸν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ Μεξικου: μερικανικὸ ἄλογα, μερικανικὸ αἰτίρη: 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Μεξικόν: μερικανικός πόλεμος, - μερικανικά ἤθη. **μέρα** ἴσα ὄμματα: **μέρα** ἰήθ δημ. ἡμέρα βλλ. **μεράθι** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δρύς ἡ βραχὺφυλλος. **μεράκι** (τὸ) δημ. ἐπιθυμία σφοδρά, πάθος: τὸ ἄβαλε μεράκι νὰ πάθῃ τὴν Ἀθῆναι: || φρ. μεράκι ἐπιπρομηματικῶς, με γούστο, μετὰ καλαισθησίας: ρουχὰ με μεράκι: 2) ἡ ἐκ τοῦ ἀνεκπληρώτου πόθου προερχομένη μελαγχολία, καπμός: τὸ χει μεράκι στὴν καρδίᾳ του παῦ δὲν τὰ κατὰφερε: || φρ. εἶμαι στὸ μεράκι, - ἔγω μεράκια κττ. εὐρίσχομαι ἐν ἐκλύσει ψυχικῇ ἰον ἐξ ἔρωτος, μελαγχολίας, πάθος: ἄσ' τον καὶ εἶσαι στὸ μεράκια του, - δταν ἔχη τὰ μεράκια του, ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι. **μερακλήδικος** η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μερακλήν ἢ τὸ μεράκι βλλ.: τραγοῦδι μερακλήδικο, - ρουχὰ μερακλήδικα (μὲ μεράκι, μὲ γούστο). **μερακλής** (ὁ) δημ. ὁ κατεχόμενος ἀπὸ μεράκι: γειά σου, φίλε μερακλή: 2) ὁ ἐξαιρετικῶς καλαισθησίας, γούστου, ὁ ἐξαιρετικῶς ἐπιμελούμενος τὴν ἐργασίαν του: ράφτης μερακλής, - τεχνίτης μερακλής. **μεραρχικός** (ὁ) μτγν. κ. πάπ. ὁ ἐπίσημος διανεμητῆς ἐνός δήμου: Ἐπιγρ. 2) εἰδ. ὁ ἀρχηγὸς μεραρχίας βλλ.: Ἀσκληπιοδ. 2, 10, Ἀορ. Τοκτ. 10, 5: 3) ὁ διοικητῆς 32 ἐλεφάντων: Αἰλ. Τακτ. 23. **μεραρχία** (ἡ) κ. νεώτ. στρατιωτικὴ μονὰς διοικουμένη ὑπὸ τὸν μεράρχου, ἀποτελουμένη ἐκ 2048 ἀνδρῶν: Ἀσκλ. Τακτ. 2, 10, Ἀδριαν. Τακτ. 10, 5: || νεώτ. ἡ μικροτέρα αὐτοτελεθὴ στρατιωτικὴ μονὰς ἡ περιέχουσα ὄλα τὰ ὄπλα, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ταξίρχιων. **μεραρχικός** ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ἀνήκων εἰς μεραρχίαν στρατοῦ: μεραρχικόν πεζικόν, - μεραρχικόν σῶμα. **μεραρχικός** ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεραρχίαν ἢ τὸν μεραρχον. **μεραρχοῦς** (ὁ) νεώτ. ὁ διοικῶν μεραρχίαν βλλ. στρατοῦ ἀνώτερος ἀξιωματικός. **μεργάλη** (ἡ) νεώτ. κημ. τὸ μετὰ χορικοῦ ὄξέος ὄλας τοῦ ὄξειδιου.

μεργίζε ἴσ. κάθροως ἐσθίει.
μεργουλάος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀλκιδῶν.
μέρδος, μτχ. παθ. ὄρ. μερθεῖσα, κωλύω, βλάπτω, στερῶ. ἴσ. «μέρδος κωλύει, βλάπτει, μερθεῖσα» στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα.

μερδικό (τὸ) δημ. κ. μερδικὸ τὸ μερδιον· πῆρε τὸ μερδικό του ἀπὸ τὴν περιουσία.

μέρεια (ἡ) πάπ. κ. ἴσ. μερίς βλλ. 2) εἰδ. ἴσ. «φυλῆς μέρος ἐκ δέκα τριαικάδων συνεστός».

μεραμέτι (τὸ) δημ. [τουρκ.] ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή, ἐπὶ οικοδομῆς· θέλει ἀκόμα μερικά μερεμέτια τὸ σπίτι. 2) μτφ. ὄριμετὸ ἐπίπληξις ἢ ἑυλοκότημα· τοῦ ὄωσε τὸ μεραμέτι του κ' ἤσυχασε.

μερεμτζίω [τουρκ.] δημ. παθ. μερεμτζίζομαι, ὄρ. μερεμτζίσθηκα, μτχ. παρακ. μερεμτζισμένος, κίνωω μερεμέτι βλλ. ἐπιδιόρθωσιν· θέλω ἓνα μικροῦστορα νὰ μερεμτίσω τὸ σπίτι.

μερκνῆρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν λειριδιῶν.

μερῶω δημ. ἠμερῶω βλλ.· Σημηρ. ΜΚρίν. Θεέ τοῦ Αἰγαίου, τ' ἄτια σου κράτει καὶ μέρεμέ ται.

μερραχλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ταμαρίζ.

μερθεῖσα βλ. μέρδω.

μερθιά (ἡ) δημ. κ. μερτιά τὸ φυτὸν μύρτος ὁ κοινός.

μερι (τὸ) δημ. κ. μερι ὁ μηρός βλλ.

μερία (ἡ) νεώτ. βοταν. γεν. μυκητῶν τῆς οἰκ. τῶν μικρομυκητιδῶν.

μεριά (ἡ) κ. μον. κ. δημ. θέσις, μέρος· Μάχη Βάρνας C.195 στένονται ἀπὸ μία μεριά καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἄλλην, - νὰ βροῦμε καμιά καλὴ μεριά νὰ κάτουμε, - ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μία μεριά κ' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη. || δημ. συνθῆ. μτ. ἐπιρρ. τοπ. ἐν σχηματισμῷ ἐπιρρ. ἐκφρ. οἶον ἀπάνω, κάτω, πέρα, δῶθε, καίθε μεριά κττ. ἀπάνω, κάτω, πέραν· βρίσκονται πέρα μεριά, - ἀπάνω μεριά διαβάνει τὸ ποτάμι καὶ κάτω μεριά εἶναι τὸ δάσος. || φρ. σὲ καλὴ μεριά φιλοφρόνησις πρὸς λαμβάνοντα χρήματα εὐχρυσή τὴν ἐπ' ἀγαθῷ διάθεσις τῶν λαμβανομένων χρημάτων· πάρε τὸ λεφτά σου καὶ σὲ καλὴ μεριά.

2) μον. κ. δημ. πλεура, ὄψις· ἡ μπροστινὴ μεριά τοῦ πανιοῦ εἶναι ἄσπρη, - ἡ πισινὴ μεριά. || φρ. ἡ καλὴ μεριά ἢ κτ. παρὰ τὸ μεριά ἢ καλὴ ἢ κυρία ὄψις πράγματός τινος, ἀντίθ. ἡ ἀνάποδη· κοιτάζε τὸ ἀπὸ τὴν καλὴ μεριά. || δημ. φρ. τὰ λέγω ἀπὸ τὴν κολῆ (ἐνν. μεριά) ὀμιλῶ ἀνευ περιτροφῶν καὶ ὑπεκφωσῶν· τοῦ τὰ ἴε ἀπὸ τὴν καλή. || μον. δυὸ μεριές κρατῶ ἔχω δύο γνώμας, δύο σχέδια, ἀμφιγαλαντεύομαι· Μάχη Βάρνας C.284 οἱ Τοῦρκοι δυὸ μεριές κρατοῦν νὰ διαζῶουν καὶ νὰ φύγουν.

μεριάω δημ. πηγάζω κατὰ μέρος, παραμερίζω· Βολαωαρ.84 μεριάσε, βροχῶ, νὰ διαδῶ. 2) μτφ. θέτω τὴ κατὰ μέρος, παραμερίζω τὴ· μεριάσε τὴς καρτέλες ἀπὸ τὴ μέση, - μεριάσε τὰ ἔρασα σου νὰ διαδῶ.

μεριάση (ἡ) δημ. μερίς βλλ.

μεριδάκης (ὁ) μτχ. κ. πάπ. κυβερνήτης, δικηγητὴς ἐπαρχίας· Πάπ., ΠΔΜακκ.1,0,65 καὶ ἔθετο αὐτὸν στρατηγὸν καὶ μεριδάχην, ἴωσ.1Α 12,5,5 Ἀπολλωνίῳ τῷ μεριδάχῃ.

μεριδαρχία (ἡ) μτχ. τὸ ὑποὸργημα, τὸ ἀξιωματὸ τοῦ μεριδάρχου· ΠΔ Ἐσθρ.1,15 καὶ στάντες ἐν τῷ ἁγίῳ κατὰ τὴν μεριδαρχίαν τὴν πατρικὴν ὕμνων τῶν Λευιτῶν, ἴωσ.1Α 15,7,3.

μεριδαρχικά (τὰ) πάπ. φόρος καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ μεριδάρχου διὰ τὸ ἀξιωματὸ αὐτοῦ.

μεριδιάνω (ἡ) δημ. τὸ σκιαοθηρικὸν ὄρωλόγιον.

μεριδιον (τὸ) μτχ., μον. κ. νεώτ. μικρὸν μέρος, μικρὰ μερίς· Ἀρρ. Ἐπικτ.2,22,23. 2) νεώτ. μερίς βλλ.· ἔλαβε πλοῦσιον μεριδιον ἐκ τῆς λείας, - τὸ μεριδιον τοῦ τῆς κληρονομίας ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ἴσῃ.

μεριδιούχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἢ ὁ δικαιούμενος μεριδιῶν, ὁ μέτοχος τινος.

μεριδοῦχαρι (τὸ) δημ. ὁ χάρτης ἐφ' οὗ εἰσι γεγραμμένα τὰ ὄνοματὰ τῶν νεκρῶν, τὰ ὁποῖα μνημονεῖ οἱ ἱερεῖς κατὰ τὴν λειτουργίαν.

μεριδοῦχος γλώσσ. τοῦ μελετατὶ βλλ.· Σχολ. Ὀππ.Κυν.4,281.

μερίζω (μερίς) κ. μον. κ. νεώτ., δωρ. μερίζω, ἀπ. μέλλ. μεριῶ, ὄρ. ἐμερίσα, δωρ. μτχ. ὄρ. μερίζας παρακ. μεμέρικα, μέσ. μέλλ. μερίσομαι κ. μεριόσομαι, ὄρ. ἐμερισθήην, παρακ. μεμερίσθην, ὄρ. ἐμερίσθην, παρακ. μεμερίσθαι, διαρῶ, χωρίζω εἰς μερίδας εἰς μέρος· Πλάτ.Παρμ.131C ἢ οὐν ἐθελησῆς ὡς Σώκρατες, φάναί το ἐν εἰδος ἡμῖν τῆ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι, Ἀριστλ.Φυσ 204α,34 οὐσαν ποιούσθαι τὸ ἀπειρον καὶ μερίζουσι; αὐτ.Πολιτ. 1321b,37 ἐνιαχοῦ μὲν... μερίζουσι καὶ ταῦτην εἰς πλείους, αὐτ.1304h,9 καθ' ἕκαστον δ' εἶδος πολιτείας ἐκ τούτων μερίζοντας τὰ συμβαίοντα δεῖ θεωρεῖν, αὐτ.1268b,15. || ὄμ. τὸ παθ. διαμερίζομαι, χωρίζομαι εἰς μέρη, κατανέμομαι· Ξεν. Ἀν.5,1,9 ἐάν καθὰ μέρος μερισθέντες φυλάττωμεν, Ἀριστλ.Πολιτ.1265b,3 τὸ μερίζεσθαι τὰς οὐσίας εἰς ὅσοσούν πληθός, αὐτ.Πολιτ.1321b,32 μερίζονται πρὸς ἐκάστην διοίκησιν ἢ πρὸς ὅσους. 2) ὄμ. τὸ παθ. χωρίζομαι εἰς ομάδας, μερίδας, πολιτικὰς ἢ ἄλλας· Πολυβ.8,23,9 στασιάζουσιν πρὸς σφᾶς ἐμερίσθησαν οἱ μὲν πρὸς Ἀριόδαζον, οἱ δὲ πρὸς τὴν Λαοδικὴν, Ἀνν.Ἐμφ.Πολ.1,1, Ἡρωδιαν.3,10,4, ΚΔ Κορινθ.1,1,13 λέγει δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὧμῶν λέγει· ἐγὼ μὲν εἰμι Πάριος, ἐγὼ δὲ Ἀπολλυῶν, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ· μεμερίσται ὁ Χριστός. 3) ὄμ. τὸ παθ. θεωροῦμαι ὡς ἀνήγων εἰς τὴν μερίδα τινός, ὡς μέρος τινός· Δημ.192,1 καίτοι τοὺς μὲν Ἕλληνας ὄντας ἀπαντες ἴσασι, τοὺς δ' ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ κείνῳ μεμερισμένους. 4) χωρίζω, διαίρω, τακτοποιῶ, κατατάσσω· Διον. Ἀλ.Θουκ.9 κατὰ τόπους μερίζω τὰς ἀναγραφὰς. 5) ὄθ. ἀνονέμω, κατανέμω, καθορίζω, ὀρίζω· Μητροδ. Ἡρακλ.831,13 Πάπ., Φιλῶδ.Οικ.71 τὸ μὲν εἰς δαπάνην τὸ δ' εἰς θησαυρισμὸν μερίζειν. 6) γεν. χωρίζω, ἀνοκόπω, διασχίζω τὴ· Ἰμερ.Λοβ.2,21 μερίζειν πηλέκει μτχ. χεῖρα. || ὄμ. τὸ παθ. διασχίζομαι, διαχωρίζομαι· Πλάτ.Τιμ.56D ὄδωρ ὑπὸ πυρὸς μερισθέν, Δημόκρ.32 ἀνθρωπος πληγῆ τῆν μερισθόμενος. 7) ὄθ. μτφ. ἔχω διανοημένον, πολλαχῶς ἐν ἀνδιαφύρῳ μου· Χορικ.11B. 8) ὄμ. μτφ. κατανέμω τὰς ψυχικάς ἢ σωματικάς μου δυνάμεις ἢ τὴ· Συνέδ. Ἐπ.57 πύχῃ καὶ βίβλω καὶ θήρα μερίζω τὸν βίον, Ἰμερ.Λοβ.2,12 μερίζειν τὰς χεῖρας τῷ τε τείχει καὶ τῇ λύρᾳ. || ὄμ. παθ.· Ἰπν.ἐν85 ψυχῇ ἐπὶ πολλὰ μερισζομένη, Ἀνών.π.Σουδ.ἐνλ. ἀκλήρησις διὰ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν τοῖς ἀκούησμαι, διὰ τὸ πάντων βούλεσθαι στογάζεσθαι καὶ μερίζεσθαι εἰς διάφορα. || ἔς πᾶσαν μερίζομαι πείραον κάμων πᾶσαν ἀπόπειραν· Ἀνν.Ἐμφ.1Πολ.4,78 εἰς πᾶσαν ἐμερίζομαι πείραον ἰεδοκίμαζον τὸ πᾶν, ἄλλος τὸν ἄλλος τὸ ἕτερον. 9) φρ. μερίζω τινὰ τὸς ποινιτάς κατανέμω, διαμοιράζω τινὰ ἢ τὴν ζωὴν τινος εἰς θέματα διαφορῶν τραγῳδιῶν τῶν ποινιτῶν· Ἰμερ. Ἐκκλ. 4,18. 10) διανέμω, διαμοιράζω τὴ ἀναλόγως· Δημ.1297,20 μερίζω τούς τᾶκοις πρὸς τὸν πλοῦτον [διαίρειν τὸν τόκον κτ' ἀναλόγῳ τῶν πλοσ, θηλ. πληρῶν] μέρος τῶν χρημάτων ἀνάλογον πρὸς τὰ

ἐκτελεσθὲν μέρος τοῦ πλοῦθι, Ἄριστλ.ΗΜ123β,2 ἐπ' ἑκαστὸν μερίζει τὸ φιλεῖν' || κ. νεώτ. μαθ. διαιρῶ εἰς μέρη ἀνάλογα : Διοφ.4,33, - νά μερισθῆ ὁ ἀριθμὸς εἰς μέρη ἀνάλογα' || 1) ὄμ. τὸ μέτ. διανεμῶ, διαμοιρᾶζω τί μετὰ τίνος : Δειν. 4,10, Θεόκρ.2,31 ὡς καὶ τὰν ἀγρῶν, τῶνάερατα πάντα μερίζειν' || ὄμ. μτ. ἐμπροθ. προσῶδ. : Δημ. 9,13,1 μερισάμενος τὸ ἐμὸν χρῆσιον μετὰ Φορμύλων, αὐτ.1149,20 ἠρόμην αὐτὸν πότερα μερισάμενος εἶπὲν πρὸς τὸν ἀδελφόν, Ἡρωδιαν.3,10,6 οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχήν' || 2) μτγν. λαμβάνω τὸ εἰς ἐμέ ἀνήκον μερίζον ἕκ τίνος : Ἰσαϊ.9,24 ἐπειδὴ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ ἐμερισάτο' || λαμβάνω κατοχὴν τοῦ μεριδίου μου : Δημ.9,17,19 ἐπειδὴ δὲ τὸ χρῆσιον τοῦμὸν ἐμερισάτο' || 3) μετέχω τινός, λαμβάνω μέρος εἰς τίς : Ἄριστλ.ΗΝικ.1137α,2 εἰ γινώσκων ἐκρινεν ἀδικίω, πλεονεκτεῖ . . ὥσπερ οὐκ αὐτὸς μερισάτο τοῦ ἀδικήματος' καὶ ὁ διὰ ταῦτα κρίνας ἀδικίωσιν πλεον ἔχει' || ὄμ. τὸ παθ. λαμβάνω μέρος, μετέχω τινός : Πλάτ. Ἐπ.9,358Α τῆς γενεσέως ἡμῶν τὸ μὲν τί ἢ πατρίς μερίζεται' || 14) ρηματ. π. μερίσις, μερίσμα, μεριστής, μεριστός-ικός.

μερικός-εως(ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ μερικεῦθ βλλ., ἡ ἐξετάσις τινός ἀπὸ μερικῶν ἀπόψεων, ἀντίθ. γενικευσις.

μερικῶς μων. κ. νεώτ. κάμνω ἡ παριστῶ τὴ ὄψ διαιρετὸν ἢ μερικῶν : Εὐστ.48,31 Ἰστέον δὲ ὅτι κἂν τε εἴη τις, καὶ γὰρ τί θναρ, ἐμερικευσε τὸν ἀπλόω θνειρον, κἂν τε εἴη, καὶ γὰρ τε θναρ, ὁμοίως μερικῶς εἶπε διὰ τὸ ἀπροσδιορίστωσ καὶ δίχα ἀρθρωσ εἶπειν, Στέφ.Ρητ.267,23' 2) νεώτ. ἐξετάσθ θέμα τὴ εἰς τὰ ἐπὶ μέρος, εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, ἀντίθ. γενικεῦθ : ἀεξτάσας τὸ ζήτημα ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως, ἐμερικευσε τὴν ἄρευναν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς.

μερίκος(ός) δημ. τὸ φυτὸν μυρική ἢ κοινή.

μερικός-ή-ός(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέρος, ὁ ἐπὶ μέρους, εἰδικός, ἀτομικός : Ἄριστοπ.π.Διογ.Λ 2,87 τὸ ἐκ τῶν μερικῶν ἠδωνῶν σύστημα, Δημήτρ.Λακ.Ἡρακλ.1055,16, Ἡρωῶν Ὀρ. 136,11, Πορφ.Γνωμ.22, Ἰουλ.Γαιλ.148C, Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.533,9 τινὰ δὲ πάλιν μερικώτερον ἔχει τὴν σύνταξιν, Μαλδλ.1478,6 τοὺς μερικῶς πολέμους τῶν Σαρακηνῶν, αὐτ.487,12 ἐξήτασε τὰς μερικὰς περιπτώσεις-ἀνέπτυξε τὸ ζήτημα γενικῶς χωρὶς νά διατριφῆ εἰς τὰς μερικὰς περιπτώσεις' || μερική φυχή-νοῦς ἢ ἐπὶ μέρους, ἢ τὰν ἐπὶ μέρους φυχή, νοῦς : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.109, Δαμ.Πρ.397' || μερικὸν ζῶον ἰδιαιτέρον ζῶον : Ἱεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.24,474 μερικὸν καὶ θηπιτὸν ζῶον' 2) κ. νεώτ. ὁ ἐν μέρει συμβαίνων, ἀντίθ. ὀλικός : Κλειμ.2,6 μερική ἐκλειψις,-ἡ διάσταξις αὐτῆ ἔχει μερικὴν ἐφαρμογήν-μερική ἐκλειψις ἡλίω' 3) μτγν. ὁ εἰς ἐλάχιστα μέρη ὑποδιαιρετός : Κλειμ.1,11 ἐν τοῖς μερικωτέροις κλίμασι' 4) νεώτ. κ. δημ. κτ. πλήθ. μερικοί ὡς ἀόρ. ἀντων. ἔνιοι, τινές : μερικοί ἀεξ ὁμῶν γνωρίζουσι τὰ γενόμενα,- ἐκάλεσα μερικῶς φίλους τὰ φίμα' || συχνὰ ἐν ἀναδικαίως μερικοί μερικοί πρὸς δῆλωσιν ὑπανιγνῶ ἀναφερομένων εἰς ὠρισμένα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὁ λέγων μόνον ὀριστῶσ ἀναφέρει, κάποιος : μερικοί μερικοί ξέρουν τί λέω,- μερικοί μερικοί νά πάφουν τὰ παράνομα.

μερικότης-ητος(ή) νεώτ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ μερικῶ βλλ.1) κ. 2) || κτ. πληθ. μερικότητες αἰ λεπτομέρειαι.

μερικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀπὸ μερικής ἀπόψεως, ἀντίθ. καθολικός, γενικός : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.123,1, αὐτ.138,9, Εὐστ.48,31 ὁμοίως μερικῶς εἶπε,- ἐξήτασε τὸ ζήτημα γενικῶς καὶ μερικῶς.

μέριμνα(ή) κ. μων. κ. νεώτ. φροντίς, σκέψις, ἐννοῖα, συλλογή : Ἰγν.Ἐπιμ.44 δὲ τε θαμιναί ἐπιστροφῶσι μέριμναι, Πίνδ.ΟΤ 2,54 βαθεταν ὀπῆων μερίμναν ἀγοστέραν, αὐτ.17,3 καριτράν ἐπὶ μὲτ μερίμνον, Εὐρ.Ἰων.244 τί ποτε μερίμνησ ἐς τὸδ' ἠλθεσ, ὡ γόνισι, Διφιλ.88 λύπασ, μερίμνας, ἀρπαγᾶς, Ἀριστ.Ἐπ.271 μέριμνα καὶ φροντίς,- ἔχω πολλὰ μέριμνας' || ὄμ. μτ. γενικ. ἀντικ. : Αἰολ.Εὐμ. 132 μέριμνα ὀδοτ' ἐκλιπῶν νόμου, Σοφ.ΟΤ1160 παῖδων δὲ τῶν ἀρσένων μὴ μοι προσθῆς μέριμναν, Εὐρ.Ἡρακλ.344 εἰσίν οἱ σοῦ μέριμναν ἔξουσι, Πάπ.ἡ τοῦ βίου μέριμνα, ΚΔ Ματθ.13,22 καὶ ἡ μέριμνα τοῦ ἀιώνοσ τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου συμβνίγει τὸν λόγον, Βετ.Βδλ.131,3 || ὄμ. μτ. ἐμπροθ. προσῶδ. : Αἰολ.Ἐπτ.843 μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν' || ὄμ. κτ. πληθ. αἰ φροντιδες, αἰ ἀνησυχία : Ἡσιόδ.Ἐργ.173 χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας, Ἐμψ.11,1, Σοφ.Συμμ.13,8, Θέογμ.343, Ἀριστ.Νεφ.1404 γνώμισι δὲ λεπταίς. ξύνειμι καὶ μερίμνας' || ἀνησυχος, αγωνιῶδης νοῦς : Αἰολ.Ἀγ.460 μένει δ' ἀκοῦσαι τί μοι μέριμνα νεκτριφεές' 2) πρόνοια : Οἰνῶρ.π.Εὐσ.Εὐαγγ. Προπ.231 κατὰ τινα δαιμονίαν μέριμναν' 3) ὡς συγκριτικόν, τὸ περὶ οὗ τις φροντίζει, τὸ προκαλοῦν τὴν μέριμναν : Ἰγν.Ἐπιμ.160 μεγάλην σε πατῆρ ἐφύτευσεν μέριμναν θηπιτῶσ ἀνθρώπων' 4) ἰδιὸς κτ. πληθ. ἐπιδολεξίς, φιλοδοξία : Πίνδ.Ο. 1,108 θεὸς τεασίτι μῆδοται μερίμναισι, αὐτ.Ν 3,69, Βάκχ.1,69 κουφῶταται μερίμναι.

μερίμνια-ατος(ή) δωρ. μερίμνια μέρμνια, ἀνησυχία : Πίνδ.ἀπ.277 μερίμνιατῶν ἀλεγεινῶν, Σοφ.Φιλ.186 ἀνήκεστα μερίμνιαμα' ἔχων βάρη.

μερίμνητικός-ή-όν ὁ προκαλὼν μέριμναν, ἀνησυχίαν : Σχόλ.Σοφ.Τρ.109' 2) ὁ ἐκ μερίμνῶν προκαλοῦμενος, ὁ εἰς τὰς μερίμνας σφειδόμενος : Ἀρτεμίδ.Τορ.4,2 μερίμνηματικά δνεира.

μερίμνητής(ός) θηλ. μερίμνητρια, ὁ μερίμνῶν, ὁ σκεπτόμενος, ὁ ἐρευνῶν : Εὐρ.Μήδ.1226 σοφοῦς . . καὶ μερίμνητάς λόγων' || Ἡσ. ἐμερίμνηται' αἰ φιλόσοφοι.

μερίμνητός-ή-όν ὁ μερίμνῶν, ὁ ἐμφροντίζων : Σχόλ.Σοφ.Τρ.111 [δωρ. μερίμνηματικός.

μερίμνητρα(ή) μων. τὸ θηλ. τὸ μερίμνητής βλλ. : Ἰω.Χρ.6,550C μερίμνητρα τῶν τροφῶν.

μερίμνητοῖς-όν ὁ προκαλὼν, ὁ ἐπιφέρων μερίμνας : Κατ.Ἀσπρλ.Κ 811,168.

μερίμνητοῖς-έω γλωσσ. προκαλὼ μέριμναν.

μερίμνητοσ-ον ὁ γεννῶν μερίμνας : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 11,382,20 βίωτοσ μερίμνητοσ.

μερίμνηφροντιστής(ός) ὁ λεπτομερῶς καὶ μετὰ μικρολογίας ἐξετάσθ τὰ πράγματα, μικρολόγος : Ἀριστο.Νεφ.101 μερίμνηφροντισται καλοῖ τε κάγαθοι [δωρ. μερίμνησοριστοῖ].

μεριμνώ-ᾶ [μέριμναι κ. μων. κ. νεώτ. φροντιζω περὶ τίνος, προσῶδ, εἶμαι ἐμφροντις, ἀνησυχῶ περὶ τίνος, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, μελετῶ, γνιῶσζομαι : Σοφ.ΟΤ 1124 ἔργον μεριμνῶν ποτον ἢ βιον τίναν, Ἀπολλ.Κωμ.3 τοῖς μεριμνωσίν τε καὶ λυπομείνοσ ἀπασα νὸδ ἐπι ζοικε φαίνεσθαι μακρόθ, ΠΔ Φωλιμ.37[38],18 ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἀναγγελῶ,καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας μου, ΚΔ Ματθ.6,34 μὴ σὺν μεριμνησῆτε εἰς τὴν ἀβίον' ἢ γὰρ αβίρον μεριμνήσει τὰ εἰσότης,- ἐμερίμνησε περὶ τῶν τέκνων τοῦ ἀδελφοῦ του' || φρ. πολλὰ μεριμνᾶν κατέχομαι ὑπὸ πολλῶν μεριμνῶν : Ξεν.ΚΤ 8,7,12' || μτ. ἀπορω. ἐπιμελοῦμαι, φροντιζω, πρσασθᾶ νά : Δημ.576,23 σκεπόμενος καὶ μεριμνησᾶ τὰ δίκαια λέγειν' || κ. μτ. ἀναφ. ἡ πηγ. ἐρωτημ. προτ. : Ξεν.Ἄη. 3,5,23 οἴμαι δὲ σε πολλὰ μεριμνᾶν, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν, ΑΠ 9,148 μεριμνᾶ πῶς θια σοὶ κλάσσω, πῶς θια σοὶ γελᾶσσω, ΚΔ Ματθ.6,25 μὴ

μερινάτε τῆ ψυχῆ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε' 2) παθ. ἰδ. ἐν παραλ. χρ. γίνονται ἀντικείμενον προσηλιῶν: 'Αθῆν.14,641C αὐ δούτεροι τράπεζαι πολυτέλεσθαι μεμερινημένοι, Παλλάδ. ἐν ΑΠ 10,52 τὸ σφόδρα μεμερινηέντος' 3) ἰδίως ἐπὶ τῶν φιλοσοφῶν, ἐρευῶν, ἐξέταξιν, διαλογίζομαι, μελιτώ: 'Αριστ.1,ἀπ.672 τὰ μὲν ἀφανῆ μερινύων, λυρ.'Αδέσπ.153 οἱ λεπτῶς μερινύοντες, Ξεν.'Απ. 4,7,6 κινδυνεύσαι δ' ἂν ἐφη καὶ παραφρονήσαι τὸν ταῦτα [τὰ θεῖα] μερινύοντα, αὐτ.1,14, Φιλῶδ. Ρητ.1,135 μῆθεν τὴν ἀλήθειαν μερινύει || τὸ παθ. κτ. μῆ. παρασκ.: 'Ιουστίν.Νεορ.22,26 ἀμφισβήτησις μεμερινημένη,Ξιφιλ.'Ιω.2,34 μετὰ μεμερινημένης διανοίας καὶ ἐξεταστικῆς διανοίας.

μερινόν [τὸ] νεώτ. ζωολ. εἰδος προβάτου' 2) τὸ ἐξ ἐρίου τοῦ μερινου ἄσπασμα' || κ. ὠς ἐπιθ.: μερινόν ὄφασμα.

μερινόν [ἀπ. γεν. πληθ. ὄμφ. σμ.] **μερίς**-ἶδος (ἢ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. **μερίδα** μέρος, μερίδιον: Πλάτ.Σοφ.266A τὰ δὲ γ' ὡς ἐτέρως αὐ διηρημένα μέρος μὲν ἐν ἀφ' ἐκαστέρως τῆς μερίδος αὐτοπισητικόν, Δημ.21,14 ἐν μὲν προσθήκῃ μερίς ἐστὶ τις οὐ μικρά, Μεν. 235,5 μερίς τῆς οὐσίας, Ἐπιγρ. γυναιξίν μερίδας ποισάτων ἴσας, - ἔλαβε τὴν ἐκ τῆς λείας μερίδα του' || φρ. ἡ μερίς τοῦ λέαντος τὸ μέγιστον μέρος, τὸ πλείστον, ἢ φρ. ἐκ τοῦ σχετικῆ Αἰωνίου τοῦ μύθου: ἔλαβε τὴν μερίδα τοῦ λέαντος' 2) ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ φαγητοῦ: Φερεκρ.45 κρεῶν μερίς, Δημ.1078,23 τὴν μερίδα τῶν κρεῶν ὥχετο λαδῶν, Θεοφρ. Χαρ.30,4 καὶ διανεμῶν μερίδας φθισαί δικαίον εἶναι διμοιρίαν τῶν διανεμόντι διδοσθαι, Πλάτ.ἐν.43,34 ἐμεγαλύνθη δὲ ἡ μερίς βιωμαίνειν παρὰ τὰς μερίδας πάντων νευταπλαστίας πρὸς τὰς ἐκείων [ἐν δεινῶν], Πλούτ.17 αὐτὸς θύσσει ἐναγγέλια καὶ διέμεψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων, Ἰνπόλοχ.π.'Αθῆν.4,130D ἡμεῖς δ' ἐκ τοῦ Καρανίου δεινῶν πλοῦτον ἀντὶ μερίδων εὐωχηθέντες, Ἐπιγρ. μερίς δίκρεως' || ἢ ἐξ Ἀρείου Πάγου μερίς ἡ εἰς ἕκαστον μέρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναλογούσα μερίς ἐκ τῶν κρεῶν τῶν θυμάτων: Δειν.1,56 τὴν μερίδα τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου' || ὄμ. ἢ τοῦ Προμηθέως μερίς ἡ μερίς ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Προμηθέα: Λοκκ.Μισθ.Συν.26' || μον. ἀγία μερίς ἡ θεία μετάληψις: Λειτουργ.Ἰακώβου ἀγία μερίς τοῦ Χριστοῦ πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας' 3) ὄμ. κ. μον.: 'Αντιφ.5,1 ἐκ τῶν λόγων μερίς ἐκατέρω μορ., Ἰσπν μερίδα ἔχοντες εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν λύπην' 4) μγν. εἰδ. τεμάχιον, τμήμα γῆς, δὲ, γῆπεδον, οἰκόμεδον: Πλάτ.Βασ.4,9,21 καὶ εἶδον αὐτὸν ἐν τῇ μερίδι τοῦ Ναβουθαί, Πλάτ. μερίς γῆς' || δὲ, περιοχὴ: Πάν.' || κ. ἐπαρχία: 'Ιουλ.Ἐμ.266B' || εἰδ. ἀτρολ. ἢ κάτω μερίς ἢ κάτω περιοχὴ: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,15' 5) εἰδ. μετοχὴ εἰς περιουσίαν, ἐπιχειροῦν: Δημ.1039,22 καὶ τὸ τελευταῖον νυνὶ με δεῖ τί πόλει τρία τάλαντα καταβείναι, τάλαντον κατὰ τὴν μερίδα' 6) νεώτ. εἰδ. λογιστ. λογαριασμός ἀνοφερόμενος εἰς πρόσωπον τὸ καὶ καταγραφόμενος εἰς ἰδιαιτέραν σελίδα τοῦ καθολικοῦ: δώσε τοῦ χιλίας καὶ πέρας τὸς εἰς τὴν μερίδα μου, - χρεωστικὴ μερίς [ἢ φέρουσα ὑπόλοιπον εἰς χρέος τοῦ ἀναγραφόμενου εἰς τὴν ἐπικεφαλδαία προσ.μεθ' οὐ ὁ τηρῶν τὰ λογιστικά βιβλία εἶχει δοσοληφίας, - πιστωτικὴ μερίς [ἢ φέρουσα ὑπόλοιπον εἰς πίστωση]: 7) ἢ ἀναλογούσα ἐν ἐκάστῳ μερίς ἐν ἐράνῳ, δὲ, γεν. συνεισφορά, ἔρανος, προενός: Πλούτ.'Ηθ.644C τὰ δημόσια εἶπνα πρὸς μερίδα γίνετα' 8) δὲ, συνεισφορά, συνδρομὴ, βοήθεια: Δημ.537,8 οὐ γὰρ ἐστὶ δι-

καιον οὐδὲ προσήκον τὴν τοῦ παθόντος εὐλάθειαν τὸ μῆδεν ὑποστέλιανμὸν πρὸς ὄβριν, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν, αὐτ.574,8 ἐστίν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μεγάλη τοῖς ἀδικοῦσιν ἄπαι μερίς καὶ πλεονεξία ἢ τῶν ἡμετέρων τρόπων πραότης' 9) ὁμάς, τάξεις: Ἐυρ.'Ικ.238 τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες, οἱ μὲν δίκαιοι οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου, Ἄρρ.Εὐξ.13 ἐπειδὴ ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τῆς Ζενοφώντος μερίδας, Διόδ.Σ.542,75 καθαρὰς γενουμένης τῆς ἰδίας αἰρέσεως καὶ μερίδος' || εἰδ. ὁμάς πολιτικῆ, πολιτικὸν κόμμα: Πλάτ.Νόμ.692B ἢ Ἀριστοδήμου μερίς, Δημ.246,13 τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν,Πλούτ.'Ηθ.203B ἢ Σύλλα μερίς, - πολιτικὴ μερίδες' 10) δὲ, ἐν ποικιλίας φράσεσιν, ἰσον εἶμι, λογιζομαι, εἶμαι κτ. ἐν τῇ μερίδι, ἐν τῇ μοίρῃ, ἐν τῇ τάξει τινός, θεωροῦμαι ὡς' πρὸλ. μέρος ἐν ὄμ. σμ.: Δημ.286,27 ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν οὐσῃ μερίδι, Πλούτ.π.Στοβ.'Ανθ.3,36 τῆ τοῦ πονηροτάτου μερίδι προστίθημι, αὐτ.96 ἐξηλέγχετο τῆς μερίδος ὄν τῆς οὐδαμῶ τεταμένης, αὐτ.Μιάρ.29 εἰς ἀρετῆς μερίδα τὸ φεισασθαι τιθέμενος, Λοκκ.'Ιστ.Συγγρ.40 εἰ δὲ τὸ παραυτικά τις θεραπεύει, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος ἐκίτωσ ἀν νομισθῆν, Πaus.10,28,4 χρυσὸν ἐν οὐδένοσ μερίδι ποιήσασθαι, Θεμιστ.Λογ.9 οὐκ εἶμι ταύτης τῆς μερίδος' 11) ὄμ. κ. ἐπὶ προσώπων: Τύμν. ἐν ΑΠ 7,433 ἀρετόν σκυλάκειμα, κακὰ μερίς [κακοῦ ἀνθρώπου], Δεμαγ. ἐν ΑΠ 7,355,3 ἢ δ' ἀνήρ μουσῶν ἰκανὴ μερίς, Πολύβ.1,81,10 ἀρχηγὸν καὶ μέγιστην μερίδα νομιστέον τοῦτο' 12) μερίς, σημασία, σπουδαίουτης, ρόλος: Θεοφρ.ΦΑἰτ.2,5,1 τὰς δὲ τῶν οὐδῶν διαφορὰς τῶν ἐπιγείων' καὶ γὰρ ταῦτα οὐ μικρὰν ἐξεί μερίδα πρὸς αὐξήσιν καὶ τροφήν, Πολύβ.10,43,2 μεγάλην μερίδα ἔχει τοῦτο πρὸς τὰς ἐπιβουλάς, μέγιστην δ' ἐν τοῖς πολεμικοῖς, αὐτ.6,10,8 διδομένης καὶ τοῦτῳ μερίδος ἰκανῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ.

μερίσω δωρ. τ. τοῦ μερίζω βλλ. **μερίσια** [ἢ] μον. μερισμός βλλ.: Ἄναστ.Συν.557B **μερίσις**-εως [ἢ] μον. μερισμός βλλ.: Γεώργ.Συγκ. 35C ἀναλύσεως ἡ μερίσεως' || φρ. μερίσις φημίλμας διανομῆ κληρονομίας: Βασιλ.42,3. **μερίσμα**-ατος [ἰδὸ] κ. νεώτ. μέρος: Ὀρφ.'Υμν.4,2 ἀστρων ἡέλου τε σεληνῆς τε μερίσμα, αὐτ.11,66 ἀέριον τε μερίσμα τροφῆς' 2) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μερίζειν' 3) νεώτ. τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἐκάστην μετοχὴν ἐταιρείας κέρδος: ἐγένετο ἡ πληρωμὴ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν τῆς ἐταιρείας τῶν ἀπισσμάτων.

μερισματαπόκις [ἢ] νεώτ. ἄ. μερισμὰ πόκις γραφον ἢ ἀπόδειξις πρὸς εἰσπραξίν τοῦ μερισματοῦ μετοχῆς, συνθήκος τεμάχιον μικρὸν χάρτου ὀρθογωνίου ἀνοικατόμενον ἀπὸ τῆς μετοχῆς.

μερισμός [ἰδ.] κ. νεώτ. τὸ μερίζειν, ἢ διαίρεσις: Πλάτ.Νόμ.903B εἰς μερισμὸν τὸν ἔσχατον, Θεοφρ.ΦΑἰτ.1,136, Δαμάσκ.'Αρχ.134 ὁ τῶν θῶων ἔσχατος μερισμός ἄκρι τῆς ὅλης προήλθεν' || ὄμ. ἐπὶ χώρας, διαίρεσις, διανομή: Πολύβ.9,34,7 ἐπ' ἐξανδροποδισμῷ καὶ μερισμῷ τῆς Ἀκαρνανίας, Στράβ.6,136 ὁ μερισμοὶ τῆς χώρας' || κ. νεώτ. μαθ. ἢ εἰς ἀνάλογα μέρη διαίρεσις, ἀναλογία: Διοφ.4,22' 2) εἰδ. ἐν τῇ ρητορικῇ διαίρεσις, ταξινομήσις τῆς ὕλης ἐν τῷ γράφειν: Διον.'Ακ.'Ἰαστ.3' || ὄμ. ρητ. ἢ διαίρεσις ὄλου τινός εἰς τὰ μέρη αὐτοῦ: Ἐρμογ.'Ιδ.2,1' 3) ὄμ. εἰδ. γραμμ. διαίρεσις, ταξινομήσις μερῶν τοῦ λόγου: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.23,8 εἰ δὲ κληῖν προσδέξαμεθα τοῦ μερισμοῦ κριτήριον, τὸ λέοντος καὶ λέγοντος ὅφ' ἐν τάξει μέρος' || δὲ, κ. ὡς συγκεκρ.τῶξις: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.48,9,αὐτ.109,4'

|| ὁμ. γραμμ. ἀνάλυσις προτάσεως εἰς τὰ μέρη αὐτῆς· προβλ. ἐπιμερισμός· Ἀπολλ. Δυσκ. Συντ. 140, || καθὸ ἐν ταῖς ἄλλαις πλῆξιν τὰ τοῦ μερισμοῦ ἀναμφίλεκτα ἔστιν, Σχόλ. Διον. Ἐρ. 214· || ὁμ. γραμμ. διαίρεσις, κατανομή τῶν λειτουργιῶν τῆς κλίσσεως, ἀντίθ. σύγχυσις· Ἀπολλ. Δυσκ. Συντ. 95, 17· 4) εἶδ. μερικ. διαίρεσις στίχου εἰς πόδας· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 1, 159 ὁ μερισμός τῶν μέτρων· || ὁ κατά γραμματικὴν μερισμὸν διαίρεσις στίχου εἰς τὰς ἐξ ὧν ἀποτελεῖται λέξεις· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 161· 5) ἐν τῇ λογικῇ, καθορισμός τῶν στοιχείων ἀντιφάσεως, διαίρεσις εἰς ἀντιφατικὰς προτάσεις ἢ ἑνώσιας· Ἀριστ. Μεταφ. 1027b, 20· || ὁμ. ἐν τῇ λογικῇ, ὁρισμός· Διογ. Λ. 7, 62· 6) διανομή, κατανομή· Ἀριστ. Ἀθ. 48, 2 τῆ δ' ὑπέραιρα τὸν τε μερισμὸν εἰσφέρεισι γράφαντες ἐν σανίδι καὶ καταλέγουσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ· || διανομή χρημάτων· Ἐπιγρ. || ὁμ. ἐπὶ τῶν θημάτων· Ἐπιγρ. Μεν. Ἐπιτ. 244 οὐκ ἐνστικτὸν οὐδὲ εἶ παρ' ἐμοὶ μερισμός· 7) εἶδ. κατανομή φθῶρων· Πάπ.· 8) μέρος, ρόλος, ἐν θρησκευτικῇ πινι ἱερογλεσσία· Ἐπιγρ. 9) εἶδος παιγνίου γυμναστικῆς· Γαλ. Ἐρασ. 47.

μεριστής (ὁ) μτγν. ὁ μεριστής, ὁ διανεμὸν, διαίρεσις· ΚΑ Λουκ. 12, 14 τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς, Πολυδ. 4, 176, Πάπ.

μεριστικός-ή-όν Ἦσ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μερίζειν Ἦσ. γλώσσ. τοῦ μερόεν· 2) νεώτ. ὁ ἰκανός, ὁ ἐπιτάξιός εἰς τὸ μερίζειν.

μεριστόκαρπος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ μερισμοῦ τῆς φύσεως προκύπτων καρπός.

μεριστομα (τὸ) νεώτ. ὁ νεωρὸς ἱστιάς, οὗ τὰ κῆττα στενωῶς συνδέονται πρὸς ἄλληλα σχηματίζοντα πολυεδρικὸν σῆμαλον.

μεριστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ μεμερισμένος· Πλάτ. Παρμ. 144D καὶ μὴν τὸν πε μεριστόν πολλὰ ἀνάγκη εἶναι τοσαῦτα ὅσα περ μέρη, αὐτ. Τιμ. 35, 2 τὸ κατὰ τὰ σώματα μεριστόν· || μεριστὴ φυχή - φύσις κεχωρισμένη ἀτομικῇ φυχή, φύσις· Ἰουλ. Λογ. 4, 151C· || μεριστὴ δημιουργία ἢ ἐπιμέρους, ἢ ἐν τοῖς καθέκαστα δημιουργία, τὰ τῆς δημιουργίας καθέκαστα· Πλάτ. 1, 1, 8, Ἰουλ. Λογ. 4, 144A· || μεριστός λόγος λόγος ἔχων τὸς ἀπαραίτητους διακρίσεις αὐτοῦ· Δαμ. Πρ. 41· 2) κ. νεώτ. διαιρετός, ὁ ὑποκειμενός εἰς διαίρεσιν· Πλάτ. Παρμ. 131C μεριστὰ ἄρα, φάναι, ὡς Σώκρατες, ἔστιν αὐτὰ τὰ εἶδη, Ἀριστ. Ψυχ. 402b, 1 μεριστὴ ἡ φυχή ἢ ἄμερής, αὐτ. Φυσ. 239a, 22 ἄπαν γὰρ εἰς ἀπειρα μεριστόν, αὐτ. ΗΝικ. 1130b, 32 ὅσα μεριστὰ τοῖς κοινωνοῦσι τῆς πολιτείας· || τὸ οὐδ'. ὡς οὐσ. τὸ μεριστόν· Ἰάμβλ. Μαθ. Ἐπιστ. 1.

μεριστόσωμον (τὸ) νεώτ. ὁ πρωτομερίδιον ἢ μικροτέρα αὐτοτελῆς βιοφόρος μονὰς ἢ εὐρισκομένη ἐντός παντός κυττάρου καὶ ἀποτελοῦσα τὴν ἔξω τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς.

μεριστρία (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ μεριστῆ βλ. Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπιτ. 77.

μεριστώδης ἐπίρρ. διαιρετώδης· Ἰάμβλ. Μυστ. 1, 1B, Πορφ. Γνωμ. 33, Πρῶκλ. Στοιχ. Θεολ. 195.

μεριστία (ἡ) πᾶν. κ. λεξ. διαίρεσις, διανομή ἰδιοκτησίας, περιουσίας· Πάπ.· 2) Ἦσ. ἐμεριδαρχία· Φώτ. ἰδ. γρ. μεριστία.

μεριστέομαι μτγν. μοιράζομαι μετ' ἄλλον, διανεμῶ μετ' ἄλλον· ΠΔ ἰδὸθ 40, 25 μεριστέονται δὲ αὐτὸν Φοινίκων ἔθνη.

μεριστής (ὁ) ὁ μέτοχος, ὁ μετέχων τινός· Δημ. 887, 7 τῆς μὲν ὠφελείας τούτους ποιήσας μεριστάς, Πολυδ. 4, 29, 6 οὐδενός μεριστὴν ἰποιήσαντο τῶν ἀλότων, Θεμιστ. Λογ. 5, 71B· || ὁμ. μτ. δοτ. εἰμι μέτοχος μετὰ τίνος εἰς τ· Πολυδ. 13, 8, 2 εἶχε δὲ καθ' ἄλληλ τὴν Πελοπόννησον ἱεροσούλους, ὁδοιδοκούς, φονεάς, οἷς μεριστῆς γενόμενος τῶν ἐκ τῆς βράδιουργίας Λυσιατελῶν ὀρηπῆτριον καὶ

καταφυγὴν παρείχοντο τούτοις· || Ἐπιγρ. κτ. πλῆθ. οἱ μεριστὰ συνδιοκῆται.

μεριστικός-ή-όν πᾶν. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μεριστὴ βλ. Πάπ.· 2) μων. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. ὡς οὐσ. τὰ μεριστικά τὰ ἀνήκοντά πινι μεριστία, ἀμεριστάς, τὰ μεριστικά· Βαλασμ. Νομ. Φωτ. 1, 24 μηδὲ . . τῶν ἰδίων παραμυθίων ἢ τῶν ἄλλων μεριστικῶν ἀποστερηθεῖσαι.

μερκαντιλισμός (ὁ) νεώτ. ἔμποροκρατία βλ. **μερκατορικός-ή-όν** νεώτ. ναυτ. ὁ γενόμενος κατὰ τὸ τοῦ Γεραρδίου Μερκάτορος σύστημα, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν διὰ προβολῶν· μερκατορική προβολή, -μερκατορικὴ χάρτα.

μερκατόριος-α-ον νεώτ. ναυτ. μερκατορικός βλ.· μερκατόριος ἐπιπεδογράφος.

μερλαγγας (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡθῶν τῆς οἰκων. τῶν γαδιῶν.

μερλινο (τὸ) δημ. μέρμβιος βλ.

μερλουσάνη (ἡ) νεώτ. χημ. κολλοειδῆς διάλυμα ὑδραργύρου μετὰ τυροσίνης.

μερμαίρω μεμηρίζω βλ.· Γαλ. 17(2)189 ὁ ἄπαντα μερμαίρομαι ἠμεφόμενοι.

μερμαλιστά (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κράταιγος βλ. ὁ μονόγυμος.

μερμέριος-α-ον μέρμερος βλ.· Λουκ. Λεξ. 11 εἰτα μερμερίον τι κακὸν ἔμπεσόν διέκοψε τὴν ἐορτήν, Θεμιστ. Λογ. 21, 261B.

μέρμερος-ον ὁ πολλὴν φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν παρέχων, προκαλόν, ὁ δυσχερῆς, ἀλέηρος, βλαπτικός, θενικός· Ἰλ. Κ. 48 εὐδ' ἔνα τοσαύδης μέρμερ' ἐπ' ἦματι μητίσασθαι, αὐτ. 289 ἀφ' ἄπιων μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα, Ἡσιόδ. Θ. 603 γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν μὴ γῆμι ἐθέλω, Εὐρ. Πρῶσ. 509 μέρμερον κακόν, Λυκόφρ. 949 τεύξῃ μερμέραν βλάσθην, Νικ. Ἐπιρ. 248 μέρμερος ὄδρανη· || ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ πολέμου· Ἰλ. Θ. 453 πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν πολέμοιο τε μέρμερα ἔργα, αὐτ. Λ. 502 μετὰ τισιν ὄμιλετ μέρμερα βάζων, Ὀρφ. ἄπ. 21A· || ὁμ. ἐπὶ προσώπων, ὁ φέρων τὸν δλεθρον, θενικός, φοβερός· Αἴτ. 7, 697, 3 μέρμερος ἦρωσ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Διον. Περ. 350 μέρμερον ἔθνος Λατινῶν (σχόλ. ἐμερίμωνα πολλὰς τοῖς ἐναντιοῖσι παρέχων, πολεμικόν)· 2) ἐπὶ προσώπων, χαλεπός, δύστροπος, γκρινιάρης· Πλάτ. Ἰνν. Μ. 290B μέρμερος πάσιν ἄστιν, ὦ Ἰππία· 3) ἐπὶ ζώων, πανοῦργος, δόλιος· Πλωτ. Ἠθ. 988A Τελευτῶν ἀλάτρεκα μέρμερον χρῆμα, Ὀππ. Κυν. 1, 490 μέρμερον κύνα.

μερμηγκας (ὁ) δημ. μεγεθύν. τοῦ μερηγῆ βλ.

μερηγῆ (τὸ) δημ. κ. μερηγῆ μέρμηξ βλ.

μερηγκοδότανο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἔμμηθοβόταν βλ. τὸ εὐειδέος.

μερηγκολόγος (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν λυγξ.

μερηγκοφάγος (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν λυγξ. ἔ. μερηγκολόγος βλ.

μερμηρία (ἡ) ποι. μέριμνα, φροντίς, ἔννοια· Ἠσιόδ. Θ. 55 ἠλομοσάνη τε κακῶν ἀμυμῆα τε μερημυρία, Θεογν. 1325, Ἐπιγρ. ἔρρετε μερημυρία θυμιαλγέας· 2) ὁ πρῶνός ὄνος· Σχόλ. Ἀριστοφ. Σ. φ. 3 εἰ εἰς ἄπνον καταφορά περὶ τὴν ἔω. **μερηρίζω**, μέλλ. μερηρίζω, ἐπ. ἀφρ. μερηρίζω, ἀμρβ. εἰμι πλήρης μεριμῶν, ἀμρβ. διαλογίζομαι, σκέπτομαι, εὐρίσκομαι ἐν σκέψει, ἀμφοβολία· Ἰλ. Β. 3 ἄλλ' ὅ γ' ἐμερηρίζε κατά φρένα, ὡς Ἀχιλλεὺς τιμῆσ', αὐτ. Σ. 159, Ὀδ. 1, 554 ἄλλ' ὄγε μερηρίζεν, ὅπως ἀπολαίστο πάσαι νῆες· || συχναῖς μτ. τοῦ δίχα, διάνδιχα κτ. ἀκόλουθουσι διαζεύξεως· Ἰλ. Α. 189 διάνδιχα μερηρίζεν, ἡ ὄγε φάσανον δεῦ ἔρυσσάμενος . . ἢε χάλον παύσειεν, αὐτ. Ε. 671, Ὀδ. X. 333 δίχα δὲ φρεσὶ μερηρίζεν, ἡ ἐκδύς . . ἰζοθε . . ἡ γούνων Με-

σοιτο, αὐτ.Π73. || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. ἀορ. : 'Ἰλ.Θ 167 ὡς φάτο, Τυδείδης δὲ διανόδιχα μερμηρίζεν, ἵππους τε στρέφαι καὶ ἐναντίον μαχέσασθαι, 'Οδ.Κ 438 αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ φρεσὶ μερμηρίζω, .. τῷ οἱ ἀπολήξας κεφαλῆν σιδάσθε πελάσσα, .. || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. ἐν τῷ πρώτῳ κῶλῳ κ. ἢ ἐν τῷ δευτέρῳ : 'Οδ.Ω 235 μερμηρίζει δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν κύσσει ἐὸν πατέρ', .. ἢ πρῶτ' ἔξεροιστο' || μτ. αὐτ. πρᾶγμ. : 'Ἰλ.Υ 17 ἢ τι περι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν κλισίαις 2) μτ. β.β. ἔπινοῶ, μηχανώμαι : 'Οδ.Α 427 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνήν παλλὰ φρεσὶ μερμηρίζων, αὐτ.Δ 533 αἰεκέα μερμηρίζων, αὐτ.Β 93 ἢ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐν φρεσὶ μερμηρίζεν, αὐτ.Ε 325 φόνον ἡμῖν μερμηρίζει, αὐτ.Π 256 εἰ δύνασαι τίνα ἀμύντορα μερμηρίζαι, Λοκκ.Ἰστ.Συγγρ.22 καὶ ἐὸ στρατηγὸς ἐμερμηρίζεν ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσάγοι πρὸς τὸ ταίχος', αὐτ.ΔΙς Κατ.2.

μερμηρικοί [οἱ] ἴσθ. ἐπειραταί.
μέρμιθα [ἡ] μτγν. μ. ἐν δοτ. πληθ. μερμίθαις μέρμιθαι βλλ. : Ἀγαθρχ.47 τέχνη καὶ σπουδῆ καὶ μερμίθαις εἰς τὴν χέρσον ἐκβαλόντας.
μέρμιθος [ὁ] ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. μέρμις βλλ. : 'Ἦσ. ἐμέρμιθα, μέρμιθον, σπαρτίον λεπτὸν, σχοινίον ἢ ἀργυροῦν δεσμίου, Ζωοαρ.

μερμιθουργεῖν [τὸ] νεώτ. ἐργαστήριον. ἐν ᾧ κλῶθεται ἡ μέρμις βλλ.
μερμιθουργός [ὁ] νεώτ. ὁ κλῶθων τὴν μέρμιθα, ὁ σχοινοκόκος.

μερμιλλαν-ωνος (λατ. *mirilla*) μτγν. μονομάχος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐχόντων εἰς τὸ κράνος εἰκόνα τοῦ ἰχθύος μορμύλου : Ἐπιγρ.
μέρμις-ος [ἡ] κ. νεώτ. σπαρτίον, λεπτὸν σχοινίον, ἀπάγνος, τριχιά : 'Οδ.Κ 23 νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατάδαι μερμίθαι φασινὴ ἀργυρῆ, Διόδ.Σ 3,21 εἰς δ' ἔχων μερμίθα μικρὰν καὶ δίσσας τῆς οὐρῆς' || νεώτ. εἰδ. λεπτὸν κανθαρίδιον σχοινίον χραιομέδων διὰ τὴν ραφὴν ἰστίων ἢ σκηνῶν.

μερμιθίαι [οἱ] νεώτ. ζῶολ. οἰκογένεια σκαλιῶν ἐλμίνθων.

μέρμηνης [ὁ] πᾶν. κ. λεξ. μέρμις βλλ. : Πάν. 2) 'Ἦσ. κτήροχος.

μέρμινος [ὁ] κ. μέρμηνης εἶδος ἱέρακος : Καλλ. Αἴτ. ΟΞ 2080,68, Αἰλ.Ζ 124.

μεροβλαστικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ τοῦ ὤου, τὸ ἔχον μερικὴν κατάτμησιν ὤον, τὸ ἔχον δηλ. τὸ δευτεροβάκασμα ἢ τὴν θρεπτικὴν λέκιθον συσσωρευμένην εἰς τι σημεῖον.

μερογονία [ἡ] νεώτ. ὁ τρόπος τῆς γονιμοποιήσεως κατὰ τὸν ὅποιον τὸ ἄρρην πυρὴν ἐνοῦται πρὸς ἐν κυτταροπλασμα θελμυ πηριέχον πυρῆνα.
μερογονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μερογονίαν : μ- γονιμοποιήσις.

μεροδένδριον [τὸ] δημ. τὸ κατόπιον ἐμβολιασμοῦ γινόμενον ἡμερον καρναφόρον δένδρον.
μεροδουλεύω δημ. κ. μεροδουλεύω ἐργάζομαι ὡς ἡμερομισθίος ἐργάτης, κάμνω μεροδουλία.
μεροδουλεύτης [ὁ] δημ. ὁ ἡμερομισθίος.
μεροδούλης [ὁ] δημ. κ. μεροδουλίτης ὁ ἡμερομισθίος ἐργάτης, μεροκαματάρης.

μεροδούλι [τὸ] δημ. ἡ ἡμερομισθίος ἐργασία, μεροκάματο βλλ. : σήμερα δὲν εἴχαμε μεροδούλι, - περιεμίνα νά ζῆσις μετὰ τὸ μεροδούλι, ἔθλου με εἰντε μεροδούλια νά χρωίωμε τὸν τοίχο' 2) ἀμοιβὴ τῆς ἡμερομισθίας ἐργασίας : τοῦ χρωστάει τρία μεροδούλια' || φρ. μεροδούλι μεροφάγῃ αἰ ἐκ τῆς ἡμερομισθίου ἐργασίας πρόσδοσι ἀρκουσί μόνον διὰ τὰς ἀπαραιτήτους ἀνάγκας τῆς ἡμέρας : Γρου.Σκ.Τεpp.85,22 ποῦ μεροφάγῃ μεροδούλι | ξεφάντωσε ὅλα του τὰ νιάτα.
μεροδουλίτης [ὁ] δημ. μεροδούλης βλλ., μεροκαματάρης.

μεροδουσι-οντος [ὁ] νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν αὐρψιδῶν.

μεροδόν 'Ἦσ. κρησιτικός.
μεροζωΐδιον [τὸ] νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. μεροζωΐδια τὸ νεαρὸ παρᾶσιτα, εἰς ᾧ διαίρεται τὸ σχιστὸν μικρόθιον μετὰ τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν.

μεροκαματάρης [ὁ] δημ. κ. μεροκαματάρη : ἡμερομισθίος, μεροδούλης, μεροδουλίτης βλλ.
μεροκάματο [τὸ] δημ. ἡμιστάτῃ ἐργασία μιάς ἡμέρας, τὸ μεροδούλι βλλ. : πάσα μεροκάματα χρειάζονται γιὰ νά μοῦ διορθώσης τὸ σπῆτι, - σπικνεται πρῶτῃ πρῶτῃ καὶ πᾶσι στὸ μεροκάματο' 2) ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἡμερομισθίας ἐργασίας : κάνω τρία μεροκάματα τῆ βδομάδα.

μεροκρινής-ος-ές νεώτ. ἐπὶ τῶν ἀδέων μεροκρινῆς ἀδῶν ὁ ἀδῶν, οὗ τὸ ἔκκριμα σχηματίζεται ἐντὸς τῶν ἐπιθηλικῶν κυττάρων καὶ ἀπεκρίνεται διὰ τοῦ ἐκφρορητικοῦ πόρου, ἀντίθ. ὀλοκρινῆς.

μεροληπτής [ὁ] νεώτ. ὁ μεροληπτῶν, ὁ μεροληπτικός, προσωπολήπτης βλλ.

μεροληπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ μετὰ μεροληφίας γενόμενος : ἀπόφασις - κρίσις μεροληπτική.
μεροληπτῶ-έω νεώτ. ὑποστηρικτῶ ὠρισμένην εἰς ἐμὲ ἢ εἰς ὠρισμένον ὄσμου ἢ μερίδα συμφέρουσαν ἀποφιν, δὲν εἶμαι ἀντικειμενικός εἰς τὴν κρίσιν μου : μεροληπτὴ εἰς τὴν κρίσιν του, - δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ συζήτησις ὅταν μεροληπτῆς ὑπὲρ τῶν Γάλλων' || εἰδ. ἐπὶ δικαστῶν ἢ κριτῶν γενικῶς, ἐκδιδῶ ἀπόφασιν παρὰ τὸ δικαίον συμφέρουσαν τῆν τῶν κρινομένων : τὸ δικαστήριον ἐμεροληπτησαν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου' || συνεκδ. ἔχω ἐχηματισμένην μετὰ πεποιθήσεως ἀντιλήψιν μὴ ἐπιδεχομένην ἀντίρρησην, εἶμαι μονομερῆς, φωνητικός εἰς τὰς ἀντιλήψεις μου ἢ τὰς κρίσεις μου.

μεροληψία [ἡ] νεώτ. τὸ μεροληπτεῖν : πρέπει τις νά κρίνη ἄνω μεροληψίας ἢ πάθος.

μερομήνια [τὰ] δημ. αἱ πρῶται δώδεκα ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου, ἐκ τῆς κοικρικῆς καταστάσεως τῶν ὀπλοῦν ὁ λαὸς μαυτεῖει τὴν κατάστασιν τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου' ᾧ, μνηλαγγία κ. καταμηνύτα : Ζερβ.Λυρ.Σάτ. Μέρμ.229 πρὶν μοῦντὰ μερομήνια | τοῦ Τρουητῆ.

μερόνυκτον [τὸ] δημ. ἡμερονύκτιον βλλ.

μερόξενοπος [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν μορμουριῶν.

μερόπειος-α-ον μσν. ὁ. τ. τοῦ μεροπήσιος βλλ., ἀνθρώπινος, θνητός : Πρόδρ. ἐν Σημ.Χειρ.8,185 κύδος γενεβλής μεροπέιης.

μεροπήσιος-ον [μέροφι κ. μεροπέσις θνητός] δδ. ἀνθρώπινος : Μαν.4,215,οὐτ.474, Ὀππ.Κυν.2,364.

μεροπήσιος-ος θηλ. τοῦ μεροπήσιος βλλ. : Ὀππ.Κυλ.123 ἡμέτερον μεροπήσιον λέξομεν ἡχθ.
μεροπίδαι [οἱ] νεώτ. ζῶολ. οἰκογ. πτηνῶν τοῦ γένους τῶν μελισσοφάγων.

μεροποῖος-ον μτγν. ὁ δημιουργὸν μέρος : Δαμ. Πρ.221 κινήσις πολλοποῖος καὶ μεροποῖος.

μεροποῖομαι-έομαι μσν. λαμβάνω μέρος, μετέχω : Φώτ.Μαν.2,282 καὶ μεροποῖεταί τῆς ἀμοιβῆς, ἄ ὑπὸ τὴν ἀρχὴν εἶδει κεκτῆσθαι.

μεροποσπύρος-ον μτγν. ὁ σπείρων, ὁ γενῶν ἀνθρώπους : Μαν.4,577 Ἐρμῆς δ' ὡς ὤρην μεροποσπύρον ἡνικ' ἂν ἔλθῃ.

μέρος-ους [τὸ] κ. μσν. κ. νεώτ. μερίδιον, κυριοκ. κ. μτφ. : Πίνδ.Ο 8,77 ἐστὶ δὲ καὶ θαυδάντεσσιν μέρος, Ἡρ.1,145 καὶ δετε ἐν Πελοποννήσῳ οἴκων δωδέκα ἦν αὐτῶν μέρα, Βακχ.3,71 μέρος ἔχοντα Μουσαῖν, Αἰσχ.Ἀγ.1574 κτλ.ων δὲ μέρος βαίον ἔχουσαν, Εὐρ.Φοίν.483 ἀλλ' ἔχει τυραννίδα αὐτὰς καὶ δόμων ἐξὸν μέρος, Δημ.1031 οὐδὲ ταύτης ἀείσι συμβαλέσθαι τὸ μέρος, Ἀριστ. Πολιτ.1295α,3 ἀλλ' ὅπως λάθῃ τῆς μερόδου, τὸ μέρος, - ἔλαβε τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν μέρος τῆς

περιουσίας· τὸ κτήμασι || εἶδ. κ. νεώτ. κληρονομικόν μερίδιον, κληρονομία· Πλάτ. μέρος κληρονομίας, αὐτ. πατρικόν μέρος οικίας καί ἀδελφῆς 2) μῆφ. μοῖρα, κληρος, περιωρισμένον· Αἰσχ. Ἄγ. 507 θανάων μεθέξει φιλιτάου τάφου μέρος, Σοφ. Ἄντ. 147 ἔχοντι κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω, Εὐρ. Ἄλκ. 474 τοῦτο γάρ ἐν βίωτῳ σπάνιον μέρος ἰσπανία τύχη· 3) τὸ ἀναλογίον ἐκάστω μερίδιον, ἡ ἀναλογία· Πλάτ. συμβαλέσθω τὸ μέρος ἕκαστος ἐς τὸ ἀνάλογμα || ἐπίρρ. πρὸς μέρος κατ' ἀναλογίαν, κατὰ τὸ ἀναλογίον ἐκάστω· Θουκ. 6, 22 πυρρὸς καὶ περφυγγμένος κριθὸς ἄγειν καί σιτοποιεὺς πρὸς μέρος ἠναγκασμένους, Δημ. 954 οἷτε γὰρ τὰ μητρώα πρὸς μέρος ἤξιους νέμεσθαι, αὐτ. 1145, 20 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μερίδιον, ἡ μετοχή, ἡ συμμετοχή τινος ἐν τινι ἐργῷ ἢ πράξει· Εὐρ. Π. 1299 μέτεστι χόμιν τῶν πεπραγμένων μέρος, Ἄνδοκ. 7, 38 αὐτῶν τῶν ἐργων, δι' ἅπερ ἡ πόλις ἐσώθη, οὐκ ἔλαττον μέρος οἱ ἔμοι πρόγονοι συνεβάλλοντο, Πλάτ. Λάχ. 180 Α ἤδη οὖν ὑμέτερον μέρος συμβουλευεῖν καὶ περὶ τούτου τοῦ μαθητάου, αὐτ. Πολ. 331 Β μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἢ τῶν χρημάτων κτήσις συμβάλλεται || ὄμ. κ. ἐν ἐπίρρ. χρ. ἐκφερόμενον ἐνάδρθρ. π. κηπ. ἄντων, τὸ ἐμόν· τὸ σὸν μέρος· τὸ κατ' ἐμέ, τὸ κατὰ σέ, τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπὶ σοί, ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ - εἰς σέ· Σοφ. Οἴ 1509 πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος, αὐτ. Ἄντ. 1062, Εὐρ. Ἡρακλ. 678 ἐρήμους δεσπότης τοῦμόν μέρος, Πλάτ. Κριτ. 45 D καὶ τὸ σὸν μέρος οἷτι ἀν τύχῃσι τοῦτο πράττουσι, αὐτ. Ἐν 328 Β κατὰ τὸ σὸν μέρος· ὄμ. κ. π. δεικτ. ἄντων, κτ. γενικ. κηπ. τὸ τούτου· τὸ κείνου μέρος· Εὐρ. Ἐκ. 989 τοῦ κείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. π. τοῦ λαμβάνω (λαβαίνω) κ. ἐνίστη τοῦ ἐχω δημ. κ. τοῦ παῖρνω κτ. πέντας τοῦς χρ., μετέχω, συμμετέχω, κοινωνῶ ἐνεργεῖσθε τίνας, συμπράττω, συνεργῶ· λαμβάνει - θά λάθῃ - ἐλαβε - εἰχε λάθει μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας - στήν ἐπιχείρησιν - στόν καθά, - εἰχε μέρος εἰς τὴν μάχην - στήν ἀπόπειρα, - πάρε μέρος στήν συζήτησιν || ὄδ. ἐν φρ. κ. π. ἄ. ρ. μέρος ἢ ἐνέργεια, ἡ δράσις, ἦν τὸ ὄπκ. τοῦ ρ. ἔχει εἰς τ. ὁ ρόλος, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς θεατρικὰ ἔργα ἢ κτ. μῆφ.· ἐπαιξε καλά τὸ μέρος του, - δὲν θέλω μέρος εἰς τὰ τῆς ὑποδοχῆς, - ἔχει κάποιο μέρος εἰς τὸ δράμα· 6) σιραιά, θέσις, ἀράδῃ· Ἡρ. 3, 69 ἐπεί τε αὐτῆς μέρος ἐγένετο τῆς ἀπίεος παρὰ τὸν μάγον, αὐτ. 2, 173, Αἰσχ. Χο 827 ὅταν ἦκη μέρος ἔργων ἴδων ἐλθῇ ἡ σιραιά, ὁ καιρὸς τῶν ἐργων, Πλάτ. Πολ. 540 Β ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη || ὄμ. π. πρὸθ. εἰς ποιηλ. ἔκφρος ὄλον ἀνά μέρος κατὰ σιραίν, ἀλληλοδιαδόχως· Εὐρ. Φοῖν. 478 ὥστ' αὐτὰς ἀρχεῖν αὐθις ἀνά μέρος λαβῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 1287 α, 17 διδέρω ἀνά μέρος μάλλον ἀρχεῖν ἢ ἀρχεσθαι δικαίον, καὶ τὸ ἀνά μέρος τοῖνον ὡσαύτως ὄμ. ἐν μέρει κατὰ σιραίν, κατὰ δισδοχῆν· Ἡρ. 1, 26 μετὰ δὲ ἐν μέρει ἐκάστωσι· Ἰώνων τε καὶ Αἰολέων, Αἰσχ. Χο. 332 κλῶθι γυν. ὧ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη, αὐτ. Ἄγ. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον, αὐτ. 1192, Θουκ. 8, 93 καὶ ἐκ τούτων ἐν μέρει ἦ ἐν τοῖς πενταεσχλητοῖς δοκῇ τῶς τετρακοσίους ἐσεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 8, 9 Β ἐν μέρει καὶ ἐφεξῆς καὶ ὡς πεφύκασι γένεσθαι || ὄμ. ἐν τῷ μέρει ἐν τῷ σιραιά πνος· Ἡρ. 5, 70 ἐν τῷ μέρει δὲ ἐσσομένους ὁ Ἰσαγόρης ἀντιτεχνάται τάδε, Εὐρ. Ὀρ. 452 ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει, Ἀριστοφ. Βάρτ. 32 ἐν τῷ μέρει οὐ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε, αὐτ. 497, Πλάτ. Γοργ. 462 Α ὄμ. ἐν τῷ μέρει καὶ παρὰ τὸ μέρος ἐν τῷ σιραιά καὶ παρὰ τὴν σιραίν· Ξεν. Ἄν. 7, 6, 36 νοήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα καὶ ἐν τῷ μέρει καὶ παρὰ τὸ μέρος· ὄμ. παρὰ μέρος κατὰ σιραίν· Πλούτ. Φαθ. 10 ἄλ-

λά βαρὺν καὶ τετυφωμένον καὶ παρὰ μέρος ἀρχεῖν ἀξιοῦντα, Ἄντων. Λιβ. 30, 1 ὄρωνον παρὰ μέρος γάλα, Νικόμ. Ἀριθμ. 1, 8, 10, Ἰμβ. Νικ. Ἀριθμ. 33, Πρώκλ. Στοιχ. Θεολ. 206 ἢ (ψυχή) παρὰ μέρος ἐν τῇ γενέσει γίνεται καὶ ἐν τοῖς θεοῖς ἔστιν· ὄμ. κατὰ μέρος· Ὑγν. Ἐριμ. 53, Θουκ. 4, 26 καὶ τὸ νεῖον οὐκ ἐχουῶν ὄρον αἰ μὲν ἴστων ἐν τῇ γῆ ἠροῦντο κατὰ μέρος· 7) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐμπροθ. κατὰ μέρος ἰδιαιτέρως, ἐξχωριστά, ἔχωρος, κατ' ἴδιον ἐν τῇ ἐκάλεσα (τὸν ἐπίρρ.) κατὰ μέρος διὰ τὰ τοῦ ἀνακοινώσω τὴν ἰδιότητα ἐν τῶν παύσιν του, - ἐβαλα κατὰ μέρος τὴν(ν) μερίδα σου· δὲν, φρ. ἀφήνω - βάνω κατὰ μέρος προαερίζω, ὄδ. φρ. ἀφαιρῶ, παρατάω, συνεκδ. ἀπορρίπτω· ἀφισε κατὰ μέρος τὰς ὑπεκφυγὰς - τὰς προλήψεις, - ἐβανα κατὰ μέρος τὴν τροπήν καὶ τοῦ ζήτησά τὰ δανεικά· πρὸθ. καθω. 2) 8) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ μέρος ἐν τοπ. σιμ. εἰς ἰδιαιτέρων τόπων, κωχωρισμένως· ἔχω μερικά χρήματα κατὰ μέρος γὰ ἄρα ἀνέγκη, - αὐτὸ νὰ τὸ βάλῃς κατὰ μέρος, θὰ σοῦ χραισάσῃ· ὄμ. νεώτ. ἐν μέρει συνήθ. μετὰ τοῦ εἶμαι· μερικῶς, κάπως, ἐν τινι μέτρῳ, ὡς πρὸς τὴν τμήμα ὄλου· εἶναι ἐν μέρει δικαίον - ἀπαίτητόν, - ἐν μέρει ἀπεδέχθη - ἀπεχώρησε· ὄμ. δημ. με τὸ μέρος μου - σου - του ἴμετ' ἐμοῦ - σοῦ - αὐτοῦ· ἤρθε με τὸ μέρος μου ἰκατέστη ὁμόφρον με ἐμε, ἀπεδέχθη τὴν γνώμην μου, τὰς ἀπόψεις μου, τὸς ἀξιώσεις μου· ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ μέρους μου - του - σου, δημ. κ. ἀπὸ μέρους μου - σου - του· σου· παρ' ἐμοῦ, ἐξ ἐμοῦ, τῆ ἐντολή μου, ἐξ ὀνόματός μου· ἤλθεν ἐκ μέρους σου καὶ μοῦ ἐζήτησε δάνειον, - χαιρετισμὸς ἐκ μέρους μου· ὄμ. ἐκ μέρους μου ἴδμ. ἀπὸ μέρους μου) ὄσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, τὸ ἐπ' ἐμοί· ἐκ μέρους μου οὐδέμια ἀντήρησις, - ἀπὸ μέρους μου δὲν ἀνακοινοῦμαι 9) τμήμα ἐνὸς ὄλου, τεμάχιον, μερίδιον, μερικὸν ἀντίθ. ὄλον· Ὑγν. Δημ. 399, Πινδ. Π. 12 ἰ Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἀνυσσεν κασινητῆν μέρος, Θουκ. 1, 1 κίνησι γὰρ αὐτὴ δὴ μέγιστη τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο καὶ μέρει πιν τῶν βαρβάρων, αὐτ. 1, 104 καὶ τῆς Μεμφιδος τῶν δύο μερῶν πρὸς τὸ τρίτον μέρος, Αἰσχίν. 3, 143 τὰ μὲν δύο μέρη οὐκ ἀνέθηκαν, Δημ. 1379, Ἰσοκρ. 5, 43, Πλούτ. 6, 39, ἰδ. πρὸν Ἄττικου μεδίουμου δύο μέρος, Πλάτ. ἐν φρ. εὐρεθεῖν ἐν τῷ ὄνω μέρη ἢ πάντα φαῦλα, Νικ. Δαμ. 130, 17 τρία μέρη . . . τὸ δὲ τέταρτον, - τὰ μέρη τοῦ δένδρου εἶναι ἠρίζα, ὁ κορμὸς καὶ οἱ κλάδοι, - μὰς ἐστειλεῖ ἕνα μέρος μόνον τῶν χρημάτων || ὄμ. ὄπολ. ὄς ἐπίρρ. μερικῶς, ἐν μέρει· Θουκ. 4, 30 δὲ διὰ τὴν ὕλην μέρος τὸ ἐγένετο ἰέν μέρει, Ξεν. Ἰαν. 1, 12 μέρος μὲν τὶ καὶ αἰσγύνει, μέρος δὲ τὶ καὶ ἀσθενέστερον τὸν Ἰππον παρέχεται, Διόδ. 2, 22, 10 τὸ πλείστον μέρος κατὰ τὸ πλείστον, ὄς ἐπὶ τὸ πλείστον || 10) ὄμ. κ. π. πρὸθ. εἰς φρ. ὄλον κατὰ τὴν μέρος· Πλάτ. Νόμ. 757 εἰ ἐ μάλλει στάσικον αὐτῆ μὴ προσικοινωνῆσιν κατὰ τὴν μέρος· ὄμ. κατὰ τὸ πολὺ μέρος ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον· Πλάτ. Τιμ. 86 D ἡ περὶ τὰ ἀφοροῖσα ἀκολασία κατὰ τὸ πολὺ μέρος . . . νόσος φυχῆς γέγονε || κατὰ μέρος ἰδιαιτέρως, κωχωρισμένως· Πλάτ. Θεαιτ. 157 Β δὲ δὲ καὶ κατὰ μέρος ὀττω λέγει καὶ περὶ πολλῶν ἀφροισθέντων, αὐτ. 182 Β κατὰ μέρη οὐδ' αὐκου, Θεοφρ. Φ. 17, 3) ἀνθετὰ δὲ κατὰ μέρος ὁ σίκκος καλοῦσθαι || ὄμ. π. τοῦ ἀβροῦ, ὁ, ἢ τὸ κατὰ μέρος ὁ μερικῶς, ὁ ἰδιαιτέρως· Διόδ. 2, 5, 1 ἡ κατὰ μέρος οἰκονομία, αὐτ. 4, 50 προειποῦσαν τὰ κατὰ μέρος τῆς ἐπιθέσεως, Πλάτ. τὰ κατὰ μέρος ἔθνη || εἶδ. τὸ κατὰ μέρος ἔστρον τὸ ἰδιαιτέρον ἄστρον· Διόδ. 3, 9 9) ὄδ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ μέρος ἰδιαιτέρως· θέλω γὰ σοῦ μιλῶσα κατὰ μέρος - δυὸ λόγῃα κατὰ

μέρος || ὄμ. ἕκ μέρους κατὸ μέρος, μερικῶς : Πάν. ἐκ μέρους σύνταξις, αὐτ. τὰ ἐν μέρος ἐκφορά, ΚΔ Κορινθ. 1, 13, 9 ἕκ μέρους . . γινώσκουмен καὶ ἕκ μέρους προφητεύουμην || ὄμ. κ. νεώτ. ἕκ μέρους τινὸς ἀπὸ τῆς πλεονασίας τινος, ἀπὸ τινος : ΠΔ Βασ. 1, 68 καὶ θήσεται ἐν θέματι Βερνεχθάν ἐκ μέρους αὐτῆς, Πάν., - ἕκ μέρους τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν || ἕκ τοῦ πλείστου μέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον : Ἡρωιδιαν. 8, 24 || ὄμ. ἀπὸ μέρους μερικῶς, ἐν μέρει : Ἀντίφθ. 3, 249, Πάν., ΚΔ Κορινθ. 2, 2, 5 ἀλλά, ἀπὸ μέρους ἴνα μὴ ἐπιδαρῶ || ὄμ. ἐπὶ μέρους κ. πτ. τοῦ ἄρθρ. οἰ, αἰ, τὰ ἐπὶ μέρους αἰ μερικοί, λεπτομερειακοί, ἰδιαίτεροι : Λουκ. Δίς Κατ. 2 πνευματῶν τὴν ἐπὶ μέρους φρονιμότητα, Πολύβ. 7, 7, 6 οἱ τὰς ἐπὶ μέρους γραφοντας πράξεις, αὐτ. 3, 32, 10 αἱ ἐπὶ μέρους συντάξεις, - ἡσυχολοῖται μὲ τὰ ἐπὶ μέρους γενοτάτα || π. π. κ. νεωτ. ἐν μέρει μερικῶς, ἀντίφθ. καθόλου : Πάν. μετὰ τὰς ἐν μέρει πλείω λοιπογραφόμενας ἀργάδας Χ, - ἡ θεωρία αὐτὴ εἶναι ἐν μέρει μόνον ὀρθή || 1) εἰδ. ἐπὶ τοῦ σώματος, τμήμα τοῦ σώματος : Πλάτ. Νόμ. 795B τὸν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν καὶ μέρος, Αλ. Ζ. 1, 4, 55 καινότεο : καὶ αἱ θάλειαι τὰ ἐξάπτοντα εἰς οἶστρον μέρος αὐτοῦ, Λεων. Δ. 1(4) ἀλλά καὶ τὸν χιτωνίσκον παρὰ τὸ μέτριον ἀνασευρκῶς καὶ ἀνομινοῦν τὰ μέρη τοῦ σώματος, Πάν. ἐτυπνεν αὐτὸν, εἰς ὃ μέρος τυχὸι τοῦ σώματος, - σὲ ποῖο μέρος χτυπήθηκες, - σὲ ποῖο μέρος ποιεῖς || 2) π. π. κ. νεωτ. ἐπὶ λόγου, μέρος κειμένου, χωρίου, ἀπόσπασμα : Πάν. μέρος τοῦ διαγράμματος, αὐτ. παρήβητο δὲ καὶ μέρος ἐκ τῶν περι τῶν φιλονεικῶν προσαγματῶν περι τοῦ., - ἀνεγνώσκα μέρος τῆς διατριβῆς τῶν, - παρεμβάλλει καὶ μέρος ἐκ τοῦ εὐαγγελίου || 3) ὄμ. εἰδ. τμήμα τόπου, θέσις : Πάν. ἐν τῷ ἀπὸ λιβῶς μέρει Παθούρεως, αὐτ. ἐν τῷ ἀπὸ νότου καὶ ἀπηλιότου μέρει τῆς ἐν Παθούρει κρήνης, αὐτ. τὸ ἀπὸ λιβῶς μέρος κώμης, αὐτ. ἐν τῷ ἀπὸ νότου μέρει τοῦ ἱεροῦ, Κίτροφ. Ἐκθ. 94D καὶ δοῦλκιον ἰσοίαι ὁ κύριος Θεοφυλάκτος ὁ Πατριάρχης ἐπὶ τὰ μέρος τοῦ εὐκτηρίου || 4) κ. νεωτ. ὄθ. τόπος, θέσις, περιοχή : Θουκ. 2, 96 καὶ δσα ἀλλά μέρη ἐντός τοῦ ἴστρον ποταμοῦ πρὸς θάλασσαν, αὐτ. 8, 46 τοὺς μὲν γὰρ ἐγκυκαταδουλοῦν ἄν ὄσφιν τὴ αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάσσης μέρος, ΠΔ Ἀρ. 10, 26 καὶ νῦν ὄσμεν ἐν Κάθης ἠδελι, ἕκ μέρους τῶν ὄριων σου, Πολύβ. 15, 8, 6 ἤλθουμ ἐπὶ τὸ μέρος, αὐτ. 1, 16, 5 ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ὄρμησης, Πάν. εἰς τὰ μέρη ἐκείναι, - ἀπὸ ποῖο μέρος ὄσαι, - ἔφυγεν σὲ ξένα μέρη, - θὰ φύγω, θὰ ξενιτευτά, θὰ πάω σ' ἄλλα μέρη, - σὲ ποῖο μέρος θὰ πάμε ἐκδρομῆς || ὄμ. εἰδ. τὸ ἀποχωρητήριον || 5) γεν. κ. νεωτ. κ. δημ. πρὸς δήλωσιν κατεβύθυνσεως : Πολύβ. 1, 4, 2 ἡ τύχη σχεδὸν ἄπαντα τὰ τῆς οἰκουμένης πράγματα πρὸς ἔν ἔκλινη μέρος, Ἀρχιμ. Ἰσορρ. 1, 13 ἐπὶ ὄσπερον μέρος, - σὲ ὄθωε μέρος, - σὲ ὄθω μέρος || 6) εἰδ. τμήμα, ὑποδιόρισσις στρατεύματος : Ξεν. Ἀν. 6, 4, 23 Νέων δ' ἦν μὲν στρατηγὸς κατὰ τὸ Χαιριόφοιο μέρος || 7) εἰδ. ἀριθμ. ὑποδιόρισσις, ὑποπολληλασίον : Εὐκλ. Ὀρισμ. 7, 3, 4, Δημ. 117, 17 πολλοστὸν μέρος || ὄμ. κτ. πληθ. τὰ μέρη αἰ παρονυμασται τῶν κλασμάτων : Ἡρώμ Στερεομ. 2, 14 || 8) εἰδ. γραμμ. μέρος τῆς λέξεως μέρος, στοιχεῖον τοῦ λόγου γενικῶς, τῆς ὀμιλίας : Ἀριστ. Π. Π. 1, 456b, 20 τῆς δὲ λέξεως ἀπάσης τὰς ὄσται τὰ μέρη, στοιχεῖον αὐτῆς ὄσδεσμο, ὄνομα ῥήμα, ἄρθρον πρῶσις λόγου || ὄμ. κ. νεωτ. μέρος τοῦ λόγου : Διον. Ὀρ. 63, 4, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 4, 6, - τὰ μέρη τοῦ λόγου εἶναι δέκα, ἄρθρον, ὄνομα . . || νεωτ. φρ. μέρος τοῦ

λόγου μτφ. ἐν ἐρωτήσεσιν, τί εἶδουσι, ποίας λογῆς : τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρῶπος [ποίας λογῆς, τίνος ποιῶ αὐτός] || ὄθ. μέρος τοῦ λόγου λέξις : Ξέξτ. Ἐμπ. Μασθ. 1, 159, Ἡφαιστ. 1, 4 || 9) ὄμας, τάξις : Θουκ. 2, 37 οὐκ ἀπὸ μέρος τοῦ πλέον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται ἰούλι ἐκ τῆς κοινωκῆς τάξεως, Δημ. 323 καὶ μὴ τῆ προαιρέσει τῶν κοινῶν ἐν τῷ τῶν ἐναντιῶν μέρος τετάχθαι, Στράβ. 15, 1, 39 φησὶ δὲ τὸ τῶν ἰνδῶν πληθὸς εἰς ἐπτά μέρη διηρησθαι || π. π. κ. μ. σ. ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἰπποδρομίου, ἡ φάτρις : Πάν. τὸ τῶν πρᾶσινῶν μέρος, Δουκῆγ. ἐν λ. || π. π. ὄμ. εἰδ. τάξις, ὄμας ἐγγράφων : Πάν. || π. π. κ. νεωτ. ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τῶν συμβολαίων, συμφωνιῶν κττ. : Πάν., - τὰ συμβολόμενα μέρος, - συμφωνήσαν ἀμφοτέρο τὰ μέρη || ὄθ. κ. νεωτ. κ. δημ. φρ. εἶμαι, πηγαῖα, ἔρχουσι κττ. μὲ τὸ μέρος τοῦ ὑποσηριζῶν τινά, ἀνήκω ἡ προσχωρῶ εἰς τὴν ὀμάδα τινός : πρὸλ. κ. λυμῶνα ἡ παίρνω τὸ μέρος τινός : μόλις κατάλαθε δὲ ἀπόχτησε δύναμιν, πῆγε μὲ τὸ μέρος του, - ἦρθε μὲ τὸ μέρος μας, - εἶναι μὲ τὸ μέρος του καὶ τοὺς ὑποσηριζέει || 20) ἐν ποικιλίας φρ. σ. οὖν τίθεναι, εἶναι, γίνεσθαι κττ. ἐν μέρει τινός θέτω, θεωρῶ ἡ θεωροῦμαι, λογίζομαι, εἶμαι ἐν τῇ τάξει, ἐν τῇ μορῇ τινός, θεωροῦμαι, εἶμαι τις ἢ τῇ πρὸλ. μερὶς ἐν ὄμ. σημ. : Πλάτ. Πολ. 349B εἰ ἐν ἀρετῆ καὶ σοφίας τίθησι μέρει τὴν ἀδικίαν, Δημ. 668 οὐ τίθημι ἐν ἀδικίῳ μέρος μέρει, αὐτ. 1095 οὐ δὲ δίκαιον ἐν τεκμηρίῳ μέρει ποιεῖσθαι τὰ δίκαιμα, αὐτ. 37 ἐν ὑπέρητο καὶ προσθήκης μερὶ γεγενῆσθαι || ὄμ. γεν. ἐν μέρει τινός πτ. ποικίλων ἢ, ὅς τις ἢ τι : Πλάτ. Πολ. 424D καί, ἔρην, ὡς ἐν παιδίῳ γε μέρει καὶ ὡς κακὸν οὐδὲν ἐργαζομένη, Δημ. 568 ἐν χάριτος μέρος καὶ δωρεαῖς παρέχον (ὡς χάριν καὶ δωρεάν), αὐτ. τοῦτ' ἐν ἐυεργεσίας ἀριθμήσει μέρει, Ἰσοκρ. 9, 24 οὐχ οὐλόν τ' εἶναι τὸν τοῖοττον τὴν φῶσιν ἐν ἰδίοιτο μέρει διαγαγεῖν [ὡς ἰδιώτης], Στράβ. 8, 381 τὰ συμβάττα ἐν οἴκτου μέρει λέγων, Φιλ. 989 δσα ἐν μέρει χάριτος καὶ δωρεᾶς ἔλαβον, Ἀριστ. Δ. 1, 83 ἐν διδασκάλου μέρει, Ἀλέξ. Ρητ. 240, 2 μὴτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει μέρει : ἐν θεοῦ ζῆν ἰοῦτε ὄθς ἀνθρώπος οὐτε ὡς θεός || ἐν προσθήκης μέρει ὡς πρόσθετον, ὡς παράρτημα : Δημ. 154 δλωκ μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπήν ἔχει τινὰ καὶ χρήσιν || ὄμ. εἰδος τινός καταθέσθαι θεωρῶ ὡς τι : Δημ. 626 ἄλλος ὄστις ἄν εἰς ἐυεργεσίας μέρος καταθέσθαι βούλοιο το τὸ πρᾶττιν ὑπεναντίῳ || ὄμ. φρ. ἐπὶ προσ. ἐν οὐδενός μέρει ἀνέξις λόγου, ὄσφουμῶν, τιποτένιος : Δημ. 23 παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενός εἶναι μέρος τὸν τοῖοττου || νεωτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκων. τὸν ἀγροστοποιδῶν.

μεροτομία (ἰ) νεωτ. ἱατρ. ἐγγέλρισις σμυσταμένη εἰς τὴν ἀποκόλλησιν ἡ ἀποχωρισμὸν ἀπὸ ζῶντος ὄργανισμοῦ μέρος τινός πρὸς παρτήρησιν τῶν φαινομένων τῆς ἐπιβιώσεως.

μεροφάγ(η)ι (ἰ) δημ. ἡ τροφή τῆς ἡμέρας || αυνηδ. ἐν τῷ φρ. μεροφάγῃ μεροφάγῃ.

μεροφάλας - ατος (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν παρωνυχία ἡ κεφαλωτῆ.

μεροφ - οπος (ἰ) [μερομαι, μερίζω, δφ] συνθ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ διαίρων τὴν φωνήν, ὄθ. ὁ ἐνῆρθρος διπλῶν, ὁ ἔχων ἐνῆρθρον φωνήν : Ἰλ. Α. 250 τῷ δ' ἦσθ δύο μὲν γενεαὶ μεροφῶν ἀνθρώπων ἐφῆσθαδ, αὐτ. Β. 285 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μεροφῆσει βροτοῖσιν, Ἡσιόδ. Ἐργ. 109 χρύσεον μὲν πρῶτιστα γένος μεροφῶν ἀνθρώπων, Αἰοχ. Ἰκ. 90 κᾶν σκότῳ μελαίνῳ ἔϋν τύχα μεροφῆσει

λαοί: || 58. ως οδο. άνθρωπος : Μουσαί. άπ.13, Αλοχ.Κα.1018 οδός μερώνων άσινής βίσιον διά παντός άπλήμον' άμφείει, Εύρ.ΙΤ 1268 οί πολέσιν μερώνων τά τε πρώτα κά τ' έπιείθ' άσ' έμμελλε τυχεύει, Άπολλ.Ρ.4,536, Καλλ.άπ.418, Παύλ.Σιλ.ΑΠ7,563 άρχηγώνων μερώνων || όμ. κωμικός : Στρατ.Κωμ.1,6 : 2) είδος πτηνού, μελισσοφάγος : Άριστ.Ζ1 (5h,25, Πλοούτ.Ή8,976 : || νεάτ. ζωολ. μένος πτηνών της οικογεν. των μεροπιδών.

μερσαριόμος (ό) [γαλλ.] νεάτ. είδική μέθοδος καταργασίας βαυβακερών νημάτων και ύφασμάτων, δι' ής κτώνται ταύτα μεγαλυτέραν στερεότητα και στιλνότητητα μετάξης, ά. στιλβωσις του βάμβακος.

μεροί (τό) [γαλλ.] όημ. άκλ. ως έπιφωμ. έκφρασις εύγνωμοσύνης, άντι του εύχαριστώ βλλ.41.

μεροίτη (ή) όημ. κ. μεροινιά (τό) θαμνώδες και άρωματικό φυτόν μύρτος ή κοινή, ά. μερτιά, μερτία, συμρτιά, σμερτία : 2) τό άκανθόφυλλον κοσμητικόν φυτόν όξυμυρσιν ή άκανθώδης.

μερτιά [Ιταλ.] όημ. κτ. συγκοπ. του μερτιάρω, άξίζω νά έξω ή νά λάβω ή νά ύποστώ τι, προσήκει μοι : Σολωμ.Πρώτοχρον.179 πράματα καινούρια | που μερτιάρουσε κουλούρια.

μερτιάν (τό) [τουρκ.] όημ., γενικ. -ιοσ (τό) έρυθρόν κ. είδ. τό κοράλλιον : έχει χείλη σάν μερτιάνι [κοράλλιναι] : 2) ό Ιχθύς έρυθρίνος.

μερτικό (τό) [μερκό] μον. κ. όημ., μον. κ. μερτικό βλλ., όημ. κ. μερδικό, μέρος όλου τινός άνήκον είς ένα έκ των συγκυρίων αύτου. μερτί, μερτίσιον, κλήρος : Πρόδρ.1,196 κα μέ είδαν υ μονοκύθρου μερτικόν έκ τά λιπαρώμενα, Έρωτόκρ.2,2096, - ήπρε τό μεγαλυτέρο μερτικό,-ήπρε - του ήπρε στό μερτικό του άνα χωράφι. || ίδ. ή ίση ή ή ανάλογος ποίτρα ένας όλου : χωρίστηκε τό κτήμα σε τέσσαρα μερτικά, παροιμ. κλέφτης του κλέφτη τό μερτικό δέν κλέφτει (ανάλογος με την εκόρακας κοράκιον μάτι δέν βνάζει).

μερώτης 'Ησ. άνάιδοις).

μερώμα (τό) [μερώνω] όημ. (τό) ήμερώμα βλλ. μερωμός (ό) [μερώνω] μον. κ. όημ. ή έξημέρωσις : Έρωτόκρ.5,222 άργίεφα τέτοις λογής, και μερωμό δέν έχω : 2) ό ήμερωμός βλλ. : 3) διατ. κλαίω, δέν έχω μερωμό οάν τό μικρό παιδίκα, Σμηρπ.Τό Βουνοί, ή τύφη μερωμό δέν έξερει.

μερών 'Ησ. έλάσασαν).

μερώνω μον. κ. όημ. τ. του ήμερώ (βλλ.) : Έρωτόκρ.2,400 νά τό μερώνω σάν άρνι (τό έλογο) κ. παθ. : 3) τραγ. φέρνει τά έλάφια βουκολιά, τ' άρκουόδια -μερωμένα : 2) άμπό. ήμερω βλλ. 71 : Έρωτόκρ.1,439 ήμερών' όλα τ' άγρια, τά δυατά παλένα, αύτ.944 άς σιγανέψ' ή νάντια, κι ή άρνι' άς μερώσω, αύτ.2421, αύτ.3,162 : || μον. τό μέσο μερωμόνιν έν τι αύτή οημ. : Έρωτόκρ.3,170 έτσι κι ή μάχη του κυρού μερωνάται κι εκείνη' : 3) ρηματ. π. μερώμα, μερωμός.

μερώνω 'Ησ. κηλώνω).

μέσ άωρ. τ. του μέν βλλ. : Γρηγ.Κορ.364S ήνθα μηδ. έννοεί τήν ρηματ. κατάληξιν έν, ήν μέσ σχηματίζουσιν οι Διοριετις.

μέσα άπιορ. μον. κ. όημ. κ. μέσ' [πρό σ] έπί στόσεως ή κινήσεως, έν τω τόπω, έντός, ένδον, έξω, άντίθ. έξω : Διγεν. Άκρ.119 έκ της κινήσου έσθεσαν εις τό λουτρόν δέ μέσα, αύτ.141 και μέσα της έκθέσανον τό τόξον της αγάπης, Έρωτόκρ.1,639 γιατί 'βρες στίχους τραγουδιού γραμμένους μέσα' σ' άμμάρι, αύτ.2,1057 σά θυέ' λιονάρια όντά βραθοί μέ πείνω μέσα' σά δίσσα, αύτ.1702, αύτ.1,111 κ' ήδαν μέσα' στό λογιισμόν μέ φεύγω, όχ τό παλάτι, Βαλαωρ.βράχ.Κρησά 3 μέσ' σά στήθη μου, πού 'σαν νεκρά και κρησά. - δέν είναι μέσα ό κόριος, - βρήκε δυό τόλλαρα μέσα' στό σωρτάρι, -

πήγαινε μέσα' || όμ. κ. έμφοβ. [όπό], άπό μέσα, μέσα άπό ένδοθεν, έξωθεν : βήχικε μέσα άπό τό σπiti, - μάς κοιτάζε μέσα' άπό τό κάγκελα [όιά μέσοι], - περνάει τή σφαίρα μέσα άπό τό θακτυλίθι [όιά της όπής θακτυλιόλου], - έρχεται άπό μέσα, - φορτάει μέσα' φανέλλα, - πετάχτηκε άν' άγρίμι μέσα' άπ' τό κλαρίθι' || όμ. μτ. του άβροου δ, ή κ. ίδ. τό ή τά ό έσω, ό έσωτέρος, ό έσωτερικός : Σολωμ. Είς Φραγκίλια Φραξίερ 5 για τό μέσα πλύτος-γύρισε τά μέσα έξω του πανταλονιού, - ό μέσα μας κόμορος [ό φυχικός κόμορος], - ή μέσα μεριά' || όμ. μτ. του άβροου τά κ. μτ. γενικ. προσωπ. άνωτων : τά μέσα μου [τά σπλάχνα μου, τό έντόσθια μου] : μέ πόνεσαν τά μέσα μου άπό τή πείνα' : 2) είς φρεσ κτ. διαφ. παραλλασσασόσας σημ., οίον λέγω, ό-μιλώ μέσα μου ή άπό μέσα μου [κατ' έμαυτόν] : Έρωτόκρ.2,1703 ό Κυπριάτης μέσα του ήλεγ έδά γνωρίζω, όστι' όμ. κόβω ή κάνω μέσα' ές δυό [δι-χοτομώ, κόπω δυό κομμάτια εις τήν μέσην] : Έρωτόκρ.2,1140 και δίδει του میان κοπανιά, πού μέσα' ές δυό τό κάνει [τό σκουτάρι, ούτ.1144' όμ. τό κρατεί ή τό φυλάει μέσα του [τό έχει μυστικό] : όμ. έχει τό διάλο μέσα του [είναι] δαιμονισμέ-νος, ήτοι παμπούζησος, ικανότασις' : όμ. τό χει μέσα του νά φωνάζη, μέ τό παραμοχιά [του είς έμφουτόν] : όμ. τόν βάλανε μέσα [τον έφυλάκι-σαν ή τον έξημιώσαν] ή τον έκαιναν νά χάση χρή-ματα εις έπιχείρησιν ή εις παίγιον ή εις δάνειον έπισφαλές' : όμ. μπαίνω μέσα [ζημιούμαι εις τινα έπιχείρησιν ή χάνω εις τό χαρτοπαίνιον] : όμ. αά-τός είναι στά μέσα και στά έξω [ισχύων παρά τινι] : όμ. τόν έχουσε στά μέσα και στά έξω [τον περιβάλλον] δι' άπολύτου έμπιστοσύνης' : 3) όμ. χρομ. κατά τήν διάρκειαν ή πρό της παροδού δι-ριζομένης τινός χρονικής περιόδου : Παλαμ.Τάφ. 40,2 μέσ' στά μεσάνυχτα [εξηόντας ή υπέρτα] : τέτοιον έξεσασον Βουητό, - γροφύχισε μέσα σε δυό ώρες [έντός δύο ώρών], - πλούσιος μέσα σε τρία χρόνια, - μάς ήρθε για έπισκεψη μέσα' σέ μεση-ρίνα [ήν μεσημβριαν], γυρίεις χωρίς παλά τό μέσ' στην καρδιά του χειμώνα [έν τί ακμή του χειμώ-νου], - έτρεχε μέσα' στή βροχη λέν ώ έβρεχει.

μεσάσθων (τό) μτην. άντι μεσασθον βλλ. : Πολυδ. 1,252 [δ.γρ. άντι εχέσθων].

μεσάσθων [τό] ήμεσος, βοός κ. έπ. πληθ. μεσάσθα, άρσ. όνομαστ. πλ. μεσάσθω [Τζέτζ. 'Ησιόδ. Έργ. 469], σκύτινος Ιμάς, χωρίον δι' ου σπυδέεται ό ζυγός εις τόν ρυμόν 'Ησ. στόν Ιμάγνα, φ. τόν Ιστο-βοέα πρός μέσον του ζυγόν προσθέσιον, ιατ. Σουίδ. εή του ζυγού γλυφή, ήθα οι αυχένες των βοών δέσθενται : 'Ησιόδ. Έργ.469 ότ' άν άκρον έχέτης χειρ' λαθών θρηκκα βοών επί τωντο Ιταπιά ένδοναν έκλόκτων μεσάσθων [Τζέτζ. ήμε-σάσθω δέ, οι λώροι, οι μέσοι όντες του ζυγού, και συνδέοντες τόν ρυμόν τή ζυφή].

μεσάσθω-όω [μεσασθω] μτην. κ. ποι. μεσασθώ, θέτω όπό τόν ζυγόν, ζευγώνω : Λυκόφωρ.817 τόν έργάτην μύκλον κένθων' υπό ζεύγλιον μεσασθών.

μεσάγκυλον (τό) άκόντιον φέρον έν το μέσφ άγκυλίω βλλ.4), δι' ής έξηκοντιζέται : Εύρ. Άνδρ. 1133 οίσιτα μεσάγκυλ' έκλυται τ' άμφώβολοι [σολό. κρεσάγκυλα, είδη άκοντίων έν μέσφ σπαρ-τό δεξέμενον, ό κατέχοντες ήφισσαν], αύτ.Φοίν. 1141 τόβοισι και μεσαγκυλίω άμπαρνώμεσασ [σολό. ετοφς άκοντίσις, διά τό κατά μέσον του ζυλου τά άκόντια άγκυλίω και και κωλον έκεινε], όμ. ετό μεσάγκυλον είδος εστιν άκοντίου, έν μέσφ του έλλογ κοίλων έγον, ως άν έρπειδιται ή χειρ του πέμπον-τος, Μέν.άπ.562,2 πώς τό τραύμα του' έκεις : μεσαγκυλίω, Πολυδ.23,19 κυνηγόντα ταύραν βα-λείν άφ' ήπου μεσαγκυλίω, Εύστ.Ήλ.34,7.

μεσάγκωνες-ων (ο) | μέσος, άγκών | υτην. είδος βλητικών μηχανών σχήματος άγκώνος : Άρχιμ. Μσθ.91.

μεσάγκριος-ον υτην. ή μεσάγκριος-ον ό ήμιάγριος, ό σχεδόν άγριος, ό σχεδόν χωριάτης : Στράβ.13,125 έστι δέ τις διαφορά ή παρά τούτων τών άγριών και μεσαναρκίων.

μεσάδιος-α-ον | μέσος | κεντρικός, αλολ. τ. κτ. Σχόλ.Διον.Όρ 542B.

μεσαντρούλα (ή) | δημ. κ. μεσαντρούλα βλλ.

μεσάζω | μέσος κ. μων, νεώτ. κ. δημ., μέλλ. μεσάζω, είμαι, εύρισκομαι εις τό μέσον, νεώτ. : Ίππ. Έπιστ.18 πότερον άρχοιτο τό πάθος ή μεσάζοι | εύρίσκειται εις μέσον κατάστασιν, αντίθ. άρχεται, λήγει, ΠΔ Σοφ.Σολ.18,14 νυκτός . . μεσάζουσης | εύρισκειται νερί τό μέσον αούτης | Διδόδ.Σ.1,32 πός δ' ό μεσάζων τόπος ύπό της παλιόροιας άφροτό τή πληρούται, Ήρωδιαν.ιστ.7,52 μεσάζουσης ήμέρας έπίσαιν ήν τήν τού άνθιναπέυτοντος οικίαν | κατά τήν μεσημβρίαν, Σχόλ.Εύρ. Μήδ.60 ού μόνον ού λήγει, άλλ' ούδέ μεσάζει : 2) ήν έδέξαστος, είμαι κατά τό ήμισυ έόημενος, είμαι ήμερεθός : έκδ. Babel 'Όφιστ.1 : 3) νεώτ. μεσπέζω, μεσολαβώ, παρεμβάω ύπέρ τινος : 4) μν. κτ. μη. οί μεσάζοντες ύπουργοί, άνώτεροι ύπάλληλοι τής βυζαντινής αούλης : Άνω.Κομν. 14,436 όηνηκό δέ τις άνοκός | τών μεσάζόντων τούτους ένεχείρει, Πλαυμ.1,56' . 5) νεώτ. όμ. ή μη. μεσάζων | οί κ. όηλ. μεσάζω, ώς ούς. τό μένου μιλ. : 6) μηγιν. τό παθ. μεσάζω κατα παρενοίμοι, παρεμβάλλομαι : Άπολλ.Δύσκ.Συντ. 270,5 αί μεσάζόμενοι λέξει : 7) όμ. ήν τών δόρων άρίθμητικής τινος σειράς : Θεολ. Άριθμ 39' 7) τό μεσ. μεσάζομαι κατέχω θέσιν έν τώ κέντρω, καταλαμβάνω κεντρικήν θέσιν : Εύστ.Όδ. 1387,38 ό μύθος περί που τήν Δελφικήν χώραν λέγει μεσάζεσθαι : 8) μηθ. διαίρησι εις τό μέσον, διχοτομώ : Εύστ.Όδ.1390,9 ό όμφαλός μεσάζει τά τώσ : 9) όημ. μηθ. κ. μισάζω καταναλίσκω τό ήμισυ τής άποκειμένης ποσότητος πράγματος ή προϊόντος τινός, έξοδεύω τή μέχρι τού μέσου : τό μεσάζαμε τό σιτάρι, - τό κρασί - τό λάδι : - ή έν τή σημ. ταύτη κ. άμτβ. : μέσασε τό κρασί - τό βαρέλι.

μεσαιγεως-ων υτην. αντί μεσάγεως βλλ. : Σκύμν.363 έπίνειον τέ τών μεσαιγεών.

μεσαιτας-α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ό έν τώ μέσω εύρισκόμενος, ό τό μέσου, ό μέσος, ό μεσαιτός : Άντιφάν.181. μεσαιτόν πάτωμα | τώ μετά τό Ισόγειον, - μεσαιτός δάκτυλος, - μεσαιία ύβρα, - μεσαιία ήλικια, - μεσαιίο παιδί | κατ' αντιδιαστολήν πρός τό μεγαλύτερον και τό μικρότερον - ή τό ούδ. μεσαιόν ώς ούς. τό μέσον : Άντιφάν. 72 άκτεμών χορδής μεσαιτόν.

μεσαιπόλιος-ον | μέσος, πολικός | ό κατά τό ήμισυ πολικός, ό φαρός, ό γρίθος, ήτοι ό μεσάηλι, ό μεσόκοπος : Ήσ. έμσαιπόλιος ού σφόδρα πεπολιωμένος, άλλα μέσος, ούτω γέρον : Ήλ.Ν 36ί μεσαιπόλιός περ έών . . Ίδομενεύς, Αίσωπ.Μύθ. 56 άνήρ μεσαιπόλιος δύο έρωμένας είχεν, Άνπ. Άννι6,6, Τρυφιδό.168, Παύλ.Σιλ.ΑΠ 5,233.

μεσαιτάτος-η-ον ύπερβ. τού μέσου βλλ. : Ήρ. 4,17 τούτο γάρ τών παραθαλασσίων μεσαιτάτόν έστι πάσης τής Σκυθίας.

μεσαιτερος-α-ον συγκρ. τού μέσου : Πλάτ. Παρμ. 165B έν τώ μέσω άλλα μεσάτερα τού μέσου, μεσαιχιον (τδ) | μέσος, αχμηί | αντί μεταχιών : Ήσ. έμσαιχιον μέσον αχμηής | ήγουν μέσον δόρατος, ή δύο στρατευμάτων, πθ. έν Ίωσ.ΠΙ 5,1,4, Δίων Κ.π.5,5' | όμ. ώς έπίθ. μεσαιχιμος γή : Ήσ. εή διά πόλεμον άργή, και μεσαιχιον πάν τό μέσον τινός κυρίως τής αχμηής.

μεσαιων-ωνος (δ) νεώτ. ή μέσος αίων ή περίοδος τής Ιστορίας ή άρχαιμένη από τού διαμελισμού τού δυτικού ρωμαϊκού κράτους και διαρκούσα περίπου μέχρι τής άλώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως ύπό τών Τούρκων [395-1453 Μ.Χ.] ή κτ. ά. Ιστορ. κριτικός μέχρι τού 14ου αιώνας : || γεν. ή περίοδος τής Ιστορίας ή περιλαμβανομένη μεταξύ τής ύστάσεως τού άρχαίου κόσμου και τής Αναγεννήσεως.

μεσαιωνική-ή-ών νεώτ. κ. δημ. ό όνήμων ή άναφερόμενος εις τόν μεσαιώνα βλλ., ό τού μεσαιώνας : μεσαιωνική Ιστορία, Παναγ.΄Αγ.Όρ.12 παράδοση ή τυπολατρεία στό μεσαιωνικό έκείνο ίδρυμα, - μεσαιωνική βιβλιοθήκη, - μεσαιωνικοί συγγραφείς : || ήν πνευματικής εκπόλεσεως ό έχαν τάσεις, διαθέσεις | διαζούσας εις τών μεσαιώνα, ήτοι ούχι ώς αί τού συγχρόνου πολιτισμού, καθυστερημένες, όπισθοδρομικές : μεσαιωνική νοοτροπία.

μεσαιωνικός (δ) νεώτ. ή ιδιότης τού μεσαιωνικού, τό να είναι ή μεσαιωνική από άπόψεως πολιτισμού ή διανοητικότητας, άνελευθερία, όπισθοδρομικότητας, βαρβαρότητας.

μεσαιωνοδίφνης (δ) | επιστήμη άσχολούμενος περί τήν μελέτην και έρευναν τής Ιστορίας, τής γλώσσης, τής διανοητικότητος τού μεσαιώνας.

μεσακάνθιος-α-ον νεώτ. άνατ. ό άνήμων ή άναφερόμενος εις τό μεταξύ τών άκανθών τών σπονδυλών διάστημα : μεσακάνθιοι μύες | βραχείς ραχιαίοι μύες μεταξύ τών άκανθωδών άποφύσεων δύο γειτονικών σπονδυλών τής σπονδυλικής στήλης, - μεσακάνθιο σύνδεσμοι | βινώδη πέταλα τεταμένα εις τό μεταξύ τών άκανθωδών άποφύσεων διαστήματα.

μεσακάρης (δ) | δημ. κ. μισακάρης, τό θηλ. μεσακάρισσα, ό κολληγας βλλ.λ.2).

μεσακάρικος-η-ο δημ. ήνί κτημάτων, ό ήν μορφή καλλιερζόμενος.

μεσακλον (τδ) | υτην. κ. μεσακλον | Ήσ. | ή μεσάκλον | Σουϊδ. | ή δοκός, τό άντίον τού ύφαντού Σουϊδ. κρεσάτμω : τή κανών, τώ μέσω καλάμω τού Ιστού : ΠΔ Βασ.1,17,7 ό κοντός τού δόρατος αούτω ώσει μεσακλον ύφανόντων.

μεσακλον (τδ) | Ήσ. κ'ανών τού Ιστού.

μεσακόθεν | έκ τό άκρ. μεσαχόθεν | έπίρρ. Έπιρρ. έν τώ μέσω, μεταξύ.

μεσακονικόν | όδύ | τώ έκ. χημ. χημική όργανική ένωση λαμβανομένη έκ τού ιπτακονικού δια καταργασίας μετ' όξέων ή άλκαλιών.

μεσακόκος-ή-ο δημ. δ. τ. τού μεσαικόκ βλλ.

μεσακτίος-ον | οχόλ. | ό μεσακτίος βλλ. : Σχόλ. Αλοχ.Πέρο.889.

μεσακτίος-ον | μέσος, άκτή | ό μεταξύ δύο άκτών κείμενος, ό έν μέσω θαλάσσης : Αλοχ.Πέρο.889 τας άχιάλους εκράτμω μεσακτίους : 2) μέσος, άκτινι | ό κατά τό μέσον τεθραυσμένος : Αισχ.άπ. 210 μεσακτα πλευρά πρός πτύοις πεπλεγμένη.

μεσάλα | ή | λατ. | δημ. κ. μεσάλα | τδ) | τώ τραπέζομάνδηλον.

μεσαμβρηή | ή | Ιων. τ. τού μεσημβρία βλλ. : Ήρ. 3,104 ού κατά περ τούτο άλλοις μεσαμβρηής.

μεσαμβρινός-ά-όν | ζωρ. τ. τού μεσαμβρινός βλλ. : Καλλ.Λουτρ.Παλ.73 μεσαμβριναί . . ώραι.

μεσαμβριος-ον | ζωρ. τ. τού μεσαμβριος βλλ. : Θεόκρ.7,21 ή δ' ή τού μεσαμβριον πόδας έλακει. μεσαόν-ή-ο δημ. ά. μεσαόν βλλ.

μεσανώνιον (τδ) | γλωσσ. τό μεσακλον βλλ.

μεσανώνη | ή | δημ. κ. μισανών ή ρουσανών μέγα ερμάριον έντός τοίχου χρησιμεύον πρός φύλαξιν κλινοστρωματών κτ.

μεσαντρούλα | ή | δημ. τό ποώδες φυτόν ούσσομοειδές | τό λευκόν,

μεσανύκτιον (τό) μγν. αντί μεσονύκτιου βλλ.: ΚΔ Μάρκ.13,35 πότε ο κύριος της οικίας έρχεται, όψε ή μεσονύκτιου ίδ.γρ. μεσονύκτιου.

μεσανύκτοιν μον., δημ. κ. μεσανύκτιον, συνήθ. δημ. κτ. πληθ. τὸ μεσονύκτιον, ή προκεχωρηκυία ώρα της νυκτός: Πρόδρ.ι.1372 κοιμομύ ώς τὸ μεσανύκτιον, Αιβ.Ροδ.1160 πρὸς τὸ μεσανύκτιον έκεινης της έσπέρας, Έρωτόκρ.1,564 τὸ μεσανύκτιον περνώ, τὸ φῶς τῶ αὐγῆς σιμῶνει.

μεσανύχτα (τά) δημ. μ. κτ. ὄνομαστ. κ. αήτ. τὸ μεσανύκτιον: Γρουπ.Σκ.Τεpp.55,10 ἄρματωμένους καθάλλαρηδες | ποὺ τὰ μεσανύχτα περνοῦν, δ. δίστ. μεσανύχτα θά κλέφω την τῆς Μαρουδῆς (ή τῆς Σταυριανῆς) την κόρη, | γιά νά πιστέψ ή γειτονιά πῶς πῆγα με τὸ ζόρι. || κτ. επέκτ. ὁ- λον τὸ μέχρι χαραγῆς μέρος της νυκτός, τὸ μετὰ τὴν συνήθῃ ἄρσην κατακλιθεῖς πρὸς ἄπνον: τὰ μεσανύχτα ὡς τὸ ἔφημέριωα γυροβολοῦν οἱ βρουκολάκοι, Γιολαμ.Τάφ.40,2 καὶ μέσ' στὰ μεσανύχτα γρικωνάτας. . βοητό. 2) μτφ. πνευματικὸς ζόφος, ἄγνοια τελεία: φρ. ἔχει μεσανύχτα (δισταλεῖ ἐν πλήρει ἄγνοιαί) 3) μτ. ή ἄνευ τοῦ ἄθρο. ὡς ἑπίρρ. κτ. τὸ μεσονύκτιον: Έρωτόκρ. 3,540 ἔθέλησ' ὁ Ρωτόκριτος μεσανύχτα νά πάη, - μάς ήρθε μεσανύχτα.

μεσανύχτι (τό) δημ. κ. μεσονύχτι, γενικ. μεσονυ- χτιού μεσονύκτιον: Γρουπ.Σκ.Τεpp.71,18 μ' οὐδ' ἀ- γενιτιά γρικώ τὸ μεσανύχτι, λτραγ. τὰ μεσα- νύχτια ξάγρηνος κσιγῶν τὸ χωρισμό μου.

μεσαύγιον (τό) νεώτ. τὸ μέσον τοῦ ἄξονος.

μεσαυδυσμένον (τό) νεώτ. ἀνατ. πτυχή τοῦ περιτοναίου ἔκτεινομένη ἀπὸ της προσθίας ἐπι- φανεῖας τοῦ ἱεροῦ ὀστέῳ πρὸς τὸ ἄνω μέρος της ὀπίσθιας ἐπιφανεῖας τοῦ ἀπειθυσμένου, ἔνθα καὶ συνήχεται πρὸς τὸ μεσογιμοειδές, ἄ. μεσόρθιον.

μεσαραικός-ή-όν |μεσάραϊον| μον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μεσάραϊον, ὁ τοῦ μεσα- ραῖου, ὁ ἐν τῷ μεσάραϊω εὕρισκόμενος: Στέφ. Αβ.11π.1,139D μεσαραικαί φλέβες.

μεσάρειον (τό) ἰένν.δέρμα τῆς κ.μ.μον. τὸ μεσεν- τέριον: Ρουφ.Ανατ.50, Γαλ.2,561,αὐτ.4,137 τὸ με- σεντέριον, ὁ καὶ μεσάραϊον καλεῖται, Α'λέξ. Τραλλ.12,221 ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος καὶ γασ- τρῆς καὶ μεσάραϊου, Στέφ. Αβ.1,134D μεσάραϊα.

μεσάρης (ὁ) δημ., θηλ. μεσάρα, ὁ μεσάρη.

μεσάρθριος-α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ μεταξὺ δύο ἄρθρικῶν ἐπιφανειῶν κείμενος: μεσάρθριοι σύν- δεσμοὶ |ἰνοχόνδρια πέταλα συνάπτοντα τὸ πρὸς τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἄκρον ἐκίστησι πλευράς μετὰ τοῦ συστολίου μεσοσπονδυλίου συνδέσμου|.

μεσάρη (τό) δημ. τὸ ἥμισυ διαμέτρου πινος, ὁ μισὸς δρόμος: Ζερβ.Αυρ.Σάτ.Μετμ.125 ὅαν ὀλων ὀσοι φτάνουν στῆς ζήσης τὸ μεσάρη 2) τὸ ἥμισυ τοῦ κοιλοῦ. 3) ὁ μεσότοχος. 4) ἐπὶ βυτιῶν κ. δοχείων, ὁ μέχρι τοῦ μέσου πληρωμέ- νος, ὁ γεματοῦ ὡς τῆ μέση.

μεσαριά (ή) δημ. ἄγρὸς ἄσπαρτος ἐν τῷ μέ- σφ ἄλλων ἑσπαρμένων || τὸ μὴ ἑσπαρμένον μέ- ρος ἄγρου πινος.

μεσαριστέρος-όν |μέσος, ἄριστέρος| μον. ὁ μέ- σος ἐκ τῶν ἄριστέρων: ΚΠορφ.Έκθ.205B ὄνο- μάξει τὸν μεσαριστέρον.

μεσαριστός (ὁ) |μεσάρ(ω)| μγν. κ. μων. τὸ εἶναι, τὸ εὕρισκεσθαι ἐν τῷ μέσῳ, ή ἐν τῷ μέσῳ στά- σις: Ίω.Χρυσ.6,14 ἄσπαρμών καὶ μεσαρισμών καὶ πρωτοκλισιῶν 2) μον. τὸ μετέχειν πινός: Κεδρ. Γεώργ.2,644,23.

μεσάστις (ὁ) δημ. ὁ μεσότοχος.

μεσάστυλον (τό) σχόλ. τὸ μεσάστυλον, γλώσσ. ἐπὶ τοῦ μεσόδμου: Σχόλ.Όδ.Τ36.

μεσάτιον (τό) μγν. τὸ μέσασον βλλ.: Πολυδ.1,148.

μεσάτμον (τό) Σουιδ. ἀντὶ μέσασκμον βλλ.

μεσάτος-η-ον ἄπτ. τ, τοῦ μέσαστος βλλ., ἀνάω. ὕπερθε. τὸ μέσος: Ἀριστοτ.Σφ.1502 υἷος Καρκί- νου ὁ μέσαστος, Θεόκρ.2,19 τῶν μέσαστον δρόμων ἄνευ ἄρμα Σελάνας, αὐτ.7,10 κοῦθα τῶν μεσά- ταν δδῶν ἄνυμες, Όππ.Κυν.1,112,Διον.Περ.204 2) τὸ ἄρα, ὡς οὐσ. ὁ διατητής: Πάπ.

μεσαύλη (ή) ἄ. μέσασλος βλλ.1,1, πιδ. ἐν Πάπ.

μεσαυλοῦν κρούσμα (τό) μγν. τὸ μεσάσλιον βλλ.1,1: Ἀριστείδ.Κ.1,11 ἐν ταῖς ὡδαῖς μεσαυ- λικά ή φιλά κρούσματα.

μεσαύλιον (τό) |μέσος, αὐλής| μγν. κ. νεώτ. μουσικὸν μέλος παιζόμενον κατὰ τὰ διατείματα χορρικό φάρματος: Βί.Αἰώπ. ἐν Πάπ.Όξ.2083,27, Εὐστ.862,19. 2) |μέσος, αὐλή| λεξ. κ. νεώτ. τὸ μέσον αὐλής: Σουιδ. μεσαυλοῦν, ὁ μέσος τόπος της αὐλής. 3) νεώτ. αὐλή ἐν τῷ μέσῳ οἰκημά- των ἀποτελοῦσάντων τετραγώνων. 4) νεώτ. ἀνατ. τὸ μεσοπνευμονίον βλλ.

μεσαυλοῦν-ον μγν. ἀντὶ μέσασλος βλλ.: Φιλ. 2,327 ἰδ.γρ. ἀντὶ μεσαυλοῖς' πρβλ. Φωτ., Σουιδ. 2) Ζῶναρ.1345 μεσαυλοῖς, ή κατὰ τὸν ἄγρον ἐπαυλῖς Ἀττικῶς δὲ τὴν μέσην τοῦ πυλῶνος καὶ της αὐλής ή τῆς ἀνδρωνητιδος καὶ γυναικωνίτιδος.

μεσαυλος-ον |μέσος, αὐλή| κ. μον., ἐπ. μέ- σα- σαυλος, ἄπτ. μετᾶυλος, π. Όμ. ὡς οὐσ. μέσσαυ- λος (ὁ) ή μεσσαυλον (τό) |ἀγν. γένουσι, πιδ. ή ἑσω- τέρα αὐλή, κειμένη ὀπισθεν ή ἔνδον της κυρίας αὐλής, ἔνθα τὴν νύκτα ἐνεκλιετοῦ καὶ κτήνη πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, περιβολος, μάνδρα: Ίλ.Α.548 λέοντα βῶσιν ἀπὸ μεσαυλοῖο ἐσθῦσαντο κούρας, αὐτ.Ρ.112, αὐτ.Ω.29, Όδ.Κ.435 ὡσπερ Κόκλωφ ἔρξ' ὄτε οἱ μεσαυλον ἱκοντο, Ἀπολλ.Ρ.3,255 ἔνθα δὲ καὶ μεσαυλος ἔλλατο (σχόλ. μεσαυ- λον τὸ μέσον της αὐλής, ὅπου τῶν βῶσιν ὁ στά- σεις. Οἱ δὲ Ἀττικῆ μεσαυλον φασι τὴν φέρουσα ἐν εἰς τε τὴν ἀνδρωνητικὴ καὶ τὴν γυναικωνίτιν) 2) ἀντ. μετᾶυλος|ή| μτ. ή ἄνευ τοῦ θύρα ή ἐκ της αὐλής της οικίας πρὸς τὰ δωμάτια τῶν γυ- ναικῶν φέρουσα θύρα: Μοῖρ.264 ἐμετᾶυλος ή μέση της ἀνδρωνητιδος καὶ της γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικοί. Μεσαυλος Ἑλληνες: Εὐρ.Ό.Ακ. 549 ἐν δὲ κλήσατε θύρας μεσαυλος, Ἀριστοτ. ἄπ.371 μετᾶυλος, Λυσ.1,17 ἐφόφει ή μετᾶυλος θύρα, Μαλάλ.1.435,20.

μεσαυχην-ενος (ὁ) |μέσος, αὐχὴν| ὁ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ αὐχένος δεδεμένος: Ἦσ. ἐμεσαυχενος, οἱ μέσου τοῦ αὐχένος δεαμευόμενοι: Ἀριστοτ. ἄπ.725 μεσαυχηνός νεκίος ἰδ.γρ. δεσαυχηνός: Ἦσ. κ. Φωτ. 3) βυσσάχηνος: Πολυδ.2,135 κῶδ. Α1 |κωμ. ἐπὶ τῶν οἰνοφόρων ἄσκων|.

μεσαυχίτης (ὁ) μγν. κ. μον. ἐπὶ ἱππων ή ἀγυ- πιστῶν, ὁ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱπποδρόμου ὀφειμέ- νος: Ίω.Χρυσ.6,974 ὄμ. κ. μτφ.: αὐτ.8,88C ἔχει κείνους (ὁ) διάβολος| μεσαυχίτας δαιμόνας.

μεσῶων-ονος-ον αἰολ. κ. ὠαρ. ἀντὶ μέζων, με- ζῶων, οὐγκρ. τοῦ μέγας: Σαμφ. ἐν Αὐρ.Συμλ.7,6.

μεσαγγύη (ή) γλωσσ.κ. νεώτ. ή μεσεγγήσις βλλ.

μεσαγγύημα-ατος (τό) |μεσεγγύη| κ. νεώτ. τὸ παρὰ τρίτῳ πνὶ κατοπιθέμενον ποσὸν χρημάτων ή ἐνέχυρον Ἀρροκρ. μεσεγγήμα, τὸ ὁμολογη- θέν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γνομέμῳ ἔγγυητὴ της ἀποδόσεως καὶ μεσεγγήσασθαι τὸ τοῦτο ποιῆσαι λέγεται: Ξεν.π.Πολυδ.8,28, Ἰσοκρ.Τ.13 τοὺς μὲν ή λοιδοροῦμένους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις περὶ μεσεγγυήματος σφῖσιν αὐτοῖς, Αἰσχίν.3,125 ὕπερ τοῦ μεσεγγυήματος. . ἀντιλέγοντος, Ὑπε- ρειδ.ὄπ.254 ἐν μεσεγγυήματι ἐποιήσασθε, Ἄππ. Έμφ.Πολ.2,19, Πάπ.

μεσεγγυήσις-ως (ή) |μεσεγγυή| νεώτ. νομ. ή κατάθεσις ἀμφισθητομένου πινός πράγματος παρὰ τρίτῳ πνὶ πρὸς φίλοζην, μέχρις ἐξομολύσεως της μεταξὺ τῶν διεκδικούτων τοῦτο διαφοράς.

μεσσηγιητής (ἰ) [μεσσηγιώ] γλωσσ., μιν. κ. νεώτ. ὁ μεσάζων τρίτος παρ' ᾧ εἶναι κατορθωθέντες παρακαταθήκη τις ὡς ἐγγύθιος ἢ ἀσφάλεια, ὁ μεσσηγιούχος ἢ γλωσσ. «παρ' ᾧ πολλοὶ ἐπίδοκι παρατίθενται πράγμα ἐπὶ δῆλῳ ὄρω», βασιλικά 22 «μεσσηγιητής ἐστίν, παρ' ᾧ πολλοὶ ἐπίδοκι παρατίθενται πράγμα».

μεσσηγιώσις (ἰ) [μέσος, ἐγγύθη] μτγν. ὁ τρίτος παρ' ᾧ κατατίθεται τὸ μεσσηγιῆμα βλ.κ., ὁ μεσσηγιητής ἢ «μεσσηγιῶν» μεσίτην, γλωσσ. «διαλλακτὴν, ἐργολάβου»: Πολυδ.Β.28 μεσσηγιῶν τὴν μείρακα καταθέσθαι (τὴν κάμω μεσίτην, διαλλακτὴν), Φρόν.π.ΑΒ.ἰ,13 τὸ θέσθαι τὴν παρὰ μεσσηγιῶν ἡ) τὸ οὐδ. μεσσηγιῶν ὡς οὐσ. τὰ μεσσηγιῆμα, ἡ) παρακαταθήκη, τὸ ἐνέχυρον: Ἐπιγρ.

μεσσηγιόθμαι-θμαι [μέσος, ἐγγύμαι] ὡς παθ. ἀντὶ μεσσηγιώμαι, βλ. μεσσηγιώ: Πλάτ.Νόμ.914D ἀνδρὶ δὲ τὸ μεσσηγιώθεν θρέμμα ἢ ἰδ.γρ. μεσσηγιώθεν ἢ ὄμ. ὡς μέσ. ἀντὶ τοῦ μέσ. τοῦ μεσσηγιώ βλ.κ.: Ἰσοκρ.Ι.3,5 παρὰ τοῦτοισι τὰ παρὰ τὸν μαθητῶν μεσσηγιούονται ἡ) ρηματ.π. μεσσηγιώσθαι. **μεσσηγιόχος** (ἰ) νεώτ. ὁ παρ' ᾧ κατατίθεται τὸ μεσσηγιῆμα, ὁ ἀναλαβὼν τὴν φύλαξιν τοῦ μεσσηγιήματος βλ.κ.

μεσσηγιώω-ῶ [μεσσηγιος] κ. νεώτ., τὸ ἐνεργ. μ. κτ. ἀορ. ἀπαρφ. μεσσηγιώσαι, κατατιθῆμι τὴν ἐγγύθησιν εἰς χεῖρας τρίτου προσώπου: Πολυδ. Β.28 μεσσηγιώσαι κ. παθ.: Λυσ.29,6 τρία τάλατα παρὶ Ἐργοκλέους μεσσηγιούθεται (κατατίθεται ὡς ἐγγύθησιν παρὰ τρίτῳ τινὶ προσώπῳ) ἡ) τὸ μέσ. μεσσηγιώμαι ἀργύριον καταθέτων χρήματα εἰς χεῖρας τρίτου ὡς ἐγγύθησιν: Δημ.995 μεσσηγιουσαμένης ἀργύριον ἡ) ρηματ.π. μεσσηγιώωμαι, μεσσηγιητής, μεσσηγιός.

μεσσηγιώμα-τος (ἰ) [μεσσηγιώμα] τὸ μεσσηγιῆμα βλ.κ.: Ἰσοκρ.Ι.2,13 λοιδορούμενους ἐν ταῖς ἐκκλησίαισι περὶ μεσσηγιώματος ἰδ.γρ. ἀντὶ μεσσηγιήματος.)

μεσσηγιόστος-ἰα-ιον νεώτ. ὁ μεταξὺ τῶν ἀποφύσεων δύο παρακειμένων σπονδύλων κείμενος: μεσσηγιόστος μύς μικροὶ ραχιαῖοι μύς συνδέονται κατὰ τὸν ἀχέαν καὶ τὴν ὀσφύν, ἰδ. τὰς ἐγκαρσίους ἀποφύσεις τῶν σπονδύλων ἀνά ὄσφι, ὁ -μεσσηγιόστος σύνδεσμος ἢ βροχίαις ὀπουπόδεσι σύνδεσμοι τῶν ὀσφυϊκῶν σπονδύλων.)

μεσσηγιόφαλος (ἰ) νεώτ. ἀνατ. τὸ μεταξὺ τῶν ἡμισφαιρίων καὶ τῆς παρεγκεφαλίδος μέσος τοῦ ἐγκεφαλοῦ, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ τρισαδύμου καὶ τῶν ἐγκεφαλικῶν σκελῶν, ἄ. μέσος ἐπέφθαλος.

μεσσηγιόμα-τος (ἰ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐμβρυϊκὸς συνδετικὸς ἰσθμὸς.

μεσσηγιματώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς μέσσηγμα ἢ ὁ προερχόμενος ἢ ἀποτελούμενος ἐκ μεσσηγιώματος: μεσσηγιματώδης βλαστήματα. **μεσσηγιώω**-ῶ Ἐπιγρ. ἀντὶ μεσσηγιώ βλ.κ.

μεσσηγιώμα-τος (ἰ) [μεσσηγιώ] μτγν. ἀπόστασις, διάστημα μεταξὺ δύο ζωδιακῶν σημείων: Ἡρασιτ. Ἀστρ.Ι. ἡ) παρένθεσις, παρεμβολή: Σχόλ.Ἐρρ. Ἐκ.703, Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ.1,409.

μεσσηγιόστος-εως (ἡ) [μεσσηγιώ] μτγν. ἀστρολ. ἡ παρέμβασις, παρεμβολή, μεσολογία τῆς πλανητικῆς ἐπηρείας: Ἀντίφω. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ Β3),107. Πορ. Τετράβ.188.

μεσσηγιόλα (ἡ) [μεσσηγιόλ] μτγν. κ. μεσσηγιόλασις βλ.κ.: Κατ. Ἀστρ.Κ.Ι,107 μεσσηγιόλα.

μεσσηγιόλον (ἰ) μιν. τὸ παρεμβαλλόμενον ὡς διάμεσον: Ἄω.Κοιν.287Β οἰκοδομησάντας τε τοὺς μεσσηγιόλα τινὰ καθάπερ κάλληκας τὰ ὁσά τῶν ἀπολόλων ἐνθέντο.

μεσσηγιόλω-ῶ [μέσος, ἐμβόλω] μτγν. παρεμβόλω, παρενθέντω ἐντὸς σειρὰς ἁπλοῦς ὄρου:

Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.Ι,19 ἦν καὶ διαφορὰν αὐτομάτως ἦν ἡ φύσις ἐμεσσηγιόλας μεταξὺ τῶν ἀντεπεταζομένων κ. παθ.: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.85Ρ, Θεολ. Ἀριθμ.39 ἡ) παρεμβόλω τὴν ἐπήρειαν πλανήτου: Βέττ.Βάβ.102,10. Πορφ. Τετράβ.188, Δομάσκ. Ἀρχ.341 τὸν ἥλιον μεσσηγιόλασι τοῖς ἐπὶ τὰ κοσμοκράτοσι κ. παθ.: αὐτ. ὁ ἥλιος πανταχοῦ μεσσηγιόλασι πρὸλ. ἐπιεμβόλω ἡ) π. Στράβ. Χρηστ.1,32 θάλασσα μεσσηγιόλασι τοὺς Αἰθίοπας (εἰσχωρεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ χωρῆς) ἡ) ρηματ.π. μεσσηγιόλασις, μεσσηγιόλωμαι, μεσσηγιόλα.

μεσσηγιόριον (ἰ) ἰένν. δέρμασι κ. νεώτ. πτυχὰ τοῦ περιτοναίου συνάπτουσι καὶ συγκρατοῦσι τὰ διαφόρα μέρη τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἐπὶ τῶν τοχωμάτων τῆς κοιλίας: Ἀριστ.Ζ1.495β,32 ὑπὲρ δὲ τῶν ἐντέρων τὸ μεσσηγιόριον ἐστίν ὁ μνωδὸς δ' ἐστὶ τὸ πτόν καὶ πλατὺ καὶ πτωγί γίνεται, αὐτ.ΖΜ 678α,14 διόπηρ ἢ τοῦ μεσσηγιόριου φύσις ἐστίν, ὁλον ῥίξας ἔχουσα τὰς δι' αὐτῆς φλέδας ἡ) νεώτ. ἀνατ. πτυχὴ τοῦ περιτοναίου ἀποτελομένη ἐκ δύο πετάλων περιλαμβανόντων μεταξὺ αὐτῶν τὰ ἄγγεια καὶ νεῦρα τοῦ ἐντέρου καὶ λεμφαδέννας καὶ λίπας.

μεσσηγιόριον-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μεσσηγιόριον βλ.κ.: μεσσηγιόρια πλέγματα, -μεσσηγιόρια ἀδένες, -μεσσηγιόρια ἀρτηρία, -μεσσηγιόρια φλέδες.

μεσσηγιόριος-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ μεσσηγιόριου ἢ τοῦ ὄξεϊα ἢ χρόνια περιτονίτις ἐντετοπιωμένη εἰς τὸ μεσσηγιόριον.

μεσσηγιόριον (ἰ) νεώτ. ἀνατ. διπλῆ πτυχὴ ὀρογόνου ὕμενος σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ εὐτροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀρχεως ὀπισθεν τῆς ἐπιδιδυμίδος καὶ συνάπτουσα ταύτην πρὸς τὸν ὄρχιν.

μεσσηγιόριον-ον κ.-ιος [ἡσ.Ι. μέσος, ἔρκος] λεξ. κ. σχόλ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἔρκους ἢ τῆς οἰκίας, κτ. ἢσ. «Ζεὺς μεσσηγιόριος, ἔρκιος», Σχόλ. Ἰλ.Π.231 «μέσῳ ἔρκει» ἐπὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου Ἐρκειοῦ διὸς βωμῶν ἱδρυταί, μεσσηγιόριον καλοῦσι τὸν Δία.

μεσσηγιόριος-ῶς (ἰ) [μέσος, εὐθύς] μτγν. ὁ μεταξὺ τῶν εὐθέων ἢ ἀρίτων, κατὰ τοὺς Πυθαγορείους, ὁ ἀριθμὸς ὁ ὡς ἴσον ἀπέχων τῶν ἀριθμῶν 2 καὶ 10 ἢ κλῆμ. Ἀλ. Στρωμ.6,139,2 «οἱ τε Πυθαγόρειοι εὐτεῖθεν ὄμει ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου κατὰ τὴν προφήτην γενέσεως τὸν ἄξ ἀριθμῶν τέλειον νομίζουσι καὶ μεσσηγιόριον καλοῦσι διὰ τὸ μέσον αὐτῶν εἶναι τοῦ εὐθέος τούτῃς τὸ δέκα καὶ τοῦ δύο φαινεται γὰρ ἴσον ἀμφὸν ἀπέχων».

μεσσηγιόριος-ῶς (ἰ) μιν. ὁ κακίας βλ.κ.: Στῆφ. Ἀθ. ἰπν.2,351D.

μεσσηγιόριος [μέσος] εἶμαι, εὐρίσκειμαι ἐν τῷ μέσῳ, κατέχω τὸ μέσον μεταξὺ δύο, μτ. γενικ.: Πλάτ. Νόμ.756B ἡ μὲν ἀφρεῖσις οὕτω γιγνομένη μέσον ἂν ἔχοι μοναρχικὴς καὶ δημοκρατικῆς πολιτείας, ἡς αἱ εἰ μεσσηγιόριον τὴν πολιτείαν, Νουμῖν. Ἀγ π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.14,5 Πλάτων μεσσηγιόριον Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους, τοῦ μὲν δημοτικώτερος τοῦ δὲ σεμνότερος ὄψεσθαι ἡ) ἀπολ. Ἰταμίαι ἐν τῷ μέσῳ: Ἀριστ.Πολιτ.1,327β,29 τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὡς περ μεσσηγιόριον κατὰ τοὺς τόπους ἡ) μὲν οὐδέτερος, δὲν λαμβάνω τὸ μέσον οὐδένοσ: Ξεν. Ἑλλ.7,1,43 ἐπὶ δὲ καταλθόντες οὐκέτι ἐμέσσειον, ἀλλὰ προθύμως συνεμάχουον τοὺς Λακεδαιμονίους, Δίων Κ 41,46.

μέση (ἡ) κ. μιν., νεώτ. κ. ὄμ., ὄρω. μέσσα ἰένν. χορδὴ ἢ μεσαία χορδὴ τῆς ἐπταχορδοῦ ἢ κ. τριχορδοῦ λύρας, βραδύτερον δὲ ὁ ἀνώτατος φθογῶν τοῦ κατωτέρου τετραχορδοῦ τῆς διασπῶν ἰδ.ἔρω. ἐν Πτολ. Ἀρμ.2,5 Κλεωνίδ.ἡ): Πλάτ.Πολ. 443D τρεῖς ἁρμονίαι ἀτεχνῶς νεώτης κ. καὶ ὑπάτης καὶ μέσης, Φιλολ.δὲ μέσσα, Ἀριστ. Μεταφ.1018β,29, Εὐκλ.Τομ.Κοιν.10 ἡ) εἰδ. μουσ.: τον-

αία θέσις τῆς μουσικῆς κλήμακος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, κατέχουσα τὴν ὄψωδον ἀπὸ τῆς βάσειως καὶ τοῦ ἀκροῦ βαθυῖα ἐν τῷ δις διαπασῶν συστήματι 2) εἰδ. γεωμ. ἡ μέση ἀνάλοχος : Εὐκλ.13,17, Ἀριστλ.Ψυχ.413α,19 μέσης εὐρείας 3) εἰδ. ἐν τῷ στίχει (ἐνν. σιγμῆ), σιγμῆ τοποθετημένη μεταξύ τῶν ἀνωτάτου καὶ τοῦ κατωτάτου σημείου μίας γραμμῆς, χροσημοιοσημῆν ἡ κῆμα : Σάτυρ.6, Διον.Ορ.630,6, Σχολ.Διον.Ορ.17η 4) μὸν. κ. ὄμν. γεν. τὸ μέσον πραγμάτων τινος, τὸ μεταξύ ὀρχῆς καὶ τέλους, τὸ μέσον ἢ τὸ κείνον μίας ἐκτάσεως ἢ κ. ὀμνηγύρεως : Ἐρωτόκρ.2,062 ἔπ' ἡκίμων καὶ τοῦτ' ὁ δὺο εἰς τοῦ λαοῦ τὴ μέση, δ.τραγ. μιά κόρη ἐστολιζόνταν στὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ νῆς, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 64,18 οἱ μικροὶ στὰ φηλά συμμαζῶνται | κὶ ὁ ἀνέσθωτος ὁ ἀστροφωτέρος στὴ μέση, -στέκονται στὴ μέση τοῦ δρόμου κὶ ἐμποδίζου τὴν κυκλοφορία, -στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς,-κόφει τὸ πεπὸνι στὴ μέση 5) κ.μὸν.νεωτ.κ.ὄμν.ἐπὶ προσ.τὸ μέσον τοῦ σώματος, ἢ σφύρις : Χρυσ.π.Ἡρ.7,140 οὕτε γὰρ ἢ κεφαλή μένει ἔμπροσθεν οὐτε τὸ σῶμα, οὐτε πόδες νεάτοι οὐτ' ἂν χέρεις, οὐτε τὴ μέσησι λείπεται, Ἐρωτόκρ.3,391 χαμηλὸν ἐγίνην, | κ' ἤπτανεν ὡς τὴ μέσην τσι, αὐτ.4,1057, δ.τραγ. ἔχεις ἀγγελικὸν κορμὶ, δαχτυλιδένια μέση, Γρην.2.κ.Τερρ.84,10 ζώνη ὄλουργου φορεῖ| σὲ δαχτυλιδι μέση, παροιμ. φρ. ἂ δὲ σ' ἀρέση ἡ μέση μὸν νὰ σοῦ τὴν πελεκίωσεν, -τὸν πόνεσε ἡ μέση του, -τὸν ἐπίσσε ἀπ' τὴ μέση καὶ τὸν ἐρίεψε κάτω, πρβλ. Κορ.Ἀτ.4Α,321 6) χρονικῶς : τὸν σήκωσαν στὴ μέση τοῦ φαγητοῦ, -τὸν ζύνησαν στὴ μέση τοῦ ἔθνου (ἐν ᾧ ἔτρωγε, ἐν ᾧ κοιμήτο) | μὸν. κ. ὄμν. κ. εἰς φρ. : Ἐρωτόκρ.4,157 εἶναι τὰ δυσκολέματα, ποῦ μπαίνω εἰς τὴ μέση | παρουσιάζονται, ἀναφαίνονται, ὄμ. μὲ ἄφρασε στὴ μέση μὲ ἐγκατέλειψε εἰς τὸ μέσον ἐργασίας τινός, ὄμ. μπαίνω στὴ μέση | παρουμεβαίνω, πεσιτεύω πρὸς συμπιλίωσαν, συμμιθασμὸν ἢ ἂ. ἐπεμυοῖμαι, -βγαζῶ στὴ μέση | ἐξέλεγχω, φανερώωμαι, ὄμ. βγαίνω στὴ μέση | ἐξέλεγχομαι, φανερώωμαι, -τὸν ἐβγαλαν ἀπ' τὴ μέση | τὸν ἐξέτόπισαν, τὸν ἀπέβαλαν, ἀπηλλάγησαν αὐτοῦ.

μεσηγυῖ ἔπιπρ., ἐπ. μεσηγυῖ κ. | πρὸ φωνήεντος ἢ χάριν τοῦ μέτρου| μεσηγυῖς, μεσηγυῖς | μ.π. Ὀρφ. ἀν.94, ἐπὶ τόπου, ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ, εἰς τὸ μέσον, καταμεσῆς, ἐν τῷ μεταξύ ἢ 573 521 οὐδέ τὴ πολλὴ χῶρη μεσηγυῖς, αὐτ.Λ 573 ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλα πάγην ὄρμενα πρόσσα, πολλὰ δὲ καὶ μεσηγυῖ, αὐτ.Υ 370, Ὀδ.Η 195 μηδέ τὴ μεσηγυῖς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθρσιν | στὴ μέση τοῦ ταξιδίου, κτ. ἄλλους χρονικῶς, Ἀρατ.23 ἔχει δ' | ἰάξαντ' ἀτάλαντον ἀπάντη μεσηγυῖος γαῖαν | | συνήθ. π. γενικ. ἐν τῷ μέσῳ, μεταξύ, ἀνάμεσα : Ἰλ.Ο 259 ἐν δόρῳ πῆξεν ὤμων μεσηγυῖς, αὐτ.Ι 549 Κορύνην τε μεσηγυῖ καὶ Αἰτωλῶν, αὐτ.Ε 769 μεσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ, Ὀδ.Δ 845 μεσηγυῖς | θάλακς τε Σάμοιο τε, Ἡοϊδ.Α 417 μεσηγυῖς κόρυμβος τε καὶ ἀσπίδος, Ἀρατ.272 ἢ δὲ μεσηγυῖ ὀρθιθῆς κεφαλῆς καὶ γούνατος ἐοτήμηται, Θεοκρ.25,237 μεσηγυῖς δ' ἐβαλον ἀτηθῆων, Ἐρατοστρ.16,16 μεσηγυῖς θέρεας τε καὶ βεῖφου κρουστάλλου 2) ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ : Ἰνπ.Ἀγμ.8 μεσηγυῖ τούτου τοῦ χρόνου, Ἀρετ.Ὀξ.Νοῦα.1,10 3) τὸ μεσηγυῖ ὡς οὐστ. τὸ ἐν μέσῳ μέρος, ὁ μεταξύ χώρος ἢ χρόνος : Ὑμν. Ἀπόλλ.108, Θεογν.53 οὐ πολλὸν τὸ μεσηγυῖ διαπρήξουσι κέλευθον, Ἰνπ. Ἀρθρ.16 τὸ μεσηγυῖ τῶν ὠροπαλήτων, Θεοκρ.25,216 ἤματος ἦν τὸ μεσηγυῖ ἰτὸ ἤμας τῆς ἡμέρας 4) ἐπὶ ποιότητος, ὁ μέσος, ὁ μέτριος : Ὀρφ.ἀν.94 οὐτε τὴ λίην φυχρὸς . . οὐτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγυῖς.

μεσῆεις-εντος-εσσα-εν ὁ μέσος, ἴδ. κατὰ τὴν δύνωμιν ἢ τὴν ἡλικίαν, ὁ μεσαῖος, ὁ μέτριος : Ἦσ κρέσος τῆ ἡλικίας : Ἰλ.Μ 269 Ἀργείων δὲ τ' ἔβροχος δὲ τε μεσῆεις, ὡς τε χειροτέρος | σὺχλὸ κρέσος κατὰ δύνωμιν 2) **μεσηλιότητα**-πτος (ἡ) μὸν. ἡ μέση ἡλικία, ἢ ἡλικία τοῦ μεσήλικος : Στουδ.Θεοδ.438B ἐκ παιδὸς μέχρι μεσηλιότητος, **μεσηλιε**-ικος | ἡ | μέσος, ἡλικία | μγν., μὸν. κ. νεωτ., ὄμν. μεσήλικος ὁ ἔχων μέσην ἡλικίαν, ὁ μεταξύ τῆς ἀνδρικής καὶ τῆς γερωνικῆς ἡλικίας εὐρισκόμενος ὁ μεσόκοπος, ὁ μεσοκαιριτής : Ἦσ κρησῆλιε' ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα ἕως πενήτηκοντα : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,31, Πολυδ.2,12, Γεοπ.1,12,16 τοῖς νεοῖς καὶ μεσηλιεῖ, Βι.Ἀλεξ.234 τὴν ἡλικίαν ἐφηδός, νεός ἀνὴρ μεσηλιεῖ.

μεσηλιότης (ἡ) | μέσος, ἡμέρα | κ. μὸν. κ. νεωτ. | ἰων. μεσημβρία τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἐν τῇ τόπῳ, ἢ σιγμῆ καθ' ἣν τὸ κείνον τὸ ἡλιου μεσοῦρανεῖ ἤτοι εὐρίσκειται εἰς τὸν μεσημβρινὸν τόπου τινός, ἢ ὠδωκετῆ ὄρα τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημέρι : Ἀρχλ.74 Ζεὺς ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτα, Ἦρ. 3,104 ἀποκλιναμένης δὲ τῆς μεσημβρίας, αὐτ. μεσημβρίας | τῆ μεσημβρία, αὐτ. τῆ μεσημβρία, Αλογ.Ἰκ.746 ἐν μεσημβρίας θάλαπει, Ἀριστ.δ.θ. 463 ἔτρωγ' . . σῶκα τῆς μεσημβρίας, αὐτ.Σφ.500, αὐτ. Ὀρν.1499 σιμκρὸν τὴ μετὰ μεσημβρίαν, Ὀσुक. 6,100 κατὰ σιμκρὸς δυνας ἐν μεσημβρία, Ξεν.Ἑλλ. 5,3,1 κατεδωραμῆκεσαν εἰς τὴν Ἀπολλωνίαν ὄμα μεσημβρία, Πλάτ.Νόμ.897D νύκτα ἐν μεσημβρία ἐπαγόμενοι, αὐτ.Συμπ.220C ἤδη ἡν μεσημβρία, αὐτ.Φαῖδρ.242Α ἤδη μεσημβρία Ἰσταται | εἶναι ἀκριβῶς μεσημβρία, ΚΔ Πράξ.22,6 ἐγγίζονται τῆ δαμασκῶν περὶ μεσημβρίαν ἐξαιφῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιστράφαί φῶς ἰκανὸν περὶ ἐμῆ, Πορφ.Νυμφ.26 Ἰσταμένης τῆς μεσημβρίας, Ἰβάν. 1,286,24 ἐτι μεσημβρίας ἐσώσης, Μιχ.Ἀπολ.ἐν Σάθ.1,31 ἡλικία ἐσθῆει ἐν μεσημβρία 2) κ. νεωτ. ἐν ἐκ τῶν ἡμετέρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, ὁ νότος : Ἐκατ.Μ 103 J Μολοσσῶν πρὸς μεσημβρίας, Ἦρ.1,6 | ποταμοῦς βέων ἀπὸ μεσημβρίας, αὐτ.142 κείται πόλις πρὸς μεσαμβρίαν, αὐτ.7,113 πρὸς μεσημβρίαν τεινούσα, Ξεν.ΚΠ.1,1,5 ἦν τε πρὸς ἀρκτον ἦν τε πρὸς μεσημβρίαν, ΚΔ Πράξ.8,26 παρούς κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδόν, Ἦρωδιαν. Ἰστ.2,11,8 ἀπὸ τῆς ἀρκτῶος θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαν θῆκον, ΑΠΛ.4,369 μεσημβρία.

μεσημβρίαζω μεσημβρία| διέρχομαι τὴν μεσημβρίαν, περὸν τὸ μεσημέρι, ἀναπαύομαι κατὰ τὸ μεσημέρι : Πλάτ.Φαῖδρ.259Α ὡσπερ πρόβατα μεσημβρίαζόντα περὶ τὴν κρήνην εὐδεῖν (ὡς πρόβατα ἀναπαύομενα κατὰ τὴν μεσημβρίαν νό κοιμῶνται) πᾶσιον τῆς πηγῆς 2) ἐπὶ τοῦ ἡλιου ἢ τῶν ἀστέρων, εἶμαι ἐν τῷ μεσημβρινῷ, μεσοῦρανῶ : Πολυδ.4,157, αὐτ.158, Πορφ.Νυμφ.27 Ἰστασι καὶ σὺμβολοι τῆς μεσημβρίας καὶ τοῦ νότου, ἐπὶ τῆ θύρα μεσημβρίαζόντος τοῦ θεοῦ.

μεσημβριανέθμων | τὸ | νεωτ. βοταν. γένος μεσημβριανθεοειδῶν φυτῶν.

μεσημβριανέθμος (ἡ) μγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ μεσημβρινός βλ.κ. : Νόνν.Δ 48,590 καθεῖ δὲ διφώωσα μεσημβρίας ἔτρεγεν Ἀδρπ.

μεσημβριζῶ μγν. κ. μὸν. τ. τοῦ μεσημβριζῶ (βλ.κ.) : Στραβ.15,1,21 ὕψ' ἐνὶ δένδρῳ μεσημβριζεῖν σκιαζομένους Ἰππέας, Ἰωσ.Α17,2,1 εὐρόντες μεσημβριζόντα καὶ κοιμῶμενον, Δουκάγγ.ἐν λ. ἀπολογεῖται μεσημβριζεῖ, μεσημβριζεῖ.

μεσημβρινόανατολικός-ἡ-ὸν νεωτ. ὁ νοτιοανατολικός βλ.κ. κ. ἐπίπρ. -ὡς **μεσημβρινοδυτικός**-ἡ-ὸν νεωτ. ὁ νοτιοδυτικός βλ.κ.

μεσημερινός-ή-όν κ. νεώτ. άνή μεσημερινός, δωρ. μεσαμρινός-ά-ον, συγκρ. μεσαμρινώτερος, ύπερβετ. μεσαμρινιώτατος, δ άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μεσημερινά, δ τής μεσημερινός, δ κατά τήν μεσημερινά, δ μεσημερινάτικα: Αλοχ. Αγ.565 εϋτα πόντος ές μεσημερινάς κεί- τως. . εϋδοί πωών, αύτ. Έπτ.43, αύτ.381, 'Α- ριστοφ. Όρν.1076, αύτ.Σφ.774 κών έγρη μεσημρι- νός, αύτ. Αγ.40, Καλλ.Λούτρ.Παλ.72 μεσαμρι- νός δ' ειγ' όρος άσυχία, αύτ.73 μεσαμρινα δ' έσαν ώραι, ΠΔ Παλμ.90|9|, δ από συμπώματος και δαιμονίου μεσημρινοϋ, ΑΠ9,584,|1 δ μεσημρι- νός ώδός ίερί του πέττιγοσι, - μεσημρινόν φαγη- τόν, - μεσημρινός ύπνος: || τó μεσαμρινοϋ ώς έπίρρ. κατά τήν μεσημερινά, τó μεσημερί, μεσημερινάτικα: Θεόκρ.1,15 τó μεσαμρινοϋ . . σπρίσεν, αύτ.10,48 στον άδειώντας φεύγει τó μεσαμρινοϋ ύπνον, Λουκ. Ανάχ.25 ήν και δ ήλιος ώσπερ νύν τó μεσημρινοϋ έπιφλέγη: όμ. κ. άνευ άρθρου: Νικ.Όπρ.401 μεσημρινοϋ άξίαντος. 2) μεσημρινός κύκλος δ διά τών δύο πόλων διερχόμενος κεί τήνων καθέτως τόν 'Ισημερινόν: Εϋκλ.Φαιν.6μ, Γέμν.2,25' || κ. νεώτ. άστρον. άνευ του κύκλος, ώς οϋς. μέγιστος κύκλος της οϋρανίου σφαιρας διερχόμενος διά τών πόλων αύτής και διά του ζενιθ έκάστου τόπου τής γής: 'Αριστ.Μετ.362b,|1, αύτ.375b,29, 'Ιππαρχ.3,|1, Στράβ. 2,|10,|1 γάρ δ διά 'Ρόδου και Βυζαντίου μεσημ- ρινός όρθός ελιπται, Κλειούβ.1,8,- μεσημρινός τής Γκρήνουιτες |δ διερχόμενος διά τó μεσημρι- νοϋ κύκλου του πορά τó Λονδίνο άστεροσκο- πείου τής Γκρήνουιτες και λαμβανόμενος ώς πρώ- τος μεσημρινός τής γής, ήτοι ώς άπειρητα πρός μέτρηση τών γεωγραφικών υψικών: || νεώτ. ώς έπίθ. δ άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν μεσημρι- νόν τόπου τινός: μεσημρινή γραμμή ή ευθεία καθ' ήν τó έπιπέδον του μεσημρινοϋ τόπου τινός τείνει τó έπιπέδον του όριζώντος αυτού), - μεσημ- ρινός ύψος άστέρος |δ ύψος άστέρος τινός κατά τήν στιγμήν της διαβάσεως αυτού διά του μεσημρινοϋ του τόπου), - μεσημρινή διόπτρα |άστρονομικός όργανον χρίσιμον πρός παρατήρη- σην τών άστέρων κατά τήν στιγμήν της διαβά- σεως αυτών διά του μεσημρινοϋ τόπου τινός), - μεσημρινοός κύκλος |άστρονομικός όργανον χρίσιμον πρός παρατήρησι τών άστέρων, κατ' άπόκλισην και όρθην άνοσφράν, καθ' ήν στιγμήν διερχονται διά του μεσημρινοϋ του τόπου) 3) κ. νεώτ. δ εις τó πρός μεσημερινάν σημειον του όριζώντος κείμενος, δ πρός νότον κείμενος, δ νότιος: Αλοχ.Πρ.722 ές μεσημρινοϋν βήναι κέ- λευθον, Όουκ.6,2 πρός τά μεσημρινα και έσπε- ρια αύτής, Γέμν.14,10 μεσημρινιώτερος, Στράβ.2, |12 τά μεσημρινα άνταίρειν τοίς κατά Μερόην, Πισαδ.Χρ.Μηλ.69 καθ' όλην τήν μεσημρινοϋν 'Ηπειρον, - μεσημριναί χώραι, - μεσημρινή 'Ασία' || μτγν. κ. νεώτ. δ κατοικών ή άνήκων εις τά πρός μεσημερινά μέρη τής γής: Στράβ.2, |12 από τών μεσημρινοϋν 'ινδών, αύτ.5,33 τός μέν μεσημρινωτάτους Αιβίονας προσαγορευ- ονσι, - οι μεσημρινοί λαοί είναι θερμάιοι. **μεσημρινοσκιας**-ον |μεσημρινοός, σκιά| μον. δ έχων σκιάν κατά τήν μεσημριαν: Λάσκ.Θεόδ. 767 (έκδ.Μιλ.).

μεσημεριάζω δημ. κ. 18. τó μέσ. μεσημεριά- ζομαι, όδρ. μεσημερίασα, μέσ. μεσημεριάστη- κα, καταλυβάνομαι ύπό τής μεσημριος, χρο- νιζώ έν τινι έργω, ώστε έγγίξει ή μεσημρία, μέ βρισκει τó μεσημερί: φοβάμαι μή μεσημερια- στούμε στό όρόμο, - μεσημερίασαμε πριν να φτάσουμε στό χωριό' πρβλ. βραδιάζομαι, νυχτώ- νομαι, ξημερώνομαι' 2) διερχομαι που τήν με- σημριαν, άναπαύομαι κατά τήν μεσημρινοός ώ- ρας, περνά τó μεσημερί: Κρυστ. Αγροτ.Φλογέρα 37 μαζ| μεσημεριάζαμιν εις τής σπηλιάς τόν ήσιο'. 3) άπρος, μεσημεριάζει, άδρ. μεσημε- ριασε, άρχεται, έπέχεται ή μεσημριβρα, άρχίζει να γίνεται ή είναι μεσημερί: μεσημερίασε κι άκό- μα να μανειρέψω' πρβλ. βραδιάζει, νυκτώνει, ξη- μερώνει' || όμ. κ. τριτοπρ. νοουμένης ή έκπε- ρουμένης τής λ. ήμερά ώς ύποκειμ. μεσημεριάζει ή μέρα' 4) ρηματ. π. μεσημριόσασμα. **μεσημριανός**-ή-δ δημ. δ άνήκων ή άναφε- ρόμενος εις τήν μεσημερινά, δ τής μεσημριος, δ μεσημρινοός, δ μεσημεριάτικος: μεσημριανό φαγητό, - μεσημριανός ύπνος. **μεσημερίασμα** |τό| δημ. ή έπέλευσις ή κα- τάστασις τής μεσημριανός πρβλ. βραδίασμα, νύ- χτωμα, ξημερώμα. **μεσημεριάτης**-ιδί |ήλιος| δημ. δ ήλιος τής μεσημριος, δ ήλιος του μεσημριου: Γρην.Σκ. Τεpp.48,8 στά . . στήθια της | παραπατεί δ με- σημεριάτης. **μεσημεριάτικος**-η-ο δημ. ά. μεσημριανός βλλ. έπίρρ. μεσημεριάτικα κ. μεσημεριάτικο κατά τήν μεσημριαν, μέσος τó μεσημερί: πήγαν με- σημεριάτικα για έπισκεψη. **μεσημερί(ου)** |τό| μτγν, μον. κ.δημ., δωρ. μεσαμ- τó μέσον τής ήμερας, ή μεσημρία βλλ. ή: Χρον.Μιορ.4804 από ώρας πρώτης άρχισαν δ πό- λεμος έκείνος κι οι Φράγκοι άπεσώσασιν ώρα μεσημριου, Γρην.Σκ.Τεpp.27,4 κομιάται δ νέος ώρας βοσκός στη χλόη τó μεσημερί, - πέρασε τó μεσημερί κι άκόμα δά άγαμέμ. || τó οδδ. ώς έπίρρ. κατά τήν μεσημριαν, μεσημεριάτικα: Θεόκρ.7,2) πρ ή τó μεσαμριον πόδος έλαικς, - δέν έφαγε τó μεσημερί' || δημ. συνεκδ. ή προεκχωρηκυία ώρα τής ήμερας: Πάγιασα χθές άργά και ξύπνησε μεσημερί πιά' || φρ. μέρα μεσημερί (έν πλήρει φωτι, μπροστά στα μά- τια μας), - μάς πήρε τó μεσημερί |μεσημριαστή- καμε|, παροιμ. μεσημερί τά μπάζω, μεσημερί τά βγάζω, τί έχουν τά έρμα και φοφούν; |έπί τών νωθρών, οτινες έξ ιδίας ύπαισιότητας δυστυχοϋν- τες δέν άντιλαμβάνονται τούτου). **μεσημερίς** έπίρρ. δημ. κ. μεσημερης κατά τήν μεσημριον, μεσημεριάτικα: Γρην.Σκ.Τεpp.45,| του ήλιανού μεσημερίς | πού τ' άνεφάκαμα πι- χτό φοντώνει. **μεσημρινοός**-ή-δ δημ. όντι μεσημριανός βλλ. : Σολωμ.Κρητ.21,7 τότε από φώς μεσημερνό ή νύ- χτα πλημμυριζει, Γρην.Σκ.Τεpp.18,2 στό κάμα τó μεσημερνό άχιζίνου τά χαλκία. **μεσημερον** (τό) γλωσσ. ή μεσημρία βλλ.11. **μεσημεριος**-ον |μέσος, ήμεροσ| μτγν. δ μεσό- γιος βλλ.: Διον.Περ.21| ασθυστοί δ' έπι τοίσι με- σημειροι τελεθουσι, αύτ.1068. **μεσημερως** είμαι έν τώ μέσφ, μένω, είμαι οϋδέ- τερος μεταξύ δύο όντιμαχομένων' 'Ησ. έκμεπρέ- υει τó μηδέτερος συμμαχείν': Φιλιστ.61. **μεσηρης**-ους-ες κ. ποι. μεσαήρης δ' έν τώ μέσφ ών, εύρισκόμενος, δ μέσος: Εϋρ. 'Ιων 91 πρός . . γαίης μεσαήρης έδρας, αύτ.ΙΑ 8 Σείριος . . έτι μεσαήρης |μεσομυρανών είσέτι, 'Ερατοσθ. 16,1| αύτήν μέν μιν άτιμ μεσαήρα παντός 'Ο- λύμπου.

μέσης (ή) βορειανατολικός άνεμος μέσος μεταξύ του άπαρκτίου του καικίου: 'Αριστλ.Μετ. 363b.30 *ὄν καλοῦσι μέσην* οὗτος γάρ μέσος καικίου του άπαρκτίου, αὐτ.364b.21 *πρὸς μέσους*. **μεσητία** (ή) πάπ. ἀντί μεσηταία βλ.λ.: συμδέθηκε μεσητιαν γενεσάοι .. εἰρηλικῶν ἀνδρῶν.

μεσητίσιον Ἡσ. μέσος.

μεσητιακός-ή-ό δημ. κ. μισακός, ὁ ἐξ ἡμισείας ἀνήκων εἰς δύο πρόσωπα, ὁ αὐτορροφικός, ὁ μαζικός: χωράφι μεσακό, - πρόβατα μεσακί: || παροιμ. τὸ μεσιακό γαϊδούρι τὸ τρώει ὁ λύκος (ἐπὶ τῶν συντροφικῶν πραγμάτων, ὡς μὴ ἐχόντων καλὸν μέτρον).

μεσιάνη (ή) ἴππος, εἶδος ἐμπλάστρου: Γαλ.13,877.

μεσιανός-ή-ό δημ. ὁ μεταξύ δύο ἄλλων κείμενος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ δύο ἄλλων εὐρισκόμενος, ὁ μεσιός: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.149, Κρυστ. Σκ. 'Αδ.2,122 *μὲ φέρουνοι στή μεσανή τή θύρα ποῦ μεγάλη τριχιά κρεμότανε*, - τὸ μεσιανὸ δωμάτιο.

μεσιδιον (τό) πάπ. ἀφροδισιτοῦμενον ἀντικείμενον καταθεῖμενον παρὰ τρίτῳ τινὶ προσώπῳ: πρβλ. μεσεγγήμα.

μεσιδίο-α-ον ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ μέσος: 'Αριστλ. ΗΝικ.1132a.23 *δικαστῆς μεσιδίου* (ὁ μεσιτής), αὐτ. Πολιτ.1306a.28 *ἀρχοντι μεσιδίῳ*.

μεσιδίω-ὡν ἴππος. κατατίθει τι παρὰ τρίτῳ τινὶ προσώπῳ ἢ ἐγγυητῇ: Πάπ. μεσιδιῶν χειρόγραφον τινὶ κ. παθ. Φρόν.98 *«μεσιδιωθῆναι, τέτριπται καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις»* καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις ἄλλῃ σὺ μεσεγγυθῆναι λέγει: 'Ἐπιγρ. μεσιδιδοσθαί.

μεσιόσιος-ον νεώτ. ἐπὶ σημαῖν καὶ σημάτων, μέχρι τοῦ μέσου ἰσοῦ ἀνιρτημένος εἰς ἐνδεῖξιν πένθους: μεσιόσιος σημαία (ή) μεντίστρα: 2) ὁ μεταξύ δύο ἰσῶν κείμενος: μεσιόσιον σύσπαστον.

μεσηταία (ή) (μεσητεύω) ἴππος, νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μεσητεύει, ἡ μεσητεύσις, ἡ μεσολάθησις: 'Ἰώσ.Α1 20,32, 'Ἰουλ.Μισ.354D. || νεώτ. νομ. ἢ ἐπ' ἀμοιβῇ μεσολάθησις πρὸς σύναφιν συμβάσεως τινος μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων προσώπων: 2) διαίτησις: βέττ.Βάλλ.2,27 *μεσηταία κρίσεων*, Πάπ.: 3) διαπραγματεύσις: Βάδρ.93,8. 4) ἡ ἐνεχυρίασις, ἡ ὑποθήκευσις: Πάπ.: 5) τὸ εἶναι ἐν τῷ μέσῳ: Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,7. 6) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀμοιβή, ἡ ἀντιμοσθία τοῦ μεσητού, τὰ μεσητικά: πλῆρωσε 2οιο μεσηταία.

μεσηταύσις-εως (ή) (μεσητεύω) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μεσητεύω, ἡ μεσηταία βλ.λ.). **μεσητευτήριος**-α-ον μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μεσητεύει: Εὐστ.Πον.324,43 *ἔστω δὲ τῇ ναυσεβάστῳ σου ἐνδοξόσητι μεσητευτήριον ὄρων τὰ μῆλα ταῦτα τὰ Περιερικά*.

μεσητεύω (μεσητέω) ἴππος, μον. νεώτ. κ. δημ., ἀδρ. ἐμμετεύω κ. δημ. μεσητέφα, ἐνεργῶ ὡς μεσητέφω, παρεμβαίνω, μεσολαθεῖω μεταξύ δύο προσώπων ἢ ὁμάδων πρὸς συμβιδιασμὸν αὐτῶν, σύνταφιν συμφωνίας ἢ συμφιλίωσιν: Βάδρ.29,2, 'Ἰώσ.Α1 16,43, Πάπ., Πιρόδρ.4,483,182 *τοὺς μεσητεύοντας ἡδέεσθαι πῶθου*, Εὐστ. 'Ἰλ.1338,50 *μεσητεύων ἰσότητα τιμῆς* ὅμ. κ. μ. δοτ.: ΚΔ 'Εστρ.6,17 ὁ Θεός .. ἐμμετεύσαν δοκῶ, Πάπ. μεσητεύει τισί κ. ἐμπρὸθ. (ἰσῆρ τινος: Εὐστ. 'Ἰλ.1342,40 ὁ ὑπὲρ χρεώστων ἀρρώστω μεσητεύων) || μον., νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ πρὸς σύναφιν ἀγοραπωλησίας, μισθώσεως, συνοικειοῦ κττ., κἀνὼν τὸν μεσάζοντα: Εὐστ. 'Ἰλ.1166,25 *τῇ Πισαφιῶν τὸν ἔρωτα τοῦ ταύρου ἐμμετεύσε*: 2) ἴππος. μεθ. διαπραγματεύομαι, κατορθῶ τὴ ὡς μεσητής: Πολύδ.11,34,3 *ἤξιου .. μεσητεύσαι τὴν διάλυσιν*, Διον. 'Ἄλ.Ρωμ.9,59 *μεσητεύοντες*, Νικόλ.Δαμ.130,39, Διδόξ.Σ 19,71 *με-*

σητεύσαντος τὰς συνθήκας 'Αμίλκου, 'Ἐπιγρ. μεσητεύειν τὰς συνθήκας: 3) πάπ. ὑποθηκῆω, ἐνεχυρίαζῶ κτῆμά τι: 4) ἀντί μεσητιῶ βλ.λ.: Πάπ. μεσητεύεσθαι χειρόγραφον παρὰ τινι, Σουίδ. 5) προσθέτω ὡς τρίτον συστατικόν: Ζώσ.'Ἀλχ.113b *μεσητεύειν χάλκανθον*: 6) ἀδρ. ἐπὶ χρημάτων, εἶμαι καταθεῖμενος παρὰ τινι θεματοφύλακι: Πολύδ.ἀπ.183 *τὰ χρήματα μεσητεύειν*: 7) κείμαι ἐν τῷ μέσῳ, πηρῶ, κατέγω τὴν μέσην θέσιν: Θεολ.'Αριθμ.43 *μεσητεύειν μονάδος καὶ δεκάδος*: 8) ῥηματ. π. μεσητεία, μεσητεύσις, μεσητευτήριος.

μεσητής (ὁ) ἴππος, μον. νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. μεσητις-ιδος, νεώτ. κ. μεσητρις, δημ. μεσητρα, ὁ μεσητεύων, ὁ παρεμβαίνων, ὁ μεσολαμβάνων μεταξύ δύο προσώπων ἢ ὁμάδων πρὸς συμβιδιασμὸν, σύναφιν συμφωνίας ἢ συμφιλίωσιν αὐτῶν, ὁ μεσάζων, ὁ κρητής, ὁ διαιτητής, ὁ εἰρηνοποιός: Πολύδ. 28,15,8 *τοὺς Ῥοδίουσ .. μεσητις ἀποδειξάι*, Διδόξ. Σ 4,54 'Ἡρακλέα .. μεσητιν γενονητῶν τῶν ἀμολογιῶν, ΚΔ Γαλ.3,19 *διαταγείσ δι' ἀγγέλου ἐν χειρὶ μεσητου*, αὐτ.Τιμ.1,25 *ἐπὶ μεσητίσ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*, αὐτ. 'Ἐβρ.8,6 *κρείτινός ἐστι διαθήκη μεσητίσ*, Λουκ.'Ἐρωτ.27 *φιλικῶ μεσητιν τράπεζαν παραθεῖμενον*, αὐτ.54 *καὶ τῆς ἀκείνων φιλικῶ μεσητις ἰδονή*, Μηναι.3,17 'Ἰδ.5 *μεσητις θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*: || νεώτ. κ. δημ. ἐπαγγελματίας διαπραγματεύμενος ἀγοραπωλησίας, μισθώσεως, γάμου κττ.: μεσητής κτημάτων, - μεσητής χρηματιστηρίου - ὑπηρετριῶν: || δημ. ἰδ. τὸ θηλ. μεσητρα ὁ μεσολαθὼν πρὸς σύναφιν ἐρωτικῶν σχέσεων: 2) ὁ μεσεγγυητής, ὁ θεματοφύλαξ: Πάπ.

3) ὁ ἐν τῇ μέσῃ θέσει, ὁ κατέγων τὴν μεσολαν θέαν, ἐπὶ μέλους τινὸς τοῦ σώματος: Γαλ.18(21),86f. **μεσητικῶ**-ή-ὄν νεώτ. κ. δημ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μεσητιν ἢ τὴν μεσητιαν: μεσητικὸ ἐργασίαι, - μεσητικὸν γραφεῖον, μεσητικὴ ἀμοιβή: 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μεσητικά ὡς οὐσα, ἢ ἀμοιβὴ τοῦ μεσητού, ἀντιμοσθία παρεχομένη εἰς τὸν μεσολαθῆσαντα πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῆς τινος πράξεως.

μεσητιός-ιδος (ή) ἴππος. θηλ. τοῦ μεσητίσ βλ.λ.): Λουκ.'Ἐρωτ.27 *φιλικῶ μεσητιν τράπεζαν*.

μεσητρια (ή) ἴππος, κ. νεώτ. θηλ. τοῦ μεσητίσ βλ.λ., ἡ μεσητις: Μοσχόν.Περὶ σχεδ.39.

μεσητυλέιον (τό) νεώτ. χημ. ἀρωματικὸ ὑδρογονάνθραξ τῆς σειράς τοῦ βενζολίου.

μεσητυλοξίδιον (τό) νεώτ. χημ. εἶδος ἀκορεστού κετόνης.

μέσκος (ὁ) ἴππος. Ἡσ. κωδῖον, δέρμα, Νίκανδρος: Νικόλ.ἀπ.119.

μεσοκουλιά (ή) δημ. ἄ. νεσπολιά κ. συνηθέστ. μουσουλιά, ἡ μεσπολιά βλ.λ. ἡ γερμανική.

μεσοκουλι (τό) δημ. ἄ. μωσμουλι ἢ νεσπολιά (ή), ὁ καρπὸς τῆς μεσπολιάς βλ.λ.

μέσμα (τό) Ἡσ. ἐμέτνωμα.

μεσομερισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ἴσου αἰάνος διατυπωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ιατροῦ Μέσμερ θεωρία περὶ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ καὶ ἡ ἐπακόλουθος ταύτῃ προσπάθεια ἐφαρμογῆς τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ ὡς θεραπευτικοῦ μέσου.

μεσο- ἐπίθετο μεσο- πρῶτον συνθετικῶν πολλῶν λέξεων κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐμφανίζον ὀλίγὰ τὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον εἶναι ἢ κατὰ ἐν τῷ μέσῳ, κατὰ τὸ μέσον τόπου τινὸς ἢ χρόνου ἢ καταστάσεως, οἷον μεσοδάκτυλον, μεσοδερμα, μεσοδῶρον, μεσοτόχος, μεσοδρόμιον, μεσοθηλικός, μεσομωλικός, μεσοσίαν, μεσοἰληθι, μεσοκόπος, μεσοχρονίς, μεσομηρί, μεσοδμήμιον, μεσοαερόκροστο: || ὅμ. ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαίνωμενον γίνεται, τελεῖται κατὰ τὸ μέσον, οἷον μεσοδρομῶ, μεσοδασυλεύω.

2) όμ. πρώτων συνθετικών εις δήλωσιν του ότι κείται π εν τώ μέσῳ, ένδον, δύο ή πλείονα, όσον μεσάζον, μεσόγειος, μεσόχωρος, μεσοχωρίτης || κτ. έπέκτ. έν τή νεοτ. όνοματολογία πολλών έπισημών συνηθέστ. έν χρ. ούχ ή κατ' άκριβειαν πρόσ δήλωσιν του έν τώ μέσῳ ή του ένδον κειμένου, άλλα γεν. του μεταξύ ά. τινών παρεμβολομένου ή κ. έξ ά. τινών προερχομένου, όσον μεσοκυτταρίου, μεσόκωλον, μεσομικκύλιος, μεσομήτιος· 3) όμ. ώς πρώτων συνθετικών δήλων ένέργειαν παρεμβολομένην μεταξύ δύο ή πλείονων, όσον μεσολαβώ· 4) όμ. ώς πρώτων συνθετικών εις δήλωσιν του μετρίου, όσον μεσόπλουτος ή μετρίου πλούσιος.

μεσάζον-ονος (τό) νεώτ. τώ μεταξύ δύο άξόων διάστημα.

μεσόβαθρον (τό) νεώτ. τώ μεταξύ των άκροζόδρων βάθρον της γεόφρας.

μεσόβασιλεια (ή) [μέσος, βασιλεια] μτγν. κ. νεώτ. τώ άπό του θανάτου, της έκθρονίσσεως ή παραιτήσεως του τελευταίου βασιλέως μέχρι της ένθρονίσσεως νέου χρονικών διάστημα, ώς και ή παρεπιήτουσα έξουσία· Πλουτ.Νομ.2 τώ δε σχήμα τουτῳ της άρχής μεσοβασιλειαν 'Ρωμαίοι καλοῦσιν, Δίων Κ 39,31· 2) νεώτ. κτ. έπέκτ. ό μεταξύ δύο καταστάσεων μεσολαβών χρόνος και ή κατ' αυτόν έπικρατούσα τάξις πραγμάτων.

μεσοδασιλείος-ον μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μεσοδασίλειαν ή τόν μεσοδασίλειά· Διον. Άλ.Ρωμ.2,57 μεσοδασιλείος άρχη.

μεσοδασιλεύς-εύς (ό) μτγν. ό έξασκων τήν βασιλικήν έξουσίαν κατά τήν μεσοδασίλειαν· Διον. Άλ.Ρωμ.2,58, Πλουτ.Νομ.7 ό μέν τας ώρας εκείνας συνειληγώς μεσοδασιλεύς, Δίων Κ 39,27.

μεσόδιος-ον [μέσος, βιος] μτγν. ό μετρίου οικονομικής καταστάσεως, ό έχων μέτρια οικονομική μέσος, μέτριο βίος· Βεττ.Βάλ.233,17, Σεραι. έν Κατ. Άστρλ.Κ 8(4),229.

μεσοδλάστη (ή) νεώτ. Ιατρ. ό. μεσόδερμα βλλ. μεσοδελφίριος σχισμή (ή) νεώτ. άνατ. έγκαρσία σχισμή διαχωρίζουσα άπ' άλλήλων τά έλεύρα χείλη των βλεφάρων.

μεσοδούριος σύνδεσμος του Χέσσελμπαχ (ό) νεώτ. άνατ. τριγώνος σύνδεσμος κατά τώ όπισθιον τοίχωμα του βουβωνικού πόρου ένσχώνων τήν εγκάρσιαν κοιλικήν περιτόνω.

μεσόδοιον ποι. τ. τώ μέσασον βλλ.

μεσοδορράς (ό) νεώτ. ναυτ. άνεμος πνέων έκ του μεταξύ βορρά και μέσου σημείου του όρίζοντος, ή γραίγοτραμινάνα.

μεσοδράχης-εος-υ [μέσος, βραχύς] μτγν. έπι μετρικών ποδών, ό έκ δύο μακρών και βραχείας και δύο μακρών, χρόνων ένένα, ήτοι — — — Διομ.481Κ.

μεσοδραγμένιον όστούν (τό) νεώτ. άνατ. άνώμαλον όστούν της Ισιακής χώρας του κρανίου.

μεσοδρογγικός-ή-όν νεώτ. άνατ. ό μεταξύ δύο βροχών κείμενος· μεσοδρογγικός σύνδεσμος (σπερδός συνδετικός ιστός τεταμένος όπισθεν κατά τήν γωνίαν τού δίχμομου των δύο βρόχων και συγκρατών αυτούς προς άλλήλους).

μεσόγειος-ον κ. -ον [μέσος, γαία] κ. νεώτ. κ. μεσόγειος, άπτ. μεσόγεγες-ων, έπ. μεσόγεγες [Καλλ. Άρτ.37], συγκρ. μεσογαίοντες, ό έν τή μέση γή, χώρα, κείμενος μακρόν της θαλάσσης, ό ήπειρωτικός, άντιθ. παράλιος· 'Ηρ.1,145 σί μούνοι τούτων μεσόγαιοι οίκοῦσι, αὐτ.7,124 έπορεύετο έκ της Ακάθωνος τήν μεσόγαιον τάμνων της όδου, αὐτ.9,89, Πολύβ.2,5,2 δια τώ μεσογαίους ει- ναι τας . πόλεις (δ.γρ. μεσογείους), αὐτ.5,5,13 εις τούς μεσογαιούς άνήκει τόπος της Αίτλιας (δ.γρ. μεσογείους), Στραβ.13,1,51 αύτοί όντες έντός

Λεκτού, μεσογαίοντες δε και πλησιαιτεροι τώ 'Ιλίῳ (δ.γρ. μεσογείοντες), 'Επιγρ. ό μεσόγαιος Ιάπυθι (ο παράλιος)· 2) τώ θηλ. μεσόγαια κ. μεσόγαιος ώς οὔα. τώ έσωτερικόν χώρας τινός, ή ένδοχώρα· 'Ηρ.1,175 ήσαν δε Πηδα- σείες οίκοῦντες όπὲρ 'Αλικαρνησσοῦ μεσόγαιον, αὐτ.2,7 μέχρι 'Ηλίου πόλιος ές τήν μεσόγαιον έστι εὐρέα Αίγυπτος, αὐτ.9,Θουκ.1,100 προελθόν- τες δε της Θρηκίας ές μεσόγαιον, αὐτ.120 τούς . . τήν μεσόγαιον . . καταμνημένους, αὐτ.6,88,Πλάτ. Φαίδ.111Α τούς μέν έν μεσογαία οίκοῦντας, Δημ. 326 έκ δε της μεσόγαιος τήν Βοιωτίαν, Πολύβ.1, 52,8 παρά τών έκ της μεσογείας συμμαχών σί- των προσαλαμβάνων, Στραβ.4,2,1 τά μέν πα- ρωκεαντικά τά δε εις τήν μεσόγαιαν, Διοδ.Σ 20, 59 τώ μέν επί τας παραθαλαττίους πόλεις, τώ δ' εις τήν μεσόγαιον, Πλουτ.1,26,5 όσοι μεσόγαιον οίκοῦσι· || μτγν. τώ οὔδ. κτ. πληθ. μεσόγαια κ. μεσόγαια κ. κτ. έν. μεσόγαιον ώς οὔα. ή έν- δοχώρα· 'Αππ.'Εμφ.Πολ.4,53 μεσόγαια, Πασ.7, 22,6 πόλις, ή μεσόγαιος μέν ικκισται, αὐτ.8,1,1 νέ- μονται . . και τώ άλλο 'Αρκαδικόν τώ μεσόγαιον της Πελοποννήσου· 3) τώ θηλ. μεσόγαια ώς οὔα. ή ήπειρος· Καλλ.Δηλ.168 άμφοτέρη μεσό- γαια και αί πελάγεσσι κἀνήνται· 4) τώ άρσ. κτ. πληθ. Μεσόγαιον ώς οὔα. οι κάτοικοι της έν- δοχώρας της Αττικής· 'Επιγρ.

μεσογάστριον (τό) νεώτ. άνατ. πτυχή τού περι- τοναίου, δι ής ό στόμαχος συνάπτεται μετά της σπονδυλικής στήλης κατά τήν έμβρυϊκήν περίοδον· 2) ή μεσογή έπιγαστρίου και όπισθαστρίου μέση χώρα του κοιλιακού τοιχώματος, ά. μεσογάστριος χώρα.

μεσογάστωρ-ορος (ό) [μέσος, γαστήρ] έπ.π. 'Ησ. 'μεσογάστορα ναῦται (ναῦται), τόν έν τή μέση νη. βέλτιον δε τόν διεχωρισμένον μέσον τήν γαστέ- ρα, ζωνογάστορα.

μεσογαιακός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερό- μενος εις τήν Μεσόγειον θάλασσαν, ό της Μεσο- γείου θαλάσσης· μεσογαιακή φυλή ή άναπτυ- χθείσα έν τας έν τή Μεσογείῳ και περι αύτήν χώ- ραις), - μεσογαιακός πολιτισμός (ό έν τας χώραις της Μεσογείῳ άναπτυχθείς), - μεσογαιακόν ζή- τημα (τό δημιουργούμενον έκ των έκάστοτε κα- ταβαλλομένων υπό διαφόρων κρατών προσπαθει- ών προς έπικράτησιν έν τή Μεσογείῳ και έξυπη- ρήτησιν οικονομικῶν ίδίως σκοπῶν).

μεσόγειος-ον κ. -ον κ. νεώτ. κ. Δημ. δ.τ. του μεσόγειος βλλ.· Πολύβ.1,20,6 πολλὰ μὲν πόλεις προεπιθέντο των μεσογειων τοίς 'Ρωμαίοις, - μεσόγειος πόλις· 2) νεώτ. κ. Δημ. Μεσόγειος θάλασσα ή κ. με. Μεσόγειος ή μεταξύ Εύρώπης, Ασίας και 'Αφρικης κειμένη.

μεσόγεγες ωων άπτ. τ. του μεσόγαιος βλλ.2)· Πλάτ.Νόμ.90,Ϸ έν τώ των μεσόγεγων δεσμοτρίψ.

μεσογέτης (ό) μτγν. ό μεσόγειος, ό μεσογεω- τικός· Γρηγ.Νύσσ.2,78Ϸ.

μεσογαιωτικός-ή-όν γλωσσ. ό άνήκων ή κατοι- κών εις τά μεσόγαια μέρη.

μεσογνάθιος-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερό- μενος εις τώ μέσον της γνάθου, ό έν τώ μέσῳ της γνάθου· μεσογνάθιον ή άτομικόν όστούν [μέ- ρος της έσω έπιφανείας του φατνιακού τόξου της άνω γνάθου, όπισθεν των φατνίων των μέσων τομέων οδόντων].

μεσογναθισμός (ό) νεώτ. σχηματισμός και προ- βολή του κάτω άκρου του προσωπικού κρανίου τοίσοῦ, όστε ή προσωπική γωνια να έχη ζεί- κτην μεζάζονα μεταξύ προγναθιαμου και όρθο- γναθισμου.

μεσογόντιον (τό) [μέσος, γόνυ] κ. νεώτ. κ. με- σογόνιον έπι φυτών, τώ μεταξύ δύο γονάτων ή

σημειων προσφύσεως **δυο** **φoλλων** **τημας** **του** **θλαστου** : Θεoφρ.Φ1.4,11,6.

μασoγόνιον (τo) **δ.** μασoγονάτιον βλλ.

μασoγράφoς-ον (μέσoς, γράφo) **μτγν.** **ο** **έν** τo μέσo γεγραμμένoς : Έρατοσθ.35,11 **μασoγράφo** **μυρία** **τευχίoις** **ιοι** **μέσoις** **ανάλογοις** **γραμμαι** **επι** **οκόμεναι** **διὰ** **του** **μεσoλάβου** (βλλ.); Πλοτ.Μάρκελλ.14 **μασoγράφoις** **τινάς** **ἀπό** **καμυλών** **γραμμών** **και** **τημημάτων** **μεβαροτόντες.**

μασoδάκτυλον (τo) **μτγν.** **ο** **μεταξu** **δυo** **δακτύλων** **της** **χειρoς** **η** **του** **ποδoς** **διάστημα** : Φρύν. 172 **«μασoδάκτυλα** **έν** **ουίτιασα** **τουτο** **ἀκούσας** **τούνομα** **έγω** **μέν** **οὐν** **τά** **μέσα** **των** **δακτύλων** : Διοσκ.4,186 **ράγαδάς** **τάς** **έν** **μεσoδακτύλοις.**

μασoθεβόνιος **υποδιάπλασις** (ή) **νεoτ.** **γεωλ.** **η** **μεσαιά** **των** **τριών** **υποδιάπλασεων,** **εις** **ἀς** **υποδιαιρείται** **η** **θεβoνιο** **διάπλασις** **του** **παλαιoζωϊκου** **όθροοίματου** **στρωμάτων** **της** **γης.**

μασoδερκής-οὺς-ές **ποι.** (μέσoς, δέρκομαι) **μτγν.** **ο** **ού** **ή** **βλεφίς,** **η** **όφει** **είναι** **πρόσ** **τό** **μέσον** : Μαν. 4,583 **ήν** **Κρόνος** **ουδρανήν** **άτραπὸν** **μασoδερκά** **βαίνων** (μεουοράνημα).

μασoδερμα-ατος (τo) **νεoτ.** **έμβρυoυλ.** **κυτταρικoς** **σχηματισμός** **παραγόμενος** **κατά** **τά** **πρώτα** **στάδια** **της** **διαπλάσεωσ** **του** **έμβρύου** **και** **όποτε** **λάν** **πέταλον,** **κείμενον** **μεταξu** **του** **έσω** **και** **του** **έξω** **βλαστικου** **δέρματου,** **δ.** **μεσoβλάστη** **η** **μέσον** **βλαστικόν** **δέρμα.**

μασoδεσμα-ατος (τo) **νεoτ.** **παλαιoζ.** **γένας** **έλασματοδραγγίλων** **μαλακίων** **άπαντώντων** **μ.** **έν** **άπολιθώσει,** **δ.** **παφία.**

μασoδήμιον (τo) (μέσoς, δήμοσ) **μσν.** **δήμοσ** **ο** **έν** **τῷ** **μέσo,** **ο** **ούτε** **της** **μεριδοσ** **των** **Πρασίνων** **ούτε** **της** **των** **Βενετώνων** **κ.** : ΚΠορφ. Έκθ.316 [έκθ.β.].

μασoδήμη **«ο.** **γυνή** **Λάκωνες.**

μασoδμηα (τo) **«ο.** **κ.** **μασoδμη** **βλλ.**

μασoδμη (ή) (μέσoς, δέμα) **κ.** **νεoτ.,** **άπτ.** **μασoμνη** [Έπιγρ.1, κτ. πληθ. α] **έγκραοιοι** **δοκοί** **της** **στέγης,** **αίτινες** **έπι** **κίωνων** **έρειδοόμεναι,** **κατά** **τηκοσ,** **διέτεμνον** **τόν** **χώρον** **της** **αίθροσις** **υπό** **τήν** **στέγην** : Όδ.Τ.37 **τοίχοι** **γεγύρωσ** **καλαί** **τε** **μεσoδμηαι** [κτ. Άριστάρχ. κ. «ο. μεσoδμηαι, κτ. Εύστ. «καθ' **έτέρoυσ** **δέ** **τά** **μεταξu** **των** **δοκων,** **ένοι** **δέ,** **διαφράγματα** **η** **και** **διαστήματα** **μεταξu** **των** **κίωνων,** **οί** **φασι** **περι** **τοίς** **τοιχοῦσ** **ήσoν»**]

2) **κ.** **νεoτ.** **μεγάλη** **όριζoντία** **δοκοσ** **δηκόουσα** **όπο** **τοίχου** **εις** **τοίχων** **και** **υποσπαζόουσα** **τήν** **στέγην,** **τό** **μεσoδοκί** **κ.** : **«Ιπν.** Άρθρ.70 **κρεμάσoι** **χρή** **τόν** **άνθρωπον** **τών** **ποδών** **πρόσ** **μεσoδμην** [γαλ.181],738 **κτo** **μέγα** **έξιλον** **ἀπό** **του** **έτέρου** **τοίχου** **πρόσ** **τόν** **έτερον** **διήκον,** **έν** **τε** **τοίς** **τάσιν** **πανδοχείων** **οίκοις** **τοίς** **μεγίστοις,** **εις** **οίς** **ιστάσoι** **τά** **κτήνη,** **και** **κατ'** **άγρόν** **όμοίoις** **έν** **τοίς** **γεωργικoίς** **οίκοις** : Κόιντ.13,451 **άλλα** **δ'** **αὐ** **φευγοντι** **διά** **μεγάρoιο** **μασoδμη** **έμπεσα** **και** **οιόμενη**] **3)** **δοκo** **δηκόουσα** **έγκραοιάς** **ἀπό** **της** **μιάς** **έξ** **τήν** **έτέραν** **πλευράν** **του** **πλοίου** **και** **φέρουσα** **περι** **τό** **μέσον** **όπην** **έν** **ή** **ένηρωζέτο** **ο** **ιστός** : Όδ.β 424 **ιστόν** **..** **κοίλης** **ένσoυθε** **μασoδμησ** **στήσαν** **άειραντας,** **Απολλ.Ρ.1,563** **δη** **ή** **β** **ο** **τά** **μέγαν** **ιστόν** **ένεστήσαντο** **μασoδμη** || **νεoτ.** **ναυτ.** **ισχυρόν** **έπιμυκεσ** **έξιλον** **κατά** **τό** **διάμηκεσ** **του** **πλοίου** **άνωθεν** **του** **έσωτροπίου** **και** **υπό** **τό** **μέσον** **των** **ζυγών** **του** **πρώτου** **καταστρώματοσ,** **μεβ'** **ών** **έντορμoυμένων** **υποσπαζέται** **και** **τουτο** **εὐθύγραμμoν** **τό** **κατάστρωμα,** **η** **κάτω** **μικερίά**] **4)** **σανίδωμα** **κατασκευασμένoν** **μεταξu** **του** **πατώματου** **της** **στοάς** **και** **της** **όροφής** : Έπιγρ. **μασoδμηαι**] **5)** **υπό** **τόν** **δωρ.** **τ.** **μασoδμη** **βλλ.**

μασoδοκί (τo) **δημ.** **η** **μασoδμη** (βλλ.2) : Έφταλ. Όδ.Τ.37 **τηνύρω** **οί** **τοίχοι** **του** **σπιτιoυ,** **τά** **μασoδοκά** **τά** **ώρια.**

μασoδοκίον (τo) **νεoτ.** **η** **μεταξu** **δυo** **έφεξής** **παρoλλήλων** **δοκων** **οικοδομημάτων** **τινοσ** **άπόστασις.**

μασoδοκοκ (τo) **γλωσσ.** **κ.** **μασoδοκοσ** (ο) **έξιλον** **διάζωμα,** **ζώνη,** **δοκόσ.**

μασoδομίον (τo) **γλώσσ.** **του** **μεσoλάνιον** **βλλ.**

μασoδομοί (ο) **νεoτ.** **ναυτ.** **αίθροια** **πολεμικoυ** **πλοίου** **χρησμεύουσα** **ώσ** **έντεκτήριον** **και** **έστιάτοριoν** **των** **κατωτέρων** **άξιωματικων,** **τό** **καρρέ.**

μασoδομοί (ή) **Σχολ.** **Άριστ.φ.β** **ότρ.** **574** **εκατήλιφα,** **τήν** **μασoδομόν** **η** **τήν** **καίμακα.**

μασoδορoμα **έπιγρ.** **δημ.** **εις** **τό** **ήμισυ** **του** **διάστήματου,** **διερ** **προτίθεται** **νά** **διανύσῃ** **τις,** **στό** **μισo** **όδρομo** : Καζ.ΝΟΚωμ.1,263 **έμπόδια** **βρήκε**] **νού** **άναγυρνάει** **μασoδορoμα** **ἀπό** **όδοσ.**

μασoδορoμής **έπιγρ.** **δημ.** **κ.** **μασoδορoμής** **έν** **μέσῃ** **όδῳ,** **σπή** **μερωσά** **τόν** **όδρομo,** **δ.** **μασoδορoμα,** **μεσoδορoμής,** **μασoδορoμα** : παροιμ. **νού** **καβαλλάει** **ζένo** **άλογο,** **μασoδορoμής** **πεζαίει** [έπλ

νήν **στηριζόμενων** **μόνον** **έπι** **έξων** **δυνάμεων** **πρόσ** **έπιτέλειον** **έργου** **τινοσ**].

μασoδοθεκαδoκτύκων (τo) **νεoτ.** **άνατ.** **περιτοαική** **πτυχή,** **έξ** **ής** **άπήρτηται** **τό** **δυδευκαδοκτύκων** **έπι** **τό** **έμβρυoυ,** **και** **ήτις** **προλοφισσ** **της** **διαπλάσεωσ** **συγκολλάται** **μετά** **του** **πλευρικου** **περιτοναίου** **υποπλασσομένη.**

μασoδοιθής-οὺς-ές (μέσo) **μτγν.** **ο** **γινόμενοσ** **κατό** **τόν** **τρόπον** **της** **μέσῃσ** (βλλ.1), **ο** **έν** **τῷ** **μέσῃ** **χώρῃ** **της** **φώνης** : Άριστ.ιδ.Κ.1,12 **μελοποιία** **..** **η** **μὲν** **υπατοιείδῃσ** **άστιν,** **η** **δὲ** **μεσοειδίδῃσ.**

μασoδοίε **εντοσ-εσσα-έν** (μέσοσ) **μτγν.** **μέσοσ** : Μαν.4,65 **ήν** **μὲν** **γάρ** **μασoέντα** **κατ'** **ουδρανόν** **άνδρoσιν** **όφθῃ** **διόδρῃ.** **μασoούνται.**

μασoδέυμια-ατος (τo) **μτγν.** **κ.** **νεoτ.** **λέξις** **άνηκουσα** **έξ** **ίσου** **εις** **τήν** **προηγούμενήν** **και** **εις** **τήν** **επομένην** **πρότασιν** : Διομ.444Κ. **2)** **νεoτ.** **έξιλον** **η** **μεταλλικόν** **τεμάχιον** **συνδένo** **και** **τά** **διασταύρωσιν** **δυo** **μεγαλότερα** **τεμάχια,** **ίνα** **συγκρατῆ** **τάυτα** **εις** **σταθεράν** **πρόσ** **άλλα** **θέσoν,** **τραβέρσα,** **ο** **διάπηξ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μασoδέυμι **«ο.** **κ.** **μασoδέυμι** **βλλ.**

μεσόθυρον [τό] νεώτ. τὸ μεταξύ δύο θυρῶν ἢ παραθύρων τμήμα τοῦ τοίχου οἰκοδομητῆς τῖνος. **μεσοθύραει-ακος** [ό] νεώτ. ἀνάτ. ὁ μέσος θύραει, ὁ μέσος χώρος τοῦ θύρακος, ἄ. μεσούλιον. **2)** ζῳολ. τὸ μεσαῖον τμήμα τοῦ θύρακος τῶν ἐντόμων, τὸ φέρων τὰ πρῶτον ζεύγος τῶν πτερόδωγων καὶ τὸ δεύτερον ζεύγος τῶν ποδῶν.

μέσος τοπικ. πτώσ. τοῦ μέσος βλ.λ., ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ: "Αλλ.ἀπ.17 γαίας καὶ . . οὐράνω μέσοι. **μεσοκίτης** [ό] ἀρχ. λεξ. ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς μεσογείσι: "Ἡσ. «μεσοικεταί» μέτοικοι ἢ οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες.

μεσοκάθαρος-ον (μέσος, καθάρος) μιν. δημ. μεσοκάθαρος ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ, οὐχὶ τελείως καθάρος, εἰδ. ἐπὶ ὀλέυρων, ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἀφῆρηθῆ ὄλον τὸ ἄπυρον, ὀθ. κ. ἐπὶ ἄρτου ὁ ἄκ τοιούτου μικτοῦ πύρου κατεσκευασμένος: Πρῶδρ.1,151 ἢ α γοράτω τὸ φωμίν, τὸ λέγονυ "Αφρατίτζιν" ἢ ἀλλὰ τὸ μεσοκάθαρον τὸ λέγουν Κιβρίτιν.

μεσοκαιρίτης [ό] δημ. κ. μεσοκαιρίτης ὁ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ καιροῦ τῆς ζωῆς στυτοῦ εὐρισκόμενος, ὁ εἰς τὸ μέσον τῆς ἡλικίας τοῦ ἀν., ὁ μεσοκόπος, βρβλ.Κορ."Ατ.1,163.

μεσοκάρδιον [τό] μιν. κ. νεώτ. τὸ μέσον πράγματός τῖνος: ΚΠορφ."Εκθ.3361] ἐν τοῖς τέσσασι μεσοκάρδιος τοῦ μεσοπυργίου. **2)** νεώτ. ἐμβρυσολ. τὸ ἀνώ μέρος τοῦ κοιλιακοῦ μεσεντερίου τὸ περιλαμβάνον τὴν καρδίαν.

μεσοκάρπιος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ εὐρισκόμενος μεταξύ τῶν ὀστέων τοῦ καρποῦ: μεσοκάρπιον σύνδεσμος [ἰνωδῆ πέταλα, δι' ὧν συνδέονται πρὸς ἄλληλα καὶ συγκρατοῦνται εἰς τὰς οικείας θέσεις τὰ διάφωρα ὀστά τοῦ καρποῦ], -μεσοκάρπιος διάφωρος. || μιν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. μεσοκάρπιον ὡς οὐσ. τὸ μέσον τοῦ καρποῦ τῆς χειρός: Διοσκ.3,161.

μεσοκάνος σφυγμός [ό] μιν. ἀμφ. σημ.: "Αρχ. π. Γαλ.8,944.

μεσοκεφαλία [ή] νεώτ. ἀνθρωπολ. σχηματισμός τοῦ κρανίου μεσάζων μεταξύ βραχιοκεφαλίας καὶ δολιχοκεφαλίας, καθ' ἣν ἡ κεφαλή ἐμφανίζει φαιδρὴ μορφήν.

μεσοκίραλος-ον νεώτ. ἀνθρωπολ. ὁ ἐμφανίζων μεσοκεφαλῶν βλ.λ.

μεσοκίλην [τό] μιν. μικρὸς κήπος: Λιβ.Ροδ.2149 εἶχεν τῆς κόρης ὁ κοπιῶν παρεξω μεσοκίλην.

μεσοκίλαστος-αν [μέσος, κλά] μιν. κ. μιν. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τεθραυσμένος, ὁ εἰς δύο κεκλασμένος, ἐπὶ ἑξαμέτρων στίχων ἐχόντων τροχαῖον ἀντὶ σπονδείου: Πλούτ.Μέτρ.3 «μεσοκίλαστοι δὲ εἰσιν ὄσσι κατὰ τὸ μέσον πάθος τῆς χροῦσι, ἐὰς οὗτος ἔβη εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα» ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος ποῦς τροχαῖός ἐστιν, Σχόλ."Ἡφαιστ. 349, αὐτ.350C, Τζέτζ. ἐν "Αν.Κρ.3,331,25.

μεσοκίληρος-ον [μέσος, κλήρος] μιν. ὁ τοῦ μέσου κλήρος, ὁ μεσαῖος: Πισιδ."Ἐξαιήμερον 416,1238 γῆς μεσοκίληρον δίκην.

μεσοκίληρος-ος-ές νεώτ. ἐπὶ ἑδωφῶν ἢ ὀδοστρωμάτων, ὁ κλίων ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς τὸ μέσον, ἀντίθ. ἀμφικλήνης.

μεσοκίλινα ἑπῆρ. δημ. ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κλώου, στή μέση τοῦ κλώου. **2)** μεταξύ τῶν κλώων, ἀνάμεσα στοὺς κλώουους: Γρυν.Ζκ.Τερρ.92 στὸ κρημαστὸ, μεσοκίλινα πλεματὶ τῆς ἀράχνης.

μεσοκνήμιον [τό] [μέσος, κνήμη] μιν. κ. νεώτ. τὸ μέσον τῆς κνήμης: Στράβ.15,3,19 χιτῶν ἕως μεσοκνήμιου διπλοῦς.

μεσοκόβω δημ., ἀόρ. [ἐ]μεσοκόφα, παθ. ἀόρ. [ἐ]μεσοκόφθηκα κ. [ἐ]μεσοκόπηκα, μτχ. παρακ. μεσοκομῶμενος, καταπονή, παρασάω τὴν ὀσφύν τῖνος, κουράζω τὴ μέση: αὐτὴ ἡ δουλειὰ μὲ μεσοκόφει, -μεσοκόφθηκα ἀπὸ τὸ σκύψιμο.

μεσοκογχία [ή] νεώτ. ἀνθρωπολ. ἡ μέση μορφή, μέσος σχηματισμός τῶν ὀφθαλμικῶν κόγχων τοῦ κρανίου τοῦ ἀνθρώπου.

μεσοκόλος-ον [μέσος, κόλος] μιν. ὁ κόλος, ὁ ἐν κοιλιάδῃ κείμενος: Πολύβ.10,107, ἢ δὲ πόλις αὐτὴ μεσοκόλος ἐστὶ πρὸλ."Αγαθῆμ.5,20. **2)** ὁ κόλος κατὰ τὸ μέσον: Διοσκ.1,11 καυλὸν μεσοκόλου" ὀμ. κ. ἐπὶ τῆς καρδίας: Ροῦφ."Ανατ.32 || ὁ κοιλανθεῖς, ὁ κόλος: Σωρ.1,83. **3)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μεσοκόλα ὡς οὐσ. ἡ μεσοδύη βλ.λ.3: Λοκ."Ἐρωτ.ὁ τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκόλων ἀφανταξ καρχησίω τὸ κέρασ προσειτείλαμεν.

μεσοκόλον [τό] νεώτ. ἀνάτ. ἐκάστη ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ περιτοναίου, ἐν αἷς ἐμπερικλινοῦνται αἱ διάφοροι μοῖραι τοῦ παχέος ἐντέρου καὶ συγκρατοῦνται εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν.

μεσοκόλιον διάφραγμα [τό] νεώτ. τετραπλευρὸν πέταλον διαχωρίζον ἐνδοθεν τὴν κοιλικὴν μοῖραν τῆς καρδίας εἰς δύο κόλλους.

μεσοκόπος [-η-οῦ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μέτριος τὸ μήκος, οὔτε μέγας οὔτε βραχύς: "Αθην.4,176F ἔτι τε μεσοκόπους καὶ τοὺς καλουμένους ὑποτρήτους. **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μέσην ἡλικίαν, μεσήλη: Κρατίν.426,Ξένορχ.4,9 νῆσ, παλαιφ., μεσοκόπης, νεπαιτέρου, -μεσοκόπος ἀνδρὸς.

μεσοκούραδός "Ἡσ. «ἐνδὸρα τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταγένητα καὶ [εἰ]δὸς κούρας».

μεσοκούρος-ον μιν. ὁ τὸ μέσον τῆν κεφαλῆς ἔχων κεκομμένον, κουρεμένον: Πολυδ.4,139 τὸ δὲ οικητικὸν [γράφειον] μεσοκούρον.

μεσοκράνια [ή] νεώτ. ἡ μεσοκεφαλία βλ.λ.

μεσοκράνον [τό] ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς: Πολυδ. 2,39 «τὸ ἔγκλιον τοῦ κρανίου»: Ὀρφ.ἀπ.330.

μεσοκράται [οἱ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄνομ. πυριγέων τιῶν πετραμάτων.

μεσοκρίκιον σύνδεσμος [οἱ] νεώτ. ἀνάτ. ἐγκάρσιαι ζῶναι, εἰς δὲ τὸν πρόσθιον καὶ τὰ πλάγια τοῖγαματα τοῦ ἰνώδους ὑμένους τῆς τραχείας ὀρθήριος διαιροῦνται διὰ τῶν παρεμβλήτων ἡμικρικίων.

μεσοκρίνης-ος-ές μιν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ μέσον χωρίζων: Πολυδ.3,87 «μεσοκρινεὺς κίονας» οὐς κατέκλιπον μέσους ἀνέχην τὴν γῆν, αὐτ.7,98 «οἱ ἐν τοῖς μετάλλοις ὑφασθηκότες ἀνέχην τὰ ὀρύγματα»: Πλάουτ."Ἡ8,843D.

μεσοκόνιον [τό] μιν. τὸ κατώτερον παρὰ τὴν ὀπλὴν μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων ζῶων: "Ἰπποατρ.2 χρῆ τῷ ἱμάντι τῆς φορδῆς δεσμεῖν, ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἀγοντα τὸν δεσμόν ἐπὶ τὰ μεσοκόνια.

μεσοκυττάριος-ον νεώτ. ἀνάτ. ὁ ἀνὰ μέσον τῶν κυττάρων κείμενος, ὁ συνδέων τὰ κύτταρα πρὸς ἄλληλα: μεσοκυττάριο γέφυρα [λεπτὰ πρωτοπλασματικὰ νημάτια διαπλάσσόμενα μεταξύ τῶν κυττάρων], -μεσοκυττάριο χώριον [κινεὰ μεταξύ τῶν κυττάρων τοῦ [ιστοῦ]], -μεσοκυττάριος οὐσία [ἡ ἀναμέσον τῶν κυττάρων τοῦ ὄργανισμοῦ παρεμβλημένη συνδετικὴ οὐσία].

μεσοκώλον [τό] τὸ μέρος τοῦ μεσεντερίου, τὸ μετὰ τὸ κώλον, τὸ κώλιντερον: "Ἰνπ."Ἐπιδ.ὁ,4,6, Γαλ.17[2],134. **2)** τὸ μέσον τοῦ κώλου, τοῦ μέλους: Σωρ."Ἐπιδ.55.

μεσολαβή [ή] νεώτ. ἐν τῷ ἀγωνισμοῦ τῆς πάλης, σύσφιγξις τῆς ὀσφύος τοῦ ἀντιπῶλου δι' ἀμφοτέρων τῶν βροχιόνων, πάρομο τῆς μεσης.

μεσολαβήματος [ό] (μεσολαβῶ) μιν. περιέδεσμος στήλου κατὰ διαστήματα, τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήλου ἐξόγκωμα: Εὐστ.Πον.194,58 στήλον, ὅς διεργηγμένος μεσολαβήμασι, ὅσα καὶ συνδετικὸς ὁ κλάμος γόνασι, μεμῆστωται.

μεσολάβης-ος-ές ὁ ἐν λαμβάνει, κρατεῖ ἐκ τοῦ μέσου: Αἰοχ.Εὐμ.157 ἄνεδος. . . ἐτυφεν δίκην διφρηλάτου μεσολαβεί κέντρω.

μεσολάθεις-εως [ή] [μεσολάθει] μιν. κ. νεώτ. ή πράξις τού μεσολαθείν, τού λαμβάνειν έκ τού μέσου, τού πιάσιμον άπ' τή μέση: Έστ: Ίλ.664,14 τή μεσολάθεισι τού δόρατος. 2) νεώτ. ή παρέμβασις πρός έπιτυχίαν προσπάθειαις πνός, πρός συμβιβασμόν: φιλική μεσολάθεις.

μεσολάθειον [τό] μτγν. κ. μεσολάθειον κ. μεσολάθεις [ό] μαθηματικόν ή έργαλειον τού Έρατοσθένους χρησιμεύον πρός εύρεσιν τών μέσων άναλόγων γραμμών: Βιτρ.9 Προσιμ.4, Πίν.54,31.

μεσολάθειω-έω κ. νεώτ. λαμβάνω, πιάω έκ τού μέσου, παίρνω, λατρ. λαμβάνω έν μέσω δια λάθεις: Άντυλλ.π. Όρειδ.45,18,20 μ- κερσόν κ. παθ.: Σωρ.Κατ.46' 2) κείμαι έν τώ μέσω δού, δθ, διακόπτω, λύω συνέχειαν: Περίλλ. Έρ.Όαλ.25 ήνσις μεσολάθει τών πόρον' || κ. μτφ. επί αιτ. παρεμβάλω έν λόγω, αναγκάζω τινά όμιλούντα νά σταματήσθ, διακόπτω: Πολύδ.18,34,3 μεσολάθεις τών Παρμενιδάω φσι κ. άπολ.: αύτ.16, 34,5 μεσολάθειςς ό Μάρκος ήρετο κ. παθ.: αύτ.20,9,3 μεσολαθθέντες έκωλύθησαν [του ποιησθαι πλείους λόγους]' || μτφ. κωλύω, έμποδίζω: Διόδ.Σ 12,70 μεσολαθσασια τάς τών διωκόντων όρμάς, αύτ.16,1 μεσολαδοθσι τήν έπιθυμίαν τών φιλαγωνυστούτων, Τιμαγόρ.π.Στοδ. 4,36,19 τών φλεβών μεσολαθειν τήν ήκκρσιον, Άλλιφρ.2,1' κ. παθ.: Πολύδ.άπ.184 τόν δέ υλόν έπισπει, ει τύχοι μεσολαθειθείς αύτός υπό τής περιωμένης έγενεκελάν τόν κατά Ρωμαίων πόλεμον, Διόδ.Σ 12,29 μεσολαθεισά νόσω, αύτ. 1,3' 3) παθ. επί έπιστολών, παραπίτω, πίτω εις άλλου χείρας: Χρυσερμος π.Στοδ.3,39,31' 4) άστρολ. παρεμπήτω, παρεμβάλλομαι, επί πλανητικών ήπηρειών: Μάζμ.π.100L Άφροδίτη μεσολαθόμενην. 5) νεώτ. κ. δημ. παρεμβάλω μεταξύ προσώπων ή κρατών πρός έπιλυσιον διαφορας ή έπίτευξιν συμφωνίας: έμεσολάθισαν μερικά και τούς συνεδίασαν' || μεσιτεύω, ένεργώ παρά τινι: έμεσολάθισε πλησίον τού ύπουργου και έπετεύχθη ό διορισμός. 6) κείμαι μεταξύ δύο όρίων, εύρισκομαι έν τώ μέσω: μεταξύ τών δύο παρατάξιων μεσολάθει μικρός ποταμός. 7) νεώτ. κ. δημ. επί χρόνου, παρέρχομαι, συμβαίωω μεταξύ δύο γεγονότων ή χρονικών σημείων: άπό τών έκλογών μέχρι σήμεραν έμεσολάθισαν δύο έτη. 8) ρηματ. π. μεσολάθειω, μεσολάθειςσι.

μεσολάθειον [τό] Ήα. έμεσοδόμιον [πιθ. μεσάθμιον].

μεσόλευκος-ον ό έν τώ μέσω λευκός, ό μεμυγμένος, πεποικιλμένος με λευκόν χρώμα, ό διάλευκος: Ξεν.Κ1 8,3,13 όρθήν έχων τήν τιάραν και χιτώνα πορφυρούν μεσόλευκον, Έπιπιν.π.Άθην. 12,537 Β χλαμύδα τε πορφυράν και χιτώνα μεσόλευκον [εφόρει], Ασκη.Άλέξ.11 και μεσόλευκον χιτώνα πορφυρούν ένδεδικώς, Δίων Κ 78,3 χλαμύς μεσόλευκος. 2) ώς ούσα, πολύτιμος τις λίθος: Πλίν.Φ1 37,174. 4) ώς ούσα, λευκός όρειν-ή: Πλίν.Φ1 27,102.

μεσολιθικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μεταξύ τής παλαιολιθικής και νεολιθικής έποχής τού προϊστορικού βίου τών ανθρώπων: μεσολιθικά χιτην.

μεσόλιθος [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν τής όμάδος τών ζωλίθων.

μεσολόθειον [τό] νεώτ. άνατ. τμήμα τής έγκεφαλικής ούσιας συνδεόν τά δύο έγκεφαλικά ήμισφαίρια, τυλώδες σώμα.

μεσολογίτικος-η-ο δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τού Μεσολογγίου, ό έξ αυτού προερχόμενος: μεσολογίτικο άθρογόταρχο.

μεσολογία [ή] νεώτ. βιολ. ή οικολογία βλλ.

μεσολοφον [τό] μιν. τού δρος ή λόφος ό έν τώ μέσω' || εις τών έπτά λόφων τής Κωνσταντινουπόλεως, ή μεσολοφον: Κωδ.Πάτρ.83 τó καιλούμενον μεσολοφον υέσον έστι τών έπτά λόφων, ήγον ή μία μοίρα τής πόλεως.

μεσολόμξιον [τό] μτγν. τού μεταξύ τών μαστών διάστημα: Ήλιόδ.Κειρ.π. Όρειδ.48,51,1.

μεσολόμξιον-ον μτγν. γραμμ. πούς έν τή μετρική έκ δύο βραχειών και μακρας και δύο βραχειών, χρόνων έξ, υυ-υυ: Διομ.481Κ.

μεσομάστιος-ον νεώτ. άνατ. μεσομάστιος κόλπος ύπόκοικλος χώρος μεταξύ τών μαστών.

μεσολμαλας-ανος [ό] μτγν. είδος τιμιού λίθου: Πλίν.Φ1 37,174.

μεσομηνία [ή] μτγν. μιν. κ. νεώτ. τού μέσον τού μηνός: Ίω.Αυδ.Μην.3,10, Κερδ.Γεωργ.1,297.

μεσομήνιον [τό] γλωσσ. ή μεσομηνία βλλ.

μεσομήτριον [τό] μτγν. κ. νεώτ. κτ. πληθ. ό μεταξύ τών σκελών τόπος μέχρι τού πρωκόθου, ή κοχώνη' Πολυδ.2,188 έμεσομήτρια τά μεταξύ τών μηρών: Πιτολ.Μοθ.8,11, Γαλ.19,558' || νεώτ. άνατ. κτ. έν ή μεταξύ τών δύο μηρών χώρα τού σώματος, ή βουδωνική χώρα.

μεσομήτριον [τό] νεώτ. άνατ. τού μεταξύ τής φώθης και τής μήτρας τμήμα τού περιτοναίου τής γυναικος.

μεσομικκίλιος-ον νεώτ. άνατ. ό κειρμένος ή ό γινόμενος μεταξύ τών μικυλίων τού κυταρικού πρωτοπλασματος: μεσομικκίλιον ύγρόν ιρυστή ήλεκτροφόρος ούσία.

μεσομινωτικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μεταξύ τών 2200-1580 π.Χ. περιόδου τού Αιγαίου πολιτισμού: μεσομινωτική έποχή [ή δευτέρα τών τριών έποχών τού μινωικού πολιτισμού κατά τού χρονολ. σύστημα τού Ένταελ.

μεσομύνη [ή] Έπιγρ. άττ. αντί μεσοδμη βλλ.: μεσομύνας έπίθησε επί τούς κίνας.

μεσομόριος-ον νεώτ. ό μεταξύ τών μορίων λαμβάνων ύπόστασις: μεσομόριος άναπνοή.

μεσομύτιος-ον νεώτ. άνατ. ό μεταξύ τών μυών εύρισκόμενος ή ό γινόμενος μεταξύ ή έν μέσω αδτών: μεσομύτιος διαφράγμα, - μεσομύτιος ίατρός.

μεσομφαλία [ή] Ήα. εή μέσος τών Δελφών πόλις: πρβλ. όμφαλός 9).

μεσομφαλίον [τό] κ. μιν. ό όμφαλός' Πολυδ.2,169 ετό δέ κατά μέσην γαστέρα κίλιον, όμφαλός και μεσομφάλιον. 2) τού μέσον τής άσιπίδος: Πολυδ.1,133.

μεσομφαλός-ον συνήθ. επί τού Ιερού τού Απόλλωνος έν Δελφοίς, ό έν τώ μέσω τού όμφαλό, ό έν τώ κέντρω: Αισχ.Έπτ.74 έν μεσομφάλιοι Πυθικοίς χριστήριον, Έύρ.Όρ.331 μεσομφαλοί μυχι γής' || τó ούδ. ώς ούσα, ό όμφαλός, τó κέντρον: Βατραχου.128 άσιπίς δ' ήν Αύχων τó μεσομφαλον. 2) ό όμφαλον έν τώ μέσω έχων, οίον τó Θ, όπερ μεσομφαλός κύκλος καλείται: Άγαθ.4 γραφής ό πρώτος ήν μεσομφαλός κύκλος' || επί φάλης: Ίων Χ Τραγ.20 τ' έκφορείτε παρθεναί κύπελλα, και μεσομφαλούς (φιάλας), Θεόποημ.Κωμ.3 λαδοθεα πλήρη χρυστών μεσομφαλον φιάλην, Πολυδ.6,98' || επί πλοκοίνωτος: Πολυδ.2,169. 3) τó ούδ. μεσομφαλον ώς ούσα: τού μεσόφωλον βλλ.: Κωδ.Πάτρ.83.

μεσόν [τό] ιούδ. τού έπιθ. μέσος κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. πρ. μέσον συνήθ. πρ. καθ. οίον τής έν, εις, έκ, διά, άνά, κατά κ. ά., ένίοτε κ. άνευ προθ. κεντρικών σημείων μεταξύ πολλών άτόμων ή πραγμάτων, ό μεταξύ αδτών χώρος: Ίλ.Γ 90 αυτών θ, έν μέσωφ και άρηφιλον Μενεάκον οίους άμφ' Ελένη . . μάχσθαι, αύτ.Γ 416 μέσωφ θ' άμφοτέρων μητισσομαι έχθεα λυγρά, αύτ.Π 285 Πάτροκλος δέ πρώτος άκόντισε δουρί φαεινών άν-

τικρὺς κατὰ μέσον, αὐτ.Ψ 574 ἐς μέσον ἀμφότεροι δικάσατε, Ἦρ.δ.129 οἱ μνηστήρες ἔριν εἶχον ἀμφὶ τε ρουικὴ καὶ τῶ λεγομένης ἐς τὸ μέσον, Εὐρ.Φοῖν.583 κείνων στέρεσθαι τὰνδὲ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν, Ξεν.2,2,3 ἐν μέσῳ ἡρώκ και βασιλέων ὁ Τίγρης ποταμὸς ἐστὶ ναυιοπορίας, Πλάτ. Συμπ.222B τεκμηρίοιαι δὲ και ὡς κατακλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε και σοῦ, Θεόκρ.21,17 οὐδεις δ' ἐν μέσῳ γείτων πάλεν, ΚΑ Πράξ.1,15 ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν εἶπεν, αὐτ.Λουκ.2,46 ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων κ. κτ. πληθ. : Ἰλ. Σ 507 κείτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δῖω χρυσοτο τάλαντα, Ξενοφ.π. Ἀθῆν.4,62B ἐν δὲ μέσοις ἀγῆνη ὄδῳν λιθα. αὐτὸς ἦσιν' 2) τὸ μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων τοπικῶν ὁρίων κείμενον σημεῖον εἰς ἴσην κατὰ προσέγγισιν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν : Ἰλ. 187 κἀδ δὲ μέσον τάφορο και ταίχρος Ἰζον Ἰόντες, Εὐρ. Ἐκ.150 ἰζῶ δὲ κλίνας ἐν μέσῳ κάψαφος γόνυ, Ξεν. Ἀν.1,4,4 τὸ μέσον τῶν τευχῶν ἦσαν στάσιος τρεῖς, αὐτ. Ἐκ.7,2,7 τὸ μέν οὖν μέσον τῆς ἀκροπόλεως εὐθύς ἔρημον ἐγένετο, ΚΑ Ἄνω. 22,9 μέσον τῆς πλᾶταιας αὐτῆς, Πασχ.Χρον. 498,9 μέσον Ἐδέσσης και Καρρών, Κ Πορφ. Ἐκθ. 38B διέρχεται μέσον διὰ τοῦ μεγάλου τρικλίνου και τῶν δύο κίωνων, - ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνακτόρων, - εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει νησίς Ἰσάκις ἀπέχον δύο χρονοκῶς σημεῖον : ἴ μ. ὡς ἐπίορ. : Ὀδ.Ξ 300 ἢ δ' ἔθειεν Βορέην ἀνέμου ἀκραεῖ., μέσον ὑπὲρ Κρήτης, Εὐρ. Ὀρ.983 μάλοιαι τῶν οὐρανοῦ μέσον γχόνους, Βῶλων.Πρόδρομ.1,249 νὰ εὐχόμενα τὰ σκήπτρα σοῦ μέσον ἀπὸ καρβίνας κ. κ. κτ. πληθ. : Εὐρ.Ρῆσ.531 μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτάνας 3) ἐπὶ χρόνον, σημεῖον ἀπέχον Ιαδικῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς και τοῦ τέλους μιᾶς χρονοκῆς ποσότητος ἢ ἐνεργείας, τὸ μεταξύ : Ἦρ. 9,112 ἐν δὲ τούτῳ τῷ διὰ μέσου χρόνῳ, Ξεν.ΚΠ 5,3,52 ἠνικα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν ἰκατὰ τὸ μεσονύκτιον, ΚΑ Πράξ.27,27 κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενδουον οἱ ναῦται προσαγγειν τινὰ αὐτοῖς χῶραν,-εἰς τὸ μέσον τοῦ θίου του - τῶν σπουδῶν του κ. κ. κτ. πληθ. : ὁ Κοραῖς ἐγενενηθη περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος 4) κ. νεώτ. ἢ μέση φωνή : Διον.Δύσκ.Συντ.276,21 κ. κ. κτ. πληθ. : ἴ μ. ὡς ἐπίορ. 5) ἡ μέση κατάσταση, ἡ μετριότης, τὸ μέτριον : Αἰσχ.Εὐμ.527 ναυτὶ μέσῳ τὸ κράτος θεός ὤπασεν, Εὐρ.Ἰκ.244, Ἀριστ.Ἠ.Μηκ.1109b,26 τὸ μέσον και τὸ εὖ : ἴ μ. ἐπὶ ποιημάτων, ἀντίθ. τὰ ὀγκώδη : Φιλὸς.Ποι.5,5 κ. ἢ μετρία ἰσχύς : Ἰεροκλ.15Α οὐ τοῖς μέσοις τῆς βίας χρωμένην 7) μτν. φίλος. τὰ μέσα τὰ ἀδιδάφανα : Γέλλ.2,7 8) εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ, ὁ μέσος ὄρος, ὁ μέσος ἐν συλλογισμῷ, ἀντίθ. τὰ ἄκρα : Ἀριστλ.Α.Πρ.δῶα,30 9) μαθ. κτ. πληθ. οἱ μέσοι ὄροι ἀναλογίας : Εὐκλ. 6,16 κ. κ. κτ. π. ὡς : Εὐκλ.10,24 μέσον ὀρθογώνιον [χωρίον] 10) ἄστρον. ἡ ἐκλειπτικὴ : Ἰνναρχ.1,9,3 τὸ διὰ μέσων τῶν ζῳδίων κύκλος, Πτολ.Μαθ. 2,7, Διον.Λ.7,146 ὁ διὰ μέσων 11) ὁ σημερινὸς ἀστρονομικὸς σφαιρικός : Ἀριστλ.Μεταφ.1073b,30 12) τὰ μέσα τὰ μέζα, οἱ ὄρχεις : ΕΜ 575,10 ἐμέζα, τὰ οἰθία, ὅτι μέζα εἰσὶ τῆς οὐράς, μέζα δ' οὐρα : Σικελὸς και Ταραντῖνοι μέζα αὐτὰ ἀποκαλοῦσιν : Βλασί.191Κ 12) κ. δημ. τὰ μέσα τὰ ἐντὸς θία : Ἦροδ.Ἰατρ.π. Ὀρειβ.5,27,3, Γαλ.1732' κ. κ. κτ. ἐν. : Ἠφιστ. Ἀστρ.1,1 13) δημ. ἐν φρ. τὰ ἐντὸς τῆς κοιλίας εὐρίσκιόμενα, τὰ κόρηαι

φρ. νὰ εἶς κοιλίας και νὰ τρῆς τὰ μέσα 14) λεξ. ἐν τῶν Ἀθῆναις δικαστηρίων Φώτ. ἐδικαστήριον Ἀθῆναις 15) νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ συντελεῖον εἰς τῆν ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος ἢ ἔργου : τὸ καταλλήλοτερον μέσον πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐλονοσίας εἶναι ἡ ἀποξήρανσις τῶν λιμναζόντων ὀδῶτων, - οὐδενός μέσου ἐφεσθῆ 16) νεώτ. νομ. μέσα ἀναγκαστικὰ τὸ χρηρηγούμενα εἰς τὸν δασεῖσται, ὅπως ἐξαναγκάσθ τὸν ὀφειλέτην ἢ ἀποδῶσθ τὸν ὀφειλόμενον 16) ὁ σχυρὸς ὑποστηρικτῆς, προστάτης : ἔχει μεγάλα μέσα 17) κτ. πληθ. οἱ χρηματικοὶ πόροι : Λασκαρ.Μυστ.66 οἰκονομία, . . θὰ ἦθ, ἡ καλὴ μεταχείρισθ τῶν μέσων διὰ ἐναν σκοπόν,-δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ σπουδάσθ. **μασονέοι** [οἱ] ὁ κωπηλατοῦντες ἐν τῷ μέσῳ νεός, οἱ τινες εἶχον μακροτάτας κώπας : Ἀριστλ.Μηκ. 850b,10 διὰ τί οἱ μασονέοι μάλιστα τῆν ναῦν κινουοῦσι : πρδλ. θραναίται, ζυγίται, θαλαμίται. **μασονεφθις**-οὐς-ές μτν. ὁ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ σύννερα : Κατ. Ἀστρλ.Κ 811,138. **μασονέφρος** [οἱ] νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἐμβρῶνι μετὰ τὸν πρωτογενῆ νεφρὸν ἢ πρόνεφρον σχηματιζόμενος δευτερογενῆς νεφρός, βολφαγιῶν ὄμμα. **μασονεωρ**-ων ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεός κώπη περὶ τὸν μέγαν ἰστόν : Ἀριστλ.ΖΜ 687b,18 ὡσπερ κώπη μεσονέως [ἰπδ, ἀντὶ μεσονέως]. **μασονεστήριος**-ον μον. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέσον τῆς νηστείας ἢ συμπίπταν : Κ Πορφ. Ἐκθ.535,7 ἡ μεσονεστήριος ἐβδομάς ἢ μέση ἐβδομάς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστής κ. κ. κτ. πληθ. : ἴ μ. τὸ μεσονεστήριον ὡς οὐα : Γερμ.Κηλοεξ.221b. **μασονετικὸς**-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ γινόμενος κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ μεσονύκτιος : Λέων Δ 644C μεσονυκτικὸς εὐχῆ, Βί.Νεελ.Νεώτ.45A μεσονυκτικὸς ὄμιλος κ. κ. κτ. πληθ. ἢ τὸ οὐδ. μεσονυκτικὸν ὡς οὐα. ἀκολουθία ἐκκλησιαστικῆ ἀναγνωσκόμενης καθ' ἐκαστήν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἰδίως ἐν ταῖς μοναῖς, πρδλ μεσονύκτιον 2) : Ὁρολόγ.Μέγα τὸ μεσονυκτικὸν φάλλεται. **μασονύκτιον** [τὸ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μεσονύχτι τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, ἡ δωδεκάτη νυκτερινὴ ὄρα, τὰ μεσονύχτια : Ἰνν.Νοῦς.2,48, ΠΔ Κρη.16,3 και ἐκοιμήθη Σαμψὼν ἔως μεσονυκτίου, Πλούτ. Καισ.43 περὶ τὸ μεσονύκτιον ὠφθη λαμπράς οὐρανίου πυρός, ΚΑ Πράξ.16,25 κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος και Σίλας προσευχόμενοι ὄμινον τὸν Θεόν, Διήγ. Ἀχιλλ.300 σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἐφθασεν ἀπὸ τῶρα, Ἀριστ.Μυθ.Χαλ.205 τέλος πάντων μετὰ δύο ἡμέρας πρὸς τὸ μεσονύκτιον, Παναδ.Χρ.Μηλ.165 μεσονύκτιον ἦτον ἤδη, και ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατείλει πρὸ πολλοῦ 2) ἐκκλ. ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς λατρεία τῶν Θεοῦ, τὸ μεσονυκτικόν : Εὐχολ.33 φάλλομαον πρῶτον τὸ μεσονύκτιον 3) εἶδ. ἐν τῇ τεκτονικῇ ἀλληγορικῇ φρασιολογίᾳ, τὸ τέρμα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρξεως. **μασονύκτιος**-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ἢ ὁ γινόμενος κατ' αὐτό : Ἀνακρέωντ.31 μεσονυκτικὸς ποθ' ὠραῖς, Ἀριστλ.Μετ.367b,26 μεσονυκτικὸς ἐκλειπτικὸς. Διδὸς.Σ 19,31 ἢ μὲν ὄρα καταλάμβανε μεσονυκτικὸς κ. κ. κτ. π. ὡς : Πινδ.1,7[οἱ]5 χρυσῶ μεσονύκτιον νίφοντα δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν, Εὐρ. Ἐκ.914 μεσονυκτικὸς ὠλλάμυαν κ. κ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίορ. : Θεόκρ.13,69 ἰστία δ' ἦθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθοιρον Ἠρακλίαι μένοντες 2) τὸ οὐδ. μεσονύκτιον ὡς οὐα. βλλ. **μασονύχτιος**-ή-ος [οἱ] εἰς τὸν ἐπὶ τὰ πληρωτῶν τῶν Πυθαγορείων : Στῆληχ.87. **μασονύχτι** [τὸ] δημ. τὸ μεσονύκτιον, ἢ ζωδεκάτη νυκτερινὴ ὄρα.

μεσουχτής ἔπιρρ. δημ. κ. μεσουχτής κατά τὸ μεσουκτιόν, τὰ μεσούχτα· Γρου.Σκ.Τερρ.10,6 μὴ δὲν πετούσε ἀληθινὰ μεσουχτής σιμά του τὸ φερατὸ σου τ' ὄνειρο.

μεσουωπιατός-α-ον νεώτ. ὁ εὐρισκόμενος ἢ γινόμενος εἰς τὸ μέσον τῶν κώτων.

μεσοῦρανα (τά) δημ. κ. μεσοῦρανα βλλ.

μεσοπαγής-οὐς-ές (παγῆλαι), ἔπ. μεσοπαγής ὁ μέχρι τοῦ μέσου ἐμπηγημένος· Ἰλ.Φ172 μεσοπαγές δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ἄθης μέλιον ἔγχος ἰένεπξε, ἔχωσε τὸ δόρυ ἔως τὸ μέσον. Ἀρίσταρχ. μεσοπαλέσι, Νόνν.Δ1,233, Συνέσ. Ὑμν.6,9.

μεσοπαλές Ἦσ. κρκαδινόμενον ἐκ μέσου.

μεσοπάτον (τὸ) μον. κ. ὁ μεσόπατος βλλ.

μεσόπατος (ὁ) μον. μέρος οἰκίας ἢ δωμάτιον ἐν μέσῳ ποταμῶτων· Θεοφάν.3,43.

μεσοπατριάρχει (ἡ) νεώτ. ὁ χρόνος ὁ μεσολάθων ἀπὸ τοῦ θανάτου, τῆς ἀποχωρήσεως ἢ τῆς ἐκπτώσεως πατριάρχου πῶς μέχρι τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐγκαταστάσεως νέου.

μεσοπέλαγα-ἔπιρρ. μον. κ. δημ. κ. μεσοπέλαγα κ. μισοπέλαγα εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους· Ἐρωτ.τρ.4,1673 σάν ὄντε μεσοπέλαγα δυὰ ἀνέμου σπικωθοῦσι | ἀξάφου, καὶ μετ' ἡ βροντῆ φυσῶντα πολεμοθαί.

μεσοπέλαγος (τὸ) δημ. τὸ μέσον τοῦ πελάγους· Πολύτ. Ἐκλ. Τρογ.149.

μεσοπεντηκοστή (ἡ) μιν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἑορτὴ ἀνομήνη κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς χρόνου· Εὐσ.Βί.Κωνστ. 4,64, Συνέξ ἐν Πεντηκοστηρίῳ τῆ τετάρτῃ τοῦ Παρ.αλύτου τῆν τῆς μεσοπεντηκοστῆς ἑορτάζομεν ἑορτήν, ΚΠορφ. Ἐκθ.53,12,13.

μεσοπέρδην ἔπιρρ. κωμ. κ. μεσοπέρδην ἐπὶ τῶν παλαισῶν, ὅταν εἰς συλλαβήνῃ τὸν ἄλλον ἐκ τῆς μέσης καὶ πλιτῆ κτῶν· Κομ. Ἀδέσπ.1078.

μεσοπερσικός-ἴ-όν μὲν. ὁ κατὰ τὸ ἦμισυ περσικός· Ἦσ. «μεσοπερσικά» ὑποδήματα γυναικεία· Πολυδ.7,94.

μεσοπέτης-οὐς-ές μτγ. ὁ εἰς τὸ μέσον πετόμενος· Διον. Ἀρεοπ.28D τῶν θεαρχίων ἐλλάμψεν ὡς μεσοπετῆς εὐλαδῶς ἐφεινται.

μεσοπιθηκός (ὁ) νεώτ. παλαιός, γένος ἐκλιφάντων ζῶων ἐκ τῶν κυνοπιθήκων.

μεσόπλατος-ος-ον μτγ. ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατὴς ἢ ἐπίπεδος· Ἀγαθ.μ,12 Ποσειδωνίος δὲ ὁ Στωϊκὸς σφενδονοεῖδῃ καὶ μεσόπλατον ἀπὸ νότου εἰς βορρᾶν ἰγρᾶσαι τὴν γῆν.

μεσόπλατος (τά) μτγ. τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν· Πολυδ.2,167 ἐπὶ μὲν ὑπὸ μαχαλῆν, πλευρὰ ὀνομάζεται, τὰ δὲ ὅσα, πλευραὶ ὄν τὰ μέσα, μεσόπλευρα καὶ μεσοπλευρία.

μεσοπλευριοεραχίνιον νεῦρον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. στέλεχος νευρικοῦ, προκύπτον ἐκ τῆς κατὰ τὴν μαχαλῆν ἀσυνώσεως τοῦ ἐσῶ δερματικοῦ νεύρου τοῦ βραχιονίου μετὰ τοῦ πλογιῶν δερματικοῦ κλάδου.

μεσοπλευρίος-ον μτγ. κ. νεώτ. ἀνατ. ὁ μεταξὺ τῶν πλευρῶν εὐρισκόμενος· Γαλ.2,498 τοὺς μεσοπλευριούς μῦς, μεσοπλευρίους ἀρτηρίας-νευροαλγῆς, -μεσοπλευρίαι σύνδεσμοι (σύνδεσμοι ἐπικυρτωτοῦ τῶν μεσογονδρίων διασθρῶσεων τῶν πλευρῶν)· ἢ τὸ οὐδ. μεσοπλευρίον ὡς οὐσ.· Ροῦφ.π. Ὁρειβ.8,24,25 κ. κτ. πλῆθ.· Ροῦφ. Ὀνομ.93, Πολυδ.2,167 πρβλ. μεσόπλευρα.

μεσόπλευτος-ος-ον μτγ. κ. π. Ἦσ. μεσόπλευτος ὁ μετρίως πλοῦσις, μισόπλευτος· Ἀλκίφρ.3,34.

μεσοπνευμόνιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. ἡ μέση κοιλότης τοῦ θώρακος, ἢ μεταξὺ τῶν δύο πνευμῶνων περιλαμβανόμενη, τὸ μεσαίλιον.

μεσοπνευμόνιος-ον νεώτ. ὁ μεταξὺ τῶν πνευμῶνων εὐρισκόμενος· μεσοπνευμόνιον ἀπέ-

στημα, μεσοπνευμόνιοι ἀρτηρίαι ἢ τὸ οὐδ. μεσοπνευμόνιον ὡς οὐσ. βλλ.

μεσοπνευμονίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱσπρ. ἡ πυώδης φλεγμονὴ τοῦ συνδεδηκοῦ ἱστού τοῦ μεσοπνευμονίου, ἢ μεσαυλεΐτις.

μεσοπόλιος-ον κ. μεσοπόλιος ὁ ἔχων κατὰ τὸ ἦμισυ λευκὰς τρίχας ἀναίτη, μισόπολιος· Φώτ. «κώμογόνος»· Ἀλσῶν.Μυθ.56 [ιδιόφρ. μεσοπόλιος· **μεσοπόλις**-εως (ἡ) μτγ. κ. ὄμτγ. ἀντὶ μητρόπολις βλλ.· Πλούτ. Ἠθ.30D.

μεσοπόνθηρος-ον μον. ὁ μετρίως πονηρός, μισοπόνθηρος· Στοιδ. Θεόδ.372C ἢ ἀφρασίς ἀπτη, εἰ καὶ τοῖς προλαβοσίν ἐφάνη ἄλλως ἢ καὶ τι σὶ φαίνοντο νῦν μεσοπόνθηρος καὶ οὐ . . χαλπή.

μεσοπόντιος (ὁ) μτγ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδωνίου, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πόντου, τῆς θαλάσσης· Καλλάπ. 16 μεσοπόντιος Ποσειδῶν ὁ Ἐρπίσιος ὅτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου.

μεσοπορεία (ἡ) μτγ., νεώτ. κ. -ια ναυτ. ἡ ἡμισία ὁδοιπορία, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ πορείας· Ψ Καλλίμαχ.1,13· 2) τὸ κέντρον ναυτικῆς παρατάξεως πλοῦσης εἰς γραμμὴν παραγωγῆς, τὸ μεταξὺ τῆς πρωτοπορίας καὶ τῆς ὀραγίας.

μεσοπορικόν (τὸ) μτγ. σταθμὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς πορείας· Ἰσιδ.Χαρ.1.

μεσοπόρος-ον κ. ἐπ. μεσοπόρος ὁ μέσῳ ἐδεῦαν, ὁ βαλῶν ἢ ὀχοῦμενος ἐν τῷ μέσῳ· Ὀπί. Ἀλ.5,46 κῆσα μεσοπόρος μὲν ἐντρεφεται πελάγους πλεσιτάς τε καὶ περιμετρα· 2) ὁ ἐν τῷ μέσῳ βαινόμενος· Εὐρ. Ἰων.1152 Πλειὰς μὲν ἦει μεσοπόρου δι' αἰθέρος ὁ τε ξηφῆρης Ὀρίων.

μεσοπόρφυρος-ον μτγ. ὁ κατὰ τὸ μέσον, ὁ ἐν τῷ μεταξὺ πορφυροῦ, ὁ ἔχων πορφυρὰς σπείρας· Πλούτ. Ἀρατ.53 στρόφιον οὐχ ὄλον λεῦκον, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον, Διον Κ78,3 χλωμόδο τοτὴ μὲν ὀλοπόρφυρον, τοτὴ δὲ μεσόλευκον, ἔστι δ' ὅτε καὶ μεσοπόρφυρον· ἢ τὸ οὐδ. πλῆθ. μεσοπόρφυρα ὡς οὐσ. ἐνδύματα ἔχοντα πορφυρὰς γραμμὰς· ΠΔ Ἦσ.3,21 καὶ τὰ περιπόρφυρα καὶ τὰ μεσοπόρφυρα.

μεσοπορῶ-ἔω κ.νεώτ. εἶμαι εἰς τὸ μέσον τῆς πορείας, εὐρισκόμενος μεσοστρατῆς Ἦσ. «μεσοπορῶν» μέσῳ ὀδεύων· Μέν.1036, Θεοφρ.Χαρ.25,2 τοῦ κλυδερνήτου ἀνακτόντουτος αἰθανῶνόμενος πυνθᾶνεσθαι, εἰ μεσοπορῆ, Διδόξ.Σ18,34· ἢ κ. μτγ. οἶον ἐπὶ ἐδεσμάτων κ. ἄ.· ΠΔ Σοφ.Σειρ.343(3),21 εἰ ἐδιάσθην ἐν ἐδέσμαιον, ἀνάστα μεσοπορῶν καὶ ὀναπασθῆ [δ.γρ. μεσοπορῶν], Διοσκ.1,109 μεσοπορούσης τῆς κατὰ τὴν ὀπῶραν ἀκμῆς.

μεσοποτάμιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ κείμενος μεταξὺ ποταμῶν· Στράβ.15,118 αὐτὸς ἐστὶ μικροτέρου τοῦ πυροῦ, γεννάται δ' ἐν ταῖς μεσοποταμίαις [χώρασι, αὐτ.15,130] ἢ ὡς κῆρ. ὄν. ἢ μεταξὺ ἴγρτου καὶ Εὐφράτου χώρα· Πολυδ.5,44,6 τοῖς δὲ πρὸς μεσοβερβαν κλίμασι καθήκει πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀπολλωνίαν χώραν, Στράβ.11,122· 2) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ κείμενος· Πλούτ. Ὀθ.4 ἐν μεσοποταμίᾳ νῆμα.

μεσοποταμίτης (ὁ) μτγ. ὁ ἐκ τῆς Μεσοποταμίας· Λοκ. Ἰστ. Συγγρ.24.

μεσοπριαν-ωνος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἡθῶων ἀσθνοπερφυρίων τῆς οἰκος. τῶν περκείδων.

μεσοπροπέλια (ἡ) νεώτ. ὁ μέσος βαθμὸς τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκτιμωμένου ἐκ τῆς σχέσεως τοῦ ὕψους πρὸς τὸ πλάτος.

μεσοπτερυγία (τὸ) μτγ. τὰ μεσαῖα τῆς πτερυγος πετὰ· Αἰλ.Ζ1,7,17 γῆρα παρεμύνησους τοὺς κηρύλους ἐπιθήμεναι αἰ ἀλύκυνες περιήγουσιν ἐπ' αὐτῶν τῶν ὑποπτερυγίων.

μεσοπτερω ὀνόματα (τὰ) μτγ. γραμμ. τὰ ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ ἐν τέλει κινούμενα, οἷα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ τὰ τίςποτε, τοῖοσδε· Δοσίθ.405Κ.

μεσοπύγιον (τὸ) μτγν. τὸ μεταξὺ τῶν πυγῶν, γλουτῶν μέρος: Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ.122 κμεσοπύγιον περιστεράς ὄρρος: Σφρ.1,102.

μεσοπυκνός-ον μτγν. μουσ. μία τῶν τριῶν διαιρέσεων τῶν κινουμένων φθόγων τῆς ἀρχαίας ἑλλην. μουσικῆς: πρβλ. Βαρούληκος.

μεσοπύλη (ἡ) μτγν. ποι. μεσοπύλη ἡ μέση, μεσοία πύλη: Ἀσκληπιάδ. ΑΠ 5,202,6 οὐδ' ἔσκεν ὄπλων σοὶ κατὰ μεσοπύλης χρύσειον ἐκρέμασε.

μεσοπύλαιον (τὸ) μτγν. ἡ μεσοπύλη βλλ.: Αἰν. Τακτ.39,3.

μεσοπύργιον (τὸ) μτγν. τὸ μεταξὺ δύο πύργων τειγῶς: Φιλ. Μηχ. Βελον.83,12, Πολύβ.9,41,1 ἐν μεσοπύργῳ τεταγμένως ὑπνομαχῶν, Διόδ.Σ 17,24.

μεσοπυρῶ-έω δ.γρ. τοῦ μεσοπυρῶ βλλ.

μεσορῆ (τὸ) μτγν. κ. μεσορῆ ὁ τελευταῖος μῆν τῶν αἰγυπιακῶ ἔτους ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν μῆνα Αἰθιοπῶν: Λουκ. Φιλόθ.22 ἐκθίσσονται δὲ εἰς μῆνα Μεσορῆ.

μεσορίον (τὸ) μτγν., ἰων. μεσορίον τὸ μεταξὺ δύο τόπων ὄριον: Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Ρητ.3,55.

μέσσορος (ὁ), δωρ. μέσσορος βλλ.

μεσώροφος (ὁ) νεώτ. κ. δ.γρ. μεσώροφος ὁ μέσος ὄροφος οἰκοδομῆς.

μεσορράγης-οὺς-ές (ρήγνυμι) μτγν. κ. μον. ὁ διαρραγέας, σχισθεὶς ἐν τῷ μέσῳ, εἰς δύο: Ὀπν. Ἀ.2,31, ἔυστ. Πον.327,20 μεσορραγῆ... χάσματα.

μεσορρινός-ινος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων μετρίαν ρίνα: Ἀν. Βοασα.3,39.

μεσορρινία (ἡ) νεώτ. ὁ ἐκ τῆς σχέσεως ὕψους καὶ πλατύσεως τῆς ρινὸς λαμβανόμενος μέσος σχηματισμὸς αὐτῆς.

μεσορρινικός-ή-άν νεώτ. ἀναστ. ἐπὶ μικρῶν ἐμβολιῶν ὄσφραϊνῶν, ὁ εὐρισκόμενος ἐνίστε μεταξὺ τῶν κυρίως ρινικῶν ὄσφρων καὶ τοῦ καθέτου πετάλου τοῦ ἠθμοειδοῦς.

μεσορρινιον (τὸ) νεώτ. ἀναστ. διάφραγμα ὀδελιαῖον, διαίρουσιν τὸ ὀστέινον κύτος τῆς ρινὸς εἰς δύο κοιλότητας.

μεσορρινοβός (ὁ) Ἦσ. ἔδεσμος, παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

μεσορρῖνον (τὸ) νεώτ. ἀναστ. μία τῶν περιτοναϊκῶν πτυχῶν, τῶν σχηματιζομένων κατὰ τὴν διάπλασιν τοῦ μεσοπύργου καὶ τοῦ γεννητικοῦ ἀδέηνος, τὸ μεσορρῖνιον.

μέσος-η-ο(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. μέσσορ, βρωιτ. κ. κρητ. μέττος, ἄνωμ. συγκρ. μεσαίτερος (Πλάτ. Παρμ.165B) κ. ὑπερθ. μεσαίτατος (Ἦρ.4,17, Ἀριστοτ. Κοσμ.392b,3), μτγν. μεσοστάτος Ἰ. Ἀπολλ. Ρ 4,649) ἐπὶ διαστήματος μτ. οὐσ. τὸ κεντρικὸν μέρος πράγματος τινος, τὸ μεσαῖον σημεῖον, τὸ μεσαῖον: Ἰλ. Α 481 ἐν δ' ἄνεμος πρῆεν μέσον ἰσθμῶν, οὐτ. Η 258 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος ἔκτασε δουρῖ, Σοφ. ΟΤ812 μέσος ἀπῆνης εὐθύς ἐκκαλύπτεται, αὐτ. Ἀντ.416 ἐν αἰθέρι μέσῳ, Πλάτ. οὐλῆ μετώπῳ μέσῳ || συνθ. π. Ἄττ. προηγούμενου τοῦ ἄρθρου: Ξεν. Ἀν.7,14 κατὰ γὰρ μέσον τὸν σταθμὸν τοῦτον τῶφρος ἦν ὀρυκτῆ βραδέα, αὐτ.2,1, || ἐν μέσῳ τῆ χώρα, Πλάτ. Κριτ.113D τορνεύων ἐκ μέσης τῆς νήσου, Ἀρχιμ. Ἰσαορ.1,6 ἐπὶ μέσου τοῦ τμήματος || σπαν. ἐπεται μτ. τὸ οὐσ.: Δημ.848 οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πράσκιησις γέγονεν, ἄλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων || κ. μτ. γενικ. || Πλάτ. Πολ.303Α ὡσπερ ἐνὸς καὶ πλῆθους τὸ ὅλιγον μέσον | τὸ ὅλιγον ἴσταται μεταξὺ ἐνὸς καὶ τοῦ πλῆθους: || κ. μτ. τῶν ρ. ἔχω, ὀρνάσκω κ. ἄ. εἰς φρσ. ἐπὶ παλαιστίων: Ἦρ.9,97 ἀρπάξῃ κ. μέσον καὶ ἔξαστρας παῖε εἰς τὴν γῆν, Ἀριστοφ. Νεφ.1047 εὐθύς γὰρ σ' ἔχω μέσον λυδῶν φερικῶν, Δημ.1252 παῖε τὴ νύξ καὶ ἀρπάξῃ κ. μέσον, Φιλιππ.25,5 ὁ πέλορος ἐπράγη μέσος: 2) ἐπὶ τριῶν ἢ περισσότερων ἀντικειμένων, ὁ ἐν

τῷ κέντρῳ εὐρισκόμενος, ὁ κεντρικός, ὁ μεσαῖος: Θέορν.220 μέσον δ' ἔρχη τὴν ὁδὸν, Πλάτ. Πολ.523C τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, δ τὲ σημερινάτος καὶ ὁ δευτέρου καὶ ὁ μέσος, - μέσος ὄροφος: πρβλ. Ξεν. Ἀν.1,18,13 ὄρων δὲ Κλέαρχος τὸ μέσον στίφας | τὸ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ στρατεύματος ὀνομαζόμενος: 3) ἐπὶ χρόνῳ συνθ. ἐν φρ., π. Ὀμ. μ. ἐν τῷ φρ. μέσον ἡμῶν, ἡ μεσημβρία, τὸ μεσημέρι: Ἰλ. Φ 11 ἔσεται ἡ ἠὼς ἡ δειλή ἡ μέσον ἡμαρ, Ὀδ. Η 288, Πίνδ. Π 9,113 πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλειν, Ἦρωδιαν. Ἰστ.8,5,9 τολμήσαντες οὖν ἐπίσσει τῆ σκηνῆ αὐτοῦ περὶ μέσον ἡμέραν, φρ. κ. νεώτ. ἐν μέσῳ ἡμέρῃ ἵτην μεσημβρίαν ἡ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας: || π. πεζ. μέσαι νύκτες τὸ μεσονύκτιον, ἡ δωδεκάτη νυκτερινῆ ὥρα, τὰ μεσάνυχτα: Ἦρ.4,181 ἐπὶ δὲ μάλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάξει, Ξεν. Ἀν.7,8,12 ἀφίκοντο περὶ μέσας νύκτας: || ὄμ. ἐπὶ τῶν ἐποχῶν, ὁ ἀπέχων ἰσάκις ἀπὸ τῆν ἀρχῆν μέχρι τοῦ τέλους: Ἡσιόδ. Ἐργ.501 θέρουσ ἐπὶ μέσῳ ἔσονται, Ἀριστοφ. ἄπ.569,1 χερμῶνας μέσου [αἰετὴν κάρδιαν τοῦ χερμῶνος: || κ. ἐπὶ ἡλικίας: Εὐρ. Ἐπιστ.5 μέσαι τὴν ἡλικίαν, Πλάτ. Ἐπιστ.316C ἐν ἡλικίᾳ δὲ ὄντος μέση τε καὶ καθεστῆκυία, Θεόδωρ.25,164 [δ.γρ.]: || νεώτ. μέσαι χρόνοι τὸ μεσαῖον ἐκ τῶν τριῶν τμημάτων τῆς γενικῆς ἱστορίας, τὸ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τῆς εἰσοδικῆς τῶν βαρβάρων ἡ τῆς καταλύσεως τοῦ Δ.Ρωμ. κράτους μέχρι τοῦ 14ου αἰῶνος ἡ κτ. ἄ. μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὁ μεσαῖον: 4) μτ. γενικ. ὁ μεταξὺ ἰσάμενος, ὁ ἐνδίαμεσος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὦν: Σοφ. ΟΚ 1595 μέσος στάς τοῦ τὸ Ὀρειοικιο πέτρου κοίλης τ' ἀγέδου κἀπὸ λαίνου τῶφρου, Πλάτ. Πολ.330B μέσος τις γέγονα χρηματίσθης τὸ π πᾶντο καὶ τοῦ πατρόος: 5) ὁ μὴ ὑπερβάλλων πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω, ὁ μῆτε περισσότερος μῆτε ὀλιγότερος τοῦ θέοντος, ὁ μέτριος, ὁ συνήθης: Ἀριστοτ. Ζ1 492a,8 τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροί, οἱ δὲ μέσοι βέλτιστοι, αὐτ.496a,21 μέσῃ δὲ μεγέθει τὴν ἐν τοῖς ἀνά μέσον, Πλάτ. ὁ δεινα μέσος μεγέθει, - εἶναι μέσου ἀναστήματος: 6) ὁ μεσαῖος τάξεως ἡ καταστάσεως, ὁ μέτριος: Ἦρ.1,107 πολλῶν ἔνευρε ἄγων αὐτὸν μέσου ἀνδρός Μήδου, Οἰουκ.6,54 ἀνήρ τῶν ἀστῶν, μέσος πόλιτις, Ἀριστοτ. Πολιτ.129a,19 τὸ τοῦς βελτίστους νομοθέτας εἶναι τῶν μέσων πολιτῶν: 7) ὁ μὴ κλίνων πρὸς οὐδέμειαν μερίδα, ἀδιάφορος, οὐδέτερος: Πλάτ. Νόμ.929B δέκα μὲν ἀνδρας τῶν νομοφυλάκων ἐπιμελεῖσθαι τῶν τοιούτων ἀεὶ χρεῶν τῶν μέσους: πρβλ. Οἰουκ.8,75 ὡπὸ τῶν διὰ μέσου κωλυθέντες, Ξεν. Ἐλλ.5,4,25 τὸν δὲ γε Ἀγχιλοῦσαν καὶ τοῦς ἐκείνου φίλους ἐφοδοῖνον, καὶ τοῦς διὰ μέσου τῶνς μῆτε εἰς τὴν ἰσάν, μῆτε εἰς τὴν ἄλλην μερίδα ἀνοήκοντας: || ἐπὶ πρσ. ὡς πρσθ. ἐπιθετ. οὐσ. ἡ ἐπιθ. ἐν φρ., ὁ ἀμερόληπτος: Οἰουκ.4,83 εἰτόμῳ ὦν βρασιδίᾳ μῆσῳ δικαστῆ ἐπιτρέπειν, Πάπ. μέσοι ἐπὶνκοῖ ἀνδρες ἀγαθοί: 8) ὁ μῆτε ἀγαθὸς μῆτε κακὸς, ὁ μετρίως καλὸς: Πλάτ. Πρωτ.346D ἀλλὰ μοι ἔξαρκε, ἂν ἡ μέσος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῆ, Λουκ. Πενθ.9 οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου, πολλοὶ ἔντες οὗτοι: 9) ἀόριστος, ἀδέβαιος: Λουκ. Παράσ.28 ἐπὶ μέσοι τε δοκοῦσι καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι: 10) μον. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων, ὁ λαμβανόμενος καὶ ἐπὶ καλῆς καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ ἰὸν ἡ τύχη, ἡ διατα: ΕΜ 628,39 ἔστι δὲ τῶν μέσων λέξεων [ὀνειδίσι, ὡς τῆς καὶ ἄλλος καὶ δόλος: 11) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ συλλαβῆς, ὁ ἄριστος, ἡ ἀμψιζοῶς: 12) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ ῥημάτων, τὸ δηλοῦν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου ἐπιστρέφουσιν

εις εαυτό : Εύστ.1846,30' || ἐπὶ διαθέσεως, ἡ μεταξὺ ἐνεργείας καὶ πάθους, ὅτε δηλαδὴ τὸ ὑποκειμενον ἐνεργεῖ καὶ συνάμα δέχεται αὐτὸ ταύτην τὴν ἐνεργείαν· πρὸλ. διάθεσις 141 : Ἄπολλ.Δύσκ. Συντ.226,10 μέση διαθέσις' νεώτ. ἐπὶ φωνῆς, ἢ τὰξίς τῶν ρημάτων τῶν ληγόντων εἰς -λοῖμαι' || μτγν. κ. νεώτ. μέσος χρόνος ἢ χρόνοι τοῦ μέσου ρήματος βλλ. ἀνάτ., ἴδιως ὁ βλλ. εἰς -σομαι, ὁ ἀόρ. α' εἰς -σάμην κ' ὁ β' εἰς -όμην· Ἄπολλ. Δύσκ. Συντ.278,25 μέσος ἀναστάς' 13) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ συμφωνῶν, τὰ μεταξὺ δασείων καὶ φιλῶν, ὡς β, γ, δ : Διον.Ἐρ.631,23, Διον. Ἄλ. Συνθ.14 φιλὸν μὴ τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφωνῶν τὸ β' || π. Πλάτ. ἐπὶ τῶν πόσει ἡμιφώνων : Πλάτ. Φιλ.18C καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὰ μέσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον' 14) ἐπὶ τόνου, ἡ περιλαμβανόμενη : Ἀριστ. Ποιητ.1456b,33 διαφέρει σχήμασιν τε τοῦ στόματος, . . . ἐτι δὲ ζήτησι καὶ βαρῆσιν καὶ τῷ μέσῳ 15) μτγν. κ. ἐπὶ ὕψους μέσος χαρακτήρ εἰς τὸν τριῶν χαρακτήρων, ἀπλοῦς, σεμνός, μέσος, εἰς οὗς διακρίσθαι τὸ ὕψος ὁ Κικέρων καὶ ὁ Κοῖντιλιανός : Διον. Ἄλ. Συνθ.21' 16) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ μέση ὥρ οὔσα. βλλ. 17) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσο(ν) ὥς οὔσα. βλλ. 18) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ μέσος συλλογισμοῦ ἔννοια κοινὴ εἰς ἀμφότερας τὰς προκειμένους προτάσεις τοῦ συλλογισμοῦ' 19) νεώτ. μαθ. μέσος ὅρος ἀριθμῶν τὸ ηὐκρινὸς τῆς διαίρεσεως τοῦ ἀθροίσματος αὐτῶν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ παριστάντος τὸ πλῆθος αὐτῶν· κ. ἐν φρ. δαπανᾶ κατὰ μέσον ὄρον χιλίας δρ. τὸν μῆνα' 20) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ μέση θερμοκρασία ὁ μέσος βλ.181 ὅρος τῶν παρατηρηθεισῶν θερμοκρασιῶν κατὰ τὴν διάρκειαν χρονικοῦ πινος διαστήματος : μέση θερμοκρασία τοῦ μηνός' 21) νεώτ. ἄστρον. μέση ἀστρονομικὴ διάδοσις ἢ τιμὴ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς διαβάσεως ὀλογοιζομένη καὶ παρεχομένη εἰς τοὺς ναυτικούς καὶ τοὺς ἀστρονομικούς πίνακας' 22) νεώτ. ἄστρον. μέσος ἢ ἴσιος ὑποθετικὸν σημεῖον κινουμένου κατὰ τὸ φαινόμενον ὁμαλῶς ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ διερχόμενον διὰ τοῦ ἐκρινοῦ ἰσημερινοῦ σημείου ταυτοχρόνως μετὰ δευτέρου πινός ὑποθετικοῦ σημείου' 23) νεώτ. ἄστρον. μέσος χρόνος ἢ ὥρῖαία γωνία τοῦ μέσου ἡλίου βλ. ἀνάτ. 22' ἐν ἐκάστῳ τόπῳ' 24) νεώτ. ἀνάτ. μέση φλέψ ὑποδόριος φλέψ ἀρχομένη ἐκ τοῦ ραχιαίου φλεβικοῦ δικτύου τῆς χειρός' || νεώτ. ἀνάτ. μέσον νεθρον νευρικὸν στέλεχος ἐκτενόμενον ἀπὸ τοῦ βραχιονίου πλεγματος μέχρι τῆς παλάμης' || μέσον καρδιακὸν νεθρον τὸ παχύτερον ἐκ τῶν τριῶν καρδιακῶν νευρῶν 25) νεώτ. κ. δημ. μέση ἐκπαίδευσις ἢ μεταξὺ τῆς ἀνωτάτης καὶ τῆς κατωτάτης ἢ στοιχειώδους, ὡς τὰ γυμνάσια, λῦκεια κτλ.

μεσσαλιγγιον (τὸ) νεώτ. ἀνάτ. ἡ μοῖρα τῶν πλατέων συνδέσμων καὶ τῆς σπλήγος ἐκτενόμενῃ.

μεσσαρράκκοστο (τὸ) δημ. τὸ μέσον τῆς σαρρακοστῆς' || κτ. πλῆθ. ἀνθρώπων μεσσαρράκκοστα ὡς ἄνθρωπ. κατὰ τὸ μέσον τῆς σαρρακοστῆς' θά παντοεπιτοῦμε μεσσαρράκκοστα.

μεσοσπλάγχιον (τὸ) γλωσσ. ἢ νέα σπλήν.

μεσοσιμοειδές-οὔς (τὸ) νεώτ. ἀνάτ. ἡ μοῖρα τοῦ μεσεντερίου ἢ ἐγκληθῆσιν τὰ σιμοειδῆς κόλον καὶ ἀποτελοῦσα συνέχισιν τοῦ μεσοκόλου.

μεσοσκάλο (τὸ) δημ. τὸ μέσον τῆς κλίμακας, τῆς σκάλας : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 62,β τρέχει ὡς τὸ μεσοσκάλο | γὰρ τὸ συναπάντημα' 2) ἢ ἐνδον βαθμῆς.

μεσοσκέλιον (τὸ) λεξ., νεώτ. ἀνάτ. κ. μεσοσκέλιον τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν διάστημα, μεσομήριον.

μεσοσπονδύλιος-ον νεώτ. ἀνάτ. ὁ μεταξὺ τῶν σπονδύλων κείμενος ἢ γινόμενος : μεσοσπονδύλια τμήματα ἴσῃα ἑκατέρωθεν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, δι' ἧν ἐτέρχονται τὰ νωπία νεύρα, -μεσοσπονδύλιοι σύνδεσμοι [ινχοῦνδρινοὶ δίσκοι] ἔχοντες σχῆμα ἀμφικύρτου φακοῦ καὶ συνδέοντες τὰς πρὸς ἀλλήλους ἐστραμμένους ἐπιφανείας τῶν σωματῶν τῶν σπονδύλων, - μεσοσπονδύλιοι φλέβες [φλέβες ἀποτελοῦσιν συνέχισιν τῶν προσθίων ἐσῶ σπονδύλων πλεγμάτων].

μεσοστάτης (ὁ) (ἰστημ) μον. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἰστάμενος, ὁ μεσαῖος παραστάτης, στύλος : Ἱερων Βελοπ.137 τὰ πᾶντῶν παρραστατῶν καὶ τῶν μεσοστατῶν, Ἄπολλ.Δαμ.Πολιορκ.165,10.

μεσοσταφυλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ μέση μορφή τῆς ὑπερφωσίας.

μεσόστεγον (τὸ) νεώτ. ναυτ. ὀδόστεγον περικλειστον εἰς τὸ μέσον περιήου τοῦ καταστρώματος τῶν πλοίων, ταμπούκι.

μεσόστερον-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ στενός : Ἄπολλ.Δαμ.Πολιορκ.148,β κλινίδρος ξύλινος μεσόστενος' 2) νεώτ. ζωολ. ὁ μεσόστενος γένος ἐντόμου ὁμοιοπτερόν Ἰγλυμοιδῶν.

μισόστροφος-ον νεώτ. ἀνάτ. ὁ μεταξὺ τῶν ὀστέων κείμενος : μεσόστροφοι μύες ἰμῶς τῆς ἄκρας χειρός καὶ τῶν δακτύλων, -μεσόστροφοι σύνδεσμοι [αὶ καταλαμβάνοντες τὰ μεταξὺ δύο ἀντικειμένων ὀστέων διαστήματα].

μισόστροφικόν (τὸ) νεώτ. ἀνθρωπομετρικὸν συμβατικὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματος, λαμβανόμενον κατὰ τὸ μέσον περιήου τοῦ στέρνου.

μισόστρηνον (τὸ) νεώτ. τὸ μεσαῖον τμήμα τοῦ στέρνου' 2) ἢ ἐλάσσων ὀδῆς τοῦ μεσοσφρακτοῦ τῶν ἐντόμων, ἡ φέρουσα τὸ δεύτερον ζεύγος τῶν ποδῶν.

μισόστηλον (τὸ) γλωσσ. ἔ. μεσοστύλον βλλ.

μισόστρηον (τὸ) μον. ὁ μέσος στίχος βλλ. εἰδ. σημ. : Στουδ.Θεοδ.1759A καὶ τὰ τροπάρια δὲ τῶν καθισμάτων διπλοῦνται λεγομένου μεσοστίγου.

μισόστοιχίον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ στρώμα τοῦ φυτικού μορίου, τὸ διαχωρίζον τὰς μεμβράνας τῶν κυττάρων.

μισόστομῆλαι (αἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια σκεληκῶν πλακτακτινῶν περιλαμβάνουσα μικροτάτους σκόληκας με σῶμα διαφανές.

μισόστομον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος τῆς σκεληκῶν.

μισόστρατα ἐπίρρ. δημ. ἔ. μεσοστρατῆς βλλ.

μισόστρατῆς ἐπίρρ. δημ. κ. ἄρ. μεσοστρατῆς εἰς τὸ μέσον τῆς στρατῆς, τοῦ ὁδοῦ, τῆς πορείας : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10,4 γυρεῖντάσιν μισήστρα μεσοστρατῆ ἀπόστασας, κὶ ἔχει νυχθώσας, Γρουπ. Σκ.Τερρ.57,5 ἀπόστασας μεσοστρατῆς.

μισόστρατι (τὸ) δημ. κ. μεσοστρατο τὸ μέσον τῆς στρατῆς, τοῦ ὁδοῦ, τῆς πορείας κ. μτγ. : Καζ.Ν.ὉΚαμ.1,1) ἀπὸ μεσοστρατῆ ἀπάνω τῆς ζωῆς μας σὲ σκοτεινὸ πλανήθηκα ρουμῶν.

μισόστρατο (τὸ) δημ. κ. μεσοστρατῆ βλλ. : Ζερβ. Λυρ.Σάτ.Πρόλ.21 στοῦ κόσμου τὸ μεσοστρατο τῶρα νὰ τοὺς πετάξω.

μισόστροφωνία (αἱ) Ἱσ. ἐήμεροι, ἐν αἷς Λέσθιοι κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν.

μισόστυλιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. μεσόστυλιον τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα : Ἄγαβρ.102 ὠσαύτως καὶ τὰ μεσοστυλία θέναν ἔχειν εὐτραπή.

μισόστυλον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μεσοστυλιον κ. μεσοστυλιον τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα' Ἱσ. ἐμεσῶμαι, μεσοστυλα : Σχολ.Ὁδ. Τ37' 2) μον. κτ. πλῆθ. τὰ μεταξὺ τῶν στύλων παραλήματα ἢ κινητὰ οἰκίσκιοι : Βασικὰ 56,10,4.

μεσοσπλάγχιον (ἡ) σχολ. ἡ παρενθεσις : Σχολ. Εὐρ.Μέδ.1085.

μεσοσυλλαβῶ-τω μτγν. μεταχειρίζομαι φάρμακον τι ἐκ περιτροπῆς πρὸς ὄλλο: Ξευήρ. Ιατρ. π. Αέτ.7,45. 2) παρεμβάλλομαι: Ἀλέξ. Αφρ. Πρ. 2,14 ὑπὸ τῆς παρατρέφως τῶν λίθων μεσοσυλλαβόμενου ἀέρος [κωδ. μεσολαβόμενου].

μεσοσφαγιτιδικός-ή-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ διαχωρίζων τὴν σφαγιτιδικὴν ἐντομὴν τοῦ κρανίου ἀπὸ τῆς παρ' αὐτῆν ἑτέρας ἐντομῆς.

μεσοσφαίρι (ἴδ) ὄσμ. τὸ μεσονύκτιον: Καζ. ΝΘ Κμ.1,4,69 ὄντας φλόγας εἶδα πού τῆς νυκτὸς τὸ μεσοσφαίρι ἐνίκουον.

μεσοσφαίριος-ον μτγν. ὁ μεσαίος σφαίριος σῆμα ἔχων: || τὸ μεσοσφαίριον τὸ μεσαίου εἶδος τοῦ ἠνδικοῦ μαλοδάβρου πρὸς διάκρισιν τοῦ μικροσφαίρου καὶ ἀδρροσφαίρου: Περιπλ. Ἐρ. Θαλ.38 γίνεται δὲ γέννη τρία τὸ ἀδρροσφαίριον, μαλοδάβρον λεγόμενον, ἐκ δὲ τοῦ ὑποδεστέρου τὸ μεσοσφαίριον, ἐκ δὲ τοῦ μικροτέρου τὸ μικροσφαίριον.

μεσοσφηνοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ μεταξὺ τῶν σφηνοειδῶν ὁστῶν κείμενος.

μεσοσχιδής-ους-ές ὁ ἐσχισμένος εἰς δύο, ὁ μισοσχιζόμενος: Θεόδωρ. Φί 3,1, Ι, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 6,64 ὄξυντ' ἄρα μεσοσχιδέων δονακίων.

μεσοστάγης-ους-ές μτγν. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τεταγμένος, τοποθετημένος: Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. ΙΙ9Α εἰ μὴ τοὺς μεσοσταγῆς μεσοβολοῦμεν.

μεσοστακτός (ἴδ) πάπ. ἀμφ. σμυ.: ἡ δαίνα λογίων μεσοστακτός ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐτῶν κθ μελίχρω, μετὰ κυρίου τοῦ ἑμαυτῆς.

μεσοστάσι (ἴδ) νεώτ. χημ. μεθυλικὸς ἐστὴρ τοῦ μεθοξυπυτελικοῦ ὀξέος, διαυγὲς ὑποκίτρινον ὕγρον.

μεσοστρώσιος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ μεταξὺ τῶν ὀστών τοῦ ταρσοῦ κείμενος: μεσοστρώσιοι διαρθρώσεις [ἀρθρώσεις τῶν ὀστών τοῦ ταρσοῦ].

μεσοστρωχίος-ον μτγν. ὁ μεταξὺ τῶν τεχνῶν τῆς πόλεως καὶ τοῦ στρατοπέδου τῶν ἔχθρων: Ἀμπ. Ἀνιβ.37 ἐν ᾧ πολλά ἐγγίνοντο πείραι καὶ συμβολαὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, πολλά δ' ὡς ἐν ἐσάτρῳ μεσοστρωχίῳ μονομάχῃ: || τὸ μεσοστρωχίον τὸ μεταξὺ τῶν τεχνῶν πόλεως καὶ τοῦ στρατοπέδου διάστημα: Ἀμπ. Ἀνιβ.29 τοὺς ἄρειστοις σφῶν... ἐς μάχας ἐξέβαλον ἐς τὸ μεσοστρωχίον.

μεσοστρωχισμα-ατος (ἴδ) νεώτ. στρατ. ἔργον τῆς παλαιᾶς ἀγροικτικῆς, χρησιμεῖον πρὸς σύνδεσιν δύο μεγαλυτέρων ἔργων καὶ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ μεταπύριον τὸ συνδέον δύο παρακείμενους προμαχῶνας.

μεσοστήριος (ἴδ) [μέσος] κ. νεώτ., δωρ. μεστότας ἡ μεσαία, ἡ κεντρικὴ θέσις, τὸ μέσον: Πλάτ. Νόμ. 746Α χώρας τε καὶ ἀσπας μεστότητας, Ἀριστλ. Θαιμ.84α, β 18 γρ.1' || κ. ἐπὶ χρόνου: Ἀριστλ. Φυσ.25β,20 εἰ οὐδ' ἀδύνατον ἐστὶ καὶ εἶναι καὶ νοῆσαι χρόνον ἄνω τοῦ νῦν, τὸ δὲ νῦν ἐστὶ μεστότης τις Ἐπιγρ. Αἰών. ν. ἀρχὴν μ. τέλος οὐκ ἔχων. 2) κ. νεώτ. μαθ. ὁ μέσος ὅρος ἀναλογίας τινός: Πλάτ. Τιμ.32Β τὰ δὲ στερεὰ μία μὲν οὐδέποτε, δύο δὲ ἀπὸ μεστότητας ἐναρμόδιουσι, Ἀριστλ. ἄν.47 μεστότης ἀριθμητικῆ, ἀρμονικῆ, Πλούτ. Ἠθ. ΙΙ38D μεστότης γεωμετρομένη. 3) ἡ μετριότης, τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἀκρῶν: Ἀριστλ. ΗΝικ. ΙΙ06β,27 μεστότης ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, Διον. Ἀλ. Σουθ.24 μεστότης ἡ ἀρετὴ καὶ βίτην καὶ ἔργων καὶ τεχνῶν, Πλούτ. Ἠθ.445Α ἀντίκα τὴν μὲν ἀνδρείαν μεστότητα φασὶν εἶναι δειλιάς καὶ θρασύτητας. 4) μέσον τι ἡ μεσάζον, τὸ πῆθεν εἰς ἐπικοινωνίαν δύο ἀντίθετα πράγματα: Ἀριστλ. Ψυχ.42ε,4 ἡ ἀσθησις οἷον μεστότης τῆς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἐναντιώσεως πρὸς αὐτ. Μετ.382α,19 ἡ κ. χρώμενοι τῇ ἀφῆ: 5) ἐπὶ συνθέσεως λόγου, ἐπὶ ὄφους, τὸ μεταξὺ ποιήσεως καὶ πεζοῦ λόγου: Διον. Ἀλ. Κρίσ.2,10 ὁ Εὐριπίδης οὕτε ὑψηλός ἐστιν

οὐτε μὴν λιτός, ἀλλὰ κεκραμένη τῆς λέξεως μεστότης κέχρηται. 6) γραμμ. ἡ μέση φωνή: Διον. Θρ.638,9 Ἀπολλ. Δωκ. Συν.21,1,19.

μεσοστοχία (ἴδ) νεώτ. τοῖχος κοινὸς χωρίζων δύο οικοδομήματα ἡ δύο οἰκόμεθα: ἡγόρρασα τὴν οἰκίαν μὲ τὸ δικαίωμα τῆς μεσοστοχίας.

μεσοστόχος (ἴδ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεσοστόχος βλ. λ.: ΚΔ Ἐφρεσ.2,14 αὐτὰς γὰρ ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρω ἐν, καὶ μεσοστοχοῦν τοῦ φραγμοῦ λύσας.

μεσοστόχος (ἴδ) μτγν. κ. νεώτ. κ. μεσοστοχοῦν ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων ἡ περιβόλιον τοῖχος, ἡ μεσοστοχία: || ὁ ἐσωτερικὸς τοῖχος ὁ χωρίζων δύο διαμερίσματα: || κ. μτφ.: Ἐρατοσθ. π. Αἶθῃν. 7,281D ἦδη δὲ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἄδονης καὶ ἀρετῆς μεσοστοχὸν διορρόντα: 2) πάπ. ὡς ἐπίθ. ὁ ἔχων τοιοῦτον τοῖχος: ὀμολογῶ πεπακέναι σοὶ οἰκίαν καὶ τὴν ἐνδοσάν αὐλὴν καὶ ἤμισυ μέρος μεσοστοχίαν οἰκίαν β.

μεσοστόμος-ον (τέμνω) μτγν. ποι. κ. μεσοστόμος ὁ τετριμένος ἐν τῷ μέσῳ: Δαμόφ. ΑΠ 6,63,4 μεσοστόμουτος ἐγγλυφῆας καλάμου.

μεσοστόμω-έως τέμνω, κόπτεω εἰς δύο ἴσα μέρη: Ξεν. Οἰκ.18,2 ἐάν δὲ ὑψηλός ᾖ, νομίζω ὀρθῶς ἂν ποιῆται μεσοστόμων: || διχάζω, διχοτομῶ: Πλάτ. Πολιτ.265Α δεῖ μεσοστομῆν ἐς μάστιγα.

μεσοστριβάκον (ἴδ) πάπ. πιθ. ἐνδυμασία κατὰ τὸ ἥμισυ τετριμμένη, μισοτριμμένη.

μεσοστρίβας (ἴδ) μεσοστρίβης βλ. λ., ἀπαντᾷ ὡς γένος ἔργου τοῦ βλαίσου: Ἀθῆν.3,111C βλαίσος ἐν Μεσοστρίβῃ.

μεσοστρίβης-ους-ές ἐπὶ χιτῶνος, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τετριμμένος, μεσοστρίβης: Ἡσ. ἐν λ. θύστινον.

μεσοστρωχικόν ὄξυ (ἴδ) νεώτ. χημ. ἐν τῶν στερεοποιουμένων τρυγικῶν ὀξέων.

μεσοστώφαιον (ἴδ) νεώτ. ἀνατ. μέρος τοῦ μεσοστρωχίου, περιβάλλον ὀπισθεν τὸ τυφλὸν ἔντερον καὶ γυροῦσιν τὴν ἐκπολυφικὴν ἀπόφυσιν.

μεσοστώχος-ον μτγν. κ. ποι. μεσοστώχος ὁ ἔχων μετρίαν τύχην, ὁ μετρίως τύχης: Κατ. Αστρολ.Κ Ι,109 μεσοστώχος ἀνήθ.

μεσοσώρανα (ἴδ) ὄσμ. κ. μεσοσώρανα τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ: ἀνέθηκε στὰ μεσοσώρανα: || ἀνάρθως ὡς ἐπίρρ. εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, μεσοσώρανις: ἐφάνηκε μεσοσώρανα ἕνα ἀεροπλάνο.

μεσοουράνημα-ατος (ἴδ) [μεσοουράνῃ] μτγν., νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ στάσις τοῦ ἡλίου ἢ ἄλλου τινός ἀστέρος: Στράβ.3,5,8 εἰτ' ἐπιβάθειν πάλιν ἕως τοῦ ἐπὶ ὄν γῆν μεσοουράνηματος, Πτολ. Μαθ.8,4. 2) ἴδ. ἐν τῇ Ἀγία Γραφῇ, ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς χώρος: ΚΔ Ἀν.8,13 ἤκουσα ἐνὰς ἀετοῦ πετομένου ἐν μεσοουράνηματι, αὐτ.19,17 λέγων πᾶσι τοῖς ὄρνέοις τὸς πετομένους ἐν μεσοουράνηματι. 3) ἀστρολ. χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κριοῦ, ὡς κείμενον εἰς τὸν μεσημβρινὸν κατὰ τὴν δημιουργίαν: Βέττ. Βάλ.5,26. 4) ἀστρολ. ὄνομασία τοῦ δεκάτου τόπου: Παῦλ. Ἀλλ.1. 5) νεώτ. κ. ὄσμ. μτφ. τὸ ὄψινον σημεῖον, ὁ κολοφῶνος ὀράσεως, καταστάσεως ἢ ἐπιτυχίας τινός: εὐρίσκειτο εἰς τὸ μεσοουράνημα τῆς δόξης του.

μεσοουράνησις-εως (ἴδ) [μεσοουράνῃ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀφίσις τοῦ ἡλίου εἰς τὸ μεσημβρινόν, εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μεσοουράνημα: Στράβ.2,1,β τὸ ἔξωμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσοουράνησις, αὐτ.3,5,8 καὶ ἐπιβάθειν τῆς γῆς αἰσθητὰς μέχρι μεσοουράνησεως, Πτολ. Μαθ.8,4, Πλωτίν.2,1,5. 2) νεώτ. ἀστρον. ἡ χρονικὴ στιγμή τῆς διαδόσεως ἀστέρος τινός διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ τόπου τῆς παρατήρησεως. 2) νεώτ. μτφ. τὸ ἀνώτατον σημεῖον δυνάμεως, δόξης, φήμης, ἐπικρατήσεως εἰς ὃ φθάνει τις.

μεσουρανίζω μον. κ. μεσουρανῶ βλ. : Βί. 'Αλεξ.538 μεσουρανίσαντος ἡλίου κατά τέχνην' 2) ρηματ.π. μεσουρανίσμα.

μεσουρανίος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ ὢν : 'Αριστλ.Μετ.378α,8 ἄνω μεσουρανίου δυνος: || τὸ μεσουρανίον ὡς οὐσ. ἢ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ στάσις τοῦ ἡλίου, τὸ μεσουρανίημα : 'Ἡφαιστ. Ἀστρ.2,11, Κρυστ.Καλόγ.4,77 τρικλιζεί ὁ πύργος τρεῖς φορές καὶ μέσ' στὰ μεσουρανία | τινάζεται σάν σάνεφο.

μεσουρανίς ἐπίρρ. δημ. κ. μεσουρανῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, μεσοῦρανα : Γρην.Σκ.Τετρ.31,1 μεσουρανίς ἡ ὀλόφραγγη ἡ Σελήνη | λαμπροκῆ κ' ἀστράφτει πέρα ὡς πέρα.

μεσουρανίσμα-ατος (τῶ) μτγν. κ. δημ. τὸ μεσουρανίημα βλ. : Θέων Σμ 133Η, Ζώσ. Ἀλχ.118Β.

μεσουρανῶ ἔω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, εἶμαι ἐν τῷ μεσημβρινῷ, εἰς τὸ κατακόρυφον σημειον : 'Αριστλ.Μετ.373β,13 οἶον ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἀστρα ἀνίσχοντα καὶ δύοντα μεζῶ φαίνεται ἡ μεσουρανούνη, | Ἰππαρχ.1,7,11, Μαν.5,189 μεσουρανούσσα σελήνη, Βί. 'Αλεξ.536 μεσουρανούσα σύμπαντα κόσμον μεγίστη τέχνη καὶ λαμπρόδυνας παμπολλάς ἐν πόλῳ κατοπεύσας, Παπαδ.Χρ.Μηλ.38 ὁ ἥλιος ἔμεουράνει ἠδῆ' 2) μτγν. εὐρισκομαι ἐν τῷ ναδίρ βλ. : Γεμν.2,19 μ-ὕπο γην' 3) ρηματ. π. μεσουρανήμα, μεσουρανίσις.

μεσουράνη-ἔω ποιῶ τὸ ὀπίσσω ὥστε νὰ εἶναι ἐν μέσῳ δύο ἄλλων καὶ νὰ μετέχη ἀμφοτέρων' || κ. παθ. εἶμαι ἐν τῷ μέσῳ : Ἄνω. π. Ρητ.3,742,12 τὰ θεά . . . συγγράμματα ἐν μεζῆ τοῦ ἀληθοῦς τε καὶ τοῦ πιθανοῦ μεμεσουρανήματα τυγχάνουσι.

μεσουρία (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ., ναυτ. ὁ κύριος συστολεῖς ἐπιδρόμου καὶ ἡμιόλου, σακκολεῖα τῆς πομπῆς. 2) σχόλ. κτ. πλθ. οἱ κάλοι, σχοινία, δι' ἃν καταβιδάζονται τὰ ἱστία τοῦ πλοίου : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1566 καθόλου δὲ πᾶν σχοινιον κάλους λέγεται διὸ καὶ διαιρούντες αὐτοὺς οἷς μὲν κατὰγειτα τὸ ἱστίον μεσουρίας λέγουσιν.

μεσοῦριον (τὸ) ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄχρ. μεσόριον, τὸ μεθόριον : Διον.Περ.17.

μεσοῦρια (τοῖ) σχόλ. οἱ κάλοι, τὰ σχοινία τῶν ἱστίων, αἱ μεσουρία βλ.2) : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1566.

μεσοφάλαγγ-γγος (ἡ) νεώτ. ἐπὶ Ἰππων, τὸ μέσον τμήμα τῆς φάλαγγος τοῦ ποδῶς τῶν Ἰππων.

μεσοφάλακρος-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τὴν κορυφὴν φαλακρός : Πρόκλ. Τετράδ.143.

μεσοφάνης-οῦς-ἑς μτγν. ποι. κ. μεσοφανῆς ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσα φαινόμενος : Νόνν.Δ.1252 ἀμαξαῖω δ' ἐνὶ κύκλῳ μεσοφανῆς . . . ἐξέλιξε σελασφόρον ὄλικον ἀμάξης, αὐτ.Εὐαγγ.1α,δ,7 2) ἐπὶ τῆς ἡμισελήνου, ὁ φαινόμενος κατὰ τὸ ἥμισυ, ὁ μεσοφαινόμενος : Νόνν.Δ.38,247.

μεσοφάργγιον (τὸ) γλωσσ. φάργαι μετὰζῶ λῶφων.

μεσοφαινιακά διαφράγματα (τὰ) νεώτ. διαφράγματα χωρίζοντα ἀπ' ἀλλήλων τὰ ὀδοντικά φανία.

μεσοφάρδην ἐπίρρ. λεξ. μεσοπέρδην βλ.λ.

μεσοφθαλμος-ον μτγν. ὁ ἔχων μετρίου μεγέθους ὀφθαλμοὺς : Πρόκλ.Τετράδ.202.

μεσοφθγμα-ατος (ἡ) (μέσον φθῆγμα) σχόλ. τὸ ἐφύμνιον βλ.λ. : Σχόλ.Αισχ.Εὐμ.341.

μεσοφλεθικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ κείμενος μετὰζῶ τῶν φλεθῶν.

μεσοφλέθιον (τὸ) γλωσσ. τὸ μετὰζῶ τῶν φλεθῶν ἐνδιόμενον διάστημα.

μεσοφόρι (τὸ) δημ. κ. μεσοφόρι ἐσωφόριον τῶν γυναικῶν, μεσοφούστανο : περπατάει καὶ τρίζει τὸ μεσοφόρι τῆς.

μεσοφούστανο (τὸ) δημ. τὸ μεσοφόρι βλ.λ. **μεσοφραγμα**-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἡ διαχωριστικὴ μεμβράνα τοῦ μεσοθώρακος τῶν ἐντόμων καὶ τινῶν μολακοειτράκων.

μεσοφρύου (τὸ) δημ. τὸ μεσοφρύον βλ.λ. **μεσοφρύον** (τὸ) κ. νεώτ. ἀνατ. τὸ μεταξὺ τῶν δύο ὀφρύων διάστημα, ἀνωθεν τῆς ρίξης τῆς ρινός : Ἄνωκ.28,13, Ὀππ.Κυν.1,181, Πλούτ. Ἡθ.899Α, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13.

μεσοφύλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἐπιδερμίδων τοῦ φύλλου μέρος αὐτοῦ.

μεσοφωνία (ἡ) κ. δημ. μισοφωνία τὸ φορητὸν ἄρμόνιον. 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ φυσαρμόνικα καὶ ἰδίως ἡ ἔχουσα καὶ τοὺς ἐνδιόμενους τῆς φυσικῆς κλιμακος φθόγγους.

μεσοφονός (ἡ) νεώτ. μουσ. ἡ ἔχουσα τὴν μεταξὺ τῆς ὑψίφωνου καὶ τῆς βαρυφώνου γυναικεῖαν φωνὴν, μέγχο - ἀσπρόν.

μεσοχειλιος-ον νεώτ. ὁ κείμενος ἀνά μέσον δύο χειλέων' || νεώτ. ἀνατ. μεσοχειλιος ἀδελφῆ ἡ χωρίζουσα τὰ μεγάλα χελεῖα ἀπὸ τῶν μικρῶν τοῦ γυναικεῖου αἰδοῖου.

μεσόχειλο (τὸ) δημ. τὸ μέσον τῶν χειλέων.

μεσοχείμων (τὸ) δημ. κ. μισοχείμων τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος : παροιμ. ἡ γριὰ τὸ μεσοχείμων ξυλλάγουρο γυρεῖσι ἐπὶ αἰκαίρων ὀρέξων' || κτ. πλθ. ἐνάθροως ἑς ἐπίρρ. εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος.

μεσοχθων-ονος (ὁ) ἡ μτγν. ὁ ἐν τοῖς μεσογειοῖς ὢν, ὁ μεσόγειος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,49 τῆ νήσῳ λεγομένη, καίπερ οὐση μεσοχθων.

μεσοχλόος-ον δημ. ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χλοερός, μεσοχλωρός, πρασινοπῆς : Νίκ.Θηρ.753 μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης (σχόλ. ἐμύθε λίαν σκληρῶς, μίτε λίαν ἀπολιγῆ).

μεσοχθόριος-ον νεώτ. ὁ κείμενος ἢ γινόμενος μετὰζῶ τῶν χθόρων.

μεσοχόρος-ον μτγν. κ. μον. ἐπὶ τοῦ κορυφαίου, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστάμενος καὶ ὀδηγῶν αὐτόν : Φωτ.Βιβλ.760 οἱ τῆς Ἀρείου θυμῆλης μεσόχοροι' 2) ὁ ἐπὶ κεφαλῆς κλάκος βλ.λ. : Πλίν.Ἐπιστ.2,14.

μεσοχρόνος-ον μτγν. ὁ ἔχων μέσον ὄρον διαρκείας τῆς ζωῆς, ὁ ἄν περὶπου 40 50 ἐτών : Βέττ.Βόλ.314,31, Ἀστράφ.Χρσμ.11,9.

μεσοχρόνον (τὸ) νεώτ. τὸ ἡμιχρόνιον.

μεσοχρόνος-οας-ουν-οον μτγν. ὁ ἔχων μεικτὴν χροῖαν, ὁ ἄν μεικτοῦ χρώματος : Πτολ.Τετράδ.145.

μεσοχόρι (τὸ) δημ. χωρίον μεσόνιον, οὐχὶ κατὰ τὴν παραλλαν : Κρυστ. Ὁ χορὸς τῆς Λαυρηίδος σήμερα στὰ μεσοχώρια ὅλα ἀστράφτουνε ἐμροφάδες καὶ στολιδία, Καρκβ.Ζητ.18 στὸ λασιωμένο μεσοχόρι.

μεσοχωρίτης (ὁ) δημ., θηλ. μεσοχωρίτισσα ὁ κάτοικος χωρίου ἢ κώμης μεσοχώρα' 2) ὀθ. συνεκτ. ὁ οὐχὶ ἀστικὰ πως ἦθη, ὡς οἱ τῶν παραλλαν χωρίων κάτοικοι, ἔχων, ὁ ὄλιος ἀγροικὸς χωρικὸς, γοντροχωρίτης.

μεσοχωρίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς μεσοχωρίτην ἢ εἰς μεσοχωρί βλ.λ. : μεσοχωρ- συνήθεις - κρασία.

μεσοχώρος-ον γλωσσ. μτγν. ὁ ἐν μέσῳ χώρας τινός, τόπου εὐρισκόμενος, ὁ μεσόγειος. 2) μτγν. τὸ μεσοχώρον ὡς οὐσ. τὸ μέσον διάστημα : Ἀπολλ.Δ.Δαμ.Πολιορκ.192,6 καὶ γίνεται βαθρὸς τὸ μεσοχώρον πληρῶν.

μασιλιάς (ἡ) νεώτ., δημ. μουσμουλιά, μασκουλιά ἡ νεοπλατῆ νέος φυτὸν τῆς οἴκουεν. τῶν ροδοειδῶν, δένδρον καρποφόρον, οὐ ἐν Ἑλλάδι δύο εἶδη, μ- ἢ γερμανικὴ νεοπλατῆ εὐρισκόμενη ἴδ. εἰς ὄρεινὰς ἐκτάσεις, ὠριμαζοῦσα τοὺς καρποὺς ὁμῆς κατὰ τὸ φθινόπωρον, καὶ μ- π. λαμ.

νική (μουςμουλιά) ώριμάζουσα τους καρπούς αυτής κατ' Άρριλον και Μάτιον.

μεσπλή (ή) ή μεσπιλέ βλλ. ή γερμανική : Θεοφρ. Φ13,12,5. 2) μεσπλή ή άνθηδών κράταιγος ή όβύκανθα, ή τρικουκιά, μουμουτζιέραι : Θεοφρ. 3,15,5.

μεσπίλον (τό) κ. νεώτ. ό καρπός τής μεσπλής, μέσκουλο, νέσπολα : Άρχιλ.180, Εύβουλ.π. Αθήν. 14,640C μεσπλία χόριος, Άγαθαρχ.96, Γαλ.12,71' 1,2) τó φυτόν μεσπλή : Διοσκ.1,118, μέσπιλον σπ-τάνιον. 3) τó φυτόν κράταιγος ό άσάρδιος, ή κουδρ:μηλιά : Διοσκ.1,118.

μεσπλόδης-ους-ες ό όμοιος μεσπιλω : Θεοφρ. Φ13,15,6.

μέσπλη (ή) τó σκυθικόν όνομα τής σελήνης : Ήσ. ε ή σελήνη παρά Σκύθαις.

μεσπόδι έπίορ. Έπιγρ. Έσσασι. μέσφα, μέχρι, έως : μεσπόδι κε ούν (έως άν ούν).

μέσασαον Ήσ. κρέσασαον.

μεσασάον Ήσ. «τό υπό τούς τραχήλους ύποτι-βέρονον».

μεσασπικός-ή-όν νεώτ. ό άνήλων ή άναφερό-μενος εις τήν Μεσασίαν ή τούς Μεσασπίους : **μεσασπική** διάλεκτος ή τών όρχαιοτάτων κατοικ-ών της Καλαθρίας, περισθεσις εις πολλές έπιγραφάς και όμοιάζουσα πως εις τήν νεωτέραν άλθωνικήν γλώσσαν).

μέσαστος η-ον, άπτ. μέσαστος (Άριστοφ. Σφ.1502) κ. έπ. μεσαστίος (Καλλ. Άρτ.78), άνώμ. ύπερθ. του μέσασ, ό μεσασίτατος, π. Όμ. συνήθ. κτ. δοτ. έν τώ μέσφ, εις τó μέσον : Ήσ. Ο 223 ή ρ' έν με-σάτω έσκε, Άριστοφ. Σφ.1502 υιάς Καρκίνου ό μέ-σαστος, Εοκόρ.7,10 κούβη τάν μεσάταν όδόν άνυ-μες, Καλλ. Άρτ.78 τó δ' άτριχον εισέτι και νύν μεσασίον στέρνιοιο μένει μέρος, Όππ.Κυν.4,442.

μέσασταυλος-ον έπ. κ. μέσασταυλος βλλ.

μεσαστήης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν φωσφορι-κόν άλας του άσβεστιου μετά σιδήρου ένδονον.

μεσσηγύ κ. μεσσηγύς έπ. τ, του μεσπηγύ βλλ.

μεσσηγύδορποχέστης (ό) λ. κωμ. ό μεσπηγύ δόρπου χέζων Έυστ. Όδ.1837,43 κ.α. ό μεσσηγύ-δορποχέστης ήγουν, ός μεσσηγύτος δεινίου πολ-λάκις άποναπει, ώς πάλη έπιπλάσθαι : Ιππών.127.

μεσσηνέζα (ή) ή έκ τής Μεσσηνής) δημ. κ. μεσ-σσηνα ειδή. τó λεπτόν άνθεκτικόν νήμα δι' ού δένον-ται τά όγκιστρα εις τó άκρον τής όρμιάς.

μεσσηνιακός ή-όν νεώτ. ό άνήλων ή άναφερό-μενος εις τούς Μεσσηνιακούς ή τήν Μεσσηνίαν : μεσσηνιακός πόλεμος - κόλλης. || μεσσηνιακή διάλεκτος ή όμιλουμένη εις τήν άρχαιαν Μεσση-νίαν, άνήκουσα εις τήν όμάδα τών δωρικών δια-λέκτων γνωστή από έπιγραφάς.

μεσσηνιος (α-ιον νεώτ. ό άνήλων ή άναφερό-μενος εις τήν Μεσσηνίαν ή ό προερχόμενος έξ αυτής || κ. ώς ούσ. έ κατοίκος τής Μεσσηνιας.

μεσσηνης κ. μεσσηνής βλλ.

μεσσηνιακός (ό) νεώτ. ή παρ' Έβραίοις πίστις εις τήν θεόθεν έλευσιν Μεσσίαυ, μέλλοντος σω-τήρος του Ιουδαϊκού λαού.

μεσσίας (ό) (άραμ. κτ. κυριολ. ό κεχρισμένος, πτυν. νεώτ. κ. δημ. πρόσωπον θείας ή άνθρω-πινης προελεύσεως, προωρισμένον να έλευθε-ώσση, να σώση τόν λαόν έν ψ θά βιώση ηείδ, άρχικός πίστις π. Ιουδαϊκής ή τήν άνθρωπότητα' || όθ. νεώτ. κ. δημ. κτ. έπέκτ. ό άπό διευών λυ-τρατής λαού, όμάδος άνθρώπων, |δ. έπι κυβερνη-τών κ. ά. πολιτικών άνδρών ; ό λαός τόν ύπε-δέχθη ώς μεσσίαν, - τόν έθωώρῃσασειν| μεσσία

2) ειδ. ώς κύρ. όν. ό Χριστός : ΚΔ Ήσ.1,42 εά-ρήκαμεν τόν Μεσσίαν' ό έστι μεθερμηνευόμε-νον Χριστός.

μεσσιόθης Ήσ. κρέσος, Ίσος.

μεσοογκής-ους-ές Ήσ. ό έν μέση ηλικία γε-γονός, μεσπής.

μεσόογεως-ώνων ποι. ό μεσόογαιος, μεσόογειος : Καλλ. Άρτ.37 πολλάς δέ ξυνηί πόλιας διαμε-τρέσασαί τε μεσόογεως νήσους τε.

μεσόοθεν έπίορ. ποι. αντί μεσόθεν, ή μεσόθεν (Τίμ. Λοκρ.95D). Παροι.8,44 μεσόοθεν ίσοπαλές πάντη, Άπολλ.Ρ.1,168 μεσόοθεν άξεν έρετμόν' || κ.ι.τ. γενικ. : Ίουλ. Αιγ. ΑΠ 9,661,1 μεσόοθεν όλης Ισθμίων (δένδρον).

μεσόοθι έπίορ. ποι. αντί μεσόθι, έν τώ μέσφ. : Ήσ.10δ. Έργ.369 άρχομένον δέ πίθου και λίγων-τος κορέσασθαι, μεσόοθι φειδεσθαι, Άρατ.527 μέσσοο δέ μεσόθι τέμνει || κ. ι.τ. γενικ. : Α-πολλ.Ρ.2,172 μεσόοθι νηός, Όππ.Κυν.1,92.

μεσόοσι έπίορ. ποι. αντί μεσόσι, έν τώ μέσφ. : Άλκ.17.

μεσσοικείται Ήσ. κρέμοικαι ή οι τās λαγόνας οίκουίντες.

μεσσοίσινα Ήσ. «ίμάντα τόν περι τόν ζυγόν και τó άρτρον δεδεμένον» προθλ. μέσοσιν.

μεσοσπαγής-ους-ές ποι. αντί μεσοσπαγής βλλ. **μεσοσπαλής-ους-ές** ποι. αντί μεσοσπαλής βλλ.

μεσοσπάλουτον Ήσ. κρησόσφιμα' τó σκόλληκα ποιήσαν.

μεσοσπύλη (ή) ποι. κ. μεσοπύλη βλλ.

μεσοσρήης Ήσ. ό μέσος ώκεανού και ούρα-νού τόπος.

μεσοσρος (ό) Έπιγρ. αντί μεσορος, λίθος όρι-ζών τó όριον μεταξύ δύο κτημάτων, τó σύνορον : Ήρακλειωτ. Πιν.1,63.

μεσοσρην-ον έπ. κ. αιολ. αντί μέσος βλλ.

μεσοστόμοσ-ογ ποι. αντί μεστότομος βλλ. : Δα-μόχ. ΑΠ 6,63.

μκοιστούλαρον Ήσ. «αϊδοίων».

μεσοτόχης-ον ποι. τ. του μεσοτόχους βλλ. **μεσοσφαναής-ους-ές** έπ. αντί μεσοσφαναής βλλ. Νόνν. Δ.1,252.

μεσοσιγήτρον Ήσ. «ήμξητρον».

μεσσωτήρ Ήσ. κό μεσιεύων κοτό τόν άγώνα.

μέστα έπίορ. δωρ. αντί μέσφα, μέχρι : Έπιγρ. μέ-στα κα ή κρίσις έπιτελεσθή' προθλ. μέσπε, μέπτα.

μέστακα Ήσ. «τήν μεμασσημένην τροφήν» προθλ. μέσταξ.

μέσπε έπίορ. Έπιγρ. άρκαδ. αντί μέσφα, μέχρι : μέστ' άν άέλιος όν(τέλλοι). - [μέ]στε ζετόν έοι άμοινα.

μέστι (τό) (τουρκ.) ειδοός ύποδημάτων.

μεστός ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό πλήρης, ό έμ-πλεως, ό γεμάτος : Άριστοφ. Ιππ 814 έποίησε τήν πόλην μεστήν (ένν. άγοδών), Δαριλ.20 έγχεον με-στήν (γέμισε έως έπάνω τó ποτήριον), Αντιφάν. 207,1 μύ μεστάς άκ' έλκωμεν' || κ. έπί προσ. : Άλεξ.164 ού κεκραμένον ού πίνεις μεστάς ών κούκ' έξεμείς ; || κ. ι.τ. γενικ. ό πλήρης τινός, ό γεμάτος με ή από κάτι : Ηρ.1,192 άργυριου . . άρτάθην μεστή, αύτ.2,68 τó στόμα . . μεστόν βδελ-έων, Άριστοφ. Νεφ.382 ούκ ήκουσάς μου τās Νεφέλας ύδατος μεστάς, αύτ. Πλάτ. Συμπ.194B θεάτρου μεστόν ήγει (πλήρης ύπερφαναείας, κολακευόμε-νος ένεκα τών άνοιών των θεατών) 2) ι.τ. μ.τ. γενικ. ή κεκορημένος έκ τινος πράγμ., ό χορτά-τος : Εύρ.ΙΤ 804 τó δ' Άργος αύτου μεστόν ή τε Ναυπλία, Άριστοφ. Ειρ.554 ώς άπαντ' ήδη 'σσι μεστά πάντ'όδ' ειρήνης σαπράς, Πλούτ. Ήθ.541D' || κ. ι.τ. μ.τ. : Σοφ. ΟΚ 768 άλλ' ήνικ' ήδη με-στός ή θυμοόμενος, Δημ.328 μεστοί τού συνεχώς

λέγοντος, αὐτ.1175 ἐπειδή μεσότης ἀνεγέτο ἀναγκαστῶν, Πλαῦτ. Ἀλέξ.3 μεσότης ὡν ἦσαν τὸν θυμὸν 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δημοκρατικῶν καρπῶν, ὁ ὄριμος, γινόμενος, μεσώμενος: τὸ στᾶρι δὲν εἶναι μεσὸ ἀκόμα 4) ἐπὶ σαρκῶν, ὁ κραταυόμενος, σφιχτός, δεμένος.

μεσότης-ητος (ἢ) γλῶσσα. τὸ εἶναι τινα μεσῶν. **μεσῶ**-ὠ κ. νεώτ., δημ. μεσῶτων, παθ. μεσῶμαι, δημ. μεσῶνμαι, δημ. μχ. παθ. μεσῶμαι, μεσῶμαι, πληρῶ τι ἐκ τινος ἐντελῶς, γεμίζω, μτ. γενικ. τῆς ὕλης ἢ τοῦ πράγματος: Σοφ. Ἀντ.280 πρὶν ὄργης καὶ με μεσῶσαι || παθ. πληροῦμαι τινος, γεμίζομαι μὲ κάτι, χορταίνω: αὐτ. Ἀντ.420 ἐ-μεσῶθι μέγας αἰθήρ, αὐτ. Ἡλ.713 ἐμεσῶθη δρόμος κτύπου κ. ἐπὶ προσώπων: Πλάτ. Νόμ.649B παρηλατῶ μεσῶται καὶ ἐλευθερίας, αὐτ. Νόμ.713C ἱκανῆ . ὀδρεῶς τε καὶ ἀδικίας μεσῶ-σθαι, Πρωκ. Μυστ.13 κ. ὡς ἱατρ. ὄρος: Γαλ.1,349 ἀγγεῖα μεσῶται, αὐτ.8,932 2) δημ. με-σῶτων μθ. ἐπὶ καρπῶν, σχηματίζω πλήρως, συντελῶ: ἐπὶ δημοκρατικῶν, κἄνω ὄριμον: ἢ ἀ-γρασιδίᾳ δὲ μεσῶντι τὸν καρπὸν τῆς Ζερθ. Τραγ. ΚΚ 43 ὁ ἦλιος τῆς ἀνάγκης μεσῶσε τ' ἀστάγια κ. παθ. μχ. μεσῶμενος ὄριμος: αὐτ. Τραγ. ΚΚ 33 κὶ ὄσες ν' ἀνθίσουν μέλλεται, σά στάγια με-σῶμένα, - τ' ἀχλάδια δὲν εἶν' ἀκόμη μεσῶ-μένα || μτφ. κ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων: πολλῆκάρῳ δεμένω, μεσῶμένο (ἢ ἀρτίαν καὶ σαργιωτὴν σω-ματικὴν διάπλασιν) 3) μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, φθάνω εἰς ὠριμότητα: τὸ μυαλὸ τοῦ δὲ μεσῶσε ἀκόμη ἰδὲν ὄριμασε, ὁ κ. ἄ. δὲν ἐπήξει.

μεσῶμα-στος (τὸ) μτγν. κ. δημ. πλήρωμα, γέ-μισμα: Χρησμ. π. Εὐα. Εὐαγγ. Προπ.4,9 (κτ. πλῆθ.) 2) δημ. ἐπὶ καρπῶν, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλε-σμα τοῦ μεσῶντος βλ.2) τὸ μεσῶμα τοῦ σιτα-ριοῦ - τοῦ κριθαριοῦ - τοῦ καλαμποκιοῦ.

μεσῶσις-εως (ἢ) μτγν. πλήρωσις, γέμισμα, κο-ρεσμός: Δσμῶσκ. Ἀρχ.200 φαίνεται ἀπειροῦ πᾶν κατὰ τὴν αὐτοῦ μεσῶσιν ὄν 2) πληρομη, ἀφθονία: Ἐρμεί. Φαιδρ.145A μεσῶσις τῆς οικείας τελειότητος 3) μτφ. μτγν. ἐπὶ λόγου, ἡ πομ-πόδης, ἡ μετὰ φόρτου λεκτικῶν ἐκφρασις, τὸ πα-ραγέμισμα: Συριαν. Ἐρμ.1,36R.

μεσῶσιν (τὸ) ἀναφώνησις τις ἐν τῷ μέσῳ στρο-φῆς: Ἡφαιστ. Ποιημ.7,1.

μέσφα ἐπίρρο. ποι. ἀντὶ τοῦ μέχρι ἕως: Ἰλ.Θ 508 μέσφ' ἠὲθς, Ἀρατ.725 μέσφ' αὐτῶν γονάτων μτ. αἰτ.: Θεόκρ.2,144 μέσφα τὸ γ' ἐχθέθς, Καλλ. Δῆμ.129 μέσφα τὰ τῆς πόλιος πρυτανίᾳ μτ. προθ.: αὐτ. Δῆλ.47 μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσηνή-ξας Σούσιον ἀκρον, Ἀρατ.599 μέσφα παρ' αὐτῆν οὐρήν, Ἀντίπ. Σιδ. ΑΠ 12,97,2 Εὐπάλαμνος ξαν-θὸν μὲν ἐρείθεται, ἴσον Ἐρωτι, μέσφ' ἐπὶ τὸν Κρη-τῶν ποιμένα Μηριάνην || πρό τοῦ δεῖ εἰς ὄτου, μέχρις ὄτου, μτ. ὄορ. ὄριστ.: Καλλ. Ἀρατ.195 μέσφ' ὄτε .. ἤλατο πόντου, αὐτ. Ἐκ.1,1,4 ὄνευ τοῦ ὄτε ὡς σὺνδ. ἕως, μτ. ὄριστ.: αὐτ. Δῆμ.93 μέσφ' ἐπὶ νευράς, Ἀπολλ. Ρ.2,127, Ἰαγᾶθ. ἐν ΑΠ7,614,10 μτ. ὕποτ.: Διον. Περ.586, Ὀμπ. Αλ.1,754 μέσφα κε δεῖμα χάσσηται || ἐν φ. καθ' ὄν χρόνον: Κερκ.4,49 μέσφ' ὄνδ ὁ δαίμων οὐρα φυσίσει || ἐν τῷ μεταξῦ: Καλλ. Λουτρ. Παλ.55 τὸ μὲν ἐξῆθ' μέσφα δ' ἄγῳ τὶ ταῖσδ' ἔρεω.

μέσφω ἔ. τ. τοῦ μέσφα βλ.2, μτ. γενικ.: Ἀρετ. Χρον. Παθ.17,10 ὄμ. ὡς σὺνδ.: αὐτ. Οἶ. Νουστ.2,4 μέσφω διαχωρέει μέσφω ἄν μτ. ὕποτ.: αὐτ. Χρον. Νουστ.2,13. **μεσῶ**-ὠ νεώτ. εὐρίσκιμος εἰς τὸ μέσον μ. ἐν τῷ μχ. τοῦ ἐνεστ. ἐν δ. φρ.: μεσῶσις τοῦ μῦθου, - μεσῶσις τῆς ἀδδομάδος (κατὰ τὸ μέσον). **μεσῶδικός**-ῆ ὄν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὄμοιος πρὸς μεσῶδόν, Ἡφαιστ. Ποιημ.4,4 || μεσῶδικόν (ἴσμα), - μεσῶδικὸ ἀνάπαιστο ἀναπαιστικὸν σῦ-

στημα ἐξ ὁμοίων παρεμβλλόμενον μεταξῦ τῶν στροφῶν τῆς παρόδου τραγωδίας τινῶν Ἡφαιστ. «μεσῶδικὰ» ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὄμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται», δ. μεσῶδῶ.

μεσῶδῶς (ἢ) μτγν. κ. μεσῶδικόν ἴσμα βλ. με-σῶδικός: Ἡφαιστ. Ποιημ.7,2.

μεσῶθηκίον (τὸ) νεώτ. ἰοτρ. πτυχή τοῦ ὄρογό-νου πετάλου τῶν πλατέων ἀνοστῆσμων τῆς μήτρας, διαίροισα ταύτην εἰς δύο μοῖρας, τὸ μεσομήτρι-ον καὶ τὸ μεσοσαλπγγίον.

μεσῶρος-ον ὁ μεταξῦ τῆς παιδικῆς καὶ ἀνδρικής ἡλικίας ἴσος. || ὁ ἀρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην: αὐτ. «μεσῶρος, ἐν τῇ δε-καετῶν (ἰσθ. δεκά ἐτῶν) ἡλικίᾳ καὶ παρήλια καὶ ἀγγεῖα καὶ παγνια, οἷς ἐχαιρον, καὶ τὸ δῆλα οἷς ἐχρώντο καὶ παῖδες ὄντες καὶ ἐφηβοὶ καὶ τελειω-θέντες»: Πολυδ.7,158 μέσῶρα δῆλα.

μέσως ἐπίρρο. τοῦ μέσος βλ.2.

μεσῶτηρ-ηρος (τὸ) ἴσος. «ὁ μεσοτεύων».

μετά βλ. μετά.

μετά κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ποι. μεταφ' ἀμφ. (μ. ἐν τῇ λ. μεταβολίᾳ), αἰολ., ὄμορ. κ. ἀρκαθ. πεδῶ βλλ. κατ' ἀναστροφήν μετὰ ἴσταν τίθεται μετὰ τὸ πτωτικόν, ὡς ἐν πάσαις ταῖς συντάξεσιν αὐτῆς συμβαίνει: Ἰλ.Ν31 Ἐφύρους μετὰ μετ' Ἐφύρους: ἀλλ' ἐκθλιδόμενος τῆς ληγ. δὲν ἀνα-στρέφεται: Ἰλ.Ρ 258 τόνδε μετ' Ἴδουμενός, Ὀδ. Ο 147, δημ. κ. μάτα κ. μετα- ἐν σὺνδ., πρόθεσις μτ. γενικ. ὄοτ. κ. αἰτ. συντασσόμενη ἕως κ. ἀπολ. κ. μων. κ. νεώτ. ἐν τῇ χρ. ταύτῃ ὑπερίσχυ-σε βαθμηδόν τῆς σὺν) ἐν τῷ μέσῳ, μετοξῦ, μτ. πλῆθ. οὖσα: Ὀδ.Κ 320 μετ' ἄλλων λεῖο ἐταίρων, Ἰλ.Ω 400 τῶν μετὰ παλλόμενος, Αλογ. Ἀγ.1037 πᾶλλων μετὰ δούλων, Σοφ. ΟΤ 414 δῖων οικείας μετὰ, Εὐρ. Φοίν.1006 μᾶ τὸν μετ' ἄστρων Ζηνᾶ, Πλάτ. Φαιδρ.81A μετὰ τῶν θεῶν διδάσασα || ἀλλὰ κείσθαι μετὰ τινος ὄμοι μὲ τινος: Σοφ. Ἀντ.73 ἐνίοτε ὁ πλῆθ. ἐνν.: αὐτ. Φιλ.1103 μετ' εὐθενός.. ἀνδρῶν.. ναίων, ΚΔ Μορκ.15,28 μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη 2) μτ. γενικ. ἐν σχέσει καὶ συναφείᾳ πρὸς τινα ἢ τι, ἀπὸ κοινοῦ μὲ τινα, μετὴν βοήθειαν τινος ἰσμη. σταντετέρα ἢ τῆς προθ. σὺν): Ἰλ.Ν 700 μετὰ βοιωτῶν ἐμάχοντο, Θουκ. 8,24 μετὰ πολλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ζυμμάχων ἐμμελλον κινδυνύσειεν οὐδέποτε μτ. ἐνν. ἀριθ. π. Ὀρμ.σπαν. δὲ π. ἄ. τῶν ἀρχαιοτέρων: Ὀρμ. Ἰγμ. 20,2 μετ' Ἀθηναίης, Ἡσιόδ.Θ 392 μετὰ εἰλο, Αλογ. Πρ.1067 μετὰ τοῦδ' ὅτι χρῆ πάσκειν, Φλάν. Πολ.32B μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου ὄμιον μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὁμῶν γε-νεσθαι || γεν. ἐπὶ κινήσιν ἐνεργείας ἢ πάθους, ὄμοι, καζῖ (μτ. οὐσ. ἀρχικῶς κτ. πλῆθ., μτ. οὖσ. κτ. ἐνν. ἀριθ. τὸ πρῶτον π. Ἡρ., ἐνθα σπαν. πλήν τῆς φρ. οἰ μετὰ τινος βλ. κατωτ.): Ἡρ.3,68 παρ' ὄτεμ ἀνθρώπων κοιμῶτο, εἴτε μετὰ Σμέροδος.. εἴτε μετὰ ἄλλου τινος, Τιμοκλ.22,2 Ἰσταμοὶ μετὰ τινος εἶμαι τεταγμένοι παρα τὸ πλεῖρον τινος, εἶμαι σύμμαχος τινος: Θουκ.7,57 μετ' ἀλλήλων σταντέες || εἶμ μετὰ τινος εἶμαι μὲ τὸ μέρος, ὁπαδός, σύντροφος, ὑπερασπιστῆς τινος: Ἡρ.1,86 τοῦς μετὰ Κροίσου, ἕνα.ΚΠ 2,47 μετὰ τοῦ ἰδικη-μένου ἔσοσθαι (ἰνῆρ τῷ ἴδικῳ), ΚΑΜαθ.26,51 εἰς τῶν μετὰ Ἰσαοῦ (ἰτῶν ὁπαδῶν τῶν Ἰσαοῦ) σὺνήθ. μτ. ἄντων.: Θουκ.3,56 οἶδε μετ' αὐτοῦ ἴσαν, Πλάτ. Πρωτ.315B οἰ μετ' ἐκείνου, Σοφ. Ἀντ.73 μετ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Αλ.661 μετ' ἔμου, ΠΔ Ἡσ.8,10 μεθ' ἡμῶν κύριος ὁ θεός, ΚΔ Ματθ.1,12 ὁ μὴ ὄν μετ' ἔμου, κατ' ἔμου ἐστίν. || μτγν. γεν. ἐν σχέσει μετὰ τινος: ΚΔ Λουκ.10,37 ὁ ποιήσας τὸ ἔλαος μετ' αὐτοῦ, αὐτ. Πράξ.14,27 ὅσα ἐποίησεν ὁ θεός μετ' αὐτῶν, Πάπ. τί ἤμιν συνέβη μετὰ τῶν ἀρχόντων; ἀκόμη κ. ἐπὶ ἐχθρ.πράξ.: ΠΔ κριτ.

||,27 και σύ ποιεις μετ' ἐμοῦ πονηρίαν τὸ παροξείσθαι ἐν ἐμοί, ΚΔ Αν,127 τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος, Ἀπολλδ. Πολιορκ.,190,4' || σπαν. ἐπὶ πραγμ. : Σοφ. Φιλ.298 οἰκουμένη . . στέγη πυρὸς μετὰ, Εὐρ. ΙΑ 1038 μετὰ τε φιλοχόρου κιάρας συρίγων θ', Ἀριστοτ. Ἰνπ.77,1 κατακνησθέντι ἐν μυτιγῶν μετὰ τρυφῆ, Οὐκ.1,6 τὴν δίαίταν μεθ' ὀπλων ἐποίησαντο, ΠΔ Ὁσα,5,6 μετὰ προβάτων καὶ μόσχων, αὐτ. Σοφ.1,12 μετὰ λύχνου, ΚΔ Ματθ.24,31 ὄπισθελεῖ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ μετὰ σάβιλλους, αὐτ.26,47 μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων, Λιθ Ροδ.886 ἐβάσταξε σπαθίν καὶ εἰς τὸ ἄλλο χαρτίν μετὰ γραμμῶν || Ἰπν. κ. νεώτ. σπαν. μετὰ καὶ προσεῖτε μετὰ (πρὸς ἐμφασιν κτ. συμφορμὸν) πάπ. μετὰ καὶ τοῦ αὐτὸν ἀκοντα ἔμνειναι, αὐτ. μετὰ καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα εἶναι τὴν πρῶσιν κυρίαν, - ἤλλε μετὰ καὶ τῶν φίλων του' || μτ. μεθ. ρ. συνδέουσα δύο ὀνομαί, πρὸς δῆλωσιν κοινῆς πράξεως κ. ἐνεργείας ἢ ἀντικ., κ. μεθ. : Οὐκ.1,126 Κλεομένης μετὰ Ἀθηναίων ἰδὲ κλ. καὶ οἱ Ἀθ., ὁ κλ. μετ' οὗς Ἀθ.1' || κ.μτ. ρ. πληθ. ἀριθ. : αὐτ.3,109 Δημοσθένης μετὰ τῶν ἐστρατηγῶν σπένδονται ἰκαὶ οἱ ἐστρατήγοι, Πιδ. πολλά προσανόρευε αὐτοῦς μεθ' ἑν ἑρωσθαί σε εὐχομαι οὐδς καὶ σέ, Πασχ.Χρον.714,6 Ἡράκλειος -μετὰ τῆς βασιλείσσης ὤρμησάν κ. ἐπὶ πραγμ. : Πλάτ. Πολ.591B ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ βίαιας, νεωτ. φρ. τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφέλιμου' || συνδέουσα δύο κατηγορ. μετὰ τινος καὶ τι εἶμι, γίνονται κτλ. τοῦτο καὶ κείνο εἶμι κτλ. ταυτοχρόνως : Οὐκ.2,15 γενόμενος μετὰ τοῦ δυνατοῦ καὶ ἐνεστώτος [δυνατὸς καὶ συνεστώτ:] || μτ. ἀπαρφ. ἄρα, ἐν ταυτῶ πράττων π. : Πλάτ. Φαῖδρ.255B ὄταν πλησιάζῃ μετὰ τοῦ ἀπεσθαι [ὀδυρόμενος ἐν ταυτῶ] σπαν. χροιν. ταυτοχρόνως : Οὐκ.1,6 μετὰ τοῦ γυμναζέσθαι ἠλείφαντο [ταυτοχρόνως ἢ ἐγυμναζόντο], αὐτ.5,25 μετ' ἀνακίχης [κατὰ τὴν ἀνακί.]. 3) μτ. γενικ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ τρόπου, συνδέουσα τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μετὰ τινος ἰδιότητας, καταστάσεως ἢ περιστασέως, ἢ ἐν περιφρ. ἀντὶ ἐπιφρ. : Οὐκ.2,63 τὸ γάρ ἀπραγμον οὐ σώζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον, αὐτ.1,120 μετ' ἀσφαλείας . . δοξάζομεν, μετὰ δέους δέ . . ἐλλείπομεν, Σοφ. ΟΚ 1636 οὐκ ἔδικον μετὰ κατήνεσεν τὸδ', Πλάτ. Φαῖδρ.253D τιμῆς ἐραστῆς μετὰ σωφροσύνης καὶ εὐδοξίας, αὐτ. Γοργ.326C ὁσίως . . καὶ μετ' ἀληθείας, Ἀριστοτ. Ρητ.2 καὶ ὠφρονες μετὰ ἀνδρείας καὶ ἀνδρείοι μετὰ σωφροσύνης, Δημ601,13 μετ' ἀδείας ἐσοσθαί πολλοῦς πανορθῶς ἡγεῖτο, ΠΔ Ἡ.33,17 βασιλεῖα μετὰ δόξης ὄφραθε, ΚΔ Ματθ.28,8 μετὰ φόβου καὶ χαρῆς μεγάλης, αὐτ. Ἐφεσ.6,7 μετ' εὐνοίας, Πρόδρ.2,537 καὶ φέρεται ταῦτα συνηγῶς καὶ μετ' ἐχαριστίας - ἤ μετ' ἀρετῆς, - τὸν ἐπίσπε μετὰ βίας' || φρ. νεωτ. κ. δημ. μόλις καὶ μετὰ βίας ἐνθα τὸ μετὰ βίας ἐπιπατ. τῆς σμυ. τοῦ μόλις κ. ἐν ἐπίστ. κ. ἐγγράφιος ἐπιφρ. φρ. μετὸ τιμῆς, - μεθ' ὑπολήψεως, - μετ' ἀγάπης' || ὁθ. σημαίνει τὸ μέσον, τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται π. : Ξεν. Ἀν.3,58 μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν αὐτοῦς ἐπιμελεῖσθαι, Πολυδ.4,74,3 ταύτην [τῆν εἰρηνὴν] δυνάμενοι τινες μετὰ τοῦ δικαιοῦ καὶ καθήκοντος . . κτᾶσθαι, Πάπ. γράφε μετὰ μέλας, ΠΔ Μιχ.3,11 οἱ ἠγροῦμενοι αὐτῆς μετὰ δῶρων ἐκρίνον καὶ οἱ ἰσροῖται αὐτῆς μετὰ μισθοῦ ἀνεκρίνοντο καὶ οἱ προφῆται αὐτῆς μετὰ ἀργυρίου ἐμαντεύοντο καὶ λαμβάνοντες ὡς ἀντάλλαγμα, ΚΔ Ματθ.14,7 μεθ' ἄρκου ὠραλόγαθον, αὐτ. Πιτ.1,2,9 μετὰ αἰδῶς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν. ἐυατῆς, Βέλθ.Χρσ. μετὰ συγκλήτου καὶ λαοῦ βασιλεῖος κατεστέθη ἰδιὸς τῆς συγκλ., τῆ ἐκλογῆ τῆς συγκλ.' 4) μετὰ τοῦ χρόνου σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρό-

νου : Ἀντιφ.137,38 οὕτως ἀγαθὸν ἐστί μετὰ τοῦ χρόνου βασιανίζει τὰ πράγματα' 5) μτ. δὸτ. μ. π. ποιητῆς συνῆθ. ἐπ. μεταξὺ, ἐν χαλαρωτέρῳ συνδέσει τῆς συντ., μτ.γενικ. ὡς ἢ ἐν, μεθ' ἢς ἐναλλάσσεται : Ἰλ.Λ 64 Ἐκτωρ δὲ μὲν τε μετὰ πρῶτοι φάσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν μῆμαίσι καλεῖσθαι' || ἐπὶ φρονεσ., μεταξὺ, ἐν τῷ μέσῳ, ἐν ὀμίλῳ : Ἰλ.Α 252 μετὰ τρίταίσιον ἄνασσαν [μεταξὺ τῶν ἀνδρ. τῆς τρίτης γενεᾶς], αὐτ.Α 525 τοῦτο . . εἰ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον τέκμαρ, Ὁδ.Ξ 234 μετὰ κρήτεσι, Πιδ.Ο 2,32 μετὰ κόρασι Νηρηῶς, Εὐρ. Ἐκ.355 ἰεσποῖνα δ' . . Ἰδαιαῖσιν ἢ γυναιξὶ παρθένῳσι τ' ἀπόδελπτος μετὰ : ὁθ.κ. ἐνώπιον, ἐπὶ ὀμίλῳ τιν. : Ἰλ.Κ 250 μετ' Ἀργεῖοις ἀγορεύεις' κ. πολλοσχοῦ μετὰ πᾶσιν εἶπε, - μετ' ἀμφοτέρῳσι εἶπε' || ὄμ. ἐπὶ πραγμ. μεταξὺ, ἐν τῷ μέσῳ : Ἰλ.Ν 668 μετ' Ἀχαιῶν νηυσί, αὐτ.Χ 22 μετ' ἀστράσι νυκτός, Ὁδ.Γ 91 μετὰ κύμασιν, Ἡσίοδ. Ἐργ.687 δεινὸν δ' ἐστί θανεῖν μετὰ κύμασιν' || ἐπὶ διακεκριμένων, κωμωρημένων δύο μερῶν, μεταξὺ : Ἰλ.Δ 16 φιλιότητα μετ' ἀφορτέροισι βάλωμεν, αὐτ.Τ 110 δς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πῆσθ μετὰ ποσσι γυναικόσσι Ἰεῦσθ. κ.μεταξὺ τῶν ποδῶν' κοθ' ὀν ρητ. σχῆμα ἐκφράζον ἐυαχημῶνως, σεμνῶς, γοργῶς, σαφῶς τὴν μοχέλιαν', αὐτ. Λ 4 πολέμοιο τέρως μετὰ χερσίν ἐχούσαν [μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἀνὰ χεῖρας], Ἡσίοδ.Θ 283 ἔχεν μετὰ χερσὶ, Σοφ.Φιλ.110 κραταίερα μετὰ χερσίν' ὁθ. Ἰλ.Α 416 θῆλων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γυμνητῆσι γένουσιν, αὐτ.Ν 200 μετὰ γαμφηλῆσιν, αὐτ.Δ 245 μετὰ φρεσὶ ἰσθ' νοῦ, τὸ μολοῖ' κ. τροπ. μετὰ νηοῖς ἀνέμοιο μεθ' ἢς ταχύτητος αἰ νηοῖ, σάν τις νηοῦς, σάν με τῆς νηοῦ τοῦ ἀνέμου : Ἰλ.Ψ 367, Ὁδ.Β 148' || εἰς συμπληρωσιν ἀοιθμοῦ, προσεῖτε, ἐκτός ἀπό : Ὁδ.1335 αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τῶν ἐλέγμηνιξέελεα ὡς πέμπτον ἐπιπλέον αὐτῶν τὸν ἑαυτὸν μου, αὐτ.1369 Ὅτιν ἐγὼ μύματα ἔδομαι μετὰ οἷς ἐπάροισιν Ἰτελευταίον μετὰ ἀπό τοῦς συντροφούς ποῦ ἐπίσθς θά φάγω, Αἰσχ. Πέρσ.613 φέρουσα . . γάλα . . μέλι . . λιθάσι ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μετὰ, Θεόκρ.139 τοῖς δέ μετὰ γριπέσι τε γέρων πέτρας τε τέκτικται, αὐτ.17,84' || μτ. δὸτ. ἐν. μ. ἐπὶ περιλ. ὄν. ἢ ἰσοδυν. πρὸς τοῦσῆτα : Ἰλ.Ο 118 κείσθαι ὄμοιο νεκῶσσι μεθ' ἀσμάτων καὶ κνήσιν, αὐτ.Χ 49 ζῶσισι μετὰ στρατῶ, αὐτ.Τ 50, Ὁδ.Α 449 μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῶν, Αἰσχ.Χο.365 μετ' ἄλλω δουρικητῆ λαῶ ἰδρ. μετ' ἄλλων : 6) μτ. αἰτ. κ. μον., νεωτ. κ. δημ. ἐπὶ κινήσεως, πρὸς τὸ μέσον, εἰς τὸ μέσον πλῆθος τινός, μέσο εἰς : Ἰλ.Γ 264 ἴκοντο μετὰ τρώας καὶ Ἀχαιοῦς, αὐτ.Ο 54 ἔρχετο μετὰ φάλα θεῶν, αὐτ.Ε 589 μετὰ στρατῶν, Ξ 21 μεθ' ὄμιλον, Υ 142 μεθ' ὀμίλῳ, Ὁδ.Γ 366 μετὰ Καύκωνας . . εἰ μιν, ὁθ. Ἰλ.Λ 147 μετὰ μῶλων Ἀρρης μῆσα εἰ τὴν τύρθην, στο ἀνοκτόμα τῆς μάχης' κ. ἐπὶ πηγῶν : αὐτ.Ρ 460 ὡς τ' ἀφαιπός μετὰ χλῆνας, Ὁδ.Ζ 132 μετ' ἀγοτέρας εἰσφύσσι σπαν. ἐπὶ ἀψίχων πραγμ. : Ἰλ.Μ 123 ἐτ' ἐταίρων ἐκ πολέμου φεύγοντα σωσῶσιν μετὰ νῆας, αὐτ.Β 376 δς με μετ' . . ἐριδας καὶ νεῖκα βάλλει : ἐπὶ τόπου : αὐτ.Ζ 511 ῥίμα εἰ γούνα φέρε μετὰ τ' ἤθα καὶ νομῶν Ἰπνων, αὐτ.Σ 552' || εἰς ἀναζητήσιν, συνάντησιν τινος, ἐπὶ προσώπων, συνῆθ. μτ. φιλικῆς σμυ. : Ἰλ.Κ 73 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, αὐτ.Ο 221 ἐρχο . . μεθ' Ἐκτορα : ἐνίοτε μτ. ἐγθρ. σμυ. : αὐτ.Ε 152 βῆ δὲ μετὰ Σάνθων [εἰς ἀναζητήσιν, σύλληψιν], αὐτ.Ζ 21' ὄμ. ἐπὶ πραγμ. : Ἰλ.Η 418 ἀπλήκοντο . . μεθ' ἄλλῳ [παρεσκευάζοντο πρὸς ἀναζητήσιν ἐξυλων], Ὁδ.Α 184 πλέων ἐπὶ ὀνοπα πόντον . . μετὰ χαλκὸν [εἰς ἀναζητήσιν], αὐτ.Β 308 ἴνα . . ἴκασι . . μετ' ἀγαυοῦ πατρός ἀκούσιν [εἰς ἀναζητήσιν εἰδήσεων περὶ τοῦ πατρός], αὐτ.

Ν 415' δθ. γεν. πρὸς τὴν σκοπὸν: 'Ἰλ.Τ 346 σῆχονται μετὰ δειπνῶν (ὁπως δειπνήσωσι), αὐτ.Υ 329 Καϊκῶνας πόλεμον μετὰ θυρήσαντο ὡπλιζόντο πρὸς μάχην, αὐτ.Λ 357 Τυδείδης μετὰ δούρατος ἔχετ' ἔρωήν (κυρ. κατόπιν τῆς ὀρυγῆς τοῦ δόρατος, διὰ νὰ πάρῃ πάλιν), αὐτ.Ν 247, 'Ὀδ.Β 206 μετ' ἄλλας ἐρχόμεθα (γυναικάς) (πορευόμεθα πρὸς ἀπελευθέρωσιν), Πίνδ.Ο 4,21 μετὰ στέφανον ἰών (ἰδὸν τὸν στέφανον τῆς νίκης, τὴν νίκην): 7) μτ. αἰτ.κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. κ. μετὰ ἀπὸ ἐπὶ ἀκολουθίας ἢ διαδοχῆς ἐν τῷ γώρῳ, τοπικῶς, μτ. ρ. κινήσεως κ. ἀκολουθίας ἢ διαδοχῆς σημαντικῶν, κατόπιν τινός, πίσω ἀπὸ κάποιου ἢ κατ': 'Ἰλ.Ν 492 ὄς εἶ τε μετὰ κίλιον ἔσπετο μῆλα, 'Ὀδ.Ζ 260 μεθ' ἠμιόνους καὶ ἀραξάν καρναλίμω ἐρχεσθαι, αὐτ.Φ 190, 'Υμν. Ἀφρ.69, 'Ἡρ.4,49 ἔσχατοι... μετὰ Κύντας οἰκέουσι, αὐτ.4,53, Θέον.Συμ.122Ἡ μετὰ τὴν θάλασσαν ἰκείθεν, πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς), Πaus.7,23 μετὰ δὲ τὸν Χαρσδρον ἐρείπια... πόλεως ἐστὶν Ἀργυραί, Πάν. Διώρηξ μεθ' ἦν γύψ, - ἢ Γλυφάδα εἶναι μετὰ τὸ Φάληρον, δημ. κ. μετὰ ἀπὸ τὸ Φάληρον, - μετὰ ἀπὸ μένα καθόταν ἐκείνος 8) κτ. αἰτ. ἐπὶ ἀκολουθίας καὶ διαδοχῆς χρονικῆς, κατόπιν, ὕστερον, ὕστερ' ἀπὸ, δημ. κ. μετὰ ἀπὸ: 'Ἰλ.Σ 96 ἔπειτα μεθ' ἔκτορα πότμος ἔτοιμος, 'Ὀδ.Χ 352 μετὰ δαΐτας, 'Ἡρ.1,34 μετὰ... Σόλωνα, Αἰσχ. Ἀγ.231 μετ' αὐχάν, φρ. μετὰ τὰ μηδικά κ. μετὰ τὸν Μῆδων μετὰ τὸν περσικῶν πολέμους: 'Θουκ.3,68 τὰς μετὰ τὸν Μῆδων σπονδὰς (μετὰ τινος ἐμφάσεως), ΠΔ Σοφον.2,15 ἐγὼ εἰμι καὶ οὐκ ἐστὶ μετ' ἐμέ τι, ΚΔ Ματθ.1,12 μετὰ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος, Αἰθ.Ροδ.106 καὶ μετὰ τὸσας ἡθούδας, μετὰ καλὰ τὰ τὸσα, 'Ἡραξ.152 μετὰ μὲν οὖν τὴν ἐκπομπήν, Καισιάρ.Δαπ. ἐν Σάβ.3,105 μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, - μετὰ τὸν Ἀριστοτέλη, - μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, - μετὰ τὸ μάρτυρα φρ. μετὰ Χριστὸν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ χρονολογίᾳ, ἀντιθ. πρὸ Χριστοῦ, μετὰ μεσημβρίας, ἀντιθ. πρὸ μεσημβρίας, - μετὰ τὴν ἄλωσιν (ἐν τῇ Κωνίῳ), - μετὰ θάνατον κτλ.: || μετὰ ταῦτα-τοῦτο (ἄστερ' ἀπ' αὐτὰ, ἀπ' αὐτὰ, κατόπιν, τότε), τὸ μετὰ ταῦτα-τοῦτο (εἰς τὸ ἔξει): 'Υμν. Ἐρμ.126, Πλάτ.Φιλ.34C, αὐτ.Κριτ.120Α, Πάν. μεθ' ἕτερα, μετ' ἄλλα (κατόπιν ἄλλων τὰ ὁποῖα ἔλαβον χροῶν) || μτν. κ. μτ. ἐνάρθρ.ἀπαρφ.: ΠΔ Δαν.11,2 μετὰ τὸ κρατήσαι, ΚΔ Πράξ.15,13 μετὰ τὸ σιγήσαι || συνήθ. μτ. λ. χρόνου δηλωτικῶν, μετὰ πάροδον, ὕστερ' ἀπὸ: 'Υμν. Ἐρμ.326 μετὰ χρυσόδρονον ἡῶ, 'Θουκ.1,138 μετὰ τὸν ἐναυτὸν, Θεοφρ.Φι 4,2,8 μετὰ τρίτον ἔτος, Δισκ.2,19, μεθ' ἡμέρας τρεῖς μετὰ τὴν ἀφεδρὸν, 'Ἰωσ.Π 1,13, μετὰ ἐπὶ δὴ, ΠΔ 'Ιεζ.3,16 μετὰ τὰς ἐπὶ ἡμέρας, ΚΔ Ματθ.17,11 μεθ' ἡμέρας ἔξ, Αἰθ.Ροδ.338 μετὰ δὲ χρόνου διάστημα νὰ χάσῃ τὴν Ροδάμνην, αὐτ.396 μετὰ ὥριστα ὀλίγην, - μετὰ ἐν ἔτος, - μετὰ πολλοὺς μῆνας, - μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, δημ. κ. μετὰ ἀπὸ: || μεθ' ἡμέραν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ νυκτὸς, νύκτωρ, κατὰ τὴν διάρκειαν, τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας: 'Ἡρ.2,150 οὐ νυκτὸς ἀλλὰ μετ' ἡμέραν, Πλάτ.Φαιδρ.251ε οὐτε νυκτὸς δύνανται καθυθεῖν οὐτε μεθ' ἡμέραν, Εὐρ.Βάκχ.485 νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν μετὰ νυκτὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς: Πίνδ.Ν 6,6 ἔφαμεριαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νυκτὰς ἄμμι πότμος ὅταν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμην || μετὰ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτη ἀφού ὁ καὶ ἢ παῖς φθάσων εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐξ ἐτών: Πλάτ.Νόμ.794C μετ' ὀλίγον (ὕστερον) μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου: Πλάτ.Νόμ.646C: ὁμ. σμ. κ. μετὰ μικρὸν: Λουκ.Δημῶν.8, Σέργ.Μακρ.π.Σάβ.3,252: ὁμ. σμ. κ. μετ' οὐ πολὺ μον. κ. οὐ μετὰ πολὺ: Ἀναστ.

Γόρδ.π.Σάβ.3,446' 9) μτ. αἰτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀκολουθίας κατὰ τῶν κλάδων, μεγέθους, δυνάμεως, ἀξιώματος κτλ., συνήθ. μτ. ἐπιθ. ὑπερθ. βαθμῶ, κατόπιν, ὕστερ' ἀπὸ: 'Ἰλ.Β 674 κάλλιστος ἀνήρ... τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα, αὐτ.Η 228, αὐτ.Μ 104, 'Ὀδ.Β 350 ὅτις μετὰ τὸν Λαρτιάδην, 'Ἡρ.4,53 ποταμῶς, ὄς ἐστι μέγιστος τὴ μετὰ 'Ἰστρον, Ξεν.ΚΠ 7,21 πόλις... πλοιασιωτάτην... μετὰ Βαβυλῶνα, - ἢ Ἐλένη ἦτο ἡ φραιστότη μετὰ τὴν Ἀφροδίτην ὁμ. κ. μτ. λ. δηλωσῶν ὑπεροχῆν, διάρκειαν: 'Ἰλ.Π πᾶσι μετέπρεπε... μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον, αὐτ. Ρ 280, 'Ὀδ.Δ 652 κοῦροι οἱ... ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας, 'Ἰσοκρ.9,18 Αἴας δὲ μετ' ἐκείνον ἤριστευσε, - ἦρα πρῶτος μετὰ ἀπ' αὐτὸν στὴς ἐξετάσεις: 10) μτ. αἰτ. κατόπιν τινός, ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τινός, τῆ βοήθειᾳ τινός: Αἰσχ. Ἐπ.1074 μετὰ... μάκρας καὶ Διὸς ἰσχύον ὄδε... ἦρξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι: 11) μάχομαι μετὰ τινα εἶμαι κατώτερος τινος εἰς τὸ νὰ μάχομαι: Φιλόστρ. 'Ἡρ.6' || νεώτ. κ. δημ. εἶμαι, ἐρχομαι κτλ. μετὰ τινα ἢ μετὰ ἀπὸ κάποιου εἶμαι κατώτερος: ἢ ἀδελφῷ μου ἐρχεται μετὰ τὸν ἀδελφῷ μου στὴν ἐξυμνάδα, - οἱ Βούλαργοι εἶναι μετὰ ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας στὸν πολιτισμὸν: 12) μτ. αἰτ. νεώτ. ἐπὶ διαδοχῆς ἐν ἀξιώματι, ἀσχολίᾳ κτλ. μτ. ἀναθ. λ.: μετὰ τὸν Γεώργιον Α' ἀνήλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Κωνσταντῖνος, - μετὰ τὸν πατέρα μου εἶναι ὁ ἀδελφός μου στὴ θέσι του: 13) μτ. αἰτ. ὡς ἐπειτα, συμφωνῶς πρὸς: 'Ἰλ.Ο 52 μετὰ σὺν καὶ ἐμὸν κῆρ (κατὰ τὴ δική σου καὶ τὴ δική μου καρδίᾳ, τὸν πόθο μας): 14) μτ. αἰτ. παρακολουθώντας κάτι, πᾶνω σὲ κάτι: 'Ἰλ.Σ 321 μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρουνών, 'Ὀδ.Β 406': 15) μτ. αἰτ. γεν. μεταξὺ ὡς μτ. δοτ. βλ.2: 'Ἰλ.1 54 μετὰ πάντας ἀμήλικας ἀρίστους, αὐτ.Β 143 μετὰ πληθύν, 'Ὀδ.Π 419, 'Ἡρ.7,16 τὴν στρατηλασίαν... εἰχόμεν μετὰ χείρας' πρὸλ. μετὰ χερσῶν βλ.2, 'Θουκ.1,138 ἄ... μετὰ χείρας ἔχοι, Ξεν. Ἀγρ.2,14 ἐγγχειρίδι... τὰ δ' ἐπι μετὰ χείρας: 16) μτ. αἰτ. μτν. κ. νεώτ., μτφ. ἐπὶ ἀντιθέτου σγέσεως, ἐφ' ὅσον, ἀφού ἐγένεθ' τι, κατὰ συνέπειαν: ΠΔ 'Ιεζ.6,23 μετὰ πάσας τὰς κακίας σου ἰάφου εἶχες τὸσας κακίας, - μετὰ τὴν διαγωγὴν αὐτὴν τὴ ἐπιρροήσας: 17) μτ. αἰτ. πᾶν, μον. κ. δημ. ἐκ τῆς μτν. χρ. τῆς αἰτ. κ. ἀντι γενικ. ὁμοῦ, μαζὶ κ. μτ. ὡς κ. μτ. γενικ. βλ.11: Πλέν. μετὰ τοὺς τετελειωτικῶς (μοζὶ με τοὺς), Αἰθ.Ροδ.604 εἶμα μετὰ ἐμὲν... ἕκατον τέτοιους, Βεθλ.Χρυσ.π.Καρ. Ἀτ.2,244 τὸν πσκοπον ἐκάλεσε μετὰ τοὺς κληρικοὺς του, Γεωργιλ.Θρ.Κ αὐτ.2,244 κί εἰς τὴν Προβεντῆν στρέφομαι, καὶ συνθροῶν μετὰ τοὺς [μετ' αὐτῶν, μοζὶ μ' αὐτοῦς] πρὸλ. μεθ' ὁμ. μτ. ἐν ταῖς φρ. μετὰ μένα [μετ' ἐμοῦ] κ. μετὰ σέμα [μετὰ σοῦ]: ἔλα, κόρη, μετὰ μένα νὰ περνώς χαριτωμένα: 18) μτ. αἰτ. πέραν: μετὰ τὰ φυσικὰ τίτλος διδόμενος εἰς ἔργον τοῦ Ἀριστλ.: 19) ἀπολ. ὡς ἐπίρρο. μεταξὺ αὐτῶν ἀνευ πτωχικοῦ: 'Ἰλ.Β 446 βασιλῆες θύνον κρίνοντες, μετὰ δὲ... Ἄθλην, αὐτ.Β 477, Ἀπολλ.Ρ 3,15 οὐκ ὄνομ, μετὰ καὶ Γανυμήδεα (ὁμοῦ μετ' ἐμὸν): 20) κ.δημ. ὡς ἐπίρρο. χρόν., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πρόσθε, κατόπιν, ὕστερον: 'Ἰλ.Ψ 133 πρόσθε μὲν Ἰνπλάς, μετὰ δὲ νέφος εἴπτο πεζῶν, - μετὰ θά νᾶμε στὸ σπιτὶ (ὄχι πρῶτῳ), - ἐγὼ τὸν εἶδα μετὰ (ὄχι πρὶν). || κατόπιν, μεθ' ὄ, ὕστερα, ἔπειτα: 'Ἰλ.Ο 67 παλαῖς ὄλεσαν' αἰζήνοῦς... μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν, 'Ὀδ.Ο 430 μετὰ γὰρ τε καὶ ἀλγεῖσι τρέπεται ἀνήρ (κατόπιν, ἀφού περᾶσοῦσι), 'Ἡρ.1,88 μετὰ δὲ ἐπιστραφῶν... καὶ ἰδόμενος τὴς Πέρσας... εἶπε, Αἰσχ. Ἀγ.759 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείωνα τίκτει, Λουκ.Νεκρ.Δ 9,2 μετὰ δὲ... δῶρα προσήγετο.

μετά πήγαμε περίπατο, - μετά δὲν ξαναήρθε' || δημ. κ. ὡς τοπ. ἐπίρρ. κατόπι· μετά εἶναι ὁ σταθμός· || δθ. δημ. κ. μτφ. πρ. ἐμφάσεως, κατὰ συνέπαιση, ὀκλοῦσθαι· μετά, σοῦ λέει νὰ τὸν δανεῖσης, - μετά, ἔχε τον φίλο, - τί τοῦ λέε μετά' 21) μετά κτ. συγκ. τοῦ μέγεθι· βλλ.: 'Οδ Φ 93, Παρμ. 4, 'Ηρ. 1, 88, Σοφ. Αντ. 48' 22) δημ. πρᾶσι (ἐν συνθ. ματα-) κτ. τήσων, πάλιν, ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου, ξανά· δὲν πήγες μὰτι [δὲν μεταπήγες, δὲν ξαναπήγες' 23) ἐν συνθ. σημαίνει κοιωνίαν ἢ μετοχήν, οἷον μεταδίωμι, μετέχω, μεταλαμβάνω, μετάληψις' || πρᾶξι ἀπὸ κοινοῦ δύο τινοσ, οἷον μεταδιδίωμα, μεταμέλωμαι || διάλειμμα τοπικὸν ἢ χρονικόν, διακοπήν, οἷον μεταδῆμιος, μεταδῶρισι βλλ. ||' || μεταξὺ, οἷον μεταίχιμον, μεταπύργιον κ. νεώτ. μεθόριος' || διαδοχὴν χρονικὴν ἢ τὸ ὑστερον, οἷον μεταδῶρισι βλλ. 2), μετακλίσι, μεταστίκ' κ. νεωτ. μεθεπόμενος, μεθεόρτια, μεθαύριον, μεταπολεμικός· || τὸ ἐπεσθαι, οἷον μεταδίωκω, μετέρχομαι' || τὸ καταλείπειν, οἷον μεθίπμι, μεθίρω' || ὀπισθεῖν, οἷον μεταφρονεῖν ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πρόθε κ. νεωτ. μετόπισθεν' || τάνασαλι, οἷον μετατρέπω, μετανῶ, μετατρέφω' || συνήθ. πρὸς δήλων ἀλλαγῆς τόπου, θέσεως, καταστάσεως· μεταβαίνω, μεταβάλλω, μεταβουλεύω, κ. νεωτ. μεταγράφω, μεταφέρω' || νεωτ. δημ. κ. ματα- σημαίνει ἐπανόληψιν, οἷον μεταγιγίσκω, μετεξετάσας, μεταπράττει, μεταπολητίζει, μεταβλήτω' δημ. κ. ματαπάζω, ματαέρχομαι, ματαγράφω.

μεταβάτω δημ. ἀντὶ μεταβάω, θέτω πάλιν, ἄ. ξαναβάω.
μεταβαίνω κ. μον. κ. νεωτ., μέλλ.-θήσομαι, ἄορ. μετέδην, προστ. μεταδῆθι κ. μετάβα [Ἄλεξ. 14], παρακ. μεταβέθηκα, μέσ. ἄορ. γ' ἐν. μετεθέστω ἢ -σατο [Ἀπολλ. Ρ. 4, 1176], ἀμτθ. πηγαίνω ἀπὸ ἐν μέρος εἰς ἄλλο· 'Οδ. Μ. 312 μετά δ' ἄστρα βεθέικε [ἀντὶ μετεβέθηκε ὄγρ. βεθέικειν] [τὰ ἄστρα εἶχον μεσουρανήσει], αὐτ. ε 483, 'Ηρ. 7, 73 μεταβάσντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ΚΑ Λουκ. 10, 7 μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν, Μηνῆσ. 3, 7 'Οδ. 8 μεταβέθηκας πρὸς τὴν ἀνεσπερον ἑλλαμφιν, -θα μεταβί εἰς Θεσσαλονίκην' κ. μτφ.: Αἰσχ. Χο. 308 Διδόνει τῆδε τελευτᾶν, ἢ τὸ δικαίον μεταβαίνει [σχόλ. ἐτούτω τῷ τρόπῳ εἰη ἀποβῆναι, καθάπερ ἐπινεύει τὸ δικαίον]' || ἐν τῷ λόγῳ, γραπτῷ ἢ προφορικῷ, ἐρχομαι ἐκ τινοσ θέματος εἰς ἕτερον· 'Οδ. Θ 492 μεταδῆθι καὶ ἵππου κόσμον δεῖσον δουρατόν [ἄλλασθε θέμα καὶ φάλλει, Ἰγν. Αορ. 293 μεταθήσομαι ἄλλον ἐς ὄμιον, 'Ηρ. 8, 4 ὡς οὐκ ἐπιείδον, μεταβάσντες... πεφύσθη, Πλάτ. Κρατ. 438Α ἐνανέλωμεν δὴ πάλιν ὄθεν δεῦρο μετέδμεν, αὐτ. Φαιδρ. 265C, Φιλῶδ. Ρητ. 1, 1728 ἀν' ἐμφύχων ἐπ' ἄψαχα μεταβαίνειν, Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 1097α, 24 μεταβαίνων ὁ λόγος, -μεταβαίνωμεν εἰς τὸ ἀκόλουθον κεφάλαιον, κ. φρ. συνήθ. ἐν τῷ βουλλῷ, σωματείσι κτλ. ἐν συνελθεῖσι μεταβαίνωμεν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐπομένης ἐπερωτήσεωσ ἢ τοῦ ἐπομ. θέματος κτ. || μεταβαίνω ἀπὸ τινοσ καταστάσεωσ εἰς ἄλλην, μεταβάλλομαι· Ἀριστ. Πολιτ. 1272β, 18 ὡτ γάρ εὐθὺσ μεταβαίνουσι [αἱ πολιτεῖαι] συνήθ. πρ. προβ. Πλάτ. Παρμ. 165Α μετεβαίνειν ἐκ μείζονοσ εἰς ἑλαττόν' ἐπὶ τῶν μεταβολῶν τῆσ τύχησ ἐν δράματι· Ἀριστ. Πολιτ. 1455β, 27 μεταβαίνειν εἰς -εὐτυχίαν ἐκ δυστυχίασ συμβαίνει, Λουκ. Ὀνειρ. 4, ΚΑ ἴω. Ἐπ. 1, 3, 14 μεταβέθηκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν' || ἐν τῷ λογικῷ τοῦ Ἐπικούρου, κάμνω μεταβάσιν ἐκ τινὸσ κρίσεωσ εἰς ἄλλη, ἐπάγωμι, ἐξάγω, σμπεπέρασμαι κατ' ἀναλογίαν ἢ ὁμοιότητᾶ· Φιλῶδ. Θε. γ' 12 λόγος δ' μεταβαίνων ἀπὸ τινοσ ἐπὶ τι, αὐτ. Σημ. 5' || μτ. αἰτ. μεθιστάμαι εἰς ἄλλην

κατάστασιν· Ἐὐρ. Ἰνπ. 1292 ἄνω μεταβάσ βί-στον, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 10, 52 μεταβαίνω τόνον ἐκ τόπου' || πηγαίνω εἰς ἀναζήτησιν τινοσ, ἀκολουθῶ, ἐπιδιώκω προθύμως τ· Ὀππ. Ἀλ. 4, 418' 2) μτθ. ἐν τῷ ὄορ. α' μετέβησε μετέφερα, μετεκρίσθη· Πίνδ. Ο. 1, 42 δαμέντα ποτὶ δῶμα Διὸσ μεταβάσαι [δηλ. μεταθήσαι]' || μεταβάλλω, ἄλλασσω· Ἐὐρ. Ἡλ. 728 ἄστρων μεταβάσ ὀδοῦσ Ζεῦσ.
μεταβάλλω κ. μον. κ. νεωτ., μέλλ. -βαλῶ, ἄορ. μετεβάλω, θέτω, στρέφω εἰς τὴν διάφορον θέσιν καὶ δὴ ταχέωσ ἢ αἰφνιδίωσ, π. ὄμ. μ. ἀπαξ ἐν τύχησι· Ἰλ. Θ 94 πῆ φεύγεισ μετά νότα βαλῶν, Ἐὐρ. Ἰνπ. 204, Ἀριστ. Ὀρν. 1568 ὡτ μεταβαλεῖσ θοιμάτιον ὠδ' ἐπὶ δεξιᾶ, Ξεν. Οἰκ. 16, 14 εἰ ἐν τῷ θέρει... πλειστάσι μεταβάλλοι τις τὴν γῆν [γυρίσει, ἄροτριε], ΠΔ Ἐξ. 10, 19 μετέβαλε κόριον ἀνεμῶν ἀπὸ θαλάσσεωσ, Ἰουλ. Λογ. 3, 126D μεταβάλλειν ποταμὸν ἰτρεπείε εἰς τὴν ἄλλην κοίτην, ἄλλασσῶν τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ' 2) μετατρέπω, ἄλλασσω· Ἰρ. 1, 57 ὄσα ἄλλα Πελασγικά ἐόντα πολιόματα τὸ οὐνομα μετέβαλε, αὐτ. 5, 68 τὰσ φυλάσ μετέβαλε εἰσ ἄλλα ὀνόματα [ὁ Κλεισθένησ], Ἀριστ. Πολιτ. 292β, 21 κρατοῦσι δ' οἱ μεταβάλλοντες τὴν πολιτείαν, Ἐὐρ. Βάκχ. 54 μορφὴν τ' ἐμὴν μετέβαλον εἰς ἀνδρὸσ φύσιν, Ἀριστ. Θεσμ. 723 τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ' ἐπὶ κακόν... τυχῶ, Πλάτ. Πολ. 381B ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ κάλλιον μεταβάλλει εαυτόν' || μεταβάλλω θίταιν ἄλλασσω τρόπον ζωῆσ· Θεοκ. 2, 16 θιταίν τε μέλλοντες μεταβάλλειν' μεταβάλλω ὕδατα πῆνω διάφορον ἢ πρότερον ὕδωρ· Ἰρ. 8, 117 ὕδατα μεταβάλλοντες ἀπέθνησκον τοῦ στρατοῦ... πολλοί' || μεταβάλλω ὄργην ἐξευθυμῶ· Ἐὐρ. Μῆδ. 121 χαλεπὸσ ὄργασ μεταβάλλουσι [οἱ τύραννοι]' || μεταβάλλω ἐνόμιον τρέπομαι ἀπὸ τινοσ διαθεσεωσ εἰς τὴν ἀντιθετον, ἀποβάλλω· Θεοκ. 1, 77 τάχα ἀν τῆν ἐνόμιον, ἦν διὰ τὸ ἡμέτερον δέοσ εἰλήφαστε, μεταβάλοιτε' || μεταβάλλω χώραν ἐκ εἰκόρασ μεταβαίνω ἐκ τινοσ χώρασ εἰς ἄλλην· Πλάτ. Θεαιτ. 181C || μον. κ. νεωτ. κ. μεταβάλλω τὴ εἰς τὴν ἄλλασσω τὴ εἰς τὴν ἄλλη· Διηγ. Ἀχιλλ. 66 ἐμετεβέθηθη ἢ θλιφῶσ του εἰσ ἡδονὴν μεγάλην' || κ. μέσ. ἄλλασσω, μετατρέπω τὴ τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐμέ· Ἀριστ. Σφ. 1461 μετεβάλλοντο τοῦσ τρόπουσ, Ξεν. Ἀπομν. 1, 66 τὰ... ἱματῖα... οἱ μεταβαλλόμενοι φύχουσ καὶ θάλπουσ ἐνεκα μεταβάλλοντο, Πάπ. μετεβάλλει' ὀνειπᾶν [ἠλλάξεν ὄψιν] ἄλλασσῶ προθεσιν, φρόνημα· Ἰρ. 5, 75 μετεβάλλοντό τε καὶ ἀπαλλάσσοντο, ΚΔ Πράξ. 28, 6 μεταβαλλόμενοι ἐλεγον θεὸν αὐτόν εἶναι' || ἄλλασσω μέρη, τόπουσ· Θεοκ. 1, 71 μενοῦμεν ὡτ γάρ δαῖα ἀν ποίσιμεν μεταβαλλόμενοι, Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 31, Ἀξιόν. 6, 10' || συνήθ. πρ. ἐπιθ. σημαίνοντες μεταβολὴν, μτ. τῆσ προβ. ἀντὶ [τινοσ], τῆσ ἐπίρρ. φρ. ἄνω κάτω κτλ., ἐπιφέρω ἀλλαγῆν· Ἐὐρ. ΙΑ 343 μετεβαλὸν ἄλλουσ τρόπουσ... οὐκέτ' ἦσθα... ὡσ πρόθεσν φίλοσ, Πλάτ. Πολ. 424C εἰδοσ κοινὸν μουσικῆσ μεταβάλλειν εὐλαδῆτερον, Πλάουτ. Τιμ. 1, ἢ δὲ πόλισ ἄλλον εἰς ἄλλο μεταβάλλουσα συνεχέωσ τύραννον, Πλάτ. Κρατ. 405C ὡσπερ... τὸν ὀμοκλειεῦδον... ἀκόλουθον... ἐκαλέσασμεν, μετεβαλόντες ἀντὶ τοῦ ὀμο-ἄφα, αὐτ. Φαιδρ. 96B ἐμαυτόν ἄνω κάτω μετεβάλλον' πρ. συστ. αἰτ.: αὐτ. Πολ. 404α πολλὰσ μεταβολὰσ... μεταβάλλοντασ ὕδατων καὶ τῶν ἄλλων σιτών' 3) αὐτθ. ἐπιφέρω ἢ ὑφίσταμαι τροποποίησιν τῆσ καταστάσεωσ μου, μεταβάλλομαι, ἄλλασσω· Ἰρ. 1, 65 μετέβαλον δὲ ὠδᾶ ἐσ εὐνομήην, Ἀντιστ. 1, 4, 9 ἐπιδοεὸσ ἢ δυσπραγία μεταβάλλειν αὐτῶν ἐστί, Πλάτ. Πολ. 553Α εἰς ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἀκείνου μεταβάλλει, Ἀριστ. Πολιτ. 1276β, 14 θταν εἰς ἕτερον μεταβάλλει πολιτείαν ἢ πόλισ' 4) ἄπροσ. μεταβάλλω

λεται η πορεία, ο ρυθμός, ο ρόος: Θεόφρ. Φ12, 4,4 μεταβάλλει διά πλειόνων ζώων ἰδίᾳ μέσου περισσοτέρων ειδῶν ζῶων: 5) μτ. γενικ. τοῦ πράγματος, ἔρχομαι εἰς ἀντικατάστασιν τινος, δι-οδεύομαι τι: Εὐρ. Τρω.1118 καινὰ καινῶν μεταβάλλουσαι χθονί συντυχίαι: 6) ποικίλλω: Φιλόδ. Ρητ.2,1155 μεταβάλλει τὰς ἐπιστήμας τῶν τόποις: 7) μεταβάλλω πρὸς τινα μεταβάλλω θέσιν, κατεύθυνσιν, στρεφόμενος, ἀπευθιόμενος πρὸς τινα: Ἡρ.8,109 ὁ Θεμιστοκλέης μεταβάλλων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐλεγέει σφι τάδε: // κτ. μτχ. ἀπολ.: αὐτ.7,170 μεταβαλόντας ἀντί... Κρη-τῶν γενέσθαι Ἰήνυαυς Μεσσηνιαίους ἄφοδο ἠλλα-ξαν ὄνομαί, Εὐρ. Ἴων.1614 ὄνεκ' οὐνεκ' εὐλογεῖ θεὸν μεταβαλοῦσα (ἀλλάξεσα γνώμην, φρόνημαί, Πλάτ. Συμν.204D ὄνεκ' ἀντί τῆς μεταβαλῶν ἀντι-τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος συνῆνοιτο) 8) κτ. μτχ. ἐνεστ.: αὐτ. Θεοστ.166D μεταβάλλων 8) ἀναλλάσσω: Σοφ. Ἡκ.1261 τῆς οὐν ἄν... με-ταβάλλοι' ἄν ὡδ'ε σιγᾶν λόγων, Πορφ. Ἀποχ.1,2 (τῆν ἄσκαρον τροφήν) ὕγιασι καὶ ῥώμης μεταβάλλεσθαι: // συναλλάσσομαι, ἐμμορεύομαι: Πλάτ. Νόμ.849D οἶνον μεταβαλλόμενος καὶ αἴτου πρᾶσιν, Ξεν. Ἀπομν.3,7,6 μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸλ. Διόδ.Σ 5,13: // μεταφέρω, μετα-τοπίζω: Πάπ. Ἰνα τὸν σίτον μεταβάλλωθαι: 9) με-ταβέτω τι ἀπὸ τινος εἰς ἕτερον θέσιν: Ἀριστοφ. Βάτρ.8 μεταβαλλόμενος τ' ἀνάφορον (μετατοπι-ζων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον ὄμιον), Ξεν. Ἀν.6, 5,16 ἴεναί ἐπι τοὺς ἄνδρας μεταβαλλομένους τὰ ὅλα ἡ μεταβαλλομένους... ἐπιόντας τοὺς πο-λεμίους θεᾶσθαι (ἡ ἀφοῦ ἀναρτήσωμεν αὐτὰ δι-πισθεν): 10) στρέφομαι κυκλωτέρως, κίμων κίλισιν: Ξεν. ΚΠ7,5,6 μεταβάλλοντο ἐπ' ἀσπίδα [ἐκίμων πρὸς τὴν ἀσπίδα, πρὸς τ' ἀριστεράν] κ. ἀπολ. στρέφομαι: Αἰσχίν.3,207 μεταβαλλόμενος τοῖς ἔξω περιεστῆκόσι λοιδορῆσεται (ἀφοῦ στρα-φῆ πρός τοὺς ἔξω περιεστ.): 11) μεταφράζω: Ἰώσ. Α1 Προοίμ.3 νόμον εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνῆν μεταβάλλει: κ. παθ.: αὐτ.12,2,13: 12) ἀνα-καταῶν με κοιτάλι: Διοσκ.3,22 [παθ.].

μεταβαπτιζῶ μσν. κ. νεώτ., δημ. μεταβαπτιζῶ βαπτιζῶ ἐκ νέου, διδω νέον βάπτισμα εἰσοδῆς εἰς αἰρετικὸν δόγμα θρησκείας τινός πρὸλ. ἀνα-βαπτιστῆς: Βασιλ.κ.1,27 μηδεὶ ἐξέστω αἰρετικῶ, εὐγενεῖς ἀνθρώπων κ. δούλου... εἰς τὴν οἰ-κείαν αἰρεσιν μεταβαπτιζέιν.

μεταθάπτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου βάπτισις, τὸ ξαναβάπτισμα.

μεταθάπτισμα-τος (τὸ) νεώτ., δημ. μεταθάπτι-σμα ἡ μεταθάπτισις βλλ.

μεταθάπτω μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. μετα-βάλλω τὸν χρωματισμὸν τινος διὰ νέας βαφῆς: Λουκ. Ἐρωτ.40 αἱ μὲν... φαρμακοὶ ἐμβροθίαιεν διακυμένους... τοὺς πλοκάμους... ξανθῶ μετα-θᾶπτουσιν ἄνθει κ. μτφ.: αὐτ. Δις Κατ.β αὐτοὺς μετᾶπτεον ἢ φιλοσοφία: // δημ. μεταθάπτω βάπτω διὰ δευτέραν φοράν.

μεταθασανίζω μτγν., δημ. μετα- ἐξέτασω, ἐλέγχω ἐκ νέου τι: Γαλ.18,862 τὴ περὶ μεταθασανίσας αὐτὸ τοιοῦτον εὖρον ὑπάρχειν οἶον καὶ ἡλιος: // δημ. πάλιν, ἐκ νέου λυθῆναι.

μεταθάσσις-εως (ἡ) μεταβαίνειν τὸ μετακινεῖσθαι πρὸς τὰ πρόσω, ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸ πορεύεσθαι: Ἰνπ.Μοχλ.20: 2) γεν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταβαίνειν, ὁθ. μεταβολὴ θέσεως: Ἀντίφ.5,22 ἡ μεταθάσσις ἐγένετο εἰς τὸ ἔτερον πλοῖον αὐ-δέμνι μηχανήματι οὐδ' ἄπαρ ἰδ.γρ. μετέκτασις: // ἡ μεταθόσις ἀπὸ ἐνὸς τόπου, πάλιν ὁδὴως, χῶρας εἰς ἄλλην: Πλούτ. Ἠθ.78D μάστιν εἰς Κό-ρινθον εἴ' Ἀθηνῶν μεταθασσιν ἑαυτοῦ παρεδὸλ-λε ταῖς βασιλέως ἑαρος μὲν ἐν Σούσις, Πλάτ.

νυνὶ δὲ μεταθασσιν ποιούμενη ἐπὶ τὸ προκείμενον ἄμφοδον Ἀπολλωνίου Ἰερακείου, μεταθασσις εἴ' Ἀθηνῶν εἰς Καλάμας: // ἄλληλ. θέσεως: Ἐ-πικ. Ἐπιστ.16ῦ, αὐτ.17ῦ: 3) ἡ μεταβολὴ πράγ-ματος ἐκ μίας καταστάσεως εἰς ἄλλην, ἡ ἀνα-τροπὴ κοσμοπονητικῶν νόμων ἡ ἐξουσίας: Πλάτ. Νόμ.676C τάχα γὰρ ἂν ἴσως δεῖξειεν ἡμῖν τὴν πρῶτην τῶν πολιτειῶν γένεσιν καὶ μετᾶθασσιν, αὐτ. Πολ.547C δοκεῖ μοι... αὐτὴ ἡ μεταθασσις ἐ-νευθεν γίνεσθαι, Ἀριστοτ. Πολιτ.1303a,22 εἰς πολ-λακίς λαθάνει μεγάλη γινομένη μετᾶθασσις τῶν νόμων: 4) γεν. μετατροπὴ, μεταβολή: Ἀριστοτ. Ζ1 588b, ἡ δὲ μετᾶθασσις εἴ' αὐτῶν εἰς τὰ ζῶα συνεχῆς ἐστίν, Σωρ.2,15 μετατροπὴ ἀπὸ ποιότη-τος εἰς ποιότητα: 5) εἰδ. ἐν τῇ τραγωδίᾳ, ἡ ἀ-πὸ ἐνὸς ἐπισοδίου εἰς ἄλλο μετᾶθασσις: Ἀριστοτ. Πόιτ.1449a,36 αἱ μὲν οὖν τῆς τραγωδίας μετᾶ-θασσις καὶ δι' ἄν ἐγένοντο οὐ λεληθάσθη: // ὄμ. ἡ μεταβολὴ τῆς καταστάσεως ἐν τῷ δράματι: σὺτ. Ποιητ.1455b,30 λύσιν δὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρ-χῆς τῆς μετᾶθασσεως μέχρι τέλους: // μτφ. ἐπὶ λόγου, τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τινος θέματος εἰς ἄλ-λο ἢ ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ κύριον θέμα: Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.55 εὐαφῆς καὶ εὐάγωγος ἐστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετᾶθασσις: // ρητ. σχῆμα ἐκφρ. καθ' ὃ ἀπὸ ἐνὸς ζητήματος ὁ λέγων χω-ρεῖ ἐν ἀλληλοχῶρᾳ καὶ κατὰ σύνθεσιν εἰς ἕτερον: Κοινίτ.9,3,35.

μεταθάπτις-ου (ὁ) λεξ. ἄμφορος βλλ.: Ἡα. ἐν λ. ζευγηλάτης.

μεταθάπτικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανός, δυνατό-νος ἢ φύσει τὴν ἰδιότητα ἔχων νὰ μεταβοιῆν ἀπὸ τίνος τόπου εἰς ἕτερον, ὁ μετακινούμενος: Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.4,8,26 τὸ μεταθαπτικὸν ἀπ' ἐτέρου εἰς ἕτερον, σὺτ. Ἀρέσκ.Φιλ.4,6,1, -μεταθαπτικὰ πτηνὰ (τὰ μεταβάλλοντα τόπον κατὰ τὸς ἐποχὰς τοῦ ἐτους), -μεταθαπτικὸν ἀπόσπασμα: // μεταθαπτικὴ κίνησις κίνησις πρὸς ἀλλαγὴν τόπου: Φιλ.1,176 τὰ μεταθαπτικὴ κινήσει χρώμενα φυτὰ, φαρμὲν ἡμεῖς ζῶα εἶναι: // μεταθαπτικὰ ὄργανα τὰ ὄργανα τῆς κινήσεως, τὰ κινητήρια ὄργανα: Γαλ.4,546: 2) ὁ κινούμενος τῆδε κακίσει πρὸς ἀναζήτησιν τινος, ἐρευνητικός: Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ.3,25 φαντασία μεταθαπτικὴ καὶ συνθετικὴ, Πρόκλ. Παρμ.628S, σὺτ. Τιμ.1,244D: 3) ὁ ἀνταλλάσ-σων, ἐμμορεύομενος ὁθ. τὸ μεταθαπτικὸν οἰ μι-κρόμηνον Ἰπποδ.π.Στοθ.4,1,94 ἴαμω. ἀναγν. -θλα-κίνορι: 4) π. γραμμ. κ. νεώτ. ρήματα μεταθα-πτικὰ ρ. ἐνεργ. ἂν ἡ ἐνέργεια μεταβαίνει εἰς ἄλλο πρῶσ., ζῶον ἢ πρᾶγμα καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ὕποκ. τῆς προτ.: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀνταν.24,15, ἀντιθ. ἀμετάθασ-τα ρ.: 5) νεώτ. μεταθαπτικὸν περίοδοσ -ἐποχῆ -κατάστασις ἡ μεσολαβούσα μεταξύ δύο συν-τελεσμένης μορφῆς τοιοῦτων, ὁθ. παροδική, διαβατικὴ, ἀσταθῆς.

μεταθάπτικός κ. νεώτ., ἐπίρρ. κατὰ τὸτρόπον μεταθαπτικὸν βλλ.λ.: Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.3,13,3 μεταθαπτικὸς κινεῖν, Φιλ.1,176, Ἀλέξ. Ἄφρ.Τοπ 43,32: // κατ' ἐρευνητικὸν τρόπον, ἐρευνητικὸς, ἀνήνοχα: Πρόκλ. Παρμ.628S, αὐτ. Τιμ.1,246D: // δι' ἐπιχει-ρηματολογίας κατ' ἀναλογίαν: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ. 3,25 εἰ καὶ τὸ νοπὸν μεταθαπτικός ἀπὸ τοῦ αἰ-σθητοῦ νοοῦμεν, Δαμάσκ. Ἀρχ.100 νοῦν... ὅμα πάντα γινώσκοντα καὶ τὸ μεταθαπτικός: ἀντιθ. ἀμεταθάπτος: Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.21: // π. γραμμ. ὡς τὸ μεταθαπτικός βλλ.41: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀνταν.44,14. **μεταθάπτικός**-ῆ-όν ὁ ἐπιτρέπων τὴν δι' αὐτὸν διά-θασσιν, ὁθ. ὁ δεκτικὸς χωρισμοῦ: Ἐπικ. Ἐπιστ.1,17ῦ.

μεταθάπτις δημ. κ. συνθ. μεταθάπτω βάπτω ἐκ νέου, ξαναβάπτω.

μεταθαπταίνω δημ. κ. μεταβαίνω βγαίνω πάλιν, ἐξέρχομαι διὰ δευτέραν φοράν, ξαναβαίνω.

Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 151, 15 αὐτοῦ ποῦ μῆμκες, νιούτσι- κες, πῶς δὲ μεταβγνίσαις.

μεταβιάζομαι μγν. διὰ τῆς βίας μεταβάλλω τῆ, παροβιάζω: Ἄρετ. Χρόν. Νουσί. 4 ἐπεὶ γὰρ ἡ τῆς φύσις ἐς ἄνδρα μεταβλή ἀγάθον τῆ πρῆσι, μετεβίβασαντο τὴν παιδῶν φύσιν.

μεταβιάζω κ. νεώτ., ἀτ. μέλλ. μεταβιάζω, νεώτ. -άσω, νεώτ. παθ. μτχ. μεταβιάσμενος, τὸ ἐνεργ. μτβ. τοῦ μεταβαίνω, μεταφέρω ἢ κἀμὼν τῆ νὰ μεταβῆ, μεταφερθῆ εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλάξῃ θέσι- ον ἢ κατὰστασιον: Πλάτ. Νόμ. 795C ὁ . . παγκράτι- ον ἠσικῶς . . ἀδονατός ἐστι μάγασθαι, χω- λαίνει δὲ . . ὁπότον αὐτόν τις μεταβιάζωσιν ἐπὶ βῆτερα ἀναγκάζῃ διαπονεῖν, Ξεν. Ἐκλ. 1, 6, 19 τοὺς ἐπιβάτας εἰς κοίλην ναῦν μεταβιάζοντας, Δημ. 10, 44 τὸ . . ἔθος ἐπὶ τὰ ἴδια μεταβιάζοντας, Διόδ. Σ 4, 7 μεταβιάζομεν τὸν λόγον ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους πράξεις, Πολύβ. 1, 41, 4 μεταβιάζουσι τὸν πόλεμον εἰς τὴν Λιβύην, Διογ. Οἰν. 35 (τὰς φυχὰς) εἰς ἔτε- ροῦς ἐτέρου ζῶον μεταβιάζειν, Πρόκλ. Μυστ. 4 τὴν γλώσσαν τῶν τερῶν μεταβιάζειν κ. μέσ.: Μηνσι. 3, 6 Ἔσπερ. πρὸς φέγγος τὸ αἰωνίζον με- τεβιάσθητε || μτφ. δαίμων εἰς ἀγάθα μετα- βιάζει (μὰς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ καλὸ, μὰς πᾶσι στο- καλύπτει): Ἀριστοφ. Εἰρ. 947 || νεώτ. διαβιάζω - μετεβιάσσε τὴν διαταγὴν || 2) ὀδηγῶ πρὸς ἄλ- λην κατεύθυνσιν, μεταβίβω: Πλάτ. Γοργ. 517B με- ταβιάζειν τὰς ἐπιθυμίας . . οὐδὲν τοῦτον διέ- φερον ἐκείνοι κ. ὁ πολ.: αὐτ. Νόμ. 736D εὐχῆ . . καὶ σμικρὰ μετβάσις . . σμικρὸν μεταβιάζου- σι || εἰδ. μεταβάλλω τὴν πορείαν ἢ τὴν μορ- φὴν συλλογισμοῦ πινος: Ἀριστολ. Τον. 10α, 33 || ἀ- πόγνω, παρασύρω: Πλάτ. Φαιδρ. 262B τεχνικὸς ἐστὶ μεταβιάζειν κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ ὄν- τος . . ἐπὶ τούτωντιον ἀπάνω || 3) μεταφράζω ἀπὸ πινος εἰς ἕτερον γλώσσων: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 4, 1 ὁ Σερρούτος εἰς τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον μετα- βιάζόμενος || 4) νεώτ. νομ. μεταβιάζω τὴν ἀπαιτήσιν ὑποκαθιστῶ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ εἰς τὸ δικαίωμα ἀπαιτήσεως, ἐκχωρῶ τὰ δικαίωμάτῳ μου ὄμ. μεταβιάζω γραμματίον - συναλλαγμα- τικὴν - ἐνυπόθηκον δάνειον || νεώτ. ἐμπορ. ὄρ. ἐν χρ. ἐπὶ προχωρήσεως τοῦ ἔξ αὐτῶν ἀπορρέ- οντος δικαίωματος δι' ὀπισθογραφίσεως εἰς ἕτε- ροῦ: μεταβιάζεται ἡ παρούσα εἰς τὸν τόδε.

μεταβιάζομαι -ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ με- ταβιάσῃ: μεταβιάζοιμος ἀπαιτήσις, - μεταβι- θάσιμον δικαίωμα.

μεταβιάσις -ως (ἡ) κ. -βιάσμοσι (ὁ) νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταβι- άζειν: ἐπιδικῶν - ζητῶ - κἀμὼν μεταβιάσιον συ- ναλλαγματικῆς - χροεογράφου - γραμματίου - ἀπαι- τήσεως || νεώτ. νομ. ἡ πράξις δι' ἣς ἐκχωρεῖ- ται δικαίωμα πινὸς ἐπὶ πινος πράγματος ἢ ἀγῶγῃ εἰς ἄλλο πρόσωπον: μεταβιάσις οἰκίας - ἀγροῦ, - μεταβιάσις κυριότητος (ἡ μεταβῶ ζῶντων ἢ αἰτία θανάτου μετῴθεσις τοῦ δικαίωματος τῆς κυριότητος, ἀποτελοῦσα ἐνα τῶν τρόπων τῆς κτήσεως ἰδιοκτησίας), - μεταβιάσις κληρονο- μίας (ἡ εἰς ἄλλο πρόσωπον ἀπὸ τὸ ἀρχικῶς κλη- θῆν καὶ ἀνευ μεσολαβήσεως ἕτερας οὐτοῦ κλη- σεως μετῴθεσις τῆς κληρονομίας).

μεταβιάσμοσι (ὁ) νεώτ. ἡ μεταβιάσις βλλ.

μεταβιαστικός -ή-ον ὁ δι' οὐ γίνεται μεταβι- θάσις: μεταβιαστικὸν ἔγγραφον, - μεταβιαστι- κὴ πράξις || γραμμ. μεταβιαστικὰ ρήματα τὰ σημαίνοντα διὸ οἱ τὸ ὑποκείμενον ἄλλ' ἄλλος τις ἐκτελεῖ ἢ ἐξετέλεσε κατὰ παραγγελίαν τοῦ ὑποκει- μένου τὸ ὑπὸ τοῦ ρήματος δηλούμενον ἴως ποτίζω - κἀμὼν πινὸ νὰ πῆν.

μεταβιά-ῶ κ. νεώτ., μέλλ. -ώσομαι, ἀόρ. ἀπαρφ. -βιάωμαι, νεώτ. -ίωσα, ζῶ κατ' ὀβινίτινω. καταστροφῆς

πινος), ἐπιζῶ: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 5, 19, 4 περιφρηγνυ- μένου τοῦ φλοισῶ, ἐπ' ὄλιγον . . μεταβιάνω.

μεταβιθίσις -ως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ μετὰ θά- νατον ζῶῃ: Σωφρόν. ἐν Spicil. Rom. 3, 66.

μεταβλαστάνω κ. νεώτ. μεταβάλλομαι, λαμ- βάνω διάφορον μορφήν ἐν τῇ βλαστῆσει: Θε- ὄφρ Φ1, 2, 4, 4 ὡστε αὐτομάτως μεταβλαστάνειν || 2) νεώτ. ἐν νεοῦ βλαστάνω.

μεταβλαστικός -ή-ον ὁ κατὰ τὴν βλάστησιν μεταβαλλόμενος: Στοβ. Ἐκλ. 4, 1, 94 (δ. γρ. μεταβλα- στικός δωρ. ἀντὶ τοῦ μεταβλητικού).

μεταβλέπω μγν. στρέφω τὸ βλέμμα μου ἔξ ἐνὸς σημείου εἰς ἄλλο: Ἀρατ. 186 ἀπὸ τῶν βλεπῶν ὄλιγον κε μεταβλέφεις πρώτης ἰέμενος κωμῆς μεγάλιο δράκοντος || 2) προσβλέπω τῆ, μτ. αἰτ.: Ἀπολλ. Ρ 1, 726 τῆς μὲν ῥητήρον κεν εἰς ἥλιον ἀνιόντα ὄσσε βάλιοις ἢ κείνο μεταβλέφεις ἔρεβος, Νικητ. Εὐγ. 8, 51 γεωμετρῶν με καὶ πυκνῶς μεταβλέπων.

μεταβλέμμα -ατος (τὸ) ποι. ἀντὶ τοῦ μεταβολῆ: Μον. 4, 522.

μεταβλητικός -ή-ον, δωρ. -βλατικός (Φιλολ. 2), πῆθ. Ἰπποδ. Στοβ. 4, 1, 94 δ. γρ. μεταβλαστικός, ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος πρὸς τὴν μεταβολήν, ὁ ἰκανὸς νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολήν, ἀλλαγὴν: Ἀριστολ. Μεταφ. 103α, 32 αἴτιον δὲ ὁ πατήρ τέκνου . . καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος, Φιλολ. 278 μεταβλητικὴ δύναμις, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 9, 195 || 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς μεταβολήν, ἀλλαγὴν, μεταβλητὸς βλλ.: Ἀριστολ. Γεν. Θεορ. 319α, 20 μ- εἰς τάναντια, Θεόφρ. ΦΑΙτ. 6, 10 δεῖ γὰρ ἔξ οὗ τῆ μέλλει γίνε- σθαι μεταβλητικὸν εἶναι: || μεταβλητικὸς ζῶα (τὰ μετακινούμενα, τὰ ἀλλάσσοντα τόπων, ἀντίθ. νό- νημα: Ἀριστολ. Ζ1 487b, 6 τὰ μὲν ἐστὶ μόνιμα τῶν ζῶων τὰ δὲ μεταβλητικὰ, αὐτ. Ζ1 71α, 26 || 3) ὁ ἔχων σχέσηιν πρὸς τὴν ἀνταλλαγὴν, συναλλαγὴν: Πλάτ. Σοφ. 219D κηπητικῆς . . δύο εἶδη, τὸ μὲν ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικὸν δν διὰ τὲ δωρεῶν καὶ μισθῶσεων καὶ ἀγοράσεων, Ἀριστολ. Πολ. 1257α, 9 ἐκόντων . . κητητικῆς διπλῆ ἢ χρησις ἐστίν, . . ὁλον ὑποδήματος ἢ τὲ ὑπόδυσσις καὶ ἡ μεταβλητικῆ || κ. κ. ὡς οὐα. ἡ μεταβλητικὴ ἰένν. τέχνη) ἡ ἀνταλλαγὴ, συναλλαγὴ, κ. γεν. ἐμπορία: Πλάτ. Σοφ. 223D, Ἀριστολ. 1258b, 21 τῆς δὲ μεταβλη- τικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορία (καὶ ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία φορηγία παράστασις) || κ. κ. τὸ μεταβλητικὸν ἰένν. γένος) οἱ συναλλασσόμενοι, οἱ ἔμποροι: Πλάτ. Σοφ. 224D καὶ τὸ κηπητικὸς ἄρα μεταβλητικὸν, ἀγοραστικὸν, κηπητικὸν.

μεταβλητικός μγν. ἐπίρρ. κατὸ τρόπον με- ταβλητικόν: Πολυδ. 4, 51.

μεταβλητός -ή-ον μγν. ὁ ὑποκείμενος εἰς με- ταβολήν, πρὸβ. μεταβλητικός 2: Φιλολ. 269, Πλούτ. Ἡθ. 718B, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 9, 151, - χαρακτῆρ μετα- βλητός, - μεταβλητὴ σχέσηις - θέσις - καταστα- σις || νεώτ. μαθ. μεταβλητὴ συνθεσις ἢ δυνα- μένη νὰ λάβῃ πινὰς διαφορῶν ποσείης συνήθως ἀντίθ. σταθερὰ ποσότης || νεώτ. ἄστρον. με- ταβλητὸι ἀστέρες ἐκείνοι τῶν ὁποίων ἡ φαινο- μένη λαμπρότης, δηλ. τὸ μέγεθος, μεταβάλλεται περιοδικῶς.

μεταβλητότης -πος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μετα- βάλλεσθαι: ἡ μεταβλητότης τῶν ποσῶν || νεώτ. μετεωρ. μέση μεταβλητότης ἡ ἄ. μέση ἀποχῆ ἐν τῇ σειρά μετεωρ. παρατηρήσεως, ὁ μέσος ὄρος τῶν ἀποχῶν τῆς μέσης θερμοκρασίας ἐκάστης ὥρας τῆς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γενικοῦ μέσου τῶν 24 ὥρων εἰς δεδομένον μῆνα ἀσχετῶς σημειοῦ θετικοῦ ἢ ἀρνητικοῦ || νεώτ. κλιματολ. μετα- βλητικὴ κλιματικὴ κλάδος τῆς κλιματολογίας ἀσχολούμενος μὲ τὴν μεταβολήν ἢ σταθερότητα τῶν κλιμάτων τῆς γῆς.

μεταθορεύω Ἦσ. μεταφέρω ἀπό τινος εἰς ἕτερον βῆθρον, μεταφετεύω.

μεταβολεύς-εως (ὁ) [μεταβάλλω] κ. μιν. ὁ μεταβάλλων, ὁδ. ἀνταλλάσων, ὁ μεταπράτης· Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1156 «ὁ κατὰ τὴν κοτύλην παλῶν ὡσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κἀνήλοι» παρὰ τὸ συνεχῆς μεταβάλλειν», Εὐστ. Ὀδ. 1406, 20 «μεταβολεὶς ὁδοῶν, καὶ ἀλφίτων, καὶ τῶν τοιοῦτων, οἱ αὐτὰ καταλλάσσοντες»· Δημ. 784 κἀνήλος, ἔστι πονηρὸς καὶ παλιγκήπλος καὶ μεταβολεὺς. 2) μιν. ὁ μεταφραστῆς, ἑρμηνευτῆς, ἐξηγητῆς· Εὐστ. Ἰλ. 1347, 40 οἱ παλαιοὶ μεταβολεὶς λέξεων.

μεταβολή (ἡ) [μεταβάλλω] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. -ά ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὁποτέλεσμα τοῦ μεταβάλλω, ἡ ἀλλαγὴ, ἀλλοίωσις, τὸ γύρισμα· Πίνδ. Π. 4, 292 ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ λήξαντος ὄρου ἰστίων ἴσταν μεταβάλληται ὁ ἀνεροῖς, Ξεν. Λακ. 21 ἱματίων μεταβολαί. 2) ἡ μετάβασις ἐκ μῆος καταστάσεως εἰς ἄλλην, ἡ μεταρροπή, ἡ ἀλλαγὴ· Ἦρ. 2, 77 ἐν γὰρ τῆσι μεταβολῆσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἰ νοῦσι μάλιστα γίνονται, Εὐρ. ἀπ. 558 πολλὰς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις ἔδωκεν ἡμῖν μεταβολὰς τε τῆς τύχης, Πλάτ. Φίλ. 43B αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ὠν γιγνώμεναι, Φιλόλ. 21 ἀρχὴ κινήσιος καὶ μεταβολὰς, Δημ. 21 πολλὴν δὴ τὴν μετάστασιν καὶ νεύαντην δεῖκτικὸν τὴν μεταβολήν, ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ τῆς θερμοκρασίας. 3) κ. μ. γενικ. ἄντικ. ἡ μεταλλαγὴ ἐκ τινος πράγματος κ. σπαν. εἰς τι πρᾶγμα· Εὐρ. Ἦρ. 735 μεταβολὰ κακῶν, Θουκ. 6, 18 ἀπαρμωσίνης μεταβολῆ διαφωρῆσαι. 4) κ. γεν. μτ. προθ.· Ἦρ. 1, 57 ἄρα τῆ μεταβολῆ ἐξ Ἑλλήνων ἰεῦθός ὡς προσεχώρησαν εἰς τοὺς Ἑλληνας, Πλάτ. Πολ. 553D μεταβολὴ οὕτως ταχεῖα τε καὶ ἰσχυρὰ ἐκ φιλοτιμοῦ νέου εἰς φιλοχρήματον, αὐτ. 565D τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου αἰψὺ τῦραννον, Διφίλ. 104 ἡ ἐπὶ τῷ χεῖρον μεταβολῆ. 5) κ. ἐν. παροιμ.,· Εὐρ. Ὀρ. 234 μεταβολὴ πάντων γλυκὴ πρὸς Ἀριστολ. 137a, 28. 6) κ. μτ. τοῦ ρ. ἔχω κ.ά.· Εὐρ. ἀπ. 553 ἄλλ' ἡμᾶρ ἐν τοῦ μεταβολῆς πολλὰς εἰς ἵπι δέχεται τροποποιήσεις. 7) ἄστρον. ἡ ἐκλειψίς· Ἦρ. 1, 74 ἐν τῷ δὴ καὶ γένετο ἡ μεταβολή. 8) ἡ μεταρροπὴ ἐν τῇ κινήσει τῶν οὐρανίων σωμάτων· Πλάτ. Πολιτ. 271C τὴν μὲν γὰρ τῶν ἄστρον τε καὶ ἡλίου μεταβολὴν δεῖλον ὡς ἐν ἐκατέρῃς ἐξυμπιπτεῖ ταῖς τροπαῖς γίνεσθαι. 9) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ πολιτεύματος, ἡ ἀνατροπὴ τοῦ καθεστώτος, ἐπανόστασις· Θουκ. 6, 17 βραδίας ἔχουσι τῶν πολιτῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς [δ. γρ. πολιτειῶν], Ἀριστολ. Πολιτ. 1292b, 18 συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τὰς μεταβολὰς τῶν πολιτειῶν. 10) ἡ ἀποστασις· Πολύβ. 9, 26, 2 περιέβλεπον ἀφορμὰς καὶ προφάσεις τῆς πρὸς Ῥωμαίους μεταβολῆς. 11) ἡ ἀνταλλαγὴ ἐμπορευμάτων, κ. γεν. ἡ ἐμπορία· Θουκ. 6, 31 καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῆ τῆς στρατιωτικῆς ἡ ἐμποροῦ ἔχων ἐπιλεῖ. 12) κ. μτφ. ἡ ὑποκατάστασις ἀγαθοῦ τινος ἢ κακοῦ εἰς ἕτερον· Ἐπικ. ἀπ. 479 οὐ τιν' ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν ἀλλὰ μεταβολὴν μερίζων. 13) ὁδ. κτ. εὐφημ. ὁ θάνατος· Φιλόστρ. Ἀπολλ. 8, 31. 14) τοπ. ἐν φρ. ἡ μετοικησις· Ἀριστολ. Ζ. 1597a, 3 τὰ μὲν καὶ ἐκ τῶν ἀγγύς τόπων ποιούμενα τὰς μεταβολὰς. 15) μιν. ὡς στρατ. ὁρος ἡ μεταρροπὴ τοῦ μετώπου εἰς τὸ ἀντιθετὸν, οὕσα διπλῆ κλισις· Πιολόβ. 18, 30, 4 ἀδύνατον δὲ τοῖς πρωτοστάταις τὴν εἰς τοὐπίσθεν μεταβολήν. 16) νεώτ. κ. δημ. στρατ. στρατιωτικὴ καὶ γυμναστικὴ κινήσις, δὴ ἡς ὁ γυμναζόμενος ἢ καὶ τμημα δόκλιτρον γυμναζόμενον ἀλλάσσει μετώπον, στρεφόμενοι περὶ ἐαυτοῦς κατὰ πλήρη ἡμιπεριφέρειαν. 17) τὸ παράγωγον δι' οὗ διατάσσεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς κινή-

σεως τούτης. 9) ἐμπροσθ. ὡς ἐπίρρ ἀντιπρόθεως· Πολύβ. 1, 61, 7 εὐτυχῶς καὶ παραδόξως ἐκ μεταβολῆς αὐτοῖς πρὸς τὸν δέοντα καιρὸν τὸν πνεύματος συνεργήσαντος. 10) ρητορ. ἡ τοῦ λεκτικοῦ ποικιλία, δὴ ἡς ἀποφεύγονται τὴν μονοτονίαν ἢ τὸν κόρον· Ζουσι. Περί σχημάτων 13 «μεταβολὴ ἐστίν, ὅταν τὸ αὐτὸ νόημα διαφορῶς ἐξογγεληθῆ»· Κοϊνίλ. 9, 338, Λογγίν. 5, 23. 11) ἐπὶ ὕφους λόγου, τὸ ἐναντίον τοῦ μονοειδούς· Διον. Ἀλ. Συντ. 19. 12) μισ. τὸ ἐκτὸν τὸν ἐπὶ μερῶν τῆς ὁρμονικῆς τῆς ἀρχαίας ἑλλ. μουσικῆς· Ἀριστοτ. ΚΜουσ. «μεταβολὴ δὲ ἐστὶ ρυθμικὴ ρυθμῶν ἀλλοίωσις ἢ ἀγῶγῆς, γίνονται δὲ μεταβολαὶ κατὰ τρόπους ἰσ'»· Ἀριστοτ. Ἄρμον. 38B, Κλεωνίδ. Ἄρμον. 13, Βακχεῖ. Μουσ. 13 μεταβολὰς πάσας λέγομεν· Ἐπιτά. Τίνας. 13) ὁ μ. μουσ. νεώτ. ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἐνός ἐξαχόρου εἰς τὸ ἄλλο. 12) μτφ. ἡ μετόπιστος· Ὀριγ. 1, 988C. 13) ἡ μετάφρασις, ἐξήγησις· Εὐστ. 3, 585D ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα γλώσσων μεταβολή· πρὸς μεταβολεὺς 21. 14) νεώτ. ἄστρον. μεταβολὴ ἡμερησία ἢ διαφορά τῶν δύο διαδοχικῶν ἡμερησίων πορείων χρονομέτρου ἢ ἐκκερμούς. 15) μεταβολὴ ἀστέρας αἰ περιόδοις ἢ μὴ αὐξομειώσεις τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων. 16) βιολ. ἡ δὴ ἀματίων ἐξέλιξις τῶν εἰδῶν, ἡ ἐκτροπὴ, ἀντίθ. ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις.

μεταβολία (ἡ) μτγν. ἡ ἀνταλλαγὴ, ἐμπόριον, συναλλαγή, ἄ. μεταβολή (βλ. 5)· ΠΔ Σοφ. Σειρ. 37, 11 μετὰ ἐμπόριον περὶ μεταβολίας.

μεταβολικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εὐμετάβολος, εὐμετάβλητος· Πολύβ. 38, 5, 6 μεταβολικός τρόπος κ. ἐπὶ προσ.· Βέττ. Βάλ. 14, 16. 1) ὁ ὑποκειμένος εἰς μεταβολή, ὁ μεταβλητός· Πλούτ. Ἰθ. 373B τοῖς μεταβ. μέλεσι, Συμπλ. Οὐρ. 114, 14 μεταβλητὴ φύσις. 2) νεώτ. φουκοπ. μεταβολικὸν παραλήρημα καθ' ὃ τὸ πάσχω νομίζει, εἰς μεταβλήθησαν τὰ πάντα περὶ αὐτὸν ἢ ἀρισμένα πρόσωπα ἢ πράγματα. 3) ὁ διαθεμιμένος εἰς ἀνταλλαγὴν, εἰς ἐμπόριον, ὁ ἐμπορικὸς· Ἦρακλ. Πολ. 60 κηπηλιεὸν οὐκ εἶται μεταβολικὸν ἐν αὐτοῖς [κωδ. μεταμεικλόν] [τὸ ἐργαστήριον τοῦ μεταπρατοῦ]. 4) μτγν. γραμμ. ἐπὶ φωνηέντων, τὰ ὁμοφίλοια κατὰ τὴν ποσότητα, τὰ δίχρονα α, ι, υ· Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ. 1, 328 τρία κοινὰ μήκος τε καὶ βραχυπότης, α, ι, υ, ἄπαι δίχρονα καὶ ὕγρα καὶ ἀμφίβολα καὶ μεταβολικὰ καλοῦσιν.

μεταβολικῶς μτγν. μετὰ μεταβολῶν, ποικίλως· Ἦραστ. 75 ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ἄσμα γενεράφθαι.

μεταβολιμαῖος ὁν γλωσσ. ὁ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ μεταβολὴν βλ. 121.

μεταβολισμός (ὁ) νεώτ. βιολ. τὸ σύνολον τῶν γημικῶν καὶ βιολογικῶν μεταμορφώσεων τῶν τελευτήμενων ἐν τῷ ὄργανισμῷ, ἡ ἐναλλαγὴ τῆς ὄλης. 2) ἡ συνεχὴς διὰ τοῦ χρόνου μεταβολὴ τῶν ζῶντων ὄργανισμῶν κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἐξέλιξεως.

μετάβολος-ος μτγν. ὁ εὐμετάβλητος, ὁ μεταβλητός· Πλούτ. Ἰθ. 428B ζυοῖν ὑποκειμένω φώσεων, τῆς μὲν αἰσθητῆς ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ μεταβόλου καὶ φορητῆς ἄλλοτε ἄλλως. 2) τὸ ὄρα. ὡς οὐσ. ὁ μεταβολεὺς, ὁ μεταπρατῆς, ἀνήθ. ἡμεροῦς· Ἦσ. κρητολόγιον πραγματευταί· ΠΔ Ἦσ. 23, 2 μετάβολοι Φοινίκης, Ἐπιγρ. τοῖ μ-το ἐν τοῖς χθούσιν. 3) ὡς ἐπίθ. ὁ παλῶν λιανικῶς, οἶον ἱμάτια, ἐδωθῖμα· Πάπ. ἱματιοπώλια μετάβολοι, Πάπ. μεταβόλων ἀλιένων τέλοσ.

μεταβολτινής (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. προϊὸν ἀποσυνθέσεως τοῦ ὄρυκτοῦ Βολταίτου, ἐνυδρὸν θεικῶν ἄλατος τοῦ σιδήρου ἀλκαλοῦχου.

μεταδόσκομαι μτγν. βόσκω, τρώγω, κατατρώγω· Βασ. 3, 500D τὰ ἐκεῖ ἀποτιθέμενα οὐ σῆτες μεταδόσκονται.

μεταβούλεμα-ατος (τό [μεταβουλεύω] μγν. τό όποτέλεσμα τού μεταβουλεύω, ή μεταθελημένη άπόφρασις : Σύμμ.ΓΙΔ 'ιδ8 21,2.

μεταβουλεύω, άόρ. μεταβουλεύσα (Ήδ.Ε 286) κ. μέσ. μεταβουλεύομαιν ('Ακίφρ.(2,4), μέλλ. μεταβουλεύσομαι, μεταβάλλω, άλλάξω γνώμην, μεταγινώσκω, παίρνω άλλην άπόφασιν : Όδ.Ε 286 ω πόποι, ή μάλα δή μεταβουλεύσαν θεοί άλλως άμφ' Όδυσσῆ' || συνήθ. μέσ. : 'Ηρ.Ι,156 ουκ άνάπεισε μιν μεταβουλεύσασθαι, Εύρ.'Όρ.1526 άλλά μεταβουλεύσόμεσθα, Πλάτ.'Επιν.982D σύ μεταβουλεύομενον άνω και κάτω, Λουκ.Πρωμ.7 έπί τό γε μεταβουλεύεσθαι 'Επιμηθέως έργον, ού Προμηθέως έστί' || μτ. τού μή κ. άπαρφ. : 'Ηρ.7,12 μετά δή βουλεύεαι, .. στράτευμα μή άγειν έπί τήν Ελλάδα' || όμ. μτ. γενικ. : 'Ακίφρ. 2,4 εί μεταβουλεύομαι τής προς βασιλέα άφιζέωσ' 2) ρηματ. π. μεταβούλευμα.

μεταβουλεύω(ή) έσφ.γρ.άντι μεταβολία: Σύμμων.37,17. **μεταβούλεος**-ον ό μεταβόλλων τήν θελήσιν, τήν άπόφασίν του : 'Αριστ.'Αχ.632 άποκρίνεσθαι δείται νυνί προς 'Αθηναίους μεταβούλους.

μεταβράσκαος Ησ. κμέτριος έρμηνεύς.

μεταβρούσιτης (ή) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν φασφορικόν άλας τού άσβεστίου ένδύρου.

μεταβυζαντινισμός (ή) νεώτ. ή ιστορική περίοδος ή άμέσως μετά τήν κατάλυσιν τής Βυζαντινής άυτοκρατορίας συμβάσα τώ 1453.

μεταβυζαντινός-ή-ά(ν) νεώτ. κ. όδημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μετά τήν πτώσιν τής Βυζαντινής άυτοκρατορίας περίοδοσ : Παιοντ.'Αγ.'Όρ.102 τό έκκλησιαστικό ζωγραφιστικόν στα 1753, έποχή εξεσπανισμού, .. τής μεταβυζαντινής άγιογραφίας,-μεταβυζαντινή τέχνη - λογοτεχνία - περίοδος.

μεταγγελλος-ον έπ. έπίθ. τής 'Ιριδος, ό μεταβιθάων, μεταφέρων άγγελία έκ τού ένός εις τόν έτερον, ό διάγγελλος, ό άγγελιαφόρος : Εύστ.1009,48 εδρα δε κνάτουθα τό μετάνγγελλος ό έστιν άγγελος, καιρίων έρμηνειών τής 'Ιριδος' ελεπειν γάρ έν προς έν, 'Ιρις ή άγγελλός έστι παρά τό ειρηνέ ό θηλοί τό άγγέλλειν, τήν δε τών άντιγράφων έν δυσί μερεσί λόγου έχει τό μετ' άγγελος, ίνα λέγει, όπ' άγγελλος μετ' άνέμοισιν, ήγουν έπ' άνέμοις, και εις άνέμοις ήλθεν ή 'Ιρις' : 'Ιλ.Ο.144 'Ιρις θ', ή τε θεοσί μετάνγγελλος άθανάτοισι (ά. θεοσί μετ' άγγελος), αύτ.Ψ 199 ώκέα δ' 'Ιρις .. μετάνγγελλος ήλθ' άνέμοισιν (ά. μετ' άγγελος ήλθ').

μεταγγίζω (άγγω) μγν., μον. νεώτ. κ. όδημ., μέλλ. **μεταγγίσω** [Γεωπ.3,5], άόρ. μετάνγισα [Διοσκ.5,49] κ. όδημ. μετάνγισα κ. παθ. άόρ. μετάνγισθην [Εύστ.'Ιλ.1090,32], μετ'έχρω έκ τινος άγγείου εις άλλο : Διοσκ.1,62 μετάνγγιζε δε πολλάκις εις έτερον άγγεία μέλιτι κατακεχρισμένα, αύτ.5,35, αύτ. 5,49 είτα διυλίαντες και μετάνγισσάντες άποτίθενται, Γαλλ.11,215, Γεωπ.3,5 τούτψ τψ μινί τούς οίνους μετάνγισσεν' 2) μτφ. έπί τής πυθαγορείου μετεμψυχώσεως, μεταθέτω, μεταφέρω εις άλλα σώματα, παθ. : 'Επιφάν.π.Όησ.Στεφ. έν λ. έρω δέ ύμιν και τοτό πώς μετάνγγίζεται ή φυχή εις πέντε σώματα, Εύστ.'Ιλ.1090,32 δειδοκικισμ ή μετάνγγισσάσα άνάψψ περίεσθ σώματ' 3) ρηματ. π. μετάνγγισμός, μετάνγγισις, μετάνγγισμα, μετάνγγιστρον.

μετάνγγισσις-εως (ή) [μεταγγίζω] νεώτ., όδημ. -ή ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού μετάνγγίζω, ή μεταφορά ύγρου έκ τινος άγγείου εις άλλο, ό μετάνγγισμός : μετάνγγισσις τού οίνου (ή έπί τώ σκοπώ τής άπώλαξης άπό τής ύποστάθμης μετ' άφορά τού οίνου εις νέα καθαρά δοχεία' 2) Ιατρ. μετάνγγισσις αίματος ή άπό άτόμου εις άτόμου μεταβίβασις αίματος διά τών φλεβών.

μετάνγγισμα-ατος (τό [μεταγγίζω] νεώτ. κ. όδημ. τό άποτέλεσμα τού μετάνγγίζω, ή μεταγγισσις βλλ.

μετάνγγισμονίται (ή) λεξ. αίρετικοί τινες δοξάζοντες ότι ό υιός ήν έν τώ πατρί ώς τό έλασσον άγιος έν τώ μεζίσονι : Δουκαιώ.

μετάνγγισμός (ή) [μεταγγίζω] μον. κ. νεώτ. ή μεταφορά ύγρου κ. ζώας οίνου έκ τινος άγγείου εις άλλο, μετάνγγισσις : Γεωπ.7,6 περί μετάνγγισμού οίνου, και πότε κρη μετάνγγειν τούς οίνους' 2) μτφ. έπί μετεμψυχώσεως, ή μεταθέσις τής φυχής εις άλλο σώμα : 'Ιεροκλ. έν Φώτ.Βιβλ.172,23 τόν έξ άλλούσιν κ. ζώας ήν είς άλλα μετάνγγισμόν, Εύστ.Πον.89,1 τόν τερατευόμενον μετάνγγισμόν μετεμψυχώσεως λόγψ.

μετάνγγιστρον (τό) νεώτ. συσκευή προς μετάνγγισιν, μεταφοράν ύγρου έξ ένός άγγείου εις άλλο.

μετάνγγιστρον μγν. ποι. συναθροίζω έκ νέου, πάλιν' || μέσ. μτφ. έν τμήσει : 'Όππ.'Αλ.1,294 μετά δ' ατίς αϊριρόμενοι νόον ήδη βαϊόν θρασήσαντες άπό φαρμάθιο πάνατον.

μεταγενίται (τά) μγν. εορτή τελουμένη έν Μελίτψ, δήμη τής 'Αττικής, προς τιμήν του 'Απόλλωνος Μεταγενίτου, τά μετοίκια : Πλούτ.'Ηθ.601Β επώνυμον θυσίαν άγουσι τού μετοικισμού τά Μεταγενίται.

μεταγενίτιος (ή) μγν. έπίθ. τού Καρνείου 'Απόλλωνος τιμώμενον έν τοίς Μεταγενίτιοίς : Λυσίμ.21, Σουϊδ. έν λ. Μεταγενίτιον.

μεταγενιτών-ωνος (ή) [μετά, γίτων] ό δεύτερος μόν του άρχαίου όπτικού έτους, άντιστοιχών προς τό άπό τής 15ης Αύγουστου μέχρι 15ης Σεπτεμβρίου διάστημα, προς τόν π. Βιοιωτ. Πέντε-μον και τόν π. Λάκωσις Καρνεϊόν : Άντιφ.6,44 και αύθις τού Μεταγενιτώνωνος μηνός άπό τής πρώτης ήμέρας άρχαίμενοι έξόν αύτοίς άνογράφεσθαι ή τήν έθούλοντο, 'Αριστ.Ζ1 549α,16 οι κάραβοί μετά τήν όθελαν κούσει και Ιοχουσί τά ψά περί τρεις μήνας, .. και Μεταγενιτώνων, Πλούτ.Ποιη.14 είδοσίς Σεπτεμβρίας, ό συντυγχάνει περί τήν πανσέληνον τού Μεταγενιτώνωνος, αύτ.Καμ.19, Σχόλ.Όουκ.2,15 ό δά μήν έκείνουσ ύνομώσθη Μεταγενιτώνων.

μεταγενλώ-άω μον. καταγενλώ : Βί.Νεώτ.Νεωτ.48Λ. **μεταγενέσις**-εως (ή) νεώτ. βιολ. ή έναλλαγή μεταξύ ένγεννούσ και άγεννούσ διαδιανίσεως, ή παρατηρούμένη κανονικώς εις πλείστα άθροίσματα ζωικών μορφών.

μεταγενέστερος-α-ον μγν., μον. κ. νεώτ., όδημ. -η-ο, συγκρ. τού μεταγενήσ, ό άνήκων εις ύπερότερο χρόνοσ, ό ύπερότερον, ό νεώτερος, ό κατοπινός, άντίθ. προγενέστερος : Διον.'Αλ.Όουκ.9 μεταγενέστεροι συγγραφείς Ιοι μετά τόν 'Αριστοτέλην, ή τής 'Αλεξάνδρεωτικής περιόδου, Πρόκλ.Παρμ.8508 ταύτα μεταγενέστερα τών γενών του άυτος (ινθ.), Πλάτ. κάρτης προγενέστερος ή μεταγενέστερος, 'Αρμενόπ.3,3,59 διαφάσεις μεταγενέστεροι, -μεταγενέστεροι άποφάσεις' || ως ούσ.: 'Αουκ.'Όρχ.80 τήν Σεμέλην ύποκρινόμενος βαλλομένην τώ κεραυνώ τήν φλαύκην ατή ήκαεσ μεταγενέστερον ούσαν' || κ. νεώτ. κ. όδημ. οι μεταγενέστεροι ως ούσ. οι ύστερον γεννηθέντες, ακμάσαντες, νεώτ. κ. οι μετά τήν ένεστώσαν γενεάν, οι έπόντες : Διδό.Σ 11,14 άθάνατον ύπόμνημα καταλείπει τούς μεταγενεστέροις θουλόμενοι, 'Ιώσ.Π 2,8,10. - ή λέξις εύχρησται τόσον παρά τούς άρχαίους δσον και παρά τούς μεταγενεστέροις, -μεταγενέστεροι συγγραφείς, -μεταγενεστέρα γλώσσα, - τήν δρασίν του μόνου οι μεταγενέστεροι θά δυνηθούν τά κρινουν άμερολήπτως' 2) ό έπακόλουθος : Φιλόδ.Ρήτ.2,262Σ μεταγενεστέρον μετά ταύτα τήν πολυπραγμοσύνην' || κ. έπίρρ. -ως.

μεταγενής-ους-ές μτγν., συγκρ. μεταγενέστερος βλ.λ., ὁ μετὰ ταῦτα, ὑστερον γενηθείς, κ. γεν. ὁ κατόπιν ἐρχόμενος : Μέν.154 ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας, . . εἶθ' ὁ μεταγενής.

μεταγεννῶ-ώ μτγν. διῶω νέαν ζωὴν εἰς τι, ἀναγεννῶ, ἀναζωογονῶ, ξαναγεννῶ : Ἰώσ.Α1 Π,33 μεταποιεὶ καὶ μεταγεννῶ τὰς ψυχάς.

μεταγίγνομαι μτγν.κ.νεώτ.κ.-γίνομαι, δημ. μεταγίνομαι, ἀόρ. β' μεταγενόρην, γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἐπειτα : Πάπ. κυρωθείσης τῆς θειολογίας διὰ τῆς μεταγενναμένης 2) μτφ. μετοσφέρομαι, ἀπάγομαι μακρῶν : ΠΔ Μακκ.2,21 Ἱερεμίας ὁ προφήτης ὅτι ἐκέλευσε τοῦ πυρὸς λαβεῖν τοὺς μεταγενόμενους 3) δημ. μεταγίνομαι γίνομαι ἐκ νέου, ξαναγίνομαι : Δέμν) θά μεταγίνη αὐτό.

μεταγινώσκω κ. νεώτ., μον.κ. δημ. μεταγινώσκω, ἰων. μτγν. κ. νεώτ. μεταγινώσκω, ἀόρ. β' μετέγνων Ἰ' Αντιφ.5,51, παρακ. μετέγνωκα Ἰουκ. Νέρ.4), γινώσκω κατόπιν, ὑστερον, πολὺ βραδέως γνωρίζω, ἐνωῶ : Αλσχ.Ἰκ.110 Ἄσας δ' ἀπᾶταν μετανοῦς 2) ἀπολ. μετὰ γνώσει ὕστερον κηθεῖσσαν μεταβάλλω γνώμην, μεταβουλεύομαι, μετανοῶ Ἰ' Ἦρ.1,40 ὡς ἄν νενικημένος ὑπὸ σέο μεταγινώσκω, αὐτ.186, Σοφ. Φιλ.1270 οὐκ οὐκ ἔνεστι καὶ μεταγινῶσαι πάλιν, Ἰ' Αντιφ.5,91

μεταγινῶς ἄν ὄρθως βουλευέσαιο, Πλάτ. Φαῖδρ. 231α τοῖς δὲ οὐκ ἔστι χρόνος, ἐν φ' μεταγινῶσαι προσήκει, Δημ.278 εἰ μὲν οὐκ μὴ μετέγνωσαν εὐθὺς, ὡς τοῦτ' εἶδον κ. παθ. : Σαχλ. ἐν Κορ. Ἄτ.2,93 καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐρημάδαυτον, ἐτότες μεταγίνθησι 1) μτ. δοτ. πράγμ. : Φιλόστρ. Ἐπιστ.16 μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν 1) ὄμ. μτ. αἰτ. πράγμ. μεταβάλλω γνώμην περὶ τίνος πράγματος, μετανοῶ διὰ τι : Εὐρ. Μήδ.64 μετέγνωκα καὶ τὰ πρόσθ' ἐληφμένα 1) ὄμ. μεταβάλλω, τροποποιῶ προηγουμένην ἀπόφασιν : Θουκ.3,40 καὶ οὐδὲν διαμάχομαι μὴ μεταγινῶσαι ὑμᾶς τὰ προδεδογμένα 1) ὄμ. Λουκ. Νέρ.4 τοῦ Νέρονος μετεγνωκέντος τὴν τομὴν 1) μτ. ἀναφρ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω γνώμην πράττω τι διάφορον : Αλσχ. Ἄγ.22) τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω, Θουκ.1,44 ἐν δὲ τῇ ὑστερεῖα μετέγνωσαν Κερκυραῖοις ἔμμηαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι 1) μτ. εἰδ. προτ. μεταβάλλω γνώμην νομιζῶ ὅτι . . : Ξεν. ΚΠ1,5,5,40 ὥστε τὸν Κιαξάρην μεταγινώσκειν ὡς οὕτε ὁ Κύρος ἀψίστη αὐτῶς ἀπ' αὐτοῦ 3) ρηματ. π. μεταγίνωσις, μεταγίνωμι.

μεταγίνωμαι μτγν. κ. νεώτ. ἀντί μεταγίνομαι. **μεταγινώσκω** ὁ, τ. τοῦ μεταγινώσκω βλ.λ.

μεταγλωσσόγραφος ἰδὲ νεώτ. νομ. ὁ μεταγενέστερος γλωσσόγράφος, ὁ καταγράφων καὶ συστηματοποιῶν τὰ εἰς τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον σχόλια τῶν γλωσσόγράφων.

μεταγλωττίξω μον. κ. νεώτ. κ. μεταγλωσσίζω, ἀόρ. μεταγλωττίσσω κ. παθ. μετεγλωττίσθην, μεταφέρω κειμενὸν τι ἀπὸ μίας γλώσσης εἰς ἄλλην, μεταφράζω κ. παθ. : Χειρὸγρ. π. Pasis. Cod. Taht.1, 473 λόγοι ἀσκητικοὶ μεταγλωττίσθητες ἀπὸ τῆς Ἀράβου γλώττης 2) ρηματ. π. μεταγλωττίσθης, μεταγλωττίσις.

μεταγλωττίσις-εως ἰή) ἰμεταγλωττίξω) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταγλωττίξω, ἡ μεταφρασις, ἡ ἐξήγησις.

μεταγλωττίστης ἰδὲ ἰμεταγλωττίξω) μον. ὁ μεταφραστής, ἑρμηνευτής : Σγουρόπουλος Ἰστ. τῆς ἐν Φλωρεντία συνόδου 2,28.

μετάγνοια ἰή) ἡ μετάνοις, μεταμέλεια : Σοφ. Ἠλ.581 μὴ ἤρημα σαυτῆ καὶ μεταγνοῖαν τιθής.

μεταγνώμη ἰή) ἰμεταγινώσκω) μτγν. ἡ μεταβολή, ἀλλαγὴ γνώμης 2) ἡ ἀποκρίτησις, ἀποσπασία : Ἄντ. Π1,5,122 περὶ τῆς μεταγνώμης τοῦ παζοῦ πυθόμενος.

μεταγνωμία ἰή) νεώτ. φυγοφασί. ὁρος τεθείς ὑπὸ τοῦ Μπιοράκι ἰμεταγνωμίαι) εἰς δὴλων τῆς ψυχικῆς ἰδιότητος ἢν ἀτομὰ τινα παροδικῶς ἔχουσιν ἐν ὑπερδιηγήσει ἢ ἐν ὕπνωτικῇ καταστάσει ἢ ἐν ἰστο φαινομενικῶς ἐν ὁμοίᾳ καταστάσει διατελοῦντα νὰ διακριθῶσιν ἢ νὰ διαγινώσκωσι πράγματα ἢ ἀμέσως διὰ τὸν αὐθιγητῶν ἀντηληπτό ἢ καὶ ἐνδοῦμα διανοήματα ἄλλων, δ. τηλεισθησία ἰΜάγερ), παναίσθησις ἰΒασιλέφσκαι), κρυπταίσθησις ἰΡισεὶ κ. γενικῶτ. διόρασις ἡ ἐνδορασις.

μεταγνώσις-εως ἰή) ἰμεταγινώσκω) κ. νεώτ. ἡ μεταβολὴ γνώμης, ἀποφάσεως ἡ σκοποῦ : Ἦρ.1,87 μαθὼν τὴν Κύρου μετάνωσιν, Δημ.1466 ἢ περὶ τούτων μετάνωσις ἴπτα τῆς προαιρέσεως. **μεταγομφῶ-ώ** μον. μεταβάλλω οἰοεῖ εἰς γόμφους, καρφία : Νικ. Χων.199δ εἰς δὲλα καὶ βέλη τοὺς ἐαυτὸν ἀδόντας μεταγομφόντας.

μεταγραμμᾶτιξ μον. κ. νεώτ. μεταβάλλω τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων λέξεως πινος, ἀναγραμματίζω : Ἰζέτ. Λυκόφρ.264 2) ρηματ. π. -ισμός.

μεταγραμματισμός ἰδὲ ἰμεταγραμμᾶτιξω) μτγν. κ. παθ. ἡ μεταβολὴ τῆς σειρᾶς τῶν γραμμάτων μίᾳ λέξεως, ὁ ἀναγραμματισμός 3) ἡ μεταβολὴ τῶν γραμμάτων ἐν τῇ παλαιᾷ γραφῆς εἰς τὴν ὑπέρτερν : Γαλ.12,58.

μεταγραφῆς ἰδὲ ἰμεταγράψω) μον. κ. νεώτ. ὁ ἀντιγραφεὺς : Ἰζέτ. Λυκόφρ.354 2) νεώτ. ὁ μεταγράφων, μεταβάλλων τὴν γραφὴν λέξεως.

μεταγραφή ἰή) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἀντιγραφόν : Ἰουλ. Ἀθ.9 ἐπίσταται τὰ βιβλία . . μετέδωκε γὰρ μοι πρὸς μεταγραφὴν τινα 2) νεώτ. κ. ἡ μεταβολὴ τῆς γραφῆς λέξεως πινος 3) τὸ δανείζεσθαι παρὰ τίνος πρὸς ἀπό τιαν ὀφειλὴς πρὸς ἕτερον : Πλούτ. Ἠθ.831Α 4) νεώτ. κ. δημ. νομ. περιλήφεις ἐπήσημο πράξεως ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου, καταχωριζομένη ἐν εἰδικῷ βιβλίῳ τοῦ ὑποθηκοφυλακείου τῆς περιοχῆς τοῦ ἀκινήτου 5) νεώτ. μουσ. διασκευὴ ἐνός μουσικοῦ ἔργου δι' ἓν ἢ περισσότερα ὄργανα, διάφορα ἐκείνων, δι' ἃ εἶχεν ἀρχικῶς γραφῆ, ἡ διασκευὴ : μεταγραφὴ δι' ἄσμα καὶ κλειδοκύμβαλον - διὰ χορδῶν.

μεταγραφικός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιγραφήν : Ἰζέτ. Ἡσιόδ. Ἐργ.694 πταισμα μεταγραφικόν ἰβάθος ἐν ἀντιγραφῆ).

μεταγράφω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μεταγράφω, ἀόρ. μετέγραφα ἰΘουκ.1,32) κ. μέο. μετεγράφω ἰΘουκ.4,50) κ. παθ. β' μετεγράφην ἰΊσοκρ.17,32), μτγ. παθ. παρακ. μεταγενναμένος κ. δημ. μεταγραμμένος, γράφω ἐκ δευτέρου, τροποποιῶ ἢ διορθῶν ὅτι γράφω, ξαναγράφω : Εὐρ. ΙΑ 108 ἃ δ' οὐ καλῶς ἔγνων τότ', αὐθις μεταγράφω καλῶς πάλιν ἐς τήνδε δέλταν, Θουκ.1,132 ἢν . . καὶ ἐκεῖνός τι μεταγράφαί αἰτήσῃ, Πλουτ.1,18,3 Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους εἰκόνας ἐς Ῥωμῶν ἄνδρα μετέγραψαν 1) κ. παθ. ἐπὶ τῶν Ἱερογλυφικῶν : Διδό. Σ.3 ἄλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφόμενων καὶ μεταφορᾶς μνήμη συνηλημένης 1) ἐπὶ δημοσίου ἔγγραφου, καταγράφω, καταχωρίζω : Ξεν. Ἐλλ.6,3,19

προσέλθοντας πάλιν τῇ ὑστερεῖα ἰπρὸς αὐτὸν ἐκέλευον μεταγράφεω ἀντὶ Θελαῶν Βοιωτοῦς ὁμώνυκός 2) ἐπὶ νόμου, ἀλλοίω, μεταβάλλω : Δεμ.1,42 τρία τάλαντα λαθὼν μετέγραφε καὶ μετεσκέυε τὸν νόμον καθ' ἐκάστην ἐκκλήψαν ὄμ. κ. ἐπὶ ἔγγραφου χρεωστικοῦ ἡ ἄ. : Ἰσοκρ.17,34 γραμματεῖον . . τσσαυτὰ μέλλοντες χρήματα κερδαίνειν μετέγραψαν 1) κ. ἐπὶ δικῆς, μεταβάλλω τὰ πρακτικά, πλαστογραφῶ : Δημ.542 τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἶός τ' ἦν πειθῆν αὐτόν, ἢν κατεδεδιητήκει, ταῦτην ἀποδεδιητημένην ἀποφαίνεσθαι, καὶ τοὺς ἀρχοντας μεταγρά-

φειν' κ. παθ. : 'Ισαϊ.4,13 τάναντία ταίς διαθήκαις μεταγραφῆται (Βερναρδ.Γρ. ἐν ἐν. ἐνὰ σβεσθῶσι τὰ πρῶην γεγραμμένα καὶ νὰ γραφῶσιν εἰς τὰς διαθήκας τὴ ἐναντία·) 3) μεταφράζω, ἔρμηνευω : Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.21 ἤξισαν οὗτος καὶ τὰ ὄνοματα. . μεταγράφαί μες τὸ Ἑλληνικὸν ἰδ.γρ. μεταγράφαι' || κ. μέτ. : Θουκ.4,50 οἱ Ἀθηναῖοι τὰς μὲν ἐπιστολάς μεταγραφάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνεγνώσαν· 4) ἀντιγράφω, παθ. : Λουκ.'Απειδ.4 ἀνα παρὰ τοῦ Δημοσθένους· καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μεταγεγραμμένα εὐρέθη καλῶς· πῶλλ. μεταγραφῆ, μεταγραφικός· 5) πάπ. ἐν λογιστικῇ, μεταφέρω εἰς ἄλλον λογαριασμόν· 6) νεώτ. νομ. κ. δημ. καταχωρίζω ἐν εἰδικῇ βιβλίῳ τοῦ ὑποθηκοφυλακείου ἐπεβούσαν ἄλλῃν κυριότητα ἀκίνητων πινὸς κτήματος· 7) δημ. μεταγράφω γράφω αὐθις· 8) ρημат. π. μεταγραφῆ, μεταγραφεύς, μεταγραφικός.

μεταγυρίζω δημ. κ. συνήθ. μεταγυρίζω γυρίζω ἐκ νέου, ἐπιστρέφω : Σημηρ.'Αστρ.83 στις Κυανέες ἀκτές πού θά μεταγυρίσης.

μετάγω κ. νεώτ., μέλλ. μετάγω (Διδό.Σ.20,3), ἄορ. β'ν' μετήγαγον (Πολυδ.5,19) κ. παθ. ἄορ. α' μετήχθην (ΠΔ Σοφ.Σειρ.Προλ.), παρακ. μετήχα κ. ἐν πάπ. μεταγελοχα κ.παθ. μετήχηαι, μεταφέρω ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον : Πολυδ.5,19 τὸν ἄρχοντα μεταγαγεῖν τὴν ἐκκλησίαν εἰς Σικυώνα, αὐτ. 24,84 τοὺς μὲν πολιτικούς ἀνδρας . . μεταγαγεῖν εἰς τὴν νῦν μὲν Ἡραθίαν, Διδό.Σ.20,3 πάντα τὸν πόλεμον μετέξεν εἰς τὴν Λιθύνη, Δίων Κ.ἀπ.83,7 μ. τὰ δικαστήρια ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοὺς Ἰνπείας, Πάπ. μετήγαγον ἐκ τοῦ Ὀξυρρυχίτου εἰς τὸν Κυνοπολίτην πρόδοτα· κ. παθ. : Ἀριστ.1,12' || κ. μτρ. : Πλούτ.'Ηθ.225P τοὺς πολίτας εἰς σφρονοτεράν βίου τάξιν μ., Παλλό.ΑΠ.10,77,6 μάλλον ἐπ' εὐφροσύνην δὲ βιάζομαι καὶ παρὰ μόραν, ἐν θυπτόν, ψυχὴν τερομένην μετέγειν· 2) μτ. ἐμπροθ. [εἰς] αἰτ. αὐτοσθ. ἄντων. μεταβιδάζω : Ἡρωδίαν.'Ιστ.3,5,2 πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιώσασθαι ἠθέλησε, Πάπ. τὴν τῶν πατρῶων μερίδα αὐτοῖ εἰς ἑαυτοὺς μετήγαγον· 3) ἱατρ. ἀποστρέφω, ἀπομακρύνω : Γολ.17,19,65 μ. τὰ βρέμματα· 4) ποσειδωνία, παρασέρω εἰς τὴ ἀποπλανῶ : Ἡρωδίαν.'Ιστ.3,8,5 χρημάτων τε ἐπιθυμεῖν διδάξας καὶ μεταγαγῶν ἐς τὸ ἀβροδῖαιτον· 5) κ. νεώτ. μεταφράζω, ἔρμηνευῶ, παθ. : ΠΔ Σοφ.Σειρ. Πρόλογος καὶ ὅταν μεταχθῆ εἰς ἑτέραν γλώσσαν, . ἡ Θεία Κωμωδία μετενεχθεῖσα εἰς τὴν καθωμίλημένην· 6) ρητ. μετ' ἐμπορ. γενικ. ἰσότη ποιούμαι ἐν λόγῳ μεταφορά : Φιλᾶδ.Ρητ.1,179S μ. ἀπό· 7) παθ. λοιμθάνομαι εἰς φραστικός ὁρος ἐξ ἄλλης ἐπιστήμης : Ἰσίδ.Νικ.'Αριθμ.58P μετρίται ἀπὸ τῶν ἐν γεωμετρῆ τὸ ὄνομα· 8) ἀμτ. ἀκολοθεῖω ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ὀδεύω κατόπιν : Ξεν.ΚΠ7,4,8 μετᾶγειν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἤπειρ ὁ Ὑπάστιος προώχεται· 9) ρημат. π. μεταγωγῆ, μεταγωγεύς, μεταγωγός, μεταγωγίμος, μεταγωγικός.

μεταγωγός-εως ἰδί [μετάγω] μτρ., μον. κ. νεώτ. ὁ μετᾶγων, ὁ ὀδηγῶν ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον· || εἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὀδηγῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν : Τερτυλλ.2,558Α, Ἐπιφάν. Αἰρ.31,171 λέγει δὲ αὐτὸς τε καὶ ἰ αὐτοῦ, τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, . . καὶ Σταυράν καὶ Μεταγωγέα καὶ Ὀροθένη καὶ Ὀρον, Εἰρην.460Α· 2) μτρ. ἱατρ. ὄνομα ἐπιδέσμου : Ηκιδό.Χειρ.π.'Ορειδ.48,33· 3) νεώτ. μηχάνημα χραιομένη διὰ τὴν συνεχὴ μεταφορᾶν ὀλικοῦ εἰς ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο, ἀ. μεταφορεύς.

μεταγωγῆ ἰδί [μετάγω] μτρ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετᾶγω, ἢ μεταφορᾶ

ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον : Ἰώσ.ΑΙ.12,2,3 καὶ διὰ τὴν εἰς Ἄγυπτον αὐτῶν μεταγωγὴν πολλὴν ὀφέλειαν ἐκ τούτου τοῖς στρατιωταῖς γεγονένας, Σωρ.2,42 μεταγωγῆ τῆς ὕλης, Πάπ. μεταγωγῆ βιβλίων· || νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ χωροσφί. πᾶσα ὑπὸ συνοδεῶν μεταφορᾶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον πρᾶσα. διατελομένη ὑπὸ φύλαξιν, αἶον καταδικῶν, ὑποδίκου, ὀφειλέτου τοῦ δημοσίου· 2) μεταβολή, μεταβίβασις : Διον.'Αλ.'Θουκ.48· 3) ρητ. μεταγωγὴ πραγμάτων ρητορικός τρόπος, καθ' ὃν πράγμα τι ἐξετάζεται καὶ σαφηνίζεται ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις : Διον.'Αλ.'Ισαϊ.15 πολλάς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέθαι διηγλήσις πρὸς τὸ συμφέρον ὠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, . . χωρίων ἀλλαγῆς, πραγμάτων μεταγωγῆς.

μεταγωγικός-ή-όν μον. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ κατ' ἄλλῃος εἰς τὸ μετᾶγειν, ὀδηγητὴν τινα, ἐν χρ. μτρ. : Βασίλ.'Ομίλ. ἐν Κώδ.Βερολ.1292 ἔρμηνεια τοῦ . . Βασιλείου περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως καὶ εἰς σωτηρίαν μεταγωγητικῆ.

μεταγωγικός(ν) (τὸ) νεώτ. κ.δημ. βλ. μεταγωγικός. **μεταγωγικός-ή-όν** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰκανός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μετᾶγειν, ὁ μεταφορικός· μεταγωγικὴ ὑπηρεσία στρατοῦ ἢ μεταγωγικὸν σώμα (ἢ ὑπηρεσία τοῦ στρατοῦ ἢ ἐπιμελησικὴν τῶν μεταφορᾶν)· || ναυτ. τὸ μεταγωγικόν(ν) ὡς οὐσα. πλοῖον τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἢ ἐμπορικὸν ἐπιτακτικὸν ἢ ναυλομένην πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας στρατιωτικῶν μεταφορᾶν· || μεταγωγικά σώματος τὸ κλιμάκιον ἐκάστης μικρᾶς μονάδος, τὸ χρησιμοῦν διὰ τὴν μεταφορᾶν τῶν τροφίμων καὶ τῆς νομῆς διὰ τὴν μονάδα ταῦτην· || μεταγωγικά μάχης τὸ κλιμάκιον ἐκάστης μικρᾶς μονάδος, τὸ χρησιμοῦν διὰ τὴν μεταφορᾶν τῶν πυρομαχικῶν καὶ τῶν μίας ἡμέρας τροφίμων διὰ τὴν μονάδα ταῦτην.

μεταγωγικός ἐπὶρρ. μον. κατὰ μεταγωγῆν : Κοσμ.'Ιερ.350.

μεταγωγίμος μον. κ. νεώτ. ὁ ὅν δύναται τις νὰ μεταγᾶν, νὰ μεταφέρῃ, νὰ μετακομίσῃ, φέρητος : Πρόδρ.ἐν Ἀν.Βοσασσ.384.

μεταγωγός-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ μετᾶγων, ὁ μετακινῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τόπου εἰς τὸν ἄλλον : Σχόλ.'Οδ.Ε.260 τοὺς μεταγωγούς τοῦ κέρατος, αὐτ.Κ.32 τὸν μεταγωγόν τοῦ κέρατος κάλων· 2) νεώτ. ὁ ὀγων, ὁ ὀδηγῶν ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον· 3) νεώτ. ὁ μεταγωγός ὡς οὐσα. ὄργανόν τι χρησιμοῦν εἰς τὴν εὐκόλον εἰσαγωγὴν ἄλλου τινὸς ὄργανου ἢ συσκευῆς εἰς διάφορα ἡλεκτρικὰ κυκλώματα· 4) ὄμ.μηχαν. πᾶν μηχανήμα χρησιμοῦν εἰς τὴν μεταφορᾶν ὀλικοῦ ἢ ἀνθρώπων ἰσχύος δι' ἐναέριαν συρματῶν : ἐναερίος μεταγωγός πρὸς μεταφορᾶν κορμῶν δένδρων.

μεταδιδόναι ποι., μέλλ. μεταδίδομαι, μτ. δοτ. συνδεδειγμ. συντρέγω· Ἡσ. κρηταδιδοσμαι εὐχαρηθῆσομαι : Ἰλ.Χ.498 οὐ σός γε πατήρ μεταδιδάται ἡμῖν, Ὀδ.Σ.48 αἰεὶ δ' αὐθ' ἡμῖν μεταδίδεται· || κ. μτ. γενικ. πράγμ. μεταδιδόμεθα, μετέχω τινός : Ἰλ.Ψ.207 Ἴνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδίδασμαι ἱρῶν· || κ. ἀπολ. : Κόλντ.2,157 αὐτὸς δπως ἐθέλεις μεταδιδόναι.

μεταδιδών-έω κ. νεώτ., δημ. κ. μεταδιδενῶ δειπνῶ ὑστερον ἢ παρὰ τὸ σῆνηθε· Ἰπν.Διατ.32 εἰ δὲ γε ἐπὶ πλείω χρόνον κενεαγωγίσις ἐξαπνίης μεταδιδνησιεν· || νεώτ. κ. δημ. δειπνῶ οὐθις ξναδιδενῶ.

μεταδένμιος-η-ον μτρ., ὁ ἐν δειμνίος, ἐν τῇ κλίην, στρωμνῇ εὐρισκόμενος : Νόνω.Δ.42,413.

μεταδέτερον δέων νὰ λύση τις : Ξεν.'Ιπν.4,4 μεταδέτερον [τὸν Ἰπποῦ] μετὰ τὸ ἀριστον ἀπὰ τῆς φάντης.

μεταδεύσαν Ἡσ. κρηταίνων.

μεταδευτερώνω δημ. επαναλαμβάνω εκ δευτέρου, εκ νέου, ξαναδευτερώνω : Πολιτ. Έκλ.Τραγ. 108,4 θινει βιτισιά τῷ μαυριου του και πδει σαράντα μιλια, | και μεταδευτερώνει του και πδει σαρονταπέντε.

μεταδέχομαι μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μεταδέχομαι δέχομαι ή επειτα, μετό ταυτα : Πρωκλ.Παρμ.85|8 μ- ὑπὸ οὐσίας (ἀμφ.γρ.), Ναθαν. κτ.Πλωτίν.2,1430 ει φαλουσ ἡμάς παρεξομεν ἐν τῷ παρόντι και πονηροῦ, πονηρά κάκει μεταδέχεται' || νεώτ. κ. δημ. δέχομαι εκ νέου.

μεταδέχμας-ον (ἰδημος) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δήμου, ὁ μεταξὺ τοῦ λαοῦ : 'Οδ.Ν.46 και μή τι κακὸν μεταδήμιον ειη | και νὰ μὴ ἐπέληθ' ακόντι εἰς τὸν δήμον! 2) ὁ ζῶν ἐν τῷ δήμῳ. ἐν τῇ πατριδι του, ὁ ἐπιδήμιος, ἀντιθ. ὀπόδημος, ἐκδήμιος : 'Οδ.Θ.293 οὐ γάρ εἰθ' Ἡρασιον μεταδήμιος, ἀλλά που ἦθη ὀστειαι εἰς Ἀλημον ἡμειδιθ' δὲν εἰναι πλέον ἐξδὼ ὁ Ἡρασιος! 3) εἰσι οἰνοῦ, ὁ ἐπιχώριος, ὁ ντόπιος : Διον.Περ.744 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἶνος μεταδήμιος.

μετάδημος-ον ὁ μεταδήμιος βλλ. 'Ησ.ἐνλ. μεταδήμιος.

μεταδιαίρω-έω μτγν., δημ. μεταδιαίρω διαίρω εκ νέου, ξαναδιαίρω : Διδφ. Ἀριθμ.235.

μεταδιαίτησις-εως (ἡ) (μεταδιαίτω) μον. ἡ μεταβολή τῆς διαίτησ, του τρόπου του ζῆν : Νικηφ.Πατρ.'Ιστ.Βυζ.19C δια τὴν ἑξ τὰ ἐκείνων ἦθη... μεταδιαίτησιν, αὐτ.23C εἰς τοσαύτην γάρ τὴν μεταδιαίτησιν ἦδη παρήλλαξαν.

μεταδιαίτώ-άω μτγν., ὄρρ. α' μτ. διπλ. σύζ. μετεδίηθησ (Λουκ.Νεκρ.Δ.12,3), κ. παθ. ἐν μτγ. μεταδιαιτηθέντες | ΠΔΜακκ.4,8,7, μεταδάλλω τὴν διαίτην μου, τὸν τρόπον του βίου μου εἰς ἄλλον : Λουκ.Νεκρ.Δ.12,3 ἀποστάς τῶν πατέρων προσκυνεῖσθαι ἕξιοι και ἐς διαίτην τὴν Μηδικὴν μεταδίητησεν ἑαυτὸν' γ. παθ. : ΠΔΜακκ.4,8,7, μεταδιαιτηθέντες ἐντρυφασατε ταῖς νεότησιν ὑμῶν (μεταβολόντες διαίτην) 2) ρημ.π. μεταδιαίτησις.

μεταδιατάγη (ἡ) πάπ. ἡ μεταβίβασις τῆς ὑποχρέωσως ἡ τοῦ δικαιώματος καλλιεργείας δημοσίας γῆς : Πάπ. θεῶν οὐν τὴν μεταδιαίτησιν ἐτέροισ γενέσθαι κατά τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ δεινα' πρβλ. μεταδιατάσσω 2).

μεταδιατάσσω πάπ. μεταδάλλω, ἀλλοιω τὰς διαταγάς' 2) ειδ. μεταβιβάζω εἰς τινα τὴν ὑποχρέωσιν καλλιεργείας δημοσίας γῆς : Πάπ. ἐτέροισ γεωργουσι εἰς τὴν γεωργίαν μεταδιατάξαι.

μεταδιαίτημαι πάπ. μεταδάλλω, ἀλλάζω τὴν διαθηκὴν μου.

μεταδιδάσκω κ. νεώτ. διδάσκω τινὰ ἄλλω, ἀλλάζω ἢ πρότερον, καλύτερον' Ἀνών.π.Σουιδ. 'μεταδιδάξαι' το τὴν προτέραν ἀφείναι βουλήν και ἐλθεῖν ἐπ' ἄλληνη' : Διον. Ἀλ.9,3' || κ. μτ. διπλῆς αἰτ. : Φιλόστρ. εικ.2,11 μ- τινὰ ἐτέραν ὄρχησιν' 2) μτ. αἰτ. διδάσκων κάρνα τινὰ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἰδέαν, μεταπελθω, μετατρέπω, προσηλυτικῶς : Γαλ.18,657, Φιλόστρ. Ἀπολλ.1,15 πάλιν λόγῳ μεταδιδάξαι' 3) παθ. μανθῶναι τὴν νέον καταλείπων το πρώτον ὁ μαθησ, μεταμανθῶναι : Μουσών.ἀπ. 10,56ἦ, Πλουτ.'Ηθ.784D ἀληθὲς ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐπι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι και μεταμαθεῖν μάθημα' 4) μεταδάλλω γνώμην ἐπὶ τὰ γείρω : Διδφ. Σ.13,28 περὶ τούτων τῶ λόγῳ μεταδιδασκομένους' συνγῳτ. ἐπὶ τὰ κρείττω : αὐτ.2,21' 5) ρημ.π. μεταδιδακτέον.

μεταδίδω μτγν., μον. κ. νεώτ. τ. του μεταδίδωμι βλλ. α' : Κ Πορφ. Έκθ.24,4.

μεταδίδωμι μον. κ. νεώτ. κ. μεταδίδω, μέλλ. μεταδῶσω, ὄρρ. μετέδωκα, ποι. ἐν ἀπορφ. μεταδῶσιν (Ἐόγων.104), νεῖτ. μετέδωσα, παθ. μετε-

δῶθην, παρακ. μεταδέδεκα, μτγ. παθ. παρακ. μεταδεζόμενος, μτ. γενικ.πράγμ., παρέχω μεριδιον, διδω μέρος εκ τινος : Ἐόγων.104 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τῷ μεταδῶν ἐθέλει' || μτ. γενικ. πράγμ. κ. δοτ. προσ. ἔνν. παραλείπ. τῷ δοτ. προσ.1) διδω μέρος εκ τινος εἰς τιν, κάρνα τινὰ μέγιστον : Ἐόγων.925 οὔτε γάρ ἐν προκλήμων ἄλλω κάρματον μεταδοίης (πιθ.), 'Ηρ.1,143 ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτῷ μεταδῶναι μηδαμοῖσι ἄλλοισιν ἰώωνν, αὐτ. 4,145 γῆς μετέδωσαν (αἰτοῖσι), αὐτ.7,150, Εὐρ.'Ορ. 450 μετέδος φίλοισι σοσιαι σῆς εὐπράξιαν, 'Ἀριστ.β. Ἀγ.961 αὐτῶ μεταδοῦμαι τῶν κικλῶν, Πλάτ.Μενξ.89ε ἡ μεταδῶμεν τῆς ζητήσως, 'Ἀριστ.Πολιτ.1306α.25 ὅτε δὲ ταῦτα δεδιόσῃς μεταδιδοῦσαι τῷ πλήθει τῆς πολιτείας, Πρωκλ.2τοίχ. Θεολ.56 τὸ ἄλλω τῆς γεννητικῆς... δυνάμεως μεταδεδοκός, Πάπ. μεταδῶσιν αὐτῶ τῆς κρατιστίας ἀξιώματος, αὐτ. τέκνοις μεταδιδοῦναι και κληρονόμοις καταλιμέναν' || μτ. δοτ. προσ. κ. ἐξήρητ. προτ. : Διατ. Ἀτταλ.131 μεταδιδοῖναι πένθη ὅσον ἔχει προαίρεσως κῆν βραχυτάσων ἦ' || σπαν. μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. δηλούσων ὠρισμένον ἢ ἄλον τὸ μεταδιδομένον : 'Ηρ.9,34 ἦν μὴ και τῷ ἀδελφεῷ βιαντι μεταδοῖσι τὸ τριτημόριον τῆς βασιληίης, 'Ἀριστοφ.Σφ.917, Ξεν. Ἀν.7, 8,11, Πλάτ.Νόμ.715Α ὡστε ἀρχῆς μὴδ' ὅτιον μεταδιδοῦναι τοῖς ἡττηθεῖσι' || νεώτ. μτ. γενικ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ., ἰδ. εἰναι κακοῦ: τοῦ μετέδωκον ἀφορῶσιν νόσημα' κ. παθ. : ἡ νόσος μετεδῶθη εκ του καταπλεύσαντος πλοῖου' 2) μτ. δοτ. προσ. κ. γενικ. μτ. προθ., οἶον περὶ, ὑπέρ, κ. ἄ., ἀνακοινοῦμαι τὴ εἰς τιν, σασκίετομαι μετὰ τινος : Πολύδ.29,11,4 μεταδῶσιν τοῖς φίλοισ ὑπὲρ τῶν προσπεπυκῶτων, αὐτ.38β,1, Πάπ. του δεινα μεταδεδοκός ἡμῖν περὶ ὧν ἀπέφαιεν ἡδικηθῆσθαι ὑπὸ σοῦ' 3) μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. ἡ ἐξήρητ. προτ. ἀνακοινῶ τὴ εἰς τιν, πληροφωρῶ : Πάπ. ὁ φίλος τὰ πάντα μεταδῶσει ἡμῖν, αὐτ. μετέδωκεν γάρ μοι ὁ ἀδελφός, ὅτι...' || νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. πράγμ. κ. γενικ. προσ. ἡ αἰτ. προσ. μτ. προθ., ἐνίοτε κ. μτ. ἐξήρητ. προτ. : σοῦ τὰ μετέδωκα, ὅπως τὰ ἡκουσα, - μετέδωκε τὰ λεχθέντα εἰς αὐτὸν' κ. παθ. : Πάπ. τὰ μεταδοθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλικῶ γραμματέως, αὐτ. μετεδῶθη μοι, ὅτι...' 4) μον. κ. δημ. ἐκκλ. διδω εἰς μετέδοσιν τὰ ἀρχαῖνα μυστήρια : Ἐοσφών.703,11 μ- τῶ λαῶν, ΚΠορφ. Έκθ.254,8' || κ. ἀμτθ. κοιναῶν τῶν ἀρχάνων μυστηριων, μεταλαβαῖνω : Πράξ. Σινόδ.Κιηθλεως5 τότε διακόνοσ ὦν μετεδίδων εἰς τὸ ἄγιον θυσιαστήριον' 5) κοινοποιῶ ἐγγραφον, ἐπιδίδω : Πάπ. ὁ δεινα ὑπὲρ τῆς μετέδωκῆς κ. παθ. : αὐτ. ἀξίω ἀντιγραφον δι' ἐνόσ τῶν περὶ σὲ ὑπηρετῶν μεταδοθῆναι τῶ δεινα' 6) ρημ.π. μεταδοτέον, μεταδοτῆς ἰθλη-ις, μεταδοτικῶς, μεταδοτικῶτης, μετέδοσις.

μεταδιερῶ-άω πάπ. διωλιζῶ, στραγγιζῶ, φιλοτρώω.

μεταδιοικησις-εως (ἡ) (μεταδιοικῶ) Ἐπιγρ. ἡ παροχώρησις, ἡ ἐκχώρησις, ὅθ. ἡ ἀλλοία διοίκησις.

μεταδιοικῶ-έω πάπ. παραχωρῶ, ἐκχωρῶ, μεταβιβάζω' κ. παθ. : Πάπ. τῶν ἐν τῷ νῶ [ἔτει] μεταδιωκόμενων ὑπὸ Ἀνικητου και τῶν συνηρηστατῶν, Πάπ. ἐτέρω τῆς ὠνῆς μεταδιοικουμένης' 2) ρημ.π. μεταδιοικησις.

μεταδιόμαι τρέπω εἰς φυγὴν, καταδιώκω : Αἰσχ. 'Ικ.819 μετὰ με δρόμοισι διόνομαι.

μεταδιόρθω-άω ἔπιγρ. ποιω τὴ ὀρθῶν. διορθῶνω τ' 2) ρημ.π. μεταδιόρθωσις.

μεταδιόρθωσις-εως (ἡ) (μεταδιόρθω) μτγν. ὡς ρητορ. σχημα τὸ διορθῶσιν, συμπληροῦν ἐκφρασιν λεχθέντων : Δονατ.392.

μεταδιорισμός (ὁ) μτγν. ἀλλαγὴ, μεταβολὴ πρὸς τὸ βέλτιον· Δαμιάς. Ἀρχ.230.

μεταδιωκτός-ον (μεταδιώκω) ὁ ὄν τις μεταδιώξας, ἀκολουθῶν ἐκ τοῦ πληθύν. ἔφρασε· Ἦρ.3, 63 σὺτῆκα μεταδιωκτός γενόμενος ὁ κήρυξ ἦκε· 2) ὁ ἄξιος νὰ καταδιωχθῆ· Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.9 μεταδιωκτὰ τε καὶ ἐκ παντὸς ἀρετὰ ταῦτα τὰ μαθήματα, αὐτ.Μοά.Ἐπιστ.7.

μεταδιώκω, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. μεταδιώξομαι κ. σπαν. μεταδιώξω Ἰλλωτίν.29,15], ἀόρ. μετεδιώξω, διώκω τινὰ κατόπι, καταδιώκω, τρέχω κατόπιον τινὸς ὅπως τὸν προφθάσω· Ἦρ.3,62 μεταδιώξωντες τὸν κήρυκα, Ξεν.ΚΠ 4,3,3 μεταδιώκοντες τοὺς ἄλλους, αὐτ.Ἐλλ.4,1,39 ἀναπηδήσας μετεδιώκει τὸν πατέρα· ἥ κ. ἀπολ. ἐρχομαι κατόπι, μετ' ὀλίγον παρακολουθῶ· Ξεν.Ἐλλ.4,5,12 τὸν Ἰππαρχοστὴν ἐκέλευσε... μεταδιώκειν, αὐτ. ΚΠ 7,27· 2) μτφ. ἐπιδιώκω τι, ἐπιζητῶ, ζητῶ νὰ ἐνωσῶν κ· Πλάτ. Πολιτ.310D τὴν αὐτοῦ μεταδιώκον φύσιν, αὐτ.Νόμ.866B, Διδό.Σ 2,23 τὰς ἀφροδισιακὰς τέρψεις μεταδιώκειν ἀνδρὸς ἅμα καὶ γυναικὸς, Ἄλεξ.Ἀφορ.Τομ.437,19 μ- τὸ ἀκριβὲς ἐν τῷ λόγῳ, Θεοφύλ.Βουλγ.η.Θησ.Στεφ.ἐν λ. τρόπον τὰς πρὸς αὐτὸν δοκῶ συναλλάττειν καὶ τὴν αὐτὴν μεταδιώκειν πίστιν· 3) ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω· Πλάτ.46B τὸν δὲ νοῦ κα ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρῶτας μεταδιώκειν, αὐτ.59C τὴν τὸν εἰκότων μύθων μεταδιώκοντα ἰδέαν, Θεόδωρ.Φι 1,3,5 διὰ τὸν γνωρίμων μεταδιώκειν τὰ ἀγνωρίστα· κ. παθ· Πλάτ.Σοφ.225 τὸν μεταδιώκόμενον ὄψ' ἤμων σοφιστὴν· 4) ρηματ. π. μεταδιωκτικός, μεταδιωκτός, μεταδιώξις.

μεταδιώξις-εις (ἡ) (μεταδιώκω) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ μεταδιώκω βλλ., ἐπιδιώξις· Νικόμ. Ἀριθμ. 1,1 τὴν ταύτης δρεξίν καὶ μεταδιώξιν, Πολυδ.5, 165 ἡ δὲ μεταδιώξις σκληρόν.

μεταδοκός-ἄω, μέλλ. μεταδοξέω, ἀόρ. μετεδοξαί, μτχ. παθ. παρακ. μεταδεδογμένος (Ἦρ.7,13), συνήθ. ἀπρσα. μεταδόλω, ἀλλάξω γνῶμην, νομίζω ἄλλως· Ἦρ.4,9B ἐπει τὸ οὗτω μετεδοξέ, αὐτ. 5,92, δ' εἰσασα μί σοφ. μετεδόξῃ ἰμήπως ἤθελε μεταδόξῃ γνῶμην], Δημ.467 μὴ δὲ μεταδοξῆσθαι ποτὲ φησισαμένους ἐξείναι δοῦναι· ἥ ὄμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.· Λουκ. Ἀπολ.3 μετεδοξέ σοι ταῦτα βελίω εἶναι· ἥ κ. ἀπολ. ἐν τῇ μτ· Δημ.1241 μεταδόξαν μκήτι ἀγειν αὐτὰ Ἥλειος· ἥ κ. ἐν τῇ μτχ. τοῦ παθ. παρακ· Ἦρ.7,13 ὡς ὡν μεταδεδογμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ἐπειδὴ μετέβαλον γνῶμην νὰ μὴ ἐκστρατεύσω κατὰ τῆς Ἑλλάδος).

μεταδοξάζω μεταδοξάω, ἀλλάξω γνῶμην, φέρνω· Πλάτ.Πολ.43C τοὺς γε μὴν γονηθεύοντας σὺ γε φαίης ἂν εἶναι οἱ ἂν μεταδοξάζωσιν, αὐτ. Σοφ.265D ἐγὼ ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλακίς ἀμφοτέρω μεταδοξάζω.

μεταδορπίος-ον ἰέκ τῆς ἐκφοράς μετὰ δόρπονι ὁ μετὰ τὸν δόρπον, ἡ μεταξὺ τοῦ δόρπον, τοῦ ἐσπερινοῦ δειπνοῦ γινόμενος· Ὁδ.Δ 494 οὐ γὰρ ἐγὼ γε τέμπον ὀδυρόμενος μεταδορπίος· [ἐπειδὴ δὲν εὐχαριστοῦμαι νὰ θρηγῶ μετὰ τὸ φαγητόν]· ἥ ὁ μετὰ τὸν δόρπον γινόμενος ἡ πράπτων τ· Πίνδ. ἀπ.124,2 ὄχημ' αἰοῖδαν τοῦτο πέμπω μεταδορπίον, Στράτ.ΑΠ 12,250 νεκροτερὴν ἐπίκωμος ἰών μεταδορπίον ὤρην ἰὴ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ φαγητοῦ· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. συνήθ. κτ. πληθ. τὸ μετὰ τὴν κυρίαν τροφὴν προσπεφρομένο, παραπιθήμενα ἔδεσμα, ἐπιδορπίον, ἐπιδορπίσμα· Πλάτ.Κριτ. 115C καὶ δσα παραμύθια ἠδονίης μεταδορπια, Κριναγ.ΑΠ 6,229,3 ἦν τι λάθρη μίμον μεταδορπίον ἐγγὺς ὀδόντων.

μεταδόσιμος-η-ον μτγν. νεάτ.κ.-ος-ον ἐπὶ νοσημάτων, ὁ δυνάμενος νὰ μεταδοθῆ, ὁ μεταδοτικός, ὁ κολλητικός· Ἀρχηγ.Ἀέτ.13,120, -νόσημα μεταδόσιμον· ἥ νεάτ. κ. ἐπὶ εἰδήσεων, πληροφοριῶν κτ., ὁ οὐ εἰναι δυνατὴ, ἐπιπρῆπτα ἡ μεταδόσις, ἀνακλιώσις· 2) πάπ. τὸ μεταδοσίμον ὡς οὐσ. βεβαίως, πιστοποιῆσις ἐκ μέρους τινός· τὸ μεταδοσίμον τοῦ θεοῦ εἶναι μεταδοθῆν τῷ θεῖναι.

μεταδοσιμότης (ἡ) νεάτ. ἐπὶ νοσημάτων, τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ μεταδοσίμου, ἡ μεταδοτικότητα· ἡ μεταδοσιμότης τοῦ νοσήματος.

μετάδοσις-εις (ἡ) (μεταδίδωμι) κ. νεάτ., δημ. -ἡ ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταδίδωμι, ἡ δόσις μέρους ἐκ τινος ὄλου· Ξεν.ΚΠ 8,2,2 σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις, Ἀριστ.Πολιτ.132α,26 τὴν δὲ μετάδοσιν γίνεσθαι τῷ πλήθει τὸ πολιτεύματος· 2) ἡ ἀντάλλαξις ἐμπορευμάτων· Ἀριστ. ΗΝικ.113α,2, αὐτ.Πολιτ.125α,24 ὡν κατὰ τὰς δεξίσις ἀναγκαῖον ποιῆσθαι τὰς μεταδόσεις· 3) συνηγορία, ἔρανος· Πλουτ.Κλεομ.32 καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλευθέρως· 4) ἡ γνωστοποίηση, ἡ ἀνακοίνωσις· Πλωτίν.5,1,2, Πρόκλ.Στοιχ.56, Ἀπολλ.Δύακ.Συντ.260,16 μ- τῆς προστάξεως· 5) πάπ. ἡ κοινοποίησις, ἡ ἐπίδοσις· Πάπ. γενομένη τὴν ταῦ ὑπομνήματος μετάδοσιν· 6) ἐπὶ νοσημάτων, νόσος μεταδοτική, μίσημα, μόλιμα· Ἀρετ.Χρον.Νοδσ.2,13, Παυλ.Αγ.3,43 μετάδοσις λοιμική· ἥ ἡ μεταδοτικότητα· ἡ μετάδοσις νοσήματος· 7) νεάτ. ἐπὶ κινήσεως, εἰδ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, ἡ μεταδοσις κινήσεως ἀπὸ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο· 8) ἐκκλ. κ. δημ. ἡ πᾶσα κοινωνία, ἡ μεταλήψις τῶν ἀφ'ἑαυτῶν μαθημάτων· ἥ συνεκτ. τὸ πρὸς μεταλήψιν διδόμενον αἶμα καὶ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ μεταδιδόμενον· ἥ δημ. φρ. δὲν ἔχω κρασί οὕτε γιὰ μετάδοση οὐδὲ ἁλιχίτην ποσότητα· 9) μτγν. εἰδ. ἐν τῷ σχολείῳ, ἡ προτεινομένη ἐρώτησις· Πλουτ.Ἡθ.634Α.

μεταδοθίς (ἡ) (μεταδίδωμι) μτγν. κ. νεάτ. ὁ πρόθυμος εἰς μετάδοσιν, ὁ ἐλευθέρως· Φιλῶδ.Οικ.53J μ- παντός· 2) νεάτ. ὁ μεταδίδων τι, ὁ δι' οὐ μεταδίδεται τι· 3) νεάτ. εἰδ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, ὄργανον δι' ὃ μεταδίδεται κίνησις τὴς ἀπὸ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο, ἄ. μεταδοτήρ.

μεταδοτήρ-ηρος (ὁ) (μεταδίδωμι) νεάτ. ὁ μεταδοτὴς βλλ.3].

μεταδοτικός-ή-όν κ. νεάτ. κ. δημ. ὁ διατεθειμένος νὰ διδῆ μέρος ἐκ τινος, ὁ πρόθυμος εἰς μετάδοσιν, ὁ δωροδότης ἐλευθέρως, ὁ ἐλευθέρως· Ἀριστ.ΑΠρ.70β,27, Φιλῶδ.Οικ.54J, Βέττ. Βάλλ.19,2, Ἰάμβλ.Προτρ.2,1θ' κοινωνικός ἴσθι καὶ μεταδοτικός· ἥ ὄμ. μτ. γενικ.· Διδό.Σ 170 μεταδοτικός τῶν ἀγαθῶν, Κορνοθ.Φύσ.Θε.31 μεταδοτικός ἰσχύος· ἥ τὸ μεταδοτικὸν ὡς οὐσ. ὁ πρόθυμος μετάδοσις, ἡ ἐλευθεριότης· Μάρκ.Αὐρ. 1,3 παρὰ τῆς μητρὸς, τὸ θεοσεβές καὶ μεταδοτικόν· 2) νεάτ. κ. δημ. συνήθ. ἐπὶ διδασκαλῶν, ὁ δυνάμενος, ὁ ἐπιτήδειος νὰ μεταδιδῆ, ἰδίως τὰς γνώσεις του, ὁ καθίστων ταύτας σαφεῖς καὶ εὐληπτοῦς, ὁ γινόμενος ὑπηγηπτός· ὁ καθηγητὴς μας εἶναι πολὺ μεταδοτικός· ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἐπιτηδεότης τοῦ νὰ καθιστᾷ τὰ διδασκόμενα ἀνιληπτά, ἡ μεταδοτικότητα· ὁ νέος δάσκαλος ἔχει καλὸν μεταδοτικόν· 3) ἐπὶ νοσημάτων, ὁ μεταδιδόμενος, ὁ εὐκόλως μεταδοσιζόμενος ἀπὸ ἄτομον εἰς ἄτομον, ὁ κολλητικός· μεταδοτικὰ νόσοι ἰνόσοι δυνάμεναι νὰ μεταδοθῶσιν ὁμέσως ἢ ἐμμέσως ἀπὸ νοσοῦντος εἰς ὑγιᾶ, ἡ φυματίωση εἶναι μεταδοτική· ἥ ὄμ. γεν. ὁ εὐκόλως μεταδιδόμενος· ὁ γέλωθ εἶναι μεταδοτικός· ἥ ἐπιφρ. νεάτ. -ὡς.

μεταδοτικότητα -της (ἡ) νεάτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μεταδοτικοῦ βλλ.2), ἡ ἰκανότης τοῦ διδασκοντος νὰ

καθιστά τὰ διδασκόμενα ἀντιληπτά, νὰ γίνηται ἀντιληπτός· 2) ἐπὶ μισομηθίων ἢ λοιμωδῶν παθήσεων, ἢ ἰδιότης τῆς μεταδόσεως νόσου ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄλλον.

μεταδοτής-ιδος(ή) μτγν. θηλ. τοῦ μεταδοτής ἡ σαφιλῶς μεταδοῦσα, παραχωρούσα, προμηθεύουσα· Διον. Ἀρεοπ.158.

μεταδουλώ-ω μτγν. καθιστῶ τινα, κάμνω δοῦλον κ.παθ.· Ξευήρ. Ἱατρ.Κλυστ.27 τυραννιθὲν γάρ ἡν' αὐτῆς καὶ οὐλοῖ μεταδουλοῦν ἰσθί. ἐσφ. γρ. ἀντί καταδουλωθένει.

μετάδουπος-ον (ἐκ τῆς ἐκφορᾶς μετὰ δούπου) ὁ ἐν τῷ μεταξῷ πίπτων, κείμενος, ὄθ. ὁ παρεμπιπτων, ἀδιόφορος· Ἡσιόδ. Ἐργ.823 αἶμα μὴν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειρα, αἱ δ' ἄλλαι μετὰδουποι, ἀκήριοι.

μεταδρομάθην (μεταδρομεῖν) ἐπίρρ. ποι. διὰ καταδιώξεως κατόπιν, τρέχοντας ἀπ' ὄπισθ'· Ἡσ. κρηναροχάζοντως· Ἰλ.Ε80 τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος... πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα μεταδρομάθην ἔλασ' ὤμων ἰσχολ. ἐπέδρομον, ἐπιδιώξας ἐπληξε· ς). Ἀπολλ.Ρ1,755, Ὀμπ. Ἀλ.4,509 ἰδ.γρ. μεταδρομάθην.

μεταδρομή (ή) (τρέχει) ἡ καταδιώξις, καταδρομή, δρομαία καταδιώξις, κυνηγητό· Εὐρ.ΙΤ941 μεταδρομαίς Ἐρινύων· ἢ κ. ἐπὶ κυνῶν· Ξεν.Κυν. 3,7 ἐν ταῖς ἰχνεαῖς καὶ μεταδρομαίς.

μετάδρομος-ον (τρέχω, δρομεῖν) κ. μιν. ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, ὁ τρέχων κατόπιν, καταδιώκων, ὁ ἐκδικουόμενος διὰ τὸ, ὁ ἐκδικητής· Σοφ. Ἡλ.1387 βεβδισὶν ἄρτι δωμάτων ὑπόσπειοι μετάδρομοι κύνες κακῶν πανουργημάτων ἀφικτοί· πρβλ. Εὐστ.Πον. 107,72 ἐφ' αἱς μετάδρομον ἐμοί τὸ καλόν.

μεταδύομαι μτγν. πορειοῦμαι ἔπειτα· Ἀρατ. 627 τῆμος ἀποικοιμένην κεφαλὴν μεταδύεται ἴππος ἰδ.γρ. κεχωρ. μετὰ δύεται).

μετάδω-ους (ή) μτγν. ἡ μετάδοσις ἀγοσθῶ, ἡ εὐεργεσία, ἡ πλοσθεῖα κ.τ. τοῦ αἰδῶς· Κερκ.4,47. **μέταξω** (μετά) ἐπίρρ. ἢ τὸ μέταξω μετέπειτα· Ἡσ. ἐτὰ μέταξω· μετὰ ταῦτα. Δωρεῖσις· Ἡσιόδ. Ἐργ. 394 μὴ πως τὰ μέταξω χαρίζων πτώσεως ἀλλοτρῖους οἰκούς (μεταξὺ τοῦ νῦν χρόνου καὶ τοῦ ἐπομένου βέρους ὑφιστάμενος στερήσεσι)· πρβλ. Ἡρωιδαιον.2,951 Σχολ. Ἰλ.Γ29.

μεταζώνυμι κ. μιν. λῶα ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ καὶ ζευγῶν εἰς ἄλλην ὁμαζον· Ξεν.Κ.Π 6,3,21 ὁμοῦ δὲ τοῦ ἀγῶνος ὄντος οὐδενὶ ἄρματι ἐπὶ καιρὸς τοῦς ἴππους μεταζώνυμαι, Ψελλ.Πον.165,4.

μεταζήτησις-εως (ή) (μεταζήτησ) πάπ. ἡ ἀναζήτησις, ἡ ἐκ νέου ζήτησις.

μεταζητώ-έω πάπ. κ. μιν. ζητῶ πάλιν, ξανά· Πάπ. ἔρχον παρὰ σοῦ τὸν ἐμόν μισθὸν μεταζητῶν ἀπὸ ὀπισθεν χρόνων ἕως τοῦ παρελθόντος μῆνος· 2) ρηματ. π. μεταζήτησις.

μεταζώνω δημ. κ. μεταζώνωως πησιάζω ἔκ νέου, ξαναζώνωω· δέ(ν) μεταζώνωωσ σὸ σπῆτι μωσ.

μετάζωα (τά) νεώτ. ζωολ. ζῶα ἀποτελούμενα ἐκ μεγάλου πλήθους κυττάρων, ὧν ἕκαστος διατηρῶν αὐθυπαρξίαν τινὰ ζῆ καὶ ἀποθνήσκει ἀνεξαρτήτως τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τῶν γειγνόμενου, πολυκύτταρα, ἀντιβ. πρωτόζωα.

μεταθέσιμος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ δυναμέος νὰ μετατεθῆ, ν' ἀλλάξῃ θέσιν· ὁ τοῦ οὗδ. μεταθέσιμος ὡς οὗσ. τὸ μεταθετὸν βλλ.· 2) μιν. τὸ οὗδ. ὡς οὗσ. ἡ μεταθέσις ἐπισκόπου ἐκ μῆος ἐπισκοπῆς εἰς ἄλλην· Θεοφάν.22 μετατέθη Γερμανὸς ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Κυζίκου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐφ' ἣ καὶ κλητήριον μεταθεσίμου τὸ ὑποσταγμένον ἐκπεφωτηται.

μετάθεσις-εως (ή) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἀνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμά τοῦ μεταθεῖν, ἀλ-

λαγή, μεταβολὴ θέσεως· Ρήτ.3,569 ἐμετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν· Ἀριστλ.Μεταφ.1024a,4 δσον ἢ μὲν φύσις ἢ αὐτὴ μένει τῆς μεταθέσει, ἢ δὲ μορφοῦ, οἶον κηρὸς καὶ ἱμάτιον, Δημ.727 μετὰ ταῦτα τηλικούτο πράγμα ἀνελευθὸν ἐν τῇ τῶν ῥημάτων μεταθέσει προσγράφω, Ἐπίκ.ἀπ.61 μεταθέσεις ἐξ ἔδρας ἀτόμων, Σωρ.2,60 μ- ἐμβρόου· ἢ μετὰστασις ὑπὸ τῶν, μετατόπισις· Διόδ.Σ,123 πρὸς τῆς μεταθέσειν τῆς τοῦ θεοῦ γενέσεως· ἢ μετοίκησις· Δουκάγγ. ἐμετάθεσις ἐστὶν ἡ ἀπὸ παροικίας εἰς παροικίαν μετένεξις· ἢ νεώτ. κ. δημ. μετάθεσις ὑπαλλήλου ἢ ἀνευ ἀναμετρώσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως μετακίνησις τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς θέσεως, ἢν κατέχει, εἰς ἑτέραν ὁμοῦθαδων· ἀμοιβαία μετάθεσις ἡ ἐναλλαγὴ τῆς θέσεως δύο ὑπαλλήλων· δυσμηνῆς μετάθεσις ἡ μετακίνησις εἰς μειονεκτικὴν περιφέρειαν ἡ ὀικαιοδοσίαν· πρβλ. μεταθέτω 2)· 2) μτγν. ἐπὶ καταρρακίτου ὀφθαλμοῦ, ἡ κατάκλισις, τὸ σκέπασμα· Γαλ.10,990· 3) μεταβολή, μετατροπή, ἀλλαγὴ· Ἀριστλ.Κόσμ.400b,29 θεὸς οὐδεμίαν ἀπιδεχόμενος μεταθέσιν, Φιλῶδ.Ρητ.Ι,216s μ- ἐκ τῆς οἰκείας φύσεως, ΚΔ Ἐδρ.7,12 ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται ἰσθ. κ. νεώτ. κ. δημ. παροίμ. ἡ φρ. ἐν γρ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς σκοπιμότητος ἢ τῆς ἀφέλειας ἐκ τῆς παραδόσεως· ἢ εἰδ. ἡ μεταβολὴ φρονήματος, γνώμης· Πολύδ. 1,35,7 θυσίῶν γὰν ὄντων τράπων πᾶσιν ἀνθρώποις τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταθέσεως, αὐτ.30,20,2· 4) ἡ μετάθεσις ἐκ μῆος μερίδος εἰς ἄλλην, ἡ προσχώρησις· Πολύδ.5,86,8 ὑπὲρ τοῦ φθάσαι τοῦ πέλαις περὶ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ μεταθέσιν τὴν πρὸς αὐτόν· ἢ ἡ ἐξουσία, τὸ δικαίωμα τοῦ μεταθεῖν ἐξ ἑνὸς συνασπισμοῦ εἰς ἄλλον, ἦτοι τοῦ ἀλλάσσειν συμμάχους· Οἰουκ.5,29 δίκαιον γάρ εἶναι πᾶσι τοῖς ἑυμάχοις γενεῶφαι τὴν μετάθεσιν· 5) ἡ ἀλλαγὴ, ἡ πώλησις ἐμπορευμάτων· Πολύδ.10,1,8 ταύτη συνεχροῖτο τῇ πόλει πρὸς τὰς ἀλλαγὰς καὶ μεταθέσεις οἶον εἰ ἐμπορίω· 6) γρομμ. ἡ μεταβολή, ἡ μετατροπὴ ἑνὸς γράμματος· Ἀπολλ.Δύσκ.51,5,EM 795,34 φησὶν κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ/· ἢ κ. νεώτ. γρομμ. ἡ μεταβολή, ἡ ἀλλαγὴ τῆς σειράς φθόνων λέξεως τῆς οἶον κροδίη ἀντὶ καρδία, τράφιος ἀντὶ τάφρος, κάρπρον ἀντὶ κάπρον, στίχης ἀντὶ χτίστης· Ἰω.Ρακεδ.π.Ρήτ.3,569 ἐμετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν· Τρύφ.Παθ.4, Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἀγάα· 7) εἰδ. κ. νεώτ. ρητ. μετάθεσις αἰτίας ρητορικῆς πρὸς ἐκφρ. καθ' ὃν λέγαν μεταθετεῖ εἰς ἄλλο πρῶσον καθ' ὄψθεσιν, ἢ εἰς ἄλλο γεγονός τὰ περὶ ὧν πραγματεύεται, ἐπιδιώκων οὕτως ἐναργεστέραν διατύπωσιν· Σωριαν. Ἐρμ.156 ἐμετάθεσις αἰτίας καλεῖται, διότι τὸ ἐπιφερόμενον ἐγκλημα ἐπὶ τὸ ἀνευθύον ἢ ἐπαίον αἴτιον μετάνειν πειράσθαι ὁ φεύγων· ἢ κτ. τοὺς ἀρχ. ρητορικοὺς κανόνας τὰ τῆς μεταθέσεως αἰτίας σχήματα εἶναι εἶς· Φοιδάμ.Περὶ σχημάτων 3 κατὰ μετάθεσιν ἐξ ἐστὶ τὰ τῆς διανοίας σχήματα, ἐν οἷς μεβλῆσθαι ἄφ' αὐτοῦ ὁ βουάται ποιεῖν ἐφ' ἑτέρον πρῶσον· 8) ἡ λογωκωπία, ἀντιβ. μῆσις· Δημήτρ.112· 9) νεώτ. μουσ. ἡ ἐκτέλεσις μουσικοῦ τεμαχίου εἰς 6. τόνον ἐκείνου, εἰς ὃν εἶναι γεγραμμένον, μεταφορά.

μεταθετικός-ή-ον (μετατίθημι) μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεταθετὸν, μεταβάλλον εἰς τὴν· Ἐπιφάν.2,57D τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἀρθρου ἐτέρου προσώπου ἐστὶ διαληπτικὸν καὶ ἐτέρου τρόπου μεταθετικόν.

μεταθετικός μιν. κ. νεώτ. κατὰ μετάθεσιν, διὰ μεταθέσεως· Αἴτλ. Χειρὸργ. π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. μεταθετικός.

μετάθετος-ον μτγν. ὁ μεταβαλλόμενος, ὁ εὐμετάβολος : Πολύβ.Ιδ.6,8 ὡς **μετάθετος** ἐστὶν ἡ τύχη ἰδ.ἀνάγν. εὐμετάθετος.

μετάθετος-ή-όν (μετατίθημι) νεώτ. συνθβ. ἐπὶ ὁμοίαν ὑπαλλήλων, ὁ δυνάμενος νὰ μετατεθῆ, νὰ μετακινήθῃ, ἀντίθ. ἀμετάθετος. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ὑποχρεωτικὴ μετάθεσις τῶν ὑπαλλήλων μεθ' ὁρισμένην χρονικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ τόπῳ, ἀντίθ. ἀμετάθετος. 3) νεώτ. μουσ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ὄργανον, οὐ οἱ ἐκπεμπόμενοι ἤχοι δὲν ἀναποκρίνονται ἀκριδῶς πρὸς τοὺς σημειωμένους φθόγγους, ὁ εὐθάσιλος, τὸ σαζόφωνον, ἡ σάλπιγξ.

μεταθέτω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. μεταθέσθαι κ. παθ. μετεθῆναι, δημ. μετατέθηκα, μτχ. παθ. παρακ. μεταπεθεμένος, δημ. μεταθεμένος, θέτω ἐν ἄλλῳ τόπῳ, εἰς ἄλλο μέρος, μετακινῶ, μετατοπίζω : θά μεταθέσω τὴν κλῆνιν μου. || κ. ἐπὶ ἐναλλαγῆς θέσεως, συνθβ. ἐν τῷ παθ. : μετετέθη ἡ πρωτεύουσα τοῦ κράτους εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου, -μετετέθη ἡ θάρα τοῦ εἰρηνοδικείου. 2) ἐπὶ ὑπαλλήλων, μετακινῶ τινά ἀπὸ τῆς ὑπηρεσιακῆς θέσεως, ἢν κατέχει, εἰς ἕτερον ὁμοιοδοθίον, κἄνω μετάθεσις : τὸν μετέθεσαν εἰς τὰς Καλαμάς κ. παθ. : μετετέθη εἰς Σπάρτην. 2) ρηματ. π. βλ. ἐν λ. μετατίθημι.

μεταθῆς, μέλλ. μεταθέσομαι, τρέχω κατόπιον τιος, καταδιώκω, κυνηγῶ : Ξεν.Κυν.6,22 ταχῶ μεθεθέσονται, Ἰουλ.Αἰγ.5,177β. 2) συνθβ. μτφ. ἐξετάζω, ἐξεκινῶ τῆ : Πλάτ.Παρμ.128C ὡσπερ αἱ σκύλακες εὐ μεταθεῖσι καὶ ἰχνεύει τὰ λεχθέντα, αὐτ.Πολιτ.301B μεταθέοντας τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἴχνη, Ἰάμβλ.Πρότρ.4 μ- αἰτίαν. || σπαν. μτ. δοτ. : Κλέαρχ.37 εἰρήρευε μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις. 3) διατρέχω, περιτρέχω : Ξεν.Κυν.4,9 τὰ μὲν γὰρ θρη οἶδν τὲ ἐστί καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς. || κ. ἀπολ. περιέρχομαι, περιτρέχω : Ξεν.Κυν.6,25 ἐπειδὴν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνας ἦδη ὑπόκοποι ὡστ' 4) τρέχω ἔδω καὶ ἐκεῖ : Πλούτ.Πύρρ.16 αὐτὸς μεταθῆν ἐκασταγῶς καὶ παρασθῶν τὸς ἐκδιείθεσθαι δοκοῦσιν. 5) ἐπὶ μελισσῶν, περιίπταμαι, ἵπταμαι ὑπεράνω ἢ περὶ τῆς γῆς : Ἀριστλ.2162α,28 ἀνιχνεύουσας μεταθεῖν, ἕως ἀν εὐρωσῶ τὸν ἡγεμόνα τῆ ὄσμῃ.

μεταθῆς Ἐπιγρ. κτενυρίζω διὰ θυσίας ἱλαζέσθω τὸν θεόν καὶ μετασυστάω.

μεταθώραξ-ακος (ἰ) νεώτ. ζωολ. τὸ ὄπισθιον τμήμα τοῦ θώρακος τῶν ἐντόμων, τὸ κείμενον μεταξὺ τοῦ μεσοθώρακος καὶ τῆς κοιλίας.

μεταθολία (ἡ) πιθ. ἡ μεταβολὴ φρονήματος, γνώμησ : Σίμων.37,17.

μετατίγην (ἰσάσω) ἐπίρρ. ποι. ὄρωδν διώκω κατόπιον, ὀρημτικῶς : Ἀπολλ.Ρ.2,95 ὁ δ' ἀγχι αὐτόπο παρ' ἐκ γόνυ γονύς ἀρειδῶν κόφει μετατίγην ὑπὲρ οὐάτος.

μεταίχιμ ποι. ἀντὶ μετίζω, κάθημι ὀμοῦ ἢ πλησίον τιος, κάθομαι μαζί : Ὀδ.Π.362 οὐδέ τιν' ἄλλου εἶων ὅστε νέωμ μεταίχιεον ἐντε γερόντων.

μεταίχιμῶ-δω μτγν. ἀμφ. σση. : Ὀνύκ.Λονθ.27,53.

μεταίχιμ κ. μων. ὁλοθ. πεδαιρῶ, παθ. ἀόρ. μετήρθη (Πλούτ. Ἀλέξ.76), ἔγειραι καὶ μετασφερῶ ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, μεταθέτω, μετατοπίζω : Εὐρ.Π.1157 τί τόδε μεταίριε ἐξ ἀκινήτων βάρρων θεὰς ἀγαμα, αὐτ. Ἠρ.819 φυγῆ φυγῆ νωθεῖς πέδαιρε κἄλον, ἐκποδῶν ὄλο, αὐτ.Φοίν.1027 ἐκ τόπων νέωμ πεδαιρουσας, Θεόφρ.Φἱστ.1,27 τὸ γεννησάσαν ἐν τῷ ἐρηρῷ τὴν ψφν μεταίριε εἰς τὸ ὑγρόν, Πλούτ. Ἠθ.1089D τὴν εἶτε ἡδονὴν ταύτην εἶτ' ἀπονοῖαν ἢ ἀπάθειαν ἔνω καὶ κάτω μεταίριουσε ἐκ τοῦ σμάματος εἰς τὴν ψυχήν. κ. ποθ. : Πλούτ. Ἀλέξ.76 μεταθεῖς κατέκειτο παρὰ τὴν μεγάλην κολυμβήθραν, Διαφ.Ἐπιστ.37,4.

2) ἐπὶ φηφίσματος, μεταδόλλω, ἀνακαλῶ, κάταργῶ : Δημ.395 ἔπειτα τὸ φήσιμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταίριε ἐφ' ᾧ πρῶθευοντες ἤκομεν. 3) ὀμψ. ἐπὶ πηγῶν, μεθίπταμαι εἰς ἄλλον τόπον, μετασσεύω : Εὐμάθ. Υομ.129 τὰ πηγὰ τὸν χεῖρωνα φρίσσει καὶ μεταίριε πρὸς τὸ θερμότερον.

μεταίσωμ π. Ὀμ. κτ. μτχ. ἐνεστ. ἡ ἀορ. μτ. ἄλλου ρ. μεταδιδῶκα, ἐφορμῶ κατά τιος, ὄρωδν : Ἰλ.Π.398 κτεῖνε μεταίσωμ, Ὀδ.Υ.1) ἢ μεταίριε θάνατον τεύξειεν ἄκαστη, Θεόφρ.22,201 ἀλλὰ μεταίριε πλατὺ φάσανγον ὡστε διαπρὸ Τυδαριδῆς λαγόνος τὲ καὶ ὄμφαλου. 2) ἀμιλλῶμαι, μιμούμαι : Πίνδ.Ν.5,43 ἦτοι μεταίριετα καὶ νῦν τῆς μἄτρως σ' ἀγάλλει καὶ σοι ὁμόσπορον ἔστις.

μεταίριε (ἰ) (μεταίριω) μτγν. ὁ ἐπαίτιος, ζήτησιος, δισκονάρης : Φιλ.2,516,Λουκ.Νεκυομ.15 τὸν μεταίριον Ἰρον ἰδ.γρ.1, Ἀρτεμίδ.Δαλθ.3,53, Σουίδ. ἐν λ. Προϊκτής.

μεταίριε-εως (ἡ) (μεταίριω) σὺβλ. αἰτήσιος, παραίσιος : Σχολ. Ὀδ.Φ.306.

μεταίριε-ον κ. -α-ον μτ. γενικ. συναίτιος, συνένχοιος : Ἠρ.2,100 τοὺς. μεταίριε τοῦ φόνου, Αἰσχ. Χο.134,Σοφ.Τρ.260 τόνδε μεταίριον. . . τοῦδ' εἶναι πάθους, Πλάτ.Πολ.615B τίνος ἄλλης κάκουσις μεταίριε. || ὄμ. μτ. δοτ. πρσ. : Αἰσχ. Ἀγ.81 θεοῦς. . . τοὺς ἐμοὶ μεταίριεος νόστου. || ὄμ. μτ. δοτ. πρσ. κ. ἀπαρφ. : Σοφ.Τρ.1234 ἢ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίριεος, Ξεν. Ἑλλ.2,3,32 πλειστοίος μεταίριεος εἶ. . . ἀπολωλέναι.

μεταίριε (ἰ) μτγν. μεταίριε βλ.λ. : Πολύβ.π.Σουίδ. **μεταίριε-έω** ζήτηῶ, ἀπαίτω τὸ μεριδίον μου ἐκ τιος : Ἠρ.4,146 τῆς τὲ βασιληῆς μεταίριεόντες καὶ ἄλλα ποιεύμετες οὐκ ὄσια : πρβλ. αὐτ.7,150. || ἐνίοτε ὀρίζεται τὸ ἀπαίτιο μέρος : πρβλ. μεταδιδῶμι : Ἀριστφ.Σφ.972 τοῦτων μεταίριε τὸ μέρος. εἰ δὲ μοι, θάκνει. || κ. ἀπολ. : Δημ.410 παρὰ τοῦτων ἀφ' ὧν εἰλήσασιν μεταίριε τιν' μτ. αἰτ. πρσ. ἱκετεύω, παρακαλῶ, ἐκκλιπαρῶ : Ἀριστφ. Ἰπν.775 ἐς πρῶτα μὲν. . . σοὶ χρήματα πλεῖστα ἀπέδειξα ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, . . . τοὺς δὲ μεταίριον. 3) ἐπαίτω, ζητιανεύω : Λουκ.Κυν.2 διαφέρειε γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, σὶ τὴν ἐφήμερον τροφήν μεταίτιουσιν. 4) ρηματ. π. μεταίριε, μεταίριεσις.

μεταίριεος-ον ὁ ἐξαίσιος, ὁ αἰφνιδίος ἦσ. ἐξῆσπινεσ.

μεταίχιμῆ ἦσ. ἐμοχθεῖ.

μεταίχιμιον (ἰ) (οὐδ.) τὸ μεταίχιμος κ. μων. κ. νεώτ. τὸ μεταξὺ δύο ἐχθρικών στρατευμάτων διάστημα : Ἠρ.6,777 μεταίχιμον οὐ μὲνα ἀπολιπόντες ἴκοντο ἀντιοῖ τοῖσι Λακεδαιμόνιοισι, Εὐρ. Φοίν.1361 ἐστῆσαν ἐλάθουτ' εἰς μέσον μεταίχιμον ὡς εἰς ἄνωγα μονομάχου τ' ἀλκὴν ὁδορῶς κ. κτ. πλθ. : Εὐρ.Φοίν.1279 ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχιμ.

2) ἀόριστον καὶ φιλονικούμενον ὄριον, διαφίσησθητομένη μεθοριος χώρα : Σόλ.π. Ἀριστλ. Ἀθ.12,5 ἐγὼ δὲ τοῦτων ὡσπερ ἐν μεταίχιμῳ ὄρος κατέστη, Ἠρ.8,140,β' ἐξῆρατόν τιν' μεταίχιμον τὴν γῆν κερκτιμένω. || κ. μτφ. : Αἰσχ.Χο.63 τὰ δ' ἐν μεταίχιμῳ ἀκότου ἴεν τῆ μεθορία χώρα τῆ μετοξὺ φωτός καὶ σκότους. 3) τὸ μεταξὺ διάστημα, τὸ μέσον : Ἀριστλ.ΖΜ 676α,2 τότε γὰρ ἦδη μεταίχιμον γίνεται τῶν τῶνδον ἀφοτέρων.

|| ὄμ. ἐπὶ χρόνῳ, τὸ μεσολαθεῖον χρονικὸν διάστημα : Νικόμ. Ἀρμον.3 τὸ μεταίχιμον Ἀφροδίτης καὶ Ἥλιου, Λουκ. Ἐρωτ.21 οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχιμον ἔχοντες (οὐδὲν διαίκεμα ἀνδρόπτος). 4) μτ. γενικ. πράγμ. τὸ εἰρισκόμενον ἐν μέσῳ ἢ μεταξὺ ἄλλων : Αἰσχ. Ἐπ.19 ἀνήγυνη τὲ χῶ τιν' τῶν μεταίχιμον. || κ. ὡς ἐπίρρ. μεταξὺ : Κομητ. ΑΠ.9,597,3 ζωῆς καὶ θανάτιο μεταίχιμον.

μεταίχιμος (αίχιμη), αιολ. πεδαίχιμος (Αισχ.Χο. 589), ο μεταξύ δύο στρατών: Λυκόφρ.1435 πολλοί δ' άγώνες και φόνου μεταίχιμοι. 2) ο κρεμάμενος εν τώ μέσφ: Αισχ.Χο.589 πεδαίχιμο λαμπάδες πεδαίροι. 3) τώ μεταίχιμον ως ούσ. βλ.λ. **μεταίφρομαι**-έφροι αιολ. ως γλώσσ. τώ άντεπέρωμαι, μτφ. άγομαι εις έξωραριν, πνευματικώς άνυφροίμαι, μετροσοίμαι: Σχόλ.'Αριστφ.'Ορν.433 [έρμ. τώ άντεπέρωμαι].

μετακαθέζομαι μτγν. μέσ. μέλλ. μετακαθεδοίμαι, αλλάζω τήν θέσιν μου, κάθομαι εις άλλην θέσιν: Λουκ.'Ικαρ.26 χρηματίσας δέ και τούτοις... μετεκαθέζετο επί τόν έξής θρόνον.

μετακαθίζω μτγν., σχόλ. καθίζω ότε μέν έδώ ότε δέ εκεί, αλλάσσω θέσιν: Σχόλ.'Ιλ.Ν 281, Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.397. 2) μτφ. μεταβάλλω, αλλάζω γνώμην: Σέξτ.'Εμπ.Μοιβ.1215 || προσχωρō εις τινος, ηγγισω μέ τώ μέρος του: Ιώσ.Α1 18,6,6.

μετακαθηλιζω μτγν. αλλάσσω τόν όπλιισμόν τινος, όπλιζω αυτόν κατ' άλλον τρόπον: Πολυδ.3, 87,3 μετακαθηλιζε τους Λίβιας εις τόν 'Ρωμαϊκόν τρόπον.

μετακαινίζω μτγν. κ. μον. μεταβάλλω, άνκαινίζω, άνανεώνω: Διοσκ.'Επιγρ.ΑΠ 7,411,5 και κατά σκηνην μετακαινισιν, [ω].Αντ.786 τής άρχής επιλαβόμενος μετεκαινισεν επί τώ αθαδέπτερον.

μετακαλέ-έω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μετακαλώ, μέσ. κ. παθ. μετακαλούμαι, μέσ. άόρ. μετεκαλέσασθην, παθ. μετεκλήθην, παθ. παρακ. μετακέκλημαι, καλώ τινά όπως μεταβή, μεταστή από ένός μερους εις άλλο, καλώ, προσκαλώ τινά να έπανηθή εις δ μέρος ήτο πρότερον ή εις δ έγώ εύρισκομαι, άνακαλώ, συνήθ. μτ.δύο έμτροδ. διορ. από τινος, -επί τι ή μεθ' ένός, τώ έτέρω ύπονοουμένη, ή άπαλ. ύπονοουμένη άμφοτέρων: Θουκ.8,11 αλλά και τινας [ναδς] προσηγγέμας μετακαλείνε || δημ. κ. μέσ.: Διδό.Σ 16,10 έπειρώτανο μετακαλείσθαι τους Συρακαίους όπό τής άποστάσεως. || κυρ. έν χρ. μτφ. καλώ, προσκαλώ τινά να μεταστή από μιάς πραγματικής ή ψυχικής καταστάσεως εις έτερον κ. 18. εις ήν ειχε πρότερον ή εις τήν συνήθη, τήν δρωλώς έχουσαν: Αισχιν.2,159 μετακαλει τήν φυχήν από τής όργης επί τους ύπερ τής σωτηρίας λόγους, Πολυδ.30,2,4 μετεκάλεσα τόν 'Ατταλον από τής αλόγου φοράς [ύπονοείτ. επί τώ έλλογού, Παύλ. Α1γ.371]. 2) δδ. όμ. μτφ. έπανώδω τινά εις τώ πρόπον ή τώ ώφέλιμον, τόν κάμνω να μεταβάλη γνώμην ή ένεργεσιαν, κ. συνεκδ. άποτρέφω τινά από τινος: Πολυδ.14,1,3 πεπεισμένους μετακαλέσιν αυτόν από τής τών Καρχηδονίων συμμαχίας. 3) μέσ. άνευ έμτροδ. διορ. προσκαλώ τινά να έλθη παρ' έμού, ένεργώ να έλθη παρ' έμού: Κδ Πράξ.7,14 άποστείλας δέ 'Ιωσηφ μετεκαλέσατο τόν πατέρα αυτόν 'Ιακώβ, Πάν. μετεκαλέσατο αυτόν || κάμνω τινά να έλθη παρ' έμού: Εύρ.'Επιοτ.4,4 τους κατά τάς τέχνας σπουδαζόμενους μετακαλείσθε' || νεώτ. έν δημ. σμη. κ. τώ ένεργω:- μετεκλέσασιν ειδίκοις έλαϊκόμοιους έξ 'Ιταλίας. || δημ. κ. παθ. καλούμαι, προσκαλούμαι υπό τινος παρ' αυτόν, μτ. διορ. ή άπαλ.: Πλάτ.'ΑΕ 372Β όπόθεν δευρο μετεκλήθην, Φιλόστρ.2,14 δεδιότες... μη μετακλήθωσι, 'Ερμ.Τρισμ.Σ.στοδ. 1,49,44 φυλάξις ταίς εις χωρία θεών... μετεκακλήμενας, Πάν. αξίω μετακλήθηναι αυτόν, μετεκλήθην έξ Εύρώπης ειδίκοις. ειδ. επί Ιατρού, στέλλω και προσκαλώ: Λουκ.Περγρ.44,Γαλ.10,4 μετεκλήθη έπιφανής καρδιολόγος εκ Παρισίων. 4) επικαλούμαι, προσφωνώ: Σχόλ.Θεόδρ.2,10 μη τινεσ λήθωιν [δ.γρ.]. 5) καλώ, όνομαζώ διαφόρων, άλλένω, μετονομάζω: Τζέτζ.'Ιλ.40,23 τούτων μετακαλοσθιν 'Αλέξανδρον' κ. παθ.: Πάν. δού-

λη Μαύρα 'Αταλοϋς τώ όνόματι μετακλήθεισα νυνι Εύτυχία, Εύστ.'Ιλ.63,1 'Αχαιοι μετακλήθησαν. 6) νεώτ. δημ. μετακαλώ άνακαλώ. 7) δημ. αθήνι εκ νέου καλώ παρ' έμού, Ξανακαλώ. 8) ρηματ. π. μετακλήτεος, μετάκλητος, μετακλήτος, μετάκλησις.

μετακά(μ)νω δημ. κ. μετακά(μ)νω ποιώ, κάμνω εκ νέου, Ξανακάνω: συγχώρησέ με και θά(ν) θά τώ μετακάνω.

μετακάρπιον (τό) [καρπος (2)] μτγν. κ. νεώτ. άνατ. τώ μεταξύ τώσ καρποϋ τής χειρός και τών δακτύλων μέρος: Πολυδ.2,143 «μετακάρπιον δέ τώ πρό τών δακτύλων πλατυνόμενον, άφ' ου εις έκείνουσ ή χειρ σχίζεται»: 'Ηλιδ.Χειρ.π.'Ορειδ.49, 15,3,Γαλ.Χρ.Μορ.2,4.

μετακάρπιος-ος κ. νεών. άνατ. ό μεταί τον καρποϋ, ό μεταξύ τώσ καρποϋ και τών δακτύλων τής χειρός κείμενος: μετακάρπια όσατά διά μεταξύ τών δοτών τού καρποϋ και τών φαλαγγών τών δακτύλων πέντε μακρά καιτά τά συναποτελούσθα τόν σκελετόν τής άκρας χειρός.-μετακάρπιοι διαρθρώσεις- μεσοκεφαλικοι σύνδεσμοι. 2) μτγν. κ. νεώτ. τώ μετακάρπιον όσ όσα βλ.λ.

μετακαρπιόφαλαγγικαι διαρθρώσεις [α] νεώτ. άνατ. διαρθρώσεις καθ' άς έκαστος όλος δάκτυλος συνάπτεται πρός τώ μετακάρπιον.

μετακατασκευάζω 'Επιγρ., μτφ. άόρ. μετακατασκευάσασθαι, κατασκευάζω πάλιν, εκ νέου.

μετακατασκευή(ν)ι 'Επιγρ. ή εκ νέου κατασκευή.

μετακατατροπή (ή) μτγν. δωρ.-τροπή μέρος τού κηβαρωδικοϋ νόμου: Πολυδ.4,66.

μετακατάξειω καταξέω όδωρ κατόπιον, έπιξέω έπειτα κ. παθ.: Πίν.Διαίτ.65 και προσκαταχεισθαι μη όλίγω, και ταχέως και μετακαταχεισθαι.

μετακαταφύγομαι παθ. φύγομαι, γίνομαι φυχωρ μετά ταύτα: 'Ιππ.528 μετακαταφυγθεισαι, έκθερμαινόνται όξέως.

μετάκειμαι έν χρ. ως παθ. παρακ. τού μεταπίθμη, μέλλ. μετακέσσομαι, κείμαι, είμαι τεθειμένος άλλου: Πλάτ.Κρατ.394Β εστίν πρόσκειται γράμμα ή μετακείται ή άφάρηται, 'Αριστλ.ΖΜ 660β,31 όσωπε μετακειμένη ή άνω έστιν, Πάν. τοίς μετακειμένους έξ 'Ερμώθευσις εις τόν τόπον. 2) μτφ. είμαι μεταδεδοκίμενος: Διον.Αλ.Ρωμ.2,14 έφ' ήμώσ μετακείται τώ έθουσ. 3) ειδ. έν τώ λόγω, ποιούμαι μεταφοράν κατά παρομοίαν κττ.: Δημήτρ.188 έγέλασ που βόδον ήδύχρουν, ή τε γάρ μεταφορά ή έγέλασ, πάνυ μετακείται άπρεπώς.

μετακαλητίζω [κέλητις] μον. μεταβαίνω από τού ένός κέλητος εις άλλον, μεταπηδών εις άλλον Ιππον ή όχημα: Νίκ.Χων.248 μετακαλητίζουσ εις έτερον όχημα.

μετακέντριζω μτγν. κεντρίζω, έμβολιάζω εις άλλο δένδρον, μτφ.: 'Ανών. έν Ρήτ.1,643Ψ πόθον δυνπε ύστερον πρός τόν αληθή θεόν νουνηζός μετεκέντρισεν.

μετακεντρικός-ή-όν νεώτ. ναυτ. ό τού μετακέντρου βλ.λ.: μετακεντρική ένελεϊνημένη [γεωμετρικός τόπος τών διαδοχικών μετακέντρον, σχηματίζόμενος διά τών διαδοχικών τομών τών καθετων επί τήν καμπύλην],- μετακεντρικόν ύφος.

μετακέντρον [τό] νεώτ. ναυτ. τώ σημειόν, εις δ τέμνεται ή διά τού κέντρου τού βάρουσ κλίνονος τής πλοίου διερχομένη κατακόρυφος μετά τής κατακόρυφου τής διερχομένης διά τού κέντρου άνωτόσεως.

μετακένω-ώω μτγν. κ. νεώτ.: κενώ όργόν τή από τινος δοχείου εις άλλο, μεταγγίζω: μ. εις έτερον χώνον || κ. μτφ. παθ.: 'Επιφάν.2,45C άπ' ούρανου μετεκένωθέντα εις άνθρώπινα: πρδλ. Γεωπ.1,51. 2) ρηματ. π.-ωτέον, μετακένωσις.

μετακένωσις-εως (ή) νεώς. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετακενῶ βλ.λ., ἡ μετάγιγσις.

μετακεράννυμι μγν. ἀναμειγνύω ἐχέων ἐξ ἑνὸς ὄγγειου εἰς ἕτερον: Πλούτ. Η8.801C εἰς καθάρων ὄγγειον ἐκ βυληροῦ μετακεράσαντες, Διοσκ.Ι,52 μετακεράσας ἐκ τοῦ κυρτιδίου τοῦ ἔπιου ἐπὶ ἄρωμα εἰς τὸν λουτήρα (δ.χρ. ὄντι μετεράσας) 2) μεταβάλλω: Πουα.9,28,4 μετακεράννυμι ἄσπιον ἐκ τοῦ θανατώδους εἰς τὸ ἠπιώτερον ὁ ἴος 3) ρηματ. π. μετακέρασμα.

μετακέρως-τος (τοῖ) συνήθ. ἐπὶ ὕδατος ὁ μειγνόμενος, ὁ χλισρός, ὁ οὔτε θερμὸς οὔτε ψυχρός Ἦσ. ἐπὶ εὐκρατον ὕδωρ ἡ χλιαρὸν ὄν. Ἄλεξ (37 αἰ δὲ παῖδες παρέχουσι, ἡ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δὲ ἐτέρα τὸ μετάνερας) πρὸς Ἄμφι.7.

μετακέρασμα-ατος (τοῖ) [μετακεράννυμι] μγμα, κράμα θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ὕδατος: Ἰνπ.Διαίτ.65 μετακέρασμα πολλὸν ἠτοιμάσθαι καὶ τὰς ἐπαντήλας ταχέως ποιεῖσθαι, Πλούτ. Η8.951B ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώματα.

μετακλήσις μγν., μων. κ. νεώτ. μεταφωτεύω ἀπὸ κήπου εἰς κήπον: Ἀνών.Πρόλ. εἰς Ἀριστλ. περὶ Φυτῶν 814,35 φυτὸν εὐγενές εἰς τὰς ἰταλικὰς μετακλήσεις φυταλίας ὥτ' μέσ. μεταφωτεύω δι' ἐμαυτὸν: Νικηφ. ἐν Ρητ.Ι,524,9 μετακλήσεσθαι τῷ κλήμῳ μου ἰτὴν κυράριπτον ἢ νεώτ. γεν. μεταφωτεύω βλαστὸν εἰς ἄ. μέρος πρὸς ἀνάπτυξιν ἢ νεώτ. ἐν χρ. κ. τὸ παθ. μετακλήσεσθαι: εὐάριθμοι τῶν βοτάνων μετακλήνουνται.

μετακλίσις ποι. μ. κτ. παρατ. ἡ ἀόρ. μετακλίθαι, ἀκολουθῶ, ὑπάγω κατ'ἐν τινός: Ἰλ.Λ 52 ἰππῆες δ' ὀλίγον μετακλίθαι ἰσθλῶ. ἐρετ' ὀλίγον ἡκέε ἐπορεύοντο: ἢ μτ. αἰ. κατ'ὸ δώκιω, κυνηγῶ: Ἰλ.Π 685 Τρώας καὶ Λυκίους μετακλίθε, αὐτ. Σ 581 τὸν δὲ κύνας μετακλίθων ἡδ' αἰχμοί 2) ἐρχομαι μετὰ ταῖτα, ἐπακολουθῶ: Ἄπολλ.Π, 139 3) ὑπάγω εἰς ἐπισκεψιν: Ὀδ.Α 22 ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετακλίθε, Καλλ. Ἀρτ.46 αὐθὶ δὲ Κύκλωπας μετακλίθε: 4) ἀπερχομαι, μεταβαίνω πρὸς ἀνάληψιν: Ἄπολλ.Ρ 3,802 ὥτ' μτ. αἰ. τ. τόπου, ἐρχομαι, ὑπάγω που: Ἄπολλ.Π, 1221 μ. κρήνην 5) ἐρχομαι διὰ μέσου πινός, διέρχομαι: Ἰλ.Λ 714 ὅτε πᾶν νεδῖον μετακλίθων.

μετακλίσημα-ατος (τοῖ) (μετακλιῶ) κ. δημ. ἡ μετακλήσις, ἡ μετάθεσις: Ἰνπ.Προσρ.2,19 τὰ δὲ σμικρὰ μετακλήματα τῶν ὄψεων, - τὰ κρασιὰ χαλοῦν μὲ τὸ συχνὸ μετακλήμα τῶν βαρελίων.

μετακλήσις-εως (ή) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετακλιῶ, ἡ μετάθεσις, ἡ μετατόπισις ἢ ἀστρον. στροφή περὶ ἀξόνα: Αὐτόλ.Ι κατὰ πᾶσαν μετακλήσιν, Ἀριστορ.Σόμ.Ι ἐν πάσῃ μετακλήσει: ἢ λατρ. ἡ ἐξάρθρωσις, τὸ στρωμοπούσιμα: Γαλ.8,269 μ. σφονδύλων 2) ἐπὶ ἐπισκόπων, ἡ μετόθεσις ἀπὸ μιᾶς ἐκκλησίας εἰς ἄλλην: Κανὸν.Ἐκκλ. Ἀερ.48 3) μτρ. ἀλλαγὴ, μεταβολή: Ἰνπ.Ἐν.90, Ἀριστλ.Πρ. 892a,27 μετακλήσεις τοῦ κόρουμ, Ἀρρ. Ἀν.4,8,4 τῆ ἐς τὸ βαρβαρικώτερον μετακλήσει.

μετακλήσις-ἡ-ὄν (μετακλιῶ) κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ μετακινήθῃ, νὰ μεταβληθῇ, ὁ μεταβλητός: Θουκ.5,21 βουλόμενος εἰδέναι εἰ εἴ μετακινητὴ εἶη ἡ ὁμολογία, Πλούτ. Η8.152A ὅτι τοὺς νόμους ὁ Σόλων ἐψη μετακινητοῦσιν εἰναί.

μετακλιῶ-έω κ. μων. κ.νεώτ., δημ. ἀσυναίτη. -άω, ἀόρ. μετεκλήσασθαι, κ. δημ. [ἐ]μετακλήσασθαι, κ. παθ. μετακλήθητι κ. δημ. [ἐ]μετακλήθηκα, δημ. πτχ. παρακ. μετακινημένος, μεταποτιζῶ τι ἢ τινα ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ μεταφέρω ἄλλω, μεταθέτω: Ἦρ.9,74 ἵνα δῆ μιν οἱ πολέμιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως μετακινήσασθαι μὴ δυναίεσθαι κ. παθ.: Ἦρ.Ι,51 μετεκλήθησαν δὲ καὶ οὗτοι ὑπὸ τὸν ἠλὸν κατακείμενα, Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.315β,14 ἢ κ.

μέσ. κινουῖται ἐκ τινος τόπου εἰς ἄλλον, ἀπέρχομαι ἐξ ἑνὸς εἰς ἕτερον: Ἦρ.9,51 μετακινεῖσθαί τε ἐδόκειε τότε, ἐπεὶ τῆς νυκτὸς ἡ δευτέρα φυλακή, Πλάτ.Νόμ.894A μεταβάλλω καὶ μετακινεῖσθαι μὲνον ἴγνεται πᾶν 2) μτρ. μεταβάλλω, τροποποιῶ, ἀλλοίω, ἀλλάζω: Δημ.688 Κίμωννα, ὅτι τὴν Παρίων μετεκλήσιν πολιτείας ἐφ' αὐτοῦ, Ἀριστλ.ΗΝΚη.ΙΙ,52a,30 ῥῆον ἔθος μετακινῆσαι φύσεως, Διατ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.Ι,18 οὐδεὶς ἐστι λοιπὸν ὁ παραχαρῆξων ἡ μετακινήσων τι τῶν παρ' ἐμοῦ διωρισμένων κ. παθ.: Ξεν.Λοκ.Ι,5) πολιτείας μετακινημένους καὶ ἐπὶ νῦν μετακινημένους 3) ρηματ. π. μετακινήσεως, μετακινῶσθαι, μετακινήματι.

μετακτιόνιον (τοῖ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. τὸ μεταξὺ δύο κίωνων καταλειπόμενον κενόν, τὸ μεσοστόμιον: Ἐπιγρ. Διαφάρβαντι τὰ μετακτιόνια.

μετακρινῶ-άω μγν. μετακεράννυμι, μ. ἐν τῷ μέσ. μετακρινώματι μίγνυσι, ἀνακατῶν δι' ἐμαυτὸν, μετατρέφω δι' ἐμαυτὸν: ΠΔ Σοφ.Σαλ.16,2 τῆ δὲ τοῦ προσφερομένου ἐπιμύθια ὑπηρετῶν πρὸς ὁ τις ἐβούλετο μετεκρινάτω.

μετακλιῶ, ἀπ. μετακλιῶ, μέλλ. μετακλιῶσσομαι, κλιῶ κατ'ὄπιν, ἔπειτα: Ἰλ.Λ 764 ἦτε μιν ὄψε πολλὰ μετακλιῶσασθαί 2) θρηνώ, παραπονοῦμαι διὰ τι, θρηνώδως ἀποζητῶ: Φιλ.Ι,209 μ. τῆς παλαιᾶς διαίτης ἢ κ. μέσ.: Ἐϋρ. Ἐκ.214 τὸν ἐμόν δὲ βίον. - οὐ μετακλιῶμαι.

μετακλασικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετὰ τὸν κλασικὸν χρόνον περίοδον: μετακλασικὴ τέχνη (ἡ μετὰ τὴν κλασσικὴν), - μετακλασικοὶ συγγραφεῖς.

μετακλιῶ μγν., ποι. μετακλιθῶ, ποι. ἀόρ. γ' πληθ. μετακλήσασιν, μετακαλῶ, μετονομάζω, ὀνομάζω μὲ νέον ὄνομα: Εὐφορ.176 τὸν μὲν καὶ Περσῶνα μετακλήσισσαν Ἀχαιοί, Ἄπολλ.Ρ 2,296 Στροφάδας δὲ μετακλιεῖσθαι ἄνθρωποι.

μετακλιῶ μγν., ποι. ἀντὶ μετακλιῶ βλ.λ.: Εὐφορ.176. **μετακληρονομῶ**-έω μ. π. παθ. μεταφέρω εἰς ἄλλη κληρονομίαν κ. παθ.: Πλάτ. οἰ κ. τῆς Ἥρα- κλίδου μερίδος μετακληρονομημένοι.

μετάκλισις εως (ή) [μετακλιῶ] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ενεργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετακαλῶ, ἡ κλήσις, πρόσκλησις: Ἦσ. κ. κλήσις δι' ἑτέρου πινός: Ἰώσ.ΑΙ 17,3,3, Ἄνα.Ἐμφ.Πολ.3,71,αὐτ.5,90. -ετᾶκλισις ἔξενον ὀργανωτῶν 2) ἡ ἀνάκλησις: Ἰώσ.ΠΙ,31,1, πρὸς τὴν μετάκλισην ἀνανακτοῖεν, Ἄνα.Ἐμφ.Πολ.3,12 3) μων. ἡ μεταβολή, ἀλλαγὴ ὀνόματος: Τζέτ.Ἐξῆγ. Ἰλ.38,21.

μετακλήσις-ον [μετακαλῶ] μγν. ὁ προσκλήθεις, ὁ προσκεκλημένος: Ἄπολλ.Δύσκ.Συντ.144,Π, Ἠλιόδ.ΑΙ8,9,26 τέλος πρὸς τὸν Ὀροσύνδτην μετᾶκλιπτον καὶ φορᾶδην ἀγθέντα, Ἀγαθ.Ι,20.

μετακλήσις-ἡ-ὄν μετακαλῶ ὁ μετακλήθεις, ὁ διὰ μετακλήσεως προσεκαλῶ 2) ὁ δυνάμενος νὰ μετακληθῇ, ἀνακληθῇ ὥτ' ἐπὶ ὑπαλλήλων, ὁ ἀπολυόμενος κατ' ἐλεύθερον κρίσιν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ὁ μὴ μόνιμος, ἄ. ἀνακλητός.

μετακλιῶ κλιῶ, κἀμπῶ εἰς ἄλλο μέρος, κ.μτρ. Φιλ.Ι,268 φυγὴ, μετακλινε σεαυτήν, αὐτ.1,465 μ. τινὰς ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν κ. κ. παθ. κλινομαι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, μεταστρέφομαι: Ἰλ.Λ 509 μὴ πῶς μιν πολέμιοι μετακλιθέντος ἔλαιον ἢ κ. ἀμτ.ε: Φιλ.2,299 [β.γρ.], Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 2) μέσ. κλινομαι πρὸς τὸ ὄπισω, μεταβάλλομαι: Ἀρ.ετ.Χρον. Ποθ.2,1 πνεύμα γάρ, κῆν μετακλιθῆ τὸ ἀμπερον ἄνω τε καὶ κάτω ἴσον πάντῃ ἢ κ. ἐπὶ τῶν μῶν, στρέφομαι πρὸς ὄλος τὰς διευθεύσεις: Γαλ. 2,278 3) ρηματ. π. μετάκλισις.

μετάκλισις-εως (ή) [μετακλιῶ] μγν., μων. κ.νεώτ. ἡ κλήσις, στροφή πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς τὸ ὄπισω, ἡ μεταβολὴ θέσεως: Ἰώσ.ΠΙ,61,7 ῥοπαί καὶ

μετακλίσις, Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,1 εἰς τὰς μετακλίσι-
ας τὸ ἄρνον δγκον τε καὶ κλύδωνα ποιεῖν
2) μιν γραμμ. ἢ μετάλησις: Εὐστ.15,29 3) νεώτ.
γελω, διατόροξις ἢ μετακίνηση τῆς ἀρχικῆς ὀρι-
ζοντίας θέσεως στρωμάτων τῆς γῆς.

μετακλύθω καθαρίζω κατόπιν διὰ κλυστηρίου:
Ἰνπ.Γν.Φύσ.7,33.

μετακλύθ-άω μτγν. συγκλώ, συγκάμπτω, λυγίζω:
Σύμμ.ΠΔ Φαλμ.74(75),11.

μετακλύθω μτγν. κλύθω ἐκ νέου, ξαναγενθώ:
Γρη.Νύσσ.3,230D.

μετακοιμίζομαι παθ. μτφ. κατακοιμίζομαι,
καταστέλλομαι, κατευνάζομαι: Αλοχ.Χο.1076 ποῖ
καταλήξει μετακοιμισθέν μένος ἄτης.

μετακοιμίζομαι-όμοι σχόλ. ἐσφ.γρ. τοῦ κατα-
κοιμῶμαι: Σχόλ.Ὁδ.Λ 332 (κῶδι).

μετακοινός-ον ὁ κοινός, μέτοχος, συμμετοχος,
συγκοινωνός: Αλοχ.Εὐμ.350 οὐδέ τις ἔσθιν συν-
δαίτηρ μετακοινός || κ. μτ. δοτ.: Αλοχ.Εὐμ.964
δαίμονες ὀρθονόμοι, παντὶ δόμῳ μετακοίνοι.

μετακοινωτός-ον Ἦσ. κκοινωνός.

μετακοιτικῶ λεξ. μεταβάλλω, ἀλλάζω κοίτην.

μετακόκκω Ἦσ. «ἡμέραι μεθ' ἐορτῶν ἐορτῆ
οὐκ ἔστι».

μετακόλουθ-έω μτγν. ἐπιδιώκω, κυνηγῶ:
Ἰάμβ.Πυθ.18,83 μετακόλουθῶν σφρα.

μετακομιθῆ (ἡ) μετακομιζοί μτγν., μον., νεώτ. κ.
δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετα-
κόμω, ἢ μετακόμισις, μεταφορά: Γαλ.18(2),503,
Ἄθανάσι.1,568, Πάπ. μετακομιθῆ πλῆθου, Διατ.
Ἄττολ.ἐν Σάθ.1,64 κοπιῆ καὶ καταβίβασου ὡς
ἄπτινος ξυλῆς ἢ μετακομιθῆς κωπίω || νεώτ. κ.
δημ. ἢ μεταφορά λειψάνου ἢ ὄστῶν ἀποθανόν-
τος ἀπὸ τοῦ τάφου του εἰς ἄλλο μέρος.

μετακομιζῶ κ. νεώτ., ἀόρ. μετακόμισα κ. δημ.
(ἐ)μετακόμισα, παθ.ἀόρ.μετακομισθῆν κ.δημ.(ἐ)με-
τακομιστήκα, μτγ. παθ. παροικ. μετακομισθένος κ.
δημ. μετακομισμένος, κομιζῶ τὶ ἀπὸ τίνος μέ-
ρους εἰς ἄλλο, διακομιζῶ, μεταφέρω: Ἡρωδιαν.
1στ1,14,8 ἀράσασιν γὰρ τὸ ἀγαλασι αὶ τῆς
ἐστίας ἱερείαι παρθέναι διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς
οἰδοῦ εἰς τὴν τοῦ βασιλικῆς ἀλλῆν μετακόμισαν,
Πάπ. δεδωκάμεν ἐπιστολὴν μετακομισαί πρὸς τὸν
ἄβινα, -μετακομιζῶ τὰς ἀποσκευὰς μου - τὰ
ἐπιπλά μου' κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.904B μετα-
κομισθεῖσα εἰς ἀμίωλα τινὰ τόπον ἕτερον, Πολυδ.
40,8,10 καιπερ ἦδη μετακομιζομένης εἰς Ἄκαρ-
νονίαν ἐκ Πελοποννήσου' || κ. μτφ. ἐπὶ προσ.:
Ἰωσ.Α1 20,2,3 εἰς τοὺς ἐκεῖνον μετακομισθῆσαι
νόμους' || κομιζῶ τὶ μετ' ἐμοῦ ἢ ῥάλλω ἄλλον
νὰ κομισθῆ αὐτὸ δι' ἐμὲ ἀπὸ τίνος τόπου εἰς ἄλ-
λον: Λυκούργ.56 καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πάτρια μετακομι-
ζέσθαι' 2) νεώτ. κ. δημ. αὐτῆ. ἀλλάσσω
κατοικίαν, μετοικῶ: ἀφθρον θὰ μετακομιζομαι || κ.
μῆσ. μεταφέρω τὰ ἐπιπλά μου εἰς ἄλλην κατοί-
κιον: αὐτὰς τὰς ἡμέρας δὲν ἔχει καιρὸν, μετα-
κομιζέται' 3) ρηματ.π. μετακομιστότος, μετακοι-
μιστότος, μετακομιθῆ, μετακόμισις, μετακομιστικός.

μετακόμισις-ως (ἡ) μετακομιζέτω σχόλ. κ. νεώτ.,
δημ.π. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ με-
τακομιζῶ, ἢ μεταφορά: Σχόλ.Διδ.Σ.2,16 πλοῖα
δισειρετὰ, διὰ τὴν μετακόμισιν διακεκομμένα'
2) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀλλαγὴ κατοικίας, ἢ μετοίκη-
σις πρὸθ. μετακομιζῶ.

μετακομιστικός-ή-όν πάπ., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ
πλοίων, ὁ ἐκτελὼν τὴν μετακόμισιν, μεταφορᾶν
φορτίου; ὄθ. ὁ φορηγός: Πάπ. Λουφεία μετακομι-
στικὰ' 2) νεώτ. κ. δημ. τὰ μετακομιστικὰ
ὡς ὄσ. ἀμοιβῆ διὰ τὴν μετακόμισιν, μεταφορᾶν
ἐπιπλων κτλ.

μετακόνδυλα (τὰ) Πολυδ.2,45 «τὰ δ' ἐπὶ τῷ
μακαριφίμῳ πρὸ τῶν κονδύλων μετακόνδυλα».

μετακόνδυλα (τὰ) μον. τὰ μετακόνδυλα βλλ.:
Μελετ.Γαλ.ἐν Ἀν.Κρ.3,130,18.

μετακόνδυλο (λο) μτγν. αἱ τελευταῖαι τῶν
δακτύλων φάλαγγες, αἱ μετὰ τῶν ἄρμων, τῶν κόρ-
πων ῥοφ. Ὀνομ.84 «τὰ ὄστα τῶν δακτύλων
σφυαλιδῆς καὶ φάλαγγες τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα
προκόνδυλοι' τὰ δὲ ἕξτις, κόνδυλοι' τὰ δὲ τελευ-
ταία, μετακόνδυλοι' 2) αἱ πρῶται φάλαγγες
τῶν δακτύλων: Σωφ.Κατ.51' 3) Ἦσ. «μετακόν-
δυλοι' τὰ μετὰ τῶν κονδύλων».

μετακόπτω μτγν. παθ. ἀόρ.β' μετακόπη, ἐπὶ
νομισματοσ, κόπτω ἐκ νέου, ὑπὸ νέου τύπου, μὲν
διαφορετικὸν χάραγμα' κ. παθ.: Πολυδ.αἰν.6,9,1
ὅπως μετακοπὴν δάκμον ἐπὶ τῷ νόμισμα.

μετακόσμησις-ως (ἡ) (μετακοσμή) μεταβολή,
ἀλλοίωσις κατὰστάσεως, μεταρρύθμισις: Πλάτ.
Νόμ.892A μεταβολῆς τε αὐτῶν καὶ μετακοσμη-
σεως ἀπόσης ἄρχαι παντὸς μάλλου, Φιλῶδ.Θε.3,
12 μετακοσμησις νεανική' . περὶ τὰ ζῶα, Πλοῦτ.
Ἰδ.733F ἡ τῶν ἑδεστών τάξις καὶ μετακόσμησις,
αὐτ.Σόλλ.7 ἀπεφάνοντο . . μετακόσμησιν ἀποση-
μαίνειν τὸ τέρας' πρβλ. Νικόλ.Δορ.31J' || γεν.
ματαροπή, ἀλλοίωσις, μεταρρύθμισις: Πλοῦτ.
Ἰδ.735B γενόμενος κατ' εὐχὴν ἀνὴρ ἐκ γυναικῶς
ἀνηνοῖσι τὴν μετακόσμησιν.

μετακόσμησις-ον ἰκόσμος) μτγν. ὁ ἀνήλικος ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸ μετὰ τὸν κόσμον διάστα-
μα, ὁ μετὰ τὸ ὀμψάντος: Φιλῶδ.Θαν.15 μετα-
κόσμησις χώρα' || μτγν. φίλος, τὰ μετὰ τῶν
κόσμον διαστήματα, ἐν οἷς οἰκοντες διάγουσι
βίον μακρίον οἱ ἀμείρονοι θεοὶ: Ἐπικ.ἀπ.359,
Πλοῦτ.Ἰδ.731D κ. κτ. ἐν.: Διογ.Λ 10,89 2) μτφ.
ὁ ἀχανής, ὁ ἀπέραντος: Φιλῶδ.425 ὑπερωκεανίος
καὶ μετακόσμησις ἀέθαις' 3) νεώτ. ὁ πέραν
τοῦ κόσμου τοῦτου, ὁ ὑπάρχων ἢ ὁ γινόμενος πέ-
ρην τῆς παρουσίας ζωῆς, ὁ μεταβυθώπιος: μετα-
κόσμησις ἀγαθὰ, -μετακόσμησις ζωή' 4) μτγν.
ἄστρον, ὄνομα τοῦ δωδεκάτοῦ ὅπου: Κατ.
Ἄστρ.Κ 8,4,126.

μετακόσμη-έω διευθετῶ ἐκ νέου, μεταβάλλω
διακοσμησὴν τινα ἢ τοῦτον, μεταρρυθμίζω: Ἐπικ.
Φύσ.Θε.67,102C καὶ Λοκ.Προμ.12 εἰ τὴ ἡδίκησα ἐγώ,
μετακόσμησας καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀν-
θρώπους' κ. παθ.: Ἰνπ.Ἀγμ.2, Μέλιος7,
Ἄριστ.Ἐν.2,3 μετακοσμομένου θεοσι, Μαν.4,
302 ἡματα νύκτας ἀγοντας ὄπως μετακοσμη-
θέντα, Λοκ.Οικ.11 ὅπως μετακοσμεῖται πρὸς τὸ
φῶς ἢ πτέρωσις' || κ. μτφ.: Ἰώσ.Α1 1,8,1 μετα-
κοσμεῖν τινὰς ἐπὶ τὸ βέλτιον' 2) ρηματ. π.
μετακόσμησις.

μετακορίνω μον. κρῖνω: Βί.Ναλ.Νεώτ.17A.
μετακορῶω μτγν. κ. μον. ὠθεῖν εἰς ἄλλην θέ-
σιν, διευθετῶ, ποδίζω, ὀλον τὸ πλοῖον' 2) μτφ.
μεταβάλλω, ἀλλάζω γνώμην: Πλοῦτ.Ἰδ.1069C
ὡσπερ οἱ θεῶν τινῶν . . μετακορῶσαντες εἰθὺς
ὀλιπίπτουσι καὶ κἀνήθηται ταπεινοὶ [δ.γρ.]'
3) μῆσ. κροῦω, ὠθεῖν πρὸς τὰ ὄπισθε, ἀποδιώκω,
ἀπελάσσω: Ἄνδρ.Κρ.119.

μετακτιζῶ μτγν. μεταφέρω ἀποικίαν, μετοι-
κίζω: Στράβ.13,4,17 Πισιδῶν οἰκιστῶν καὶ με-
τακτιζόντων εἰς ἕτερον τόπον εὐερέστατον.

μετακῆθεύομαι μον. μεταβάλλομαι, μετα-
πίπτω (οἶον) διὰ τῆς τύχης τῶν κύβων, ὄθ. κατὰ
τύχην, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις: Νικ.Χων.131D φῶ-
σι τὸ πιστόν ἔχειν δοξάντων καὶ μὴ πρὸς τὸ
συμπιπτον τῆς τύχης τὰς γνώμας μετακῆθευ-
εσθαι, αὐτ.363A ὡς ὀν καβαρὰς εἰς Δουκίαν ἢ
βασιλεῖα μετακῆθεύετο' 2) ρηματ.π.μετακῆθευσις.
μετακῆθευσις-ως (ἡ) (μετακῆθεύομαι) μον. ἡ
μεταβολή, μεταροπή: Νικ.Χων.289D τὴν ἐκ τοῦ
αὐτοῦ κινήματος ἐς τὸ αὐτὸ κατάντημα πολλὰ-
κις μετακῆθευσιν τε καὶ παλιπῆρμασιν.

μετακυκλόμαι-έμαι παθ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, στρέφονται κυκλῶς, μεταβάλλω τὴν τροχὴν μου, τὸν δρόμον μου, περιπλανῶμαι : Πλάτ. Ἐπιν.982D ἄλλοτε δὲ ἄλλα πράττον πλανᾶσθαι τε καὶ μετακυκλεῖσθαι (τὰ ἀστρα).

μετακυκλίδω κυλῶ εἰς ἄλλον τόπον, μετακυκλῶ κ. μφ. : Ἀριστ. Βάτρ.536 μετακυκλίδει αὐτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὐπράττον τοίχον [σχολ. ἐπαροιμία δὲ ἐστὶ ἐπὶ τὸν εὐπράττον τοίχον βρῆσαι, ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσitelουὺν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφόμενων εἰρηται δὲ ἐκ μεταφοράς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεῶς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτῆς κατακυκλῶμενον πρὸς τὸ ἕτερον οὕτω μεθίστανται].

μετακυκλίδω-έω μον. τ. τοῦ μετακυκλίδω, μ. ἐν τῷ μέσ. μετακυκλιδούμαι ἐπὶ τροχῶν, κυλῶμαι, παρέρχομαι : Ἰω. Διάκ. εἰς Ἡσίοδ. Θ 147,459 ὁ χρόνος μετακυκλιδούμενος . . . τῆς γονιμότητος ἀφανιστικὸς ἐστίν, αὐτ.460 μετακυκλιδούμενου τοῦ ἐνιαυτοῦ.

μετακύλισις-εως (ἢ) [μετακυλίω] μον. κ. νεώτ. ἢ ἐκ νέου κύλισις, τὸ ξανακύλισμα : Γεώργ. Νικου.497.

μετακυλίω μτγν. κ. νεώτ., δημ. μετακυλίω-ω, παθ. μετακυλίομαι, ἀδρ. μετακυλίσθην, δημ. μετακυλίσθηκα, δημ. μτγ. παρακ. μετακυλισμένος, μετακυλιδῶ, κυλίω τὸ ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, κυλίω αὖθις, κυλίω μετατοπίζω τ. : Παῦλ. Αἰγ.6,74

2) παθ. ὑφίσταμαι, πάσχω μετακύλισιν, μετακύλισμα ἰδ. ἐν φρ. Ιατρ. : Γαλ.19,535 μετακυλίσει εἰς ἕτερα πάθη' ἢ νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐπὶ ὄγκων, κυλίωμενος μετατοπίζομαι : μεγάλας πέτρας μετακυλισμένους ἀπὸ τοῦ βράχου ἔφεραν τῆ σιδηροδρομικῆ γραμμῆ' 3) ρηματ. π. μετακύλισις(-η), νεώτ., δημ. κ. μετακύλισμα.

μετακύλιον-ον [κύμα] ὁ μεταξὺ τῶν κυμάτων : Εὐρ. Ἀлк.91 εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας, ὦ Παιάν, φανής [εἶθε, ὦ Παιάν, να φανῆς σωτῆρ μεταξὺ δύο κυμάτων ἀθλιότητος]' ἢ τὸ μετακύμιον τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα : Νουμῆν.π.Εὐσ. Εὐάγγ. Προπ.11,22 πρβλ. Ἡσ.

μετακύνιον[τό] μον. τὸ μεσοκύνιον βλ.λ. : Ἰν-πιατρ.265 πρῶτον τῷ ποδὶ ἀκροδαμονεῖ καὶ τὸ μετακύνιον ἔχει πηδῶν.

μετακύνιον Ἡσ. «φρονικόν».

μεταλαβαίνω δημ. αὐτθ. ἐπὶ ὀρθοδόξων καὶ καθολικῶν χριστιανῶν, κοινῶν, μεταλαμβάνω τῶν ἀχράντων μυστηρίων : οἱ διαμαρτυρούμενοι δὲν μεταλαβαίνουσι, -οὶ πῶς πολλοὶ μεταλαβαίνουσι τῆ Μ. Πέτρῃν, κ. μτθ. ἐπὶ ἱερέως, διδῶν εἰς τὴν τὴν ἁγίαν μετάληψιν, τὸν κοινῶνά : ἐκέλευσαν τὸν παπὰ νὰ τὸν μεταλάβῃ' ἢ κτ. πληθ. ἐν χρ. οὗ μέσ. διδέμενον : τὸν μεταλάβεμα, -νὰ τὸν μεταλάβετε, - τὸν μετάλαβαν, γιατί εἶναι βαρὶ ἀφρωστως [ὁ ἔτ. δημ. τ. μεταλαβαίνω ἐν τῇ σμ. τοῦ ξαναλαβαίνω βλ.λ.].

μεταλαγχάνω λαμβάνω μέρος τινος διὰ κλήρωσιν ἢ κατὰ τύχην, μτ. γενικ. πράγμ. : Πλάτ. Γοργ.447A πόλεμον καὶ μάχης φασὶ χολῆαι, ὦ Σώκράτες, οὕτως μεταλαγχάνει, Πλούτ. Ἀριστ.6 τῷ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι τὸ θεῖον μεταλαγχάνει' ἢ ὄμ. κ. μτ. σιτ. δηλοῦσιν τὸ λαβανόμενον : Εὐρ. Ἰκ. 1078 μεταλαχες τύχας Οἰδιπόδα' 2) διδῶν, παρέχω μέρος ἐκ τινος : Αἰλ.Πι 12,43 Λυκοβρογος τοῖς ἐμμένουσιν τῇ τῶν παιδῶν ἀγωγῇ πολιτείας Λακωνικῆς μεταλαγχάνει.

μεταλαμβάνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. μεταλήφομαι, παρακ. μετελήφω [ἀπαντᾷ κτ. μτγ. μετελήφω], ὑπερστυν. μετελήφην, μτ. γενικ. πράγμ. λαμβάνω μέρος ἐκ τινος : Πινδ. Ν.10,79 καμάρτου μεταλαβάνειν, Ἡρ.4,64 τῆς ἁλιῆς μεταλαβάνειν, Ἀντιφ.3,3,12 αὐτοὶ τε μὴ μεταλάβητες τῆς θούτου μιαιρίας, Πλάτ. Φαιδρ.248B ὀμείνονος μοί-

ρας μεταλαμβάνει, ΚΔ Πράξ.2,46 μεταλαμβάνον τροφῆς ἐν ἀγαλλίσει' ἢ π. Πλάτων κ. πλατωνικός φιλοσ. μεταέχω τινός, ἔχω τὸς αὐτῆς ἰδιότητας ἄς ἔχει π. : Πλάτ. Παρμ.131A ὅλου τοῦ εἶδους ἡ μέρος ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει' ἢ κ. μτ. αἰτ. ὀριστικῶς τὸ λαβανόμενον ἐν γενικότητι ἢ ἐπακριδῶς : Εὐρ. Βάκχ.302 Ἀρεῶς τε μοῖραν μεταλάβων ἔχει νινά, Ἀριστῶ. ἀπ.20 ἦν μὴ μεταλάβῃ τοῦ ἡμεῖνον, Ἀνδοσκ.1,17 μετέλαβε . . . οὐδὲ διακοσῆσαι φήσους ὁ Σπείσιππος, Πλάτ. Ἀπολ.36B μεταλαβῶν τὸ πέμπτον μέρος τῶν φήφων, Δημ.529' 2) τὸ μέσ. μεταλαμβάνεσθαι τινος ἐγείρειν ἀξιώσεις, διεκδικεῖν τὸ ὡς ἴδιον : Ἡρ.4,45 τοῦτου μὲν μεταλαμβάνοντα τοῦ δόνατος Λυδοί' 3) μτ. γενικ. προσ. ἔχω τὸ μετὰ τινός ἢ ἀπὸ τινος, δὲ εἰδ. ἀπολαύω τῆς συναναστροφῆς τινος : Ξεν.ΚΠ 7,5,51 καὶ ἦδη ἔργον σοῦ ἦν μεταλαβεῖν' 4) ἐν ἀναφ. πρὸς πρόα. ἐν κακῇ σμ. ἐπιλαμβάνομαι πνος ὡς ἐνόχου, κατηγορῶ τινὰ διὰ τ. τοῦ ρίχουμοι : Ἀριστῶ. Πλ.370 ὡς ἐμοῦ τὸ κεκλοφῶτος ζῆτες μετελαβεῖν' 5) μτγν. λαμβάνω γνώσιν ἢ πληροφορίαν περὶ τινος, μαθαίνω, ποίρων εἰδησιγὰ κατὰ μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἢ μτγ. : ΠΔ Μακκ.2,4,2 μεταλαβῶν Ἀντιοχος ἀλλότριον αὐτὸν τὸν αὐτῶν γεγονέναι πραγμάτων, αὐτ.11,16 ὡς δὲ μετέλαβον οἱ περὶ τὸν Μακκοδαῖον πολιορκουῖντα αὐτὸν τὰ ὄχυράματα' ἢ κ. παθ. μτ. ἐμφορ. διορ. ἰεῖν : Ἐπιγρ. μεταλαμβάνεσθαι ἐκ διπτύχων' ἢ ἐνόσθ. γνώσθω : Φιλῶστρ. Ἀπολλ.1,19 μεταλαμβάνειν φωνῶς' 6) λαμβάνω κατόπιν, λαμβάνω μετὰ τινος ἄλλον : Ξεν. Ἰππ.10,6 μεταλαβεῖν χαλίνων, Εδπ.159,6 μεταλαβεῖν [μῆτιον] θάτερον, Φιλήμ.201 μεταλαβεῖν πλοῦτον ἔτερον' 7) εἰδ. καταλαμβάνω θέσιν ἐγκατολιθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐξέρου : Πινδ.β.10,40,11 τὸ λοιπὸν ἦδη μεταλαβῶν τὴν τὴν Καρχηδονίαν στρατοπέδωσιν' ἢ ἀπολ. ἔρχομαι κατόπιν, ἐπερχομαι : αὐτ.15,30,2 ἄμα δὲ τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτὸς ἰδ.γρ. καταλαβεῖν' 8) φρ. μεταλαβῶν τὴν ἀρχὴν διαδεχόμεαι εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν διοίκησιν : αὐτ.5,40,6 μεταλαβῶν τὴν ἀρχὴν αὐτὸς ἐβασίλευσε' ἢ ὄθ. οἱ μεταληφόμενοι οἱ διαδόχοι : Πάν. οἱ παρὰ τινος μεταληφόμενοι' ἢ μεταλαβεῖν τὸν λόγον λαμβάνω τὸν λόγον μετ' ἄλλον ὀμιλήσαντα, ὄθ. ἀποκρίνεσθαι : αὐτ.18,2,2 μεταλαβῶν τὸν λόγον τὰς τε ναῦς ἔφη δεῖν αὐτὸν ἀποδοῦναι' κ. ἀπολ. [ἀνευ τοῦ λόγου], αὐτ.10,38,1 μεταλαβῶν ὁ Πλόπλιος καὶ τὰς ὄθ' ἐκέλευν εἰρημένους ἔφη πιστεῖν' 9) λαμβάνω ἐς ἀντολλαγμὰ, ἀλλάσσω τὸ ἀντὶ τινος : Οὐκ.1,120 δεῖ αὐτοῦς τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαβάνειν, Πλάτ. Πρωτ. 355C ἄλλο γὰρ ὄνομα μετελήφην ἀντὶ τῆς ἡδονῆς' ἢ ἀποδεχόμεαι τινὰ νέον ἀντὶ τοῦ, πρότερον ἢ κ. μέχοι τοῦ νῦν ὑφεστώτος : Οὐκ.6,18 ἢ μὴ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ ὄμοιον μεταλήφεισθαι' κ. μτ. ἀπαρφ. : οὐτ.6,87 ἀντὶ τοῦ αἰετῶν ἀλάσσειν . . . ἐκ τοῦ ὄμοιου μεταλάβετε' ἢ φρ. μεταλαβεῖν παλτὸν λορβάνον ἕτερον ἀκόντιον : Ξεν. Ἰππ.12,13' 10) παθ. μεταβάλλομαι, ὑφίσταμαι ἀλλαγῆν : Σωφ.2,9' Ὀλυμπ.Μετ.36,19' ἢ γροσμ. ἀλοοῦμαι, ἰδ. ἐπὶ λόγου, ἔχω σύνταξιν ἡλωσιμῆν : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.107,2 αὐτ. Ἀντων.15,11' ἢ ἐν φρ. μεταλαβάνειν ἐκ . . . τίθεσθαι ἐν χροσῆ ἀντὶ ἄλλου τινός : αὐτ. Συντ.195,14' ἢ λαμβάνω τὸς λέξεις ἐν ἄλλῃ ἢ τῇ συνήθ. σμ. : Ἡλιδ. Αἰθ.9,9 τὸ πράγματα τοῖς ὄνομασι μεταλαβάνοντες' 11) εἰδ. Ιατρ. τὸ παθ. ἐπὶ τῶν χυμῶν τὸ ἀμαρτον, μεταερόμοι, μετατοπίζομαι : Ροῦφ.ἀπ.118 μεταλαβάνεσθαι ὑπὸ δειχθέντος' 12) εἰδὲ λόγου ἢ συγγραφῆς, μεταφράζω εἰς ἄλλην γλῶσσαν : Φιλ.1,480' 13) ὄμ. ἐπὶ λόγου, παθ. παρρωδῶ : Ἀ-

θην.8,336F κρείττον δ' ἂν εἶχε. . εἰ μετελήφθη τὰ ἐπὶ Σοφδαναπόλου. 14) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ μεταλαμβανόμενον ἢ πρότασις ἡ μεταβολομένη ἀπὸ ὑποθετικῆς ἐκ κατηγορικῆς. 13) μτν. ἐκίλ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐνεργ., δημ. μεταλαβαίνων κοινωνῶν τῶν ἀρχάντων συστηρίων: Ἰουστ. Ἀπολλ.1,65,Βασ.4,485Α, Μηναι.12,7 Συνε. Ἀμ. θροιστοῦ οὐδὲν τι μετὸν εἶς ἀρετήν. . τῶν μετελήφτων τῶν Μυστηρίων καθίστατο. 16) ρημ. π. μετάληψις, μεταληπτός. -

μεταλαμπάδευομαι μτν. κ. νεώτ. μεταβιβάζω, μεταδίδω τὴν λαμπράδα, τὸ φῶς εἰς ἕτερον: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.803 ἐπισκευάσας τὴν ἀθανάσιαν τοῦ γένους ἡμῶν καὶ οἰοῦσι διαμονὴν τινα παισὶ παιδίων μεταλαμπαδευσμένην, - ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς μεταλαμπαδεύθη εἰς τὴν Δύσιν.

μεταλαμπάδευσις-εως (ἡ) νεώτ. κυρ. μτφ. ἡ μετάδοσις φωτός ἐξ ἀνιμμένης λαμπράδος, δη. γεν. τοῦ φωτός ἐν χρ. μτφ. ἡ μεταλαμπάδευσις τῆς ἐπιστήμης - τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας.

μεταλαβεῖν μον. μεταποιῶ, μετασκευάζω λαξεύων: Εὐστ. Ὁδ.1734,63 διὰ καὶ το Πορφύριος τοῦ πᾶν τοῦτο ἄντρον εἰς ἀλλοτριότητα μεταλαβεῖν.

μεταλῆξις-οῦς-ές ὁ φέρων λάμπη ὁπισθὲν τοῦ, εἰς τὸ πέρασμά του: Αἰσχ. Ἰκ.111 ἰαμφ.).

μεταλῆξ-ῆ αἰσθάνομαι πόνον, ἀλγὼ μετέπειτα. 1) δδ.μτφ. μετανοῶ: Αἰσχ. Ἰκ.405 τι τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένην μεταλῆξις τὸ δίκαιον ἐφέροι.

μεταλῆσκω μτν. ποι. αὐθιγόμενος μεταβάλλομαι, αὐξάνω ὑπὸ ἄλλην μορφήν: Ἀπολλ.Ρ 3,414 οὐ σπῆρον ὀλοκοῖσιν Ἀποῦς ἐνιδάλλομαι ἀκτὴν, ἀλλ' ὄφριος δεινοῖο μεταλῆσκοντας ὀδόντας ἀνδρῶν τευχιοτήτῃ δέμας.

μεταλείπω καταλείπω, ἀφήνω: Φιλῆμ.7 ἄλλοις μεταλείψας εἰς τρυφήν τὴν οὐσίαν (ἰδιόρθ. καταλείψας).

μεταλήγω, ἐπ. μεταλήγω, παρακ. μεταλήγεσκαι, ἀφήνω, λήγω, καταπαύω, παύομαι ἀπὸ τινοῦ. κτ. γενικ. : Ἰλ.11,57 ταῦτά κε οἱ τελέσασμαι μεταλήξαντι χόλοιο ἰσχόλ. «κασοσμένω τῆς ὀργῆς», Ἰγν. Ἐρω.339 ὄρα καὶ μήτηρ ὀσθαλοῖσιν ἰδοῦσα μεταλήξει χόλοιο, Ἀπολλ.Ρ 3,951 μεταλήγεσκαι ἀμήχανος.

μεταληπτικός-ή-ων κ. μον. ὁ ἰκανὸς να λάβῃ μέρος, μτ. γενικ. : Πορφ.Χριστ.39. 1) τὸ μεταληπτικὸν ἡ δύναμις τοῦ λαμβάνειν σχημά τι (πλατωνικὴ ὀνομασία τῆς ὀλης): Ἀριστ.Φυσ.209β, 12 τὸ γάρ μεταληπτικὸν καὶ τὴν χώραν ἐν καὶ ταύτων. ἄλλον δὲ τρόπον ἐκεῖ τε λέγουν τὸ μεταληπτικὸν καὶ ἐν τοῖς λεγομένοις ἀνρφαίσι δόγμασιν. Πλούτ. Ηθ.884Α Πλάτων τε μεταληπτικὸν τῶν εἰδῶν (φρησι τόπον). 2) ὁ ἐκ μεταληπτικῆς γινόμενος: Γαλ.Χρ.Μορ.7,14 μεταληπτικὴ κίνησις, αὐτ.10,443 μεταληπτικὴ κίνησις. 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν μετάληψιν βλ.λ.): αὐτ.11,4,Εὐστ. Ἰλ.26,31 τὰ εἰς -ις θηλικῶν δέξονται εἰς τὴν αὐθιγῆσι φυλάσσει τὸ θηλικῶν μόνον ἐἶναι. . εἰ δὲ μεταληπτικὰ γίνονται καὶ ἀρσενικῶν γένους. 4) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν μετάληψιν βλ.λ.2), εἰς τὴν ἀντίρρησην: Ἀφιν.249Ξ μεταληπτικὸν τρόπον, Συριαν. Ἐρω.2,153Ζ μεταληπτικὰ προδῆλματα.

μεταληπτικός ἔπιρρ. μτν. διὰ μεταλήψεως βλ.λ.: Ἡρόδειτ. Ἀλληγ.26, Τρύφων Τρόπ.5, Σχόλ. Ἀριστ.φ.Πλ.18.

μετάληψις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ μετοχή, συμμετοχή, κοινωνία: Πλάτ. Παρμ.131Α ἄλλη τις δὲ μετάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο, αὐτ.Πολ.539D ἀρετὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψις μεῖναι ἐνδεδεληγὰς καὶ ξυντόνας, Ἀριστ.Γεν.Φθορ.335β,14 γίνεσθαι κατὰ τὴν μετάληψιν (τοῦ εἰδούσι) κ. ἐπὶ τροφῆς: ΚΔ Τιμ.1,4,3 ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ θεὸς ἐκτίσεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας

τοῖς πιστοῖς. 1) ἐν πάπ. συναγωγικός, ἀμύλλας. 2) γραμμ. τὸ κλέγων μετάληψις ἐνεστατός καὶ παραστικὸς εἶναι κοινόν, μετοχὴ ἐνεστ. κ. παρ. τ. : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.124,1. 2) μετοβολή, ἀλλοίωσις: Πλάτ. Θεαίτ.173Β τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ μεταλήψει τῶν λόγων καταχωρῆμα, Πλούτ.9,20,2 περι τὰς τῶν σχημάτων μεταλήψεις. 3) περιτροπή: αὐτ.2,33,4 παραγυλιαντας ἐκ μεταλήψεως τοῖς ἔφεσι χρῆσθαι (ἐκ περιτροπῆς). 4) διαδοχή: αὐτ.31,13,3 μετάληψις τῆς ἀρχῆς. 5) τὸ λαμβάνειν τὴν ἀντὶ ἑτέρου: Ἀριστ.Ρητ.136β,25 ἡ ἀντὶ τοῦ μείζονος ἐλάττονος μετάληψις. 6) ρητ. ἡ χρῆσις λέξεώς τιος ἀντὶ ἑτέρας, οἷον Ἡφαιστός ἀντὶ πυρῶ: Κοῖνιλ.8,6,37, Τρύφ Τρόπ.5. 7) μεταφορὰ, ἐπὶ σημασίας: Εὐστ.79,12. 8) ὄμ. ἀντίρρησης, ἀνταπάντησις: Σχόλ.Πλάτ. Εὐθύφρ.40. 9) ἴδ. ἀντίρρησης ἐν συναίεσει: Συριαν. Ἐρω.2,153Ζ.

4) **συλλογισμοὶ** κατὰ μετάληψιν ὑποθετικοὶ συλλογισμοί, καθ' οὓς ἡ ἀρχικὴ θεσις ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης προτάσεως: Ἀριστ.ΑΠρ.45β,17. 5) προβλ. μεταλαμβάνω 14). 6) π.γ.μ.μ. μετοβολὴ συντάξεως: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.210,3. 7) μετοβολὴ διαλέκτου: αὐτ.333,1. 8) μετοβολὴ ὀνόματος: Δι.μήτρ.Λάκ.1014,60. 9) ἐρμηνεία, ἐξήγησις: Εὐστ. εἰς Διόν.Περ.180,αὐτ.294 ἡ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψις. 10) μετατόπισις, μετάθεσις, μεταφορὰ: Ἀρετ.Χρον.Παθ.19 αἱ εἰς νεφροῦς καὶ κωστίας μεταλήψεις. 11) ἡ θεσις μετάληψις, ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων μυστηρίων, ἡ θεία εὐχαριστία: Ἰουστ. Ἀπολλ.1,67,Βασ.3,1573, ΘΛειτ. Ἀκολ.Θ Μεταλ. ἐν τῇ μεταλήψει τῶν θεῶν Δώρων σου.

μεταλλαγή (ἡ) κ. νεώτ. ἄλλαξις, μετοβολή: Ἐπιχ.170,14, Ἰνν. Ἀφορ.3,1,Σοφ.Φιλ.134 ἐν μεταλλαγῇ πολυμηχανῶν ἀνδρῶς (περιπέθεσι εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου, πολυμηχανῶν ἀνδρῶς), Πλάτ.Τιμ.62 κοινωνίας τε καὶ μεταλλαγῆς εἰς ἄλληλα. 2) ἡ μεταλλαγὴ τῶν σκελῶν ἢ ἐναλλαγὴ τῶν σκελῶν κατὰ τὸ βᾶδισμα: Ἰνν. Ἀρθρ.58. 3) μεταλλαγή τῆς ἡμέρας ἢ ἐκλειψις: Ἡρ.1,74. 4) μτ.γενικ.ἀντικ.: Ξεν.Ἑλλ.7,4,10.μεταλλαγὴ πολέμου (μεταβολὴ ἐκ τοῦ πολέμου). 5) μεταλλαγή τοῦ βίου ὁ θάνατος: Φιλῶδ. Ἀκαθ.93Μ,Πλουτ. Ἡθ.101Γ πρόωρον μεταλλαγῆς τοῦ βίου κ. ἀπλῶς μεταλλαγή ὁ θάνατος: Φιλῶδ. Ἀκαθ.93Μ ἡ τοῦ Καρνεάδου μεταλλαγή.

6) **βασιλευμένη μεταλλαγή** τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀναξίμενου: Ἀθην.12,531D Ἀναξίμενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένω βασιλευμένη μεταλλαγή. 7) ὄμ. μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, καταστροφή: Μιέν.Περικ.29. 2) ἀνταλλαγή, ἐναλλαγὴ: Πλάτ.Θεαίτ.199C εἰ ἡ τῶν ἐπιστημῶν μεταλλαγή φευδῆς γενήσεται ποτε δόξα.

μεταλλαγνώσις ἰδί νεώτ. αὐλσεξ ἐξ ὀμνου, διὰ τὸ ὅποιο ρεεῖ τὸ τετηγμένον μέταλλον ἐκ τῆς κομινοῦ εἰς τὸν τύπον.

μεταλλακτήρ-ῆρος (ἰ) ὁ μεταλλάσων, μεταβάλλων: Ἰων Χ π. Ἀθην.7,318Ε στιγμῶ μεταλλακτήρα πολυῦπον χροός. 2) νεώτ. μηχανὴ ἠλεκτρικῆ, δι' ἣ γίνεται μετατροπὴ συνεχούς ρεύματος εἰς ἐναλλασσόμενον.

μεταλλάκτης (ἰ) νεώτ. τηλεφώνικον μηχανήμα, μέσῳ τοῦ ὁποῖου γίνεται ἡ σύνδεσις τοῦ τηλεφώνου τῶν πρὸς τὸν ἀριβίον, ὃν ἐξήτησεν.

μεταλλάκτός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ μεταβληγόμενος, ἠλλοιωμένος: Αἰσχ. Ἐπ.706 μεταλλακτῶς τῶν ἂν ἔλθοι θελεμωτέρω πνεύματι. 1) ὃν δύναται εἰ να μεταβάλῃ ἢ ἀλλοιώσῃ: Πινδ.ἀπ.220.

2) νεώτ. τὸ οὐδ. μεταλλακτῶς ὡς οὐα ἡ ἔνωσις τοῦ μεταλλάττειν ἢ μεταλλάττοντα βλ.λ. τὸ μεταλλακτῶν τῆς ὀλης.

μετάλλαξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ μεταλλαγή βλ.λ.: Ξεν.Κυν.4,4 μετάλλαξις τῶν σημάτων, Πολυδ.5,61, Λόγγν.Ρητ.191Η.

μεταλλάρχης (ὁ) **μτν.** ἐπόπτης μεταλλείων : Ἐπιγρ. Παύλ. Αλ.3.

μετάλασσω, ἄπ. -ἄττω κ. μιν. ε. νεώτ., ἄορ. -ήλασα, παρακ. μετήλλαξα κ. ἀνώμ. μετήλλαξα, ἀνώμ. παθ. ἀπαρφ. ἄορ. β' μεταλλάγειν, μεταβόλω, κἀνώμ. ἀλλῆλων, τροποισοί : Ἡρ.Ι.59 θέσιμα μεταλλάξας Σοφ.ἀπ.592.6 τὰν ἀνθρώπων ζῶαν ἀται . . . μεταλλάσσοισι, Πλάτ.Νόμ.775C μεταβολὴν οὐ σμικρὰν βίου μεταλλάττοντας, Αἰσχίν.3,78 τὸν τόπον μόνον μετήλλαξεν, ΚΑ Ρωμ.Ι.25 μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ φεῦδει, Ἐρωτ.κρ.Ι.1772 ὅλα τὰ πράγματα ὁ καιρὸς χαλάει καὶ μεταλλάσσει, Καρκ.2,Ζητ.112 νὰ μεταλλάξῃ τὸ εἶδος τοῦ καρποῦ τῆς κ. παθ. : Σοφ. ἀπ.374 πᾶντα μεταλλαχθέντες οἱ πᾶνοι γλυκεῖς, Ἰσοκρ.4,59 τὰς τύχας ἐκατέρων μετήλλαξαν ἰσότηλας ἀπὸ ἀλλήλουσι 2) ἀλλάσσω, ἀπὸ ἀλλάσσω, λαμβάνω, εἰς ἀντάλλαγιν : Ἀριστ. Ὀρν.117 ὄρνιθων μεταλλάξας φύσιν, Πλάτ.Νόμ. 760C τοὺς τῆς χώρας τοπούς μεταλλάττοντας ἰσάγοντας εἰς νέας χώρας, Ἄνωιφ.ἀν.246 μεταλλάττει διάφορα βρώματα ἰσῶ κοικιλίαν φαγητῶν, Λυκούργ.86 ἕτερον μεταλλάξαι τινὰ χώραν 3) ὄμ. κ. μέσ. : Λυσ.ἀπ.21 μεταλλάσσομαι χιτῶνα, Δειν.Ι.92 μεταιονίσασαι τὴν τύχην καὶ μεταλλάσσομαι βουλόμειρα 4) ὄμ. ἀλλάσσω τὴν ἀντ' ἄλλου, μεταβαίνω ἀπὸ μίαις εἰς ἄλλην κατάστασησιν, ἀποβίω, ἀποθνήσκω : Πλάτ. Αἴξ.367C μετὰ τὴν εὐχὴν νυκτὶ μετήλλαξαν ἴδ. περιφρ. Ἡρ. τὸν βίον ἢ τὸ ζῆν : Ἰσοκρ.6,17 ἐπιειδὴ γὰρ μετὰ κληῖς μετήλλαξε τὸν βίον, Φιλῶδ.Ἰ.266 ἄλλο μὲν τὸ ζῆν μετήλλαξε νόσω 5) οἱ μετῆλλαχότες, ὄωρ. μεταλ- κ. ἐν Ἐπιγρ. μεταλλάξοντες κ. μεταλλάξαντες [οἱ ἀποθανόντες] 3) ἀμτθ. ὑφίσταμαι μεταβολήν, μεταβάλλωμιν : Ἐπιγρ.170,15, Ἡρ.2,77 μεταλλάσσομαι αἰ ὤραι, Εὐρ.ἀπ.264 πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τῶν βρωτῶν ὡς εὐ μεταλλάσσομαι, Ἀριστ.Ζι.578β,10 μεταλλάττει δ' ὁ ἄρρη, καὶ οὐ πρὸς μίᾳ διατριβῇ, Ἐρωτ.κρ.3,906 ὅλα τὰ πλοῦτη κ' ἀφεντιές σθῆνουνε καὶ χαλοῦσιν, καὶ μεταλλάσσομεν κ. μτ. οὐδ. ἀντων. : Φιλῶδ.Ἰ.266 ἄκαθ.49M τοσοῦτο μετήλλαξε κατὰ τὸν βίον 6) μτ. γενικ. μεταβάλλωμιν, ἀλλάσσω ἀπὸ : Οὐκ.β.70 μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως 7) κομψίμ. μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, μεταβιβάω : Πλάτ.Τιμ.19A τοὺς δὲ παρὰ σφίσιν ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώρων μεταλλάττειν.

μετάλλετος-ον ὄωρ. ὄν. δύναται τις νὰ ἔρηνυσθαι, νὰ ἔξετάσῃ : Πλάτ.Π.4,164 μερμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ, εἰ μετὰλλάτον τι.

μεταλλαίη (ἡ) κ. νεώτ. τὸ μεταλλεῖν, τὸ ἀναζητεῖν μέταλλα καὶ τὸ ὄμοιο, ἢ ἐκμεταλλεῖσαι : Πλάτ.Κριτ.114B ὅσα ὑπὸ μεταλλείας ὀρυττάσονται σπέρτα καὶ ὅσα τηκτά γέγονε, Στράβ. 3,29 ἀνίγημιτι δοικόναι τὴν μεταλλείαν 2) ἐν τῷ πλθθ. συγκεκρ. μεταλλεῖαι : αὐτ.3,23 τὰ μὲν οὐν τὰς μεταλλείας ἔχοντα χωρὶα ἀνάγκη τραχέα τὸ εἶναι, καὶ παράλυρα 3) ὑπονομητικὰ ἔργα ἐν πολιορκίᾳ : Διδῶ.Σ 16,74 διὰ τῆς μεταλλείας ὑπορυττῶν ἐπὶ πολὺ μέρος τοῦ τηκτοῦ καθέλασθαι 4) ὑπόγειος οὐχετός : Πλάτ.Νόμ.761C συνάγοντας μεταλλεῖαις νύματα πάντα ἀφρονα ποῖωσιν 5) κ. μτφ. ὕνευρεσις πολυτήμου : Μάξ. Τύρ.17,2 μεγαλόδωρος ἢ μεταλλεῖα τοῦ ἀληθοῦς.

μεταλλειολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφορώσα εἰς τὰ μέταλλα ἐπιστήμη.

μεταλλειολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν μεταλλῶν 6) ὁ μηχανικός μεταλλεῖων.

μεταλλεῖον (τὸ) κ. νεώτ. κ. ὄμν. μέταλλον : Πλάτ.Νόμ.678D σίδηρος γὰρ καὶ χαλκός καὶ

πάντα τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα ἠφάνιστο 7) νεώτ. κ. ὄμν. ὄρυχειν μεταλλῶν καὶ αὐταὶ αἰ ἐγκαταστάσεις τῶν ἔργων τῆς ἐκμεταλλείας, ἢ ἐκμεταλλοῦμαι 2) μτφ. ὁ εἶς οὐ κερδίζει τις πολλά : ἔχει φωνὴ μεταλλεῖο.

μεταλλειοφύλαξ-εὐκος (ὁ) νεώτ. φύλαξ μεταλλείων.

μετάλλευμα-ατος (τὸ) νεώτ. πᾶν ὄρυκτὸν περιεχόν μέταλλον [οἶον σίδηρον, χαλκόν] 7) γεν. πᾶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξορυσσόμενον ὄρυκτὸν εἶδος ἰοῦν θεῖον, γραφίτης κττ.ι.

μεταλλεύσιμος-ον νεώτ. ὁ ὄν δύναται τις νὰ μεταλλεῖ, ἐκμεταλλεύσιμος.

μετάλλευσις-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ., δ. ἀνάγκη τοῦ μεταλλεῖαι βλ. : Παλαίφ.10 ἐν τῇ μεταλλεῦσει λήγουσιν καταφέρων 7) κτ. πλθθ. μεταλλευτικά ἔργα : Φιλ.Μηχ.Βελον.91,19.

μεταλλευτῆς-ἠρος (ὁ) μτν. ὁ μεταλλεῖτης βλ. : Παυλ.Σι.Ἰ.Ἐκφρ.621 χλωρὰ Καρόστου νῦτα μεταλλευτῆρι γάλυφ ἐχάραξαν ὁδόντι.

μεταλλευτῆς (ὁ) μτν. κ. νεώτ. ὁ μεταλλεῖται, ὁ ζητῶν μέταλλα καὶ ὁδῶρ ἐν τῇ γῆ, ὁ μεταλλοῦχος : Στράβ.9,218 ὁ μεταλλεῖτης Κράτης ἀνὴρ Χαλκιδικῆς ἀνακαθαίρειν τὰ ἔμφοργάματα ἐπαύσασθαι, Μαν.4,259 7) ὁ μεταλλουργικός : Πρόκλ. Τετράδ.250.

μεταλλευτικός-ἠ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἐπιτηδευσις, ἐμπεριος εἰς τὸ μεταλλεῖν, ἀναζητεῖν μέταλλα 7) τὸ θηλ. ἡ μεταλλευτικὴ [τέχνη] ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τῆς μεταλλείσεως : Ἀριστ.Πολιτ.1258β,31 ὄλογοιαι τε καὶ πάσα μεταλλευτικὴ 7) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μεταλλεῖται ἢ ἀποτελούμενος εἰς μεταλλεῖται : Πλάτ.Νόμ.847D μεταλλευτικῶ κτήματος, Πάπ. μεταλλευτικὴ ἔργασια.

μεταλλευτικός ἔπιρμ. μων. κατὰ τῶρον μεταλλευτικός βλ. : Εἰστ.Πον.251,19 ἐν τῷ κατά σέ χειμάρρῳ ἐπιμελῶς ἀνορύσσωσιν ἀποπλῆνθ τὸν χροῦν μεταλλευτικῶς.

μεταλλευτός-ἠ-ὄν ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῆ διὰ μεταλλείσεως : Ἀριστ.Μετ.378α,21 πρὸβλ.Γαλ.12,166

μεταλλεύω κ. νεώτ. λαμβάνω, ἐξάγω διὰ μεταλλείσεως : ΠΔ Δευτ.8,9 ἐν τῶν ὄρειων στήθης μεταλλεῖσαι χαλκόν Διον.Περ.114 τὸν δ' οἱ μὲν χρυσοῖο μεταλλεῖουσι γενέθλων 7) παθ. λαμβάνομαι διὰ μεταλλείας, ἐπὶ μετᾶλλον : Πλάτ. Πολιτ.288D χρυσοῦν τε καὶ ἄργυρον καὶ πάνθ' ὅπασα μεταλλεῖται, Ἀριστ.Πολιτ.1258β,32 πολλὰ γὰρ εἶδη τῶν ἐκ τῆς γῆς μεταλλουμένων ἐστίν 7) ἀπολ. σκάπτα, ἀνοσκάπτα μεταλλεῖαι : Διδῶ.Σ 5,37 ἐκίεμαι μὲν γὰρ μεταλλεῖσθαι, καὶ πρὸς τὰς ἐργασίας . . . προίεμνοι πασιπας, Λοικ. Χάρ.11 ὁ χαλκός μὲν πολλός . . . τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ . . . βάθος οἱ μεταλλεῖσθαι ἀνορύττουσι μτ. συστοίχ. αἰτ. : Λυκόφρ.485 καὶ τὸν ἐκ βάθρου σπᾶσι βῶλον, δικέλλη πᾶν μεταλλεῖων ὑνάσθαι 7) καταδικῶσθαι τινὰ νὰ ἐργάζηται ἐν μεταλλείᾳ : Πολύαιν.2,126 ἦκόν τινες ἐκ τῶν μετᾶλλον ἐκπεπηδηκότες Ἕλληνας, ἀγγέλλοντες ὡς ἄρα Λαμφαινήκας πάντας μεταλλεῖουσιν οὐδ' ἂν λάθωσι 7) ὄμ. ἐκτελῶ ὑπονομητικὰ ἔργα, ἐπὶ πολιορκητῶν : Διδῶ.Σ 18,70 κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Διον.Αλ.Ρωμ.4,44 μεταλλεῖσθαι τὰς ὑπονομήους ἐργασίας 7) ὑπονομηῶς, σκάπτα ὑπονομήους ἴωσι : Αλ.17,10,3 2) ζητᾶ, ἐρευνᾶ : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6302 τῷ τί μεταλλεῖσαι τοῦτον μόνον, Νικ.Ἰθρ. 672 κωφός, ὅστε μεταλλεῖων ἀγλός ῥόβον, Πορφ. Μαρκ.26 μεταλλεῖων τὴν ἔρηνυσαν 3) μεταλλάσσει, διαστρέφω, στρεβλῶ, διαφθείρω : ΠΔ Σοφ.2αλ.4,12 ῥεμβασμός ἐπιθυμῖαις μεταλλεῖται . . . οὐκ ἄνακον 7) παθ. μεταστρέφομαι : αὐτ.16, 25 εἰς πάντα μεταλλουμένην τῇ παντοφρῆσ σου δωρεὰ ὑπηρεταί.

μεταλλήω έπ. τ. του μεταλλήω βλλ. **μεταλλίζω** (ή) νεώτ. ζωολ. ζώων έχων-
δών της οικογ. των σπαλιγγιδών.

μεταλλίζω μτγν. καταδικάζω τινά να έρ-
γάζεται έν τοις μεταλλείοις: Βασιλ.6,125 δίκαιον
έχουσι έφρουοι και του μεταλλείων κ.παθ.: Κώδ.
'Ιουστ.1,41,7, Βασιλικ.6,42 ει δέ κατομνύσωσιν
αυτούς ή τοις έχθροίς αυτών συμπνεύσωσι, με-
ταλλίζονται.

μεταλλικά (τό) δημ. παλαιών τουρκικών χαλ-
κούν νόμισμα, όξιος 10 παραδών.

μεταλλικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήκων ή άρμόζων
εις μεταλλεία: Δημ.976 λάβε δε και τών μεταλλί-
κόν νόμον, 'Αριστλ. 'Αθ.59,5 δίκας. έμπορικός
και μεταλλικός, Διόδ.Σ.535 παραδίδοσαι τοις
έφεστικαίς τάς μεταλλικαίς έργασίαις, 'Ησ.
έν λ.ζοίς μεταλλικόν σκευός: || μεταλλικά τά
περιέχοντα έν διαλύσει μέταλλα: Γαλ.12,208 με-
ταλλικά φάρμακα, -μεταλλικά ύδατα, -μεταλ-
λικά πηγάϊ: || ή μεταλλική (τέχνη) ώς ούσα.
ή τέχνη του μεταλλεύεσθαι βλλ.: Φιλόδ.
Οικ.64J, 'Αλέξ. 'Αφρ.Μεταφ.363,18' 2) ό έχων
νόμον τών μετάλλων: Πτολ.Τετραβ.13,Πρόκλ.Τε-
τραβ.20 || τό άρσ. ώς ούσα. ό μεταλλωρύχος:
Πάπ. 3) ό έκ μετάλλου κατασκευασμένος:
Διοσκ.Προοίμ.1, Πλουτ. 'Ηθ.663C, 'Επιγρ. Μεταλλικά
τάλαντα ιτά βαρέα Αιγυπτιακά τάλαντα:
|| νεώτ. μεταλλική δραχμή ή εις χρυσόν ύπολο-
γισμένη ώς ύγιές νόμισμα. 4) νεώτ. ό έχων
ιδιότητα τινά του μετάλλου: μεταλλική λάμ-
φισ: || μτφ. μεταλλική φωνή λεπτή ώς ό
ήχος τών μετάλλων, διουήγης, καθαρά: Καριβ.Ζητ.
77 τρανοαλώντας με τή μεταλλική φωνή του
στον αιθέρα τήν πύρινν ζωή: || νεώτ. μεταλ-
λική κατάσταση ή έντελής καθαρότης μετάλλου
τινός άπηλλαγμένου παντός ξένου παραμειγματος:
5) τό ούδ. ώς ούσα. τό εις χρυσόν άπόθεμα
τραπέζης είτε εις νόμισμα, είτε εις ράβδους.

μεταλλικότης-πος (ή) νεώτ. ή ιδιότης του
μεταλλικού βλλ.: ή μεταλλικότης του ύδατος.

μετάλλινος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ό έκ μετάλ-
λου κατασκευασμένος: Καριβ.Ζητ.103 ακούστη-
κα. . . τρεμουλιαστή και συγκρατητή, σαν άλυ-
σιδα, που σπένεται μέσ' από μετάλλινον άγγείο,
ή φωνή ένός άρσιουδ., -μετάλλινον άνδοδοχείο.

μετάλλιον (τό) νεώτ. τεμάχιον μετάλλου άνα-
μνηστικόν ή τιμητικόν της έν γενεί δράσεως ή
ώρισμένης άξιολογού προέξεως προσώπου τινός:
μετάλλιον νίκης

μεταλλισμός τό νεώτ. θεωρία, ήτις ταυτίζει
τό χρέμα προς τήν θλην, έξ ής τούτο συνίσταται,
και άποδίδει εις αυτό τήν άξίαν, ήν άντιπροσω-
πεύει ή έκ μετάλλου θλη αυτή.

μεταλλιστής (ό) νεώτ. ό δεχόμενος τήν θεω-
ρίαν του μεταλλισμού βλλ.

μεταλλιστής (ό) κ. νεώτ., θηλ. -τις-ιδος ό πε-
ριέχων μεταλλεύματα: 'Ησ. μεταλλίτης γή'
2) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων ρυγχόφωρον της
οικογ. τών κουρκουλιονιδών.

μεταλλοβιομηχανία (ή) νεώτ. βιομηχανία άσχο-
λουμένη εις τήν εξαγωγήν τών μετάλλων από τών
όρυκτών και τήν περαιτέρω καταργασίαν αυτών.

μεταλλογενετικός-ή-όν νεώτ. ό προκαλόν
ή άποδοθών τήν γένεσιν τών μετάλλων.

μεταλλογνωσία (ή) νεώτ. ή επιστήμη ή άσχο-
λουμένη περϊ τας ιδιότητας τών μετάλλων.

μεταλλογραφία (ή) νεώτ. επιστήμη άσχολου-
μένη εις τήν εξακριβώσιν τών ιδιοτήτων τών με-
τάλλων και τών μεταβολών άς ταύτα έπίστανται
διά τών διαφόρων καταργασιών 2) ή άφι μεταλ-
λικής πλακόδ χάραξις εικόνων ή σχεδίων προς
έκτύπωσιν.

μεταλλογραφικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή
αναφερόμενος εις τήν μεταλλογραφίαν βλλ.:
|| έπιρο-ώς.

μεταλλογράφος (ό) νεώτ. ό άσχολούμενος
εις τήν μεταλλογραφίαν βλλ.
μεταλλοειδής-ους-ές νεώτ. ό όμοιος προς
μετάλλον: || μεταλλοειδή (γρά) νεώτ. χημ. ή
μία τών δύο ομάδων εις άς διακρίνονται τά χη-
μικά στοιχεία, ά. άμέταλλα.

μεταλλοειδής-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή ανα-
φερόμενος εις τά μεταλλοειδή βλλ.

μεταλλοθεραπεία (ή) νεώτ. Ιατρ. θεραπεία
νόσων τινών διά διαφόρων μετάλλων.

μεταλλοιού-δω μτγν. μεταβάλλω, τροποποιώ:
Συνέα.'Αρχ.59B, Στοδ.'Εωλ.1102 ό έντευθεν μεταλ-
λοιούμενος άτμός μεταλλοιοιθ ήται τήν της φυ-
χής διάθεσιν ή τήν του σώματος: κ. παθ.:
'Αριστέ.105B κτίσμα γάρ δν θεοθ' τό γένος τών
άνθρωπων και μεταλλοιούται και τρέπεται πά-
λιν ύπ' αυτό, Στεφ.Βυζ.έν λ. 'Αζανοί.

μεταλλοισις-εως (ή) μτγν. μεταβολή, τρο-
ποποίηση: Πλωτ.3,6,11 και ό κόσμος δε γένοιτο
άνευ μεταλλοισίως, Αισχ' 'Επτ.690 έν άνατροπή
και μεταλλοιούσει του φρονήματος.

μεταλλόκρμα (τό) νεώτ. κ. μεταλλικόν κρέμα
μείγμα δύο ή πλείοτερον μετάλλων.

μεταλλομάστευσις-εως (ή) νεώτ. δοκιμασ-
τική άρεια προς άνέυρεσιν μεταλλοφόρων στρα-
μάτων.

μεταλλομής λιθος (ό) νεώτ. όρυκτολ. λίθος
μεμειγμένος ή έμπεποτισμένος ύπό μεταλλεύματος.

μέταλλον (τό) νεώτ. κ. δημ. μεταλλεϊον, λατο-
μείον: 'Ηρ.3,57 χρυσέων και άργυρέων μέταλ-
λων χρυσούδ και άργύρου μεταλλείων, Θουκ.2,55
μέχρι Λαυρελίου, ου τά άργυρεία μέταλλα έστιν
'Αθηναίοις, 'Υπεριβ.Ευξ.35 μέταλλον τετυμμένον,
'Επιγρ. μέταλλον παλαιόν ανασάξιμον: || άλος
μέταλλον άλατωρυχείον: 'Ηρ.4,185' || μαρμάρου
μέταλλον λατομείον υαμαρμού: Στράβ.9,123' || κ.
μ. μέταλλα άργύρου μεταλλεία: Ξεν.Πόρ.4,4'

2) ύπόνομος, έν πολιορκία: Πολύδ.16,11,2 είτάμ-
σας παρσκευήν ήρξαστο πολιορκείν δύο τών
μετάλλων 3) μτφ. έργασία: 'Αλκίφρ.1,36 ουδ'
έν τοις άργυρείοις (έστί) μοι μέταλλον 4) μτγν.
τό όρυσσόμενον, οίον χαλκός, λίθος, άμμος κττ.:
Ρουφ.π. 'Ορειβ.5,3,21, Νών.Δι.1,26, 'Αγαθ.5,9,ΑΠ7,363

5) νεώτ. όρυκτόν στερεόν (πλην του ύδραργύρου)
έχον ιδιότητασιν λάμψης και τήν ιδιότητα να χρη-
σιμεύη ώς καλός άγωγός της θερμότητος και του
ήλεκτρισμού: || εύγενή μέταλλα βλ. εύγενής 3)
όμ. πολύτιμα μέταλλα κτφ. ό χρυσός και ό άρ-
γύρος 6) όμ. νεώτ. μτφ. έπι φωνής άνθρώπου,
καθαρός τόνος.

μεταλλοειδίον (τό) νεώτ. χημ. ένωση μετάλ-
λου μετ' όξυγόνου.

μεταλλόλυσις-εως (ή) νεώτ. καθαρισμός τών
μεταλλευμάτων δι' ύδατος.

μεταλλοποίησις-εως (ή) νεώτ. ή από όρυ-
κτόν τινος άπόληψις του περιεχομένου έν αυτό
μετάλλου: 2) ή γένεσις τών μετάλλων έν τή γή.

μεταλλοποιός-όν νεώτ. ό μεταλλογενετικός.

μεταλλοργανικά ένώσεις (οί) νεώτ. χημ. ένώ-
σεις τών μετάλλων μετ' άλυκτών ή άρτύλων.

μεταλλοσάπωνες (οί) νεώτ. όλατα τών λιπα-
ρών όξέων μετά διαφόρων μετάλλων ήκότος τών
του νετρίου και καλίου, άτινα άποτελούν τούς κυ-
ρίως σάπωνας.

μεταλλοσκοπία (ή) νεώτ. μελέτη της έπιδρά-
σεως τών μετάλλων έπι πάσχοντος άτόμου προς
έφαρμογήν μεταλλοθεραπειας.

μεταλλοτεχνία (ή) νεώτ. ή τέχνη της έπεξε-
ργασίας τών μετάλλων.

μεταλλουργεῖον (τό) μτγν. κ. νεώτ. μεταλλεῖον, ὄρυξιον· Διοδ. Σ 5,38 τῶν μεταλλουργεῖων οὐδὲν πρόσφορον ἔχει τὴν ἀρχήν· 2) νεώτ. εἰδ. ἐργαστήριον ἔνθα γίνεται ἡ ἐκ τῶν ὀρυκτῶν ἐξαγωγή τῶν ἐμπεριεχομένων μετάλλων.

μεταλλουργία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς ἐξαγωγῆς τῶν μετάλλων ἐκ τῶν μεταλλευμάτων ὀρυκτῶν, ἢ μεταλλουργική.

μεταλλουργικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεταλλουργίαν βλλ., ὁ τῆς μεταλλουργίας· μεταλλουργική ἔταιρεία βλλ. || μεταλλουργική (ἡ) νεώτ ἡ μεταλλουργία βλλ.

μεταλλουργός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὰ μεταλλεῖα, μεταλλευτής, μεταλλωρύχος· Διοδ. Σ 5,37 οἱ δὲ κατὰ τὴν Ἰσπανίαν μεταλλουργοὶ ταῖς ἐλίπαι μεγάλους σωρεύουσι πλαστῶς, Διοσκ. 5,74· 2) νεώτ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν μετάλλων· 3) ὄμ. νεώτ. ἐπιστήμων εἰδικὸς περὶ τὴν μεταλλουργίαν.

μεταλλουργῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἐργάζομαι εἰς μεταλλεῖα· Διοδ. Σ 5,36 διαδόσεις ποικίλους μεταλλουργοῦντες, ἀνάγουσιν ἐκ βυθῶν τὴν τὸ κέρδος . . παρεχομένην βίωνων || κατεργάζομαι μέταλλα· Διοσκ. 5,74 μεταλλουργεῖται δὲ ἐκ τοῦ ὑπερκειμένου ὄρους.

μεταλλωφεία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νόσος, καθ' ἣν ὁ πάσχων αἰσθάνεται φόβον προκειμένου ὕπνευσῆ ἢ φαύση μετάλλων.

μεταλλωφόρος-ος νεώτ. ὁ περιέχων μέταλλον· μεταλλωφόρα κοίτσματα.

μεταλλωχημία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς χημείας πραγματευόμενος περὶ τὰν μετάλλων.

μεταλλωχημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεταλλωχημίαν βλλ.

μεταλλωχρῶσις-ον μτγν. ὁ περιέχων μέταλλον χρυσοῦ· Πλάτ. Σιλ. Ἐερμ. Πυθ. 44 μεταλλωχρῶσιον γαζαν.

μεταλλωχρῶσις-ον νεώτ. ὁ ἔχων μεταλλικὴν χροιάν.

μεταλλωχρωμία (ἡ) νεώτ. τέχνη ἀλλαγῆς τῆς ἐπιφανειακῆς χροιάς τῶν μετάλλων.

μεταλλῶ-έω κυρ. ἀναζητῶ, ἐρευνῶ ἐπιμελῶς, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, ζητῶ λεπτομερεῖς πληροφορίας· Ὁδ. 378 ἐφοῖ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρεῖσθαι || μτ. αἰτ. προσ. ἐρωτῶ τινα, ἐξετάζω, ἀνακρίνω· Ἰλ. Α 553 καὶ Ἰλιν σε πάρος γ' οὐτ' ἐρωμαι οὐτε μεταλλῶ· || κ. ἄπλ. προσαγορεύω· Πίνδ. Ο 6,62 ἀντεφθέγγατο δ' ἀρτιηχῆς πατρία ὄσσα, μετάλλασεν τὸ νιν' || μτ. αἰτ. ἀντικειμ. ἐρωτῶ περὶ τινας, ἐξετάζω, θέλω καὶ μάρω· Ἰλ. Α 550 μὴ τὸ σὺ ἕκαστα Διειρομῆδὲ μετάλλα, Ὁδ. Γ 190 αὐτίκα δ' ἴδομεν ἡα μεγάλλα ἄστια δ' ἀνελεύθω || κ. μτ. προθ. αὐτ. Ρ 554 μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς ἀμφὶ πόσει κέλεται, Ἀπολλ. Ρ 4,147 ἄμω' ἐτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα, ΑΓλ. 4,183 θέων περὶ τοῖα μεταλλῶν || μτ. διπλ. αἰτ. ἐρωτῶ τινα περὶ τινας πράγμ., ζητῶ καὶ μάρω παρὰ τινός τί· Ἰλ. Γ 177 τοῦτο δὲ τοῖ ἐρέω, δ' ὡ ἀνείρεαι ἦδὲ μεταλλάξ, Ὁδ. Γ 243 νῦν δ' ἐθέλω ἐπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρεῖσθαι, Θερμίστ. Λογ. 22,266· || π. γραμμ. ἀναζητῶ ἄλλα πράγματα· Εὐστ. 148,10.

μεταλλώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς μέταλλον.

μεταλλωμεῖται (τό) νεώτ. τὸ μέρος ἔνθα γίνεται συστηματικὴ ἐξαγωγή μεταλλωφῶρων ὀρυκτῶν.

μεταλλωρύχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος εἰς μεταλλεῖα.

μετάλλμενος μτχ. ἄορ. τοῦ μεθάλλμοιο βλλ.

μεταλογίζομαι σχόλ. μεταβάλλω γνώμην· Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 857 μεταλογισάμενός φησι,

μεταλόγιον (τό) δευτερεύων κατάλογος· Πάπ. καὶ μνησίον Φαμένωδω καὶ μεταλόγιον κατ' ἀνδράτα Ἰσοχῆς.

μεταλωφῶ-έω παθμοιο ποῖων τι, κάμω διακοπήν· Ἀπολλ. Ρ 11,16 ταῖροι ποῖων καὶ δὴ μεταλωφωον.

μεταμάζιος-ος (ἡ) μάζιος ὁ μεταξὺ τῶν μαστῶν· Ἰλ. Ε 19 ἐβάλε στήθος μεταμάζιον || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. μεταμάζιον τὸ μεταξὺ τῶν μαστῶν μέρος· Ἀνακρέοντ. 29,30 μεταμάζιον δὲ ποίει Διδώμας **μεταμάθησις**-εως (ἡ) Φιλῶν. Ὑπομν. Φουσ. 796,7 ἐῖ ἐκ φευδῶν δοξῶν εἰς ἀληθεῖς μεταβολῆς.

μεταμαινομαι μαν. μαινομαι πάλιν· Καλλίμ. Χρυσ. 1800.

μεταμαιομαι ἀναζητῶ, ἀνερευθῶ, ζητῶ νὰ εὐρω, νὰ ἐπιτόχω· Πίνδ. Ν 3,81 τλάθεε μεταμαιόμενος, διαφιόνων ἄγραν ποσίμ.

μεταμανθάνω, μέλλ. -ήσομαι, *μανθάνω τὸ νέον καταλεῖπον τὸ πρῶτον, ὁ ἐγίνωσκον· Ἡρ. Ι, 57 τὸ Ἄττικόν ἔθνος ἐόν Πελαγονικόν ἄμα τῆ μεταβολῆ τῆ ἐς Ἑλλάδος καὶ τὴν γάστρον κατέμωθε· κ. ἄπολ.· Λουκ. Ἐρμῶτ. 84 εἰ γέρων ἀνθρώπος μεταμαθήσει καὶ μεταχωρήσει πρὸς τὸ βέλτιον || κ. ἄπλ. μανθάνω νέον τι· Αἰσχ. Ἀγ. 709 καταμανθάνουσα δ' ἄμνον Πριάμου πόλις γεραία (μανθάνουσα νέον μέλος, νέαν δόλην)· 2) ἀπομανθάνω, ἀποβάλλω συνήθειαν, ξεμαθαίνω· Αἰσχίν. 3,157 πρὸς βύτας ἀνθρώπους . . ὄψε μεταμανθάνουσα τὴν ἐλευθερίαν || κ. κ. ἰτ. μτχ. ὁ ἀποβάλλων συνήθειαν· Πλάτ. Πολ. 413Α φαίνεται μοι δόξα . . ἰουσις μὲν ἢ φευδῆς τοῦ μεταμανθάνουσιος, ἀκουσίως δὲ πάσα ἢ ἀληθῆς· κ. ἄπολ.· Ἀριστοφ. Πλ. 924 οὐδ' ἄν μεταμαθῆσι· 3) ἄπολ. μανθάνω τι κάλλιον· Ἀριστοφ. Ἰδιπ. 1289Α τὰ μεταμανθάνειν ἢ μανθάνειν εἰ ἀρχῆς.

μεταμείβω, ὄορ. πηδ. μεταλλάσσω, μεταβάλλω· Πίνδ. Ο 12,12 ἐσλόν βαθὸ ἠμάτος ἐν μικρῷ πεδόμεφαν χρόνῳ, Ἀριστοφ. Ζι 612b, 6 οἱ ἐν τῆ γῆ τὰς ἀπὰς αὐτῶν μεταμειβουσιν || μεταβάλλω εἰς ἄλλην μορφήν, ἀλλοίω· Μόσχ. 2,52 ἐκ βόας . . ἐστόμευδε γυναικία, Νῶν. Δ 4,162 μετάρμειζε ὄρενα· || μετάρω, μεταφέρω, μεταβιβάω (ἀμφ)· Πίνδ. Γ 1,52 φαπὶ δὲ Λαμνῶθεν . . μεταμειβόντας (ἰδιόορ. μετανδύσσοντας, Εὐρ. Ἡρ. 796 γὰν τέκνων τέκνοις μεταμειβεῖ μεταβιδάξει τὴν γῆν εἰς τὰ τέκνα τῶν τέκνων)· 2) μέ. α. μεταβάλλω κατάστασι, ἀλλάσσω· Πίνδ. Π 3,96 ἐκ προτέρων μεταμειφάμενοι καμῶτων ἰσπαλλαγέντες ἐκ τῶν προτέρων αὐτῶν παθημάτων)· κ. ἄπολ.· αὐτ. Ν 10,55 μεταμειβόμενοι ἐναλλάξ ἄμεραν (ἐκ διδοχῶς ἐναλλάσσοντες τὰς ἡμέρας)· κ. μτ. αἰτ.· Εὐρ. Φοῖν. 831 ἑτέροις ἑτέρας μεταμειβόμενα πόλις δὲ εἴ' ἄκροις (μυριάδας δ' ἀγαθῶν λαμβάνουσα ἡ πόλις ἀλλεπαλλήλας).

μεταμειβῶ-εις (ἡ) σχόλ. ἀνταλλαγῆ, μεταλλαγῆ· Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 669 μετάρμειψι καὶ ἀλλοίωσις τῆς ἐμῆς μορφῆς.

μεταμέλει (ἡ) μέλω, ἄσποφ. μεταμέλειν κ. μτχ. μεταμέλω, παρὰτ. μετέμελε κ. εὐκτ. μεταμέλοι, ἡ μέλω. μεταμελήσει κ. ἀσποφ. μεταμελήσει, ὄορ. μετεμέλῃσεν, ὄποτ. μεταμελήσῃ, εὐκτ. μεταμελήσει, προστ. μεταμελήσῃτω κ. ἀσποφ. μεταμελήσῃσι, ἀπρσο. ἐπέρχεται, γίνεται, ἐκδηλοῦται μεταμέλεια, μετάνοια, μτ. ὄοτ. προσ κ. γενικ. πράγμ.· Λυσ. 30, 30 νῦν ταῖνων ὄμιν μεταμελήσῃτω τῶν πεπραγμένων (εἰς ἑὸς ἄς ἐπέλεθρ μεταμέλῃσι, Ξεν. ΚΠ 8,32 μὴ μεταμέλῃσιν σοι τῆς ἐμῆς δωρεῆς) || σχμν. μτ. ὄοτ. προσ. κατ. μτχ. συμφωνήσεως μετὰ τὴν ὄοτ.· Ἡρ. 7,54 μετεμέλῃσθε οἱ τὸν Ἑλλήσποντον ματιγιάσαντι μετενόσανεν διτὶ ἐμασίτωσι, Πλάτ. Ἀπολλ. 38B οὐτε νῦν μοι μεταμέλῃσι οὐτως ἀπολογισάμενός || μτ. ὄοτ. κ. εἰδ. προστ. (ἴσῃ)·

Ξεν.ΚΠ 5,36 οὐχ ὅτι ἀπέκτεινα σου τὸν ὄνν μεταμέλει μοι, ἀλλ' ὅτι οὐ καὶ σοὶ προσάπτευνα' || ἀπολ. μεταμέλει μοι μετανόω· Ἀριστοφ.Πλ.358 «καίτι' ἴσως σοι μεταμέλει, Ἄντιφ.5,94 τοῦτο μὲν γὰρ ἐπὶ πειθόμενοι ὄνν μεταμέλεια ἔστιν» κ. μτ. δοτ. παραθ.: Θουκ.2,61 ξυνέθη ὄνν πεισθῆναι μὲν ἀκέραιοις μεταμέλει δὲ κακοῦμενοις ἰσυνέθη ὄνν, ὥστε να πεισθῆτε μὲν ὅτε αἱ δυνάμεις ὄνν ἦσαν ἀκέραιοι, να μετανόητε δὲ νῦν ὅτε εὐρέθητε ἐν δεσποίᾳ' || κ. μτ. ἐμπροθ. ἐπεληγ. προσθ.: Πλάτ.Πρωτ.356D μεταλαμβάνειν ταῦτα καὶ μεταμέλει ἐν ταῖς πράξεσιν' || μτχ. οὐδ. μεταμέλον ἀπολ.: Ἰσοκρ.18,60 τῶν μὲν ἀντιλημμένων αὐτοῖς μεταμέλον (ἐνὸν ἐκείνοι μετανοοῦν δι' ὅσα ἐδασάνθησαν)' 2) σπαν. πρὸς τῆ δοτ. κ. μτ. ὄνομαστ. δηλοῦσας τὸ ἐπάγον, προξενοῦν μετάνοιαν, θλιψίν: Ἦρ.6,63 τῶν Ἀρίστωνι τὸ εὐρημένον μετέμει, Αἰσχ.Εὐμ.771 ὅς αὐτοῖσι μεταμέλει πόνος, Ἀριστοφ.Νεφ.114 οἶμαι δὲ σοι ταῦτα μεταμελήσειν πρὸλ. μεταμέλομαι.

μεταμέλεια (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ῆ μεταβολὴ σκοποῦ, γνώμης, μετάνοια: Εὐρ.ἀπ.1080,3 μεταμέλειαν λαμβάνει, Θουκ.1,34 ἐλαχίστας τὰς μεταμέλειαν ἐκ τοῦ χαρίζεσθαι τοῖς ἐναντίοις λαμβάνων, Πλάτ.Πολ.577E μεταμέλειαν μεστὴ ἔσται, αὐτ. Νομ.866β μεταμέλειά τε εὐθὺς τοῦ πεπραγμένου γίνηται, Πολύβ.1,39,14 ἐγώσων ἐκ μεταμέλειαν ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς θαλάσσης' || ὁ ἐν μεταμέλειᾳ ὁ μεταμελλόμενος, ὁ μετανόων ἡ μετανοήσας: Ἀριστλ.ΗΝικ.110β,19 || μτ ρ. μεταμέλεια ἔχει, λαμβάνει μεταμέλει βλλ.: Ξεν.ΚΠ 5, 3,7 αὐτὴ σὲ ἡ μεταμέλεια ἔχει μεταμέλει σοι, Στοβ.Ἀνθ.11,6 λαδὼν δὲ πειραὶν μεταμέλειαν λαμβάνει' || μεταμέλειαις δικαίωμα νεώτ. δστ. δικ. τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον ἐπὶ ἀνομήνου συναλλαγματος ἔχει ὁ ἐκ τῶν συμβαλλομένων καταβαλὼν τὴν παροχήν του πρὸς ἀνάληψιν τοῦ καταβληθέντος, διότι μετενόησε, πρὶν ὁ συμβαλλόμενος καταστῆ ὑπερήμερος περὶ τὴν καταβολὴν τῆς ἀντιπαροχῆς του.

μεταμελέτη (ἡ) π. Ἦσ. ὡς γλῶσσα, τὸ μεταδῆ. **μεταμελεῖ** ἔπιρρ. μον. ἐν μεταμέλειᾳ διὰ μεταμέλειαν: Νικηφ.Γρηγορ.3,315.

μεταμελητικός-ή-όν ὁ πλήρης μετανόας, ὁ μετανόων: Ἀριστλ.ΗΝικ.115α,21, Πτολ.Τετραδ.155.

μεταμελητός-ή-όν ὁ μεταμεληθεὶς, μετανοιωμένος: Ἦσ. ἐν λ. πεδάρετον.

μεταμελητικός (ἰ) γλῶσσα. μέλλησις, βραδύτης, ὄκνος.

μεταμέλομαι, μέλλ.μελήσομαι, κ.μεληθήσομαι, ἀόρ. -μελήθηκ. κ. μτν. -ήθησκ, ἐπ. μεταμέβλετο, παρακ. -μεμέλημαι, σπαν. ἐν χρ. ἔξαιρ. ἐνστικ. κ. παρακ. μεταβάλλω γνώμην, μετανόω, μτ. μτχ.: Θουκ.4,27 μετέμλοντο τὰς σπονδὰς ὁ δεξάμενος, Ἀριστλ.ΗΝικ.110β,23 ὁ μεταμελλόμενος' || μεταμέλεσθαι τινι μετανόειν ἐπὶ τινι: Διόδ.Σ 15,9' || ὁ μ. ἐπὶ τινι ἡ τινοσ: Φάλ. Ἐπιστ.114 μεταμελλόμενος ἐπὶ τῆ παρέσει χρημάτων, αὐτ.43 μεταμέλεσθαι τιναν, Διόδ.Σ 19,75 μεταμεληθεὶς ἐπὶ ταῖς συνθήκαις, Μνηστ.6,6 Συνεξ. Ἀγ.Νικολάου ὄθλος ἦν μεταμελλόμενος ἐπὶ τῆ ἐκείνων ὄψεσι' || ἀπολ. μετανόω ἐπὶ τινι πράξει, μεταβάλλω διαγωγῆν: Ξεν.ΚΠ 4,6,5 ὁ δὲ κατακτανῶν ὡσπερ ἔχθρον ἀπολέσας οὐτε μεταμελλόμενος πώποτε φανερός ἐγένετο οὐτε... τιμῆς τινοσ ἤλωσε, Πολύβ.4,50,6 εἰ πως ἤδη μεταμελλοῖντο καταπληγμένοι τὸν πόλεμον, ΚΔ Κορ.2,7,8 ἐτι εἰ καὶ ἐλπίη ἡα ὄμῶς ἐν τῆ ἐπιστολῇ, ὁ μεταμέλομαι, ἐκ καὶ μεταμελόμην' 2) μτβ. ἐνεργείας κτ. μτχ. μέλλ. τὸ μεταμελλομένου ἡ μετάνοια: Ξεν.Ἀπομν.2,6,23 τὴν ὄργην κωλύειν εἰς τὸ μεταμελλόμενον προΐεναι ἵνα προβῆαι εἰς τὴν μετάνοιαν'

3) μτ. δοτ. προσ. κ. γενικ. πράγμα. ὡς τὸ ἀπρὸς. μεταμέλει βλλ., ἐπερχεται μεταμέλεια: Πλάτ.Δημόδ.382D μεταμέλεσθαι πολλοῖς αὐτοῖς καὶ περὶ ὧν ἐν ξυμβουλευσάντωνται.

μεταμέλος (ἰ) κ. μον. ἡ μεταμέλεια, τὸ μετάνοιωμα, ὁ μετανοιωμένος: Θουκ.7,55-πολύ δὲ μιλῶν ἐπὶ τῆς στρατείας ὁ μεταμέλος, Κόνων 23,3, Θεμιστ. Ἐπιστ.4,1, ἴωσ.Α1 19,4,4,ΠΔ Παροιμ.11,3 ἀποβατῶν δίκαιοσ ἔλαπε μεταμέλον' 2) ὡς ἐπίθ. ὁ πλήρης μεταμέλειος, ὁ μεταμελλόμενος, μετανόων: Διόδ.Σ 25,11 πόλις ταῖς διαδοχόμεναις φημιας μεταμέλος οὐσα, Μνηστ.3,9 Συνεξ. Ἀγ.Οὐρπασιανοῦ οὐ θέλει μεταμέλος πρὸς τοὺς εὐμενεῖς θεοὺς γενέσθαι.

μεταμελοῦμαι-έρομαι κ. νεώτ. μεταμελοῦμαι βλλ., μετανοῶννω: Ἰππ.Ἐπιστ.27 ἰκατακρίνετοῖσιπὸ Θωμ.Μι' || ἴδ. νεώτ. αἰσθάνομαι θλιψίν δι' ὅτι ἐπράξας, μετανόω: Παπαδ.Χρ.Μηλ.126 ὁ ..Μηλιδὴς δὲν εἶχε λάβεῖ ἀφορμὴν να μεταμελήθῃ διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ξουλεῖμῆν ἀδελφοποίησιν.

μεταμέλομαι φάλλω ἡ χορεύω μεταξύ ἄλλων: Ὑγν. Απολλ.197 τῆσι μὲν οὐτ' ἀσχηρὴ μεταμέλεται οὐτ' ἐλάχεια.

μεταμέμελτα Ἦσ. «μεταμελήσεται». **μεταμεμελημένος** ἐπίρρ. μτν. μετὰ μετομελείας: Ἐπιφάν.1,979A.

μεταμέτρια (ἡ) νεώτ. φυσιολ. ἡ διαίρεσις ὀργανισμοῦ τινος εἰς τμήματα ὁμοδύναμα' || νεώτ. χημ. ἰσομερία τῶν ὀργανικῶν ἐνώσεων

μεταμεσηβρινός-οὐς-ἑ νεώτ. χημ. ἐπὶ ἐνώσεων, αἱ ἐχουσαι τὸ αὐτὸ βάρος καὶ ἀποτελοῦμεναι ἐκ διαφόρων ριζῶν.

μεταμεσβρινόν (τὸ) νεώτ. φυσιολ. ὁμοδύναμον τμήμα περιέχον ὅλα τὰ οὐσώδη στοιχεῖα ὀργανισμοῦ τινος καὶ δυνάμενον να ζῆσθ αὐτοτελεῶς.

μεταμεσηβρινός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μετὰ τὴν μεσημβρίαν καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας χρονικὸν διάστημα. ἀπογευματινός: μεταμεσηβρινὴ ἐργασία - πορεία.

μεταμήθεια (ἡ) Ἦσ. «μετάνοια».

μεταμίξω Ἦσ. «ἀναμιξέ».

μεταμίξω, μέλλ. μεταμίξω μείγνυμι τι μετὰ τινος, ἀνακατάνω μαζί μὲ ἄλλο τι: Ὀδ.Σ 310 δαΐδας μετέμνον, αὐτ.Χ 221 κτήμαθ', ὅποσα τοῖ ἐσσι... τοῖσιν Ὀδυσσοσ μεταμίξωσιν, Ἰππ. Νοσά.2,45.

μεταμοσθώ-ὠω πάπ. κ. νεώτ. μισθωτῆς ὄν μισθῶ ὄλον ἡ μέρος τοῦ μισθοῦ εἰς ἕτερον, ὑπομισθῶ, μετενοικιάζω, ὑπενοικιάζω: Πάπ. οὐκ ἐξόντος τῆ μμισθωκυῖα ἑτέροις μεταμοσθῶν ἰτάν ἀγρόν, - τὰς βοσκάς τοῦ μισθοῦ μεταμίσθωσα εἰς ποιμένας κ. παθ. ὁ πρὸς σπορὰν ἀγροῦ τὰ μισθωθέντος κτήματος ἐπιτρέπεται να μεταμισθωθῶσιν εἰς περιόικους ἀγρότας' 2) νεώτ. κυρ. κ. ἐν συνθῆ. χρ. ἀντὶ τοῦ ἀναμισθῶ, ἐξελκοῦθαὶ καὶ μετὰ τὴν λήξην τῆς μισθώσεως να εἰμαι ἐκ νέου μισθωτῆς κατὰ συμφωνίαν ἢ διὰ σιωπῆρας παρατάσεως.

μεταμοσθώσας-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -ῆ ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα του μεταμοσθῶ βλλ.11, ἀ. συνθηθστ. ὑπομισθώσας: ἀναγορεύεται ἡ μεταμισθώσας ἀνευ ἐγγράφου συναιεσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου' 2) συνθηθστ. κ. ὡς καθιερωμένος διὸ τῆς χρ. ὅρος ἡ ἐκ νέου ἀπὸ τοῦ ἰδιοῦ μισθωτοῦ μισθώσας κατ' ἐγγράφον προμοσθωφίαν ἢ σιωπηρῶς, ἡ παράτασις τῆς μισθώσεως, ἡ ἀναμισθώσις.

μεταμορφάζω μτν. κ. μον. μεταμορφῶ βλλ.: Ἐπιφάν.1,250A ἐκ τῶν προσηκόντων ὅσα μεταμορφάζουσι' || παθ. μαν. πάσχω ἀλλοιωθῆσθαι: Νικ. Χων.12C Βασίλτοντο πρὸς ὄχρον ὑπὸ θεοῦς, εἰς οἶον τὰ πέταλα τῶν δένδρων κατὰ καιρὸν τὸν φυλλόχρον μεταμορφάζεται.

μεταμορφίζω μιν, δημ. μεταμορφάζω βλλ. : Ἐρωτόκρ.144 πολλά μεταμορφάζουσι τὸ φῶμα ὅτε τὸ πνεῦμα [μετασηματίζουσι οὕτω τὸ φεῖδος, ὥστε νὰ φανῆ ὡς ἀλήθειαι].

μεταμορφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς μεταβολὴν μορφῆς :: μεταμορφικός χιτών ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν ἐκ τῆς ἐπιφανεῖας πρὸς τὸ κέντρον θερμοδυναμικός χιτών τῆς γῆς.

μεταμορφοφία [ἡ] νεώτ. Ιστρ. νόσος τῶν δ-φθολῶν, καθ' ἣν τὰ ἀντικείμενα φαίνονται παραμορφωμένα.

μεταμορφώ-ω μτην. κ. νεώτ., δημ. μεταμορφώω, παθ. μεταμορφώμαι, δημ. -ώνομαι, ἄορ. μεταμορφώθην, δημ. -ώθηκα, δημ. μη. παθ. παρακ. μεταμορφωμένος, μεταβάλλω, ἄλλοιω τὴν μορφήν τινος, ὁθ. μτ. ἔμφορ. διορ. [εἰς] μεταβάλλω, ἀλλάσσω τὴν μορφήν τινος [διὰ αὐτῶ τὴν μορφήν ἄλλου : Γαλ.19,479, Αἰλ.Π.1] ἢ μεταμορφοῦν ἑαυτὸν εἰς τι, - ἡ Κίρκη μεταμορφώσε τὸς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεως εἰς χοίρους. 2) συνεκδ. ἀλλάσσω τὴν μορφήν ἐμοῦ ἢ ἄ. πρὸς τὸ ἀποκρίψαι, ὁθ. γενικῶτ. ἀποκρίπτω : Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.44] μεταμορφοῦν ἑαυτὸν. 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καταστάσεως ἡ πραγμ., μετατρέβω τὴν μορφήν, μετασηματίζω, μεταβάλλω χρῆσιν ἡ ἰδιότητά : μεταμόρφωσε τὸ παλαιὸν σιδηροδρομικὸν ὄχημα εἰς οἰκίσκον κ. παθ. μετατρέποιται : ἡ σερβάντα μεταμορφώθηκε σὲ μπουφέ. 4) παθ. ἐν μέσ. σημ. μεταβάλλω τὴν ἰδίαν ἐμοῦ μορφήν, λαμβάνω ἄλλην μορφήν : ΚΔ Ματθ.17.2 μεταμορφώθη ἔμφορσος αὐτῶν, Φιλ.2,559 μεταμορφώσθαι εἰς Ἀπόλλωνα, Μηναι.8,6 Ἐσπερ. Ἀπολυτ. μεταμορφώθη ἐν τῷ θρεῖ Χριστῷ ὁ Θεός, Λοικ. Ὀυ.1] θεῖτόν μοι μαγνητεύουσαν ἡ μεταμορφωμένην τὴν δεσποινίαν, - ὁ Ζεὺς μεταμορφώθη εἰς κύκνον - εἰς χρυσὴν βροχὴν ἢ ὁ μ. μέσ. μετασηματίζω τι ἐν ἐμαυτῷ, θεωρῶ τὴ διὰ τοῦ νεῦ ἐν διαφόρῳ μορφῇ : ΚΔ Κορ.2,3,18 τὴν αὐτὴν εἰκόνα [τῆς ΠΔ] μεταμορφώσω ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν ἢ ὁ μ. μέσ. μτφ. αὐτομεταβάλλομαι φυσικός ἢ πνευματικός : ΚΔ Ρωμ.12,2 μὴ συζητησέσθαι τὸ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφώσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὡμών. 3) παθ. κ. νεώτ. πάσχω, ὑφίσταμαι μεταβολῆν, ἄλλοιωσι τῆς μορφῆς ἐξ ἐνεργείας ἄλλου : Πλούτ. Ἡθ.52D φθρόωσ ἀπαντας ὡσπερ ἐν Κίρκης μεταμορφωθέντας. 6) ρηματ. π. μεταμόρφωσις.

μεταμορφώσιμος-ον νεώτ. ὃν δύνανται τις νὰ μεταμορφώσῃ, μεταβάλλῃ.

μεταμορφώσις-εως [ἡ] κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταμορφώθ. βλλ., μεταβολὴ μορφῆς καὶ σχήματος, ἄλλοίωσις : Στράβ.1,2,11 ξενίας καὶ μεταμορφώσεως καὶ μετέθη Κυκλάων, Ἱεροκλ.21A, Λοικ. Ὀρχ.57 οὐκ ἀγνοῖσι τὰς μυθικάς μεταμορφώσεως ἀπάσας, Γαλ.5,193, Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.4,42,Πορφ. Ἀποχ.1,6 τούτοις [ψυτοῖς] ἐμφύεται ψυχὴ κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν. ἢ μεταμορφώσεων συναγωγή τίτλ. ἔργου Ἀντωνίν.Λιβ. 2) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἔκκλ. ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος ἡ κατ' οἰκείαν τὸ Σωτήρος θελήσει μεταλλαγῆ τῆς φθορῆς φύσεως αὐτοῦ. ἢ ὁ μ. ἔκκλ. κ. ἡ ἐσότη τῆς μεταμορφώσεως ταύτης ἀγομένη τὴν ἔκτλην Αὐγοῦστου. 3) νεώτ. βιολ. ἡ παρουσία αὐτοτελῶν ἐνδιαιτήσεων μορφῶν μεταξὺ τοῦ γονιμοποιθέντος φώριστος καὶ τοῦ τελείου ζῶου. ἢ ὁ μ. ἡ μεταμόρφωσις ἢ αὐ μεταμορφώσεως τῶν εἰδῶν ἡ κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως προϊούσα μετασηματίζω. μεταβολὴ τῶν ἐρίων ὄντων ἀπὸ τύπου εἰς τύπον ἢ νεώτ. ἡλεκτρ. ἡ μετατροπὴ τάσεως ἢ ἐντάσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς

δισφόρου φύσεως ἢ διαφόρων χαρακτηριστικῶν μεγεθῶν ἡλεκτρικῆς ἰσχύος ἢ νεώτ. γεωλ. ἀλλοιώσεως, ἔξ ὑφίστανται τὰ διάφορα πετρώματα λόγῳ θερμότητος ἢ πίεσεως ἢ μεταμορφώσεως παραλήρημα νεώτ. Ιστρ. κιναισθητικὸν παραλήρημα, καθ' ὃ ὁ ἀσθενὴς νομίζει ὅτι μετεμορφώθη μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ.

μεταμορφωτής [ὁ] νεώτ. ὁ μεταμορφῶνων 2) εἰδ. ἡλεκτρικός μετασηματιστής.

μεταμορφωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεταμόρφωσιν, ὁ ἐπιφέρων μεταμόρφωσιν.

μεταμορσχευσις-εως [ἡ] γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ μεταφορὰ ὀρθολομορφοῦ βλαστοῦ συγγενεὸς φυτοῦ εἰς ἄλλο πρὸς ἀναπαραγωγὴν, ἐμβολιασμός. 2) Ιστρ. ἐχειρήσις, καθ' ἣν τμήμα θερμάτος, ἄδενος, τένοντος, ὀστέου κττ., μεταφέρεται ἀπὸ τινος μέρους τοῦ σώματος εἰς ἄλλο πρὸς θεραπεσίαν ἢ καλλυντικὸν σκοπὸν.

μεταμοσχέω λέξ. κ. νεώτ. μεταφουτεύω Ἡσ. 2) νεώτ. ἐνεργῶ μεταμοσχευσίν βλλ.2), δι' ἐχειρήσεως μεταφέρω τμήμα θερμάτος ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος εἰς ἄλλο πρὸς θεραπευτικὸν ἢ καλλυντικὸν σκοπὸν.

μεταμοσχθένω δημ. κ. συνηθέστ. μεταπερδέω ἀμτβ. πάλιν ἐμπλέκω, περιπλέκομαι, ξαναμπλέκω : Ἐρωτόκρ.1,1245 κὶ ἄν ξεμπερδέω σ' μὰ μερὰ, σ' ἄλλη μεταπερδέω.

μεταμύω ἐνδύω διὰ νέου ἐνδύματος, κ. μτφ. : Πλούτ.ἀπ.ἀμφ.146 α' εἰσαρμένην μεταμύωχουσα τὰς φυχὰς ἢ συχν. ἐν τῷ μέσ. ἐνδύομαι νέον ἐνδύμα : Πλάτ.Πολ.569C μικροτάτην δούλων δουλείαν μεταμύωχουσα, Προκ.Μυστ.16 μεταμύωσθεσθαι τὸν βίον, Αἰν.Γαζ.Θεοφρ.10B. κ. ἀπολ. ἀλλάσσω τὸ ἐνδύμα μου : Ἀριστοτ.δ.2,207] πρὸς τὸ παρὸν μεταμύωχται.

μεταμύθεσθαι σχόλ. ταυτίζομαι μυθικός πρὸς τι, πρὸς τινά : Σχόλ.Διον.Περ.425 μεταμυθεσθαι εἰς τὸν ἄνεμον.

μεταμυφιάζω μτην. κ. -έζω, μέλλ. -έσω, ἀλλάσσω τὸ ἐνδύμα τινος, ἐνδύω τινά μὲ ἄλλο ἐνδύμα : Μάξ.Τύρ.21] μεταμυφιάζειν τὰ τοῦ πλησίον μτ. διπλ. αἰτ. : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,2) τὸ λαμπρὸν με τοῦτο σχήμα μεταμυφιάσε. ἢ μτφ. μεταβάλλω : Φαλακ.ΑΠ.6,165 ἄτρομος εἰς προπέσις χεῖρα μεταμυφιάσεν. 2) μέσ. ἀφοριστὸ τὸ ἴδιον μου ἐνδύμα, ἀπεκδύομαι, γδύνομαι : Φύλαρχ.30] τὴν βασιλικὴν ἐσθίατα μεταμυφιασμένη, Λοικ.Ἐρμότ. δὲ πορφυρίδα μεταμυφιάσομαι ἢ ἐν χρ. κ. μτφ. : αὐτ. Ὀνειρ.19 ἀποδυσάμενος τὸν Πυθαγόρην τινά μεταμυφιάσας μετ' αὐτόν ; [τὶ σώμα ἐνεδύθη, ἀφοῦ ἐξεδύθη τὸν Πυθαγόρην], Βέττ.Βάλ.131B, Προκ.Μυστ.17 μεταμυφιάσασθαι τὸν βίον.

μεταμυφιάσις-εως μιν. ἡ μεταβολὴ ἐνδύματος, ἀλλαγὴ ἱματισμοῦ, μτφ. ἐπὶ τοῦ Πυθαγόρου : Μετοχ.Θ.298 τὸν πολυμήτητον μῆρον καὶ τοῦς Εὐφόρουθ Βοστρῶχους . . καὶ τὰς σαρκιακὰς αὐτοῦ μεταμυφιάσεις.

μεταμυφίζω μτην.κ.νεώτ. ἃ. μεταμυφιάζω : Πλούτ. Ἡθ.340B, Λοικ.Νεκυομ.16 μεταμυφιάσσα τὸν μὲν Κροισὸν ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου . . σκεῦθιν ἀναλαβεῖν. 2) νεώτ. ἀλλάσσω τὴν ἀμφιεσίην τινος, ἴνα μεταμορφωθῆ, μεταμορφῶνται τὴν διὰ τῆς ἀμφιέσεως ἢ συνηθ. τὸ μέσ. -έζομαι μεταμορφοῦμαι δι' ἀμφιέσεως, μασκαρεύομαι ἢ ἡ μτφ. τὸ παρακ. ὁ μεταμυφιεμένος ὁ κατὰ τὰς ὁπότερες προσωπιδοφόροι, οἱ μασκαράδες : χαρὸς μεταμυφιομένου.

μεταμοφέννυμι μτην., μιν. κ. νεώτ., δ.τ. -ενύω μεταμυφίζω βλλ., μτφ. : Διογ.Λ.7,25 ἢ συχν. μέσ. ἀπεκδύομαι, ἀφοριστὸ τὸ ἴδιον μου ἐνδύμα ἢ Φύλαρχ.30] ἢ ὁθ. ἐνδύομαι ἕτερον ἐνδύμα : Πλούτ.

Νικ.3 ασυντάκτως ἀποβαινόντων ἄρα καὶ σταφουμένω καὶ μεταμφιεννυμένω, Ἱερῶδιον. 5,55 πείθειν τε λιπορούσα ἐπειράτω μεταμφιέσθαι τὴν Ρωμαίων στολήν. || ἐν χρ. κ. μτφ. ἀλλάσσω ὡς ἐνδυομίσιον: Διογ.Λ3,67 φυγὴ μεταμφιεννυμένη πολλὰ σώματα, Εὐστ.Πον.202,21 τὸν μὲν πρῶτον ἀποπιθέμενος, τὸν δὲ ἐπιστραπτικὸν μεταμφιεννυμένος: 2) ὄμ. μέσ. ἀνταλλάσσω μετὰ τινος ἐνδύματα: Θεόπομπ.Ἰστ.π. Ἀθην.12,533C. || ἐν χρ. κ. μτφ.: Φιλῶδ.Στωϊκ 339,8 κυνῶν μεταμφιέσθαι βίον.

μεταμφιέσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀλλαγὴ ἀμφιέσεως, πρὸς μεταμόρφωσιν.

μετὰμῶλιος-ον ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ μετὰμῶλιος βλ.λ. 2) Ἥσ. ἐμπόλεμος.

μετὰμῶλιος-ον μεταίσιος, οὐκ ὄμιος, μεταμελείας ἄξιος ἔν χρ. π. Ὁμ. μ. κτ. οὐδ. πληθ.: Ἰλ. Δ 363 τὰ δὲ πάντα θεοὶ μετὰμῶλιος θεῖον ἰσχόλ. ἐράτῃα ποιήσασιν, Ὁδ.Β 98 μὴ μοι μετὰμῶλιος νῆματ' ἀλπαί, Πινδ.Ο 12,6 τὰ δ' αὖ κάτω φεύθ. μετὰμῶλιος τάνοισαι κυλίνδοντ' ἐλίπιδες, Θεόφρ.22,181 τὰ δ' ὀκ ἄρ' ἔμελε θεὸς μετὰμῶλιος θήσιον: 2) ὁ ἀνεμοφόρητος: Σίμων.16 κούια μετὰμῶλιος ἀέρθη ἰγένετο ἀνεμοφόρητος, ἡρθῆ ὑψηλά, Ἀριστφ.Εἰρ.117 ἐς κόρακας βαδίζει μετὰμῶλιος.

μεταναγιγνώσκωμαι μετανῶν ἐπὶ τινι, μεταπειθομαι, ἀλλάζω γνώμη, κτ. γενικ.: Σοφ.Α1,71 Αἶας μεταεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεκίων.

μεταναδεύω μων. πάλιν ἀναδεύω, ζωογονῶ, κόμω τινά νά συνέλθῃ: Νικ.Χων. ἐν Σάθ.,112 τοῦτοσιν αὐτὸς μεταναδεύσας, ἡ καὶ ὡς εἶπεν μεταλλοῦσας.

μεταναίετης(ὁ) (ναίω) ὁ κατοικῶν μετὰ τινος, συγκατοικῶν: Ἡσιόδ.Θ 40) παιδας δ' ἅματα πάντα ἐοῦ μεταναίετας εἶναι.

μεταναίετῶ-ῶ κατοικῶ μετὰ τινος, συγκατοικῶ: Ὑμν.Δήμ.87.

μεταναίεθω πειθῶ τινά νά ἀλλάξῃ γνώμη, μεταπειθῶ: Ἥσ. ἐν λ. μεταεγνώσθη.

μετανάστασις-εως (ἡ) μετὰ, ἀνίστημι) ἡ μετακίνησις ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον συνήθ. κτ.πληθ.: Ἰπν.Ἀέρ.20 τὰς μετανάστασις καὶ περιελάσας, Θουκ.1,2 μετανάστασεις τε, οὐσαί τὰ πρότερα καὶ βράδιος ἕκαστοι τὴν αὐτῶν ἀπολείποντες, Ξεν.Ἀπομν.3,5,12 πολλὰν μετανάστασων ἐν τῇ Ἑλλάδι γενουμένων, Στράβ.3,4,19 μεταναστῆσαι γινώριμοι κτ. ἐν. ἐπὶ τῆς φυγῆς: Φιλ.1,91: || ὄμ. κ. μτφ.: Πρωκ.Μυστ.22 μεταναστῆσαι τῆς γνώμης.

μετανάστατος-ον μτν. ὁ παθὼν μετανάστευσιν βλ.λ., ὄθ. ἐπὶ χώρας, ὁ ἐρημωθείς ἐκ μεταναστεύσεων: Ὁκελλ.3,5 πολλὰκις καὶ γένοας καὶ ἔσται βάρβαρος ἡ Ἑλλάς, οὐχ ὄν' ἀνθρώπων μόνον γινόμενῃ μετανάστατος, ἀλλὰ καὶ ὄν' αὐτῆς τῆς φύσεως: || ὁ ἔχων ἀποχωρήσει, ὁ ἀποχωρήσας: Φιλ.1,513 πατέρων μετανάστατος φυγῆ.

μετανάστευσις-εως (ἡ) μων. κ. νεώτ. ἡ μετακίνησις, μετὰδασίς ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, κατ' ἄτομον ἢ καθ' ὁμάδας: Εὐστ.Πον.214,86 τοιοῦτος μὲν αὐτοῖς ὁ σκοπὸς τῆς μετανάστεύσεως, -μετανάστευσις εἰς Αἴγυπτον: || εἰδ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ μετανάστευσις τῶν ἐθνῶν ἡ μεγάλη κίνησις τῶν γερμανικῶν Ἰδ, καὶ ἄλλων τινῶν λαῶν πρὸς τὴν νότιον καὶ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην.

μετανάστουτικός-ῆ-ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετανάστευσιν ἢ τὸν μετανάστην βλ.λ.: || ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεταναστεῖν, ἀποδημητικός: μεταναστευτικὰ πτηνὰ.

μεταναστέω μτν., μων. κ. νεώτ. μετακινῶ, ἀποικῶ εἰς ἄλλην χώραν, ἐγκαταλείπω τόπον τινά

καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον: ΠΔ Ψαλμ.51(52),5 ἐκτίλαι σε καὶ μεταναστεύσει σε ἀπὸ σκηνώματος, Φιλ.1,299, Εὐστ.Πον.35,9 μεταναστεύσαι τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς: 2) μέσ. κφευῶ, ὀνομαζομαι: ΠΔ Ψαλμ.101(1),1 μεταναστεύου ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρούθων: || ἀμφ. ὁ τῷ ἐνεργ. κ. ἐν τῷ μέσ.: αὐτ.61(62),6 ὅτι αὐτὸς θεὸς μου καὶ σωτὴρ μου, ἀντίληπτωρ μου, οὐ μὴ μεταναστεύω, Στράβ.Χρηστ.7,5.

μετανάστης(ὁ) (ναίω) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. -νάστις κ. -νάστρια κ.δημ.1 ὁ ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον μεταναστεύσας, μετοικῆσας, μέτοικος, ξένος συνήθ. ὡς λ. θνευδιστικῆ: Ἰλ.1,648 ἀτίμητον μετανάστην ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν: Ἱερ.7,161 μοῦνον δὲ ἐόντες οὐ μετανάσται Ἕλληνων: || ὁ ἀπομακρυνθεὶς, φυγαδευθεὶς: Πάπ., Πρίσκ.341D μετανάσται γινόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν κτ. γενικ.: Μαν. 2,420 τοῦς δ' ἄρα καὶ πάτρις γλυκερῆς θῆκεν μετανάστας, Φιλ.1,415 ἀρετῆς μετανάσται ἰσπομακρυνθέντες ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, Μιηνοί.12,5 Ὁδ.3 μετανάστης τῆς πατρίδος ἐγένου' κ. θηλ.: Φιλ. 2,462 φυγῆ σώματος μετανάστης: || μων. μτφ. ὁ μέτοχος: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.5,2 τῶν ἀπαισίων ἐλεπίδων μετανάστης γινόμενος: 2) ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἱ πλανῆται, ἀντίθ. ἀπλανεῖς: Ἀρατ.457 ἐπεί πάντες μετανάσται.

μετανάστιος-ον μτν. ὁ πλανώμενος, πλάνης: Νόνν.,110 ταῦρες, περιπλάγχθης μετανάστιος, ΑΠ9,814, νύμφαι Μηλιάδες μετανάστιοι.

μετανάστρια(ἡ) μτν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. τοῦ μετανάστης βλ.λ.: Ἀγαθ.ΑΠ7,204 σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ.

μετανάστρα Ἔπιγρ. μεταχειρίζομαι τὶ δι' ἄλλην ἢ τὴν κυρίαν αὐτοῦ χρῆσιν, παθ.: Ἐπιγρ.Περγάμ.

μετανέλωμαι ἐσφ.γρ. τοῦ μετανέλωμαι βλ.λ.

μετανέμομαι μων. διανέμομαι: Πρόδρ.2,207 Ρώμη Κωνσταντινιάς, τίς ποτε τὸν Γάγγρη μετανέμοτο.

μετανέμομαι μτν. μετανέσωμαι βλ.λ.2: Νόνν. Δ 14,89 μετανέσομαι εὐνήν.

μετανέρομαι κ. μεταφέρωμαι: Πάπ. λόγος μεταφορῶς χόρτου μετανέρόματος εἰς τὴν ἑλῶν.

μετανέρωπιόμαι μων. μεταμορφώομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἄλλον ἄνθρωπον: Εὐστ.Πον.120,44 μεθόδων τικεδόνι δι' ὧν ἄν τις ἀποθηριάζῃ ἢ καὶ εἰς Τίρωνα μετανέρωπιόζωτο.

μετανέθῶ-ῶ μτν. μεταβάλλω, ἀλλάσσω χρώμα: Φιλῶστρ.Εἰκ.1,10 κατὰ τὴν ἱριν μετανέθει.

μετανιπτήρις-ίδος(ἡ) κύπελλον, ποτήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἔπινον οἱ συνδαπιόμενοι, ἀφοῦ ἐπλύνοντο, μετὰ τὸ γεῦμα ἢ δεῖπνον: Καλλι.Κωμ.ὁ δέξει τινεὶ μετανιπτήριδα τῆς Ἱγίειας, Νικοστρ.3 μετανιπτήριδα τῆς Ἱγίειας ἔχγων, Διφιλ.69 μετανιπτήριδα μεστὴν Διὸς Σωτήρος.

μετανίπτος(τό) ἡ μετανιπτήρις βλ.λ.: Ἀναφάκ. 137 δαίμνιον ἀγαθὸ μετανίπτον.

μετανίσωμαι κ. -σωμαι πορεύομαι, μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος: Ἰλ.Π 779 ἦρος δ' ἥλιος μετενίσσεται βουλυτῶνδε ἴδτε ὁ ἥλιος ἔδασε πρὸς Δυσίμας: || μτ. αἰτ. εἰσερχομαι, φθάνω: Ἀπολλ.Ρ 3,1243 Καλαύρειαν μετὰ δὲθ' ἄμα νίσσεται Ἰπποῖς, ΑΠ9,384,13 Καρμίνον ἥλιος μετανίσσεται: || ἐπὶ ποταμοῦ, πρῶ εἰς ἕτερον: Ἀπολλ. Ρ 4,628 Ῥοδανῖο, ὅστ' εἰς ἕκαστὸν μετανίσσεται: 2) μτ. αἰτ. ἀκολουθῶ, διώκω: Εὐρ.Τρω.131 τὸν Μεγαλῶν μετανίσσόμεναι στυγνῶν ἄλοχον: || ἀπερχομαι εἰς ἀναχώρησιν τινος, τρέχω κατῶπιν τινός: Ἀπολλ.Ρ 1,1245 ἤτη τις θῆρ ἀρίστος, ἐν βρά τε γήρους ἀπάρησεν ἱκτο μῆλων, λιμῶ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται: 3) κερδίω, λαμβάνω κατοχὴν τινος, κτῶμαι: Πινδ.Π 5,8 εὐν εἰδοξίφ μετανίσσεται (πλοῦτον).

μετανίστημι μετακίνω τινα ἐκ τῆς χώρας του ἢ ἀναγκάζω τινά νά ἐγκαταλήθῃ τήν χώραν του, νά μετακίση: Πολύβ.3,5,5 οἱ δ' αὐτοὶ μετ' οὖ πολλοὺ **Καρχηδονίοις ἐπέβαλον τὰς χεῖρας**, τὸ μὴ πρῶτον μεταναστῆσαι, μετὰ δὲ . . . ἐξαναστῆσαι, αὐτ. 9,26,7 **μεταναστὰς εἰς ἄλλας πόλεις** καὶ ποιάων ἀναρρήστας αὐτῶν τοὺς θίους' || γεν. μετακίνω, θέτω εἰς ἄλλον τόπον, παραμερίζω, δθ. ὀνοτρέπω : Φιλῶδ.Θε.α'9 **μεταναστῆσαι τὰ χεῖριστά'** 2) παθ. τῆς ἀορ. β' κ. ἐνεργ. παρ.κα. μεταβαίνω ἐξ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, μεταναστεύω : Σοφ.ΟΚ 175 μὴ δὴτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστὰς, Θουκ.1,12 μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἢ Ἑλλάς ἐτι μεταναστὰς τε καὶ κατωκίετο' μτ. αἰτ. κ. προθ. : Ἦρ.9,51 ἐς τοῦτον δὴ τὸν χώρον ἐβουλεύσαντο μετανασθῆναι, Φιλ.1,21 κατὰ ζήτησιν τροφῆς εἰς Αἴγυπτον πανοικί μεταναστάντων' || μτ. γενικ. μεταναστεύω, μετακίω ἐκ τινος τόπου : Κόνων 47,1 **μεταναστῆσαι Πελοποννήσου** κ.μτ. τῆς ἐκ : Διόδ.Σ 37 τῶν δὲ Τρωγλοδυτῶν ὁ μεταναστάντες ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων διὰ καῖμα.

μετάνοια (τό) κ. **μετάνοια** δ.γρ. **μετάνοια** κωμ. καὶ μετανοίω β.βλ.

μετανόημα-στος (τό) μγν. ἡ κατόπι σκέψις' δθ. μετανόησις, μετάνοημα : Δαμασκ.Ἀρχ.117. **μετανόησις** (τό) νεώτ. ὁ μετάνοσθ' || εἰδ. ὅς ὄνομ. τῶν ἀνηκόντων εἰς δυτικὸν τὸ μοναχικὸν τάγμα, κύριον μέλημα θέμενον τὴν μετάνοιαν.

μετανοητικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ πρόθυμος ἢ ὁ ἐχων κλίσην πρὸς μετάνοιαν : Μάξ.Τύρ.11,3 ὁ σπριτὸς ἀνήρ καὶ μετανοητικός.

μετάνοια (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἰπροφορ. τρισύλλ. **μετάνοια** ἡ κατόπι ἐρχομένη ἀντίθετος ἀκέφης, μεταβολὴ γνώμης, μετάνοημα : Βατραχίου.70, Θουκ.3,36 τῆς ὑστεραίας μετάνοιας εἰς εὐθῆς ἦν αὐτοῖς, Φιλῆμ.198, Πολύβ.4,66,7 **Φίλιππος δὲ πυνθάσεν τὴν τὸν Δαρδανέων μετάνοιαν**, ΠΔ Παροιμ.14,15 **πανοῦργος δὲ ἐρχεται εἰς μετάνοιαν**, Πλούτ.ἸΗ8.712C' 2) ἢ ὑπό τινος συναίσθησις τοῦ κακοῦ ἢ τοῦ σφάλματος ὅπερ διέπραξεν, ἡ μεταμέλεια, τὸ μετάνοημα : Ἀντιφ.2, 4,12 ἀνίστατο γὰρ τῶν τοιούτων μετάνοια, Μέν. Μον.91 γαρμὲν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἐρχεται' 2) εἰδ. ἐν τῇ χριστιαν. θρησκ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ συναίσθησις τῶν ἁμαρτημάτων, τῶν ἠθικῶν παραβάσεων καὶ ἢ ἐν εὐκρινεῖα μεταμέλειαι καὶ ἀποφάσεως ἀποχῆς ἀπὸ τοῦτων ἐπίλησις τῆς τοῦ θεοῦ συγγνώμης : ΚΔ Ματθ.9,13 οὐ γὰρ ἤλθον καλεῖσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, αὐτ.Μαρκ.1,4 Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετάνοιας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ΚΔ Πράξ.20,21, Μηνναί.12,6 Μικρ.Ἐσπερ. Θεοτ. Σὲ κεκτῆμεθα πιστοί . . . θύραν μετάνοιας ἡ μετάνοια ἐξαγγίλει, φρ. παροιμ. ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια' 3) νεώτ. νομ. ἐμπρακτὸς μετάνοια ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦρου ἁδικήματος ἐγκαίριος ἐνέργεια πρὸς μεταίωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τελεσθεισῆς πράξεως' 4) μον, νεώτ., δημ. προφ. τρισύλλ., μετάνοια ἐδαφιαία κλίσις τῆς κεφαλῆς μετὰ γονυκλίσιαι πρὸς ἐκδηλώσιν λατρείαι ἐν προσευχῇ καὶ εὐκρινεῖα μεταμέλειαι : Πρόδρομ.243 τὸ πού ἦτον εἰς τὸν ἐξάψαλμον, φωνὴ μηδὲ τὸν δῶσανον, τὸ πού ἦτον εἰς τὸ θυμιστῶν, ἄς βάλῃ μετάνοιας, Λασκαρ. Μυστ.84 φυλαχθῆτε ἀπὸ ἐκείνων τοῦς φευδὸ-χριστοῦς πού . . . κάνοντες σταυροὺς καὶ μετάνοιας καὶ γυρεῶντας παιγνία νά γελᾶσουνε' || γεν. ὑπόκλησις ἐδαφιαία εἰς ἐνδείξειν ἄκρου σεβασμοῦ: φρ. μοῦ ἴκανε μετάνοιες μὲ παρακλίσεις ταπεινῶς, μὲ καθικέτωσε' κ. παροιμ. κατὰ τὰ πόδια πόχουμε, γιά μετάνοιες εἰμαστε ἰἐπὶ τῶν μὴ

ἐχόντων αὐτογνωμῶν), δημ. καὶ τοῦ κόκκορα μετάνοιας καὶ τῆς κόττας προσκυνοῦ ἰἐπὶ εὐτέλεον κολάκων' 5) μον. εἰδ. μετάνοια ἡ μετάνοιας οἴκος εὐαγῆς οἴκος χρησιμῶν διὰ τὴν περισυλλογὴν καὶ ἐξάγγισιν τῶν μεταμελουμένων φαιλοβίων γυναικῶν: Θεοφάν.Ἰ'Ηρακλ. ἐκράτησεν αὐτὰς καὶ ἐφθάσεν αὐτὰς εἰς τὸ δεσποτικὸν μοναστήριον τὸ λεγόμενον τῆς νέας Μετάνοιας.

μετάνοιμα (τό) μον., δημ. κ. -νωμία, κ. -νωμῶς, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετάνοιῶν β.βλ., μετάνοια, μεταμέλεια : Ἐρωτόκρι.3,291 τὸ ἄσπρα μετανιώματα δὲν ξάζουν θυγατέρα' | τὸ θεὸ νὰ κάμης τὸ ταχῆ, θεὸ το καλὸ ἀπὸ σπέρα, θάρν. Ἀπολ.Σ74 ὁ μετάνοιωμῶς γιά τὸ κακὸ πού ἔκανα . . . κὶ ἡ φευτιά.

μετάνοιω μον., δημ. κ. -νωμῶς μετάνοῶ β.βλ., μεταμελοῦμαι : Ἐρωτόκρι.3,110 γιὰτ' ἐν χαροῦν λίγον καιρὸ, ἄσπρα μετανιώουνη, Βιζυλην. 13,13 λίγο λαιο μετανιώει.

μετανοσθῶ-έω μον. ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω : Πρόδρομ.Τετράστ.76.

μετανοῶ-έω κ. νεώτ., δημ. μετανιώνω νεώτ., καταβαλῶν κατόπι ἢ παλὸ ἀργά : Ἐπιχ.π.208, Ἀνθολ.1,14 οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρῆ τὸν ἀνδρὰ τὸν σοφόν' ἀντίφ. προβουλεύομαι : Δημόκρι.66' ἐν Πάπ. συμφωνῶ κατόπι : καὶ οἰόμενος (αὐτοῦς) μετανοεῖν ἦν' || μεταβάλλω, ἀλλάσσω γνώμην ἢ σκοπὸν : Ξεν.ΚΠ 1,1,3 ἀναγκάζομεθα μετανοεῖν μὴ οὐτε τῶν ἀδυνάτων οὐτε τῶν χαλεπῶν ἐργῶν ἢ τὸ ἀνθρώπων ἀρχεῖν (ἠναγκαζόμεθα νὰ μεταβάλλωμε γνώμην καὶ νὰ νομιζώμεν ὅτι δὲν . . .) Πλάτ.Εἰδ.279C καὶ ἐγὼ οὐκ ἀλάζω μετανοεῖσιν εἶπον ὅτι ὀλίγοι καταγέλαστοι ἐγενόμεθα, Χριστόπ.Λυρ.70,28 ἠθέλησα τὸν πλάνον' τὸν Ἐρωτὰ ν' ἀψίωμ, | νὰ κόψω ταῦς δεσμοὺς τοῦ | καὶ νὰ μετανοήσω' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. λυποῦμαι δι' ὅτι ἐπράξα ἢ παρέβηκα νῦν πράξω, μεταμελοῦμαι : Ἀντιφ.2,4,12 μὴ μετανοήσαντες τὴν ἁμαρτίαν νῦνως, ΠΔ Σοφ.Σειρ.48,15 ἐν πάσι τοῦτοις οὐ μετενόησαν ὁ λάσς, ΚΔ Πράξ. 8,22 μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, Πλούτ.Γάλλ.6 μετενόησιν περὶ τῶν γενοῦστων, Λουκ.Ὀρχ.84 μετανοήσαι ἐφ' οἷς ἐποίησαν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.114 μετενόησον, διότι παρεδῶκεν εἰς χεῖρας τῶν τῶν ἀτυχῆ ἐκείνων ἀνθρώπων' μτ. μτχ. : Λουκ.Ἐρωτ.36 μετενόησε γενόμενος Ἐλλήν' || αἰσθάνομαι τύφει, συντριβὴν δι' ὅτι ἐπράξα : ΚΔ Ματθ.3,2 μετανόητε, ἠγγικε γὰρ ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν' || μγν. κ. μτ. αἰτ. μεταμελοῦμαι διὰ τὸ : Ἰώσ.Π 4,4,5 μετανόησαι τὴν ἀφίειν.

μεταντλάω-έω μγν., μον. ἀντλῶ καὶ μεταφέρω ἐξ ἐνός ἀγγείου εἰς ἕτερον, μεταγγίζω : Γεωπ. 9,19,8' κ. μτφ. ἐπὶ τῆς τύχης : Παλλδ.ΑΠ 9,180 καὶ συγκακῶσα καὶ μεταντλοῦσα πάλιν.

μετάξας-ης (ἡ) μγν. κ. νεώτ., δημ. μετάξι (τό) κλωστική καὶ ὑφαντική ὅλη ἐκρινόμενὴ ὑπὸ τῆς κήλης τοῦ βούβηκος τῆς μορέας, τοῦ μεταξοσκώληκος : Προκ.Μυστ.25, Ἰω.Λυδ.Μην.2,4' || νεώτ. τὸ ἐκ τῆς ὄλης ταύτης κατασκευασμένον νῆμα : ἐνδύματα ἐκ μετάξης' || μετάξας τεχνητὴ κλωστική ὅλη παρασκευαζομένη βιομηχανικῶς ἐκ παραγωγῶν τῆς κυτταρίνης, προσμοιάζουσα πρὸς τὴν φυσικὴν τὴν ἐκ τοῦ μεταξοσκώληκος μετάν.

μεταξάλαττα (ἡ) μγν. κ. -άτιν εἶδος πορφυρᾶς βαφῆς : Διοκλητ.Ἐδικτ.24,1Α.

μεταξάδιο (τό) δημ. ἐργαστήριον κατασκευῆς ἡ κατὰστημα πωλήσεως μετάξης.

μεταξάκι (τό) δημ. τὸ φυτὸν μεσημβριάνθεμον β.βλ., τὸ στίλβον.

μεταξάριος (ὁ) μγν., μον. ὁ ἔμπορος μετάξης, μεταξέμπορος : Ἰουστ.Νεαρ.Συμμλ.5, Βασιλ. Ἐκκλ.25 ἀργυροπράτης ἢ μεταξάριος.

μεταξός (ὁ) δημ., θηλ. -οῦ ὁ κατεργαζόμενος τὴν μέταξαν, μεταξουργός || ὁ ἔμπορος μεταξέης.
μεταξένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ μεταξέης κατεσκευασμένος, ὁ μεταξένιος, μεταξένιος : Κρουστ. Ἄγροτ. ἡ Τραγουδιστρα κι ὁ Βασιλῆος βάν ἄση- μιονος ἀργαλειοῦ κι θράδακι μεταξένια || ὁ ὁμοιος πρὸς μεταξάν, μεταξοειδής : Παλαμ. Τόφ. 19,8 μαλλάκια μεταξένια.

μετάξει (τὸ) μον., δημ. ἡ μέταξα βλλ. : Ἐρω- τόκρ. 2,131 καὶ μέ μεταξά καὶ χρυσά τὰ φύλλα εἶν' κωμωμένα, Μάλκα Κοιμισμένη! δλα ἀπὸ με- τάζει κι δλ' ἀπὸ φλωρί' || φρ. βγάζω μετὰξει ἐξάγω μέταξαν ἐκ κωμικοῦλιών' 2) μετὰξει τῆς κουρούνας τὸ φυτόν ἐπίθυμον.

μεταξένιος-ινη-ινον νεώτ. ὁ μεταξένιος βλλ. : μεταξίνη ἐσθής.

μετάξιον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ μέταξα βλλ. : Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 447.

μεταξοθύμακος-ον νεώτ. ὁ βαυβουμέ- ταξος βλλ.

μεταξοδιομηχανία (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς καταργασίας τῆς μετάξης καὶ τῆς χρησιμοπο- ἰησῆς τῆς εἰς τὴν ὑφαντικὴν.

μεταξοδιομηχανικός-ή-όν νεώτ ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεταξοδιομηχανίαν βλλ.

μεταξοδιομήχανος (ὁ) νεώτ. ὁ ὁσάνων τὴν βιομηχανίαν τῆς μετάξης.

μεταξοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς μέ- ταξάν, μεταξένιος.

μεταξοκλωστική (ὁ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κα- τσκευῆς μεταξίνων κλωσῶν, ἡ μεταξουργία.

μέταξον (τὸ) μτγ. ἡ μέταξα βλλ. : ΨΚαλλισθ 3,7.

μεταξόνιον (τὸ) νεώτ. ἡ δόσασσις ἡ χωρι- ζούσα τοὺς ἄξονας δύο κίονων κιονοστοιχίας.

μεταξοπαραγωγή (ἡ) νεώτ. ἡ παραγωγή με- τάξης.

μεταξοπαραγωγός (ὁ) ἡ) νεώτ. ὁ ἀσχαλοῦ- μενος εἰς τὴν διατροφήν μεταξοσκώληκων πρὸς παραγωγὴν μετάξης.

μεταξοποιός (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ παρόγων, κατασκευάζων μέταξαν : Φιλῆς Φυσ. 1,287 εἰς τὸν μεταξοποιὸν σκώληκα.

μεταξοσκώληκ (ὁ) δημ. ὁ μεταξοσκώληξ βλλ. : Καρκθ. Ζητ. 113 ἀν δὲν ἦταν ὁ κωτοκόμορος, ὁ ζήτητιον θά ἐφοφουδαν . . σάν τὸν μεταξο- σκώληκα μέσα στὸ καρδίκι του.

μεταξοσκώληκοτροφία (ἡ) νεώτ. ἡ δια- τροφή μεταξοσκώληκων πρὸς παραγωγὴν μετάξης.

μεταξοσκώληξ-ηκος (ὁ) νεώτ. ὁ δημ. -ηκος ἡ κάμητιν τοῦ βόμβικος τῆς μορέας, ἡ καλλιεργού- μένη πρὸς παραγωγὴν τῆς μετάξης.

μεταξοσπορός (ὁ) δημ. τὰ ὡὰ τοῦ μεταξο- σκώληκος.

μεταξουργεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κα- τεργασίας ἡ κλώσεως μετάξης.

μεταξουργία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη ἡ ἡ βιομηχα- νία τῆς καταργασίας τῆς μετάξης || ἐιδικῶτ. ἡ τέχνη τῆς κλώσεως τῆς μετάξης εἰς νήματα.

μεταξουργός (ὁ) νεώτ. ὁ καταργαζόμενος τὴν μέταξαν, ὁ μεταξός.

μεταξοφάντος ον νεώτ. ὁ ἐκ νήματος με- τάξης ὑφασμένος, ὁ μεταξοφάντος || ὁ ὡς ἐκ μετάξης ὑφασμένος : Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 29,16 μεταξο- φάντο τὸ ἀγκάθι. κι ἡ χάρη | τοῦ ἀσφοδελοῦ κερνία.

μεταξοφαντουργία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη ἡ ἡ βιομηχανία κατασκευῆς ὑφασμάτων ἐκ μετάξης.

μεταξοφαντουργός (ὁ) νεώτ. ὁ τεχνίτης ἡ ὁ βιομηχάνος κατασκευῆς ὑφασμάτων ἐκ μετάξης.

μετάξι μετὰ, ἐνὶ ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ., μτγν. κ. μετὰξὺ ὡς ἐπίρρ. τόπου, ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσα : Ἰλ. Α 156 οὐδὲ . . καρπὸν ἐδήλησαντ', ἐπεὶ ἡ . .

μεταξὺ οὐράς τε σκιδέντα θάλασσαν τε ἡχά- ρεσσα, Ἰγν. Ἐρμ. 159 ἡ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκρα φληπταύσειν, -μεταξὺ Ἰάμου καὶ ἀκτῆς Μ. Ἀσίας || κ. μτ. ἄρρρ. : Ἦρ. 2,8 τὸν δὲ ὀ- ρεῶν τῶν εἰρημῶν τὸ μεταξὺ πεδιάς μὲν γῆ, Ἄριστφ. Ὀρν. 551 πᾶν τοῦτ' ὁ μεταξὺ περιπιχί- ζειν μεγάλας πλίνθοις, Θουκ. 4,25 ἐν τούτῳ οὐν τῷ μεταξὺ || ἐν χρ. ὡς κατηγορ. : Πλάτ. Πολ. 443D νεάτης τε καὶ ὀπάτης καὶ μέσης καὶ ἐξ ἄ- λα ἅπτα μεταξὺ τυγχάνει δντα' κ. μτφ. : Ἄριστλ. Ρητ. 1376a, 30 φίλος ἡ ἐχθρὸς ἡ μεταξὺ' || νεώτ. ὡς θηλωτικὸν συγκρίσεως ἡ ἐπιλογῆς ἐν φρ. μεταξὺ δύο πυρῶν (ὅταν τις βάλῃται ἐκ τῶν ἐμπροσθεν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν) κ. ποροίμ. φρ. μεταξὺ δύο κακῶν τὸ μὴ χεῖρον βέλτιον (ἰατὸ δύο κακὰ τὸ μὴ χειρότερον προτιμότερον), μετα- ξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος (ἐπὶ τῶν εὐρισκουμένων εἰς διασπερῆς δὴλημα, -μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου (εἰς τὸ μεταίχμιον ζωῆς καὶ θανάτου) || ὡς ἐπίρρ. χρόνου, κατὰ τὸν παρεμπιπτόνα χρόνον : Ἦρ. 4,155 στέχο μεταξὺ ἀπολιπῶν ὁ Βάτος ἐς τὴν Θήρην, Σοφ. ἀν. 225, Πλάτ. Λύσ. 207D μεταξὺ . . προ- ελθὼν ἀνάσθησε τὸν Μενέξενον. || τὰ μετα- ξὺ τὰ μεσόλοβοῦντα : Ἰσοκρ. 12,201 τὰ γάρ μετα- ξὺ τ' οὐεὶ λέγοντα διατριβεῖν' || συχν. μτ. πηχ. ἐνεστ. ἐν ᾧ, ἐν τῷ μέσῳ : Ἦρ. 2,158 μεταξὺ ὀρού- σων ἐπαύσατο (ἐν ᾧ ἐσκαπετ), Ἄριστφ. Βάτρ. 1242 μεταξὺ θύων, Ἐδν. 351,5 μεταξὺ πίνων, Ἐνν. ΚΠ 8, 11- μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθῆϊν μήτε πίνειν . . φανεροῦς εἶναι, Δημ. 284 ὁ μὲν εὐθὺς ἐξανα- στάντες μεταξὺ δειπνούοντες ἰεγερθέντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δειπνοῦν' || συχν. κ. μτ. λεκτικὸν ρ. : Πλάτ. Ἀπολ. 40B ἐν ἄλλοις λόγοις πολλοῦχο ὁ με ἐπέχοι λέγοντα μεταξὺ' || μτ. πηχ. : Ἐν. Ἀν. 31,27 ὁ . . Ἐνεσφῶν μεταξὺ ὑπολαβῶν ἐλεγεῖν ὧδε, Πλάτ. Γοργ. 505C μεταξὺ τὸν λόγον κατα- λύσμεν' || ἀπλ. ἐν τῷ μεταξὺ ἐν τῷ μέσῳ (χρό- νῳ) : Ἐνν. Συμπ. 1,14 ἐν τῷ μεταξὺ πεισάμενος τοῦ δειπνοῦν, ἐν τῷ μεταξὺ ποῦ ἔλειπε αὐτὸς στὴν Ἄμερικῆ, ἀπέθανε ἡ γυναίκα του' || κ. μτ. τοῦ χρόνῳ : Δημ. 868 ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ κατέστη- μεν' || π. μτγν. ὡς τὸ ἐπίρρ. μετὰ ταῦτα, κατό- πιν : ΚΔ Πράξ. 13,42 παρεκάλουν τὰ εἶθη εἰς τὰ μεταξὺ σάββατον λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα, Ἰωσ. 11,5,4,2 ὁ μεταξὺ τούτων βασιλεῖς, Ἐπιρρ. οἱ μεταξὺ τούτων [οἱ κατόπιν αὐτῶν] || ἐ- πὶ ἰδιότητων, τὰ μεταξὺ τὰ μήτε θυοθὰ μήτε κα- κά : Πλάτ. Γοργ. 468A πότερον οὐν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἐνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν' || ἐπὶ βαθμοῦ, ὅσον τὸ μεταξὺ πόσον μεγάλη διαφορά : Τιμοκλ. 22,1 ὅσον τὸ μεταξὺ, μετὰ κορίσκις ἡ με- τὰ χαρισιτέτης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι, βαβαί' || π. γρ. 2) τὸ οὐδέτερον γένος : Ἄριστλ. Σοφ. Ἐλ. 166b, 12' 2) ὡς πρὸθ. μτ. γενικ., κυρ. ἐπὶ τόπου, ἀναμεταξὺ, ἀνάμεσα : Ἦρ. 1,6 ἀπὸ μεσημβρίας μεταξὺ Συρίας τε καὶ Παφλαγόνων, Θουκ. 1,118 ἐν ἔπει πηνήκοντα μάλιστα μεταξὺ τῆς τοῦ Σέρρου ἀναχωρήσεως, Πλάτ. Συμπ. 202A μεταξὺ σφισίας καὶ ἀμοθίας, αὐτ. Θεαιτ. 143C αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις [αἱ παρ' ἀσόμενοις εἰς τὴν διήγησιν], Πλάτ. Ἠθ. 177C μεταξὺ τῶν βασιλείων' || ἀπὸ ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ὑπὸ : Πλάτ. τιμῆ ἡ συμφωνηθεῖσα μεταξὺ πινῶν' || ἐνίστη παρο- λειπομένου τοῦ ἐτέρου τῶν ἄκρων : Ἄριστφ. Ἀχ. 434 ἀναθεν τῶν Θεσπερίων βακῶν μεταξὺ τῶν Ἴνους, Ἄριστλ. Γεν. Φθὸρ. 319b, 12, Δημ. 233 ἂν συμ- φέρον ὡς πλείστον τὸν μεταξὺ χρόνον γενεσθῆναι τῶν ὀρκων' || ἐν φρ. μεταξὺ θύρας εἰς τὸ ἀ- νοιγμὰ τῆς θύρας : Σωφ. 1,119' || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. μεταξὺ μας - σας - τιν - τους κατὰ μόνος ἡ ὑπὸ ἐγεμύθειον' φρ. τρώγονται μεταξὺ τοὺς εἰς εἰς θέλει καὶ τοῦ ἄλλου' μεταξὺ φίλων - συν-

αδελφών ἐν τῷ κώλυω φιλαν - συναδέλφων, εἰς τὰς μεταξὺ των ἀχέσεις' || ὄμ. ἐπὶ χρόνου: Πλάτ. Φαιδ. 58C ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου χρόνος [ὁ χρόνος ὁ μεσολαβήσας μεταξὺ τῆς δίκης καὶ τοῦ θανάτου] || τὰ μεταξὺ ἐν τῷ μεταξὺ: Σοφ. OK 291 τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδ' αὐτὸς γίνου κακῶς' || νεώτ. κ. δημ. μτ. ἄρθρ. κτ. οὐδ. ὡς οὐστ. τὸ μεσολαβήσαν χρόνικόν διάστημα: ἐν τῷ μεταξὺ; - σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ. ἴΩς πρόθ. προηγείται ἢ ζεταί τὰ πτωτικῶ' συνηθέατ. προηγείται' πρβλ. Πλάτ. Φαιδ. 71A).

μεταξύλογία (ἡ) [μεταξύ, λέγω] μτγν. κ. μον. ἢ ἐν τῷ λόγῳ παρέκβασσις, ἢ διὰ πορευμιπτόντων λόγων ἀνομάκρυνσις ἐκ τοῦ θέματος καὶ ἐπ' ἀνοδοσ εἰς αὐτό, ἢ παρεμβολὴ λόγου: Σουίδ. - τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπὸντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ ἑτέρας κινήσαι τὸν λόγον: Ὁέων Ρήτ. 41πληθ. Μεν. Περ. 28D αὐτίς ὡσπερ ἐν μεταξύλογίᾳ τι ν. . διελγενέσθην, Ὀλυμπ. Μετ. 41, 23, Στουδ. Θεόδ. 248κ ἐξ οὗ εἰς τὴν μεταξύλογίαν μετῆλθεν ὁ λόγος. **μεταξύλογω**-έω [μεταξύ, λέγω] μον. ποιοῦσι παρεκβάσεις ἐν τῷ λόγῳ, κἀνύω παρεκβάσεις ἐν τῷ ὀμιλῶ: Ἰοικου. Ἐπιστ. Πέτρ. 2, 2, 179 μεταξύλογήσας πολλά.

μεταξυσίαγονον [τὸ] νεώτ. ζωολ. ζῳῶνος ὀστών παρεμβεβλημένω μεταξὺ τῶν δύο ὀστών τῆς ἀνω σιαγόνος τῶν σπονδυλικῶν ζῳῶν τῶν ἀνωτέρων ζωολογικῶν βαθμῶν καὶ φερόντων μετ' αὐτῶν τὴν ἀνω σειρὰν τῶν ὀδόντων.

μεταξύτης-πτος (ἡ) [μεταξύ] μτγν. ἡ μέση θέσις, τὸ μέσον: Ἀπολ. Δύσκ. Συνδ. 221, 5' 2) ἡ μεσοτύς: Θεολ. Ἀριθμ. 50 μεταξύτύτες' 3) εἰδ. μουσ. διάστημα, ὁ μεταξὺ χρόνος: Νικόμ. Γερ. Ἀρμον. 12 διάστημα ἔστι δύοῖν φθόγγων μεταξύτύς, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 5, 78 μεταξύτύτες' || γεν. διάστημα, διάλειμμα: Κατ. Αστρ. Κ 511, 192.

μεταξωτός-ή-δίν [μεταξω] μτγν., μον. κ. δημ. ὁ ἐκ μεταξῆς κατεσκευασμένος, ὁ μεταξένος, ὁ μεταξένιος: Ἡρωδ. Ἰων. 125 μεταξύτων ὄφασμα, Διγεν. Ἀκρ. 2263 καὶ χυμευτὰ ἱμάτια μετὰ πολυτήματα ἔργα, ἀσπρα μικρὰ ὠσκάρδια, μεταξωτὰ ὄμοιως, μεταξωτὸ ποικιλίμο-μαντήλι - φόρεμα: || δημ. τὸ οὐδ. πληθ. μεταξωτὰ ὡς οὐσ. ἐνδύματα ἐκ μεταξῆς: πέρασε μιά ντυμένη στὰ μεταξωτὰ.

μεταξωκέω-ώ [φοικῶ] Ἐπιγρ. λοκρ. ἀντὶ μετωικῶ βλ.

μεταφοικιατῶν Ἐπιγρ. λοκρ. γεν. πληθ. ἄρσ. ἀντὶ μετωικιατῶν μετωικῶν.

μεταπαθῶς ἐπίρρ. πάπ. συμπαθῶς.

μεταπαίδωνγῶ-έω [παιδαγωγῶ] μτγν. μεταπαιδεῖω: Λουκ. Νιγρ. 12 ἄρεμα τε μεθαρμόττουσι καὶ μεταπαιδωνγούσι [ἐσφ. γρ. ἀντὶ παραπαιδαγωγούσι].

μεταπαιδεῖω [παιδεῖω] μτγν. κ. μον. ἐκπαιδεῖω κατ' ἄλλον τρόπον, διδάσκει ἀλλῶς, διαφόρως ἢ πρότερον: Λουκ. Ἀνάχ. 17 σφοδρὸς δὲ ὡν μετεπαιδεύσθε με καὶ ἄλλα θελητὶ μαθήματα . . ἐδιδάξατο, αὐτ. Λεξιγ. 21 σὺ δὲ . . παραλαβὼν αὐτόν . . μεταπαιδεύετε καὶ διδάσκετε ἄ κρη λέγειν, αὐτ. Ψευδολ. 13' κ. παθ.: ΠΔ Μακκ. 4, 2, 7 νοναφύσος τις δὺν τὸ ἦθος, καὶ γαστρίμαχος καὶ μέθυσος, μεταπαιδεύεται' 2) τὸ παθ. ἐπὶ οὐσίας, κτῶμα νέαν τάσιν: Παλλῶδ. Ἰατρ. ἱπν. 2, 104D.

μεταπαιθία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ μεταπαιθία παιθία, παιγιθία: τὰ κρισθῶλια τῆς τῶν ἐφθῶν μεταπαιθίας πρὸς ἀλλήλους.

μεταπαιφάσσομαι [παιφάσσω] μτγν. ὄρω, φέρομαι, πνύσσομαι ἕδωμ καὶ ἐκεῖ: Ἀπολλ. Ρ 3, 1266 ἡμερῆν ἰστροπήν βαρύνω μεταπαιφάσσομαι ἕκ νεφῶν [σχολ. ἐμεταπαιφάσσομαι] γράφεται μεταπαιφάσσοσαν. Ἐκατέρως τὸ διαλύμον σημαίνει).

μεταπάλλω μον. πᾶλλω ἐκ νέου: Μιχ. Ἄκου. 2, 382 στῆ. 196 [ἐκδ. Λ.].

μεταπαραιδίζωμι παραιδίζωμι τὸ ἄλλω μετ' ἄλλον, μεταθιβάσκω: Ἐπιγρ. τῷ μετ' ἑαυτὸν ἱερεὶ τι μεταπαραιδίζοναι, Ἰαμβλ. Πυθ. 32, 226 ὡσπερ μιστήρια θεῶν μεταπαραιδίζοντες' || μεταφέρω: Ἐπιγρ. Πάπ. || εἰδ. ἀστρολ. παραιδίζω, παραραχῶν τὴν χρονοκατορίαν: Βέττ. Βάλ. 163, 25' 2) ρηματ. π. μεταπαράδοσις.

μεταπαράδοσις-εως [ἡ] [μετοπαραιδίζωμι] Ἐπιγρ. ἡ παράδοσις κεφαλαίω.

μεταπαλαμβάνω παραλαμβάνω τὴν ὑπὸ ἄλλω παραδοθέν: Βέττ. Βάλ. 219, 3, Ψ' Ωριγ. Μισρίων 1, 37, 33, Πάπ. οἱ παρ' ἑμοῦ μεταπαλαμφόμενοι [οἱ νόμιμοι διάδοχοί μου] || ἀνολαμβάνω ὑπηρεσίαν τινα: Πάπ.

μεταπαράτιθμι [παράτιθμι] πάπ. μεταφέρω εἰς λογαριασμόν τινας [πθ.].

μεταπαράδοσις [ἡ] [παραδοσις] μτγν. ἢ εἰς τὴν σκηνὴν εἰσοδοσ ἄλλου χοροῦ: Εὐκλ. π. Τζέτ. ἐν Welckeri Mus. Rheg. 4, 3, 403.

μεταπαύομαι [παύομαι] ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι: Ἰλ. Ρ 373 μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο' 2) μτ. γενικ. παύω ἀπὸ τινοσ: Ὀμπ. Ἀλ. 1, 115 ὄθι λαρόν ὄδωρ μεταπαύεται ἄλμυρ.

μεταπαισωλή (ἡ) [παισωλή] ποι. ἢ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦσι, ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα, διακοπή: Ἰλ. Τ 201 ἐπὸπότε τις μεταπαισωλή πολέμοιο γίνεται [ἀπὸ τοῦ πολέμου].

μεταπειθῶ κ. νεώτ., ἄδρ. μετέπεισα, παθ. ἄδρ. μετεπίσθην, μεταβάλλω τὴν γνώμην ἢ τὴν πεποίθησιν τινοσ, πεθῶ τινα νὰ ἀλλάξῃ γνώμην ἢ ἀπόφασιν: Ἀριστοφ. Ἀχ. 626 τὸν δῆμον μεταπειθεὶ περὶ τῶν σπονδῶν, Λυσ. 9, 7 ἀποροῦντες δὲ μεταπεισὶ αὐτούσ, Πλάτ. Πολ. 399B διδάσκοντι ἢ μεταπειθοῦντι ἑαυτὸν ἐπιήκοντα, Δημ. 303 οὐ γὰρ ἀν μεταπειθεῖ ὑμᾶς ἐρήτης, Πλούτ. Περ. 8 νικῆ καὶ μεταπειθεὶ τοὺς ὀρώσαντες κ. παθ.: Σεν. Ἐλλ. 7, 1, 14 ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπίσθησαν, Πλάτ. Πολ. 413B κληπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω, Ἰσοκρ. 3, 47 οἱ μὲν γὰρ τύχη καὶ μὴ γνώμῃ συμφρονούντες τύχων ἀν μεταπεισθέντες, Δημ. 1438 τυχῶν μὲν ἴσως κἀν μεταπεισθέντες' 2) ρηματ. π. μεταπειστός.

μεταπειρῶ [πειρῶ] μτγν. διατριπῶ ἐκ νέου: Ὀρειδ. 45, 18, 7 δις καὶ τρίς μεταπειρομεν, Σωρ. 2, 62

μεταπειρώμαι-όμαι [πειρώμαι κατ' ἄλλον τρόπον, δοκιμάζω κατὰ διάφορον τρόπον: Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 217 κούχι μεταπειρωμένας ἴδαις ἐν αὐτάς.

μεταπειστός-όν ἢ μετῆπειστος-ον [μεταπειθῶ] ὄν δυνατόν τις νὰ μεταπεισθῇ, ὁ μεταπειθόμενος: Πλάτ. Τιμ. 51B τὸ μὲν ἀκίνητον πεθῆθι, τὸ δὲ μεταπειστόν, αὐτ. Ὀρ. 414C ὄδεα ὑπόληψις μεταπειστός ὑπὸ λόγου.

μετάπειμτος [ἡ] [μεταπέμνομαι] ἐκείνοσ, ὄν υστερηφότὸς τις, ὁ δὲ ἀπεσταλμένου προσκληθεὶσ νὰ προσέλθῃ: Ἡρ. 8, 67 παρῆσαν μετῆπειμτοι οἱ τῶν ἐθνῶν τῶν σφετέρων τῶσαννοι, Θουκ. 6, 29 μετῆπειμτος κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνισασθαι, Σεν. Ἀν. 1, 43 μετῆπειμτος ὑπὸ Κύρου, αὐτ. Ἐλλ. 2, 1, 15, Φιλῶδ. Μουσ. 86κ, Πλούτ. Ἀικ. 20 μετῆπειμτος ὄν τῶν Ἀθηναίων, Ἐπιγρ. μετῆπειμτος δικαστήρια [ἐπὶ τῶν ὁμοσπονδιακῶν περιφερειακῶν δικαστηρίων τῆς Λυκικῆς ἐνώσεως]. **μεταπέμνω** κ. νεώτ. πέμνω κατόπιν ἢ διὰ τι: Εὐρ. Ἐκ. 504 Ταλθύθιοσ ἦκω . . Ἀγαμέμνονοσ πέμψαντοσ . . μετὰ ἱεμφθεὶσ ὑπὸ τοῦ Ἄγ. ἦκω, αὐτ. Ἀλικ. 60 Ἐυρυσθένοσ πέμψαντοσ Ἰησηνοσ μετὰ δχημα Ὀφρακίησ ἐκ τῶνδω ψυχαγεῖμων [ἀποστειλάντοσ νὰ φέρη], Ἀριστοφ. Σφ. 680 παρ' Ἐυχαρίδωσ κατόσ τρεῖσ γ' ἀγλίθωσ μετέπειμτοσ' 2) συνηθ. τὸ μέσ. μεταπέμνομαι κ. νεώτ. κελεύω τινα προσ-

ελθεῖν, προσκαλῶ τινά δι' ἀπεσταλμένους μου να προσέλθῃ, στέλλω καί προσκαλῶ κάποιον: Ἡρ.1,41 ὁ Χριστός μεταπέμπεται τὸν... Ἄδρη-στρον, Ἀριστφ. Ἀχ.1087 ὁ τῷ Διονυσίῳ γὰρ ἱερεὺς μεταπέμπεται, αὐτ. Πλ.341, Ἀντιφ.1,15, Ξεν. Ἀν.1,1,2 Κύρον δὲ μεταπέμπεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, Πλάτ. Ἀπολ.32C ὁ τριάνκοντα αὐ μεταπεμφόμε- νοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θάλαν προσέτα- ξον ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος Λέοντα, Πλούτ. Ἡθ. 398A μεταπέμφαντο δεσμῶνται ἰ πολέμαρχοι, ΚΔ Πράξ.10,22, αὐτ.24,24 μετεπέμφατο τὸν Παύ- λον, αὐτ.26 κ. παθ.: Πλάτ. Πρωτ.319B τοὺς οἰκο-δόμους μεταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, Δημ.840 εἰσελθεῖν μὲν οὐ φησιν ὡς τὸν μεταπεμφόμενον, Φιλ.δὲ.Μουσ.28Κ ἐξ Ἀ-θηνῶν μεταπεπέμφθη, ΚΔ Πράξ.10,29 ἤλθον με- ταπεμφθεὶς || π. Θουκ. τὸ ἐνεργ. κ. μέσ. ἀδια-φορώς, ἐν τῇ αὐτῇ σμ., ὡς ἐνεργ.: Θουκ.1,112 νῆες ἐς Αἴγυπτον... ἐπελευσεν Ἀμυρταῖο με- ταπέμποντος, αὐτ.4,30, αὐτ.6,52 ἦν μὴ αὐτοὶ πλείους μεταπέμπωσιν ὁμ. κ. μέσ.: αὐτ.2,29 πρό-ξενον ἐποιήσαντο καὶ μετεπέμφαντο, αὐτ.5,82 ἔξω μὲν αὐτοὺς μετεπέμποντο οἱ φίλοι || τὸ μέσ. ἐπὶ πραγμ., ἀποστέλλω τινά πρὸς τινά σκο-πὸν, παραγγέλλω να μοῦ φέρουν κάτι: Ἐπιγρ. με- ταπέμπεσθαί στυον' 3) ρημ.π. μετάνεμψις.

μετάνεμψις-εως (ἡ) [μεταπέμψω] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ μεταπέμπεσθαί τινα, τὸ πέμπειν καὶ προσκα-λεῖν τινα, ἢ πρόσκλησις, ἢ κλήσις: Πλάτ. Ἐπιστ. 338B εἰδεῖτο ἡμῶν τὴν μεταπέμψιν μὴ ἀπειθεῖν, Στραβ.12,3,24 οὕτως ἀπώσθη ὄντες ὥστε κα-λεπὴν εἶναι τὴν ἐκείθεν μεταπέμψιν, Νικόλ.Δαμ. 130,307, Πλούτ. Ἀλέξ.33 ὁ βασιλεὺς ἀναβαλεῖ τὴν μεταπέμψιν' 2) μον. κ. δημ. ἐκβλ. ἐν φρ. κατὰ μάτεμψιν ἐπὶ ἐπισκόποι, τὸ ἐξ ἄλλης ἐπισκο-πῆς καλεῖσθαι καὶ ὀναλαμβάνειν τὴν διοίκησιν ἐπισκοπῆς τινος.

μεταπερισπῶ-ῶ (περισπῶ) μτυν. ἀφέλω, σφ-ρω μακράν, τραβῶ πρὸς ἄλλο μέρος: Κλημ. Ἀλ. 454 μεταπερισπῶν τῶν θεῶων.

μεταπεσεῶ (πεσεῶ) κ. μον. ἀτ. μεταπε-τεῶς κινῶ, μεταβέτω ὡς ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πε-σῶν [τῆς ντάμας, μετακινῶ, μεταβάλλω] Φώτ. με- ταπετεῖται, τὸ μεταβάλλεσθαι καὶ μεταδοῖναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεπευόντων, οἵτινες πολλὰς μεταβάλλονται ἐν τῇ παιδιᾷ': Πλάτ. Κωμ.124 μεταπεσεῖσιν τινά [ἀμφ.γρ.], Νικ.Χων.Χρον.150B ἦγεν ὡς ἤρετο πάντα καὶ μεταπέτεται [ἀντὶ μετεπέτευσεν] κ. παθ.: Πλάτ. Μίν.316C ἴσως γὰρ οὐκ ἔννοεῖς ταῦτα μεταπετεῦόμενα ὅτι ταῦτα ἔστιν' 2) ρημ.π. μεταπέτευσαι.

μεταπέταμαι ἢ μεταπέτομαι [πέτομαι] μτυν. κ. μον. πέτομαι μακράν εἰς ἄλλον τόπον, πετῶ μο- κράν εἰς ἄλλο μέρος, ἀφίπταμαι: Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 50 μεταπέτεσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μῆδιαν, Πρόδρ Ροδ.3.384,130 οὐκ ἂν ποτ' ἀρθῆ καὶ με- ταπῆ τὴν τύχην.

μεταπέττεισις-εως [ἡ] [μεταπετεῶ] μον. με- ταβολή, μετατροπή, μεταλλαγῆ: Νικ.Χων.Χρον. 292A ἐπὶ τοῖς τῶν πραγμάτων μεταπεττεισσεῖ καὶ τοῖς τῶν κρατουμένων μεταβόσει.

μεταπήγνυμι [πήγνυμι] μτυν. μεταφέρων πήγνυμι, ἰσθῶδω, στήνω, εἰς ἄλλο τὸ μέρος, ἐν μέσ.: Δίων Χρ.72,14 πρὸς τὰ δένδρα τὴν καλιάν... μεταπή- γνυσθαι [κτεῖνει τὴν φώλεαν ἐπὶ ἄλλου δένδρου].

μεταπήδησις-εως [ἡ] [μεταπήδω] μτυν. κ. νεώτ. τὸ μεταπήδῶν, ἢ διὰ ἠηδύματος ἀλλαγή θέσεως: Πλούτ. Ἡθ.739C τὴν ἀριστῆσαν πατάξει βουλό- μενος οὐκ εἰδεῖτο μεταπηδήσει.

μεταπηδῶ-ῶ [πηδῶ] μτυν. κ. νεώτ. ἀόρ. μετα- πηδῆσα, πηδῶν μεταβάλλω θέσιν, ἀλλάσσω θέ- σιν δι' ὄματος, πηδῶ ἀπὸ τοῦ ἑνα μέρος εἰς τὸ

ἄλλο: Ἐπιγρ.51 ἀπ' ἄλλου πρὸς ἑναρ ἀκρι- μόνα μεταπηδῶν, Λουκ. Ὀνειρ.1 τὸν γὰρ μὴ πράγματα παρέξει μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ, αὐτ. Συρ.36, Γαλ.Χρ.Μορ.10,12- 2] μτυν. κ. νεώτ. ἀλλάσσω κατὰσσειν ὡσεὶ δι' ὄματος, μετα- βάλλω ἀποτόμους γνῶμην, ἀπαρνοῦμαι τὰς μέχρι τοῦδε ἀρχὰς μου καὶ ἀσπάσσομαι νέας: Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαθ.9,77, Ἀθην.7,281E καιροὶ γηραιᾶς ἀπο- στᾶς τῶν τῆς στοᾶς λόγων καὶ ἐπὶ τὸν Ἐπίκου- ρον μεταπηδήσας - μεταπήδησεν εἰς τὴν ἀντι- πολίτευσιν' 3] πηδῶ ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ: Ἄπν. Ἀνιθ.23 πᾶσιν ἐνέπιπτον καὶ μεταπήδῶν ἀφειδῶς' 4] ρημ.π. μεταπήδησις.

μεταπένω δημ. κ. μεταπίνω, ἀόρ. μεταπί- σια, παθ. μεταπίνομαι κ. μεταπίνοσθαι, ἀόρ. μεταπίσθηκα κ. μεταπίσθηκα, μτυν. παροιμ. με- ταπισασμένος, λαμβάνω αὐθις ἐν χειρὶ, διὰ τῶν χειρῶν πινῶ πάλιν, ἐκ νέου, ξανά: ὠρικθῆκα νά μὴ μεταπίση χαρτία, - δὲν μεταπίνω πι- στόλι' 2] γενικῶτ. ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι, ἐπιδιδομαι καὶ πάλιν εἰς τὴν, ξανά κῶνα κᾶπ ποῦ ἔκανα, εἰδ. ἐν ἀνσφρ. πρὸς τέχνην, ἐπάγγελμα: σὺν ἀπολύθειν μεταπίσει τὸ τασι' - τὸ κοινί - τὸ τσαγκαρῶσουβλο - τῆ δουλειά ποῦ ἔκανε, παροιμ. μάθε τέχνη κ' ἄσ' τινε κ' ἄ φτωχῶνης μεταπίσθησεν' 3] αὐθις ἀντιλαβάνομαι πινος, ἀνακαλύπτω τὸν πρᾶττόν τὴ ἐπίφορον, ὁ ξα- νοπιάνω: τὸν μεταπίσσειν φεῖτη - κλέπτη - ἐα- λειμματία' κ. μτυν. γενικ. προσ. κ. αἰτ. πράμν.: τοῦ μεταπίσσειν ναρκωτικά - χασίς' 4] εἰδ. ἐπὶ προσ. ἐντεταλμένων τὴν σὺλληψιν φυγοποιῶν ἢ φυγοδικῶν, συλλαβάνω ἐκ νέου: εἶχε ἀπολυ- θῆ με βούλευμα. ἄλλα τὸν μεταπίσθη κ. παθ.: μεταπισατικῶνες ὄλοι ὅσαι ἐπαθ. φάγει ἀπὸ τῆ φυλακῆ' 5] τὸ μέσ. κ. παθ. ἰδ. κτ. τῶν τ. μεταπίνομαι αὐθις συμπλέκομαι, ἐρχομαι καὶ πάλιν εἰς χεῖρας μτ. ἀ., διαηλικίζομαι, μετὰ δριμύτητος φιλονικῶ ἐκ νέου: μεταπισατικῶνες οἱ κυράτους στήν ἀλλῆ, - να μοῦ θυμάσαι, οἱ κοινοτικοὶ σύμβουλοι θά μεταπισαστοῦν' 6] εἰδ. μεταπίνομαι ἰδ. στ. ὄλο. κ. μέλλ. κ. μτυν. παροιμ. ὑποφέρω, πάσχω καὶ πάλιν ἐκ ρευματικῆς παθί- σως κρατούσης με κινήρη ἢ λιαν ἐμποδίζού- σης τὰς κινήσεις μου: δὲν πῆγα φέτος σὺ λου- τρά καὶ μεταπισατικῶνες. - ἀν μένης στὸ ὑπαίθρο τῆ νύχτα, θά μεταπισαστῆ' πρβλ. κρατῶ24' 7] ἐνεργ. μεταπίνω μτ. γενικ. βοηθῶ τινα εἰς- κτελέσειν, συντέλειεν, ἐργασάσαι τεχνικῆς ἢ χειρο- νακτικῆς, ἢ ἐπιχειρεῖ: ἐφερ' ἔνα παιδί να τοῦ μεταπίση λιγὰκι στὸ κάρφωμα- στὰ μερμέτια πρβλ.Κορ. Ἄτ.5A,204 ἐν λ.' 8] ρημ.π. υπεπίσ- σια, υπεπίσσειν, υπεπίσσειν.

μετάπιση [ἡ] δημ. ἢ ἐνεργεία τὸ ἀποπέ- λειασμα τοῦ μεταπίνω (βλ.λ.7): Χιακ.Πλωσ. ἐν λ.

μετάπισμα [ἡ] δημ. ὁ μετάπιση βλ.λ.

μεταπισσῆσις [ἡ] δημ. ὁ βοηθῶς.

μεταπίω κ. νεώτ., δημ. κ. μεταπίνω πινῶ ἐ- πεῖτα, κατόπιν: Ἰπν.Διαίτ.56 προπινόμενον ὁ βλάπται ὅκως μεταπίνωσιν' 2] δημ. κ. με- ταπίνω πινῶ πάλιν, ἐκ νέου, ξαναπίνω: ἀπὸ τότε δὲ μεταπίνω πιά κρασί.

μεταπίνω [πιπίσκω] μτυν. ἐνεργ. τοῦ μεταπίνω βλ.λ.1, 3ἰδω εἰς τινα να πῆ ἐπειτα, ποτίζω τινα κατόπιν: Ἰπν.Νοῦσ.2,65.

μεταπίρρασις [πιρράσσω] μτυν. πωλῶ πάλιν ἢ ἐπειτα, μεταπωλῶ: Φορῶ.Σοφ.Πορ.88B, Σχολ. Ἀριστφ.Νεφ.1192.

μεταπίπτω κ. νεώτ., μέλλ. μεταπκοσθῶμαι, ἀόρ. μεπέσσομαι κ. μεπέσσειν, ἐν χρ. ὡς παθ. τὸ μετα- βάλλω βλ.λ., πῆτω κατὰ διάφορον τρόπον ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλάσσω θέσιν ἢ κατὰσσειν οἰονεῖ πῆτων, μετοστρέφωμαι, μεταβάλλομαι, ἄλλοιοῦ

μαι, κατά τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν: "Ἦρ.6,61 ὅπου μὲν δὴ ταύτης τῆς ἡμέρας μεταπέσειν τὸ εἶδος, Διογ.Ἀν.2 πολλάκις μεταπίπτειν, Πλάτ.Κρατ.440Α ἡ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει, αὐτ.Β ἄμα τ' ἂν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως, Λοκ.Φιλοφ.2 ἐκ γυναικῶς τις ἐς ὄρνειον ἢ ἀρκιον μετέπειεν" || εἰδ. γραμμ. μετοτρέπομαι, μεταβάλλομαι: "Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.188,25 τὸ ἄ μεταπίπτει εἰς τὸ ω" || ὁμ. νεώτ. ἐπὶ λέξεων, μεταβάλλω σημασιῶν σὺν τῇ παρόρῳ τοῦ χρόνου: ἡ λέξις ἀνοικτῶς μετέπειεν ἐν τῇ νεωτέρῃ γλώσσῃ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κτώμαι" 2) πάπ. περιπίπτω, περιέρχομαι εἰς κακὴν κατάστασιν" 3) ἐπὶ τῆς διανοίας, μετοβάλλω ἀποτρέπω, ἀφηνεῖω γνῶμην: Εὐρ.ΙΑ 502 τὸν ὄρνειον περικτὰ στέργων μετέπεισον |Βερναρδ.Δ κριτέπεισον ἀπὸ τῆς πρὶν γνῶμης, μετέγωνται, Ἄριστοφ.Ὀρν.627 ω φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτιὸν ἐξ ἐχθρῶν του μεταπίπτων, Πολύβ.21,57 παραχρήμα μετέπιπτον εἰς τάναντιαι ταῖς γνῶμιας διὰ τὴν περιπέτειαν" ὁμ. κ. ἀπολ.: Ἰσοκρ.9,50 τοσοῦτον μεταπεπτικῶσιν ὡσθ' ἐμψιλλῶσθαι, Πολύβ.5,49,7 ταχὺ δὲ συνουκρῖταίς καὶ μεταπέσειν Ἐρμείας μεταβαλῶν γνῶμην" 4) ἐπὶ μεταβολῆς τόπου, μεταναστεύω, μετοικῶ, μεταφέρωμαι: Ἄριστοφ.Μετ.360β,18 ἐπὶ φήφων, πίπτω ἀλλέως: Πλάτ.Ἀπολ.36Α ἡ τριάνοντα μόναι μετέπεισον τῶν φήφων, αὐτ.Φαίδρ.241Β ὄστράκου μεταπέσονται ἰώς τοῦ ὄστρακον ἔπειεν ἀντιστροφῶς, ποροῖμ. ἐπὶ ἀφηνεῶν μεταβολῆς, Αἰσχίν.3,252 ἴσαι αἱ φήφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰδὲ μὴ μόνον μετέπειεν, ὑπερρώριστ' ἂν ἢ ἀπέπειαν" 5) ἐπὶ καταστάσεως, περιστάσεως κτ., ὕφισταμαι μεταπέσεις, ἀλλαγῆς, ἀλλάσεως, μεταβάλλομαι: Εὐρ.Ἀлк.913 πῶς δ' οἰκίωσιν μεταπίπτοντος δαιμόνος, αὐτ.Ἰων 412, Πλάτ.Γοργ.493Α μεταπίπτειν ἄνω κάτω, αὐτ.Θεαιτ.162D γὺν δὲ τούναντιον τάχα μεταπέπτηκεν, Δημ.805 τὰ μὲν γὰρ ταχὺ μεταπίπτειν εἰσιθισίαι ἰσθῆθι, Μέν.Γεωργ.ἀν.2 τὸ τῆς τύχης γὰρ βεβαιά μεταπίπτει ταχὺ" 6) συνήθ. ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, ὀφίσταμαι μεταβολῆν, ἀνατροπῆν, ἐπαναστάσιν: Ὁμοκ.β,68 τὰ τῶν τετρακοσίων ἂν ὑστέρω μεταπέσονται ὑπὸ τοῦ δήμου ἑκακοῦτο, Λυσ.20,14 μετεπεπτικῶι καὶ πράγματα ἰέλν ἀνατροπῆς τῆς πολιτείας, Πλάτ.Ἐπιστ.325Α χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ μετέπεισε τὰ τῶν τριάνοντα τε καὶ πάσα ἡ τότε πολιτεία, Ἡρωδιαν.Ἰστ.1,14 ἐξ ὄππῃρ ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέπειεν ἐς μοναρχίαν, αὐτ.2,3,1 τὴν ἀρχὴν μεταπέσειον ἐς ἀνδρα ἐξ... ἀσπίμου γένους, αὐτ.10,3" || γεν. μεταβάλλομαι ἐπὶ τῷ χεῖρω, πίπτω εἰς χεῖρωνα κατάστασιν, χειροτέρω, ἐξεπέτω" Ἡσ.Ἐπιπέσειν, ἀπὸ δόξης εἰς ἀτιμίαν πεσεῖν: Δημοκρ.101 ἐξ εὐπορίας εἰς πενίην μεταπίπτειν, Λυκοῦργ.50 τὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς δουλείαν μετέπειεν, Ἄριστοφ.Ποιητ.1453α 2 ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν· μεταπίπτειν· μετέπειεν ἀπὸ τῶν κολοφῶνα τῆς δόξης εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν πάντων" 7) ἀλλὰ κ. ἀντιθ. μεταβάλλομαι ἐπὶ τῷ βελτίω, λαμβάνω καλυτέραν τροπὴν, καλύτερεύω: Εὐρ.Ἰων 412 ἐπὶ γὰρ αἰσιως ἐλθόμεν, ἀ τὴν σὺν συμβόλαια πρόσθεν ἢν ἐς παιδεία τὸν σὺν, μεταπέσειο βελτίονα |Βερναρδ.ῖρ. εἰθε νὰ ἐχωμεν ἔλθει (κυρ. νὰ ἐλθῶμεν) οἰσίως, καὶ ὅσαι εἰς ἡμᾶς τοῦς δύο σχέσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὸν υἱὸν σου ὑπάρχον νὰ λάβωσι καλυτέραν τροπὴν: Λυκοῦργ.60 ἀνθρώπων ζῶντι μὲν ἐπιπτο ἐκ τοῦ κακῶς πράξει μεταπέσειν, Ἐπίκ.ἀν.230 τοῦ πυκνὰ μεταπίπτοντος κριτηρίου, Σχολ.Ἄριστοφ.Πλ.504 οἱ θελήσουσι τὸν πρότερον ἀφέντες βίον μεταπέσειν ἐπὶ τὸ ἀμείνω" 8) ἐπὶ πρῶσ., εἶμαι ἀσταθῆς, εὐμετάδελτος: Ἄρρ.Ἐπικτ.1,4,19

μεταπίπτειν καὶ μεταρριπίζεσθαι" || μεταίπτοντες λόγοι θεοῦσι αὐλογοισμῶν προερχόμενοι ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῆς σημασίας τῶν ὄρων: Ἄρρ.Ἐπικτ.1,71, αὐτ.2,17,27 αὐλογοισμοὶ μεταπίπτοντες" 7) μ.γενικ. πράγμ. ἐκπίπτω ἀπὸ τινος, ἀποτυχῶναι τινός: Πλάτ.Κρατ.440Α εἰ... ἡ γνώσις, τοῦ γνώσις εἶναι μὴ μεταπίπτει" 8) πάπ. κ. νεώτ. ἐπὶ κτήσεως, ἰδιοκτησίας κ. γεν. δικαιώματος ἂν νομ. χρ., μεταβιβάσθαι, νεώτ.Ἰδ. μεταβιβάσθαι κατ' ἀκολουθίαν διατάξεως τοῦ νόμου: Πάπ. μεταπίπτειν εἰς τινα ἐξ ὀνομάτων τινος" 9) ρημ.π. μετάπτωσις, μετάπτωσις.
μεταπλάσσις-εως (ἡ) ἱεραπολάσσει κ. μεταπλάσσει |ὸ μ.κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μεταπλάσσειν, μετασχηματισμός, μεταποίησις, μεταὐορφώσις: Ἀνών. περὶ Ἄγ. Θεοδώρ. πρὸ τοῦ Φιλῆ 187 [ἐκδ. Wernsd.] τοῦ Διὸς σου τὰς νεώτους μεταπλάσσει" || νεώτ. γεωπ. μεταπλάσσεις ἔδαφος ἐργασία ἀνοικτῶσα τὴν βελτίωσιν τῶν φυσικῶν καὶ χημικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἔδαφους τῆς προσθήκῃ ὀρισμένων μεταπλασμάτων βλλ.2) εἰδ. γραμμ. κ. μεταπλάσσειν βλλ.2) : Εὐστ.Ἰλ.58,35 ποιητικῶς διὰ τοῦ ἰσομῆν καὶ μεταπλάσσειν.
μετάπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. γεωπ., Ἰδ. κτ. πληθ. οὐσίαι χρήσιμα πρὸς βελτίωσιν τῶν φυσικῶν καὶ χημικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἔδαφους, ὡν ἄμμος, ἀργίλος, ὄστρακος κτ.
μεταπλάσμιος |ὸ ἱεραπολάσσει μ.κ. μ.κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταπλάσσειν, μεταβολῆς, ἀλλοίωσις: Βί.Παύλ.Κωνίλεως π.Φώτ.Βιβλ.474,33 ἐπιτολμῶσι καὶ τὸν μεταπλάσμιον τῆς πίστεως" 2) εἰδ. γραμμ. ὁ σχηματισμός πτώσεως τῶν ὀνομάτων ἢ χρόνων τῶν ρημάτων ἐξ ἀνιπαρκτοῦ ὀνομαστικῆς ἢ ἐνεστώτος, ὡν ἀάκι, ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστ. ἄξ. μετέπειον, ἐκ τοῦ ἀχρήστου μεταπέσει κ. ἄ. Εὐστ.Ἰλ.58,32 ἐεῖται γὰρ μεταπλάσμιος μετάπεισις καὶ μετασχηματισμός λέξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενῆς τελικόν: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.183,22 Ἄρκάδ.129,9 Χοιροβ.Θεο.1,377" 3) εἶδος πάλιν: Εὐστ.Ἰλ.1327,12 τρυτο δὲ τὸ σῆμα τῆς πῆλης οἱ μὲν μεταπλάσμιον, οἱ δὲ παρακαταγνήν ὀνομάζουσι.
μεταπλάσσω κ. μ.κ. ὄπ. κ. νεώτ. μεταπλάττω, δημ. μεταπλάθω, μέλλ. μεταπλάσω, ἀόρ. μετέπλασα, παθ. ἀόρ. μετεπλάσθην, μτχ. παρκ. μεταπεπλασμένος, δημ. μεταπλάσιμένος, πλάττω τι ἄλλως, διαφέρω, πλάττων μεταβάλλω τι, μεταποιῶ, μετασχηματίζω: Πλάτ.Τίμ.92Α, αὐτ.50Α μηδὲν μεταπλάττων παῖσιον ἑκάστα εἰς ἀπαντα, Μελινν.π.Στοβ.3,7,12 βίον μεταπλάττων ἄλλοι ἄλλως, Πολυδ.5,154 μεταπλάττων τὴν φωνήν, Ἰαμβλ.Μυστ.3,28" κ. παθ.: Λοκ.Ἀлк.4 γυναικῶς εἶδος μεταπλάσσειν εἰς ὄρνειον τινος ποιήσαι, Ἄριστοφ.Ἀθῆν.8,345Α ἤξει γὰρ τοιαῦτα μεταπλάσσεις τυχὼν ὡς Ζεὺς χρυσορῶς ἐπὶ τῆνδ' Ἀκριοῦ δουλάδῃ" || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Φιλίππ.Θεοσ.ΑΠ.9,708 βυθὸν εἰς χέρσου σῆμα μετεπλάσαστο" 2) ἀνομοιοπαί, παραποιῶ πορροχρῶσσω: Φιλ.1,220 μεταπλάσσειν τὸ βέτον νόμισμα" 3) εἰδ. γραμμ. κτ. παθ. ἐπὶ ὀνομάτων, σχηματίζωμαι κατὰ μεταπλάσμιον βλλ.2) : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.184,11 Ἄρκάδ.129,6 Εὐστ.58,38, αὐτ.365,13 τὸ δὲ ὄσμην ὀφειλε μὲν διὰ τοῦ ἡ ἔχειν τὴν λήγουσαν, εὐθεία γὰρ ἢ ὄσμην: μετεπλάσθην δὲ ἄξ. καὶ τὸ Δωδώνι, αὐτ.122,9 πρὸ ἀ |κεῖθι, ὅτι μεταπέπλαστοι τὸ πολλακί" 4) δημ. μεταπλάθω κ. μεταπλάθω, παθ. μεταπλάθομαι πλάττω ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου, ἔσαναθῶ" 5) ρημ. π. μεταπλάσσειν, μεταπλάσμιος, μεταπλάστος, μεταπλάσσις, μετάπλασμα.
μεταπλαστική (ἡ) νεώτ. βιολ. βιολογικὴ ἐξεργασία, καθ' ἣν στοιχεῖα τινα ὀρισμένου τινός ἰατοῦ

παράγουν άλλα άφιστάμενα των πρώτων, ήτοι κίτταρα και ήστουρα διαφέροντας κατά τούς φυσικούς και τούς χημικούς χαρακτήρας.

μεταπλαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. έπι τύπων έν χρ. π. ποιητάς, ό μεταδελημένος: Φέστ.138Ε.

2) νεώτ. ό έπιφωρον μεταπλάσιν ή ό διά μεταπλάσμου σχηματισμός έπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. -ώς κατά μεταπλασμόν, διά μεταπλασμόν: Φέστ.1 (έκδ. Βεργε).

μεταπλαστός-ή-όν νεώτ. **1)** ό μεταπλασόμενος, ό δεκτικός μεταπλάσεως: **2)** είδ. γρσμμ. τό ούδ. κτ. πληθ. μεταπλαστά όνματα ών τό θέμα δέν διατηρείται τό αύτά εις άλλους τούς τύπους, άλλα μεταβάλλεται κατά τάς διαφόρους πτώσεις, οίον γόνυ - γόνάτος, - Ζεύς - Διός κττ.

μεταπλάττω άπτ. κ. νεώτ. τ. του μεταπλάσσω.

μεταπλέκω (πλέκω) μτγν. πλέκω κατ' άλλον τρόπον, άλλώς: Γρηγ.Ναζ.2,188 τοῦ γάρ πλέκοντός έστι και μεταπλέκειν.

μεταπλέω (πλέω) μτγν., ίων. μεταπλώω, μέλλ. μεταπλευσομαι, -πλέω ήκ τινος τόπου εις άλλον ή πλέω κατά διάφορον διεύθυνσιν, μεταβάλλω τόν πλοῦν έν τή θαλάσση: Άνκ.Κρ.3,219 έπι τόν ήραειδίεα πόντον μεταπλευσομαι.

μεταπλόωμενοι (οι) 'Ησ. οι μεταποηθέντες, οι έξ ανθρώπων γενόμενοι θεοι.

μεταπλόωος-οοσι (ο) γλίσσ. (άμφ.) ευτυχής πλοῦς, εύνοϊκό ταξίδι.

μεταπλώω ίων. τ. του μεταπλέω βλλ.: 'Οππ.'Αλ. 3,427 κύρτων ανέλκει δίμωα μεταπλώσας.

μεταπνέω μτγν. άντι μεταπνέω: Γρηγ.Ναζ.1,48Α.

μεταπνέω μτγν. άναπνέω ή πνέω, άναλαμβάνω τήν άναπνοήν, άνακουφίζομαι: Άππ.'Αλ.5,314 μεταπνεύσαι καμνάτω ποντοπόρου (έκ τοῦ καμνάτου), Γρηγ.Ναζ.2,171.

μεταπνοή (ή) 'Ησ. τό άναλαμβάνειν πνοήν, άναπνοήν, άνάπαυσις, άνακουφισία, άναφυχή, γλώσσ. του μετάφυσς.

μεταπνοή (ή) ή άλλαγή κυριότητος, ίδιοκτησίας: Πάν. τών ής μεταποιήσ (είσι και άπογραφής δαπανημάτων δντων προς τόν δεδανεικότα.

μεταποησιμος-ον νεώτ. δν δόναται τις νέ μεταποησις, ό δεκτικός μεταποησισεως.

μεταποησις-εως (ή) (μεταποιή) κ. μσν. κ. νεώτ. ή ένεργεια του μεταποιή, μεταβολή, τροποποίησης, μετασχηματισμός, αλλοίωσις: Άπολλ. Ιστρ.π.1οδ. 12,653, Άντυλλ.π. Όρειβ.7,77,Εύστ.1λ.58,31 κατά μεταποησιν τοῦ ώ εις τό ε' || όμ. κ. ρητορ. : Έρμιογρ.Εύρ.4,3.

2) άπαίτησις, αξίωσις: Έπιγρ. μεταποησις τών διπλών, 'Ιώσ.Αί.3,2,4 μεταποησις άρετής: **3)** πράκτικησις: Φιλ.2,419.

μεταποητής (οι) (μεταποιή) άρχ. λεξ. **1)** μεταποιών, ό μεταβάλλων τι.

μεταποητικός-ή-όν μσν. **1)** άνήκων, άναφερόμενος ή κατάλληλος προς μεταποησιν, **2)** δεκτικός μεταποησεως, **3)** έχων κλίση προς αλλοίωσιν: Εύστ.Πον.119,37 κατά ίδιοποίησιν μεταποητικόν έπιρρ. -ικός: αύτ. έν Μί.Ρ.Γρ.136,552.

μεταποητός-ή-όν νεώτ. **1)** ό μεταποησιμος βλλ. **μεταποησιος-ον** λεξ. **2)** κατοπιν τιμωρών, **3)** οίνιμος, **4)** έκδικητής: Σουίδ. μεταποησις δικη.

μεταποιοῦσθαι μσν. αποβάλλειν τήν προεγρον ποιότητα, αλλοιοῦσθαι: Μχ.Άκομ.2,270,19 (έκδ. Α.) και αύτός ό μελιχρός χυμός Ύμνητοῦ μεταποιοῦται παρά τής έπιπεσοῦσας τυραννίδας.

μεταποινῶν (ποινῶν) μτγν. ύπηρετώ τισι: 'Απολλ.Ρ.4,1113 δάσποιναν ήν μεταποινῶσιναι.

μεταποιῶ-έω (ποιῶ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., άόρ. μεταποιῶσις κ. δημ. (ή)μεταποιῶσις, μτχ. παθ. παρσκ. μεταποησιμένος κ. δημ. μεταποημένος, μεταβάλλω τήν μορφήν πραγμάτων τινος, κάμνω τι να άλλάζη, μετασκευάζω, μετασχηματίζω, τρο-

ποιοῦ, άλλοιῶ: 'Ιηπ.Άγμ.26 πάντα εις τούς τρόπους τούς παραπλήσιους μεταποιεῖν, Δημ.268 νόμους μεταποιών, αύτ.640, Λοικ.Άποκ.9 μηδέ μεταβουλεύεσθαι μηδέ μεταποιεῖν τήν κρίσιν, Φρόν.39,23 τά παλαιά τών δραμάτων μεταποιοῦνται και μεταρραπτόνται, 'Ηλιόδ.Αιβ.5,30 εις γάμον τόν αύτοῦ τε και τόν άπό τής θυσίας μεταποιεῖ τήν εύχωσιν, Βοσ.2,61Α οὕτω τή μεταποιεῖ τήν Ξυμνασίαις, Μηναι.31 'Εσν. έθναπορίσθης σθέναι τοῦ Πνυκάματος τοῦ σέ μεταποιοῦσάντος, -θά μεταποιῶσθαι τό έπιδατικό αυτόκίνητο σέ φορτηγόν: || κ. άπολ.: Σόλ.20,3 μεταποιῶσιν. . . ὡδέ ὁ αἰθερῖνά συνθέσας κατ' άλλον τρόπον τόν στήνον: κ. πσθ.: Δημ.640 ἄλλτε συγχυθῆσεται μήτ' αὔ μεταποιοῦθήσεται, Απολλ.Δύσκ.Συντ.199,18 μεταποιοῦσαι εις τό δέον: **2)** τό μέσ. άντιποιοῦμαι, ίδιοποιοῦμαι, οικειοποιοῦμαι, μτ. γενικ.: 'Ηρ.2,178 ὅσαι δέ άλλα πόλις μεταποιοῦνται, οὐδέν σφι μετῶν μεταποιοῦνται, [του έμπορίου], Οουκ.1,140 μηδέ κατορθοῦντας τής έννευσεως μεταποιοῦσάντες, αύτ.2,51 οι τής άρετής τή μεταποιοῦμενοι, Πλάτ.Πολιτ.289Ε ήμισα βασιλικής μεταποιοῦμένους τέχνης: **3)** ρηματ. π. μεταποησις, μεταποιή, μεταποητής, μεταποητός, μεταποησιμος.

μεταπολεμικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. **1)** ύπάρχων ή γινόμενος μετά πνα πόλεμον || ιδ. **2)** άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς μετά τόν μέγον πόλεμον (1914 - 1919) χρόνους: μεταπολεμικός οικονομικός άνταγωνισμός, - ή μεταπολεμική κατάσταση τής Εύρώπης έπιρρ. -ός, δημ. -ά.

μεταπολιτευσις-εως (ή) νεώτ. ή μεταβολή πολιτεύματος.

μεταπολιτική (ή) νεώτ. φιλοσοφική πολιτεολογία μη όρρημένη άφ' όρισμένης μορφής πολιτείας ουτε κατατινῶσας εις τοιοῦτην, άλλ' έποπτικῶς άπό φιλοσοφικής άπόφθεξης εξέταζουσα τά τής πολιτικῆς συνθέσεως τών κοινωνιών.

μεταπολογίζομαι (άπολογίζομαι, άπολογίζομαι έκ νέου: Έπιγρ. πάν μήτε άρχάου μήτε (τόκομ) μεταγαγελή ή μεταπολογισάσθαι.

μεταπομπή (ή) (μεταπέμψω) ή μετανευφισ: Πλάτ. Έπιστ.348B άν τ' οὐν άπό τής προτέρας μεταπομπής. . . ύπακοῦσθαι καί, Αλ.Π.13,34.

μεταπομπιμος-ον (μεταπέμψω) μσν. **1)** μετανεμπος: Γρηγορ.Ν 3,309 (έκδ. Β.).

μεταπόντιος-ον (πόντιος) 'Ησ. **1)** έν τῷ μέσῳ ή διῷ μέσῳ τής θαλάσσης, **2)** πελαγίος.

μεταπορεύθην έπιρρ. 'Ησ. εμετελθών, έπελθών.

μεταπορεύομαι, μέλλ. μεταπορεύσομαι, άόρ. μεταπορεύθην, πορεύομαι, ύπάγω κατοπιν, κατοδικώκ τινα έχθρικός, τιμωρῶ, μετέρχομαι, έκδικοῦμαι τι: Λυσ.31,2 τήν κατά. . . Φίλωνος ποιήσομαι κατοπρησιν, οὔ μόντοι να ἰδῶν έχθρον οὐδεῖαν μεταπορεύόμενος, Πολυδ.1,88,9 παρασκευαζόμενος μεταπορευέσθαι τούς άποσπαστάς αύτῶν τήν νήσον, αύτ.2,58,11 μεταπορευόμενος τή άσέδειαν αύτῶν: **2)** ζητώ, έπιδικώκ ν' όσπικήσω, έπικητώ: Πολυδ.10,4,2 οὐκ έτόλμα μεταπορευέσθαι τήν αύτῆν άρχήν: **3)** μεταβάλλω, άλλάσσω: Προκ.Γορθ.4,34 μεταπορευέσθαι Βουλήν, αύτ.Κτιμ.6,2 μεταπορευέσθαι ήθη, αύτ.2,10 μεταπορευέσθαι βεβήρον (έπί ποταμοῦ): **4)** πορεύομαι, μεταβάλλω έκ τινος τόπου εις άλλον: Πλάτ.Νόμ.904C κατά τό τής χώρας έπιπέδον μεταπορεύεσθαι.

μεταπορθμῶν (πορθμῶν) μσν. μεταφέρω: διά θαλάσσης έκ τινος τόπου εις άλλον: Άνών. Προμψ. Άριστ.Φυτ.814,33 τά τών Άράδων εις 'Ιταλίας και τά τών 'Ιταλῶν μεταπορθμῶν εις 'Αφραδας, Κ.Μανασσ.Έρωτ.4,5 πριν άνυψῶν νεκρωγῶν μεταπορθμῶν.

μεταποροποιήσις-εως (ή) (μεταποροποιώ) μγν. ή μετασύγκρισις: Γαλ.10,268.

μεταποροποιώ-έω (ποροποιώ) μγν. μετασυγκρίνω: Διοσκ.4,153.

μεταπούλημα (τό)· δημ. κ. μεταπούλημα (τό) ή μεταπόλησις, έκ νέου πώλησις, ξαναπούλημα.

μεταπούλητής (ό) δημ. ο μεταπούλητής.

μεταπούλω δημ. κ. μεταπούλω μεταπόλω βλ.λ.: Καρκβ.Ζητ.98 κάθε τι πού .. εύρισκε κατάλληλο για να μεταπουληθώ και να δώσω κέρδη.

μετάπρῶσις-εως (ή) (μεταπρωράσκω) μγν. ή μεταπόωλις: Στράβ.5,37 τὰς οἰκοδομίας, ἃς ἀδιλείπτως ποιοῦσιν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμρήσεις καὶ μεταπρῶσις.

μεταπράτης (ό) (μεταπρωράσκω) σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ο μεταπωλῶν ἐμπορεύματα, ο πωλῶν εἰς μικράς ποσότητας, λιανικῶς, ο μεταπωλητής: Σχόλ.Πτολ.Τετράβ.151,Σουίδ., ἐν λ. μεταβολοι, -κάνε τὸ μεταπράτῃ καὶ βγανέτι τὸ φωμί του.

μεταπρωτής-οὗς-ές (μεταπρῶω) ο διαπρῶω μεταζὺ ἄλλων, ο διακεκριμένος: 'Ιλ.Σ.370 ἀφίθιταν ἀστερόεντα, μεταπρῶπέ' ἀθανάτοισιν.

μεταπρῶω (πρῶω) διαπρῶω μεταζὺ ἄλλων, ἐξέχω, διακρίνομαι 'Ἡσ. «μεταρρέπει» ὑπερβαίνω, ὑπερλάμβειν, μτ. δοτ. πληθ.: 'Ιλ.Β.481 ὁ γάρ τε βόεσσιν μεταρρέπει ἀγρομένοισιν, αὐτ.579 πάσιν δὲ τρῶεσσιν ἠρώεσσιν, αὐτ.Ν.175 μετέπρηνε δὲ τρῶεσσιν, αὐτ.Α.720 Ἰππῶσι μετέπρηνε, 'Ἡσίοδ.Θ.92 μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι, Φάλοκ.π. 'Αθῆν.10,4400 συμποσίοσι μετέπρηνε, 'Ορφ. 'Αργ.806 ἐν πάντεσσι μετέπρηνε διότις 'Ἰησων' ὁμ. μτ. δοτ. τρόπου: 'Ιλ.Π.835 ἔχει δ' αὐτὸς Τρῶσι φιλοπτολέμοισι μεταπρῶω (διαπρῶω) μεταζὺ τῶν Τρῶων εἰς τὸ δόρυ), 'Ἡσίοδ.Θ.377 ἔς καὶ πάσι μετέπρηνε Ἰδμοσύνησιν' ὁμ. κ. μτ. ἀπαφφ.: 'Ιλ.Π.194 ὅς πάσι μετέπρηνε Μυρμιδόνεσσιν ἔχει μάρνασθαι' ὁμ. κ. μτ. αἰτ. τὸν κατὰ π.: 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.2784 πάντεσσι μετέπρηνε ἰθίοισιν αἰδῶς 2) ρηματ.π μεταπρῶω.

μεταπρωτίνη (ή) νεώτ. γην. γενική ὀνομασία τῶν προϊόντων τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὀξέων καὶ τῶν βάσεων ἐπὶ τῶν πρωτεΐνῶν.

μεταπρωτίω-έω (πρωτίω) φεύγω ἐκ φόβου ἀλλαχόε, πτοούμενος φεύγω εἰς ἄλλο μέρος, ἐκφεύγω: Αλοχ. 'Ικ.31 ἔχει μεταπρωτίωσαν εὐνάων γάμων.

μεταπρωτίωσις-εως (ή) (μεταπρωτίω) κ. νεώτ. ή ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταπρωτίω, μεταβολή κ. ἰδ. αφινidia θέσεως ή καταστάσεως: Πλάτ.Νόμ.895B μηδῆμις γ' ἐν αὐτοῖς οὐσης ἐμπρῶθεν μεταπρωτίωσιν, 'Αριστλ.ΗΜ.1207b,12 μεταπρωτίωσιν τῶν πραγμάτων, 'Επικ.ἀν.154 τὸ κατὰ μεταπρωτίωσιν ἐνόηλησα, Μέν.Μον.581 ὁ βίος ἀδόλως τὰς μεταπρωτίωσις ἔχει, Στράβ.17,1,36 εἰς ἄλλα φυσικωτάτης ὁδοσις. 3) τῆς μεταπρωτίωσιν, 'Αρρ. 'Επικτ.1,7,20 τὰς μεταπρωτίωσιν τῶν λόγων, αὐτ.3,127, Αἰλ.Π.1,2,29 ή ἐκ τύχης ἄνω καὶ κάτω μεταπρωτίωσιν, 'Επιγρ. ε.1 .. εἰς μετᾶπρωτίωσιν ἔσται ὁ ἀγρός (ἂν μετενεχθῆ), - ή κατάσταση τοῦ καιροῦ παρουσιάζει πολλές μεταπρωτίωσεις' || νεώτ. γέν. ἀλλαγῆ, μεταβολῆ καταστάσεως' || νεώτ. 'Αμτ. μετᾶπρωτίωσιν ἀνέμου αφινidia καὶ βίαια μετᾶβολή τῆς διευσθύνσεως τῆς κοίτης τοῦ νενοτόσιν ἀνέμου καὶ μάλιστα διαρκούσας λαίλαπος.

2) ή πρὸς τὸ μέρος τινὸς μετᾶβασιν, λιποταξία: Πολυδ.3,99,3 τὴν ἐσομένην .. μετᾶπρωτίωσιν πρὸς αὐτοῦ τῶν '18ήρων' || ἀλλογῆ διαθέσεως, μεταβολῆ τῆς γνώμης: Φιλόδ.Ρητ.2,175 μεταπρωτίωσιν τοῦ πλῆθους. 3) εἰδ. γραμμ. κλισις: 'Απολλ. Δύσκ. 'Επιρρ.181,2 μετᾶπρωτίωσιν εἰς ἀριθμόν' || γέν. μεταβολῆ: Τρούφ.αὐτ.174,4 μετᾶπρωτίωσιν τοῦ εἰς τὸ α, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.50,20 εἰς μετᾶπρωτίωσιν' || νεώτ. γραμμ. κατὰ ποσὸν καὶ κατὰ ποῖον με-

ταβολοι τῶν φωνηέντων καὶ τῶν διφθόγγων ἐν τὰς ριζικαῖς καὶ τὰς καταληκτικὰς συλλαβαῖς τῶν λέξεων τῶν ἱαπετικῶν γλωσσῶν, συμβάσας πρὸ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἱαπετικῶν λαῶν ὅπ' ἄλλήλων' πρβλ. ἑτερογλώσσας, ἀποβολή, συστολή, ἐκτένεια, ἐπαύξεισις' || ὁμ. μετᾶπρωτίωσιν ἐννοίας λέξεως ή μεταβολῆ τῆς σημασίας, ἦν σὺν τῷ χρόνῳ ὑφίσταται λέξεις τις ή ἐπιθήμα ή πρόθεμα ή φράσις ἐνεκα ψυχολογικῶν αἰτίων' 4) νεώτ. γεωλ. ῥήγμα τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, καθ' ὃ ἐγένετο μετακίνησις τῶν διαχωρισθέντων τεμαχῶν πετρωμάτων κατὰ τὴν κατακόρυφον ή τὴν ὀριζοντίαν διεύθυνσιν' 5) νεώτ. ἀστρον. ή μετακίνησις τῆς Ἰσημερινῆς γραμμῆς ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς κατ' ἀνάδρομον φοράν κατὰ 50',26 κατ' ἔτος.

μεταπρωτικός-ή-όν κ. μγν. ο ῥεπῶν, ὁ ὑποκειμένος εἰς μετᾶπρωτίωσιν, ο εὐμεταβάθητος, ἐπὶ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν, κοινὸς κατὰ τὴν ποσότητα: Διον. 'Αλ.Συνθ.14 (γράμματα) α ὁ μὲν δίχρονα, οἱ δὲ μετᾶπρωτικὰ καλοῦσιν 2) ὁ ἀστατος, ὁ ἀσταθής: Μάρκ.Αὐρ.1,10 εὐεξαπῆται καὶ προπρωτικὸι καὶ μετᾶπρωτικοὶ ὤμεν, Κλήμ. 'Αλ.Στρωμ.2,468 ἡ ἀγνοια φαντασία ἐστὶ μετᾶπρωτικῆ ὑπὸ λόγου.

μεταπρωτίωσις-ή-όν κ. μετᾶπρωτίωσιν (μεταπρωτίω) μγν. εὐμεταβάθητος, εὐμετᾶπρωτίωσις: Πλούτ. 'Ἡθ.44Α ἐνεργείας τινὰς ὀσας ἐν ὀλίγῃ μετᾶπρωτίωσιν, Μάρκ.Αὐρ.5,10 πάσα ή ἡμετέρα συμκατάβασιν μετᾶπρωτίωσιν' ἔπιρρ. -ως: 'Αρρ. 'Επικτ.2,22,8 ὁ μετᾶπρωτίωσιν ἄλομος τὸν φίλον.

μεταπυργιον (τό) (πυργος) κ. νεώτ. μεσοπυργιον, τὸ μετᾶζὺ δύο προμαχόνων ή πυργῶν εὐθύγραμμον τμήμα τοῦ περιβόλου φρουρίου' 'Αρ.Ποικρ. ἐτὸ ἐν μέσω οἰκοδομημάτων τῶν ἐπὶ τοῦ τεύχους πύργων: Θουκ.3,22 κατὰ .. μετᾶπυργιον προσέμιγον πρὸς τὰς ἐπ' ἀλλεῖς, Λυσ.ἀν.975, Φιλ. Μῆχ.Βελον.80,11, 'ἰώσ.Π.3,5,2 μετᾶπυργια, 'Επιγρ. μεταπυργι-ἰδος (ή) μγν. α. μετᾶπυργιον (τό) βλ.λ.: Φιλ.Μῆχ.Βελον.81,23 (πυργ.)

μεταπυργιῶσις-εως (ή) (μεταπυργίω) νεώτ. ή ἐνέργεια τοῦ μεταπωλῶ, ή ἐκ νέου, ή ἐκ δευτέρας χειρὸς πώλησις, τὸ μεταπούλημα.

μεταπωλητής (ό) (μεταπωλῶ) νεώτ., δημ. κ. μεταπωλητής ὁ μεταπωλῶν τι' || ἰδ. ὁ ἐξ ἐπαγγελματοσ ἀγοράζων ἐμπορεύματα καὶ μεταπωλῶν τὰυτα κατὰ μικράς ποσότητας, ὁ μεταπράτης.

μεταπωλώ-έω (πωλῶ) 'Επιγρ. πάπ. κ. νεώτ., δημ. μεταπωλῶ πωλῶ εἰς τινα τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἀγορασθῆν πράγμα, ἀγοράζω καὶ πωλῶ εἰς ἄλλους ἐπὶ κέρδη τὸ ἀγορασθῆντα, μεταπρωράσκω' 'Επιγρ. τὸ τε χωρίον (μεταπωλῶσουσιν, Πάπ., Παπαδ. Χρ.Μηλ.32 δὲν δύναται νά τὴν μεταπωλῆσῃ εἰς ἄπιστον ἴτην δούλην' κ. παθ.: 'Επιγρ. τῶν μεταπωληθέντων τὰ πρῶτα' 2) ρηματ. π. μεταπωλητής, μεταπωλῆσις, μεταπούλημα.

μεταρδῶω (ἀρδῶω) μγν. παροχετεδῶ ὄδωρ καὶ ποτίζω κ. μεταρσφῶω τὴν αὐλακα ἀρδῶεσιν πρὸς ἄλλο μέρος, μτ. φ. 'Ἡράκλειτ.18 τὰυτα ὤσπερ ἐκ πηγῆς τῶν 'Ομηρικῶν ἐπὶ εἰς τοῦς ἰδίουσ διακόλοσ ὁ Πλάτων μετᾶρδῶεσιν.

μετᾶρῖθμοσ-ον (ῖρῖθμοσ) ὁ συναριθμοῦμενος μετ' ἄλλων, ὁδ ὁ ἰσότημοσ, ὁ ἐκτιμῶμενοσ: 'Ομ. 'Υμν.26,6 μετᾶρῖθμοσ ἀθανάτοισι, 'Απολλ. Ρ.1,20' 2) ὁ λαμβάνομενοσ ὑπ' ὄψιν: 'Οππ. 'Αλ.2,43 ἰχθῦσιν δ' ὄλυε δίκη μετᾶρῖθμοσ οὔτε τῖσ αἰδῶσ.

μεταρράπτη (ῖρᾶπτη) ἀρχ. λεξ. ῥάπτη ἀλλῶσ, κατ' ἄλλον τρόπον, μετασκευάσῃ ῥάπτην, γλώσσῃ. τοῦ ἐπικατῶω: Φρόν.Σοφ.Παρ.69B λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταρροπῶντων καὶ μεταρραπῶντων.

μεταρρέειν (ῖρῖπει) μσν. ῥεῖνω, κλίνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, μεταβαίνω ἡσυχῶσ πρὸς τὸ ἀπέναντι

Εὔστ.Πον.287,94 πρὸς τὸν εὐ ἔχοντα τοι-
γαρρέων.

ἰωματιζω (ἰωματιζω) ἠγν. ἐκτρέφω
ἢ, ἀλλάσσω τὴν ροήν : Γαλ.14,74 μεταρ-
ζειν εἰς τὰ ἔκτος· 2) ρηματ. π. μεταρρ-
ισμός.

ἰωματισμός (ἰω) (μεταρρυματιζω) ἠγν.
εἶα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταρρυματι-
λάσσειν ρεύμα : Ὁρειθ.ἀπ.54.

ἰωσεις-εως (ἠ) (ῥεύσις) ἠγν. ἡ μετάρ-
Αλέξ. Ἄφρ.Μετ.115,19.

ἰωω (ῥω), ἠγν. μεταρρρεύσασαι κ. μεταρρ-
ἰα (Γαλ.7,57), ῥέω πρὸς ἄλλην διεύθυνσην,
πρὸς ἄλλο μέρος ἢ πρὸς τὰ ὅπισω, πα-
: Ἀριστ.ΗΝικ.1167β,7 μένει τὰ βουλήμα-
σού μεταρρῆ ὡσερ Ἐθρίας, Ἄφρ.Ὁξ.

2) μεταβαίνω ἐκ τινος μέρους εἰς ἄλ-
λον ἐκ δεξιῶν εἰς τὰ ἀριστερά : Πλάτ.Ἐοαιτ.
ἐν τοῖς κατόπτοις τῆς δεξιῆς πᾶθη, δε-
ἀριστερά μεταρρῶσας ἰδιοῦρ. μεταφε-
ρῆ : 3) μτφ. μεθίσταμαι, μεταβαίνω εἰς τινα :

ἰων.363 τὰ πράγματα μεταρρῆ εἰς Μιθρι-
δῆτοςστρεφαν (ἀλιν), Ἰώσ.Π11,4,5 μεταρρῆν
ἔθνος εἰς αὐτόν· κ. παθ. : Φιλόστρ. Ἀπολλ.
σῆσαι μὲν ἐκ τούτων τὸ γυναικῶν ἔθρον,
σῆσαι δὲ ἐκ τὸν παῖδα τούτον, αὐτ.Σοφ.

ἰς ἀπὸ τοῦ περιπάτου φιλοσοφῆσας λό-
γισ τοῦς σοφιστὰς μεταρρῆς· 4) ρηματ.
ἰρροθ, μεταρρροια, μεταρρρῆς·
εἰζέω-ῶω (ῥιζω) ἠγν. ἐκρίζω : Νόνν.Δ

5) ἄλλο ἐυκαίριον μεταρρῆζωσιν ἀρούρης
εἰπέω (ῥιπίζω) ἠγν. κ. μον. ῥιπίζω
πλόδα : Νόνν.Δ 2,408 ἄλλα δὲ δινηθέντα
ος ὀξεί ῥεζω ἄσθμασιν ἀντιπῆροσι με-
ἰζον ἀπῆται, Εὐμάθ. Ὑσμ.125 οἷον μεθεἰλικ-
ῶα καὶ μεταρρῆριζε, αὐτ.141 τὴν φλόγα
τὴν φυχὴν μεταρρῆριζεν· 2) τὸ παθ. με-
ο, φέρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου : Ἀφρ.Ἐπικτ.1,

νᾶγκη μεταρρῆριπτεν καὶ μεταρρῆριζεσθαι
εἰνός καὶ αὐτόν, ΕΜ 423,30 τὰ εὐκίνητα
κῆρος μεταρρῆριζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

ῥιπτω (ῥιπτω), ἠγν. μεταρρῆρρω, ῥιπτω
νος μέρους εἰς ἄλλο : Ἰηπ.Ἐπιδ.7,10 με-
τεἰν ἐπιωτόν, Θεόφρ. Πυρ.53· 2) ῥιπτω
ῶς, μεταστρέφω, ἀναστρέφω, ἀναποδογυ-
ῆμαν.62 [=Κωμ. Ἀδῆσπ.383] ἄλιγω χρόνῳ δὲ
μεταρρῆριπτε θεός, Δημ.797 τὰ καλῶς . .
ἴτα . . κινεῖ καὶ ἀναίρει καὶ μεταρρῆριπτε,
π.Π.Πλούτ. Η8.104Δ μεταρρῆριφει τὴν θεοκ-
οιμερίαν· 3) παρασύρω ἐκ τινος μερί-
δος ἄλλην : Πολυδ.18,13,8 εἰ γὰρ μὴ σὺν και-
τε μεταρρῆριφε τοὺς Ἄχαιοις . . ἀπὸ τῆς
ου συμμαχίας πρὸς τὴν Ῥωμαίων, αὐτ.
μετῆρρῆριφον πρὸς Περούα τὸ τῶν Μολο-
θῶν, Φιλῶδ.Κακ.12] μεταρρῆριπτε τὴν δι-
ἀπλ . . ἰστροπέω τὸν ναὸν εἰς πη.

ῥιπτῶ-ῶω ἠγν. μεταρρῆριπτω : Γρηγ.Ναζ.
1,5τεφ. ταῦτα ὡσερ ἐν παιδιᾷ φήφων,
εἰς ἄλλους μεταρρῆριπτοῦμενα.

ροή (ἠ) (μεταρρῆω) ἠγν. ἡ μετάρροια
Γρηγ.Ναζ.2,205C ἀπει γὰρ ἄσπι θεαί τῆς
εοῆ.

ροια (ἠ) (μεταρρῆω) τὸ μεταρρῆν, τὸ
δὲ ἄλλο μέρος καὶ ὅπισω, ἡ μεταβολή τῆς
ὄψεως τῆς ροῆς πρὸς τὸ ἀντίθετον, ἀμφο-
ριστ.Μετ.367α,28 οἷον μεταρροιας εἰσω
νης τὸ πνεύματος, Πλούτ. Η8.443F καὶ με-
τα ἀλλασθῶεν εἰκόσ ἐσσι συμβαίνειν, Γαλ.
ῶμ. κ. ἐπὶ τοῦ φωτός : Πλωτῆν.4,5,7.

ρουμεζω (ῥουμεζω) κ. νεώτ., ἀφρ. μεταρρ-
ῆα, παθ. ἀφρ. μεταρρῆμισθην, μτφ. παρκα.
ἰθμισμένως, μετὰ ἄλλω τὸν ρυθμό, τὴν

μορφήν, τὸ σχῆμα ἢ τὴν τάξιν τινός, μεταπλάτ-
τω, μεταποιῶ, μετασχηματίζω, τροποποιῶ τι : Ἦρ.
5,58 οἱ παραλαβόντες διδαχῆ παρὰ Φοινίκων τὰ
γράμματα, μεταρρουμεθισάντες σφέων ὄλιγα ἐ-
χρήσαντο, Ἀισχ.Πέρσ.747 πόρον μεταρρουμεθίς, Ἄ-
ριστ.Φυσ.185β,28 οἱ δὲ τὴν λέξιν μεταρρουμεθίζον,
Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.2,422M τὸ ἀμφιβολον τῆς προ-
αποθέσεως εἰς βεβαιότητα μεταρρουμεθίς, - με-
ταρρουμεθίζω ἐπιπλάσωιν - τὸν ὄργανισμὸν τοῦ
στρατοῦ· κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.46A ἐνός . . πολ-
λαχῆ μεταρρουμεθισέντος, Ἄριστ.Οὐρ.306β,13·

2) ἰδ. ἀνορθῶ, διορθῶνω, ἐπανορθῶνω : Ξεν.
Οἰκ.11,2 διηγῆσασμαι ἔ ἐγὼ ποιῶν διαπελῶν, ἴνα
καὶ μεταρρουμεθίς με, ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ κα-
λῶς ποιεῖν, αὐτ.3, αὐτ.16, Ἀριστ.ΗΝικ.1179β,16
τοὺς δὲ τοιούτους τίς ἀν λόγος μεταρρουμεθισαι,
Ἐπικ.Φυσ.82C ὅμ. μν- τινά τινος : Φιλόστρ. Ἀπολλ.
1,13 μεταρρουμεθίς τινά τῶν ἀμαρτημάτων· κ.
παθ. : αὐτ.6,11 οὐδὲ μεταρρουμεθισέω· 3) σχη-
ματίζω τι κατὰ διάφορον σχῆμα, διδῶ εἰς τι διά-
φορον σχῆμα ἢ μορφήν· τὸ παθ. ἐν Πλάτ.Τίμ.91D
τὸ δὲ τῶν ὀρνέων φύλον μεταρρουμεθιστο ἀντὶ
τριχῶν πτερά φύων· 4) ρηματ. π. μεταρρουμεθί-
σις, μεταρρουμεθιστής.

μεταρρουμεθισ-εως (ἠ) (μεταρρουμεθίς) ἠγν. κ.
νεώτ., δημ. ἠ. ἠ ἐνέργημα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
μεταρρουμεθίζω, μεταβολή, τροποποίησης, μετασχη-
ματισμός : Τζέτζ. Ἡσιόδ.42 ἡν εκ τοῦ ἀπερίττου
καὶ σκληροῦ βίου ἐπὶ τὸ πολυμυπέτερον . .
μεταρρουμεθισιν (πιθ.γρ.), Λασκρ.Μυστ.54 χρεῖαί-
ζεται νὰ κῆρῆς ἀνέμμεα στα δύο σπῆτια μῆα
μεταρρουμεθιση, Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.64 ἡ νίκη τῶν εἰ-
κότων ἀσφαλῶς ἐμπόδιζε μεγάλης κοινωνικῆς
μεταρρουμεθίσεως· 2) νεώτ. εἰδ. Μεταρρουμεθίς ἢ
κατὰ τὸν ἴσον μ.χ. σιῶνα θρησκευτικῆ ἀντιδρα-
στικῆ κατὰ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας κίνησις, ἐξ
ἧς προέκυψαν τὰ δόγματα τῶν διαμαρτυρομένων
πρὸλ. διαμαρτυρήσεως.

μεταρρουμεθιστής (ἠ) νεώτ. ὁ μεταρρουμεθίζων,
ὁ ἐφαρμόζων μεταρρουμεθίσεις, ὁ ἐπιπέρων μετα-
βολὴς κ. ἰο. ἐπὶ τὰ βελτίω· 2) εἰδ. ὁ ἀνήκων
εἰς τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν τῆς Μεταρρουμεθίσεως
βλ.2)· ἢ κ. ἐν τῇ δο ματικῆ τῆς διαμαρτυρο-
μένης ἐκκλησίᾳ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καθολικὴν
αἵρεσιν, ἀντὶθ. λουθηρανός.

μεταρρουμεθιστικός-ἠ-ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὴν μεταρρουμεθισμὸν ἢ ὁ ἐπιπέρων
μεταρρουμεθίσεως : μεταρρουμεθιστικός νόμος, - με-
ταρρουμεθιστικὴ κίνησις : ἐπίρρο. - ῶς.

μεταρρουμεθιστός-ἠ-ῶν νεώτ. ὁ δεκτικὸς με-
ταρρουμεθίσεως, ὃν δύνανται τις νὰ μεταρρουμεθίσῃ,
νὰ τροποποιήσῃ.

μεταρρουμεθῶ ἠω ἠγν. τ. τοῦ μεταρρουμεθίζω βλ.1 :
Κλήμ. Ἀλ.Στρ.μ.6,631 ἡ διδαχὴ μεταρρουμεθίς τὸν
ἀνθρώπον, μεταρρουμεθούσα δὲ φυσιοποιεῖ, Πρὸκ.
Γοτθ.4,21 ἀμφ.γρ.1

μεταρρουμεθῶ-ῶω ὄρη. λεξ. ἀντὶ μεταρρουμεθίζω·
Ἦσ. «μεταρρουμεθωμένα, μετασχηματισμένα» πρὸλ.
μεταρρουμεθῶ.

μεταρρουμεθωμαι (ῥυθισκομαι) ἠγν. μεταρρῶω :
Εὔστ.Πον.128,91 τὸ ἐκεῖθεν ἀγαθὸν μεταρρουμεθίσκε-
ται εἰς ἡμᾶς, αὐτ.142,85 ἐκεῖθεν μεταρρουμεθίσκε-
σθαι τὸ σπινθὸν καὶ ἐπὶ τὸν ἱερέα, Νικ.Χρον.Χρον.
150C εἰς ἔντερον πόρνης πολλὰκις μεταρρουμεθί-
σκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῶ.

μεταρρουμεθῶσις-εως (ἠ) (μεταρρῶω) ἠγν. κ. μον. με-
τάρροια : Γαλ.16,56,αὐτ.1712,441, Ἀλέξ. Ἄφρ.Μετ.
69,28,Βλεμ. Ἐπιτ.Φυσ.140 ἡ θάλασσα . . διὰ τὸν
στενὸν ἀέθρα ταῖς μεταρρῶσεσιν εἰς βάθος αἰ-
τὸ ἠρωθεῖ.

μεταρρυννυμαι (ῥωσνυμι) ἠγν. ἀναρρῶνωμαι,
ῥώνυμμαι ἐκ νέου : Κρίστωρ.892 (ἐκδ.Μι.).

μεταρσιολέσχης (ή) (μετάρσιος, λέσχη) ὁ μετρωρολέσχης, ὁ περὶ ὑψηλῶν καὶ αὐρανόων πραγμάτων φιλορῶν : Πλάτ.Σισ.389Α τοὺς μεταρσιολέσχας ἀπαντας ὄσια ζῆλοντας, πότερον ἀπειροὶ ἐστὶν ἢ πέρως ἄνθρωποι ἰδ' ἀήρ.

μεταρσιολέσχια (ή) (μεταρσιολέσχω) ἡ γλῶσσα. τὸ φλαραίνεῖν περὶ ἀφρημένων καὶ ἀκατάληπτων πραγμάτων, ἡ μετρωρολογία : Πλάουτ.Περ.5 τῆς λόγμότης μεταρσιολογίας καὶ μεταρσιολέσχιας ἀπορημπλάμενος· προβλ. μετρωροσκόπος-ία.

μεταρσιολέσχω-έω (μεταρσιολέσχασι) σχόλ. συζητῶ, φλαρῶ περὶ ἀφρημένων καὶ ἀκατάληπτων πραγμάτων, μετρωρολογῶ : Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.319' 2) ρηματ. π. μεταρσιολέσχα.

μεταρσιολογικός-ή-όν μτγν. ὁ μετρωρολογικός βλλ., Διογ.Λ-5,44 τὰ μεταρσιολογικά (ἱ) τλός ἔργου τοῦ Θεοφράστου.

μετάρσιος-ον κ. -α-ον (μεταίρω) κ. μον. κ. νεώτ., ὄρω. παδάρσιος-ον ποι. ἰδ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ μετέωρος βλλ., ὁ ἐκ τοῦ ἐδάφους ὑψωμένος, ὁ ὑψηλὸς ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενος, αὐτὸς ποὺ στέκει στὸν ἀέρα : Αἰσχ.Χο.846 λόγουι παδάρσιον θρώσκοντι ἰσχωρίονται εἰς τὸν ἀέρα, Σοφ.Τρ.786 ἐπιπῶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος, αὐτ. Ἀντ.1009 μετάρσιον χολαί διεσπερίοντο ἰδιεσπερίοντο εἰς τὸν ἀέρα, Εὐρ.Π 27 ὑπὲρ πυράς μεταρσία ληφθεῖσ' ἀκαινόμην ἔξει, αὐτ. Ἐκ.499 μετάρσιον πλεωρῶν ἄναιρε, αὐτ. Ἐλ.299 ἀγγάχωνι μετάρσιοι, Ἀριστοφ. Ὀρν.1383 πτερωθείς βούλομαι μετάρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν, Θεόκρ.13,68 ναῦς γέμων, ἄρμεν ἔχισαι μετάρσια ἔχουσα ὑψωμέναι, ἀναπεταμέναι τὰ ἰστία, Διον. Ἀλ.Ρωμ.16,1 τὸ κεραύνοιον πῦρ, εἶτε δὴ αἰθρίων εἶτε μετάρσιόν ἐστι, Χριστόδ. Ἐκφρ.ΑΠ 2,374 δεξιτερῆν γὰρ ἀνάσχε μετάρσιον, Μηναι.124 Ὡδ.7 μετάρσιον τὴν φλόγα ἀνερρίψαι.

|| τὰ μετάρσια μετέωρα : Θεόφρ.Πυρ.3, Πλάουτ.Περ.32 λόγους περὶ τῶν μεταρσιῶν διδασκοντας' || ὄμ. τὰ μετάρσια Σχόλ. Πλάτ.Σισ.466 εἰδιφάρενι μετέωρα μεταρσιῶν, ἡ τὰ μετέωρα ἐν οὐρανῷ καὶ αἰθέρι ἐστίν . . . , μετάρσια δὲ τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα : Ἀχιλλ. Ἀρ.Φαιν.32' || ὄμ. τὰ μετάρσια πτηνά τοῦ ἀέρος μὴ τιθασειμέναι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ κατοικίδια : Ἰώσ.ΑΙ 6,94, Πορφ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.3,9' 2) ὄμ. τὸν ἀέριον δαίμονα, ὁ ἐν μέσῳ πελάγει, ἀπὸ ἀνοικτῶ : Ἡρ.7,188 ὄσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλαβε· ὄμ. νήσους μεταρσίη Ἰπλέουσα, ἐπιπλέουσα! : Ἐκατ.Μ 305 ἡ νήσος μεταρσίη καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος· 3) ὄμ. οὐχὶ καταστάς σταθερός, ὁ ἐκκρημῆς : Ἐμψ.35,9 ὄσας Νεικος ἔρυκε μετάρσιον· 4) μτγν. ὁ ὑπὲρ τὸν κόσμον τοῦτον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι: Εὐρ. Αἰ. 963 ἐγὼ καὶ διὰ μούσας καὶ μετάρσιος ἦξα, Εὐστ. Πον.142,79 Πλάτων ὁ τὴν φιλοσοφίαν μετάρσιος, αὐτ.130,23 τὸ κατ' ἀρετὴν μετάρσιον· || ἐν κακῇ σμ. ὁ ἐπρημένος, ὁ ὑπερήφανος : Δίων Χρ.1, 179 ὁ δὲ τῶν φιλοδόξων ἀνδρῶν προστάτης αἶε μετάρσιος οὐδέποτε γῆς ἐφαπτόμενος· : ἀλλά ὑψηλὰς καὶ μετάρσιος, Βέττ.Βάλλ.340,13 μετάρσιον τῆς φυχῆν τηρεῖν, Ἀγαθ.ΑΠ 5,272,1 ἡ πόρος ἀγλαίτησι μετάρσιος· 5) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀερώδης, ὁ κενός, ὁ κοῦφος, ὁ φουσκωμένος : Εὐρ. Ἀνδρ.1220 ἀμπατάμενα φρούδα πάντα κεῖται κήρυκων μεταρσιῶν πρόσω· 6) εἰδ. ἱατρ. ἐπὶ τῆς πνοῆς, ὁ ταχῆς : Ἰνν.Γυν.2,130 ἠγίτη πνεύμα μετάρσιον, Εὐρ. Ἡρ.1093 πνοῆς θερμὰς πνεύ μετάρσι, οὐ βέβαια ἰτὸ οὐδ' ὡς ἐπίρωι· 7) ἱατρ. κτ. μτφ. ἔκφρ. ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὀγκώδης, οἰθαλέος : Ἰνν.Γυν.2,110 τὸ πρόσωπον μετάρσιον.

μετάρσιος-εως (ή) (μεταίρω) ἡ ἄριστος καὶ μετᾶθεσις εἰς ἄλλον τόπον, ἡ μεταφύτευσις : Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,4,2 αἱ γὰρ τριαυτὰι φυτεῖαι ἄνοιον δίκηνται

καὶ μετάρσιον || ἡ ἄριστος, τὸ σῆμα : Γαλ. Σφαιρ.Γυν.2 ὀμμάτων μετάρσιος (ἐσφ.γρ.1).

μετάρσιος-ῶ (μετάρσιος) κ. μον. κ. νεώτ. ἐγείρω, ὑψῶ ἐν τῷ ἀέρι, αἰρω, μετεωρίζω, σηκῶν ὀφθαλμοί : Ἰνν.Γυν.2,138 μετάρσιον τὰς ὑστέρας· κ. ποθ. : Ἡρ.8,65 νεφός μετάρσιωθὲν φερεσθαί ἐπὶ Σαλαμίνος· || μον. κ. νεώτ. μτφ. ἐξυφῶμαι : Εὐστ. Πον.175,15 ἡ ἄκτος καὶ παρ' ἐπίβιας χαρὰ . . . μετάρσιον τὸν χαίροντα· κ. παθ. ἐξυφῶμαι : αὐτ. 139,54 φρόνημα κοῦφον καὶ μὴ κατὰ θεὸν μετάρσιουμένου. - μετάρσιουταί ἡ φυχή· 2) ρηματ. π. μεταρσιώσις.

μεταρσιώσις ἐπίρω. μτγν. ἐν τῷ ἀέρι : Κοσμ.1170 οἰκοὶ κενοὶ μεταρσιώσις πως ἰσάμενοι.

μεταρσιώσις-εως (ή) νεώτ. τὸ μεταρσιοῦσθαί, ἡ ἐξύφωσις, ἡ ἀνύφωσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φυχῆς : ἡ μεταρσιώσις τοῦ νοῦ.

μεταρσιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεταρσιώσων βλλ., ὁ συντελῶν πρὸς μεταρσιώσων.

μεταρσιωθ-ῶ (πισμός) μεταρριωθῶ : Δημοκρ. 33 ἡ διδαχὴ μεταρσιωθῆναι τὸν ἀνθρώπον.

μεταρσίη (ή) (ἀρχή) μτγν., ὄρω. μεταρξὴ μέρος τοῦ κιθαρωδικοῦ νόμου : Πολυδ.4,66.

μετάρσιος (ή) Ἐπιρω. ὀνομασία μηνῶν ἐν Κρήτῃ.

μετασάλαμα (τὸ) δημ. μετακίνησις, ἀπομάκρυνσις.

μετασάλαμα (σαλεύω) μτγν., μον. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)μετασάλαμα, μετακινῶ τὴ βίαιός, ἀποκινῶ, ἀποποκινῶν, διατοράσσω : Ὡριγ.1,387ε τὸ μετασάλαμεν αὐτὰ (τὰ δόγματα) ἐστὶν ἀσεβές· 2) ὄμτφ. μετακινῶμαι : Ἐρωτόκριτ.2,706 δὲν εἶχ' ἡ λυγρὴ καιρὸ σκιάς νὰ γυρέψῃ | παρέκει τόπο νὰ χωστή, καὶ νὰ μετασάλαψῃ, αὐτ.4,752 καὶ μηδ' ἐμετασάλαψῃ, νὰ πάρ ἡλιὰ παρέκει· 3) ἀστατῶ, μετακινῶμαι διαρκῶς, ταλαντεύομαι : Νικ. Χων.Χρον.595,23 οὐ γὰρ αἶε ποτε τὸ στάσιμον ἐν τῇ ἀνθρωπιότη φάσι ἱσταται, ἀλλ' αἶε μετασάλαμεν . . ἀπὸ τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἕτερον.

μετασελλίζω (σελλῶ) μον. κ. μετασελλῶν, Ἰππεύς : Δίγεν. Ἀκρ.3531 ἐγὼ δὲ μετεσελλίσα τὸν θαυμαστὸν τὸν μοῦτον, . . . καὶ ὄρμησα πρὸς ποταμόν, αὐτ.37,18 Ἰππον μετεσελλίσα, Λιβ.Ροδ. 2695 μετασελλίζομεν εἰς τὰ ἄλογα τῆς γραιίας, **μετασελλῶν** μον. μετασελλίζω βλλ. : Δίηγ. Ἀχιλλέως 557 μαυρίον μετασελλῶσων, ἐσυρεν τὸ σπαθίον τοῦ, | ἐλάκτισεν μετὰ θυμοῦ καὶ ἐσέδην εἰς τὸ φουστόν.

μετασεύομαι, ἐπ. ἀόρ. μετέστυο, σπεύδω μετὰ τινος ἢ κατόπιον τινός, συνοδεύω τινά μετὰ σπουδῆς ἢ παρακολουθῶ τινά σπεύδων : || λ.Ζ 296 πολλαὶ δὲ μετεσεύομαι γεραιαί· || τρέχω, ὄρωμὸ πρὸς τινά ἢ κατόπιον τινός, ἐφορμῶ, καταδιώκω τινά : αὐτ.Φ 423 ὡς φάτ', Ἀθηναῖοι δὲ μετέστυο· κ. μτ. αἰρ. : αὐτ.Φ 389 μήλας δ' ὠκα μετέστυο ποιμένα λαῶν· κ. ἐν τμήσει : Καλλ. Ἀρτ.98 μετὰ καὶ κύνες ἐσεύεοντο· 2) ὄρωμ., σπεύδω πρὸς τὰ ὅσια : Ἀπολλ.Ρ 4,1270 νῦν δ' ἡ μὲν πέλονται μετέστυται.

μετασηπῶ δημ. κ. μετασηπῶν ἐγείρω, σηκῶν τὸ ἐν κένυ· ἀπὸ τῶν κενῶν ποῦ ἔπασε στὸ κρεβάτι δὲ μετασηπώθηκε πιά· 2) ἀντιρραφῶ, μεταγρῶμα : θὰ μετασηπώσῃ τὸ λογαριασμὸ καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ κατῶστιχό σου.

μετασκαίρω (σκαίρω) μτγν. πηθῶ, σκικτῶ μετὰ ἢ πλησίον : Ἀρατ.282 τὸν δὲ μετασκαίροντα δὴ ἰγθύας ἀμφιπέμνεται | Ἰππον.

μετασκάπτω ἀρχ. λεξ. ἀκάπτη ἄλλως ἢ ἄλλαχῶ μετὰφουτεύω, μετασκαπύω, μετασκαπύω.

μετασκευάζω (σκευάζω) κ. μον. κ. νεώτ., μέλλω μετασκευάσω, ἀόρ. μετεσκευάσω, ποθ. ἀόρ. με-

τεσκευάσθη, μτχ. παρκα. μετασκευασμένος, μεταβάλλω, μεταποιώ τὴν κατασκευὴν τινος, ἀλλάσσω τὴν μορφήν τινος, θέτω ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα, μετασχηματίζω, μετατρέπω, μεταμορφώω : Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 499 πάλιν σαυτὴν αὐθίς ἡ περ ἦσθα (μεταφύρισσον σεαυτὴν), Ξεν. ΚΠ 6,2,8 ἄρματα ἐπέπεικε . . . εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον μετασκευάσαι, Δειν. 1,42 μετασκευάζειν νόμον (τροποποιεῖν, παραιοποιεῖν τὴν εἰς αὐτὸν), Διον. Ἀλ. Συνηθ. 6 ἀελεύεται λέγων τὸ λυθῆσθαι μετασκευαίει τὰς λέξεις (δίεισι νέον τύπον, νέαν μορφήν εἰς τὰς λέξεις, Λοκ. Ὀρχ. 59 τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ διός καὶ εἰς ὅσα αὐτῶν μετασκευάσεν (πρβλ. μεταμορφώ), Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 93 ἵνα τὸν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς ἰοκάστης προσώπου μετασκευάσῃ, Μάξ. Ὀμολ. 2,48α ταῦτα πρὸς τὴν αὐτοῦ θεῖαν μετασκευασάντος φύσιν κ. παθ. : Διογ. Λ. 1,109 παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ μετασκευασμένα πάντα καταβάλων 2) τὸ μέσ. ἀλλάσσω, ἀναλλάσσω τὴν στολήν ἢ τὸν ὄπισμον μου δι' ἄλλου : Ἀππ. Λιβ. 3, Ἰουλ. Λογ. 2,60Α μετασκευάζομαι εἰς τοὺς ὀλίγας 3) ὄμ. τὸ μέσ. ἐτοιμάζω, οὐσκευάζω τὸ πράγματά μου πρὸς ἀναχώρησιν : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,6 ἐκ Ἰερρηνῆας μεταγίνονται τὸν οἶκον μετασκευασμένου ὄλου, Ξεν. Ἐφ. 5,13 τὰ αὐτοῦ μετασκευάζετο παρὰ τὸν Λαῶκωνα 4) ἄπολ. μεταβάλω, μεθίσταμαι, ηγησάμην, μεταπολιζομαι : Λοκ. Τόξ. 57 καταγῆντιναι ἐπὶ τῷ λιμένι σκεφόμενοι κὰκ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασκευασμένοι ἠγοράζομεν, Ψελλ. Ἐργ. 137,18 οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἐπέλονται, οἱ δὲ γε Εὐρωπαῖοι ἐπὶ τὴν ἑτέραν μετασκευάζοντο ἠπειρον 4) ὄμ. μέσ. περιβάλλω ἐμαυτὸν δι' ἀμφίσεως ἄλλῃ, ἐνδύομαι κατὰ τρόπον διάφορον : Πολύβ. 6,49 οικητικὰς ἐσθήσεις μετασκευασάμενοι κ. παθ. : Φιλόστρ. Ἡρ. Προοίμ. 1 πόθεν οὐν μετασκευάσθαι; 5) ρηματ. π. μετασκευῶ, μετασκευάσις.

μετασκευάσις-εως (ἡ) (μετασκευάζω) μν. ἡ μετασκευῆ βλλ. : Εὐστ. Πον. 50,69 ὡσπερ τοῖς ἄλλοις στοιχείοις, οὕτω καὶ τῷ περὶ μετασκευάσιος λόγῳ.

μετασκευαστικὸς-ή-όν μτν. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἀρμόδιος εἰς τὸ μετασκευάειν, ὁ ἐπιφέρων μετασκευῆν : Διογ. Λ. 3,100 ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονικὴ μετασκευαστικαὶ εἰσιν.

μετασκευῆ (ἡ) (μετασκευάζω) μτν. κ. νεώτ. τὸ μετασκευάειν, μεταβολῆ, μεταποίησις, μετασχηματισμός : Διον. Ἀλ. Συνηθ. 6 στρίτον δ' εἶ τι δείται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ προσθήκης καὶ ἀλλοιώσεως 4) ἐπὶ τὸν πόρνον, μετρορῦθμιας : Κάσσ. 69.

μετασκευορῶμαι-τομαι (σκευορῶμαι) μεταβάλλω, ἀλλάσσω : Πλάτ. Πολιτ. 276C τοῦνομα μετασκευορῶσθαι.

μετάσκησις-εως (ἡ) μτν. ἡ μεταβολὴ σκέψεως ἢ σκοποῦ : Κύριλλ.

μετασκηνώ-ω (σκηνώ) μτν. ἀλλάσσω τὴν σκηπὴν, τὴν κατοικίαν, μεταβαίνω εἰς ἄλλην σκηπὴν, μεταφέρω τὴν σκηπὴν ἢ τὴν κατοικίαν ἀλλοῦ, χόθε, μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, μοιχαίω : Διοδ. Σ 14,32 καὶ τινῶν ἐπιχειροσάντων μετασκηνοῦν, Ἰώσ. Αἰ 3,5,1 ἐκείνους ἐκέλευσε πλοῖον μετασκηνοῦσαι τῷ ὄρει ὄμ. κ. μτ. γενικ. : Ρητ. 3,583,25 τῆς πατρίδος μετασκηνώ 4) μτφ. : Ἰμέρ. Ἐκλ. 13,13 τὸ κοινὸν πάντων ἀγαλαμα μετασκηνοῦν παρ' ἐτέρους 4) ρηματ. π. μετασκηναίω.

μετασκηνωσις-εως (ἡ) (μετασκηνώ) ἡ ἐν ἄλλῳ τόπῳ σκηνωσις, ἡ μεταβίσις τῆς σκηπὴς εἰς ἄλλον τόπον : Ψελλ. ἐν Σάθ. 5,418.

μετασκιρτώ-άω μτν. ἀναπηδῶν φεύγω, σκιρτῶν μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος, πηδῶν ἀπομακρύνωμαι :

ἰω. Χρυσ. 6,259,16 ἀναγκάζω μετασκιρτῆσαι τὴν ψυχὴν μὴ φέρουσαν τῶν λεγομένων τὸ βάρος.

μετασπῶ-έω (σπῶ) λεξ. ἐκφοβίζω ἀποδιώκω : Φώτ., Σουίδ.

μετασπῶ (σπῶ) μν. σπῶμαι ἐν νέῳ, ἔνασπῶμαι : Μιχ. Ἀκουμ. 2,369,9 (ἐκδ. Λ.).

μετασπῶ (σπῶ) μτν. σπῶμαι κατόπιν τινός, ἄπολ. : Ἰώσ. Αἰ 16,2,2.

μετασπῶ μν. μέσ. ὄμ. τοῦ μεθῆναι ἢ ἰλ. Ν 567 ἀπόντα μετασπῶμαι βλάε θουρι.

μετασπῶ-άω (σπῶ), μέλλ. μετασπῶμαι, ἀποσπῶ, οὐρῶ μὲν ἐξ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, τραβῶ εἰς ἄλλο μέρος : Σοφ. ΟΚ 774 πειρῶ μετασπῶν, σκληρῶ μαλθακῶς λέγων ἰπρόσπαθεῖς νὰ με προσελκύσῃς καλύτερον σκληρῶς σκέφεις διὰ μαλακῶν λόγων 1)

μετασπῶ μτχ. ὄμ. τοῦ μεθῆναι βλλ. ἢ Π. Ρ 190 πῶσι κραιπνοῖσι μετασπῶν.

μετασπῶ (σπῶ) (μέσος, μετά) ἐπὶ ἀρνῶν κ. ἐρῶμων, μεταγενεῖαι, ἀι μεταζῶ τῶν πρώτων καὶ τῶν ὀφίων κειμενία, ἀι μέσης ηλικίας κτ. Σουίδ. ἐπὶ ἄσπαρα προβάτας : Ὀδ. 1,221 χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσοι, χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι 4) ὄμ. κτ. οὐδ. τὰ μέτασσο κατόπιν, τὰ μετὰ ταῦτα : Ὑμν. Ἐρμ. 125.

μετασπῶ μν. ἀπὶ μετασπῶμαι βλλ.

μετασπῶ-θμιασις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ μετασπῶμαι, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου στοβουεσεως, ἡ ἐν ἄλλῳ τινὶ τόπῳ σταθμιασις.

μετασπῶ μν. νεώτ. ἀλλάσσω τόπον σταθμιασεως, σταθμίζω εἰς ἄλλον τόπον 2) ρηματ. π. μετασπῶμαι.

μετασταλασις-εως (ἡ) ἢ μεταπέμοσις ὄμφ. ἐν γλωσσ.

μεταστάσιμον (τὸ) μν. σταθμῶ, στάσις κατὰ τὴν πορείαν : Ψωκδ. ἐνδ. Preg. 22,1).

μετάστασις-εως (ἡ) (μεθίστημι) κ. μν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μεθίστημι, ἡ μεταβίσις εἰς ἄλλην θέσιν, μεταβίσις, μεταπόσις : Ἰππ. Ἀφορ. 5,7 τὰ ἐπιηλητικὰ μεταστάσιν ἰσχυεῖ ἰεπὶ νέουσι, Σοφ. Ἰγν. 217 μετάστασις πόνων, Ἀνδοκ. 2,8 οἴσιν ἐμῆλεν, ὁμῖν δὲ ταχίστην τοῦ παρόντος τότε κακοῦ μετάστασιν 2) εἰδ. ρητορ. τὸ σῆμα τοῦ λόγου, καθ' ὃ ἐ λέγων εὐδριχομένους εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμολογήσῃ πρῶτον τινα ἀποδίδει τὴν αἰτίαν ταύτης εἰς τὴν τύχην ἢ ἄλλο τι πρόσωπον ἢ πράγμα ἕξω αὐτοῦ κείμενον Ἀλέξ. Ρητ. Σχημ. ἐν Ρητ. 8,458,15 μετὰστασις δ' ἐστὶν ὄσον ἄρ' εὐαυτῶν μεθίσταμεν τὴν αἰτίαν ἐπὶ ἑτέρον ἕξω τοῦ πράγματος ὄντα : Ἐρμού. Στάσ. 2,6) ὄμ. ἡ ἀναγωγή, ἡ μετάβις εἰς ὑποθετικὴν τινα κατάστασιν : Κοινηλ. 3,6,53 3) (μεθίστασις) ἡ μετῆσις, ἡ μετάβις εἰς ἄλλον τόπον, μετανόστευσις, μετοίκισις : Πλάτ. Τιμ. 82Α τῆς χώρας μετῆσταις εἰς οἰκίαν ἐπ' ἀλλοτρίαν γιννομένην, αὐτ. Νομ. 877Α μετῆσταιν δε εἰς τὴν γειτόνα πόλιν αὐτῷ γίνεσθαι, Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2,380 μετῆσταις ποιοῦντων ἐπ' ἄλλον τόπον, Πολυδ. 2,68,9 διὰ τὸ μὴ καταλιπεῖσθαι τὸν τόπον εἰς ἀναχώρησιν καὶ μετασπῶσαι αὐτοῖσι, Δίων Κ 41,2,1 μετῆσταις ἐπὶ τῶδε καὶ ἐπ' ἐκείνα τὸ βουλευτήριον [ὁ μερισμὸς τῶν φήγων τῶν βουλευτῶν] 4) ἔξορια : Πλάτ. Ἐπιστ. 356Β τούτους . . . δικάζεις ὅσα θανάτου καὶ ἔσμου καὶ μεταστάσεως τῶν πολιτῶν, Πλοῦτ. Ἀριστ. 7 εἰς μετῆσταις ἐτῶν δεκα, αὐτ. Ἡθ. 403D 4) ὄμ. ἰπ. ἡλικία μετῆσταις τοῦ ἡλίου : Εὐρ. Ἰτ 816 ἐκὼτ' ἔν ἱστοῖς ἡλίου μετῆσταις 4) ἡ ἀναχώρησις ἐκ τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος : Εὐρ. ἀν. 558 πολλάς γ' ἐ δαίμων τοῦ βίου μετῆσταις εἶδωκεν ἡμῖν, Πολυδ. 30,2,5 τοῦ βασιλέως διὰ μὲν τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν

ἀεί προσδωκῶντος τὴν ἐκ τοῦ βίου μετάστασι, Λουκ. Πένθ.15 οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ (τοῦ βίου) μετάστασις ὡς τὴν τῶν δεινῶν ἐδυσχέραίνει» || κ. μ. μετάστασις οὐ θάνατος: Σιμων 32 ὡκεῖα γὰρ οὐδὲ ταυπητέρου μίας οὐτως ἀ μετάστασις, Πολυδ. 37, 3, 9 τῆς .. ἐκείνου μεταστάσει ταύτῃ ἂν τὴν εὐλόγως ἐπιφθέγγεται, ἴωσ. Α1 17, 4, 1 || ἡ μετάστασις τῆς Θεοτοκίου ἢ κοίμησις 5) ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεοτόκου, ἡ ἔξοδος, ἡ ἀποχώρησις τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγωδίᾳ: Πολυδ. 4, 108 «ἡ μὲν εἰσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ κρίσιν ἔξοδος ὡς πάλιν εἰσιόντων μετάστασις» 6) εἶδ. Ιατρ. ἡ μετάθεσις, ἡ μεταφορά τῆς ἐστίας τῆς νόσου εἰς ἄλλο τι μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος: Γαλ. κυρίως μὲν ὀνομάζονται μεταστάσεις πάθους ὅταν ἐξ ἑτέρου μέρους εἰς ἕτερον μετέρχωνται: Ἰνν. Παθ. 12, Ἄρετ. Ὁξ. Παθ. 17. || νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ τοῦ λεμφικοῦ ἢ κυκλοφορικοῦ συστήματος μετατόπισις παθολογικῆς τινος καταστάσεως ἐκ τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς ἐστίας εἰς ἄλλο τι σημεῖον τοῦ ὄργανισμοῦ μακρῶν ταύτης κείμενον: μεταστάσεις φλεγμονῆς ἀποστήματος || ἐξάρθρωσις: Γαλ. 8, 246 7) μεταβολή, ἀλλαγὴ: Σοφ. Αντ. 718 θυμῷ μετάστασις δίδου ἐπὶ τρεφρον μεταβολῆν ἢ τροπὴν τῆ ἀργῆ, Ἄλεξ. 292 τοῦ φρονεῖν μετάστασις, Εὐρ. Ἐκ. 1266 πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασις, αὐτ. Ἄνδρ. 1003 οὐδέ νιν μετάστασις γυνώμης ὀνήσει θεῶν 8) ἡ μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, τοῦ πολιτεύματος, μεταπολίτευσις: Πλάτ. Νομ. 856c εἰς κρίσιν ἄγων τὸν ἐπιβουλεύοντα βίαιου πολιτείας μεταστάσεως, Ἀριστ. Ἀθ. 41, 2 πρώτη μὲν γὰρ ἐγένετο (μετάστασις τῶν ἐξ ἀρχῆς || εἶδ. ἐν Ἀθήναις, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου γενομένη μεταπολίτευσις, τῷ 411 π.Χ.: Λυσ. 30, 10 ἀπολομένων τῶν νεῶν ἡ μετάστασις ἐπάρτατο || ἀνατροπὴ, ἀντεπανστάσις: Ἐουκ. 4, 74 ἐκ στάσεως μετάστασις 9) νεώτ. ἡ ὀγκοτάλειφικ παρατάξις, Ἰδεολογία, κόμματος κττ. καὶ προσχώρησις εἰς ἄλλην: παρατηρήθησαν πολλὰ μεταστάσεις βουλευτῶν εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, **μεταστατικός** ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. οὐ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετάστασις βλλ.21: Ἐρμιογ. Στάσ. ὁ στάσις μεταστατικῆ ἐπί φρ.: Σχολ. Οουκ. 3, 65 εἰ δὲ μεταστατικόν || νεώτ. οὐ προσερχόμενος ἐκ μεταστάσεως βλλ.6): μ- φλεγμονή. **μεταστατικῶς** ἐπίρρ. μτγν. κατὰ μετάστασις: Ἀφίν. 27, 6Η, Σχολ. Ἀριστοφ. 289D. **μετάστατος**-ον (μεβιστήμι) οὐ μεταθεσις, μεταποθεσις, οὐ ὑποστάς μετάστασις: Ἰνν. Ἰερ. Νοσῶ. 1 δκου γὰρ ὑπὸ καθαρμῶν τοιοῦτων μετάστατος γίνεταί. **μεταστάσις** (στεῖχ), ὄρρ. μετέστηον, πορέομαι, μεταδῶναι, ἐρχομαι πρὸς ἀνάγκησιν τινος: Εὐρ. Ἐκ. 509 ἦκα μεταστειχῶν σε, αὐτ. Ἰκ. 90 ἦν μεταστειχῶ ποδὶ χροῖαν ἀποσαν ἐκ δόμων, Κάλλ. Δῆμ. 9 ἀρπαγίμας ἐκ ἄπιστα μετέστηχεν Ἰχνα κύρας 2) μεταβῆναι εἰς ἄλλο τι μέρος, ἀπέχρησις, ἀναχωρῶ: Ἀπολλ. Ρ. 3, 341 αὐτως δ' αὐ Μῆδεια μέταστιχε. **μεταστῆλλω** (στεῖλλω), μτγν. ἀνακαλῶ, ἐπαναφέρω: Ἀντυλλ. π. Ορειβ. 6, 21, 4 2) τὸ μέγ. μεταπέδημα, στέλλω καὶ προσκαλῶ τινά: ἴωσ. Α1 17, 13, 3, Λουκ. Πένθ. 20 μεταστειλάμενοι τινά, αὐτ. 19 ἴνα παρ' ὤμων τὰ στήνα μεταστειλώμεθα, αὐτ. Ἄλεξ. 55, Πάπ. μετστειλάμην αὐτότως κ. παθ.: ἴωσ. Α1 7, 9, 2 μετσατλημένοι. **μεταστῆνω** (στεῖνω) στεναίω, κλαίω κατόπι, θρηνώ τὴ ἐπειτα: Ὁδ. Δ. 261 ἄτην δὲ μετέστηον, Αἰοχ. Εὐμ. 59 μὴ μεταστῆνειν πόνον ἰκῶδ. πόνων Φιλ. 2, 209 τῆς παλαιᾶς διαίτης ἑαυτοῦς μεταστῆνειν 2) τὸ μέγ. μεταστῆνομαι θρηνώ μετὰ τὴ

ἡ κατόπι αὐτοῦ: Εὐρ. Μῆδ. 996 μεταστῆνομαι δὲ σὺν ἄλλοις. **μεταστειφῶν**-ὠ (στεφανῶ) μον. στέφω, στεφανῶναι τινά ἐκ νέου, ξαναστεφανῶναι: Εὐμῶδ. 73 χεῖρ ἔρωτος τὴν ἐμὴν ταύτην κεφαλὴν ἐστεφῶναισε καὶ μεταστειφῶναισε. **μεταστειθῖον** (τὸ) [στειθός] μτγν. μέρος τῆς πλάτης τῆς χειρὸς: Κατ. Ἀστρ. Κ. 7, 238. **μεταστοιβάω** μον. στοιβάω ἐκ νέου, ξαναστοιβάω: Στουδ. Θεοδ. 1740A. **μεταστοιχεῖ** [στοιχός] ἡ μεταστοιχεῖ ἐπίρρ. κατὰ τοιοχον, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, στή σειρά, στή γραμμὴ: Ἰλ. Φ. 358 στάν δὲ μεταστοιχεῖ ἰλέη ἄρματων ἔτολμων πρὸς ἀρματῆλασιν, αὐτ. 757 ἰλέη τῶν μελλόντων ν' ἀγωνισθῶσι εἰς ἄγωνα δρόμου. **μεταστοιχεῖω**-ὠ (στοιχεῖ) μτγν. κ. μον. μεταβάλλω τὴν στοιχειώδη φύσιν πραγμάτων τινος, μεταβάλλω εἰς ἄλλο στοιχεῖον: Φιλ. 1, 674 Ἐέρης γῆν μεταστοιχεῖω, Ἀκολουθ. Μ. Σαββάτου Ὁρθρος Ὡδ. 6, 3 τὸ φθαρτὸν δὲ σου πρὸς ἄφθαρσιν μεταστοιχεῖωσας κ. παθ.: αὐτ. 2, 93 θρῶκων εἰς βακτηρίαν μ- || γεν. μεταβάλλω, μεταπλάττω, μετασχηματίζω: Κύριλλ. 1, 409 τῷ ἁγίῳ μεταστοιχεῖωσας πνεύματι πρὸς πᾶν εἶδος ἀρετῆς κ. παθ.: αὐτ. 399B εἰς νέαν ὡπαερ ζῆν μεταστοιχεῖωμεθα || τὸ μέγ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ.: Στουδ. Θεοδ. 533D παρακαλοῦμεν σε τὸν καιρὸν τῆς δυσπραγίας κρείττονα λογισμῶ εἰς εὐτυχίαν μεταστοιχεῖωσασθαί 2) ρηματ. π. μεταστοιχεῖωσις. **μεταστοιχεῖωσις**-εως (ἡ) (μεταστοιχεῖω) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ ἀλλοία σύνθεσις τῶν μερῶν τῶν στοιχείων ἡ μερῶν σώματος τινος, μεταβολή, μεταμόρφωσις, μετάπλασις: Γρηγ. Νύκτ. 2, 468D, Στουδ. Θεοδ. 320E || νεώτ. χημ. ἡ μεταβολὴ στοιχείου τινὸς εἰς ἄλλο. **μεταστοιχεῖ** ἐπίρρ. ἀντὶ μεταστοιχεῖ βλλ. **μεταστοιχιζῶ** (στοιχιζῶ) μτγν. μεταστοιχεῖω, μεταβάλλω τὴν κατάστασιν τινος, ἀνανεῶ, τὸ παθ.: Κύριλλ. Λατρ. 405 εἰς καινότητα ζωῆς Χριστῶ μεταστοιχίμεθα. **μεταστοιχίζομαι** [στοιχίζομαι] σχολ. ἀλλάσσω ἐνδυμασίαν, μεταμφιέννημα: Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 524. **μεταστοναχίζομαι** (στοναχίζω) μεταστῆνω, στεναίω μετὰ ταῦτα, θρηνώ ἐπειτα: Ἡσιοδ. Α. 92 ἡ που πολλὰ μετεστοναχίζειτ' ὀπίσσω ἦν ἄτην ἀχέων. **μεταστρατεύομαι** μτγν. μέγ. ἐπὶ στρατομάτων, πορέομαι, μεταβαίνω εἰς ἄλλον στρατόν: Ἀνπ. Μιθριδ. 51 μέρος αὐτῶν προπεμφθῆν ἐς Θεσσαλίαν ἐς τὸν Σύλλαν μετεστρατεύσαντο. **μεταστρατοπέδευω** [στρατοπέδευω] κ. νεώτ. μεταφέρω τὸ στρατοπέδον μου εἰς ἄλλην νέαν, ἀλλάσσω τὸ στρατοπέδον μου, στρατοπέδευω εἰς ἄλλο μέρος: Πολυδ. 3, 112, 2 ἀναγκασθησονται μεταστρατοπεδεῖν οἱ Καρχηδόνιοι διὰ τὸν πορισμὸν τῶν ἐπιτηδείων, αὐτ. 27, 8, 15 μεταστρατοπεδεῖσσι πάλιν ἐπὶ τὸ Σκυρίον, Διόδ. Σ. 14, 32 μετεστρατοπεδευσαν εἰς ἕτερον τόπον, Πλούτ. Ἀριστ. 16 ἔδοξεν πορρωτέρω μεταστρατοπεδεῖσθαι καὶ καταλαθεῖν εὐδρον χωρίον, αὐτ. Ἠθ. 2, 28D διὰ τί πυκνὰ μεταστρατοπεδεῖν καλεῖται || τὸ μέγ. μεταστρατοπεδεῖσθαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ.: Ξεν. ΚΠ 3, 23 τὸ λοιπὸν δὲ μεταστρατοπεδεῖσθαι καὶ ἔχοντες ἀφθονά τὰ ἐπιτήδεια, αὐτ. Ἀγρ. 2, 18, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9, 6 μεταστρατοπεδεῖσθαι εἰς τὸν ἕτερον χάρακα ἰδ. γρ. μεταστρατοπεδῆναι 2) ρηματ. π. μεταστρατοπέδευσις. **μεταστρατοπέδευσις**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταστρατοπέδευσις, ἡ ἀλλαγὴ στρατοπέδου.

μεταστραπτικός-ή-όν ὁ ἐπιθήσιος, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ μεταστρέφειν, ὁ ἀρμόδιος εἰς τὸ διευθύνειν : Πλάτ. Πολ. 525Α τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστραπτικός ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θεῶν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθειαν.

μεταστρέφω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. μεταστρέφω, ἄορ. μετρέφεα, παθ. μεταστρέφην κ. μεταστράφην, στρέφω τὴν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, πρὸς ἄλλο μέρος, περιστρέφω, ἀλλάσσω, μεταβάλλω, γυρίζω : Ἰλ. Ο 52 τῷ κ. Ποσειδάων . . αἶψα μεταστρέφεις νόον ἰσχυλ. μεταβάλοι ἐπὶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκονσι, αὐτ. Κ 107 εἴ κεν . . ἐκ χόλου . . μεταστρέφῃ φίλον ἦτορ, Πλάτ. Συμπ. 190Β ἐκέλευε τότε πρόσωπον μεταστρέφειν . . πρὸς τὴν τορῆν, Ἰσολλ. Ρ 1378, Γεωμ. 14, 20 μεταστρεφάτω τὸ ἰώ, ἡνα πάντοθεν ἀαλάξω θάλασσας, Ἐρωτ. κρ. Ι 197 μετάρστρεφε τὸ λογισμόν ἐτοῦτο, ποῦ σέ κρίνει, αὐτ. 967 ἢ κ. παθ. μεταστρέφομαι περιστρέφομαι, στρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ὅπως ἀντιμετωπιῶ τὸν ἐχθρόν : Ἰλ. Α 595 τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας, στή δέ μετάρστρεφθεῖς, αὐτ. Ο 591, Ἡρ. 7, 211 μεταστρεφόμενοι δέ κατέβαλλον ἠλθέει ἀναριθμήτους τῶν Περαίων ὄμ. στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω διὰ τὰ φύγω : Ἰλ. Ο 258 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρῶν ἐν δῆρῳ πῆξεν, Νικ. Χων. ἐν Σάβ. 1, 83 τὴν κατ' αὐτῶν οὐχ ὑποσάττας ἐπέλευσιν, μεταστραφέντες . . ἔδραπέτευον ἢ ὄμ. παθ. στρέφομαι περίρῃ ἢ ὀπίσω : Ἡρ. 3, 121 τὸν Πολυκρέτα (τυχεῖν γὰρ ἀπεστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον) οὕτε τὴ μεταστραφῆναι οὕτε ὑποκρίνασθαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 125 τί μοι μεταστρέφεσθε; ποί βαδίσετε; Πλάτ. Φαῖδ. 116δ καὶ αἶμα διακρύσας μεταστρεφόμενος ἀπέη, Δημ. 585 σίκας ἄπεισιν οὐδέν ἐν φροντίζων οὐδὲ μεταστρεφόμενος οὐδὲ φοδόμενος ἢ ὄμ. ἐπανέρχομαι : Πλάτ. Κρατ. 428D θαμὰ μεταστρέφεσθαι ἐπὶ τὰ προσηρμέναι ἢ τὸ μέσ. μεταστρέφομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἀριστοφ. Βάτρ. 538 τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον δεξιὸν πρὸς ἀνδρός ἐστι ἢ 2) ἀντιτρέφω, ἀντεπιστρέφω, ἀναποδίδω : Δημ. 1032 ὄταν τίς φανερώς ἐξελέγηται, μεταστρέφαντα τὰς αἰτίας ἐγκαλεῖ καὶ διαβάλλειν ἢ 3) στρέφω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, περιστρέφω πρὸς ὅλα τὰ μέρη : Πλάτ. Ἐπειρ. 191C ἐν ᾧ ἀνάγκη πάντα μεταστρέφοντα λόγον βασανίζεῖν, αὐτ. Φαῖδρ. 272B τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν ἢ ἀνατρέπω, γυρίζω ἄνω κάτω : Φίλημ. 11 ἀπαντα . . μεταστρέφει τύχη κ. παθ. : Μέν. ἀν. 5 τῶν ἀνω κάτω ἤμιον ὁ βίος λήσει μεταστραφεῖς ὅλος ἢ 4) διαστρέφω : Πλάτ. Πολ. 367Α ὑπερδικαιοσύνην τὸ καὶ ἀδικίας λέγειον ἀνα μεταστρέφοντες αὐτοὺν τὴν δύναμιν ἢ γεν. ἀνατρέπω, ἀλλοῖω, τροποποιῶ, μεταβάλλω : Ἀριστοφ. Ρητ. 1376, 21 τὸ δίκαιον οὐκ ἐστὶ μεταστρέφαι οὐτ' ἀπάτη οὐτ' ἀνάγκα, αὐτ. 1377α, 23 τὸ τοῦ ἑνοφύδου μεταστρεφάνα φατέον ὀπίσω, Κδ Γαλ. 1, 7 οὐ παρᾶσαντες ὄμας καὶ θέλοντες μεταστρέφαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ κ. παθ. : Εὐρ. Βάκχ. 1329 ὅρας γὰρ τῶν ὄσων μεταστρέφῃ (πῶς μετεβλήθη ἡ τύχη), Ἀριστοφ. Ἀχ. 537 τὸ φῆμισ' ὄσων μεταστραφεῖν, Κδ Ἰακ. 4, 9, αὐτ. Πράξ. 2, 2 ὁ ἦλιος μεταστραφίσεται εἰς σκότος ἢ ἐπὶ λ. μεταχειρίζομαι τὴν ἀπὸ ἄλλου, θέτω γράμμα πὶ ἀντὶ ἄλλου : Πλάτ. Κρατ. 418C ἀντὶ μὲν τοῦ ἴωτα ἢ εἴ ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν ἢ ὁμ. β. στρέφομαι πρὸς ἄλλην κατευθύνσιν, ἀλλάσσω δρόμον, μεταβάλλω τὸν τρόπον μου : Ἰλ. Ο 203 ἢ τὴ μεταστρέφεις ἢ ὁμ. π. μεταστρέφεις τὸναντίον, ἀντιθέτως : Πλάτ. Γοργ. 457 Α ὁ δὲ μεταστρεφάνας χρώματα τὴν ἰσχύϊ καὶ τέχνην οὐκ ὀρθῶς, αὐτ. Πολ. 587D τὰς τῆς μεταστρέφας ἀληθείας ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφε-

στικτά λέγει ἢ) στρέφομαι πρὸς τιωρίαν ἢ ἐκδίκησιν, ἐπὶ θεῶν : Ὀδ. Β 67 μὴ τὴ μεταστρέφουσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα [κτ. ἄλλους μ. β. ἀλλάσσω] ἢ μ. π. γενικ. φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι : Εὐρ. Ἰνν. 1226 ὅτ' οὐ ναυαχίωυ χερᾶς . . μεταστρέφουσα ἢ) ρηματ. π. μεταστρέφω, μεταστρεφέσθαι.

μεταστρεφάσθην ἔληρρ. μ. π. κ. μον. εἰς τοῦτῳ, πρὸς τὰ ὅπλα, ἐκ μεταστροφῆς : Ἄγαθ. 5, 19 μεταστρεφάσθην τοξόζουτες.

μεταστρεφθεὺς-εως (ὁ) νεύτ. ὁ δὲ ὅδ' οὐ γίνεται ἢ μεταστρόφω, ὁ μεταγωγός.

μεταστρόφη (ἡ) (μεταστρέφω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεταστρέφειν, ἡ στρόφη πρὸς ἄλλην τινὰ κατευθύνσιν : Πλάτ. Πολ. 525C μεταστρόφης ἀπὸ γενεσῶς ἐπ' ἀλήθειαν τε καὶ οὐσίαν, αὐτ. 532B μεταστρόφη ἀπὸ τῶν σκιάων ἐπὶ τὰ εἶδωλα ἢ νεώτ. ναυτ. εἴη πλοίων πλεῖστον κατὰ παραγωγὴν, ἀβρόα ἄλληλις τῆς πλευσῶς κατὰ 180° εἰς τρόπον ὥστε ὁ οὐραγὸς νά γίη πρωτόπλους καὶ τάνάπολις ἢ 2) μ. π. ἡ μεταβολὴ τῶν γεγονότων, ἡ στρόφη τῶν συμβάντων : Πλ Βασ. 3, 12, 15 ἢν μεταστρόφη παρὰ κυρίου.

μεταστρωφῶ-ῶ [στρωφῶ] μ. π. μεταστρέφω ἢ Προκλ. Ὑμν. 1, 16 ἄφ δὲ μεταστρωφῶσιν ἀναγκαίης λίνον αἰφες ἢ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὀρφ. Λιβ. 733 μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπει κ' ἀπὸ νέσοι τροπέουσε.

μεταστάλιον ἢ τὸ [στάλιος] Ἐπιγρ. κ. μ. π. τὸ μεσόστολον : Ἐπιγρ. μεταστάλιος ἢ τὸ μεταξὺ τῶν κόωνων διάστημα, τὸ μετακίονον : Ἐπιγρ., Διών Κ 17, 164 ἀφιδιοῖσθαι τὴν μετασταλίην.

μεταστρωφελίω [στρωφελίω] μ. π. ποι. πατάσσω, πλῆττω τινὰ σκιάω, κτυπῶ σκληρόν : Νόνν. Δ 17, 164 θῆιον εὐθόρηκα μετεστρωφελίε κεραλί.

μετασυγκρίνω [συγκρίνω] μ. π. κ. μον. μεταβάλλω τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἢ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ σύστασιν, ἀφαιρῶν τοὺς κακοὺς χυμοὺς διὰ τὸν πόρον τοῦ δερματος, ἀναεὼ τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος διὰ τῆς διασπάρσεως τῶν νοσηγόνων χυμῶν, τεχνικός [ιστρ. βρσ. τῆς μεθοδικῆς σχολῆς] : Θεοσαλός π. Γαλ. 16, 250, Διοσκ. 5, 6, Σωρ. 2, 28, Παῦλ. Αἰγ. 3, 63 ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἰώρας διασπῶρε. ἢ 2) ρηματ. π. μετασυγκρίσειν.

μετασυγκρίτως-εως (ἡ) (μετασυγκρίνω) μ. π. βελτίως τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπινου σώματος διὰ τῆς διὰ τὸν πόρον ἀφαιρέσεως τῶν κακῶν καὶ νοσηγόνων χυμῶν : Διοσκ. 3, 35 ἰσχυροῦς ἐπιτίθειται εἰς μετασυγκρίσειν, Σωρ. 2, 16, Γαλ. 10, 268 ἢ νεώτ. ἰστρ. μέθοδος ἐφαρμοσθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Ἐληνος-Ἰστροῦ Θεοσαλοῦ ἐπὶ χρονίων νοσημάτων, πρὸς μεταλλαγὴν τῶν νοσηρῶν ἀλλοιοθέντων ἰσάντων τοῦ σώματος δι' ἐντόνον ἀντιδράσεως.

μετασυγκρίτικός-ή-όν μ. π. ὁ ὄντως ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετασυγκρίσειν, ὁ προκαλῶν μετασυγκρίσειν, ὁ διαφορητικός : Διοσκ. 4, 153 κέκτηται δὲ καὶ μετασυγκρίτικῶν ἕθωνων ὁ τε ὄπες . . τῶν πάντων, Σωρ. 2, 16, Γαλ. 10, 268 ἔληρρ. -ως : ΨΔιοσκ. 2, 166 [β. γρ.].

μετασυλλογίζομαι [συλλογίζομαι] μ. π. συλλογίζομαι ἐκ νέου ἢ ἐπειτα : Μετοχ. 0 463.

μετασυνθείζομαι μ. π. παθ. ἀλλάσσω, μεταβάλλω συνθεῖται, ἀφῆνω τὴν παλαιὰν συνθεῖαν : Πασειδάν. π. Γαλ. 5, 400 τὸ μὲν ἄρα κακὸν ὑπὸ τοῦ ἀσυνθεῖδους τεχὺ συναρπάζεται, τὸ δ' ἀναντίως ἡμῶν χρόνῳ μετασυνθεῖδόμενον.

μετασυντάσσει [συντάσσει] μ. π. μεταβάλλω τὴν καταστάσιν διατριβῆς τινος, ἀλλάσσω, τροποποιῶ τὴν συντάσσειν : Βέττ. Βάλ. 157, 30 σφασσέρον μετασυντάσσει οὐκ ἔχον χρόνον [πᾶς συντατα γίνεαι] μὴ βίβλου.

μετασυντίθημι άλλάσσω, μεταβάλλω τὴν διάταξιν ἢ προτάσῃς τινος, συντάσσω, διατάσσω κατ' ἄλλον τρόπον : Δημήτρ. 59 διατατομένῃ κατ' μετασυντίθημι, αὐτ. 249' 2) παθ. τίθεμαι μετὰ τινος, τοποθετοῦμαι ὁμοῦ : Σιμηλ. Οὐρ. 636, 14.

μετασώφω (ὠφάρι) σφάλλω, εἰδ. γραμμ. σύμφω πρὸς ἄλλο μέρος, μεταβάλλω τὸν τύπον τινός : Εὐστ. ἰλ. 32, 42 παραγωγή δὲ μετασώφει αὐτὰ εἰς ἕβριν σέβειν εἶβεν.

μετασχηματίζομαι ἰσχυρηματίζομαι ἀρχ. λέξ. παθ. μεταβάλλομαι τὴν μορφήν, τὸν τύπον : Ἦσ. ἐν λ. ἀλλοίωσις.

μετασφαιρισμός (ὁ) (σφαιρίζω) μτγ. ἢ κίνησις, τὸ ριθίμον τῆς σφαίρας εἰς ἄλλο τι μέρος : Ἀντυλλ. Ὀρειδ. 6, 32, 4.

μετασφαλίζομαι (σφαλίζομαι) μτγ. κ. μυσ. σφαλίζομαι ἐκ νέου, πάλιν : Ἐργη. Ἀκράγ. 98, 909 ἰεὺδ. Μί. 1) μετασφαλίζομαι τοὺς θαλάμους.

μετάσχεσις-εως (ἡ) (μετέχω) ἢ μέθεξις, ἡ μετοχή, ἡ συμμετοχή : Πλάτ. Φαῖδρ. 101C οὐκ ἔχεις ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενεσθαι ἄλλ' ἢ τὴν τῆς θυᾶδος μετάσχεσιν ἰέν τῇ φύσει τῆς δυάδος.

μετασχηματίζω (σχηματίζω) κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. **μετεχηματίσθην**, μτχ. παρκα. **μετεχηματισμένος**, μεταβάλλω τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν τινος, μεταποιῶ, μετατρέπω : Πλάτ. Νόμ. 903E μετασηματίζων τὰ πάντα, Ἀριστ. Γεν. Φθαρ. 335b, 26, Πλούτ. Ἄγρο. 14 πρὸς ἐν ῥήμα βραχὺ καὶ Λακωνικὸν ἀρμόζοντες ἑαυτοῦς καὶ μετασηματίζοντες, οὐτ. Ἠθ. 426B τοῦτο μετασηματίζουσι καὶ ἀναπλαττούσι τὸ σώμα, ΚΑ Φιλ. 3, 21' δες μετασηματίσει τοὺς σώμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, Λοκκ. Αἰκ. 4 ἐκ τοῦ αὐτοῦ .. ὄγκου μετασηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις' || κ. παθ. μεταβάλλομαι κατὰ τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν : Πλάτ. Νόμ. 906C τοῦτο αὐτὸ τὸ ῥῆμα μετασηματισμένον (εἰλημμένον μεταφορικῶς), Ἀριστ. ΖΓ (747a), 15 ἐν μένταις ὁμιλίαις μετασηματίζόμενος ἐπιδηλώσει μόνος, αὐτ. Οὐρ. 298b, 31, Διόδ. Σ. 2, 57 ἕκαστον τετραχῶς μετασηματίζεσθαι, ΚΑ Κορινθ. 2, 11, 14 ὁ σατανᾶς μετασηματίζεται εἰς ἀγγελον φωτᾶς' || εἰδ. γραμμ. τὸ παθ. άλλάσσω, μεταβάλλομαι :

* Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 68, 5' || τὸ μέσ. μτ. ἀπ. μέλλ. **μετασηματιοῦμαι** άλλάσσω τὴν μορφήν μου, μεταβάλλω τὸ σχῆμά μου : Δημήτρ. Λακκ. ἐν Πάπ. Ἰωαν. 10, 12, 2' || ὁμ. τὸ μέσ. μεταμορφιέννυμαι : Ἰωα. Αἰ 8, 11, 1' 2) μτγ. μετασηματίζω τὶ εἰς ἑμαυτὸν ἀναφέρω, μεταφέρω εἰς ἑμαυτὸν : ΚΑ Κορινθ. 1, 4, 6 ταῦτα δέ, ἀδελφοί, μετασηματίζω εἰς ἑμαυτὸν καὶ Ἀπολλῶ δι' ἡμᾶς ἰμετηγεια εἰς ἑμαυτὸν καὶ εἰς τὸν Ἀπολλῶ χάριν ἡμῶν, δηλ. δι' ὅσων εἶπον περὶ ἑμαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀπολλῶ, εἰδείξα τι εἶναι ἀληθές περὶ πάντων τῶν χριστιανῶν διδασκάλων' 3) μτγ. άλλάσσω τὴν θέσιν, μεταβάλλω τὴν στάσιν τινός : Σωρ. 2, 62 μετασηματίζομαι' 4) ἐπὶ ἀστερόν καὶ πλανητῶν, ἐν παθ. μεταβάλλω τὴν διαμόρφωσιν, άλλάσσω τὴν θέσιν αὐτῶν : Ἀδμ. 47 μετασηματίζεσθαι πρὸς άλλήλους' 5) ρημ. π. μετασηματίσει, μετασηματισμός, μετασηματιστής.

μετασηματισμός-εως (ἡ) (μετασηματίζω) κ. μετασηματισμός (ὁ) βλ. λ. Ἀριστ. Φυσ. 190b, 5 τὰ γενόμενα ἁπλῶς τὰ μὲν μετασηματίσει, .. τὰ δὲ προσθήσει, αὐτ. Οὐρ. 305b, 29, αὐτ. Αἰσθ. 446b, 6 ἡ τῶν γραμμάτων μετασηματίσει, Ἰω. Χρυσ. 4, 443.

μετασηματισμός (ὁ) (μετασηματίζω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετασηματίζω, ἡ μετατροπὴ τοῦ σχήματος, ἡ μεταβολὴ τῆς μορφῆς, μεταμόρφωσις : Θεόδωρ. Φιλ. 2, 16, 4. Στράβ. 3, 3 ἐπιφέρει τὸ πλῆθος τῶν ἐν μέρει ἄσχηματισμῶν αὐτῆς (τῆς γῆς), Πλούτ. Ἠθ. 60/Β ἐνδείξα γὰρ οὐ γίνεται τὸ δίφω, ἄλλα πό-

ρων τινῶν μετασηματισμῶ, Διοσκ. 1, Προοίμ. 7, Ἀπολλ. Δύσκ. Στυν. 230, 3, Ἰάμβλ. Μυστ. 7, 3' 2) μτγ. ἡ ἀλλαγὴ θέσεως, ἡ μεταβολὴ στάσεως : Σωρ. 2, 21 μετασηματισμοί' || νεώτ. στρατ. ἡ διὰ κανονικῶν κινήσεων ἢ ἐλιγμῶν μεταβολὴ τοῦ σχηματισμοῦ, καθ' ἃν ἐνταί περὶ παρατεταμένη, στρατιωτικὴ ἢ ναυτικὴ μονάς, εἰς ἄλλον σχηματισμὸν' 3) νεώτ. μαθημ. ἡ μετάδοσις ἀπὸ τινος ἀλγεβρικοῦ τύπου ἢ ἐξίσωσέων εἰς ἕτερον διὰ γνωστῶν σχέσεων συνδεδεμένων τὰς παλαιὰς μεταβλητὰς πρὸς τὰς νέας' 4) νεώτ. μαθειν. ἡ διὰ καταλλήλων χειρισμῶν μεταγωγῆ τοῦ ἐτέρου τῶν δύο πόλων τοῦ ἐμβρύου πρὸ τοῦ ἀνωτέρου στοιμίου τῆς πυέλου.

μετασηματιστής (ὁ) νεώτ. ἠλεκτρ. συσκευή δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται μετατροπὴ μίας μορφῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας εἰς ἄλλην, ἢ μεταμορφωτής ἢ μετατροπέτης (transformateur).

μετασχίστης (ὁ) Ἐπιγρ. ἡ μετασχίστης πιβ. ὁ διαρῶν πι.

μετασχολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μετὰ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ φοίτησιν χρόνον : μετασχολικαὶ σχολαίσι.

μετασωματούμαι-όμαι ἰσωμαί μτγ. μεταβάλλομαι εἰς σῶμα, γίνομαι αἰσθητὴ οὐσία, δηλ. Ζώσ. Ἀλλ. 108B.

μετασωμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἡ βαθμιαία ἀντικατάστασις τῆς στερεᾶς ὄλης ὀρυκτοῦ τινός δι' ἄλλης διαφόρου ὀρυκτολογικῆς συστάσεως.

μετασώτριον (τὸ) νεώτ. τὸ μετὰ τῶν σώτρων τροχῶν ὁμάδης κενὸν διάστημα.

μετατάξις-εως (ἡ) (μετατάσσω) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετατάσσειν, ἡ μεταβολὴ τῆς παρατάξεως πρὸς μάχην : Πολύβ. 12, 25F, 3 ἐάν .. τὶ θεωρῆ τὰς ἐκτάξεις καὶ μετατάξεις τὰς κατ' αὐτοὺς τοὺς κινδύνους' || νεώτ. ναυτ. πᾶσα κίνησις στόλου ἐν πλῶ πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ, μετασηματισμός' 2) νεώτ. στρατ. ἡ μεταφορὰ ἀξιωματικοῦ ἀπὸ σώματος ἢ δήλου τινός εἰς ἄλλο : μετατάξις ἐκ τοῦ ναυτικοῦ εἰς τὴν ἀεροπορίαν.

μεταταρσαλία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πάθησις χαρακτηρισμένη ὑπὸ ἀλγους ἐραζομένου εἰς τὴν προσθίαν χῶρον τῶν μετατοσίων ὀστέων τοῦ πόδου, ἔ. νόσος ἡ ποὺς τοῦ Μέρτον.

μετατάρσιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀμέσως μετὰ τὸν ταραστὸν μέρος τοῦ ἄκρου ποδός' || εἰδ. ἀνατ. τὸ μετὰ τὸ τορσοῦ καὶ τῶν φαλλγγῶν τῶν δακτύλων μέρος τοῦ σκελετοῦ τοῦ ἄκρου ποδός, ἀποτελούμενον παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκ πέντε ἐπιμήκων ὀστέων.

μετατάρισος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μετατάρισον : μετατάρισα ὀστά.

μετατάσσω (τάσσω), ἀπ. μετατάττω, μέλλ. μετατάξω, τάσσω ἄλλαχου, μετατίθημι, μεταφέρω, μεταθέτω : Ἀριστ. Μεταφ. 1038a, 30' κ. παθ. : αὐτ. Γεν. Φθαρ. 327a, 19' 2) τὸ μέσ. ἀναβάλλω δοκιμασίαν ἢ δίκην : Ἐπιγρ. μετατάσσω εἰς αὐρίον ἄκοοσαι' 3) τὸ μέσ. μεταβάλλω τὴν τάξιν τῆς μάχης, άλλάσσω τὴν παρατάξιν τοῦ στρατοῦ : Ξεν. ΚΠ 61, 43 οὕτω τετάχθαι .. μετατάσσεσθαι γὰρ δυνήσομαι, καὶ ἦν πῃ ἄλλῃ μετατάττωνται, εἰς ὑπογούναταράσονται' || ὁμ. εὐμνησθ. μετ' αἰτ. ἱατρ. πρὸς, εἰς) τίθεμαι, παρατάσσομαι πλῆσιν τινός, μεταβαίνω εἰς ἄλλην μερίδα : Θουκ. 1, 95 τοὺς ἐυμάχους τὸ ἐκείνου ἔχει παρ' Ἀθηναίους μετατάσσει, Φιλ. 2, 393, 18 εἰ τινὲς ἀελλήθειαν αὐτῶν μετατάξασθαι πρὸς Ἰουδαίον πολιταίν, Ἰωα. Αἰ 5, 1, 17 μετατάσσεσθαι πρὸς τινα, Κλήμ. Ἀλλ. 940 μετατάσσεσθαι ἐκ πίστεως εἰς πίστιν' 4) ρημ. π. μετατάξις.

μετατόχω [τεχώς] μγν. κ. μον. μετασκευάζω, αλλάζω σκευήν, δηλισμόν: Εὐστ. Ἰ.612,10 αὐτὰς ἐσούτων εἰς μάχιμον μετατόχειν.

μετατόχω-όω [τεχώς, τέχνη] μον. διὰ τέχνης τίνος, τεχνηέντως μεταβάλλω, μετατρέπω τι, μεταπίνω εἰς τι: Καλλιμ.Χρυσοφ.396 εἰς σκευήν μετατόχωνον ὑδατοφόρα πάντα.

μετατόχημι κ. νεώτ., δημ. μεταθέτω [ἐν χρ. κ. νεώτ.], μέλλ. μεταθήσω κ. μέσ. μεταθήσομαι, ἀόρ. παθ. μεταθήσθην, δημ. μεταθήκηκα, μγχ. παθ. παρκα. μεταθεθεμένος, δημ. μεταθεθεμένος, τίθημι ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξύ, θέτω, τοποθετώ, ἐμβάλλω ἀνάμεσα, ἀναμεταξύ: Ὀδ.Σ.402 τῷ κ' οὐτί τόνον κέλαδον μεταθήσκην [εὐστ.ἐρμ. εἰχονον οὐκ ἂν τοσοῦτον θόρυβον ἐνῆκεν ἡμῖν, δ.γρ. μεθήσκην]. 2) τίθημι, τοποθετώ κατά διάφορον τρόπον: Ἰδ. κ. νεώτ. ἐν ἄναφ. πρὸς τόπον, τίθημι, τοποθετώ τινα ἢ τι ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ὀλλάσσω τὴν θέσιν τίνος, ἐκ τῆς θέσεως ἦν εἶχε μετακινῶ, μετατοπίζω εἰς ἄλλον: Πλάτ.Συμπ.191B μετατίθησιν ἰδ. Ζεύς αὐτῶν τὰ αἰετα εἰς τὸ πρῶτον, αὐτ. Νόμ.903D μετατίθενται τὸ μὲν ἄκωνον γινόμενον ἦθος εἰς βελτίω τόνον, Πάδ.Γεν.5,24 καὶ οὐχ εὐρίσκατο ἰδ' Ἐνοχῷ, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός, Πάπ. μετατίθενται τὰς θύρας, -μετέθεσαν τὸν νομάρχην, -θὰ μεταθέσω τὸ γραφεῖόν μου εἰς τὸν ἐναντίον τοῦχον' πρὸλ. μεταθέτω' ἢ ὄμ. κ. παθ. μεταφέρομαι, μετόχωμαι, μετακομίζομαι, μετατοπίζομαι: Ἐπιγρ.ΚΔΠρὸξ.7,16 μετετίθησαν εἰς Συχεῖ καὶ ἐτέθησαν ἐν ἄλλῳ μνήματι, -θὰ μετατεθῶσι πολλοὶ ὑπάλληλοι ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας, -τὰ γραφεῖα διεκπεραιώσεως μετετίθησαν εἰς τὸ κάτω πάτωμα' 3) εἰδ. λογικ. μετατίθημι τὸ συμπέρασμα μεταβάλλω τὸ συμπέρασμα εἰς τὸ ἀντίθετον, δθ. ἐξάγω ἀντίθετον συμπέρασμα: Ἀριστῶ.ΑΠρ.59b,1'

4) γενικ. μεταβάλλω, αλλάζω, ἀλλάω, τροποποιῶ: Ἱρ.5,68 ἐπιτ. γὰρ ὅς τε καὶ θνοὺ τὰς ἐπωνυμίας μετατίθει' μεταβαλὼν τὰς ἐπωνυμίας τῶν φυλῶν καὶ δοῦς αὐταῖς ὀνόματα παρὰ γὰρ εἰς τὸν ὄν, χοῖρος κ. θνος), Θουκ.5,18 ἀερόκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεσίνην δη ἐν δοκῇ ἀμφοτέροις [ἐπι συνθήκης], Πλάτ.Πολιτ.297B ἐπειδὴ τὸ πρῶτόν τις μεταθεθὶ τὸ νῦν δὲ ῥηθῆν, Ξεν. Ἀπομν.3,14,6 τὰ ὑπ' ἐκείνων ποιούμενα μεταθεσίνην, Ἐπικ.Φύσ.28,5,Καλλ.Λουτρ.Πολ.22 Κύπρις δὲ διουγέα χαλκὸν ἐλοία παλλὰς τὴν αὐτὴν δις μετέθηκε κόμαν, Πλούτ.1,63,2 τῶν μὲν ὄλων οὐδὲν ἐπι μετέθηκεν, Λουκ.Χαριθ.19 μεταθεσίνην τὴν βαβουλεμῆν, Πλούτ.4,36 μετατίθει τὴν πολιτείαν, Ἰουλ.Αλυ.ΑΠ Ἰ;367 ἢ ῥά σε Κίρκη εἰς πτηνὴν μετέθηκε φύσιν κ. παθ.: Εὐρ.ΙΑ.388 οὐκ εὖ μετέθεθην εὐβουλία' 5) καθίστημι νία εἰς τι, προσεκλῶ, παρασύρω πρὸς τὸ μέρος τίνος: Πολύδ.18,13,5 τούς μετατιθέντας τὰς αὐτῶν πατρίδας ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων πρὸς ἑτέρας φιλίας καὶ συμμαχίας κ. παθ.: ΚΔ Γαλι.6 ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλῆσαντος ὑμᾶς ἐν χάρτι Χριστοῦ εἰς ἕτεραν εὐαγγέλιον [μεθίστασθε, προσχώρετε], Ἀπν.1ῆρ.17 μετατίθεσθαι εἰς Ῥωμαίους μεταδίνειν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων' 6) τίθημι τί ἐν τῇ θέσει ἄλλου, ἀντικαθιστῶ τι: Δημ.303 προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν φευδῆς μεταθέντα τοῖς πεπραγμένοις κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.683B ἀντὶ παίων ποῖα μεταθέντα εὐδαίμονα πόλιν ἀπεργάζοι' 7) διορθῶ, ἐπανορθῶ: Πολύδ.1,67,5 πρᾶτ' ἔναι καὶ μεταθεσίνην τοὺς ἡγεμονίας αὐτῶν,12,3 πρὸς τὸ βέλτιον μετατίθησι τοὺς ἀμαρτάνοντας' 8) διαστρέφω, διαθερῶμαι: Πάδ.Βασ.3,20121,25 ποιεῖται τὸ νοητὸν ἐνώπιον κυρίου, ὡς μετέθηκεν αὐτὸν . . ἢ γυνὴ αὐτοῦ' 9) τὸ μέσ. μετατίθημαι μεταβάλλω, δ, τι εἶναι ἐμὸν ἢ ἀλλάσσω τι

ὄπρ' ἐμαυτοῦ: Θουκ.8,53 ἐξέστη ἡμῖν καὶ μεταθεσίνην ἦν μὴ τί ἀρέσκα [τῆς πολιτείας], Ξεν. Ἀπομν.4,2,18 μετατίθημαι τὰ κλημένα, αὐτ.4,4,14 νόμου . . ὅς γε πολλὰς αἰτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμαζοντες μετατίθενται, Δημ.304 μεταθεσὶν ταύτην τὴν δόξαν, αὐτ.450 τὸν τρόπον μεταθεσίνην, Ἀριστῶ.Ἰπ.549 μετατίθεσθαι τὸ νόμον, αὐτ.Πολιτ.1257b,1) μεταθεσίνην τῶν χρωμένων οὐθενός ἐξῆον [τὸ νόμισμα], Ἐπικ.Φύσ.95G μετατίθεσθαι ὀνόματα, Πολύδ.1,12,5,10 μετατίθεσθαι τὴν θγοίαν [ἐπανορθοῦν]: ἢ ὄμ. ἀπὸλ. μεταβάλλω γνώμην, ἀνοκαλῶ, ἀναίρω, πολυφθῶ: Πλάτ.Πολ.345B ἐάν μετατίθῃ, φανερώς μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς ἢ ἐξαπάτα, Μέν.Περικ.48 μετατίθεσθω' ἢ ὄμ. μετατίθημαι, ἐγκραταίειν πολιτικῆν τινα μερῖα καὶ προσκολληθῆμι εἰς ἄλλον: Πολύδ.26,2,6 τοῖς πολιτισμένοις μεταθεσίνην πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρετῆν, Πάδ.Μακκ.27,24 ἄμα πλουτιῖν καὶ μακαριστὸν ποιῆσιν μεταθεόμενον ἀπὸ τῶν πατρίων νόμων, Κορνήλι.Φύσ.Θε.1) μεταθεσθαι εἰς ἀδικίας' ἢ εἰδ. μεταθεόμενος ὡς ἐπιτ. τοῦ φιλοσόφου Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου μεταστέλλας ἀπὸ τῆς σχολῆς τῶν Στωϊκῶν εἰς τὴν τὸν Κυρηναίων: Διογ.Λ.7,37, αὐτ.166, Ἀθην.7,281D περὶ δὲ Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου τί δαί' . . λέγειν, δς . . ἀνθὶνα μετρηφάστα καὶ μεταθεόμενος καλούμενος ἔχαριε, αὐτ.10,437B' ἢ φρ. τὴν γνώμην μετατίθεσθαι μεταβάλλειν γνώμην ἢ ἀποδέχεσθαι νέαν γνώμην: Ἱρ.7,18 ἐγὼ μὲν . . τρέφομαι καὶ τὴν γνώμην μετατίθημι, Εὐρ.Ὀρ.254 μετέθου λύσσαν, ἀρτι σωφρονῶν [βερναρδ.Γρ. ἐμετέστης εἰς μανίαν, ἐν φῖ πρὸ ὀλλου ἐσωφρονέεις], Γλαυκ.7,26,3 τῆ τε πόλε τι θνομα τὸ νῦν μετέθετο ἀπὸ τῶν αἰών' ἢ ὄμ. κ. μτ. γενικ.: Ἀπν.Ἐπ.Πολ.3,29 μετατίθεσθαι τῆς γνώμης [ἀποχωρῶ ἐκ τίνος γνώμης], Διόδ.Σ.16,31 μεταθεσθαι τῆς ὑπερηφανοῦ καὶ δεινῆς τιμωρίας' ἢ ὄμ. φρ. μετατίθεσθαι τὸν φόβον μεταφέρειν ἀλλοχόως τὸν φόβον, ἀπαλλάττεσθαι τοῦ φόβου: Δημ.287 τὸν παρόν' ἀναστῆναι φόβον, εἶτα μεταθεσθαι' ἢ ὄμ. ἀπαφρ.: Πλάτ.Γοργ.493C μεταθεσθαι, ἀπὶ τοῦ ἀπληστίας . . ἔχοντος τῶν τῶν κοσμίως . . ἔχοντα βίον ἐλεσθαι [μεταβάλλω γνώμην καὶ ἀπὶ . . προτιμῶ . .] ἢ ὄμ. διπλῆς αἰτ.: Σοφ.Φιλ.515 τὸ κείνον κακὸν τῶνδε κέρβος μετατιθέμενος [μεταβάλλων ἢ στρέφ. ἢ τὰ κακὰ αὐτῶν σχεδία εἰς ὄψθεσαν αὐτοῦ]' 9) ρηματ. π. μεταθεσθαι, μεταπέτοσ.

μετατίθημι [τίκτω] τίκτω μετὰ ταῦτα, γινώσκω ἐπιτ., ὑπερφόρητος, ἐν τῆσιν π. Αἰσχ. Ἀγ.759 τὸ θυσεσθῆς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίσηται

μετατίθημι [τίθημι] μον. τίθη, πληρώω ἐπιτ.: Πρῶδρ.Ἐπιστ.ἀπ.37.

μετατοπίζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. μετατόπισα κ. δημ. [ἐ]μετατόπισα, παθ. ἀόρ. μετατόπισθην, δημ. μετατοπίστηκα, δημ. μγχ. παρκα. μετατοπισμένος, μεταφέρω, μεταβάτω ἢ ἐκ τίνος τόπου εἰς ἄλλον, κἀνω κάτι ἢ ἀλλᾶξ θέσω, μετακινῶ: μετατοπίζω τὰ μασθῶλα γὰ νὰ σφουγγαρίσθ' 2) ρηματ.π. μετατόπισαι, μετατόπισαμ.

μετατοπίζω-εως [ἢ] νεώτ., δημ. -ῆ ἢ ἐνεργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετατοπιζῶ, ἢ εἰς ἄλλον τόπον μεταθέσω, μετακινῶσι νόμος μετατοπίσεως ἵνους τῆς φυσικῆς, καθ' ὃν τὸ μέγιστον τῆς ὑπὸ ἀκτινοβολοῦστος σώματος ἐκπεριουμένης ἐνεργείας ἔχει μῆκος κύματος τοσοῦτον μικρότερον, ἔσων ἢ θερμοκρασία τοῦ σώματος εἶναι μεγαλύτερα.

μετατοπίζω [ἢ] δημ. ἢ μετατόπισαι βλλ. **μετατραγωδία** [ἢ] [τραγωδία] μγν. ἔργον, δράμα ἐκτελούμενον μετὰ τὰς τραγωδίας, ἐπι τοῦ σατυρικοῦ δράματος: Ἀκρων Ὀρασίω Σατ.1,10,66.

μετατρέπαιζα (ἡ) (τρέπαιζα) μαν. ἡ δευτέρα τράπεζα μετά : Σιφιλ.ν. P.asin.Cod. Taurin.1,146Α τοῖς καλοῖς ὑμῖν δαιτυμῶσι τὴν συνήθη παραδῶ μετατρέπαιζαν.

μετατρέπαι (τρέπαι) κ. νεώτ., αιολ. πεδατρέπαι, μέλλ. μετατρέφω, ὄφρ. μετρέφω, παθ. ἄφρ. μετατρέπην, ὄνατρέφω, καταλῶ, κατατρέφω : Ἄλκ. ἐν Λυρ. Συμπλ 28,10 πεδατρέπαι· 2) νεώτ. τρέπει τι πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, γυρίζει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, μεταστρέφω : Πινδ. ἀν.177 μοῖραν μετατρέπαι, Ἄπολλ. P.3261 μετά δ' ὕμας ἐτραπέων αἰσα, ΠΔ Μακκ.4,15,18 οὐ μετρέφεν σε πρωτότοκος ἀπονένων· 3) μγν. κ. νεώτ. ἀλλάσσω, μεταβάλλω, μεταποιῶ : Παρμενί. ΑΠ.9,114 μήτηρ ἐξέθιπεν μαζῶν μετρέφουσα νόημα, - θὰ μετρέφωμεν τὰ ἐτερονομα κλάσματα εἰς δυνάμω· κ. παθ. : Ἀριστέ.199 μετατραπεῖς τῆς διανοῆς, ΚΔ Ἰακ.4,9 ὁ γέλας ὄμων εἰς πένης μετατραπήτω ἰδ.γρ. ὄντι μεταστραφήτω, Πλούτ. Ηθ.154β μετατραπεῖς δ' ὁ Χίλων ἀπεφάντο [ἰδ. ἐσφ.γρ.], - ἡ ποιητ. τοῦ καθήκουσι μετατρέπην εἰς ἰσοδία δεσμά, - τὰ ἐμπορικὰ ἀεροπλοῖα μετατρέπονται εὐκόλως εἰς πολεμικὰ· 4) τὸ μέσ. μετατρέποιαι στρέφουσι, γυρίζω πρὸς τὰ ὄπισθ. : Ἰλ.Α.199 θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετά δ' ἐτραπέετ· 5) ὄμ. τὸ μέσ. μτ. παθ. ἄφρ. β' μετρατρέπην, στρέφουσι πρὸς τι, προσέειπε εἰς τι, φρονιτικῶς περὶ τινος, μτ. γενικ. : Ἰλ.Α.16 τῶν οὐ τι μετρατρέπη οὐδ' ἀλεγίξει, αὐτ.1.630 οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιπος ἐταίρων· || κ. μτ. αἰτ. μεταβάλλωμαι, ἀλλάσσω : ΠΔ Μακκ.4,12 οὐ μετρατρέπη τὸν λογισμὸν· 6) ρημ.στ. μετατροπή, μετάτροπος, μετατροπή, μετατροπέυς.

μετατρέφω (τρέφω) μγν., μέλλ. μεταθρέφω, τρέφω, ἀνατρέφω τινά μεταξὺ ἄλλων : Ἄπολλ. P.1,98 μετρατρέφη Αἰτωλοῖσι, αὐτ.2,1234 Κουρή-τεσσι μετρέφεται ἰδαίοισι.

μετατρέχω (τρέχω), μέλλ. μεταθρέξομαι, ἄφρ. μετέδραμον, τρέχω ἵνα ἀγάγω τινά, ἡ τὰ πρῶτα τῶ : Φρύν.Κωμ.9 βούλει Διοπέη μεταδράμω, Ἀριστοφ.Εἰρ.261 οἰκονομῶν παρ' Ἀθηναίων σὺ μεταθράζει ταχὺ ἰαλετριθάνουσι; [ἰδὲν δὲ τρέχεις γρήγορα νὰ φέρῃς ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους γουδοχέρην]· τῖ τρέχω κατόπιν, ἀπ' ὀπίσω, ζητῶ : Φιλ.1,576 μετρατρέχειν τι· 2) μγν. ἀλλάσσω κατοικίαν, μεταίκοι : Φιλ.1,365 μετρατρέχειν πρὸς τὴν ἀνδρωγινὴν ἐστίαν.

μετατροπαῖδην ἐπίφρ. μγν. δ.γρ. ὄντι μεταδρομαῖδην βλ.λ. : Ὀππ. ΑΠ.4,508.

μετατροπαλίζομαι (τροπαλίζω) παθ. μεταστρέφουμαι, στρέφουμαι, γυρίζω πρὸς τὰ ὄπισθ· Ἦσ. «μετατροπαλίζω, ἐπιστρέφω» : Ἰλ.Υ.190 οὐ τι μετατροπαλίζω σο φεύγων.

μετατροπεύς-εως [ὁ] νεώτ. ὁ μετατρέπων, ὁ μεταβάλλων τι : μετατροπεύς ἡλεκτρικῶν ρευμάτων ὄργανον τῆς φυσικῆς· || εἰδ. ἡλεκτρολ. ὁ μετασχηματιστής βλ.λ.

μετατροπέυω Ἦσ. γλῶσσα τοῦ προμαλακτεῖω.
μετατροπή (ἡ) [μετατρέπω] κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ μετατρέπειν, τρέπειν πάλιν, στρέφειν ὅπως τι, ἡ ἐπιστροφή, δὲ ἡ ἀπόδοσις, ἡ ἀναπόδοσις : Εὐρ. Ἀνδρ.492 μετατροπα τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων· 2) κ. νεώτ. γενικῶτ. τὸ τρέπειν τι ἄλλως, μεταβολή, ἀλλαγή : Ἰππιδ.π. Στοβ.4,34,71 ἀπὶ τὰ βελτίω μετατροπὴν λαμβάνοντα, Πλούτ. Ηθ.720Β σώματα γένεσις καὶ μετατροπή, πρὸλ. Βέπτ.Βάλ.Β1,3 ἰπλ.θ1, Νεξέφ.π. τῶ αὐτ.125,21, Γρηγ.Κορ.Τροπ. Προοίμ.-μετατροπή μικροπροθέσμου θανούσι εἰς μακροπροθέσμον· 3) ἀνατροπή : Ἐρμ.Τρισμ.π. Στοβ.1,21,9 βασιλέων μετατροπαί [ἰδ.].

μετατροπία (ἡ) κ. νεώτ. τροπή, μεταστροφή τῆς τύχης : Πινδ. Π.10,22 ἡ φθορατρὴς ἀκ θεῶν με-

τατροπίας ἐκίπορσαιεν· 2) νεώτ. μοῦσα ἡ ἐν τῇ ἐκτελέσει μουσικῶν τεμαχῶν μεταβολή τοῦ τόνου.
μετατροπ(ι)άζομαι λέξ. στρέφουμαι πρὸς τὰ ὀπίσθεν Ἦσ. «μεταστρέφουμαι».

μετάτροπος-ον ὁ περιτρεπόμενος, ἐπιστρέφω : Εὐρ. Ἦλ.1147 μετάτροποι νένουσι ἀβραῖ, Ἀριστοφ. Εἰρ.945 πολέμου μετάτροπος αἰσα, Λεωνιδ.Ταρ. ἐν ΑΠ.7,506,5 αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔβρων, Καλλ. Διλ.59 Λητῶ δὲ μετάτροπος αὐτὶς ἐχάρει· 2) ὁ στρέφόμενος πρὸς τι, περὶ τι : Ἀισχ. Πέρος.942 δαίμων μετάτροπος ἐπ' ἐμοί, - ἐβρω· 3) μετάτροπα [ἔργα ἄτινα ἐπιστρέφουσι εἰς τὸν πρῶτον] αὐτὰ, ἡ ἄτινα ἀκολουθεῖ ἀνταποδοτικῶς ἐκδιηκτικῆς καὶ τιμωρικῆς, Ἦσ.10,89.

μετατροφία (ἡ) [μετά, τροφία] νεώτ. ἰατρ. ἐλαττωματικὴ θράφεις, ἀλλοίωσις τῆς θρέψεως· 2) [μετά, τροφή], τροποποίησις τῆς διατροφῆς πρὸς ὄρισμον θεραπευτικῶν σκευῶν.

μετατροφικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετατροπίαν, ἡ εἰς τὴν τροποποίησιν τῆς διατροφῆς : μέθοδος μετατροφικῆ.

μετατροχαζόντως ἐπίφρ. γλῶσσα τοῦ μετοδρομάδην Ἦσ.

μετατροπή-ᾶω μγν. ζανατροπή, μετατροπή : Νεῖλ.321Α.

μετατροπήμαι-όμοι **μγν. ποι. ὄντι** μετατρέπομαι : Ἄπολλ. P.3,297.

μετατροχῶ-ᾶω μγν. **ποι. ὄντι** μετατρέχω : Ριαν.1,17.

μετατυπῶ-ᾶω μγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. μετατυπῶν μεταποιῶ, μετασχηματίζω, μεταβάλλω τὸν τύπον τινός : Φιλ.2,360 μετατυπώσας αἰσχροὺν ἀντὶ καλοῦ χαρακτῆρος· 2) νεώτ. κ. δημ. τυπῶν ἐκ νέου : μετατυπῶν ἐκ τοῦ τὰδε περιόδικου· 3) μεταγράφω, μεταβάλλω τὴν γραφήν, παθ. μετατυπῶμαι : Κλήμ. Αλ.631 χροῦμα μετατυπώθησιν, Εὐστ.75,5.

μετατυπώσις-εως [ἡ] μγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. -η μεταμορφώσις, μετασχημάτισις : Ἀμμων.91V· 2) νεώτ. κ. δημ. τύπωσις ἐκ νέου· 3) ὄμ. μεταγραφή, μεταβολὴ γραφῆς· 4) γραμμ. ἡ ἀνάλυσις λέξεως συνθετοῦ εἰς δύο ἀπλάς, οἷον ἀκρόπολις εἰς ἄκρα πόλις : Εὐστ.626,49.

μεταυγάζω, ὄφρ. πεδαυγ-, θεώμαι μακρόθεν, ἀναγινώσκω : Πινδ. Ν.10,61 ἀπὸ Ταυῆταιο πεδαυγάζων ἰδ.ἀνάγν. ποταυγάζων· 2) λάμπω, ἀκτινοβολῶ : Φλόδοστ.793 ἰστία ἀλουργὴ μεταυγάζοντα ἐν τῷ κόλπῳ.

μεταυδῶ-ᾶω [αὐθῆ] ἀποτείνω τὸν λόγον πρὸς τινος ἢ πρὸς τινος, ὀγαρεύω, λέγω, ὀμιλῶ π. Ὀμ. ἀνίστατο μτ. δοτ. πλῆθ. : Ἰλ.Θ.496 ἔπειτα Τρῶεσσι μετυδῶα, Ὀδ.Α.31 ἔπειτα ἀθανάτοισι μετυδῶα [ἐνάντησε κτ. γ] ἐν. πορ.στ., ἐξαιρέσει ἐν Ὀδ.Μ.153 κ.α. αὐτ.270 ἐνθα ἀπάντα τ' ἐν. πρὸς μετυδῶων, Ἄπολλ. P.2,773 τοῖον ἔπος ἀντίσσει μετυδῶα· || π. μγν. μτ. αἰτ. προσ. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ εἰς τινά, λέγω : Ἄπολλ. P.54 Μόσχ.4,61.

μεταυθίς, ἰων. μεταυθίς ἐπίφρ. μετά ταῦτα, μετά τοῦτο, κατόπιν : Ἀισχ.Εὐμ.478 μεταυθίς ἰός ἐκ φρονημάτων, Ἦρ.1,62 καὶ μεταυθίς ὡς ἐσχε Μαρθάων, λόγον οὐδένα εἶχον.

μεταυθός-ον ἀπ. ἄντι μέγαυλος βλ.λ.

μεταυρίον ἐπίφρ. γλῶσσα, ἐν φρ. ἡ μεταύριον [ἐν ἡμέρῃ] ἡ μετά τὴν αἰριον ἡμέρα, ἡ μεθύριον.

μεταυτίκα ἐπίφρ. εὐθύς· ἀμέσως μετά ταῦτα : Ἦρ.2,161 καὶ μεταυτίκα τελευτήσαντος ἐξεδέξατο, αὐτ.5,112.

μεταυθίς ἰων. μεταυθίς βλ.λ.

μεταυχίνιος-ον μγν. ὁ εὐρίσκόμενος μεταξὺ ἡ ὀπίσθεν τοῦ αἰχένος· δὲ πλῆθ. μεταυχίνια [τά] Πολυδ.2,177 ἐτά δὲ ἐκατέρωθεν ὀμοπλατῶν πτερύγῃ, ὧν τὰ πλάγια μεταυχίνια.

μεταφωτός-ή-όν νεώτ. ο δυνάμενος να μεταφωτῆ: κιδιώτις μεταφωτόν || ο ἐκ μεταφοράς προερχόμενος: γῆ μεταφωτῆ.

μεταφῶρα [μετά, φῶρα] κ. μων., νεώτ. κ. δημ., παρστ. μετέφερον, δημ. (ἐ)μετάφερα, μέλλ. μετοίσις, νεώτ. κ. δημ. (ἀναλυτ.) θά μεταφῶρα, ἀόρ. α' μετίνενα κ. β' μετίνενοι, εὐκτ. μετενέγκομι, ἀπαφρ. μετενεγκίαι κ.μ.χ. μετενεγκάσι [τὸν ἀ. ἐγκλ. ἐλειποισάμην], παρσκ. μετενήγα, παθ. μεταφέρομαι, παρστ. μετεφερόμην, μέλλ. μετενεχθήσομαι, ἀόρ. μετενήχθην, νεώτ. κ. μεταφέρθη, δημ. (ἐ)μεταφέρθηκα, παρσκ. μετενήνεγμα, φῆρω, κομίζω τ. εἰς ἄλλο μέρος, φῆρω μακρὰν ἀλλοχοῦ, φῆρω ἔδω καὶ ἐκεῖ, μετατοπίζω, μεβιστημί τ.ι: Εὐρ. Φοιν. 179 ὡς ἀπρεπεία κέντρα καὶ σώφρονα πόλεις μεταφέρων ἴθυναι, Πλάτ. Τιμ. 73B μεταφέρων πολλάκις ἰγῆνι εἰς ἑκάτερον, Δημ. 303 μετενεγκόντα τοὺς χρόνους [μετατοπισάντα] || ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, χρησιμοποιῶ τ. ἀλλοχοῦ κείμενον, ἀλλοχοῦ ἐν χρ. ὄν ἐπ. τ. ἄλλο: Ξεν. ΚΠ 1, 6, 39 εἰ . . . μετενεγκοίσι β' ἀνθρώπους τὰς μηχανάς, ἄς καὶ πᾶσι ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμχανῶν, Δημ. 495 τὸ τῶν λειτουργιῶν ὄνομα ἐπὶ τὸ τῶν ἱερῶν μεταφέροντες || μεταβιβάζω βάρος τ. οικονομικὸν ἀπὸ τοῦ πρότερον βαρυνόμενον εἰς ἕτερον: αὐτ. 262 ἐκ τῶν ἀπόρων εἰς τοὺς εὐπόρους μετίνενα τὰς τριπαραρχίας || μετακομίζω τ. ἀλλάσσω τὴν θέσιν αὐτοῦ: Θεόδωρ. Χαρ. 10, 6 μεταφέρειν τὰ σκευῆ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτούς || μ.φ. μεταφέρειν τ. ἐπὶ τ' ἀληθές διδδειν εἰς τ. τὸ πραγματικὸν νόημά του: Πλάτ. Τιμ. 26c τοὺς δὲ πολίτας καὶ τὴν πόλιν, ἢν χάς ἡμῖν ὡς ἐν μύθῳ διήγησθα σὺ, μετενεγκόντες ἐπὶ τ' ἀληθές 2) μ.γ. κ. νεώτ. ἐπὶ κτήματι ἢ ἐπὶ χρηματικῆς ποσότητος, μεταγράφω κτήμα τ. ἀπὸ τοῦ ὀνόματός ἰδιοκτητῆ πινός ἐπ' ὀνόματι ἄλλου ἢ μεταβιβάζω, μεταγράφω, καταχωρίζω ποσόν τ. εἰς ἑαυτὸν πινός: Πάπ. μετενεγκάσι εἰς ἑμὸν ὄνομα ἀπὸ ὀνόματός τοῦ δεῖνα ἀρουραν, μέτεφερα εἰς πίστωσίν σας τὸ ὑπόλοιπον 3) μ.φ. ἐπὶ γνώμης, διαθέσεως κτ., μετατρέπω, ἀλλοίω, τροποποιῶ: Σοφ. Φιλ. 962 εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετρίσει || μεταδίδωμαι συγγέ. Ἰσοχρ. 3, 220 τὴν ἀξίωσιν ταύτην αὐτὴν λαυθάνει μεταφέρων οὐκ ἐκ δημοκρατίας, ἀλλ' ἐξ ἑτέρας πολιτείας κ. παθ.: αὐτ. 3, 193 μετενήκεται ἡμῖν τὰ τῆς πόλεως δίκαια 4) νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. ἐν μέσ. σ.μ., ἐπὶ χρημάτων κ. γενικ. περιουσιακῶν πραγμ., διακομίζομαι: μετέφερε τὰ κεφάλαιά του - τὴν περιουσίαν τ. εἰς Ἄμερικής εἰς Ἑλλάδα 5) εἰδ. κ. ἐπὶ πολιτ. δικαίωμ., μεταγράφω ἀπὸ περιοχῆς διαικητικῆς εἰς ἄ. : μετέφερα τὰ πολιτικά μου δικαιώματα εἰς Ἀθήνας 6) μέσ. φῆρω μετ' ἑμαυτοῦ ἐκ τόπου εἰς ἄλλον, φῆρω μαζί μου: Θεόδοτ. Ἰστ. 244 ἐξ Αἰγίνης Ἀθήνας ἐ μετενεγκόμενὴν τὴν πορνεῖαν 6) παθ. μ.φ. ἐπὶ ἐνομίῳ, παραστάσει, εἰκόνα ἴσχυον κτ., μετατίθεμαι, ἐφαρμόζομαι ἀφ' ὅπου ἴσχυον εἰς ἄλλο τ.: Πλάτ. Πρωτ. 339A τὸ ἐρώτημα . . . περὶ οὗ περ διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς μετενεγγόμενον δὲ εἰς ποίσην, Ἰουλ. Λόγ. 3, 122B 7) ρηστρ. κάμων μεταφορῶν βλ. λ. 3), ἀποδιῶ εἰς λ. ἢ φ. ἄ. ἢ τὴν συνήθη σ.μ., μεταχειρίζομαι αὐτὴν εἰς ἄ. ἐνομίαν || κ. ἀπολ. ποιοῦμαι ἐν τῷ λόγῳ χρῆσιν μεταφορῆς, ἐκφορίζομαι μεταφορικῶς: Ἀριστ. ΗἨΝικ. 1, 67 κ. 10 κ. παθ. ἐπὶ λόγῳ, εἶμαι τεθειμένος, διατετυπωμένος μεταφορικῶς: αὐτ. Ρητ. 1405b, 6 8) κ. νεώτ. Ἰταλιανῶν: μεταφράζω ἀπὸ μιᾶς γλώσσης εἰς ἄλλην 8b. ἐπὶ λ. ἢ φ. ἐρμηνεύω, συνθέτω τ. παθ.: Πλάτ. Κριτ. 1, 13A εἰς τὴν αὐτὴν φωνὴν μετετυνοχτάσι [τὸ ὄνοματι], Φιλ. δ. Ρητ. 1, 167S εὐ μετενήκεται, ἢ τοῦ Οὐεργιλίου Αἰνεῖας μεταφέρθησα

ἐκ τῆς Λατινικῆς εἰς τὴν ἀπλοῦς ἑλληνικῆς || γροσμ. μεταφέρω τούτομα ἐπὶ τὸν λόγον ἐπαναφέρω λέγειν εἰς τὸν ἀρχικὸν τύπον, διδῶ τὴν γραμματικὴν καὶ ἐπιμολογικὴν σ.μ.: Ἀριστ. Τον. 112a, 32 9) πᾶσι. ἐν ἀναφ. πρὸς ἰσραηλίου ἀντὶ τοῦ μεταπίθην, μεταθεῖται εἰς ἄλλην θέσιν 1) ρημστ. μεταφορῶ, μετενέγκω **μεταφορῶ** μ.γ. ἠλίως, ἑλαφρώς ζῶω, βράζω: Ἡρόδ. Ἰστρ. π. Ορσιδ. 8, 3, 1. **μεταφῶρην** ὀμιλῶ μετ' ἄλλων πρὸς ἀντιπρόσωπος ἢ εἰς ἐν ἢ εἰς πολλά, ἢ ὀμιλῶ ὡς ἀντιπρόσωπος πολλῶν [π. Ὀρ. μ. γ' ἐν. παρστ.] μτ. δοτ. πλ. ἠθ.: Ἰλ. 100 εὐχόμενος μετέφη . . . θεοῖσι, Ὀδ. 3, 212 τῆσιν (ἐν. δημοσίῃ) μετέφη ἄλλοχοῦ δ' Ὀμ. πάντοτε μετὰ τοῦ τοῖς ἢ τοῖσι, εἴτε ὅταν ὁ λόγος στρέφεται πρὸς ἐν εἴτε πρὸς πολλὰ πρὸς: Ἰλ. B 411 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη, αὐτ. Δ 153, Ὀδ. 3, 132 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πᾶσι Ἀακινόσιο [μετέφη μτ. αἰγ. πρὸς. ἐσφ. ἀνάην. ἐν Ἰλ. B 795]. **μεταφορμίζω** μεταδίδωμι τὸ ὄνομα: Μαν. 2, 136 2) μέσ. καλῶ δι' ἄλλου ὀνόματος, μετονομάζω: Ριαν. π. Σχολ. Ἀπολλ. P 3, 1089 τοῦ δ' ἀπὸ Θεσσαλίαν λαοὶ μεταφορμίζαντο. **μεταφῶρῶν** μων. μεταμείβομαι βλ. λ.: Πρόδρ. Ροδ. 3, 250, 121 πρὸς ταῦτα φησὶ . . . μεταφῶρῶσας. **μεταφορμότης**-εως [ἢ] [φορμῶ] μ.γ. [ἐκκλ.] ἢ μετὰ βασίς ἀπὸ ἐνός πράγματος εἰς ἄλλο, ἰδ. ἐκ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον: Κύριλλ. 2, 281D, αὐτ. 10, 200A. **μεταφορμῶ**-άω μ.γ. μεταδίδωμαι ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον: Στράβ. 16, 4, 25 παρ' ἀλλήλων δ' οὐ μεταφορμῶ τὰ ἐπιτηδῶματα 2) ρημστ. π. μεταφορμῶσις, **μεταφορῶς** [ἢ] [μεταφέρω] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ μεταφέρειν, ἢ μετακόμισαι, ἢ μετατόπισαι: Νικόμ. 1, 35, Ἡρών βελον. 102, 11, Πάπ. μεταφορῶ ἐμπορευμάτων διὰ ἑρπῶς - διὰ θαλάσσης - μεταφορῶ ἐπιλείας διὰ τὸν ποταμῶν, - ἐπιπείρας μεταφορῶν [ἐπιχειρήσεις συνεταιρικῆ ἀναλαμβάνουσα ἐπὶ συμφωνομένην ἐκάστοτε ἀμοιβῆ τὴν διὰ μεταφορικῶν μέσων συνήθεος εἰς ἄλλους ἀνηκίμων μετακόμισιν ἐμπορευμάτων ἢ ἀποσκευῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον], - Ἡλεκτρικῆ ἐταιρείας μεταφορῶν [ἢ ἀνόμιμος ἐταιρεία ἢ δυνάμει συμπίδεσας μετὰ τοῦ κράτους ἐνεργουσα κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν αστικὴν καὶ ἐν μέρει τὴν ὑπεραστικὴν συγκοινωνίαν [μεταγωγὴν προσώπων] Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ προαστίων διὰ τροχοδρόμων καὶ αὐτοκινήτων] 2) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ κατασκευῇ, εἰς μεταφορῶν φρ. γραφομένη εἰς τὸ κάτω μέρος σελίδος καταστήμου ἢ φύλλου λογαριασμοῦ πρὸ ποσῶ προερχόμενου ἐξ ἀβρολέσεως κοινῶν ἢ ἐξ ἀσφαρέσεως ὑπόλοιπων, δηλοῦσα ὅτι τὸ ποσὸν (ἀβρολέομα ἢ ὑπόλοιπον) μεταφέρεται εἰς ἄ. σελίδα τοῦ καταστήμου ἢ εἰς ἄ. συνεχῆ φύλλον λογαριασμοῦ ὅμ. ἐκ μεταφορῶν φρ. σημειωμένη εἰς τὸν πρῶτον στήλον τῆς σελ. ἢ τοῦ φύλλου, κτ. ἀντιστοίχων πρὸς τὸ εἰς μεταφορῶν 3) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν γραπτόν ἢ κροφορικὸν λόγον, τρόπος ἐκφράσεως καθ' ἐν τὸν ἢ χρῆσι κυριολεκτικῶς ἐπὶ πινός ἕννοιας ἐκφέρεται κατὰ παρομοίωσιν ἐπὶ ἄλλης ἕννοιας, ὅπως ἐμφανιστὶ ταύτην παραστατικώτερον ἢ σαφέστερον ἢ ἐν ποιητικῇ εἰκόνη [ἀρχ. φρ. ἐμῆρος λόγου ἀπὸ τοῦ κυρίως λεγομένου μεταφορῶμενον εἰς ἕτερον ὀμοιωσέως ἢ ἐμφάσεως ἐνεκα], οἷο ἔρκος δδόντων [Ἰλ. Δ 350 κ. ἄ.], ἔρκος Ἀχαῖοισι [αὐτ. Α 284 κ. ἄ.], πυκνὸν δδλον ἄλλον ὄφανε [αὐτ. 5, 187], ἑπεία πτερόεντα, μέγθω ρεῦματι φωτῶν [Αἰοχ. Περσ. 87], σιθηρῶς καὶ ἀδαμανθίνης λόχοισι [Πλάτ. Ἰοργ. 509A], χαλκοῖς καὶ ἀδαμανθίνεις τελεσιον [Αἰοχρ. 1, 384], ἀνθρωποκλήμματα, ἀδαμανθίνος χαρακτῆρ, σιδηρὰ θέλησις, χαλὰζι αἰ σφίραις

έπεισαν, τῆς μεταφορῆς ἔκτεινομένης πολλακῶς κ. εἰς ὁλόκληρον φρ., ἰδ. π. ποιηταῖς κ. ρητορσι: Ἰσοκρ. 9, 190 τὸ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς. . . πᾶσι τοῖς εἰδοῖσι διαποικιλία τὴν ποιήσιν· πρβλ. ἀλληγορία, παροβολή, παρομοίωσις· 4) εἰδ. νεώτ. μουσ. μεταφορὰ ἢ ἀλλαγὴ τῆς τονικότητος [κλίμακος] μουσικοῦ τινος τετραχίου· 5) ὁμ. ἠλεκτρολ. ἢ διὰ τῶν κινουμένων ὑλικῶν φορέων, τὸν ἴστυον, ἀγωγὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

μεταφορέως-εὐς [ἰ] νεώτ. ὁ μεταφέρων, ὁ ἐνεργῶν τὴν μεταφορὰν βλ.λ. || τὸ ὄργανον, τὸ μέσον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ μεταφορὰ.

μεταφορητός-όν ὄν δύναται τις νὰ μεταφέρῃ ὅπῃ τὸπου εἰς τὸπον, ἐπιδικαστικῶς μετακομισσεως, φορητός: Ἀριστλ. Φυσ. 209b, 29 ἔστι γὰρ τὸ ἀγγεῖον τόπος μεταφορητός.

μεταφορικά [τῶ] νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τοῦ μεταφορικοῦ κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ ἔξοδα, αἱ δαπάναι διὰ τὴν μεταφορὰν ἐμπορευματίων.

μεταφορικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν μεταφορὰν βλ.λ.] [κυριολεκτ.] κ. 3) μεταφορικὸν αὐτοκίνητον -μέσον, - μεταφορικός τρόπος ἐκφράσεως.

μεταφορικός ἔπιρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὸ τρόπον μεταφορικός βλ.λ. 3) : οἱ ποιητὰ συχνὰ ἐκφράζονται μεταφορικός.

μεταφορίζομαι μιν. εἰσιθιζάω, φορτῶν πάλιν εἰς πλοῖον: Ψελλ. Πον. 137, 20 τὰ μὲν μετακομίζοντες. . . τὰ δὲ μεταφοριζόμενοι καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀνώγμια ἔχοντες.

μεταφορτώσις-εως [ἰ] νεώτ. ἡ ἐκ νέου φόρτωσις, φόρτωσις εἰς ἄλλο μεταφορικὸν μέσον.

μεταφορῶ-έω μεταφέρω: Φερεκλ. [ἰ] [α] [παθ]. Ἡ. 61, 4 ἐξορέας τοῦς νεκρούς μετεφόρει εἰς ἄλλον χώρον τῆς ἀήλου, αὐτ. 2, 125.

μεταφορῶμα-ατος [τῶ] νεώτ. ὁ μεταζῶ δύο καταστροφμάτων χώρος τοῦ πυροβολείου· 2) νεώτ. ζῶμα. μεμβράσα χωρίζουσα τὸν θώρακα τῶν ἐντόμων ἀπὸ τῆς κοιλίας.

μεταφράζω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. μεταφέρω, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, παραφράζω εἰς ἄλλο λεκτικὸν ὄφρσ. κατ' ἄλλον φραστικὸν τρόπον: Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 45, Πλούτ. Κικ. 40, αὐτ. Κάτ. Πρεσβ. 19 ὡς ἂν τὴς μεταφράσειε τὴν ἐπιγραφὴν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μεθερμηνεύω ἄπο γλώσσης εἰς ἄλλην: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 505, ἴδωσ. Αἰ 9, 14, μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τὴν Θείαν Κωμωδίαν τοῦ Δάντε· || νεώτ. κ. δημ. μεθερμηνεύω ἀπὸ τῆς ἀρχ. εἰς τὴν νεώτ. ἢ τὴν δημ.

μεταφράσις-εως [ἰ] κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἢ διατίθωσις, ἡ ἐκφρασις, ἡ μεθερμηνεύσις, ἡ ἐξηγησις κατ' ἄλλον φραστικὸν τρόπον, εἰς ἄλλο λεκτικὸν ὄφρσ.: Πλούτ. Δημ. 8 διορθώσεις τε παντοδαπὰς καὶ μεταφράσεις ἔκαινοτόμει· 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀπο μίας γλώσσης εἰς ἄλλην μεταγωγὴ κειμένου τινός: μεταφράσις ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν· || ὁμ. κ. ἢ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κειμένου εἰς τὴν νεώτ. ἢ δημ.: μεταφράσεις ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων.

μεταφράσμα [τῶ] νεώτ. τὸ ὁποτέλεσμα τοῦ μεταφράζω βλ.λ. 2), ἔργον μεταφρασθέν, μετάφρασις, ἰδ. ἐν χρ. ἐπιρροητικῶς.

μεταφράστις [ἰ] μιν. κ. νεώτ., ἄ. μιν., νεώτ. κ. δημ. μεταφραστής βλ. λ. ὁ ἀπὸ ἐνός λεκτικῶν μεταφέρων, μεταφράζων κειμένων τὴν εἰς ἄλλο λεκτικὸν τῆς αὐτῆς γλώσσης, ὁ ἐρμηνευτής, ὁ ἐξηγητῆς κειμένου, οἷον ἀπὸ τῆς ἀπλής μιν. εἰς τὴν ἀττικίζουσαν: Γρηγ. Κορ. Τρον. 58, 872, Συμεὼν ὁ μεταφράστις [τῶν συνοχέρων] ἢ ἀπὸ τῆς ἀρχ. εἰς τὴν καθωμίλημένην τῆς ἔποχης τοῦ μεταφράσαντος: ὁ μεταφράστις τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν καθ'

ἡμᾶς [ἡ εἰς τὴν λαλουμένην ἢ εἰς τὴν ἀποελληνικὴν]· 2) νεώτ. ὡς διόρθ. τοῦ ἀδοκιμοῦ μεταφραστής βλ.λ. ἐκ τοῦ φραστῆς ὡς παραφραστῆς κ. ἄ.: Ἀδμπεκ Παρ. 448, Κόντ. Γλωσσ. παρ. 17, 427 - 430.

μεταφραστής [ἰ] μιν., νεώτ. κ. δημ., ἀνθ. νεώτ. κ. δημ. μεταφραστρία ὁ ἐν χρ. τ. ἀνθ. τοῦ μεταφραστής βλ.λ., ἰδ. ὁ ἀπὸ μίας γλώσσης μεταφέρων κειμένων τὴν εἰς ἄ. γλώσσαν: Ἰζέτζ. Χιλ. 9, 370 ἀνδρώπιος συγγραφέας καὶ μεταφρασταῖς βιβλίων· 2) ὁ μεταφραστής βλ.λ. ἰ.

μεταφραστικός-ή-ήν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μεταφράσιν ἢ εἰς μεταφραστὴν βλ.λ. 3: μεταφραστικὰ λάθη, - μεταφραστικὴ δεξιότης, φρ. μεταφραστικὸς μαργαριτῆς [ἀπόδοσις εἰς λ. ἢ φρ. τοῦ κειμένου ἄ. ἀσυμφύστου ἐνόσιον, ἐλέγχουσα ἀμάθειαν. κ. ἀνρίσιαν]· 2) τὸ οὐδ. πληθ. μεταφραστικὰ ὡς οὐσ. ἢ ἀμοιβὴ διὰ γενομένην μεταφράσιν: ἐπιπρωθήνη [κε] τὰ μεταφραστικά[του] ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς ἀπὸ ἀπόφωσις μεταφράσεως, κατὰ τρόπον μεταφραστικόν, διὰ μεταφράσεως: μεταφραστικῶς δὲν ἀποδίδεται τὸ λογοπαλινόν.

μεταφραστός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ λογογενικοῦ κειμένου ἢ συγγραφέως κ. ἰδ. ποιητοῦ, ὁ δεκτικὸς μεταφράσεως, μεταφοράς εἰς ἄλλην γλώσσαν οὐτως, ὥστε ν' ἀποδίδεται ἐν τῇ μεταφράσει ἐπαρκῶς ἡ ἐννοια, ἡ ἐνάργεια κ. ἰδ. ἡ χάρις τοῦ πρωτοτύπου· || ὁμ. εἰδ. κ. ἐπὶ κειμένου ἀρχ. ἑλλ. μεταφερομένου εἰς τὴν καθωμίλημένην: πολλοὶ τῶν στῆχων τοῦ Πινδαροῦ δὲν εἶναι μεταφραστοί, ἀλλὰ μόνον ἐρμηνευτικῆς ἀναλύσεως δεκτικοί, - καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐρρότητα τοῦ Εὐαγγελίου καθ' ἑαυτὸ ὡς κείμενον δὲν εἶναι μεταφραστόν.

μετάφρωνον [τῶ] κ. νεώτ. κυρ. τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν φρενῶν, ὄδ. τὰ νῶτα [ἐπ. λ. ἐν χρ. π. Φλάτ. Πρωτ. 352Α, Ἀριστλ. Φυσιογν. 810b, 25, Λουκ. Ἐταίρ. Δ 4, 2 κ.ά.] ἢ Ἐ. 40 μεταφρώνω ἐν ὄδῳ πῆξεν ὡμῶν μεσηγνῆς, αὐτ. Β 265, Ὁδ. Θ 528 μεταφρώνω ἠδὲ καὶ ὡμῶς, πρβλ. Ἰνν. Διαιτ. 66· κτ. πληθ. ἐπὶ ἐνός πρσ.: Ἰλ. Μ 428 μεταφρωνα γυμνωθεῖη μαργαρίων, Ἀρχιλ. π. Συνέσ. 75b ἢ δὲ οἰ κόμῳ ὡμῶς κασσικάει καὶ μεταφρωνα [ἐπὶ γυναικόσ], πρβλ. Ἡλίοδ. Αἰθ. 10, 32· || εἰδ. Ρουφ. Ὀνομ. 90 «τὸ μεταζῶ τοῦ νότου καὶ ὀσφύος κατὰ τὴν τῶν φρενῶν πρόσφωσις»· || νεώτ. ἀνατ. ἢ ἀνα μέσον τῶν δύο ὡροπλατῶν χώρα.

μεταφρίσις, μέλλ. μεταφρίξω, ἀνατριχίζω μετὰ τῆ, ριγῶ: Ἰνν. 133B ἢ ῥά γε καὶ μεταφρίξαιτες οἱ ἐπ' ὄλιγον περιφύουσιν· || ἀπλῶς φρίσις: αὐτ. Προορρ. I, 136.

μεταφρῶν-έω μτγιν. μεταγιγνώσκω, μεταβάλλω γνώμην, σκέπτομαι ἐπιετα: Βασ. 3, 294D ὡστε μεταφρῶνειν τὸν ὁμύοντα χρῆ.

μεταφρουρήσις-εως [ἰ] μιν. μεταγωγὴ εἰς ἄλλην φρουρὰν ἢ φυλακὴν, μεταβολὴ φρουράς: Στουδ. Θεόδ. 257E ἢ οὐχὶ δοκιμαζόμενον ἔστι σε γενέσθαι τῇ μεταφρουρήσει καθάπερ χρυσοῦν διαπυροῦμενον ὑπὸ χωνείας.

μεταφρουρός-έω μιν. μεταφέρω εἰς ἄλλην φρουρὸν ἢ φυλακὴν, φυλάττω ὡς φρουρός ἀλάχοι, ἢ πίθειμαι εἰς φρουρὰν: Στουδ. Θεόδ. 284D σὺ δὲ, ὡ τέκνον μου, εἰ καὶ μεταφρουρήσῃς ἐτέρωθι, καθὰ ἐσήμανας, χαιρέε, ὅτι οἱ στέφανοί σου πλείους πλεῖονται [παθ].

μεταφύομαι μέσ., ἐνεργ. ὀδρ. β' μεταφύω, παρακ. μεταπέφυκα, γίνομαι διὰ μεταφύην: Ἐμπ. 108, ἴ ἀλλοῖσι μετέφυν, πρβλ. Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ. 20, 462M, Πλάτ. Τιμ. 90E ἀνδρῶν ἐσσι δειλοὶ [ἴσαν]. . . γυναικῆς μετέφουον ὃν τὴ δευτέρᾳ γενέσει, Φιλόστρ. Ἠρ. 17 Εὐφροβος κενόναται με-

ταφούναί τε Ἴων ἐκ Τρώος 2) φύσιμα μετὰ ταῦτα, φωτρώων κατόπιν: Ἰπν.Σ.αρκ.12 οἱ μεταφύοντες ἰένν. ὀδόντες| κωδ.-φύοντες, ὀδόναν. -φύοντες, πιθ. -φύεντες|.

μεταφυσική (ή) νεώτ. ὡς οὐσα· ἡ ἐπιστήμη ἢ πραγματευομένη περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν καὶ αἰτίων τῶν ὄντων, ἀ. πρώτῃ φιλοσοφία 2) μτφ. πᾶν δυσνόητον καὶ ἀφρηρμένον.

μεταφυσικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ μεταφυσικά ἢ εἰς τὴν μεταφυσικήν: **μεταφυσικὴ θεωρία** || γεν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ζητήματα ἔξω τοῦ κύκλου τῆς ἐμπειρίας: ἡ θρησκεία ἔχει βάσιν **μεταφυσικὴν** || τὸ θηλ. **μεταφυσική** ὡς οὐσα. βλ.λ.: || τὸ οὐδ. πληθ. **μεταφυσικά** τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον ἐμετὰ τὰ φυσικά σύγγραμμα τοῦ Ἀριστοτέλους, πραγματευόμενον περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν ὄντων.

μεταφύτεια (ή) τὸ μεταφύτεῖν, ἢ εἰς ἄλλο μέρας φύτευσις: Θεόδωρ Φι.2,6,3 2) ἢ χρήσις ἄλλου τύπου κολληργεῖας (πιθ.): Ἐπιγρ.

μεταφύτευσα-ατος (τὸ) νεώτ. μεταφύτευσις, **μεταφύτευσις**-εως (ή) μον. κ. νεώτ. μεταφύτευσις βλ.λ. 1): Γεωπ.3,2,1 || κ. νεώτ. ἢ ἐκ νέου φύτευσις εἰς ἄλλον τόπον: || Ιστρ. ἢ μεταμόσχευσις βλ.λ. 2) ὀδονπτρ. ἐμφύτευσις φυσικοῦ ὀδόντος εἰς φατνίον ἄλλου ὀδόντος.

μεταφύτευτής (ὁ) νεώτ. ὁ μεταφύτεύων 2) εἰδικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἰδῇ ἀβαθοῦς πύου, χρῆσιμῶν εἰς τὴν μεταφύτευσιν.

μεταφυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ μεταφύτευθῇ, ἐπιδεκτικὸς μεταφύτευσεως.

μεταφυτεύω κ. νεώτ., ἀόρ. μετφύτευσα, παθ. ἀόρ. μετφύτεύθην, ἐκβάλλω καὶ φυτεύω ἄλλαχθι φυτῶν: Θεόδωρ Φι.2,6,3, Φιλμ.147, Σωφ.1,87 (παθ.) Ἰπν.12 μεταφύτεύοντες ἔσφ. γρ.1 2) νεώτ. μτφ. μεταφέρω καὶ μεταδίδω εἰς ἄλλον τόπον ἢ εἰς ἄλλα πρόσωπα ἰδέας, ἔθιμα, μεθόδους κλπ.: ἐκ τῆς Ρωσίας μετφυτεύθησαν εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην αἱ ἀντικεινωικαὶ ἰδέαι 3) γλωσσ. ἀνασκαλεῖω, σκαλιῶ τὴν γῆν.

μεταφωνώ-έω δημ.ω μεταξὺ τινῶν, μόνον κτ. παρ.μ. ὄτ. δοτ. πληθ.: Ἰλ.Σ.323 μετφωνώει Μυρμιδόνεσσιν κ. ἀπολ.: Ἀπολλ.Ρ.2,1178 2) μτ. αἰτ. προσ. προσγορεύω: Ἀπολλ.Ρ.1,702.

μεταφωτίζομαι παθ. μτγν. ὠφιστομαι μεταβολὴν φωτισμοῦ: Πτολ.Μαθ.3,1,555 ὡς ἐνίοτε καὶ δις ἐν ταῖς αὐταῖς ἡμερησίαις μεταφωτίζεσθαι τὰς κοίλας αὐτῶν ἐπιφανείας.

μεταφωτίζομαι μτγν. ποι. ὠπισθοχωρῶ ἀπὸ τινος, ζῆλοσθόρομ, μτ.γενικ.: Ἀπολλ.Ρ.3,436 εἰ δὲ σὺ γε ζυγὰ βουσιν ὑποδείξαις ἐπαίρειαι ἢ καὶ οὐλομένου μεταχάσσαι ἀμῆτοιο.

μεταχάλακτευσις-εως (ή) μτγν. ἡ ἐπεξεργασία τοῦ χαλκοῦ εἰς νέον σχῆμα: Κύριλλ.1,228D.

μεταχάλκευω μτγν. κ. μον. ἢ τοῦ χαλκοῦ ἐπεξεργασία εἰς νέον σχῆμα, μεταχρηματίζω, ξαναχάω εἰς ἄλλο σχῆμα: Κύριλλ.1,265B, Εὐμάρθ.150 τὴν τῆς Πανθίας γλώτταν εἰς Τυρηνικήν μεταχάλκευσα σάλπιγγα.

μεταχάρακτριζῶ μτγν. κ. σχόλ. μεταβάλλω τὸν χαρακτήρο: Ἰουλ.Ἐπιστ.42,79 καὶ μὴ μαχόμενα τοῖς δημοσίαις μεταχαρακτριζοντας τὰ ἐν τῇ ψυχῇ φέρειν δοξάσματα 2) μεταβάλλω τὸν ὀρθογραφίαν: Σχόλ.Ἰλ.Σ.241 καὶ ἴσως ἔδει οὕτως ἔχειν παρεφθάρθῃ δὲ ὑπὸ τῶν μεταχαρακτριζοσάντων.

μεταχαρακτρισιμός (ή) μτγν. μεταβολὴ τῆς μορφῆς ἢ τοῦ τύπου: Ἀμμών.13,9V.

μεταχαραξίς-εως μτγν. τὸ μεταχαραττεῖν, μεταποίησις, μεταχαρακτρισιμός βλ.λ.: Κύριλλ.1,121,5C μεταπλασθῶν ὤσπερ τινὰ καὶ ἴν' οὕτως αἰπῶ, μεταχαραξίν τῶν ἐν τύποις ἐπὶ τὸ ἀληθές.

μεταχάρασσα ἐκ νέου χαράσσω, μεταπλάττω, μετασχηματίζω: Μέν.552 γήρας μεταχάρασσον τὴν ἀνδρῖαν μελὸν εἰς τὰ πεπῆς, Φιλ.1,220 μεταχάρασσειν τὸ θεῖον νόμισμα, αὐτ.2,560 μ-τὴν Ιατρικήν κ. παθ.: Φιλ.1,589.

μεταχάσσω μων. χάσσω, ἀνοίγω ὑπερβολικῶς τὸ στόμα κατόπιν ἄλλου, κατὰ μίμησιν ἄλλου χάσκειν: Ἀποστόλ.Μιχ.Παροιμ.7,20 ἐνὸς χανόντος μεταέκχενεν ἄλλος (πιθ. ἔκαστος. ἀντὶ μετέσχηκεν|) Ιουιτν.Ριτολ.4,320I.

μεταχάσσω μτγν. ἐπὶ καιροῦ, γίνομαι κατόπιν, ὑστερον, θευλλάδως: Βεγέτ.Στρατ.Τέχν.4,40.

μεταχειρίζομαι-ατος (τὸ) σχόλ. χειρισμός ζητήματός τινος: Σχόλ. Ἀριστοτ.88D.

μεταχειρίζομαι (μετὰ χειρός (ἔχω) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ παθ. τ. τοῦ σπαν. καὶ περιπεσόντος εἰς ἀχρησίαν μεταχειρίζω βλ.λ. ἐν μέσ., ἐνίοτε δὲ κ. ἀπολ. ἐνεργ. σημ., ὀ. κ. θεωρούμενον ἐν τῇ μτγν. Ἰδ. κ. τῇ νεωτ. ὡς ἀποθετ., παρ.μ. μεταχειρίζομαι, μέλλ. μεταχειρίσομαι κ. ἀπτ. μεταχειρισθῶμαι, ἀόρ. μέσ. μεταχειρισθήσομαι, κ. παθ. ἐν μέσ. σημ. μεταχειρισθῆν (τὸ ἀναφρ. μεταχειρισθήναι σπαν. ἐν παθ. σημ.), δημ. μεταχειρίσθηκα, παρ.μ. μέσ. μεταχειρίσθημι κ. ιτκ. μεταχειρισμένος, δημ. μεταχειρισμένος, λαμβάνω, ἔχω τι εἰς τὰς χεῖρας, διὰ τῶν χειρῶν μου ποιῶμαι χρῆσιν τινος, διαχειρίζω, χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, πάντοτε μτ. αἰτ.: Ἡρ.2,121 τὸν λίθον ἐπὶ τῶ οἰκοδόμηματι ἀνευρούμενος ῥηθιδώς μεταχειρίζεσθαι, Πλάτ.Παρμ.130D αὐτῶν ὧν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα ἰὼν ὄντ' ἀ καθ' ἑλγην πρὸς τὸ αὐτῶν, αὐτ.Φαιδρ.240E & καί... ἀκούειν οὐκ ἐπιτερείας, μὴ δι' ὅτ' ἔργω... μεταχειρίζεσθαι' || ἔχων ἐν τῇ χερὶ τι διευθύνω, διοικῶ, κ. δημ. ὁ ἴδιον κρῖν ἢ βούλησιν χρησιμοποιοῦν αὐτό: Πλάτ.Φαιδρ.84A Πηνελόπεια τινὰ ἐναντίας ἰστών μεταχειρίζομένη, Λουκ. Ἀναδ.29 ἢ μὲν οὐδὲ ὄπως χρῆ μεταχειρίζεσθαι αὐτὰ (τοῦς ἀρθήκας, τὰς σικύας, τὰς σμιλας) ἴσασθ' 2) συνεκὸ κ. ἀπολ. διευθύνω, διευθετῶ, τακτοποιῶ, ὀθ. κ. ὀδηγῶ: Ἀριστφ.Ἰπν.345 καλῶς γ' ἀν σὺ οὐ πρᾶγμα προσπεσον σοι... μεταχειρίσαιο χριστάς, Ξεν. Ἀπομυ.4,17 ὁ σὸς νοῦς ἐνώτ' τὸ σὸν σῶμα ὄπως βούλειαι μεταχειρίζεται' παρλ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μεταχειρίζω' || νεώτ. κ. δημ. ποιῶμαι χρῆσιν τινος δι' ἐμέ, τὸν ὠφέλειάν μου, πρὸς εὐκόλοισιν μου κττ.: τὸν μεταχειρίζομαι ὡς διερμηνεία, - μεταχειρίζομαι τὴν ἐμπρέλλα καὶ γιὰ μασοτοῦνι' κ. ἀπολ. θέτω ἐν ἐμῇ χρήσει: μεταχειρισθῆκαν τὰ περονόμαχαιρα τοῦ γειτάνου τοῦς' φρ. μτφ. όλα τὰ μεταχειρίζεται ἰθέει εἰς χρ., εἰς ἐνέργειαν οἰοῦδηποτε μέσος, καλά ἢ κακά, πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιδιωξέως τινος αὐτοῦ!

3) ἔξασκω ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινά, ἐπιδίδωμαι, καταγινομαι εἰς τι: Πλάτ. Πολιτ.268B ἄριστα μεταχειρίζομενος μουσικήν, αὐτ.Πολ.497D μεταχειρισμένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διαλείπει' || κ. μτ. ἀποφρ. καταγινομαι νὸ πράξω, τ. σπουδαῖός, ἀσκούμαι πρὸς ἐπέτεσσιν τινος: αὐτ.Μέν.81A 4) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐπιρρ. τροπ. Ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς. ἢ περιστασιον, ἀποδείκνυμαι, φέρομαι πρὸς τινα ἢ ἐν τινι καταστάσει κατὰ τινα τρόπον: Λυσ.24,10 ὄπως ὧς ἀλυπίατα μεταχειρισούνται τὸ συμβεβηκόσ πάθος, Δημ.753 οὐ τοῖς μὲν πολλοῦς ὠμῶς μεταχειρίζεσθαι, - μεταχειρίζεται καλῶς τοῦς ὑπαλλήλους τοῦ' || κ. ἐξυνοουαυόμενον τροπ. ἐπιρρ.: Ἀντιφ.1,20 ἐπιδὴ ἀπέπεισαν, τὸν αὐτῶν φονέα μεταχειρίζομενον ἐκπίνουσιν ὑστάστην πρὸς ἰφερόμενον εὐμενός, φίλους φιλοφρόνως τὸν τὸν φονέα τανι!

5) ἀπολ. ἐπὶ ἰατρῶν, ἐπιδίδωμαι, ἐφαρμόζω, ἀσκῶ θεραπευτικῶν τινά τρόπον, ὑποβάλλω εἰς θεραπε-

πειαν, θεραπεύει· Πλάτ. Πολ. 408C. πλείστοις δὲ νοσηδῶς μεταχειρίζονται' || νεώτ. κ. δημ. ὁμ. Ιατρ. μτ. αἰτ. θέτει εἰς φεραμογὴν τὴν πρὸς τὸ θεραπεύειν ἴπια, ποιοῦμαι χρῆσιν θεραπευτικῶν τινοῦ μέσου ἢ φαρμάκου· μεταχειρίζονται ἴπῃ τὸ ἀρσενικὸν πρὸς θεραπείαν τῆς σιφιλιδίου· μεταχειρίζεται τὴν ὀμοιοπαθητικὴν || 6) παρακ. μεταχειρίζομαι ἔχω λάθει, ἔχω κάμει χρῆσιν τινοῦ· Πλάτ. Νόμ. 670B παιδείαν. . . εἰν μεταχειρισμένοι' 7) ὁμ. παρακ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀξίωμα, ἐξουσίαν, χρήματα, ἔχω καταλάθει, ἔχω διαχειρισθῆ· Πλάτ. Ἱμ. 20A τὰς μεγαίστας μὲν ἀρχὰς τε καὶ τιμὰς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζονται' 8) ρημ.π. μεταχειρίζομαι, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, νεώτ. δημ. κ. μεταχειρίζομαι.

μεταχειρίζω ἀπαντᾷ μ. κτ. ἐνεστ., ἀόρ. κτ. ἀπαρρ. μεταχειρίζομαι κ. πτχ. μεταχειρίζομαι ἐν ἡ σμ. τὸ μέσ. μεταχειρίζομαι βλλ.: 'Ηρ.3,142 λόγων δόσεις τῶν μεταχειρίσασιν χρημάτων ἰσὺν χρημάτων... διαχειρισθῆς), Εὐρ. ἀν. 912,7 σκηπτρον τὸ δὲ μεταχειρίζων ἰένε χειρὶ λαομάχων, χρησιμοποιοῦν, Θουκ. 6,13 τὸ πρόγμα. . . ὁξέως μεταχειρισίαν ἰνὰ διαχειρισθῶσι), αὐτ. 6,16 οἱ Συρακόσιοι χαλεπῶς αὐτοὺς μεταχειρίσαν ἰσχυριεφέρουσιν πρὸς αὐτούς' 2) εἰδ. μεταβάλλω τὴν χρῆσιν τινοῦ, ποιοῦμαι χρῆσιν ἄλλην ἢ τὴν προτέραν· αὐτ. 1,13 πρῶτοι οἱ Κορινθῖοι λέγονται ἐγγύτατα τὸν νῦν τρόπον μεταχειρίζομαι τὰ περὶ τὰς ναῦς ἰσχύλ. ἐναλλάττει).

μεταχειρίζομαι ὄν. μτγν. κ. Ἐπιγρ. κτ. πληθ. μεταχειρίζομαι ὁ εἰς χεῖρας, ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν εὐρισκόμενος, ἐν ταῖς χερσίν· Νόνν. Εὐαγγ. 19,36 μ- ἐκδοτος' 2) ὑποχειρίζομαι, δούλος, σκλάβος· Ἐπιγρ. Σμύρν. ἰδιόρθ. Καίρει μετὰ χερσέσι).

μεταχειρίσας-εως μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ μεταχειρίσασθαι, χειρισμός· Διον. Ἄλ. Ρητ. 4,1 ποιήσας τε καὶ παζού λόγου (κωδ. -ησις), Γαλ. 18|2, 407 ἀπάντων πραγμάτων μ., Ἰασακρ. Μυστ. 66 ἢ καλῆ μεταχειρίσῃ τὸν μέσον διὰ ἐπὶ ἀν σκοπόν, - χάλασε κιάλα ἢ μηχανὴ ἀπὸ τὴν κακῆ μεταχειρίσῃ' || νεώτ. κ. δημ. τρόπος, συμπεριφορά· ὁὐν ἴπο μεταχειρίσας αὐτὴ πού ἐκνας εἰς τὸν ἀδελφόν μου' 2) τρόπος τοῦ παρασκευάζειν· Λύκ. π. Ορειδ. 9,34,1 μεταχειρίσας ἐπιπλάσματος.

μεταχειρισμένους-η-ο δημ. ὁ χρησιμοποιοῦντις καὶ ὑποστὰς ὡς ἐκ τούτου εἶπε μεγάλῃ εἶπε μικρῶν φθορῶν, ὁ μὴ καινουργῆς· τὰ βιβλία ποδὴ ἤρας εἶναι πολὺ μεταχειρισμένα' 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐκπεσὼν εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν.

μεταχειριστός ἰδί μτγν. μεταχειρίσας βλλ.: Κορνοῦτ. Φῶσ. Θ.ε. 28 μεταχειριστός τῆς κριθῆς, Λύκ. π. 'Ορειδ. 9,25,5 μ- (καταπληρωτός).

μεταχειριστικός ἡ-ὄν μτγν. ὁ πραγματευόμενος περὶ τινοῦ· Ἦρων' Ορ. 135,5 μεταχειριστικός τῶν ἀριθμῶν.

μεταχειρῶ-όμε κ. μέσ. μεταχειροῦμαι-όμεαι γλώσσ. ἐπιχειρῶ τιν, ἀποταίμαι, ἀρχομαι τινοῦ.

μεταχειροῦμαι (χεύω) μέσ. χύνω πάλιν εἰς ἐ-μαυτὸν, ροφῶ πάλιν, καταπίνω· Ὀπν. Ἀλ. 1,572 κρυερόν δὲ πάλιν μεταχειρᾶται ἰδὸν λάπτων, ὄν πάρος ἦκε καὶ ἐξήφασεν ὀδόντων.

μεταχέω μτγν. κ. μον. μεταχύνω, χύνω ἀπὸ ἐ-νόσ ἀγγείλοι εἰς ἄλλο, μεταγίγλω· Ἰώσ. Α' 9,4,2 (π. 8), Διοσκ. 5,72, Ἀρχιπ. π. Ορειδ. 8,46,16, Ἰωαν. 7,4,3 μεταχύνει τὸν ὄνον εἰς ἕτερος πῖθος' κ. παθ.: Ἰωαν. 7,4,3 μεταχέσθω εἰς ἄλλα σκεῦη.

μεταχθόνιος-ον κ. -α-ον μτγν. ὁ εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ἔρῳν· Ἀπολλ. Ρ. 4,1269 ἄλλα μὲν αὐτὴ πλημμυρὶς ἐκ πόντου μεταχθόνιον ἐκόμισεν' || ἐπιγίγω· Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 20,18 μεταχθόνιου γυμνούμενα γυτὰ χιτῶνος ἰσίοισιν ἐπὶ τῆς γῆς φέρουσι, φοροῦσιν οἱ ἀνθρώποι,

μεταχοίρον (τό) τὸ ἀργά γεννηθῆς χοιρίδιον, τὸ σμικρότατον καὶ ἀσθενέστατον· Ἀριστ. Ζ' 573b,5 ἐν δὲ τῇ κούσῃ 8 ἐν βλαφθῆ τῶν τέκνων καὶ τῷ μεγάλῃ πηρωδῇ, καλεῖται μεταχοίρον, αὐτ. Ζ' 749,a,1' ἐν τῷ πληθ. μεταχοίρα ἰδιόρθ. μεταχοίροι, Πολυδ. 1,251.

μεταχοιριτίω καλῶ-δι' ἄλλου ὀνόματος, μετονομάζω, δίδω ἀλλην ὀνομασίαν, χαρακτηρίσθον, ἴτλον· Διον. Ἐπιστ. 43, Διόδ. Σ' Ἐκλ. 629,42 μεταχοιριτίσασα τὴν δόσιον.

μεταχρόνιος-ον ποι. κ. -α-ον (χρόνος) κ. σχόλ. κ. λεξ. κυρ. μεταχρόνος, ὁ συμβαίνων μετὰ ταῦτα, ὁ γινόμενος ἔπειτα· Τριφιόδ. 1. τέρμα πολυκμήτιο μεταχρόνιον πολέμοιο καὶ λόχον' 2) τὸ κατόπιν πραγματοποιούμενον· Ἀουκ. Ἀλεξ. 28 τοὺς μεταχρόνιους χρησμούς ἐπὶ βεραπειᾶ τῶν κακῶς προταθεσπισμένων καὶ ἀποτετευγμένων || ὁ ἀναβληθεῖς· Γαλ. 19,522' 2) ὁ ἐν τῷ ἀέρι ὄν, μετέωρος· Ἡσιόδ. Θ. 269 μεταχρόνιος γὰρ Ἰαλλον Ἰ' Ἀρνηταί, Ἀπολλ. Ρ. 2,300 ἢ ὁ ἀνόρουσαν Ὀβλυμ-πόνδε θεοῖσι μεταχρόνιον πτερυγέσι, Νόνν. Δ. 20,289 μεταχρόνιῳ δὲ πεδίλω αἰθέρος ἐνδον ἴκανε' || ἐν σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 2,587 ὑποδεικνύεται ἢ λ. μεταχρόνιος, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γραμματικῶν θεωρεῖται ὀρθῆ ἢ χρῆσις τοῦ μεταχρόνιος· πρβλ. Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ., Ἦσ. ἐν λ. μετασίον (ἀναγν. μετάρσιον), Σουῖδ., EM 581,41.

μεταχρόνος-ον μτγν. ὁ μετὰ χρόνον, ὁ ἔπειτα γενόμενος, ἀναχρονιστικός· Ἀουκ. Ορχ. 80 πράγματα μετάρσιον ἰσχυρίζομαι).

μεταχρονῶ-έω μτγν. ἐπιτυγχάνω μετὰ χρόνον, ἀντίθ. πρωτοχρονῶ, συγχρονῶ· Διον. Οὐν. 26.

μεταχρῶμαι μον. χρωματίζομαι πάλιν· Εὐστ. Πον. 216,89 μεταχρῶμεται εἰς τὸ ἀνάπαλιν.

μεταχρωμασία (ἡ) νεώτ. τὸ ἐν τῇ ἱστολογικῇ τέχνῃ φαινόμενον, καθ' ὃ μία χημικὴ ἐνιαία χρωστική προσοῖδε εἰς τὰ διάφορα ἱστικά στοιχεία διάφορον ἀπόχρωμα.

μεταχρωματίζομαι μον. κ. νεώτ. χρωματίζομαι μετὰ διάφορον χρώμα· Εὐστάθ. Ὀμ. 133 ἔρωσ 8 οὐ περιγύραται τῷ γραφεῖ, ὁ πρὸς καρόν τῆ τέχνη μεταχρωματῖσαι' || νεώτ. συνηθ. τὸ ἐνεργ. μεταχρωματίζω δίδω εἰς τι διάφορον χρώμα ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶχε.

μεταχρῶννθμι Σουῖδ. μεταβάλλω τὸ χρώμα πράγματός τινοῦ.

μεταχρῶμιζω μεταβάλλω τὸν χυμόν, τὴν γαστρὸν πράγματός τινοῦ· Ρήτ. 3,532.

μεταχύνω δημ. ἀντὶ μεταχύνω, χύνω ἐκ νέου, ἀ. Ξανσχώνω.

μετάχυσας-εως (ἡ) μτγν. μεταγγίσις· Γαλ. 7,542.

μεταχυνώω μτγν. χυνοῦμαι ἐκ νέου, τίκω, χύνω μετᾶλλων τὴν οικεῖος εἰς ἄλλο σῆμα· Σοκρ. Σχ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5,282 τὰ ἀνάματα πᾶν θεῶν μεταχυνεῦται εἰς λεθθία.

μεταχῶρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. ἀναχώρησις, ἀπέλευσις· Ἀρρ. ἀν. 134|3 μεταχῶρησις εἰς τοὺς θεούς' 2) ἀλλαγὴ κατεθιθύνσεως, κτ. πληθ.: Πρόκλ. Ὀμ. 1,27' || γεν. ἀλλαγὴ, μεταλλάξαι· Εὐστ. Ἰλ. 1259,61 μεταχῶρησις ἐθίμων τοῦ θ' εἰς ζ' **μεταχῶρῶ-έω** μεταβάλλω εἰς ἄλλο μέρος, μετακινῶμαι· Αἰσχ. Πρ. 1060 τόπων μετὰ ποι γαρπετ' ἐκ τῶνδ' ἐν τῷ, ἐν. Ἐκκ. 3,4,26 μεταχῶρησθον εἰς τὴν Φαρναδάζου ἰγῶραν), Ἀριστ. Ζ' 754b,29 τὸ ὄν . . μεταχωρεῖ κάτω πρὸς τὴν ἔσφοτιαν' || ἐπὶ τῷ ἐν τῇ μήτρᾳ ἐμβρυῶν, μεταβάλλω θέσι· Ἰπν. Ἐπτ. 4' || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποδοῦμαι Θουκ. 2,72 αὐτοὶ δὲ μεταχωρήσατε θνοι βούλεσθε' || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἀποδομητικῶν πτηνῶν, ἀπέρομαι, ἀποδοῦμαι· Ἀριστ. Φ. Ὀρν. 710 θταν γέ ρανος κρῶζουσ' ἐς τὴν Λιδίων μεταχωρῶ' || ἀ ποσῶρησις καὶ συνεδρίασις, ἀπέρομαι, ἀπομακρῶ

νοσαι· Θουκ.5,112 οὐ Ἀθηναῖοι μεταφάειραν ἐκ τῶν λόγων· 2) ἐπὶ προσ., μελοισταμί εἰς ἕτερον κόμμα, μεταβαλὼν εἰς ἄλλην πολιτικὴν μερίδα· Πλάτ. Δημήτρ. 29 ἐκουσίως μεταφάειρος πρὸς ἐκείνους· 3) μεταβάλλομαι· Αἰκ. Ζι 9,43 μ-εἰς φύσιν τινός· || γραμμ. ἐπὶ συλλαβῶν· Διον. Ἀλ. Συσθ. II μ-εἰς τάναντα.

μεταφάειρος προσοπίδω, τριβῶ, φηκτριζῶ· Εὐρ. Φοῖν. 1390 ποδὶ μεταφάειρον πέτρων . . . κώλων ἕκτος ἀσπίδος τήθισιν.

μεταφάλασσω ἴσ. μεταπίθμι, θέτω εἰς ἄλλο μέρος, τοποθετῶ που.

μεταφάφειρω ἴσ. «μεταβουλεύομαι» 2) αὐτ. «μεταφάφειν» μεταμελεῖσθαι.

μεταφάφριζω μγν. μεταδιδάζω, μεταφέρω διὰ φηροφορίας εἰς ἄλλον, παθ.· Ἄνν. Ἐμφ. Πολ. 4,57 Συρία μὲν καὶ Μακεδονία εἰς τοὺς ἡπάτους Ἀντωνίων καὶ Δολοβέλλαν μεταφάφριζο, τῆς βουλής πάνυ δυσχεραίνουσας.

μεταφάφριξ-εως (ἴ) λεξ. μεταπιπῶ, ἀνάγκησις τῆς ἀναπιπῆς· ἴσ. «μεταπιπῶ».

μεταφάφριξ (ἴ) νεώτ. ὄρος πλασθεῖς ἐν ταῖς ἀ. εὐρωπεαῖσι γλώσσαις κτ. ἀναλογία τῶν ὄρων μεταφασικῆ ὡς ὄνομασια τοῦ συνόλου τῶν γνώσεων, τῶν πορατηρήσεων καὶ τῶν υποθέσεων τῶν ἀφορμῶν εἰς ψυχικὰ φαινόμενα οὐχὶ διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ψυχολογίας ἐξακριβοῦμενα καὶ εἰς ψυχικὰ ἰδιότητα ἀτέλους γνωστὰς ἢ ἀμφισβητούμενας· || δθ. κτ. ἐλέκτ. κ. περιήληπ. μεταφάφριξ ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐξετάζουσα τὰ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου καθ' ἑαυτὸν πέρα τῆς ἐμπειρίας, ἀφελθῆσαν αὐτῆς ἔχουσα τὴν μεταφασικὴν ἀρχὴν τῶν ψυχικῶν φαινομένων.

μεταφάφριξ-εως (ἴ) γλωσσ. μεταφάφριξ βλ.λ. **μετάσις** ἐπ. γ' πληθ. ἀντὶ μέτεισι· ἴ. Η 227 ἀριστίας μετῆσαι.

μεταγγραφή (ἴ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ μεταγεγράφ. **μεταγγραφέω** κ. σχόλ. παθ. μέλλ. β' μεταγεγραφήσεται, ἐγγράφω εἰς νέον κἀλόγον· Ἀριστοφ. Ἰνπ. 1370 οὐδέ τις κατὰ Θεουδάδ μεταγγραφήσεται·

|| ἐγγράφω ἐκ νέου· Σουφρ. ἀπ. 97,3 μ-τὸ ἐωνυμόν, Σχόλ. Πινδ. Ο 9,134 μ-ἐαυτὸν εἰς τοὺς ἀνδρας· 2) ἐγγράφω πάλιν, ξαναγράφω· Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 5 μεταποιοῦσιν ἢ μεταγεγράφουσι τὴν ἀπαξ κεκρωμένω ἰπιθ. ἔσφ. γρ. ὄντι μεταγρ-ἴ.

μεταγγύσις-εως (ἴ) νεώτ. νομ. ἡ ἐγγύσις τῆς ἐγγυήσεως.

μεταγγυητής (ἴ) γλωσσ. ὁ μεσεγγυητής **μεταγγυός** (ἴ) μγν. κ. πάλ. μεσεγγυητής μεσίτης· Μοιρ. 256.

μεταγγυώμαι-όσω ἔσφ. γρ. ἀντὶ μεσεγγυώμαι βλ.λ.· Ἀντφ. 6,50.

μεταγεύρομαι μγν. ἐγεύρομαι ἐκ τοῦ ὕνου, σηκῶνομαι ἐπάνω, ἐξῆνυθ· Ἀπολλιν. ἈΜεταφρ. 243,30 ἠδῶν δὲ λιτῆσι μεταγεύρομένους σε καλέσω.

μεταγεκτριζῶ μν. ἐμβολιάζω εἰς ἄλλο δένδρον, παθ.· Γεωπ. 4,8,5 κλήρω μεταφυτευόμενον ἢ μεταγεκτριζόμενον.

μεταγκλίνομαι μγν. μεταβάλλω ἐγκλίσις συγχρόνως μετ' ἄλλου· κλεωμῆδ. 1,5.

μεταγερόμενος μγν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ μεταγεύρομαι βλ.λ.

μεταγέλω λεξ. χύνω ἐκ τινος ἀγγείου εἰς ἄλλο· ΕΜ 149,41.

μετίεθ ἰων. γ' ἐν. παθ. ἀορ. α' τοῦ μεθίημι.

μεταίεσθαι-ατος (ἴ) νεώτ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἡ ἐκ φωτεινῶν φαινομένων προκαλούμενη ὀπτική ἐντύπωση ἐξακολουθεῖ παραμένουσα ἐπὶ τοῦ ἀμφιβλήστροειδούς χιτώνος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ ἥϊο τοῦ δευτεροκλάτου καὶ μετὰ τὴν παύσιν τῆς προκαλούσης αὐτὴν αἰτίας.

μεταιμένος ἰων. τ. τοῦ μεθειμένος κτ. διόρθ. Κόντ. ἀντὶ τοῦ μεμειπένος π. ἴρ. 5,108· Κόντ. Κριτ. Παρ. ἐν Ἀθηνῶν τ. 7,306.

μέταιμι (ἴ) εἶμι μτ. δοτ. πληθ. εἶμαι, εὐρίσκουμαι μεταξὺ πολλῶν, ἔχω σχέσιν, ἐπιμύξιν μτ. ἀ.· ἴλ. Σ 91 οὐδ' ἀνδρῶσι μκτέμενον, αὐτ. Γ 109 οἷς δ' ὁ γέρον μετέσιν, Ἡσίοδ. Ἐργ. 174 μκτέρ' ἔπειτ' ὠφείλοιν ἐνώ πέμπτοισι μετέσιν ἀνδράσιν, Ξενοφ. 2,15· || κἀπολ.· ἴλ. Β 386 ὁ γὰρ παυσωλή γε μετέσσαι ἴδεν θὰ ὑπάρξῃ δι' ἐμὲ ἀνάπαυλα, διακοπὴ πρὸς ἀνάσπον· || κ. ἀπροσ. μτ. δοτ. προσ. κ. γενικ. πράγμ. **μέταισι** μοί τινος ἔχω μέρος πρᾶγμάτος τινος, μετέω τινός ἢ ἔχω ἀξιώματα ἐπὶ τινος πράγματος· ἴρ. 1,171 Διὸς Κάρου ἱρὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι . . . καὶ Λυδοῖσι μέταισι, Αἰοχ. Ἐὐμ. 575 τί τοῖσδε σοὶ μέταισι πρᾶγμάτος, Σοφ. Οἶ 630 κἀμοὶ πόλωσ μετέσιν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1666 τοῖς ἐγγυτάτοις γένοσι μετέσιν τῶν χρημάτων· || ὄμ. κ. ἴηχ. οὐδ.· ἴρ. 5,24 οὐδὲν μάλλον Αἰολοῖσι μετέσιν τῆς . . . κῆρης ἴσφ' ὅσον δὲν ἔχουν μεγαλύτερον μερίδιον γῆς, Θουκ. 1,28 οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνῳ, Πλάτ. Νόμ. 900Β θεοῖς δὲ οὐτε μέγα οὐτε σμικρὸν τῶν τοιοῦτων μετῶν· || ἐνίοτε ὡς ὑποκειμ., προστίθεται καὶ ἡ λέξις ἢ ἠδουσία τὸ μέρος οὗ, μετέσσι τινι· ἴρ. 6,107 οὐκ ὄσον δὲ τί μοι μέρος τῆς γῆς μετῆν, πρθλ. Εὐρ. Ἰ 1299, Σοφ. 2,37 μέταισι κατὰ τοὺς νόμους . . . πᾶσι τὸ ἴσον, Πλάτ. Ἀπολ. 19C ἐμοὶ τούτων οὐδὲν μέταισι· 2) μέταισι μοι μτ. ἀποφρ. ὡς ὑποκ. ἔχω ἐκ φύσεως, τὸ ἔχω φυσικὸν νά . . . ἴρ. ἀκλειτ. Φιλ. 116 πᾶσι μέταισι γινώσκουσιν, Πλάτ. Πολ. 4901 τοῦτω τὴν μετέσται φεδοῖς ἀγαπᾶν ἰθὺ ἀνεί μέρος τῆς φύσεως αὐτοῦ νά ἀγαπᾶ τὸ φεδοῖς, αὐτ. 606B.

μέταιμι (ἴ) εἶμι ἄπ. μέλλ. τοῦ μετέρχημαι, δωρ. ἀποφρ. μετῆμιν ἴ. Ἐπιγρ., παρ. μετῆμιν, μγν. ἐπ. ἀορ. μετῆσαι ὄσω, προσέρχομαι, ὀδῶν ἐν μέσῳ πολλῶν· ἴλ. Ν 90 μετῆσαι ὄσω κρατερὰς ὠτρυνε φάλαγγας, αὐτ. Ρ 285 μετῆσαι ὄσω Τρώων κέκαστας φάλαγγας· 2) ὑπάγω ἐπειτα, κατόπι, διποσθεῖν, ἀκολουθεῖν, ἀπολ.· Ζ 341 τῆ, ἔγω δὲ μέτειμι, αὐτ. Ν 298, Ξεν. Ἐλλ. 4,5,8 τοῦ μὲν ὀνηγνοῦσιν, τῶν δὲ μετιότων· 3) μτ. αἰτ. ἀκολουθεῖν· Πλάτ. Φαῖδρ. 276D καὶ παντὶ τῷ ταύτῳ ἴχθῳ μετιόνη· 4) ὀδῶν πρὸς ἀναζήτησιν τινός, ὑπάγω ὅπως ζητήσω ἢ φέρω τινά ἢ τι· ἴρ. 3,28 μετῆσαι ὄσω, αὐτ. 15 τὸν παιδᾶ εὖρον οὐ μετιόνητες, Σοφ. Ἰλ. 430 εἰ γὰρ μ' ἀπίωσι, σὺν κακῷ μέτει πάλιν, Ἀριστοφ. Ἰνπ. 605 μετῆσαν στρώματα, αὐτ. Εἰρ. 274, Ξεν. Ἐλλ. 2,1,25 τὰ δ' ἐπιτήδεα ἐκ Σπῶτος μετιόνητες· 5) μγν. ζητῶ, ἐπιδιδῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 263B τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι, Ἀριστοφ. Αἰσχ. 436a, 21, αὐτ. ἩΝικ. 1098b, 4 κῆστας ἴτας ἀρχαίς ἢ περὶ κομισι μ-· || ὄμ. μ- περὶ τινός· Ἀριστοφ. Πητ. Ἀλ. 1432b, 3· || μ- περὶ τι· Ἀριστοφ. Μεταφρ. 1044b, 4, Πλάτ. Μέν. 74D ὡσπερ ἐγὼ μετῆσιν τὸν λόγον, αὐτ. Σοφ. 252B καταγελαστότατα μετῆσιον τὸν λόγον· 6) ἐπιδιδῶ, ἐκτελέω· Εὐρ. Μῆδ. 391 δόλω μετῆμι τόνδε καὶ σφί φόνον· 7) ἀπολ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω, μελετῶ ζητήμα· Ἀριστοφ. Κατ. 91b, 24 οὐτῶ μετιόνητες· 8) π. τραγ. καταδιώκω πρὸς ἐκδίησιν· Αἰσχ. Χο. 273 εἰ μὴ μέταιμι τοῦ πατρός ἴφονοι τοὺς αἰτίους, Σοφ. Ἰλ. 477, πρθλ. Εὐρ. Βάκχ. 346· || ὄμ. π. Θουκ. 4,62 τιμωρίζω μετιόνητες τοὺς ἀδικούντας· 9) μετέρχομαι ἀρχὴν, ἐπιζητῶ ἀξιώματι τ, ἀποθέλω εἰς τὸ νά λάβω ἀξιώματι τ· Πλάουτ. Πτολ. II ὕπατειον μετιέναι, αὐτ. Κικ. I· 10) ἐξιδάσκω βλ.λ.· ἴρ. 7,178 καὶ θυσιαστῆρας μετῆσαν (καὶ διὰ θυσῶν ἐξιδάσκοντο αὐτούς)· || παρακαλῶ, μτ. αἰτ. κ. ἀπ. φρ.· Θουκ. 6,73 ἐκαστον μετῆσαν μὴ ἐπιτρέπειν ἰσικρενάουον ἐκαστον νά μὴ . . ., αὐτ. 3,70 1ε) μεταβαίω εἰς τὸ ἕτερον μέρος· Ἀπολλ. Ρ 2,

688 νήσον μὲν ἔπειτα Ἀπόλλωνος τήνδ' ἱερὴν κλειόμεν, ἐπει πάντεσι φασάνθη ἥως μετιών, Ἡρώδιον. Ἰστ. 5,4,6 μεπόντες πρὸς τὸν Ἀντωνίων. 12) ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω: Ἀριστ. φ. Νεοφ. 1408 ἐκείσε δ' ὄθεν ἀπεσχίσαι με τοῦ λόγου μέτειμι. **μετείνον**, ἐπ. μετείνον, ἀόρ. β' τοῦ μεταφώνω ἢ μεταφρονῶ, οὐκ ἂν ἀπευθύνω τὸν λόγον, μτ. δοτ. πληθ. συνήθ. π. Ὀμ. ὡς ἐπὶ πλείστον εἰς τὰς εἰρήφ. συγ. ἰ. Ἄ. Α 253 δ σφιν εὖ φρονέων ἀνορήσαστο καὶ μετείπεν, αὐτ. Β 336, Ἡσιόδ. Θ 643 τοῖς μετείνε· κ ἀπολ. συνήθ. μετὰ τοῦ ὀφέ: ἰ. Ἄ. Η 94 ὀφέ ἀνίστατο καὶ μετείπης, Ὀδ. Η 155 π. Ὀμ. πάντοτε τοῦ ἐπ. γ' ἐν. μετείπης κ. μ. ἀπαῖξέ το' ἀ' ἐν. ἐν Ὀδ. Τ 140 ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετείνον.

μετεῖσι ἰων. μτχ. ἀόρ. β' τοῦ μεθίημι βλ. ἄλλ. **μετεισόμενος** ἐπ. μτχ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ μέτειμι [εἰμι] βλ. ἄλλ.

μετεῖσθαι Ἡσ. ἐπρὸς αὐτοὺς ἐέλθειν, **μετεῖσθαι** μτγ. εἰσβαίνει, ἐμβαίνει εἰς ἄλλο πλοῖον: Ἡσιόδ. Αἰθ. 5,28 μετεῖσθαι . . ἐνιοι τῶν ἡστών εἰς τὴν αὐτὴν μετεῖσθαινεῖν ἄκατον.

μετεῖσθαι μτγ. ἐξέρχεται ἐκ τινος μέρους καὶ εἰσδύομαι εἰς ἄλλο, ἐπὶ τῶν καρκινῶν, ἄνια αὐξάνόμενα καταλείπεται τοῦ πρώτου ὄστρακον καὶ εἰσέρχεται εἰς ἄλλο μεγαλύτερον: Ἀριστ. Ζ 1548, 16 αὐξανόμενον μετεῖσθαι εἰς ἄλλο ὄστρακον.

μετεῖσθαι μτγ. ἐκ τινος μέρους εἰσέρχεται εἰς ἄλλο, εἰδ. ἐπὶ φηγῶν τῶν μετεισχομένων ἐκ τῶν ἐρινέων εἰς τὸν καρπὸν τῶν ἡμέρων συκῶν: Φώτ. ἐν Ἄ. ἐρινάζειν.

μετεῖσι ἐπ. ὄπου. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι [εἰμι].

μετεκβαίνω [μετά, ἐκβαίνω], ἰων. παρατ. μετεκβαίνεσθε, ἐξέρχεται καὶ μεταβαίνει, ἐμβαίνει εἰς ἄλλο μέρος: Ἡρ. 7,41 μετεκβαίνεσθε ἐκ τοῦ ἄρματος εἰς ἀρμάματα, Ἀντιφ. 5,21 πλοῖον . . εἰς δ μετεκβάνα φασὶν ἀποθανεῖν αὐτῶν 2) ἐν διαλόγῳ, προχωρῶ, προβαίνει: Πλάτ. Νόμ. 642B μετεκβαίμεν εἰς ἑσπέρην τινα λόγον πρὸβ. 935A 3) ἡ. αἰτ. μ- φθόγγον μεταβαίω ἐξ ἐνός φθόγγου ἢ τόνου εἰς ἕτερον: Στράτ. ἐν ΑΠ 12,187.

μετεκβαίνω ἐκβαίνω [μετεκβαίνω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκβαίω ἢ [μετεκβαίω] μτγ. ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα συνδιασπότης: Ἄδαμ. 32 **μετεκβαίω** ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μεταδιβάω εἰς ἄλλο μέρος: Ὀαυκ. 874 ἰδ. ἀνάγν. μετεκβαίω εἰς ἄντρον, Δίων Κ 46,47 τοὺς τραυματίας . . εἰς ἑτέρας ναῦς . . μετεκβαίωζοντες.

μετεκκλιθεὶς ὄν ἰδ. γρ. κ-λητος: ἰ. Ἄ. Λυδ. Ρωμ. 2,15 μετεκκλιθεὶς δίκη [ἐσφ. γρ. ἀντὶ μετ' ἐκκλητον].

μετακλαμβάνω μσν. λαμβάνω μέρος ἐκ τινος, ἀπό τινοσ, μετακλαμβάνω: Στρουθ. Θεόδ. 604,29,3

μετακλάβοιτε τὰ ἐμὴν ἡμεριώματων.

μετακκλαίβω ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] νεφθ., εἰδική συμπληρωματική ἐκκλαίβωσιν, εἰδ. ἐπὶ θεσμοῦ ἀφορμῶσιν εἰς τὸν λειτουργουῦσ τῆς μέσης καὶ στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως καὶ σκοποῦστος εἰς τὴν συμπληρωσιν καὶ ἐπέκτασιν τῆς γεν. κ. εἰδ. μορφώσεως, κ. ἰδ. τὸν προσανατολισμὸν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ συγχρονιστικώτερον ἐν τῇ ἐραστικῇ τοῦ ἐπογγελλματός τῶν.

μετακκλαίβω νεφθ. μτβ., ἀόρ. μετακκλαίβωσιν, ἐκπαιδεύω τινὰ συμπληρωματικῶσ μετὰ τοῦ πέρας ἄλλης ἐκπαιδεύσεως τῶν.

μετακκνέω μτγ. ἐκπνέω μετὰ τὸν πνοσ: Ὀππ. Ἄλ. 2,164 φυγὴν δὲ μετακκνεῖσθαι ῥοθίσι.

μετακκφώνησιν ὄν μτγ. ὁ ἐκφωνουόμενος μετὰ τινος, συνεκφωνουόμενος, συνηγῶν: Φιλῶδ. 42 ἀπέχεσθαι δὲ τῶν μετακκφωνητῶν καὶ τῶν ἄλλων δσα ἔχει ῥοθίον (ἀμφ.).

μετακκχωρῶ ἐκ μσν. παλῶ: Θεοφύλ. Σ Ἰστ. 22B μετακκχωρεῖν ἐνεχείρουν τοῦ σκευῶσ.

μετακκχωρῶ μτγ. ὀδηγῶ εἰς νέον λειμῶνα, λιβάδι: Φιλῶστ. Ἀπολλ. Β,22 μ- πρόβασα.

μετακκχῶ μτγ. ἐλέγχων μεταπέθεσ, φέρω εἰς ἄλλην γνώμην: Ἰάμβλ. Πυθ. 32,218 [ἐσφ. γρ. ἀντὶ μετ' ἐλέγχων].

μετακκλαίβω ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. παρέλκεισ διαδοχική, διαδοχή: Βέττ. Βάλ. 219 μετέλκεισ χρόνον 2) ἰσπ. ἀλλαγή θεραπειῶσ: Σωρ. 2,15,29.

μετεκβαίνω μτγ. ἐμβαίνει, εἰσέρχεται εἰς ἕτερον πλοῖον: Πλούτ. Ἀντ. 66 εἰς πενήτηρ μετεμβάς, αὐτ. Λούκ. 13.

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετεμβάσιν ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.]. **μετεμβάσιν** ἐκ-κλαίβω [κλαίβω] μτγ. ἡ μετάβασις: Βέττ. Βάλ. 326,20 μ- ἐκ τῶν ζωῶν [πληθ.].

μετανέω μτγν., μέλλ. μετανέωσω, λόω έκ τινος μέρους ή έκ τινος σώματος και δύνω εις άλλο, μ. μέσ.: Κλήμ. 'Αλ. Στρωμ. 3,516 τοις μετανέεσθαι και μεταγγίεσθαι τας ψυχάς άξιούσιν πρδλ μετενωματώ.

μετανέδημος 'Ησ. κμετάδημος.

μετανέδυνω μτγν. μετανέδουμαι βλλ.: Θερμστ. Λόγ. 13,178Δ μετανέδυνε την λευκήν έσθήτα.

μετανέδω, διάμεσ. έν τώ άορ. α', ένδύω πινά μέ άλλο ένδύμα: Λουκ. Δίς Κατ. 34 θουμάτιον τό 'Ελ- ληνικόν περιπάσας αυτού βαρβαρικόν τι με- τενέδωσα' || κ. μτφ.: αὐτ. Νεκυμο. 16 τόν Μαι- άνδριον τήν τυραννίδα μετανέδωσα' 2) κ. μέσ. μετανέδουμαι, μτ. ένεργ. άορ. β' μετανέδυν, ένδύο- μαι άλλα ένδύματα, άλλάξω φορέματα: Στράβ. 17,1,43 μετανέδυναι την έσθήτα, Δίων Κ 46,39 μ- τάς στολάς' || κ. μτφ. επί τών φυχών τών με- ταβανωσάν εις νέον σώμα, κατά την περί με- ταβανωματώσεως δοξασίαν: Τιμ. Λοικρ. 10,6Δ μεταν- έδουμέναν τών φυχών ές γυναικεία σκάνδα.

μετανεκτόω (μεταφέρω) μτγν. κ. νεώτ. δέον νά αναφερθῆ τι ή νά μεταφερθῆ ή συνεκδ. νά με- ταφορασθῆ: Στράβ. 13,1,64 αὐ' ών ό Σμινθεύς, έπειδή σμίνθιοι οί μύς, δέφορ μετενεκτόω, Σωρ. 2,64, - μετενεκτόω εις τήν καθωμίλημένην.

μετανεθεις-ως (ή) (μεταφέρω) μον. μεταφοράς, μετθεσίαι εις άλλο μέρος: Βολκ. έν Συντ. Καν. 2,147.

μετανηνεγμένω (μεταφέρω) έπιφρ. μτγν. με- ταφορικώς: Πορφ. Κατ. 67,28.

μετανεπείπω μτγν. διμάλ μετάξυ πολλών, λέγω: 'Απολλ. Ρ 3,1)68 ό τοις πάντεσι μετανεπει δίνεα κούρης, Μόσχ. 2,101 ή δά βαθυπλοκάμοισι μετέ- νεπε παρθενηκῆσι.

μετανεσρκώ-ώ νεώτ., Δημ. μετανεσρκώνω' μτβ. μετεμφυχά βλλ.

μετανεσρκώσις-εως (ή) νεώτ. μετεμφύχωσις βλλ. **μετανεσωματώ-δω** μτγν. κ. νεώτ. μετεσρκώω, μετεμφυχά βλλ.: παθ. μετανεσωματούμαι είσερχο- μαι εις άλλο σώμα, επί τής φυχής: Πτολ. 1,12, Κλήμ. 'Αλ. Στρωμ. 4,601 ει μετενωματοῦται ή φυ- χή, 'Ιεροκλ. Προν. 461Β.

μετανεσωμάτωσις-εως (ή) (μετενωματώ) μτγν. κ. νεώτ. ή εις άλλο σώμα μετάβασις, μετεσρκώ- σις βλλ., επί τής φυχής: 'Ιππόδ. Αιρ. 1,32, 'Ερμεί. 'Αλ. Φαίδρ. 61Α μετανεσωμάτωσις τών φυχών.

μετένταλμα-ατος (τά) μτγν. μεταβίβασις έντο- λής, παραγγελίας: Κωδ. 'Ιουστιν. 2,12,27,2.

μετανταφιάζω μον. κ. νεώτ. ένδύω δι' άλλων ένταφίαν, σσθάναν: Στουδ. Θεόδ. 581Β περιπλακῆ- ναι τῷ λειψάνω και εις άγκάλας έλπει μετεν- ταφιάζουσαν' 2) νεώτ. έξάγω τόν νεκρόν έκ του τάφου και ένταφιάζω αυτόν εις έτερον, έν- ταφιάζω έκ νέου.

μεταντέλλομαι μον. μεταβιδάζω έντολήν, πα- ραγγελίαν: Βασίλει. 1,404.

μεταντέθειμαι, μέσ. άορ. β' μεταντέθειμην, θέτω εις άλλον τόπον, μέρος, είδ. επί πλοίου, φορτίων τό φορτίον εις άλλο πλοίου, μεταφορτώω: Δημ. 1290 τόν γόνμον τής νεώς μεταντέθεισε.

μεταξαιρούμαι-έομαι κ. πάπ. μετεντέθειμαι βλλ.: Δημ. 1290 έμισθωσάμην έτερα πλοια και μεταξείλομην τόν γόνμον' 2) πάπ. έκβιδάζω έν τή παραλίῳ πρός μεταφορτώσιν.

μεταξαιστήμι μτγν. σήκων έκ τινος μέρους και μεταφέρω εις άλλο, δίκωμ. παθ. μεταξαισταν- μαι μεταβίβω από ενός τόπου εις έτερον, με- τακινούμαι, μεταναστεύω: Λουκ. Συμη. 13 μεταξαι- σιτάμενος και τοίς περιφέρουσι τά όφα συμ- περινοστών.

μεταξεντλώ-έω μτγν. αντλώ έκ νέου, πάλη, όπως εκχύω: Καλλιέ. 1 μετεξέντλησε πάλιν την θάλασσαν όργάνοις.

μεταξάρπυσις-εως (ή) μτγν. επί πολεμικής μη- χανής, προπαρασκευή, προετοιμασία πρός βο- λήν, έξάρτυσις βλλ.: Φιλ. Μηχ. Βελον 58,2.

μεταξικιλόμην μέσ. άορ. β' τού μεταξαιρούμαι.

μεταξερώ-άω πάπ. μεταφέρω από ενός πλοίου εις έτερον: τά σκόρδα έκ . . πλοίου εις τήν θα- λαμηγόν μετεξερών.

μεταξέτασις-εως (ή) νεώτ. ή έκ νέου έξέτα- σις, είδ. μετά πάροδον χρονικού τινος διαστήμα- τος, έπανεξέτασις.

μεταξεταστάεος-αον νεώτ. κ. Δημ. επί μαθη- τών, ό ύποχρεωμένος νά ύποστη νέαν έξέτασιν είτε επί του συνόλου είτε επί μέρους τής διδα- χθείσης όλης: μετεξεταστέοι μαθηταί.

μεταξέταροι-αια λων, άντων, ένοι, τινές με- ταξυ πολλών, μερικοί: 'Ηρ. 1,63 μετεξέτεροι αὐ- τών οί μὲν πρός κύβους, οί δά πρός άθρον, 'Ιπν. 'Αγμ. 11' || τῷ θηλ. κτ. έν. έν αὐτ. 'Αρθρ. 52 χορσίσι μετεξέτεροι 'Ιπσοστίσι τισί (έν Νικ. Οηρ. 58 γραπτ. χωρίς, μετ' έξετέρην).

μετάσόν λων. οὐδ. μτχ. τού μέτεμυ.

μετέπειτα, λων. μετέπειτεν έπίφρ. κ. 'Επιφρ. κ. νεώτ. μετά ταῦτα, κατόπιν, βραδύτερον, ύπε- ρώτερα: 'Ιλ. 310 μή πώς μοι μετέπειτα χολώ- σασαι, 'Οδ. Κ 519, 'Ηρ. 1,25 μετέπειτε τελευτήσ- σασαι, π. άρχ. πεζογραφίας είμῆ π. Πλάτ. 'Επιστ. 353Κ ό μετέπειτα χρόνος, 'Αριστ. ΗΗΝκ. 1175α,9' κ. π. μτγν.: Πά' 'Ιουδ. 9,5 και έκείνα και τά μετέ- πειτα και τά νυν, ΚΔ 'Εβρ. 12,17 και μετέπειτα, θέλων κληρονομήσαι την εύλογίαν' || νεώτ. συνήθ. μτ. άρθρου έν έπιστηκῆ έννοια: οί μετέ- πειτα χρόνοι - φρονιτέδες - δυσάρετοι' || έν φρ. οί μετέπειτα οί μεταγενέστεροι.

μεταπιγραφή (ή) πάπ. ή δι' έγγραφῆς μεταβί- βασις τίτλου.

μεταπιγράφω μτγν. κ. πάπ. έπιθέτω νέαν έπι- γραφήν επί τινος: Πλοῦτ. 'Ηθ. 839Δ είκών μετε- πιγεγραμμένη' 2) μεταβιδάζω τίτλου δι' έγγρα- φῆς: Πάπ.' 3) μεταφέρω πρόσωπα εις άλλην κατηγορίαν, παθ.: Πάπ.

μεταπίθεσις-εως (ή) άλλαγή έπίδεσμου: 'Ιπν. 'Αγμ. 10,16.

μεταπίθεω έπίδew έκ νέου, άλλάσσω τόν έπί- δεσμον: 'Ιπν. 'Αγμ. 26.

μετάρδαισις-εως (ή) μτγν. ή μετάγγις: Σωρ. 2,4 μετάρδαισις αίματος.

μεταρίζω (τά) (τουρκ.) Δημ. όχρῶμα, πρόχω- μα: Πολίτ. Εκλ. Τραγ. 8,1 κί ό Κουτσονίκας φώνα- ζεν από τό μεταρίζω.

μέτρος μτγν., αιολ. τ. άνή μέτροις: Λυρ. 'Αλ. 'Αδσπ. 66, πρθλ. ΕΜ 587,12.

μεταρ(ρη)θευμένω 'Ησ. κμετασχηματισμένα, **μετάρχομαι** κ. μον. κ. νεώτ., αιολ. κ. διαρ. πε- δέρομαι 'ΙΠινδ. Ν 7,44, Θεοκρ. 29,251, μέλλ. μετε- λεύσομαι [παρ. 'Αττ. ό παρστ. και μέλλ. σχημα- τίζονται έκ του μέτεμυ πρθλ.], άορ. μετῆλυθον κ. μετῆλυθον, ύπάγω ή έρχομαι, βαδίζω, μετάξυ π- νών, μτ. δοτ. πληθ.: 'Ιλ. Ε 461 Τρώων δέ σιχας οὐ- λόσ' Άρης άτρυνε μετῆλυθόν, αὐτ. Ν 331' 2) ά- πέρομαι, μεταβίβω εις έτερον μέρος: 'Ιλ. Ζ 86 άτάρ σύ πάλινδε μετρέωε, Δημ. 1472' 3) έρ- ρομαι πρός τινος, πλοίου πινός, ανατρέφουμαι μετά τινος: αὐτ. Ε 334 θεοίσι δέ πάσι μετῆλυθόν, 'Οδ. Ζ 222 αιδέομαι γάρ γυμνοσθαί κοῦρησιν έπυλοκάμοισι μετῆλυθόν, αὐτ. Α 134' || έρωτι- κώς προσεγγίζω, τριγυρίζω: 'ΙΠινδ. 17(6),7 'Αμφιτρώ- ωνας . . άλοχον μετῆλυθεν' || εύλαδώς πηλοιά- ζω, προσεγγίζω: 'Ηρ. 6,68 έγώ σε ών μετρέομαι τών θεών . . εύχασιν άν μετῆλυθε' 4) πλησιάζω πινά μετ' έβουλικῆς διαδέσεως, προσβ. τῷ πιν. έ: θ

τά τινος, μτ. αιτ.: 'Ιλ. Ε 456 σὺκ' άν

τά τινος, μτ. αιτ.: 'Ιλ. Ε 456 σὺκ' άν

τά τινος, μτ. αιτ.: 'Ιλ. Ε 456 σὺκ' άν

τά τινος, μτ. αιτ.: 'Ιλ. Ε 456 σὺκ' άν

τά τινος, μτ. αιτ.: 'Ιλ. Ε 456 σὺκ' άν

δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών κ. μτ. δοτ. : αὐτ. Π 487 ἵπτε ταύρον ἐπερευ λέων ἀγέ-
 λφει μετελθών ὄμ. κ. μτ. διπλ. συντ. : Ὀδ. Ζ 132
 βουσι μετέρχεται . . ἢ μετ' ἀγροτέρους ἐλάφους
 || κ. μτφ. : Ἡρ. 3,126 χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ ὕστερον
 καὶ Ὀροῖτα Πολυκράτεος τιςίεσι μετῆλθον,
 Πλάτ. Πρωτ. 322Α Προμηθεὶα δὲ δὲ Ἐπιμηθεὶα
 ὕστατον, ἤπει λέγεσσι, κλοπῆς δίκη μετῆλθον'
 5) ὑπάγω κατόπιν τινός, ἐξέρχομαι πρὸς ἀναζή-
 τησην, ἀνεύρεσίν τινος, μτ. αἰτ. προσ. : Ἰλ. Ζ 280
 ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, Ἀρχιλ. 44' || κ. μτ. αἰτ.
 αἰτ. τοῦ πράγμ. : Ὀδ. Γ 83 πατρός ἐμοῦ κλέος
 ἐσθρὸ μετέρχομαι, ἦν πού ἀκούσας ἰσθγιάνῳ νά
 ζητήσω εἰδήσεις γιὰ τὸν πατέρα μου! 6) οὕτω κ.
 κ. κτ. ἐπέκτ. ἐπιζητῶ, ἐπιδιδῶκω : Θουκ 2,39 ἐπι-
 πόνω ἀσκήσει εὐθὺς νεοὶ ὄντες τὸ ἄνδροντες με-
 τέρχονται, Εὐρ. Ἡλ. 582 ὄν μετέρχομαι βόλον
 7) καταδιώκω, κ. ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας : Ἀντιφ.
 1,10 ὄρθως καὶ δικαίως μετέρχομαι τὸν φονεὰ
 τοῦ πατρός' || κ. μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. ζητῶ νά
 λάβω ἐκδίκησιν, νά ἐκδικήσω τὴν τιμωρῶν : Ἀλαχ.
 Χο. 988 ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδικίως μόρον
 τὸν μητρῶς, Εὐρ. Γ 13 τούς θ' ὕβρισθέντας γά-
 μους Ἐλένης μετελθεῖν, Συνα. π. Ἐπ. Στεφ. ἐν λ.
 τῶν πληγῶν αἷς μετῆλθε τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν
 ἢ κτ. μτ. διπλ. αἰτ. προσ. κ. πράγμ. : αὐτ. Κύκλ. 280
 ἢ τῆς κακίτης οἱ μετῆλθεθ' ὄρπαγας Ἐλένης
 Σκαυάνδρου γέγονε Ἰάλου πόλιν; || π. μτγν.
 μτ. γενικ. κ. : Ἰδω. Αἰ 1,4,2 Ὀγγ. 1,2' 8) ἐν ἀναφο-
 ρῇ πρὸς πράγματα, ἐπιδιδῶκω, ἐπιμελοῦμαι : Ἰλ. Ε
 429 ἄλλα σὺ γ' ἱμερόντα μετέρχοε ἔργα γάμοιο,
 Ὀδ. Π 314' || ἐργάζομαι τὴν ἐνεργίᾳ τὴν : Ἀριστοφ.
 Λυσ. 268 δεσσι τὸ πράγμα τοῦτ' ἐνεσθῆσαντο καὶ
 μετῆλθον, Θουκ. 1,34 πολέμῳ μάλλον ἢ τῷ ἴσῳ
 ἐδουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν, Μηναι. 3,
 Ἢ Συναξ. ἐπὶ δὲ τὴν Δαμοκρίον οἰκῶν πᾶσαν
 ἀρπῆν . . μετέρχεται 9) δθ. ἀσκόμ. ἐπαγγελλοῦ-
 μά τι : Πρόδρ. 1,223 τὴν ναυτικὴν πολυκοπιον
 νὰ ῥηάζουμον τὴν τέχνην, μετέρχεται τὸ δικη-
 γορικὸν ἐπάγγελμα' || οὕτω κ. ἐν ἀναφ. πρὸς
 μεμονωμένας ἐνεργείας : μετῆλθε πᾶν μέσον, με-
 τέρχομαι βίαν ἰά. ἀσκόμ.-)

μεταρῶ-ῶσ μτγν. ὀντλῶ ἐξ ἄγγελου τινός καὶ
 γέως εἰς ἕτερον, μεταγιῶσ : Πλούτ. Ἡθ. 801C ἰληθῆ,
 Διοσκ. 5,26 μετεράσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγ-
 γελον, Κριτ. Ἰατρ. π. Γαλ. 12,490' κ. παθ. : Πλούτ. Ἡθ.
 52B τὸ μετερώμενον ὄδωρ.

μετέσσω ποι. ἀόρ. β' τοῦ μεθέσω βλλ.
μετέσσυτο γ' ἐν. ἀόρ. τοῦ μετασσεύομαι βλλ. :
 Ἰλ. Ψ 389 ὡκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν,
μετέσστιχον ἀόρ. β' τοῦ μεταστέχω βλλ.
μετεσχηματισμένως ἐπίρρ. μτγν. διὰ μετασχη-
 ματισμοῦ, διὰ μεταμορφώσεως : Πορφ. Κατ. 69,28.
μεταῖσθαι ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ μέγ' εὐαθεῖν ἐν Κο-
 ἰντ. 5,127.
μεταυθεῖν Πάπ. εἰς τὰξιν τίθημι, ταξιδεῖω, δι-
 ευθεῖω.

μεταύχομαι ἀποθ. ποι. εὐχομαι κατὰ διάφορον
 τρόπον, εὐχομαι ἕτερον τὴν, ἀλλάσσω, μεταβάλλω
 τὴν προτέραν μου εὐχὴν : Εὐρ. Μῆδ. 600 οἶσθ' ὡς
 μετεύξει καὶ σοφωτέρα φαναι;
μετέχω κ. μον. κ. νεώτ., αἰολ. πεδέχω Ἰ' Ἀлк. 59,
 Σαφ. 68,21, αἰολ. ἀπαφρ. πεδέχην (αὐτ. Συμπλ. 5,22),
 μέλλ. μεθέω (Θουκ. 8,86), μτγν. μεθεχομαι Ἰ' Ἐπιρρ.),
 παρκα. μετέχηκα (Ἡρ. 3,80), λαμβάνω μέρος εἰς
 τὴν κοινωνίαν, ἔχω μέρος ἐν τινί' ἐν τῇ αἰμ.
 ταύτῃ συντάσσεσθαι συχν. μ. μτ. γενικ. πράγματος :
 Ἰ' Ἀлк. 59 ἔμε πᾶσαν κακοτάτην πεδέχοισαν, Σαφ.
 68,2 οὐ γὰρ πεδέχεις βροδῶν τῶν ἐκ Πιερίας,
 Θέογν. 82 ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν κακῶν μετέ-
 χων, Ἡρ. 3,90 μ- ὁβριος, αὐτ. Γ 1,27 μετέχειν τοῦ
 λόγου ἰγινώσκειν τὸ μυστικόν, Ἀνδοκ. 1,62 καὶ

ὠμολόγηκα αὐτῷ μεθέξειν τοῦ ἔργου, ΚΔ Κορινθ.
 1,10,17 οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἐνός ἄρτου μετέχο-
 μεν, - τῆς συσκέφωος μετέσχον δ' πρωθυπουργ-
 γός καὶ οἱ ὑπουργοὶ τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων'
 || ὄμ. μτ. γενικ. προσ. : Θουκ. 8,86 τῶν τε πεντα-
 κισχιλίων εἰσι πάντες ἐν τῷ μέρει μετέχουσιν
 ἴδι τι θά ἐσται μέλη εἰς τὴν βουλὴν τῶν 5.000, Λυσ.
 6,48 αὐτ. 30,15 Ἀριστοφ. Πολιτ. 1282a,29 καίτοι τῆς μὲν
 ἐκκλησίας μετέχουσι καὶ βουλευούσι' || ὄμ. κ.
 μτ. δοτ. προσ. εἶμαι μέτοχος εἰς τι μετὰ τινος, ἔχω
 μέρος ἀπὸ κοινοῦ μτ. ἀ. (δοτ.), εἰς τι ἰγενικ. Γ Πινδ.
 Π 2,83 οὐ Φαι μετέχω θράσος, Εὐρ. Ἡρακλ. 8 πῶ-
 νων πλειστῶν μετέσχον εἰς ἀνήρ Ἡρακλέην, Λυσ.
 12,58, Ξεν. Ἀν. 2,40 μετεσχήκαμεν δὲ ἡμῖν καὶ Ἰε-
 ρῶν τῶν περνοτάτων, αὐτ. ΚΠ 5,1,15, Πλάτ.
 Νόμ. 805D, Πολυδ. 3,16,3 καὶ μετεσχηκάναι τῶν
 πρὸς Κλεομένην κινδύνων Ἀντιγόνη' || ὄμ. μτ.
 γενικ. κ. μτ. ἐμπροθ. δοτ. : Σοφ. Ἡλ. 1168 ἔστι σοὶ
 μετεῖχον τῶν ἰσῶν' || συνάθ. προσηυθεύου
 τοῦ μέρους ἢ τοῦ μεριδίου : Ἡρ. 1,204 τοῦ ὦν δὴ
 πεδίου τοῦ μεγάλου οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν με-
 τέχουσι οἱ Φαισαγέται, Ἀλαχ. Ἀγ. 507 οὐ γὰρ ποτ'
 πῶχον . . θανάων μεθέξειν φιλάτου τάφοο μέ-
 ρος, Ἀριστοφ. Πλ. 226, Λυσ. 31,5, Ξεν. ΚΠ 7,5,54 οἱ
 πλειστοὶ δέξιοι γεγεννημένοι πλειστόν σου μέρος
 μεθέχομεν' || ὄμ. συντάσσεται κ. μτ. αἰτ. πρά-
 γματος, θεωρούμενον τοῦτοῦ μέρος ὄλου τι-
 νός : Ἀριστοφ. Πλ. 1144 οὐ γὰρ μετέχεις τὰς ἴσας
 πληγὰς ἐμοί, πρὸβ. Εὐρ. ἀν. 787, Ξεν. ΚΠ 7,2,28 ἐκείνη
 γὰρ τῶν μὲν ἀγαθῶν . . καὶ εὐφροσυῶν πασῶν
 ἐμοὶ τὸ ἴσον μετέχει, Πάπ. μετέχειν τινὶ τὴν με-
 ρίδα' || σπον. μτ. μ. αἰτ. : Σοφ. ΟΚ 1484 μηδ'
 ἄλαστον ἀνδρ' ἰδῶν ἀκέρῃῃ ἄχριν μετᾶσχοιμί
 πᾶσ' || ὄμ. κ. μτ. δοτ. πράγματος : Θουκ. 2,16
 τῇ . . κατὰ τὴν χώραν . . οἰκίσει μετεῖχον, ΚΔ
 Κορινθ. 1,10,30 εἰ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφη-
 μοῦμαι ὑπὲρ τοῦ ἐγὼ εὐχαριστῶ;' || συχν. κ.
 μτ. ἐμπροθ. διορ. : Ἀριστοφ. Πολιτ. 1282a, || εἰ γὰρ καὶ
 περὶ ἐνίων ἔργων καὶ τεχνῶν μετέχουσι καὶ τῶν
 ἰδιωτῶν τινες ἔχουσι γνώσεις τινὰς περὶ . . ' || κ.
 ἀπολ. εἶμαι μέτοχος : Ἡρ. 8,132 οἱ μετέχοντες [οἱ
 σύντροφοι, οἱ συνουουργοί], Πάπ. 2) ἐν τῷ
 πλατωνικῷ φιλοσ. συστάσθαι, κοινωνᾶν, ἀπαιτοῦ-
 ῖναι : Ἀριστοφ. Μεταφ. 990b,31 μετέχων τῶν ἰδεῶν
 (συμμετέχειν, ἀπτεσθαί τῶν συνιστάτων τὰς ἰδέας),
 αὐτ. 1037b,19' || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ μετέχοντα
 ὡς οὐσ. ἀντίθ. αἱ ἰδέαι : αὐτ. 991a,3' || ἐν φι-
 λοσοφ. ἐνν. συχν. τὸ παθ. : αὐτ. 990b,30 μετέχοντα
 [αἱ ἰδέαι] πρὸβ. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 4,16. Πρόκλ. Παρω.
 475, αὐτ. 480, αὐτ. 650S, Δαμασκ. 1,94,585, Στουδ. Θε-
 οδ. 880, Ψελλ. ἐν Σάθ. 4,454' 3) ἐν τῷ Ἀριστοτ.
 Λογικῇ ἐμπεριέχομαι, ὑπάγομαι εἰς τὴμῶν εἰς τι,
 ἀποτελεῖ μέρος τινός : Ἀριστοφ. Τοπ. 121a,12 τὰ μὲν
 εἶδη μετέχει τῶν γενῶν, τὰ δὲ γένη τῶν εἰδῶν
 οὐδ' πρὸβ. αὐτ. 123a,8, αὐτ. 143b,14' 4) νεώτ. ἐνέχω
 ἐν ἐμοὶ τι : τὰ ἀμφίβια μετέχουσι τῆς φύσεως καὶ
 τῶν ζώων καὶ τῶν ἰχθύων.

μεταωρίζω (ἢ) μτγν. ἢ ἔπαρσις, ἐπιφλοῦς τόπος, τὸ
 ὄψωμα : Φιλ. 525,14' 2) μτφ. ἐπιπολιαιτῆς, λήθη,
 λησμοσύνη, ἀπρῶσεξις, ἀδελφεία : Σουητ. Ciscud. 39
 ut Graece dicam μεταωρίζω ἐν ἀδελφείαν, Μάρκ.
 Αὐρ. π. Φρόντ. Ἐπιστ. πρὸς Μ. Καε. 4,7.

μεταωρίθ(θη)ν (τὸ) πάπ. προσωρινῇ μεταβίβα-
 σις, ἐπί. ἰδιοκτησίας : Πάπ. καὶ τὰμὰ μεταωρίθια
 ἦδη ποτὲ τὴνχην ἀχθ, αὐτ. σε παρακλέκτικα ὄπως
 ἀπαρισθῆ τὸ ἐν τῇ βιβλιοθηκῇ μεταωρίθιον, αὐτ.
 τῷ μεταωρίθιω ἐγγειροῦμεν.

μετωρίζω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μέα. μετωρίζο-
 μαί ἰέν εἰδ. σημ.), παρτα. ἐμετωρίζων (Θουκ. 4,30),
 ἀόρ. ἐμετωρίζω (Δημ. 169), μέα. κ. παθ. μετωρι-
 ζομαι (Ξεν. ΚΠ 6,3,5, Πλάτ. Τιμ. 63C), ἀόρ. παθ. μτ.
 σημ. μέσ. ἐμετωρίσθη (Θουκ. 8,16), ὕφωνα, ἀνυ-

φῶ, ἐγείρω τὴ οὐτως, ὥστε νὰ μένῃ μετέωρον, κρα-
τὴ μετέωρον, οἰκῶν φηλά: Θουκ.4,90 καὶ παν-
τὴ τρώμῃ ἐμετέωριζον τὸ ἔρμυα, Ξεν.Ἰνπ.10,4 τὰ
σκέλη ὑπὲρ μεταωρίζει, αὐτ.11,7 μεταωρίζειν ἐστυ-
τόν, πρβλ. αὐτ.Κυν.10,13, Πλάτ. Φαίδρ.245D πέφυκα
ἡ πετραὸ δύναμις τὸ ἐμβριθές ἀγειν ἄνω μεταωρι-
ζουσα, Ἀριστλ.Ζ1 631α,18 δελφινίσκου μικρὸν τα-
θηγκότα . . ὀπνοῦντες καὶ μεταωρίζουσας τῶ
νῶτω [κρατοῦντες ὑψηλά ἐπὶ τῶν νῶτων τῶν], αὐτ.
Ζ1 711β,19 μεταωρίζειν τὸν πόδας [ἐπὶ τραπέζο-
δῶν], Πλούτ. Ἠδ.597C ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου διαλαβῶν
τὸ δῶρον καὶ μεταωρίζας ὑπὲρ κεφαλῆς, - μετε-
ωρίζω τὸν πόδα - σημαίν - χαρταετῶν || ὄμ.
κ. τὸ μέσ. ὑψώνω, κρατὸ ὑψηλά μετέωρον: Ἀ-
ριστοφ.Ἰνπ.762 πρότερος αὐ τοῦς δελφίνας μετε-
ωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου || παθ.
ὑψοῦμαι, αἰωραῖομαι, εἶμαι μετέωρος: Πλάτ.Τίμ.
63C ῥώμη γὰρ μίξ θυοῖν ἄμα: μεταωριζόμενον ||
Πλάτ. κρέμαμαι: σχοινίοις μεταωρίζεσθαι: || κ.
ἐν ἄναφ. πρὸς καπνὸν ἡ κοινοῖτόν, ἐγείρομαι, ση-
κώνομαι: Ξεν.ΚΠ6,3,5 καὶ τὰ πρόσω αὐ ἀφο-
ρῶντες ἐδόκουν καταμαρῶναι μετεωριζόμενον
καπνὸν ἡ κοινοῖτόν || κ. ἐν ἄναφ. πρὸς ἄνε-
μον: Ἀριστοφ.Νεφ.404 ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμους
ἐπρὸς μετεωρίσθεις κατακλειςθῆ || κ. ἐν ἄναφ.
πρὸς ἐξατμιζόμενον ὄδωρ, πρὸς ἀτύον, ἀνέρχο-
μαι ὑψηλά: Ἰνπ. Ἀέρ.Β ἐπὶ δὲ πρὸς τοῦταῖσι κ-
πειδᾶν (ἀναρπασθῆ καὶ μετεωρίσθῃ περιεφρομέ-
νον καὶ καταμειγμένον εἰς τὸν ἠέρα, Ἀριστοφ.
Μετ.346β,28: 2) ἐν ἄναφ. πρὸς ναῦς κ. τὸ πέ-
λαγος, ἀνάγα, ἐξάγα, ὀδηγῶ εἰς τὸ ἄνοικτόν πέ-
λαγος: Φιλόστρ. Ἀπολλ.6,12 μεταωρίζειν ναῦς εἰς
τὸ πέλαγος || κ. ἀμτβ. πλέω, ἀνάγομαι: αὐτ.
Ἡρ.8,3 ναῦς μεταωρίζουσα εἰς τὸ πέλαγος ||
ὄμ. κ. τὸ παθ.: Θουκ.8,16 καὶ μεταωριθεὶς ἐν
τῶ πάλανθι, ὡς ἑώρα τὰς ναῦς παλλᾶς . . φυ-
γὴν ἐποιεῖται ἐπὶ τῆς Σάμου: 3) παθ. ἐγείρο-
μαι, ἀνορθοῦμαι, ἐξεγείρομαι ὅσον ἐκ τῆς κλίνης:
Ἰνπ. Ἀγμ.15: 4) ὄμ.παθ.ἐπὶ τὸν ἐκ τοῦ στομάχου
ἀερίον, ἀνέρχομαι, ἀναδίδωμαι: αὐτ.Κῶικ.δ13
|| μεταωριζόμενος πάσχων ἐκ φύσεως, δηλ. ἐξ ἄ-
ερίων ἐν τῷ στομάχῳ ἀναπτυσσομένων: αὐτ.Ἐπιθ.
4,41: 5) νεώτ. ναυτ. ὑψῶ ἐπιτολήϊον τὴ εἰς τὴν
κανονικὴν μετέωρον θέσιν, ἀνεβάξω στὸν τόπο:
6) ἀμτβ. ὑψοῦμαι, κτῶμαι ὕψος, γίνομαι ὑψηλός:
Θεόφρ.Φ1 4,2,4: 7) μτφ. ἐπαίρω, παραβαρρῶνω
μὲ κενὰς ἐπὶπάδας, φυσῶ, ἐβρῆθιζω: Δημ.169 τοὺς
προγόνους ἐπήνεσον καὶ μετεωρίσας καὶ φυ-
σῆσας ὑμᾶς κατέβη, πρβλ. Ἠγῆμ.π. Ἀθῆν.15,
698D, Πολύβ.25,3,4, Ποσειδῶν.36J τοὺς Ἀθηναίους
δὲ ἐπιστολῶν μετεωρίζων, Πλούτ.Δημ.18 παρα-
βαρρῶναι καὶ μετεωρίσας || ἐπιφέρω τορα-
χὴν εἰς τὴν φυγὴν νινος, βῆτα εἰς ἀνησχίαν τὸ
πνεῦμα αὐτοῦ: Πολύβ.5,70,10 ὃ χρησόμενος με-
γαλοπρεπέως πολλοὺς ἐμετεωρίσας τὴν παρὰ
τοῦ ἐναντίας ἠγεμόνων: 8) τὸ παθ. ἐπαίρομαι,
ἐξαιρῶμαι, ἰδ. ὑπὸ τῆς ἐπιπόδας, τῆς χαρᾶς καὶ
τῆς ὑπερηφανείας, παίρουναι τὰ μυαλὰ μου ὄρα:
Ἀριστοφ. Ὀρν.1447 ἀπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε με-
τεωρίζεται, ἐπαίρεται τὸ ἀνθρώπου, Πολύβ.3,70,1
μετεωρίσθεις καὶ περιχαρῆς γενόμενος ἐπὶ τῷ
προτερήματι, Διόδ.Σ 11,32: 9) δημ. μεταωρίζο-
μαι λέγω ἡ κάμνω ἔμωρα, ἀστέια, ἀνεμῶλια:
10) κατέωρον ἄνθρ φρονιτῶν, ἀπὸ ἔγνοιες, φε-
ριμῶ: ΚΔ Λουκ.12,29 καὶ ἡμεῖς οὐ ζῆτεῖτε τί φά-
γητᾶ καὶ τί πλῆτᾶ, καὶ μὴ μεταωρίζεσθε, Πάν:
11) νεώτ. μτφ. ἀεροδατῶ: ἡ φωντασία τοῦ με-
τεωρίζετο εἰς κόσμους ὑπερβατικῶς.
μεταωρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ἀ-
νήκων εἰς τὸ μετέωρα βλλ., ὁ τῶν μετεωρίων: με-
τωρικός λιθος [μετωρίτης, ἀερόλιθος], - μετωρι-
καὶ βροχαὶ [βροχαὶ διαττόντων], - μετωρική

θεωρία [καθ' ἣν πρὸς ἐξήγησιν τῆς συντηρήσεως
τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου παραδέχονται τὴν πτώσιν
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ μετέωρον], - μετωρική
ὄλη [ὄλη ἐξ ἧς συσταίνται τὸ μετέωρον], - μετω-
ρικός ἡλιος [ὁ φημιεὶν τῆς ἐκλειπτικῆς, πρὸς ὃ
ἐκαστοῦ διεύθυνεται ἡ γῆ κτ. τὴν ἔρσην περὶ
τὸν ἡλιον περιφορῶν τῆς καὶ ἀπὸ τὸ ὅσιον φαί-
νεται προερχόμενος ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς διατ-
τόντων], - μετωρικός σμήνη [σμήνη μετεωρίων, ὅτι
να ἴσχυον ὑπολειμματα ἡ τμήματα διολυσμέ-
νων κομητῶν], - μετωρικός φαινόμενα [ἀστειοσκο-
πικὰ φαινόμενα], - μετωρικός σίδηρος [αὐτοφυῆς
σίδηρος, ἐξ οὗ κτ. τὸ πλείστον οἱ μετωρόλιθοι].
μεταωρίσων ἢ μων. ὁ μετέωρος βλλ.: Νικ.Χωλ.
π.Σάθ.1,89 κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἠωρημένης ὄνω
εἰς ἀψίδα μετεωρίων.
μεταωρίσις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὸ ἄ-
νω ὄψεως: Πλούτ. Ἠδ 951C αἱ ἀναρπίφεις καὶ
μετεωρίσεις τὸν θερμὸν ἐξαιρῶσαι τῶν ὑδάτων
2) μετεωρισμός βλλ.4: Δίων Κ ἄπ.12,9 3) νεώτ.
φυχοφουσα. ἡ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνώφως τοῦ σώ-
ματος τοῦ μεσάζοντος δνευ τῆς βοήθειας ἐμφα-
νοῦς μισικῆ ἡ μηχανικῆς ἐνεργείας.
μεταωρίσματος-ατος [τὸ] μτγν. κ. δημ. ἔπαρσις, φύ-
σημα τῆς διανοίας, ὑπεροφία: Μητροδ.ἐν Πάν:
2) Ἡσ. «φρύαγμα» 3) δημ. μετάδοσις ἀπ'
ὕψηλο, ἀπαλή μεταπήδησις: Παπαν. Ἀγ. Ὀρ.13
ἡ κοινωνία τοῦ θυζαντίου . . εἶχε βρῆ τὸν τρόπο
νὰ κάμῃ τὸν μοναχισμόν . . ἔνα ραφινάτο μετεω-
ρισμα ἄπ' τῆ στήθησιν στὴν ἀπόλαυση.
μεταωρισμός [ὁ] κ. νεώτ. μετεωρίσις βλλ.1):
Ἰνπ.Προγρ.9, Ἀριστλ.Ζ1 711β,23 μετεωρισμός τῶν
ποδῶν, αὐτ.713α,23 μετεωρισμός τοῦ ὄλου σώμα-
τος: 2) ἐν ἄναφ. πρὸς ρίξις, ἡ ἀόστις πρὸς
τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἡ ἔξοδος ἐξ ἀσπίδος: Θε-
όφρ.ΦΑ1τ.1,3,5 3) κ. νεώτ. ἀνέγερσις, σήκωσις,
ἀνέβασμα, ὄρθον ὀφθαλμοῦ, φουκόκωμα: Ἰνπ. Ἀρθρ.
50,αὐτ.Διατ. [νῶδ.]14 καὶ ριπασομὸν τοῦ σώματος
διὰ τὴν ἐνδὸν ταραχὴν καὶ μετεωρισμὸν καὶ ἀλ-
γήτητα, - μετεωρισμός τῆς κοιτίας [ἰδιγκωσις
ταύτης ἐκ συσσωρευθεῶς ἀερίων ἐν τοῖς ἐντέροις
κ. τῷ στομάχῳ]: 4) μτγν. φύσημα τῆς διανοίας,
ἐπαρσις, ὑπερηφάνεια: Μητροδ.ἐν Πάν.: 5) ἐκ-
δήλωσις βελος ὀργῆς, θυμὸς τοῦ θεοῦ: ΠΔ Ψολμ.
87,8 ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμὸς σου καὶ πάν-
τας τοὺς μετεωρισμοῦς σου ἐπηγάτας ἐπ' ἐμέ:
6) Πάν. ἀναβολή, χρονοτριβή, ἀργοπορία.
μετωριστής [ὁ] [μετωρίζω] ἀρχ. λεξ. ὁ ὑπε-
ρηφάνως ὑψόμενος, ὁ ἐπιδοκιμύμενος, ὁ πη-
δῶν, εἶαι Ἰππου: Ἡσ. ἐν ἐρμηνείᾳ αἰολ. τ. πεδοο-
ριστής.
μετωριστικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἐπιφέρων διατα-
ροχὴν, ὁ διαταράσσων τὸ πνεῦμα: Βέττ.Βολ. ἐν
Κατ. Ἀστρλ.Κ 116,168.
μετωρίτης [ὁ] νεώτ. κ. μεταωρόλιθος λιθος ἐκ
τοῦ οὐρανίου διαστήματος εἰς τὴν γῆν πλῆτων, ἐυ-
ρανόλιθος, ἀερόλιθος.
μετωροδάμων-ου-ὄν μων. ὁ αἰθεροδάμων,
ὁ ἀεροδάμων, ὁ κοῦφος: ΚΜανασσ. Ἐρωτ.3,57
κοῦφον γὰρ φρονήμα φασὶ καὶ μετωροδάμων.
μετωρογραφία [ἡ] νεώτ. μελέτη καὶ περιγρα-
φὴ τῶν μετεωρίων βλλ.
μετωρογραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὴν μετωρογραφίαν βλλ.
μετωρογράφος [ὁ] νεώτ. ὁργανὸν αὐτογραφο-
φικὸν ἐφ' οὗ σημειοῦνται αὐτομάτως αἱ μεταβο-
λαὶ τῆς πίεσεως, τῆς θερμομετρικῆς καταστά-
σεως καὶ τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.
μετωροθήρας [ὁ] κ. μεταωροθήρας ὁ ἐν τῷ
ὕψει τοῦ διαστήματος θηρεῦν, ὁ κυνηγὸς ὀφθα-
εἰς τὸν ὄρα, ἐπὶ ἱέρακος: Ἀριστλ.Ζ1 62α,30
ὥστα προσετομῶν, εἰν μὲν ἡ τῶν μετωρο-

θρῶν μένειν, ὅπου ἂν καθήμεναι τύχῃσι (ἰ.γρ. μετεωροθρῶν)· 2) μτφ. ἐπὶ φιλοσόφῳ, ὁ θη-
ρεῦν, ὁ κυνηγῶν ὑψηλὰς ἰδέας : Φιλ.1,674 ταῦτα
παρετέον τοῖς μετεωροθρῆραις σκοπεῖν,

μετεωροκόπος (ἰ) μτγν. ὁ περὶ ὑψηλῶν πρα-
γμάτων φιλαρῶν : Κερκ.4,45.

μετεωροκόπῳ-ῆ μετεωρολόγῳ, μεταιολογῳ,
φιλαρῳ περὶ ὑψηλῶν πραγμάτων : Ἄριστοφ.Εἰρ.92
ποτ δῆτ' ἄλλως μετεωροκόπος ;

μετεωρολόγος (ἰ) ἀκωπτ. ὁ περὶ οὐρανίων
φαινομένων ἢ αἰμάτων φιλαρῶν Ἡσ. «μετεωρο-
λόχοι φιλοροῦντες τὰ περὶ οὐρανῶν μετέωρα» :
Πλάτ.Πολ.489C καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρή-
στους λεγομένους καὶ μετεωρολόχας τοῖς
ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις, Πλούτ.Νικ.23 οὐ γὰρ
ἵπτεγοντο τοὺς φυσικοὺς καὶ μετεωρολόχας
τῶτε καλουμένους, Λουκ.Ἰκαρ.5' || κ. ἐν καλῇ
σημ.ὁ ἀστρολόγος : Φιλ.1,645 οἱ περὶ τὴν ἀστρο-
νομίαν μετεωρολόχοι, αὐτ.2,458 ὁ φιλομαθὴς καὶ
μετεωρολόχος.

μετεωρολόχῳ-ῆ μτγν. ὁμιλῶ, φιλαρῳ περὶ
ὑψηλῶν καὶ ἀκατανόητων πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ με-
τεωρολῳ βλ.λ. : Πλούτ.Ἡθ.400B, Φιλ.1,581 νοὺς με-
τεωρολόχων τῷ κόσμῳ.

μετεωρολόχος (ἰ) νεώτ. μετεωρίτης βλ.λ.

μετεωρολογία (ἰ) κ. νεώτ. ἡ περὶ οὐρανίων
πραγμάτων, ἰδ. περὶ οὐρανίων αἰμάτων ἢ ὄμο-
σφορικῶν φαινομένων συζήτησις, ἡ ἐνασχολήσις
περὶ ἀκατανόητων καὶ περιττῶν νομιζομένων ὑπὸ
τοῦ πλῆθους πραγμάτων : Πλάτ.Φαῖδρ.270A πᾶ-
σαι ὄσαι μεγάλαί τῶν τεχνῶν προσδέονται
ἀδόλοχαι καὶ μετεωρολογίαι φύσεως πέρι·
2) μτγν. τὸ ἀνοήτως, τὸ μαρῶς ὁμιλεῖν : Φιλ.1,486'

2) κ. νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ σπουδάζουσα τὰ ἐν
τῇ ἀτμοσφαίρᾳ συμβαίνοντα φαινόμενα : Ἄριστοφ.
Μετ.338α,26, Φιλ.1,371' || νεώτ. μετεωρολογία
γεωγρική κλάδος τῆς μετεωρολογίας ὅστις ἐξε-
τότε τὰ ἀτμοσφαιρικά φαινόμενα ἔως πρὸς τὴν
ἐπιπέδρῳσιν ἢ ἐξέσκον ἐπὶ τῆς γεωγραφίας. || με-
τεωρολογία δυναμικὴ κλάδος τῆς μετεωρολο-
γίας ὅστις ἀναζητεῖ κυρίως τοὺς γεν. νόμους τῆς
κινήσεως ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, τὸν τρόπον τοῦ ἀχη-
ματισμοῦ καὶ τῆς μεταδόσεως τῶν θεληλῶν καὶ
τῶν κυκλῶνων κττ.· || νεώτ. (ιστρ. μετεωρολογία
ἱατρικὴ ὁ κλάδος τῆς μετεωρολογίας ὅστις προσ-
παθεῖ νὰ ἐξαριθμῶσιν τὰς ὑφισταμένας σχέσεις
μεταξὺ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ καὶ μετεωρολο-
γικῶν φαινομένων.

μετεωρολογικός-ῆ ὄν κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρὸς
τῶν οὐρανίων φαινομένων, τῆς μετεωρολογίας :
Πλάτ.Τίμ.91D τὸ δὲ τὸν ὀρνέων φύλον μετέρρη-
θμίζετο, ἀντὶ τριχῶν πτερά φύον ἐκ τῶν ἀκάκων
ἀνδρῶν, κούφων δὲ καὶ μετεωρολογικῶν·
2) κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν
μετεωρολογίαν βλ.λ. : μετεωρολογικὰ (ἰ)τὰ (ἰ)τῆλος
μετεωρολογικῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἄριστοτέ-
λους), Φιλ.1,371 ἡ μετεωρολογικὴ θεωρία, ἡ με-
τεωρολογικὴ σταθμὸς (ἰ)εἰδικὰ ἐργαστήρια πρὸς
παρτήρησιν καὶ ἐκτίμησιν δι' εἰδικῶν ὀργάνων
τῶν μετεωρολογικῶν στοιχείων καὶ τῶν λοιπῶν
φυσικῶν φαινομένων, ἰδ. κλιματοσί, μετεωρολο-
γικὰ στοιχεῖα (ἰ)τὸ φαινόμενα ἄτινα ἀπαρτίζουν
τὴν ἐν γένει ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, ἴσως ἠλι-
ακὴν ἀκτινοβολίαν, θερμοκρασίαν ἀέρος κττ.),
-μετεωρολογικὰ παρτήρησις (ἰ)αἱ ἐκτιμήσεις,
μετὸ ὀργάνων ἢ ἀνευ, τῶν διαφόρων μετεωρο-
λογικῶν στοιχείων), -μετεωρολογικὰ ὄργανα (ἰ)β-
ρῶνα χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν παρακολούθησιν,
μέτρησιν καὶ ἐξακριβῶσιν μετεωρολογικῶν στοι-
χείων ἢ φαινομένων).

μετεωρολόγος (ἰ) κ. νεώτ. ὁ ὁμιλῶν, ὁ ἀσχο-
λούμενος περὶ τὴν σπουδὴν τῶν μετέωρων καὶ

ἐν γένει τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, ἀστρο-
νόμος : Γοργ.Ἐλ.13, Πλάτ.Κρατ.396C ὄθεν δὲ καὶ
φασιν . . τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι ὁ
μετεωρολόγοι καὶ τῷ οὐρανῷ ὀρθῶς τὸ ὄνομα
κείσθαι, Ἄριστοφ.Μετ.354α,29' || κ. πρὸς φύγον :
Εὐρ.ἀπ.905,2 μετεωρολόγῳ δ' ἐκάς ἄρριφεν σκο-
λιάς ἀπάτας, Πλάτ.Κρατ.401B οἱ πρῶτοι τὰ δό-
ματα τιθέμενοι οὐ φαῖλοι εἶναι ἀλλὰ μετεωρο-
λόγοι καὶ ἀδόλοχοι τινές· 2) μτγν. ὁ ἀστρο-
λόγος βλ.λ. : Προκ.Πέρο.2,22' 3) κ. ἐπιθ. -ος-ον
ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετεωρολο-
γίαν, ὁ τῆς μετεωρολογίας : Ἰππ.Ἀερ.2 κὶ δοκέει
τις ταῦτα μετεωρολόγος εἶναι.

μετεωρολογῳ-ῆ κ. νεώτ. ὁμιλῶ, πραγματεύ-
ομαι περὶ ὑψηλῶν πραγμάτων, ἰδ. περὶ τῶν οὐ-
ρανίων αἰμάτων καὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων :
Πλάτ.Κρατ.404C ἴσως δὲ μετεωρολόγῳ ὁ νομο-
θέτης τῶν ἀέρα Ἥραν ὠνόμασεν, Λουκ.Νεκυσμ.
21 ἔως τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεω-
ρολογεῖν καὶ τέλη καὶ ὄρχας ἐπισκοπεῖν.

μετέωρον (ἰ) κ. νεώτ. οὐράνιον φαινόμενον,
πᾶν συμβαῖον ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ : Ἰππ.Ἀρχ.
Ἰητρ.1, Ἄριστοφ.Νεφ.490 ἄγε νυν διπας, ὅταν τὶ
προδῶλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετέωρων, εὐθέως
ὑφαρπάσει, αὐτ.Ὀρν.690, Πλάτ.Ἀπολ.18B τὰ τε
μετέωρα φροντιστῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἀπαντα
ἀνεζητηκῆς, αὐτ.Πρωτ.315C . . ἀδᾶτωδῆ μετέωρα
(ὁμίχη, νεφρῆ, βροχῆ, χιῶν, χλακάς κτλ.), - ἡλε-
κτρικὰ μετέωρα (ἰ)αστραφὴ, κεραυνός, σέλας),
- φωτεινὰ μετέωρα (ἰ)οὐράνιον τόξον κ.ἀ.) 2) νεώτ.
οὐράνιον σῶμα εὐρίσκειν ἐν τῷ διαστήματι
ἢ πίπτον ἐξ αὐτοῦ, ὁλον διόπτων, βολίς, ἀερόλι-
θος· 3) νεώτ. φρ. ἔλαμψεν ὡς μετέωρον ἐπὶ
προσ. κινουμένων τῶν ἀναμασῶν ἢ τῶ κοινῶν ἐν-
διαφέρον εἰς μέγαν βαθμῶν, ἀλλὰ μ. πρὸς στιγμὴν.

μετεωροποῖῳ-ῆ ἀνευφῶ, ἐγειρῶ, ἐσφ.ἀνάγν.
ἐν Ἰππ Ἀρθρ.69 μηδὲ μετεωροποιεῖν μηδὲ ἐς
τὸ κάτω βέπειν.

μετεωροπόλος-ον μτγν. ὁ διατριβῶν, ὁ ἀσχο-
λούμενος περὶ τὰ μετέωρα, γεν. περὶ ὑψηλὰ πρά-
γματα : Φιλ.1,588 μετεωροπόλον τε καὶ μετεω-
ρολογικόν.

μετεωροπολῳ-ῆ δ.ἀνάγν. τὸ μετεωροπορῶ
βλ.λ. : Πλάτ.Φαῖδρ.246C τελέα μὲν οὖν οὐσα καὶ
ἐπιτερωμένη μετεωροπολεῖ καὶ πάντα τὸν κόσμον
διοικεῖ, Φιλ.1,506 μετεωροπολοῦσα αἰεὶ καὶ τὰ
θετὰ διερευνώμενη· 2) μτγν. μτφ. ἀσχολοῦμαι
περὶ ὑψηλὰ, ἀνώτερα πράγματα : αὐτ.101 ὅταν ὁ
νοὺς μετεωροπολεῖ, ἡμέρ.Λογ.14,12, Ἰάμβλ.Μυστ.5,15.

μετεωροπορία (ἰ) μον. τὸ βαίνειν, τὸ περιπα-
τεῖν ἐν τῷ ἀέρι : Εὐστ.636,38 Βελλεροφόντου ἐκ
μετεωροπορίας τῆς διὰ Πηγᾶσου κατάπτωσιν.
μετεωροπόρος-ον μτγν ὁ εἰς τὰ ὑψηλὰ πλανώ-
μενος, ἰδ. μτφ. ὁ ὑψηλόφρων : Γρηγ.Νύστα.1077C
τάς . . μετεωροπόρους ψυχὰς, Βασ.1,300B.

μετεωροπορῳ-ῆ πορευομαι εἰς τὰ ὑψηλ. βαί-
νω, περιπτῶ μετέωρος : Πλάτ.Φαῖδρ 246C (ἰ.γρ.
τοῦ μετεωροπορῶ), Αἰκ.213,45' || ἀνευφῶμαι
ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ κρατοῦμαι μετέωρος ἐν τῷ
ἀέρι : Φιλόδοτ.Ἀπολλ.3,15 μετεωροποροῦντας
ἰδεῖν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς πηχίς ὄσα.

μετεωρορρίζος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὰς ρίζας
ἐπιπολλῆς, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν : Οεόφρ.Φι 4,2,4 ἀεί-
φυλλον, μὴ μετεωρορρίζων δὲ σφόδρα.

μετέωρος-ον (ἀεῖρα) κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. μετῆ-
ρος ὁ ὑπὲρ τὸ ἐδοφος ὑψομένου, ὁ εὐρί-
σκόμενος ὑψηλότερον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδά-
φους, ὁ ἀψιτάμενος τούτου : Ἡρ.1,187 τῶν ἄφρων
ἑωυτῇ κατεσκευάσατο μετέωρον ἐπιπολλῆς αὐ-
τήων πυλέων, Παπαντ.Ἄγ.Ὀρ.27 ὁ μετέωρος
Παντοκράτορας ἀπὸ τὸ φῶς ὅπου τὸν ἀνάβα-
σαν . . ἀγρυπνεῖ' || μετέωρα οἰκήματα (ἰ)τὰ

ὕψηλά οἰκίματα) ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ ὑπόγεια: 'Ἦρ.2,148: || ὁ ὑπερ τῶν ἐπιφανέων τοῦ ἔδωφους εὐρισκόμενος καὶ μὴ ὑποστηριζόμενος, ὁ σηκωτός, ὁ ἀνασκηκτός: 'Ἰνπ.'Αγρ.7 μετώρος πῆχυς ἰκρεμάμενος, δηλ. μὴ ὑποστηριζόμενος διὰ τῶν ἀπαραιτήτων ἐπιδόσεων, 'Ἦρ.4,72 σκέλας δὲ . . . κατακρημαται· μετώρων, 'Ξεν.'Αν.1,58 μετώρους ἐξεκόμενοι τὰς ἀμάσας, - ἐκάθπτο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔχων τὰ σκέλη· || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων: 'Ἰνπ.'Αρθρ.70 μετώρους αἰωρηθῆναι' εἶδ. ἐπὶ ἀνοστήριμω κατασκευῶν: Γαλ.2,469'

2) ὁ κείμενο εἰς ὑψηλὸν ἔδωφος, ὁ ὑψηλός: Θεουκ.4,32 τῶν χωρίων τὰ μετώροτα λαδόντες, αὐτ.128, Δημ.1279 τῆς ὁδοῦ στενωτέρας γεννημένης καὶ μετώροτα, 'Αριστλ.Ζ1596b,4, Πρωτὰγ.4, Παισ.8,30,2 κατὰ τὸ μετώρων τοῦ ποταμοῦ [ὅπως βλέπει τις πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ] ἀγίνες κείνται εἰς ὑψηλότερον μέρος: 3) ὁ μετάρσιος βλλ.: 'Ἦρ.4,94 ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετώρων ριπτεύουσι ἐς τὰς λόγχας, Κρατίν.207 ἄφικνεῖ μετώρος ἦν' αἰρας, 'Αριστφ.'Ἰνπ.1362 ἄρας μετώρων ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλω, Πλάτ.Θεοαίτ.175D, 'Αριστλ.Ζ1714a,2: 4) ὁ προεξέγων, ὁ πετογιμένος ἔξω, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: 'Ξεν.Κυν.4,1) δμστα μετώρα, μέλανα, λαμπρά' 5) ὁ ἔχων οἰδημα, ὁ προσημένος, ὁ φουσκωμένος: 'Ἰνπ.'Αφ.4,73 ὑποχονδρία μετώρα' 6) ὁ ἐξωτερικός, ὁ ἐπιπόλιος, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ δέρμα ἢ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρ.: 'Ἰνπ.'Αφ.6,7 ἀλήγημα μετώρα, αὐτ.Τόπ.'Ανθρ.13 μετώροι τομαί' 7) ὁ μετεωρόρριζος βλλ.: Θεόδωρ.Φ13,10,3, αὐτ. ΦΑἱτ.3,4: 8) ὁ ἐπιπόλιος, ὁ ἀδοθής, ὁ ρηχός: 'Αριστλ.'Αθ.50,2 καὶ ὁχετοῦς μετώρους εἰς τὴν ὁδὸν ἔκρουον ἔχοντας ποιεῖν, 'Επιγρ.' || ἐν φρ. μετώρος νενί νήχεσθαι παρά τῆν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης: αὐτ.Ζ1602b,22: 9) ὁ ἀσθενής, ὁ βραχύχρῳ καὶ διακεκομμένος, ὁ οὐχὶ βαθίος, ἐπὶ ἀναπνοῆς: 'Ἰνπ.'Επιδ.3,1,ζ' ἄκραφυκρά, πελιονά, πνευμα μετώρων, ποτὸν δια ρίνων, Γαλ.7,946 μετώροτερον ἄσθμα, Φιλῶδ.Οργ.27W' 10) ὁ ἀναγβείς, ὁ εὐρισκόμενος ἢ πλέων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλγος, ἐπὶ πλοίων: Θεουκ.1,48 καθαρῶσι τὰς . . . ναεὶς μετώρους καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας, αὐτ.4,26, αὐτ.8,10' || κ. ἐπὶ πρῶσι εὐρισκόμενων ἐν τῇ θαλάσῃ: αὐτ.7,1) ὅσοι μὴ μετώροι ἐλάωσαν' 11) ὁ ηὐδῶν ὑψηλά, ὁ γαυρίων, ἐπὶ ἴππων: 'Ξεν.'Ἰνπ.11,1) πομπικῶ καὶ μετώρω καὶ λαμπρῶ ἴππων' 12) γεν. ὁ ἀκατοκᾶθιστος, ὁ ἐν ζυμῶσει διατελὼν: 'Ἰνπ.'Αρχ.'Ἰηρ.19 μετώρα καὶ ἀπετα καὶ ἀκρητα' 13) μτφ. ὁ ἐν ἀβεβαιότητι, ἐν προσδοκίᾳ διατελὼν, ὁ ἐν μετώρω καταστάσει εὐρισκόμενος: Θεουκ.2,8 Ἐλάς ἀπασα μετώρος ἦν, αὐτ.6,10, Πολύδ.3,107,6 μετώροις ταῖς διανοιαῖς' || ἐπὶ καταστάσεως, ὁ ἀθέβαιος: Δημ.378 ἐπι γὰρ τῶν πραγμάτων δῆτων μετώρων καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδῆλου, 'Ἦρωιδων.'Ατ.2,12,4 ἠνθικα ἄν τὰ τῆς βασιλείας μετώρα ἦν' || ἐπὶ πρῶσι, ὁ ἀσταθής: Τίμ.Λοκρ.104E κοφροί τε καὶ μετώροι' || νεώτ. ὁ ἐν ἀναμονῇ εὐρισκόμενος: εἶμαι ἀκόμ μετώρος, διότι δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν τῶν' || ὅμ. ὁ ἀφριπλαντευόμενος, ὁ ἀναποφάσιτος: μένει μετώρος τόσοσ καιρὸ καὶ δὲν λαμβάνει μίαν οἰανδήποτε ἀπόφασιν 14) 'Επιγρ. κ. πάπ. ἐπὶ αὐμοδαλίον, συμβάσεων, δικῶν, ὁ ἐκκρεμής: 'Επιγρ.δικαστήριον τὸ διαλῦσον τὰ μετώρα συμβόλαια, 'Ιουλ.Μισθ.368A μετώρος δικήν' || πάπ. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. μετώρα ὡς οὐσά. ἀλ. ἐκκρεμῆς ὑποθέσεις 15) μτγν. ὁ πρόθυμος, ὁ ἐπιρρητής: Πολύδ.3,101,12 μετώροις ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπὶ πόλεμον, Λοκκ.Δημ.'Εγκώμ.28, αὐτ.Μισθ.Συν.15' || ὁ σπεῖδων, ὁ μετὰ σπουδῆς ἐρχόμενος: 'Αρρ.'Επικτ.3,24,75,

'Ιουλ.Λόγ.3,122D' 16) μτγν. ἐπὶ περιστάσεων, ὁ δεινός, ὁ ἀνώμαλος: 'Ἦραιστ.'Αστρ.2,28 χρόνος μετώρος καὶ κινδυνώδης: 17) 'Επιγρ. ὁ ἀνευ ἐγγυήσεως, ὁ ἀφερέγγυος 18) μτγν. ὁ περυσιαίμενος, ὁ ὑπεροπτικός, ὁ ὑπερρήφανος: ΠΔ Βασ.2,22,28 καὶ ὀρθοθαμὸς ἐπὶ μετώρων ταπεινώσεις, Πολύδ.3,82,2 εὐθέως μετώρος ἦν ὁ Φαυρίωνος καὶ θυμοῦ πλῆρες, Λοκκ.Νηρ.5, Ρουφίν.ΑΠ 5,20 μὴ τίς σοι, μετώρε, προσέχρηται, ἢ κολακεύων λίσεται' 19) ὅμ. ἐπὶ ὄρους, ὁ κορυμνός, ὁ κενός, ἀτίθι. ὁ ὑψηλός: Λογγίν.'Υφ.2 τινὰ τῶν Καλλισθένουσ δυτα οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετώρα' || κ. ἐν καλῇ ἔνν. ὁ προξενῶν ἐντύπωσιν, ὁ λαμπρός, ὁ ὑψηλός, ἐπὶ ὄρους: Διον.'Αλ.'Ισοτ.19 τὸ μετώρων καὶ πομπικῶν 20) ἐπὶ πρῶσι, ὁ ἀφηρημένος: Κικ.'Απ.15,14,4, αὐτ.16,5,3, Γαλ.15,910' 21) μον. ὁ ἐλαφρός, ὁ ἐλαφροβένης, ὁ ἀνακουσισμένος: Μηνσι.12,6 Σύνψ.'Αγ.Νικολάου εὐθύς ἐτέλει τῶς γάμους μετώρων ἤδη τὴν ψυχὴν ἔχων' 22) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. μετώρων ὡς οὐσά βλλ.

μετεωροσκοπεῖν [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. μετεωροσκοπεῖν βλλ.1) Πτολ.'Υποθ.6,2' 2) νεώτ. Τόρυμα ἐν ᾧ γίνονται μετεωρολογικὰ παρατηρήσεις, μετεωρολογικὸς αἰσθητός.

μετεωροσκόπησις ζωσ [ἢ] νεώτ. παρατήρησις καὶ ἐξέτασις τῶν μετώρων βλλ.

μετεωροσκοπία [ἢ] νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ τὰ μετώρα βλλ. ἐξετάζουσα.

μετεωροσκοπικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μετεωροσκόπον βλλ., ὁ τοῦ μετεωροσκόπου: Πτολ.'Γεωγρ.1,33 ὄργανον μετεωροσκοπικὸν [τὸ μετεωροσκόπιον βλλ.],-μετεωροσκοπικὰ παρατηρήσεις || τὸ θηλ. μετεωροσκοπική [τέχνη] μετεωροσκοπία βλλ.: Πρόκλ.Εὐκλ.42F.

μετεωροσκόπιον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὄργανον μαθηματικὸν τοῦ Πτολεμαίου πρὸς καταμέτρησην τῆς ἀπαστάσεως καὶ τῆς ἐξόρθωσης τῶν ἀστέρων: Πτολ.'Γεωγρ.1,3,4 τὴν ζητούμενην περιφέρειαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ μετεωροσκοπίου δεῖκνυμεν' 2) νεώτ. ὄργανον τῶν μετεωρολογικῶν παρατηρήσεως **μετεωροσκόπιον** [τὸ] μτγν. μετεωροσκόπιον βλλ.: Σιμηλίκ.Οὐρ.548.

μετεωροσκόπος ὅς κ. νεώτ. ὁ ἔρευνῶν, ὁ ἐξετάζων τὰ τῶν μετώρων, ὁθ. οὐνεκὸ ὁ καταγινόμενος εἰς ἀνωφελῆ, ὁ οὐκὼν περὶ ἀνωφελῶν: Πλάτ.Πολ.489B οὐχ ἡγεῖται τῶν κατὶ μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολεσχίην . . . δασιτοβαῖ ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς . . . ναυσὶ πλοητήρων; 2) νεώτ. ὁ σχολοῦμενος μετὰ τῆν μετεωροσκοπίαν βλλ.

μετεωροσκοπῶ-έω σχόλ. παρατηρῶ τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας: Σχόλ.'Αριστφ.Εἰρ.92.

μετεωροσοφιστής [ὁ] ποι. ὁ ἀστρολόγος σοφιστής, ὁ περὶ τὰ μετώρα ἀσχρολόγος σοφιστής: 'Αριστφ.Νεφ.360 οὐ γὰρ ἀν ἄλλω γ' ὑπακούσασιν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν.

μετεωροσσηνίη [ἢ] μτγν. ποι. μετώρινα βλλ.: Μαν.4,436.

μετεωροσῆης-πτος [ἢ] μτγν. ὕψος, μεγαλειον: Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.20.

μετεωροσῆης-οὐς-ές μτγν. ὁ ὑψηλὸς φαινόμενος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἐμφανιζόμενος: Φιλ.Βυρ.Θαυμ.6 διεγειρων πρὸς ὄβσιν μετεωροφάνες [οἰκοδόμημα].

μετεωροφάνει-ακος [ὁ] κομ. λ. ὁ ἀπατῶν, ὁ φανακίζων διὰ τῆς σοφιστικῆς μετεωρολογίας: 'Αριστφ.Νεφ.333 ἀνδρῶν μετεωροφάνεακας **μετεωροφάνει-έω** σχόλ. ἢ ἀρχ. λεξ. περὶ οὐρανίων φαινομένων διανοοῦμαι, ὁθ. μτφ. ὑψηλοφρονῶ: Σχόλ.'Αριστφ.'Ἰνπ.82), Σουῖδ. ἐν λ. χασμά

μεταωρῶ-έω μτγ. κ. μον. μεταωρίζομαι βλλ. : Φιλ.1,130 πύθηθαι και μεταωρειν ῥησατο 2) μον. καθιστά τ, κρατώ τι μετέωρον : Μηναι.121. Ὁρθρ. Ὁδ.3 ὁ πῆγας ἐπ' οὐδανός τὴν γῆν τὴ προστάξει σου και μεταωρήσας ἀσάχτως βριθῶσαι. **μεταωρῶς** (μετέωρος) ἑπὶ ρρ. μτγ. κατά τρόπον μεταωρῶν, ὕψηλὸ εἰς τὸν ἀέρα : Φιλόστρ. Ἀπολλ. 4,21 2) μτφ. διαστακτικῶς, μετ' ἀμφιβολίας, μετ' ἔνδοξασμῶν : Πλουτ.Κριμ.13 ἄλλα δυσπίστως ἐπι και μεταωρῶς ἐχόντων ἰσὺν στρατηγῶν. 3) ἀσταθῶς, ἀβεβαίως : Βεπτ.Βάλλ.166,4 4) ἀλαζονικῶς : Πολυδ.9,144.

μετζαβόλτα (ἡ) δημ. ναυτ. ἡμῶσμος (βλλ.) 1) ἡμιστρόφιον βλλ.

μετζάσο (τὸ) (ἰταλ.) ὁ ἐν πσιν οἰκίας ὑπεράνω τοῦ ἰσογαίου χαμηλὸς δροφος.

μετζινιέ (τὸ) (τουρκ.) δημ. μετζιη βλλ.

μετζιη(ῶν) (τὸ) (τουρκ.) νεώτ. κ. δημ. τουρικὸν νόμισμα, παλαιότερον χρυσοῦν, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὴν τουρικὴν λίραν, βραδύτερον ἀργυροῦν ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ πέμπτον τῆς τουρκ. λίρας, ἀντίστοιχον πρὸς τὸ τάλληρον, ἀξίας δραχ. χρ. 4,20.

μέτζο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. ἡμισυ μ. ἐν ταῖς φρ. μέτζο μέτζο (ἢ) μῆτι, παροιμ. φρ. μέτζο τράγειο μέτζο πρόβειο (περὶ πραγμάτων μετρίας πισότητος) 2) ναυτ. ὁ μέσος συστολεύς βλλ. Ἰστίου 3) α' συνθ. δ. λ. ἀντὶ τοῦ ἡμι- ἢ μεσο-.

μετζοκάμρα (τὸ) δημ. ναυτ. μεσόζυγον, τὸ μεσόζυλον βλλ.

μετζοκάφτο (τὸ) δημ. ναυτ. ἡμιρρόμβιον βλλ.

μετζοσοράνο (ἰταλ.) δημ. μουσα. μεσόφανος.

μετζοτῆνο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. εἰδος χαλκογραφίας δι' ὀξείδωσης.

μετζοτονιάδα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ναυτ. ἡμικόριον.

μετῆκα Ἦσ. εμετεμλήθη, ἰκέτευσεν.

μετῆλαι (αἱ) μτγ. κ. μετῆλαι (Ἦσ.) ράβδοι ἐφ' ἀκέραιου τοῦ μέρους ἄριστος ἡ ἀράξης Πολυδ. 1,243 ἐπὶς διδύμοις ράβδοις τὰς εἰς τοὺς ἵππους βλεπούσας ἀπὸ τῆς καπάνης μέχρι τοῦ κυρτίου.

μετῆλα (αἱ) νάπ. ἀντὶ μεταλθεῖν, ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ρ. μετέωρα βλλ.

μετῆλλαχοῦσης νάπ. ἀντὶ μετῆλλαχίας, μτχ. θηλ. τοῦ μετῆλλαχῶ βλλ.

μετῆλυς-υδός (ὁ,ἡ) (μετέωρα, μετῆλυθον) μτγ. κ. μον. ὁ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνων, ὁ ἐξ ἄλλου τόπου ἐρχόμενος, ὁ ἐπαικος : Διου.Περ.689 Κόλχοι ναϊσάουσι, μετῆλυδες Αἰγύπτου, Πρόδρ. ἐν Σημ.2,228 και θεὸν ὡς σε τίσωσι μετῆλυδες Ἄρεος υἱοί, Πάπ. ἥ κ. ἐπὶ τῶν γερῶνων : Τρυφιδ. 352 μετῆλυδες Ὀκεανοῦ. 2) μτγ. κ. ὡς ἐπίθ. ὁ ἀναλασόμενος ὁ μεταβάλλων ἔσθιν : αὐτ.133 μέπλυς ὀμφητήρ, Νόνν.Δ 10,241 μετῆλυδα ταρσὸν ἀρείων ἰεθὶ χροεῦτο, αὐτ.12,365.

μετῆμπέος-ον μον. μετῆμῆρος, μετῆμῆρινος : Πρόδρ.Ἐπιστ.75.

μετῆμφιασμένος-η-ον παθ. μτχ. τοῦ ρ. μετῆμφιέω βλλ. προσωποδοφόρος, μασκαράς.

μέτῆν Ἦσ. ἐμῆσῆν, μετῆσιαν.

μετῆνέμος-ον μτγ. κ. μον. ποι. ὁ μετὰ τοῦ ἀνάμου βαίνων, ὁ τοχὸς τῶς ἀνεμοῦ : Αἴτλ.4,62 σὲ μετῆνιμῆ πάλω ἀφασόμενος, Πρόδρ. ἐν σση. εἰς Θεοφύλ.Σ 228.

μετῆρῶς-ον (ἰσείρω) ἐπικ. τ. τοῦ μετέωρος, ὄμορ. πεδάωρος ὁ ἐφ' ὕφους κείμενος, ὁ ὄψωμένος ὑπεράνω τοῦ ἀδάφου, ὁ αἰωρούμενος ἐν τῷ ἀέρι, ὁ κρεμάμενος : Ἰλ.Θ 26 τὰ δὲ κ' αὐτὲ μετῆρορα πάντα γένοτο, αὐτ.Φ 369 Ὑγν.Ἐρμ.135, Ἀπολλ.Ρ 4, 1366 ἵππος χρυσήσῃ μετῆρορα ἀχένη χαιτάς, Ἄρατ.794 κερῶν τὸ μετῆρορον ἡ κορυφὴ τοῦ κέρατος. 2) μτφ. ὁ τολαντεύμενος, ὁ ἀσταθῆς, ὁ ἀσυλλήγιστος, ὁ ἀπερίσκεπτος : Ὑγν.Ἐρμ. 488 μῶφ ἀπῶς κεν ἔπατα μετῆρορά τε θρυλλίζοι.

μετῆσασθαι ἰων. μέσ. μέλλ. ἀπαρφ. τοῦ ρ. μεθίμι βλλ.

μετῆσι ἰων. γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. τοῦ ρ. μεθίμι βλλ. : Ἦρ.6,37.

μετῆσιμ ἰων. τ. τοῦ μεθίσιμ βλλ. : Ἦρ.1,40.

μετῆσιω μετῆω βλλ., μτ. γενικ.πράγμ. : Ἦρ.5,92,γ' ἔδοξε αὐτῆς πορελθόντας πάντα τοῦ φόνου μετῆσιω, Πλάτ.Τίμ.58ε (ταύτην δὲ) ἀπαλέσσαν μετῆσιω μάλλον κινήσεως, αὐτ.Πολ.411D, Φιλ.56C ἐλάττονος ἀκριβεῖσας μετῆσιωσας.

μετῆτῆλαι (αἱ) μετῆλοι βλλ.

μετῆχιώματι-σμο (ἵ) μτγ. μ. ἐν φρ. μετῆχιώσασθαι τὰ ἴσα βαίνειν ἐπὶ τὰ ἴχνη πινὸς κατ' ἴσον λόγον : Στουδ.Θεοδ.92,254.

μετοικέκιζομαι (αἱ) παθ. μτφ. ἀλλάσσω πορείαν, κατεῦθονον ὡς δι' οἰακος : Πλουτ.Ἦθ. 34 ὁ ὕψ' ἡθονῆς δεῦρο κἀκεῖ μετοικεκιζόμενος.

μετοικεσία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ., ἰων. μετοικεσῆ μετοικεσία βλλ.ἱ, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἀχμάλωτας και τοῦ μετοικισμοῦ τῶν Ἑβραίων : Πάβασ.4,24,16 και ἡγαγεν αὐτοῦς βασιλεῖς Βαβυλῶνος μετοικεσίαν εἰς Βαβυλώνα, ΚΔ Ματθ.1,11 ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνας. 2) μτφ. ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἢ εἰς Ἄδου μετῆσασσι : Αἴτλ.7,731 ἐς πλεόνων ἔλθε μετοικεσίην.

μετοικέσιον (τὸ) Ἦσ. ἐτὸ ἐκ τόπου εἰς τόπον οἰκήσιαι.

μετοικέτης (ὁ) ἀρχ. λεξ. δ' ἐν τῷ μέσφ οἰκῶν Ἦσ. εμετοικέται' κατά μέσον οἰκοῦντες.

μετοικησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. μετοικία, μετοικεσία βλλ. : Πλάτ. Ἀπολ.40C μεταβολῆ τῆς τυγχάνει ὄσα και μετοικησις τῆς ψυχῆ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθνήδα εἰς ἄλλον τόπον, αὐτ.Φαῖδ.117C, Κατ. Ἀστρλ.Κ7,110 ἥ ἐγκατάστασις εἰς ξένην χώραν : Πλάτ.Νόμ.850Α ἵναί δὲ τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μετοικισίην ἐπὶ ῥησις. 2) μτφ. μετῆμψύχως : Αἴλ.Ζ1 12,7 τὴν ἀρίστην μετοικισίην τὴν τοῦ ἀνθρώπου . . λέοντα γίνεσθαι.

μετοικίαι (ἡ) μεταβολή, ἀλλαγὴ κατοικίας, μετοικησις, μετανάστευσις : Θουκ.1,2 διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξήθησαν (τὴν Ἀττικὴν) κ. ἐπὶ μετοικεσίας τῶν Ἑβραίων κατοπίνε τῆς ἀχμάλωτας τὸν ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων : ΠΔ Ἐρ.20,4 ἰδοῦ ἐγὼ δίδωμι σε εἰς μετοικίαν πᾶν πᾶσι τοῖς φίλοις σου. 2) ἐγκατάστασις ἡ διαμονὴ τινος ἐν ξένη πόλει, τὸ νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὸν τόπον ἔξωθεν εἰς μετοικίος βλλ. : Αἰσχ.Εὐμ.1018 μετοικίαν δ' ἐμῆν αὐ σέθωντες οὐ τι μῆμψεσθε συμφορὰς βίου, Σοφ. Ἀντ.890,Πλάτ.Νόμ.850C τῆς μὲν μετοικίας ἀρχεῖτω χρόνος ὁ μετὰ τὸ πέμπτον και δέκατος ἔτος. 3) κατάστασις και δικαιώματα τοῦ μετοίκου : Λυσ.6,49 μετοικοί . . και ἔξενοί ἐνεκα τῆς μετοικίας ὠφέλου τὴν πόλιν εἰσαγόντες.

μετοικίω κ. νεώτ., ὀπ. μέλλ. μετοικιῶ, ἄγω, ὀδηγῶ τινα ἀπὸ τινος τόπου και ἐγκαθιστῶ αὐτὸν εἰς ἄλλον : Ἀριστ.Οικ.1352α,33, ΚΔ Πράξ.7,4 κἀκειθεν μετὰ τὸ ἀποβαθεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετῆμψισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην, Πλουτ.Ρωμ. 17 τὰς τε πόλεις Ῥωμύλω παρήκαν ἔξενι και μετοικίσιαι σφῶς αὐτοῦς εἰς Ῥώμην. 2) τὸ μέσ. ἀπερχομαι και ἐγκαθίσταμαι εἰς ἄλλην πόλιν, μεταναστεύω : Ἀριστ.Ἐκκλ.754 πότερον μετοικεκιζόμενος ἔξενήνοχος αὐτ' ἡ φερείς ἐνέχρωμα ἠθῶναι, Ἄππ.Λιβ.84 ἥ ἐπὶ πόλεως, ἐνεργῶ, στέλλω πολίτας, ἵνα ἐγκατασταθῶνι που εἰς ἀπικοί : Ἐγνηρ. Μυτιληνὸν σώμα μετῆμψισατο. 3) μτφ. ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν νοῦν, κἀμῶν πνὴ νὰ πᾶθῃ ἕκστασιον φρενῶν, νὰ χάσῃ τὸ μυαλὸ του, νὰ παραλογίζεται : Μελάνδ.1 ὁ θυμὸς μετοικεσίως τὰς φρενας κ. καθ. : Ἀριστ.4. 4) μτγ. μτφ. μετῆμψιχομαι βλλ. : Φιλ.1,232 τὸν κλόνον εἰς δὴν ἡ ψυχὴ μετῆμψισατο ἥ Ἐγνηρ. κ. ἐνεργ. μετῆμψιχῶν.

μετοικικός-ή-όν ὁ εἰς μετοίκον ἀνήκων, ἀνσφερόμενος ἢ ἰδιόζων· Ὑπερβ.149 τοὺς ταμίαις καὶ ἐπιμελητάς τῶν μετοικικῶν συμμοριῶν· ἢ ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ μετοίκου βλ.λ.· Πλούτ. Ἀλκ.5 πλὴν ἕνα μετοικικὸν ἀνθρώπου Ἰ' Ἀλκιβιάδου· ἔκαστος εἰς δεξιῶν, Λουκ. Δις Κατ.9 συντακεῖν εἰς τοὺς μετοικικοὺς ἰδ. ἀνάγειν μετοικίαν· ἢ τοὺς οὐδ. κτ. πλ.β. μετοικικά ὡς οὐσ. ἢ παρεμφερμένη ἀπ. γλῶσσαι ἢ ὁμιλουμένη ὑπὸ τῶν μετοίκων· Λουκ. Λεξιφ.25 οἶον το ἴππατος τοὺς ἀπαντώμενος καὶ το καθεσθεῖς οὐδὲ μετοικικά τῆς Ἀθηναίων φωνῆς.

μετοίκιον ἴδιον τέλος, φόρος ἐτήσιος ὑπὸ τῶν μετοίκων καταβαλλόμενος ἰέν Ἀθήνας ἢτο 12 δρχ.1· Εὐδουλ.87, Μέν.35, Ἰσαί. ἀπ.45, Λυσ.31,9 καὶ ἐν Ὠρωπῷ φεοικον κατατίθει ἐπὶ προστάτῳ φεοικ, Ξεν. Πρωσ.21, Πλάτ. Νόμ.850β, Ἰν.845 Μεγαράς· ἔξωκός τε καὶ μετοίκιον τέμπε, Λουκ. Θε. Δ'3· ἢ φόρος τελούμενος ὑπὸ τῶν ἀπελευθέρων· Ἀριστομ.16· 2) τοὺς πλ.β. μετοικία ὡς οὐσ. συνουκία βλ.λ., ἐορτὴ τελουμένη κατὰ Ἐκατομβαιῶνα ἐκάστου ἔτους πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰς μίαν πόλιν συνεχώσεως ὑπὸ τοῦ Θεσείως τῶν κωμῶν τῶν Ἀθηναίων· Πλούτ. Θεσ.24 ἔβουσε δὲ καὶ Μετοικία τῆς ἐκτῆς ἐπὶ δέκα τοῦ Ἐκατομβαιῶνος, ἦν ἐπὶ νῦν θύουσι.

μεταίκιος Ζεύς ἰδ. ἢ Ζεὺς ὡς μετὰ προστεταῶν τοὺς μετοίκους βλ.λ., ὁ ὑπὸ τῶν μετοίκων τιμῶμενος Ζεὺς· Φρύν. Σοφ. Παρ.86β.

μετοικισίας-εως (ἡ) [μετοικίζω] μων. μετοικισίας βλ.λ.· Ὀλυμπ. Μετ.115,28.

μετοικισμός ἰδίον [μετοικίζω] μων. μετανάστασις βλ.λ., το μετοικίζειν καὶ το μετοικίζεσθαι, ἦτοι μεταβαίνειν εἰς ἄ. τόπον· Πλούτ. Πολιτ.22, αὐτ. Ἀγ.11 τὸν δὲ ἀπελθόντα τῆς Σπάρτης ἐπὶ μετοικισμῷ πρὸς ἑτέρου ἀποθνήσκειν καλεῖται.

μετοικιστής ἰδίον [μετοικίζω] μων. ὁ δὴγῶν τοὺς κατοίκους που πρὸς ἀποικισμῷ, ὁ ἱδρύων πόλιν δι' ἀποίκων· Πλούτ. Σύγκρ. Θεσ. κ. Ρωμ.4 καὶ οἰκιστὰ πόλεων, οὐ μετοικιστὰ.

μετοικοδομῶ-έω μων. οἰκοδομῶ, κτίζω κατὰ διάφορον τρόπον, δίδω εἰς οἰκοδομήν ἄλλην μορφήν· Πλούτ. Κατ.51 μετοικοδομῶν τὴν Πομπηίου οἰκίαν· 2) οἰκοδομῶ ἄλλοιου· Ἀρρ. Ἐπικτ.3,24,6 μετοικοδομεῖν τὰς νεοσσίας.

μετοικονομῶ-έω Ἐπιγρ. ἐπιφέρω μεταβολὰς, μεταρρυθμίζεις εἰς τὴν διοίκησιν.

μετοίκος ἰδ. ἢ κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ξένης ἐγκατεστημένος εἰς τινὰ χώραν, ὁ διαμείνων, ὁ κατοικῶν εἰς πόλιν ξένην· Ἡρ.4,151 ἐπὶ τῆς Κρήτης ἡ μεταίκων ἀπιγμένους εἴη ἐς Αἰθίαν, Αλογ. Ἐπ.548 ὁ δὲ τοῖσδ' ἀνήρ, μετοίκος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφὰς, αὐτ. ἰκ.994, αὐτ. Πέρο.319, αὐτ. Λο.971, Σοφ. ΟΤ.452, αὐτ. ΟΚ.934, αὐτ. Ἀντ.852 ἐπ' οὐσ' ἐν βροτοῖς, οὐκ ἐτ' οὐσα, μετοίκος οὐ ζῶσιν, οὐ θανασοῖσιν [ἐπὶ ζῶντος ἀνδρ. ἐγκλεισμένου ἐν τάφω, ὁστις δὲν εὐρίσκειται οὐτε μεταξὺ τῶν ζῶντων, οὐτε μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ εἶναι ζῆνος καὶ πρὸς τοὺς δύο], Ἀνδοκ.1,144 ζῆνον εἶναι καὶ μετοίκον ἐν τῇ τῶν πηλίσιον· ἢ ἰδ. ἐν Ἀθ. ζῆνος διαμείνων ἐν τῇ πόλει καὶ τελῶν ἐπὶ τοῦτ' ὁ μετοίκιον, μὴ ἔχων ὄμωσ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, ἀνθίθ. ὁ ἀσπός καὶ ὁ ζῆνος βλ.λ.· Θουκ.2,13 καὶ μετοίκων ὄμοι ὄπαται ἦσαν, Ἀνδοκ.1,15 Τευκρός δὲ ἦν ἐνθάδε μετοίκος· 2) ἐπὶ πτηνῶν, ὁ παρεπιδημιός, ὁ ἰπάμενος εἰς τὴν ὄψη, εἰς τὸν οἰθέρα· Αλογ. Ἀγ.57 γόνον δὲυδδῶν τῶνδε μετοίκων ὀστεροποιῶν πέμπε παραδῶσιν Ἐρινῶν· 3) νάπ. ὁ μετὰ τῶν οἰκῶν, ὁ σπόνικος· 4) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν ριπιφοριδῶν.

μετοικοφύλαξ-δικος ἰδίον φλοξ, ἐπιστάτης ἢ προστατὴς τῶν μετοίκων βλ.λ.· Ξεν. Πρωσ.27.

μετοικῶ-έω κ. νεώτ. κ. μεταφοικῶω [Λοκρ. Ἐπιγρ.] ἀλλάσσω κατοικίαν, μεταβάλλω τόπον διαμονῆς, μεταβαίνειν εἰς ἄλλο μέρος, μεταίτ. τόπου· Εὐρ. Ἰππ.837 το κατὰ γὰς κνήφας μετοικεῖν σκότῳ θανάων ὁ τλάμων, Παπαδ. Χολερ.91 ἄμα εὐρα διαματίον θά μετοικίῃ· ἢ μτ. δότ. ἔρχομαι ἐν κατοικίῳ, ἐγκαθίσταμαι εἰς τὴν πόλιν· Πίνδ. Π.983 Λευκίπποισι Καδμείων μετοικίῃσιν ἄγυιας· ἢ κ. ἀπόλ. εἶμαι μετοίκος, εἶμαι ἐγκατεστημένος εἰς τινὰ πόλιν ὡς μετοίκος· Αλογ. ἰκ.609 ἠμῶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κάρρουσιόστας ζῆν τ' ἀσουλία βροτῶν, Εὐρ. ἰκ.892, Ἀριστοφ. Ὀρν.1319, Λυσ.12,20 τοῖστων ἤξισαν οὐχ ὁμοίως μετοικουῦντας ὡσπερ αὐτοὶ ἐπολιτεύοντο, αὐτ.5,2 Δημ.1191, Ἐπιγρ. ἐν Μιλήτῳ πέντε ἔτη μετοικεῖν.

μετοίκων μέλλ. τοῦ ρ. μεταφέρω βλ.λ.

μετοίχομαι, μέλλ. μετοικίχομαι, ἀπέρχομαι πρὸς ἀναζήτησιν τίνος, πηγαῖνα ἵνα καλέσω ἢ παραλάβω τινὰ μετ' ἐμοῦτοῦ· Ἰλ.Κ.111 ἄλλ' ἐπὶ τῆς καὶ τοῦσδε μετοίχομενος καλέσειεν, Ὀδ.Θ.47 κήρῳ δὲ μετ' ἔχτο θεῶν αἰσῶδον· 2) ἐπιζητῶ, μτ. δότ. πράμ.· Εὐρ. ἸΤ.1332 ὡς ἀπόρρητον φλόγα θύσουςα καὶ καθαρῶν ὄν μετ' ἔχτο· 3) ὀρμῶ, ἐπιτίθειαι, ἐφορμῶ, καταδιώκω· Ἰλ.Ε.148 ὁ δ' Ἄβαντα μετ' ἔχτο καὶ Πολυδῶν· 4) διερχομαι· Ὀδ.Θ.7 ἢ δ' ἀνά εἰστυ μετ' ἔχτο Παλλὰς Ἀθήν· 5) ἀπέρχομαι συνοδεύομενος ὑπὸ φέως· αὐτ.Τ.24 τῆς τοῖ ἐπειτα μετοιχομένη φέως οἰσεῖ· 6) μτγ. ἀναχωρῶ δι' ἄλλον τόπον· Ἀπολλ. Ρ.4,758 λαφίρῃσι μετοιχομένη πετρῶνεσι δασρο ὀθῖνι μοι ἀνωχθι μολαῖν.

μετοικνίζομαι ἀποθ. μεταβάλλω τὸν οἰωνόν τινος, ἐπιτελῶ εὐόωναν μεταβολὴν εἰς τι, παρέχω αισιωτήρους οἰωνοῦς· Δειν.1,29 μετοικνισσάσθαι τὰς τῆς πόλεως πράξεις (δίδειν καλῶν οἰωνῶν διὰ το μέλλον, ὁδ. μεταβάλλει τὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας ἐπὶ το βέλτιον), αὐτ.92.

μετοικλάζω, μέλλ. -σω, ὀικλαδῶν καθήμενος ἄλλῶσσω θέσιν, ἐπὶ δειλοῦ πολεμιστοῦ ἐνεδρεῖοντας· Ἰλ.Ν.281 οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἴσθαι ἐρητύτ' ἐν φρεσὶ θυμῶς, ἀλλὰ μετοικλάζεις· ἢ κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ πτηνῶν· ΑΠ.9,209 τίποτε μετακλάζεις πτωμάτων δζων ἄν' δζων· 2) μτφ.· Διόδ.Σ.38,9,13 πρὸς ἀμφοτέρους τοῖς προσποιήμασι μετοικλάζων.

μετοκλάσσις-εως (ἡ) μων. το πίπταιν εἰς τὰ γόνατα, γουγκιλία· Στουδ. Θεοδ.1,292.

μετοκλήχῃ ἴδ. ἐμετοχήχῃ.

μετοκλήχῃ ἰδίον νεώτ. χημ. κ. μετόλιον ἴδιον το μεθ' ὑδροχλωρίου ὄλας τῆς μονομεθυλοπαραμινόμετακρεσολῆς, χρῆσιμῶν ἐν διαλύματι ὡς ἐμφανιστῆς εἰς τὴν φωτογραφικὴν.

μετολιθαίνω μων. μεταβαίνειν που δισθαίνω, καταλείπω τὴν εὐκόλιος καὶ φεύγω· Τζέτζ. Χιλ.8,839 περὶ τίνος οὐ σώζοντος ὁσάνιν ἐν τῇ φίλῃ, ἀλλὰ μετολιθαίνοντος καὶ μετατροπομένου.

μετόν οὐδ. κτ. ὄπρος. ρ. μετόσι βλ.λ.

μετονομάζω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. μετωνομάσσω, παθ. ἀόρ. μετωνομάσθη, δημ. -σθηκα, παθ. μτγ. παρακ. μετωνομασμένος, μεταβάλλω το δνομά τινος, ὀνομάζω τινὰ δι' ἑτέρου ὀνόματος, ἀλλάσσω τὸ ὄνομα τίνος διδῶν αὐτῷ νέον· Ἡρ.4,189 ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τοῦτων αἰγιόσας κ. Ἑλληνες μετωνομάσσαν, αὐτ.5,69 τὰς φυλάς μετωνομάσεν ἰδ. Κλεισθένης, Φιλῶδ. Μουσ.50Κ.-ἢ ἐπιτροπὴ μετωνομάσσε πολλὰ χωρία ἔχοντα ζῆνα ὀνόματα· ἢ παθ. ὀνομάζομαι με νέον ὄνομα, ἀλλάσσω ὄνομα· Ἡρ.1,94 ἀπὶ δὲ Λυδῶν μετονομασθῆναι αὐτοῦς ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν παιδῶς, αὐτ.4,155, Θουκ.1,122 καταφρόνησιν ἢ . ὄνομα ἀφροσύνη μετωνομάσται, Πλάτ. Θεαηφ.180Α κινῶντες μετωνομασμένον, ΑΠ.9,617, Ἀθην.13,576Α πρότερον Μιλ-

τῷ καλουμένῃ Ἀσπασίαν μετονομασθῆναι, -θά μετονομασθῆναι ἡ ὁδός, - ἡ πλατεία μετονομασθήκε.

μετονομασία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. μετοβολή, ἀλλαγὴ ὄν. κτ. πληθ. τίτλος ἔργου τοῦ Νικάνορος : Ἀθῆν.7.296Δ Νικάνωρ ἐν μετονομασθῆσαι τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαύκων μετονομασθῆναι. 2) ἡ εἰς ζῆλον γλάσσαν μτφρ. ὄν., ὅσον τοῦ θεῶα τὰ εἰς εὐδαιμόνησιν.

μετόνυχον (τὸ) μγν. ὁ τελευταῖος ἀρμός τῶν δακτύλων : Κατ. Ἀστρλ.Κ.7.238.

μετοξύ μγν. τ. τοῦ μεταξύ βλ.λ.

μετόπη (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ δωρ. ἀρχιτεκτονικῇ τὰ μεταξύ τῶν τριγύφων βλ.λ. διάστημα, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἔμενε κενόν, ἀλλ' ἀκολούθως ἐκαλύπτετο διὰ πηλῶν πλακῶν, ἐν αἷς ὑψηρῶν ζωγραφικὰ παραστάσεις, καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀκμῆς αὐτῆς καὶ κατόπι διὰ μαρμαρίνων, κεκοσμημένων δι' ἀναγλύφων : Βιτρ.4.2.4* πρβλ. μεθόπιον.

μετόπιον ἐπιρρ. μετόπισθε βλ.λ. : Σοφ.Φιλ.1189 τί σ' ἐτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιον τάλας, Ἀπολλ. P.4.1764.

μετόπισθε(ν) ἐπιρρ. κ. νεώτ. σπαν. μτ. ἐκθλιφῶς μετόπισθ' (Γ'Ὁδ.Χ.345) : ἡ λ. συνήθ. π. ἐπ., ἰδ. ἐν ἴλ., καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου : ἐπὶ τόπου, ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἀπὸ πίσω, ὀπίσω : ἴλ.Ζ.68 ἡ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν μιννέτα, αὐτ. Ω.687. || ἐν τῇ δευτέρᾳ σειρά : αὐτ.Ρ.261 δασοὶ δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν.

2) ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, μετέπειτα, ἀκολουθῶς : αὐτ.Ι.82 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, Ἡσιόδ. Ἐργ.284 ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται, Εὐρ.ἀν.446,5 ἡ πρόσθ' ἡ μετόπισθεν. 3) συγκ. ἡ κ. πρόθ. μτ. γενικ. : ἴλ. Ι.504, Ὁδ.Ι.539 κἀδ' ὁ ἔβαλεν μετόπισθε νεός κυανοπέρωοι τυτθῶν. 4) νεώτ. ἐνάρθρ. μετόπισθεν (τὰ) ὡς οὐσ. αἰ παρακολουθοῦσαι ἐν καιρῷ πολέμου τὸν ὄγκον τοῦ στρατεύματος δ. ὑπηρεσίαι, σκοποῦσαι τὸν ἀνεφοδιασμένον αὐτοῦ εἰς πολεμικὸν ὄλικόν καὶ τροφήμα : ἡ ὑπηρεσία τῶν μετόπισθεν.

μέτοποι ἴσ. ἀνδρες.

μετοπωρίζω (μετόπωρον) μγν. λαμβάνω, ἔχω τὰ χαρακτηριστικά τοῦ φθινόπωρου, εἶμαι ὡς τὸ φθινόπωρον, ὁμοιάζω πρὸς αὐτὸ (τὸ ρ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ.Ι.62 ὡς σπάν.) : Φιλ.Ι.13 ἔπαρος μετοπωρίζοντος καὶ μετοπώρου ἐαρίζοντος.

μετοπωρικὸς ἡ-ὄν (μετόπωρον) νεώτ. ὁ τοῦ μετοπώρου βλ.λ., ὁ κατὰ τὸ μετόπωρον ἢ φθινόπωρον συμβαίνων, ὁ φθινοπωρινός.

μετοπωρινός ἡ-ὄν (μετόπωρον), μγν. μετοπωρινός ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μετόπωρον, ὁ φθινοπωρινός βλ.λ. : Θουκ.7.87 καὶ αἱ νύκτες ἐπιγινόμεναι τούτων ἐν μετοπωρινῷ καὶ ψυχρὰ τῇ μεταβολῇ εἰς ἀσθενεῖαν ἐνεωτέριζον, Ξεν.Οἰκ.17.2, Ἀριστ.Ζ.Ι.553b.27 μεινὸν τὸ μετοπωρινόν μῆλι, αὐτ.Μετ.364b.2, Ἀδσ.41 μετοπωρινῶν τροπαί, -μετοπωρινὸν ἢ φθινοπωρινὸν σημεῖον (τὸ ἔτερον τῶν σημείων, καθ' ὃ ἡ ἐκλειπτικὴ τρέμει τὸν ἰσημερινόν) : 2) τὸ οὐδ. μετοπωρινόν ὡς ἐπιρρ. : Ἡσιόδ. Ἐργ.415 μετοπωρινὸν ὄμβρῆσαντος ἰκτ. τὴν ἐποχὴν τοῦ φθινοπώρου.

μετοπωρις-ιδος (ἡ) μγν. ὁ μετόπωρον, τὸ φθινόπωρον βλ.λ. : Μιχ.Ἀνομ.2.384,265.

μετόπωρον (τὸ) μγν.κ. μεθόπιον βλ.λ. ἡ μετὰ τὴν ὥπλων, ἡ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ θέρους ἀκολουθοῦσα ἐποχὴ τοῦ ἔτους, φθινόπωρον : ἴπν. Ἄερόδ.Θουκ.7.79 τοῦ ἔτους πρὸς μετόπωρον ἤδη ὄντος (π. Ἀριστ.Ζ.Γ.784a.19 μνημονεύεται μτ. τῶν λ. ἔαρ, θέρους, χειμῶν.) || μγν. κ. μτφ. : Φιλ.στ.Ἐπιστ.51 τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους.

μετοπωρίζω ἰων. τ. τοῦ μεθοπωρίζω βλ.λ.

μετόρχιον (τὸ) ἰδρῶσι τὸ μεταξύ δύο σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα : Ἀριστ.Φ.Π.5:8 ἢ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξαι ἐν μετόρχιον (σχόλ. ἐτὸ μεταξύ τῶν συμπτῶν πεδίων, ἐν ᾧ ἡ σίτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται).

μετοσάω κ. μετόσσω (ἰσσαι δ.γρ. τοῦ μετοσάω βλ.λ.

μετουσία (ἡ) (εἶμ) κ. νεώτ. τὸ μετέχειν, μέθεξις, συμμετοχὴ, κοινωνία, μετάληψις τινος : Ἀριστ.Β.Πρ.446 ἀνοσφορόν ἀν' ἄλλος παιζόντες οἷς μετουσία θεοφιλοῦς ἑορτῆς, αὐτ. Θεομ.152, Ξεν.Κ.Π.8,5,23 Ἰππικὸν δὲ καταστάσας Περσῶν πεποίηκε Πέρσας καὶ πεδίων εἶναι μετουσίαν (ἐκαμε τοὺς Πέρσας καὶ ἔχουν ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τῶν καὶ πεδιάδας), Δημ.269, αὐτ.199, αὐτ. 555, Ἐπιγρ. 2) ἐν τῇ φιλοσ. μεθέξει, συμμετοχῇ τοῦ μέρους ἐν τῷ ὅλῳ : Πολύθεος π. Ἀλεξ. Ἀφρ.Μεταφ.84,18 κατὰ μετόρχιον τε καὶ μετουσίαν, Πτολ.6,19 ὁ μὲν αἰαρχός, ὁ δὲ αἰαχίων εἰδους τοῦ αὐτοῦ μετουσίαν, Πρόκλ.Παρμ.557S.

3) μαν. κ. νεώτ. ἡ θεία μετουσία ἢ θεία μετάληψις, ἡ ἅγια κοινωνία.

μετουσιασμός (ὁ) μαν. μετουσία βλ.λ. : Στουδ. Θεόδ.444C κατὰ δεύτερίων ἀριστικῶν μετουσιασμοῦ.

μετουσιαστικός-ή-ὄν μγν. ὁ μετουσίαν, μετοχὴν ἐμφανίαν, μ. ὡς γραμμ.δρος : Διον.Θρ.636, 15 μετουσιαστικὰ (τὴ) παράγωγα ἐπιθέτα, τὰ δηλοῦντα τὴν οὐσίαν, ἴτοι τὴν ἄλην, ἐξ ἧς κατασκευάσθησαν τὰ ὑπ' αὐτῶν προσδιοριζόμενα οὐσ., ὡς ζῦλιον, λίθιον, χαλκοῦσι.

μετούσιος-ον μγν. ὁ ὑπὸ τὴν οὐσίαν, ὁ κατατῆρος τοῦ ὄντος, τῆς ὑπάρξεως τῆς οὐσίας : Φιλ.δ.ἴω.Υπόμν.504.21.

μετουσιῶ-ὄω (μετουσία) νεώτ., δ.τ. -ὄων μεταβάλλω τὴν οὐσίαν ἢ τὴν φυσ. ὑπόστασιν τινος, μεταβάλλω τὴ κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ οὐχὶ κατὰ εἶδος.

2) τὸ παθ. μετουσιοῦμαι ἐν τῇ ἐκκλ. γλώσσᾳ ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν μεταστροφήν τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου εἰς σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

μετουσιῶσις-εως (ἡ) (μετουσία) νεώτ. ἡ κατ' οὐσίαν καὶ οὐχὶ κατ' εἶδος μεταβολὴ τινος. 2) εἶδ. ἐκκλ. ἡ μεταστροφή τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου εἰς σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

μετουσῶ ἴσ. κεριβλέπω, ἀφορῶ, ἀποβλέπω.

μετοχάρης (ὁ) (μετόχι) δημ., θηλ. μετοχάρισσα, ὁ κατοικὸν εἰς μετόχιον βλ.λ. || κτ. ἐπέκτ. ὁ χωρικὸς ὁ κατοικῶν καὶ καλλιερῶν μετόχιον μονῆς ἢ κτ. ἐπέκτ. καὶ ἀπλῶς ἀγροτικὴν οἰκίαν.

μετοχέταισις-εως (ἡ) (μετοχετεύω) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μετοχετεύειν, ἡ δι' ὀχετοῦ μεταφορά, ἡ διὰ τάρφου διοχετεύσις ὕγρου τινος ἀπὸ τῶν σῶματός ἢ μέρους εἰς ἕτερον : Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.2,5 οὐδὲ οὖρον ἀλίζεται ὑπὸ τῆς ἐς τὸ ἔντερον τῶν ὕγρων μετοχετεύσεως. || ἡ πρὸς τὰ πλάγια διοχετεύσις : Γαλ. 1.382, αὐτ.π. Ὁρειδ.8,18. 2) μγν. ἀστρολ. μεταβολὴ τῆς φύσεως, ὅταν εἰς πλανήτιν μεταβῆναι ἐκ τῆς συζυγίας, μεταίτιος δὲ πλανήτου εἰς τὴν συζυγίαν α., τρίτου πλανήτου : Πορρ.Τετράδ.188.

μετοχέτευω μγν., μαν. κ. νεώτ., ἀόρ. μετωχέτευσα, παθ. ἀόρ. μετωχέτευθη, μεταφέρω τὸ ὄδωρ διὰ τάρφου ἢ ὀχετοῦ ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, ἀ. διοχετεύω : Ἄνν.189ρ.78, Τίτσιος Κιλ. 1.823 ὄπισθε μετωχέτευσε τὸν ποταμόν, - τὸ ὄδωρ τοῦ ποταμοῦ μετοχέτευεται εἰς τὴν πεδιάδα διὰ τάρφων καὶ διωρῶν. || κ. μτφ. : ΠΔ Μακκ. 4,1,29 καὶ πάντα τρόπον μετοχετεύων ἐξημεροῦ τὰς τῶν ἡθῶν καὶ παθῶν θλάς, Ἰάμβλ.Μυστ.4,12, Ἐρμει.Φαίδρ.165Α νοήματα εἰς τὸν ἐρώμενον μετοχετεύειν' κ. παθ. : Ἡρωιδων.1στ.1,3,1 ἐξ ἡδονῆς ἀπὸ τῶν καλῶν μετοχετεύεσθαι. || ὄμ. κ.

τὸ μέσ. : Φιλ.1,637 **φορὰν** εἰς βαναύσους τέχνας μετοχευσάμενοι.

μετοχεύς-έως ἰό) **μτγν.** ὁ εἰς τῶν κατ' Οὐαλεντινὸν χρόνων : Ωριγ.Φιλοσ.3242.

μετοχή (ἡ) **μετχέω** κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ μετέχειν τινός, συμμετοχῆ, μετ' ἄλληλ. μετέχει : 'Ηρ.1,144 **τοὺς** περὶ τὸ ἱρὸν ἄνομησαντας ἐξεκλήσαν τῆς μετοχῆς, Πλάτ.' Ἐπιστ.345Α, ΑΠ9,316,9, Πάπ. περὶ μετοχῆς τοῦ παραδείσου, Πλάτ.' Ηθ.945F παρουσία καὶ μετοχῆ, ΚΔ Κορινθ.2,6,14 τῆς μετοχῆ δικαιουσύνη καὶ ἀνομίᾳ. || κατὰ μετοχὴν ἔνεκα ἐνόητος μετὰ τινος ἄλλου : Ἀριστ. Μετ.8Α,17 **κατὰ** μετοχὴν ἔν τῃ καὶ μετουσίαν τῆς ἰδέας. || **μτ.γεκν.** συμμετοχῆ ἔν τῃ : Ἐπιγρ. μετοχῆ καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων πάντων. 2) ἀστρολ. συγκολλητὴ ὑπὸ δύο πλανητῶν : Ἀντισχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.κ.8(3),107, αὐτ.115, Πορφ. Τετροβ.190. 3) **μτγν.** λήψις τροφῆς : Ἰσίδ.Πυθ.24,108 τῆ τῶν ζῴων **μετοχῆ**. 4) πάπ. συνεταιρισμός, συντροφία. 5) **νεώτ. κ. δημ.** τὸ μετέχειν εἰς τινα ἐπιχειρήσει ἐμπορικῆν, ναυτικῆν, βιομηχανικὴν κτ. : ἔχω κι ἐγὼ **μετοχῆ** εἰς τὴν ἀγροπλαῖα. 6) γραμμ. **μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ.** ἔν τῶν δέκα μερῶν τοῦ λόγου, μετέχον τῶν παρεπιμέμων τῶν τε ρ. κ. τοῦ ἐπιθ. : Διον.Θρ.634,5, Διον. Ἀλ.Συνθ.2, Πλούτ.' Ηθ.1011C, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.15,20, Πολύδ.7,9, Εὐστ.138,16. 7) **μτγν.** τὸ σημαγεῖν, παιγιότης, στερρότης : ΠΔΨαμ.12(122),3 Ἱεροσαλὴμ οικοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχῆ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό. 8) **νεώτ. κ. δημ.** τίλος χρηματικὸς ἀντιπροσωπεύων ὠρισμένον μέρος τοῦ κεφαλαίου μιάς ἐπιχειρήσεως καὶ καθιστῶν αὐτὸν μέτοχον τῶν κερδῶν κατὰ προσδιορισμένον ἀρχήθεν ποσοστὸν : μετοχῆ τῆς Ἐθνικῆς τραπέζης, - τῆς ἑταιρείας Λιπασιμάτων - τῆς ἀγροπλαϊκῆς ἑταιρείας.

μετόχιον (τὸ) **δημ.** τὸ μετόχιον βλλ.

μετοχιάριος (ὁ) μετοχάρης βλλ.1).

μετοχικός-ή-όν **μτγν., μων. κ. νεώτ.** ὁ κατὰ συμμετοχὴν ἢ ἐν συμμετοχῇ ὑπάρχων ἢ γινόμενος, ὁ ἐπιδικετικὸς μετοχῆς, ὁ δυνάμενος νὰ κοινωῇ τινος : Πάπ., Εἰρην.1131C, Ψιδιον.322Α. 2) γραμμ. ὁ εἰς μετοχὴν βλλ.41 ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Διον. Ἀλ. Ἀρμ.2,12 μετοχικὸν ὄνομα, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.84,23, Εὐστ.32,33 **οὐκ** ἐστὶ δὲ ὁ Ἀπόλλων μετοχικόν, ἐκλίνετο γὰρ ἀν' Ἀπόλλωνος, αὐτ.138,15. || **νεώτ.** ὁ διὰ μετοχῆς ἐκφερόμενος : μετοχικός προσδιορισμός. || τὸ οὐδ. μετοχικόν (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ μετοχῆ βλλ.δ) : Σέξτ.' Εὐμ.Μαθ.239. 3) **νεώτ.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μετοχὴν βλλ.8), ἢ τὸν μετόχον ἐπιχειρήσεως : μετοχικὴ ἑταιρεία ἢ τὸ κεφάλαιον εἶναι κατανεμημένον εἰς μετοχὰς βλλ.8), 1) - μετοχικὸν κεφάλαιον.

μετοχικός ἐπίρρ. λεξ. κατὰ τρόπον μετοχικόν, ἐν συμμετοχῇ, ἐν μετοχῇ, κατὰ μετοχὴν : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.'Ομ. ἐν λ. τέθνηα.

μετοχίον (ὸν) **μων., νεώτ. κ. δημ.** τὸ εἰς μονὴν ἀνήκον, ἐκτός δὲ τῆς περιοχῆς αὐτῆς κειμένη κτήμα, συνήθ. ὑπὸ ἐνεσταλμένου μοναχοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μονῆς διοικουμένου, ἔχοντος δὲ πολλὰκις καὶ ἅ. μοναχοὺς τῆς ἰδίας μονῆς ὡς βοηθῶνς ἢ καλλιεργητάς, ὅποτε ἐν τῷ μετοχίῳ εἶναι καὶ κελλία πρὸς διαμονὴν τῶν μοναχῶν καὶ ἐκκλησία, ἐνίοτε καὶ κὲ ξενῶν : τὸ ἐν Ἀθήναις μετόχιον τοῦ Παναγιῶτου Τάφου, - ἡ Ρουμανικὴ κυβέρνησις ἐδήλωσεν ὅλα τὰ μετόχια τῶν μονῶν τοῦ Ἀθῶ, Ζερβ.Αυρ.Σάτ.2,57 **φορώσαντες** ἔτσι μου κι ἐγὼ κάλογορῆσιο ράστο σ' ἐνός τρανοῦ μοναστηρίου τρῦψασι τὸ μετόχι. 2) μετόχι γεν. ἐξοχικὴ οἰκία, ἰδ. μτ. μικροῦ κτήματος, ἀγρο-

κία, κ. κτ. ἐπέκτ. μικρὸς ἀγροτικὸς συνοικισμός : Ἐρωτῶρ.2,638 μετόχιον μὲ πολλὰκις Βοσκαῖ, δῆρ. κι ἄ δὲ σὰς φτάνουν οὐτάδᾳ πουλὰ καὶ τὰ μετόχια.

μετοχίτης (ὁ) **μετόχιον** μων. μοναχὸς ἀνήκων εἰς μετόχιον βλλ. ἢ λ. κ. ὡς ἐπίθετο. πολλῶν συγγραφέων : Νικηφ. ἐν Notices 6,12.

μετοχίτικος-η-ο **δημ.** ἐπὶ κτήματος ἀγροτικῷ ἢ οἰκίας, ὁ ἀνήκων, ὑπαγομένου εἰς μετόχιον βλλ.1) μονῆς : καθόταν τῆζάμα σ' ἓνα μετοχίτικὸ καλύδι.

μετοχίζω μετακινῶ, μεταπορίζω τι διὰ μοχλοῦ, αἶρω ἐκ τοῦ μέσου βαρῶ σώματι τῆ βοήθειά μοχλοῦ ἢ ἀνευ, κατοδύλλων δύναμιν : Ἰλ.Ω.567, Ὀδ.Ψ.188 **ἀνδρῶν δ' οὐ** κέν τῆς ζωῆς βροτός, οὐδὲ μάλ' ἠδῶν, βεῖα μετοχίσειεν, πρδλ.Λυκόφρ.627, Κρινογ.ΑΠ9,81 ἀσταί γὰρ τύμβοιο μετοχίσαντες ὄχλησ εἴρυσαν ἐς ποινὰς τλήμονα δυσανάετα, Φιλῶστρ.Εὐκ.2,2) ἡ γῆ μετοχίζουσα (τὸν Ἄνταϊον).

μετοχίζω **μτγν.** μεταφέρω, μεταπορίζω τι : Νόν.Δ.1,48 μετοχίζων δὲ γυναῖκα κυκλώσας παλάμας περὶ γαστέρα δίφυγι δεσφῷ.

μετόχος-ον **μετχέω** κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ μετέχων τινός, ὁ ἔχων μέρος ἐν τι, μτ. γενικ. : Ἦρ.3,52 καὶ ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῖον μετόχος εἰμι, Εὐρ. Ἰων.698 τὰ πάντ' ἔχουσι' ἐλιθῶν μετόχος ἦν τλάμων, Πλάτ.Φαίδρ.262B, Διδῶ.Σιν.3,5, Ἀριστ. Κόσ.401b,29, ΚΔ Ἐθρ.12,8 εἰ δὲ ζωίς ἐστε παιδεῖαι, ἧς μετόχι γινόμενα πάντας, Μηναί.12.) Ἐσπερ.Προφήτ.Ναοῦ ἐκκλείας ἀκρότατο μετόχος γενόμενος, - μετόχος χαρὰς-λύπης. 2) ὡς οὐσ. ὁ μετέχων εἰς ἔργον τι, ὁ συνεργός, σιναιτοουργός, συντροφός : Εὐρ. Ἦρ.721 μετόχος ἀν εἶην τοῦ φόνου δράσας τόδε, Ἄντιφ.3,3,11. || κ. ἀπολ. : Θουκ.8,92 τὸ μὲν καταστήσας μετόχος τοσοῦτος, Πάπ., ΚΔ Ματθ.5,7 καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἐτέρῳ πλοίω. || μέλο συμδουλοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων, συνήθ. ἐν φρ. : Πάπ. ὁ δειναὶ καὶ μετόχοι πράκτορες - ἐπιτηρηταί - ἀγορανόμοι-τραπέζιται. || ὁ συνιδιοκτῆτης οἰκίας : Πάπ. || **νεώτ. κ. δημ.** ὁ ἔχων μίαν ἢ περισσότερας μετοχὰς βλλ.8) : συνένεσις - μερίασμα τῶν μετόχων. || **δημ.** ὁ συνεταιρὸς ἐν τι ἐπιχειρήσει, ὁ ἔχων μετοχὴν βλλ.9). 3) θεῶν μετόχοι ὁ ἡμίθεοι : Ἀριστ.ἀπ.620,20.

μετρήδην ἐπίρρ. **μτγν.** διὰ τοῦ μέτρου : Νίκ. Ἀλεξ.45 **ὅτε** νεκτὰρ ἀτρίβι κιρρὸν ἀφύσσης μετρήδην ἰδ.ἀνάγν. μετρήδον.

μετρήδον ἐπίρρ. **μτγν.** με μέτρον, κατὰ μέτρον, ἐμμέτρως : Νόν.Δ.7,115 καὶ χρῶσον ἔπος μετρήδον ἐκάτωθ' ἔγραψαν. 2) βαθμῆδον : αὐτ.48,340 **ἀναστέλασα** χιτώνα κρηπτοῦμενον μετρήδον δλον δέμας [δ.γρ. μετρήδον].

μετρήσιον (τὸ) κ. δημ. μεμετρομένον ἀπόστασις : Εὐρ. Ἰων.138. 2) **δημ.** ἡ εἰς χρήματα, εἰς μετρητὰ περιουσία : εἶχε σὺ κερμεῖ μετρήμα βίδος. || εἶδ. ἡ εἰς μετρητὰ πρόξ : ἐπῆρε πολὺ μετρήμα [μεγάλην προικα τοῖς μετρητοῖς]. 3) παροχλ. δόσις, μερίς : Εὐρ.Π.954 εἰς δ' ἄγνος ἴδιον ἴσον ἄσαι βακυκίω μετρήμα πληρώσαντες εἰχον ἠδούην. 4) **δθ. εἶδ.** σιτηρέσιον στρατιωτῶν : Πολύδ.6,38,3, Ἐπιγρ.Συμῆν., Πάπ. || κ. μι-σθός : Πολύδ.9,27,11. 5) κτ. πληθ. καθολοῦ εἰς εἶδος : Πάπ. || κτ. ἐν. κ. ἡ χορηγομένη ποσότης : Πάπ. 6) ἡ πράξις τοῦ μετρῶν, μετρήσις, μέτρος : Ἐπιγρ.Διδῶν. λιθῶ. . . ἐν μετρήμα στεφάνου πόδες ἀπακτάσιοι. || **δημ.** κ. ἀριθμησις, μετρήσιος βλλ. : ἔκανε τὸ μετρήμα τῶν μαντιλῶν καὶ τοῦ ἄειπαν τρία.

μετρημέτιον (τὸ) ὄγκορ, τοῦ μετρήμα βλλ.5), ἐπὶ πληρωμῶν εἰς εἶδος : Πάπ.

μετρημένος-η-ο(ν) **νεώτ.** κ. **δημ.** **μτχ.** **παθ.** **παρ.** **καθ.** **τοῦ** **μέτρου** **βλλ.**, ὁ μετρημένος, ὁ οὐ ἐγένετο ἢ μέτρος, ὁ δι' ἀριθμὸν δηλοῦντας ποσὸν μονάδων μετρήσεως ὁρισμένος, ἐξηκριθῆμένος· **παρέδωκε** τὰ ἐν τῇ ἀποθήκῃ **ὅπλα μετρημένα**, - νὰ δίνης στὰ πλῆθος μετρημένα τὰ ἀσπρόρρουχα* **φρ.** **κουκιά μετρημένα** (ἐπὶ πόρων ἢ διαθεσίμων χρημάτων ἢ κερδῶν κττ. τὰ ὁποῦτως καθωρισμένα, εὐεξέλεγκτα, δῆλαϊ) **παρομι.** **ἀπό** τὰ μετρημένα **τῶν** ὁ λύκος (ἀπό τὰ καλῶς φυλασσόμενα ὁ ἐπιτήδειος καὶ πονηρὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀρπάσῃ, νὰ νοσφισθῇ, ἀλλ' ὑπονοουμένης ἀστείως καὶ τῆς ἐννοίας ὅτι μ. τῶν ἠριβημένων, τῶν ἐπακριδῶς γνωστῶν ἢ κλοπῆ εἶναι ἀντιληπτή), ὁ μ. μετρημένα τὰ **λουκάνικα** κττ. ἀμετρητες οὐ μέρει ἴσας παροίσεις πρὸς φειδῶν. 2) ἐπὶ προσ. ἀντὶ τοῦ εὐάριθμοι· **μετρημένοι** ἦσαν οὐ ἀκροαταὶ τοῦ **φρ.** **μετρημένοι** στὰ δάχτυλα (ἐφάν εὐάριθμοι! 3) **μτφ.** ἐπὶ προσ., ὁ τὴν σκέψιν, τὴν ἐνέργειαν, τὴν φράσιν ἐν προσήκοντι μέτρῳ ἔχων, ὁ μετριοπαθής, ὁ φρόνιμος, ὁ περισσευεμένος εἰς τὰς δαπάνας. || **δδ.** **φρ.** **μετρημένα** **λόγια** (ὁμίλια ὅλην καὶ συνετή).

μετρητός (ὁ) (μετρώ) **δημ.** **μέτρησις**, **καταμέτρησις**, ἀριθμοσις, μέτρημα· **τὰ** κρίματά σου εἶναι πολλὰ **καὶ μετρητὸ** **θὲν** ἔχουν (εἶναι πολυάριθμα, ἀμετρητα).

μετρήσις-εως (ἡ) (μετρώ) κ. **νεώτ.** ἡ πράξις τοῦ μετῶν, **καταμέτρησις**: **Ἡρ.** 4.99 **τὸ** δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἀρχομαί σσημανένων τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέτρησιν, **Ἔν.** **Ἀν.** 4,7,2, **Πλάτ.** **Πολιτ.** 255A, **αὐτ.** **Νόμ.** 819C **μετὰ** δὲ ταῦτα **ἐν** ταῖς μετρήσεσιν, **ὅσα** εἶχε ἡκῆ καὶ πλάττη καὶ βῆθη, - μετρήσεις γεωδαμτικαὶ (αὶ γενόμεναι μετρήσεις πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους καὶ τῆς μορφῆς τμημάτων τῆς γῆλινης ἐπιφανείας), - μετρήσις ὑφομετρικῶν διαφορῶν, - μετρήσις ἀπόλυτος (καθ' ἣν ἢ πηλὸ τοῦ πρὸς μετρήσιν μεγέθους ἐξάγεται ἐκ μαθηματικοῦ τύπου ἐκφράζοντος φυσικὴν σχέσιν τοῦ μεγέθους ταύτου πρὸς ἄλλα γνωστὰ ἢ μετρηθέντα μεγέθη! 2) **παροχή**, **χορηγία** σίτου· **Ἐπιγρ.** **Σάμου**. 3) πληρωμὴ εἰς εἶδος· **Πάν.**

μετρητός (ἴσ) **νεώτ.** κ. **δημ.**, **τὸ** οὐδ. **πληθ.** **τοῦ** **μετρητοῦ** **ὅς** οὖσ., **χρηματικὸν** ποσὸν εἰς νομισματά κυκλοφοροῦντα ἐν τῷ τόπῳ ἐν ᾧ εὐρίσκοντα ἢ ἐν ἄλλῃ χώρα κυκλοφοροῦντα, ἀλλ' ἀμέσως ἀνταλλάξιμα διὰ νομισμάτων κυκλοφορίας καθ' ὑπολογισμὸν τρεχοῦσας ἀξίας· **μετρητὸ** ἐν τῷ **ταμίῳ** (φρ. συνήθ. ἐν ἱσολογισμοῖς καὶ ἀπολογισμοῖς ἐπιχειρήσεων δηλοῦσα τὸ εἰς χρήματα ποσὸν αὐτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἱσολογ. ἢ ἀπολογ., - ἐπῆρα προικα ἕνα σπιτί καὶ ἑκατὸ χιλιάδας (δραχμῆς) μετρητά, **φρ.** **τοῖς** μετρητοῖς (ἰδί) ἀμέσου εἰς χρῆμα πληρωμῆς, οὐχὶ ἐπὶ πιστώσει. **μετρητήριον** (ἴσ) **μτγ.** **δ.γρ.** **τοῦ** **μετρητοῦ** **βλλ.**: **Μοίρ.** 45.

μετρητής (ἴσ) κ. **νεώτ.** κ. **δημ.** **ἐπὶ** προσ., ὁ μετρών, ὁ ἀναλαμβάνων ἐν μετρήσῳ, ὁ ἐκτελέσας μετρήσιν, ὁ ἔχων ὡς ἀσχολίαν, ὡς ἐπάγγελμα τὸ νὰ μετρή. **ἴδ.** ἐν ἀναφ. πρὸς ἐμπορεύματα ἢ βιομηχανικὰ ἢ κ. γεωργικὰ προϊόντα κατὰ μονάδας μετρούμενα κοί ὑπολογιζόμενα· **Πλάτ.** **Δικ.** 373A, - τὸ **ἐυλαμπορικὸν** ἔχει δύο μετρητές. || **δδ.** **μετρητής**, ὁ χαράσων τὰ δρια τόπου τινος· **Ἰώσ.** **Πι** 521 **μετρητὰ** **οτραπεπέδων** (ἱστ. **μετατόρες** **σατοτοσται**). 2) **νεώτ.** κ. **δημ.** ὡς ὄνομ. διδομένη εἰς διάφ. ὄργανα ἢ μηχανήματα, δι' ἃ ἐν γίνεται μετρήσις πῆς, **ἴδ.** **κατανάλωσις** εἰδους κατὰ χρόνον· **μετρητῆς** ἠλεκτρικῆς **κατανάλωσις** - **φωταερίου** - **τηλεφωνικῆς** **συνδιαλέξεων**. 3) **εἶδ.** **ἀπ.** **αληθ.** **κ.** **μετρήται** **μέτρον** τὸ ὑγρῶν ἐν τῇ ἀρχ.

Ἑλλὰδο ἰσοδυναμοῦν κατὰ μὲν τὸ παλαιὸν ἀπτ. σύστημα πρὸς 12 χάος ἢ 144 κοτύλας (38, 80 λίτραι, κτ. δὲ τὸ κατόπιν πρὸς 192 κοτύλας· **Δημ.** 1045 οἴνου· δὲ μετρήτας ὑπὲρ ὄκτακοσίου). 4) **τὸ** βραβικὸν μέτρον **βαθ:** **ΓΔΒασ.** 3,18,32, ΚΔ ἴω.2,6.

μετρητιαῖος-α-ον **Ἐπιγρ.** ὁ χωρῶν ἕνα μετρητὴν **βλλ.**: **κεράμιον μετρητιαῖον ὕδατος** **πληρες**, **μετρητικῶς**-ἡ-ὸν κ. **νεώτ.** ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀρμόδιος, ὁ ἱκανὸς πρὸς μετρήσιν· **Πλάτ.** **Δικ.** 373D **ἐπειδὴ** **μέτρον** **καὶ** **μετρητικῆ** **καὶ** **μετρητικὸς** **τὸ** **μεῖζον** **καὶ** **τὸ** **ἐλαττον** **διακρίνει**. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἱκανὸς νὰ μετρήσῃ τὴν, νὰ διαίρῃσθ, **μτ.** **γενικ.**· **Ἰάμβλ.** **Νικ.** Ἀριθμ. 36P. 3) ὁ σχετικὸς πρὸς τὸ μέτρον τὸ θηλ. **μετρητικῆ** (ἡ) ὡς οὖσ. ἢ μετρήσις· **Πλάτ.** **Νόμ.** 817B **μετρητικῆ** **δὲ** **μῆκος** **καὶ** **ἐπιπέδου** **καὶ** **βάθους** **ὧς** **ἐν** **αὐτῷ** **δεύτερον**, **αὐτ.** **Πρωτ.** 357D.

μετρητικῶς ἐπίφρ. **μτγ.** **κατὰ** τὸν τρόπον **τῶν** μετρητῶν, ὅπως μετρεῖται π: **Πολυδ.** 4,166.

μετρητικῆ-ἰδος (ἡ) Ἐπιγρ. **μετρητής** **βλλ.** 3).

μετρητός-ἡ-ὸ(ν) κ. **μον.**, **νεώτ.** κ. **δημ.** ὁ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ, ὁ δεκτικὸς μετρήσεως, **δδ.** **μτφ.** ἐκτιμήσεως, ὑπολογισμοῦ· **Ἐπρ.** **Βαγκ.** 1242 **ὡ** πένθος οὐ μετρητόν, οὐδ' οἶδ' ὅν τ' ἴδειν, **Πλάτ.** **Νόμ.** 820C **τὰ** τῶν μετρητῶν **τε** **καὶ** **ἀμετρῶν** **πρὸς** **ἀλλήλα**, **Διον.** **Ἀλ.** **Ρωμ.** 2,10 **τὸ** μακρόν **ἀρετῆ** μετρητόν **οὐ** **τύχη**, - **μετρητὴ** **εὐχερῶς** **ἢ** **ἀσάστως**. 2) **μτγ.** κ. **δημ.** ὁ διὰ μετρήσεως ὁρισμένος, μετρημένος· **Πλούτ.** **Ἡθ.** 156C· ὁ μ. **δημ.** κτ. **πληθ.** **τοῦ** **θηλ.**· **ἔφαγε** **νὰ** **χέρια** **τριάντα** **βεργίεις μετρητές**. 3) **εἶδ.** **δημ.** ἐπὶ νομισμάτων **θηλ.** γένους, οἶον δραχμῆς, λίρας· **δμ.** κτ. **πληθ.** ἐν ἡ σμ. τὰ μετρητὰ **βλλ.**: **τοῦ** **ἔδωκαν** **χιλίας** **δραχμῆς μετρητές**. 4) **τὸ** οὐδ. κτ. **πληθ.** **μετρητὰ** **βλλ.**

μέτρια ἐπίφρ. **δημ.** μετρίως, συμμετρως || οὐχὶ ἀρκούντως, ὄχι ὅπως ἐπηρεε: **κρέας** **βρασμένον** **μέτρια**, **μίλησε** **μέτρια**.

μετριάζω κ. **νεώτ.** κ. **δημ.**, **ἀόρ.** **ἐμετρίασα**, **παθ.** **ἀόρ.** **ἐμετριάσθη**, **δημ.** (ἐ)μετριάσθηκα, **μτχ.** **παθ.** **παρακ.** (με)μετριάσμενος, εἶμαι μέτριος, φέρομαι μετρίως, μετὰ μετριοπάτης, ὀμιλῶ, σκέπτομαι μὲ μέτρον· **Σοφ.** **Φιλ.** 1183 **μετριάς** (μὴ τροσσόμου, μένε ἡσυχασί, **Θουκ.** 1,76 οἰόμεθα τὰ ἡμέτερα **λαβόντας** **δειξίαι** **ἐν** **μάλιστα** **εἰ** **τὴ** **μετριάζουμεν**, **Ἀριστολ.** **Πολιτ.** 1298b, 40' || κ. **μτ.** **δοτ.** ἐν τινι πράγματι· **αὐτ.** 1314b, 33 **ἀλλὰ** **μάλιστα** **μὲν** **μετριάζειν** **τοῖς** **τοιούτοις** || κ. **μτ.** **ἐμπροσθ.** **διορ.**: **Πλάτ.** **Νόμ.** 784E, **αὐτ.** **Πολ.** 603E, **Δημ.** 507 **διὸ** **δεῖ** **μετριάσειν** **ἐν** **ταῖς** **ἐυπραξίαις**, **Διον.** Ἀλ. **Ρωμ.** 13,13, **λουκ.** **Εἰκ.** 21 **ἢν** **μετριάζοντα** **ἐπὶ** **ταῖς** **ἐνδοχῆμασι** **αὐτῶν** **ὄρσ'** || **μετριάων** ἐν τῷ προθύμῳ δεκτικῶν μετρίων (ἤλον, ἔχω μέτρον θάρρους· **Ἡρωδίων.** **Ἰστ.** 8,3,5 || κ. **μτ.** **γενικ.**· **Ἰεροκλ.** **Χρ.** **Ἐπ.** 10, 436M. 2) **ἀμτβ.** ἐπὶ ἀσθενείας, μετριάζομαι, ἀντιθ. ποροζώνομαι· **Γαλ.** 16,711'. 3) ἐπὶ προσ., εἶμαι ὀπωσοῦν ἀσθενής· **Μέν.** 1037'. 4) εἶμαι μετριοφρων, ταπεινοῦμαι· **ΠΔ** **Νε.** 2,2 **διατὶ** **τὸ** **πρόσωπόν** **σου** **πονηρὸν** **καὶ** **οὐκ** **εἶ** **μετριάζων;** 5) **εἶδ.** ὁ μετριάζοντες οἱ μέτρον τὸ αἰδοῖσθιν ἔχοντες· **Ἀριστολ.** **ΖΓ** 718a, 24'. 6) **μτφ.** **χαριτολογικῶς**, **χαριεντίζομαι**: **Ψ** **Κύριλλ.** **Ἀ.** 10,1077C, **Σχολ.** Ἀριστοφ. **Σφ.** 64'. 7) **μτβ.** κ. **νεώτ.** **κάμνω** πὴ ἢ τινὰ μέτρον, **κρατῶ** εἰς τὰ δρια, **μεῖνω**ν κατὰ ποσὸν ἢ ἐντασίαν· **Πλάτ.** **Νόμ.** 69213 **ὄκ** **ἀν** **ποτ'** **ψῆθησαν** **ὄρκοι** **μετριάσει** **ψυχῆν** **νέαν** **λαβούσαν** **ἀρχήν**, **Ἀριστολ.** **Πολιτ.** 131a, 26, **Πάν.** **Φιλ.** 1,41 **μετριάειν** **τὴν** **τιμωρίαν**, - **μετριάζω** **τὴν** **ταχύτητα** - **τὴν** **ὀρμήν** κ. **παθ.**: **ἐμετριάσθη** ὁ νόνος - ὁ ζῆλος, - ἡ ζήτησι μετριάσθηκα.

μετριάκος-ἡ-ὸν **Πάν.** ὁ μέτριος, ὁ ὀλιγαρχικός, ὁ λιποδίαιτος· **Πάν.** **μετριάκῃ** ὑπαρχίς.

μετριάσις-ως (ή) (μετριάζω) μιν. κ. νεώτ. μετριάσις βλλ. : Νικ.Χων.345D διά τήν τών ἀλγεών ἀκούσμάτων μετριάσιν.

μετριάσμα (τό) (μετριάζω) δημ. μετριάσμός βλλ. **μετριάσμός** (ός) (μετριάζω) άρχ. λαξ. κ. νεώτ. ή ένεργεια και τό αποτέλεσμα τών μετριάσεων, έλάττωσις της όξότητος, της έντασεως, έδαφρονισις, κατάπραυνσις : μετριάσμός τού φύχους - της λύπης, - μετριάσμός ποιηής (όποδιδασμός της ποιήσης υπό τό έλάχιστον αυτής δριονί' : 2) άρχ. λαξ. χαριστισμός, άστεισις, χωρατό : Σουιδ. έν λ. άκρισία κατά μετριάσμον.

μετριάστις (ός) νεώτ. ό καθιστών τι μέτριον || έιδ. έπι μηχανικών όργάνων, ό χαλαρών τήν ταχύτητα, ό έλαττώνων τήν καύσιν' || μπ. έπι προσ. ή ένεργειών, ό άμβλώνων τήν όξότητά μιν, ό καταπραύνων.

μετριάστικός-ή-όν νεώτ. ό συντελών εις τών μετριάσμον, άνακουφιστικός, καταπραυντικός : φάρμακον μετριάστικόν τού πόνου.

μετριάσμαι γλώσσα τού λογιρίτμου βλλ.' Ησ. **μετριάκος-ή-όν** (μέτρον) κ. νεώτ. ό άνήγκω, ό άνοφελής, ό άμρόζων εις τό μέτρον βλλ. : 'Αριστ.Ρητ.1409α,7 μετρικοί ρυθμοί, -μετρικοί κανόνες, -μετρικά άτακτα (ποίηματα άποτελούμενα έν δ. μέτρων άνευ ώρισμένης άντιστοιχίας και διατρέσεως εις άσυστήματα), -μετρική διασκέλισις (ή έξάφλισις τού νοήματος ένός στίχου και εις τήν άρχήν τού έπομένου) || τό άρσ. ώς ούσ. ό άσχαλούμενος, ό έμπειρος, ό ειδήμων εις τήν μετριάσιν, εις τά μέτρα της ποιήσεως : 'Αριστ.Λ 660α,8 ποίαις δέ ταύτα και πάσαις και τίνας έχει διαφοράς, δει πυθνένθεσθαι παρά τών μετρίων, Διον. 'Αλ.Συνθ.17. - ό 'Αριστότερον ύπήρξεν ό άρχαιότερος μετρικός || τό θηλ. μετρική (ή) (τέχνη) ώς ούσ. ή προσώδια βλλ. : 'Αριστ.Ποιητ.1456β,38 άλλα και τούτων θεωρησάι τάς διαφοράς της μετρικής έστιν, Δουκ. 'Ορχ.35 ού μουσικής μόνον, άλλα και ρυθμικής και μετρικής || νεώτ. ή έπιστήμη ή έρευνάσα τους στιχομυρικούς νόμους και τά της εφαρμογής αυτών : πρώτος ό Σεμπελος έν 'Ελλάδι ήσχαλήθη εις τήν μετριάσιν || νεώτ. τό σύνολον τών νόμων και τών κανόνων, ότινας διέπουν τήν τέχνην της στιχομυρικής : ή βυζαντιακή και ή νεοελληνική μετρική έχουν βάσιν τών τονισμών' || νεώτ. συνεκδ. τά μέτρα εις ά έχει αυτεθεή έν ποιήμα : χωλαίνει ή μετρική τών ποιημάτων || τό ούδ. κτ. πληθ.

μετρικά ώς ούσ. ή προσώδια βλλ. : 'Αριστ.Ποιητ.1456β,34 περί ών καθ' έκαστον έν τοις μετρικοίς προσήκει θεωρησέν' : 2) κ. νεώτ. ό άναφερόμενος, ό ιδιάζων εις μέτρα, εις μετρικούς μονάδας ή διά μέτρον όριζόμενος : Γαλλ.3,417, -μετρίων σύστημα (σύστημα μονάδων συνδεομένων μεταξύ τών δια τών ίδιων εξισώσεων δι' ών και τό αντίστοιχα φυσικά μεγέθη)' : 3) πληθ. μετριάκος βλλ. : μετρική ήμών ύπόστασις.

μετρικός (μετρικός) έπίρρ. νεώτ. κατά τούς κανόνας της μετρικής βλλ. : τό ποιήμα αυτό είναι άφογον μετρικός.

μετριοκραλία (ή) νεώτ. μέση ανάπτυξις της κεφαλής ώς πρός τήν χωρητικότητα της κάψης τού κρανίου.

μετριοκρανία (ή) νεώτ. μετριοκεφαλία βλλ.

μετριολόγος-ον ό λέγων, ό όμιλών μετά τού προσήκοντος μέτρου : Αντιφ.Σοφ.100.

μετριολογουμαι (μετριολόγος) άποθ. μιν. λέγω μέτρια, όμιλω μετρίως, μειωτικώς, ταπεινωτικώς, έξευτελιστικώς : Εύστ.1689.

μετρίομεναι άρω. τ. τού μετριομέναι, μτχ. θηλ. πληθ. μέσ. φων. τού μετρώ βλλ. : 'Ηροκλ.1,18, ούτ.22,αύτ.28.

μετριομεναι (ή) νεώτ. μέση διάπλασις, μέση ανάπτυξις, μετρία μορφή τού μετώπου.

μέτριον (λογικ.) ό τέτατος τρόπος τού δευτεροσχήμονος κατηγορητικού συλλογισμού, έν ώ ή μειζών πρότασις είναι άποφατική καθόλου, ή έλάσσων έπι μέρους καταφατική και τό συμπέρασμα έπι μέρους άποφατικό.

μέτριον (τό) ύποκορ. τού μέτρον βλλ. : 'Αν.Κρ.2,389,21 μέτριον τού ταπεινών, μέτριον δέ τό ύποκοριστικόν τού μέτρου.

μετριοπαγής-οδς-ές (πήγυμι) μτγν. ό μετρίως, ό μή τελείως παγείς : Σωρ.1,91 μετριοπαγής γάλα.

μετριοπάθεια (ή) (μετριοπάθει) μτγν. κ. νεώτ., δ.τ. μετριοπαθία (Φιλόδ.Ρητ.2,27281 ή ίδιότης τού μετριοπαθούς, μετρίότης, περιορισμός, συγκράτησις, περιστολή πάθους, μετριοφροσύνη : Φιλ.1,113,Πλοτ.Ήθ.102D ούδδ έσον ήν φρόνημα τή φυγή μετά πρόπτους και μετριοπαθείας, 'Ανν.Λιβ.52,57, 'Αλέξ. 'Αφρ. Τοπ.239,6, Πορφ. Γνωμ.32' || νεώτ. άσινεσις, άσφροσύνη, ή μή άδίαλαξία : πρέπει όλμι μας να δείξωμεν μετριοπάθειαν.

μετριοπαθής-οδς-ές μτγν. κ. νεώτ. ό μετριάζων, ό περιστέλλων τά πάθη αυτού, ό σώφρων, ό συνετός, ό μετρομήνος, λ. τών Περιπατικών, έν άνθιθ. πρός τό άπαθής τών Στωϊκών : Διογ.Λ 5,31, πρδλ.'Αριστ.Ε1,256, Φιλ.2,315, -μετριοπαθής πολιτικός' || τό ούδ. μετριοπαθής ώς ούσ. μετριοπάθεια βλλ. : Διον.'Αλ.Ρωμ.8,61 τό ευδίαλλακτον και μετριοπαθές.

μετριοπαθής-ών (μετριοπαθής) είμαι μετριοπαθής, φέρομαι μετριοπαθώς, λογικώς, είμαι ευδίαλλακτος : ΚΔ 'Εβρ.5,2. μετριοπαθείν δυναμένος τοίς άγνοοσαι και πλανωμένους, Φιλ.1,113,αύτ.2,37, 'Ιωσ.Αι 12,32, Σέξ.'Εμπ.Πύρρ.3,235.

μετριοπαθώς (μετριοπαθής) έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετά μετριοπαθείας, μετά σωφροσύνης, μέ σώφρον, μέ διαλλακτικότητα : Φιλόδ.Ποιημ.5,13 μετριοπαθώς ζην, 'Ανν.Λιβ.51 μετριοπαθώς χρήσθαι ταίς εύπραξίαι, Σέξ.'Εμπ.Μοθ.1,161 μετριοπαθώς διαίτθεται, - ώμίλησε μετριοπαθώς.

μετριοπλουτος-ον μιν. ό κερκτημένος μέτρον πλούτων, ό μετρίως πλούσιος : 'Αχιμ.'Ονειροκρ.175,17 ταπεινών άνδρα και μετριοπλουτων.

μετριοπόνως έπίρρ. μιν. μετά μετρίων πόνων, έν μετρίως άλγεςι : Ναυκράτ. εις Ούν.Στουδ.Θε.δδ.1844,Μιχ.Μον.έν Βίφ Στουδ.Θε.δδ.324 μετριοπόνως διημερεύσας.

μετριοπόσις (ή) Σουιδ. μετρίότης έν τώ πίνειν, μετριοπότης (ός) ό μετρίως εις τό ποτόν, ό μετρίως πίνων : Ξεν.'Απολ.19' || κ. ύπερβ. μετριοπατιστάτος : Πολυδ.6,20.

μέτριος-α-ον (μέτρον) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. κ. μέτρον-ον (Πλάτ.Τίμ.59D), οίολ. μέτρορος (Λυρ. 'Αδελπ.66) (άλλα κ. μέτριος : Σοφ.έν Πάπ. 'Οζυρ.1231,5), δημ. μέτριος-ια-ιο, ό έχων τό μέτρον, τήν όρθήν άναλογίαν, ό μέσος, ό συνήθης, έπι άναστήματος : 'Ηρ.2,32 άπομόνοιον δέ σφι έπέλεθειν άνδρας σμικροτέρους, μετρίων έλάσσωνων άνδρών' || ό μετρίων μεγέθους : αυτ.1,178 μέτριος πήχυς Ξεν.Λοκ.1,3 στίος μετρίωτατος, Διοκλ.άπ.140 μετρία ίσχύς, - άνδρωπος μετρίου άναστήματος, -μέτριο μηδί, -μέτριο πάχος' || όμ. κ. έπι μήκους : Πλάτ.Πρωτ.338B μετρίων μήκων λώγων : 2) κ. νεώτ. ό μετρίως άξίος, ό συνήθης, ό κοινός : Θεουκ.1,6 μετρία δ' αυ έσθητι και εις τών νυν τρόπον πρώτου Λακεδαιμόνιοι έχρησταν, 'Αριστ.Πολιτ.1292β,26 μετρίων ούσιων εκητήσθαι' || τό άρσ. κτ. πληθ. μετρίων ως ούσ. ό συνηθισμένον άνθρώποι, ό κοινολίθησι : Δημ.228 και μηδένος τών μετρίων . . χείρωνα καιή και τούς έμοις ύπελήφατε και γιννώσκετε' : 3) ό μη ύπερβολικός, ό διατηρών τών μέσων όρον, ό σε

μνός, ὁ μὴ ἀπρεπής, ὁ μετρίφωνος: 'Ἡσίοδ., Ἐργ. 306 σὺ δ' ἔργα φίλ', ἔστω μέτρια κοσμεῖν (Γζζε). «οἱ δὲ προσφιλῆ ἔστωσαν τὰ μέτρια ἔργα ἥτοι τὰ σεμνά καὶ μὴ ἀπρεπῆ», Αἰσχ. Ἰκ. 1059 μέτριον νῦν ἔσος εὐχου, Εὐρ. ΙΑ 554 εἶ δὲ μοι μετρία μὲν χάρις, πόθοι δ' ὄσοι: || τὸ οὐδ. μέτριον ὡς οὐσα, ὁ μέσος ὄρος: Σοφ. ΟΚ 1212 δατίς τοῦ πλέονος μέρους χρῆξι τοῦ μετρίου παρείς ζῶναι, Ξεν. Ἀν. 3, 13, 5 περαιτέρω τοῦ μετρίου, Πλάτ. Νόμ. 719B, αὐτ. Πολιτ. 284B, Ἀριστ. Πολιτ. 1295b, 4 ὁμολογεῖται τὸ μέτριον ἄριστον καὶ τὸ μέσον, Θεόδωρ. Φαίτ. 6, 1, 4 πέρα τοῦ μετρίου' || ὄμ. κ. κτ. πληθ.: Εὐρ. Μήδ. 125 τῶν γὰρ μετρίων πρώτα μὴν εἰπεῖν τὸ νοσημα νικᾷ, αὐτ. Ἰων. 632, Ξεν. Ἀν. 2, 6, 22 τὰ μέτρια κακῆσθαι' 4) ὁ οὐκὶ πολὺ ἰσχυρός, ὁ οὐκὶ πολλὸς μέγας, ὁ μεμετρημένος: Φίλ. Ἰπν. 25B χρὴν γὰρ μετρία εἰς ἀλλάλους εἰλεῖν θυροῦν ἀποκρίνασθαι καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μελεῖν φυχίης, Βλ. Ἀλέξ. 2147 τὸ γὰρ μειζότερον κακῶν ὑπὸ μετριωτέρου ἀντισπικούμενον' 5) ὁ ἀνειμμένος, ὁ οὐκὶ αὐστηρός: Θεοκ. 4, 30 ἐφ' ὡφθαλμῶν τῆ μετρία τήρουνται' 6) ὁ μὴ ὑπερβολικός, ὁ ὑποφερτός: Σοφ. Φιλ. 179 ὄψις τὰνα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μετρίος αἰών, αὐτ. Ἰκ. 140, Εὐρ. Ἀλκ. 884 μίγα γὰρ φυχή, τῆς ὑπεραλείν μετρίων ἄχθος' || τὸ οὐδ. μέτριον ὡς οὐσα, τὸ μὴ ὑπερβολικόν, τὸ πρέπον: Ἡρ. 4, 84 μετρίων θεομένων, Λυσ. 9, 4 τυχεῖν τῶν μετρίων, Πλάτ. Θεαιτ. 18B μὴ δὲν μετρίον λέγειν, Ψήφ. ἐν Δημ. 283 οὐ κέκρικε θεοθεῖν ἐν οὐδένῃ τῶν μετρίων: || ἐπὶ μετρίοις ἐπὶ ὄροις μὴ ὑπερβολικοῖς, μὲ ὑποφερτοῦς ὄρους: Θεοκ. 4, 22 οὐτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποίησοντας, ἀ προουκαλοῦντο' 7) ὁ πρὸς, ὁ ἥμιος, ὁ οὐκὶ τυραννικός: Θεοκ. 1, 77 καὶ ἥσσον ἡμῶν πρὸς τοὺς ὑπὸ κέρκις μετρίοις οὐσί' || ὁ μὴ ἀσκήρτος, ὁ μὴ ἀφορτος, ὁ μαλακός, ὁ ἐπαικτικός: Ἀριστ. Πολιτ. 1289b, 4 μετριωτάτη ἡ δημοκρατία, Μέν. 532, 17' 8) ἐπὶ προσ., ὁ μέτριος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, ὁ μετριωτάτος, ὁ ἐγκρατής: Ἀριστ. Πολ. 245 μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπίθυξες πώποτε, Θεοκ. 6, 89 μετριωτέροι ἐς τὰ πολιτικά, Ξεν. ΚΠ 5, 2, 17, Πλάτ. Νόμ. 816B μετρίοι πρὸς τὰς ἡδονάς, Αἰσχίν. 3, 170 σῶφρων καὶ μετρίος πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν διαίταν, Μηναιτ. 12, 1' 9) 3, 4 μετρία κοσμημένῃ φρονήματι' || κ. ἐπὶ ἔρωτος: Εὐρ. ΙΑ 543 μάκαρες, οἱ μετρίας θεοὺ μετὰ τε σωφροσύνας μετᾶσπον λέκτρων Ἀφροδίτας, αὐτ. ἄν. 967, αὐτ. Ελ. 1105 εἰ δ' ἔσθα μετρία, τὰλλὰ γ' ἡδίστη θεῶν πέφυκα ἀνθρώποισιν' 9) ὁ δικαίος, ὁ ἐνδρέτος: Θεογν. 615 οὐδένα γὰρ ἀνάθον καὶ μετρίον ἀνδρα τῶν νῦν ἀνθρώπων ἡλέως καθορᾷ, Πλάτ. Πολ. 396C ὁ μέν μοι δοκεῖ . . . μέτριος ἀνὴρ, Δημ. 574 οἶον ἐστὶ μετρίος καὶ φιλόανθρωπος τις ἡμῶν καὶ πολλοὺς ἐλέων' 10) ὁ ἀνάλογος, ὁ ἀρμόδιος: Ξεν. Συμπ. Β, 3 ἀρμενές δὲ τὸ βλέμμα, μετρίοι δὲ οἱ λόγοι, πραεῖα δὲ ἡ φωνή, Πλάτ. Τίμ. 18B μισθὸς σῶφροσις μετρίος' 11) μτν. μετρίος (ὁ) ὡς οὐσα, ὁ πένης, ὁ πτωχός: Πάπ. μετρίοι καὶ δυστυχέες' 12) νεώτ. ὁ κατωτέρας ποιότητος ἡ ἀξίας, ὁ ὑπερπρὸ τοῦ κοινοῦ μέτρου: Παπαν. Ἀγ. Ὀρ. 131 αὐτὸ θὰ τὸ ζητοῦσε μόνον ἕνας μετρίος περιηγητής, - μετρίος ἀνθρώπος, μὴ περιμένεις τίποτα ἀπ' αὐτῶν, - μετρίος καλλιτέχνης - μαθητής φρ. κατώτερος καὶ τοῦ μετρίου (ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας) 13) ὁ γαίρων μετρίων ὑγιάν: Κατ. Ἀστρ. Κ 611, 182' 14) ἀρκετός: ΚΠ 2, 4, 14 ἵππεος μοι προσθέεις ὁπόσο δοκοῦσιν μετρίοι εἶναι' || ὄμ. κ. ἡ ἀπόδος. Ἐκοφρ. μετρίον ἐστι μτ. ἀπαφρ. εἶναι ἱκανόν, ἀρκετόν: Πλάτ. Φαίδ. 117B ὅσον οἰόμεθα μετρίον εἶναι πιεῖν' 15) ὄμ. τὸ ἀρσ. μετρίος (καφέει) (ὁ) ὡς οὐσα, ὁ καφέος ὁ μετρίας γλυκύτητος' 16) τὸ οὐδ. μέτριον (τὰ) ὡς οὐσα. βλ. λ.)

17) κ. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. αἰτ. ἐν. κ. πληθ. μέτριον κ. μετρία ὡς ἐπίφρ.: Πλάτ. Νόμ. 846C μέτριον ἔχειν, αὐτ. Σοφ. 237B μέτρια βασανισθείς, - μίλησε - γράφει μετρία' || ὄμ. κ. ἐνάθρβ.: Θεοκ. 4, 19 τὰ μέτρια διαφερέσθαι, αὐτ. 8, 84, Ξεν. ΚΠ 2, 4, 26 τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. **μετρίοστος-ον** μτν. ὁ μετρίως σπουδόμενος, ὁ ἐγκρατής εἰς τὸ φαγητόν: Πολυδ. 6, 28, 34. **μετρίοσύνη** (ἡ) πᾶν. κ. ὄμ. πτωχία, πτωχία' 2) ὄμ. μετρίοτης βλ. λ.). **μετρίοτης-ητος** (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μετρίου, ἡ μετριοπάθεια: Φιλλῶλ. 7, Θεοκ. 1, 38 ἡμῖν δὲ ἀισχρὸν βιάσασθαι τῶν τούτων μετριοτήτων, Πλάτ. Πολ. 500D, Πολύβ. 1, 88, 3 μεγάλην ἔχει διαφορὰν ἡ μετρίοτης καὶ τὸ μηδὲν ἀνήκεστον ἐπιτιθεῖν ἐκουσίως' || μετρίοτης τέρφιος τὸ μετρίας τέρεσθαι, τὸ μετρίον ἐν τῇ τέρφει: Δημόκρ. 191' || ἡ τῆς φωνῆς μετρίοτης ἡ μετρίας ἐντάσεως φωνῆ: Ἰσοκρ. 15, 296' || ἡ τοῦ βίου μετρίοτης τὸ μετρίας, τὸ πτωχικῶς ζῆν: Αἰσχίν. 3, 218, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτ. 1315b, 2' || μετρίοτης τῶν σίτων ἐγκράτεια περὶ τὸ ἐσθίειν, Ξεν. ΚΠ 5, 2, 17' || κ. μτ. ἐμπροθ. προσδιορισμοῦ: Πλάτ. Ὀρ. 411B σωφροσύνη μετρίοτης τῆς φυχίης περὶ τὰς ἐν αὐτῇ κατὰ φύσιν γιγνομένης ἐπιθυμίας τε καὶ ἡδονάς, αὐτ. 412B' || κτ. πληθ. ὁ μέσος ὄρος: Ἰσοκρ. 2, 33 αἰ γὰρ μετρίοτητες μάλλον ἐν ταῖς ἐνδείξαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἔκεινται, αὐτ. 4, 1' 2) τὸ προσκίον μέτρον ἡ βαθμὸς: Ἰπν. Κατ' Ἰπτρ. 3, αὐτ. Ἀγμ. 5, αὐτ. Ὑγρ. 1' 3) πᾶν. κ. ὄμ. μέση κατάσταση, μετρία περιστάσεις, μετρία, μὴ ἐξαιρετικῆ ἱκανότης: Πάπ. ὁ δεῖνα καταφρονῶν μου τῆς μετριοτήτος, Παπαν. Ἀγ. Ὀρ. 51 εἰχε κ. ὁ ἐρημισμός τῆ διαφθορά τοῦ αἵ τῆς μετριοτιτά του' 4) ἀναλογία, συμμετρία, κομψότης: Ἀριστ. Πολιτ. 1309b, 27 πρώτον μὴ ἀποβαλεῖ τὴν μετριοτητα τοῦ μορίου, Αἰσώπ. Μυθ. 204B μετριοτήτι μὲν, ὡ κῶρας, διενήγορας' σῶματος' 5) ἐν τῇ ἐκκλ. γλώσσῃ. μτ. τῆς κτητ. ἀντων. ἄ' προφα. ἀντὶ τοῦ ἐγῶ. ἰδ. ἐπὶ ἐπισκόπων, πρὸς δῆλωσιν ταπεινοφροσύνης: Ὠριγ. 1, 49A τῆ μετριοτήτι μου, Εἰρην. 441B ἡ ἡμέτερα μετριοτής ἰνῦ ἐν χρ. μ. ὑπὸ τῶν πατριάρχων ὁ ἐπισκόποι μεταχειρίζονται τὴν φρ. ἡ ἐμὴ ταπεινοτήτι). **μετριοτροφία** (ἡ) μον. τὸ μετρίας ἐσθίειν, μετρίοτης ἐν τῇ τροφῇ: Στουδ. Θεοδ. 483B ὡς ἀνθὰ τῆς ἡσυχίας καὶ μετριοτροφίας καθάρωμεν καρδίαν. **μετριοφιλῆς-ους-ές** πᾶν. ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν μετριοτητα, ὁ ἀρκούμενος εἰς τὸ μέτρον' || τὸ οὐδ. μετριοφιλῆς ὡς οὐσα, τὸ φιλεῖν τὸ μέτρον: Πάπ. τὸ μετριοφιλῆς σου αἰσθανομένη **μετριοφρονῶν-έω** μτν., μον. κ. νεώτ. εἰμαι μετριοφρονῶν, φρονῶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρία: Ἰω. Χρυσ. 1, 148, 8, Παλλὰδ. Βλ. Χρυσ. 47, 24 μετριοφρονουμένης τοῦς . . . ἀνθρώπους, Σχόλ. Ἰλ. Ὀ 175, Ἡσ. Ζογ. 1, 34 μὴ θρασυνεσθαι, ἀλλὰ μετριοφρονεῖν. **μετριοφρονῶνς** ἐπίφρ., μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μετριοφρονῶν: Θεοφύλ. Βουλύ. 1, 436. **μετριοφροσύνη** (ἡ) μτν., μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μετριοφρονος, τὸ νὰ εἶναι τῆς μετριοφρονῶν, ἡ μετριοτής περὶ τὰς ἀπαιτήσεις ἢ ἀξιώσεις: Ἰω. Χρυσ. 3, 428, 33, Σιμηλίτ. Ἐπικτ. 249, Μηναιτ. 12, 6 Συνηξ. Ἀγ. Νικόλαος τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς μετριοφροσύνης, - ἡ μετριοφροσύνη εἶναι ἄριστον κόσμημα τῆς φυχίης. **μετριοφρων-ονος-ον** μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ μετρία περὶ ἐσπουτοῦ φρονῶν, ὁ ταπεινὸς ἢ ὅς ἐχῶν, ὁ ἀπλοῦς, ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς ἐπίδειξιν, ἀνθ. ἀλάζων, ὑπερτόπιος: Γρηγ. Νύσσ. 1, 250D, Νεῖλ. Ἐπιστ. 306, 12 μετριοφρων καὶ κατανευγμένος, Κ Μανασσ. Χρον. 6100.

μετριώ-ω κ.-άω μον. μετρώ βλλ., πθ. έν Θεογνώστ.Καν.146,23 || κ.μτφ. ύπολογίζω, έκτιμώ: Ψ Χρυσ.10,913D ού πολύ μετρίωςας τού θαύμα, |οι τ. έμετρίωςμες, μετρίωμενοι είναι τού μετρώι.

μετρίωσι |μετρίωσι| έπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μετρίω μετρίων, έντός τών όριων, άνευ έξοχώσεως ή έλάττωσεως: 'Ηρ.2,161 τήν ένω μεζόνως μέν έν τοισι Λιβυκόισι λόγοισι άπηγήσονται, μετρίως δ' έν τώ παρεόντι, Θουκ.2,35 χαλεπόν γάρ τού μετρίως είπειν, Πλάτ.Πολ.518B, 'Ισοκρ.12,171 μετρίως περί άνωθεν διαλεχθέντες, ΚΔ Πράξ.20,12 ήγαγον δέ τόν παίδα ζώντα και παρεκλήθησαν ού μετρίως || κ. συγκρ. μετρίωτέρως: 'Αριστλ.Ζ1587a,1 άλλα μετρίωτέρως έπίθληά έστιν έννοχλούμενα υπό τής ώδινας || κ. ύπερθ. μετρίωτάτα: Θουκ.6,88 ή αν δύνανται μετρίωτάτα 2) μετρίω καταστάσι, μη άρκούντως, ούχ Ικανώς, μ. έν φρ. μτ. τού έγω έν άναφ. προς περιουσίαν: 'Ηρ.1,32 πολλοί δέ μετρίως έχοντες βίου εύτυχές 3) συμμετρίως, έν καλή άναλογία: Πλάτ.Θεαιτ.191D έστι δ' οίς μετρίως έχοντος, αút.Εύθ.305D μετρίως μέν γάρ φιλοσοφίας έχειν 4) άρκούντως, Ικανώς, άρκατά: 'Αριστφ.Νεφ.1511 μετρίως κεχόρευται, αút. 'Εκκλ.969 μετρίως προς τήν ήμιν άνάγκην είρημένα, Δημ.70 καιτοι σωφρονοοσι γε και μετρίως έναρηγ παραδείγματα έστιν Ιδειν || λιαν, άρκατά καλά: Πλάτ.Θεαιτ.161B όσον λόγον παρ' έτέρου σωφρού λαβειν και αποδέξασθαι μετρίως, Μέν.Περικ.262 5) μετριοφρόνως, ούχι ύπερβολικός, κοσμιώς: Εύρ.Α 921 μετρίως τε χαιρείων τοισι έξωγκωμένοις, αút.'Ηρ.709, Ξεν. 'Αν.2,3,20 και συμβουλεύω ύμιν μετρίως άποκρίνασθαι, Λυσ.16,3, 'Αντιφών 53,1 πεινθιν μετρίως, Πολύδ.3,85,9 ού μετρίως ούδέ κατά σχήμα τήν περριπέτειαν έφερον, Αισακρ.Μυστ.101 να ζώντε ού τιμίως μόνον και μετρίως || κ. συγκρ. μετρίωτέρων: Ξεν.ΚΠ 4,3,7 μετρίωτερον προς τήν τιλώς φρονειν 6) έν άναφ. προς συνθήκη, συμφιλίωσιν, εύναϊκάς, μετ καλοός δρους: Θουκ.4,19 και άρετή αυτών νικήσας παρά ά προσεδέχτο μετρίως ένυαλλαγή 7) νεώτ. έπί σχολικ. βαθμολογίας βαθμής, βαθμός περί τήν βάσιν κατώτερος τού καλώς βλλ.: έχει έλληνικά καλώς και μαθηματικά μετρίως.

μετρίωσις-εως |η| μσν. μετρίωσις, έλάττωσις: 'Αχιμ.Όνειροκρ.228,18 ύβρισην και μετρίωσιν τής βασιλείας.

μετροβολία |η| μέτρον: ΑΒ 1097 πόσαι και τίνες εισι μετροβολίαι.

μετρογραφία |η| νεώτ. μελέτη, πραγματεία περί μέτρων και σταθμών.

μετροειδής-οδς-ές μτγν. ό δμοιος προς μέτρον ή ρυθμόν, ό έχων μορφήν μέτρου, ό μετρικός: Δημήτρ.181,αút.182.

μετροκάμνη |η| νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων λεπιδοπτερών εκ τών ήμμοιδών.

μετροκάρριον |το| νεώτ. μονός φωτισμού Ιση προς φωτισμόν παραγόμενον υπό φωτεινής πηγής έντάσεως ένός κηρίου επί έπιφανείας άπεχούσης ή μ. από τής πηγής, διεθν. Ιαχ.

μετροκροτος-ων μσν. ό μετρικός έξειργασμέων: Τζετζ.Λυκόφρ.497.

μετρολογία |η| μτγν. κ. νεώτ. ή θεωρία τού λόγου, τών άναλογιών: Φιλόδ.Ακαδ.16Μ 2) νεώτ. μελέτη, έρευνα, πραγματεία περί μέτρων και σταθμών 3) νεώτ. είδ. φυσ. ή έπιστήμη τών μετρήσεων.

μετρολογικός-η-ον νεώτ. ό άναφερόμενος ή άνήκων εις τήν μετρολογία βλλ.2 κ.3: μετρολογικά παρατηρήσεις || μετρολογικός συγγραφέας ό μετρολόγος βλλ.

μετρολόγος |ο| νεώτ. ό περί τού μέτρα και σταθμά άσχρολούμενος, ό συγγραφέας μετρολογικών πραγματειών.

μετροπλής-οδς-ές νεώτ. ό μετά μανίας, ό παραφόρος άγαπήν νά στιχουργή.

μετροπλοία |η| νεώτ. ή ιδιότης τού μετρομανούς βλλ., ή ύπερβολική άγάπη εις τού στιχουργείν.

μετρον |το| κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μσν. κ. δημ. κ. μέτρος 'Ερωτόκρ.1,201 πάν προς δ' ή ού μετρείται τι, ώρισμένη τής μονάς, πρόσ ήν αυγκρίνεται μήκος ή έκτασις, κανών: 'Ιλ.Μ 422 μέτρ' έν χειρίν έχοντες, 'Υμν 'Ερω.47 έν μετρίοισι ταμών δόνακας, - ή σπιθαμή είναι τού άρχειότερον και κοινότερον μέτρον 2) διάστημα μετρηθέν ή δυνατόν να μετρηθή, μήκος, μέγεθος: 'Όδ Δ 389 ός εκόν τήν είρησιν οδόν και μέτρα κελεύουθι, 'Ησιόδ. 'Εργ.648 Χρσμι. έν 'Ηρ.1,47 οίδα δ' έγω φάμμου τ' άριθμόν και μέτρα θαλάσσης || κ. νεώτ. κ. δημ. κτ. πλθθ. άι διαστάσεις, σώματός τιος: Εύρ. 'Ακκ.1063 ταύτ' έχουσι 'Αλκήσιδι μορφής μέτρ' Ισθι και προσήϊζει δέμας, - έχεις τά μέτρα τού αικονέδου: || νεώτ. κ. δημ. ή άρίθμηση, ή μετρήσις διαστάσεων, μετρήσις: έκαμα λάθος στα μέτρα, - πάτε θά σού πάρω μέτρα: |είπ| ράπτου ή ύποδημοποιοού 3) άπόσταση: Θουκ.8,95 απέχει . . . θαλάσσης μετρον έξήκοντα σταδίου 4) κτ. πλθθ. μετρα |τά| αι άποστάσεις αι απέχει πράγμα τι από όρισμένων σταθερών σημείων, ή θέσις, έν ή εύρίσκειται: τούτο: 'Ηρ.2,121,α' σαφώς δέ αύτοίσι πάντα εξηγησάμενον τά περί τήν έξείρεισιν τού λιβου δου- άνται τά μέτρα αύτου, Πλάτ.Νόμ 843B, Πλούτ.Σολ. 23 ώρισε θεε και φειγέων μετρα || άπαιρων μετρα αι θέσεις τών άστρων έν τώ στερεώματι: Σοφ.άπ.432,8 || εκ τών Ισων μετρον ορύμαί τινι πηγάζω εκ σημείου Ισων όπέμονας από τών έκβολών, όσον και . . . επί ποταμού: 'Ηρ.2,33 4) νεώτ. κ. δημ. είδ. ή βασική μονός τού δεκαδικού μετρητικού συστήματος, & γαλλικόν μέτρον, ώς κ. πάν συγγενής ή παράγωγον τούτου όργανον μετρησεως: έχει άνάστημα ή μ. και 65 έκατοστάτων, - δώσε μου τού μέτρο να δώ πόσο μάκρος έχει τού παντελόνι, - τετραγωνικόν μέτρον |μονάς προς μέτροσιν έπιφανειών|, - κυβικόν μέτρον |μονάς προς μέτροσιν όγκου σώματος τινοσ| 5) μονάς χωρητικότητος ύγρων και στερεών: 'Ιλ. Η 471 δώκεν 'Ιησονίδης άνέμεν μεθυ χιλια μέτρα, 'Όδ.Β 355 είκοσι δ' έστω μετρα μληφάτου άλφίτου άκτής, αút.1,209, 'Ησιόδ. 'Εργ.350,αút.600 μέτρον δ' εύ κομισάσθαι έν άγγειοισι, 'Ηρ.6,127, Θέσων.475 μέτρον γάρ έχων μελιπέδος οίνου, 'Ανδοκ.1,83 νόμοις δέ χρήσασθαι τοίς Σόλωνος και μετρίως και σταθμοίς || μετρα οίληνρά - σπιτρά: 'Αριστλ.ΗΗικ.1135a,2 || έν - Σάμω ό μέδμονος βλλ.: 'Επνγρ. || έν Αλυψτώ ή άρτάβη βλλ.2: Πάπ. μέτρον δοχικόν || όμ. κ. επί μικροτέρων μονάδων: αút. μέτρον έξαχολικόν, 'Επνγρ. μέτρον τετραχολικόν, αút. τετραχολον μέτρον || και επί μονάδων χρησιμοποιοούμενων κ. κτ. τόπουσ: αút. μέτρον 'Αθηναίων, αút. Κιλικία μέτρα μετρίν 6) μτγν. κ. επί χρόνου, τού χρονικόν διάστημα, ή διάρκεια: ΑΠλ.4,333 μετρα βιοιο άρκια, ΑΠ 7,334 έτέων μετρα, αút.9,481 ώρών μετρον, 'Αρατ.464,αút.731 νυκτός μετρον, Σιμλικ.Ψυχ.299,37 χρονικά μέτρα 7) όριον: 'Όδ.Ν 101 ήως έσσελεμοι, ότ' έν όρμου μέτρον Ικωνται || κ. επί τής ήθις, τής νεότητος, άκμή, άνθος: 'Ιλ.Λ 225 αύτορ έπει ρ' ήθες έρικυδέας τού μετρον, 'Ησιόδ. 'Εργ.132,αút.438, Θέσων.1119 ήθες μέτρον έχοιμ, Εύρ. 'Ιων 354 || κ. επί ήθις. ένν. τού μέγεθος, τού όφους: Σόλ.13,52 Ιμερτής σο-

φίλις μέτρον ἐπιστάσιμος, αὐτ.16,2 γυμνοσύνδης μέτρον 3) μῦθ. ὁ τρόπος, ὁ κανὼν, ἡ βῆσις μετὴν ὅποιαν κρίνεται ἡ ἀξία τῆς: Πλάτ.Θεαίτ. 183C πάντ' ἄνδρα πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι [ὅτι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι μέτρον. δι' ὅλα τὰ πράγματα], Πρωταγ. Ἀριστ.Φυσ.1033a36, Ξεν.ΚΠ 1,3,18 μέτρον δὲ αὐτῶ οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ' ὁ νόμος ἀσπί, ΚΔ Μισθ.7,2 καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετροθήσεσθε ἑμῖν, - με ποῖον μέτρον θᾶ κριθῆ ἡ ἀξία τοῦ ἀτόμου; - με τὸ μέτρον τῆς ἡθικῆς' || νεώτ. ἐφαρμόζει δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ δὲν δικάζει ἀμερολήπτως, δεκνικαὶ αὐστηρότητα πρὸς τοὺς μὲν καὶ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς ἄλλους' 4) τὸ μετροῦσθαι ἡ ἀρμόζον μέτρον ἡ ὄριον, τὸ μέσον μεταξύ δύο ἀντιθέτων, ἀποφυγὴ ἀκροτήτων, μέσος δρόμος, ἀναλογία, συμμετρία, ῥεχούλα: Ἡσιόδ.Έργ.694 μέτρα φυλάττεσθαι, Πινδ.Π.2,34 χρὴ κατ' αὐτὸν πάντοθ' ὄραν μέτρον, αὐτ.1,65, 7), Αλογ.Χο.797 ἐν δρόμῳ προσταίεις μέτρον, Σοφ. Ἠλ.236,ἀρχ.γνομ. πάν μέτρον ἄριστον (ἡ μεσότης, ἡ ἀποφυγὴ τῶν ἀκρῶν εἶναι τὸ ἄριστον, τὸ ὠφέλιμώτατον τῶν πραγμάτων), - εἶναι ὀχάλινωτος, δὲν γνωρίζω τί ἄσπι μέτρον' || μον. κ. δημ. σκέψις, περὶσκεψίς, σύνθεσις: Έρωτόκρ.1,1439 κί ἤσανε μὲ λογαριασμὸ καὶ μέτρο σοδαμένα' || δημ. παροιμ., ὅποιος περπατᾷ μὲ μέτρα ἀτάκει πάντοσ ἀσπ τὴν πέτρα ἰο μετὰ περικοκφέως ἐνεργονάτες πάντοσε ἐπιτυχάνουσι καὶ εὐδοκίμουσ' || ὄμ. κ. ἐνεργ. κατὰ μέτρον: Ἡσιόδ.Έργ.720' κ. ὑπὲρ μέτρον ὀλογίστως, ξεπερνώντας τὰ ὄρια: Ὁέογν.498 ὅταν δὴ πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθῃκε νόσιν' || νεώτ. κ. δημ. ἐν μέτρῳ, - μὲ μέτρον λελογισμένως, μετὰ περικοκφέως, ἀνευ ὑπερβολῆς' || νεώτ. ἐν τινι μέτρῳ ὀπισσασθ' || ὄμ. ἀνευ μέτρου μεθ' ὑπερβολῆς' 10) μετριοκρατικὴ δύναμις: Πλάτ.Νόμ.97Α τὰ μὲν ἴδια δικαιοτήρια ταῦτη νῆ γιγνόμενα μέτρον ἂν ἔχοι' || ἡ ὄστ. μέτρῳ ὡς ἐπίρρ. μετρίως: Πινδ.Π.8,78 μέτρῳ κατάθῃνας; κ. ἐνάθρρ. 'Ακλιφρ.3,32 οὐδέεις τῷ μέτρῳ τὸ πῖναιν ἔσπαργε' 11) ἐν τῇ ἀρχ. μετρική ἡ λ. πολυήμματος, ὄθ. ποίημα' Λογ.γίν.Προλ. ἐπὴν τὸ μῆ πεζᾶν, ὡς ὅταν εἴπω τὰ μὲν ἡλιότωνος πεζᾶ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα;: Πλάτ. Λύσ.205Α οὗτοι τῶν μέτρον δέομαι ἀκοῦσθαι, οὐδὲ μῆλοσ . . ἀλλὰ τῆς διανοίας, αὐτ.Νόμ.669D' || αὐτ. κκαὶ εἶδος ἕκαστον, ὡς ὅταν εἴπω μέτρον ἰωνικὸν καὶ μέτρον ἰαμβικὸν καὶ μέτρον τροχαϊκόν: Ξεν.Αν.1,221 ἐν τῷ μέτρῳ πεποημένα ἔπη, Πλάτ.Γοργ.502C ἠ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τὸ μέλοσ καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον' || αὐτ. κκαὶ στίχοσ ἕκαστοσ, ὡς ὅταν εἴπω ἡ πρώτη Ὁμήρου βαφφῖδια μέτρα ἔχει ἔξακοσίαισ' || αὐτ. κμέτρον καλοῦμεν τὴν συζύγαν, τούτῃσι τὴν διποδῖαν, ὡς ὅταν τὸ ἰαμβικὸν τὸ ἀπὸ ζε παδῶν τριμετρον καλῶμεν' || αὐτ. κμέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν ῥόδασ' || αὐτ. κκαὶ τὸν χρόνον, ὄθ πνεσ τῶν ρυθμικῶν σημείων προσαγορεύοισασ' || ἐν τῇ νεώτ. μετρική ἕκαστοσ ποὺς ἡ διποδία καὶ γεν. ὁ ρυθμὸσ τοῦ στίχοῦ' || μέτρα ἀσυμνάργητα Λογ.γίν.Προλ.15 γίνετασ [τὰ μέτρα] ἀσυμνάργητα; ὀπότεν δύο κῶλα ἢ δυαμίενα ἀλλήλοισ συναρτηθῆναι μηδὲ ἔνωσιν ἔχαν ἀπὶ ἐνὸσ μόνου παραλαμβάνηται στίχοσ' 12) νεώτ. μουσ. ἕκαστον ἀπὸ μεταξύ δύο διαστολῶν ἰσοχρόνῳ μερῶν μουσικῶ τῆσ τεμαχίου' || γεν. ὑποδιαίρεσισ τεμαχίου μουσικῶ εἰς μικρότερα ἴσα μέρη' 13) ἐν τῇ ὄρχηστ. ἕκαστον βῆμα ἡ κίνησισ τοῦ χορευτοῦ συμφῶνως πρὸσ τὸν χρόνον τῆσ συνοδευούσεσ μουσικήσ' 14) νεώτ. μαθ. ἡ ἀπόλυτασ τιμὴ τῶν πραγματικῶν ἀριθμῶν' 15) νεώτ. μέτρον δυναμικὸν μόνασ προταβείσα ὑπὸ τοῦ V. Bjerknes, ἴνα χρησιμεύσῃ διὰ τὴν κατακέρυφον

συνταπαγμένην καὶ ἴνα ἐκφορᾷ τὸ ὄφοσ ἐνὸσ σημεῖου ἀνωθεν τῆσ ἐπιφανείασ τῆσ θαλάσσεσ' 16) νεώτ. κ. δημ. συνεκὸ. κτ.πληθ. τὸ σύνολον τῶν ἐνεργειῶν πρὸσ ἐπίτευξιν ὤρισμένου σκοποῦ, καὶ ὄθ πρὸσ ἄμυνασ ἡ ἀποτροπῆν κακοῦ, πρόνοια, προφύλαξισ: ἄλληλοσθεν σόντονα μέτρα πρὸσ περιστολήν τῆσ ἡσθησεσ, - σὲ προεἰδοποιήσασ καὶ λάβε τὰ μέτρα σου' || νεώτ. νομ. προσωρινὰ μέτρα πρὸσκαίροσ διακανονισμὸσ διαφορᾶσ ἡ ἐξασφάλισισ δικαιώματοσ διὰ τῆσ δικαστικῆσ ὁδοῦ' || ὄμ. συντηρητικὰ μέτρα μέσα παρεχόμενα ὑπὸ τῆσ πολιτικῆσ δικονομίας πρὸσ ἐξασφάλισισ ἡ συντηρητικὸν ἐνώμων δικαιωμάτων' 17) χαλινὸσ, ἐπιστόμιον: Πινδ.Ο.13,20 τίς γάρ ἴν- πείοισ ἐν ἔντεσσιν μέτρα . . ἐπέθῃκ' 18) νεώτ. ἐν συνθέσει ὡσ β' συνθ. σημαίνει ὄργανον: θερμῶμετρον, μαγνόμετρον' || ὅταν τὸ α' συνθ. εἶναι ἀριθμητικόν, σημαίνει πολλαπλάσια ἡ ὀποπολλαπλάσια: χιλιόμετρον - δεκάμετρον - ὀποδεκά- μετρον. **μετρονομία** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονική ἀνασχό- λησισ περὶ τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ. **μετρονομικός-ἡ-ὄν** νεώτ. ὁ εἰσ τὴν μετρονο- μίαν βλ.λ. ἀναφερόμενοσ: μετρονομικὰ γραφεῖα, **μετρονόμος** (ὁ) κ. νεώτ. ἐν Ἀθῆν. δημόσιος λειτουργὸσ ἐντεταλμένος τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τὸν ἐλεγχον τῆσ ἀκριβείασ τῶν μέτρον καὶ σταθμῶν: Δειν.ἀπ.18,7, Ἀριστ.Ἀθ.51,2 κληρονοεῖ δὲ μετρο- νόμοι πέντε μὲν εἰσ ἄστυ, ε' δὲ εἰσ Πειραιᾶσ' 2) νεώτ. ὄργανον πρὸσ μέτροσιν ἴσων χρονικῶν διαστημάτων ἡ τῶν διαφόρων ταχυτήτων ρυθμι- κῆσ ἀναγλις. **μετροποιία** (ἡ) μτυν. σύνθεσισ μέτρον, στίχον: Λογ.γίν.Προλ.86C τοῖσ μήμησ τῆσ μετροποιείασ γε- γεννημένοισ, Σχόλ.Ἰλ.8 546. **μετροποιεῖ-τα** κατασκευάζω π ἐπὶ μέτρῳ: Έρ- μησιάν.π.Στοδ.49,69 πρὸσ τὴν ὀλιγομετρίαν τὰ λοιπὰ ζῆα μεμετροποιήτασ' 2) μτυν. κατασκευ- ἀζὼ στίχοσ, σπχορυγᾶ: Οἰνώδ. π. Εἰσ.Εἰσαγγ. Προπ.5,33. **μέτροσ** (τὸ) μον. κ. δημ. μέτρον βλ.λ., σκέψις, λο- γαριασμὸσ, ὀπολογισμὸσ: Έρωτόκρ.1,201 κί ἄσπ εἶντα μέτροσ ἡκαμέσ σὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λέεισ' 2) κατᾶσταισι δυσαχερῆσ, δεσνὴ θέσισ, κατάνητα: αὐτ.1,1058 ποτὲ μοῦ δὲν τὸ λόγιαξα νὰ ῥῶσ στὸ μέτροσ τοῦτο' 3) δημ. ἰδ. ἐπὶ πραγμ. δύο ἡ τριῶν διαστάσεω, τὸ ἐμβαδόν, ἡ χωρητικότησ, ὁ ὄγκοσ: τὸ μέτροσ τῆσ ἀλλῆσ εἶναι ὀδώδεκα πῆ- χασ πλάτοσ καὶ εἰκοσι μᾶκροσ, - τὸ μέτροσ τοῦ καζανιοῦ εἶναι μὸσ κυβικό' || κ. ἡ πράξισ τῆσ μετρήσεωσ πρὸσ ἐπαλήθευσιν ὤρισμένησ ἰδῆ δια- στάσεωσ ἡ χωρητικότητοσ: τὸ οἰκόπεδο δὲ βγῆ- κε σωστόσ στὸ μέτροσ [κατὰ τὴν καταμετρήσιν], - τί σωφιστῆσ, τὸ μέτροσ θὰ μᾶσ δεῖξει πόσο χω- ρᾶ ἡ στέρνα' || εἰδ. ἐπὶ ράπτου ἐν ἀνάφ. πρὸσ ἐνώμια: θέλω μιά φοραεῖα - τρία ποκάμισα - τρεῖσ γιακάδεσ, πᾶρε μοῦ τὸ μέτροσ [συνηθέστ. τὰ μέτρα], - τὸ παλτό δὲν εἶναι στὸ μέτροσ μοῦ [κατὰ τὰσ διαστάσεισ τοῦ σώματοσ μου]. **μετροσύνθετοσ**-ον μον. ὁ κατὰ μέτρον, ὁ ἔμ- μέτροσ συντεθειμένοσ: Τζέτζ.Χιλ.7,650 μετροσύν- θετοσ γραφή. **μετροταινία** (ἡ) νεώτ. ὄργανον μετρήσεωσ μή- κουσ ἔκ ἀληθ. ἡ μεταλλικήσ ταινιάσ ἀρκετοῦ μή- κουσ, ὀποδιηρημένησ εἰσ μέτρα, ὤρδασ κττ. καὶ περιτυλισσομένησ εἰσ ἀτρακτον ἡ ἐντόσ εἰδ. θήκησ. **μετροτρέπεζα** (ἡ) νεώτ. ὄργανον γωνιογραφικὸν χρησιμοποιοῦμένοσ πρὸσ τοπογραφικήσ ἐρ- γασιάσ. **μετροφορικός-ἡ-ὄν** πάπ. ἐν χρο. μ. τὸ οὐδ. ὡσ οὐα. εἶδοσ μέτροῦ δημητριακῶν καρπῶν.

μετροφυλλά-άω δημ. μετρώ, λογαριάζω τὰ φύλλα, ἄ. φυλλομετρώ βλλ.: 2) διατρέχω διά τὸ ὄφθαλμοῦ τὰ φύλλα ἐντόπου.

μετροφωτογραφία (ή) νεώτ. φωτογραμμομετρία βλλ., ἐκτέλεσις μετρήσεων τῆ βοήθειαι φωτογραφημάτων, ἰδ. ἐξ ἀεροπλάνων.

μετρώ-έω (μέτρον) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἄσυναυρ. -άω, πατρ. ἐμέτρον ἰδωρ, Ἐπιγρ. α' πλῆθ. ἐμετρώμεσι, ἄδρ. ἐμέτρησαι ἰσπαν. ὀπλοῦσι, παρακ. μεμέτρηκα (Ἦρ.), μέσ. κ. παθ. μετρούμαι-έομαι ἰδωρ. Ἐπιγρ. ιτχ. μετρώμενοι, δημ. μετρίμαι κ. μετρίωμαι κ. μετριοῦμαι, παρατ. μέσ. ἐμετρούμην (π. Ἄττ. μ. σύνθ. δι-, νεώτ. δέ κ. ἐν παθ. σημ.ι, δημ. ἐμετρώμουν, ἄδρ. μέσ. ἐμετρώσουν (π. Ἄττ. μ. σύνθ. ἀν- ἐξ, δι-), ἄδρ. παθ. ἐμετρήθην (κ. σύνθ. συν, ἀν-, ἐξ-), δημ. (ἐ)μετρήθηκα (κ. μέσ.ι, παρακ. μεμέτρησαι (π. Ἄττ. μ. σύνθ. δια-ι, δημ. ιτχ. παθ. παρακ. μετρημένος, π. Ὀμ. μ. ἀπαξ Ἰ' Ὀδ.Γ 179) κ. ἐν μτφ.σημ. κτ. ιτχ. μετρήσαντες λαμβάνω τὸ μέτρον κατὰ ποσόν, διάστασιν ἢ χώρον πράγματος ἐν συνεχεῖαι ὄντος, διά μετρικῆς πινος μονάδος ὀρισμένης ὑπολογίζω, εὐρίσκα, ἐξακριβῶ τὸ μέτρον, τὴν ἔκτασιν ἢ τὴν χωρητικότητα πράγματος πινος, κτ. ἀντιπίσται. πρὸς τὸ ἀριθμῶ, ὅπερ ἐν χρ. ἐπὶ πραγματικῶν διακεκριμένους (κατὰ μονάδας) ἐχόντων ἢ θεωρουμένων : Ἦρ.2,6 ὀργυίησι μεμετρηκασί τὴν χώρην, αὐτ.6,42 τὰς χώρας σφέων (τῶν ἰώνων) μετρήσας κατὰ παρασάγγας.

2) **μτφ.** κτ. συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. διαθαίνω, διέρχομαι ἐκτασίην τινα : Ὀδ.Γ 179 πέλαγος μέγα μετρήσαντες [Ἐύστ. σχολ. ἐντί τοι διαπεραιώσασί μου] .. ἐλλήται δέ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος), Ἄπολλ.Ρ 2,915 προτέρω (θάλασσαν) μετρεῖν [πλῆθι περαιτέρω] ὄμ. κ. μέσ. : Μόσχ.2,153 σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέθηκε τόσον ἅλα μετρήσασθαι. || νεώτ. κ. δημ. εἶδ, ἐν ἀναφ. πρὸς πτόσιν ἀπὸ ἐπιφανοῦς κ. ἰδ. κλίμακος κρημνιθῶν φέροναι ἀπὸ τῆς κορυφῆς εἰς τὴν βάσιν : ὀλισθήσας δὲν ἠδυνήθη βὰν συγκρατηθῆ καὶ ἐμέτρησεν οὕτως ὄλην τὴν ροήν τοῦ λοφίσκου, - σπρωχνοτάτα τὸν ἔσφιγκα τὸν ἔκανεν ἀν μετρήσῃ ὄλη τὴν σκάλα.

3) μέσ. ἐξετάζω διά τῶν ὀφθαλμῶν, ἐκτιμῶ τὴ κατ' ἔκτασιν, ἰδ. ἐν συγκρ. πρὸς ἄ. τὴ ὑπολογίζω : Σοφ.ΑΙ. 5 μετρούμενον ἴγνη τὰ κείνου [ἐμ.θερονδύτ.Γρ. «μετροῦντα ἐν ἐαυτῷ», ἐμ. Jebb. μετροῦντα διά τῶν ὀφθαλμῶν] ὄμ. κ. παθ. : Αἰσχ.Χο.209 τενόντων ὄψοις ἀφαι μετρούμεναι ἔς ταῦτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖσι στίβοις [ἐξετάζομεναι, ἐκτιμώμεναι].

4) ὄμ. μτφ. ἐνεργ. κ. μέσ. ἐπὶ καταστάσεων, διαθέσεων, παθῶν κτ., ἐκτιμῶ, κρίνω, συγκρίνω, χαρακτηρίζω : Πλάτ.Πολιτ.284D ἡγητόν ὀμοκῆς τὰς τέχνας πῶσας εἶναι καὶ μεῖζόν τε ἅμα καὶ ἕλαττον μετρεῖσθαι μὴ πρὸς ἄλληλα μόνον [συγκρινεσθαι], Δημ.324 τῆ γαστρῇ μετροῦντας .. τὴν εὐδαιμονίαν, Πολυδ.12,14,5 πάντα μετρῶν πρὸς τὴν ἰδίαν πατριδος συμφέρον (ἐκτιμῶν), Λουκ. Νηγρ.15, Σέξτ. Εμμ.Μαθ.357,7 μετρεῖν τὰ πάντα ταῖς τὸ συμφέροντος φήσας]. 5) ἰδίω μέτ τὸ μέτρον τι εἰς τινα : Εὐρ.Ρήσ.772 πύλοισι χερτόν ἀφρονον μετρώ χερῖ, Ἄριστφ. ἄχ.1020 μετρήσον εἰρήνης τί μοι, κἀν πέντ' ἐτη [ἐνθά Σχολ. ὀδάνεισον] βλ.κατωτ.), Πλούτ.Καισ.48 ταῖς στρατιωτάς τὸν κἀκίστον μετρούμενος κ. παλαιότατον σίτον. || μέσ. ὑπολογίζω, καθορίζω, χωρίζω, ἔσχωρίζω πράγμα τι μετὸ μέτρον : Δημ.918 ἐπὶ τῆς μακρῆς στοᾶς τὰ ἄλφια κατ' ἡμιέκταν μετροῦμενοι. || ὄθ. πωλῶ τι μετὸ μέτρον μῆλικους, χωρητικότητας, βάρους : Ἄριστφ. Ἰπν. 1009 περὶ τῶν μετροῦντων τὰ ἄλφια. ἐν τῆ ἀγορῇ κακῶς. 6) παρέχω, καταβάλλω, δίδω πῆν πρόγμα τὸ ὀρισμένον : Δημ.1135 ἔάν ἐξ ἐπιλήρου γένηται .. κρατεῖν τῶν χρημάτων, τὸν δὲ

σίτον μετρεῖν τῆ μητρῷ. || νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω, εἶδ.. ἐπὶ χρημάτων : τοῦ ἐμέτρησα (δ-λην) τὴν προῖκα. || φρ. μετρώ τὴν ἰσπν ἰάπο-δῖδω τὰ [σα] : Πaus.2,18,2 7) ὄθ. δαεῖσθαι κ. παθ.δαεῖσσομαι : Ἠσίοδ. Ἐργ.351 εὐ μετρίσθαι παρὰ γείτονος, εὐ δ' ἀποδοῖναι [δαεῖσθαι μετ' ἀκριβῆς μέτρον ἀπὸ τῶν γειτόνων]. 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀριθμοῦ κ. ἐπὶ ἀριθμητικῶς λαμβανόμεν ἠσοσῆταν, ἀριθμῶ, λογαριάζω : Ἄκκ.137. Θεοκρ.16,60, ΑΠ 4,3,56, - ἐμέτρησε καὶ εὐρεν ἐν δὲ ἔλειπαν τρεῖς, - μετρήσας ὡς τὰ ἄκατό. || ὄμ. κ. παθ. ἰδ. κτ. ιτχ. παρακ. μεμετρημένος, δημ. μετρημένος βλλ. 9) ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν λόγον, ἐμμέτρος γράφω : Νεῖλ. Ἐπιστ.2,49 πολλά μετρίσαι καὶ ἐποποιήσαι.

μέττα κρητ. τ. τοῦ μέτα βλλ. : Νόμ. Γόρτυνος ἐν Κρητ. Ἐπιγρ.

μέττος Ἦσ. εμεῖζου.

μέττος μέσος βλλ.

μετρία (κρητ.) Ἦσ. εἴθυνα ἀρχοντος γενοῦτος, πρβλ. μεστρία.

μετωνυμία (ή) [μετά, ὄνομα] μτγν., μον. κ. νεώτ. μεταβολή, ἄλλαγή τοῦ ὀνόματος, μετωνομασία: Αἰλ. ΠΙ 2,32 περὶ Ἡρακλέους μετωνυμίας, Ὀμρ.3,1092Β, Ἄναστ.Σιν.612Β. 2) μτγν. κ. νεώτ. εἶδ. λεκτικῆς τρόπος καθ' ὃν γίνεται χρ. λ. ἄ. ἀπὶ τῆς κυριολεκτικουμένης πρὸς εἰκονικὴν παράστασιν τῆς ἐκφραζομένης ἐν., οἷον ἀπὶ πύλαι τῆς Πελοποννήσου ἀπὶ ἡ εἰσοδος τῆς Πελοποννήσου, ἡ ἔξιμις ἀπὶ ἡ δικαιοσύνη : Κικ.Ρητ.27,93, ΨΠλουτ.ΒΙ. Ὀμ.23, Κοιντῆ, 8,6,23 || συνήθ. ἐν τῆ νεώτ. ἐν χρ. τὸ κύριον δι. ἀπὶ τὸ πρροσηγορικὸ δηλοκρητικὸν χαρακτηριστικὸν τινα ἰδιότητα, οἷον Διόνυσος ἀπὶ οἶνος, Ποσειδῶν ἀπὶ θάλασσα, Ἄρης ἀπὶ πόλεμος. || νεώτ.φρ. κτ. τὸ πῆντοθ ἀπὶ τοῦ ποιήματος : Ὀμηρος ἀπὶ ὀμηρικὰ ἔπη, Σολωμῶς ἀπὶ τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ. 2) νεώτ. γενικώτερον τὸ ὄχημα τῆς ὑπαλλαγῆς βλλ.

μετωνυμικός-ή-όν λεξ. κ.νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὄνῆμα εἰς τὴν μετωνυμίαν βλλ., ὁ τῆς μετωνυμίας : ΕΜ 460,44 μετωνυμικῶ τρόπος, - μετωνυμικῆ χροῖσις.

μετωνυμικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κτ. τρόπον μετωνυμικῶν βλλ., ἐν μετωνυμίας : Ἀρτεμῖθ.Δαλδ. 5,87 καλοῦμεν μετωνυμικός, Ἦσ. ἐν λ. Ἡρασιος.

μετωνυμικός-ον ὁ συνδεόμενος μετ' ἄλλαγήν, μετ' ἀποδοῖν ὄνοματος : Δημόκρ.26 [ε]κ.

μετωπιάδων ἐπίρρ. ποι. κ. μετωπιάδων βλλ. : Ὀμν. Κυν.2,65 πρόφρησι μετωπιάδων ἐχρημόνται.

μετωπία (ή) νεώτ. ἐσφ.φρ. ἀπὶ μετόπι βλλ.

μετωπιάδων ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων σχηματίζονται μετώπων πυκνῶν κατὰ γραμίην, μετὸ μέτωπον πρὸς τὸ ἐμπρός, κατὰ παράταξιν, κατὰ μέτωπον : Ἦρ.7,100 τὰς πρώφας ἐξ ἦν τρέφαντες πάντες μετωπιάδων, Θουκ.2,90 ἀπὸ σημείου ἐνὸς ἄφω ἐπιστρέφαντες τὰς ναῦς μετωπιάδων ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους, Πλούτ.Λύσ.10 τῶν Ἡθναίων μετωπιάδων ἀπάσας ἐπιπλοῦντων καὶ ἀρχαλοῦμένων, Πολυδ.2,46 μετωπιάδων ἐστάθων τὰς ναῦς. || γην. μετὸ πρὸς ὄνομα πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ μέτωπον : Πρλυδ.11,22,10 τὰς μέν ἀρχὰς ἐπιθαλεῖν μετωπιάδων ποιοῦμενος τὴν ἔφοδον.

μετωπιαίος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέτωπον, ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου : Ἡλίοδ. Χειρ.π. Ὀρειθ.48,26, Γαλ.1811,786 τῶν ἐπιμητῶσεων ἢ μὲν τις λέγεται αὐθαῖα, ἢ δὲ μετωπιαῖος || νεώτ. ἀνατομ. μετωπιαῖοι κυψέλας [ὀστεώδη κοιλώματα σχηματίζόμενα ἐκ τῆς συναρμογῆς τοῦ ἡθμοειδῶς ὀστέου πρὸς τὴν κοκκίην ὀστέον τὰς μετωπιαῖου ὀστέου], - μετωπιαῖοι κόλποι [βραχίαι κοιλότητες ἐντός τοῦ μετωπιαῖου ὀστέου], - μετωπιαῖα ἄρθρα [ὁ ἔτρας τῶν δύο ἀκροεπιπέτων

κλάδων τῆς ὀφθαλμικῆς ἀρτηρίας, - μετωπιαίων νεύρων ἰσ. παχύτερος τῶν τριῶν κλάδων τοῦ ὀφθαλμικοῦ νεύρου), - μετωπιαῖον ὄστρον ἱμονοφυές καὶ συμμετρικὸν ὄστρον τῆς πρόσθιας μαιφας καὶ κρανίου ἀνάθεν τοῦ προσώπου), - μετωπιαῖος λοβὸς (ἡ ἐκατέρωθεν ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ μέτωπον μεγάλη διαίρεσις ἐκείνου ἔγκεφαλικοῦ ἡμισφαιρίου), - μετωπιαῖος μῦς Ἰετραπλευρος καὶ ἐκφυόμενος ἐκ τοῦ δέρματος τῆς ὀφρύου καὶ τοῦ μεσοφρύου),

μετωπίας (ὁ) ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μέγα, εὐρὸν μέτωπον, εὐρυμέτωπος, κουτελάτος: Πάπ. ὁ δεινὰ μελιχρῶς μετωπίας, Πολυδ.2,43.

μετωπιδάτιος -α-ον ὄν. ὄν. τοῦ μετωπιδίου βλλ.

μετωπιδίος -α-ον ὁ μετωπιδάσιος: Ἰνπ.Γυν.2,17 Ἰδρῶς μετωπιδίος ἰδ.γρ. μετωπιδάσιος, Φίλιππ.Θεσσα.ΑΠ 9,543,4 πλέγμα μετωπιδίου || ΑΒ 52,10 ἐμετωπιδία θριξί, ἡ τῶν θυμογενῶν ἱερείων, ἢν πρὸ τοῦ θεοῦθια ἀποκείροντες εἰς τὸ πῦρ ἐμβάλλουσιν.

μετωπικός -ῆ-όν ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέτωπον, ὁ τοῦ μετώπου, ὁ μετωπιαῖος: Ἡλιδ.Χειρ.π. Ὀρειθ.48,27,2, - μετωπικὴ ἀρθρωσις, - μετωπικὸν ὄστρον: 2) νεώτ. στρατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ στρατιωτικὸν μέτωπον, εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως: μετωπικὰ πυρὰ ἴτα κατευθυνόμενα πρὸς τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, - μετωπικὴ ἐπίθεσις (ἡ κατὰ μέτωπον ἐφοδος).

μετωπικότης -ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ μετωπικοῦ βλλ. || εἰδ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης: μετωπικότητος νόμος (ὁ διέπων τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, τοὺς λεγομένους Ἀπολλώνας ἢ κούρους, καθ' ὅνα τὰ ἀγάλματα κατασκευάζονται με αὐστηρίαν κατὰ μέτωπον παράστασιν, χωρὶς παρέκκλισιν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, καὶ μετέλειαν συμμετρίας τῶν δύο πλευρῶν τοῦ σώματος).

μέτωπον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ μέτωπον, τὸ κούτελο: Ἰλ.Λ 95 τὸν θ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ νύξ, αὐτ.Π 739, Ἰουστ.90C ἀπὸ τοῦ μετωπίου τεταμένον τὸν λεγόμενον μωκχτῆρα φέρειν: 2) Ἐπιγρ. ἡ πρόσσφις: 3) ἐπίδημος τοῦ μετώπου: Γαλ.17(1),634: 4) κάλυμμα τοῦ μετώπου τῶν ἰππῶν: ΚΠορφ.Τακτ.π.Θησ.2τεφ. ἐν λ. μετώπιον Ἰππαρίων: 5) περιθώριον αἰθίδος: Ἡρωδ.Διαν.Ἐπιμ.2 ὥρα καὶ ἐν τοῖς μετωπίοις τῶν καταδατῶν ἐπισπαινομένους τοὺς ἐπιμερισμούς: 6) ἀρωματικὸν τὴν ελαιώδες μύρον περιέχον ἔλαιον πικραμυγδάλου, ἰδ. ἐν χρ. ἐν Αἰγύπτῳ: Ἀπολλ.π. Ἀθῆν.15,688F τὸ δὲ μετώπιον καὶ μενοήσιον κάλλιστον ἐν Αἰγύπτῳ σκευάζεται, Διοσκ.7(1): || γενικῶς ἀμυγδάλων ἔλαιον: Διοσκ.1,39 ἀμυγδάλων ἔλαιον, ὁ τινες μετώπιον καλοῦσιν: 7) νεώτ. ἀνατ. σημεῖον νοούμενον ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ ἔγκαρσις γραμμῆς φερομένης μεταξὺ τῶν δύο μετωπιαίων ὄγκων.

μετωπίσιος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὁμοεπιτέραν τῆς οἰκῶν τῶν ἰγνευμονιδῶν.

μετωπίς -ιδος (ἡ) λεξ. ἐπίδημος, δέμα τοῦ μετώπου: Ἡσ. εἰατρικὸν ἐπίδημος.

μετωπίσιος (ὁ) νεώτ. ἡ διφυῆς ἐμφάνισις τοῦ μετωπιαίου ὄστρου καὶ παρὰ τῷ τετελειωμένῳ ἀνθρώπῳ.

μετωπομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ μετωποσκοπία βλλ. **μέτωπον** (ν) (τὸ) μετὰ, ὀπί, κ. μων, νεώτ. κ. ὄν. ὁ ἔχων ἢ μέτωπος τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διάστημα: Ἀριστ.ΛΖ 491β,12 προσώπου δὲ τὸ μὲν ὑπὸ τὸ βρέγμα μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μετώπων: 2) κ. μων, νεώτ. κ. ὄν. τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος τοῦ προσώπου, τὸ μεταξὺ τῶν δύο κροτάφων, τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφρῶν ἀνώτερον μέρος τοῦ προσώπου, τὸ κούτελο: Ἰλ.

Ν 615 ὁ δὲ προσπίπτει μέτωπον, βίνος ὑπερ πυμάτης (ἡλάσει), Ὀδ.Χ 86 ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετωπῶ θυμῷ ἀνιάζων, Ἡσίοδ.Θ 143 μούνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐπέκειτο μετώπῳ, Ἀριστ.Σφ 655 χαλάσας ὀλλῶν τὸ μέτωπον ἰσχόλ. ἐπισπαινομένου, τῆς ὀργῆς), Ἐπιγρ. στήγματι ἔχων ἐν τῷ μετώπῳ, Πάπ. ὁ δεινὰ οὐλὴ μετώπῳ ἐξ ἀριστέρων, ΚΔ Ἀν.17,5 καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένων, Βαλαφ. ὁ Βράχος κ. τὸ Κύμα 23 τοῦ φώτιζαν τὸ μέτωπο, σχισμένο ἀπὸ ρυτίδες: || μτφ. νεώτ. κ. ὄν. φρ. ἔχει καθαρὸν τὸ μέτωπον τοῦ (ἐπὶ ἐντίμου καὶ ἀνεπιλήπτου ἀνθρώπου), - φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ τὸ στίγμα τῆς προσδοσίας-τῆς ἀτιμίας, ὄμ. ἐλέρωσε τὸ μέτωπο τοῦ ἀντρός της (ἐπροδόσας τὴν συζυγικὴν πίστιν): 3) ἐπὶ ζῳῶν, ὄν. κἀπου, κἀπου, κυνὸς κ. ἄ., τὸ ἀνω πρόσθιον τμήμα τῆς κεφαλῆς τῶν ζῳῶν: Ἰλ Ψ 454 ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν (σῆ) ἐτέτυκτο περίτροχον ἤτε μήνην, Ἐν.ΚΠ 4,8 ἄντιος ἐλαύσει καὶ διατεινόμενος εὐστάχως βάλλει εἰς τὸ μέτωπον . . . τὸν κἀπου, αὐτ.Κυν.4: || κ. ποι. μτρ. ἐπὶ τῆς Αἴθνης: Πίνδ.Π 1,30 εὐκάρπου γαίας μετώπων: 4) ἡ προσθα ὄφρις οἰκοδομήματος, ἡ πρόσσφις, ἡ φάσις: Ἡρ.1,178 μέγαθος εἴουσα μέτωπον ἕκαστον εἰκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίων, αὐτ.2,124, αὐτ.9,15 τεῖχος ὡς ἐπὶ δέκα σταδίους . . . μέτωπον ἕκαστον, Ἐπιγρ. τὰ μέτωπα τῶν κλιμακτῆρων (αὶ καθετοὶ πρόσσφεις τῶν βαθμίδων κλίμακος): 5) κ. νεώτ. κ. ὄν. στρατ. ἡ πρώτη γραμμὴ στρατιωτικῆς παρατάξεως ἢ δίκουσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κέρατος μέχρι τοῦ ἄλλου: Αἰσχ.Πέρσ.720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτων, Ἐν.ΚΠ 2,42 ὁ Κύρος παρήγγειλε τῷ πρώτῳ τεταμένῳ ταξίρχῳ εἰς μέτωπον στήναι, αὐτ.Ἑλλ.21,235 τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς ὀδοῦ, Πολυδ.1,33,6 τοὺς ἐλάφους . . . ἐφ' ἕνα πρὸ πᾶσης τῆς δυνάμεως ἐν μετώπῳ καταστήσει: || φρ. κατὰ μέτωπον μενοπήδον, κατὰ παράσφιν: 6) νεώτ. κ. ὄν. ὁλόκληρον ἢ ζῶν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν κριστῷ πολέμῳ: ἀναχωρεῖ διὰ τὸ μέτωπον, - ἔκαμα ὀκτῶ μῆνες στὸ μικρασιατικὸν μέτωπον: 7) νεώτ. κ. ὄν. φρ. μέτωπον δεξιὰ - ἀριστερά στρατιωτικὸν παράγγελμα, ὡπῶς ἐτελεσθῆ στραφῆ ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερά: 8) ἡ γυν. τὸ περιθώριον βιβλίου: Γαλ.15,624 ἐνίας μὲν αὐτῶν (τῶν λέξεων) ἐν τοῖς μετωπίοις γεγραμμένας, ἐνίας καὶ κατὰ τοῦ μετώπου: 9) ἡ χαλδῶνη ἢ τὸ φυτὸν ἐξ οὗ αὐτὴ λαμβάνεται: Διοσκ.1,59: 10) ὁ γρ. ἀντὶ νέτῶνον βλλ.

μετωπορρηνικός -ῆ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέτωπον ὄμα καὶ τὴν ρίνα: μετωπορρηνικὴ ραφή (συναρμογὴ τῶν μετωπιαῖου μετὰ τῶν ρινικῶν ὄστρον).

μετωποσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς διαγνώσεως τοῦ χαρακτῆρα ἀτόμου τινὸς διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μετώπου ἢ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ρυτίδων, ἡ μετωπομαντεία.

μετωποσκοπικός -ῆ-όν ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μετωποσκοπὸν βλλ.: Ἰπποδ.Αἰρ 80,10 μετωποσκοπικὴ μαντεία.

μετωποσκόπος (ὁ) ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ διαγιγνώσκων τὸν χαρακτῆρα ἀτόμου τινὸς διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μετώπου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ρυτίδων: Πλιν.ΦΙ 35,88,κλήμ. Ἀ.Παιδ.3,3,15.

μετωποσώφρων -ονος-ον ὁ ἔχων μέτωπον σώφρων, σεμνόν, ὁ σεμνοπρόσωπος: Αἰσχ.Ἰκ 198 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσώφρων ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσυχου (πιθ).

μετωποφορέω -έω μων. φέρω ἐν τῷ μετώπῳ: ἈSS Μαῖου 5,187Α τοῦ ἔπουρανίου βασιλέως τὸ σίγνον μετωποφοροῦσα

μετριζομαι (μέτρο) Δημ. ἀντδ. ἀστείουμαι, χωρατεύω.

μέτρος (τό) Δημ. ἡ ἀστεΐτης, τὸ χωράδι.

μέτρος (τό) μιν. κ. Δημ. ὁ κήμων ἀστία, χωρατά, χωραταζής: *Αραβ.Μυθ.Χαλ.Ι,244 ἴγουν τζουτζέ, ἀστειον, μέτρον καὶ γελοιοποιόν.

μεθ ἐπ. κ. ἰων. γενικ. τῆς προσώπ. ἀντων. ἐγώ.

μεύς (τό) *Ἐπιγρ. κ. μέψ μὴν βλλ.

μεφιστοφελικός-ή-όν νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μεφιστοφελή, τὸν διάβολον, ὁ σατανικός, διαβολικός: μεφιστοφελικός γέλιος, - μεφιστοφελικά τεχνάσματα* || κ. ἐπιρρ -ώς κ. -ά.

μεφιστοφελισμός (ὸ) νεώτ. ὁ κατὰ τὸν Μεφιστοφελή τρόπος, ἡ μετὰ πανουργίας καὶ σατανικότητος συμπεριφορά* || ἡ διαβολικότης, σατανικότης.

μεφιζώ νεώτ. ὁρος ἐν χρ. π. ὕγιενολόγοις ἐκ τοῦ γαλλ., ἀναδίωξις δυσώδη, ἐπιβλαβῆ ὀσμῆν, πληρῶν τῆν ἀτμοσφαιρῶν δυσώδων ἀναθυμιάσεων* 2) ρηματ. π. μεφιστιάζω.

μεφιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων ὀσμῆν ἐπιβλαβῆ ἡ ἐμπνεύσαν ἀποστροφῆν, ὁ δυσώδης, δηλητηριώδης: μεφιστικὴ ἀέρια, - μεφιστικά ἀναθυμιάσις* πρβλ. μεφιζώ.

μεφίτις-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν ἀρκακτικῶν τῆς οἰκογ. τῶν μουστελλιδῶν.

μεφιστιζώ (ὸ) (μεφιζίτ) νεώτ. ὁ σχηματισμὸς μεφιστικῶν ἀερίων* 2) ἡ μόλυσις τοῦ ἀέρος ἐξ ἀναθυμιάσεων λιμναζόντων καὶ σηπομένων ὑδάτων, ἀποχωρητηρίων κ. ἄ., καθιστάσασ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα μὴ ἀναπνεύσιμον πρβλ. μεφιζώ.

μεγάρη (τό) ἰσραβ. ἰδμ. εἶδος καμήλου ὀρομῆδος βλλ.

μεγέγκι (τό) (τουρκ.) Δημ. ἡ λυθία λίθος, ἀσημπίτρα.

μεγίρ (ὸ) -μην ὄνομα μηνὸς παρ' Αἰγυπτίους, ἀντιστοίχου τῷ Φεβρουαρίῳ: *Αθανάσι.1793Β.

μεχιρισται (οἱ) νεώτ. μοναχικὸν τάγμα *Αρμενίων, ἀποκλινόντων πρὸς τὸν ρωμαϊκὸν καθολικισμόν.

μέχρι ἐπιρρ. κ. μιν. νεώτ. κ. Δημ. κ. μέχρῃς πρὸ φωνήεντ. π. ποικίλας πρὸς ἀποδείξεις θέσεως ποδός* πρβλ. Φρύν.14 ἐμέχρῃς καὶ ἄχρῃ σὺν σ ἀδόμενος: μέχρῃ δὲ καὶ ἄχρῃ λέγει* ἐν χρ. μ. π. νεζογράφος καὶ πρὸ προδ., ἕως δευθεμένου τινὸς σημείου: Ξεν.Αν.6,4,26 τοὺς δὲ ἀδίδωαν μέχρῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, Πλάτ.Τιμ.25Β Ἰλιθὺς μὲν ἔρχον μέχρῃ πρὸς Αἴγυπτον, αὐτ.Κριτ.118Α, Καλλ.Αρτ.1 ἐς γόνυ μέχρῃ χιτῶνα ζώνυνοσθαι λεγνώντων* || κ. πρὸ ἐπιρρ. δηλοῦντων τὸν ἡ χρόνον: Θουκ.8,24 ὀ δε τὴν χῆραν . . ἀπαθῆ οὐσαν ἀπὸ τῶν Μηδικῶν μέχρῃ τότε διεπρόρθησαν, Πλάτ.Σοφ.222Α μέχρῃ μὲν τοίνυν ἐνταῦθα ὁ σοφιστὴς τε καὶ ὁ ἀσπασίειυθς . . πορείεσθαι, αὐτ.Συμπ.217Β μέχρῃ πῆρο τοῦ λόγου, Δημ.282 οὐτὸς μέχρῃς πόρρω προήγαγον οὕτω τὴν ἔχθραν, Καλλ.Δηλ.169 μέχρῃς οἰου περάτη τε καὶ ὀπότεν ὠκέες ἴπποι ἠέλιον φορέουσι, Στράβ.16,2,13 γασαυτῆ δ' εὐανδρία κέχρηται μέχρῃ καὶ νῦν, Ἀχιλλ.Τάτ.4,1 μέχρῃ πότε χηρεύομεν, Βί.Αλεξ.6090 ἄς μέχρῃ νῦν καλεῖται Ἀλεξανδρεῖσιν ἱερὸν καὶ τάφος Ἀλεξανδρῶν, * μέχρῃς ἐδὼ νόμος καλῶς, - μέχρῃ σήμερα δέ(ν) γίνηκε τίποτα, - μέχρῃς ὥρας καμιά ἐλδηση* 2) κ. νεώτ. ὡς πρὸδ. μτ. γενικ. κ. ἐν τῇ Δημ. μτ. ἀτ. ἐπὶ τόπου, ἕως, ὡς, ἴσασκε: Ἰλ.Ν.143 Ἔκτωρ εἶως μὲν ἀπέλει μέχρῃ θαλάσσης διελεύσασθαι, Ἦρ.2,80 προσκυνοῦσαι κατιέντη μέχρῃ τοῦ γούνατος τὴν χεῖρα, Θουκ.6,96 μέχρῃ τῆς πόλεως, Ξεν.Αν.1,7,6 ἡ ἀρχὴ ἡ πατρώα πρὸς μὲν τὴν μεσημβρίαν μέχρῃ οὐ διὰ καῖρα οὐ δύναται οἰκῆν ἄνθρωπον, Βί.Αλεξ.5821 εἶχε τὰ μέρη σώ-

ματος μέχρῃς αὐτῶν λαγόνων ἀνθρώπου παντοφυσικά, - μέχρῃ λαμοῦ, - μέχρῃ τῆς κορυφῆς τοῦ δρους - τῆς παραλλῆλς, μέχρῃ τὴν ἄκρῃ τοῦ ὄδου* || ἐλύατε ἐπειτα τῆς γενικ. : Πλάτ.Νόμ.925Α γυμνάς δὲ ὄμφαλοῦ μέχρῃ θεώμενος τὰς θηλείας* || π. ἴσασ. τὸ μέχρῃ οὐ κείται ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μέχρῃ: *Ἦρ.1,181 μέχρῃ οὐ κείται πύργων* 3) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἐπὶ χρόνου, ἕως, ἕως πότε, ἕως οὔτου, Δημ. μτ. ἀτ. ἡ τελ. προτ.: Ἰλ.Ω.128 τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος, Ἦρ.1,4 μέχρῃ τοῦτου, Θουκ.1,10 μέχρῃ τοσούτου, ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἰκανὸν ἄρσιν, Πλάτ.Μενξ.245Α ὥστ' ἔλευθέρους εἶναι μέχρῃ οὐ πάλιν αὐτοῦ αὐτοῦς κατεδουλεύασατο, Δειν.1,91 μέχρῃ τοῦτου, . . μέχρῃς ἀν ῥηθῶσιν, Ἐπιγρ. μέχρῃ ἡλίου δύοντος, - μέχρῃς ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίου, - μέχρῃ ἀδριο, - μέχρῃ ν' ἀπολογηθῆ* || ἐλύοτ. κ. ἐνάρρη. : *Ἦρ.3,10 οὐτε ὕστερον τὸ μέχρῃ ἐμέο, αὐτ.3,160 μέχρῃ τῆς ἐκείνου ζῆς* || π. ἴσασ. κ. ἐπὶ χρόνου τὸ μέχρῃ οὐ κ. μέχρῃ δτε κείναι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μέχρῃ: Ἦρ.2,19 μέχρῃ οὐ προτέων τῶν θερινῶν, αὐτ.2,73 μέχρῃ δτε πληθῶρος ἀγορῆς* || νεώτ., Δημ. μέχρῃς οὐ, μέχρῃς οὔτου: μέχρῃς οὐ θηροσθῆ, - μέχρῃς οὔτου φθάση - ἀπέλθη* 4) μτ. ἀριθμῶν ἐκφέρει ποσὸν στραγγιζόμεν κατὰ προσέγγισιν, περιπου, σχεδόν, ἴσασκε, ἀπάνω-κάτω: Ξεν.Συμπ.2,8 μέχρῃ δώδεκα, Αἰσχίν.2,133 τοὺς μέχρῃ τριάκοντα ἐπὶ γεγονόσασ, Ἀπολλ.Καρ.5,19 πνεῖν . . τοὺς μέχρῃ ἐτῶν τριάκοντα* πρβλ. ἴσασ. Π1 28,5 μέχρῃ κόρου μετρεῖσθαι* || ὄμ. κ. Δημ. θά εἶναι μέχρῃ δέκα μίλια, - ἴταν μέχρῃ ἐκατὸ δέκα άτομα στή συνέλευσιν* 5) ἐπὶ μέτρου ἡ βαθμοῦ, ἐφ' ὅσον: Θουκ.3,82 μέχρῃ τοῦ δικαίου ἴσον ἐπιτρέπει τὸ δικαίου, Πλάτ.Πολ.498Β ὀμοιωμένον μέχρῃ τὸ δυνατόν, αὐτ.559Α 6) ὄς οὐδὲ χρόν. μτ. ὀριστ. ἐφ' ὅσον, ἐν ὄσω, ἕως ὅτ: *Ἦρ.4,3 μέχρῃ μὲν γὰρ ὄραση ἡμέας ὄμοια ἔχουσας, ὄτ δὲ ἐνόμζον ὄμοιοι τε καὶ ἐξ ὄμοια ἡμῖν εἶναι, Ξεν.Αν.4,2,4 μέχρῃ ἀκότος ἐγένετο, Πλάτ.Συμπ.220Δ ὄτ δὲ ἐστῆκε μέχρῃ ἕως ἐγένετο καὶ ἡλιος ὀνόσχεν* 7) μτ. τοῦ ἂν ἡ κε, ἐπὶ πλῃγῶν προτάσεων, μτ. ὕποστ., ὡς εἰκός: Ξεν.Αν.1,4,13 ὕπεσχετο ἀνδρὶ ἐκαστῶν ὄσασιν τὸν υἱοῦθν ἐντελῆ μέχρῃ ἀν καταστήσῃ τοὺς Ἑλληνας εἰς Ἰωνίαν πόλιν, Καλλ.Σωβ.5,4 μέχρῃς κε μὲν, Ἐπιγρ. μέχρῃς ἂν ἡλιος δῆη* || σπαν. κ. ἀνευ τοῦ ἂν: Ἦρ.4,119 μέχρῃ τοῦτου ἴδωμεν, μενεόμεν, Θουκ.1,137 μέχρῃ πλοῦς γέννηται, Καλλ.Αρτ.28 πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσαστο χεῖρας μέχρῃς ἴνα φαύσει, ΚΔ'Ερφα.4,13 μέχρῃς κατανητήσασιν ὁ πάντες εἰς τὴν ἀνάτηα τῆς πύστεως* || ὄμ. μτ. ἀσπορ. μτ. τοῦ ἂν ἡ ἀνευ αὐτοῦ: Κεβ.35 μέχρῃ ἂν ἐξῖν λαβείν, Ἀππ.Ἰσθρ.75 μέχρῃ οὐσεσθῆναι τὸ πῆρ, Κόιντ.1,830 μέχρῃς ἡδὲ διαν ἰκέσασθαι* 8) μτ. ὀριστ. ἐνῶ, ἐν τῷ μεταξὺ, καθ' ὃν χρόνον: Θουκ.3,10 καὶ μέχρῃ μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο, προθύμως εἰπόμεθα, Πλούτ.1,62,4 μέχρῃ μὲν γὰρ ἐκ τῶν κατὰ λόγων ἦν τις ἐλίης ἐν τοῖς ὀπακειμένοις* || μτ. τοῦ ἂν κ. ὕποτ.: Αἰν.Ταυτ.10,11 μέχρῃς ἂν ἐνθῆμῶν οὐ πρῆσθεις, Μέν.633 μέχρῃς ἂν ζῶσιν πονεῖν.

μέχριπερ σὺνδ. κ. μέχρῃ περ μτ. ὀριστ. ἐφ' ὅσον, ἐν ὄσω, μάλιστα: Πλάτ.Κριτ.120Δ μέχρῃ περ ἡ τὸ θεοῦ φύσις αὐτοῖς ἐλῆρηκε* || μτ. τοῦ ἂν κ. ὕποτ.: Πλάτ.Σοφ.259Α μέχρῃ περ ἂν ἀδύνατον, λακτικόν καὶ καθάπερ ἡμέας λέγομεν* 2) μέχρῃ, ἕως οὔτου: Λουκ.Κω.13 οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὄμοιος οὐδὲ κρηθῖνται ἑαυτοῦ, μέχριπερ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν.

μή κ. μιν. κ. νεώτ., Δημ. κ. μὴν πρὸ φωνήεντος κ. τῶν κ, π, τ, ξ, φ, ἡλ, μεθ, ἀρηνη. ἡ ἀνοπατ. μῶριν ἐκφέρει ἀρηνην προερχομένην ἐκ θελήσεως ἡ σκέψεως, ἐνῶ τὸ ὄκ ἐκφέρει ἀρηνην γεγυρόσας ἡ διαβεβαίωσας, ἰσχυρισμοῦ* οὕτω ἰ. μὴ ἀπορ-

ρίπτει, τὸ δὲ οὐ ἀρνεῖται· ὄμ. τὸ μὴ εἶναι σχετικόν, τὸ δὲ οὐ ἀπόλυτον· ὄμ. τὸ μὴ εἶναι ὑποκειμενικόν, τὸ δὲ οὐ ἀντικειμενικόν· ἡ αὐτὴ διαφορά ἡπάρχει ἐν τῷ δοκιμῷ ἀπτ. λόγῳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀ. τοῖς ἐκ τοῦ μὴ καὶ οὐ γινόμενοις, οἷον οὐδέ, μὴδὲ, μήτε, οὔτε, μηδεῖς, οὐδεῖς κ. ἀ.· ἐνίοτε ἡ ἀρνησις, ἡ συνοδευοῦσα ἀπαρ. ἤ μτχ., δύνανται νὰ εἶναι τὸ μὴ, ὅχι μόνον ὅταν ἡ ἀπαρ. ἡ ἢ μτχ. δύνανται νὰ ἀναλυθῶσι εἰς πρότασιν δευομένην τὸ μὴ, ἀλλὰ καὶ ὅπου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν θὰ ἐτίθετο τὸ οὐ ἐν ἀνεξαρτήτως προτ. ἐν χρ. εἰς ἐκφράσεις βουλήσεως ἢ ἐπιθυμίας, προσταγῆς, ἱκεσίας, ἀποτροπῆς, μτ.προστ. ἐνεστ., σπαν. δὲ ἀορ. κ. μτ. παρακ. ἐν τῷ γ' προσ. ἢ ἐν τῷ β', ὅταν οὐτος ἔχη σμ. ἐνεστ., πρὸς δὴλωσιν συνεχοῦς ἀπαγορεύσεως· ἴλ.Α.32 μὴ γ' ἐρέθιζε, αὐτ.Δ.410 τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίη ἔθηκε τιμῆ, αὐτ.Ι.345 μὴ μευ περὶ τῶν ἐδ' εἰδότες, αὐτ.Μ.273, Ὀδ.Π.301 μὴ τίς ἀκούσάτω, Πινδ.Π.5.23 μὴ λαθῆτω, Ἀλογ. Ἐπτ.Ι.036 μὴ δοκῆσάτω τινί, Σοφ.Α.Ι.180, Ἀριστφ. Θεσμ.870 μὴ φεθσον, αὐτ.Σφ.415 ὄγαθοι, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκρανέται, Πλάτ. Ἀπολλ.Ι.7C μηδεῖς προσδοκῆσάτω' ἥ νεώτ. κ. ὄμ. κ. μτ. ὑποτακτ. πρὸς δὴλωσιν ζωηρῆς ἐπιθυμίας ἢ ἐντολῆς· νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ μπροστά μου, - νὰ μὴ ξαναῶρθης· 2) μτ. ὑποτ. συνηθ. π. ὄμ. τὸ β' κ. γ' ἀορ., σπαν. β' ἢ γ' ἐνεστ., πρὸς δὴλωσιν ὀριζομένης ἀπαγορεύσεως, ἀποτροπῆς ἢ παραινεσεως· ἴλ.Ε.684 μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐξάσης κεισθαί, Πινδ.Ο.524 μὴ ματεῖσθης θεός γενέσθαι, Ἀλογ.Πρ.625 μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὄπαρ μέλλω παθεῖν, Εὐρ.Ι.Α.1143 μὴ κάμης λέγων (δ.γρ. μὴ κάμης), Πλάτ.Πρωτ.320C μὴ φθορήσῃς, αὐτ.Νόμ.861E μὴ τίς σίπται ἢ μὴ οἴωμεθαί, αὐτ.582 μὴ βοηθῆσθε τῷ πεπονησθῆτι θεῖνῳ, ἢ δμορκεῖτε, ΚΔ Ματθ.5.17 μὴ νομίσατε ὅτι ἤβαθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας, ἴω.Χρυσ. 3.383E μὴ ποιῆτε ταῦτα, Ἐρωτ.Κ.1228 μὴ κομπηθῆς πῶς ἀγαθὸ τὸν κύρι σου κ' ἐσένα, Παπαδ. Χριστ.Διηγ.79 ὅχι, μὴν τὸν ξυνηάς ἥ μτ. ὑποτακτ. δηλοῦσθς προτροπῆν, κέλευσιν, παραινεσιν, συνηθ. κτ. πληθ. ἐνεστ., σπαν. δὲ ἐν. πρὸς ἀναμνηρῶσιν τοῦ ἔλλειπ. ἢ προσ. προστ.· ἴλ.Α.26 μὴ σε, . . . κοίλισιν ἐγὼν παρὰ νηυσὶ κειχέω, αὐτ.Μ.216 μὴ ἴομεν Δαναοὶσι μαχισόμενοι περὶ νηῶν (=ἴωμεν), Ἡρ.8.109 μὴ διώκωμεν, Σεν.Κ.Π.Ι.5,11 μὴ πάθωμεν ταῦτα, Σοφ.ΟΚ.174 μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς ἥ μτ. ἐνεστ. ἢ ἀορ. ὑποτ. ἐν φρσ νουθεσίας ἢ δηλοῦσθς κατάστασιν φόβου· ἴλ.Ε.487 μὴ . . . ἀνδράσι θυσιμενεσσιν ἔλωρ καὶ κόρμα γένησθε, Ὀδ.Ε.356 μὴ . . . ὑφαίνισιν, Εὐρ.Ἡρ.1399 αἶμα μὴ σοῖς ἐξομῶρξωμαι πέπλοισ· ἥ π. Ἄπτ. πρὸς ἀδραν ὑποδὴλωσιν φόβου ἢ δισταγμοῦ, μὴνῆσως, μήπως τυχόν· Πλάτ.Γοργ.462B μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, Ἀριστ. Πολιτ.291a,β. μὴ σὲ ἰδῆ κανεὶ καὶ τότε ποῦ θὰ κρυφθῆς ἥ μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. μτ. ὄριστ.· Δαμάσκ. Ἀρχ.27 μὴ ἡ ἔθνοια ἡμῶν . . . ἀντιλαμπδάνεται ἥ κ. σπαν. μτ. μέλλ. ὄριστ.· ἴλ.Ο.115 μὴ νῦν μα νειροσῆσετ', Ὀλῆμια δάματ' ἔχροντες, Ἀριστφ. Ἐκκλ.1145 μὴ παραλείψης μπεδν, Δμ.659 μὴ βουλήσεσθε εἰδέναι τίνα ἐν, Ἀυσ.29.13 μηδεμίαν ἀδειαν δώσετε· 3) μτ. εὐκτ. συνηθ. ἀορ., σπαν. δὲ ἐνεστ., πρὸς δὴλωσιν εὐχῆς ἀρνητικῆς, ἀπειχῆς, εὐχῆς ὅπως μὴ γίγη π· Ὀδ.Α.386 μὴ σὺ γ' ἐν ἀμφιπέλω Ἰθάκῃ βασιλεῖα Κροῖλων ποιῆσειεν, Αἰσχ. Ἐπτ.426 ἀ μὴ κραῖνοι ἡ τύχη, Πλάτ. Νόμ.918B ὁ μὴ ποτε γένοιτο οὐδ' ἔσται· ὄμ. νεώτ. κ. ὄμ. ἐν παρρηθ. φρ. ὁ μὴ γένοιτο· ἀν τύχη ἢ ἀρρωστήσῃ, ὁ μὴ γένοιτο, ποῖός θὰ τὸν κοιτάξῃ ὄμ. μὴ γένοιτο μτ. τοῦ νά· μὴ γένοιτο νὰ μεθύσῃ· 4) μτ. παρρηχμ. χρόν. ὄριστ. πρὸς δὴ-

λωσιν εὐχῆς ἀνεκκληρώτου· ἴλ.Ι.698 μὴ ὄφραλες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεῖωνα, Σοφ.Φιλ.969 μὴ ποτ' ὄφραλον λιπεῖν τὴν Σκῆρον, αὐτ. ΟΤ.1217, ΜΜ. Ὁέ μου, μὴ ἤτοιον ζωντανῆ νὰ ἀκούσῃς τέτοια θάνατο γιὰ θέμου τίμισ κορμί' ἥ ὄμ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ νά, νὰ μὴ(ν) . . . ὀνοουομένου τοῦ μακρῆ· νὰ μὴ ἔσωνα νὰ πατρευομένου, - νὰ μὴν εἶγα γεννηθῆ, νὰ μὴν τὸν ἐγνώρισ· 5) ὄμ. μτ. ὑποτακτ. ἐπὶ εὐχῆς ἠκατῆρας· χαίρει καὶ προκοπῆ νὰ μὴ δῆς, - νὰ μὴ βασκαθῆς ἥ ὄμ. ὄμ. ἐπὶ ἀπειλῆς, μτ. ἢ ἀνευ τοῦ νά· ἰνῆ) ἡν πᾶσης στὰ χεῖρα μου, γιστὶ χάθηκας· 6) ἐπὶ ὄρκων καὶ διαβεβαιώσεων ἐνίοτε μὴ τίθεται ἐν ἀνεξαρτ. προτ., ὅπου τὸ οὐ θὰ ἦτο ἀκαλῶτερον συνηθ. μτ. ἐνεστ. ὄριστ. ἀλλὰ κ. μτ. μέλλ. πρὸς δὴλωσιν μεγάλης βεβαιότητος, ἐνίοτε κ. μτ. ἀορ., ὅτε ὁ ὄρκος μόνον τὴν πρόθεσιν τοῦ λολούοντος ἐμφαντικότερον παριστά· ἴλ.Κ.330 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, . . . μὴ μὲν τοῖς Ἰπποῖσιν ἀνὴρ ἐποχῆσται ἄλλος Τρώων, αὐτ.Ο.41, Ἀριστφ. Ἐκκλ.1000 μὰ τὴν Ἀφροδίτην . . . μὴ γ'ω σ' ἀφήσω, αὐτ. Ὀρν.195 μὴ γην, . . . μὴ δίκτυα, μὴ γ'ω νῆμα κομφότερον ἡκουσάτω ἥ ὄμ. κ. ἐν τῷ ὄμ. μτ. ὑποτακτ.· νὰ μὴ ἔγνερωθῶ, ἀν σοῦ λέω φέματα, - νὰ μὴ χαρῶ τὰ παιδιὰ μου ἥ κ. μτ. ἀπαρφ. ἐπέχοντος θέσιν προτ.· ἴλ.Β.413 μὴ πρην ἐπ' ἡέλιον δύναι, αὐτ.Ρ.501 μὴ δῆ μοι ἀπόρροβεν ἰαχέμεν Ἰπνω, Ἀλογ.Πρ.712 οἷς μὴ πελάξειν· 7) συνηθ. εὐρητὰ ἀνευ ρήματος, ἀλον ἐπὶ ἐπεουομένων ἀπαντήσεων, πρὸς ἐκφρασιν ἀπαγορεύσεως· Σοφ. ΟΚ.1441 εἰ χαῖ, θανοῦμαι. - Μὴ σὺ γ' ἰβάνης, Ἀριστφ. Ἀχ.458 ἀπλεθε νῦν. - Μὴ ἰγενέσθω ἀλλά· ἥ ὄμ. κ. εἰς βραχυλογικὰς φρσ· Σοφ. Ἄντ.577 ἡ τριδάς ἐτ' ἰποιεῖσθε, Εὐρ.Μηδ.964, Ἀριστφ. Ἀχ.345 μὴ μοι πρόφασι, ἀλλὰ κατὰ τοῦ τὸ βέλος ἰέλα, μὴ προφασίξσαι, αὐτ.Σφ.1179 μὴ μοί γε μύθαυς ἥ ὄμ. ὄμ. ἀπολ. ἐξυπακουομένου τοῦ ρ. ὡς ἀπαγορευτ. ἐπιφ., ὅταν ἐντόνωξ ἀπαγορευόμεν ἢ ἀποτρέπωμεν τίνα ἀπὸ πράξεως τινος· μὴ, πρὸς Θεοῦ ἢ, - μὴ, μή!' 8) ἐν ἐξηρητῃ. προτ. μτ. τῶν τελικῶν συνδ. ἴνα, ὅπως, ὅς, ὄρα, διὰ νὰ, γιὰ νὰ, νὰ, πρὸς δὴλωσιν ἀρνητικοῦ σκοποῦ ἢ ἀποτροπῆς· ἴλ.Α.118 ὄρα μὴ οἷος Ἀργεῖων ἀγέραςτος ἐω, αὐτ.Ο.37 μὴ πᾶντες δλωνται ὀδυσσαμένοισ τεοῖο, αὐτ.Τ.348 ἴνα μὴ μιν λιπὸς ἱκῆται, Ἀλογ. Πρ.53 ὡς μὴ σ' ἐλίνωντα προσδερχθῆ πατῆρ, Ἀριστφ.Σφ.178 ὅπως δ' ὁ γέρωμ μὴ τῆδε παρακίφει πάλιν· Πλάτ.Γοργ.481A ὅπως μὴ ἀποθανεῖται, Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.3 κυλιώ . . . κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖσιν ἐν τοσοῦτοις ἐργαζομένοισ, Ἐρωτ.Κ.140 καὶ μόνιος κ' ὀλομῶναχος ἐβλάθη νὰ περάσῃ, καὶ νὰ μὴ δῆ ξεφάντωσῃ, ὡστε ποῦ νὰ γράσῃ, - ἐφύγα διὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούω, - μὴ παρεκλίσεσ νὰ μὴ γίγη λόγος ἥ ὄμ. μτ. τοῦ δῶς ἐν, ὡς ἐν· Ὀδ.Δ.749 ὡς ἐν μὴ κλαῖουσα κατὰ χροῶ καλὸν ἰάπτηρ, Ἡρ.1.5 ὡς ἐν μὴ κατάδηλος γέννηται· 9) συγνάκις τὸ μὴ κείται καθ' ἐαυτῷ, ἀνευ τελικῶν συνδ., ἴνα μὴ ἴλ.Α.522 σὺ μὲν νῦν αὐτῆ ἀπόστιχῃ, μὴ τῇ νοήσῃ Ἡρῆ, Ὀδ.Ζ.147 λίσσεσθαι ἐπέσειον . . . μὴ οἰγοῦνα λαβόντι χαλῶσαιτο φρένα κοῦρη' ἥ ὄμ. κ. μτ. μέλλ. ὄριστ. κ. ἀορ. ὑποτ. ἐν συνημμένοισ προτ. Ἀριστφ. Ἐκκλ.495 μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὄφεται χημῶν ἴσως κατεῖρη· 10) ὄμ. μτ. τοῦς ὑποθετ. συνδ. εἰ, αἰ, ἐάν κτ.· ἴλ.Γ.374 εἰ μὴ ἄρ' ὀρω νῆσε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, Πλάτ. Πρωτ.313D ἐάν μὴ τις τύχη γυμναστικὸς ἡ ἱατρῶν ὦν ἥ νεώτ. κ. ὄμ. μτ. εἰ, ἐάν, ἀν, ἀντὶ τοῦ δέν· ἐν μὴ τὸν συνεκράτου, θὰ ἐπιπτε, - ἀν μὴ ἴσαν οἱ ἱατροί· 11) ὄμ. ἐν χρονικαῖς ὑποθ.· ἴλ.Ν.319 ὅτε μὴ αὐτός γε Κροῖων ἐμβέλοισ αἰδόμενον δαλὸν νῆεσσι θεοῖσιν, Ὀδ.Π.197 ὅτε μὴ θεός αὐτὸς ἀπαλθῶν

δριδίως ἐθέλων βαθί νέον ἢ γέροντα (12) ὄμ. ἐν ἀναφ. προτ., ὁσάκις περιέχουσι ἄλληλν ὑπόθεσιν ἢ δηλοῦσιν ἀριστίαν : 'Ὁδ.Δ 165 ὡ μὴ ἄλλοι ἀσσηπτήρες ἔωσιν, 'Ηρ.474 δὲ μὴ εἰδέε κω τὴν καννάβιδα, Αἰσχ.Εὐμ.618 δ μὴ κελεύσει, Σοφ.Φιλ.583 λέγονθ' ἂ μὴ βαι, αὐτ. 'Αντι.691 λόγους τοιοῦτους εἰς αὐτὴν τὴν τέφρην κλάων, 'Αντιφ.17 ὅπου μὴ ἠθέλησεν, Ξεν.ΚΠ1,6,19 ἂ μὴ σαφῶς εἰδείει, Πλάτ.Νόμ.872D γέροντος δ' ἂν ἐν ἢ μὴ τί ἂν προσδοκῆσαι ἐν χώρῳ, αὐτ.Φιλ.20Α' (13) ὄμ. ἐν αἰτιολογικῇ προτ. μὲν τῶν ὄτι, διότι, συνδέσμων οἰτινες κανονικῶς ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ λαμβάνουσι οὐ, ἀλλὰ συχν.μτγν. λαμβάνουσι τὸ μὴ : 'Ηρ.1,18 ὅτι μὴ Χιτοιοῦσι (ἐκτός μόνων τῶν Χίων), Πλάτ.Φιλ.67Α ὅτι μὴ πάσα ἀνάγκη, Κδ 'Ιω.3,18 ὁ μὴ πιστεῶν ἦδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν, Λουκ. Νεκρ.Δ 21,2 ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι σείσεται μηδ' ὠθεύομενοι, αὐτ.Θε.Δ 21,1 διότι μὴ πάγια μηδὲ πολιὰς ἔφωσας, αὐτ.20,10 ὅτι μὴ μόνας ἄνω τὰς φλόγας λευκάς (14) μὴ τὰ ρ. τὸ δηλούτα φόβου, στενοχωρίας, προσδοκίαν κακοῦ, μὲ ὑποτ. ἐνεστ., ὅταν τὸ ἀντικ. φόβου εἶναι μέλλον, μήπως εἶναι ἢ μήπως ἀποδειχθῆ ὅτι εἶναι τί : Σοφ.ΟΤ 747 θείωνος ὀθιμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἢ, Πλάτ. Πρωτ.314Α ὄρα, . . μὴ περὶ τοῖς φιλάτοις κυθεύει τὸ καὶ κινδυνεύεις || κ. μτ. ἀσρ. ἢ παρκα. : 'Ιλ.Α 555 δέδοικα . . μὴ σε παρήγη (μήπως σε ἀπάτησῃ), Σοφ.Τρ.663 δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ἢ μοι ἴφοδομαι μήπως προέθην περαιτέρω τοῦ δέοντος εἰς ὅσα ἄρτιως ἔπραξαί, ῥοθλ. 'Ηρ.3,119,-πρόσσει μὴν εἰπήεις κανέαν ἀσχημο λόγῳ,- μὴ γλιστήρῃς || κ. μτ. εὐκτ. ἐνεστ., ἀσρ. κ. παρκα. κατὰ τὴν κανονικὴν ἀκολουθίαν τὰν ἐγκλισίαν καὶ χρόνων : 'Ὁδ.Λ 635 μὴ μοι Γοργυλὴν κεφαλὴν θειστοῦ πελάγου εἴς 'Αἶδωσ πέμφειεν ἀγαυή, Σοφ.Τρ.482 θειμαίνων τὸ σὸν μὴ ὁπτερον ἀλγύνουσι τοῖσδε τοῖς λόγοις, Ξεν. 'Αν.1,10,9 εἰδίσαι ὁ 'Ελλήνας μὴ προσάγουσι πρὸς τὸ κέρασ, αὐτ.ΚΠ1,3,10 εἰδεδόκουν ἢ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἶη || κ. μτ. ὄριστ. μέλλ., ὅστις δηλοῖ βεβαιότεραν πεποιθήσιν ὅτι τὸ ἐπιφρονα κακόν πραγματικῶς ἔα συμβῆῖ : Ξεν.ΚΠ 2,3,6 δέδοικα, . . μὴ ἄλλου τινὸς μάλλον ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω πλείον ἢ βολοῦμαι, Πλάτ.Φιλ.13Α φοδοῦμαι δὲ μὴ τινὰς ἠδονὰς ἠδοναῖς εὐρήσομεν ἐναντίας || κ.μτ. εὐκτ. μέλλ. ἐπὶ πλαιγίῳ λόγου : Ξεν. 'Ελλ.6,4,27 φοδοῦμενος, μὴ τινες ἀναπεταμένους ταύτης τῆς παροδοῦ ποραύσοιτο ἐπὶ τὴν ἐκεῖνον δύναμιν, αὐτ. 'Απομν.1,27 Πλάτ.Εὐθφρ.15D καὶ τοὺς θεοὺς δὲν ἔδειξας παρακινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσῃς || κ.μτ. εὐκτ. μτ. τοῦ ὄν : Σοφ.Τρ.631 δέδοικα γὰρ μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόδον τὸν ἐξ ἔμου, Ξεν.Προδ.41,1 || μδ. ὄριστ. συνήθ. ἐν χρ., ὅταν ἢ ἐνέργεια ἀναφέρηται εἰς τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθόν : 'Ὁδ.Ε 300 δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, Σοφ. 'Ηλ.584 εἰσῶρα μὴ σκήψην οὐκ ὀδσαν τίθεις, Εὐρ. 'Ιων1523 ὄρα σὺ, . . μὴ σφαλεῖσθ' ἂ παρθένης ἐγγίνυεται νοστήματ' εἰς κρυπτοῦς γάμοις, 'Αριστοφ.Νεφ.493, 'Ουκ.3,53 φοδοῦμαθα μὴ ἀμφοτέρω ἡμαρτηκαμεν, Πλάτ.Λόσ.218D φοδοῦμαι, . . μὴ ὡσπερ ἀνθρώπουσι ἀλαζξοδί λόγοις τιολ τοιοῦτάς φευδεῖσι ἐντετυχηκάμεν,- φοδοῦμαι μὴ χασομέρησε πουθενά,- ὑποφιδίζομαι μὴ μάς τὰ κράδει || μτ. ὄριστ. κ. ὑποτ. ἐν συνεχείῃ προτ. : Εὐρ. Φών.93 ἐπίσχεσ, . . μὴ τινὰς ποιτῶν ἐν τριβῶ φαντάζεται, κἀμῶ μὲν ἄλλη φαύλας ὡς δούλω φανγος || κ. ἐν πλαιγίῳ ἔρωτ. μτ. ρ. φόβου καὶ προσδοκίᾶς κακοῦ : 'Ιλ.Κ 98 ὄφρα ἴδωμαι μὴ τοὶ κοιμησάνται, Σοφ. 'Ηλ.898 περισκοπῶ μὴ ποῦ τίς . . ἐγχιρμητῶ, 'Ουκ.2,13 || κ. ἐν τῷ δευτέρῳ μῆρει διεξευγημένης ἐρωτήσεως δύναται νὰ τεθῆ

τὸ μὴ, ἢ τὸ οὐ : Αἰσχ.Εὐμ.468 σὺ δ', εἰ δικαίως ἐπε μὴ, κρῖνον θῖλην, Ξεν.ΚΠ 2,1,7 ἐ μὲν ἀνδρῶν προσδέει ἡμῖν, . . εἶτε καὶ μὴ, αὐθῆς συμβουλευσόμεθα, Πλάτ. 'Απολ.13Α εἰ δικαία λέγω ἢ μὴ || ὄμ. τὸ μὴ κ. οὐ ἐν συνεχείῃ προτ. : 'Αντιφ.5,14 τοὺς νόμους καταμανθάνειν εἰ καλῶς κείναι ἢ μὴ, . . τοὺς λόγους, εἰ ὀρθῶς διδάσκουσι τὸ πρᾶγμα ἢ οὐ (15) ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως, ὅταν προσδοκῆται ἢ προηγηθῆται ὀδοκρίσις ἀρηνητική, ἐν ἢ ἡ διὰ τοῦ ὄμ ἐκπερομένη ἐρώτησις δηλοῖ προσδοκίαν ἀνοπήσεως καταπραπτικῆς, ἐνίστε κ. μτ. ἄλλων μορίων, οἷον ὄρα, ἢ κ. ἔ. : 'Ὁδ. Ζ 200 ἢ μὴ ποῦ τινα δυσμενῶν φάσθ' ἔμμεται ἀνδρῶν, αὐτ.1 405 ἢ μὴ τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος εἰλαῖνει, Αἰσχ.Πέρσ.344 μὴ σοι δοκοῦ μεν τῆδε λειφθῆναι μάχη, Σοφ. 'Ηλ.446 ὄρα μὴ δοκεῖς λυτήρῃ αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν, Πλάτ. 'Απολ.25Α μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλήσει διασφείροισι τοὺς νεωτέρους, αὐτ. Πολ.405Α, δ. τραγ. μὴ σὰς βαρύνουσι τὰ νερό καὶ τὰ πολλὰ τὰ χιόνια, ὄμ. μὴν ὁ Καλύδας ἔρχεται, μὴν ἀνεμος τὰ πολεμῆ, - μὴν τὸν βρῆκες πουθενά || ὄδοτ. ἐν συνεκ. προτ. ὑπόρρωσιν οὐ κ. μὴ, ἐκότερον ἀρηνητικὸν μόριον διατρεπῆ τὴν ἴδιαν δύναμιν : Σοφ. ΟΤ 638 οὐκ εἰ σὺ τ' οἰκίσις σὰ τε, . . καὶ μὴ τὸ μὴ ἐν ἄλλοις εἰς μέγ' ὀτᾶπτε, Εὐρ. 'Ιπν.498 ὄδοι συγκλειεῖσι στόμα καὶ μὴ μεθήσειε αὐθῆς αἰσχίσι τοῦσδε λόγους || μτ. ὑποτ. ἢ εὐκτ. μτ. τοῦ ὄν, ὅταν ἢ ἀναμερομένη ἀπάντησις δέν εἶναι καθαρῶς ἀρηνητική : Ξεν. 'Απομν.3,10 ὄρα ἐν ὀδῶν μὴ διαμαρτυροῦμαι, Πλάτ. Πολ.335C μὴ ὀδῶν φώμων, αὐτ. 'Οεατ.161Β, αὐτ. Νόμ.887C πῶς ἐν τις μὴ θυμῷ λέγοι (πῶς δύναται τις νὰ μὴ ὀμῆσῃ μὲ θυμόν), Περ.525 ὁ ταιούτος πότερα μὴ ὄφθ δια τοῦτο δίκην ἢ κᾶν μέγα δοῖν δικαίως (16) μὴ τοῦ ὄστε κ. ὡς κ. ἀπαρφ. πρὸς δηλοῦσιν λογικῆς ἀκολουθίας, συνενεσις, πλὴν ὅταν τὸ ἀπαρφ. ἰσοδυναμῆ πρὸς ὄριστ. ἢ εὐκτ. ὡς ἐν πλαιγίῳ λόγῳ : Αἰσχ.Πέρσ.725 ὄστε μὴ φρονεῖν καλῶς (17) μτ. ἀπαρφ. μτ. τὰ λεκτικὰ κ. εὐζαστικὰ ἢ συνήθεις κ. ὀμῆλ ἄρησις εἶναι ἢ διὰ τοῦ οὐ, ἀλλ' ὁσάκις τὰ ρ. ταῦτα ἐμφατικῶς ἐνέργουσι τῆς βουλήσεως, οἷον τὰ δηλούτα ὄρκον, ὑπόσχησιν κττ., ἢ ἀρηνησις ἐπίσης ἐκφέρεται διὰ τοῦ μὴ, συνήθ. δὲ π. τοῖς μτγν. : 'Ιλ.1 133 ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὀμοδοῖαι μῆποτε τῆς εὐνής ἐπιθῆμασι ἠδὲ μὴ νῖναι, 'Ὁδ. Ε 179 μέγαν ὄρκον ὀμοδοῖαι μὴ τί μοι αὐτῷ πῆμα κακόν βουλεύομεν ἄλλο, 'Ηρ.1,165 ὄμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φωκίαν ἴξεν, Πίνδ.Ο 11(ο),18, 'Αριστοφ.Σφ.1047 ἐπὶ πολλοῖς ὄμοσιν τὸν δῖον ὄνοσαν μὴ πόνοτ' ἀμείνω ἐπὶ τούτων κομωδικὰ μὴ δέν' ἀκοῦσαι, 'Ανδοκ.1,2 πιστάκους δὲ μάλιστα μὲν τὸ δικαίω, . . γνώσεσθαι τὰ δίκαια καὶ μὴ περιφροσθαι με ἀδικίας, Λυσ.7,11 ὄμν δὲ μεμαρτυρηκῆσαι ὁ πρότερον ἐργαζόμενοι . . μὴ εἶναι σπῆκν ἐν τῷ χωρίῳ, Πλάτ. Πρωτ.336D ἐπὶ Σωκράτη γε ἐγὼ ἐγγυμῶμαι μὴ ἐπιλήσοσθαι, Δημ.1106 οὐ τοῖνυ μόνον ἐξ ὧν ἐμὲ μὴ ἐθέλειν τὸ γασματεῖον ἀνολεῖν μεμαρτυρηκῆσαι, Κδ Μορθ.2,12 χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακῆμψαι πρὸς 'Ηρώδην, Λουκ. 'Αλεξ.48 κίχη μὲν γὰρ προσιεῖν τὸν θεόν, μὴ μέτοι δηλώσασθ' || ὄμ. μτ. τῶν ρ. ὀδομτ. κ. νομῖζ, ὅταν σημαίνωσι φρονιζέ, ὀπτεῶδες : 'Ουκ.6,102 νομῖσασθαι μὴ ἂν ἐπὶ . . ἱκανοῖ γενέσθαι κωλοῦσι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τευχισμόν, Ξεν. 'Ελλ.3,2,27 τὴν δὲ πόλιν, . . ἐνόμισαν αὐτόν μὴ βούλσασθαι μέλλον ἢ μὴ δύνασθαι ἔλεῖν (18) μτ. ἀπαρφ. κτ. πλεονασμῶν, μτ. ρ. δηλούτων ἀπαγόρευσι, ἐναντιώσιν, ἀπιστίαν, κωλύσιν, σπέρσιν κττ., ἐνίστε ὄρωσ τὸ ἀπαρφ. μτ. τὰ ἀνωτέρω ρ. τίθεται κ. ἄνευ τοῦ μὴ ('Ιλ 2 450) : 'Ηρ.3,67 ἔφαρνος ἢ μὴ μὲν ἀποκτεῖται Σμέρδην,

Εύρ. Έλ.1559, αὐτ.Φοίν.1269 μή γιγγάνειν ἀπειρά-
 γεν, Ἀριστ. Ήπν.572 ἥρωοντο μὴ πεπτωκέναι,
 Θουκ.5,49 ἀντέλεγον μὴ δικαίως σφῶν καταδει-
 κάσθαι, Ἀνδοκ.4,9 τῶν νόμων ἀπαγορευόντων
 δις περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὸν αὐτὸν μὴ εἶξαι
 δικάσθαι, Λυσ.1,34 οἱ μὲν νόμοι οὐ μόνον ἀπε-
 γνωκῶτες εἰσι μὴ ἀδικεῖν, Πλάτ. Ἀπολ.32B ἡναγ-
 τισθῆν ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους·
 19) ὄμ. ἀέριστε μτ. ἐνάρθρου ἄπαρφ.: Πίνδ.Ο
 8,60 τὸ μὴ προμαθεῖν, Ἡρ.5,10) τὸ δὲ μὴ κηλα-
 τῆσαι. . . ἔαγε τὸδε, Αλοχ.Εὐμ.86 τὸ μὴ ἀμελεῖν
 μάθε, Σοφ.ΟΚ 496 λείπομαι ἐν τῷ μὴ δύνασθαι,
 Θουκ.3,1 εἶργον τὸ μὴ προεξιδόντας τῶν δηλων
 τὰ ἐγγύς τῆς πόλεως κακουρεῖν. || ὄμ. τὸ
 ἄρθρον δύναται να τεθῆ κ. κτ. γενικ.: Ξεν.ΚΠ 2,4,
 23 ἀποσποδόντες ἀν ἐμποδῶν γίγνοντο τὸ μὴ
 ὄρεσν οὐτοῦ τὸ δλον στρατεύμα σου· 20) μτ.
 κτ. ἀποθετ.: Ἡρ.4,64 μὴ ἐνέικας δὲ οὐ [εἰ μὴ ἴναι-
 κε], Αλοχ.Πρ.504 μὴ μάτην φάσαι θέλων [εἰ μὴ
 θέλει], αὐτ. Ἀγ.273 μὴ δολώσαντος θεοῦ [εἰ μὴ
 ἐδόλωσαι], Σοφ.ΟΤ 77 μὴ ὄρων [εἰ μὴ ὄρων].
 || ἐπὶ γενικῆς ἡ χαρακτηριστικῆς ἐννοίας, συνήθ.
 κ. κτ. τοῦ ἄρθρου: Σοφ.ΟΚ 1155 διδάσκει με ὡς
 μὴ εἰδῶτα, αὐτ.73 τις πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλεπόντος
 ἄρκεισι, αὐτ.Τρ.829, Ἀντιφ.5,65 τῷ μὴ εἰργασμέ-
 νῳ, Πλάτ.Νόμ.762B ὁ μὴ δουλεύσας, Λυκοῦργ.
 27 τὸν . . . μὴ φροντισάοντα, -οι μὴ πολευθέντας
 καλῶς, -ὁ μὴ πιστεύων, -ὁ μὴ πωληθεὶς κα-
 πνός, -οι μὴ εἰσπραχθέντες φόροι, -βέλοντας
 καὶ μὴ θέλοντας. || μτ. κτ. τῆς ἀκολουθοῦ-
 σης τῷ ρ. θαυμάζω, ὅπου θὰ ἐτίθετο τὸ εἶναι
 τοῦ ὅτι: Σοφ.ΟΤ 289 μὴ παρῶν θαυμάζεται [εἰ
 μὴ πάρεστι], Ἀντιφ.2,2,4 ἀβλια πάχω κ. ὡς . . . μόν-
 ον βιαζόμενος. || σπαν. μτ. ρ. γινώσκω κ.
 δεῖξωσι σημαντικά, ὅπου συνήθ. τὸ ἀρνητικὸν μό-
 ριον τῆς κτ. εἶναι τὸ οὐ: Σοφ.Φιλ.79 ἔξοισα, ὡ
 παί, φῦσι σε μὴ πεφωκῶτα τοιαῦτα φωνεῖν, αὐτ.
 ΟΚ 656 οἰδ' ἐνὸς σε μὴ τινα ἐνθῆδ' ἀπέδυσ' ἄνδρα
 πρὸς βίαν ἐμού, Εὐρ.Τρω.970, Θουκ.1,76
 εὐ τμεν μὴ ἄν ἦσσαν ὑμᾶς ληνηροῦς γενομέ-
 νους τοῖς ἐμμάχοις, αὐτ.2,17. 21) μτ. ἀφρημ.
 οἶα. πρὸς δῆλων τῆς ἀντιβ. ἐννοίας: Αλοχ.Πρ.
 78 ἀδικα καὶ μὴ δίκαια [ἂν μὴ δίκαια εἶ], αὐτ.
 Εὐμ.432, Σοφ.ΟΤ 682 τὸ μὴ ἴδικον, Ἀριστ.ἔκ-
 κλ.115 οὐκ οἶδα' δεῖνὸν δ' ἐστίν ἢ μὴ ἐμπειρία [ἢ
 ἔλλειψις πείρας], Πλάτ.Γοργ.459B ὁ δὲ μὴ ἰατρός
 γε δῆλου ἀνεπιστήμων ὢν ὁ ἰατρός ἐπιστήμων,
 αὐτ.Νόμ.966C ἢ μὴ ἐπιτροχῆ, -νηστεύσαντες καὶ
 μὴ νηστεύσαντες - ἀριστοκράτες καὶ μὴ χό-
 ρευσιν μαζί'. || ὄμ. μτ. ἐπιθ.: Αλοχ.Εὐμ.903 ὁποῖα
 νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, -ὁ μὴ δίκαιος, -αὶ μὴ
 ἀνογακαῖα δαπάναι, -τὰ μὴ καλὰ ἔργα. || κ.
 μτ. ἐπιρρ. κ. ἐμρποθ. προαδ': Αλοχ.Πρ.1012 φρο-
 νοῦντι μὴ καλῶς, -μὴ χειρότερα, -ὁ μὴ δὲς κα-
 κοφανισμὸν σας'. 22) ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν θέσιν
 τοῦ μὴ ὁπόταν ἢ ἀρνησις ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς ὅλης
 προτ., τότε τὸ μὴ προηγεῖται τοῦ ρ., ὅταν δὲ ἡ
 δύναμις τοῦ ἀρνητικοῦ περιορίζεται εἰς μεμονω-
 μένας λέξεις, προτάσσεται ἐκείνων τῶν λέξεων.
 π. ποιητ. ἐνίοτε τίθεται τοῦ ρ.: Σοφ.Φιλ.961
 ὄλοιο μὴ μν, αὐτ.332 φράσας . . . μὴ πέρα' || ἐνί-
 οτε ἐπαναλαμβάνεται: Σοφ.ΟΚ 210 μὴ μὴ μὴ
 ἀνέρα τίς εἰμι, μηδ' ἐξέστιας πέρα μαντεύων,
 Ἀριστ.Σφ.1418 μὴ, μὴ καλέσας πρὸς τῶν θεῶν
 || κ. π. Ὁμ. τὸ μηδὲ τίθεται πρ. προηγουμένου
 μὴ: Ὁδ.Δ 684 μὴ μνηστειούσαντες μηδ' ἄλλοβ'
 ὀμιλήσαντες ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθῆδε
 δεκνῆσαι, αὐτ.Λ 613 μὴ τεχνισάμενος μηδ'
 ἄλλο τι τεχνῆσαιτο. 23) ὡς πρὸς τὴν προσω-
 διά, π. ποι. τὸ μετὰ τὸ μὴ ἀρκτητικὸν φωνεῖν τῆς
 ἐπομένης λέξεως ἐκθλιβεται, συνήθ. ἐν τῇ συλλα-
 βικῇ αὐξήσει τῶν ρημάτων: Σοφ.Ατ.962 μὴ πό-

θου, αὐτ.1067 μὴ ἴδυνῆθημεν, αὐτ.ΟΚ 400 γῆς δὲ
 μὴ μβαίνει δρων, αὐτ.Φιλ.910 εἰ μὴ γ'ω κακὸς
 γνώμων ἔφην. || δύναται να ἀνεκφωρηθῆ διὸ
 ἀνιχνίσεως μτ. τῶν ἀκολουθοῦσων διφθογγῶν εἰ
 ου: Σοφ.ΟΤ 13 δυσάλητος γὰρ ἄν εἴην τοιάδε
 μὴ οὐ κατοικίτιον ἔδραν, αὐτ.221 μὴ οὐκ ἔχων
 τὸ σύμβολον, αὐτ.Τρ.321. ἐπεὶ καὶ ἐμμοραῖοι τοι
 μὴ εἰδέναι σέ γ' ἴτις εἶ'. || ἐνίοτε ἐπομένου α
 πάσει κράσει: Αλοχ.Εὐμ.85 οἶσθαι μὲν τὸ μᾶζο-
 κειν [δργ.ἀνεκ κράσεως, τὸ μὴ ἀδικεῖν]. 24) ὄμ.
 συνεκφέρεται μτ. ἄλλων μορίων, οἷον μὴ ἀλλά, μὴ
 γὰρ, μὴ οὐ, μὴ ὅπως, μὴ ὅτι, μὴ ποτε κτλ. βλλας.
μὴ ἀλλά κ. ἐν κράσει μάλιστα, ἔλλειπτι. φρ. ἐν
 χρ. μ. ἐπὶ ἀποκρίσει, ἀντι τοῦ μὴ γένοιτο, ἀλλά
 . . . ἢ μὴ λέγε τοῦτο, ὄχι, ἀλλά . . . ὄχι δά, ἀλλά
 . . . Ἀριστ.Βάτρ.103 σὲ δὲ ταῦτ' ἄρκεισι.—Μάλ-
 λά πλεῖν ἢ μαινομαι, Πλάτ.Μέν.75B μὴ, ἀλλά σὺ,
 ὡ Σώκρατες, εἰπέ, αὐτ.Πρωτ.318B μὴ οὕτως, ἀλλ'
 ὥστερ ἄν εἰ . . . ἐπιθυμήσει τῆς συνουσίας τοῦ-
 του τοῦ νεανίσκου' πρβλ. Πλάτ.Γοργ.497B.

μὴ γὰρ ἔλλειπτι. φρ. ἐν χρ. ἐπὶ ἐμφαντικῆς ἀρνή-
 σεως ἐν ταῖς ἀποκρίσει, ὅπου ρημα κτ. προστ. ἢ
 εἴκτ. πρέπει να νοηθῆ ἐκ τοῦ προηγουμένου χω-
 ρίου, εἰς ὃ ἢ ἀρνησις ἀναφέρεται, βεβαίως ὄχι.
 οὐδόλω: Πλάτ.Θεαιτ.177B μὴ γὰρ λεγέτω τὸ
 ὄνομα. . . — Μὴ γὰρ (λεγέτω), αὐτ.Σοφ.255B μὴ
 τοῖνυν λέγομεν κηνησι γ' εἶναι ταῦτὸν ἢ ἴατε-
 ρον. . . — Μὴ γὰρ' ὄμ. ἐν χρ. καὶ ὅπου δὲν
 γίνεται διάλογος: Εὐρ.Τρω.210 μὴ γὰρ δὴ θῖαν γ'
 Εὐρώτα [ἐλθοιμι]: πρβλ. Θουκ.1,81 μὴ γὰρ δὴ ἐκέ-
 λυγε τῆ ἐλπίδι ἐπαυρόμεθα ὡς ταχὺ πισθῆσα-
 ται ὁ πόλεμος. 2) ἐν παρενθέσει, πολλὰ ἦτον,
 δὲν θέλω να εἰπω ὅτι: Δημ.295 τί οὐκἰ κατέπυ-
 σαν ἂν σοῦ; μὴ γὰρ τῆς πόλεως γε, μὴ ἐμού,
 Αλοχ.Ἰν.2,58 ἔαστε οὖν αὐτὸν τὸ τοιοῦτον αὐτοῦ
 προστρόπον, μὴ γὰρ δὲ τῆς πόλεως.

μηγάρις [μὴ γὰρ] ἰμῶν, συνήθ. μὴγαριε[ς] κ. μὴγά-
 ρις[ε] μῆριον διατακτικόν, μ. ἐπὶ ἐρωτηματικῆς
 ἀπαντήσεως, μῆλιος, μὴ τάχα, σῶμα, σῶματα,
 μῆς καὶ: Διπρ. μὴγάρις μ' εἶχες πιστικὸ νά
 σοῦ φυλάξαι τὰ γίδια, ὄμ. μὴγαρις εἶμαι χρυσο-
 χόξ να φτειάχω δαχτυλῖδια;

μηδαμό [οὐδ. πλῆθ. τοῦ μηδαμός] ἐπίρρ. κ. Ἐπιγρ.
 μὴθαμά, συνήθ. π. Ἡρ. μτ. τοῦ μὴ ἢ συνθετῶν
 τοῦ μὴ, ἐν χρ. ἰδιως ἐπὶ τρόπου, κατ' οὐδένα τρό-
 πον, μὴθαμός, οὐδόλω, ὁλότω: Ἡρ.1,68 μὴ μὲν
 γενεσθῆαι μὴθαμά μέζοντας ἀνθρώπους τῶν νῦν,
 αὐτ.3,65, Αλοχ.Πέτρ.431 τὸδ' ἴσθι μὴθαμ' ἡμέρα
 μῆ πλῆθος τοσοῦτ' ἄριθμον. . . θανατῖν, Ἀριστ.
 Θεσμ.1162 ἀκοῦσαι μὴδὲν ὑπ' ἐμού μὴθαμά κα-
 κῶν τὸ λοιπὸν, Ἐπιγρ. μὴθαμά κάθοδον εἶναι ἐς
 Ἀλικαρνησσόν.

μηδαμαί ἐπίρρ. Ἐπιγρ. δωρ. μὴδαμοῦ, εἰς οὐδὲν
 μέρος, πουθενά.

μηδαμῆ [δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ μηδαμός] ἐπίρρ. κατ'
 οὐδένα τρόπον, οὐδόλω, μὴδαμά: Σοφ.Φιλ.789
 μὴ φύγητε μὴδαμῆ, Πλάτ.Νόμ.778A μὴ προσπαί-
 ζοντας μὴδαμῆ μὴδαμῶς οἰκέται, Δημ.1113 πῶς
 ὕμας οἶόν τ' εἰδέναι τοῖς μὴδαμῆ μὴδαμῶς τοῦ
 πράγματος ἐγγύς. 2) μὴδαμοῦ, εἰς οὐδὲν μέ-
 ρος, πουθενά: Αλοχ.Πρ.58 μὴδαμῆ χάλα.

μηδαμίνος-ἡ-ό(ν) λεξ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ
 προσ. κ. πραγμ. ὁ μὴδενὸς ἢ μικροῦ λόγου ἄξιος,
 εὐτελής, πιστοτέσιος: Ἡσ. ἐν λ. οὐθένεια, Πρόδρ.
 ἐν Notices des Mas.6,529, Παναγ. Ἀγ. Ὁρ.71 καὶ
 τῶρα ἦρθαν οἱ μὴδαμῖνοι να χαλάσων ὅσα μᾶς
 παρεδούκων οἱ φωστήρες τῆς ἐκκλησίας, - φιλο-
 νομοῖον γιὰ μὴδαμῖνα πράγματα.

μηδαμινότης ητος [ἢ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ-
 δαμῖνοῦ βλ.

μηδαμόθεν [ἐκ τοῦ μηδαμός] ἐπίρρ. κ. νεώτ.
 Ἐπιγρ. μὴδαμόθεν ἐκ μὴδενὸς ἄλλου προσ., ἀπό

κανένα, από πουθενά : Ξεν.ΚΠΒ,7,14 μηδαμόθεν πρότερον άρχου ή από τού όμοθεν γενομένου, Πολύβ.5,2,8 μηδαμόθεν ατύ χορηγία παραγίνηται πρός τας έπιβολάς : || επί τόπου, έξ ουδενός μέρους, από πουθενά : Πλάτ.Φαιδ.70E μηδαμόθεν άλλοθεν αυτό γίνεσθαι ή εκ του ατύ έναντιου. 2) είδ. έξ ευτελούς, ταπεινής καταγωγής : Δημ.562 ποιηρόν και βίαιον και υδρίστην λαβούσιν άνθρωπον και μηδένα μηδαμόθεν.

μηδαμόθι (μηδαμόθι) έπίρρ. μγν. έν ουδένι μέρει, πουθενά : Πλάτ.Ηθ.360Α, Λουκ.Έρμώτ.31 μηδαμόθι τής γής άνθρωποις είναι λευκοίς.

μηδαμόσι έπίρρ. πιθ. διόρθ. πρός ουδέν μέρος, μηδαμόσι : Σοφ.Φιλ.256 [διόρθ. αντί μηδαμού], Ξεν.Λακ.3,4

μηδαμός-ή-όν (μηδέ, άμός) ίων. μ. κτ. πληθ. μηδέ είς, μηδέίς, κανείς : Ηρ.Ι,43 έδουλεύασαντο δέ αυτού μεταδοούναι μηδαμοίσι άλλοισι Ιώνων.

μηδαμόςα (μηδαμός) έπίρρ. είς ουδέν, πρός ουδέν μέρος, πουθενά : Πλάτ.Πολ.499Α μηδαμόςα άλλοσε τείνοντα.

μηδαμού έπίρρ. κ. νεώτ., Έπιγρ.Άθην. μηδαμού κ. μηδαμού έν μηδένι τόπω, είς ουδέν μέρος, πουθενά : Άριστφ.Νεοφ.754 εί μηκέτ' άνατέλλοι σελήνη μηδαμού, ουκ άν άποδοίην τους τόκουσ, Θεουκ.Ι,35 τών Έλληνιδών πόλεων ήτις μηδαμού ξυμμαχεί, Πλάτ.Νόμ.958D τας θήκας δ' είναι τών χωρίων όπόσα μέν έργάσιμα μηδαμού, αύτ. Φαιδρ.68Α : || κ. μτ. γενικ. : Πλάτ.Παρμ.162C άλλα μέν εί μηδαμού γέ έστι τών δυντων, μέν ουδένι μέρει τής γής : 2) κ. μτφ. έν ουδένι πράγματι, έν ουδεμία περιπτώσει : Αισχ.Ευρ.423 όπου του χείρην μηδαμού νομίζεσται πρδλ Ξεν.Άπομν.Ι,2

μηδαμός (μηδαμόθι) έπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., πά. μηθαμός, κατ' ουδένα τρόπον, μηδόςκας, καθόλου, ποσόσ : Ηρ.4,83 άρχοίς μηδαμός αυτών στρατήν έν Σκυθίας ποιέσθαι, Αισχ.Πρ.337 όρμυόμενον δέ μηδαμός άντισπάσης, ΚΑ.Πράξ.Ι0,14 ό δέ Πέτρος είπες μηδαμός, Κύριε, Μηναι.Ι27 Συνξ. και μηδαμός αύτφ ουτε προσεγγίσει τολμησαντος, Βι.Άλεξ.3857 οι δέ πεισθέντες μηδαμός ταις ίσκεισιν τούτου : || συγχά έν άπαγορεύσει : Πλάτ.Σοφ.237B τό μηδαμός έν τολμώμέν που φθέγγεσθαι : || κ. μτ. του άλλως : Πλάτ.Νόμ.838D όταν μηδείς μηδαμός άλλως άναστανεί έπιχειρήσιν ποτέ παρά τόν νόμον : || πολλοίκις κ. ώς άπόκρισις : Άριστφ.Λυσ.822 τών νύσθων βούλαι θένωσ, - Μηδαμός, Πλάτ.Πρωτ.334D βραχυτέρα σοι, έση, άποκρίνωμαι ή δει, - Μηδαμός, ήν δ' έγώσ πρδλ. μη άλλα.

μηδατέρας-α-ον Έπιγρ. δωρ. αντί μηδέτερος. **μηδέ** (μη, δέ) κ. μον. κ. νεώτ., όημ. κ. μηδε κ. μάττε κ. ρατδέ κ. μουδέ κ. μουδέ συνδεσμος άσυνηκτικός συνδέσμος κατά παράταξιν δύο μέρη άρνητικής προτ. ή όλοκλήρους άρνητικας προτ. ή και κώλα προσέπι τό δέ έν τφ μηδέ διείς είς αυτό δύναμιν διαστατικήν, έν φ τ τό έν τφ μήτε διείς είς αυτό άπλώς δύναμιν συμπλεκτική ή συνδεπική : Ήλ.Α 550 μη τί σύ ταυτα . . διείρισί μουδέ μετάλλα : || σπανίωτ. άνευ προηγουμένης άρνήσεως : Ήλ.Δ 302 τούδε γάρ άνώγειν φοουσί ήππουσ έχέμην μηδέ κλονέσθαι όμίλω, Αισχ.Άγ.754 τεκνοδοσθαι, μηδ' άπαίδια θνήσκειν, Σοφ.ΟΚ 481 όδατος, μελίσεσι, μηδέ προσφέρειν μέθυ : || όταν διπλασιάζηται, διαφέρειε τό μήτε - μήτε, διότι τό δεύτερον μέλος προσπίθεται ώς τ νέον και δέν καθίσταται άναγκαστόν διά τό πρώτου, έπομ, δέν έμφανείται ή άμοιβαία σχέσις τών δύο μερών τής προτ. : Ήλ.Δ 303 μηδέ τίς ήπποσύνη τε και ήναρέησι ηπειοθίωσ όλοσ, πρόσθ' άλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, μηδ' άναχωρείτω, Πίνδ.Ι,245 μήτ' άρεσάν ποσι σιγάτω πα-

τρώων μήτε τούσδ' όμνων, Πλάτ.Πολ.391C μηδέ τάδε πειθόμεθα μηδ' έόμεν λέγειν, αύτ.Πρωτ. 327D, δ.τραγ. μηδέ βουβόλια σαφάζονται, μηδέ βουνα μαλώνουν, όμ. μάττε σε γάμο πέφτωνε, μάττε σε πανηγύρι, όμ. μουδέ στο γάμο του ήμοσα μουδε και στη θανά του. 2) όταν μτ. βεβηκην πρότ. εισάγηται διά του μηδέ άρνητική, χωρίς να . . : Όδ.Α 369 νύν μέν δαινομένοι τερωμέσθαι, μηδ' άποτύς έστω, άφαστε να λέγη, μηδέ ν' άπαντήσας 3) μον.νεώτ.κ.δημ. σύνδεσμος έπιδοτικός : Έρωτόκρ.Ι,20 και όπου δέν είχ' ή πίστη ντως θεμέλιο μηδέ ρίζα, - μηδέ άραμηδέ έν έγω, - μηδέ να τήν Ιδωσ τάς μάτια μου. 4) ώς έπίρρ. συναπτόμενον μτ. μιάσ λ. ή φρ. : Ήλ.Φ 375 μηδ' όπώτ' άν Τροίη μαλαργώ πυρι πάσα δάτται και κίσην, Όδ.Δ 710 ή ίνα μηδ' όνομ' αύτού έν ανθρώποισι Αίηται : || έπαναλαμβάνεται πολλοίκις μτ. έμφάσεως : Ήλ.Σ 58 μηδ' όντινα γαστέρι μήτηρ κοθρον ένότα φέροι μηδ' ός φύγοι.

μηδαμού Έπιγρ. αντί μηδαμού βλλ. **μηδέτα** κ. μηδέτα αιολ. θηλ. τών μηδείς βλλ. : Σοφ.Ι,62 (πιθ. Μήδειαι, Έπιγρ.Μυτλ.

μηδείς-νάς-μηδεμιά-έν (μηδέ είς, μηδέ μία, μηδέ έν) κ. μον. κ. νεώτ., αιολ. θηλ. κ. μηδέτα κ. μηδέτα Έπιγρ.Μυτλ.), Έπιγρ. κ. πά. μηδείς - μηδεμιά - μηδέν, όσο άντων, π. Όμ. άπαξ μ. τό ουδ, μηδέ καν είς, ουδέίς, κανείς, μήτε ένος : Ήλ.Σ 500 ό δ' άναίτωρο μηδέν έλέεσθαι, Ηοιδ.Έργ.395 μη πωσ . . μηδέν άνύστρον, Πίνδ.άν.216 μηδέν άγαν Ιάποφθεμα, άπόφειγς τάς ύπερβολάς, ΚΑ.Ματθ. 8,4 δρα μηδαν είπής, άλλ' ήπαγε σαυτών δεύξον τφ Ιερει, αύτ.Λουκ.3,14 μηδένα διασεύσεται, Μηναι.Ι2,6 Συνξ. έδέετο δέ αυτού έπαμύνη πικράς κινδυνεύουσι και μηδεμίαν έληλιξουσι τό κακοί άσιν, Βι.Άλεξ.5,170 φόβον μη σχών μηδένα σπαν. κτ. πληθ. : Ξεν.Έλλ.5,4,20 εί μηδένες άλλοι ή οι αυτοί πολεμήσοιεν τοίς Λακεδαιμονίοις, Πλάτ.Ευθ.303C : || μηδείς άγεμώτερτος εισίτω φρ. άναφερομένη υπό του Τζέτζη ως έγχεγραμμένη επί του ύπερβύρου της Ακαδημίας του Πλάτωνος. όμ. φρ. μηδένα πρό τό τέλος μακαρίξει λόγοι του Σόλωνος πρός τών Κροίσων σημαίνοντες ότι ουδείς είναι έξησφαλισμένος εκ τών μεταστροφών τής τύχης : || γραφόμενον κωμιορισμόν μηδέ είς ουδέποτε πάχει έκθειών έτι κ. π. Απτ. και διητήρησε την πρώταν έμφαντική έννοια : συνάθ. δέχεται έτερον μόριον μεταξύ Ισότητε πάχει έκθειών, ουτε καν είς : Πλάτ.Κρατ.414C μηδ' άν ένια ανθρώπων συνειται, αύτ.Σοατ.171C μηδέ περι ένός ου άν μη μάθω, αύτ.Συμμ.222D, Έπιγρ. μηδέ ύφ έσόν 3) ό μίγεσνός λόγου άξίος, ό μηδαμικός, ό πιστοένος : Σοφ.ΟΚ 918 και μη πόλιν κενανόσρον ή δούλην τινά έδοξας είναι κάμ' τσον τφ μηδένι, αύτ.ΑΙ. ΙΙΙ4 ου γάρ ήξωσ μηδένανς 4) τό ουδ. μηδέν ιτσί ως ούα. βλλ.

μηδέν-ενός (τό) κ. νεώτ. κ. δημ., ουδ. τής όσο. άντων. άνδός, ή έννοια του μη ύπαρχόντος, ή άπουσία του όντος, ή άνυπαρξία, τό τίποτε πρδλ. δέν - δένος : Ηρ.Ι,32 ή ήμετέρη ευδαιμονία . . άπέρριπται τό μηδέν, αύτ.6,137 τού μηδένος άξίη, Σοφ.Άντ.234 και τό μηδέν έξερωσ, φράσω δ' όμωσ, Ξεν.ΚΓ18,3,20 ός μέν άν μηδέν δοκή ύμιν λέγειν, ΚΑ.Πράξ.8,24 όπωσ μηδέν έπέληθ έπ' έμ' ου είρήκατος, - εκ τού μηδένος άνδεύθησ μέγας 2) επί προσ. ό μηδαμικός, ό πιστοένος : Ηρ.8,106 ότι με άντ' άνδρος άπίοιστας τό μηδέν είναι [ένι ενδοσχοι], Σοφ.Ηκ.ΙΙ66 τοιγάρ σύ δέξαι μ' ές τό ανό στέγος, την μηδέν εκ τό μηδέν, αύτ.ΑΙ.Ι231 ότ' ουδέν άν του μηδέν άντίστος ύπερ : || όμ. κ. άνευ του άρδρον : Λουκ.Ρητ.Δι.2

σκόπει γαῦν ὁπόσοι τῶς μηδὲν ὄντες ἔνδοξοι καὶ πλούσιοι. . . ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων. 3) ὡς ἔπιρρ. οὐδόλοος, καθόλου: Αλσχ.Πρ.72 μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν, Πλάτ.Πολιτ.280Α μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἑμπυρηγικῆς. 4) ὄμ. μτ. ἔπιρρ.: Αλσχ.Πρ.949 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως. || συχνὰ μτ. σιγκρ. ἔπιρρ. ὅσον μάλλον, ἦτιον κ.ά.: Σοφ.280 εἰ πεναυμένος μηδὲν τι μάλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται, αὐτ.Αι.1329 οὐτὸ μηδὲν ἦσαν ἡ πάρος ἔμπυρητεν'. 5) νεώτ. κ. δημ. μαθημ. τὸ ἀριθμητικὸν σύμβολον 0, ἐπειδὴ καθ' ἑαυτὸ οὐδέμῃαν ἐκφράζει ποσότητα ἢ μέγεθος, μηδενικόν, νοῦλα: || φρ. μηδὲν εἰς τὸ πηλικόν (ἐπὶ ἀτελεσφορήτῳ ἀνεργείας ἢ ἀναξίῳ λόγῳ ἀποτελέσματος). || φρ. εἰρων. μηδὲν παρεξήγησις ἰάντι δὲν πειράζει, δὲν ὑπάρχει λόγος παρεξήγησεως. 6) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βαθμολογία, ὁ κατώτατος βαθμὸς δηλῶν ἔλλειψιν πάσης ἰκανότητος ἢ εὐταξίας, κούλλουρα: 6) καθηγητής τοῦ ἔβαλε μηδέν. 7) νεώτ. κ. δημ. ἀρχὴ ἡ κατώτατον ὄριον οἰασθῆποτε συνθηματικῆς μετρήσεως ἢ ὑποδιαφρέσεως, ὅσον τὸ θερμωτρον, ἢ θερμοκρασία καθ' ἣν ἄρχεται πηγνύμενον τὸ ὕδωρ. 8) ὄμ. ἐπὶ τῶν μοιρῶν τοῦ κύκλου, ἐκάτερον πέρας τῆς διαμέτρου: μηδὲν πλάτος (ἢ γραμμὴ τοῦ ἰσημιρίου ἀφ' ἧς ἄρχεται ὑποδιαριουμένη ἢ γῆ εἰς βορείους καὶ νότους παραλλήλους κύκλους), - μηδὲν μήκος ἰο πρώτος λαμβανόμενος μεσημβρινός, ἀφ' οὗ ἄρχεται ὑποδιαριουμένη ἢ γῆ εἰς ἀνατολικούς ἢ δυτικούς μεσημβρινούς.

μηδενίζω (μηδέν) νεώτ. κ. δημ., ἄορ. (ἐ)μηδενισκαὶ κ. παθ. ἐμηδενίσθη κ. δημ. (ἐ)μηδενίσθηκα, μτχ. παρακ. μηδενισμένος, ἐκμηδενίζω, ἀφανίζω, κάμνω τὴ ἢ τινα νεὴ μὴ ὑπάρχῃ, ἔξενω, καταστρέφω. 2) καθιστῶ ποσὸν τι ἢ πλῆθος ἴσον τῷ μηδένι. 3) δημ. βαθμολογ. διὰ τὸ μηδένος, βάζω κούλλουρα: μηδένισμα πολλοῦς ὁ καθηγητής. 4) ρηματ. π. μηδένισσι, μηδενισμός, μηδενιστής, μηδενιστικός.

μηδενικόν(ν) (τὸ) (μηδέν) νεώτ. κ. δημ. μαθ. τὸ ἀριθμητικὸν σύμβολον μηδέν (0), νοῦλα: ἔκαστον μηδενικὸν προστιθέμενον δεξιὰ τοῦ ἀκεραίου ἀριθμοῦ πολλαπλασιάζει αὐτὸν ἐπὶ ἔξκα' 2) μτφ. χαρακτηριστικὸν τοῦ μηδενίαν ὄξίαν ἔχοντος: δὲν ἀξίζει τίποτε, εἶναι ἕνα μηδενικόν. 3) κτ. εὐφημ. τὰ τρία μηδενικά (000), τὸ ἀποχωρητήριον, ἄ. νομῆρο ἑκατό.

μηδένισσις-εως (ἡ) (μηδενίζω) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μηδενίζω, ἢ ἐκμηδένισσις.

μηδενισμός (ὁ) (μηδενίζω) νεώτ. κ. δημ. ἡ μηδένισσις, ἢ ἀναγωγή εἰς μηδέν: δι' ἀφαίρεσεως τῶν ὀρισθεσίων ἐκπτώσεως προεδουδουλεμμένων τῶν καταλλήγομεν εἰς μηδενισμὸν τῆς ἀπατητήσεως. 2) κυρ. ὡς ὄρος ἐν τῇ φιλοσ. κ. τῇ κοινωνιολ. κτ. μτφρ. τοῦ ἐκ τοῦ λατ. διεθν. ὄρου nihilismus, ἢ ὄρισσις ἄλων τῶν παραδεδεγμένων θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν ἀξιών, τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὰς φιλοσοφικὰς δοξασίας, τὰς θῆκας ἀρχάς, τὰς πολιτικακὰς ἀντιλήψεις καὶ τοῦ πολιτικοῦ κανόνος: δθ. ἡ διαίρεσις τοῦ μηδενισμοῦ εἰς γνωσιολογικόν, εἰς ἠθικόν καὶ εἰς πολιτικόν μηδενισμὸν τὸν κ. ἰδίως ἐν τῇ κοινωνιολογικῇ ἱστορίᾳ σημαντικόν, ὄξιόντα τὴν κατάρχησιν τῶν θεμελιῶν νόμων ἰσπόλυτος νικησιμῶς ἢ τὴν κατάρχησιν τῶν πλείστων, ἀφιεμένων μόνον ἐν ἰσχυρῇ ἐλαχίστων τιτῶν ἀπολύτως γενικῶν διατάξεων ρυθμιστικῶν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, οὐχὶ περιοριστικῶν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου ἐνεργείας (βραυρίο τῆς ἀναρχίας βλλ.4). 3) εἰδ. ἐν Ρωσίᾳ ἡ δοξασία καὶ δράσις τοῦ κρυφοῦ πολιτικοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τοῦ ἐπιδιώκοντος τὴν ἀνατροπὴν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος διὰ βιαίων πρὸς τὸ πα-

ρὸν μονομερῶς ἀσκουμένων τρομοκρατικῶν μέσων, ὅσον δολοφονιών ἀξίωματοῦχων, ἀνατινάξεων ἀνακτόρων, δημοσίων κτιρίων κττ. Ὁ μηδενισμὸς (νικησιμὸς) ὅπὸ τῆν τρομοκρατικῆν μορφήν ταύτην ἐξεδηλώθη σποραδικῶς καὶ ἀλλοχοῦ τῆς Εὐρώπης κτ. τὰ τέλη τοῦ παρελθ. αἰῶνος, ἀλλ' εἶτα κ. ἐν Ρωσίᾳ ἐξέλιπεν, ἐκποσίθειε ὅπὸ τοῦ Μαρξισμού, τοῦ Νεομαρξισμού, τοῦ Κομμουνισμοῦ κλη., ἀνατρεπτικῶν κοινωνιολογικῶν δοξασιών.

μηδενιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. μηδενίστρια, ὁ ὁπαδός τοῦ πολιτικοῦ μηδενισμοῦ βλλ.2). ὁ ἀποδεχόμενος κ. ἰδ. ὁ διὰ συμμετοχῆς αὐτοῦ εἰς ἐνεργίον δράσιν ἐπιδιώκων τὴν διὰ βιαίων τρομοκρατικῶν πράξεων ἀνατροπὴν τοῦ καθεστώτος: ὁ δολοφόνος τοῦ Καρῶν ἦτο μηδενιστής, - τὸν τσάρον Ἀλέξανδρον Β' ἄδαλοφόνων δύο μηδενιστῶν: διεθν. ὄρος νικησιμῶς.

μηδενιστικός-ή(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων, ὁ ἰδιάζων εἰς τὸν μηδενισμὸν ἢ εἰς μηδενιστήν-ας βλλ.ε. ὁ τοῦ μηδενισμοῦ: μηδενιστικὸν οὐνείδιον,- μηδενιστικὴ ἀπόπειρα.

μηδέποθι ἔπιρρ. Ἐπιγρ. ἐν οὐδενί μέρει, οὐδ' ὄραμῳ, πουθενά.

μηδέποκα ἔπιρρ. Ἐπιγρ. ὄρω. ἀντὶ μηδέποτε βλλ.

μηδέποτε ἔπιρρ. κ. νεώτ., ὄρω. μηδέποκα μτ. ἔνεσσι. κ. παρωχημένον ὡς κ. μτ. μέλλ., ἔπιρρ. ἀπαγορευτικόν, ἐντονώτερον τοῦ μήποτε, ποτε, ἐν μηδεμῇ περιπτώσει: Ἀριστοφ.Πλ.1000 ἐφ' ὅ τ' ἔκεισε μηδέποτέ μ' ἔλθειν ἐπι, Πλάτ.Πρωτ.315β ὡς ἠλαθούτων μηδέποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἐμπροσθεν εἶναι, ΚΔ Τιμ.2,3,7 πάντοτε μανθάνοντα καὶ μήποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀλήθειας ἔλθειν δύναμνα. || κεχωρσμ. μηδέ ποτε εἶναι ἐμφαντικώτατον, οὐδέποτε: Ἡσιόδ.Ἐργ.717 μηδέ ποτ' οὐλοῦμεν πεινῆν θυμοφθόρον ἀνδρῖ τέτλαθ' οὐνείδισεν, Αλσχ.Πρ.1073 μηδέ ποτ' εἰσηθ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόσπονον πῆμ' εἰσέβαλεν.

μηδέπω ἔπιρρ. ἐντονώτερον τοῦ μήπω, ὄχι ἀκόμη: Αλσχ.Πρ.741 εἶναι δοκεῖ σοι μηδέπω ἔν προσιμῶσι, αὐτ.Πέρα.435 ἴσθι μηδέπω μεσούν κακόν, ΚΔ Ἐβρ.11,7 ἴσθι χρηματισθεῖς Νῶε περι τῶν μηδέπω βλεπομένων.

μηδεδιπῶτε ἔπιρρ. ἰδίως μτ. παρωχημένον χρόνων, οὐδέποτε ἔως τώρα, ποτέ ἀκόμη ἔως τώρα: Δημ.316 καὶ τῶν μηδεδιπῶτ' ἰδόντων ἐμέ, Λοκ.Ἐρμῶτ.31 εἴ τις Αἰθίοψ μηδεδιπῶτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδῶν.

μηδέτερος-α-ον (μηδέ, ἔτερος) κ. νεώτ. κ. μηθέτερος Ἀριστολ.Οὐρ.282β,11) κ. ὄρω. μηδέτερος: ἄορ. ἄντων. κανεῖς ἐκ τῶν δύο, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, οὐδέτερος: Θουκ.2,72 δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδέτερος, αὐτ.4,118, Πλάτ.Πολ.470Α δοκεῖ τούτων μηδέτερος ποιεῖν. || κ. κεχωρ. ἐμφαντικώτερον: Θουκ.2,67 καὶ τοῦς μηδὲ μεθ' ἑτέρων, αὐτ.7,59 καὶ μηδὲ καθ' ἕτερα αὐτοῦς, μήτε διὰ θαλάσσης, μήτε τῷ πεδίῳ, διασπυεῖν.

μηδέτερων ἔπιρρ. μτγν. ἐκ μηδέτερο μέρο, μήτε ἀπὸ τὸ ἐν μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος: Κορονοῦτ.Φύσ.Θε.17, Ἰδιδαν.Προγ.1,9.

μηδέτερως ἔπιρρ. κατὰ τρόπον μηδέτερον, μήτε μὲ τὸν ἕνα μήτε μὲ τὸν ἄλλαν τρόπον, οὔτε οὕτως οὔτε ἄλλως: Ἀριστολ.Ἡτοι.1460β,35 εἰ δὲ μηδέτερως, ὅτι οὕτω φασιν' πρβλ.αὐτ.1453β,19 οὐδ' ἂν μηδέτερως ἔχοντες (ὄντες ὀδιόφοροι, οὔτε φίλοι, οὔτε ἐχθροί).

μηδέτερωσα ἔπιρρ. πρὸς μέρος μηδέτερον, μήτε εἰς τὸ ἐν μήτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη: Θουκ.4,118 μήτε ἐπιτυχημένους μηδέτερως μηδέτερωσα, Παισ.2,1,4 τοῦ δσομοῦ μηδέτερως εἰκοντος' πρβλ. οὐδέτερωσα.

μηδαιμα-ατος (τό) [μηδαιμαι] σχόλ. μηδαις, ἐπίνοια, τέχνασμα, στρατήγημα, πονηρόν σχεδίων : Σχόλ. Ηοιδό. Ο 310.

μη δὴ μήπως : Ή. Π 81 μη δὴ πυρὸς αἰθρομένοιο νῆας ἐνιπρόσωσι.

μη δῆτα οὐχὶ τῷ ὄντι, πραγματικῶς οὐχί : Αἰσχ. Γρ. 1075 μη δῆτ', αὐταὶ δὲ ὑμᾶς αὐτάς, Σοφ. Οἶ 830 μη δῆτ', ὡ θεῶν ἀγνόν σεβας, ἴσοιμι ταύτην ἡμέραν προθ. οὐ δῆτα.

μηδίζω Ἦα. εγείζω.

μηδίζω κ. νεώτ. φέρομαι, λαλῶ, ζῶ ὡς Μηδούς, ἴδιως φρονῶ τὸ τῶν Μηδῶν, ἀκολουθῶ τοὺς Μηδούς, ἀντιβ. ἐλληνίζω : Ἦρ. 4,144 ὁ Μεγάρβαρος στρατηγὸς λειψθεὶς ἐν τῇ χώρῃ Ἑλλησποντίων τοὺς μηδίζοντας καταστρέφω, Ξεν. Ἑλλ. 3,16 ὅτι μόνος Ἐρετριῶν μηδίσας ἔφυγεν, Δημ. 1377 Θεβαίων μηδισάντων, - οἱ μηδισάσαντες ἐκ τῶν Ἑλλήνων 2) ρηματ. μηδισαός.

μηδικαίριον [τό] μγν. κ. μον. εἶδος βοτάνης : Διοσκ. 2,127 Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 208 ἐκ τῶν Περσῶν περὶ μηδικαρίου.

μηδική (ἡ) κνεατ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀλλοδοκάρων περιλαμβάνον πόας, καὶ δεινρόλλια, ὄν εἶδος μηδικῆ ἡ ἡμερος, δημ. τριφύλλι, ἃ. π. ἀρχ. μηδικὴ πόα, βλ. λ. μηδικός 2) : Θεόφρ. Φ 8,77, Διοσκ. 2,147. 2) μγν. τὸ φυτὸν ἐλένιον : Πλιν. Φ 14,108, Διοσκ. 1,28.

μηδικός-ἡ-ὄν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Μηδούς, ὁ τῶν Μηδῶν : Αἰσχ. Πέρσ. 790 μηδ' εἰ στρατεύμα πλείον ἤ τὸ Μηδικόν, Ἀριστφ. Βάτρ. 938 ἄν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν, Θουκ. 1,90 καὶ τὴν ἐξ τῶν Μηδικῶν πόλεμον τόλμαν γενομένην, Προκ. Περσ. 1,20 μηδικὴ ἐσθῆς [μεταξὺ τῶν ἐνδύματι], - Μηδικοὶ πόλεμοι τοῖ μεταξὺ Περσῶν καὶ Ἑλλήνων πόλεμοι, ἃ. Περσικοὶ πόλεμοι, || τὰ Μηδικὰ ὡς οὐσ., ἢ περιόδους τῶν Περσικῶν πολέμων, οἱ περσικοὶ χρόνοι : Ἀριστφ. Λυσ. 653 τὸν ἔσαντον τὸν λεγόμενον παπῶνον ἐκ τῶν Μηδικῶν, Θουκ. 1,14 ὄλιγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, Ἀριστ. Πολιτ. 1303b,33 οἶον ἐν Ἐστίασιν συνεβῆ μετὰ τὰ Μηδικὰ || κ. συγκρ. : Φιλόστρ. Ἀπολλ. 1,25 2) Μηδικὴ πόα εἶδος τριφυλλίου Ἦα. κλετών κτήσεων ὀνόμαζοντα : Ἀριστφ. Ἰνπ. 606 ἴσθιον ὄλε τὸν παγούρους ἀντι ποίας Μηδικῆς [σχόλ. ἐτοῦ παρ' ἡμῶν χόρτου. Λέγεται δὲ καὶ πόα τις Μηδικῆ ὀρίστη καὶ καλλίστη καὶ ἐπιτηδευστάτη Ἰνπιοσι. Ἦ αὐτὴ δὲ τριφυλλος λέγεται] || κ. ἀπλῶς μηδικὴ βλ. λ.) || ὑπὸ πινῶν δὲ καὶ μηδικῆ : Διόδ. Σ 3,43 ἀγρωστικ καὶ μηδικῆ, ἐπὶ δὲ λυτῶν ἀνδρομήκη [κωδ.], Ἦρωδιαν. 1,316. Εὐστ. 1967,27 μηδικῆ μὴ χόρτος 3) Μηδικὴ δὲ ἢ Περσικὴ 3) πᾶσιον Μηδικῶν βλ. μῆλον ἐν εἰδ. σημ. || μηδικὴ μῆλεα βλ. μῆλεα ἐν εἰδ. σημ. 4) ὄπος Μηδικός ὁ ὄπος αἰκίφου : Διοσκ. 3,80, Φιλόστρ. 3,2 5) νεώτ. βοταν. μηδικὸν σπλιθῖον ἄσπ βλ. λ. 2) ἢ δούσοσμος 6) νεώτ. χημ. κομμοεορρητικὴ ἀποτελεσματικὴ ἐκ τοῦ ἀνεξηραμένου ὀπου τῶν ρικῶν νάρθηκος τοῦ κρομμυδοῦς τῆς Περσίας καὶ νάρθηκος τοῦ ἀκοροδόσμου 7) ἔπιγρ. τὸ Μηδικόν πιθ. τάφος κατὰ τὸν περσικὸν τρόπον.

μηθιον (τό) μγν. κ. δ. γρ. μηθαιον φυτὸν τι, ἴσως ἡ Μηδικὴ πόα : Διοσκ. 4,Β, Ζώπυρ. π. Ὀρειβ. 1,416.

μηθισός Ἦα. ἐμαλακός καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ ἰδιος τις Μηδίτης.

Μηθίς-ἴδους (ἡ) θηλ. τοῦ Μηδός, γυνή ἐκ Μηθίας : Ἦρ. 1,91.

μηθισοπέ (ἰ) [μηθίζω] κ. νεώτ. τὸ φρονεῖν τὰ τῶν Μηδῶν, εὐνοεῖν τοὺς Μηδούς, ἢ κλίσις πρὸς τοὺς Μηδούς : Ἦρ. 4,165 ὡς διὰ τὸν μηθισμὸν ἁ ποῖς ἰ τῆθνικε, Θουκ. 1 κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ

οὐχ ἥκιστα μηθισμῶς, Δημ. 688 ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ μηθισμὸν κατέγνωσαν, - κατηγορηθέντες ἐπὶ μηθισμῶ.

μηθιστί ἔπιγρ. μγν. κατὰ τρόπον Μηδικόν, εἰς Μηδικὴν γλώσσαν : Στράβ. 11,3,3 πρὸς κίρηνην νεανεύκτες οἰκοῦσιν ἀρμενιστί τε καὶ μηθιστί ἔσκαυσαμένοι.

Μηθοκτόνας-ον ἄρν. ὁ ἀποκτείνων, φονεὺν Μηθούς : Αἴτλ. 4,62 ὡ βασιλεὺ Μηθοκτόνε.

μηθόλας ἔπιγρ. μγν., μον. κ. νεώτ. ἀντὶ μηθ' ὄλας, κατ' οὐδένα τρόπον, παντάμην, ποσῶς, οὐδαμῶς : Κερκ. 17,21, Γαλ. Προτρ. 1 ὡς εἰ καὶ μηθόλας ἦν, Πιρόκλ. Ὑποτ. 125,26 ὡς εἰ μηθόλας ἐκινετο, Πράξ. Συνοδ. 3,1045,62 μηθόλας ὄπαναγκάζοντες || οὐδ' ἐλάχιστον, οὐδόλας.

μηθόλας (μηθός [1]) ὄσοθ, γ' ἐν. παρστ. ἐμῆδετο (γ' μν. Ἐρμ. 46) κ. ἐπ. μηθόλας (Ἦ. Η 478), μέλλ. μήσομαι (Σοφ. Τρ. 973) κ. ἐπ. β' ἐν. μήσαι (Ὀδ. Α 474), γ' ἐν. ἀορ. ἐμῆσται [Αἰσχ. Χο. 991] κ. ἐπ. μήσαστο (Ὀδ. Ω 96), παροκ. μέμηθα [εἰκ. ἀντὶ μέμηθα ἐν γ' μν. Ἐρμ. 437]. γ' ἐν ὑπερσ. μήστο [Ἦσ.], βουλεύομαι, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν : Ἰλ. Β 360 αὐτὰς τ' ἐνὶ μηθεο πείθεθ' ἄλλαυ, Ὀδ. Ε 189 τὰ μὲν νοεῖα καὶ φράσσομαι, ἄσασ' ὄν μοι περ αὐτῆ μηθοίμην 2) μτ. αἰτ. πράγμ. κ. ὁστ. προσ. ἢ μτ. διπλ. αἰτ. πράγμ. κ. προσ. συνήθ. π. Ὀμ. ἐπὶ κακῆς σημ. μελετῶ, τεχνάζομαι, μηχανώμαι : Ἰλ. Η 478 σφιν κακὰ μῆδετο μητιετα Ζεὺς, αὐτ. Κ 52 τόσσα γὰρ κακὰ μῆσασ' Ἀχαιοῖς, Ὀδ. Κ 96 ἐν νόσῳ γὰρ μοι Ζεὺς μῆσαστο λυγρὸν ὄλεθρον, αὐτ. Ο 426, Ἦοιδό. Α 34 ἐθθα καθεστόμενος φρεσὶ μῆδετο θεόκελα ἔργα, Πλιν. Ν 10,64 μέγα ἔργον ἐμῆσαν ὀκέως, Αἰσχ. Χο. 991 ἦτις δ' ἐπ' ἀνδρῶ τοῦτ' ἐμῆσαστο στύγας, Εὐρ. Ἦρ. 1075 πρὸς δὲ κακῆς κακὰ μῆσαστο 3) μεθ' Ὀμ. ἐπινοῶ, ἐπειρισκῶ : Πλιν. Ο 6,94 ἄρτια μηθόμενος, Αἰσχ. Πρ. 477 στας γέγνας τε καὶ πόρους ἐμῆσάμην, Ἀριστφ. Ὀρν. 689 τοῖς ἄφθιτα μηθόμενοισιν, Θεόκρ. 22,218 ἡμῖν κιδῶς 3) ἐμῆσαστο Χιὸς αἰδοῖς, Λουκ. Ἀστρακὸς αἰ δὲ καὶ ἄλλα ἐμῆσαστο πολλὸν μῆζω τούτων || μτ. αἰτ. κ. ἀπαρτ. κατορθῶ τὴν τεχνήτως, διὰ μηχανῆς τινας : Πλιν. Ο 1,31 ἀπιστον ἐμῆσαστο πιστὸν ἔμμενα [Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. ἐκαταρθῶσε τὸ ἀπιστον νὰ εἶναι πιστόν], 4) ἐπὶ μελισσῶν, παρόγα, παρασκευάζω, κίμνω : Σίμων. 47 τὴν μείλιταν ξανθὸν μέλι μηθόμενα 5) φρονιζῶ περὶ τινας, προνοῶ, γινάσκωμαι : Πλιν. Ο 1,106 Θεός ἐπιτροπος ἑὼν τετασί μῆθεσαι ... μερμάνωσ, Πλούτ. Ἦθ. 407,δ ὡν μῆθεσαι προσήκη καὶ φυλάττειν ἰδ. γρ. κῆδεσθαί 6) ρηματ. μῆστωρ.

μηθόποθεν ἔπιγρ. ἔπιγρ. οὐδαμῶθεν, ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀπὸ πουθενά.

μηθόπότερος-α-ον μγν. κ. κευαρ. μηθ' ὀπότερος, μηθότερος, μήτε ὀπότερος, μήτε ὀ ἄλλος : Αἴ 3,12 [Ἦλ.] μηθ' ὀπότερον γὰρ αὐτῶν προελόμενη γῆμαι.

μηθόποστωπὸν ἔπιγρ. μγν. κατ' οὐδένα τρόπον, μηθὲ κατ' ἐλάχιστον : Ἀριστφ. Ἰδ. 2,654.

μηθός-εος [τό] ἰ] μεθώλ. ἐπ. μ. κτ. πληθ. μῆδαις ἀκέφεις, βουλευματα, ἴδιως πονηρὰ τεχνάσματα Ἦα. βουλευματα : Ἰλ. Β 340 ἐν πυρὶ δὲ βουλαὶ τε γενοῖσται, μῆδεα τ' ὀνδρῶν, αὐτ. Η 278 πενυμένα μῆδαι εἰδῶς, Ὀδ. Ν 89 ἀνδρῶν φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα, Ἦοιδό. Ο 398 διὰ μῆδαι παρῶς, Πλιν. Π 4,27 μῆδαισιν ἄμοισι, Αἰσχ. Γρ. 601 ἐπὶ κτόταισι μῆδαις θαμείσται 2) φρονιζέας, μερμάνω : Ὀδ. Α 202 ἄλλα με σός τε πόδος σά τε μῆδαι.

μηθός-εος [τό] [2] ἴθεμ. μαδ-, ἐξ οὗ κ. τὸ μαστός ποῖ. ἐν χρ. κτ. πληθ. μῆδαις κ. μέδαις [Ἀρχ. 11.138] κ. μέδαις [Ἦοιδό. Ἐργ. 512], τὰ ὀνδροκί γεννητικὰ

μόρια, τὰ αἰδοῖα : 'Οδ.Σ 67 αὐτάρ 'Οδυσσεύς ζῶσατο μὲν ράκειον περὶ μῆδεα, αὐτ.87 μῆδεά τ' ἐξέρπασσε δῶη κυσίην ὑμᾶ ἀπασσασθαι, 'Ησιόδ. Θ 180 φίλου δ' ἀπὸ μῆδεα πατρὸς ἐστυμένως ἤμισεν, 'Ανδρόμ.π.Γαλλ.4,41' || ὄμ. κ. μᾶζε ἐπὶ ζῶων : 'Ησιόδ. 'Εργ.512 οὐράς δ' ὑπὸ μᾶζε' ἔθεντο 2) ἐν τῷ ἐν. ἢ οὐροδόχου κύστις : 'Όππ. Κυν.4,44) λαγόνων ἀπὸ μῆδεα γέυθ.

μηδοσπισθιν, γενικ. μηδοσπισθινόν - μηδοσπισθιν, ἢ βέλτιον κεχωρ. μηδ' ἄστις οὖν, μηδ' ὄτι οὖν μηδεὶς μηδαμῶς, μηδ' ἕνας κἂν, κἂν κανένας : 'Θέογν.64 χρῆμα δὲ συμμείξῃς μηδεὶν μηδ' ὄτιοῦν σπουδαίον, Πλάτ. Πολιτ.300C μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐάν ὀράν μηδ' ὄτιοῦν.

μηδοσπισθιν (ἢ) (μηδός (II) μγν. μῆδος, βουλή, φρόνησις : Συμ.ΑΠ 251, Φώτ.

μηδοσίη 'Επιγρ. βιωτ. θηλ. δοτ. ἐν. ἀντὶ μηδ' ὀποία.

μηδοσφόνος-ον μγν. ἐπὶ προσ., ὁ φωνεῖων ἢ ὁ φωνεῦσας Μήδους, ἄ μηδοκτόνος : Δόλλ.Βάσας. ΑΠ 7,243, 'Επιγρ. Μηδοσφόνου πατέρες' || ἐπὶ τόπου, τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐρονεῦσθαισαν πολλοὶ Μῆδοι : 'Επιγρ. Μηδοσφόνος Πλάταια.

μηδοσφῶ ἐπίρρ. 'Επιγρ. ἀντὶ μηδαμᾶ βλλ.

μηδοσφῶθεν ἐπίρρ. 'Επιγρ. ἀντὶ μηδαμῶθεν βλλ.

μηδοσμοῦ ἐπίρρ. 'Επιγρ. ἀντὶ μηδαμοῦ βλλ. : μηδαμοῦ φαίνεσθαι.

μηδοσμῶς ἐπίρρ. π.ἀν. ἀντὶ μηδοσμῶς βλλ.

μηδοσίε-ενός-μθεμῖα-μθέν 'Επιγρ. κ. π.ἀν. ἀντὶ μηδεῖς - μθεμῖα - μθέν βλλ. : Πάν. Ἴνα οὖν μηθὲν ὑπερθεῖ τὸ ἐλαιουργία.

μηδοτερός-α-ον ἀντὶ μηδοτερός βλλ. : 'Αριστλ. Οὐρ.282b,11.

μηδοθῖν (ἢ) μγν. δένδρον τὸ ἐν Αἰγύπτῳ φυόμενον Πλούτ.'Ηθ.359B «φυτὸν ὑπεροίρρον πένσης ἐλαίας μέγεθος (ἀμφ.)»

μηκᾶ 'Ησ. «ἐκέρτατα»

μηκᾶζω μγν. κ. σχόλ. ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν, βληκῶν, βελᾶζω : Συνέσ.'Επιστ.285D μηκᾶζων αἰπόλιον καὶ προβατῖνον βληγῆ, Σχόλ.'Ιλ.Ψ 31 οὐκέτι δρέχθρον, ἀλλ' ἐμῆκαζον (αἰγες) 2) μτφ. ἐπὶ προσ., φωνάζω ἐπιμωδῶς, βελᾶζω, πρὸλ σκουζῶ : Νικ.'Αλεξ.214 αὐτὰρ ὁ μηκᾶζει μανθῖς ὑπο μυρία φιλῶζων (σχόλ. «μηκᾶται ὡς προβάτων» 3) ρηματ.π. μηκασμός.

μηκᾶς-άδος (ἢ) ἐπιθ. π. 'Όμ. μ. ἐπὶ αἰγῶν κ. κτ. πληθ. ἢ μηκωμένη, ἢ βελᾶζουσα : 'Ιλ.Λ 383 οἱ τὲ σε περικραῖσι λέονθ' ὡς μηκᾶδες αἰγες, 'Οδ.) 124 βόσκει δέ τε μηκᾶδας αἰγας, 'Αντιφ.1,52,8 μηκᾶδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον' || κ. ἐπὶ προβάτων, ἢ βληκωμένη, ἢ βελᾶζουσα : Εὐρ.Κύκλ. 189 μηκᾶδων ἄρνων τροφαί' || κ. ἐπὶ βοῶν, ἢ μυκωμένη, ἢ μουκνίζουσα : Σοφ.ἀπ.122 κυνὸς πέλεις τε μηκᾶδος βοός 2) ὡς οὐσ. ἢ αἰε, ἢ γίδα, ἢ κατοῖκα : Θεοκόμ.1,87 'Όπλος ἔκκ' ἐσορῆ τὰς μηκᾶδας οἶα βατεῦνται, Λεωιδ.Ταρ.ΑΠ 9,123, Λουκ.'Εταῖρ.Δ 7,1 θοῖσαι μὲν τῇ Πανδῆμῳ θεήσι λευκὴν μηκᾶδα.

μηκασμός (οἶ) (μηκᾶζω) μγν. ἢ φωνῆ τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, βέλαισμα : Πλούτ.Σύλλ. 27 τράγου μηκασμῶ φωνῆν ἀφέντος, Πολυδ.5,87 μηκασμῶ παραπλησιᾶν φωνῆν ἀφίσει.

μηκεδάνος-ή-όν (μῆκος, μακεδνός) μγν. μακρός : 'Ησ. «μηκεδάνον, μακρόν» : ΑΠ 11,345, Συνέσ.329B μηκεδάνον μηρυμα χρόνον, Νόνν.Δ 9,260.

μηκελία (ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωληκῶν πλατεμύρινος ἐκ τῶν λινεῖδῶν, περιλαμβανόν ὄδρουθιους σκωληκῶν.

μηκέτι (μῆ, ἐτι μτ. παρεμβολῆς τοῦ κ κτ. ἀναλογίαν πρὸς τὸ οὐκέτι) ἐπίρρ. ἀπαγορευτικόν, ἀποκλείων τὴν ἐπανάληψιν πράξεώς πινος ἐν τῷ μέλλοντι, μῆ πλεον, ὄχι πλεον, οὐκῆ μακρότερον εἰς τὸ μέλλον : 'Ιλ.Ν 292 ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα

λεγώμεθα νηητοῖσι ὡς ἑστέωτες, 'Ησιόδ.'Εργ. 174 μηκέτ' ἄπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετῆναι ἀνδράσιν, Πίνδ.Ο 1,5 μηκέτ' ἀέλιου σκοπέην ἄλλο θαλπνότερον, ἐν ἀμέρᾳ φαίνον ἀστρον, Αἰαχ.Χο.805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι, Σοφ.ΟΚ 192, αὐτ.Φιλ.415 ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόσι, Πλάτ.Γοργ.488B μηκέτι ποτὲ με νοουθετήσης ὑστερον, ΚΔ 'Ιω.5,14 μηκέτι ἀμάρτανε, ἴνα μῆ χεῖρον σοί τι γένηται, αὐτ.Πράξ.4,17.

μηκῆ (ἢ) μγν. κ. σχόλ. κ. μτ. ἔσφ. τονισμό μῆκη ὁ μηκασμός, τὸ βέλαισμα : Αἰλ.Ζ1 7,46 μηκῆ ἐλάφου, Σχόλ.'Ιλ.Δ 435, Σχόλ.'Οδ.) 124.

μηκηθμός (οἶ) μγν. ἢ φωνῆ τῶν ζῶων, ὁ μηκασμός : 'Όππ.Κυν.2,359 Ἴνασμένον τοῖσισιν ἀπόπρθι μηκηθμόσιν, Γρηγ.Νύσσοι.1,250Α διὰ τοῦ μηκθμοῦ τῆς ὄνου ἰτὸ γκράσιμα).

μηκητικῶς-ή-όν σχόλ. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μηκᾶσθαι, βληκᾶσθαι, ὁ μηκῶμενος : Σχόλ.'Ιλ.Ψ 31.

μηκίζω μων. μηκῶν, ἐκτίμων : Εὐστ.Διον.Περ.65.

μηκικῶς-ή-όν (μῆκος) μγν. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ γεωγραφικόν μῆκος : Πρὸκλ.'Υποτ.114,29 τὴν μηκικὴν βέναι, αὐτ.114,1 ἐκάστω τῶν ἀστέρων μηκικᾶς τε καὶ πλατικᾶς θέσεις, Βρυέν.'Ι.Αρμονικᾶ 411C κατὰ τὴν μηκικὴν αὐτῶν πάροδον.

μηκίστως π-ον κ. νεώτ., ὄωρ. μᾶκιστος (π.τραγ.) ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ μακρός, σχηματισθεῖς ἐκ τοῦ μῆκος, κ. ὑπερθ. ἐκ τούτου μηκιστότατος (Γρηγ. Ναξ.2,187C), ὁ ὑψηλότατος τὸ ἀνάστημα, μακρότατος : 'Ιλ.Η 155 τὸν δὴ μῆκιστον καὶ κάρτιστον κτάνων ἀνδρα, 'Οδ.Λ 309 οἱ δὲ μῆκιστους θρέψε 'Ξειδωρος ἀρουρα' 2) ὁ μέγιστος, ὁ πάρα πολὺ μεγάλος : Αἰαχ.ἀπ.281, μᾶκιστον ἀσίλων τῶν μακίστων, Εὐρ.'Ἰνν.818 τὰ μᾶκιστ' ἐμῶν κακῶν, 'Απολλ.Ρ 1,82 ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μῆκιστον ἐπαυρεῖν (σχόλ. «οὐδὲν κακὸν μέγιστον ὁ μὴ ἀνθρώποισι εὐχερὲς ἐπαυρεῖν, ὁ ἔστιν ἐπιτυχεῖν»), αὐτ.Α 1,364 μῆκιστον τεράων 3) ὁ διειρακῶν πάρα πολὺ, ὁ μακρότατος : Χρησῶμ.π.Ζῶς. 26 ἄλλ' ὀπίσταν μῆκιστος Ἰκη χρόνος ἀνθρώπων τῆς ζωῆς' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Ξεν.'Αγης. (0,4 ἐπὶ τὸ μῆκιστον ἀνθρώπινου αἰῶνος (ἢ μακροτάτη ἡλικία) || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ πολὺν μακρὸν χρόνον, μακρότατα : 'Υμν.Δῆμ.258 καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίῃσι τεῆς μῆκιστον ἀσθήης, Λουκ.'Ερμῶτ.50 περιεγράφον μῆ πλείω βιώναι τὸ μῆκιστον ἐτῶν ἐκατόν ἀνθρώπων ὄντα, αὐτ. Δημῶν.) ἐπὶ μῆκιστον συνεγενομένην 4) π. 'Όμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τέλους, στὸ τέλος : 'Οδ.Ε 299 τὶ νῦ μοι μῆκιστα γένηται' 5) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. εἰς μεγίστην ἀπόστασιν, ὅσον τὸ δυνατόν μακρᾶν : Σοφ.Φιλ.849 δ,τι δύναι μῆκιστον κενῷ μοι 6) ἐξήκοθ (βλέπε ὅσον μακρᾶν δύνασαι), Ξεν.ΚΠ 4,5,28 οἱ τούτ' ἐχθροὺς μῆκιστον ἀπελασόντες μάλλον τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστάσι, Φιλῶδ.Ρητ.1,2708 μῆκιστον ἀφέστηκεν τοῦ πεθεῖν 6) νεώτ. ἀνατ. ἐπὶ μιάς, ὁ ἐκτείνμενος ἀπὸ τῆς ἐρᾶς χώρας μέχρι τῶν μαστοειδῶν ἀποφύσεων τοῦ κρανίου.

μηκεδωνόν (τῶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφιβίων ἐκ τῶν σαλαμανδριδῶν, περιλαμβανόν μικρὰς σαλαμανδρας.

μηκῶθεν (μῆκος) ἐπίρρ. μγν. κ. μων. μακρόθεν, ἀπὸ μακριᾶ : Αἰσώπ.Μυθ.243 ἀλώπηξ δὲ μηκῶθεν στάσα ἐφθ, Παῦλ.Αγ.5,42 ἐπιφέρει σκοτῶματα καὶ ἀγλῶς, ὡστε μηκῶθεν μῶδ' ἐπ' ὀλίγον βλᾶπειν, Εὐστ.'Ιλ.Δ 2,22.

μηκόνημα-ατος (τῶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὀρθοπτερῶν ἐκ τῶν λοκουσιδῶν.

μῆκοποιῶ-ῶ μον. καθιστῶ τὸ μακρὸν, μῆκυν, ἐκτείνω: Εὐστ.32,5.

μῆκος·(τό) κ. μον. κ. νεώτ., ὄωρ. μῆκος (Ἄρχυτ.) ἡ ἀπόστασις, ἡ ἔκτασις ἀντικείμενου πινός ὀπό τοῦ ἐνός ἄκρου αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, τὸ μέτρον: Ὀδ.1.324 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος· Ἦρ.1,72 μῆκος ὀδοῦ εὐδών ὄνδρῳ πέντε ἡμέραι ἀναισιμούνται, Θουκ.1,34 χαλεπὸν δὲ διὰ πλοῦ μῆκος ἐν τάξει μείνει, Πλάτ.Πολιτ.284B μῆκη καὶ βάθη καὶ πλάτη καὶ παχύτητα πρὸς τὸν αὐτίον μετροῦσι, Διοσκ.2,185 θάλασι βοτάνων ἐστὶ στενὸν τοῖς φύλλαις, ὄωρ. δακτύλου μῆκος, ΚΔ Ἀποκ.21,16 τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς Ἴσα ἐστὶ ἴπης πόλεως, Βί. Ἀλεξ.334 εἶναι τὸ μῆκος ἡμερῶν ὀδὸν πέντε καὶ μόνον· ἢ μτ. πρὸθ. ἐν, ἐπί, κατά, εἰς, ὡς ἐπίπρ.: Ἦρ.2,155 Ἰηταὺς υἱὸς ἐξ ἐνός Ἰθίου παποιμένος ἄς τε ὕψος καὶ ἄς μῆκος, Πλάτ.Σωφ.235D ὀπότεν κατὰ τὰς τὸν παραδείγματος συμματρίας τις μῆκει καὶ πλάτει καὶ βάθει, αὐτ.Τίμ.36B κατὰ μῆκος σχίσας, Ἀριστοτ.Ζ1.504α,15 ἔχει γὰρ ἐπὶ μῆκος ἔκτασις καὶ ἐπὶ τέτταρας δακτύλους, αὐτ. Μετ.387,2, κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς - τοῦ ποταμοῦ - τῆς ὀδοῦ· ἢ ὄμ. κτ. αἰτ. ἐν. μτ. ἄρθρου ἢ ἀνευ ἄρθρου, ὡς ἐπίπρ., ἀντιθ. εὔρος, ὕψος: Ἦρ.1,181 σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὔρος· 2) ἐπὶ ταχοῦ, τὸ ὕψος: Ἀριστοτ.Ὀρν.1130 τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, . . . ἀκατοντροχόνου· 3) κ. ἐπὶ προσ., ὀφθλόν ἀνάστημα, μέγεθος, μπόδ: Ὀδ.Υ71 μῆκος δὲ ἔπορ· Ἀρτεμῖς ἀγνή· ἢ κ. μτ. πρὸθ. ὡς ἐπίπρ.: Ξεν.Λακ.2,6 εἰς μῆκος αὐξάνεσθαι· ἢ κτ. αἰτ. ἐν. ἢ δοτ. ὡς ἐπίπρ.: Ὀδ.Λ312 ἀπὸ μῆκος γε γενέσθην ἐνεσθῆναι, Πλάτ.Θεαιτ.147D ὅτι μῆκει οὐ ξύμμετροι τὴ ποδιάα ἰκατὰ μέτρον γραμμικῆν, κατὰ μῆκος· ἢ τὸ κατὰ μέτρον διάστασις μέγεθος, ἀντιθ. ἐπιπέδον βάθος: αὐτ.Νόμ.817B· ἢ ἐν τῷ Ἀριθμητ. ἢ δοτ. μῆκει εἰς τὴν πρὸν τὴν δυνάμιν: Ἐοκλ. Ἀριθ.3,4· 4) ἐπὶ χρόνου, χρονικὴ ἔκτασις, διάρκειά, Αἰσχ.Πρ.1020 μακρὸν δὲ μῆκος ἀκτελευτήσας χρόνου, Εὐρ.Ὀρ.72 μακρὸν μῆκος χρόνου, - τὸ μῆκος τῶν χειμερινῶν νυκτῶν· ἢ κ. μτ. πρὸθ. ὡς ἐπίπρ.: Σοφ.Τρ.69 ἐν μῆκει χρόνου, Πλάτ.Νόμ.683A ἐν χρόνου πινός μῆκεισιν ἀπλήτους· 5) μτφ. ἔκτασις, ἀνάπτυξις, διεξοδικότης: Αἰσχ.Εὐμ.201 τασοῦ μῆκος ἔκτεινον λόγου (μακρὸ ὄμιλος), Σοφ.ΟΚ1139 οὐτ' ἐπὶ τῷ μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον· ἢ κ. μτ. πρὸθ. ἢ κτ. αἰτ. ἐν. ὡς ἐπίπρ., ἐν ἐκτάσει, διεξοδικῶς: Σοφ.Ἀντ.446 εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα, Ὀουκ.4,62 ἐν μῆκει λόγων διελεθῆν, Παναντ. Ἀγ.Ὀρ.168 ἀπὸ τὸ μακρότατο, βυζαντινὸν στὸ μῆκος, λόγο τοῦ στῆ ὄνομα . . . ἐπαθε τείασι κούραση, ὡστε· 6) μεγαλύνω, μέγεθος: Ἐμψ.119 ἐξ ὅσης τιμῆς τε καὶ ὄσσου μῆκος ὄδαου ὄδε πεσών· ἢ κ. κτ. αἰτ. ὡς ἐπίπρ. κατὰ τὸν βαθεμόν τῆς ἐντάσεως, κατὰ τὸ μέγεθος: Σοφ.Ἀντ.393 ἢ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλίθιας χαρὰ εἰκοικε ἀλλῆ μῆκος οὐδὲν ἡδονῆ· 7) μτν. μῆκος κ. νεώτ. ἄπορον. μῆκος γεωγραφικὸν σημεῖον πινός τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καλεῖται τὸ τόχον τοῦ ἰσημερινοῦ τὸ περιλαμβανόμενον μεταξύ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ διερχομένου διὰ τὸ σημεῖον ταύτου καὶ τοῦ πρώτου καλουμένου μεσημβρινοῦ, λαμβανόμενον κατὰ συνθήκην, ἀντιθ. πλάτος: Στράβ.Γ.4,5 ὅτι μὲν γὰρ πλέον ἢ διπλάσιον τὸ γνῶριμον μῆκος ἐστὶ τοῦ γνῶριμου πλάτους, ὀμολογοῦσι καὶ ὀ ὄστερον καὶ τὸν πάλαιον ὀ χριστίστατο, Πτολ.Μαθ.2,12, Βέττ.Βιθ.260,5· 8) νεώτ. ἄπορον. ἐπὶ ἀστάσει, ἡ διεξοδος γωνία τῶν δύο μεγάλων κύκλων τῆς οὐρανοῦ σφαιρας τῶν διερχομένων διὰ τὴν πῶλιν. αὐτῆς· ἢ μῆκυν γραφεῖον γαλλικὴ ἐπιστημονικῆ

κῆ ὄργάνωσις, ἐδρεῦουσα ἐν Παρισίοις, σκοπὸν ἔχουσα ἢν τηλεοπίοισιν τῶν ἀστρονόμων ἐπιστημῶν ὡς πρὸς τὰς ἐφαρμογὰς τῶν εἰς τὴν γεωγραφίαν, ναυτιλίαν καὶ γεωφυσικῆν· 9) γραμμ. ἢ ἐκ μακρῶν φωνηέντων ἀποτέλεισι συλλαβῆς, ἀντιθ. βραχύτης: Πλάτ.Πολ.400C μήκη καὶ βραχύτητας προσήπτε, Ἀριστοτ.Πολιτ.1456b,32, Διον.Ἀλ.Συνθ.15· 10) ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς στρατιωτικῆς φάλαγγος: Ἀσκληπιδ.2,5.

μῆδοστήσιος (ῆ) νεώτ. (ζῶλο. γένος ἐντόμων ὀρβοπτερόων ἐκ τῶν ἀκριδιδῶν, περιλαμβανόν ἀκριδας μικροῦ μεγέθους.

μῆσος ἐπίπρ. ἰων. ἀντὶ μῆστε βλλ.: Ἦρ.1,77 **μῆκοτῆς-πτος** (ῆ) μτν. τὸ μῆκος: Γαλ.19,479 οὐδὲ μῆκοτῆς οὐδὲ τῶν τὸ συμπεδηκῶτων.

μῆκύνος-εως (ῆ) μῆκύνω) σχόλ. κ. νεώτ. γραμμ. ἐν προσῳδῳ, ἡ ἔκτασις βραχέος φωνήεντος εἰς μακρὸν, ἡ ἐπέκτασις: Σχόλ.Διον.Ὀρ.49E· 2) νεώτ. ἡ κατὰ μῆκος ἐπέκτασις, ἐπιμῆκισις, μακρμεα.

μῆσυντικός-ή-όν μτν. γραμμ. ὁ συνθεῖζων, ὁ ἀγαπῶν μὴ μῆκνὴ τὸ φωνήεντα, νὰ μεταβάλλῃ τὸ βραχέα εἰς μακρά: Ἀπολλ.Δωκ.Ἐπίρρ.57,72 μάλλον μῆκυντικός εἰσι κατὰ τὰ φωνήεντα (αἰ Ἀττικῶ) πρδλ. Σχόλ.Ἠφαιστ.92C τῆς φύσεως τῶν στοιχείων (η, ω) ὄσσης μῆκυντικός.

μῆκύνω (μῆκος) κ. μον. κ. νεώτ., ὄωρ. μακύνω, μέλλ. συνηρ. μῆκύνω [Θουκ.4,17] κ. ἰων. μῆκύνω [Ἦρ.2,35], κ. παθ. ὑπκυνθῆσθαι [Ἐπικ.Φύσι.14,5], ἄορ. ἐμῆκύνω (Ἦρ.3,60) κ. μέσ. ἐμῆκύνω κ. ὄωρ. ἐμῆκυνάμην [ΑΠ6,17] κ. παθ. ἐμῆκύνθη, παθ. παρκα. μῆκυσίαισι, καθιστῶ τὴ μακρὸν, ἐκτείνω, ἐπιμῆκύνω, μακρῶναι: Ἰνπ.Ἀφορ.1,2, Ξεν. Ἰππαρχ.4,9 τὸ μέγιστον μῆκύνον ἀντὶ τῆς τάξεως, αὐτ. Ἀνομ.3,13,5 τὸ μὲν γὰρ ἀναγκαῖον εἶναι περισπέρω τοῦ μετρίου μῆκύνειν τὸς ὄδοῦς χαλεπῶν, - μῆκύνω τὸ βῆμα· κ. παθ.: Πλάτ.Πολιτ.282E τῶν περὶ ἔστικῆν ἔργων μῆκύνθη τε καὶ σπὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κατὰμῆ τι· 2) ἐπὶ χρόνου, αὐξάνω τὴν χρονικὴν διάρκειάν πινος, παρατείνω: Εὐρ.Ἦρ.143 τίν' εἰς χρόνον ἔτατε μῆκύναι βίον· ἢ κ. παθ. παρατείνωσι: Ἰνπ.Ἀερ.7 νοσήματα μῆκυνθέντα, Θουκ.1,102 ὡς αἰτίας πρὸς τὸς ἐν ἰθῶμῳ ἐμῆκύνετο ὁ πόλεμος· 3) ὀνοβάλλω, ἀργαροῶ: Πίνδ.Π.4,286 οὐδὲ μακύνων τέλος ὄδδεν· 4) ἐν ἀναφορῇ πρὸς λόγον, δίδω ἔκτασις εἰς τὸν λόγον, ἐκτείνω, ὀμιλῶ ἐκτάσει: Ἦρ.2,35 ἔρχομαι περὶ Αἰγύπτου μῆκύνων τὸν λόγον, Σοφ.ΟΚ1120 πρὸς τὸ λιπαρὲς τὸν εἰ φανέντ' ἀελατα μῆκύνω λόγον, Ὀουκ.4,17 τούδ' δὲ λόγους· ὁ παρὰ τὸ εἰσθὸς μῆκυνόμεν, Ἰσοκρ.11,44 ἐξ ἄν ἄν τις καὶ εἰδὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογία μῆκύνει· ἢ κ. ὄνευ τοῦ λόγον, ὀμιλῶ ἐς ἄρβτ., ὀμιλῶ ἐκτάσει, διεξοδικῶς: Ἦρ.3,60 ἐμῆκυνα περὶ Σομίων μάλλον, ἐπὶ σφί τρία ἐστὶ μέγιστα ἀπέναντι Ἑλλήνων ἐξεργασμένα, Ἀριστοφ.Λυσ.1132 πόσους εἴποιμ' ἄν ἄλλους, εἰ μὴ μῆκύνω ὄδοι, Πλάτ.Πολ.437A ἴνα μὴ ἀναγκαῖον μῆκυνα πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπέδιντες καὶ ββασιόμενον ὡς οὐκ ἀληθεῖς ὄσας μῆκύνει, Διον.Ἀλ.Συνθ.23· 5) κ. ἐμῆροθ., μ. περὶ πινος: Δημήτρ.71· ἢ π. Ὀουκ. κ. μτ. αἰτ. ἀντικ., ὀμιλῶ διεξοδικῶς περὶ τινος: Ὀουκ.2,42 ἐμῆκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως, αὐτ.2,43· ἢ κ. παθ. λαμβάνω ἔκτασις, ἐκτείνωσι: Ἐπίκ.Φύσι.14,5 αὐθῆς ταῦτα μῆκυνθῆσεται, Φιλῶδ.Ποιμ.5,26 ἡδῆ μῆκυσίμενον τὸ σύγγραμμα καταπαύσασθην· 6) μέσ. αὐξάνομαι, μεγαλύνω: ΚΔ Μῆτρ.4,27 ὡς ἄν . . . ὁ σπῆρος βλαστάνη καὶ μῆκύνεται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός, Θεοφύλ.Σ.7,5,6 τὸ κακὸν ἐμῆκύνετο ἰθὶ δρόμῳ· 6) ἐπὶ κολοσσισαῖο ἀγάματος, ἐγειροῦ περὶ τὰ ἄνω, ὀρθῶ, ὕψανῶ, σηκῶν φηκά: ΑΠ6,171 αὐτῷ σοί ποιοι Ὀλυμπον ἐμῆκυνάτω

κολοσσόν τόνδε Ῥόδου ναίεται Δωριδος, Ἀέλιε· 7) κάμνω να ἤχησ μακράν, φώνω μεγάλην βοήθ, 68. φωνάζω δυνατά· Σοφ.ΟΚ 489 ἄπιστος φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήθ· 8) μγν. ἔκτελει βραχὺ φωνῆν εἰς μακρὸν, μεταχειρίζομαι μακρὸν συλλαβὴν, ὄντιθ, βραχύνω βλ.λ.2: Σφ.τρ.6,10,5,8 Σφ.τρ.6 δ' ἐστὶ μηκύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν κ. παθ.: Διον. Ἀλ. Σουθ.15, Πλούτ. Ἡθ.275F, Ἀπολλ. Δόσκ. Ἐπίρρ.146,18, Ἱφαιστ.1,4 φωνῆν μηκύνουμενον· 9) πολλαπλασιάζω ἐπὶ νέον κλάσμα· Θεολ. Ἀριθμ.24,48. 10) ρηματ. π. μηκυντέον, μήκυνσις, μηκυσμός, μηκυντικός.

μηκυσμός (ὁ) |μηκύνω| μσν. γραμμ. ἡ ἔκτασις βραχέος φωνήεντος εἰς μακρὸν, ἡ μήκυνσις, ἀντίθ. βραχύνσις βλ.λ.2)· Εὐστ. Ἰλ.β1,6 ἡ τῶν φιλῶν συμφώνων ἐπιφορά βοηθεῖν εἰς μηκυσμὸν δύνανται τῷ βραχεῖ φωνῆντι.

μηκύναι-όμαι κ. νεώτ., μγν. ἄσρ. β' μάκων (Ἰλ.Π 469), μγν. παθ. παρακ. μεμηκώς (Ἰλ.Κ 362) κ. θηλ. μεμακύναι (Ἰλ.Δ' 435), παρατ. ἐκ τοῦ παρακ. ἐμεμύκον (Ὀδ.1439), ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, φωνάζω μέ-ε-ε, βληχῶμαι, βελάζω· Ἰλ.Δ' 435 ὡς τ' οἶες . . ἐν ἀλλῇ μυρία ἐσθήκασι ἀμελγόμενοι γάλα λευκὸν ἀχνῆς μεμακύναι, ἀκούουσι ἅπα ἀνδρῶν, Ὀδ.1439 θήλειαι δ' ἐμύκον ἀνιμμελκτοὶ περὶ σκούδ· ἢ μγν. ἐπὶ τῆς φωνῆς αἰῶν· Φρύν. ἐν ΑΒ 338 μηκύνται σῆξ καὶ ἔλαφος· 2) ἐπὶ διακομμένου νεβροῦ ἡ λαγυδοῦ, ἐπέμπα ὄξυν μηκηθῶν, φωνάζω, σκούζω· Ἰλ.Κ 362 ἡ κεμαδὴ ἡε λαγυδὸν ἐπέειγτο ἐρμενές αἰεὶ χάρων ὄν' ὀλέθηθ', ὁ δὲ τε προθέσει μεμύκων· 3) ἐπὶ τετραμμένου, ὀλον ἀνδροῦμαι, ἴππου, ἔλαφου, κάπρου, ἐκβάλλω γογγυσμὸν, στεναγμὸν ἴδωμ σωματικῆς ὀδύνης, βογγῶ· Ἰλ.Π 469 κἀδ δ' ἔπεσ' ἐν κνήσῃ μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς (ὁ ἴππος Πήδασος), Ὀδ.Κ 163 ἔλαφος, αὐτ. Σ 98 (ὁ ἴπρος), αὐτ. Τ 454 (κἀπροκ)· ἢ Ἦσ. ἐμακῶν' βοήσας· 4) ρηματ. π. μηκυσμός, μηκηθμός.

μηκύνω-ωνος (ἡ) κ. νεώτ., δωρ. μάκων, φυτὸν ἐτήσιον κοσμητικόν, φαρμακευτικόν, ἐλαιοφόρον καὶ κατ' ἐξοχὴν βιομηχανικόν, μήκων ἡ ὑπονοσθός, παπασοῦδα, ἀφίδιον, ὄνιο· Ἰλ.Θ 306 μήκων δ' ἐτέρωσε κέρη βάλεν ἐνὶ κήπῃ, Θεόφρ.9,Β,2, Θεόφρ. 11,57 μάκων' ἀπαλάν ἐμυρὰ πταγῶναι' ἔχουσιν· ἢ μήκων ἡ ροιάς εἶδος κοσμητικῆς φυτοῦ, λαλές, κουσποπεινὸς, τσάκρα· Διοσκ. ἐμήκων ροιάς ὠνόμασαι, διὰ τὸ ταχέως τὸ ἄνθος ἀποβάλλειν· Θεόφρ.9,11,9, Διοσκ.4,65· ἢ μήκων ἡ νόθος εἶδος ἀγρίου φυτοῦ, ἄγκυραρόχορο· Θεόφρ.9,12,4, Διοσκ.4,63· ἢ μήκων ἡ ἀγρία ἡ ἀγρευμένη· Διοσκ.4,64· ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν **μηκωνοειδῶν**· ἢ εἶδος γίνος μήκωνος ἡ κεφαλὴ τυχάνει ἐδῶδιμος· Ἰππ. Γυν.2,192 μήκωνα ἀφράν, Ὄουκ.4,26 κελυθῶν ἐν ἄσχοις ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιωμένην· ἢ μήκωνος ὀπὸς τὸ ὄνιον· Ἀσκληπιάδ. Πρ.π. Γαλ.14,138, Νικ.Θηρ.946 μήκωνος φιαρῆς ὀπὸν· 2) μήκων ἀφρώδης τὸ φυτὸν πέπλος, πεπλός, ἀνδράκη ἡ ἀγρία· Διοσκ.1,68 πέπλος· οἱ δὲ σκυῆν, σὶ δὲ μήκωνα ἀφρώδη καλοῦσι· 3) τὸ φυτὸν τιθυμάλλις, γαλατσίδια· Διοσκ.4,164· 4) ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ὁμοίον τῷ σχήματι τῆς μήκωνος· Πασα.5,20,5 ἐπὶ κορυφῆ δὲ ἐστὶ τὸ Φιλιππειῶν μήκων χαλκῆ σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς· 5) ἡ κῆσις τῶν κοκλίων, σπηλιῶν καὶ ὀσίων θαλασσιῶν μαλακίων, ἐντὸς τῆς ὀπλοῦς ὑπάρχει χυμὸς ὁμοίος πρὸς μελάνην ἀπὸ ἥπατος, καὶ ἴσως καὶ τὸν σχήματος ἡ τοῦ χρώματος τῆς κεφαλῆς τῆς μήκωνος κληθεῖσα οὕτω· Αἰλ.Φι π. Σουῖδ. ἐμέροσι τῶν ἐντοσθίων τὸν πολύποδος τοῦ Ἰχθύος, ὅς κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας ὀλοεὶ κῆσις ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν θόλον· Ἀριστ.Ζι 530α,15 πλὴν οὐχ

ὡσπερ ἐκεῖνοι τὴν μήκωνα μέλαιναν, ἀλλ' ἐρυθραν, αὐτ.547α,16 τὸ δ' ἄνθος ἔχουσιν ἀνά μέσον τῆς μήκωνος καὶ τοῦ τραχύλου, Ἀθην.7,316δ ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας ὀλοεὶ κύστις, Ὀππ. Ἀλ.3,157 σπῆλαι αὐ τοῖσι βόλοφροσῦψησι μέλονται· ἐστὶ τις ἐν μήκωσι δόλος κείνησι πεπηγώς· 6) εἶδος μεταλλικῆς ἄμμου· Πολυδ.7,100· 7) τὸ ἑσωτερικὸν μέρος τοῦ ὠτός· Πολυδ.2,86· 8) Ἦσ. ἐκρατηρίσαιο, σὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἱ καὶ μήκωνες λέγονται.

μηκωνάριος-α-ον μγν. ὁ τοῦ φυτοῦ μήκωνος, ὁ μηκωνικός· Δαρμόκρ.π.Γαλ.14,130 μηκωναρίου σπέρματος.

μηκωνάριος-α-ον μγν. ὁ δὲ ὄπιο μήκωνος ἀρωματισμένος· Φιλόστρ. Γυμν.44 ἄρτος τὰς μηκωνείους καὶ ἀπετηγμένους ἐστῖσι· 2) τὸ οὐδ. μηκωνείον ὡς οὐσ. τὸ ὄνιον· Σέξτ. Ἐπι. Πυρρ.1,81, Σγῶλ. Νικ. Ἀλ.434· 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ μηκωνίον βλ.λ.4)· Σωρ.1,81.

μηκωνέλιον (τὸ) νεώτ. χημ. λιπαρὸν ἐλαίον ἐξαγόμενον δι' ἐκθλιφῆως τῶν σπερμάτων μήκωνος τῆς ὑποφώρου.

μηκωνικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ὄνηκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μήκωνα, ἡ ὁ ὁμοίος πρὸς μήκωνα· Θεόφρ.Φι 9,20,1 σπερμάτια μηκωνικά ἔχον· 2) πθ. ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν μήκωνων· Θεόφρ. Φι 11,2.

μηκωνίση (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς τοῦ ὀπιοῦ, παρουσιάζομενον ὁμοίω μωρῶν ἄχρωδων κρυστάλλων, ἀόσμων καὶ λιαν μικρῶν τῆν γεῦσιν.

μηκωνίσιον (τὸ) κ. νεώτ. φυτὸν τὶ θαμνώδες, ὁ μήκων, ὁ πέπλος· Ἰππ.Διατ.72 μηκωνίσιον συλλέγων ταπεινὸν καὶ θερπένου, αὐτ. Συρλίφ.7· 2) τὸ φυτὸν τιθυμάλλις, γαλατσίδια· Θεόφρ.Φι 9,8,2 εἰς ἀγγεῖα συνάγουσιν, ὡσπερ καὶ τὸν τοῦ τιθυμάλλου ἡ μηκωνίου καλοῦσι γὰρ ἀμφοτέρω· 3) κ. νεώτ. ὁ ὄνος, χυμὸς μήκωνος τῆς ὑποφώρου, τὸ ὄνιον· Φιλόδ.Θαν.9· 4) κ. νεώτ. τὸ πρσινομέλαν περιεχόμενον τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος τῶν ἐμβρύων, ἡ πρώτη κόπρος τοῦ ἀρτηγενήτου βρέφους· Αριστ.Ζι 582α,31 καὶ τοῦτο περιπτώμα . . ὁ καλοῦσι αὶ γυναικῶν μηκωνίον χρώμα δὲ τούτου αιματώδες καὶ ἀφῶδρα μέλαν καὶ πιττώδες, Γαλ.19,176.

μηκωνίς-ιδος (ἡ), δωρ. μάκωνίς, εἶδος θριδακος, μαρουλίου, ἐχόντος ὀπῶν ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν τῆς μήκωνος· Νικ.Θηρ.630 ἄρει μὲν ὀλίγων μηκωνία ἄρμονο ἔσθην, Γαλ.13,173 μηκωνίς θριδαξ· 2) εἶδος εὐφορβίου· Ἰππ.Ἐντ.Παθ.7· 3) ὡς ἐπίθ. ὁ ἐκ μήκωνος παρεσκευασμένος, ὁ μηκωνικός· Ἀλκμ 74Β τράπεσοδι μακωνιδῶν ἄρων ἐπίσπεροσαι.

μηκωνίσιον (ὁ) μγν. ὁ ὁμοίος μήκωνι, ὄνομα πολυτιμοῦ λίθου· Γλιν.Φι 37,173.

μηκωνίτις-ιδος (ἡ) μγν. φυτὸν τὶ θαμνώδες, πέπλος, πεπλός· Γαλ.19,22.

μηκωνοειδής-οῦς-ές λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς μήκωνα· Σουῖδ. 2) νεώτ. βοταν. τὰ μηκωνοειδῆ οἴκον δικτυοληθῶν φυτῶν.

μηκωνοφόρος (ἡ) π.π. ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ φέρουσα, παράγουσα μήκωνας, παπασοῦδες.

μηκωνόφης-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν μηκωνοειδῶν.

μηλαγρίον (τὸ) μγν. κ. μσν. ἄγριον μῆλον, ἀγριόμηλο· Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βι.1. Σιλεντ. ASS Μαῖου 3,18, 38 οὐδὲν ἐνταῦθα βρώσιμον ἔχομεν πλὴν τῶν μηλαγρίων τούτων.

μηλαδέριον (τὸ) ὄσμ. ἐτεροβαλῆς ἀδελφοῦς ἡ ἀδελφῆ, ἄ. ζηλαδέριον· 2) εἶδος ἀετού, ἄ. ἀετός τοῦ Μονοβλή.

μηλάνθημον (τὸ) μγν. φυτὸν πολυετές, φαρμακευτικόν, βοφικόν, ἀνθεμῖς ἡ βαφικῆ· Διοσκ.3,137

μηλάνθη (ή) *μγν. κ. μον. τὸ ἔντομον μηλόθυη, χρυσοκάνθαρος* Σουβ. «μηλάνθη» εἶδος ζώου μικροῦ», Εὐστ. Ἰλ.1329,26 «ζῶον μείζον σφηκίδος ἐκ τῆς ἀνάθεσας τῶν μηλῶν γενωμένον, ἡ ἀρχομέναις ἀνθεῖν προσηγορευόμενα»: Ἡρώδ.9α,2 ἡ ταῖσι μηλάνθησιν ἄμματ' ἐξάπτων· 2) ἄνθος μήλου: Φιλόστ.Εἰκ.1,28 οὐδὲ συκῆν καταλέλοιπεν οὐδὲ μῆλον ἡ μηλάνθην.

μηλάσιον (τό) *μγν. εἶδος μήλου*: Ἀρχηγ.Γαλ. 13,173,Γλιν.Φι 15,51.

μηλάτης (ὶ) (μήλου) *λαξ. ὁ ποιητῆς* Ἡσ. «μηλάτων τὸν ποίμενα Βοιωτῶν», Εὐστ. Ἰλ.877,50 «ποιέμενον, οἱ καὶ προβατεῖς καλοῦνται καὶ μηλάται».

μηλάτων *μγν. γενικ. πληθ. κτ. μεταπλασμὸν ἀπὸ μῆλων, προβάτων*: Λυκόφρ.106.

μηλαφάνα (ή) *δημ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος βλ.λλ* ὁ κωλλήσιος.

μηλαφῶν-ῶνα (μήλη) *ἀφή λαξ. ἔβραυνό διὰ τῆς μήλης, ἐξέστῶ ζω χειρουργικῶς*: Ἡσ. «μηλαφῶσαι» φηλαφῆσαι», Εὐστ. Οἶ.1390,30 «μήλα τὸ θρέμματα, ἐξ ὧν καὶ τὸ μηλαφῆσαι, περὶ οὗ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι μηλαφῆσαι τὸ φηλαφῆσαι», ΕΜ818,21.

μηλαία (ή) (μήλον) (2) *κ. μον. κ. νεώτ.*, δημ. μηλιά, ποί. μηλιετή (Νικ. Ἀλεξ.230), γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν μηλοειδῶν, περιλαμβάνον θάμνους καὶ δένδρα φυλλοβόλα: Ὀδ.Η 115 ὄγγαι καὶ βραῖαι καὶ μηλαῖαι ἀγλαόκαρποι, αὐτ.Σ2 340,Θεόφρ.Φι 3,31, Νικ. Ἀλεξ.230 καὶ τὸ σὺ μηλιεῖς ῥηγάδες ἀγρία σκάφη, Ἀθην.3,82 ἐπὶ τῆς μήλας καὶ μηλαεῖας τάς λεγομένας ἐσπεριδικὰς, Νόνω.Δ 12,275: || *μτ. ἐπιθ.* ἐν χρ ὡς ὄν. διαφ. καρποφόρων δένδρων κ. εἰδ.

μηλέα ἡ Ἀρμενικὴ ἢ βερικοκκέα: Γαλ.6,76: || *μηλέα* ἡ Περσικὴ ἢ ροδακινέα: Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,11,4: || *μηλέα* ἡ Μηδικὴ ἢ λεμονέα: αὐτ.ΦΑἰτ.1, 18,5: || *μηλέα* ἡ Κυθωνία ἢ κυθωνέα: Διοσκ. 1,60 μηλέας πάσης τὰ φύλλα καὶ τὰ ἀνθη καὶ οἱ βλαστοὶ στύφουσι· μάλιστα δὲ τῆς κυθωνίας.

μηλεανορεῖ Ἡσ. «δημηγορεῖ» (πιθ. μηλεγορεῖ).

μηλεϊκόν οἶζυ (τό) *νεώτ. χημ. κ. μηλεϊκὸν ὀργανικὸν οἶζυ, σπηρεϊσομερές τῆς καπνικῆς*.

μηλεϊσος-ον κ.-α-ον (μήλων) (1) *κ.νεώτ.*, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πρόβατον, ὁ ἐκ προβάτων προερχόμενος, ὁ πρόβειος: Ἡρ.1,119 μηλεῖων κρεῶν, Εὐρ.Κύκλ.218 ψῆλειον ἢ βόειον ἡ μεριμμένον (γάλα), αὐτ. Ἠλ.92 αἶμα μηλεῖου φόνου (ισαφῆ προβάτων), Ἰνπ.Γυν.Φύσ.32 μηλεῖον στέαρ, Γιάμφ.π. Φιλόστ. Ἡρ.98 κόρηφρ μηλεῖη καὶ Ἰνπείρ: 2) (μήλων) (2) *κ. νεώτ.* ὁ ἐκ μηλέας προερχόμενος, ὁ τῆς μηλέας: Σουβ. «μηλεϊσος καρπός, ὁ τῆς μηλέας»: Ἀπολλ.Ρ 4,1401 μῆλειον βεβλήτο ποτὶ στύπος (καρπὸς μηλέας), Νικ. Ἀλεξ.238 ἀπερμασι μῆλειοσι, -μῆλειον ἔϋλον.

μηλεῖος (ὶ) *δημ. κ. μελιάς τὸ φυτὸν Ἰξία ἢ λευκῆ, μηλεῖος* (ὶ) *δημ. τὸ φυτὸν λωρανόθος ὁ εὐρωπαϊκός, μηλεῶν-ῶνας* (ὶ) *νεώτ.*, δημ. μηλιῶνας, τόπος κατὰφυτος μῆλεῶν, ἀπὸ μηλιεῖς.

μηλή (ή) *κ. νεώτ.*, δημ. μῆλη (1) *χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἰδεί λεπτόν μεταλλινὸν στείλειο κωλινδρικοῦ ἢ πεπλατυσμένου, χρησιμοῦμενον πρὸς ἐξέταση φυσικῶν ἢ τραυματικῶν κοιλοτήτων, ὁ καθεστῆρ*: Ἰνπ.Κεφ.Τρωμ.10,ΑΠ 11,126, ὁ μῆλη, τριόβηθι δ' ἐνήλειφεν με Χαρίτος, - αὐτάκαωτῆ μῆλη (χρησιμοποιοῦμένη συνήθ. ἐπὶ τῶν συριγγίων): 2) *μγν. ἢ χειρουργικὴ σμίλη*: Γαλ.8,55 τῆ μίλη τῶνων τούς ὀφθαλμοῦς.

μηλιά (ή) *δημ., ὀπωκορ. μηλιτσα, τὸ φυτὸν μηλέα*: Δ.τραγ.μλ 'ἔρα μιά μηλιά στή μέση, | καὶ βεργο-λυχνιάς ἀν πέσο.

Μηλιάδας-ων (αἱ) (μήλων), *δωρ. Μάλιάδαες, αἱ νύμφαι τῶν μῆλεῶν καὶ λοιπῶν ὀπωροφόρων δένδρων ἢ κ. ἄ. τῶν ποινῶν*: πρβλ. μῆλον 1) κ. μήλον 2): Πολυδ.9,122, αὐτ.9,127: 2) *νύμφαι τῆς θεσσαλι-*

κῆς χώρας Μηλίδος ἢ Μηλιάς: Σοφ.Φιλ.725 πατρίαν ἄγει πρὸς αὐτὰν Μηλιάδων νύμφῶν Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαας.

μηλιακός-ή-ον, *ἀνόμο. θηλ. Μηλιάς, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεσσαλικὴν χώραν Μηλιάδα*: Θεουκ.3,96 Μηλιακὸς κόλπος.

μηλιας-ἄδος (ή) ἢ Μηλία γῆ, βλ. Μήλιος 2): Ἰνπ. Ἐκκ.14, Θεόφρ.Αἰθ.62, Γλυούτ.Ἠ8.436C: 2) ὁ πληθ. *Μηλιάδες* ὡς κῆρ. ὄν. βλ.λ.

μηλιαυθός (ὶ) *μήλων λαυθός* *μγν. τόπος ἐν ᾧ κοιμῶνται τὰ πρόβατα, μάνδρο, ποημοιστάσιον*: Λυκόφρ.96.

μηλιγγας (ὶ) *μον. κ. δημ. κ. μνήγινας ὁ κρόταφος, μνήγι, μνήγι*: Ἐρωτόκρ.2,1790 κὶ εἰς τοῦ μηλιγγου τὴ μερὰ οἰκοναῖς χτυποῦσι, αὐτ.2, 1913 πρὸς τοῦ μηλιγγου τὴ μερὰ ἴδωκε τὸ κοντάρι· πρβλ. Χατζιδ.Μέσ.Ν. Ἑλλ.329.

μηλιγγί (τό) (μήλιγγε, μνήγιον) *δὶ' ἀνομοιστῆς*: Χατζιδ.Μέσ.Ν. Ἑλλ.329, δημ. κ. μελιγγί, συνήθ. κτ. πληθ. ὁ μνήγιε, ὁ κρόταφος: τὸν χτύπησε στὰ μῆλιγγα: 2) *μγν. νοῦς, κρίσις, μυαλό*: || *φρ. τὶ λέει τὸ μῆλιγγι σοῦ* τὶ ἀνόητον ἢ ἀποράδεκτον λέγειται.

μηλιγγόνι (τό) *δημ. κ. μελιγγόνι κ. ἐν Μάνω λιγυόνι συνήθ.* κτ. πληθ. τὸ ἔντομον μύρμηξ: 2) *μγν. ἐπὶ πρσσ., ἄπειρον πληθῶς*.

Μηλιάς-εως (ὶ) *κ. Μαλιάς, πληθ. ἰων. Μηλιάς* (Ἡρ.7,132), ἀπτ. Μηλιάς (Θουκ.3,92), ὁ κατοικητικὸς τῆς θεσσαλικῆς χώρας *Μηλιάς*: Ἡρ.7,132, Διόδ.Σ 17,57: 2) ὡς ἐπιθ. ὁ τῆς Μηλίδος, ὁ Μηλιακός: Ἡρ.4,33 ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιάδα κόλπον, Σοφ.Τρ.193 κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιάς ἀπαισ λαῶς κρίνει παραστάς.

μηλιζῶ (μήλων) (2) *μγν. εἶμαι ὄμοιος με μῆλον κατὰ τὸ χρῶμα*: Διοσκ.1,173 *μηλιζοῦτα* καὶ μῆλων πέπειρα, αὐτ.2,107 πρὸς ὄψαις χρῆσιν ἄριστοι, . . . τῆ χροῖα μῆλιζοῦσι.

μηλικός-ή-ον *νεώτ.*, ὁ προερχόμενος ἐκ μῆλων, ἰδικῶς ἐπὶ ὀργανικοῦ ὀξέος ἀπατώντος εἰς τὴ μῆλα καὶ ἄλλους καρποῦς: *μηλικὸν οἶζυ*,

μηλινη (ή) *νεώτ. φαρμακ. ἄλοιφῃ κατασκευασζομένη με βῆσιν τῶν ὀπὸν τῶν μῆλων*.

μηλινοειδής-ους *ἐς ὁ ὁμοιάζων με μῆλον κατὰ τὸ χρῶμα, κτηριωπός*: Θεόφρ.Φι 6,28 *μηλινοειδὲς ἄνθος*.

μηλινοειδής-ετος-εσσα-εν *μγν. ὁ μηλινοειδής βλ.λ.*: Νικ.Οηρ.173 *χροῖα ἄλλοτε μῆλινοεσσα καὶ αἰδῶλος, ἄλλοτε χροῖα*.

μηλίνας-η-ον (μήλων) (2) *κ. μον. κ. νεώτ.*, *δωρ. μάλινος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μῆλον, ὁ ἐκ μηλέας προερχόμενος, ὁ μῆλιος*: Σοφ.4 ὄσοφρ ψυχρὸν δὶ' ὄσοφον μῆλινον: 2) ὁ ἐκ μῆλων ἢ κυθωνίων κατασκευασμένος: Θεόφρ.Όου.24, Κολοῦμ.12,45 *μηλίτη ἔμλαστρος*: 3) ὁ ἔχων χρῶμα μῆλων, *μηλίνοχρῶς*: Θεόφρ.Φι 9,18,1 *μῆλον ἄνθος, Διόδ.Σ 2,63 καρποῦς τῆ χροῖα μῆλινος, Αὐτομ.ΑΠ 11,325,2 κανναβίνης κρῆμνης μῆλινον ἀπάσπρον, Ἀθην.12,539 β πορφυραῖς καὶ μῆλινας ἐσθῆσιν ἐξησκυμέναι, Ἰπιατρ.10,12 μῆλινοι τὸ χρῶμα*.

μηλινοχρῶς-οος-οον-οον *μον. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μῆλου, ὁ μῆλιος, ὁ κτηριωπός*: Φώτ.βιβλ. 345,1 *μηλινοχρῶν χιτῶνα ἰδ.φρ. μελινοχρῶνι*.

μηλιόνι (τό) *δημ. κ. μιλιεῖδος παλαιὸς φορητοῦ πυροβολοῦ ὄπλου, τυφεκίου*: Παναδ.Χρ.Μηλ. 76 *διατὶ μὴ γὰρ λάθωμεν εἰς χεῖρας ἀσὺ τὸν νταλιάν σου κὶ ἐγὼ τὸ μῆλιόν μου*.

μηλιοποῦνερνο (τό) *δημ. τὸ δένδρον ἐλαϊόπρηνος ὁ ἀξόφυλλος*.

μηλιόρα (ή) *δημ. κ. μηλιόρι* (τό) *θηλυ πρόβατον ἠλικίας ἐνὸς ἔτους ἢ πρῶτης ἐγκυμοσύνης, πρωτόγεννη*.

μηλιόρι (τό) δημ. ἡ μηλιόρα βλλ.
Μηλιός-α-ον κ. νεώτ., ἰων. θηλ. Μηλίη, δημ. Μη-
 λία, θηλ. Μηλία κ. Μηλιά ὁ ἐκ τῆς νήσου Μη-
 λου ὁ Ψεῶν. 672 Μηλιού ἐκ πόντου (ἐκ τοῦ Αἰ-
 γαίου πελάγους) ἢ παροιμ. λιμός Μηλιος με-
 γίστη πείνα, διότι ἡ νῆσος παραδεδῆκε εἰς τοὺς
 Ἀθηναίους ἔνεκα μεγίστης πείνης· Ἄριστοφ. Ὀρν.
 186 τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίας
 ἢ τὸ ἀρ. ὡς οὐα. ὁ κάσικος τῆς νήσου Μη-
 λου· Θεοκ. 5, 116 αἰ δὲ ἀπέκτειναν Μηλίαν δούου
 ἡδώντας ἔλαβον. 2) Μηλία γῆ εἶδος χάρμα-
 τος τῆς νήσου Μήλου, ὃ οἱ ζυγάρφοι ἀνεμει-
 γχουν μετ' ἄλλων χρωμάτων, ἵνα καταστήσων
 αὐτὰ διαρκέστερα· Διοσκ. 5, 159. ἢ στυπτηρὴ
 Μηλίη τὸ αὐτὸ χάρμα ἐν χρ. π. τοῖς ἰατροῖς ὡς
 στυπτικόν· Ἰνπ. Ἀφ. 225.

μηλιός (τό) δημ. κ. μηλιός βλλ.
μηλις-ίδος (ἡ) κ. μων., ὄωρ. μάλις τὸ φυτὸν μη-
 λέα· Ἰβυκ. ἦρι μὲν αἶ τὸ κωδιναῖοι μηλιδες ἀρ-
 δόμενοι βόαν ἐκ ποταμῶν (αἰ κωδιναῖοι), Θεόκρ.
 8, 79 τῆ μάλιδι μέλα. 2) ἀσθητικὸς τίς τοῦ
 οὐνοῦ· Ἀριστοτ. Ζ1 605α, 16 αἰ δὲ οὐνοὶ ναοσσοὶ μά-
 λιστα νόσον μίαν, ἴην καλοῦσι μηλίδα. 3) θηλ.
 τὸ Μηλιεύς βλλ. 2), ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν θεο-
 σαλικὴν χώραν Μηλιδα· Σοφ. Γρ. 636 οἱ τε μέ-
 σαον Μηλιδα πάρ Ἀλιμναν χρυσαλακτοῦ τ' ἄ-
 κτιν κόρας (Μηλιακὸς κόλπος) ἢ ἡ ἐν Τρα-
 κίῃν χώρα· Ἡρ. 7, 198 περιελίξει πᾶσαν τὴν Μη-
 λίδα γῆν. 4) κίτρινον χρώμα, ὄχρα· Πλούτ.
 Ἠθ. 58D τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρί-
 βοντα, Εὐστ. Πον. 120, 87 ἡμέτε μὲν γράφετε με,
 ὅπως ἀν αἰ μηλιδες ἡμῖν ὑπουργοῦμεν. 5) νύμ-
 φη προστάτις τῶν ποινῶν· Λεόντ. 13, 45.

μηλιόρα (τό) Ἐπιγρ. ὕποκορ. τοῦ μήλου βλλ. (2)

(2) μικρὸν ποτήριον ἕκον σχήμα μήλου.

μηλίτης (τό) κ. νεώτ. ὡς ἐπιθ. εἶδος οἴνου πα-
 ρασκευασμένου διὰ ζυμάσεως ὅπου μῆλον ἢ
 κωδιναῖον· Πλούτ. Ἠθ. 648B μηλίτας τινάς, αἰ δὲ
 φοινικίους οἴνους ποιοῦσι. 2) νεώτ. ἀνὰτ. μη-
 λίτης μῦς ὁ μῦς τοῦ μήλου τῆς περαιῆς, ἐν σχη-
 ματίζουσιν αἰ ἐκ τῶν καθῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ κα-
 ποῖσαι καὶ συγκυβίνουσαι πρὸς τὴν ζυγωματικὴν
 χώραν μυϊκὰ δερμίδες τοῦ σφαιγκτήρος τῶν βλε-
 φάρων. 3) σχόλ. ἀριθμητικὸν πρόβλημα ἐπὶ
 ἀριθμῷ προβάτων· Σχόλ. Πλάτ. Χαρμ. 165B θεω-
 ρεῖ οὐδὲν (ἢ λογιστικὴ) τοῦτο μὲν τὸ κληθὲν ὑπ'
 Ἀρχιμήδους βαικὸν πρόβλημα, τοῦτο δὲ μηλί-
 τας καὶ φιαλίτας ἀριθμούς, τοὺς μὲν ἐπὶ φια-
 λῶν, τοὺς δὲ ἐπὶ ποίμνης.

μηλίτσα (ἡ) δημ. ὑποκορ. τοῦ μηλιά, ἡ μικρὰ
 μηλέα· ὁ τραγ. μηλίτσα ποῦ εἶσαι στό γκρεμνὸ
 τὸ μῆλα φορτωμένῃ.

Μηλιχίος (τό) Ἐπιγρ. κ. Μειλιχίος ἐπιθ. τὸ διός,

μηλιούτης-ἡ-ὄν σμικροτάτος βλλ.

μηλόβα Ἠσ. κμηλοβάται (πιθ. -όται, ποιμένες,

μηλόβαται Ἠσ. ἐν λ. μλόβα (ποιμένες) ἰπιθ.

μηλοβάται).

μηλοβάτω-έω μγν. π.ε. βατεύω, πηδῶ πρό-
 βάτα· Ὀπλ. Κυν. 1, 388 κτλιο ἐλικνέω εἰς ἐτ-
 ἀρι μηλοβατεύει.

μηλοδάφης-οὐς-ές μγν. ὁ βεβαμμένος διὰ
 χρωμάτων μῆλιου, κίτρινον, οἷον τὸ γκωδι-
 νῶν· Φιλ. Βιζ. Ὁσμ. 2, 10 ὡσεὶ μηλοδάφης ἰχθυομαί.

μηλοδόλημα-ατος (τό) δημ. μηλοδόλια βλλ.

μηλοδόλια (ἡ) νεώτ. ἡ βολὴ μῆλων, ἢ κτ. τὸν
 μων. συνθήεια ἐκδηλωσέως κλητικῷ συναισθη-
 ματος διὰ ρίψεως μῆλου εἰς τὴν ἐρωμένην.

μηλοδόλω-έω σχόλ. κ. νεώτ., δημ. -άω ἐπὶ τῶν
 ἐρωμένων, βάλλω χαριεντιζόμενος διὰ μῆλων, πε-
 τροβῶ μὲ μῆλα· Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 993, ὁ τραγ.
 νά ἄχα διὸ μῆλα κέκκινα νά σέ μηλοδόλωσῶ
 2) ρηματ. π. μηλοδόλημα, μηλοδόλια βλλ.

μηλοδοσκόος-όν ὁ τρέφων πρόβατα· Εὐρ.
 Ὑφι. ἀπ. 5, 87, 24 μηλοδοσκὰ δώματα (τόποι, οἵου
 βόσκων πρόβατα).

μηλοδοτήρ-ορος (τό) [μῆλον, βοσκόος] ποιημὴν
 προβάτων, τσορός· Ἠλ. Σ 529 κτεινον δ' ἐπὶ
 μηλοδοτήρας, Ὑμν. Ἐρμ. 286.

μηλοδοτήριος (τό) ὄωρ. -τας ὁ μηλοδοτήρ βλλ.,
 ὁ βοσκόος· Πίνδ. 11, 48 μηλοδοτὰ τ' ἄράτα τ' ὄρ-
 νιχολόγω τε καὶ ὄν πόντος τράφει, Εὐρ. Κῦκλ. 53
 μηλοδοτὰ τσαισῶρον Κῦκλιωπος ἄγροδάτα.

μηλόδοτος-ον ἐπὶ βοσκησίμων χωρῶν, ὁ ὑπὸ
 προβάτων νεμόμενος· Πίνδ. Π 12, 2 μηλοδοτοῦ Ἀκρά-
 γαντος, Αλοχ. Ἰκ. 543 μηλοδοτὸ Φρυγίας, Ἰσοκρ.
 14, 31 μόνου τῶν συμμάχων ἔθεντο τὰν φῆσων ὡς
 χρῆ τὴν τε πόλιν ἔξανδροαδοῖσθῆναι καὶ τὴν
 χώραν ἀνεῖναι μηλοδοτῶν (νὰ ἀφάρσασιν τὴν χῶ-
 ραν ἔρημον ὥστε νὰ βόσκωνται πρόβατα ἐν αὐ-
 τῇ, Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 1, 24 ἐπήρασατο εἰς ἀεὶ μῆ-
 λοδοτον εἶναι (τὴν Καρχηδόνα, Ἠρωδίου. Ἰστ.
 8, 4, 23 καὶ κατασκάφας τὴν πόλιν, μῆλοδοτον
 καὶ ἐρημον τὴν χώραν καταλείπει, ἢ κ. μῆφ.
 ὁ τιθέμενος εἰς τὴν διάθεσιν ἀναξίαν προσώπων·
 Φιλότηρ. Ἀπολλ. 5, 27 μηλόδοτον γυναικοῖς τὴν ἀ-
 γῆν ἀνήκεν) πρβλ. αὐτ. Σοφ. Π 1, 214 τὰ μὲν Ἀναξα-
 γόρου μηλόδοτα εἶναι, τὰ δὲ αὐτοῦ δουλοδάτα.

μηλόδοτῶ-έω βόσκα πρόβατα· Ἠσ. κμηλο-
 δοτεῖ· ποιμαίνει.

μηλογενής-οὐς-ές, ὄωρ. μάλογενής ὁ ἐκ προ-
 βάτων γεννηθείς, προελθών· Φιλόξ. 3, 7 πῶδ μαλο-
 γενές ἰποιμῖνον προβάτων.

μηλοδαίκτης (τό) ὁ φονεύων μῆλα, πρόβατα, ὁ
 μηλοκτόνος· Βαχκ. 8, 6 μηλοδαίκτης . . Λέοντα.

μηλοδόκος-ον ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος,
 ὁ δεξιόμενος πρόβατα, οἷον εἰς θυσίαν· Πίνδ. Π
 3, 27 ἐν δ' ἀρα ἰμλοδόκω Πυθῶνι τσοσσίαι διεν
 ναοῦ βασιλεύς Λοξίας· πρβλ. Εὐρ. Ἰων 228.

μηλοδροπήεις-ων(ἰ) αἰολ. μάλοδροπήεις οἱ
 ὄρεποντες, κόπτοντες μῆλα· Σαμφ. 93 οἷον τὸ
 γλυκύμαστον ἐρεύεται ἀκρω ἐπ' ὀσφρα, ἀκρον
 ἐπ' ἀκροτάτῃ, λελάθοντο δὲ μάλοδροπήεις.

μηλοδοράκιον (τό) γλωσσ. τὸ ροδάκινον,
 λατ. dnracium.

μηλοειδής-οὐς-ές μγν. ὁ ἔχων σχῆμα ἢ χρώ-
 μα μῆλου, ὁ κίτρινωπός, μηλινειοειδής· Διοσκ. 4, 68
 (κωδ.), Γαλ. 13, 509.

μηλόελατο (τό) δημ. τὸ δένδρον πίτυς ἡ μέλινα.

μηλοθύτης (τό) (θύω) ὁ θύων πρόβατα, ὁ τε-
 λῶν τὴν θυσίαν ἱερεὺς· Βαχκ. 7, 39 μηλοθύτης Πυ-
 θῶν, Εὐρ. Ἀλλ. 121 θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραϊς οὐκ ἔχω
 ἐπὶ τίνα μηλοθῶταν πορευθῶ.

μηλόθυτος-ον (θύω) ἐπὶ βαμοῦ, ὁ ἐφ' οὗ θυ-
 σιάζοντο πρόβατα· Εὐρ. Π 116 βωμοῦς τε μηλο-
 θυτούς ἰδ. γρ. μηλοθύτασι.

μηλοδοράκειος (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ
 τῶν κακτοειδῶν.

μηλοκαρπον (τό) μγν. εἶδος βοτάνης, ἀρι-
 στολόχεια ἢ στρωγγύλη· Ψ Διοσκ. 3, 4.

μηλόκαρο (τό) δημ. τὸ δένδρον ἀρκευθος βλλ.
 ἡ κάκοσμος.

μηλόκερως (τό) μῆλον (ἢ) κέρας) μγν. κ. μων. κ.
 μηλόκερας ὡς ἐπιθ. ὁ ἔχων κέρατα προβάτου·
 Ψ Καλλιστ. 1, 30, Βι. Ἀλεξ. 1261 ὡ Μακεδῶν Ἀλεξαν-
 δρ., ἐγὼ πρσαγορεύω σοι μέγας ὁ μηλόκερως.

μηλοκίτριον (τό) μγν. μῆλον τὸ κίτρινον, τὸ
 πορτοκάλι ἢ τὸ λεμόνι· Γαλ. 13, 615 μηλοκίτρια π.

μηλοκόμος-ον, ὄωρ. μάλοκόμος ὁ περιποιούμε-
 νος, τρέφων πρόβατα· Ὑμν. Ἰσ. 164 μ. βόαυλα.

μηλοκοπικός-ἡ-ὄν πᾶν. ὁ χρησιμοποιῶν πρὸς
 πομποσίαν μῆλων κ. γεν. ὀπωρῶν· ἡ τιμὴ τῶν
 λίθων τῶν μηλοκοπικῶν.

μηλοκρινειδιά ἡ ὠν(ῆ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογὲν
 ἀπολειψθῶμενων ἔκνοσῶν ἐκ τῶν κρινειοειδῶν.

μηλοκτόνος-ον ὁ φουεῖον πρόβατα· Ἦσ. ἐν λ. σαφάμω σιδήρω ὄλον μηλοκτόνω.

μηλοκυδώνιον (τό) μτγν. κ. μων. δημ. μηλοκύδωνο μῆλον τὸ κυδώνιον, τὸ κυδώνι· Διοσκ. Εἰν.2,12, Ἀέτ.16,65, Θεοφάν.Νόνν.119.

μηλοκύδωνο (τό) δημ. μηλοκυδώνιον βλ.λ.

μηλολάνθη ἰή μτγν. ἄ. συνηθέστ. μηλολάνθη βλ.λ.· Παλιῦ.9,122.

μηλολεπτοκαρκασινοπράται (οἱ) μων. οἱ παλαιὰ τὰ μῆλων, λεπτοκαρύων καὶ καστάνων· Κρόδ.Ποιήμ.2,626.

μηλολόθνη (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. κ. μηλολόθνη, ὕποκορ. μηλολόθνητον, ζυφίον χρυσιζόν κανθάρω θμοιον, ὁ χρυσοκάνθαρος, λαβιζίας· Ἀριστοφ.Νεφ.763 ἀποχάλα τὴν φροντιδ' εἰς τὸν ἄερα, λινοῦδετον ὡσπερ μηλολόθνην τὸ ποδός ἴως οἱ παῖδες οἱ δένοντες μηλολόθνης καὶ ἀρήνοντες τὰ πετώσι, ἀν βομβώσιον Ἰπτάμενοι, Ἀριστ.Ζι 490α,15 ἔχει γάρ ἐν εὐτέρω τὰ πετέρα, ὄλον αἱ μηλολόθνη καὶ οἱ κάνθαροι, αὐτ.531β,25, Ἀρτεμ.22.Δαλδ.2,22 κάνθαροι δὲ καὶ μηλολόθνη· ἢ νεώτ. ζφωλ. γένος ἐντόμων κολεοπτερώων σαρκοφάγων ἐκ τῶν καραβιδίων.

μηλολόθνητον (τό) σχόλ. ὕποκορ. τοῦ μηλολόθνη βλ.λ.· Σχόλ.Ἀριστοφ.Σφ.1332.

μηλολόγουλο (τό) δημ. τὸ κυρτότερον καὶ προπετέστερον μέρος τῆς παρεΐας, τὸ μῆλον τῆς παρεΐας· ὁ τραγ. τὰ θυτότου μηλολόγουλα καημέν' ἀπὸ τὰ δάκρυα.

μηλολόσθεος (ἡ) μων. ἡ ἔχουσα μαστόν ὡς μῆλα, μηλολόσθεις· ἴσ.Πορφ. ἐν Πλατ.Βασ.316.

μηλομαχία (ἡ) ἡ διὰ μῆλων μάχη, ὁ πετροβολισμός διὰ μῆλων· Χάρ.Ἰστ.9] τούτων πληρώσας τὰ σκάφη μλομαχίαν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐποίησαστο, ὡς τὴν θέαν ἡδίστην γενέσθαι προθ.μηλοβολία.

μηλομέλι-ιτος (τό) μτγν. μέλι κατασκευασμένον ἐκ μῆλων ἢ κυδωνίων καὶ χρησιμεῖον ὡς ποτόν· Διοσκ.5,21, Κολουμ.12,47, Ἀρτεμ.2.Δαλδ.1,60.

μῆλο(ν) (τό) ἴι, ὄρωρ. μάλον, βοιωτ. μεῖλον, γενικ. πλῆθ. κτ. μεταπλασθόν μηλάτων Ἰλυκόφωρ,1061, πρόβατον, αἰξ· Ὀδ.Μ.30] μὴ πού τις ἀσθβαλίησσι κατιήσιν ἢ βοῶν ἢ τι μῆλον ἀποκτάνη, αὐτ. π.105 ἐκακτος . . μῆλον ἀνίπει ζατρεφάων αἰγῶν ἢ π. Ὀμ. κ. κτ. πλῆθ.· Ἰλ.Ψ.147 πεντήκοντα ἔ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' Ἰερεῦσιν ἐς πηγὰς, Ὀδ.1.438 καὶ τότ' ἔπειτα νομόδ' ἐξέσαστο ἀρσενα μῆλα· ἢ κ. ἀπόλ.· Ὀδ.Κ.85 τὸν δ' ἄρωφα μῆλα νομεύων, Αἰσχ.Ἀγ.1416 μῆλων ἐπόκοις νομεύμασιν ἢ ἐπὶ θισιῶν προβάτων· Αἰσχ.Ἀγ.1057 ἔστηκεν ἡδὴ μῆλα πρὸς σφαγὰς πάρος· 2] κτ. πλῆθ. πῶσιον, κοροδοί· Ὀδ.Π.184 ἔνθα δὲ πολλά μῆλ' ὀδῆς τε καὶ αἰγῶν ἰαύσκων, αὐτ.Κ.485 ὡς δὲ λέων ἡλόσιον . . ἐπελεθῶν, αἰγέσιν ἢ ὄρεσι, Πίνδ.Π.4,148 μῆλα καὶ βοῶν ἀγέλας· 3] ὁ βοός· Σίμων.28· ἢ ἐπὶ ἀγέλων· Αἰσχ.ἀπ.158 μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν . . μῆλων· 4] ζῶον πρὸς κυνήγιον· Σοφ.ἀπ.1069· 5] γεν. ζῶα, ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· Πίνδ.Ο.7, 63 γαίαν ἀνθρώποισι καὶ ἐφρονα μῆλοισι.

μῆλο(ν) (τό) 1] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀιολ. μάλον ὁ κάρπος τῆς μηλέας· Ἰλ.1542 χαμαὶ βάθε δένδρα μακρὰ αὐτῆσιν ῥίζησιν καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων, Ὀδ.Η.120 γηράσεις μῆλον δ' ἐπὶ μῆλων, Ἦσοδ.Θ.215 αἰξ μῆλα πέρην κλυτοῦ Ἰκεανοτο, Ἦρ.2,92 μέγισθος κατὰ μῆλων, Ἀριστοφ.Νεφ.978 γνοῦς ὡσπερ μῆλοισιν ἐπῆνθει, Θεόκρ.29,37 νῦν μὲν κηλή τὰ χρύσα κα μῆλ' ἔνεκεν σέθεν βαίνη καὶ φύλακον νεκῶν πῆδα Κέρβερον, δ.τραγ. κάνει μῆλα κὶ εἰν' μεγάλα· ἢ μῆλον ἄγριον τὸ ἀγρίομῆλο· Διοσκ.1,115,4· ἢ μῆλον Ἀρμενιακὸν τὸ βερίκοκκον· Διοσκ.1,115,5, Γαλ.6, 594· ἢ μῆλον Ἠπειρωτικόν τὸ ροδόμηλον·

Διοσκ.1,115,4· ἢ μῆλον Κυθώνιον τὸ κυδώνιον· Ἰπν.Δ.2,55, Διοσκ.1,115,1· ἢ μῆλον Μηδικόν ἢ κίτριον τὸ πορτοκάλιον ἢ τὸ λεμόνιον· Πλούτ.Ἦδ.733C σικύου πέπνος καὶ μῆλου Μηδικοῦ, Διοσκ.1,115,5, Γαλ.12,77· ἢ μῆλον Περσικόν τὸ ροδόκων· Γαλ.6,592· 2] εἶδος κολοκύνθης· αὐτ.6,593 τῶν Ποντικῶν ἐκείνων ἀκαλοῦσι μῆλα·

3] τὸ σποριάζγειον τοῦ ρόδου· Θεόκρ.Φι.6,6,6

4] δημ. μῆλον τοῦ παραδείσου τὰ φυτὸν μουσα ἢ κοινή· 5] κτ. πλῆθ. μτφ. οἱ μαστοὶ τῶν κορασιῶν· Ἀριστοφ.Λυσ.155 τὰς Ἐλένας τὰ μάλᾳ πα γυμνάς παραιδίων ἐξέβαλε, αὐτ.Ἐκκλ.903, Θεόκρ.27,50 μάλα τέα πρότιστα τάδε γνοάοντα διδάξω· 6] κ. νεώτ. συνηθ. κτ. πλῆθ. τὸ κυρτότερον καὶ προπετέστερον μέρος τῆς παρεΐας, διακρινόμενον διὰ τὴν ἐρυθρότητα αὐτοῦ· Διοδ.Σικ.ΑΠ.9,556 ἡμέρα φοινιχθεῖ μάλα παρηγάδων, Λουκ.Εἰκ.6 τὰ μῆλα δὲ καὶ ὄσα τῆς ὄψεως ἄνωγα παρ' Ἀκαμένους καὶ τῆς ἐν κρήσις λήφεται, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,4 διὰ τί τῶν περὶνευλομικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρὰ ἔσσι, Πάπ. ὁ δεῖνα οὐλῆ ἐπὶ μῆλου παρ' ἄφρον ἄριστερα, Διήγ. Ἀχιλλ.821 τὰ μῆλᾳ τῆς ἐφλέγασιν ἀπὸ φίλης θαυρίας· 7] νεώτ. ἀνατ. τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ ἐπιμήχης ἀκρολοφία ἢ γωνία ἐμπροσθεν τοῦ λαμποῦ κατὰ τὴν μέσην γραμμὴν, σχηματίζουμένη ὑπὸ τοῦ θυρεοειδοῦς χόνδρου, ὁρατὴ ἐξῶθεν· 8] ἐπὶ δακρύων, μέγα καὶ γλυκὺ οἶος μῆλον· Θεόκρ.14,38 τὰ σὰ δάκρυα μάλᾳ βρόνθι ἴτᾳ δάκρυα σου ρέουσιν ὡς μῆλα, μεγάλα ἄσα καὶ γλυκαί· 9] ὄριμος καρπός, ὠρατὸν ἐκλετόν προγάμ, ἢ καλλονή· Ἐρωτόκρ.3,76 μὴ δώσης ἔτοιου κηπουροῦ τὸ μῆλο ναὶ τὸ φῆρ· 10] Ἦσ.ἐν λ.κῆλα ἐτὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς οἰδημάτα· 11] παρωτίδες· Ροῦφ.Ὀνομ.64· 12] κέπληλον ἐν σχήματι μῆλου, κτ. πλῆθ.· Ἐπιγρ.Ἰ.Δήλου.

μηλονικόν ὄξύ (τό) νεώτ. χημ. ὄργανικόν ὄξύ, εὐδιάλυτον ἐν ὕδατι καὶ οἰνοπνεύματι.

μηλονομῆς-ἔως ἰδί μῆλον II μτγν. ὁ μηλονόμος, ὁ βοσκός· Ἦσ.μηλονομείς ποιμένες· ΑΠ.9,452,4 ἐν ἔρκεισι μηλονομήτων.

μηλονόμης (ὁ) (μῆλον I, ὄρωρ.-μας ποιήν ἢ αἰπόλος, βοσκός· Εὔρ.Εὔρ.Ἰ.Ακ.573 ἔλα δὲ σῶσι μηλονόμος ἐν ὄμοις γενεσθαι.

μηλονομίαιον Ἦσ. ἐκένωμιον.

μηλονόμος-ον μῆλον III ὁ βοσκὸν πρόβατα ἢ αἰγας· Χοιρ.β.3 Σάκαι μηλονόμοι ἢ τὸ ἀρσ. ὡς οὐα· ὁ μηλονόμος, ὁ ποιήν· Εὔρ.Κύκλ.660 καίετ' ὦ τὸν Αἴτωνα μηλονόμον· 2] παθ. ὁ βοσκόμενος ὑπὸ προβάτων ἢ κ. ὑπὸ αἰγῶν, δ. μηλόβοτος· ΑΠ.9,103 ὅτι τὴν τυχὴν ἀλλόθεσασ μηλονόμος γέγονε καὶ βοδνόμος ἢ τὴν πολυθρύλητον ἴλιον ἐκπορθήσασα.

μηλοπάριος-ον, ὄρωρ. μαλοπάραος ἢ ἔχων παρεΐας, μάγουλα κόκκινα ὡς τὸ μῆλον· Θεόκρ.26,1 χὰ μαλοπάραος Ἀγαυά· ἢ Εὐστ.Ἰλ.691,52 κάπολοπάρηρος.

μηλοπέποιον (τό) δημ. κ. μηλοπέποιος ὁ κάρπος τοῦ φυτοῦ πέπων ὁ κοινός.

μηλοσπονιά ἰή δημ. τὸ φυτὸν μανδραγόρα ὁ φαρμακευτικός.

μηλοσπῆνο (τό) δημ. κ. μηλοσπῆνο βλ.λ.

μηλοσπῆνω-ονος (ὁ) μτγν. πέπων ἔχων στραγγιζόν σχῆμα, ἐσθιόμενος μόνον ὅταν ὑπερωριμάσῃ· Γαλ.6,465 οἱ δὲ πέπνοις καὶ μηλοσπῆνες ὀνομαζόμενοι, αὐτ.6,566, Ἀντιλλ. π. Ὀρειβ.10,20,4

μηλοσπῆνι (ἡ) δημ. ἡ ἔκ μῆλων παρασκευασθῶμένη πίττα βλ.λ.

μηλοπλακώδιον (τό) μτγν. ὕποκορ. τοῦ μηλοπλακούς βλ.λ.· Παῦλ.Αἰγ.3,37.

μηλοπλάκους-οὔτος ἰδί μτγν. εἶδος πλακώτους, ζυμαρικοῦ ἐκ μῆλων ἢ κυδωνίων· Γαλ.6,

403 έν 'Ιθρίρα δά τόν καλούμενον μηλοπλα-
κούνα συντίθασι.

μηλοποιήματα (τά) δημ. τό φυτόν έλαιόηρι-
νο τό αχμυροφυλλοξ.

μηλοπράττις (ή) μον. ό πωλών μήλα: Τζέτζ.
Χλ.9,376.

μηλορ(ρ)οδακινία (ή) δημ. τό φυτόν ροδακι-
νία ή λειόκαρπος, παράγουσα λειούς ούχι χνο-
δας καρπούς.

μηλορ(ρ)οδακίνο (τό) δημ. ό καρπός τής μη-
λορροδακινίας βλ.λ.

μηλοσκόπος-αν έπί τόπου, ό έξ ου δύνатаί τις
νά βλέπη, παρατηρή τά βοσκόμενα παΐνια: 'Υμν.
Πάν.18,1) κορυφήν μηλοσκόπον εισαναβαΐνων.

μηλόσμον (τό) μτγν. τό φυτόν πόλιον: Διοσκ.3,124.

μηλόσση (ή) 'Ησ. κόδος δί ής πρόβατα έλαύνει-
ται Ρόδιοι: πρβλ. μηλόσσα.

μηλόσπορος-ον ό πεφυτευμένος, έσπαρμένος
διά ημελών ή δι άλλων άπωροφόρων δένδρων:
Εύρ.'Ιππ.742 'Εσπεριδών δ' έπί μηλόσπορον άκτών
άνύσασι τάν άσίδων.

μηλόσσοος-ον (μήλων) μτγν. ό σφάζων, ό φυλάτ-
των, προστατών τά πρόβατα: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ6,
334 και ού, τετραγώνηιν, μηλόσσοε, Μαϊάδος
'Εργά.

μηλοσφαγία (ή) μτγν. ή σφαγή, θυσία τών
προβάτων 'Ησ. «μηλοσφαγίαί θυσιαί προβάτων»:
Κόριλλ.1,ΑΙ7D.

μηλοσφάγθ-έω (μήλων Ι) σφάζω, θυσιάζω μήλας,
πρόβατα: Σοφ.'Ικ.280 μηλοσφαγείθεισιν έμμηνη
λερά τοίς σωτηρίαις κ. άπολ.: Εύρ.άπ.630

μηλοσφαγεί τε δαιμώνων έπ' άσχαρίας. || γεν.
προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω: 'Αριστ.'Ορν.1232

μηλοσφαγείν τε βουδαίτοις έπ' έσχαρίας πρβλ.
άστ.Αυα.189 έίς άσπιδ', . μηλοσφαγούσας, Πορφ.

'Ανοχ.1,57 έν ταίς θυσιαίς μηλοσφαγούντές τε
και βουθουόντες. 2) κωμ.προσφώ: 'Αριστ.

Αυα.196 μηλοσφαγούσα Όσιον οίνου σταμνιον.

μηλοσφακία (ή) δημ. κ. μηλοφασκία τά φυτόν
έλελιφασκος ό μηλοφόρος.

μηλοσφάρος-ον κ. μον. ό τρέφων πρόβατα:
'Αρχλ.26,Κρησ.π.'Ηρ.4,155 ές Λιθών ηέμπει μη-
λοσφρον οικιστήρα, Αιχ.Πέρο.763 έν άνδρ
άπάσαις 'Ασιδος μηλοσφρόου ταγείν, Βακχ.10,95,
Συνεία.166B μηλοσφρόον αγαθήν,Εύστ.'Οδ.1790,17
'Ασις μηλοσφρόου.

μηλοσφας (ή) (μήλων (2)) μτγν. ό κρατών τούς
μαστούς δεσμός, στηθόδεσμος, σουτιέν: Λεωνίδ.
Ταρ.6,211 τό πορφυρούν . . κόμης έλιγμα, και μη-
λοσφον άλολόχροα.

μηλοσφάκος-ον (μήλων ΙΙΙ) μτγν, μον. κ. νεώτ. ό
τρώγων πρόβατα ή πρόβειον κρέας: Νών.Εύαγγ.
1ω.16,262 μηλοσφάκος έσπρί τό Πάσχα. 2) (μή-
λων (2)) ό τρώγων μήλα: || συνειδ. ό παράγων

μήλα πρός βρώσιν: Βί.'Αλεξ.4235 και μεμνημένους
συναχών κήλων τών μηλοσφάκων. 3) νεώτ. (ζωολ.
γένος έντόμων διπτερών έκ τών Ιπποβοσκιδών, πε-
ρικαμθένων μικρότατα έντομα παρασιτικώς ζών-
τα έπί διαφόρων ζώων.

μηλοσφόνος-ον (μήλων Ι) ό φονεύων, σφάζων
πρόβατα: Αιοχ.'Αγ.730 μηλοσφόνοισι σπών άταις
|| έπιθ. του λύκου: 'Οππ.Κιν.3,263 μηλοσφόνον τε
λύκαν, δυσθερκέα τ' άδεις θιαναι.

μηλοσφορία (ή) τό φέρειν μήλα, τό έργον, τό άξιό-
μα του μηλοφόρου: Κλέαρ.χ.η.'Αθήν.12,514D τήν
παρά Μήδων γενέσθαι Πέραςσιν μηλοσφορίαν.

μηλοσφόρος-ον (μήλων Ι2), άωρ. μάλ. κ. νεώτ. ό
φέρων, παράγων μήλα: Εύρ.'Ηρ.396 από μηλοσφ-
ρων χειρ καρπών άμέρεών. 2) τό άρω. μη-
λοφόροι Ιωί ώς όσος, δορυφόροι του βασιλέως τής
Περσίας, ώς φέροντες χρυσά ή άργυρά μήλα έπί
του σαυρωτήρος τών δοράτων αυτών: 'Ησ.

3) ώς έπιθ. τής Δήμητρος έν Μεγάροις: Παυσ.1,
44,3 Ιερός Δήμητρος άσπι Μαλοφόρου ίλέγαται
ότι προεργάται έκ του μήλων ΙΙ=πρόβατον' || όμ.
άπλως Μαλοφόρος έν 'Επιγρ. Σελιουόντος.

μηλοσφός-έω μτγν. φέρω, κοίμω μήλα:
'Θεόκρ.'Επιγρ.2 τών ηήραν ά ποκ' έμαλοφός.

μηλοσφάξ-ακος (ή) μτγν. κ. σχολ. ό φυλάτ-
των πρόβατα: ΑΠλ.4,233. 2) ό φυλάσσων

μήλα Ισθώρας: Σχολ.Εύρ.'Ιππ.742

μηλοσφυλλον (τό) μτγν. μυριόφυλλον βλ.λ.: Ψ
Διοσκ.4,114.

μηλοσφοτό (τό) δημ. τό φυτόν ύσοκίσκος
βλ.λ. ό κοινός.

μηλόχρους-οος-ουν-οον μαν. ό έχων χρώμα
(κίτρινον) μήλου ή κυδωνίου: 'Ιππιατρ.38.

μηλόφ-οπος (ή) μήλων, όφί ή έχων όφιν, χρώ-
μα μήλου, κίτρινος: 'Οδ.Η104 μηλόφα καρπών
(όηλ. τών σίτων).

μηλόφ-όω (μήλη) κ. μον. έξετάζω, έρευνώ τραύ-
μα διά τής μήλης (του καθετήρος): 'Ιππ.Ναύσ.1,6,
'Αριστ.άπ.614. || μέσ. εισάγω τήν μήλην έντός

τής κύστεως: Ροδφ.Νεφρ.Κύστ.12. || μφ. έρευ-
νώ, έξετάζω: Κικ.'Αττ.12,51,2. 2) έν τφ μέσ. τ.

βάπτω μάλλινα: Εύστ.1394,33.

μηλώθης-οος-ες μτγν. ό όμοιος πρός μήλον, κυ-
δώνιον, μηλοειδής, κτρινωπόος: Γαλ.Φυσ.Δυν.37,
πρβλ.'Αν.'ΟΞ1,280,ΕΜ 584,13.

μηλώθρον (τό) κ. μον. άμπελος ή λευκή, είδος
φυτού μέ βοτρυοειδή καρπών, άγριάμπελος: Θε-
όφρ.Φ13,18,1,Διοσκ.4,182. 2) βεδαμμένα έρια:
Εύστ.1394,32.

Μήλων-ωνος (ή) μτγν. ό 'Ηρακλής: 'Ησ. έννο-
μασθηναί φασι τόν θεόν ούτως διά τό μη λείρεα
θύνει αύτφ τοίς Μελιταίς, άλλα τόν καρπών τά
μήλας, Πολυδ.1,31.

μηλώνωνος (ή) μτγν. τόπος πεφυτευμένος με μη-
λέας, άλλος ημελών, έσφ. γρ. αντί καμηλών (εικ.):
'Αρκάδ.13,3, ΕΜ 130,29.

μηλώσιος (ή) 'Επιγρ. έπιθ. του Διός ώς προστά-
του τών προβάτων: 'Επιγρ. μηλώσιος Ζεύς.

μηλώσιος-εως (ή) κ. νεώτ. ή διά τής μήλης έξέ-
τασι, έρευνα τραύματος: 'Ιππ.'Αγ.31 (πληθ.1),
Σωρ.1,17. || ή χρήση τής μήλης: 'Ιππ.Κεφ.Τρωμ.
10. || κ. νεώτ. μηλώσιος τής μήτρας ή έντός τής
μήτρας εισδιέσσις ειδικής μήλης βαθμολογη-
μένης πρός καθορισμόν του βάθους του πυθμέ-
νος ταΐτης.

μηλωτή (ή) (μήλων) κ. σχολ. κ. νεώτ. δορά, δέρ-
μα πρόβατου, προβεία, πάσα δορά άκατεργ-
γαστος και μαλλοφόρος: Φιλίημ.25,ΠΔ Βασ.3,19,13
έπεκάλυψε τό πρόσωπον έν τφ μηλωτή αυτού,
ΚΔ 'Εβρ.11,37 περιήλθον έν μηλωταίς, Σχολ.'Α-
ριστ.Ζ.φ.670,Παπασ.Χρ.Μηλ.46 περιεβλήθη τήν
ηλωτήν' || νεώτ. έπενούτης ή κάλυμμα τών
ώμων κατασκευασμένος εκ τριχούτης δοράς Ιδ.
πρόβάτου. 2) μήλη, καθετήρ, μηλωτής βλ.λ.:

'Ερωπαν. έν λ. έκτοπρον.

μηλωτής (ή) 'Ησ. ποιμήν.

μηλωτής-ιδος (ή) μτγν. ό καθετήρ βλ.λ.: 'Ερω-
παν. έν λ. μήλη, Διοσκ.Εύπ.1,75, Γαλ.2,574.

μηλωτρίδιον (τό) μτγν. ύποκορ. του μηλωτήρι-
βλ.λ.: Αέτ.16,108.

μηλωτρίς-ιδος (ή) μτγν. εργαλειον πρός εξέτα-
σιν τραυμάτων, Ιδ. δε πρός καθαρισμόν τών ώτων:
'Ατυλλ.κ.'Ορειβ.44,23,53, Γαλ.19,85 Ικακώς ύποτί-
θεται ότι είναι σύνθετον εκ του μηλώ-ουσι.

μηλωψ έσφ. γρ. αντί μηλόφ βλ.λ.

μή με Λησμονεί (τό) νεώτ. Ικτ.μτφρ.'εκ τής γαλλ.1
τό φυτόν μωσούτης ή έλοχορίας.

μήμη (ή) 'Επιγρ. ή μάμη.

μή μου άππου (τό) νεώτ. τό φυτόν υιολόξα ή αι-
οχυντήλη.

μημητά 'Ησ. «φεκτά» ἰάναγανστ. κωμητά).
 μὴν, ὄρω, αἰολ. κ. ἀρχ. ἐπ. μαν (π. Ὁμ. πάντες ἀ-
 κολουθεῖται ὑπὸ φωνηέντων πλὴν ἐν 'Ιλ.Ε895 τούνα-
 τιον τὸ μὴν ἀκολουθεῖται ὑπὸ συμφωνίῳ πλὴν ἐν
 'Ιλ.Τ45 ἀρχικῶς τὸ μὴν εἶχε ριθ. μεταγραπῆ εἰς μὴν,
 ἐκτός εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἠπαύδιό τὸ μέτρον)
 μῆριν χρῆσιμοποιοῦμενον πρὸς ἐνίσχυσιν διαβε-
 θαίωσιν, διαμαρτυρίων κτ., ἀληθῶς, τῆ ἀληθείας,
 πράγματι, τωόντι· συνώνυμον τοῦ μὴν, ἀλλ' ἰσχυ-
 ρότερον, καὶ ὡς ἐκεῖνο πάντως εἴπετο μετὰ τὴν
 λέξιν δι' ἧς ἤρχιζεν ἡ φρ. : 'Ιλ.Ψ410 ὧδε γὰρ ἔπα-
 ρέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται (καὶ ἀληθῶς θὰ
 εἶναι τετελεσμένον), Πίνδ.Ι 4(3),53 ἴσπε μάν . . ἰγνώ-
 σκετε ἀναμφιβόλως) || συχνάκις πρ. προστ. :
 ΟΚ 182 ἔπεο μάν 2) ἠγουμένωσιν ἄλλων μορίων,
 αἶον ἡ μὴν, ἡ μάν καὶ ὀλίθαιαν, ἀληθέστατα,
 βεβαίωτατα : 'Ιλ.Β 291 ἡ μὴν καὶ νόσος ἔσται, αὐτ.
 370 ἡ μάν αὐτ' ἀγορῆ νικῆς, γέρον, 'Ηιοδ.Α 101
 ἡ μὴν καὶ κρατερός περ ἄνω ἀσται πολέμοιο κ.
 ἐνίσχυμένον : 'Ιλ.Ρ 538 ἡ δὴ μάν . . συνηθ. μεθο-
 μηρικῶς ἐπὶ ἰσχυρῶν, ζωηρῶν διαμαρτυριῶν ἡ ὄρω-
 κων, πτ. ἀπαφρ. : Αλογ. Ἐπ.531 ὄρωσσι δ' ἡ μὴν
 λαπαδίην, Σοφ.Τρ.1186, Ξεν. Ἄν.2,3,36 ἡ μὴν φιλιαν
 παράξειν' || κ. ἐν ἀνόησι : Θουκ.8,81 ἡ μὴν μὴ
 ἀπορήσειν αὐτοῦσ τροφῆς (ἀλλ' ὄμ. ἐν 'Επιγρ. ὄ-
 μνώ μὴ μάν φρονισαίν) || π. πεζ. ἐν ἀρχῇ ἀνε-
 ξαρτήτου προτάσεως : Ξεν. Ἀν.6,1,31 ὄμνώ . . ἡ
 μὴν ἀγὼ εὐθύμην, Πλάτ. Ἀπολ.22Α καὶ νῆ τὸν κύνα
 . . ἡ μὴν ἀγὼ ἐπαθὸν τὸ τοιοῦτον 3) καὶ μὴν δι'
 αὐτοῦ προστιθεταὶ ἀπλῶς διαβεθαίωσις τις : πρβλ.
 Πίνδ.Ν 2,13, Θεόκρ.7,120 καὶ δὴ μάν' || συνηθ. εἰσά-
 γει νέον τὴ ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς : 'Οδ.Α
 582 καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, Αλογ. Πρ.459 καὶ
 μὴν, ἔξωκον σοφισμάτων, ἐξηύρον αὐτοῖς, αὐτ.
 Πέρσ.406' || εἰβ. π. τοῖς δραματικῶς ποιηταῖς
 ἔγρ. πρὸς δὴλωσιν ὅτι πρόσωπον τὴ ἐμφανίζεται
 ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἴδου . . νά καί : Αλογ. Ἐπ.372 καὶ
 μὴν ἀναξ' οὐδ' αὐτός, Εὐρ. 'Ηλ.339 ὄμ. κ. π. Σοφ.
 Ἄντ.626 οὐδ' μὴν Αἴων' || ἐπὶ νέω γενωντόν
 καὶ ἐπὶ πλεόν, καὶ μάλιστα, προσεῖτ, ἀκόμην : Αλογ.
 Πρ.982 καὶ μὴν σὺ γ' οὐκω σωφρονεῖν ἐπιστα-
 σαι, Ἀριστοφ. Εἰρ.369 καὶ μὴν ἐπιτέριφαί γε, Ξεν.
 Συμπ.4,15 καὶ μὴν αἰδημονεστέραις τε καὶ ἐγ-
 κρατεστέρους' || π. ρητ. τίθεται πρὸς εἰσαγω-
 γὴν νέου ἐπιχειρήματος : Πλάτ. Θεαιτ.153Β καὶ μὴν
 τό γε τῶν ζώων γένος ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων φύ-
 σται, Δημ.532 καὶ μὴν ἴσπε γε τοῦθ' ὅτι βουλό-
 μενοι, μὴ μὴν ἀγωνίζεσθαι ξένον' || ὄμ. πρὸς
 εἰσαγωγὴν ἀνασκευαστικῶν ἀντιθέτων ἐπιχειρημά-
 των : Ἀριστοφ. Νεφ.1185 καὶ μὴν νεμόμισται γ',
 Πλάτ. Γοργ.452Κ καὶ μὴν ἀμφοιστῆτε γε Γοργίας
 ἦσθε' || ἐπὶ ἀποκρίσεων ἐκ δὴλωσιν συγκαταθέ-
 'σεως ἡ ἀποδοχῆς : Σοφ. 'Ηλ.556 ἄλλ' ἢν ἐφθῆς
 ιαι . . λέξισιμ' ἂν ὀρθῶς' ὀπόκρ. καὶ μὴν ἐφήμι
 καλὰ λοιπὸν ἐπιτρέπω, ἀφήνω, Εὐρ. Ἐκ.317, Ἀριστοφ.
 'Ιλ.413 μὴν νῦν διατρίβ', ἄλλ' ἄνευ πράττων . .
 ἰπόκρ. καὶ μὴν βαδίζω, Πλάτ. Πολιτ.426ε : 4) ἀ-
 λ' αὐ μὴν ἄλλ' ἀληθῶς, ἀλλὰ πράγματι : Αλογ. Πέρσ.
 233 ἄλλὰ μὴν ἴμπερ' ἐμός παῖς τίνδεσ θηράσαι
 πάλιν, Ἀριστοφ. Ἄχ.765 ἄλλὰ μάν καλαί, αὐτ. Βάτρ.
 258 ἄλλὰ μὴν' || εἰσάγει ἀληθείαν τινα ἀφιλο-
 κικητον : Πλάτ. Θεαιτ.187Α ἄλλὰ μὴν τοῦτο γε
 καλεῖται σπον. μεταξὺ τοῦ ἄλλὰ κ. μὴν παρεν-
 τίθεται λέξις τις : Σοφ. ΟΚ 28 ἄλλ' ἐστὶ μὴν οἰκη-
 τός, Εὐρ. Ἐκ.401 ἄλλ' οὐδ' ἀγὼ μὴν' || κ. ἰσχυ-
 ρότεραν ὄμωσ μὴν : Πλάτ. Πολιτ.297Δ ὄμωσ μὴν
 περὶ ὄμωσ λαβεῖν αὐτό' 5) καὶ μὴν ὑπερ πᾶν
 ἄλλο : Εὐμν.76,2 6) ὄμ μὴν οὐκὶ βεβαίως, ἀλη-
 θῶς ὄμ' η . Ὁμ. μ. ἐν 'Ιλ.Ω 52' ναυτοῦ ἀλλάχου
 οὐδ' ὄμ' ἡ μὴν (ἴσπ. πὴ μὴν) δ' μὴ : 'Ιλ.Ω 512
 μὴ μάν ἀσπουδί γε ναῦν ἐπιβαῖεν ἐκηλοῖ, αὐτ.
 Ρ 41 ἄλλ' οὐ μάν ἐπὶ θηρὸν ἀπειρίτος νόσος

ἔσται, Σοφ. ΟΚ 151 ἄλλ' οὐ μάν ἔν γ' ἔμοφ' ὄμ. :
 Πίνδ.Π 4,87 οὐδὰ μάν χαλκάρματος ἔσται πόσις'
 7) ὡς μὴν ἡ μὴν : Ἐπιγρ. ὄμωσ Αἰα . . ὡς μὴν
 κρινεῖν τὰ ἀντιλεγόμενα 8) τίθεται εἰς ἐρωτή-
 σεις τὴ μὴν ; τί δέ, τί λοιπόν ; δηλ. βεβαίως, βεβαί-
 ως, φυσικώτατα : Αλογ. Εὐμν.203 τί μὴν, Πλάτ.
 Θεαιτ.154Β' τί μὴν οὐ ; λοιπὸν διατρί διχ ; Εὐρ.
 Ρῆσ.706 πᾶς μὴν ; καὶ πᾶς ὄμ' ἡ, καλὰ : Ξεν. Κῦτ.
 1,6,28 τίνος μὴν ἔσκεα ; ἔ λοιπὸν, διατρί ; αὐτ.
 ποθ μὴν ; ποῦ λοιπὸν (πρὸς ἐκφρασίαν θαυμασμοῦ) ;
 Πλάτ. Θεαιτ.142Α' || μετὰ τοῦ ἄλλο : Ξεν. Συμπ.4,23
 ἄλλὰ ποτε μὴν ; 9) τὸ μὴν συνθῆ, λαμβάνει ἐναυ-
 τωματικῆν ὄδωσιν, ἴδ. κατόπιν ἀνόησεως, ὡστε
 ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ μέτωτο : 'Ιλ.Ω 370 - 373 νῶν
 ἐμὲ μὴν στυγέι . . ἔσται μάν, δτ' ἄν, Αλογ. Ἄγ.
 1279 οὐ μὴν ἄτιμοι γ' ἐκ θεῶν τεθνήθωσιν, Πλάτ.
 Φαιδρ.268ε ἀνάγκη μάν καὶ ταῦτ' ἐπίστασθαι . .
 οὐδὲν μὴν κωλύει, αὐτ. Θεαιτ.142Β' || ἐκφράζεται
 ἰσχυρότερον διὰ τοῦ γε μὴν : Πίνδ.Π 7,20 φωνεῖ
 γε μάν ὄτωκ κεν ἀνδρὶ παρνομίαν, Αλογ. Ἐπ.
 1062 γε μὴν πολλῶν πενηθῆτων ταῦξαι, Ξεν. Κῦτ.
 6),7 ἤμην γε μὴν χαλεπώτατον' || ὄμ. ἄρν. οὐ μὴν
 . . γε : Αλογ. Ἐπ.538 οὐ μὴν ἀκόμωστας γ' ἐπίστα-
 σαι πόλαις ὄμ. οὐδὲ μὴν : Αλογ. Ἐπ.809, αὐτ. Χο.189-
 ὄμ. οὐ μάν οὐδὲ, 'Ιλ.Δ 512 οὐ μάν οὐδὲ Ἀχιλλεύς
 . . μάρναται κ. ἄλλ' οὐ μάν οὐδὲ : 'Ιλ.Ψ 441' || ὄμ
 μὴν οὐδὲ . . : Θουκ.1,3' || περὶ τοῦ ὄμ μὴν ἄ-
 λα βλ. ἄλλο . .
 μὴν-νός (ὄ) κ. νεώτ., δημ. μῆνας, ἰων. κ. αἰολ.
 μείς βλ. (μείς κ. μὴν π. Θεόφρ. Σημ.27), ὄρω. μῆς
 ('Επιγρ. Δελφ.) κ. μείς ('Ηλ.), αἰ πλάγιαι πτώσεις ἐκ
 θέμ. μην-, αἰολ. μηνν- ('Επιγρ. Μυτῆλ.), Θεσσαλ.
 μεινν- ('Επιγρ. Κιπριου), τὸ χρονικὸν διάστημα κοθ'
 δ ἡ σελήνη διαγράφει τὴν τροχίαν τῆς πραγμα-
 τοποίεωσας μίαν περιφορὸν περὶ τὴν γῆν : 'Ηιοδ.
 Ἐγρ.780 μνηνός δ' Ἰσταμένωσ τρισκαιδεκάτην
 ἀλάσθαι σπέρματος ὄρξασθαι, αὐτ. Ὁ 59 μνηνῶν
 φθίνωντων, 'Ηρ.6,106 Ἰσταμένωσ τοῦ μνηνός εἰ-
 νάτην 19η ἡμέρα τοῦ πρώτου μέρουσ τοῦ μνηνός,
 Εὐρ. 'Ηροκλ.779 μνηνῶν φθινάσ ἀμέρας (ἡ ἐσχάτη, ἡ
 τελευταία ἡμέρα τοῦ μνηνός), Θουκ.5,19 μνηνός τε-
 τάρτη φθίνωντος (κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ
 τοῦ τέλουσ τοῦ μνηνός), Ξεν. Ἀπομν.4,8,2 ἔκεινου
 τοῦ μνηνός (κατὰ τὴν διαρκείαν ἐκείνου τοῦ μν-
 νόσ), Δημ.238 μαμακατηριῶνός δεκάτη ἀπίωντος
 Ἰδηλ. κατὰ τὴν 21ην τοῦ μνηνός' || νεώτ. κ. δημ.
 ἐκάστη τῶν ὄδωκα ὑποδιαίρεσεων τοῦ ἡλιακοῦ
 ἔτους : τὸ ἔτος διαίρεται εἰς δώδεκα μῆνας, - ὁ
 Φεβρουάριος εἶναι ὁ μικρότερος μὴν τὰ ἔτους'
 || ὄμ. χρονικὸν διάστημα διαρκείας 30 κατὰ συ-
 νέχωσιν ἡμερῶν : ἐδόθη ἔνός μνηνός παράστασις
 τῆς προθεσμίας ὑποβολῆς αἰτήσεωσ' || κατὰ
 μῆνα καθ' ἕκαστον μῆνα, μηνιαίως : Ἀριστοφ. Νεφ.
 1287 κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν, Πλάτ. Νόμ.830Δ
 κατὰ μῆνα ἕκαστον, Δημ.1209 καὶ τοῦσ μισθοῦσ
 κατὰ μῆνα ἐδίδουσ' || ὄμ. ἕκαστος μνηνός :
 Ἀριστοφ. Ἄχ.859, Πλάτ. Νόμ.760Δ' || ὄμ. ἀπλῶσ
 τὸ μνηνός κατὰ μῆνα, μηνιαίως : Ἀριστοφ. Νεφ.612,
 Πλάτ. Νόμ.771Δ ξυνοδούσ ποιώμεθα δύο τοῦ μν-
 νός, Αλογ. Πρ.3,104 τόκω δραχμῆν δι' ἕκαστην μνάν κατὰ μῆ-
 να' || μὴν πλῆρης - κατὰ μῆν 30 ἡ 29 ἡμε-
 ρῶν : Γέμν.8,3' || ἐπὶ σεληνιακῶ ἔτους μὴν
 ἀμβόλιμος μὴν παρεμβαλλόμενος μεταξὺ τῆς 23ης
 καὶ 24ης Φεβρουαρίου ἀνὰ διετίας πρὸς ἀποφω-
 γὴν ἀσυνφωσίας τοῦ ἡμερολογίου ἐν σχέσει πρὸς
 τὸς ὄρας τοῦ ἔτους : 'Ηρ.1,32 ἐμβαλίσμου μνηνός
 μὴ γενόμενου, Εὐδοξ.13,13, 'Επιγρ.' || νεώτ. μὴν ἀστρι-
 κός τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ περιλαμβανόμενον
 μεταξὺ δύο διαδοχικῶν συνόδων τῆς σελήνης μετὰ
 τοῦ αὐτοῦ ἀπλανοῦσ ἀπὸ ἀμέρας' || ὄμ. σεληνιακός
 ἡ συνωδιτικός μὴν τὸ ἀπὸ μῆος πανσεληνίου κωκρῆ

της άμέσως έπομένης περιλαμβανόμενον χρονικόν διάστημα ή διάρκεια τούτου άνέρχεται εις 29 ήμ., 12 ώρ., 44 λ., 2 δ., 78 ή 29 ήμ., 53059 (κτ. μέσον δρονι' || όμ. μήν ήλιακός ή ημερολογιακός χρονικός διάστημα Ισωνηρός τό δώδεκάτονον τώ τροπικού έτους ή μέση διάρκεια τούτου Ισούται πρός 30 ήμ., 10 ώρ., 29 λ., 3 δ., 8' || δημ. φρ. μήνας μνηαίει μήνας βγαίνει ή επί της ταχείας παρόδου του χρόνου, ή επί των έχόντων έξασφαλιστικά ταικίον μνηαίον εισόδημα ή ύποχρεοούμενον εις μνηαίον τινά καταβολήν' || βρήκε τόν μήνα πού θρέψει τούς έντεκα επί τών έπιτυχόντων έξασφαλισίαι εύμαρείας και άπαλλαγήν άπό τών βιοτικών περισπασμών' || έννια έχει ό μήνας επί άπολότου άμεριμνησίας' || τόν μήνα παύ δέν έχει σάββατο δηλ. ούδέποτε : πότε θα πού δώσωσ τά χρήματα, - τό μήνα πού δέν έχει Σάββατο' 2) ήμισέλιον: Θεόφρ. Σημ. 27C (έν τώ τ. μεσί' || τό μέρος του μηνός τό άντιστοιχούν πρός μίαν φάσιν της σελήνης (μείς κ. μήνι: αύτ.' || τό όρατόν μέρος της σελήνης Χρυσ. Στωϊκ. 2,199 [μελί'] 3) κόσμημα έν οχηματι ήμισέλιον: Έπιγρ. (μηνί') 4) μηνίσκος, προστατευτικόν κάλυμμα επί της κεφαλής άγαλαμάτων: 'Αριστφ. 'Ορν. 1115 ύμών δε άν μη μήν έχω, . . . δίκην δώσωσ' ήμιν, πσαι τούς όρνους καταπίλωμενοι' 5) ώς κόβ. όν. ή άρρηγ Μήνη ή τών Ρωμαίων ώς δεξ. Ιαπυα: Αουκ. Ζ Τραγ. 8 ό Μίθρης και ό Μήν όλοι όλόγρυσσι και βαρετις.

μήν δημ. άρνητ. μόρ. βλ. μή.

μήνα δημ. μόρ. έρωτητ. μήπως, μή τυχόν: Πλάσωδ 44 μήνα ντεβέντια πάτσης, μήνανε σκλότουσ ηήρες, δ.τραγ. μήνα βουβάλια σφάκτουσ, μήνα θερια μαλώνουν.

μηνάγυρτης (ή) μτγν. κ. μον. Ιερευς της Ρέας κατά μήνα περιερχόμενος και συναδιοίζων βοηθείας, πρθλ. μηνραγύρης: Φιλ. 2,316, Πολυδ. 7,188, 'Ιω. Χρυσ. 2,5459,15 ολιωνοσκόποι και μηνραγύραι' πρθλ. 'Ησ., Φώτ., Σουλδ.: 2) τίλος κομψοιών του 'Απιφάνους και του Μενάνδρου.

μηνάγυρτά-έω μτγν. δ.γρ. άντί μηνραγυρτά βλλ.: Διον. Αλ. Ρωμ. 2,19 [η. Εύσ. Εύαγγ. Προπ. 2δ].

μνηαίος-α-ον (ή) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ό κατά μήνα γινόμενος, μνηαίος βλλ.: Χρυσ. π. 'Ιω. Αλυδ. Μην. 3,8' || νεώτ. τό ούδ. ώς ούσ. μνηαίον (τό) έκκλ. βιβλίον περιέχον την ακολουθίαν έκάστης ήμέρας ένός έκ τών δώδεκα μηνών, ά μνηολόγιον κ. κτ. πληθ. μνηαία (τά) δώδεκα τόν αριθμ. περιέχοντα έκαστον ένα μήνα: 2) δημ. μνηαίον (τό) μισθός ένός μηνός, μνηαίοικ.

μνηαλλάγια (τά) δημ. αί πρώται ήμέραι του μηνός Αύγουστου, τό μερομήνια [δ. έν Κύπρω].

μνηανθεός (ή) τό φυτόν μνηανθεός βλλ. τό πελαγονέος: Θεόφρ. Φι 4,10,1.

μνηας (ή) δημ. ό μήν βλλ.

μνηάς-όδος (ή) μήν βλλ.: Εύρ. Ρήσ. 534 ού λεύσαστε μνηάδος άγλαν.

μήνη (ή) κ. νεώτ. ή σελήνη, [δ. κτ. τάς πρώτας ή τελευταίας ήμέρας της φάσεως αυτής: 'Ιλ. Τ. 374 τώ δ' άπάντες σέλας γένετ' ήτε μήνης, Αλογ. Πρ. 797 ή νύκτερος μήνη, Έμν. 42,3' σονν. π. νεζοίς: Πυθ. η. 'Ιάμβλ. Προπ. 21,17' || νεώτ. τό γεωμετρικόν όρειανοειδές σχήμα αυτής, ά. μνηίσκος βλλ.' || όμ. κυκλικόν ή κ. ά. οχηματός λευκόν σημείον επί του μετώπου Ιππών' || όμ. στρατ. όχυρωματικόν έργον μνηοειδούς οχηματος, άποτελούν μέρος τών έξωτερικών έργων θέσεως όχυρωμένης δια προμαχώνας' 2) ώς θεός: 'Ομ. Ύμν. 32,1 Πίνδ. Ο 3,20 χαγασάματος έπέερας όφθαλμών άντέφαλες Μήνα' π. Αριστφ. 'Ορν. 1115 (έσφ. τρ.)' 3) άλχημ. άγρογος: Ψ Δημόκρ. 48B.

μηνιάζω μνηιά βλλ.: ΕΓουδ. έν λ. ένεκότου.

μνηαίος-α-ον κ. νεώτ. ικ. -ος-ον, 'Αντυλλ. η. 'Ορειδ. 9,3,11 ή κατά μήνα συμβαίνων, γινόμενος ή εμφανιζόμενος: Στραδ. 3,5,8 περίοδον μνηαίαν, Πλούτ. 'Αρέσκ. Φιλ. 2,29,5 τάς μνηαίους άποκρυφεί, Έπιγρ. μνηαία φορά, Πάπ. μνηαία διαγραφή, - μνηαίον περιοδικόν' || τό ούδ': 2) ήμνησ τών γυναικών: Πλούτ. 'Αρέσκ. Φιλ. 5,18,2 παρά τάς έπισχέσεις τών μνηαίων της πρώτης συλλήψεως, Φιλ. 2,305' όμ.: 'Αλέξ. 'Αφρ. Γρ. 2,57 μνηαία κάθαρσις' 2) τό τεταρτημόριον του μηνός: 'Αντυλλ. η. 'Ορειδ. 9,3,11 ώραι μνηαίοι' 3) ό έχων ήλικίαν ένός μηνός: 'Ιπν. Γυν. 2,188 μνηαίον ύδαρ, ΠΔ 'Αρ. 3,15 πάν άρσενικόν άπό μνηαίον και επάνω' 4) ό διαρκών ένα μήνα, ό επί ένα μήνα μακρός: Γέμν. 1,8 μνηαίος χρόνος, 'Αντών. Διογ. 9 μνηαία ύμν. - μνηαία άδειαι' 5) νεώτ. τό ούδ. ώς ούσ. μνηαίον (τό) ό κατά μήνα μισθός, ά. μνηαίοικ, μνηαίο.

μνηαίωλας έπιγρ. πάπ. κ. νεώτ. κατά μήνα.

μνηιάρα-ατος (τό) μτγν. μήνιμα βλλ.: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 40,5 φόδος θανάτου και μνηιάρα και έρις.

μνηιάρχησ (ή) πάπ. μνηιαίος άρχων.

μνηιαρχος (ή) πάπ. ό μνηιαρχος βλλ.

μνηιαστία (ή) 'Επιγρ. οι άστρεις του μηνός.

μνηιαστία (ή) πάπ. μνηαία ύπνερέσια.

μνηιατικό (τό) δημ. μισθωμα, τό έννοικιον ένός μηνός: χρωστούσεσ δυά μνηιατικά και τό αυδ' άνα έξωση' || γεν. ό μισθός τών όποιον λαμβάνει τις κατά μήνα: τό μνηιατικό δέν μέ φθάνει νά περάσω μέ τήν οικογένειά μου.

μνηιγγιός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τάς μνηιγγιας: μνηιγγιαί αύλακες, - μνηιγγική άρτηρία.

μνηιγγιον (τό) γλωσσ. ύποκορ. του μήνιγξ βλλ.

μνηιγγιός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μνηιγγίτιδα: μνηιγγιακά γραμματά έρυθραί γραμμαί έμφανίζόμεναι επί του δέρματος της κοιλίας εις τινας άσθενείας, θεωρούμεναι δε άλλοτε ώς σημείον μνηιγγιίδων.

μνηιγγίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. βαρυτάτη νόσος συνισταμένη πρds φλεγμονήν τών μνηιγγίων και ύπερπαροαγωγήν ήγκεφαλονοτιαίου ύγρσου.

μνηιγγισμός (ή) νεώτ. Ιατρ. έσφακρ και παροδικά μνηιγγικά συμπτώματα παρατηρούμενα κατά τήν διαδορμήν όξειών νόσων έμυρπέτων, ά. φευδομνηιγγίτις.

μνηιγγισαγκαφαλίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ταυτόχρονος φλεγμονή τών μνηιγγίων και του φλοιού του ήγκεφάλου.

μνηιγγισήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. ή δίκην κήλης προσεκβολή τών μνηιγγίων έντός της κόχης.

μνηιγγισμαλίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ταυτόχρονος φλεγμονή τών νωτιαίων μνηιγγίων και του νωτιαίου μυελου.

μνηιγγιστρόπος-ον μτγν. ό τρωθείς εις τήν μήνιγγα: Γαλ. έν Βερλ. Sitzb. 1901,1263.

μνηιγγισούλαξ-όκος (ή) μτγν. μεταλλικός προστατής χρησιμεύων πρds έξασφαλίσειν της μήνιγγος άπό βλάβης κατά τās έπί του κροτίου γινόμενας έγκηρήσεις: Κέλεσ. 'Ιατρ. 8,3, Γαλ. 2,686, 'Αλέξ. Τραλλ. 1,4' 2) είδος έπίδεδμου: 'Ηλιόδ. Χειρ. η. 'Ορειδ. 46,19,4.

μήνιγξ-ιγνος (ή) κ. νεώτ. λεπτή μεμβράνα, ύμην: 'Ιπν. 2,αρι. 3' || επί του ύμέσου του όφθαλμού: 'Εμν. 84,7 [ηλθδ.]' 2) είδ. μεμβράνα, έκαστος τών τριών χιτώνων σίτινες περιβάλλουν τών ήγκεφάλων και τών νωτιαίων μυελών 'Ησ. εύμην του ήγκεφάλου: 'Ιπν. Κεφ. Τρωμ. 1, 'Αριστλ. Ζι 495,α β έστι δ' ή μνηιγγξ ύμην δερματικός ό περιέχων τόν ήγκεφαλον, Γαλ. 2,708, αύτ. 716 [ηλθδ.]' 3) τό τύμπανον του ώτός: 'Αριστλ. Πρ. 961,α, 38' 4) ό

ἀφρός τοῦ γάλακτος· Ἡσ. ὀδημός· ἥ || Ἡσ. ἐπὶ φησάμενον τοῖς οὐρανοῖς ἰθίσις ἐν τῷ οὐρανῷ πρὸ τοῦ ἀνθεῖν· 5) νεώτ. ἐν τῷ πληθ. μνηιγ- γες ὀνομασία τῶν κροτάφων, δημ. μνηιγγα. **μηνιαῖος-α-ον** κ. πάπ. μηνιαῖος βλ.λ. : Εὐδοξ.15,17, Πλάτ. μηνιαῖος (ἐνν. λόγος) τοῦ λοιπογραφομένου σίτου· || ἐν τῷ πληθ. μηνιαία (τά) μηνιαία οὐ- τηρέσια : Πλάτ.

μηνιαῖος ὁ τ. τοῦ μηνία : Ἀν. ὈΕ.2,440. **μηνιαῖός** (ὁ) (μηνιά) ὄργη : Ἰλ.Π.62 οὐ πρὶν μνη- νιῶν καταναυασμένω, αὐτ.202.

μηνιαῖο-ατος (τά) ἀφορμή, αἴτια θυμοῦ, ὀργῆς : Ἰλ.Χ.358 μή τοί τι θεῶν μνήμα γένωμαί, Ὀδ.Λ.73, Εὐρ.Φοῖν.934 παλαιῶν Ἄρως ἐκ μνησιμάτων 2) ἐγκλημα, ἐνοχή, εἶδ. διὰ φόνον : Αντιφ.4,2,8 τὸ μνήμα τῶν ἀλιτηρίων προστρίψομαι, Πλάτ. Φαῖδρ.244D παλαιῶν ἐκ μνημάτων ἴη ἐνοχή, ἥτις παραμένει εἰς τινά οικογενεῖαν ἐπὶ τῶν ἀμαρτι- πῶν τῶν προγόνων αὐτῆς· 3) ὄργη, ἐκροχίς ὀργῆς : Ἀχιλλ.Τάτ.5,27, αὐτ.25 ἰληθ.ι, Φιλόστρ. Ἀπολλ.6,ιι μνηματα τῆς γῆς.

μηνίων (τὸ) μην. ἡ γλυκυσίδη βλ.λ. : ΨΔιοσκ.3,140. **μηνίος** (ἡ), δωρ. κ. αἰολ. μάνιος, γεν. μηνίος (Πλάτ. Πολ.390B) κ. μην. μηνίος, ὄργη, ἀπὸ τοῦ Ὀμ.κ. ἐφεξῆς συνήθ. ἐπὶ τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν : Ἰλ.Ε.34 Διὸς δ' ἀλέωμεθα μνήην, Πινδ.Π.4,159 μάνιν γδο- νίω, Ἀγ.70ι μνήης ἤλασεν, Πλάτ.Νόμ.880β, Βέττ.Βκλ.184,3 μνήην ἔχειν ἀπὸ θεοῦ· || ὄμ. ἐπὶ τῶν νεκρῶν τῶν λατρευομένων ἐξ ἡρώων : Ἡρ. 7,134 τοῖσι . . μνήης κατέσκηψε Ταλθύβιου, Πλάτ. Ἰππ.Μ.282Α μνήην τῶν τελεταλοκίτων· || ἐπὶ προσβεβλημένων γονέων : Ἀισχ.Αγ.155 μνήης τε- κνόποιος, αὐτ.Χο.294· || ἐπὶ ἱκετῶν : Ἀισχ.Εὐμ. 234 τοῦ προστροπαίου μνήης· πρβλ. Ἡρακλ.762· || ἐπὶ τῆς ἀδιαλλάκτου ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλεύου : Ἰλ. Α.1 μνήην δεῖδε, θεά· || κ. νεώτ. ὄργη ἀπόκρι- φος καὶ παρατειομένη : ἐπισύρω τὴν μνήην τι- νας· || ἐπὶ τῆς φιλεκδιότου ὀργῆς ἡ διαθέσεως λαοῦ τινος : Ἡσιόδ.Α.21 τῶν δ' ὄπιζετο μνήην, Ἡρ.7,229 Σπαρτιάτας μνήην οὐδεμίαν προαθέ- σθαι· 2) μτ.γενικ. ἀντικειμ. : Σοφ.ΟΤ.699 δτου. μνήην τοσινδε πράγματος στήσας ἔχεις· κ. ἐν τῷ πληθ. : Ἀπολλ.Ρ.4,1205 Αἰήτασ μνήεις.

μηνιῖς-ἰδός (ἡ) μην. μνησικός βλ.λ. : Ἀΐσ. Ρτοξ.25.

μηνιακός (ὁ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ μῆνη βλ.λ., ἡ σελήνη ὡς φαίνεται πρὶν συμπληρώσῃ τὸ πρῶ- τον τέτατον, ἡμισέληνον (Κρνονοῦτ.Φύσ.Θε.34), πᾶν σελήνοειδές ἡ μνηοειδές ὅαμα. ἰδ. κάλυμμά τι πρὸς προστασίαν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδριάντων : Ἀριστ. Ὀρν.1114 χαλκεύεσθαι μνησικούς φορεῖν ὡσπερ ἀνδριάντες· 2) γεωμ. ἡμισελήνοειδές τι σχῆμα χρησιμεῖον πρὸς εὐρεσίαν τῶν ἐμβαδῶν : Ἀριστ.Α.Πρ.69α,33, αὐτ. Σοφ. Ἐλ.17β,15, Ἡρών Ὀρ.36, Σιμπλκ.Φυσ.55,26 μνησικού τετραγωνι- σμός· || νεώτ. μαθημ. σχῆμα γεωμετρικῶν περι- λαμβανόμενον μεταξύ δύο τῶζων ἐχόντων κοινὰ ἄκρα καὶ ἂν αἰ κυρτότητες εὐρίσκονται πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος· 3) ἡμισελήνοειδές σχῆμα πορα- τῆξεως πρὸς μάχην : Πολύβ.3,115,5 ὑπεχώρου ἐπὶς τοῦσιψα λύσαντες τὸν μνησκον· 4) κό- σμημά τι τοῦ τραχήλου : ΠΔ Κριτ.8,21 καὶ ἔλαβε τοὺς μνησικούς τοὺς ἐν τοῖς τραχήλοις τῶν κα- μήλων αὐτῶν· 5) χύτρα· Ἰλ.ωσα.

μηνισκόσπερμον (τὸ) νεώτ. κ. μνησιπερμον γέ- νος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μνησκοπερμοειδῶν.

μηνιτικός (ἡ) μην. ὁ πλήρης ὄργης, ὀργίλος, θυ- μώδης : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,5,18 δρα μόνον . . μῆτι ὀρ- γίλος ἐστί, μῆ τι μνητιός.

μηνίω, δωρ. μάν- (μνήν) κ. νεώτ. μέλλ. μνησίω (Λεωνίδ.Ταρ.ἐν ΑΠ.979) κ. μνηῖω (ΠΔ Ἰερ.3,12), ὄμορ. α' ἐμνήνισα, ἔχω ἐπίμονον ὄργην, ἐξακολουθῶ νά

εἶμαι ὄργισμένος ἐναντίον τινός, μνησικῶδ., πνέω μένεα, μτ. δοτ. προσ. : Ἰλ.Α.421 μνήνι Ἀχαιοῖσιν, αὐτ.Σ.257, Ἡρ.9,7,2 Ἀθηναῖοι ὑμῖν μνησίωσι· || μτ. γενικ. πράγμ. : Ἰλ.Ε.178 ἱρῶν μνησίος ἵενακα τῶν . . , Σοφ. Αντ.1177 πατρὶ μνησίας φάνου, αὐτ. Τρ.274· || ὄμ. μτ. συστοχ. αἰτ. : Σοφ.ΟΚ.1274 οὐδ' ἄ μνησιεὺς φράσας· π. Ὀμ. συνήθ. ἀπολ. κ. ἐπὶ ἡρώων : Ἰλ.Μ.10 μνήνι Ἀχιλλεύς· σπαν. ἐπὶ κοινῶν ἀνθρώπων : Ὀδ.Ρ.14 ὁ ξένιος δ' εἴ περ μάλα μνητεῖ τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σμν. : Ἀισχ.Εὐμ.101 οὐδαίς . . δαιμόνων μνηταί. ἴφιτο. ρ. ἐν χρ. π. Ἡρ. κ. μην. πεζογράφοις, πρβλ. μνηῖω. Ἐν τῷ δωρ. πάντοτε Ἦ ἐν τῷ ἐνεστ. κ. παρατ. ὁ Ὀμ. ἔχει Ἦ ἐν ὄρασι ἐν τῷ μῆντιν : Ἰλ.Β.769· ὄμ. ὁ Ἀισχ.Εὐμ.101 ἐν τῷ μνητεῖται· ἀλλαχοῦ ὁ Ὀμ. ἔχει μνητεῖ, ἐμ- νῖε, μνήε· π. Εὐρ. μάνιω πιδ. ἐν Ἰππ.1146, αὐτ. Ρησ.494).

μνηῖω-ῶ μην. μνηῖω βλ.λ. : Διον.Ἀλ.Ρητ.9,16 διὰ σὲ μνησιώντα, ΠΔ Σοφ. Σειρ.10,6 ἐπὶ παντὶ ἀδι- κήματι μὴ μνησίσης τῷ πλησίον, Αλ.Ζ.16,17· || ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. : Ἀπολλ.Ρ.2,247 τὸ μέγα μνησιώων· || μνηῖω πρὸς τι : Χαρίτ.2.

μνηγοῦνεσιον (τὸ) μην. γλυκυσίδη βλ.λ. : ΨΔι- σοσκ.3,140· πρβλ. μνήον.

μνησοειδής-οὐδ (ἡ) μῆνη κ. νεώτ. ὁ πρὸς μῆ- νην ὄμοιος, ὁ ἔχων σχῆμα ἡμισελήνου, δρεπανο- ειδής : Ἡρ.1,75, αὐτ.8,16 μνησοειδές ποιήσαντες τῶν νεῶν ἰσχηματίσσαντες οὕτως εἰς σχῆμα ἡμισε- λήνου, Θουκ.2,76 μνησοειδές ἐξ τῆς πόλις ἐσω- κοδόμου, Ξεν. Ἀν.5,2,13 μνησοειδῆς τάξις, Πλούτ. Φάβ.16· || κ. νεώτ. ἐπὶ παντός πράγματος ἡ σάματος ἔχοντος τὸ σχῆμα ἡμισελήνου· ἀνατ. μνη- σοειδῆς γάγγλιον· βαλθιδῶς· || ἐπὶ μερικῆς ἐκείφωτος τοῦ ἡλιου καὶ τῆς σελήνης : Θουκ.2,28 ὁ ἡλιος . . γενόμενος μνησοειδῆς, Ξεν. Ἐλλ.4,3,10· || ἐπὶ τῆς σελήνης ὅταν εἶναι ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς : Ἰσμν.9,7, Πλούτ. Ἠδ.157B πῶς σύμμετρον ὕψηω· νῦν μὲν γὰρ ὄρασ σπανεσθῆλον, αὐθίς δὲ μνη- σοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφικυρτόν, Πρόκλ.Εὐκλ.190,8 μνη- σοειδῆς γωνία ἡμισελήνοειδῆς.

μνησοειδῶς ἐπίορ. μην. κατὰ μνησοειδῆ τρῶ- πον : Αντυλλ.π. Ὀρειδ.44,23,39, Φιλόστρ. Ἀπολλ.3, ἢ ὑποστίλθαι αὐτῷ μνησοειδῶς τὸ μετόφρουν.

μνησολόγημα-ατος (τὸ) μνησολογῶ μων. ἡ ἐπὶ ἐγγράφου σημειώσεις τοῦ μνηδός : Παχυμ.Γ.7,1 γνῶ- ναὶ οὐτίσος ἀν εἴη τὸ μνησολόγημα.

μνησολόγιον (τὸ) μων κ. νεώτ. κατάλογοσ τῶν μνηδῶν : Στουδ.Θεόδ.23 μνησολόγιον βασιλειανός.

μνησολογῶ-έω μων. γράφω ἐπὶ ἐπιστολῆς ἡ παντός ἐγγράφου τὸν μῆνα, πρβλ. χρονολογῶ : Παχυμ.Γ.7,1 αὐτός πρῶτως μνησολογῶμενος πρὸσταγμα, αὐτ.4,29 ὑπογράφειν βασιλικῶς, πλὴν οὐ μνησολογῶν.

μνησολογία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφι- βίων τῆς οἰκογ. τῶν σαλαμανδριδῶν.

μνησολογία (ἡ) νεώτ. ἐμνησολογία βλ.λ.

μνησολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν τῷ αἵματι ἐπίσχε- σις τῶν τοξικῶν προϊόντων, ἄτινα ἀνάγκη νὰ ἀπεκθῆλλωνται φυσιολογικῶς διὰ τῶν καταμνηνῶν.

μνησολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμνησολογία βλ.λ.

μνησολογία (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. πτηνῶν τοῦ ἀβροφισμάτος τῶν κεκρακτῶν.

μνησολογία (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν μνησολογῶν.

μνησολογία (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν γεντιανοειδῶν.

μνησολογία (ἡ) νεώτ. γημ. αἰθέριον ἔλαιον προερχόμενον ἐκ τῶν φύλων μνησολογῶν τοῦ τρι- φύλλου.

μνησολογία-ατος (τὸ) κ. μων, νεώτ. κ. δημ. εἰδο- ποίησις στελλομένη, ἐντολή, παραγγελία : Θουκ.6, 61 κατὰ τὸ μῆσυμα ἐξυλασθόντας τοὺς ἀνδρας,

Πάπ. ὁ τραγ. Γ' Ακριτ. Κύκλου χαμπάρια καὶ μνηύματα τοῦ Κωνσταντῆ τῷ σπῆτια Γ' ἔωρα καλῆ Κύρ Κωνσταντῆ, ὁ Βασιλιάς σὲ θέλει». - μὸυ ἔστειλε μνήμα πῶς θέλει ναὶ μὸ δῆ'. - προβλ. Μαν. 4,55δ'. 2) κατηγορία ἀπορίτως ἐκφορομένη κατὰ τινος, καταγγεῖλα : Θουκ. 6,29 ὁ δ' ἐν τῷ παρόντι πρὸς τὰ μνηύματα ἀπελογοῖτο καὶ ἐτοῦμος ἦν . . κρίνεσθαι' || ἐν εἰδ. νομ. σημ. μνήυσις : Λέοντ. Νεαρ. 212' 3) ἐνδείξεις, σημείων, τεκμήριον : Κλέαρχ. η' Ἀθῆν. 10,457 F ὥστε τὴν παιδιάν μὴ ἀσκεπτον οὖσαν μνήυμα γίνεσθαι τῆς ἐκτάσμου πρὸς παιδείαν οἰκειότητος, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1,59' 4) ἀγγελία, εἰδησις, μαντάτο : Διήγ. Ἀγλλ. 178 ἠέραν τὸν πατέρα τοῦ μνηύματα ἐναντί τῆ ἀλλογενεῖς τὰς χώρας σου κοῦρῆσούων' 5) χρῆσιμα, ἀγγελοῦ βεῖα : Ὀρφ. Ἀργ. 88,16 λιτομαί σε θεῶν μνηύματα φράζειν. || προσιώσιμα, προμήνυμα, οἰωμός : Γρην. Σκ. Τερρ. 9,14 σὲ χάρου μνήμα ὁ Ναξίρ τὴν κεφαλῆ του γέρνει.

μνήυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ μνήύω, τὸ παρέχει πληροφορίας, πληροφορία, μνήυμα : Ἀνδοκ. 1,23 ἡ μνήυσις τις ἐμὴ ἐστίν ἢ ἀπογραφή, Πλάτ. Νόμ. 932D τιμωροῦμενος τῆς ἠμυύσεως ἐνεκα 2) ἐπὶ καταγγεῖλα ἀξιολογῶν πράξεως πρὸς ἀνσκριπτικὴν τινα ἀρχήν, καταμνήυσις : ἐπιδῶκα εἰς τὸν εἰσαγγεῖα μνήυσιν ἐπὶ συκοφαντίᾳ.

μνηυτεύω μον. κ. νεώτ., ἰδιωμ. μνηυτεύω παραγγέλλω, διαμηνύω, στέλλω μνήυμα : Χρον. Μορ. 1086 ὁ κάποιος τοῦ τῷ μνηυτέφε ἐκεῖνου τοῦ δεσπότη.

μνηυτήρ-ηρος (ὁ) ὁ παρέχων πληροφορία, ὁδηγός : Εὐρ. Εὐμ. 245 ἔπου δὲ μνηυτήρος ἀφθόγκτου φραδαίς' || ὁ δεικνύων, ἀποκαλύπτων π : Ὀρφ. Ὑμν. 41,7.

μνηυτῆς (ὁ), ὄψω. μαντάτ-ά κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων εἰς φῶς, ἀποκαλύπτων, καταμηνύων : Εὐρ. Ἰνπ. 1051 οὐδὲ μνηυτὴν χρόνον δέξει καθ' ἡμῶν' || ὡς οὐσα, ὁ μνηύων, ὁ ἀναγγέλλων : Λυσ. 12,32 τοῖς μέλλουσιν ἀποθανεῖσθαι μνηυτὴν γενέσθαι, Λιβ. Ροδ. 1083 πρῶτον να πέμφω μνηυτὴν' || συνηθ. ἐν νομ. σημ. : Ἀντιφ. 2,2,6 ἴνα μὴ μνηυτῆς τοῦ ἀδικήματος γένηται, αὐτ. 2,4,3 μνηυτῆς τῶν ἀποκτείναντων, αὐτ. 5,24 μ. κατὰ τινος, Θουκ. 1,132, Δημ. 320 κατὰ σαυτοῦ μνηυτῆς ἐπὶ τοῖς συμβαδῶσιν γενούσιν. || νεώτ. ὁ καταγγεῖλας κοκάσιμον, ἀξιολογῶν πρᾶξιν, ὁ ὑποβάλλων ἢ ὑποβαλὼν μνήυσιν : φρ. καταγοροῦμενε, εἶναι ἀλήθεια τὰ δσα ὁ μνηυτῆς ἀναφέρει καὶ λέγει ἐν τῇ μνηύσει του ἐναντίον σου'. || κ. ἐπὶ γυναικόσ : Κρατίν. 428' 2) Ἦσ. ε' Ἰρακλῆς ἐν Ἀθήναις.

μνηυτῆς-ῆ-ὄν μγν. ὁ περιέχων πληροφορία ἰδ. εἰς βάρος τινός, ἐνοχοποιητικός : Δίων Κ 78,21 γράμμα οὐδὲν τῶν μνηυτῶν. || δηλωτικός, ἐκφοραστικός : Γαλ. 181(2),299 μνηυτικῆς κρίσεως, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 1,187 φωναί τινος μνηυτικῆς, Πλάτιν. 4,4,17 ἀσθσις μνηυτικῆ τοῦ πάθους.

μνηυτῆς (ἡ) μον. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ μνηυτῆς βλ. λ. Φιλῆς ἐν Καντακ. 1ω. 645.

μνηυτῆρ (οἱ) πᾶν. κ. γλῶσσ. ἀναφέρονται ὡς πληροφορία ἴνα δοθῆ τῷ λέγοντι ἀμοιβή' μτ. ἀπαφρ. : Πλάτ. 2) γλῶσσα, τὸ μνηυδμαί' Ἦσ.

μνηυτρον (τὸ) μνηυά) κ. πᾶν. ἡ ἐπὶ μνήυσις, ἐπὶ δοθεῖσθ πληροφορία ἀμοιβή : Ὑμν. Ἐρμ. 264' ὁ π. Ἄπτ. μόνον κτ. πλθθ. μνηυτρα : Θουκ. 6, 27 μεγαλόσ μνηυτροίς, Φούν. Κωμ. 58, Ἀνδοκ. 1,40 καὶ μνηυτρα κεκμηρυμένα ἐκάντων μνός τὰ προσφερόμενα χρήματα διὰ τὴν σύλληψιν τινος.

μνηυτρω-ρος (ὁ), ὄψω. μαντάτω μγν. κ. νεώτ. μνηυτῆρ, ὁ παρέχων πληροφορία, γνωστοποιῶν τι, ἀγγελιαφόρος : Λουκιλλ. ἐν ΑΠ II, 177.

μνηύω κ. μον. κ. νεώτ., ὄψω. μανύω (βακχ. ἄπ. 10), μέλλ. μνήύωσ' (Ἦρ. 2,121 γι', ὄψω. ἐμνήυσα, παρακ. μνηύματα Γ' Ἀνδοκ. 1,22, Πλάτ. Τιμ. 48B), παθ. μέλλ. μνηυθήσομαι (Γαλ. Χρ. Μορ. 5,15), παθ. ἄφρ. ἐμνήυθην, παρακ. γ' πρὸς. μνηύεται Γ' Ἀνδοκ. 1,101, ἀποκαλύπτω μυστικόν τι, κεκμηρυμένον τι, φανερόω : Ὑμν. Ἐρμ. 254, Πίνδ. Ν. 9,4 ματέρι καὶ διδύμοις παιδέσιν αὐτὸν μναυεῖ . . Ἦρ. 1,23 Περιάνδρος δὲ ἦν Κυφέλιου παῖς, οὗτος, ὁ τῷ Θερασουβούλῳ τὸ χρῆσιμον μνήύσας, Σοφ. ΟΤ 102 ποῖου γὰρ ἀνδρός τήνδε μνηυεῖ τύχην, Μέν. Περικ. 28' 2) δεικνύω, ἀποδεικνύω π : Ἀντιφ. 2,1,5 αὐτός ὁ θάνατος ἐξ ἐπιβουλῆς ἀποθανόντα μνηυεῖ αὐτὸν, Εὐρ. Ἰνπ. 1077 τὸ δ' ἔργον . . σὲ μνηυεῖ ακόν, Ξεν. Ἰπκ. 3,5 τοὺς ἐπερογνάθους μνηυεῖ ἡ πέδη' || κ. ἐπομένης ἐξητηρημένης προτάσεως : Πλάτ. Ἀπολ. 24D 1θι, εἰπὲ καὶ μνήυσον αὐτοῖς τίς ἐστίν, Ἀριστ. ΛΗΝικ. 1101B,29' || κ. ἀπολ. : Πλάτ. Φαῖδρ. 277C ὡς ὁ ἔμπροσθεν πῶς μεμνήυμεν ἤμῖν λόγος' 3) ὁ δὲ πληροφορῶ, γνωστοποιῶ, καταγγέλλω : Ἀριστοφ. Ἄχ. 206 ἄλλα μοι μνηύσατε . . εἰ τις . . Πλάτ. Νόμ. 730D μνηύων τὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἀρχουσιν ἀδικίαν' 4) κ. νεώτ. ἐν δικαν. σημ. καταμηνύω, εἰλόγω κατηγορίαν, καταγγεῖλαν κατὰ τινος : Ἀνδ. 1,20 εἰ μὲν τάληθῆ μνηύσειε τις, αὐτ. 1,19, Λυσ. 6,23 τὰ μὲν ἔσχατα καὶ τὰ ἀσπίστα ἐποίει μνηύων κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων, Θουκ. 6,60 καὶ ὁ μὲν αὐτός τὸ καθ' ἑαυτοῦ καὶ κατ' ἄλλων μνηυεῖ τὸν Ἐρμῶν' || νεώτ. ὑποβάλλω μνήυσιν : τὰν ἐμνήυσε ἐπὶ ἐξυθρίσει' || κ. παθ. ἐπὶ προσ. καταγγέλλομαι, καταγοροῦμαι : Θουκ. 6,53 τῶν μτ' αὐτὸ μνηυμένων, Ξεν. Ἐλλ. 3,3,10 πν αἰσθῆσθαι αὐτοῦσ ὅτι μεμνήυοντα, ἴνα μὴ ἀποδρασίον. - ἐμνήυθη ἐπὶ ὑπεκρίσει' || ἀπροσ. παθ. μνηύεται γίνεται μνήυσις, καταγγεῖλα : Θουκ. 6,28 μνηύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τῆς τιμῶν καὶ ἀκολουθῶν περὶ μὲν τῶν Ἐρμῶν οὐδέν, Ἀνδοκ. 1,10' 5) προμνήυω, προοικνίζω : ΚΔ Λοικ. 20,37 ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροί, καὶ Μωυσεῖς ἐμνήυσεν ἐπὶ τῆς Βάτου, Μηνσῶ. 12,5 Ὁδ. σὲ τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, καὶ μνηύσαντος πάσι τὴν ἐσομένην σοι ὑστερον, πάτερ, προκοπήν καὶ λαμπρότητα.

μνηύω μον. κ. δημ., ἄφρ. (ἐ)μνήυσα κ. (ἐ)μνήυσας, μγν. παρκ. μνηυμένωσ, στέλλω ἐντολήν, παραγγεῖλαν, διαταγήν, ἐντέλλομαι : Ἐρωτόκρ. Δ 280 'πειθὴ κὶ ἀπ' τοῦ Βυζάντιου τὸ Ρήγα τοῦ μεγάλου πληροῦ μὸυ μνήυσσε νὰ κάμω δίχως ἄλλο. - τοῦ μνήυσσε να μὴ με ἔξανενοχλήσει' 2) ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ : Ἐρωτόκρ. Δ 455 μνηύσατε τοῦ Βασιλιοῦ ποῦ ὑψήν του ποθεῖ με . . δ.διστ. τὶ μὸυ τὰ μνηύς τὰ λόγια, τὶ μὸυ στέλλεις γράμματα, - μὸυ μνήυσσε πῶς εἶναι ἀρρωστος' 3) προσκαλῶ : Λιβ. Ροδ. 473 καὶ μετ' ὤρων περισσῶν, μνηύ τὸν συνηγῆ μου, - μὸυ μνήυσσε γιὰ κάτι δουλειῆς.

μνηον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν μῆον τὸ ἀσημάντιον, φυτὸν ποῦδες, ἀρωματικὸν τῆς τάξεως τῶν σιαδαδῶν μῆων : Πλίν. ΦΙ 20,253, Διοσκ. 1,3, Ζώπυρ. π. Γαλ. 14,150 μῆον τὸ κρητικόν.

μὴ ὄψω κ. μὴ ὅτι ἐλλειπτικὰ φράσεις, μὴ (λέγει ἡ μὴ ὑποβάθθητε ὄψω) ἡ ὅτι . . ὄψω τὸ οὐχ ὄψω ἀντὶ τοῦ οὐ λέγω ὄψω, ἰσχυρότερον τοῦ οὐχ ὄψω, μὴ λέγει, ἄφραση δὲ . . ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ ἄλλων συνδέσμων, μὴ ὄψω ἡ μὴ ὅτι (ὄχι μόνον δὲν . . ἀλλ' οὐδὲ) : Ξεν. ΚΠ 1,3,10 μὴ ὄψω ὄψωσθαι . . ἀλλ' οὐδ' ὄψωσθαι ἐδῶσασθε, αὐτ. 3,2,21' 2) μὴ ὅτι ἐπομένη τὸ ἀλλά καὶ ἀρνητικὴ ἡ ὑπονοούμενη, ὄχι ὀπῶδες Πλάτ. Ἀπολ. 40D μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλά τὸν μέγαν βασιλέα, Ξεν. ΚΠ 7,2,17 μὴ ὅτι θεός, ἀλλά καὶ ἀνδρωπιον οὐ φιλοῖσθ' 3) ἐν δευτεροπόσῃ προτάσει, τῆς πρώτης οὐσῆς ἐπὶ ἐπὶ ὑπονοούσας ἀρνήσιαν :

Ξεν.Συμπ.2,26 οὐδὲ ἀναρνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα· πρβλ. Πλάτ.Φαῖδρ.240B· || κατόπιν ἐρωτήσεως εἰς ἦν ἀναμένεται ἀρνητικὴ ἀπάντησις· Πλάτ.Κρατ.427B δοκεῖ σοι ῥάδιον εἶναι διδάσκει ὅτιον πράγμα, μὴ ὅτι τοσοῦτον,· αὐτ. Πολ.398B ἰαμβρινῶναι ἀρχιστοι καὶ γυναιξίν, μὴ ὅτι ἀνδράσιν· || ἰσχυρότερον μὴ ὅτι γε (ὀή)· Δημ.1262 μὴ ὅτι γε δὴ [κωδ.]. Πάπ. μὴ ὅτι γε τοσοῦτον χρόνον ἐπιγενώντος.

μή οὐ ἐν χρ. ἐπὶ ἀρνήσεως ἐνεχοῦσης-τὴν ἔνωσαν ὑποφίας κακοῦ, κυρ. μτ. παρεμφατικῶν ἐγκλίσεων κατόπιν ρημάτων ἐκφραστικῶν φόδον ἢ προσδοκίαν κακοῦ ἰπρβλ. μή, κυρ. μεθ' ὅπου.· Ἰλ.Κ39 **δειδω**, μὴ αὐ τὶς τὸ μὴ ὀσχηται τὸδε ἔργον· πρβλ. Ἦρ.6,9,Θουκ.3,53,Πλάτ.Μέν.89D· || κατόπιν ἱστορ. χρόν. μτ. εὐκτ.· Ξεν.Αν.3,53 ἠθροῦσαν-τινες ἐνοουόμενοι μὴ . . . οὐκ ἔχουσιν ὀπθεὶν λαμβόδιεν· || μτ.εὐκτ. μέλλ. ἀντὶ μέλλ. ὀριστ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ· Πλάτ.Εὐθφρ.15D μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσῃσι· || μτ. ὀριστ.· Ἀνδοκ.1,103 ὄρατε μὴ οὐκ ἐμοὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν προσήκει· πρβλ. Πλάτ.Λάχ.196C κ. ἀνευ κυρ. ρ. μεθ' ὅπου.· Ἰλ.Α 28 μὴ οὐ τοι οὐ χρᾶσιμ σκήπτρον· ἐπίσης πρὸς ἐκφρασὴν δισταγίου, Ἰωῶς· Ἦρ.5,79 μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ χρῆσθῆσθρον, πρβλ. Πλάτ.Φαῖδρ.67B· ὄμ. μεθ' ὀριστ.· Πλάτ.Μέν.89C μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὠμολογήσαμεν· || μὴ ἐνίοτε διπλασιάζεται ἀντικανονικῶς, ἀντὶ μὴ οὐ· Ξεν.Απομν.1,27 ἐθαύμαζε δ' εἰ τις . . . φοβόειτο, μὴ ὁ γενόμενος κάλας κἀνάθος . . . μὴ τὴν μεγίστην χάριν ἔξει· 2) κατόπιν ἀρνήσεως ἐκφραζομένης ἢ νοουμένης πτ. ἀπαφρ. κατόπιν ρ. σημαίνοντων κώλυσι, ἀρνησι, ἀποφυγῆν, ἀνάγκην, ἐφ' ὅσον ταῦτα περιέχουν ἀρνησι ἢ ἐρωτήσιν· Ἦρ.6,88 οὐκέτι ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἰδὲν ἀνεβάλλον, ἐδίστασαν τὸ νὰ μηχανευθῶσι, μεταχειρισθῶσι τὰ πάντα, πᾶν μέσον, Ἀισχ.Πρ.627 τὶ θῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκεαι, Σοφ.Α1.540, Ἀριστφ.Ἀχ.320, Ξεν.ΚΠ 1,4,2,Εὐρ.Τρω.797 τίνοσ ἐνδόξωσ μὴ οὐ πασυδίκα χωρεῖν, Πλάτ.Μέν.89D μὴ ἀναπθεβαί μὴ οὐ καλῶς λέγασθαι, αὐτ.Εὐθ.297B πολλοὶ δέω μὴ οὐ δῶο γε φεύγειν· κ. κατόπιν τοῦ ὥστε· Ἦρ.8,57 ὥστε μὴ οὐ διασκεδασθῆσαι τὴν στρατιῆν κ. μτ. τοῦ ἄρθρου· Ἀισχ.Πρ.787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν, Σοφ.ΟΤ283,Εὐρ.Φοίν.1176, Ἀριστφ.Ορν.37 αὐτὴν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι, Ξεν.ΚΠ7,5,42 τοῖς θεοῖσ οὐδὲν ἂν ἔχοισιν μέρφασθαι τὸ μὴ οὐχί . . . πρβλ. Πλάτ.Φίλ.13A· || κατόπιν ρ. καὶ φρ. δὶ' ὠν δηλοῦνται τὸ ἀδύνατον, ἀκατάλληλον, τὸ ἀνάμφοτον, ἢ ἀποστροφῆ· Σίμων.5,10 ἀνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, Ἦρ.1,187 δεῖ-νὸν ἐδόκει εἶναι μὴ οὐ λαθεῖν, αὐτ.2,181, Ἀντιφ.5, 87 οὐδεὶς ἂν τολμήσειεν μὴ οὐ χρῆσθαι τὸ νόμῳ, πρβλ. Θουκ.8,60,Ξεν.Αν.2,3,11 ἀσχυρὸν ἦν μὴ οὐ σπουδάζειν, αὐτ.Λακ.6,2,Πλάτ.Γοργ.509A οὐδεὶς οὐκ τ' ἔστιν ἄλλως λέγειν μὴ οὐ [πνομο ποτεσ οὐκ] καταγέλαστοσ εἶναι· || κατόπιν ἀρνήσεως ὑπονοουμένης· Πλάτ.Φαῖδρ.85C μὴ οὐχὶ παντὶ τρῶφῳ ἔλθειεν μαλακῶ οὐ εἶναι ἀνδρῶσ, Λουκ. Ἀλέξ.15 τὴ μορφή μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων· || κατόπιν τοῦ ὥστε· Εὐρ.1068, Ξεν.Ἀθ.38· || μὴ κ. μὴ οὐκ ἐν διαδοχικαῖσ-προτάσεσσι· Ξεν.Ἀπολ.34 κ. μτ. τοῦ ἄρθρου· Ἀισχ.Εὐμ.914 οὐκ ἀνέφραται τὸ μὴ οὐ . . . τιμᾶν, Ἀριστφ.Βάτρ. 68 οὐδεὶς γέ μ' ἂν πείσειεν . . . τὸ μὴ οὐ . . . πρβλ. Ξεν.Ἑλλ.5,2,36· || ἦτον συγχῶσ μτ. μτχ. κατόπιν ἀρνήσεως ἐκφρασομένης ἢ ὑπονοουμένης· Ἦρ.2,110 οὐκ ὠν δικαῖον ἰαυδρίαται Ἰοτάνα· μὴ οὐκ ὑπερβαλλόμενον τῶσ ἔργοσι, Σοφ.ΟΤ13 δυσάλογτος γὰρ ἂν εἴην τοῖανδε μὴ οὐ κατοικίρων ἔδραν, πρβλ. Πλάτ.Λύσ.212D·

3) εἰ μὴ ἐκτός, πλὴν· Δημ.379 πόλεισ . . . χαλεπαὶ λαθεῖν, μὴ οὐ χρόνω καὶ πολιαριῶσ· 4) εἰς ἐρωτήσεσ ἐν αἷσ ἀναμένεται ἀπάντησισ καταφατικῆ· ΠΔ Κριπ.14,3 μὴ οὐκ εἰσι θυατέρες τῶν ἀδελφῶν σου, ΚΔ Κορινθ.9,4 μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξήσοισαν φαγεῖν καὶ πιεῖν· **μήπως** ἐπίφρ. γλῶσσο. ἴνα μὴ ἐκ τινασ μέρουσ· **μὴ πολλακίς** μὴ τυχόν, μήπως κατὰ τὴνχην· Θουκ.2,13 μὴ πολλακίς ἢ αὐτὸσ ἴδιῳ βουλόμενοσ χαρίζεσθαι . . . Πλάτ.Πολ.424C μὴ πολλακίς τὸν ποιητὴν τισ ὀληται λέγειν οὐκ ἄσματα νέα. **μήποτε** ἢ μὴ ποτε, ἰων. μήποτε ὡσ ἐπίφρ. κ. νεώτ. οὐδέποτε, κατ' οὐδένα τρόπον, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, μετὰ τὸ ὡσ· Ἀισχ.Πρ.203 ὡσ Ζεὺσ μήποτ' ἄρξειεν θεῶν, αὐτ.Εὐμ.882· κ. μετὰ τὸ εἰ· Ἀισχ. Χο.182 εἰ τῆσδε χῶρασ μήποτε φαύσει ποδὶ· || μτ. ἀπαφρ.· αὐτ.Εὐμ.977 μήποτ' ἐν πόλεισ στάσιν τῆσ' ἀπεύχομαι βρμεῖν, αὐτ.Ἰκ.617· εἰδ. εἰ ὀρκου· Ἰλ.1133 ὀμοῦμαι μὴ ποτε ἦντι ἐντα συνήθει καὶ συμφῶσ, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.18,4· 3) ὡσ σύνδεσμοσ, μήπως· Ὄδ.Φ 324 ἀσχυρὸμενοι φάσιν ἀνδρῶν . . . μήποτέ τισ εἴησι, Ἦρ.1,77 οὐδαμῶ ἢ ἐλπίσασ μὴ ποτε ἄρα . . . ἐλάσθ. **μήπουσ** μήπως τυχόν, ἴων ἴσασ· Ὄδ.Δ 775 μὴ ποῦ τισ ἀπαγγέλλασθαι, Σοφ.Ἠλ.898. **μήπωσ** ἢ μὴ πω ὡσ ἐπίφρ. κ. μον. κ. νεώτ. μὴ ἀκομη, ὄχι ἀκόμη ἰσποκλεῖται τὸ παρελθόν· Ὄδ.Χ 431 μὴ πω τὴν γ' ἐπέγειρε, Δημ.543 ἀλλά μὴ πω τοῦτο ἐνν. σκοπεῖται, ΚΔ Ρωμ.9,11 μήπω γὰρ γενυθέντων, Βί. Ἀλεξ.834 μήπω μαθῶν ἐκ λόγων, οἱ ἠλπωσ στρατευθέντες τῆσ κλάσσεωσ τῶδε· || ἐπὶ προτροπῆσ· Ἰλ.Δ 234 μὴ πῶ τι μεθιετε θυοῦριδοσ ἀάκησ, Ἀισχ.Πρ.631 μήπω γε ἴμονο τῶρα ταύχαστρον ὄχι ἀκόμη· || ἐπομένουσ τοῦ πρῖν· Ἰλ.Σ 134 μήπω καταδύσεο . . . πρῖν γ' ἐμὲ . . . ἐν ὀφθαλμοσ Ἰθάει, Σοφ.Φιλ.961· || μτ. εὐκτ. δηλοῦσισ εὐχῆν· Σοφ.Ἠλ.403 μὴ πω νοῦ τασὸνδ' εἴην κενῆ, Εὐρ.Ἐκ.1278 μήπω μανεῖν· 2) ὡσ σύνδεσμοσ, μήπως· Ὄδ.1102 καλῶμεν ἐπίδανέμεν . . . μὴ πῶ τι λάθῃται ἰων μὴ πῶσ τισ. **μὴ πῶποτε** ἢ μὴ πωσ ποτε ἐπὶ τοῦ παρελθόντοσ, οὐδέποτε ἀκόμη, ὑπόποτε ἔωσ τῶρα· Σοφ.Ἀντ. 1094 μὴ πῶ ποτ' αὐτὸν φεῦδοσ ἔσ πάλιν λακείν· || κ. ἐπὶ τοῦ μέλλοντοσ· Στράτ. ἐν ΑΠ14,179 ὠμωσα μὴ πῶποτ' ἐξείπειν. **μήπως** ἢ μὴ πωσ ἐπίφρ. κ. μον. κ. δημ. μὴ κατὰ τινα τρόπον, κ. μετὰ τὰ φόδουσ ὁμητικὰ ῥήματα, μὴ τυχόν, ὑπόσ καὶ, συνήθ. π. Ο.Μ. διηρημένωσ μὴ πωσ· Ὄδ.Δ 396 μὴ πῶσ με προῖδῶν ἢε προδασεῖ ἀλέηται· || εἰσ περιφραστικῶσ φημιθολιασ ἢ ἐπὶ πλαγίῳ ἐρωτήσεωσ· Ἰλ.Κ 101 οὐδέ τι ἴδμεν, μὴ πωσ καὶ διὰ νύκτα μνησῶνισαι μάχεσθαι, ΚΔ Ρωμ.11,21 μήπωσ οὐδέ σοῦ φείσεται, Ἐρωτόκρ.3,42 μήπωσ καὶ ἔλεησμοισηθὶ ὁ πόδοσ σὰ γερῶσθ, -φοβόμαι μήπωσ μὴ συμθεῖ κανένα μεγάλο κακό, -μήπωσ εἶναι ἀρρωστοσ ποῦ δὲν ἤρθε· || γεν. ὅταν συμβαῖναι τὸ ἐναντίον τοῦ ἐρωτῶμένουσ· μήπωσ πταῖω ἐγῶ διὰ τὸ ἰδικόν σου σφάλμα, - μήπωσ θέλεις νὰ σοῦ ἐργασθῶ τῶσάμα, - || ἐν ἀποφατικῇ ἢ καταφατικῇ ἐρωτήσεσ πρὸς ἐκφρασῖν ἐντόνωσ καταφάσεωσ ἢ ἀποφάσεωσ· μήπωσ τολῶσαι ἂν τοῦ μιλῆσθ καὶ

καινή Ιαούδες τομμή, - μήπως δέν είναι Ικανός κείνη Ικανός.

μήρα (τά) άρχ. πληθ. του μηρός 2), τὰ μηρία : Ήλ.Α 464 έπει κατά μήρα κάη και σπλάγχνα πάσαντο, Όδ.Γ 179 Ποσειδώνη . . πολλά' έπι μηρ' έθμενε, βδκκ.ά.3,4, Άριστφ.Ειρ.1088 ποίον .. κατά χρομούν εκάουσατε μήρα θεοσίαν :

μηραλγία (ή) νεώτ. Ιατρ. άλγος του μηρού, πάθης εκδόλουμένη κυρ. εν τή περιοχή του μηριαιοδεμρματικού νεύρου.

μήρια Ιπποπαραξί : Ήσ. ετά εκ των μηρών εξαιρούμενα όστά.

μηρία (τά) έν. μηρίον μόνον η. Ποσειδών.1671 η. Όμ. κ. Άριστφ. μήρα βλλ., τὰ όστά των μηρών, μήρα : Όδ.Γ 456 εκ μηρία τάμνον κατά τε κνήση εκάλυφαν, δίπτυχα ποιήσαντες, αύτ.Φ 267 έπι μηρία θέντες "Απόλλωνη. || πύονα μηρία μηρία όστά μετά τού στέατος τού έπιπλόου : Ήλ.Α 46' || όμ. πιαθέντα μηρία : Θεόκρ. 17.126 πιαθέντα βούδι μεγ μηρία καιε' || κ. άπλώς : Ήλ.Ό 240 θημόν και μηρί' έκαπα, Ήσιόδ.Έρι.337 άγλατά μηρία, Σοφ.Άντ.1008 κνήκη μηρίων, Άριστφ.Όρν.193 τών μηρίων τήν κνήσαν' || περί τής διακρίσεως μεταξύ μηρία κ. μηροί πρβλ. Άπολλ.Σοφ.Λεξ.Όμ. έν λ. μηρία, Άμμών.161ν. 2) μηροί : Άρχιλ.136 φύμα μηρίων μεταξύ, βίαν.184, Σωρ.1,100 μηρία βρόφους.

μηριατός -άον (μηρός) κ. σχόλ., μον. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τών μηρών ή τούς μηρούς, ό των μηρών : Σχόλ.Ήλ.Α 40 τὰ μηριατά όστά, Ήπιατρ.12 μηριατός μυελός. || τó θηλ. πληθ. μηριατά ός ούς. έπι τών Ιππων, οί μηροί : Ξεν.Ιπν.11,4 όπά τές μηριαίας παιειν' || όμ. κ. έπι τού κυνός : Ξεν.Κυν.4,1 μηριαίας σκληρράς.

μηριαξί-γγος (ή) έπι τών τριχών του χοίρου, σκληρά θρίξ, γαυρουνότριχα' Ήσ. : πρβλ. σμηριαξί.

μηριζέ (μηρός) μγν. κτυπή όπών των μηρών, κώμικη ή εοχηματισμένη κατ' άναλογίαν τού γαστριζώ : Διογ.Α 7,172 ό εις τήν γαστέρα τύπτων γαστριζαι, και εις τούς μηρούς τύπτων μηριζαι.

μηριθμός Ήσ. εδέλιος, ή μήριθος.

μηρικός-ή-όν νεώτ. ό τών μηρών, μηριατός βλλ. **μηρινθία** Ήσ. σπάρτω' (ευρίσκειται μετά τó μήρυγμα) πρβλ. μήριθος.

μηρινθός (ή). αϊτ. έν. κτ. μεταλασμένον μήρινθα ός ει εκ τού μήρινος Ιπρβλ. έμινος, πέρινος, σχοινίον, σπάγγος : Ήλ.Ψ 854 εκ δέ τήρωνα πέλειαν λεπτά μήρινθώ θήσεν ποδός, Άριστλ.Κόσ.398α,17 μήρινθον έπισπασάμενοι, Άχιλλ.8,12 γραμματετον μήρινθώ δεδεμένον' || όρμια άλιευτική, πέτονια : Θεόκρ.21,12 μήρινθοι κώπηι τε γέρων τ' άπ' έρπασμα λέμβος' όβ. παροιμ. αθηπ μών ή μήριθος οδών έσπασαν ήτποτε δέν έπισαε, δηλ. εις οδών έχηρησιμενον : Άριστφ.Θεομ.928 πρβλ. σμηρινθος' || κ. μτφ. : Πλούτ.Ήθ.333C ει μη μήριθος ή φιλοσοφία περιτέθεικεν.

μηρινθώδης-οις-ές μον. ό μήριθω όμοιος : Νικ.Χαν.Χρον.351Α τεκνηνάμενος κλίμακας τάς βαθυβάδες μηρινθώδεις έχούσας.

μηρία (τά) κ. νεώτ., δημ. μηρί ή μερί, πληθ. μηρία βλλ., η. άρχ. μ. έν Ποσειδών.167.

μηριόσιος (ό) κ. νεώτ. κέρ. δν. η. Όμ. 2) μτ. λογονομινίου έπι τής λ. μηροί, τó γυναικείον αϊόσιον : Ρουφίν.Έπιγρ. έν ΑΠ 5,35 ήρισαν άλλήλους Ροδόθη, Μελίη, Ροδόκλεια, τών τρισωών τής έχει κραιοσωνα μπιόνην' 3) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών τών άβροίματος τών τρωκτικών τής οικογεν. τών μηριόσιων.

μηριξί-ιδος (ή) μγν. τριπόδιον βλλ. : ΨΔιοσκ.4,132. **μηριασμα** Ήσ. εκάταγμα, ή σπάσμα έριου' εδρίσκειται κ. έν Ήρωδ.Αύτου.11,3 |κώδ.1 (πθ. μήρυγμα εις άμφότερα τά μέρη).

μηροκαυτώ-έω μγν. κοίω μηρούς ή μηρία εις θυσίαν : Φρόν.Α3 51,18 μηροκαυτέ, όμοίως τώ Ιεροκαυτέιν και όλοκαυτέιν.

μηροκλή μγν. κ. νεώτ. Ιατρ. κλή έμφανίζομένη κατά τών μηριαίων πόρον λόγω αύξήσεως τής ένδοκοιλιακής πίεσεως προκαλούμένης κατά τήν άνω άκροσέβα βαρών, πθόήματος, βηχός κλπ. : Άντιυλλ.Όρειβ.50,64.

μηροκλαστός-ον μον. ό έχων κεκλασμένον, τεθραυμένον τόν μηρόν, που έσπασε τó μηρί του : Πασχ.Χρον.270Α έκονούδλησεν ό Ιππος αύτου και μηροκλαστός έγένετο.

μηρορροφής-οις-ές μον. ό έρρορρομένος ή ροφεί εντός του μηρού, έπι τού Διονούσιου, έσφγγ. άντι μμηρορροφής βλλ. : Εύστ. εις Διον.Περ.1153.

μηρός (ό) κ. μον. κ. νεώτ. τó άνω παχύτερον μέρος τού άνθρωπίνου σκέλους άπό τού γόνατος μέχρι τής πύελου τού κορμού και τó άντιστοιχον μέρος τών όπισθίων σκελών των τετραπόδων, ώς και τών σκελών των πτηνών, δημ. μερί, υποίτι : Ήλ.Α 190 φάσανον τώ έπρωσάμενος παρά μηρού, αύτ.Π 125, Ξεν.ΚΠ 7,3,6 έπαιόαστο τών μηρόν, Πολυθ.15,27,11, ΠΔ Βασ 4,16,14. έπι μηρόν θυσιαστηρίου Ιπαρ' αύτό), ΚΔ Άν.19,16, Β1.Άλεξ.5822 μμηρόν γούδι ζωας κάτω θηρίων ήσαν προνομία' 2) τó όστούν του μηρού Ήλ.Ε 305 κατ' Ιαχίον, ένδα τε μηρός Ιαχίω έντροφεσθαι, πρβλ. Ήπν.Άρρρ 57, Γαλ.18,2 472' || ίδ. όστά τού μηρού μετά τής σαρκός προσφερόμενα ός θυσία : Ήλ.Α 460 μμηρός τ' έξέταμον κατά τε κνήση εκάλυφαν Ιπρβλ. μηριαί. Σοφ.Άντ.1011 καταρριψε μηροί καλυπτής εξέκρινετο ημελάη : Άριστφ.Ειρ.1039, Εδδουκ 130' 3) γεν. τó όστά τής κνήμης : Ήρ.3,103 κάμηλος έν τοίσι όπισθίοισι σκέλεισι έχει τέσσερας μμηρούς και γούνατα τέσσερα.

μηρορροφής-οις-ές κ. μμηρορροφής (Όρρ.Ύμν. 52,3) μγν. κ. μον. έπι τού Διονούσιου, ό τροφεί, ούξήσας εντός τού μηρού : Στροβ 15,17 και μμηρορροφής δέ λέγεται, Νίκαρχ. έν ΑΠ 11,329 κοκώ άν εκ Σμελής μμηρορροφής γέγονας, Εύστ. εις Διον Περ.1153.

μηρορροφής-οις-ές μγν. ό τύπτων, κτυπών, κεντών τούς μμηρούς : Φίλιππ.Θεοσ. έν ΑΠ 9,274 μμηρορροφής κέντρον.

μηρυγμα δ.τ. τού μήρυμα βλλ. : Νικ.Όθρ.265 |κώδ.Γ πρβλ. Ήσ. κ. Κύριλλ.

μηρυκάζω κ. νεώτ. έπι πνων χαρτοφάγων ζώων, άναμασώ τήν μασθηθείσαν τροφήν, έπαναφέρων αότην εις τó στόμα, δημ. αναχαράζω : Άριστλ.Ζ1 507β,36 ά δη και λέγεται μμηρυκάζειν, αύτ.522β,8 τὰ μμηρυκάζοντα (τά μμηρυκαστικά), Θεόφρ.Φι 3,10,2' || έπι των Ιχθύων : Άριστλ.Ζ1 622β,8 μμηρυκάουσι δέ και τών άμφωόδωντων ένια, ολον όί τε μήρι ή ποικιλία και οί Ιχθύες' 2) νεώτ. κ. μτφ. έπαναλαμβάνω στερεοθήτως τά ύπ' άλλου ή και τά ύπ' έμού αυτού λεχθέντα.

μηρυκάσος (ό) νεώτ. τó μμηρυκάζειν, ή εις τó στόμα έπαναφορά τής μασθηθείσης τροφής και ή ύποβολή ταύτης εις νέαν μάσησην, άναμασσημα, αναχαράγμα.

μηρυκαστικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τών μμηρυκασίων' 2) τó ούδ. ώς ούς, μμηρυκαστικά (τά) κατηγορία άρτιοδακτύλων θηλαστικών ζώων άναμασώντων τήν τροφήν αυτών.

μηρυκίζω μγν. μμηρυκάμα βλλ. : Γαλ.18(11),353. **μηρυκισμός** (ό) μγν. κ. μαρ-Ιγλωσσ.1 τó μμηρυκάζειν : ΠΔ Λευτ.11,26 και μμηρυκισμόν ού μμηρυκάζαν' || όμ. έπι Ιχθύος : Ήω.Λυδ.Ρωμ.3,63.

μηρυκάμα-άμα (μαρ, Ήουλ.Γαλ.314 Δ) μγν. κ. νεώτ. ρ. άποθ. μμηρυκάω βλλ. : ΠΔ Λευτ.11,26, Φιλ.1,320, Πλούτ.Ρωμ.4 τὰ μμηρυκάμενα των θρεμ-

μάτων || μτφ. επί του νοού, έπανάφερω τι πολ-
λῆκις ἐν διανοίᾳ: Φιλ.1,321, Πορφ.Χριστ.23.

μήρυμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. πέντ το αυνε-
στραμμένο, ειδ. σπείραμα χορδής: Φιλ.Μηχ.Βε-
λον.65,33' || ζῆμα τοιούτων χορδών: Ἡρών
Βελον.β1,4' 2) νήμα, κλωστή κ. ιδ. νήματα,
νήματα συμπηλεγμένα ἢ περιεστραμμένα, ίνες,
κλωστές: Δημ.'Ορφ.π.'Αετ.7,533 μῆρυματα ἑρίου:
|| κλωστής, θάμιμος, ἰσχυροῦ ἐμβολου βλλ.141:
Ἡρών Αὐτομ.2,11' || νημοστοιχῆς διάταξις ὄλης
τινός: Πλούτ.'Ηθ.434α μῆρυματα λίθων μαλακά
νηματώδη ἰσπλ τοῦ ὀρυκτοῦ ἀμιάντου): κ. ἐπί τῆς
ἀσφάλτου: Ἰώσ.Π1 4,8,4. 3) σχοινία πλοίου:
Πλούτ.Κικ.47 ἔκλονον τὰς τῶν νημάτων ἄρ-
χάς' || νεώτ. ναυτ. σπείραμα νέου σχοινοῦ λε-
πτοῦ μήκου 80 - 120 ὀργίων, κόκρωμα' 4) ποι.
μτγν. σπείρα ὄψεως: Νικ.Θηρ.160,αὐτ.265 ζοικῶ
μῆρυμῶ γαστρός ἰκῶδ. μῆρύγατι: ὄμ. Ἡσ. μή-
ρυμα).

μηρυμάτιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ μήρυμα βλλ.:
Ἡρών Αὐτομ.6,2.

μήρυε-υκος (ὶδ) ὁ ἰχθὺς σκάρως ὁ κρητικός: Ἀ-
ριστλ.Ζ1 632b,10 ὃν καλοῦσιν ἔνιοι . . μήρυκα.

μηρύομαι, ὄρω, μάρ-, ὄρω, ἐμαρῶμαι, συ-
στέλλω, περιτυλίσσω, μαζεύω: Ὁδ.Μ 170 ἰστία
μηρύσαντο, Σοφ.ἀν.761 ναυταὶ δ' ἐμηρύσαντο
νῆδς ἰσθάδα ἰάνεσυρον τὴν ἀγκυραν), Ἀντ(φιλ.ἐν
ΑΠ 10,2 μῆρυται ἰερίσματα,σχοίνους), Οἰκ.Κυβ.1,50
μηρύσσομαι ἀπὸ θυῶν' 2) ταυῖν,τεντῶν τὰς χορ-
δὰς πολεμικῆς μηχανῆς: Ἡρών Βελον.98,10, Θύλλ.
ἐν ΑΠ 10,5' 3) ἐν τῇ θρανικῇ, ὄφαινα: Ὁδμ.
'Εργ.538 στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μῆ-
ρύσασται ἰένυφαινω τὸ ὑφάδι εἰς τὸ στήμονι'
δθ. τυλίσσω κλωστήν: Λουκ.'Ερμῶτ.47 μῆρυόμενοι
αὐτὸ ἐξέλινα' 4) ἐξέγω φλέγμα: Ἀρετ.'ΟΞ.
Παθ.1,5' 5) κ. ἐν τῷ μέσ. : Θεοκρ.129 τῷ πᾶρι
μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑφὸ βῆι κισσός (τυλίσσεται πε-
ρὶ τὰ χεῖλη, τὴν ἄκρην) 6) τὸ ἐνεργ. ἀπατᾷ
μ. κτ. παρὰ κ. ἴππ.'Οστ.16 περὶ τὸν τένοντα δυσ-
κρότους φλέγας μεμύρυνεν.

μήρυμα-ατος (τό) μήρυμα βλλ., πρβλ. μήρισμα.

μῆς (ὶδ) ὄρω, τ. τοῦ μήν βλλ.

μήσαο β' ἐν. ἀρ. τοῦ μήδομαι, ὄμ. μήσατο.

μήστο. Ἡσ. ἐβουλεύσατο), πρβλ. μήδομαι.

μήστωρ-ωρος (ὶδ) κ. -ωρος (μ. Πηλ.Περαι.143) μῆδο-
μαι' πρόβουλος, προνοητής, συμβουλευών, σύμ-
βουλος, ἐπί τοῦ Διός: Ἰλ.Θ 22 Ζῆν' ὄπατον μῆ-
στωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάρποιε: || κ. ἐπί παν-
τός διακρινομένοι ἐπὶ φρονήσει καὶ ἐπὶ συνεισὶς
βουλεύμασι, ὅταν ἐπὶ τοῦ Πριάμου: Ἰλ.Η 366 θε-
οφιν μῆστωρ ἀτάλαντος' κ. ἐπί τοῦ Πατρόκλου:
'Ιλ.Ρ 477.'Οδ.Γ 110' κ. ἐπὶ τοῦ Νηλέως: Ὁδ.Γ 409'
2) ὁ ἐμπειρος, ὁ γνώστης, ὁ ἐπιστήμων ἐν τινι:
'Ιλ.Δ 328 Ἀθηναῖοι μῆστωρες αὐτῆς' || ὁ μη-
χανώμενος τι, ὁ ἀξίως να προαχθῆ, νὰ ἐπιφέρῃ τι:
Ζ 278 κρατερὸν μῆστωρα φῶδοιο (ἐπὶ τοῦ Δι-
ομῆδους): || ὄμ. ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου: Ἰλ.Ψ 16'
|| κ. ἐπὶ τῶν Ἰπῶων τοῦ Αἰγείου: Ἰλ.Ε 272 μῆστωρ
φῶδοιο' 3) ἐν ἰων. πεζογράφους, ἐπιπῆδειος,
βροθὸς εἰδ. χειρουργοῦ: ἴππ.Μοχλ.38' 4) κ. ὡς
ἐπίθ. : Τιμόθ.Μιλ.Πέρα.143 μῆστωρι σιδάρα.

μητάριον (τό) (λατ.) μον. κ. νεώτ. π. Βυζαντ. ἡ
ὀμορφώσις τῶν πολιτῶν νὰ παρεχέται κατάλυμα
εἰς τοὺς ξένους ἐν γένει, τούτῃστιν εἰς τοὺς ταξί-
δειόντας κρατικῶς ὑπαλλήλους, πολιτικοὺς ἢ
στρατιωτικοὺς, καὶ εἰς τοὺς δι' οἰκονομικῆς λόγου
ταξιδεύοντας ἐπισήμους ἢ ἠσημαντικῶς ἰδιώτας'
2) νεώτ.μητάτα (τά) ιδ. ἐν Κρήτῃ τὰ θερινὰ κατα-
λύματα τῶν ποιμένων ἐπὶ τῶν ὄφελῶν ὄρεῶν, τμη-
μα ποιμενικῆς μάνδρας ἢ κολοθῆ.

μηταωρικιον (τό) νεώτ. λειτούργ. μέρος τοῦ
ἱεροῦ βήματος, εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν καὶ ἐπὶ

μεγάλων καὶν, ὃν ὀλόκληρον δωμάτιον, ἱερῶς
δὲ νῦν περιλαβθέντων τὴν δεξιὸν κόγχην τοῦ ἐκ-
βήματος καὶ χρησιμεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν
κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμ-
φίων καὶ τοῦ διὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν ἀναγκαί-
οῦστος ἄρτου καὶ οἴνου, ἀκιμηλιαρχεῖον καὶ μιν-
σασβῶριον.

μήτε κ. νεώτ. κ.ὄρω. σύνδ. κατ' ὄχι, κατὰ κανόνα
διπλοῦν ἐν τῷ λόγῳ μήτε .. μήτε, ὡς τὸ οὔτε - ὀτε
τέ, ἄνιστε δὲ ἐνωσομένοιο τοῦ δευτέρου κ. σπαν.
ἀνακολούθως ἐπομένου τοῦ δέ' συνη. π. Ὁμ. συν-
δέει δύο μέρη ἀρνητικῆς προτάσεως καὶ τίθεται
ἐν τῷ λόγῳ ὡς τὸ μή: Ὁδ.Ν 308 μηδέ τῷ ἐκ-
φασίμα μῆτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν, Αἰσχ.'Άγ.358
μήτε μέγαν μῆτ' οὖν νεαρῶν νῦν ὑπερτέλει
μέγα δουλείας γάγγανον, - μῆτ' ἐγὼ τὸ πρόξεαι
μήτε σύ' || μῆ. .. μήτε .. : Σοφ.ΟΚ 496 ἰκῶδ.), Εὐρ.
(Α 978 ἰκῶδ.). 2) μήτε ἄνιστε παραλείπεται ἐν
τῇ πρώτῃ τῶν δύο προτάσεων ἐξυμνοομένου:
Σοφ.Φιλ.771 ἔκῶλτα μῆτ' ἔκοντα' || ὄμ. ἀντὶ
τοῦ δευτέρου μήτε τίθεται ὁ τε, δι' οὐ δίδεται με-
γαλύτερα ἐμφασίς εἰς τὴν βελαιωτικὴν πρότασιν:
'Ιλ.Ν 230 τῶν δύο μῆτ' ἀπόληε κέλευε τε φωτὶ
ἐκαστῶ μῆ παῦε ἄλλα συμβούλευε ἕκαστον ἄν-
δρα, Ἡρ.1.63 μήτε ἀλισθεῖεν ἐτι οἱ Ἀθηναῖοι δι-
εσκεδασμένοι τε εἰεν ἰκαὶ νὰ μή αὐλληθῶσιν, καὶ
νὰ εἶναι δισεκορπισμένοι), Εὐρ.'Ηρακλ.454,Λυσ.12,
72' || σπαν. ἀκολουθεῖ ὁ δέ, ὡς εἰρητῆ, ἀνα-
κολούθως: Σοφ.ΟΚ 421, Πλάτ.Νόμ 627B, δύο
ἀπολέσειε μηδένα, διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπιλοιοῦ
γρόνον' 3) ὄμ. πολλαῖς ἀπλοῦν ἀντὶ τοῦ μη-
δέ: μήτε νὰ σὲ ἰδῶ στὰ μάτια μου' || κ. μτ.
τοῦ δέ, ἐπίτα: μήτε δεκάρα δὲν ἔχω.

μητέρα (ἰδ) μήτηρ. ὄρω. ὄμητρα: Ἰλ.Ε 259 ἸΖη-
νός, κ. Ἀριστ.Βυζ.).

μητέρα (ἰδ) ὄμ. ἡ μήτηρ βλλ. 2) ὄμ. ὄνομ.
τοῦ φυτοῦ τεύκρινον τὸ πόλιον.

μήτηρ (ἰδ) κ. νεώτ., ὄρω. μήτηρ, καιῖοι παροξύτο-
νον ἐν τῇ ὄνομαστ., ἐν ταῖς πλαγιαῖς πτώσεσι τονί-
ζεται ὡς κατῆρ, γεν. μητέρος συγκεκ. μῆ-
τρός, ὄστ. μητρί, μητρί (ἀψώτεροι οἱ τ. ἐμ-
ρηνηται π. Ὁμ., ἄλλα π. Ἀττ. μ. οἱ συνηρημένοι,
πλὴν ἐν λυρικοῖς τῶν τραγ. ὁσον ἐν Αἰσχ' 539
ματέρος, Σοφ.ΟΚ 1481 ματέρη) ὁ δὲ τ. μητέρος κ.
ἐν ἰαμβ. : Εὐρ.'Ηρ.843,αὐτ.'Ορ.580, αἰτ. ἐν. κ. κληθ.
οὐδέποτε συγκόπτονται μητέρα - μητέρας, κληθ.
μήτηρ, πλὴν τεκούσθα τέκνον, μητέρα, μάννα: Ἰλ.Α
351 ἰουλιὰ δὲ μητρί φίλη ἠρήσατο χεῖρας ὄρω-
ννός, Κδ Ματθ.β1,18 τῆς μητέρος αὐτοῦ Μαρίας
(τῆς Παναγίας), Μηναῖ.12,1.Θεοτ. Θεοῦ μητέρα σε-
πτήν, - ἡ Κορνηλία ἡ μήτηρ τῶν Γράκων' || ὄμ.
ἐπὶ ζῶων κ. ἐπὶ πτηνῶν, μάννα: Ἰλ.Ρ 4 ὡς τις περὶ
πόρτακα μήτηρ πρωτότοκος, αὐτ.Β 313, Ὁδ.Κ 414,
- ἡ μήτηρ ἐξευρίσκει καὶ ὑποδεικνύει τὴν τροφήν
εἰς τοὺς νεοσσούς αὐτῆς' || κ. ἐπὶ μελισσῶν:
'Αριστλ.Ζ 553a,29 καλοῦνται ὑπὸ τινων μητέρες'
ὡς γεννώντων, || ὄρω. ἀπὸ ματρός (ἐκ γενε-
τήσ), Πλνδ.Π 5,14,Αἰσχ.Χο.422 ἐκ ματρός ἐστὶ θυ-
μός' || ἐν τῷ κληθ. ἡ μήτηρ καὶ ἡ μᾶμμη,
Πλούτ.'Άγ.9 τὸ δὲ αὐτὸ καὶ τὰς μητέρας ποιεῖν'
2) ὡς τύπος προσφωνήσεως πρὸς πρεσβυτέρας,
ὡς ὄμ. μαννισαο μου, κυρὰ μάννα: Διόδ.Σ 17,37
ὡς μήτηρ' πρβλ.Θεοκρ.15,60' || κ. ὡς τιμητικῶς
τίτλος: Δίων Κ 58,2 μήτηρ πατρίδος, Πλάτ. μήτηρ
τῶν ἀπτήτων στρατοπέδων ἐπερὶ τῆς Ἰουλιᾶς
Δύμνας' 3) ἐπὶ πλοεῶς ἢ χώρας, ἡ εἰς ἢ προ-
έρχεται ἡ εὐρηται τι, ἰδ. ἐν ἀφρονία: Ἰλ.Β 696 Τρω-
νός τε, μητέρα μῆλων ἰσπην ἰσπην προβάτων, αὐτ' Θ 47
μήτηρ θηρῶν ἰσπην κωνυγίου' || ὁ ἐξ ὄμο προ-
έρχεται τι, ὁ γενεσιουργός: Ξεν.Οικ.5,17 τὴν γε-
ωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφὸν
εἶναι, Πλάτ.Νόμ.693D πολιτικῶν μητέρες δύο

ἰένν. μοναρχία κ. δημοκρατία' 4) κ. νεώτ. συχ. ποι. ὡς ἐπίθ. ἐπὶ τῆς γῆς: 'Ἡσιόδ., Ἐργ. 563 γῆ πάντων μήτηρ, Πίνδ. Π. 4.74 πᾶρ μέσον ὀμφαλᾶν εὐδένδροιο θρῆν ἡμᾶτρος, Ἀλοχ. Ἐπίδ. 1 γῆ τῆ μητρὶ, φιλιτᾶθρ φροφῶ, Ἐυρ. Ἰνπ. 601 ὡ γαίᾳ μήτερ. - ἀνεδόθη εἰς τὴν μητέρα γῆν' 5) ἡ Μήτηρ ὡς θυ. ἡ θεὰ Δημήτηρ: 'Ἡρ. 8.65 τὴν ἑορτὴν ταύτην ἄγουσι . . τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ' || ὄμ. ἡ Ρέα: Πίνδ. Π. 3.78, αὐτ. ἐν ἀν. 95 ὡ Πάν . . . Μιστρός μεγάλας ὀπαδέε, πρὸλ. Ἐλ. 1355, Ἀριστ. 1355, Ἀριστ. Ὀρν. 746 σπμνά τῆ μητρὶ χορεύματ' ὄρειά, Λυρ. Ἀδῆσπ. 121 γαλλὰ μῆτρος ὄρειος φιλόθυρος δρομάδες, Ἐπιγρ. μήτηρ θεῶν' || ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. τῆς 'Ἰσιδος: Πίνδ. 6) κ. νεώτ. συνθῆ. ἐπὶ τῆς πατριδος ἡ τοῦ τόπου τῆς γενήσεως: Πίνδ. 1), 1) μᾶτερ ἔμᾶ. Ὁθήα, Ἀλοχ. Ἐπίδ. 4.16, Ἰσοκρ. 4.25' ὄθ, συνώνυμ. τῶ μῆτροπόλις: Πίνδ. Ὀ. 9.20 μᾶτέρ' ἀγαλόδενδρον, αὐτ. 6.100, Σοφ. Φιλ. 326 Σκύρος ἀνδρῶν ἀκλίμων ἡμήτηρ, Κάλβ. 2.7 ὡ Ἑλλάς, καὶ καλεῖσθαι ἡμήτηρ ἠρώων' || νεώτ. μτφ. ἡ μῆτρικὰς φρονιτικῶσα: μήτηρ τῶν πτωγῶν' || ὄμ. χώρα ἡ τόπος ἐν ᾧ ἔσχε τι τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ: ἡ Ἑλλάς μήτηρ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς τέχνης' 7) ἀφορμῆ, πρώτη ἀρχή, αἰτία: γνημ. ἀργία μήτηρ πάσης κακίας' || ἐπὶ κακῆς φύμης: Σοφ. Ἀτ. 174 φάτις, ὡ μᾶτερ ἀλαχύνας ἔμας' || ποι. ἡ ἀρχὴ ἡ πηγὴ τινος: Πίνδ. Ὀ. 8), 1) μᾶτερ ἀέθλων. ἡ Ὀλυμπία, Ἀλοχ. Ἐπίδ. 225 πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπρωξείας μήτηρ, Σοφ. Φιλ. 1361 ἡ γνῶμη κακῶν μήτηρ' 8) εἶδ. ἐπὶ τῆς νεκρῶς ὡς μῆτρος τῆς - ἡμέρας: Ἀλοχ. Ἀγ. 265 ἕως γένοιτο μῆτρος εὐφρόνης πάρα' 9) ὄμ. εἶδ. ἐπὶ τῆς οἰνοφόρου σταφυλῆς: Πίνδ. Ν. 5.6 μᾶτέρ' οἰνάνθος ὄπρωαν, Ἀλοχ. Πέρσ. 614 μῆτρος ἀργίας . . πατὼν παλαίς ἀμυγδαλοῦ' 10) ἡ Ἐφορδῆ τῶν ἐρώτων: Πίνδ. ἀν. 122.4.

μήτι συντρ. δοτ. τοῦ μήτις βλλ.

μήτι ἄ κ. μή τι τὸ οὐδ. τοῦ μήτις βλλ. συνθῆσας ἐν ἐπιπρ. σημ., εἶδ. μτ. προστ. ἡ ἄ. ὑπότ. κ. ἀπαφρ. μὴ τυχὼν ἡ μὴ καθόλου: 'Ἰλ. Α. 550 μὴ τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖραο ἰμὴ καθόλου ἐρωτῆσ' || ὄμ. μτ. εὐκτ. εἰς δὴλων, εἰς ἐπίτασιν εὐχῆς: Σοφ. Τραχ. 333 δλοῖντο - μὴ τι πάντες οἱ κακοί' || ὄμ. μετὰ ρ. σημαίνοντα φόθον, ἰδ. ἐκ προσδοκίας δεινῶ, ἡ ἀμφιβολία = μήπως, μὴ τυχὼν, μὴ τύχη καὶ . . : 'Ἰλ. Α. 470 δεῖδω μὴ τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μοναυθείς, Ὀδ. Β. 77' || συνθῆ. ἐν εὐθείᾳ ἢ ἐν πλαγίᾳ ἐρωτῆσας, μήπως κατά τῆνα τρόπον συμβαίνει, μήπως τυχὼν, μὴν ἴσως, ὡς τὸ δημ. μῆπας καί . . ὑπονοουμένης οὕτω ἀρνήσεως τῶν ἐν τῷ ἐρωτῆσῳ ἐκφερομένων ἢ παραλόγων ἢ ἀνυπαρκτων ἢ ἀπίστων: Ἀλοχ. Πρ. 959 μὴ τι σοὶ δοκῶ ταρβεῖν, ΚΔ Ματθ. 7.16 μὴ τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλῆν, αὐτ. Λουκ. 6.39 μὴ τι δύνανται τυφλοὺς τυφλῶν ὀδῆγειν; || κ. μτ. ὀριστ. οὐχὶ ἐρωτ. κ. μὴ ὑπονοουμένης ἀρνήσεως ἄλλ' ἀπλῶς ὑποθέσεως, εἰκασίας: αὐτ. Ἰβ. 35 μῆτι ἀποκτενεῖ αὐτῶν.

μητιάω ἰμῆτις, ἐπ. γ' πληθ. μητιώσω κ. μτχ. μητιώσων - ὄσω (Ὀμ.), παρατ. θαμ. μητιάσσκον ('Απολλ. Ρ. 4.7), μέσ. β' πληθ. παρατ. μητιάσσει ('Ἰλ. Χ. 174), γ' πληθ. παρατ. μητιώσωτο ('Ἰλ. Μ. 17), ἀπαφρ. μητιάσσαι (ισμ-), μέλλ. μητιάσομαι (μ.ν. Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 7), μελετῶ. βουλεύομαι, σκέπτομαι: Ἰλ. Υ. 153 καθῆσθαι μητιώσαντες βουλάς, αὐτ. Κ. 208 ἀσπαστε μητιώσαντα μετὰ σφισιν, αὐτ. Η. 45' κ. μέσ.: 'Ἰλ. Χ. 174 ἄλλ' ἄγετε φράζεσθε, θεοί, μὴ τιμάσασθε ἰουσι κερθῆτε καὶ ἀποφασίσασθε' 2) μτ. αὐτ. ἀντικειμ. σχεδιάζω, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ: Ὀδ. Ζ. 14 ὕψιστον Ὀδυσσῆι . . μητιώσωμαι μτ. ἀπαφρ.: 'Ἰλ. Μ. 17 δὴ τότε μητιώσω . . τευχῶς ἀμαδιόυμαι' || ἐν κακῇ σημασίᾳ: 'Ἰλ. Σ. 312 Ἐκτορι . . κακὰ μητιώωντι, Ὀδ. Α. 234, Ἀπολλ. Ρ. 4.7.

μητιέτα (ἰ) ἐπ. ἀντὶ μητιέτης σύμβουλος, φρόνιμος, συνεταιρ, συνθῆ. π. Ὀμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, πάνσοφος, πολυβουλος, ἐπινοητικὸς: 'Ἰλ. Α. 175 μητιέτα Ζεὺς ἰμῆτιέτα, καίτοι π. Ὀμ. τὸ α εἶναι πάντοτε θέσει μακρόν.

μητιέτης (ἰ) μτγν. τ. τοῦ μητιέτα βλλ.: Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 20' || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἐπιγρ. μητιέτην.

μητιέσομαι δ. τ. τοῦ μητιέσοι βλλ.

μητιέσομαι - ατος (τὸ) μῆτις: 'Ἡσ. ἐν λ. μῆσα (πληθ.).

μητιέσεις - εντος - εσσα - εν (ἰμῆτις) ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ πλήρης συνέσεως, ὁ παρέχων κατὰ συμβουλάς, ἄ. μητιέτα: Ὑμν. Ἀπολλ. 344, Ἡσιόδ. Ἐργ. 51 Διός . . μητιέσεντος' 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ μετὰ συνέσεως παρασκευασθείς: Ὀδ. Δ. 227 φάρμακα μητιέσεντα ἰδῶλ. παρασκευασθέντα ἡ εὐρέθῆντα μετὰ συνέσεως, ἐκλεκτὰ, ὠφέλιμα: Ἀλέξ. Αἰτ. 3.18 μητιέσεις δόλας.

μητιέσομαι (ἰμῆτις), μέλλ. μητιέσομαι, ἀόρ. ἐμητιέσομαι, μητιάω βλλ. 2), μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, σχεδιάζω: 'Ἰλ. Γ. 416 μητιέσομαι ἔχθεα λυγρὰ, αὐτ. Κ. 48 τοσάδε μερμερ' ἐπ' ἡμῖσι μητιέσομαι. Ὀδ. Μ. 373 μέγα ἔργον ἐμητιέσαντο, Παρμ. 13 πρώτιστον Ἐρωτα θεῶν μητιέσαντο, Ἐμν. 139, Ἀπολλ. Ρ. 3.1026 φράζω . . ὡς κεν ἐγὼ μητιέσω ἀρωγῆν' || ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ.: Ὀδ. Σ. 27 ἐν ἀν κακὰ μητιέσαιμην (ἰ ἐν τῷ μέλλ. α. ὄρ., γ' ἐνεσ. π. Πίνδ. Π. 2.92).

μητιέσι (ἰ) ποι. λ., γενικ. μῆτις κ. μῆτιδος, δοτ. μῆτι (ἔπ.) κ. μῆτιδι, αἰτ. μῆτιν, δοτ. πληθ. μῆτισσι, αἰτ. πληθ. μῆτις κ. μῆτιδας, φρόνισις, σύνεσις, σκέψις, εὐφύια, ὄθ. κ. πανούργος ἐπιπόνησις, πανούργηλα: 'Ἡσ. ἐμῆτις, σύνεσις, βουλή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη καὶ ἡ θεός: Ἰλ. Β. 407 Διὸ μῆτιν ἀτάλαντον, πρὸλ. μῆτιετα, αὐτ. Ψ. 315, Ὀδ. Ν. 299 μῆτι . . καὶ κέρδεσιν, Πίνδ. 1.3.65 μῆτιν δ' ἀλώπηξ (ἀλώπηξ κατὰ τὴν πανούργηλαν, πονηρίαν), Ἀλοχ. Πρ. 906 τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὀρῶ μῆτιν ὄρη φύγοιμ' ἀν, Ἐμν. 2.9' || εἶδ. Ἰκανότης ἡ εὐφύια ποιητοῦ: Πίνδ. Ν. 3.9 τὰς ἀφρονίαν ὄσαζε μῆτις ἀμας ἀπο' 2) συμβουλή, γνώμη, σχέδιον, ἐπιχειρήσις: 'Ἰλ. Η. 324 ὕφαισιν μῆτιν, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 678 κ. ἐν τῷ πληθ.: Πίνδ. Ὀ. 1.9 σοφῶν μητιέσι, Ἀλοχ. Ὄ. 626 γυναικοβούλους μῆτιδας' 3) ὡς θηλ. κῆρ. ὄνομ. ἡ πρώτη σύλγος τοῦ Διός, ἡ μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς: Ἡσιόδ. Ὀ. 886 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτων ἄλοχον θέτο Μῆτιν, πλείστα θεῶν τε ἰδύσιν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.

μητιέσι - μῆτις - μῆτι γ' κκεχωρ. μῆ τις ὄμηρ. κ. κρητ. λ. ἀντὶ μῆτις: 'Ἰλ. Μ. 272 μῆ τις τετραφῶβη προτὶ νῆας Νόμ. Γόρτ.' || τὸ οὐδ. μῆτι (μῆ τι) ἐν ἐπιπρ. χρ. βλλ.

μητιέω ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ μητιέσοι βλλ. ἀπαντῶν μόνον εἰς τὸν παρατ.: Ὀρφ. Ἀργ. 1333 μῆτιον.

μητιέω ἡ μὴ τοῖ ἰσοχρότερος τ. τοῦ μὴ βλλ., μτ. προστ. κ. ὑπότ.: Ἀλοχ. Πρ. 436 μὴ τοῖ δοκεῖται, Σοφ. ὈΚ. 1407, αὐτ. Ἀντ. 544' || ἐν ὄρκω, μτ. ἀπαφρ.: Ἀλοχ. Εὐμ. 765 μῆτιο τιν' ἀνδρα . . ἐλθόντ' ἐπίσσειν' || π. Πλάτ. ἐπομύει τοῦ γε τοῦτάχριστον ὄχι: Πλάτ. Πολ. 352C μῆτιο καὶ ἀλλάλησος γε καὶ ἐπ' οὗς ἦσαν ὄμα ἀίκεται, αὐτ. 388B' 2) κατ' ἐπιφ. ρημάτων ὑποδηλοῦντων ἀρνήσιν: Σοφ. Ἰλ. 518 ὄς σ' ἐπέιχ' αἰεὶ μὴ τοῖ . . αἰσχύνειν φίλους.

μητιέω - εος (τὸ) Ἡσ. μῆτις (πληθ.).

μήτρα (ἰ) ἡ μαν., νεώτ. κ. δημ. κοῖλον μωῦδες ὄργανον ἐν τῷ σώματι τῆς γυναικός, ἐν τῇ γαστρὶ, καὶ γεν. τοῦ θηλέος τῶν θηλαστικῶν ζώων, ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ κωσφορεῖται τὸ ἐμβρυον: Ἰνπ. Πρ. 2.24, Ἡρ. 3.108 καὶ τὸ μὲν . . τὰν τέκνων . . ἐν τῆσι μῆτρῃσι πλάσσειται, Πλάτ. Τίμ. 91D ὡς εἰς ἀρούραν τὴν μῆτραν ἀόρατα ὑπὸ σμικροῦργου καὶ ἀδιόπαστα ζῶα κατασπείραν-

τες, ΚΔ Ρωμ.4,19 και τήν νεκρώσιν τῆς μήτρας Σάρρας, - ρήξις - διάτρσις τῆς μήτρας, - θγκοί - καρκινώματα τῆς μήτρας' || εἰδικῶτ., τὸ στόμιον τῆς ὑτέρας : Ἀριστλ.Ζ1 510b,14' 2) ἡ κοίλα, εἰδ. ἡ τοῦ χοίρου ὡς ἔδεσμα : Γηλεκλ.1,14 μήτρας τόμοις, Ἀντιφῶν.220 μήτραν . . πωλοῦσιν ἡδίστον κρέας, Ἀλεξ.193 ὑπὲρ μήτρας . . ἀποθανεῖν' 3) ἡ ἐντερίων τοῦ φυτοῦ, τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ βλαστοῦ ἢ τῆς ρίζης, ἡ καρδιά, ἡ φῆλα Ἐσέφρ.Φ1 1,49 μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτου ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστέοις κελύκοι, Ἡσ. || νεώτ. βοταν. μεμβρονώδης ἰσότης περιβάλλον τὸν περίδον τῶν βασιδομικητῶν' || ποι. συνεκδ. ὁ ἐν τῇ γῆ σπέρου ἐξ οὗ βλαστάνει φυτὸν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 9,21 κί ἢ ζωή ακριφῆ στίς μήτρες | και σὸ φῶς ζεσετῆ φῦρες | μ' ὀλοηρασίνοὺς βλαστοῦς' 4) ἐν εἰδ. σμυ. ἡ βασιλισσα τῶν σφικῶν ἢ τῶν μελισσῶν, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς ἐργάτας' Ἡσ. μήτραν, εἶδος σφηκῶς : Ἀριστλ.Ζ1 627b,32 ἰσῶν σφηκῶν) ἢ δὲ διατριβὴ ἐν τοῖς ξύλοις, εἰσι δ' αὐτῶν οἱ μὲν μήτραι, οἱ δ' ἐργάται, ὥσπερ και τὸν ἡμερωτάων' 5) νεώτ. κ. δημ. κοίλος τύπος ἐν ᾧ εἰσάγονται πλαστικαὶ ἢ τεκνικαὶ ὕλαι, ἵνα προσδοθῆ εἰς αὐτὰς ὄρισμένον τι σχῆμα, φόρμα, καλοῖται' 6) μτφ. ἡ πηγὴ, ἢ ἀρχὴ πνιός : Διαγ.Λ 7, 44, Φιλ.1,44) μήτραι τῆς ψυχῆς.

μητραγύρτης (ἴ) ὁ ἐπιτοῖων ἱερέων τῆς Κυβέλης, τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, εἶδος ἐπιτοῦντος μοναχίου παρανομίου τοῦ Καλλίου ὅστις ἦτο πράγματι θεοδόχος αὐτῆς : Ἀριστλ.Ρητ.1405a,20 οὐ γάρ ἐν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ θεοδόχον' || κ. τῶν Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος : Πλούτ. Κλειμ.36 μητραγύρτου βασιλικῆς σχολῆν ἀναμένων' || τίλος κωμωδίας τοῦ Ἀντιφῶνου.

μητραγυρτῶ-ἔω ἐπαιτῶ, ζητῶ δὲ μητραγυρτῶν : Ἀντιφῶν.π. Ἀθην.6,226D αὐταὶ δ' ὑπερβάλλουσι, μετὰ γε νῆ δία τοῦς μητραγυρτοῦντες γε, Κλεαρχ.π. Ἀθην.12,541B αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλεος μητραγυρτῶν και τυμπανοφοροῦμενος οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεφεν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,19.

μητράδελφος (ἴ) μητράδελφος : Πίνδ.Π 8,35. **μητράδελφῆ** (ἴ) μsn. κ. νεώτ. ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς, θεία : Κ Μανασσ.Χρον.2619.

μητράδελφος (ἴ) μsn. κ. νεώτ. ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς, θεῖος ἢ θεία : Πολυδ.3,22 ὁ δὲ μητρός ἀδελφός, θεῖος, ἢ μητράδελφος, ἢ μήτρας, ἢ νένος, ἢ δὲ μητρός ἀδελφῆ, θεία, ἢ μητράδελφος.

μητράς ἢ γλώσσα. ὁμοιάω τὴν μητέρα, γίνωμαι ὁμοῖος τῇ μητρὶ.

μητραγλία (ἴ) νεώτ. ἄλλος ἐντετοπισμένον ἐν τῇ μήτρᾳ, προερχόμενον ἐκ ποικίλων παθῶσεων αὐτῆς, οἷον ἐκ μητρίτιδος, ἐνδομητρίτιδος κλπ.

μητρολαίας (ἴ) (μήτηρ, ἀλοῖω) κ. νεώτ. κ. μητρολάας ἢ μητρολάας (ΚΔ Τιμ.1,1,91 ὁ τύπταν τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὁ φωνεῖ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς, μητροκτόνος : Αἰσχ.Εὐμ.153 τὸν μητρολαίαν δ' ἐξέκλεψας ὦν θεός, Λυσ.10,8, Πλάτ.Φαίδρ.114Α τοῦς δὲ πατραλαίας και μητραλαίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα, ΚΔ Τιμ.1,9 πατρολαίας και μητρολαίας ἀνδροφῶνοις.

μητρὰνάνδρος (ἴ) μsn. ἐπὶ τῆς παρθένου Μαρίας, ἢ ἀνευ ἀνδρὸς μήτηρ γεννημένη, μήτηρ ἀνανδρὸς : Κ Μανασσ.Χρον.4086 τῆς μητρὰνάνδρου κόρης.

μητρανοκτικῆς (ἴ) μsn. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρῆσιμεῖον πρὸς διάνοξιν τῆς μήτρας : Ἐρμ.Τρισμ.38,282.

μητράριον (ἴ) γλώσσα. ὑποκορ. τοῦ μήτηρ βλ.λ. **μητραρχῆτης** (ἴ) μsn. κ. νεώτ. σφύρη τις ἢ κλιστήριον δι' οὗ γίνονται ἐγγύσεις εἰς τὴν μήτραν.

καθετῆρ πρὸς ἐνδομητρίους πλύσεις : Γαλ.10,328, Σωρ.2,4), Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.10,28,1.

μητράφραξις-εως (ἴ) νεώτ. ἰατρ. ἐμφραξις τοῦ στομάτου τῆς μήτρας δι' ὄγκων, πελοποδῶν ἢ καὶ ἀπλῶς πύσεως παρακειμένων ὀργάνων, εἴτε λόγω διαμαρτίας περὶ τὴν διάπλασιν.

μητρη (ἴ) ἰων. ἀντὶ μήτρας βλ.λ.

μητρία γλώσσα. μητρικὰ. **μητριάτω** μsn. λατρεύω τὴν μητέρα τῶν θεῶν Κυβέλην : Πολυδ.3,11.

μητριαρχία (ἴ) νεώτ. τὸ κοινωνικὸν σύστημα καθ' ὃ ἡ γυνὴ ὑπερέχει εἰς τε τὴν οἰκονομίαν και τὴν πολιτείαν, ὄλων τῶν δικαιοματῶν καταγωγῆς, κληρονομίας, ἐπι δὲ και ἢ τῶν κοινῶν διοικήσεως ἀνηκόντων εἰς αὐτήν, ἄ. γυναικοκρατία ἢ μητρικὸν δίκαιον (ἀντὶφ. πατριαρχία).

μητριαρχικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μητριαρχίαν βλ.λ.

μητριάς-αδός (ἴ) ἀνώμ. ἠθλ. τοῦ ἡτρίσιος βλ.λ. : ΑΠ 9,398 ἐν χθονὸς ἀγκοῖναις ὤλετο μητριάσιον (ἐν μητρικῶσι βραχίονσι).

μητριάσιος-α-ον ὁ ἔχων μήτραν, δθ. γόνιμος, πλήρης σπέρου, καρποφόρος : Ἀριστφ. Λυσ.549 ὦ τῆθῶν ἀνδρειοτάτη και μητριάσιων ἀκαληπῶν.

μητρίω μsn. ἐμφοροῦμαι, κατέγομαι ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Κυβέλης : Ἰάμβλ.Μυστ.69 οἱ τῷ Σαδαζῶ κατοχοι και οἱ μητρίωντες.

μητρικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μητέρα, ὁ τῆς μητρός : Ἀριστλ. ΗἨικ.1165a,27 μητρικὴ τιμὴ, Πολυδ. μητρικὴ κτήσις, Ἐπιγρ. (Χρυσοῦς) τύπος μητρικός πρὸς ξύλου, Πάπ. μῆτρ πατρικὰ και μητρικὰ, Μηνάι.12,5 Ἐσοτ. ὠφθεις ἄκ μητρικῶν σπαραγγῶν,-μητρικὴ στοργὴ -περιοσια-γλώσσα' || μητρικὴ ἢ πρώτη γλώσσά τινος, ἢ τῆς ἐθνότητος αὐτοῦ ἢν μονόθεν ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας : ὁμίλει τὰ γερανικά ὡς μητρικὰ ἢν γλώσσαν' || μητρικός τόπος περιοχὴ τις τοῦ ζωδιακοῦ : Βέττ.Βάλ.101,8' 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μήτραν, ὁ τῆς μήτρας : μητρικὸν ἔλακος, -μητρικὰ νοσητὰ ἢ ἀπλῶς μητρικὰ (ἄ) παθῶσεις τῆς μήτρας).

μητρικός ἐπίρρ. κ. μsn. κ. νεώτ. κατὰ μητρικὸν τρόπον : Διον. Ἀλ.Ρητ.9,4 μητρικῶς παραμυθουμένη, Στουδ.Θεοδ.192Α ἡμερομένη μητρικῶς, Μηνάι.12,2 Σταυροῦθ. σπαρασσομένην ὄφιν τε και σπλάγγνα μητρικῶς.

μητρίος-α-ον γλώσσα. μητρικός, ὁ τῆς μητρὸς. **μητρίος**-ιδος (ἴ) ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ χώρα, ὁ τόπος τῆς μητρὸς τινος (ἰερθλ.πατρις) : Κρητ.λ.π.Πλάτ.Πολ. 575D τὴν πάλαι φιλην μητρίδα, Πλούτ. ΗἨ.792B, Ἐπιγρ.π.Παυσ.10,24,2 μητρίος οὐ πατρίς ἔστιν.

μητρίος-ιδος (ἴ) νεώτ. ἰατρ. ὄξεια ἢ χρονία φλεγμονὴ τῆς μήτρας.

μητρογαμία (ἴ) μsn. σχόλ. ὁ μετὰ τῆς μητρὸς γάμος : Ἰω.Χρυσ.4,403, Σχόλ.Πτολ.Τερωδ.166.

μητρογάμος (ἴ) μsn. ὁ λαμβάνων γυναικα τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, ὁ διαπράξας μητρογαμίαν βλ.λ. : Θεοφύλ.ΣΦμωικ. Ἀπορήμ.59,5.

μητρογαμῶ-ἔω μsn. σχόλ. ἐρχομαι εἰς γάμον μετὰ τῆς μητρὸς μου, νυμφεύομαι τὴν μητέρα μου : Ἰω.Χρυσ.π.Παρθ.8,6,248 Πέρσας μὲν μὴ μητρογαμοῦντας θαυμαζόμεν, Ρωμαίους δὲ οὐκέτι, Γρηγ.Νύσσ.2,1691C.

μητροδιδάκτος-ον μsn. ὁ διδασθεὶς ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, παρανομία τοῦ Ἀριστίνου : Στράβ.17,3,22 Ἀριστίππος ὁ κληθεὶς μητροδιδάκτος, Διογ.Λ 2,83.

μητρόδοκος-ον, δωρ. ματρόδοκος ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς δεκτὸς γενόμενος : Πίνδ.Ν 7,84 ὑπὰ μητρόδοκοῖς γοναῖς φυτεύσαι.

μητροθήης-ου-ας μsn. ὁ ἔχων τὸ ἕθος, τὸν χαρακτήρα τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς : ΑΠλ.1,124.

μητρόθειος ἰδί μων. ὁ ἐκ μητρὸς θεός : Κ Παρφ.*Εκθ.22,981.

μητρόθειον (μητρὶ ἐπιρρ., ὄρω ματρόθειν) ἐκ μητρὰς, ἐκ μέρους τῆς μητρὸς : Πινδ.Ο 7,24 ματρόθειον Ἀστυδαμείας, Ἦρ.1,173 τὰ ματρόθειον δὲ Κρήσα· 2) ἐξ αὐτῆς τῆς μητρὸς, ἐκ χειρὸς τῆς μητρὸς : Αἰσχ.Χο.750 ὄν ἐξέθρεφα ματρόθειον δεδεγμένη· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.478· 3) ἐκ κοιλίας μητρὸς : Αἰσχ.*Επτ.664 φυγόντα ματρόθειον σκότον, αὐτ.Χο.609· || ἐπέχει θέσιν γενικ. : Σοφ.ΟΚ 527 ἡ ματρόθειον . . λέκτρον ἑπάσσω· ποι. λ. ἐν χρ. π. Ἦρ.κ.μτγν. πεζοῖς : Λουκ.Τόξ 51. Δίων Κ 49,23,Πάπ.

μητρόθειος ἰήη νεώτ. λατρ. θεομήτηρ, θεοτόκος, ἡ Παναγία : Μηναι.3,9 Θεοτ. χαίρει σεμνὴ μητρόθεια.

μητροκαμφία ἰήη νεώτ. λατρ. κάμφις τοῦ σώματος τῆς μητρὰς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτῆς.

μητροκασιγνήτη ἰήη, ὄρω ματροκασιγνήτη ἀδελφὴ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ἀ. κασιγνήτη ὁμομητρία : Αἰσχ.Εὐμ.962 ὄω μοίραι ματροκασιγνήται.

μητροκῆλη ἰήη νεώτ. λατρ. ἡ ἐντὸς τοῦ βουδωκίου σίκκου πρόδητος τῆς μητρὰς.

μητροκοίτης ἰδί ὁ μετὰ τῆς μητρὸς συγκοιμώμενος, αἰμομύκτης : Ἰππῶν.14.

μητροκοιλία ἰήη Ἐπιγρ. ἀποικιακὴ μητρόπολις, ἐπὶ τῆς Παλμύρας.

μητροκομῶ-έω μων. περιποιῶμαι τὴν μητέρα μου : Νικ.Χων.142D πιστῶς προστραπέμανον τῆς βασιλίδος καὶ ὄλον μητροκομῶσοντα.

μητροκτῆσι ἰήη νεώτ. ἡ ἀπὸ μητρὸς κτῆσις, κτῆματα κληρονομηθέντα ἐκ τῆς μητρὸς.

μητροκτονία ἰήη κ. νεώτ. τὸ μητροκτονεῖν, ἡ πράξις τοῦ μητροκτόνου, φόνος τῆς μητρὸς : Ἀσκηλαπιάδ.Τρ.29J, Πλούτ.*Ἠθ.18Α τὴν Ὀρέστου μητροκτονίαν.

μητροκτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ φονεὺς τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἀ. μητροκτολίας : Αἰσχ.Αγ.1281 μητροκτόνον φίτμα (ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου), αὐτ.Εὐμ.102 πρὸς χερῶν μητροκτόνων· || ὁ ἀνήκων εἰς μητροκτονίαν : Αἰσχ.Εὐμ.281 μητροκτόνον ἰάσμα (τὸ μόλυσμα τοῦ φόνου τῆς μητρὸς), Εὐρ.ΙΤ 1200 κληῖς μητροκτόνος· 2) κ. ὡς οὐσ. ὁ φονεὺς τῆς μητρὸς του : Αἰσχ.Εὐμ.493 τοῦδε ματροκτόνου, Πλάτ.Νόμ.869B, ΔίωνΚ 61,16 ἑκατάς Αἰνεαδῶν μητροκτόνος ἄγμενοῦσαι (ἐπὶ τοῦ Νέρωνος).

μητροκτονῶ-έω φονεῦω, σκοτῶνω τὴν μητέρα μου : Αἰσχ.Εὐμ.202 ἔχρησας ὡστε τὸν ἔξονον μητροκτονεῖν, Εὐρ.*Ορ.887, Ἀριστλ.ἨΝικ.1110α,29.

μητροκωμία ἰήη Ἐπιγρ. κ. μων. μήτηρ κώμη, ἡ πρωτεύουσα κώμη διαμερισμάτων πινος· 2) ἔννοιας κοινοτήτων ἐλευθέρων χωρικῶν· κτ. τοῦς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας ἀι μητροκωμία ἐκαλοῦντο κεφαλοχώρια.

μητρολέθριος ἰδί μων. μητρολέτης βλλ. : Νικ.Χων.Χρον 21,10:347,13).

μητρολέτης ἰδί μτγν. ὀλετήρ, φονεὺς τῆς μητρὸς, μητροκτόνος : Χρησμ.Σιβ.5,621 μητρολέται παύσασθε θράσους.

μητρολήπτης-ον μτγν. ὁ ἐμφοροῦμενος, ἐμπνευσμένος, μαριώδης γενόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ρέας : Ἐρμει. Ἀλ.Φαίδρ.105Α εἰσι δὲ καὶ πανόλητοι καὶ μητρολήπτοι.

μητρολῶφας ἰδί μτγν. μητρολῶφας βλλ.

μητρομάμη ἰήη Ἐπιγρ. μητρομήτηρ βλλ.

μητρομανής-ους-ές -νεώτ. ἡ ἐπὶ τοῦ θῆλεος, ἡ πασχούσα ἐκ μητρομανίας, ἡ ἀκορέστωσ ἐπιθυμοῦσα νὰ συνουσιάζεται, ἡ πρὸς τὰ ἀφορδία ἀκραιψῆς.

μητρομάνια ἰήη μτγν. κ. νεώτ. μανία, πάθος τῆς μητρὰς, ὁ ἀκόρεστος παθολογικὸς ὄργασμος τοῦ θῆλεος πρὸς συνουσίαν, ἀ. νυμφομανία : Φιλοστόργ. Ἐκκ. Ἰστ.4,7 τῆς Κωνσταντίνου γυναικὸς τῆς τῆς μητρομανίας ἀλούσης πάθει, Κῆσσ.Φ 79.

μητρομήλη ἰήη νεώτ. λατρ. μήλη χρησιμεύουσα πρὸς ἐξέταση τῆς μήτρας.

μητρομήτωρ-ορος ἰήη, ὄρω ματρομήτωρ ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς, ἡ πρὸς μητρὸς μάμηρ, προμήτωρ : Πινδ.Ο 6,84 ματρομήτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθῆς μετόπα, Αἰλ.Ζ11,16.

μητρομῆλα ἰήη κ. -εἶξα μτγν. ἡ μετὰ τῆς μητρὸς σαρκικὴ μεῖξις, αἰμομείξις : Σέξτ. Εὐμ.Μαθ.1,191.

μητρομῆζιον ἰτό σχόλ. κ.-μεῖξ· μητρομῆζια βλλ. : Σχόλ.Αἰσχ.*Επτ.778 εὐδαίμων γάρ ἦν Ἰοΐδιουσι πρὸ τοῦ μαθεῖν μητρομῆζιον.

μητρομοῖος-ον μων. ὁ ὁμοίως τῆ ἑαυτοῦ μητρὶ : Δασασκ.1 2,854E μητρομοῖω σώματι.

μητρομόνος-ον μτγν. κ. σχόλ., ὄρω ματρό- (Ἠσ.) ὁ ἐκ ξένης μητρὸς, νόθος, δημ. μπάστοραδός : Πολυδ.3,21 ἐπὶ τὸν δὲ νόθον καὶ μητρομόνον ἔνοιον καλοῦσιν· Ρόδια λ. κτ. τὸν Σχολ. εἰς Εὐρ.*Ἀλλ.989.

μητροόξυλον ἰτό νεώτ. Βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν φονικοῦδῶν· γναστότερον εἶδος μητροόξυλον τὸ ρούμφιον, οὗ ἡ ἐντεριῶν τοῦ κορμοῦ διδὲ ἀμυλωδῆ τινὰ οὐσίαν, τὸν σάγον, χρησιμοποιοῦμενον εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀμύλου τῶν δημητριακῶν.

μητροπαϊ-αἰδος ἰήη μτγν. ἡ Παναγία ἡ ἅμα μήτηρ καὶ παῖς τοῦ Θεοῦ : Ἰσιδ.Θεσσ.25 (ἐκδ.Μί.Ι).

μητροπαρθενος ἰήη μτγν. κ. νεώτ. ἡ παρθένος ἅμα καὶ μήτηρ, ἐπιθ. τῆς Θεοτόκου : Μηναι.12,5 Θεοτ. φωτεινὴ σὺ μητροπαρθένη πύλη.

μητροπατρός ἰδί μων. μητρώος καὶ πατρώος : Νικήτ.Εὐγ.8,142 μητροπατρώου γένους.

μητροπάτωρ-ορος ἰδί ὁ πατήρ τῆς μητρὸς, πάππος πρὸς μητρὸς : Ἰλ.Α 224 Κισσεύς τὸν γ' ἔθρεφε δόμοις ἐνι τυτθῶν ἔδοντα μητροπάτωρ, Ἦρ.1, 75 ἔδοντα ἑωυτοῦ μητροπάτωρα, αὐτ.3,51.

μητροπεριτονίτις-ιδος ἰήη νεώτ. λατρ. μολυσματικὴ φλεγμονὴ τῆς μητρὰς συμμετέχοντος καὶ τοῦ περιτονίου, προκαλουμένη δὲ συνήθ. ἐκ γονοκόκκων ἢ στρεπτοκόκκων.

μητροπόλις-εως ἰήη κ. μων. κ. νεώτ., ὄρω ματρόπολις κ. ποι. μητρόπολις ἡ μήτηρ πόλις, ἡ πολιτεία ἀφ' ἧς ἀπικαίθησαν ἄλλα πόλεις ἢ χώραι ἐν ἀναφ. πρὸς ταῦτας· κ. εἶδ. ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς Ἰωνας : Ἦρ.7,51 καταδουλοῦμενους τὴν μητροπόλιν, Θουκ.6,82 ἠθῶν ἐπὶ τὴν μητροπόλιν· κ. ἐπὶ τῆς Δωριδὸς ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς : Ἦρ.8,31 μητροπόλις Δωριέων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ.1,107· κ.ἐπὶ τῆς Μερῶν ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς Αἰθιοπας : Ἦρ.2,29 αὐτὴ ἡ πόλις ἐστὶν μητροπόλις τῶν ἄλλων Αἰθιοπῶν· κ.ἐπὶ τῆς Θήρας ἐν ἀναφ. πρὸς διαφ. πόλεις : Πινδ.Π 4,20 μεγαλὰν πόλιν· ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι· κ.ἐπὶ τῆς π τῆν Ἀττικὴν Σαλαμῖνος ἄφ' ἧς ἡ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς : Αἰσχ. Πέρσ.895 Ἀλαμῖναι τε, τὰς νῦν ματρόπολις τῶνδ' αἰγία στεναγμῶν· κ.ἐπὶ τῆς Κορίνθου ἀφ' ἧς ἡ Κέρκυρα : Θουκ.1,24· || γν. ἐπὶ οἰαδιῶποτε νεωτέρου κράτους ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς ἀποικίας τοῦ : ἡ Ἀγγλία ἐστὶν ἡ μητροπόλις τῶν Ἰνδιῶν· 2) ἡ μητροπόλις, ἡ πατρίς πινος : Πινδ.Ν 5,8 Αἰακίδας ἐγέραρον ματρόπολιν τε, φίλαν ἔξοναν ἀουραν, Σοφ.ΟΚ 707 ἄλλου δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τῆδε κράτιστον, αὐτ. Ἀντ.1122· 3) ἡ πρωτεύουσα πόλις χώρας πινός, ἡ κ. τὸ κύριον κέντρον πολιτισμοῦ πινος, θρησκείας : Ξεν. Ἀν.5,23 ἐν δὲ ἦν χωρίον μητροπόλις αὐτῶν, Ἐπιγρ. ἡ μητροπόλις τῆς Αἰσίας ἰήη Ἐφεσσος, αὐτ. ἡ μητροπόλις τῆς Ἰωνίας ἰδηλ. ἡ Μίλητος, Μηναι.12,6 Θεοτ. ἡ Μυρῶν μεγαίστη μητρόπολις, - ἡ Μάκκα ἐστὶν ἡ μητρόπολις τοῦ Μωαμεθανισμοῦ· || πάλ. ἐν Αἰγύπτῳ ἡ πρωτεύουσα νομοῦ· 4) ἡ ἔδρα καὶ ἡ κατοικία τοῦ μητροπόλου, ὡς καὶ ἡ περιοχὴ ἐφ' ἧς ἐκτείνε-

ται ή θρησκευτική του εξουσία : Μιχ. Ἀττάλ. ἐν Σάββ.18 ἡ μητροπολίς ἡ ἐπίσκοπος, - ἡ μητρόπολις Ἀρκαδίας, - τὰ γραφεῖα τῆς μητροπόλεως
 3) ὁ ἐπισημότερος ναός ἐνθα λειτουργεῖ ὁ μητροπολίτης ἡ ὁ ἐπίσκοπος, ἄ.μητροπολιτικός ἡ καθεδρικός ναός : κτηψὴ τὸ ὠρολόγιον τῆς μητροπόλεως· 6) κ. μτφ. ἡ κυριώτερη βῆσις : Ἰππ. Σαρκ.4 κατὶ μητρόπολις τοῦ φυχροῦ ἰδὲ ἐγκέφαλος, Διοδ.Σ. 1,2 ἡ ἱστορία μητροπόλεως τῆς φιλοσοφίας, πρβλ. Χρῶσ.Στωϊκ.3,199, Φιλ.π.Πλουτ.Ἡθ. 718B γεωμετρία ἀρχὴ καὶ μητρόπολις τῶν ἀλλῶν γένν. μαθημάτων· 7) ἡ γενέθλιος πόλις τῆς μητρὸς τινος : Ἰουλλ.59 ἂ σὴ μητρόπολις.

μητροπολίτης (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. πολίτης, κάτοικος μητροπόλεως : Ἀριστοδ.μ.17,1 ἐν Αλ.γυπτ. Πάπ. || ὁ τῆς Μητροπόλεως πολίτης : Ἐπιγρ.· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίσκοπος μητροπόλεως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ τόπου εδρεύων : Ἰ.ουστίν.Νεαρ.6,2,Κατ.Ἀστρλ.Κ 8||249,Κ Πορφ.Ἐκθ. 531,Ι, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.98,18 σταίλε νά κράξης ἀρχόντες καὶ μητροπολιτάδες· || μέτρι πρό τινος μητροπολίτης ἐκαλεῖτο ὁ τῶν Ἀθηνῶν ἐπίσκοπος ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ἐπίσκοπους τῶν ἐπαρχιῶν· ἦδη μητροπολιταὶ καλοῦνται οἱ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπίσκοποι, ὁ δὲ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχιεπίσκοπος κ. παρομ. ἡ νύχτα βράζει πῖσκοπο κι ἡ ἀγὴ ἡ μητροπολιτὴ ἰὲν μικρὰ διαστήματα πολλά ἀπόροπα συμβαίνουν.

μητροπολιτικός-ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μητρόπολιν (πόλιν ἢ χώραν) ὁ τῆς μητροπόλεως : μητροπολιτικός στρατός (κτ. ἀντιδ. πρὸς τὸν ἀποικιακόν) || πάπ. ἐν τῷ αὐθ. κληθ. ἐπὶ φόρῶν· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μητρόπολιν ἢ τὸν μητροπολίτην : Ἰουστίν.Νεαρ.131,4,Μαλά.1,2,183 δοῦς αὐτῇ μητροπολιτικὸν δίκαιον, - μητροπολιτικὴ περιφέρεια - ἐγκύκλιος.

μητροπολιτικός-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ ἀνήκουσα εἰς μητρόπολιν : Συνέσ.147A μητροπολιτὴ ἐκκλησία (ἡ ἐκκλησία τῆς μητροπόλεως).

μητροπόλις-ον, ὄωρ. ματρπόλις ἐπιθ. τῆς Εἰλειθυίας, ἡ περιποιομένη καὶ βοηθοῦσα τὰς μητέρας κατὰ τὸν τοκετὸν : Πινδ.Π 3,9 μητρόπολις σὺν Εἰλειθυίᾳ· 2) μητροπόλις (ἡ) λείρησι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, τῆς Κυβέλης, ἢ ἐμπίσαι βλ.λ.· Ἡσ.

μητρόπνοος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. πόνος τῆς μητέρας.
μητροπρκής-ος-ές ὁ πρέπων, ἄρμῶδων εἰς μητέρα· μ. ἐν τῷ ἐπιγρ. μητροπρκῆς βλ.λ.

μητροπρκῆς ἐπίγρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς μητέρα : Δαμασκ.13,689A, Ἄκολουθ. Μεγ.Παρ.Ἐγκώμια Στάσις Τρίτη ὄπιον ὄρωσα ἢ παναγὸν σε, λόγες, μητροπρκῆς εἰθρήνη.

μητρόπολις (ἡ) ποι. ἡ μητρόπολις βλ.λ.1,1.

μητροπραγία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. αἰμορραγία τῆς μητέρας ἐκ παθολογικῆς ἢ τραυματικῆν αἰτίας.

μητροπρσιτής (ὁ) Σουθ. «μητροκτόνος».

μητρόρριπτος-ον, ὄωρ. ματρώρριπτος ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀπερριμμένος, ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστοῦ : Αἴτ 15,26.

μητροσίδηρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μυρτοειδῶν.

μητροκόνησις-ως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ δὲ εἰδικὸν ἐργαλεῖον ἐξέτασις τῆς μητέρας.

μητροκόπια(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. γυναικολογικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐπίσκοπεῖται ἡ μήτρα καὶ γεν. τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γυναικεῖο κόλπου.

μητρότεκος (ἡ) μσν. ἡ μήτηρ ἀμα καὶ τέκνον οὐσα : Στουδ.Θεοδ.80 ἐκδ. Μ1,1.

μητρότης-πος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τῆς μητρὸς, ὄθ. κ. ἡ ἀχέσις μητρὸς πρὸς τέκνον : Ἐρωτήσ. κ. Ἀποκρ.π. Ὁρθοδ.ΣΙΒ ἀλλὰ δεῖκνυσι

κατὰ ποίαν μητρότητα μακαριστὴ ἔστιν ἡ παρθένος, - τὸ συναίσθημα τῆς μητρότητος.

μητροτομία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὑστερεκτομία, ὑστεροτομία.

μητροτόμιον (τὸ) νεώτ. τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ὑστεροτόμιον βλ.λ.

μητροτύπη (ὁ) μητρολόγος Ἡσ. ἐν λ. ἀλοία.
μητροφθόρος-ον μτγν. ὁ φθέρων, φουέων τὴν ἰδίαν μητέρα, μητρικτὸν κ : Αἴτ 9,498 ἡ . . μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἀνδρα, Ἀγαθ.2,31.

μητροφονία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ πράξις τοῦ μητροφόνου, μητροκτονία.

μητροφόνος-ον ὁ φονεύσας τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, μητρολόγος : Αλοχ Εὐμ.268 ἀντιπαιὼν ὡς τῆς ματροφόνου θύας (οὗτω Casaub. ἀπὶ μητροφόνου) || ὡς οὐσα. μητρολόγος, μητροκτόνος : αὐτ. 256 μὴ λάθῃ φούδα βίας ματροφόνου ἀπίτας· 2) ὁ φονεύς τῆς μητρὸς τινος : ΝόνωΔ 43,147.

μητροφόντης (ὁ) μητροφόνος βλ.λ. : Εὐρ. Ὀρ 479 ὁ μητροφόντης ὄδε πρό δωματίων δράκων, αὐτ. Ἀνδρ.999, Ἀριστλ. Ρητ.1405b,22.

μητροφῶς-ἄς (ἡ) κ. νεώτ. κ.δημ. ὄωρ. ματριά, ἰων. μητριά, ἀιολ. ματριά (Ἐπιγρ. ἡ δευτέρα σύζυγος ἐν σχέσει πρὸς τὰ τέκνα τῆς πρώτης συζύγου : Ἰλ.Ν 697 γυνάτων μητριάς Ἐριπίδου ἦν ἔχ' Οἰλεύς, Πίνδ.Π 4,162 ἐκ τε ματριάς ἀθέων βελέων, Εὐρ. Ἀλλ.305, Πλάτ.Νοῦ.930B μὴ μητριάν ἐπαγομένον· 2) μτγν. ἐπὶ δυσμενῶν περιστάσεων, ἀτυχιῶν κλπ. ὡς ἐκ τῆς παροιμιώδους δυστροπίας καὶ σκληρότητος τῶν μητριάων : Ἡρ.4,154 ἄδικαιου εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητριά τῇ Φρονίμῳ (ὄηλ. οὐ μόνον λόγῳ ἀλλὰ καὶ πράγματι) || ἐπὶ ἀτυχῶν ἡμερῶν : Ἡσίοδ.Ἐργ.825 ἄλλοτε μητριά πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ· || ἐπὶ κινδυνώδους ἀκτῆς : Αλοχ.Πρ.727 μητριά νεῶν· Ἰ. κτ. ἀντιθ. ἐν ἀνάφ. πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς ὡς γεννηθέντας καὶ συντηρηθέντας ἐξ αὐτῆς : Πλάτ.Μενέξ.237B καὶ τρεφόμενος οὗχ ὑπὸ μητριάς ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας (ἔνν. τῆς Ἀττικῆς)· πρβλ. Πλουτ.Ἡθ.201B.

μητριάςω γλωσσ. εἶμαι ἡ φέρομαι ὡς μητριά, σκληρῶς, ἀστόργως.

μητριάζωμος (ὁ) μτγν. ὁ τῆς μητριάων λαμβάνων ὡς ἑαυτοῦ σύζυγον : Ἰνδθ.Μαν.Ἀποτελεσιμ. 98 [ἐκδ. Laddw.].

μητριάς (ὁ) κ. νεώτ. ὁ δευτερός σύζυγος ἐν σχέσει πρὸς τὰ τέκνα τοῦ πρώτου συζύγου, ἄ. πατριός Εὐστ. Ἰλ.560,1δ «καὶ μητριάων οἱ παλαιοὶ φασὶ τὸν πατρώον, ἀρρωνυμουντοὺς τὴν μητριάιν»· Θεοδόμν.Κωμ.12, Ὑπερείδ.ἀπ.140.

μητριάστῆς-ος-ές (ἡ) εἰδος μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς μητριάιν : Πλουτ.Ἡθ.143A ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκουράς μητριάστας (τὸ φρόνημα τὸ ὁμοίως ὄν πρὸς τὸ τῆς μητριάς, τὸ φρόνημα, ἦτοι ἡ σκληρότης).

μητρώακός-ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. μητρώος βλ.λ.31,1δ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν Κυβέλης, ἡ εἰς τὰ μητρώα, ἱερὰ τῆς Κυβέλης : Μαρτίν.Πρόκλ.19,19 μητρώακαί ἁγίσταται· || τὸ γαλλομυθικὸν μέτρον, λόγῳ χρήσεως τούτου εἰς ὄσματα ἀφιερωμένα εἰς τὴν Κυβέλην : Ἡφαιστ.12 μητρώακὸν μέτρον.

μητρώακος μσν. ἐορτάζων τὴν ἐορτὴν τῆς Κυβέλης : Θεόδωγστ.Καν.142.

μητρώος-α-ον ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ μητρώος βλ.λ. : Ὄδ.Τ 410 μητρώων ἐς μέγα δῶμα, Ἡρ.3,53 τὰ μητρώα διχήμενοι.

μητρωνικός (ὁ) Ἐπιγρ., ὄωρ. μάτρ. ὁ μήτρως.
μητρωνυμικός-ἡ-ὄν ἰδωνίμω λέξ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς μητρὸς ὀνομαζόμενος, ὁ παρωνυμούμενος ἐκ τῆς μητρὸς : ΕΜ166,11' πρβλ. παρωνυμικός.
μητρωνυμικός ἐπίγρ. σχόλ. κτ. ἐπανυμῖον ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς : Σχόλ.Πινδ.Π 3,118.

μητρῶος α-(ο)ν κ. νεώτ., δημ. το οὐδ. ὄρω. **μητρῶος** συνηρ. ἀντὶ μητρῶτος βλλ., ὁ ἀνήκων εἰς μητέρα, ὁ τῆς μητρὸς, μητρικός· Αἰσχ.Εὐμ.230 ἀγαί γὰρ αἶμα μητρῶων, Σοφ.ΟΚ.1196 τὰ πατρώα καὶ μητρῶα ἠμάθε' ἀπαθεσ' ἐν χρ. κ. περιωρ. μητρῶον δέμας· Αἰσχ.Εὐμ.84, Ξεν.Κυν.115 ὁ πατῶφι καὶ μητρῶφι θεοί, Σωφ.186 μητρῶα τροφή, Πάπ.μητρῶα κληρονομία ἢ ἀπὸ τῆς μητρὸς κληρονομηθεῖσαι· 2) νεώτ. κ. δημ. το οὐδ. **μητρῶο(ν)** ἰσὶ ἐπίσημος, κατὰλογος προσώπων ὠρισμένης τινὸς κατηγορίας, περιλαμβανών ἀναγραφῆν τῆς καταστάσεως αὐτῶν ἢ ἄλλων στοιχείων σχετικῶν πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν προσορίζεται, ὡς: στρατολογικὸν μητρῶον ἰσὶ περιλαμβανών πάντας τοὺς στρατευομένους μίαν στρατολογικὴν περιφέρειαν, κ. μητρῶον τοῦ δήμου κ. κοινοῦτητος (ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἢ κοινοῦτητος τηρούμενος γενικός κατὰλογος τῶν δημοτῶν), -ποιτικὸν μητρῶον ἰσὶ ἐκ δελτῶν ἀποτελούμενον καὶ περιλαμβάνον πάντας τοὺς δι' ἀξιοποιῶντιν τινα πράξιν καταδικασθέντας, ὡς καὶ τὸ εἶδος τῆς πράξεως τῆς ποιητῆς, -ἐμπορικὸν μητρῶον ἰσὶ δίκαιος ἐπίσημος κατάλογος δι' οὗ περιέχονται εἰς τὴν δημοσιότητα ὠρισμένα περιστατικά τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως·

3) ἰστρο. το μητρῶον ὄριον ἢ μήτρα βλλ.: Ἰπν. Ἐπίδ.6,5,6· 4) μητρῶον ἰσὶ ἔνν. ἱερῶν ὁ νόος τῆς Διὸς ἡμῶν: Κλειτῶδ.1· συνηρ. ὁ νόος τῆς Κυβέλης, ἰδ. ἐν Ἀθῆναις, ἐνθα ἐκεῖτο παρὰ τὸ βουλευτήριον καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἀρχειὸν ἐν ᾧ ἐφυλάσσοντο τὰ δημοσία ἔγγραφα· Δημ.381 ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ἀμέτεροις γράμμασιν ἐν τῷ μητρῶω ταῦτ' ἔστιν, Αἰσχίν.3,187 ἐν τοῖσιν τῶν μητρῶω παρὰ τὸ βουλευτήριον, Χαμαιλλ.ν. Ἀθῆν.9,407C ἦκεν εἰς τὸ μητρῶον ἔπου τὸν δίκων ἦσαν αἱ γραφαί, Ἐπιγρ.· 5) μητρῶα ἰσὶ ἔνν. ἱερῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης· Διον.Ἀλ.Δημ.22,Πλουτ.118,407C, Ἐπιγρ.· ἢ μητρῶα ἰσὶ ἡ πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης παιζομένη μουσική· Δοῦρ.16J· ἢ ὄμ. κ. πλήρωα· Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,19 τὰ πατῶα μέλη ἰσὶ πρὸς τιμὴν τῆς ἄδουμα, Παισα.10,30,9 το μητρῶον αὐλήμα· 6) μητρῶος ἰσὶ ἔνν. μὴν ἢ μὴν ἐν Βιβλίῳ: Ἡμερολ.Φλωρ.

μητρῶος-ωος ἰσὶ κ.-ω Ἐπιγρ.1, ὄρω. **μάτρωος**, ὄρω. **μάτρωι** [Πινδ.1,7(6),24], αἶψ. **μάτρωα** κ. **μάτρωον**, ὁ πληθ. πάντοτε κτ. τὴν γ' κλίσειν, μητράδελφος, πρὸς μητρῶς θεῖος· Ἰλ.Β.662 πατῶος ἔοισι φίλον μήτρωα, Πινδ.1,7(6),24 **μάτρωι** θ' ὁμωνύμω δέδωκε κοινὸν θάλασ, Ἡρ.4,80 τὸν ἐξουτὸν μήτρωα· 2) γεν. συγγενῆς πρὸς μητρῶος· Πινδ.0,6,77 **μάτρωας ἀνδρας** πρβλ.αὐτ.Ν.10,37,Εὐρ.Ἡρ.43· 3) **μητροπάτωρ**, πατήρ τῆς μητῶος· Πινδ.0,9,63 **μάτρωος** δ' ἐκάλεσσε νιν ὄσσινον ἔμμεν.

μητρωσμός ἰσὶ [μητρωζῶι], ὄρω. **μητρωσμός** τὸ τελεῖν, ἐορτάζειν τὴν ἐορτὴν τῆς Κυβέλης· Φιντ. π.Στοβ.4,23,61.

μηχανάριος ἰσὶ **πάπ. κ. μων. κ. μηχανάριος** κ. μηχανάριος μηχανικός, ἰδ. διὰ κατασκευῆν ἢ ἐπιστάσιαν ἀρδευτικῶν μηχανῶν.

μηχανάλειον ἰσὶ νεώτ. ἔλαιον ἐν χρ. ὡς καθόστος ὀλη μηχανῶν κ. κυρ. ὡς λιπαντικὸν μέσον. **μηχανέωμαι**-ατος ἰσὶ νεώτ., τὸ ἀποτελεῖσθαι τοῦ μηχανέωμαι, πονηρὸν ἢ δόλιον τέχνασμα.

μηχανεύομαι κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἄρω. **ἐμηχανεύθην**, δημ.-εὐθηκα, μηχανῶμαι βλλ., ὄρω. ἐν Ξεν.ΚΠ.4,5,49· ἐν χρ. κυρ.ὡς παθ.· Διον.Ἀλ.Ἰσάκ.16 [κῶδ.], ΠΔ Παράλλ.26,15, Χρον.Μορ.849 ὁ Ἰσάκιος ἐμηχανεύτησαν, -καὶ τὶ δὲν μηχανεύεται διὰ νὰ ζῆσιν, -παλλά ἔμηχανεύτηκα, μά δὲν κατάφερα νὰ μάς γυλάσθω.

μηχανεύς-έως ἰσὶ μγν. ὁ ἐπινοῶν τὶ, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Ἀργεῖ: Παισα.2,22,2 ἐποίησε μηχανεύς τὸ ἀγαλαμα εἶναι Διὸς πρβλ. μηχανεύς.

μηχανή ἰσὶ [μήχος] κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄρω. **μαχῶνά** πάν μηχανικὸν μέσον δι' οὗ χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικώτερον ἢ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, εἰδ. ἐργαλεῖον, μηχανήμα πρὸς ἄρισθω βαρών, γερανός· Ἡρ.2,125 ὡκως δὲ ἀνίοι ὁ λίθος ἐπ' αὐτῶν, ἐς ἐτέρην μηχανὴν ἐτίθητο, Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰχθυοδόλω μαχῶνά ἐπὶ τῆς τριαιτης τοῦ Ποσειδῶνος, αὐτ.Πέρα.114 **λεωπόριος μαχῶνας** ἐπὶ τῆς ἐκ πλοίων γαφύρας τοῦ Ξέρξου, Πολυδ.10,148 **μηχανή** λιθαγωγός [μηχανικὸν τὶ μέσον δι' οὗ μετέφερον τοὺς ἐκ τῶν λατομείων ἐξογμένους λίθους], Ἐπιγρ. **μηχανή τετράκωλος** -δίκωλος, -μηχανή κινητήριος -ἠλεκτρική -θεριστική· ἢ δημ. κτ. **ἐξοχὴν ἢ μηχανή τοῦ ραφίματος**· **ἀγόρασα** μιὰ μηχανή τοῦ ποδαριῶθ' ἢ νεώτ. **μτφ.** ἡ κρατική μηχανή τὸ σύνολον τῶν κρατικῶν λειτουργιῶν· 2) νεώτ. **μτφ.** ἄνθρωπος ἄνευ αὐτοβουλίας, ἐνεργῶν καθ' ὑπόδειξιν ἢ επιταγῆν· ὁ ὑπάλληλος, πολλάκις εἶναι ἀπὸ ἡ μηχανή· ἢ πάπ. συχη. ἐπὶ ἀρδευτικῶν μηχανῶν ὡς καὶ ἐπὶ ἔλαιοσιεστῶν· 3) **πολεμική** τις μηχανή, πολεμικὴ ἢ πολιορκητικὸν ὄργανον· Ὀουκ.2,76 **μηχανάς** προσήγον, αὐτ.4,13 **ἐλεῖν μηχανάσιν**· 4) **θεατρική** μηχανή, μηχανικὸν μέσον ἐν τῷ ἀρχ. θεάτρῳ, δι' οὗ οἱ θεοὶ ἐνεφανίζοντο μετέωροι ὑπὲρ τὴν σκηνήν, δίδοντας τὴν λύσιν τοῦ δράματος· Πλάτ.Κρ.425D **ἐπὶ τὰς μηχανάδας καταφεύγουσι θεοὺς ἀφροντες**, αὐτ.Κριτ.407Α, Ἀντιφαν. π. Ἀθῆν.6,222C **ἀφροσιν ὡπερ δακτύλιον τὴν μηχανήν**, Ἀλεξ.ἱ.26,19· ἢ ὄθ. παροιμ. ἐπὶ παντὸς ἀφροσίου καὶ ἀπροσδοκίτου πράγματος· Δημ.1025 ὡπερ ἀπὸ μηχανῶν· ἢ ἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ πρῶα. ἢ ἐνεργείας ἢ πράγμ. ἐπάγοντας τὴν λύσιν δυσαρτέτου ἢ περιπέλοιο καταστάσεως· Μέν.227 ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης· 5) **πάπ. ἐκτασις** γῆς ἀρδευομένη ὑπὸ μηχανῆς· 6) **πάσα τεχνική ἐπινοήσις ἢ μέσον δι' οὗ τις ἐκτελεῖ τι**· Ἡρ.3,83 ἦτοι κλήρω . . ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῆ, αὐτ.8,57 **εἰ τις ἔστι μηχανή ἴθι καὶ περὶ**, Βί.Ἀλέξ.118 **τῆ πολυπλόκω μηχανῆ μεγίστη μου τῆ τέχνη**· ἢ ἰδ. ἐν τῷ πληθ. **μηχαναί** ἐπίνοια, τεχνάσματα, πανουργία, δόλοι, ἀπάται: Ἰσίοδ.Θ.146 καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις, Ἡρ.3,152 πάντα σοφίσματα καὶ πάσας μηχανάδας ἐπινοήσιν ἐς αὐτὸς Δαρεῖος, Αἰσχ.Αγ.677 **μηχανάς Διὰς** [ἰδιὰ τῶν τεχνασμάτων τοῦ Διός], Σοφ.Ἡλ.1228 Ἠρέσθην μηχανασίαν μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχανάτας σεσωσμένον, Πλάτ.Νόμ.908D σοφιστῶν μηχαναί, Μηναί.12,4 Ὁδ.4 **μηχανάτις** τοῦ δολίου θελαγθέσασ κ. παροιμ. **μηχαναί** Σισύφου· Ἀριστοφ.Αχ.391 ἐν χρ. συνεκδ. εἰς φρσ κτ. παραπλησίαις σημ., ὡς: Πινδ.Π.3,62 **ἀντλῶ μαχανῶν** [ἐξαντλῶ τοὺς πόρους], αὐτ.109 καὶ ἐμὰν μαχανῶν [κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην], Εὐρ.ΙΤ.112 **πάσας προσφέρωντε μηχανάς**, Ἀριστοφ.Θεσμ.1132 **μηχανὴν προσοιστέον**, Πολυδ.1,18,1 **πάσαν σοφιδὴν καὶ μηχανήν προσφερόμενος**· ἢ κ. **μτ.γενικ.** ἀντικειμ.: Εὐρ.Ἀκ.221 **ἔξερπε μηχανῶσιν τιν'** Ἀδμήτην κακῶν ἰβλίνωια ἐναντίον τῶν κακῶν, Ξεν.ΚΠ.5,1,13 **μηχανῶν δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς**· ἢ ἐν συντάξει δίκως οὐ κ. ὀριστ. μέλλ.: Ἡρ.2,160 οὐδεμίαν γὰρ εἶναι μηχανήν δίκως οὐ . . προσθήσονται· ἢ ὄμ. μὴ οὐ κ. ἀπαρφ.: Ἡρ.2,181 καὶ ἔστι τοῖ οὐδεμίᾳ μηχανῆ μὴ οὐκ ἀπολωλέναι, Πλάτ.Φαιδ.72D **τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθήσεται**· 7) **συνήθ. κτ.** ὄρω. ἐν ἑπιγρ. σημ.: Ἡρ.7,51 **μηδὲμιᾳ μηχανῆ** [κατ' οὐδένα τρόπον, δι' οὐδένοδ μέσου], Ἰπν.Ἀρβρ.11 οὐδ οὐδέμιᾳ μηχανῆ δεῖ τιπρώσκειν, Ὀουκ.5,18 **μῆτε τέχνη μῆτε μηχανῆ**, Ἀριστοφ.Αυσ.300 **κάστιν γε** ἠλιμνιον το πῶρ τοῦτο πάσῃ μηχανῆ, Δημ.Νόμ.551 **τρόπῳ ἢ μηχανῆ ὄριστιν**.

μηχάνημα-ατος (τὸ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. σύνθετος συσκευὴ πρὸς ὀρισμένην ἐνέργειαν. μηχανή βλ.λ.: Ἰπν. Ἀρθρ. 42. - τὸ **μηχάνημα δὲν λειτουργεῖ**, - καταχθόνιον μηχανήμα ἐκρηκτικόν. || μηχανικὸν ἐπιπόνημα : Ἀριστλ. Μηχ. 848a, 36' ἰδ. πολεμικὴ μηχανὴ ἐν χρ. κατὰ τὰς πολιορκίας, συνήθ. κτ. πληθ. : Δημ. 254 καὶ μηχανήματα ἐπιστήσας ἀπολιόρκει, Πολύβ. 1, 48, 2 τὰς τῶν μηχανημάτων προσαγωγάς, Πλούτ. Μάρκελλ. 14, β1. Αλεξ. 1023 μήτε μηχανήμασι μήτε δοράτων τρώσει' 2) μτφ. εὐφυῆς ἐπίνοια, εὐφυῆς ἐπινοηθεῖσα ἢ ἐκτελεσθεῖσα ἐνέργεια, ἐπ' ἀγαθῷ ἢ ἐπὶ κακῷ, συνήθ. π. τραγ. : Αἰσχ. Πρ. 469 τοιαῦτα μηχανήματα ἔξευρον, Σοφ. ΟΚ 762 λόγου... μηχανήματα ποικίλων, Ἀντιφ. 5, 22 αὐδενὶ μηχανήματι οὐδ' ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 872 δεῖ μηχανημάτων τινας ὅπως τὰ... χρῆμασθ' ἔξω, Ξεν. ΚΠ 1, 6, 38.

μηχανήσις-εως ἡ, ὄνομα μηχανήσεως | Θεογ. Πυθ. 682 | ἡ χρεῖσας μηχανήσις τινας, καὶ αὐτὴ ἡ μηχανή βλ.λ. | Ἰπν. Ἀρθρ. 72, Πολύβ. 1, 22, 7 παραπλάσιον ταῖς αἰτιοποιτικαῖς μηχανήσεσιν, Δέξιππ. Ἰστ. 12, 7.

μηχανήσις ἰδί σχολ. ὁ ἐπινοῶν, ἐφευρισκῶν πολεμικῶς μηχανάς : Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 850 ἰδί τοῦ Ἀρτέμυνοσι.

μηχανήσικος-ή-όν ἐπινοητικός, ἐφευρετικός βλ.λ. : Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 8 ἀνήρ δοκῶν εἶναι μάλα μηχανήσικος | ἰδ. γρ. μηχανικός' || μτ. γενικ. πράγματος : Ξεν. Ἰππαρχ. 5, 2 μηχανηστικὸν εἶναι καὶ τοῦ πολλοῦ μὲν φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους ἠπίεας.

μηχανήστος-ή-όν μων. ὁ διὰ μηχανῆς κατασκευασμένος, ὁ τεχνιτὸς : Τζέτ. Χιλ. 3, 42 βρονταὶ καὶ κεραυνοὶ μηχανητοί, αὐτ. 6, 612 στήλη... μηχανητοί.

μηχανία ἡ | μτγν. κ. μων., ποι. μηχανίη μηχανή βλ.λ. : Χρησμ. Στ. 8, 709 οὐ φθόγγος κιάθρησ ὁ μηχανίη κακοεργός, Ἐφροσύλ. Σφρ. 3, 230 Β οὐδ' διασκορπίζει ὁ ἐχθρὸς τῆ αὐτοῦ μηχανία, Μηναι. 12, 6 Θεοτ. συντριφὸν μηχανίας.

μηχανικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπινοητικός, ὁ ἐφευρετικός, εὐφυῆς : Ξεν. Ἀπομν. 4, 3, 1 λεκτικῶς καὶ πρακτικῶς καὶ μηχανικός, αὐτ. Ἑλλ. 3, 1, 8 | ἰδ. γρ. | || μτ. γενικ. πράγματος : Ξεν. Ἀσκ. 2, 7 τῶν ἐπιτηδεύων μηχανικώτερος | συμχρ. | 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερφόμενος εἰς τὰς μηχανάς, ὁ τῶν μηχανῶν : Ἀριστλ. Πολιτ. 1336a, 2 ὄργανοις τισὶ μηχανικός, αὐτ. Μηχ. 848a, 14 αὐ... κινήσεις αὐ μηχανικά' 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ αὐτομάτως, οἰονεῖ ἐξ ἐνστικτοῦ γενόμενος, ἄνευ μεσολαθήσεως τῆς σκέψεως ἢ τῆς βελήσεως : μηχανικὴ κίνησις τῶν χειρῶν - ἀπάντησις' || εἰδ. μηχανικὴ μνήμη ἢ ἔχουσα ὡς αἰτίαν τῆς ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων τὸν συγχρονισμόν καὶ οὐχὶ τὴν ἐσωτερικὴν σγέσιν τῶν παραστάσεων' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα, μηχανικὴ ἢ ἐπιστήμη ἢ μελετώσα τὴν κίνησιν τῶν ἐν τῇ φύσει ἀπαντώντων σωμάτων, τὰ αἴτια καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς : Ἀριστλ. Μεταφ. 1078a, 16, Α Π 9, 807, - μηχανικὴ θεωρητικὴ - ἐφηρμοσμένη - οὐράνιος ἢ σπουδαζοῦσα τοὺς νόμους τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων' || ὁμ. σμμ. τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. μηχανικά ὡς τίτλος ἔργων ἀποδιδομένων εἰς τὸν Ἀριστοτέλη' 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα. ἐπιστήμων ἢ τεχνίτης εἰδικὸς διὰ τὴν κατασκευὴν, ἐγκατάστασιν καὶ συντήρησιν ἢ τὸν χειρισμὸν τῶν μηχανῶν : μηχανικός ἀεροπλάνου - ἀτμολοίαν' || ὁμ. μηχανικός κ. εἰδ. πολιτικός μηχανικός ἐπιστήμων ἀσχολούμενος εἰς τὴν σχεδίασιν καὶ κατασκευὴν τεχνικῶν ἔργων, οἶον ὁδῶν, γεφυρῶν, κτιρίων.

μηχανικός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. μηχανικά τεχνήντως, μετὰ μεγάλης τέχνης, ἐπιδειξιότητος : Διόδ. Στ. 18, 27' 2) κατὰ μηχανικὸν τρόπον, ὡς

ἀπαιτοῦν οἱ νόμοι τῆς μηχανικῆς : Καλλιξ. 2' 3) νεώτ. κ. δημ. αὐτομάτως, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, ἀσυναίσθητως : μηχανικῶς ἀπαντᾷ' 4) δημ. μτφ. κατὰ τρόπον ἐπιτηδεῖως ἀποτηλόν : μηχανικὸ μ' ἐξέγλεσσα.

μηχανισμός ἰδί νεώτ. κ. δημ. κατάλληλος συνδυασμὸς ὀργάνων πρὸς παραγωγὴν λειτουργίας, τὸ σύνολον μηχανημάτων, μηχανή, μηχανήμα : μηχανισμὸς τοῦ ὄρολογίου - γραφομηχανῆς' 2) μτφ. ὁ τρόπος, τὰ μέσα δι' ὧν συντελεῖται λειτουργία τις : ὁ μηχανισμὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου εἶναι περίπλοκος.

μηχανιώτης ἰδί ἐπινοητικός, ἐφευρετικός : Ὑμν. Ἐργ. 436.

μηχανογράφος ἰδί μων. εἰδ. ὁ γράφων περὶ στρατιωτικῶν μηχανῶν : Τζέτ. Χιλ. 2, 152.

μηχανοδηγός ἰδί νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντεταλμένος τὴν παρακολούθησιν καὶ τὸν χειρισμὸν μηχανῆς τινος εἰδ. ὁ ὀδηγὸς τῶν ἀτμαρῶν τῶν σιδηροδρόμων.

μηχανοδότης ἰδί ἰδιωτὴ ὁ ἐφευρισκῶν τεχνήματα ἢ μηχανάς : Ἀριστοφ. Εἰρ. 790 νόμιζε πάντας ὄρυγας οἰκονεμεῖς... σφυραδῶν ἀποκνήσματα μηχανοδότης.

μηχανοδότης ἐντος-εσσα-εν εὐφυῆς : Σοφ. Ἀντ. 365 σοφὸν τὶ τὸ μηχανοδότην τέχνας.

μηχανοθεραπεία ἡ | νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος καθ' ἣν ἐκτελεστοῦν ρυθμικαὶ κινήσεις τοῦ σώσεως ὡς μὲν εἰδικῶν μηχανημάτων.

μηχανοθεραπευτής ἰδί νεώτ. ἰατρὸς ἐφαρμοζὼν τὴν μέθοδον τῆς μηχανοθεραπείας βλ.λ.

μηχανοκάικος ἰδί δημ. μικρὰ κωπήλατος λέμβος φέρουσα ἀερανίαν, δι' ἣς ἐξασπτελέται ἀήρ εἰς τὸ σκάφανδρον τοῦ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης δύτου.

μηχανοκρατία ἡ | νεώτ. ἡ θεωρία καθ' ἣν τὰ πάντα, μὴδὲ τῶν ὀργανικῶν ὄντων ἐξαιρουμένων, τελοῦνται κατὰ τὴν τυφλὴν καὶ ἀναγκαίαν συνάρτησιν αἰτίσας καὶ ἀποτελεσμάτων, ἀποκλειομένης παντελῶς τῆς ἐννοίας τῆς σκοπιμότητος.

μηχανολογία ἡ | νεώτ. ἐπιστῆμη ἀσχολουμένη μὲ τὰς μεθόδους καὶ τὰ μέσα, δι' ἃν ὁ ἄνθρωπος δι' εἰδικῶν ὄπ' αὐτοῦ ἐπινοηθέντων μηχανικῶν ὀργάνων καὶ τρόπων προσπαθεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἐλευθερῶν ἐνεργειῶν τῆς φύσεως πρὸς πληρωσιν τῶν ὀλίγων τῶν ἀναγκῶν.

μηχανολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναπερφόμενος εἰς τὴν μηχανολογίαν : μηχαν- σχεδιαγράφος.

μηχανολόγος ἰδί νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν ἀφορώμενων εἰς τὰς μηχανῶν νόμων' || ὁμ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν σχεδίασιν, ἐκτέλεσιν καὶ ἐπιβλεψίν μηχανῶν καὶ μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων.

μηχανοπάνουργία ἡ | πάπ. τεχνήντως ἐξευφθεῖσα ἀπάτη, δόλιον τέχνασμα.

μηχανοπέδη ἡ | νεώτ. πέδη βλ.λ. μηχανῶν, ἰδ. ἐν χρ. εἰς τοὺς σιδηροδρόμους καὶ τροχοδρόμους, λειτουργοῦσα διὰ नेπεισμένου ἀέρος.

μηχανολοκῶ-έ-ων μων. πλέω μηχανῶν, ἐφευρισκῶ δόλους, δοκολοκῶ, μηχανορραφῶ : Κ Μανασσ. Χρον. 5324 δόλους ὑπαορράπτοι καὶ μηχανολοκοῦσι.

μηχανοποιία ἰδί νεώτ. ἐργαστάσιον κατασκευῆς μηχανῶν, μηχανοργεῖον βλ.λ.

μηχανοποιήματος ἰδί μτγν. μηχανικὸν κατασκευάσμα, μηχανή : Σαλλ. 8.

μηχανοποίησις-εως ἡ | νεώτ. ἢ εἰς μηχανὴν τρόπον πινὰ μεταβολή, ἢ ἡ διὰ μηχανῆς κατ' ἐξοχὴν συντέλεσις : μηχανοποίησις τῆς παραγωγῆς.

μηχανοποίησις ἡ-ἡ-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ μηχανῆς κατασκευασμένος, ἀντιθ. χειροποίητος : μηχανοποίησις ὑποδήματα - σιγαρέτα.

μηχανοποιία (ή) μγν. κατασκευή πολεμικών μηχανών : Ἀθην.Μηχ.10,9.

μηχανοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων πολεμικά μηχανάκια : Ξεν.ΚΠ 6,1,22 ἐπορίζοντο μὲν μηχανοποιούς, Πλάτ.Γοργ.512B, Σαλλ.8. || ὁμ. νεώτ. κατασκευαστής μηχανῶν, μηχανουργός.

2) ὁ μηχανικός τοῦ θεάτρου : Ἀριστοφ.Εἰρ.174 ὦ μηχανοποιά, πρόσπεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ· 3) μτφ. ὁ δι' ἰδίας αὐτοῦ ἐπινοίας καὶ ἐνεργείας δραστικὸς ἢ αἰτίος καταστάσεως, ἐπιτήματος κττ. : Ἰουλ.Λόγ. 2,59B μηχανοποιός τῆς ὄλης ὑποθέσεως. 4) ὁ ἐπιθ. μηχανοποιὸν πλῆθος πλῆθος πολιορμητικῶν μηχανῶν : Μέμν.37.

μηχανοποιῶ-έω ποιῶ ἢ χρησιμοποιοῦ μηχανάς : Ἰνπ.763A καὶ γὰρ σολοικότερον μηχανοποιεῖν κ. παθ. : αὐτ.772 εἰ καλῶς μηχανοποιήθητι || ἄρμ. σμ. κ. μέσ. : αὐτ.765B μηχανοποιεσθαί χρη.

μηχανορράφια (ή) μsn. κ. νεώτ. τὸ ἐφευρίσκειν δόλους καὶ ἀπάτας, σκευορία, ραδιουργία : Κίνασσο.1298 δόλους ἤρτυε καὶ μηχανορραφίας, -αί μηχανορραφίαι τῶν διπλωματῶν.

μηχανορράφος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐφευρίσκων, πλέκων δόλους, πανουργίας, ραδιουργίας, δολοπλόκος : Σοφ.ΟΤ 387 ὕφεις μάγον τοῖσδε μηχανορράφον μτ. γενικ. : Εὐρ. Ἀνδρ.447 μηχανορράφου κακῶν [δόλοιο] ἔργατα κακῶν.

μηχανορράφω-έω κ. νεώτ. ἐφευρίσκω δόλους καὶ ἀπάτας, εἶμαι μηχανορράφος, σκευώδης, ραδιουργῶ, δολοπλόκω : Ἀλσχ.Χο.221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τάρτα μηχανορραφῶ, -ἐμηχανορράφει πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ σουλτάνου.

μηχανοστάσιον (τὸ) πᾶν κ. νεώτ. ἡ βάση ἀρ-δευτικῆς μηχανῆς. 2) νεώτ. χώρος ἐνθα εἶναι ἐγκαταστημένη καὶ ἐργάζονται μηχαναί, ἰδ. κινή-θῆριοι ἐν ἐργοστασίῳ, πλοῖω κλπ. 3) ὁμ. νεώτ. χώρος ἐστειχασμένου ὅπου ποραμῆνοι ἀ εργοῦ-σται ἀτυμάξια ἢ ἡλεκτράμαξια τῶν σιδηροδρό-μων ἢ τροχοδρόμων πρὸς συντήρησιν, καθαρι-σπὸν ἢ ἐπισκευάς.

μηχανοσφαιροποιία (ή) μγν. ἡ διὰ μηχανῆς κατασκευὴ τεχνικῶν σφαιρῶν : Θεών Σμ.180H.

μηχανοσταυθ-έω μsn. μηχανοποιοῦ βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.3,59.

μηχανοτεχνίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης ἐρ-γοζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν οἰαοῶδηποτε μηχαν-ῆς καὶ φρονιτῶν διὰ τὴν συντήρησιν ἢ ἐπιδιορ-θῶσιν ταύτης.

μηχανουργεῖσθ(ν) (ν) νεώτ. κ. δημ. ἐργοστα-σίον ἐνθα κατασκευάζονται ἢ ἐπισκευάζονται μη-χαναὶ ἢ τμήματα αὐτῶν κ. ἢ διαφ. ἐκ μετᾶλλου προγμ. : τὰ ἐν Πειραιεὶ μηχανουργεῖται.

μηχανουργία (ή) μγν., μsn. κ. νεώτ. ἡ τέχνη καὶ ὁ ἐργον τοῦ μηχανουργοῦ, μηχανοποιία βλ.λ. : Ἀθην.Μηχ.31,13, Τζέτζ.Χιλ.1,595 γεωμετρία χρῆσι-μος πολλὰς μηχανουργίας πρὸς τὴν ἐλακύσεις τῶν βλαβῶν.

μηχανουργικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-φερόμενος εἰς τὴν μηχανουργίαν ἢ τὸν μηχανουργόν : μηχανουργικὰ ἐργαλεῖα.

μηχανοποιός (ὁ) μγν., μsn. κ. νεώτ. ἀρχιτέ-κτων : ΑΓΛ.5,382,1 σκόπει τὸ δρᾶμα μηχανουργοῦ τοῦ δόμου. 2) νεώτ. ὁ κατασκευάζων μηχανάς, ἢ ὁ ἐδικειμένος τεχνίτης εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν μηχανῶν.

μηχανοφόρος-ον μγν. εἰδ. ἐπὶ ἀμαξῶν, ὁ χρη-σιμεύων πρὸς μετακινήσιν, μεταφορῶν τῶν στρα-τιωτικῶν μηχανῶν : Πλούτ. Ἀντ.38 τὴν ἀπόλειψιν τῶν μηχανοφόρων ἀμαξῶν, Ἀρρ. Ἀν.2,22,6.

μηχανώματα-ατος (τὸ) κ. Ἐπιγρ. μηχανώματα βλ.λ. : Θεόφρ.Πυρ.59 πρὸς τὰς ἐμπροσθίας τῶν μηχαν-ωμάτων βοηθεῖν, Σύμμ.Πά.Λευτ.8,7. 2) δwp. μαχάνωμα (τὸ) ὁ γέροντος : Ἐπιγρ.

μηχανῶ-άω (μηχανή) [π. Ὁμ. μ. ἐν ἐπ. μτχ.], μέσ. κ. παθ. μηχανῶμαι κ. νεώτ. παρὰτ ἐν ἐνεργ. σμ. ἐμηχανῶμαι, μέσ. μέλλ. μηχανήσομαι, μέσ. ὄδp. α' ἐμηχανήσομαι, παθ. ὄδp. α' ἐμηχανή-θην, μέσ. κ. παθ. παρὰκ. μεμηχανήμαι, παθ. ὑπερσ. ἐμεμηχανήτο, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω : Ὁδ.Σ 143 ἀτά-σθαλα μηχανῶννας, Σοφ.Α1.1037 φάσκοι' ἄν ἀνθρώποις μηχανᾶν θεοῦς. 2) μέσ. κατα-σκευάζω μετὰ τέχνης, συναρμόζω, οἰκοδομῶ : Ἰλ. Ο 177 ὁ ἄρα δὴ τὰδε τεύχεα μηχανῶντο, Ηρ.1,94 καὶ μηχανήσασθαί πλοῖα' πρὸβλ.Θουκ.4,47.

3) παθ. κατασκευάζομαι : Ἡρ.1,98 μεμηχανήταί δὲ οὗτω τὸ τεῖχος, Σοφ.Τρ.586 μεμηχανήταί τοῦρ-γον, Ἀντιφ.5,55 ὄδτως ἐμεμηχανήτο αὐτοῖς, Ἐπίκ. Φύσ.2,2, Διον. Ἀλ.Ρωμ.12,14, Ἰώσ.Α1 18,2,4. 4) μέσ. ἐπινοῶ, πράττω τὴν ἐπιτηδείαν, ἐντέχνως, ἐπὶ παν-τόσδε ἐργῶ ἀπανουήτος δεξιότητα ἢ τέχνην : Ἡρ. 1,123 λαγὼν μηχανήσασθαι μετὰ τέχνης παρο-σκευάσας λαγῶν, Ξεν.ΚΠ 8,17 σκιάς μηχανῶ-μενοι. 5) ὁμ. μέσ. γεν. παρὰσκευάζω, ποιῶ τὴν ἔτοιμον : Ἀλσχ. Ἐπ.1038 τᾶφον καὶ κατασκευάσας ..

τῶδε μηχανήσομαι, αὐτ. Αγ.965 φυχῆς κίστριτα τῆσδε μηχανῶμένη, Εὐρ.ΙΤ 101 ἐπισδῶσας μηχανῶ-μενοι. 6) κ. νεώτ. συχν. τεχνάζομαι, ἐπινοῶ μετὰ τέχνης ἢ πανουργίας, συνήθ. ἐν κακῇ σμ. : Ὁδ.Γ 207 ἀτάσθαλα κ. μηχανῶνται, αὐτ. Ρ 499,

Ἀντιφ.1,3 τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου ἐπ' ἀποφω-ρῶ μηχανῶμένην, Ξεν.ΚΠ 1,6,22 πᾶσα σε δεῖο ἄν μηχανῶσθαι τοῦ δοκεῖν ἕνεκα. || μηχαν-ῶμαι τὴν τιμὴν μηχανῶμαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, τε-χνάζομαι τὴ ἐναντίον τινός : Ὁδ.Γ 207 εἰ τὸ μοῖ ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται, Ἀντιφ.1,9 τῶ πατρὶ .. θάνατον μηχανῶμένην. || ὁμ. μηχαν-ῶμαί τὴ ἐπὶ τινι [προσωπ.] : Ὁδ.Δ 822 πολλοὶ ἐπ' αὐτῶ μηχανῶνται, Ἡρ.4,154 καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ μηχανῶμένη. || ὁμ. μηχανῶμαί τὴ εἰς τινα : Ἡρ.6,121 τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πᾶντα ἐμη-χανῶτο, Εὐρ.Φολ.104 εἰς τ' ἐμῶν παῖδων βίον ..

ταῖτ' ἐμηχανήσομαι. || ὁμ. μ. ἐπὶ τινα : Ξεν. Ἀπομν.2,3,10 οὐδὲ καινόν δεῖ ἐπ' αὐτόν .. μηχαν-ῶσθαι. || ὁμ. μηχανῶμαί τὴ ἐπὶ τινι [πράγμ.] ἐπινοῶ πρὸς τινα σκοπόν : Ἡρ.1,60 μηχανῶνται ἐπὶ τῇ κατόδῳ πρήγμα εὐθέστατον. || ὁμ. μηχανῶμαί τὴ πρὸς τι : Ξεν.ΚΠ 8,2,26 ταῦτα ἐμη-χανῶτο πρὸς τὸ πρῶτεύειν. || ὁμ. μαχῶνμαί τὴ ἐκ τινος : Εὐρ.Ἰνπ.331 ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν ἐσθλά μηχανῶμεθα. π.πετογράφους συνήθ. ἀνο-λουθεῖ τὸ δημ. νεώτ. κ. πῶς νά, διὰ νά : Ἡρ. 2, 121,3 μηχανῶσθαι δικῶς τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ καταλύσας κομιεῖ, Πλάτ.Πολ.460C πᾶσαν μηχαν-ῶν μηχανῶμενοι, ὅπως μῆδεμια τὸ αὐτῆς αἰσθῆ-σεται, αὐτ. Ἀπολ.39A. 6) αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἐπι-νοῶ, ἀποσκοπῶ νά γίνῃ τὴ καταλλήλωσ : Πλάτ. Πολ.519E τοῦτο μηχανῶται ἐγγενέσθαι. 7) μέσ. προμηθεύω δι' ἑμαυτῶν : Σοφ.Φιλ.295 ταῦτ' ἄν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανῶμεν, Ξεν.ΚΠ 3,2,15 ἐλευ-θερίαν μηχανῶσθαι ἐπιχειρήσας δοῦλος ὡς οὐ-δεπῶποτε ἐγενόμην.

μῆχαp (τὸ) μήχος βλ.λ. : Ἀλσχ.Πρ.606 τὸ μῆχαp, ἢ τὸ φάρμακον νόσου δεῖξον, αὐτ. 1κ.394.

μῆχι ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος-κος (τὸ) μέσον, τρόπος, βολήθημα, φάρμα-κον : Ἰλ.Β 342 οὐδέ τὸ μῆχος εὐρέμενοι δυνάμε-σθα, Ὁδ.Μ 392, Ἡρ.2,181 τοῦτο γὰρ οὐ κακοῦ εἶ-ναι μῆχος, Εὐρ. Ἀνδρ.536 τί.. κακῶν μῆχος ἐξανό-σωμαι, Θεόκp.2,95 χαλεπὰς νόσω εὐρά τὸ μῆχος.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῆχος ὁριόν ἐχον σχεῖον πρὸς τὸ μῆ οἶζον τὸ οὐχὶ πρὸς τὸ οὐ καὶ τὸ ναίχι πρὸς τὸ ναί : Εὐδόκ.23.

μῖ (τὸ) νεῶτ. μουσ. διεθνῆς ὄνομα τοῦ τρίτου φθογγίου τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς κλίμακας.

μῖα (ἡ) κ. μον. κ. νεῶτ., δημ. κ. μῖα βλλ., γενικ. μῖας, ὄστ. μῖα, αἰτ. μῖαν, θηλ. τοῦ εἰς βλλ.,

μῖα (ἡ) δημ., ἄ. μῖα θηλ. τοῦ ἑνος [εἰς], γενικ. μῖας κ. μῖανῆς, αἰτ. μῖαν(ε) κ. μῖαν(ε) κ. μῖαν(ε), ἢ ἡ χρ. κ. σμμ. τὸ μῖα* || εἰδ., ὡς ἐπίρρ. (ἐξέμων. τῆς λ. φορὰ) ἀποσ.: μῖα ποῦ τὸ θάλας, θά τὸν ἀκούσω, φρ. μῖα σου καὶ μῖα μου [ἴπαξ ἐγὼ καὶ ἀπαξ σὺ κατ' ἐπιλοχῆν], παροιμ. μῖα τοῦ φίλου, δὴ τοῦ φίλου, τρεῖς καὶ τὴν κακὴ ψυχρὴ του [ἡ κατ' ἐπανάληφιν ὑπὸ τινος ἔστω καὶ φίλου δχλῆσις προκαλεῖ τὴν ἀναγκήσιν], ἄμ. μῖα στὸ καρφί καὶ μῖα στὸ πέταλο [ἐπὶ ὀμίλιας ἐπανούσης καὶ κατακρινούσης]: ἐνίστε κ. κτ. γενικ.: μῖας πὺ ἤρθεσ κάτσε νά φάμε, - μῖας καὶ μὲ δῶχνετε πρῆπει νά μὲ πλερώσετε* || ὄμ. ἢ γενικ. μῖανῆς φρ. ἐν τῇ σμμ. τοῦ τίς, κῆποια: δ.διστ. μῖανῆς κυρτῆς μελαχροινῆς τὰ μάτια μὲ [ζαλίσανε], ἢ μῖανῆς κοντούλας κασταῆς τὰ νύξια μὲ μεθύσανε.

μῖαθεδία (ἡ) μῖαν(ε), βῆδος(ε) μτγν. μαρὰ βῆδισ(ε), παράνομον βῆδισμα, δθ. συνεκδ., ἄνομος ἐνέργεια, παράνομος τρόπος: Κασάρ.992.

μῖαθιθ-ὄω μτγν. μαρῶδ βῖω: Κασάρ.981.

μῖαγῖμῖα (ἡ) μτγν. κ. μον. μαρῶδ, παράνομος γάμος, εἰδ. αἰμομῖα: Μαλάλ.7,18 πρὸς τὰς θυγατέρας Κάην εἰσηλθόν, εἰδ. ὡν ὀ εκ τῆς καταλλήλου μῖαγῖμῖα γίνονται γίγοντες, Σουῖθ.

μῖαῖνω κ. μον. κ. νεῶτ., παρατ.ἐμῖαινω (Λουσ.12,99), πῆλλ.μῖαῖνω, ἄορ. ἐμῖαινα κ. ἐμῖαινα [ἐν χρ. κ. νεῶτ.], παρακ. μεμῖαινα, μέσ. ἄορ. ἐμῖαινω [ἰνώω.Δ.45, 288], παθ. μῖαινομαι, μέλλ. μῖανθήσομαι, ἄορ. ἐμῖανθῆν, ἐπ. μῖανθῆν, γ' ἐν. ὑποτ. ἄορ. β' μῖα [Ἐπιγρ.Κυρήν.], παρακ. μεμῖαισμα κ.-ἰαυματ, ἀπαφρ. μεμῖαισθαι, μτγ. μεμῖαισμένος, ἀλεφω ἐπιφάνειαν σώματός τινος δ' ἄλλου χρώματος, βῆτω, χρωματίζω: 'Ἰλ.Δ.141 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυθί φοινικί μῖην, 'Ἡλιδ.Α.18.10,15 ὡσπερ εἶθενος περιόρμος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μῖαινω* 2) κηλιδ., λερώων, βρωμίζω: Αἰσχ.Εὐμ.695 βορ-βῶρω θ' ὄδωρ λαμπρὸν μῖαινω, Εὐρ.ΙΑ.1595, Πλάτ.Νόμ.782C τοὺς τῶν θεῶν βωμοὺς αἵματι μῖαινω* || κ. παθ. κηλιδῶμαι, λερώομαι, βρωμίζομαι: 'Ἰλ.Π.795 μῖανθησαν δ' ἔθειρον αἵματι καὶ κονίσει, αὐτ.Δ.146,2οφ.ΟΚ.1374 αἵματι πεσεῖ μῖανθεις χῶ σύναιμος ἐξ ἴσου, Εὐρ.ΙΑ.1595-ἐμῖανθησαν τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, διότι ἐφρίθησαν ἐν αὐτῷ θνησιματ* || εἰδ. νεῶτ. ἐν ἀναφ. πρὸς νοσογόνα μικρόθια* 3) μτφ. εἰδ. μῖαινω - μῖαινομαι μολύνω, ρυπῶ ἠθικῶς, μολύνωμαι, ρυποῦμαι ἠθικῶς ἐξ ἐπιμέμητου πράξεω: Πίνδ.Ν.3,16 ἐμῖαινω κατ' αἴσαν ἐν περιθῆναι μαλαγθεῖς, Αἰσχ.Αγ.637 εὐφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλω γλώσσῃ μῖαινω, 2οφ.Αντ.1044 θεοὺς μῖαινω ὀδῆς ἀνθρώπων σθένει, Ἀντιφ.2,2,1) εἰς τὰ τεμῆνα εἰσῶν τὴν ἀγνείαν τῶν θεῶν μῖανω, - ἐμῖαινε τὴν συγυγικήν παστέδω* παθ.: Εὐρ.75,Θουκ.2,102 τῆς ἄλλης [ἡ] αὐτῷ μεμῖαισμένης, Πλάτ.Φαιδ.81B μεμῖαισμένη καὶ ἀκάθαρτος, Ἀριστ.ἔ.166 μῖανθέντες τῷ τῆς ἀσεβείας μολυσμῷ, Κδ' Ἰκ.18,28 οὐκ εἰσηλθόν εἰς τὸ πρῶτον, ἵνα μὴ μῖανθῶσιν ἄλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα* 4) ἀπμάζω γυναικα: ΠΔ Γέν.34,5 ἐμῖαιναν ἂ υἱὸς Ἐμμῶρ Δείναν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

μῖαφωθῶρ-ἔω μτγν. τελῶ αἰμομῖαινω, εἰμαι αἰμομῖικτης φθέρων συγγενῆ παρθένον: Κασάρ.981.

μῖαφῶνημα-ατος(τὸ) μῖαφῶνια βλλ.: 'Ἰω.Γενέσ.113,11 [ἐκδ.β.].

μῖαφῶνια (ἡ) κ. νεῶτ. αἰμοδιφία, αἰμοχαρῖα: Ἀμν.795 ἀλλ' ἤγε τοῦτου μικρῖα καὶ μῖαφῶνια καὶ ὠμότης παρήν καὶ ἐξήταετο, Διδῶς.Σ.17,5, Πλούτ.Ἀρτέ.30 ὠμότητι καὶ μῖαφῶνια πάντα ὑπερβαλλόμενον 2) ἡ πράξις τοῦ μῖαφῶνου, φθῶνος: Πλούτ.'Η8.994Α' ὄμ. κ.π. πληθ.: αὐτ.'Η8.457B τυραννικαὶ μῖαφῶνια, **μῖαφῶνικός**-ἡ-ὄν λεξ. ὁ ἀνήκων εἰς μῖαφῶνον' Ἦσ. ἐμῖαφῶνον αἷμα μῖαφῶνικόν.

μῖαφῶνικός-ον κ. νεῶτ. ὁ διὰ φόνου μεμῖαισμένος, αἰμοδιφῆς, αἰμοχαρῆς, δολοφονικός ἐν 'Ἰλ. πῆνιοτε ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄρεω: 'Ἰλ.Ε.31 βροτολογιεῖ, μῖαφῶνε, τεχεσιπλήτα, αὐτ.455' συνήθ. συνεφερεται μτ. τῆς λ. θρῆσσύρη: Βακχ.Σκόλ.ἐν Ὁξυρ.ἀπ.5,1 || νεῶτ. κ. ἐπὶ ἔξωτος, φονικός: Ραγκ. 'Ἰλ.235,24 ἔξωτος μῖαφῶνον || ὁ ἐκ φόνου προκαλούμενος: Εὐρ.Ἀνδρ.335 μῖαφῶνον μύσος* || μτ. γενικ.: Εὐρ.Μήδ.1346αἰσχροποῖε καὶ τέκνον μῖαφῶνε [δολοφῶνε τὸν τέκνον σου] || κ. συγκρ. μῖαφῶνώτερος: Ἦρ.5,92,1) οὕτε ἀδικώτερον . . οὕτε μῖαφῶνώτερον, Εὐρ.Μήδ.266 οὐκ ἐστὶν ἄλλη φρῆν μῖαφῶνώτερος* || κ. ὑπερθ. μῖαφῶνώτατος: Εὐρ.Τρω.881) κομίζετ' ἀπὸ τῆς μῖαφῶνώτατης κόμης ἐπισπάσαστες.

μῖαφῶνω-ἔω κ. νεῶτ. διαπράττω φθῶνον, γίνωμαι μῖαφῶνος: Εὐρ.ΙΑ.1364 ποιητῶν γ' αἵρεσιν, μῖαφῶνεν, Πλούτ.Μάρ.44 ἀρπάζοντες καὶ μῖαφῶνούσιντες || μτ. αἰτ. δολοφῶνος: Πλάτ.Πολ.565Ε εἰς δικαστήρια ἄγων μῖαφῶνη βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων, 'Ἰσικρ.12,181 οὐδὲ τοὺς πονηροτάτους . . δισίον ἐστί μῖαφῶνεν, Λουκ.Νεκρ.Δ.12,3.

μῖαφῶνω-ἔω ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον μῖαφῶνον: Μένυ.14' κ. ὑπερθ. μῖαφῶνώτατος: ΔίωνΚ.79,3.

μῖανσις-εως(ἡ) μτγν. κ. νεῶτ. τὸ μῖαινεῖν ἢ μῖαινεσθαι, μολυσμός, βεθθῶσις: ΠΔ Λευτ.13,44 μῖανσει μῖανεῖ αὐτὸν ὁ ἱερεὺς, Πορφ. Ἀποκ.4,20.

μῖαντήριον(τὸ) μν. μῖασμα βλλ.: Χειρογρ.π.Θησ.Σεφ. ἐν λ. διεκώλυσε τῆς τῶν σεπτῶν ἐκπονητέας μολυσμῶν τὸ πρότερον τὸ ἐπισυρόμενον μῖαντήριον.

μῖαντής(ὁ) ὁ μῖαινω, μολύνω, μῖαστῶρ βλλ.: ΕΜ785,37.

μῖαντός-ἡ-ὄν γλωσσ. μεμῖαισμένος, κηκλιδωμένος, μεμολυσμένος, βεθθῶλιμμένος.

μῖαουρίω νεῶτ. κ. μῖαουρίζω *νῖσουρίζω βλλ.

μῖαούρισμα-ατος(τὸ) νεῶτ. κ. μῖαούρισμα τὸ νῖαούρισμα βλλ.

μῖαρυγίτης(ὁ) νεῶτ. ὄρυκτολ. θειοαντιμονιώδης ὄλας τοῦ ὄρυκου.

μῖάρια(ἡ) ὁ χαρακτῆρ ἢ διαγωγή τοῦ μαροῦ, ἀχρεϊότης, τὸ κτηνώδες τῆς φύσεως: Ξεν.Ἑλλ.7,3,6 πάντα ἀνθρώπου ὑπερβέλῃ κασι τὸ λημ τε καὶ μαρία, 'Ἰσαί.5,11,Δημ.845 περὶ τῆς αἰσχροκερδείας τῆς τοῦτο καὶ μαρίας* || μῖασμα, μολυσμα, ἰδ. μῖανσις ἐκ φόνου: Ἀντιφ.2,3,1) ἀφανίσαι τὴν αὐτοῦ μαρίαν ζῆται, αὐτ.3,3,12 μὴ μεταλάβῃτε τῆς τοῦτο μαρίας, αὐτ.2,3,9 τὴν αὐτοῦ μαρίαν εἰς ὑμᾶς αὐτοῦ ἐκτρέφαι [ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυγίου 32].

μῖάρογλωσσος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῖαράν γλῶσσαν, βρωμῶγλωσσος: Ἐρῶκ. ἐν ΑΠ7,377.

μῖαρόθρησκος-ον μν. ὁπαδὸς μῖαροῦς θρησκείας, δυσσεβῆς: Εὐδοκ. ἐν Χειρογρ. π. Βασιλῖα. Βιβλ.μεδ.1,237 μερόπων μῖαρόθρησκον.

μῖαρολόγημα-ατος(τὸ) μν. μαρὰ ὄμιλια, μικρὸς, εὐτέλης λόγος: Λέων Φιλ.272 [ἐκδ.Μί.].

μῖαρολόγῳ-ἔω λαλῶ, λέγω μῖαροῦς λόγους, αἰσχρολογῶ: Ἀνών. ἐν Ἀν.Βοασσι.191 ἀνθρώπος μῖαρολόγῶν πολὺ ἀλογώτερος τῶν κτηνῶν ὀπάχει.

μῖάροξ-ἄ-ὄν [μῖαν(ε)] κ. μν. νεῶτ. κ. δημ. βεθθαμμένος, κηκλιδωμένος με αἷμα: 'Ι. Q.420 περὶ δ' αἷμα νέπιπται οὐδὲ ποθὶ μαρόξ* 2) ὁ μεμολυσμένος δι' αἵματος: Εὐρ.Βάκχ.1384 Κιζιπῶν μ' || μῖαράι ἡμέραι ἡμέραι πῖνὲς τοῦ Ἀνθεστηριώ- νος, καθ' ὅς προσεφέροντο ἐξίλοστικαὶ ὀνοπαῖ

Ιχθαί) εις τούς νεκρούς : 'Ησ. || ἐν Ρώμῃ ἡμέρα μιὰ ἀποφῶς ἡμέρα : Δίων Κ 51, 19 3) γεν. μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος : Ἀντιφ. 2, 1, 10 μιὰρὸν καὶ ἀναγωνι δὴτα· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 7, 16β· || ἐπὶ ζῶων, ἀκάθαρτος : ὄν δὲ Αἰγύπτῳ μιὰρὸν ἡγνυτά ἐθρία ἐνίαι, 'Ηράκλειτ. δὲ θάλασσα ἰδῶρ μιὰρώτατον' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, βδελυρῶς, μισαρῶς, συγερῶς, ἀχρεῖος : Σοφ. Ἀντ. 746 ὡ μιὰρὸν ἡδὸς καὶ γυναικὸς ὕστερον, Βί. Ἀλεξ. 5791 τὰ μιὰρώτατα καὶ πλήρη ἀσέβειας, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 69 καὶ οἱ μιὰροὶ κατασκοπιούνται πάντα σκουζόντας Ἄλλὰ || ὄμ. ὀποκρουστικός, ἀπεχθής : Ἀριστλ. Ποιητ. 1452b, 38 ὡ γὰρ φοβερὸν οὐδὲ ἐξείνουν τοῦτο ἄλλα μιὰρὸν ἐστιν' συκνάκις π. Ἀριστ. ὡς ἀνειδισμός, ἀθμία, κτηνώδης, ἐξείνουν : Ἀριστ. Ἀχ. 285 ὡ μιὰρὰ κεφαλῆ, αὐτ. 182 ὡ μιὰρώτατα, αὐτ. Ἰνν 218 φωνῆ μιὰρὰ ἰάεστος, κτηνώδης φωνῆ, Πλάτ. Πολ. 462D αἰτιωμένη ὡς μιὰρούς καὶ ὀλιγαρχικούς' 5) ὡ μιὰρὲ ἰαχρεῖε, κατεργῆρη ἐν θεραπευτικῇ ἐννοίᾳ : Πλάτ. Φαῖδρ. 236E' 6) μύχλος βλ. λ. : Ἀλκ. 39 γυναικὲς μιὰρώταται' 7) ἀσχισμός : Ξεν. Ἐφ. 3, 12 γυναῖκα . . μιὰράν. **μιὰρότης**-πτος ἰή) μτγν. κ. νεώτ. μιὰρία βλ. λ. : Ὀργ. κτ. Κέλσ. 136.

μιὰροτρόφης (ἰ) ὁ τρώγων μιὰράς, ἀκαθάρτους τροφάς, μιὰροφάγος : Ἀνώ. π. Ἀγ. Θεοδ. 46 Wersald.

μιὰροφυγία (ἡ) μτγν. μιὰρὸν ἔργον, ἀσχροφυγία : Βασ. Σελ. ἐν Βίω Ὁκέλλ. 267.

μιὰροφύγια (ἡ) μτγν. τὸ ἐθῆειν μιὰράς, ἀκαθάρτους τροφάς : ΠΔ Μακκ. 4, 5, 27 τῆ ἐχθίστη ὕμῶν μιὰροφυγία.

μιὰροφύγι-ἔω μτγν. ἐσθίω, τρώγω μιὰράς, ἀκαθάρτους τροφάς : ΠΔ Μακκ. 4, 5, 25 διὸ οὐ μιὰροφάγομεν.

μιὰρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ μιὰρὸν τρόπον : Ἀριστ. Ἰνν. 800 καὶ μιὰρῶς ὄψθεν τὸ τριῶδο-λὸν ἔξει, Δημ. 537 οὕτω φανερώς καὶ μιὰρῶς.

μιὰρωσύνη (ἡ) μον. μιὰρότης, μιὰρία βλ. λ. : Βασ. ἐν Συντ. Καν. 4, 474 μιὰρωσύνης νομιζομένης τῆς προτέρας ἱερωσύνης.

μιάσμα-ατος (ἰ) (μιαίνω) κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμά τοῦ μιαινω, μόλυσμα, ἰδ. ἐκ φόνου ἢ ἄλλου βαρέος ἐγκλήματος : Αἰσχ. Εὐμ. 169 ἔφεσται δὲ μαντικὸν μιάσματι, αὐτ. Ἐπ. 682 οὐκ ἐστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, Σοφ. ΟΤ 1012 μῆ μιάσμα τῶν φευτεσάντων λάθρη, Εὐρ. Ἰνν. 35 μιάσμα φεύγων σφιστος Παλλαντιδῶν, Ἀντιφ. 4, 1, 3 ὡ προσήκον μιάσμα εἰς τοὺς ἰδίους οἴκους εἰσάγονται, Πλάτ. Νόμ. 871β τὸ μιάσμα εἰς αὐτόν καὶ τὴν τῶν θεῶν ἔχθρον δέχοιτο' κ. ἐν τῷ πληθ. : Αἰσχ. Ἀγ. 1420, αὐτ. ἰκ. 265 αἰμάτων μιάσματιν χρανθεῖσθ' ἀνίκη γατὰ μνίσσασ' ἀχη' 2) ἐπὶ προσ., ὁ κηλιδῶν, ὁ ἀποτελῶν μόλυσμα : Αἰσχ. Ἀγ. 1645 χῶρας μιάσμα καὶ θεῶν || εἰδ. ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας : Αἰσχ. 1028 πατροκτόνον μιάσμα καὶ θεῶν στύ-γος, Σοφ. ΟΤ 97 μιάσμα χῶρας . . ἐλαύνουν, αὐτ. 241' 3) μιάσματα ἔξ ἀμαρτιῶν, εἰδ. ἐκ σαρκικῶν ἀπολαύσεων : ΚΔ Πέτρ. 2, 2, 20 ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου' || γεν. πᾶς νοσηρῶς παρὰ γὰν ἐκ τῶν ἔξω προερχόμενος καὶ ἀναπτυσσόμενος ἐν τῇ γῆ, ὡν ἐν τῷ ὕδατι, τῷ ἀέρι κλη. : Ἰνν. Φυσ. 5 πνεῦμα μεμιασμένον νοσηροῖσι μιάσμασι, - τὸ μιάσμα τῆς ἐλονοσίας-χολέρας' 4) κ. μτφ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ἰδῶν : τὸ μιάσμα τοῦ ἄλλομοῦ - τοῦ ἀνηθισμοῦ.

μιάσματικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μιάσμα, ὁ τοῦ μιάσματος, μολυσματικός : μιάσματικός πυρετός - ἐστία.

μιάσματικός-πτος ἰή) νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ μιάσματικού, τὸ νὰ εἶναι τι μιάσμασκόν.

μιάσμος (ἰ) μτγν. μιάσσις βλ. λ. : ΠΔ Σοφ. Σαλ. 14, 26 φυχῶν μιάσμος, ΚΔ Πέτρ. 2, 2, 10 τοὺς ὅπισμα σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μιάσμοῦ πορευομένων, Πλούτ. Ἡθ. 393C, Πορφ. Ἀποχ. 4, 20 (ἰληθ.), ἰάμβλ. Μυστ. 3, 31' 2) ἀκάνθαλον, ἐγκλίμα : Γαλ. Ψυχ. Παθ. 4 (ἰληθ.).

μιάστορω-ος (ἰ) (μιαίνω) ὄθλιος ἄνθρωπος, μεμιασμένος δι' ἐγκλήματος καὶ μολύνων τοὺς ἄλλους : Αἰσχ. Χο. 945 ὑπὸ ὕσιν μιὰστορίον, Σοφ. ΟΤ 353 ὡς ἐπι τῆς τῆσδ' ἀνοσίφω μιάστορι, Εὐρ. Ὀρ. 1584 τῆς Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Ἄϊδου βαλεῖν' || ὄμ. κ. π. μτγν. πεζοῖς : Τουλ. Λόγ. 2, 58D' 2) ἐκδικητὴς, τιμωρῶς ἐγκλήματος (πρβλ. ἀλάστωρ) : Αἰσχ. Εὐμ. 177 μιάστορ' εἰσιν οὐ πάστεαι ἰεκτόεις ἐλὸν ἐχθὴ τῶν πρώτων σημασίαν, Σοφ. Ἡλ. 603 ὄν πολὺ δὲ με σοὶ τρέφειν μιάστορα ἐπιητίσσω, Εὐρ. Μήδ. 1371.

μιάσος 'Ησ. «μιάσμα, ἀσέβημα» ὄμ. αὐτ. ἐπὶ δυσώδεις.

μιάσρος-ά-ὄν 'Ησ. «καθαρός». μιάσρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκίας τῶν ἀγραστοειδῶν.

μιάς ἐπίρρ. κ. Ἐπιγρ. μεμηνμένος : Πίνδ. Π. 4, 113 μιάς κωκυτῶ γυναικῶν κρυδῶς πέμπων (μεμηνένως μετὰ κωκυτοῦ γυναικῶν κρυφίως τὴν νύκτα με ἐπεμνῶν, Ἀπολλ. Ρ. 4, 1345 μιάς θηλυτέρσιν, Ἐπιγρ. μιάς τῶδε σὺν ἀνδρὶ (μεμηνένως, ὄμοῦ μετὰ τοῦτοῦ τοῦ ἀνδρός).

μιάδην ἐπίρρ. μτγν. μιά βλ. λ. : Νίκ. Ἀλεξ. 277 μιάδην δὲ βάλων ἄμπισσο μύρτιος, αὐτ. 349.

μιάδικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ εἰς μιάδα ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων, ὁ τοῦ μιάδος : μιάδικὴ ρίζα, - μιάδικός ἀριθμός.

μιάδης ἐπίρρ. μον. μιάδην βλ. λ. : Θεόγγυστ. Καν. 163.

μιάζομαι ἐπ. ὄνη μείγνυμαι βλ. λ. : Ὁδ. Θ. 271 δ σφ' ἐνόησε μιάζομένους φιλότητι.

μιάς-άδος (ἰ) (ἡ) κ. νεώτ. ὁ μεμηνένος, ὁ ἐκ μίξεως προελθὼν, σύμμικτος, ἀνακατωμένος : Εὐρ. Βάκχ. 18 μύρτιον Ἑλλήσι βαρβάρους θ' ὄμοῦ, αὐτ. Ἀνδρ. 1142 πολλοὶ δ' ἐπιπτον μιάδες, Ἰσοκρ. 4, 24 οὐδ' ἐκ πολλῶν ἐθνῶν μιάδες συλλεγέντες' κ. μτ. δοτ. : Ἀπολλ. Ρ. 4, 320 Ὁρῆξιν μιάδες ἰκῶνθαι ὄμ. κ. ὡς θηλ. : Ἀπολλ. Ρ. 3, 1210 μιάδες λοιβαί' 2) μιεθόβαρβαρος βλ. λ. : Δίων Χρ. 53, 6 || νεώτ. ὁ γεννηθεὶς ἐκ γονέων ἀνηκόντων εἰς διάφορον φυλὴν' || ὄμ. ἐπὶ ζῶων καὶ φυτῶν, ὁ προελθὼν ἐξ ἐπιμείξεως δύο συγγενῶν εἰδῶν, ὡν ὁ ἡμίσιος, ἀνὸςθεος' 3) νεώτ. μαθητὰ. ὁ ἐκ πραγμ. κ. φονταστικῶν μονάδων συγκεννωμένος : μιάς ἀριθμός.

μιάδῃ ἐπίρρ. μτγν. μεμηνένος, ἀνακατωμένος : Ὁδ. Ω. 77 μιάδα δὲ Πατρόκλιοιο Μενουπιάδαο θανόντος, Ἀλκ. 70' κ. μτ. δοτ. : Ἰλ. Θ. 437 μιάδ' ἄλλοισι θεοῖσι μεταξὺ τῶν θεῶν.

μιάδαλο 'Ησ. «ἀνομιμηνέναι».

μιάδην ἐπίρρ. κ. νεώτ. μιάδα βλ. λ. : Ὑμν. Ἐρω. 494 ἔνθεν ἄλις τέφρουσι βόες μιάσαι μιάδην θηλείας τε καὶ ἀρρενας' Ἀπολλ. Ρ. 3, 1381 οὐτα δὲ μιάδην ἀμώνων, Ὀρφ. ἄπ. 223' || νεώτ. συνηθ. ἐν τῇ φρ. φύδην μιάδην εἰς δὴλωνων μεγάλῃ ἀκαταστασίᾳ, ἀνω κάτω.

μιάδραζαῖν 'Ησ. «ὑδρίζειν».

μιάς-οὐς-ἔς μτγν. μικτός βλ. λ. : Νίκ. ἄπ. 68, 4.

μιάμα-ατος (μείγνυμι) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰέν κ. ὄδ. σπαν. μίγμα κ. μείγμα τὸ μεμηνένον, προτόν ἀναμίξεως : Ἐρμ. κ. Ἀναξ. ἐν Ἀριστλ. Φυσ. 187a, 33' 2) εἰδ. ἐπὶ φαρμάκων : ΚΔ ἰω. 19, 39 φέρων μίγμα σφόνδρα καὶ ἀλός, Πλούτ. Ἡθ. 80A τοὺς τὰ μίγματα πωλοῦντας ἰδ. γρ. φάρμακα, Διοσκ. 5, 44' || ὄμ. ἐπὶ χρωμάτων : Διον. Ἀλ. ἰσα. 1 εἰς τίνες ἀρχαῖα γραφαί, χρώμασι μὲν ἐργασμένα ἄπλως καὶ οὐδὲ μίαν ἐν τοῖς μίγμασιν ἔχουσαι ποικιλίαν

όμ. κ. ἐπὶ κορυκευμάτων: Πλούτ. Η8.997Α· κ. ἐπὶ ἀμαλαγμάτων: Ζώσ. Ἀλχ.197Β.

μηνματοπώλης (ὁ) μτγν. ὁ πωλὼν μίγματα, εἶδ. φάρμακο, φαρμακοπώλης: Γαλλ.13,68.

μηνμός (ὁ) μτγν. μίγμα βλλ.: Διογ.Λ7,158.

μηνυμνυμ ὄγρ. τοῦ μηνυμνυμ βλλ.

μίνω μαν. μηνυμνυμ βλλ.: Στουδ.Θεοδ.1229Β.

Μίδασ-ου ἡ· α. κινεάτ', ἰαν. κ. Μίδας-εω ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, παροιμιώδης ἐπὶ πλούτῳ: Τυρτ.126 εἰ πλουτοίη· Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον, Πλάτ.Νόμ.660Β εἰδ· πλουτῆ Κινύρα τε καὶ Μίδα μάλλον, αὐτ.Πολ.408Β, Λουκ.Μισθ.Συν.20 ὕπερ· τὸν Μίδα πλοῦτον· γίνεται δὲ ὑπαινυμὸς πρὸς τὰ δνεια ὅτα αὐτοῦ ἐν Ἀριστοφ.Πλ.287 Μίδασ μὲν οὖν, ἦν ὡτ' ὄνου λάβητε· ἢ μετωνυμ. ἐπὶ πολὺ πλουσίῳ ἀνθρώπου· Ἡσ. κ.αὶ ὁ πλουσίος ἀπὸ Μίδα τοῦ βασιλέως·

2) ἡ ἐπιτυχεστέρα βολή εἰς τοὺς κύβους, καθ' ἣν ἄπαντες ὁ ἀριθμὸς ἴσαν διάφοροι, ἄ. Ἡρακλῆς: Εἰδδουλ.58· ὁμ. μίδασ Ἡσ. «κυβευτικὸν βόλοιο ὄνομα»·

3) ἐντόμῳ τὴν καταστρεπτικὸν τῶν κυμάτων: Θεοφρ.ΦΑητ.4,154· ἢ νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀβρολασματος τῶν τετραχειρῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἀρτοποθηκῶν.

μίσιν Ἡσ. «ἐσθλῆιν».

μιαρέος-εως (ὁ) μτγν. κ. μηρεῦς μιαρὸς ἱερεὺς (ἰούτως ἐκάλουν οἱ χριστιανοὶ τοὺς ἱερεῖς τῶν ἐθνικῶν): Ἀποστ.Διατ.2,28 καὶ ἄνευ αὐτοῦ ποιοῦσιν οὐδὲν καὶ τιμῶσιν αὐτὸν τὸν μηρεῖα.

μιαρός-ἄν ὄν μτγν. τ. τοῦ μιαρὸς βλλ.: Καλλ.Ἐκ.1,47, Ἐπιγρ.

μίζα (ἡ) [γαλλ.] δημ. κ.μίζα χρηματικὴ καταβολὴ παικτοῦ διακυβευομένη εἰς τυχερὸν παιγνίδιον, ἄ. πόσα·

2) μερίδιον λαμβανόμενον ἐξ ἐκτάκτου κέρδους κ. ἰδ. ὀπότεν ἐπιχειρήσεων ἡ ἐκδοουλεύσεων: αὐτὸς πῆρε τὴν μίζα τὸν ἀπ' αὐτῆ τῆ βρωμοδουλεία·

3) σκευὸς πολεμικὸν ἐν χρ. ὑπὸ τῶν πυρρολητῶν τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 21.

μίζερία (ἡ) [ἰταλ.] νεώτ. κ. δημ. ἀβλιότης, κακομοιρία, γκρινία: τὴν μίζερία εἶναι αὐτὴ ποῦ σ' εἶπασε σήμερα·

2) φιλογοῦρία, δυστροπία: μὴν κάνης μίζερίας·

3) εἶδ. εἶδος τῆ παιγνιδίου εἰς τῆν λεγομένην μεγάλην πρέφαν βλλ.

μίζερος-η-ο [ἰταλ.] δημ. κακομοιρία, δυστροπία, γκρινιάρης: εἶναι πολὺ μίζερος ἀνθρώπος·

μὲ τίποτε δὲν εὐχαριστεῖται· ἢ πτωχὸς, ἐνδεής· ἢ φιλόγορος, γλισχρος· ἢ κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ οὐχὶ ἐπαρκῆς, ἄκομπος, φτωχός: τὴ μίζερα ἐπιπλα εἶναι αὐτά.

μίζερα (ἡ) νεώτ. ὄγρ. τῆς λ. μζήερα βλλ.

μζήερος-ον βλαφῶνος βλλ.: Ἀρχλ.48.

μιβραδάτεις-α-ον μτγν. κ. μιβριδάτεις ὁ ἀναπερδόμενος εἰς τὸν Μιβραδάτην: Ἄνπ.Μιβριδ.121 μιβραδάτεις πόλεμος ἰδ κατὰ τοῦ Μιβραδάτου πόλεμος, αὐτ.121 μιβραδάτεις φάρμακα ἰδηλητήρια δι' ἃν εἶχεν ἐξοικειώσει τὸν ὄργανισμόν του ὁ Μιβραδάτης, αὐτ.Μιβριδ.111· πρδλ.Γαλ.1,42· δημ. μιβριδάτεις ἀντίδοτος: Διοσκ.Θηρ.3.

μιβραδατισμός (ὁ) μτγν. τὸ συντάσσεσθαι μετὰ τοῦ Μιβραδάτου: Στράβ.13,166 αἰτίαν εἶχε μιβραδατισμοῦ ἰδ.γρ. μιβρι-1).

μιβρατικός-ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνυπερδόμενος εἰς τὸν Μίθραν, ὁ τοῦ Μίθρα: Ὀργι.1,1325Β.

μιβριδάτεις-ον μτγν. ὁ μιβριδάτεις βλλ.

μιβριδάτιον [τὸ] μτγν. τὸ φυτὸν ἐρυθρόνιον τοῦ κινδύουτος: Πλίν.Φι 25,62·

2) τὸ φυτὸν ἀκόρδιον βλλ.: αὐτ., Ψιδισκ.3,111.

μιβρος ἢ μιβρός Ἡσ. «συζευγνυμένου».

μικαί Ἡσ. «λάχανα χερύδρια».

μικάνια (ἡ) νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν προσωπανθῶν.

μικας Ἡσ. «μικρολόγος».

μικι-μάουος (τὸ) [ἀγγλ.] νεώτ. κ.δημ. ἄκλ. εἶδος κινηματογραφικῆς προβολῆς κινουμένων σχεδιασμάτων ζῶων κυρίως, εἰς φανταστικὰ σκηνάς.

μικίζωμα, μ.κτ.μτχ. μικρίζομενος ὁ τριητής παῖς π. Λακεδαιμονίσις, πρδλ. μικρίζομαι: Λέξεις Ἡροδότου ἐν Steia Ἡρ.2,465 [βερολ.1871].

μικιχίζομαι Ἐπιγρ., λακων. μικιχιδδόμεαι, μ. κτ. πτχ. μικιχιδδόμενος κ. μικιχιδδόμενος ἐν ἀθλητικῶς ἀγωνίσμασι, ὁ μικρὸς παῖς: Ἐπιγρ. ἀπὸ μικιχιδδόμενων μέχρι μελλειρονείας.

μικροπρηπής-οὔς-ές πᾶπ. ὄγρ. τ. ἀντὶ μικροπρηπῆς βλλ.

μικρός-ἄ-όν, ὄγρ. κ. βοιωτ. ἰων. -ἡ-όν, ἀντὶ μικρός βλλ.: Ἰππ. Ἀρθρ.3 αἱ μικκαὶ σφαιραί, αὐτ. Γυν.Φύσ.93 ἔλατοι μικκον, Ἀριστοφ. Ἀχ.909 μικκός γα μάκος οὔτος ἰσεί, Θεοκρ.5,66 μικκὸν ἄκουστον, Καλλ.ἀπ.179 τὰς μικκοίσι μικκὰ διδοῖσι θεοί, Φιλδῶ. ἐν ΑΠ 120 μικκὰ καὶ μελανεσσα.

μικρόπρωγος-ον μτγν. ὁ πρῶγων ὄλιγα, ὄνομα παρασίτου π. Πλάτ. Steia. 242.

μικρόλιον [τὸ] νεώτ. χημ. ἀπειροελάστως ὁμῶς μορῶν ἐνὸς σώματος ἔχουσα ὅλας τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητες.

μικκύλος μτγν. ὑπόκορ. τοῦ μικρός βλλ.: Μόσχ. 1,13 μικκύλα μὲν τῶν τὰ χερύδρια.

μικλάς Ἡσ. «σίγας».

μικονία [ἡ] νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν μελανοσπασματοειδῶν.

μικός-ἡ-όν Ἐπιγρ. κ. πᾶπ. μικρός, μικκός βλλ.: Ἰππ.Γυν.Φύσ.47 [ὄ.γρ.], Τρογ. Ἀδέσπ.31.

μικρόδίκητής (ὁ) ὁ ἐν μικροῖς ἀδικῶν, ὁ πρῶτων μικρὰ ἀδικήματα: Ἀριστλ.Ρητ.1391α.29.

μικραῖνον δημ. μτβ. κ. αὐτβ., ἄδρ. ἐμικρῖνα κ. ἐμικράνα, παθ.ἐνεστ. μικραῖνομαι, καθιστῶ τὴ μικρόν ἢ μικρότερον, ἐλαττώω, μειώω, σμικρῶω: μικραῖνω τὸ καπέλο κ. φόρεμα, Παναγ. Ἀγ. Ὀρ. 63 καὶ τὸν μικραῖνε περισσώτερο, - δὲ μικραῖνε τὰ ἡ μηχαναί· ἢ ὡς αὐτβ. γίνονται μικρότερος, σμικρῶνομαι: μεγάλωσα καὶ μοῦ μικρῶναν τὰ ροῦχα, - οἱ μέρης ἀρχισαν νὰ μικραῖνωσιν.

μικραῖτιος-ον μτγν. ὁ παρανοούμενος περὶ μικρῶν καὶ μηδαιμῶν πραγμάτων: Πλίν. Ἐπιστ.2,2,1 ἀποτ μικραῖτιος σπερρ, Λουκ.Δραμ.19 τὸ δ' ὀξύχολον καὶ μικραῖτιον καὶ πρὸς ὄργην ῥάδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά.

μικρασιατικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ὁ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας: μικρασιατικὸς λαὸς - συμφορά.

μικρασπίς-ιδος (ὁ, ἡ) κ. σμικρασπίς ὁ ἔχων μικρὰ ἀσπίδα: Πλάτ.Κριτ.119Β καταβάτην τε σμικρασπίδα.

μικραυλάς-ἄκος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἔχων μικρὰς αὐλάκας: Φιλίππ.Θεοσ. ἐν ΑΠ 6,36 χώρου μικραυλάκος [μικρὸς ἄγρος, χωράφι].

μικρανεφαλία (ἡ) νεώτ. δρος ἀντὶ τοῦ μικροκεφαλία βλλ.

μικρομπόρι(ν) [τὸ] νεώτ. κ. δημ. μικρὸν ἐμπορῶν, τὸ ἐμπορῶν φιλικῶν τὸ διεξαγόμενον μὲ μικρὰ κεφάλαια.

μικροπόρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. μικρὸς ἐμπορῶν φιλικῶν, φιλικατζῆς, γυρολόγος: Βάδρ.11,1.

μικρο- θέμα τῆς λ. μικρός χρησιμεῖον ὡς πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, καὶ δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶ σημασιόμενον ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ μικροῦ ἢ ἀναφέρεται εἰς μικρὸν πρόσωπον ἢ πράγμα ἢ γίνεται εἰς μικρὰ καὶ περιωρισμένην κλίμακα, εἴτε κατὰ τῶν ἐμπῶν εὐτελέα: μικροπαγγελματίας - μικροδικοκτῆτης - μικροεπιχειρησις - μικροδουλεία·

2) ἐπὶ μονάδων μεταρῶσεω, τὸ ἐν ἑκατομμυριαστῶν τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικῶ σημασιόμενον, ὅλον μικροαμῆρ, μικρῶμ.

μικροαμπέρ (τό) νεώτ. δκλ. μονάς εντάσεως ηλεκτρικού ρεύματος 10η προς έν εκατομμυριοστόν του άμπέρ βλλ.

μικροαστός (ός) νεώτ., θηλ. μικροαστή πολίτη άνήκων εις ενδιάμεσον κοινωνικήν τάξιν, μεταξύ τής άστικής και τής έβρατικής, μικράν έχων περιουσίαν.

μικροαστικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις μικροαστόν.

μικροαρογράφος (ός) νεώτ. μετεωρολ. αυτόγραφικόν όργανον παρέχον τός άθροειείς και ταχείας μεταβολάς τής άτμοσφαιρικής πιέσεως.

μικροδάσλιαια (ή) μων. μικρόν βασίλειον : Έυστ. 76,40 μικροβασίλειας ούσης αυτώ τής άρχης, **μικροδάσλιαιον** (τό) νεώτ. μικρόν βασίλειον, μικρόν κράτος,

μικροδάσλεύς-έως (ός) μων. μικρός βασιλεύς, ό βασιλεύς μικρού κράτους : Έυστ.81,35.

μικροδακτικός-ή-όν νεώτ. ό χρησιμεύων προς έπίτευξιν έλαφράς και βραδείας μετακινήσεως : **μικροδακτικός κοχλίας**.

μικροδαιμία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή έν τώ αίματι παρούσα νοσογόμων μικροβίων.

μικροδακός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τά μικρόβια, ό τών μικροβίων : **μικροδακία καλλιέργεια** ή καλλιέργεια μικροβίων προς άπομόρωσιν και εξέτασιν).

μικροδακός έπίρρ. νεώτ. κατά μικροδισκόν βλλ. τρόπον.

μικροδιοριθής-ους-ές νεώτ. ό βριθών μικροβίων, ό περιέχων πολλά μικρόβια, πλήρης μικροβίων, **μικροδιοθεραπευτική** (ή) νεώτ. Ιατρ. ή έμβολοθεραπευτική βλλ.

μικροδιοκρατής-ους-ές νεώτ. Ιατρ. ό κρατών, ό μή έπιτρέπων τήν δι' αυτού διόδον μικροβίων : **μικροδιοκρατής ήθμος**.

μικροδιόκτινος-ον νεώτ. ό κτεινων, φονεύων τά μικρόβια : **μικροδιόκτινος φάρμακον**.

μικροδιολογία (ή) νεώτ. κλάδος τής βιολογίας άσχολούμενος με τήν έρευνα και σπουδήν τών μικροβίων, ά. **βακτηριολογία**.

μικροδιολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μικροδιολογίαν, ό τής μικροδιολογίας, πρβλ. **βακτηριολογικός** : **μικροδιολογική εξέταση**.

μικροδιολογικός έπίρρ. νεώτ. κατά μικροδιολογικόν τρόπον : **σάς εξέτασαν μικροδιολογικός** **μικροδιολογός** (ός,ή) νεώτ. ειδικός έπιστήμων άσχολούμενος εις τήν μικροδιολογίαν βλλ., ά. **βακτηριολόγος**.

μικροδιολυσία (ή) νεώτ. **βακτηριολυσία** βλλ.

μικροδιολυσίνη (ή) νεώτ. όνομ. διαφόρων μικροδιολυτικών ούσιών.

μικροδιολυτικός-ή-όν νεώτ. ό έχων τήν ιδιότητα να νεκρώνει και διαλύη τά τών μικροβίων κύτταρα, ά. **βακτηριολυτικός** βλλ. : **μικροδιολυτικός όρος**.

μικροδιομετρία (ή) νεώτ. ή διά του μικροσκοπίου μέτρησης τών διαστάσεων τών μικροβίων, **μικροδιομέτρον** (τό) νεώτ. ειδικόν μικροσκοπίον, δι' ου γίνεται ή μέτρηση τών διαστάσεων τών μικροβίων.

μικροδιομηχανία (ή) νεώτ. μικρά βιομηχανία διενεργουμένη διά μικρών έγκαταστάσεων.

μικροδιομηχανός (ός) νεώτ. ό άσχολούμενος εις τήν μικράν βιομηχανίαν.

μικροδίων (τό) νεώτ. τό μικρόν βιον έχον, βραχύδιον, άλιγώζων, όρος σημαίνων τόν μονοκύτταρον και κατάστατον ζώικόν ή φυτικόν όργανισμόν, όρατόν μόνον διά του μικροσκοπίου.

μικρόδιος-ον νεώτ. ό έχων μικρόν βιον, βραχύδιος, άντιθ. **μακρόδιος** || τό ουδ. ώς ουσ. βλλ.

μικροδιτροπία (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. βακτηριολογία ή (ιδίως) ήν άποκτώσι τά μικρόβια, ίνα γίνωσιν ευκόλως συλληπτά υπό τών φαγοκυττάρων.

μικροδιτροπία (αί) νεώτ. Ιατρ. ούσαι του όρου του αίματος τών φύσει άνόσων ζώων, ή διά τέχνης άνοσοποιηθέντων, αίτινες όρώσιν επί τών μικροβίων και καθίστασι ταύτα Ικανά όπως συλληφθώσιν υπό τών φαγοκυττάρων.

μικροδιουρία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή διά τών ουρών άποβολή φαγοκυττάρων, πρβλ. φαγοκυττάρωσις || τό ουδ. ώς ουσ. κτ. πληθ. **μικροδιουρία** κύτταρα του όργανισμού έχοντα τήν ιδιότητα να συλλαμβάνωσιν Ιδ. τά μικρόβια.

μικροδιουφάγος (ή) νεώτ. Ιατρ. ή όρρασις τών μικροβιοφάγων κυττάρων, φαγοκυττάρωσις βλλ.

μικροδιουφάγος-ον νεώτ. ό τά μικρόβια κατατρώγων, κυρ. έπί τών υπό του Μέτνοικωφ όνομασθέντων φαγοκυττάρων, πρβλ. φαγοκυττάρωσις || τό ουδ. ώς ουσ. κτ. πληθ. **μικροδιουφάγος** κύτταρα του όργανισμού έχοντα τήν ιδιότητα να συλλαμβάνωσιν Ιδ. τά μικρόβια.

μικροδιουφόρος-ον νεώτ. ό φέρων μικρόβια, πλήρης μικροβίων, φορεύς παθογόνων μικροβίων, **μικροδιουφός** (ός) νεώτ. Ιατρ. ή παρουσία ή άβθραία διαβίωσης νοσογόνων μικροβίων έν τινι όργανισμώ : **λαυθόνων μικροδιουφός**.

μικροδλάστη (ή) νεώτ. όρος δηλών τά έμπύρηννα έρυθρά αίμοσφαιρία, άτινα είναι μικρότερα τών νορμοδλαστών.

μικροδολτ (τό) (γαλλ.) νεώτ. δκλ. μονάς ηλεκτρεγερτικής δυνάμεως 10η προς έν εκατομμυριοστόν του βόλτ.

μικροδότης-ους (ός,ή) γλωσσ. ό έχων μικρούς δότης : 'Ήσ. έν λ. μικρόρρωξ.

μικροδύλωος-ον μτγν. ό ών εις μικρούς βώλους, λυπόργος : Διοσκ.1,64 **μικροδύλωος σμόρνα**.

μικρογαμέτης (ή) νεώτ. ό άρρην γαμέτης βλ λ.21.

μικρογαστρία (ή) νεώτ. μικρότης του στομάχου, Ιδ. έπί γυναικών.

μικρογάστρω-ορος (ός) νεώτ. ζφολ. γένος ύμενοπτερών έντόμων τής οικου. τών βρακονιδών.

μικρογένειος-ον μτγν. ό έχων μικρόν γένειον, ηγούδι : Πολ.Φυσ.35.

μικρογένυς-ους-ον μτγν. ό έχων μικράς σιαγόνας : 'Αδσμ.2,23.

μικρογλάφυρος-ον ό μικρός και στρογγύλος, γλαφυρός : 'Αριστ.Φυσιогν.808α,30.

μικρογλήνη (ή) νεώτ. ζφολ. γένος πρωτοζώων του άβρολλου. τών μαστιγωτών τής οικου. τών μοναδιών.

μικρογλυφία (ή) νεώτ. ή τέχνη του γλύπτου, καθ' ήν πρόσωπον ή άντικειμενον άναπριστάται υπό μεγάλην σμίκρυσιν και διά γραμμών έξαιρετικής λεπτότητος : Παπαντ.'Αγ.'Ορ.13 τό τελειότερο δημιούργημα τής βυζαντινής μικρογλυφίας, **μικρογλωσσα** (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου. τών συνθέτων.

μικρογλωσσία (ή) νεώτ. άνατ. σμικρότης τής γλώσσης όφέλομένη εις άτελή ανάπτυξιν αυτής : άντιθ. **μακρογλωσσία**.

μικρογλωσσίδα (οί) νεώτ. ζφολ. οικου. πτηνών του άβροίματου τών πλατυρράμφων.

μικρογλωσσον (τό) νεώτ. ζφολ. γένος πτηνών του άβροίματου τών αναρρηκτικών τής οικου. τών φηπακιδών.

μικρογλωσσός (ός) νεώτ. ό έχων μικράν γλώσσαν ή ό έχων τήν άτέλειαν τής μικρογλωσσίας βλλ.

μικρογνώθια (ή) νεώτ. σμικρότης τών γνάθων δυσανάλογος προς τά φυσιολογικά όρια.

μικρογνομώσιν (ή) μτγν. κ. μων. μικροφυξία, περιωρισμένη διάνοση, στενοκεφαλία : Πολυδ.4,13, Μετοχ.Θ'Ανάλεκτα 285.

μικρογνώμων-ονος αν μων. μικρόφωχος, άντιθ. μεγαλογώμων : ΚΜανασσ.Χρον.5649 **μικρογνώμονες εύνοδοχοι**.

μικρογράμματος-ος νεώτ. ο διά μικρών γραμμών γεγραμμένος· συνήθ. ἐν τῇ φρ. γραφῆ μικρογραμμάτου ρυθμοῦ (ἢ διά μικρῶν γραμμάτων γραφῆ) ἀντίθ. μεγαλογράμματος βλ.λ.

μικρογραφία (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ διά βραχέος φωνήεντος γραφῆ· Εὐστ.410,47 τῆς ἐν τῇ παραλήγουσῃ μικρογραφίας· 2) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ μικρογράφου βλ.λ.· ἢ σπουδάζω μικρογραφίαν· ἢ ἀναπαράστασι προσώπου ἢ ἀντικείμενου ὑπὸ μεγάλῃν σμίκρυνσιν, εἰκὼν μικροτάτων διαστάσεων ἐκτελεσθεῖσα δι' ἐλαστικῆς λεπίττης· Παναπ.· Αὐ.· Ὀρ.95 ἡ Ἀνάληψη εἶναι ἡ κλασσικώτερη μικρογραφία γιὰ τὴ γαλήνη καὶ τὴ συμμετρία τῆς· ἢ ἡ μικροσκοπικὴ ἔρευνα ἢ φωτογράφησις κτ. ἀντίθ. τῆς δια γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ δια φακοῦ γενομένης μικρογραφίας καλουμένης· 3) συνεκδ. πᾶν ἀντικείμενον τέχνης μικρῶν διαστάσεων, ὄ. μινιατούρα.

μικρογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μικρογραφίαν ἢ εἰς ταύτης ἐκτελούμενος· μικρογραφικὴ παράστασις· εἰκὼν.

μικρογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ γυρίζων καὶ ἐκτελὼν μικρογραφίας βλ.λ.· ἢ ὄργανον σχεδιάσεων, εἶδος παντογράφου βλ.λ. δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ὑπὸ μεγάλῃν σμίκρυνσιν σχεδίασις εἰκόνων.

μικρογραφῶ-έω μτγν., σχόλ. κ. νεώτ. γράφω διά βραχέος φωνήεντος, κυρ. διὰ τοῦ ο, παθ.· Ἡρωδιαν.· Ἐπιμ.200, Σχόλ.Αλαχ.Πέρ.297· 2) νεώτ. καταγίνομαι εἰς τὴν μικρογραφίαν, ἀναπαριστῶ τι ὑπὸ μεγάλῃν σμίκρυνσιν, πρβλ. μικρογραφία.

μικρογυρία (ἡ) νεώτ. ἀνατ. σπένθηξις τῶν ὀστέων τοῦ ἔγκεφαλοῦ.

μικροδακτυλία (ἡ) νεώτ. ἀνατ. μικρότης ἐνὸς ἢ πλείονων δακτύλων τῆς χερὸς ἢ τοῦ ποδός, ὀφειλομένη εἴτε εἰς ἀτέλη ἀνάπτυξιν αὐτῶν, εἴτε εἰς ἔλαττον συγγενῆ φραγῶν τινῶν.

μικροδακτύλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μικροὺς δακτύλους· Χειρ.π.Βασιλ. Bibl. Med.1,158A.

μικροδιάστατος-ον μιν. ὁ ἔχων μικρὰν διάστασιν, ὁ μικρὸν διαστάσεων· Ἀκρον.Γ'Ιστ.15C ταίχος οὗ μικροδιάστατον.

μικροδοσία (ἡ) μτγν. τὸ νὰ διδῆ τις μικρὰ δῶρα, φιλαργυρία, φειδώλια· Πολυδ.5,90,5 τῆς τῶν νῦν βασιλέων μικροδοσίας καὶ τῆς τῶν ἀνῶν καὶ πόλεων μικροληψίας.

μικροδουλεία (ἡ) δημ. μικρὰ, ἀσήμαντος ἐργασία ἢ ὑπόθεσις μικρῆς σημασίας, ἀναξία λόγου.

μικροδουλας (ὁ) μτγν. μικρός, εὐτελής δουλός· Ἀρρ.· Ἐπικ.4,1,55 ἐκείνους μὲν μικροδούλους λέγει, τοὺς μικρῶν τινῶν ἔνεκα ταῦτα ποιοῦντας.

μικροδους-οντος (ὁ), ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων μικροὺς ὀδόντας· 2) μικροδους νεώτ. ζωολ. κ. μικροδων γένος διπτερῶν ἐντόμων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν βροαυκίων.

μικροδύναμος-ον μιν. ὁ ἔχων μικρὰν δύναμιν, μικρὸς τὴν δύναμιν· ΚΜανασσ.Χρον.3690 μικροδύναμος ἰσχύς.

μικροξόδο (τὸ) δημ. μικρὰ δαπάνη· συνήθ. ἐν τῇ πληθ. μικροξόδα (τὰ) μικρὰ ξξόδα, ἀ. καθημερινὰ μικρὰ δαπάνια.

μικροξάριον (τὸ) νεώτ. ζωολ. μικροσκοπικός ζωϊκὸς ὄργανισμός, ἀπλούστατος κατὰ τὴν ὀργανικὴν αὐτοῦ σύστασιν.

μικροξφον (τὸ) νεώτ. ξφάριον, μικροαργανισμός, μαμοῦνι.

μικροθαύματος-ος σχόλ. ὁ θαυμάζων μικρὰ, ἀσήμαντα πράγματα, μικροθαύματος· Σχόλ. Ἀριστ.· Ἰνπ.677 διασπείρει δὲ αὐτοὺς ὡς μικροθαυμάστους καὶ ἄπαυμένους ὀλίγω λήμματι. **μικροθῶν** ἔπιρρ. πᾶν. κ. μιν. ἀπὸ μικρῆς ἡλιίας, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· Πρῶδρ.Α.56 ἀπὸ μικροθῶν μ' ἔλεγεν ὁ γέρων ὁ πατήρ μου.

μικροθμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μικροθμού, μικροφυγία· Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.5,13,1 στερὰς γίνεσθαι παρὰ μικροθυρίαν.

μικροθμός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μικρὸν θυμόν, μικρὰν φυγὴν, μικρὸν φρόνημα, μικροφυγία· Διον.· Αλ.Ρωμ.11,12.

μικροκαλύθη (ἡ) μιν. κ. νεώτ., δημ. -α μικρὰ καλύθη· Εὐστ.Πιν.294,36 βραχὺ τὰ γόνατα κάμφαντες ἐν τινι μικροκαλύθῃ.

μικροκαρπύς-ους-ές μτγν. ὁ ὀλίγον κυρτός, ὀλίγον καρπύλος· Ἀντυλλῶν.· Ὀρειβ.45,18,5, Παῦλ. Αλφ.6,18 ἀγκίστρον μικροκαρπεῖ.

μικροκαμωμένος-η-ο δημ. κ. μικροκάμωτος ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων μικρὸν ἀνάστημα, κτ. ἀναλογίαν δὲ καὶ τὰ μέλη μικρὰ, μικροφυής.

μικροκαρδύς-ον μιν. ὁ μικροφύχος, ὀλιγόκαρδος· ΚΜανασσ.Χρον.4131.

μικροκαρπία (ἡ) ἐπὶ φυτῶν, τὸ φέρειν, παράγειν μικροὺς καρπούς· Θεόφρ.ΦΑἱτ.6,18,8, Στράβ.2,1,16 ἐν ἡ μικροκαρπία δὲ καὶ τοῦ χειμῶνος κατορθύεται (ἢ ἄμπελος).

μικροκαρπός-ον κ. μιν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ παράγειν μικροὺς καρπούς· Θεόφρ.ΦΑἱτ.2,10,2, Εὐστ.· Ἰλ.1356,64 φαύλη ἐλαία ἡ μικροκαρπός.

μικροκάνουπος-ος μτγν. ὁ ἀσχολούμενος, κατατρίβόμενος μὲ μικρὰ, μηδαμῖνα πράγματα· Φιλῶδ.ἐν Ἡρακλ.1457,9.

μικροκατέλι (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ ἀπὸ ἀπόφραξις μεγέθους ἀτέλης διαμόρφωσις τοῦ κρανίου.

μικροκέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μικρὸν κεφαλήν· Ἀριστ.Πρ.955b,6, αὐτ.Φυσιογν.5,809,5 ἔκαστος ἐν ἐκάστῳ γένει θηλυ ἄρρενος μικροκεφαλώτερον ἐστί, αὐτ.Πρ.955b,5 ἰσπερβῆ.

μικροκέθασις (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τετρακέλων τῶν ἀθροίσμ. τῶν ἡμιπιθόλων τῆς οἰκογ. τῶν λεμουριδῶν.

μικροκίνδυνος-ον ὁ δὲ μικρὰ, μηδαμινὰ πράγματα ἐκθῆκον ἐαυτὸν εἰς κίνδυνον, ἀντίθ. μεγακίνδυνος· Ἀριστ.ΠΗΝικ.4,3 οὐκ ἐστί δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ φιλοκίνδυνος, οὐκ τὸ ὀλίγα τινῶν υεγαλοκίνδυνος δὲ καὶ, ὅταν κινδυνεύη, ἀφειδῆς τὸ βίαι.

μικροκλαθεός-ον σχόλ. ὁ ἔχων μικροὺς κλάθους· Σχόλ.Νίκ.Θηρ.631.

μικροκλήπη (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ κλέπτης μικρῶν, εὐτελῶν, μηδαμινῶν πραγμάτων· Σχόλ. Ἀριστ.· Σφ.962.

μικροκλεψία (ἡ) δημ. μικροκλοπὴ βλ.λ.

μικροκλήνης-ους (ὁ) νεώτ. δρυκτολ. δρυκτὸν ἀνήκον εἰς τὴν ὑμιάδα τῶν τρικλινῶν ἀστρίφων.

μικροκλόπη (ἡ) νεώτ. κλοπὴ εὐτελῶν, μικρῶν, μικρᾶς ἀξίας πραγμάτων, μικροκλεψία.

μικροκοιλίας-ον ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν· Ἀριστ. ΖΜ 667a.32 ἀδελφάφραξ καὶ μικροκοιλία φαίνεται· 2) ὁ μὲ μικρὰν ἐσωτερικὴν διώρυγα· Μνησιθ.· Ἀθ.π. Ὀρειβ.21,7,26.

μικροκόκος (ὁ) νεώτ. μικρὸς κόκος· ἢ μικροδιδολ. κοκκοειδῆς βακτηρίδιον τοῦ γένους τῶν μικροκοκκίων τῆς οἰκογ. τῶν κοκκοειδῶν.

μικροκόμπος-ος μτγν. ὁ ἐν μικροῖς κομφός, λεπτός, ἐρρυθμένος, ὠρατός, ἐπὶ ὄρωσι· Διον.· Αλ. Συνθ.4 μικροκόμψον σχῆμα συνδέσεως.

μικροκόσμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μικροκόσμον βλ.λ., ὁ τοῦ μικροκόσμου.

μικρόκομος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. μικρὸς κόσμος, ὁ κόσμος ἐν μικρῷ, κυρ. μφ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Βι. Πυθ.π.Φάτ.Βιβλ.440,33· ἢ νεώτ. μετασφου. ὁ ἀνθρώπος ὡς ἀποτελῶν ἐν μικρογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τοῦ σύμπαντος· 2) τὸ σύνολον τῶν μικρῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν, τῶν παιδιῶν· ὁλος ὁ μικρόκοσμος τῆς συνοικίας μας πάει στὸν καραγιώτζη.

μικροκοῦκκι (ὁ) δημ. κ. μικροκοῦκουκκι τὸ φυτὸν κελτῆς ἢ νότιος.
μικροκοουκιά (ἡ) δημ. μικροκοῦκκι βλ.λ.
μικροκρανία (ἡ) νεώτ. ἀνθρ.πολι. ἀκριβέστερος ὅρος ἀντὶ τοῦ ὅρου μικροκεφαλα βλ.λ.
μικροκωτταραιμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ κατάσταση τοῦ αἵματος, καθ' ἣν ἐπικρατοῦσιν ἐν αὐτῷ τὰ μικροκώτταρα.
μικροκώτταρον (τὸ) νεώτ. ἐκπεφυλισμένον καὶ ἀτροφικὸν αἰμοσφαίριον.
μικροκωμία (ἡ) μτγν. μικρά κώμη· βασ. Ἐπιστ. 3,282D πρότερον ταῖς μικροπολιτείαις ἦτοι μικροκωμίαις . . . θυοῦσι τοὺς προϊσταμένους.
μικρολεγιής-ους-ές μων. λ. πεπλασμένη ὑπὸ Εὐστ. ὁ ἐπὶ μικρὸν λέγων, ὁ ἐστὶ κατακοιμίζων τὸν ἀνθρώπου, ἀντίθ. τοῦ τανηλεγῆς· Εὐστ.1436,12.
μικρολεπιδοπτερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ἐντόμων τοῦ ἀέρουσιμ. τῶν-λεπιδοπτερον.
μικρολοστής (ὁ) νεώτ. ἀπολεθλιωμένον γένος θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν πλαγιοσαυλακιδίων.
μικροληψία (ἡ) μτγν. τὸ δέχεσθαι ἢ λουθβαίνει μικρά, εὐτελεῖ δῶρα· Πολυδ.5,90,5 τῆς τῶν ἐθνῶν καὶ πόλεων μικροληψίας.
μικρόλιθοι (οἱ) νεώτ. ὀρυκτολ. μικροσκοπικὸι κρύσταλλοι, παρατηρούμενοι πολλαῖς ὑπὸ μορφῆν ἐγκλεισμάτων ἐντός ἀλλῆς ὀρυκτολογικῆς ὄλης.
μικρολόγημα-ατος (τὸ) δημ. τὸ μικρολογεῖν, εὐτελεῖς καὶ ἀσημαντὸν πράγμα· εἶχαμε διαφορὰς γιὰ κάτι μικρολογήματα.
μικρολογία (ἡ) κ.νεώτ. κ. σμικρολογία (μικρολόγος) μικροπρέπεια, γλιχορότης, φειδώλια· Θεόφρ. Χαρ.10 δὲ τίς ἡ μικρολογία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, Πολυδ.31,27,16' 2) ἡ περὶ τὰ μικρά καὶ ἀσημαντα ἐνασχόλησις· Πλάτ.Πολ.846Α ἐναντιώτατον γὰρ πῶς σμικρολογία ψυχῆ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντός ἀεὶ ἀπορέεσθαι, Ἄριστλ. Μεταφ.995α,10' || σχολαστικότης· Ἰσοκρ.13,8 καταφρονοῦσι καὶ νομιζοῦσιν ἀδόλοισιν καὶ μικρολογίαν ἀλλ' οὐ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν εἶναι τὰς τοιαύτας διατριβὰς' || κ. κτ. πλθθ. σμικρολόγητες, μηδονικά πράγματα· Πλάτ. Ἰνπ.Μ 304Β χαίρων ἕσσαντα τὰς σμικρολογίας ταύτας' 3) τὸ ἀποδοιδάζειν καὶ παριστάνειν τὸ μικρὸν διὰ τοῦ λόγου, τὸ ἀποδοιδεῖν ταπεινωτικῶν, ἐξευτελιστικῶν χαρακτηρισμῶν εἰς τινά· Ἰσοκρ.15,2 οὐδὲ πώποτε τὴν μικρολογίαν ταύτην ἡμῶν ἀμην αὐτῶν.
μικρολόγος-ον κ. νεώτ. κ. σμικρολόγος ὁ συλλέγων μηδαμινὰ πράγματα, ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ μηδαμινῶν-ἀκολοιδῶς ὁ φροντίζων περὶ μικρῶν δαπανῶν, φειδώλος, γλιχορὸς· Δημ.1367 οἱ Μαγαρεῖς δ' ἀνελευθέρουσι καὶ μικρολόγοι, Θεόφρ. Χαρ.10,1, Ὑπερβ.ἀπ.255, Μέν.109,4 οὐ δὲ μικρολόγος ἀρ' οὐ θέλων καινὰς πρῆσθαι ἰένν. ἐμβάδας' 2) ὁ προσέχων εἰς πολὺ μικρὰς καὶ ἀναξίας λόγου λεπτομερείας, φιλόδικος· Ἰσοκρ. 12,8 τὸ γνήριον ἐστὶ βυσσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεψίμοιρον, Πλούτ. Ἠθ.17Β μικρολόγους καὶ μικρολόπους ὄμ. κ. νεώτ.· μικρολόγος ἀνθρώπος - μικρολόγος πολιτικῆ' || μικροπρεπής· Πλάτ. Συμπ.210D δουλεύων φαῦλος ἢ καὶ σμικρολόγος.
μικρολογουμαι-έομαι, μέσ. μελλ. μικρολογήσομαι, εἶμαι μικρολόγος, ἰδ. ἐξετάζω λεπτομερῶς, πραγματεύομαι τὴ μετὰ μικρολόγου λεπτομερείας· Κρατῖν.429, Ἐν. Ἐλλ.3,1,26 ἢ ἡ καὶ μικρολογεῖσθε' || σοφιστικὰς ἐξουχιζῶν· Λυσ.33,3 ἐγὼ δ' ἦκω οὐ μικρολογησόμενος οὐδὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαχοόμενος κ. κτ. ἀπαρφ.· Ἄππ.116,79 οὐκ ἀποτάττες ἡμᾶς οὐδὲ μικρολογουμένωσι παθεῖν ὅ τι ἐν ζῆμῳτ' 2) φέρομαι εὐτελεῖς, μικροπρεπὴς ἢ φειδώλως· Πλούτ. Ἠθ.179' μικρολογουμαι περὶ τοὺς θεούς, Λακκ.Πλ.28 οὐδὲ μικρολογήσομαι

πρὸς τοὺς θεούς (ἐν τῇ θυσίᾳ) θησαυρὸν αἰτῶν καὶ μεμετρημένον χρῆσιον, Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.429Μ μικρολογουμαι πρὸς τοὺς φίλους.
μικρολογουαῖδες (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος προσπανθῶν φυτῶν τῆς ἐλληνικῆς χλωρίδος.
μικρολόγως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸ πῶσον ἀρμόζοντα εἰς μικρολόγον βλ.λ.· Πλούτ. Ἠθ.230Β.
μικρολόγῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἐνεργ. τ. τοῦ μικρολογουμαι βλ.λ.· Δημ.Ἰτρ.56, Διον. Ἄλ.Ρωμ.6, 1015,10 οὐδὲ πάντα μικρολόγων συγκρίσει.
μικρολύπια (ἡ) μων. μικρά λύπη· Νικ.Χων. 21C κατὰ μικρολύπιαν τοῦ ὁμογνίου διαεχθεῖς.
μικρόλυπος-ον μτγν. ὁ διὰ τὰ πολὺ μικρῶν, τὰ μηδαμινὰ λυπούμενος· Πλούτ. Ἠθ.129C γίνονται δὲ καὶ ταῖς ὄρυγας ἀπλόχοι καὶ ὄξειαι καὶ μικρόλυποι, αὐτ.Φωκ.2, Ἠφαιστ. Ἄστρ.1,1.
μικρόλυχνος (ὁ) νεώτ. μικρὸς λύχνος· μικρόλυχνος ἀσφαλτικὸς.
μικρομανία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. μανία, φυχοπαθολογικὴ ἐπίμονος ἐνασχόλησις περὶ ἀσημαντα καὶ μικρὰ πράγματα.
μικρομανιακός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μικρομανίαν, ἢ ὁ πάσχων ἐκ μικρομανίας.
μικρομαστία (ἡ) νεώτ. μικρά ἀνδραπυξίς τῶν μαστῶν τοῦ θήλειος ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν καθόλου ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος.
μικρομάτος-ος-ον μων. ὁ ἔχων μικροὺς μάστους· Τζέτζ.Πρό' Ὀμ.354.
μικρομεγάλος (ὁ) δημ. μικρομέγας βλ.λ.
μικρομέγας-άου (ὁ) νεώτ. εἶρων. μικρὸς (ἴσαίς) ἔχων ὄρος ὄριμον ἀνδρὸς, ἢ λέγων λόγους προσ-ιδιάζοντα εἰς μεγάλους.
μικρομεγέθης-ους-εις μτγν. ὁ μικρὸς τὸ μέγεθος· Ξενοκρ.π. Ὀρεῖθ.2,58,95, Ἠφαιστ. Ἄστρ.1,1.
μικρομέλεια (ἡ) νεώτ. κ. μικρομέλια ἢ δυσαναλόγως πρὸς τὸ ὅλον σῶμα σμικροπότης τῶν μελῶν, ἀκρῶν ἀτόμου τιπός.
μικρομελής-ους-ές ὁ ἔχων μικρὰ μέλη· Ἄριστλ. Φυσιогν.808α,29.
μικρομελῆς (ἡ) τὸ συνιστασθαι ἐκ μικρῶν μερῶν· Ἄριστλ. Ψυχ.405α,11, αὐτ.Μετ.348α,9.
μικρομερής-ους-ές (ἡ) μερὸς κ. σμικρομερής ὁ ἐκ μικρῶν μερῶν συγκείμενος· Πλάτ.Τιμ.60Β τῆς γὰρ εὐστάσεως τῶν διακνῶν αὐτῆς σμικρομερῆτερά περικύβητα, Ἄριστλ. Οὐρ.3,5 λεπτὸν γὰρ τὸ μικρομερὲς, παχὺ δὲ τὸ μεγαλομερὲς, αὐτ. Μεταφ.989α,1 ὑπερβ., Πτολ.Μαθ.2,10 ἰσχυρ.,1.
μικρομερής-ιδος (ἡ) νεώτ. βοτ γένος φυτῶν τῆς οἰκῆ. τῶν χιλαωνθῶν, οὐ ἀξιολογότερα εἶδη εἶναι μικρομερῆς ἢ ἐλληνικῆ, μικρομερῆς ἢ ἰουλιανῆ, δ. ὁσαποῦν, ἄγριο τσαί, μικρομερῆς ἢ νευρόδης ἡμερο βρέμπου.
μικρομετρία (ἡ) νεώτ. ὁ προσδιορισμὸς ἀποστάσεων ἢ μετῶν διὰ τοῦ μικροτέρου, ἢ καὶ ὁ χειρισμὸς αὐτοῦ.
μικρομετρικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μικρομετρίαν ἢ τὸ μικρόμετρον· μικρομετρικός κοχλίας.
μικρομετρῶν (τὸ) νεώτ. πρῶτον χρησιμεῖον διὰ τὴν μετ' ἀκριβείας μέτρησιν μικρῶν μηκῶν, διαστάσεων || ναυτ. εἶδος φορητοῦ διασημομέτρου ἐν χρ. πρὸς μέτρησιν ἀποστάσεων κυρ. κατὰ τὰς στολοδρομίας πρὸς μέτρησιν τῶν μεταξὺ τῶν πλοίων διαστημάτων.
μικρομετρώ-έω σχόλ. μετρώ διὰ μικροῦ μέτρου, κατατρεχὸν τοῦ κανονικοῦ, σκαρσομετρώ· Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.436.
μικρόμισθος-ος μτγν. ὁ λομβάνων μικρὸν μισθόν, ἀληθῆμισθος· Προκ.Γοτθ.4,25 οὐ μικρόμισθοι γεγεννημένοι [ἀμφ.γρ.], πθθ. μακρο-.
μικρόμματος-ος κ. νεώτ. ὁ ἔχων μικρὰ δμματα· Ἄριστλ.Φυσιогн.808α,30' 2) τὸ ἀρα. ὡς οὐσ.

μικρόματος νεώτ. ζωολ. γένος άραχνών της οικογεν. των φυταδρομιδών.
μικρομορφης-α-ικο δημ. ό έχουν μικρόν πρόσωπον, μικρή μούρη.

μικρόμυαλος-η-ο δημ. μικρόνους βλλ., στενόμυαλος, στενοκέφαλος.

μικρομύκης-ητος-ίδη νεώτ., ίδ. κτ. πληθ. μικρομύκητες μικροσκοπικοί μύκητες έν άντηθ. προς τους άλλους, ότίνες έχουν πόδα και πέτασασν.

μικρόμυτος-ον επί της μύτης, ό φέρων μικρούς κόκκους, μύρτα : Θεοφρ. Φ ΑΙτ.δ,ΙΒ,5.

μικρόμυς-υος (ίδη) νεώτ. ζωολ. γένος νευροπτεράων έντόμων της οικογεν. των μεγαλοπτεριδών.

μικρομύτης-α-ικο δημ. επί άνθρ. ό έχουν μικράν ρίνα, μύτην, μικρόμυτος: πρόβλ. πατζ.ζωμύτης, πλακουτσομύτης. 2) επί πραγμ., ό έχουν μικράν αίχμην, μικράν άκωκήν, μύτην, αντίθ. μυτερός : μικρομυτικό μολύβι.

μικρόμυτος-ον μιν. ό έχουν μικράν η σιμην ρίνα : ΕΜ β'τόνόςμος, ό πατζ.ός και μικρόμυτος.

μικρόν (τόδη) νεώτ. ούθ. τοδ μικρός ειδη. ώς ούσα. μονάς μήκος Ιση προς τό έν χιλιοστόν τοδ χιλιοστόμετρου.

μικρόνησος (ή) μιν. κ. νεώτ. μικρά νήσος : Εύστ.Ι6Ι9,8 ή της μικρονήσου ταύτης έρηνια.

μικρόνοια (ή) μιν. κ. νεώτ. μικρός, περιωρισμένος νοός, μικρομυαλιά, στενοκέφαλιά. || άνεπάρκεια, ναθρότης διανοητικής : Κίνναμ.Ι00Β μικρονοία τινί περί τά πράγματα κεχρησθαι.

μικρόνους-ουν νεώτ. ό έχουν μικρόν νούν, μικρόμυαλος, ναθρός την διάνοιαν, ό διανοητικώς καθιστηρημένος : μικρόνους άνθρωπος. 2) ό έκ μικρού νου προερχόμενος, ή άρμόζων εις τοιούτων : μικρόνους πολιτικός, - μικρόνους σχέδιον.

μικροοργανισμός (ό) νεώτ. κ. μικροοργανισμός όρος σημαίνων τους φυτικούς ή ζωϊκούς όργανισμούς ότίνες είναι όρατοί μόνον διά μικροσκοπίου, ά μικροσκοπικοί όργανισμοί, μικρόθια βλλ.

μικροπαντρεμένος-η-ο δημ. ό έλθων εις γάμον, ύπανδρευθείς έν μικρά ήλικία.

μικροπαντρεύω δημ. ιμθ., άόρ. μικροπάντρεψα, παθ. μικροπαντρεύομαι, άόρ. μικροπαντρεύηκα, ιμθ. παθ. παρκα. μικροπαντρεμένος, επί γονέων, νυμφεύω τον υιόν μου ή ύπανδρεύω την θυγατέρα μου εις μικράν ήλικίαν: συνήθ. τοδ μέσ. μικροπαντρεύομαι νυμφεύομαι, ύπανδρεύομαι εις νεαρόν ήλικίαν : παροιμ. ή μικρός μικρός παντρεύφου, ή μικρός καλογερέφου.

μικροπτελος (ίδη) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τοδ άβροσιμ. των σαρκοφάγων της οικογεν. των σταφυλιιδών.

μικροπτελον έπίρρ. πάπ. κατά τι επί πλέον, όλίγον περισσότερον : όντα ώς έτών δέκα τεσσάρων μικ(ρό)πτελον.

μικροπτελος έπίρρ. Έπιρρ. μικρόπτελον βλλ. : ζήσας μικρόπτελος έτη κέθ', αút. ζήσας μικρόπτελος έτών εξήκοντα.

μικρόπτερος-ουν (ηνοή) ό έχουν μικράν, βραχεία νοήν, άναπνοήν : Ήπν.Έπισδ.2,3,7 Ιπτηρίον συνεχών χασιμέων μακρόπτερος, τοισιν άπότασι και μόνις μικρόπτερος.

μικροπόδαρος-η-ο δημ. ό έχουν τους πόδας αútου μικρούς.

μικροποσιδη έν μτην. ό παιών τι μικρόν, έλαττάν : Λογγίν.43,6.

μικροποσιδη-έω μτην. ποιώ τι μικρόν, μικρόνω, έλαττώω : Λογγίν.41,1 μικροποσιδηδ' ούδέν ούτως έν τοις όψηλοίς ώς βυθμός κεκλασμένος λάψκ και ασοσθημένος.

μικροπολιτεια (ή) μτην. τό να είναι ης πολιτης μικράς, άσημάντου πόλεως : Στοδ.3,39,29 Σερί-

φιος άνοιξιζόμενος υπό 'Αθηναίου τη μικροπολιτεια, όμοι μάν έφη ή πατρις δεινός, ού δέ τη πατρίδι. 2) μτην. μικρά πόλις : Βασ.4,697C.

μικροπολιτης (ίδη) κ. μιν. πολιτης, κάτοικος μικράς πόλεως : Άριστφ.Ήπν.817 σύ δ' 'Αθηναίους εζήτησας μικροπολιτας άποσησιν, Ξεν.Ελλ.2,2,10 ήδίκων άνθρωπουσ μικροπολιτας, ΑΙαχην.2,120, Δίων Χρ.34,46,Β1. 'Αλεξ.Ι333 οι γάρ μικροπολιται εισιν ώς ευσμβούλευτοι και προς αútα συμφέρον τή πόλει συμβουλεύουσιν.

μικροπολιτικός-η-όνη κ.νεώτ. κ.δημ. ό άνήκων εις μικράν πόλιν' δδ. μικροπολιτικόν (τόδη) τό πλιθος, οι πολιται μικράς πόλεως, ή ό χαρακτηρισ τοδ μικροπολιτου : Άριστφ.άπ.819. 2) νεώτ. κ. δημ. ό άσκόων μικροπολιτικήν, πολιτικώς άσχολούμενος περί μικρά προς έξυπηρέτησιν των ίδιων συμφερόντων των πολιτικων αútου φίλων.

μικροπολιτικός-ιδος (ή) μτην. θηλ. τοδ μικροπολιτικής βλλ. : Συνέσ.Έπιστ.58 ει δέ τις ώς μικροπολιτιν άποσκευασισι την εκκλήσιν.

μικροπονηρία (ή) νεώτ. κ. δημ. κ. μικροπονηριά ή ιδιότης τοδ μικροπονηρου βλλ., κουτοπονηρία. || κ. ή πρόξεις τοδ μικροπονηρου.

μικροπόνηρος-η-όνη κ. νεώτ. ό πονηρός εις μικρά και άνάξεια λόγου πράγματα, κουτοπόνηρος : Άριστλ.Πολιτ.Ι295β,10 οι δά κακοβηγοι και μικροπονηροι λιν.

μικροπόλια (τάδη) δημ. γεν. τά άγριμια μικρά πτηνά, ά τσιροπόλια.

μικροπόλις-οδος-ουν μιν. κ. νεώτ., ποι. μικρόπος ό έχουν μικρούς πόδας, μικροπόδορος : Εύστ.Ι502,26. 2) νεώτ. ζωολ. τά άρσ. μικρόπους ώς ούσα. γένος ήθρών της οικογεν. των σκορπενιδών.

μικροπόγγατα (τάδη) δημ. κ. μικροπόγγατα μικρά ύποθεσεις, ζητήματα άνάξεια λόγου : μή μαλώντα για μικροπόγγατα.

μικροπρέπαια (ή) κ. νεώτ. ό χαρακτήρ, ή γνώρισμα τοδ μικροπρεπούς, ευτέλεια χαρακτηρισ : Άριστλ.Ρητ.Ι36δδ,19 μεγαλοπρέπαια δέ, άρετή έν άποανήμασι μεγέθους ποιητική' μικροφυχια δέ και μικροπρέπαια τάναντια, αút.ΗΝικ.Ι107β,20, 'Ιεροκλ.Γιλ.Χρ.Έπι.17,459Μ. 2) τοδ τετριμμένον, ή χυδαίότης : Δημήτρ.83.

μικροπρεπείομαι μτην άποθ. είμαι μικροπρεπής, φέρομαι μικροπρεπώς, ταπεινά : Συνέσ. Έπιστ.Ι34 συνυδόμεθα φιλοσοφουντι και παραιτουμένω μιν τώ μικροπρεπέσθεισιν, συνόντι δέ τώ παρ' σοι κρείττονι.

μικροπρεπής-οός-ές (ήπρέπη) κ. νεώτ. μικρολόγος, ευτέλης, χαμηλής, φειδωλός, γλιστρος, άντιθ. μεγαλοπρεπής : Άριστλ.ΗΝικ.Ι123α,27,αút.Ι122β,8 ή άκριβόλογια μικροπρεπής, Δημήτρ.53 μικροπρεπής ή άκριβής, Πλουτ.Νικ.1 ή περί λέξιν άμυλλα και ζηλοτυχια προς έτέρους μικροπρεπής φαίνεται και σοφιστικόν, - μικροπρεπείς άνθρωποι - βλάψεις - επιδιώξεις.

μικροπρεπώς έπίρρ. μτην. σχόλ. κ. νεώτ. κατά τρόπον μικροπρεπή, άρμόζοντα εις μικροπρεπή άνθρωπον : Γαλ.5,471, Σχόλ.Εύρ.Φοίν.111.

μικροπόσωπος-(η-όνη) κ. νεώτ. ό έχουν μικρόν πρόσωπον : Άριστλ.Φυσιογ.808α,30.

μικρόπτερα γλωσσ. κ. νεώτ. έσφ. γρ. άνή μικρά πτερά. 2) νεώτ. ζωολ. κολέπτερα έντομα της οικογεν. των σταφυλιιδών.

μικρόπτερος-ον μιν. κ. νεώτ. μικροπτερούς βλλ. : Κ Μανασσ.Χρον.163. 2) ώς ούσα. μικρόπτερος (ίδη) νεώτ. ζωολ. γένος ήθρών της οικογεν. των κεντραρχιδών.

μικροπτερούς-υγος (όδη) κ. νεώτ. ό έχουν μικράς πτερυγας, μικρόπτερος : Σχόλ.Πινδ.Π.4,29.

μικροπόλη (ή) νεώτ. βιολ. μικρά φυσική όπη εις την κορυφήν της σπερματικής βλάστης των

φυτών ή επί του φάριας ζώων πινών δι' ης εισέρχεται το γαμοποιόν στοιχείον.

μικροπυρήν-ηνος (ό) νεώτ. βιολ. ο μικρότερος των δύο πυρήνων οδς έχουν πολλοί κατώτεροι μονοκύτταροι όργανισμοί.

μικροπόρητος-ος κ. νεώτ. ο έχων μικρόν πυρήνα, κοκορίτσι : Θεόφρ. ΦΑΙ.Ι.16,2 (συγκριλ.)

μικροπόγων-ωνος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ιχθύων της οικογεν. των σπαιινιδιών.

μικροργανισμός (ό) νεώτ., συνήθ. κτ. πληθ., μικροοργανισμός βλ.λ.

μικρορραξ-αγος (ό,ή) μτγν. ο έχων μικράς ράγας, ρώγας, επί της σταφίδος : Διοσκ.5,2

μικρόρρινος-ινος (ό,ή) λεξ. κ. -ις ο έχων μικράν ρίνα, μικρομήτης : Σουιδ. έν λ. κολοδόρριν.

μικροροπόδιος-ον επί πτηνών, ο έχων μικρόν όρροπόδιον, μικράν ούραν : Αριστ.Ζ1 504α,34 οί δε μικροροπόδιοι έκτεταμένους.

μικρορρυγχος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών τετραεργών του άθροίσματος των ήμισθηκών της οικογεν. των λεμουριδών. 2) νεώτ. βοταν. γένος προσωπαυθών φυτών.

μικρορραξ-αγος (ό,ή) Ησα. «μικρορραξ».

μικρορχίδα (ή) νεώτ. άνατ. όπεροβόληκη μικρότης των όρχων, έπαγομένη στειρωσιν.

μικρορχις-αξ (ό) νεώτ. ο έχων μικρούς όρχεις.

μικρός-ά (ή-ό) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. σμικρός, δωρ. μικκός (μ κ. π. μτγν. ποιί, παραβ. μέλων (κ. -ότερος), μέιστος, κ. νεώτ. έλάσσων, έλάχιςτος, μτγν. νεώτ. κ. δημ. -ότερος, -ότατος, βραχύς, περιωρισμένος κατά τό μήκος, τό μέγεθος, τας διάστάσεις : ΰ.Ε 801 Τυδεύς τού μικρός μέν έην τό δέμας, άλλα μαχητής, αút.Ρ 257. 'Οδ.Γ 296 μικρός δέ λίθος μέγα κύμ' άπόεργει, 'Αριστ.Φ.Αχ. 909 μικρός γα μάκος ούτος, ΚΔ Λουκ.19,3 έξήτιε ίδειν τών Ήσων και ούκ ήδύνατο από τό δολχλο, επί τή ηλικία μικρός ήν, αút.ΐακ.3,5 ούτω και ή γλώσσα μικρόν μέλος έστί, παροιμ. άς είν' μικρό τ' άλίαν μου κι άς είν' μοναχικό μου, - μικρά χέρια, - μικρό περιβολάκι. || μτ. άπαρφ. : 'Αριστ.Ειρ.82) μικρό δ' όρν άνωθεν ήστ' || έν συνεκφ. μτ. ούσα : 'Ισοκ.5,145 έν μικρός πολιχνίος και νησούριοις, Ξεν.ΚΠ8,3,38 αύτος σκάντων και σπείρων και μάλα μικρόν γήδιον, αút.Άγασ.1,2) πρβλ. κ. δημ. μικρό σταμάτις, - μικρά χεράκια. || κ. κωμ. : 'Αριστ.Φ.Σα.803 διακατηρίδιον μικρόν πάνυ. 2) έν χρόν. ένν. βραχύς, σύντομος : Πίνδ.Ο 12,12 έν μικρόν .. χρόνυ, 'Αριστ.Πλ.126 έάν αναβλέψης σύ καν μικρόν χρόνον ήστω γιά λγολ, Πλάτ.Πολ.498δ εις- μικρόν χρόνον έρπικας, - μικρό διάστημα, - μικρή άνάπαση' / 3) έν ποσοτική έννοια, όλίγος, άνεπαρκής, πολύ περιωρισμένος : 'Ησιόδ.Έργ.36ί ει γάρ κεν και σμικρόν επί σμικρῷ καταθειο | και θεμα τότ' έρδοις τάχα κεν μέγα και τό γονιτο, 'Αριστ.Φ.ε78 μέλιτος μικρόν, Ξεν.Άπονομ.3,14,1 όπότε δέ των συνιόντων επί δεινών οί με μικρόν όθαν, οί δε πολύ φέριον, ΚΔ Λουκ.12,32 μη φεσθό τό μικρόν ποίμνιον, - μικράς μισθός, - μικρά κεφάλαια, 4) δθ. κ. μτφ. κατό βαθμόν, σπουδαιότητα, σημασιαν, άνάγχιος λόγου, μηδάνος, άσήμαντος, ούχ σοβάρος : 'Εοργν.323 μνηστ' επί σμικρῷ προφάσει φίλον άνδρ' άπολέσσαι | πεθόμενος χραλεή .. διαβολή, Σοφ.ΟΚ 443 έπουσ σμικρόν χάριν, αút.Ρ.361,Εύρ.Ανδρ.387 μεγάλα πράσαν αιτίας μικράς πέρι, ΚΔ Άποκ.3,8 οτι μικράν έγω δύναμιν, Πρόδρ.2,443 μικράν τι παρηγόρημα κεκτημένο σπαινω, - υί ένά μικρό ζήτημα χαλάσας τις καρδιές τους - είναι μικρό τό μυσάό της, - κάνε ένα μικρό κόπο' || δημ.συνήθ. κ. έν συνθ. : μικρο-υπόθεση, - μικροπράματα, - μικροδουλειές, - μι-

κροαρωτάτες. 5) κ. επί προσ., ο ούχι έξέχων, ταπεινός, άσήμαντος : Πίνδ.Π3,108 σμικρός έν σμικροίς, μέγας έν μεγάλοις έσσασαι, Σοφ.Αί.16ί,αút.ΟΚ 958 έπαι με .. σμικρόν τίθεισι, Πλάτ.Πδλ.473B όλιγίστων τών άριθμόν και σμικροτάτων τήν δύναμιν, ΚΔ Λουκ.9,48 ο γάρ μικρότερος έν πάσιν όμιν ύπάρχων, ούτός έστι μέγας || νεώτ. κ. δημ. άνάξιοπρηπής, έυτελής, χυδαίος : μικρός άνθρώπος, από τέτοια μικρή φυχή τί περιμένεις. 6) νεώτ. κ. δημ. νεαρός τών ήλικιαν : Σολωμ.Φραγ.Φραιζερ | μικρός προφήτης έρριξε σέ κορασιά τά μάτια, - από μικρός έδειχνε έξαιρετική νοημοσύνη' παροιμ. ή μικρός μικρός παντρέφου ή μικρός καλογερέφου' || και ώς ούσα : ο,μικρός δέν άνωσει γά καθιστ φράνιμα, - ή μικρή μιλά θαυμάσια τά γαλλικά' τό ούδ. μικρό τό βρέφος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,15 σάν τό τραγούδι πού οι μαννάδες | άργοτραγουδοϋνε σάν άποκοινοϋνε | τά μικρά τους' || ειδ. ο μικρός - ή μικρή νεαρός ύπηρετής, ύπηρετρια : θά σου στείλω τά πράματα μέ τών μικρό. 7) έν έπιρρ. φρ. μικρού ή σμικρού σχεδόν, παρ' όλιγον να .. : Ξεν.ΚΠ 1,4,8 καιώς διαπληδόν αύτῷ ο Ήνος ηνιτες εις γονατα, και μικροθ κείντων έξετραχήλισεν, Δημ.277 || όμ.μικροθ άντι μικράς τιπής, φτηνά : Ξεν.Άπομν.2,10,4 μικροθ πρσάσθαι' || μικρόν όλιγον τι : αút.Άν.5,4,22 σμικρόν ύπολείπεσθαι' || κ. χρόν. : αút.3,1,11 ΚΔΐω.16,16 μικρόν και ού θεωρεϊτέ με και πάλιν μικρόν και όφεστέ με' || κ. μτ. πληθ. επί βαθμοϋ : Πλάτ.Πολ.527Α δσοι και σμικρά γεωμετρίας έμπεριον' || σμικρῷ πρόσθεν όλιγον πρότερον : αút.Νόμ.719B' || όμ. κ. μτ. προθ., οίον επί σμικρόν έν' όλιγον χρόνον, γιά λίγο : Σοφ.Ήλ. 414 άλλα ού κάτοδια πλην επί σμικρόν φράσαι' || όμ. κατά μικρόν εις μικρά τεμάχια, μέρη : Ξεν.Άν.7,3,22 τούς άρτους .. διέκλα κατά μικρόν όμ.όλιγον κατ' όλιγον : Πλάτ.Σοφ.241C ει και κατά σμικρόν οίολ τ' έπιλαβέσθαι ηρ τάνδρος έσμεν, Δημ.24' || παρ' μικρόν παρ' όλιγον, μτ.άπαρφ. Εύρ.Ήρακλ.295 ώς δειν' έπαθεν και παρ' μικρόν φυχην ήλθεν διακνασσαι, 'Ισοκρ.17,42 παρ' μικρόν ποίειν - ήγεσθαι μικρόν σημασιαν άποδιδειν.αút.5,79 μηδε παρ' μικρόν ήγεσθαι τό παρ' πάσιν εϋδοκιμεν, αút.4,59' ούτω κ. : Σοφ.Φιλ.498 έν σμικρῷ ποιοϋμενοι' || τό παρ' μικρόν πράγμα μικράς σημασίας : 'Αριστ.Φυσ.197α, 30' || μετ' μικρόν όλιγον κατόπιον : ΚΔ Ματθ.26,73.

μικροσαρκος-ον μτγν. ο έχων όλιγον κρέας, ο με όλιγην σάρκα : Ξενοκρ.η.Όρειθ.258,81.

μικροσειμογράφος (ό) νεώτ. μικρός και λιαν εύαισθητος σειμογράφος έν χρ. πρός αναγραφην των μικροσειμών, πρβλ. σειμομογράφος.

μικροσεισμός (ό) νεώτ. μικρός, άνεπαίσθητος σεισμός σημειούμενος μόνον ύπό εύαισθητων σειμογραφέων, συνήθ. μη άντιληπτός.

μικροσπερίς-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογεν. των προσωπαυθών.

μικροσπις-ος μτγν. ύπόσπιμος, ο έχων κάψα σπινη ρίνα : Ματθ.Α.1106,20.

μικροστίλ (ή) τό όλιγον έσθιεν, τρώγειν, όλιγη τροφή, φειδωλή διαίτα : Άλεξ.η.Αθην.4,161δ έδει θ' ύπομειναι μικροστίλιαν ρύπον όλιγος σιωπών στυγνότι' άλούσας.

μικροστίγος έν λεξ κ. νεώτ. ο έσθίων, τρώγων όλιγον : Ησα. κ. Σουιδ. έν λ. σικχός. 2) ως ούσα : μικροστίγος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος σορκοφαγών καραβιδιών έντόμων.

μικροσκελής-ους-ές κ. νεώτ. ο έχων μικρά σκελη : 'Αριστ.ΖΜ 684α,10 οί μὲν βάται λεπτοσκελείς, οί δ' Ήρακλειώτικοι μικροσκελείς εΐσιν.

μικροσκοπία (ή) νεώτ. έμπεριρία, γνώσις τών μεθόδων και μέσων ών γίνεται χρήςις έν τή μικροβιολογία και τή καθόλου μικροσκοπική εξέτασει όργανικών ή άνοργάνων τινός άντικειμένου, ή μικροσκοπική ή μικροβιολογική τέχνη.

μικροσκοπικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό άνήλικη ή άναφερόμενος εις τή μικροσκοπίαν, ό τή μικροσκοπία : μικροσκοπικοί μελέται, -μικροσκοπικά εξέτάσεις (α) διά τού μικροσκοπίου γινόμεναι) 2) κ. δημ. τόσον μικρός, ώστε δέν είναι όρατός ειμή διά τού μικροσκοπίου : μικροσκοπικά ζώδια || κτ. έπέκτ. ό καθ' ύπερβολήν μικρός, πολύ μικρός, ώσπί μικρογραφία : μικροσκοπικών ώρολόγιον - κάπνιστρον.

μικροσκοπικός έπίρρ. νεώτ. διά μικροσκοπικής εξέτάσεως : εξέτασαν τό αίμα τού μικροσκοπικός και δέν τού πύραν τίποτα.

μικροσκοπίον (τό) νεώτ. όπτικόν όργανον χρησιμεύον πρός εξέτασιν άντικειμένων λαν μικρών, μη όρατών διά γυμνού όφθαλμού.

μικροσκοπή-έω νεώτ. εξέτάζω, παρατηρῶ διά τού μικροσκοπίου βλλ.

μικρόσροφος-ον μτγν. ό εις μικρά πράγματα σπόρος : Διόδ. Σ 26.) έστι γάρ τινα τών άνθρώπων (άνθρωπών) φιλόφθονα και μικρόσσοφα.

μικρόσπερμος-ον κ. νεώτ. ό έχων μικρόν, όλίγον σπέρμα, σπόρον : Θεόδρ. Φ) 8,3,5 (συγκρ.) 2) τό ούδ. κτ. πληθ. μικρόσπερμα νεώτ. βοταν. κατηγορία δικοτυληθώνων φυτών.

μικρόσπλάνχνος-ον μτγν. ό έχων μικρά σπλάγχνα : Γαλ. 5,318 (ύπερβ.), Μνησιθ. Ηθ.η. Όρειβ. 2,17,6.

μικροσπορία (α) νεώτ. δερματοπάθειαι όμοιοι πρός τās τριχοφυΐας προκαλούμεναι υπό παρασθεν καλουμένων μικροσπορίων.

μικροσπόριον (τό) νεώτ. βοταν. ό σπόρος ή τό σπόριον όπερ βλαστάνον παράγει άνθηριδια παρόμοια πρός τούς κόκκους τής γύρεως τών φανερογάμων φυτών.

μικρόσπορον (τό) νεώτ. κατηγορία νηματομυκήτων προκαλούντων τās μικροσπορίας βλλ.

μικρόστάγιος-υος-υο-ύ ό έχων, παράγων μικρόν στάγιον : Θεόδρ. Φ) 8,4,3.

μικρόστηθος-ος μτγν. ό έχων μικρόν στήθος : Μνησιθ. Αθ.η. Όρειβ. 2,17,6 (ύπερβ.).

μικροστομίδαι (οι) νεώτ. ζωολ. οικογέν. πλατελμίνθων σκωλήκων.

μικρόστομος-ον μτγν. μικρόστομος βλλ. : Αντυλλ.η. Όρειβ. 3,63,12.

μικρόστομος-ον κ. νεώτ. ό έχων μικρόν στόμα ή στόμιον : Ιππ. Νούσ. 6,4,57 μικρόστομον άγιος, Αριστ. Ζ) 502a, 8 τὰ δὲ μικρόστομα ώσπερ άνθρώπων) 2) τό άρσ. ώς ούς. μικρόστομος νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων μικροστομίδων || έπίσης γένος φυσοστόμων σαλμονιδών Ιχθύων.

μικρόσφαιρον (τό) μτγν. κ. νεώτ. τό μικρότατον ειδος τού Ινδικού μαλαθόδρου : Περπλ. Έρ. Θαλ. 65 2) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τής οικολογίας τών έρμειβοιδών.

μικρόσφυγία (ή) νεώτ. παθολογική μικρότης, εξασθένησις τού σφυγμού, καθ' ήν ούτος δυσκόλως γίνεται άντιληπτός.

μικρόσφυγικός-αν μτγν. μικρόσφυγικός βλλ. : Έρμ. Τριμ. έν Ιδει. Ρηγ. 1,381.

μικρόσφυκτας-ον μτγν. ό έχων μικρόν, αδύνατον σφυγιον : Ηρόδ. Ιατρ. έν Rh. Μπ.σ. 58,83, Γαλ. 7,194.

μικρόσφυλα (ή) μτγν. κ. μσν. άδυναμία τού σφυγμού : Γαλ. 7,137, Παυλ. Αιγ. 3,34.

μικρόσχημος (-η) (-οι) μσν. νεώτ. κ. δημ. ειδ. ό φέρον, φορών τή μικρόν σχήμα, ήτοι μοναχικόν ένδυμα, έν άνθή. πρός τή μεγαλόσχημος βλλ. : Νηστ. 1

1921D, Στουδ. Θεόδ. 1753 2) νεώτ. κ. δημ. γενικ. έπί πραγμ., ό έχων μικρόν σχήμα, μικρός, περιορισμένης διαστάσεως.

μικρόσχημων-ονος-ον μσν. μικρόσχημος βλλ. : Εύστ. Πον. 267,54.

μικρόσωμα (τό) νεώτ. άνοτ. έκαστον τών κοκκοειδών μορίων ότινα εύρισκόμενα έντός τού πρωτοπλάσματος άποτελοΐσι πιθανώς μη διαφοροποιημένους πλάστας.

μικρόσωμάτιον (τό) νεώτ. λεπτότατα κοκκία ένδεικτικά τής λεπτότερας ύφης τού πρωτοπλάσματος τού κυττάρου, ή. αυτομικρόσωμον.

μικροτελεστής (ό) (τελώι μσν. ό μικρά πράγματα έκτελών, άντιθ. μεγαλεπήβολος : Εύστ. Πον. 28) 58 μεγαλεπήβολος μέν τήν έρεσιν, μικροτελεστής δά έν ταις έπιβολαίς.

μικροτερίχιον μσν. ύποκορ. τού μικρότερος βλλ., ό μικρός, ό κατά τί μικρότερος : Πρόδρ. 1,100 και βροχίω χαρτοσάκκικλον άλλο μικροτερίχιον.

μικρότερος συγκρ. τού μικρός βλλ.

μικροτερολής-οΐς-ές (τέρμοσαι) μσν. ό εις μικρά πράγματα τερπόμενος : Θεοόδα. Διασ. Αικρ. 208 ό μικροτερολής, πληθ. άριστόπαις.

μικροτεχνήμα-ατος (τό) νεώτ. μικρόν έργον τέχνης, μικρόν κομφοτέχνημα, μινιατούρα.

μικροτέχνης (ή) μτγν. ή τέχνητις μικρών και εύτελών τεχνουργημάτων : Κλήμ. Αλ. Προτρ. 10,98.

μικροτεχνία (ή) σχόλ. κ. νεώτ. ή κομφοτής έν τή τέχνη : Σχολ. Διον. Τραγ. 110Ε 2) νεώτ. ή τέχνη τής κατασκευής μικροτεχνημάτων βλλ.

μικροτεχνικός-ή-όν νεώτ. ό άνήλικη ή άναφερόμενος εις τήν μικροτεχνίαν ή τό μικροτέχνημα βλλ.ς || τό θηλ. μικροτεχνική (ή) ώς ούσα. ή μικροτεχνία βλλ.

μικροτεχνίτης (ό) νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. μικροτεχνίτρια, ό τεχνουργών μικρά κομψά άντικείμενα 2) δημ. δευτερευούσης σημασίας και άξιας τεχνίτης, μη Ικανός διά σπουδαία έργα πδθλ. μικρομανάβης, μικροδιηκόρος.

μικροτλέφωνον (τό) νεώτ. συσκευή φέρουσα έν συνδυασμῶ τού μικρόφωνων (πομπήν) και τό άκουστικόν (δέκτην) τού τηλεφώνου εις μίαν και τήν αύτήν χειρολαβήν.

μικρότης-πος (ή) (μικρός) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. σμικρότης ή ιδιότης τού μικρού βλλ. : Αναξ. 1, Αριστ. Μεταφ. 1056b, 29, Ισοκρ. 4,27 άνάγκη δὲ προαιρεσθαί τών έργεργεσιών μη τās διά μικρότητα διαλοούσας και κατασιωπηθείσας, Πλούτ. Ηθ. 687B μεγέθη και μικρότητα, Αραθ Μοθ. Χαλ. 1,244 ό μέν τρουντζες εις τήν θεωρίαν του και μικρότητα τού σώματος ήτον παρόμοιος με μίαν μαίμουδν 2) άδυναμία, Ισχνότης, έπί τής φωνής : Αριστ. Ψυχ. 422b, 30 3) έλαφρότης, άπαλότης, έπί άνέμου : Θεόδρ. Αν. 1

4) τό διγαγίριον, ταπεινότης και άσημότης ώς πρός τήν άδυναμιν : Ισοκρ. 4,93 πλην εϊ τις διά μικρότητα παρημελήθη, Αριστ. Πολιτ. 1302b, 4 || όμ. κ. έπί ζητημάτων ή πραγμάτων : Αριστ. Ρητ. 1393a, 9

|| κ. έπί έκφράσεως, τό τερμιμμένον τού λόγου, τό μη ύψηλόν : Λογγίν. Υφ. 43,1 δεινή δ' αίσχύναι τή μεγέθη και ή μικρότης τών όνομάτων.

μικροτοκιστής (ό) έπίρρ. ό δανειζών μικρά χρηματικά ποσά έπί τόκω.

μικροτόμη (ή) νεώτ. μικρά, λεπτή τομή 2) ειδ. φυσ. τομή λεπτοτάτων σπιδάδων Ιστού έκτελουμένη διά τού μικροτόμου βλλ.

μικροτόμος (ό) νεώτ. όργανον δι' ού έκτελούνται λεπτά τομα φυσιολογική ή παθολογική τινος Ιστού ή όργάνου.

μικρότοπος-ον μτγν. ό έχων μικρόν τόπον, μικρόν έκτασιν, μικρόν άνοιγμα : Ηρόδ. Ιατρ. έν Rh. Μπ.σ. 58,86.

μικροτράγουδο (τό) δημ. ζώμα συντομώτατον φέρομενον, ἐν ᾧ χορεύεται κυρίως ὁ σαρτός βλλ. **μικροτράπεζας-ον** ὁ εὐτέλης, λιτήν τράπεζαν παραπέθενας, ὁ τρώγων πατωκίκα: Ἀντιφάν.172,1 τ' δ' ἐν Ἑλληνας μικροτράπεζας φιλοτράπεζες (δ. γρ. φιλοτράπεζες) δρασσιαν;

μικροτράχλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μικρὸν τράχλον, ἐπὶ τῆς μήτρας: Σαρ.256.

μικροτρίχας-ον (ἰβρίξ) ὁ ἔχων μικρὰς τρίχας, βραχὺ τρίχωμα: Ἀριστλ.Ζ1 498b,17 καὶ οὐχ ὡσαπερ ὁ ἀνθρώπος ὀλιγότριχον καὶ μικροτρίχον. **μικροῦθα** ἐπίρρ. δημ. μικρόθειν, ἔκ μικρὰς ηλικίας: Κρυστ. Ὁ καλόγηρος 6,15 ἀπὸ μικροῦθε στ' ἀρματα συνήθισα τὸ χέρι.

μικροῦλης-αι δημ. ὑποκορ. ἐπιταταμ. τοῦ μικρός, ὁ πολὺ μικρός κτ. τὰς διαστάσεις: μικροῦλα κίβραρα, -μικροῦλα λουλουδάκι: || αὐνήθ, ὡς οὐα. ἐν ἀναφ. πρὸς ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα, ὁ μικρός, ὁ τρυφερός ἡλικίας παῖς: παιγινοῦζεις σά να ἴσαν μικροῦλης, -αγαπᾶ μιά μικροῦλα. **μικροῦλικας-η κ. -ια-ο** δημ. ὑποκορ. τοῦ μικροῦλης βλλ.

μικροῦλοκρῆτης (ὁ) μων. μικρός, ἀσημος ὑποκρῆτης: Εὐστ.Πον.92,95 οἱ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐστὶ πλῆον μικροῦλοκρῆται.

μικροῦτοσκας-η-ο μων. κ. δημ., μων. μικροῦτίσκας-η-ον (Πρόδρ.2,590) ὑποκορ. ἐπιταταμ. τοῦ μικρός, ὁ πολὺ μικρός, ὁ μικροῦλης βλλ.: Πρόδρ. 2,590 καὶ φήσαστε μικροῦτίσκον κεφάλιν κρομμυδίτην, Καρικθ.Ζητ.109 τὰ μάτια τῆς . . ἐκαθρέφτιζαν . . μέσα στή μικροῦτικὴ κόρη τους ὄλο τὸ μαγικὸ εἶδωλο ποῦ ἔστικεν ἄμυρὸς τῆς.

μικροφάγος-ον ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ τρώγων ὀλίγα, ὀλιγοφάγος, ὁ ἐοθίαν κακῶς: Σουῖδ. ἐν λ. ματιολοχός: || νεώτ. ἱατρ. τὸ οὐδ. πληθ. μικροφάγα τὰ λευκὰ αἵμοσφαιρία τὰ ἔχοντα ὀλιγον πρωτόπλασμα, ὡς συλλαμβάνοντα καὶ καταστρέφοντα τὰ μικροβία.

μικροφωφῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ δίδων τὴν ἐντύπωσιν μικροῦ, ὁ φαινόμενος μικρός, ὁ μικρός τὴν ὄψιν: Διόδ.Σ ἐν Φώτ.Βιβλ.21,29 καὶ αἱ μικροφωφῆς ὁ Κρόνος, μαζῶνα, ὡς φασι, τῶν ἄλλων ἀπάρχων πλανητῶν.

μικροφωφῆ(ον) (τό) νεώτ. μονὰς ἠλεκτρικῆς χωρητικότητος (ἐν ἑκατομμυριοστών τοῦ φαρᾶδ). **μικροφάρυγγ-υγος** μτγν. ποι. ὁ ἔχων μικρὸν φάρυγα, στενόν, λεπτόν λαιμόν, ἐπὶ λαγύδων: Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 9,229 εὐστομα, μικροφάρυγγ (δ. γρ. μακροφάρυγγ).

μικροφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἀμφακμικὴ ἐλαττωματικὴς καθ' ἣν ἀπέχεται σφαιρικῶς τὰν διαστάσεων τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς φυσιολογικάς.

μικροφθαλμος-ον κ. νεώτ. κ. μικροφθαλμος ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς, μικρομμάτης: Ἰνν. Ἐπιθ.6,7,1, Πρόκλ. Τερτράδ.203, Ἐπιγρ., Ἰσ.Πορφ. ἐν Ἀλλὰτ.308, αὐτ.315.

μικροφιλδοξία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μικροφιλδοξοῦ, μικρὰ φιλοδοξία.

μικροφιλδοξος-ον νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. -η ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν ἐπὶ μικροῦς, ὁ μικροχάρης. 2) ὁ μικρός, ὁ ἀσημος καὶ ἄμα φιλόδοξος.

μικροφιλοτιμία (ἡ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μικροφιλοτιμοῦ βλλ., ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐν μικροῖς πράγματα τιμὴν, διακρίσιν: Θεόφρ.Καρ. 21, ἡ δὲ μικροφιλοτιμία δόξει εἶναι δρασξίς τιμῆς ἀνελευθέρως, - ἡ μικροφιλοτιμία τὸν ἔπαγα.

μικροφιλότιμος-(η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ φιλότιμος διὰ μικρὰ καὶ ἀνάξια λόγου πράγματα, ὁ ἀγαπῶν καὶ ἐπιδιώκων ἀσημαντοῦς διακρίσεις, ὁ κενόδοξος, ὁ ζυπααμένος: Θεόφρ. Χαρ.21,2 ὁ δὲ μικροφιλότιμος τοιοῦτός τις ἐστί,

οἷος σπουδάσαι, ἐπὶ δεῖπνον κληθείς, παρ' αὐτὸν τὸν καλεῖσάντα κατακείμενος δεῖπνῆσαι || πάς, οὐ εὐκόλως θίγεται ἡ φιλοτιμία.

μικροφρονών (μικροφρονῶν) ἐπίρρ. μτγν. μετ' μικροφροσύνην βλλ., ὀλιγοφρονών, μικροπρεπές: Πολυδ.4,15.

μικροφρόνη (ἡ) μτγν. ἡ ταπεινότης ἐν τοῖς φρονήμασι, τὸ ἔχειν μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρόνημα: Πλουτ. Ἡθ.351α σοφιστικὴ μικροφροσύνη.

μικροφρόνος-ον μτγν. ὁ ἔχων ταπεινὸν φρόνημα, ὁ χαμερπής: Δίων Κ 61,5,Μάξ.Τύρ.41,5.

μικροφωφῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ τὴν φύλην μικρός, μικροσώμος, λεπτοφύης, μικροκαμωμένος: Πορφύρ. Νυμρ.28 τὰ μὲν νότια μικροφωφῆ ποιεῖ τὰ σώματα, Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.439.

μικροφύλα (ἡ) μτγν. μικρὸν ἀνάστημα: Στράβ. 17,21 τὰχα δὲ καὶ τοὺς Πυγμαίους ἀπὸ τῆς τοῦτων μικροφύλας ἀνεσθάνον καὶ ἀνέπλασαν.

μικροφύλλος-ον κ. σμικροφύλλος (ἡ) πηπ.Γαλ. 19,128) ὁ ἔχων μικρὰ φύλλα: Ἰνπ.Ἐκκ.14 παρθένιον τὸ μικροφύλλον.

μικροφυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μικροφύτον βλλ., ὁ τῶν μικροφύτων.

μικροφύτων (τὸ) νεώτ. βοταν. μικροσκοπικὸς φυτικός ὄργανισμός, φυτικός μικροβίον.

μικροφωνία (ἡ) ἱσχοφωνία, ἀδυναμία φωνῆς: Ἀριστλ.Ζ1 787a,3 ἄλλ' ἀπειθὴ ἐστὶν ἔπειρον τὸ βαρὺ καὶ τὸ οὐδὲ ἐν φωνῇ, μεγαλοφωνίας καὶ μικροφωνίας.

μικροφωνων (τὸ) νεώτ. συσκευή πρὸς λήψην ἠχητικῶν κυμάτων καὶ μετατροπὴν αὐτῶν εἰς αὐξομειομένης ἐντάσεως ἠλεκτρικῶν ρεύμα.

μικροφωφῆς-ο(ν) (κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μικρὰν, ἀσθενικὴν, ἱσχήν, ἀδύνατον φωνήν: Ἄλεξ 26, Ἀριστλ.Ζ1 787a,4 ἐστὶ γὰρ καὶ οὐφῶνα μεγαλόφωνα καὶ μικροφωνα βαρῶφωνα. 2) ὁ ἔχων ἀσθενὴ ἴσχυν, ἀσθενῆ φωνήν, ἀσθενῆ προφών: Διον. Ἰκ.Συνθ.14. 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. μικροφωφων (τὸ) βλλ. ὡς οὐσ

μικροφωτογραφία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ εἰκόνη λαμβανομένη ἐκ μικροσκοπικῶν παρασκευασμάτων τῆ βοηθεία τοῦ μικροσκοπίου. 2) φωτογράφηση τῶν τοιοῦτων παρασκευασμάτων.

μικροφωτογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μικροφωτογραφίαν βλλ.

μικροφωφῆς-οὐς-ές (χαίρω) μτγν. κ. νεώτ., δημ. μικροφωφῆς-η-ο χαίρων, ὁ εὐχαριστούμενος ἐπὶ μικροῖς, ὁ εὐκόλως ἱκανοποιούμενος μετ' ἀσημαντα πράγματα, ὁ μικροπρεπής: Λουγγίν.Υφ 4,4 δμως διὰ τὰ οὕτως μικροχάρη ποτε ἐαυτὸν ἐπιλανθάνονται; ἱμικροαστεῖότητες, ἀστεία ἀσημαντα), αὐτ.41,1, Ἀντιπ.Στωικ.3,255 ποικιλῶνα ἠδονῶν ἀπὸδύσαν ἀνεγνώων καὶ μικροχάρων, προβλ Φιλδδ.Ποιημ.5,25.

μικροχημία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς γεν. χημείας ἀσχολούμενος μετ' τὴν διερεύνησιν τῶν εἰδ. ἰδιοτήτων μικρῶν καὶ ἐλαχίστων τεμαχίστων καὶ μετ' ὅν καθορισμὸν τῶν συστατικῶν αὐτῶν τῆ βοηθεία μικροσκοπίου ἢ ὑπερμικροσκοπίου, μικροκυτοῦ, ὑπερβηθῶ κτ.

μικροχημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μικροχημίαν βλλ.

μικροχρονόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς καταμέτρησην μικροτάτων διαστάσεων τοῦ χρόνου.

μικροχρονος-ον μων. ὁ ὀλιγόχρονος: || τὸ οὐδ. μικροχρονος ὡς οὐσ. μικρὸν χρονικὸν διάστημα: Κ Μανασσ.Χρον.4107.

μικροχῶρι (τό) δημ. μικρὸν ὀλιγάνθρωπον χωρίον, ἀντίθ. μεγαλοχῶρι.

μικροχῶρος-ον μτγν. ὁ ἔχων μικρὸν τόπον, ὁ περιέχων μικρὸν ἄωρον: Στράβ.3,4,19 ὄσα δὲ καὶ

βάρβαρα και έκτετοπισμένα και μικρόχρωρα και διεσπασμένα.

μικροφία (ή) νεωτ. Ιατρ. διαταραχή της όρασεως, καθ' ην τα αντικείμενα φαίνονται μικρότερα του φυσικού των μεγεθών.

μικροφυχία (ή) κ. νεώτ., δημ. μικροφυχία μικρός φυχής, ταπεινότης, ποταπότης φρονήματος : Ίσοκρ.5,79, Δημ.319 ίδιαις έχθραις και φθόνοι και μικροφυχία έστι σμηνον, αút.40, Αριστλ. Η.Νικ. ΙΙ25α,33, Μέγ. Γεωργ. άπ.3, Κικ. Αττ.9, ΙΙ4, Λογγίν. Υφ.4,7 άλλ' οδδ' έκ τοιοούτων προσώπων διά μικροφυχίαν καλόν άσχημούν.

μικροφυχος (-η)-ο(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ό μικράν φυχήν έχων, ό μικρά και ταπεινά φρονών, άντθ. μεγάλόφυχος : Ίσοκρ.4,172, Δημ.316 τών δέ μη μικροφύχου ποιείν έργον άνθρώπου, Αριστλ. Η.Νικ. ΙΙ23β, Ι0, Μηνάιν.12,6 Συνεξ. Αγ. Νικολάου ά σνήθης ποιείν τοις μικροφύχοις τών έλεον // συνεκδ. ό στερομένους Ικανού θάρρους, γενναϊότητος, ό δειλός.

μικροφυχώ-έω (μικροφυχος) κ. νεώτ. λιποφυχώ, λιποθυμώ : Αριστλ. Πρ.890β, ΙΙ, Λιβάν.4,165,20, Εφοραίμ Σύρ.3,244F. 2) νεώτ. κ. δημ. είμαι ή δεικνυμαι μικροφύχως βλ.λ.

μικροφύχως μτγν. κ. νεώτ. άθύμως, δειλώς, άτόλμως : Ίω.Χρυσ.3,52,32, Γρηγ.Ναζ.80,834Α, Πρωκ. Γαζ.Επιστ.59. 2) νεώτ. κ. δημ. μικροφύχων, μη μικροφύχίαν, στενόκαρδα.

μικρόλη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος άμφιβίων άνοσφρον έκ τών φανορογλώσσων.

μικρόν μτγν. κ. νεώτ., δ. τ. σμικρόν καθιστώ τί μικρόν, μικραίνω : Δημήτρ.236. // κάμνω τί ό λιγώτερον. έλαττώνω : Δισκ.Εύη. Ι,154, Γαλ.18η,77. 2) μsn. γράφω διά του ο κ. οχιλί διά του κ. Εύστ.68,1, Ζωναρ. έν λ. έρον.

μικρόνους (ό) (μικρόνοι) μsn. τό καθιστών τί μικρόν, τό μικρόνειν, σμικρυνσις : Ίω.Κλημ.98ΙC.

μικρόνόμετρον (τό) νεώτ. είδ. συσκευή άκριβείας διά τήν μέτρηση άντιστάσεων τής τάξεως του εκατομμυριοστού του άμ βλλ.

μικρόνους-ον (όνομα) μτγν. ό έχων μικρόν όνομα, μικράν όνομασίαν : Ίάμβλ.Νικ.Αριθμ.71P Γάκσιος γάρ πολύγυνος σόστμηά έστι του ύπερ αυτών μονάδι μικρωνομότερου.

μικρός (μικρός) έπιρρ. κ. σμικρός έν όλγοις, δι' όλίγων : Πλάτ.Κριτ.Ι07D ότι τά μέν ούράνια και θεία άγαθώμεν και σμικρός είκόνα λεγόμενα, Ηρωδιαν. Ιστ.3,9 ού μικρός έλικούτα τών του Σεθήρου στρατόν // κατά μικράς ποσότητας : παροιμ. έν Αρχιμ.Στομαχ.Ι.

μικτοβαρής-ους-ές νεώτ. έν φρ. μικτοβαρής στάθμισις (ή) νεώτ. ή στάθμισις, καθ' ην τό βάρος έμπορευμάτος ύπολογίζεται μετά του βάρους του περιέχοντος αυτό.

μικτογενής-ους-ές νεώτ. ό έκ μίξεως προερχόμενος, ό γενόμενος έκ συνδυασμού άτόμων διαφόρων γενών : κύων μικτογενής.

μικτός-ή-όν (μειγνυμι) κ. νεώτ., δ.γρ. μεικτός, ό μειγμένους, ό έκ διαφόρων είδών προερχόμενος, ό σύμμεικτος, ό σύνθετος : Αριστφ.Θεσμ.ΙΙ14 μή τί μικτόν παίνεται,, Πλάτ.Φιλ.22D, αút.Πολ.547B άτε ούκείτι κεκτημένην άπλοτύε τε και άνευτέι τούς τοιοούτους άνδρας άλλα μικτούς, αút.Νόμ.837B, πρβλ.Διον.Αλ.Δημ.41, Καλλ.Λουτρ.Παλλ.16 ού γάρ Αθηναία χρίματα μικτά φιλεί,, Απολλ.Ρ4, 677 τοιούτος και προτέρης εξέλλιος έβλάσπισε χθών άντί μικτοισιν άσρηνημένους μελέασσιν, Μαν.6,322, Παύλ.Αιγ.6,88,35, Πασαδ.Χρ.Μηλ.163 ώσφράνθη τό μικτόν άρωμα του κηρίου, του έλαίου του του θυμιάματος, -μικτή γραμμή ή άντετακωμένη έξ εύθείων και καμπυλώη, -μικτή ταξιασθία ή έν μέρει βορρωώδης και έν μέρει κυματώδης,

-μικτή γλώσσα (ή χρησιμοποούσα τύπους καθαρευοנית και δημοτικούς), -μικτός γάμος (γάμος μεταξύ έτεροόξων χριστιανών), -μικτός αριθμός (πραγματικός αριθμός άποτελούμενος από άκεραιον και κλάσμα), -μικτόν γένος (έν τή άρχ.μουσική τό γένος έν φ παρούσίζοντο δύο ή τρεις χαρακτηρισ γενικοί), -μικτόν συμβούλιον (τό έν τώ Πατριαρχείω Κωνιπόλεως έδρευον συμβούλιον, άπερ άποτελεί μετά τής Ιεράς Συνόδου τά δύο άνώτατα διοικητικά σώματα του Οίκουμ. Πατριαρχείου), -μικτά δικαστήρια (διεθνώς συνεστατημένα δικαστήρια έν Αγώντω έκδικάζοντα τός μεταξύ άλλωδών και ήθαγενών διαφοράς), -μικτά δαιτητικά δικαστήρια (δικαστήρια έν οίς έκδικάζονται αι ύφιστάμεναι διαφοραι μεταξύ ύπηκόων τής Αγγλοαλλικής Συμμαχίας του 1914 και τών ήττημένων κρατών), -μικτα συμβάσεις (αί άγνοστοι εις τόν σχετ. νόμον συμβάσεις αι προερχόμεναι έκ του συνδυασμού στοιχείων περιεχομένων εις γνωστάς εις τόν νόμον αμυδράσεις), -μικτόν σχολείον (έν φ φοιτώσι και συνδιδάσκονται μαθηται και μαθήτριάι), -μικτή έπιτροπή (ή έπιτροπή, ής τά μέλη άνήκοντες εις διαφορούς έταιρείας ή ένθικότητας). 2) πάπ. ποικίλος, πολύχρωμος, παροδός : καρποδέσμια μικτά δύο.

μικτότης-ητος (ή) μτγν. ή συμβετότης, τό να ύπάρχη σύνθεσις : Δαμδσκ.Αρχ.65.

μικτόχρους-ους-ουιν-ουιν μτγν. ό έχων μικτόν χρώμα, ό ποικιλόχρους : Αρχιμ.Προβλ.Β13,21.

μικτούσις-ουιν (ή) νεώτ. ό του Μικτού, ό έκ του Μικτού : Έπιγρ.Δήλου σκάφια μικτούσια.

μικεύθος (ή) μτγν. ύποκορ. του μικτός, πολύ μικρός, μικρούλης, Ιδ. ώς κορ. άν. : ΑΠ 6,355.

μικάνθηρη (ή) νεώτ. ζωολ. όνομ. του γένους Ιχθύων γαλέος έκ τών σκουελιδών.

μικάζι-άκος (ή) άπτ. τ. του σμιλαζ (βλ.λ.4) : Εύρ. Βάσιλ.108, αút.702 στεφάνους δρυός τε μιλάκος τ' άνθεσφόρου, Αριστφ.Νεφ.1007, αút. Ορν.215 φυλλόκομου μιλάκος 2) μέλας : Έρμην.33.

μιλός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος άρπακτικών πτηνών τής όμοιοειν. τών Ιερακιδών.

μιλημα (τό) (μιλώ) δημ. ή πράξις του όμιλειν, τό όμιλειν, όμιλία : Σολωμ.Τά δύο αδελφια 70 ό άγγελος τωσ, που παίρνει τό μιλημα, τής πήρε μη φίλημα γλυκού τήν ψυχή.

μιλησία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος άντόμων διπτέρων τής όμοιοειν. τών σφριβιδών.

μιλησιακός-ή-όν μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν Μιλητον, ό τής Μιλήτου, ό Μιλήσιος βλ.λ. : Πλούτ.Κράσ.32 τών Σουρήων όρών στήν τών Μιλησιακών άκολαστημάτων ηήραν εξητητημένον πρόσθεν // τό ούδ. κτ. πλθθ. μιλησιακά ώς ούς. τίλους έργου Αριστειδου του Μιλησιου : αút. εισήγγικεν άκόλαστα βιβλια τών Αριστειδου Μιλησιακών.

μιλησιος-ουιν, Ιων. θηλ. -η ό έκ Μιλήτου, ό κάτοικος αυτής : Ανακρ.85 πάλαι ποίησάν έσαν άλλ. κίμοι Μιλησιου, Ηρ.Ι,17, αút.5,28 τούτους γάρ καταρτιστήρας έκ πάντων Έλλήνων ειλοντο Μιλησιου // τό θηλ. Μιλησιή (ή) χώρα τής Μιλήτου, ή Μιλητος : αút.Ι,17, αút.5,29.

μιλησιουργής-ους-ές (έργον) ό κατεσκευασμένος έν Μιλήτω ή ό κατά τόν τρόπον τών Μιλησιών τεχνουργήματος : Αθην.ΙΙ,486B Κριτας δ' έν τή Λακεδαιμονίωιν πολιτικά εκλήνι μιλησιουργής και δίερος μιλησιουργής, Έπιγρ. ήδουπόριον μιλησιουργής.

μιλησις (-ιδος) (ή) μτγν. ή μιλησία βλ.λ. : Παρβ.άπ.29,6 μιλητό (τό) (μιλώ) δημ. όμιλία, λόγος : Ζερβ. Τραγ.Κτ 54,3 οι άπό τής πλάκας τής σχισμής σά μιλητό άφοκράσθη // συνδιάλεξις, κούβεντα Έφταλ.Οδ.234 πάλε άρχισε τό μιλητό.

μίλι (τό) δημ. έσφ.φρ. αντί μίλια ή μήλη βλ.λ. : Βαλακρ.Φωτεινός 2,207. Οδοδούλα, μέ το μίλι σου . . . δε μου νονεί . . . μὴν τρέμεις.

μίλι (τό) δημ. μίλιον βλ.λ.

μίλια (τό) μαν. κ. δημ. όμιλια βλ.λ. : Έρωτόκρ. 3,463, σὺτ.466 μὰ μὴ βουληθῆς μιλιά νά πῆς ποτέ σου, Σολωμ. Ο Λάμπρος 20,1 ή μιλιά σου βραχνή, θαμπό τὸ βλέμμα, Παλαμ.τάφ.46,3 πού σου παίρνω τὴ μιλιά σά ζωτικίης πανωρίης, Πορφύρ.Σ.κ.11,6 καί πέφτωσιν κάποια δίχως μιλιά, σάν τίς φυγές κ. παροιμ. άσπρένια μου μιλιά, χρυσά μου βουδαμάρια (ὅτι ή σιωπή νόμισμα π. άνωτέρα καί τῆς άριστής όμιλίας: || ό τρόπος τοῦ όμιλεῖν, ή προφορά : τὴν εγνώρισε άμέσως άπ' τὴ μιλιά τῆς || κ. έπιρρ. μιλιά ἱπποστάτῳ νά έπικράτηση σιωπῆς πρὸς ασκαμός.

μίλια (τό) μιλιον μτν. μετρώ κατά μιλία καί τοποθετῶ μιλιοδεικτάς : Πολύδ.34,11,8 Πολύδῳ άπό τῆς Ίανυγίας μεριλιάσαι φσηί καί ελναι μιλία πεντακόσια εξήκοντα δύο εἰς Σῆναν πόλιν.

μιλιαρήσιον (τό) μτν. κ. μαν., ά.φρ. μιλιάρσιον Γ'Ολυμπ. Άλγ.76B, Άετ.3,1001 άργυρούς νόμισμα π. Βυζ. άξία 1,25 χρυσ. Οραχμῆς σημερινῆς : Ίουστιν. Νεαρ.105,2α', Κεθρ.Γεώργ. εἰς Ίουλίον 168 ό γάρ Σικινίων δι' ένδειαν χρυσίου τοῖς στρατιώταις τὰ μιλιάρσια κατασκευάσας έπίδεδόκε.

μιλιάρσιον (τό) μτν. δοχείον, σκευὸς χάλκινον ύψηλόν καί όξυ πρὸς τὰ άνω, έχον έλικοειδεῖς σφάλλας, έντός τοῦ όποίου θεβριανέτω δῶδωρ : ΑΠΠ.244, Άθην.3,98C τὸ μιλιάρσιον καλούμενον ὑπὸ Ρωμαίων τὸ εἰς τὴν τοῦ θερμοῦ ύδατος καταρραγῆσιν κατασκευαζόμενον, Ήρών Πνευμ. 2,34, Σχόλ.Αουκ.Λεξίφ.β' 2) μιλιοδεικτῆς βλ.λ. : Ίω.Αυδ.Μην 4,49.

μιλιασμός (ὁ) (μιλιάζω) μτν. καταμέτρσις κατὰ μιλία καί τοποθέτησις άνά έκαστον μιλιον μιλιοδεικτῶν : Στράβ.6,2,1 έν δε τῆ γεωγραφία μεζῶν λέγεται τὰ διαστήματα κατὰ μέρος διηρημένα μιλιασμῶ.

μιλιγγρα (ή) δημ. μελιγκρα βλ.λ.

μιλιζω λεξ. μετρώ κατὰ μιλία, μιλιάζω βλ.λ. : Ζωναρ.

μίλιον (τό) μαν. τ. προελθὼν έκ τοῦ μιλιον βλ.λ. : Χρον.Μαρ.2897 άπάνω τῆς Λακαϊδεμίας κανένα μίλιον πλέον.

μιλιοδεικτῆς (ὁ) νεώτ. κιονισκὸς τοποθετούμενος άνά μιλιον, έν φ' έγκαρτάττειται οικείος άριθμός : || είδος όδομετρικῆς συσκευῆς, δι' ής δείκνυνται τὰ μιλία.

μιλιοδρομῶ-ώ μτν. διατρέχω ὡς ἱππεύς τὸ έν ἱπποδρόμῳ μιλιον : Ίω.Χρυσ.Αόγ. περὶ Ίπποδρ. καί ἱππεύς αὐτοῦ οὐκ άπό λευκῆς έπί σπενδόνα μιλιοδρομῶν.

μιλιόλη (ή) νεώτ. ζφολ. γένος τρηματοκόχων έκ τῶν μιλιολιθῶν.

μιλιόλιθαι (οἱ) νεώτ. ζφολ. οἶκος τρηματοκόχων τοῦ άθροίσματος τῶν ριζοπόδων.

μίλι(ον) (τό) μτν., μαν., νεώτ. κ. δημ., μαν. κ. μίλι, ά.φρ. μελίον μονάς μήκουσ μεγάλων άποστάσεων ποικίλλουσιν κατὰ τόπους καί έποχάς κ. χρ., θθ. τὸ ρωμαϊκόν μίλιον Ίσοδουμουέν πρὸς 1000 διπλά βήματα ή Β στάδια, ήτοι 1535 μ., μικρότερον δηλ. τοῦ σημ. άγγλ. μιλίου καί 80 άράδας : Πολύδ.34,11,8 άπό τῆς Ίανυγίας . . . είναι μιλία πεντακόσια εξήκοντα δύο εἰς Σῆναν πόλιν, Στράβ.3,1,9, ΚΔΜατθ.5,41 καί όστις σε άγαρευσει μίλιον έν, θαγαε μετ' αὐτοῦ δύο, Πλουτ.Γραρχ.7 πρὸς δὲ τούτοις αἰματῆσσις κατὰ μιλιον ὁδὸν πάσαν || έν τῆ μαν. τὸ βυζαντινὸν μιλιον Ίσοδουμουέν πρὸς 1800 βήματα : Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,190 καί έφθανε μακράν ζωσ ένα μιλιον || όμ. έν χρ. ύπερότερον καί τὸ

ένετικόν μίλιον Ίσοδουμουέν πρὸς 1738,67 μ. : Έρωτόκρ.4,942 καί ό τόπος, όπου κώετος, ήτα μακρά ένα μίλι || έν τῆ νεωτ. γίνεται διακρίσις μιλίου γεοαίου καί ναυτικού, τῶν όποίων ή έκτασις ποικίλλει κατὰ χώρας (ή λ. 15. έν τῆ δημ. χρησιμοποιεῖται άποκλειστικῶς σχεδόν διά τὸν καθορισμὸν έκτάσεως ὕδατινῶς έπιφανειῶν) ὅθεν μίλιον γεωγραφικόν μονάς μήκουσ Ίσοδουμουόσα πρὸς 4' τοῦ γηίνου Ίσημεριού καί λογιζόμενῳ πρὸς 7422 μ. περιπού. || τὸ άγγλικόν γεοαίον μίλιον μονάς μετρήσεως μήκουσ έπὶ έπρὸς Ίσομην πρὸς 1609 μ. περιπού. || μίλιον ταχυδρομικόν ή παρισίνων μονάς μήκουσ 1949,04 μ., βραδύτερον δὲ 2143,94 μ., - μ. σαξωνικόν 7,500 μ., - μ. πρωσικόν ή άμβούργειον 7532,47 μ., - αἰστριανόν 7,585,94 μ., - μ. πολωνικόν 8534,25 μ., - μ. σουηδικόν 10,688,44 μ. || τετραγωνικόν μίλιον μονάς μετρήσεως γεοαίον έπιφανειῶν, έχουσα πλευρᾶν 2,589 μ. περιπού. || νεώτ. κ. δημ. (ναυτικόν) μίλι(ον) μονάς μετρήσεως μήκουσ θαλασσίον έκτάσεων Ίσοδουμουόσα πρὸς 1851 μ. : Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.39 δὲν άπέλει ήμιου μιλιον άπό τὴν άκτῆν 2) νεώτ. κ. δημ. κτ πληθ. μέγα μήκουσ, άπόστασις μεγάλη μη προσδιοριζόμενῳ άκριδῶς, καί έπὶ γεοαίας καί ὕδατινῆς έπιφανείας : ό.τραγ. βιταῖα δίνει τ' άλγῶν του καί πᾶσι σαράντα μιλία, Παπαδ.Νεκρ.Ταξ.11 κάποια φαροπούλα ή τράτα θά εὔρεν Ίωωσ τῶν πνιγμένων πλέοντα εἰς τὸ πέλαγος μιλία μακράν, Άρτ.Βατοπ.2,40 καί φτειάνει . . . άπό γνώσεσ καρραβῶν καί μ' αὐτὸ πιά προχωρεῖ στοῦ καιροῦ τὸ δρόμῳ μιλία κὶ άλλα μιλία 3) μτν. κ. μαν. μικρόν, εὔταλουσ εξίσις νόμισμα : ΔιωνΚ τὸ χρυσὸν μιλιον, ΚΠορφ.Περὶ άποδρασίως άνδραπόδων παρέχει ό δεσπότης Ν. νόμισμα έν, μιλία δ' 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν εκ τῶν άγρωστίδων.

μιλιόν (τό) δημ. κ. μηλιόν βλ.λ. είδος έμπροσθογεμῶσ πολεμικῶ τυφεκίου έν χρ. κατὰ τὴν έλληνικὴν επανάστασιν τοῦ 1821.

μιλιόνι (τό) δημ. κ. μελεούν έκατομμύριον 2) μέγας άριθμός, άπροσδιόριστος, άμέτρητον πλῆθος, άνυπολόγιστον : εἶχε κοριοῦσ μιλιοῦνια, εὐχῆ μιλιοῦνια ν' άποκτήσης.

μιλιταρισμός (ὁ) (λατ.) νεώτ. κ. δημ. τάσις, καθ' ήν ή πολιτικῆ ζωῆ μίας χώρας καθορίζεται άπό τὴν ὄργανωμένην στρατιωτικὴν βίαν, στρατοκρατία βλ.λ.

μιλιταριστῆς (ὁ) νεώτ. ό άκολουθῶν τὸν μιλιταρισμὸν βλ.λ. ὡς πολιτικόν σύστημα, στρατοκράτης, στρατοκρατικῶ.

μιλλαπόρα (ή) νεώτ. ζφολ. γένος πολυπόδων εκ τῶν μιλιοποριδῶν.

μιλλαπορίδα (οἱ) νεώτ. ζφολ. οἶκος πολυπόδων τῶν άθροίσματῶσ τῶν κοραλλιοδῶν.

μιλλαρανδισμός (ὁ) νεώτ. άτελής ανάπτυξις τῶν ραγῶν τοῦ βότρυος τῆς άμπέλου εξ' άταλοῦσ γονιμοποιήσεως.

μιλλαριτῆς (ὁ) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτῶν θειοῦχον κικέλιον.

μιλλάρι (τό) (άραβ. μιλλέτι δημ. κ. μελ(ή)έτι μιλέτι, μίλλι- ή χιλιοστο- α' συνθ. τῶν ὄν. τεχνικῶν καί φυσικῶν μονάδων, σημαίνον τὸ χιλιοστὸν μέρος τῆς δια τὸ ὕπολοιπον μέρους τῆς λ. δηλουμένησ μονάδος : μιλλαριπέρ τὸ 1/1000 τῆσ μονάδος άμπερί.

μιλλαμετρον (τό) νεώτ. χιλιοστόμετρον βλ.λ.

μιλλιαπέρ (τό) νεώτ. μονάς πίεσεως τοῦ συστήματος C.G.S χρησιμοποιουμένη διά τὴν έκφρασιν τῆς βαρομετρικῆς πίεσεως, αντί τοῦ χιλιοστόμετρον βλ.λ.

μίλλιον (τό) νεώτ. μίλι(ον) βλ.λ.

μῖλλος-ή-ον Ἦσ. εβραδαύς. **μῖλλότης**-πος (ή) λεξ. βραδότης, ναχέκεια, ἀσθέ-
νεια Ἦσ. (πιβ. ἀντ) μῖλλότης ἐν Ἦσ. ἐν λ. ναχέκεια
μῖλλοσίν (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκάρεων ἐκ
τῶν ἀρκτησιειδῶν.

μῖλλος (ή) σμιλαξ βλλ. : Κρατίν.98, Θεόφρ.Φι3,4,2.
αὐτ.5,7,6. 2) μτγν. τὸ ἀνθος αὐτῆς : Πολυδ.
6,106 ἰάμφ.ἀνάγγ.ι.

μῖλλοσίνης (τό) νεώτ. ὀρυκτολ. πυριτικῶν ὀρυ-
πτόν ἄλας τοῦ ἀργίλλου ἐνυδρῶν.

μῖλλάριον (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ μῖλλος βλλ.3) :

μῖλλάριον Τυφῶνος.

μῖλλάριον (τό) μτγν. ἀγγεῖον ἐν φ' ἐπιθετο πρὸς
φύλαξιν μῖλλος βλλ.ι) : Αἴ7,6,205 στάθμαι καὶ μῖλ-
ταῖα καὶ αἱ σχεδὸν ἀμειψιλήγες.

μῖλλαιος-α-ον μῖλλοσις γ. ὁ μῖλτινος βλλ., ὁ
ἐκ μῖλλου βλλ.ι) : Αἴ7,6,103 μῖλλαιω στάγματι πει-
θόμενον ἢ ἐρυθρὰ γραμμῆ, ἣτις σχηματίζεται
ὅπθ' τῆς στάφνης, ἣτοι τοῦ μεμῖλωμένου σχοι-
νίου τοῦ ἐλυοῦροσθι.

μῖλλαιῶς-έως (ό) μῖλλοσις Ἐπιγρ. βαφεύς χρῆσι-
μοποιῶν μῖλλον βλλ.

μῖλληλιφῆς-οὐς-ές (μῖλλος, ἀλείφω) ὁ διὰ μῖλ-
του ἀληθινός, ὁ βαμμένος με χρῶμα ἐρυθρόν,
ἐπὶ πλοῖου : Ἦρ.3,58 τὸ δὲ παλαιὸν ἄπασαι αἱ
νῆες ἦσαν μῖλληλιφῆς ἢ κωμ. κ. ἐπὶ τῶν Ἀθη-
ναίων ὄπτινες διὰ τεταμένου μεμῖλωμένου σχοι-
νίου ὠδοῦμενοι ὠδιγοῦντο ἀπὸ τῆν Ἀγορὰν πρὸς
τὴν Πνύκα : Πλάτ.Κωμ.6,Δ.

μῖλλίτιος-η-ον (μῖλλοσις) μτγν. μῖλλαιος βλλ., ὁ
ἐκ μῖλλου : Πλούτ. Ἠθ.1081B, πρὸβλ. Κλεινοῦδ.2,1
ἢ τὸ οὐδ. μῖλλινον (τό) ὡς οὐσα. μῖλλος βλλ.ι),
κοκκινόχωμα : Πλούτ. Ἠθ.287D ταχὺ γὰρ ἐξάνθει
τὸ μῖλλινον, ὡτὰ παλαιὰ τῶν ἀγαλμάτων ἐχρῶζον.

μῖλλίτις-ιδος (ή) μτγν. ὑποκορ. τοῦ μῖλλος ἄνευ
ὕπακορ. σημ., μῖλλος βλλ.ι) : Ἐπιφάν. Αἴρ.18,3.

μῖλλίτις (ό) μῖλλοσις μτγν., θηλ. μῖλλίτις-ιδος ὁ
ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μῖλλου βλλ.ι), ὁ ἐκ τοῦ εἰδούς
τῆς μῖλλου : Πλιν.Φι36,147.

μῖλλοσάφθ-έω νεώτ. βάρω, χρωματίζω διὰ
μῖλλου βλλ.ι).

μῖλλοσραφία (ή) νεώτ. ἡ διὰ μῖλλου γραφή,
ἴδ. διακόσμησις προμετωπίδων, τίτλων, ἐπιτίτων,
ἀρχικῶν γραμμ. δ. χειρογράφων καὶ ζωγράφους
μικρῶν παραστάσεων, ἀ. μνιοσραφία βλλ.

μῖλλοσκάρηνος-ον μῖλλοσις, κάρηνοι μτγν. ὁ ἔχων
ἐρυθρόν, ὡσαύτ' ἡ μῖλλος, κεφαλήν : Ὀππ. Αἴ.5,273.

μῖλλοσλόγθ-έω Ἐπιγρ. δοκιμάζω, ἐξετάζω τὴν
ἐπιφάνειαν τῶν λίθων δι' ὀρθογωνίου ὀργάνου κε-
χρησμένου διὰ μῖλλου.

μῖλλοσπάρης-ον μῖλλοσις, παρειά ὁ ἔχων ἐρυ-
θρός τὰς παρειάς, κοκκινόχωμος ἐπὶ πλοίων,
εἶδ. τῶν τῶ Ὀδυσσεύς, ὧν τὰ ἐκατέρωθεν τῆς
πρόμης καὶ τῆς πρόσας ἦσαν βαμμένα με ἐρυ-
θρὸν χρῶμα : Ἰλ.β.637 τῷ δ' ἄβια νῆες ἐποντο
δυῶδεκά μῖλλοσπάροι, Ὀδ.ι.125 ἢ ἡ λ. κ.
κωμ. : Μάχ.π. Ἀθην.3,135B φῆττά εἰ χονδρῶσφης
καὶ τρίγλης μῖλλοσπάροις ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ πνος λι-
θου ἐρυθροπόου : Ὀρφ. Αἴθ.615 ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ πε-
διάδω, ὧν ἡ γῆ εἶναι κοκκινόχωμα : Ὀππ.Κυν.3,509
ξάνθαι δ' αὐτ' ἕτεροι ἐπὶ πεδίω μῖλλοσπαρῶν
μῖλλοσπρεπτος-ον ποι. ὁ ἔχων χρῶμα μῖλλου, λαμ-
πρόν ἐρυθρόν χρῶμα, ὄφιν ἐρυθρόν : Αἴσχ.π.116.

μῖλλοσπρεπτος-ον λεξ. ὁ μῖλλοσπάρης βλλ. :

Ἀπολλ.Λεξ. Ὀμ., Ἦσ.

μῖλλοσις (ή) κ. νεώτ. παραλλογή τοῦ ὀρυκτοῦ αἰ-
ματίου, χρῆσιμοποιουμένη πρὸς ἐρυθρὸν χρῶσιν,
κοκκινόχωμα, κιννάβαρι, ἄμμιον : Ἦρ.4,191 τὸ δὲ
σῶμα χρίσται μῖλλω, αὐτ.7,69, Πά' ἔρ.22,14
ἐξυλῶμενα ἐν κέδρω καὶ κερσίμενα ἐν μῖλ-
τῷ, Διοσκ.5,96, Ἐπιγρ., Πάπ. ἢ τὸ μεμῖλω-
μένον σχοῖνον : Ἀριστ. Ἐκκλ.378 καὶ δῖτα πολὺν

ἡ μῖλλος . γέλυον παρίσχειν, ἦν προσεφραῖνον
κόκλω : 2) μτγν. μῖλλοσις : Πλιν.Φι33,115, Νίκ.
Ἐπρ.864 μῖλλος Ἀμνῆς 3) μτγν. ἐρουσίθη βλλ. :
Παυσ.Γραμμ.ἀπ.257 4) πάπ. μαγική ὄν. τοῦ
αἵματος.

μῖλλοσφορίων-ῶνος (ό) Ἐπιγρ. ὄν. μῖλλός ἐν
Ἀρκεσίῳ τῆς Ἀμοροῦσι.

μῖλλοσφορίης-οὐς-ές μτγν. ποι. ὁ συμπεφυρμέ-
νος, ὁ ἀνακατεμένος με ἐρυθρὸν χρῶμα, ὁ ἀλη-
θυμένος με μῖλλον βλλ.ι) : Αἴ7,6,103 τρύπανό θ'
ἐλακσίχηρα τέτρατρά τε μῖλλοσφορή τε σχοῖνον
ἰδ.γρ. μῖλλοσφορή).

μῖλλοσχρίστος-ον μῖλλοσις, χρίω μτγν. ὁ ἀληθυμέ-
νος, ὁ κεχρισμένος διὰ μῖλλου : Χρῆσμ.Σιβ.3,589.

μῖλλοσχροῦς-οος-οον-οον μων. ὁ ἔχων χρῶμα
μῖλλου, ὁ ἐρυθρόχροος, ὁ κόκκινος : Τζέτζ.Μεθ'
Ὀμ.269 μῖλλοσχροον δρος.

μῖλλοσχροῦς-χρωτός (ό) μτγν. ὁ ἐρυθρός, ὁ κόκ-
κινος : Ἐξέκ. Ἐξ.259.

μῖλλοσθ-έω (μῖλλοσις) καλύπτω, ἀλείφω, χρίω διὰ μῖλ-
του βλλ.ι) : Ἐπιγρ.,Πολυδ.Β,104 σχοῖνον μῖλλοσ-
σαντας διὰ τῶν τοξοτῶν συνήλθονον τοὺς ἐκ τῆς
ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.10,126
ἢ μέσ. κ. παθ. καλύπτω, χρίω ἑμαυτὸν ἢ καλύ-
πτωμα, χρίωμαι ὑπ' ἄ. με μῖλλον. Ἦρ.4,194 μῖλ-
τοῦνται δ' ὄν πάντες οὗτοι καὶ μῖλλοσφραγίστου,
Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.10,126 μεμῖλωμένη τῆ χειρὶ ἢ με-
μῖλωμένον σχοῖνον βεβαμμένον διὰ μῖλλου σχοι-
νίου, δι' οὗ συνηλατῶν τοὺς ἐν τῆ ἀγορᾷ περι-
φερομένους πολλὰς πρὸς τὴν Πνύκα : Ἀριστ.
Ἄχ.22, Πολυδ.8,104.

μῖλλοσθης-οὐς-ες ὁ ἐρυθρός ὡς μῖλλος : Εἰδβουλ.
98,6 ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρώς ἐπὶ τῶν τράχηλον
ἄλοκα μῖλλοσθ ποιεῖ, Στράβ.16,4,20,Διοσκ.5,99,
Λοκ.Συρ.Β ἄνεμοι . . ἰσάμενοι τὴν γῆν τῷ πο-
ταμῷ ἐπιφύροσιν ἄλοσιν ἐς τὰ μάλιστα μῖλλοσ-
θσα' 2) μτγν. ὁ περιέχων, ὁ παρέχων, ὁ πορᾶ-
γων μῖλλον : Στράβ.16,4,5 καὶ πλοσίον δρος ἐστὶν
ἐν πεδίω μῖλλοσθ.

μῖλλοσρυχία (ή) μῖλλοσρύχιοι ἐξόρυξις μῖλλου ἢ
ὀρυχίον μῖλλου : Ἀμειφ.15.

μῖλλοσράγος-ον μῖλλοσις, ὀρύσσω μτγν. ὁ ἐξο-
ρύσσω μῖλλον : Πολυδ.7,100.

μῖλλοσσις-έως (ή) λεξ. κ.νεώτ. γλώσσα. τοῦ μῖλλοσις
Ἦσ. ἢ νεώτ. ἡ διὰ μῖλλου ἐπικάλυψις, ἐπίχρισις

μῖλλοστέος-η-ον μων. κ. νεώτ. ὁ μεμῖλωμένος, ὁ
διὰ μῖλλου βαμμένος, ὁ ἀλείφμενος με μῖλλον :
Εἰστ.1885,2 μῖλλοστέος προσωμασις.

μῖλλοσι (αἰ) μτγν. κ. μῖλλοσι (αἰ) μῖλλοσσις βλλ. :
Διοσκ.1,109, αὐτ. Εἰπ.1,45,Γαλ.12,725,Παῦλ. Αἴ.3,22.

μῖλλοσός (ό) μτγν. ὁ πάχων ἐκ μῖλλοσσεως βλλ. :
Βέπτ.Βαλ.10,16,Γλωσσα.

μῖλλοσφθ-έως (ή) μτγν. μαδάρωσις βλλ., ἀσθέ-
νεια καθ' ἡν ἀνοπίπνου αἱ βλεφάρωδες : Γαλ.12,789.

μῖλλθ-έω μων., ὄμ., προστ. ἐνεστ. μῖλλει, μῖλλει,
παρτα. (ἐμῖλλοῦσα κ. (ἐμῖλλαι)γα, ἀόρ. (ἐμῖλλισα,
μέσ. μῖλλέμαι, παρτα. (ἐμῖλλίμουσιν, παθ. ἀόρ.
(ἐμῖλλήθηκα, πορακ. μτχ. μῖλλέμενος, οὐκὸδ, λα-
λῶ, λέγω, διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, κουβεντιά-
ζω : Ἐρωτ.κρ.1,373, αὐτ.3,464 θάλας τα μετὰ τὸ
δοθλό σου γῆ ἀγάσται ἀ μῖλλησις, Σολωμ.Τὰ δύο
ἀδέλφια 60 ἡ Ἀγυυόλα σπαοῖσαι καὶ δὲν τοῦ
μῖλλθ, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.76 ποῦ ἐμαδας πῶς μῖ-
λοῦν οἱ καρδαβῆες, Χατζῶν.Βρ.Ἐρ.22,1 ἴσαι μῖ-
λοῦσα με τοὺς ἡσικωσ, Πάλαμ.Καμη.Αἴων.107,9
αὐτ.Δωδ.Γύφ.59,5, αὐτ.111,20 πρὸς τ' ἀδέρφια με-
γάλοσταμα μῖλλθ, Ζερβ.Γραγ.ΚΚ Β,22 ἐγὼ βῆκα
δυὸ στὸ δρόμο, ποῦ μῖλλοῦσανε γλυκά, δ.διστ.
ἐβγα, ἦλιε μου, καρσί καὶ μῖλλει μου ἢ φρ.
ἐγὼ μῖλλθ καὶ γῶ τ' ἀκούω ἰεῖς μῖλλην κοπιῶσα
ὀμῖλω, δὲν εἰσακούομαι ἢ τὸ παθ. ληλοῦμαι,
χρησιμῶ ὡς μέσον συνεννοήσεως διὰ τοῦ λό-

γόν, ἐπὶ γλώσσης λαλουμένης· οὐτὴ ἡ γλώσσα δὴν μιλιέται πούθενα σήμερα· ἢ δημ. συνηθ. ολέγομαι εἰς τινα γλώσσον, λαλῶ αὐτὴν μτ. εὐχερέως· καταλαβαίνω τ' ἀγγλικά, μὰ δὲν τὰ μιλῶ· ἢ ὄμ. ἀγορεύω, ἐκφώνω λόγον, κἀμῶν διδάξω· ἐν ᾧ μιλαγε γιὰ τὸν Παπαδομάντην, ἔπαθε Ζάλη, - ἢ μορεῖται μὰ μιλήρ τρεῖς ὥρες, χωρὶς καθόλου νὰ κουρασθῆ· 2) συνεκδ. λέγω, ἐκφράζω τὴν γνώμην μου, ὑποστηρίζω αὐτήν, διατυπώνω τὰς ἀντιρρήσεις μου, ἀντιλέγω· δὲ μορεῖς, θὰ σκάσης, ἂν δὲ μιλήσῃς, παροίμι. θποιος δὲ μιλεῖ τὸν θάψον (ὅτι ἂν δὲν ὑποστηρίξῃς τὰ συμφέροντά σου, ἀφαινεῖσαι π. τῶν ἄ.)·

3) Δημ συζητῶ ἐπὶ τιος ὑπόθεσεως, συμφωνῶ μετὰ τιος, ἰδ. ἐν φρ. τὰ μιλήσαμε ἢ τὰ χουμὲ μιλημένα· ἢ παροίμ. φρ μιλημένα τιμημένα (ἐπὶ τὴν προσωφανοῦντων. οἰνεῖ ὑπόθεσις τηρήσεως τὴν συμφωνηθέντων)· 4) δημ. μτφ. εἰμαι ἐκπαραστικός, ζῶηρος, ἔχω ζῶην· Παλαμ. 'Ιαμβ. Ἀνακ.13,7 καὶ τὰ γάτια μιλούσαε σὰν ἀρμονίας ἤχος, Ζερβ. Αὐρ. Σάτ.1... κὶ ἀπ' τότε ἡ γλώσσα κόμπιαζε, μὰ μιλαγαν τὰ πράττα, - δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὰ πράττα μιλᾶν· πρβλ. παροίμ. ἀρχ. φρ. ὁ παρῶν καιρὸς μόνον οὐλ' ὠνῆν ἠφείεις (ἀνη.9)· φρ. τὸ πρῶμα μιλαεῖ μοναχὸ τὸν (ἐλναι αὐτοδύλου)· 5) δημ. τὸ μέσ. ἀλληλοπαθ. μιλιούμαι μτ. ἔμπροθ. διορ. (μτ. .) διμιλῶ οἰκείως πῶς μετ' ἄ., ὅθ. συνεκδ. διατηρῶ τὴν μετὰ τιος σχέσιν γνωρίμου, προηγουμένης διακοπέσαν οἷον ἐκ δυσαρρεσκείας, ἐχθρότητας κτ·· ἀπ' ὅταν ξαναγίναμε γειτονεα, ἀναγκαστικὰ μιλιούμαστε, - δὲν μιλούμαστε πιά μετὰ τὰ νεβερικά (ἰδεοκῆσθαι τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις)· κ. ἀπολ. ἐξέφυγονομένου τοῦ ἔμπροθ. διορ.· πῶς τὰ πᾶτε μετὰ τοῦ γειτόνου; - δὲν μιλιούμαστε· 6) δημ. μιλιέμαι ἐπὶ προσ. ἔχοντος ἄξιωμα κ. ἰδ. δικαστοῦ, εἰσακοχῶ φιλικὰ εἰσηγήσεις, συστάσεις, παρακλήσεις ὑπὲρ τιος ἢ εἰς τινα ὑπόθεσιν, ἐπιπράξομαι βλ.λ. 4), συνήθ. ἐν χρ. κτ. γ· προσ. - δὲ δικαστὴς ποῦ μιλιέται δὲν εἶναι τίμιος, - ὁ ὑπουργὸς μιλήθηκε καὶ δὲν θὰ φέρῃ δυσκολίες· ὅθ. ἀντίθ. δὲν μιλιέται εἶναι ἀκέραιος, εἶναι ἀπρόσιτος εἰς συστάσεις, παρακλήσεις κτ·· αὐτὸς δὲν μιλιέται ἀπὸ κανέναν· ἢ ἡ μτ. παθ. παρακ. μιλημένος

-πιο ὁ εἰς ὃν ἐγένοντο ἤδη συστάσεις, παρακλήσεις, ἰδ. ὁ εὐμενὸς ἀποδεχθεῖς τὰς συστάσεις· δλοῖ ὁ ἔνορκος ἦταν μιλημένος· 7) εἰδ. δὲν μιλιέται ἐπὶ προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς χρονικὸν τι δι-ἀστήμη, εἶναι ἐκ δυσωμίας, ἐκ δυσαρρεσκείας, ἐξ ὀργῆς ἀπρόσιτος εἰς διμιλίας φιλικὰς ἢ παρακλητικὰς· σήμερα ὁ προϊστάμενος ἦρθε κακόκεφος καὶ δὲν μιλιέται.

μυαίκυλον (ἴδι) κ. νεώτ., ὄγρ. μυαίκυλον (Θεόδωρ.Φ13,16,4, Πολυδ.7,144, Γαλ.6,62) κ. μμεικύλος (ἴ) (αὐτ.) κ. μμάλκυλος (ἴ)· ἴ) καρπὸς τῆς κομάρου βλ.λ., κοῦμαρο· Κράτ.40 πᾶνυ γάρ ἔστιν ὠρικά τὰ τιτθ' ὠσπερ μῆλον ἡ μυαίκυλα, Θεόδομος.Καμ.67, "Ἀμφις 38 φέρει ὁ πρῖνος ἀκύλου, ὁ κόμαρος μυαίκυλα, Σιάλ.108, Θεόδωρ.ΦΑτ.2, 8,2, Πτορφ. Αποχ.2,7· 2) νεώτ. βοταν. φευδῆς καρπὸς ἐν ᾧ ὁ ἀνθικός ἀζῶν παχυνόμενος καθίσταται σαρκοῶδης, ἐν ᾧ περιελθόνται τὰ πραγματικά σπέρματα, ὡς τὸ χαμαίκερασον.

Μιμαλλῶν-ωνος (ἴ) μτγν. ἰδ. κτ. πλθ. μακεδ. ἂν, τῶν Μισαῶδων, τῶν Βακχῶν· Σουῖδ. ἐτὰς Βάκχας τοῦ Διονυσίου· Στράβ.10,3,10 Ἰθαίαι τε καὶ Οὔται καὶ Μιμαλλῶνες, Πλούτ'. Ἀλέξ.2.

μιμάεσσα ἴσ. «χρητέισσα»· πρβλ. μιμηχός, **μιμάρ** ἴσ. «ἀναίδετς».

μιμάριον (ἴδι) μσν. πορνικὸν καταγώνιον, πορνεῖον· Κεράμρ.Βι. Ἀγ. Ἀνδρ. τοῦ Σαλοῦ 3 ἀπέχρησται εἰς τὰ μιμάρια τῶν ἀσφῶνων γυναικῶν.

μιμαρκίς-κος (ἴ) κ. μίμορκις-κος ἴσ. «κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱεροῦ μεθ' αἱμάτων σκευαζόμενα, μάλιστα δὲ ἐπὶ λαγῶν, ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὄσων δὲ Φερεκρῆτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φθοῖ»· Ἄριστ. Ἀχ.112 ἄλλ' ἡ πρό δειψύων τὴν μιμαρκίον κατέδουαι, Διφιλ. Ἰγλυκεῖα δ' ἡ μιμαρκίς, **μιμάς-ἄδω** (ἴ) μτγν. γυνὴ ὑποκρινομένη ἐν τοῖς μίμοις, ἠθοποιὸς παίζουσα μίμοις· Αἰλ.ἀπ.123, ΑΠ9,139, Ἐπιγρ., Σουῖδ.ἐπ. κρίσεως· 2) Δουκάγγ. «τῶν μιμάδων ἦτοι τῶν πορνικῶν».

μιμάστα ἴσ. «ἀγρία λάχανα».

μιμαυλος (ἴ) μτγν. παντόμορος συνοδευόμενος κατὰ τὴν παράστασιν ὑπ' αὐλοῦ ἢ μιμούμενος τὸν ἦχον ἀλοῦ· καὶ ὁ ὑποκριτὴς τοιοῦτου εἰδους μίμου· Ἀθῆν.10,452F καὶ Ἄριστῶνυμος ὁ φιλοκίθαριστὴς, ἔτι δὲ Κλέων ὁ μιμαυλος.

μιμαυλῶ-ῶ ἴσ. «εἰμι μιμαυλος».

μιμαίε (ἴ) μτγν. κ. μιμαί μίμησις, πράξις μίμου, φάραμα, μτγν.· Φιλ.2,598 καὶ γάρ τὸ πράγμα μιμαίε τις ἦν.

μιμέρα ἴσ. «μμητική τέχνη καὶ μίμησις».

μιμηλάζω μτγν. μιμοῦμαι· Φιλ.1,557 ὁπότε καὶ τὸ μιμηλάζων ἀγαθὸν κακῶ, αὐτ.610, μιμηλάζοντες καὶ παρακρίπτοντες τὸ δοκίμου νόμισμα (κῶδ. μιμηλίζοντες), πρβλ. ἴσ.

μιμηλῆ (ἴ) νεώτ. βοταν. κ. μιμόζα γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἑλλοβοκέρπων· ἢ μιμηλῆς φαιδὸς δρόγη πλοσεία εἰς οὐσίαις δεφικῆς χρησιμοποιοῦμένη εἰς τὴν βυρσοδεφίαν.

μῆμηλός-ῆ-όν μτγν. ὁ μιμούμενος, ὁ μιμητικός, ὁ ἐπιτηδεῖος εἰς μίμησιν· Λουκ.ΖΤραγ.33 θῶραξ δὲ μοι γελῶτος ἀμφὶ σώματι πλασθεῖς παρῶρητο μιμηλῆ τέχνην, Μαν.6,525 μιμηλῆ γραφίς, Γαλ.Χρ. Μορ.3,16 (ἰβητικὸς μιμηλῆς πρὸς τὸ χεῖρον) ἢ ὄμ. κ. μτ. γενικ.· Λουκ.Εἰκ.17 μιμηλότατοι ἀπάντων τεχνιτῶν, Ἀπολλωνῖδ. ΑΠ9,280· 2) κ. μτ. παθ. σμρ. ὁ κατὰ μίμησιν τιος γενόμενος, ὁ κατὰ ζωγραφικὴν μίμησιν ποιεῖμενος, ὁ ἐξωγραφόμενος· Πλούτ'. Ἄγρ.2 καὶ ἀπονηθῶσκον ἀπέπει μῆτε πλαστῶν μῆτε μιμητῶν ποιήσασθαι τὸ σώματος εἰκόνα.

μιμηλότης-ητος (ἴ) Σουῖδ. «μίμησις».

μιμηλῶς (ἴ) μιμηλός (ἴ) πρρο. μσν. μιμητικός βλ.λ., κατὰ μίμησιν, μετ' ἐπιτηδεῖότητα μιμηλοῦ βλ.λ.· Σουῖδ. ἐν λ. ὄρμα, Εὐστ.6,7.

μιμηλά-ατος (ἴ) (μιμοῦμαι) τὸ κατὰ μίμησιν τιος κατασκευαζόμενον, ὁμοίωμα, ἀντίτυπον· Αἰσχ.ἀπ. 364 Λιβυρικήης μιμημα καυδῆς χιτῶν, Εὐρ. Ἐλ.74 μίμημ' ἔχεις Ἐλένης, Ἀντιφάν.1,6,6 μιμητάτα χειρὸς Ἀττικῆς (ἐπὶ τινα εἰδῶν ἄρτου), Πλάτ.Τίμ. 48B, Κλεάνθ.1,4 θεοῦ μίμημα λαχόντες, ΑΠ7,195 αὐτοψαφὲς μίμημα λῦρας (ἐπὶ τῆς ἀκρίδος), Μουσῶν.ἀπ.17,90B ἀνθρωπινὸν μίμημα θεοῦ· 2) κωμ. λιπεχνική παράστασις· Πλάτ.Νόμ.669B δ,τι τε βούλεται καὶ ὄψω εἶκοι τῶν . . μιμητῶν.

μιμησίς-εως (ἴ) (μιμοῦμαι) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μιμοῦμαι βλ.λ., τὸ μιμεῖσθαι, ἀνομιμήσις· Θουκ.1,95 καὶ τυραννίδων μᾶλλον φαίνεται μίμησις ἢ στρατηγία, Ἄριστ. Βάτρ.109, αὐτ. κατὰ τὴν σὴν μίμησιν ἴνα σέ μιμηθούη, αὐτ.Θεσμ.156 ἄ δ' οὐ κεκτῆμεθα, μίμησις ἦδῃ ταῦτα συνθηρεῖται, Πλάτ.Γοργ.511A, Μηναι. 12,6,Βι. Ἀγ.Νικόλαος ὅσω καὶ πλεόν διερεθίζεαι οἶδε πρὸς μίμησιν, - δὲν εἶναι πρωτότυπον, ἀλλὰ ἡ μίμησις ἔξωθεν ἔργων· 1) ἀναπαράγωγῆς ἐνός προτύπου κατὰ τέλος ἀνομιμήσις· Διον. Ἐπιγρ. π.Συριαν. Ἐπιμ.3R· 3) ἡ διὰ τέχνης παράστασις, τεχνικὴ ἀπόδοσις· Πλάτ.Σοφ.265B, αὐτ.Πολ.598B μιμήσασθαι ἢ πρὸς τὸ φαινόμενον, ὡς φαίνεται, φαντασματος ἢ ἀληθείας οὕσα μίμησις· ἰδ. περὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως ὡς τέχνης μιμητικῆς· Ἄριστ.Ποιητ.144γ,22 ὁμοίως δὲ κᾶν ἐν τις ἀπαντα τὰ μέτρα μειγνύων ποιῶσι τὴν μίμησιν,

καθ' ἑρμηνείαν. . . Κένταυρον. 4) παράστασις, ἐξείκτιστος, εἰκόμ, ὀνομασία: 'Ηρ.3,37 πυγμαίου ἀνδρός μμητής ἐστί, πρβλ. 'Ινπ.Δι.1,21: 5) νεώτ. τὸ ἐκ μμηθῶς προελθὸν ἀντικείμενον: τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶναι γνήσιον, εἶναι μμησις'. 6) νεώτ. μουσ. ἐπανόληθς ὑπὸ μίας φωνῆς φράσεως ἢ τμήματος φρ. προταθέντος ὑπὸ ἑτέρας φωνῆς.

μμητής (ἰ) [μμηθῆμαι] κ. μον., νεώτ., κ. δημ., νεώτ. κ. δημ. θηλ. μμητήρια ὁ μοιούμενος τινα ἢ νεώτ. κ. δημ. θηλ. μμητήρια, τὴν διαγωγὴν ἄλλου: Ξεν. Ἀν.1,6,3 οἱ διδάσκαλοι τοῦ μαθητῆς μμητής ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσιν, Κδ Κορινθ.1,4,16 παρακαλῶ σὺν ἡμῶς, μμητὰ μοι γίνεσθαι, Λιβῶν. 'Ἐπιστ.115,4 οἱ μμητὰ τῶν γραμμάτων, Μνηστ.12,5 'Ὁδ.4 μμητής τοῦ δεσπότου γενόμενος, αὐτ.3,8 Σύνετ. τὰ Ἄγ. Θεοφυλάκτου ὁ μέγας τοῦ Θεοῦ μμητής, Βι. Ἀλεξ.2299 ἂν δὲ καὶ φαῖνη μμηθῆς αὐτῶν τῶν σῶν προγόνων. 2) ὁ διὰ μμηθῶς περιστατών τιν: Πλάτ. Πολ.602Α ὁ δὲ μμητής . . ἐκ τοῦ χρεῖσθαι ἐπιστήμην ἔξει ὡν ἂν γράσῃ ἢ δόξαν ὀρθὴν διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης συνείναι τῷ εἰδότε'. 3) ὁ περιστατών ἢ ἀπομιμούμενος χαρακτήρας ὡς ἠθροποιός ἢ ὡς ποιητής: Ἀριστλ. Πρ. 918β,28, αὐτ. Ποιητ.1460α,8 οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ ταῦτα μμητής. 3) συνημμένον μετὰ τοῦ γόσ, ὁ καθ' ὅλα ὑποκριτής, ὁ πλάνος, ὁ ἀπατεῶν, ὁ ἀγύροδλος: Πλάτ. Πολ.598D ἐντυχῶν ἠσπὶ τι καὶ μμητῆ ἔξηπατήθη' πρβλ. αὐτ. Πολιτ.303C.

μμητησότης (ἰ) νεώτ. ὀρυκτολ. χλωριοῦχον ἀρ-σενικὸν ὄλας τοῦ μολύβδου.

μμητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μμηθῆσιν ἢ εἰς παράστασιν διὰ μμηθῆσως γνωσμένην, ὁ ἐπιτηδεύων, ὁ ἰκανός περὶ τὴν μμηθῆσιν, ἰδ. περὶ τῶν εἰκαστικῶν ἢ ἀραίων τεχνῶν: Πλάτ. Νόμ.668Α, αὐτ. Πολ.605Α ὁ δὲ μμητικός ποιητής δηλοῦν ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς φύχης πέφικε, Ἀριστλ. Ποιητ.1451α,30, αὐτ. Ρητ.1404α,22 ἢ φωνῆ πάντων μμητικώτατον τὼν μορίων, - ὁ ἀνθρωπος εἶναι ζῶον μμητικόν' 2) τὸ θηλ. μμητική (ἡ) ὡς ὄσα. ἱμτ. ἢ ἀνευ τοῦ τέχνη) ἢ τέχνη, ἢ δύναμις τῆς μμηθῆσως: Πλάτ. Πολ.598B πόρρω ἀρα σου τοῦ ἀληθοῦς ἢ μμητική ἐστί, αὐτ. Σοφ. 265Α, Ἀριστλ. Ποιητ.1449β,21.

μμητικότης-ητος (ἡ) μμητικός νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μμητικοῦ, ἡ τάσις, ἡ ἰκανότης τῆς μμηθῆσιν' 2) τὸ φανερῶς καθ' ὃ ζωικοί τινες τύποι ἀπομιμοῦνται τὸ σκῆμα ἢ τὸ χρῶμα ἄλλων ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν μορφῶν.

μμητικός [μμητικός] ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α, κατὰ τρόπον μμητικὸν βλ. λ.: Πλούτ.'Ηθ.188β, Γαλ.8,155, Ἀθῆν.11,505β, Πρόκλ. Πολι.1,60κ μμητικός ζῆν' κ. συγκρ. -ώταρον: Πτολ. Ἀρμ.3,3.

μμητικῶς (ἰ) νεώτ. ἡ μμητικόςτις βλλ. τῶν ζωϊκῶν ὀργανισμῶν. 2) ὀρυκτολ. ἡ ἰδιότης καθ' ἣν ὀρυκτὰ τινα διαμορφοῦνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε παραυσιάζονται ὑπὸ συμπετριαν διάφορον ἐκείνης ἣν ἔπρεπε νὰ ἔχουν. 3) κοινωνιολ. ἡ θεωρία περὶ τῶν κοινωνικῶν φαινομένων τοῦ G. Tarde, καθ' ἣν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ταῦτα ἢ ἀποτελέσματα μμηθῶς. 4) ἱστρ. ἡ εἰς τινὰς ψυχοπαθεῖς παρατηρούμενη τάσις νὰ μιμοῦνται ἐμπαικτικῶς τὸς περὶ αὐτοῦς.

μμητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὄν δύναιται τις νὰ μμηθῇ, ὡν παραστῆσις: Ξεν. Ἀν.3,10,4 οὐκ οὖν τοῦτο γε μμηθῶν ἐν τοῖς ὄμοις. 2) μτγν. ὁ κατὰ μμηθῆσιν γενόμενος: Πολυδ.1,7 μμητὰ τυψώματα.

μμητῶρ-ορος (ἰ) μτγν. ποι. μμητής βλλ. λ.: Μαν.4,75.

μμητα (ἡ) μμητά βλλ. λ.
μμηταίος (ἰ) μτγν. οἱ ἐν λάμβδω γεγραμμένοι μμηταί, λογοτεχνικὸν εἶδος, δι' ὃ παριστῶνται σηκνατοὶ τοῦ καθημερινοῦ βίου εἰς ἱαδικῶν τρίμετρον χολιομοικόν: Πλῆν. Ἐπιστ.6,21,4, Γελ.20,9,2.

μμητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. μμηκή κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοῦς μίμους, ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατὰ τὴν τρόπον τῶν μίμων γινόμενος, ὁ ἀπρεπής: Δημήτρ.151,Κικ. Λόγ.2,59,239, αὐτ. Ρήτ.26,88, Παναδ. Φῶν.122 ἀρχισα νὰ περιγελάῃ τὴν γράστιαν με μμηκίς κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τοῦ στόματος. 2) Ἐπιρρ. ὁ κατάλληλος διὰ θεατρικῶς παραστάσεως. 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. μμηκή ὡς ὄσα. ἢ τέχνη τοῦ ἐκφορέειν διὰ μορφοσμῶν, χειρονομιῶν, κινήσεων τοῦ σώματος, καὶ διὰ τῆς φωνῆς συναίσθηματα, διανοήματα, ἐνθυμιάς, ἢ μμηκὴ εἶναι τέχνη τοῦ ἠθροποιῦ, τῶν ἱερῶν κηρῶν καὶ τοῦ ρήτορος.

μμητικός 'Ησ. χρομετισμός: πρβλ. μμητάσσα.
μμητάξω ἐπικ. τ. τοῦ μίμων βλλ. λ., παραμῆνω, μένω: 'Ἰλ.8,392 ὄν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μμητάξω ἐπὶ παρὰ νηυσίν, αὐτ.Κ.549. 'Ἀπολλ.Ρ.1,226, ἈΠ.4,4, Ὀππ. Ἀκ.5463. 2) μτθ. περιμῆνω, τιθεῖ, μτ. αἰτ.: 'Υμν. Ὀμ.9,6 Ἀπόλλων ἦσται μμητάξων ἐκατὰ δόλον λοχέαιραν.

μμητικός ἐπ. τ. τοῦ ἔμμου, παρατ. τοῦ μίμων.
μμηθήσκω κ. μον., παρατ. ἐμίμησκον ἱμ. συνθ.: Ξεν. Ἐλλ.6,5,33 ἄν-ἰ, μέλλ. μμηθῶ, ἀόρ. ἔμμησα, μέν. κ. παθ. μμηθήσσομαι (σπῶν): Θουκ.6,60, Πλάτ. Ἀξ.368Α, σύνθ. μ. ἐν πρστ.: Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,13, Πλούτ. 'Ηθ.663Β), β' ἐν. πρστ. μμηθήσσομαι ('Ἰλ.Χ.268) ἢ πληθ. ἐπ. παρατ. μμηθήσκοντο (αὐτ. Ν.722), μέσ. μέλλ. μμηθήσομαι, παθ. μέλλ. μμηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἔμμησάμην, ἀπαφρ. μμηθήσασθαι ('Ὁδ.Δ.331, Τυρτ.12,1, 'Ηρ.7,39 σπῶν. ἐν τραγ.: Σοφ. ὈΤ.564), γ' ἐν. ἐπ. μμηθῶσασθε ('Ἰλ.Α.566), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἔμμησθη (σπῶν ἐν Ὀμ.: Ὁδ.Δ.118, σύνθ. ἐν τραγ.: Σοφ. Ἡλ.373), αἰολ. ἔμμησθη (Σαφ. Συμπλ.4,11), παρακ. μτ. σση. ἐνεστ. μμηθήσομαι, αἰολ. μέμνημαι ἢ Ἀλκ. Συμπλ.28,6), β' ἐν. μμηθήσομαι ('Ἰλ.Φ.442) κ. μμηθη (αὐτ. Ὀ.18), ὑποτ. μέμνημαι ('Ὁδ.Ξ.168) κ. μμηθήσομαι (σπῶν: Δημ.1431), γ' ἐν. μμηθήται (σπῶν): 'Ἰσοκρ.18,40, Πλάτ. Φιλ.35β), α' πληθ. μμηθήσασθαι (Σοφ. ὈΤ.49, Πλάτ. Πολιτ.285C), ἰων. μμηθῶσασθαι ἢ Ἀρχ. (Ἰέν Πάπ.), εὐκτ. μμηθήσομαι ('Ἰλ.Φ.745), β' ἐν. μμηθήσομαι ('Ἰέν. Ἀν.1,7,5), γ' ἐν. μμηθήσομαι (σπῶν): αὐτ. ΚΠ.1,6,3, Πλάτ. Πολ.518Α) κ. μμηθῶσασθαι (Κράτ. Κομ.50), ἐπ. μμηθῶσασθαι ('Ἰλ.Ψ.361), β' πληθ. μμηθῶσασθαι (Πινδ. ἀν.94), κ. περιφρ. μμηθῶσασθαι εἶπν (σπῶν): Πλάτ. Εὐθύδ.286β), β' ἐν. πρστ. μμηθήσομαι, ὄμορ. μμηθήσομαι ('Ἰέν. 250), ἰων. μέμνησομαι ('Ἰρ.5,105), αἰολ. μέμνησομαι (Σαφ. Συμπλ.23,8), ἀπαφρ. μμηθήσασθαι, μτθ. μμηθήσασθαι, ἔμμηθῶσασθαι ('Ἰσοκρ.12,35), ἰων. γ' πληθ. ἔμμηθῶσασθαι ('Ἰρ.2,104), τετελ. μέλλ. μμηθήσομαι ('Ἰλ.Χ.390, Ὁδ. Τ.581, 'Ἰρ.β.62, Εὐρ. Ἰνπ.1461, Πλάτ. Φιλ.31β) (τὸ ἐνεργ. συκν. ἐπ., π. τραγ. μ. ἀπαξ ἐν χρ. κ. τοῦτο ἐν λυρικῶν χορίων ἐν Εὐρ. Ἀλκ.878 ἐν τῷ πεζογρ. προτιμῶνται τὰ σπῶν. μτ. τῶν πρσθ. ἀνά κ. ὑπό), ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμίζω, ἐπενθυμίζω, μτ. αἰτ. πρσθ. κ. γενικ. πράγμ.: 'Ἰλ.Α.407 τῶν νῶν μιν μμηθῶσασθαι, αὐτ. Ὀ.31 τῶν σ' αὐτῆς μμηθῶσασθαι, Ἐθρογ.11,23 μτθ. κακῶν μμηθήσομαι' 2) κ. μτ. μ. αἰτ.: 'Ὁδ.Μ.38 μμηθῶσασθαι δὲ σε καὶ θεοὺς ἀτότους, αὐτ. Ξ.169, Εὐρ. Ἀλκ.878 ἔμμηθῶσασθαι δ μου φράσεις ἠλκωσεν' 3) μτγν. κ. ἀπῶτ.: Θεοκρ.15,36 μμηθῶσασθαι φοργῶν' 4) ποι. καθιστῶ τινά ἀξιομιμνήσμενον, ὄνομαστῶν, ἐνδοξῶν: Πινδ. Π.11,13 ἐν τῷ Θρασυδατοῦς ἔμμηθῶσασθαι τρίτον ἐπὶ στέφανον πατρῶων βαλῶν. 5) τὸ μέσ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μμηθῆσιν μου, ἐνθυμῶσασθαι, μτ. γενικ.: 'Ἰλ.Χ.390 αὐτῶν ἐγὼ καὶ καθῆτι φίλων μμηθήσομαι' ἔταίρου, 'Ὁδ.Τ.581, Σαφ. Λυρ. Συμπλ.4,11 οὐδὲ παῖδος οὐδὲ φίλων τοκῶν οὐδὲν ἔμμηθῶσασθαι, 'Ἰρ.β.62 μμηθῶσασθαι τῶν ἐμῶν λάδων, Εὐρ. Ἰνπ.1461 ὡς πολλὰς, Κύπρι, σὺν κακῶν μμηθήσομαι, ΚΔΑουκ.23,42 ὑνησθησθαι μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, Νεκρώσ. Ἀκολ.

μῆλασθι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου' ἢ σπάν. μτ. αἰτ. ἐνθυμούμαι τίνα: 'Ἰλ.2 222 Τυδεΐδα δ' οὐ μνήμηαι, αὐτ.1 527, 'Οδ.3 188, Σοφ. ΟΤ 1057 τὰ δὲ ῥήθητα βούλου μῆτ' ἀμνησθῆναι μάτην, Πλάτ. Νόμ.633δ; Δημ.1002 οὕτε ταῦτα τὰς ὀδοθεσίαις μνησμένοι' ἢ κ. ἀπῳτ.: 'Θουκ.28 πρότερον οὐκ ἄσπιθεσθαί ἀφ' οὐ ἔλληνας μνήμηται, αὐτ.5,66' ἢ κ. μτ. ἀπαφρ.: 'Ἰλ.Ρ 364 μὲ μνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἀλέξεμεναι φόνον αἰπύν, Ἀλοχ.1κ.202 μνήμησο δ' εἰκεῖν, Ἄριστοφ. Ἰνπ.495 μνήμησο δάκνειν, Ξεν. Ἀν.3,2,39 μνηνίσθω ἀγαθὸς ἀνήρ εἶναι, Πλάτ. Ἀπολ.27Β, γυνῶν μνήμησο ἀπιστεῖν' ἢ ἰδ. μτ. εἰδ. πρὸτ. ἐπακολουθούσης: 'Ἡρ.7,18 μνηνιμένος μὲν τὸν ἐπὶ Μασσαγέτας Κύρου στόλον ὡς ἐπὶ ἔρηξ, Ἀλοχ. Ἰο.492 μνήμησο δ' ἀμφίβλητρον ὡς ἐκαίνισας (β. γρ. ὡς ἐκαίνισαν), Ξεν. ΚΠ 2,4,25, Πλάτ. Φιλ.31Α: ἢ κ. μτ. ἀναφ. πρὸτ.: Δημ.127 τὸν Ἐφρασαῖον πρὸτ. ἔσπαθεν μνησμένοι' ἢ κτ. μτ. τελικῆς ὀρι.: 'Ἄριστοφ. Νεφ.1107 μνήμησο' ὅπως εὐ μοι στομώσεις αὐτὸν' ἢ μὲθ'. Ὁμ. μτ. κτηγορηματικῆς: Πίνδ. Ν.11,15 θνατά μνηνάσθω περιστελλών μέλη (β. φέρη εἰς τὸν νοῦν του, ἄς ἀναλογισθῆ ὅτι τὰ μέλη τοῦ σώματός του, ἅπαντα εἶν' ἐνδυμάτων καλῶνται, εἶναι θνητά), Ἀλοχ. Ἀγ.830 μνήμηαι κλῶνων, Ἐφρ. Ἐκ.244 μνήμηθεα ἐλθόντες, Ξεν. ΚΠ 1,6,3 μνήμηαι γὰρ... ἀκούσας ποτὲ σου' ἢ κ. μτ. ἐμ. πρὸτ. προσδιορισμοῦ: 'Οδ.Δ 151 καὶ νῦν ἢ τοι ἐγὼ μνημημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆι, αὐτ. Η.192 περὶ πομπῆς μνησόμεθα, Ἰγν. Ὁμ.7,2 ἀμφὶ Διώνυσον μνήσομαι' ἢ ἐν χρ. μ. μτγν. κ. τὸ παρ. ἐπαναφέρομαι εἰς τὴν μνήμην, ὑπενθυμῶμαι: ΠΔ 1εξ.18,22 πάντα τὰ παραπτώματα αὐτοῦ, ὅσα ἐποίησε, οὐ μνησθήσονται, ΚΠ Πράξ.10,31 αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, αὐτ. Ἀποκ. 16,19 4) ἀναφέρω διὰ λέξεων, κάμνω μνεῖται τῶνος, μνηνοῦμαι: 'Ἰλ.Β 492 μνησασθ', ὅσοι ὑπὸ τῆσιν ἤλασον, 'Οδ.Δ 331 τὸν νῦν μοι μνήσαι, ΠΔ Φαλμ.8,5 τὶ ἐστὶν ἀνθρώπος ὅτι μνησῆκη αὐτοῦ, ΚΔ Ἐφρ.13,3 μνησθεσθαί τὸν δεσμίον ὡς συνδεσμένον' ἢ συχν. ἐν τῷ παθ. ἀορ.: 'Οδ.Δ 118 αὐτὸν πατρός ἐέσιε μνησθήναι, 'Ἡρ.1,36 παιδὸς μὲν πέρι τοῦ ἐμοῦ μὴ μνησθήει ἐτι, αὐτ.9,45, Σοφ. Φιλ.310, 'Θουκ.8,47 ὥστε μνησθῆναι περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς Βελητιοῦται τῶν ἀνθρώπων, αὐτ.1,10, αὐτ. 37, Ἀνα.1,19, Δημ.232 πρῶτος εἰπὼν καὶ μνησθεῖς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης' ἢ κ. μτ. ἐμ. πρὸτ. προσδιορισμοῦ: 'Ἡρ.7,39 καὶ οἰκίους καὶ φίλους μνήσασθαι περὶ σοῦ παῖδος' ἢ μτγν. μτ. ζοτ. πρὸτ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην τῶος, ὑπενθυμῶμαι τὶ εἰς τίνα: Πάπ. ἐμνήσθησιν σοὶ καὶ παρόντι περὶ... ἢ μτγν. κ. ἀπῳτ.: 'Θεοκρ.3,28 ἔγγυνον πρῶν, ὅκα μοι μνησμένῳ, εἰ φιλέεις με [ἐνθυμούμενῳ] τὸ ὄνομα σας ἴνα ἴδω ἔδον...' 5) συγκεντρώω, ἐντέλνω τὴν προσοχὴν μου, προσέχω, διδῶ προσοχὴν: 'Ἰλ.Υ 361 ὡς μεμνῆτο δρόμου (ὅτι ἠδύνατο τὸν δῶσον προσοχὴν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸν τρέξιμον, αὐτ.Δ 222' ἢ φρονιτικῶ, ἐπιμελοῦμαι: αὐτ. Ο.129 μνημημένος ὅδε τι σίτου, οὐτ' εὐνήξ, 'Οδ. Σ 267 μνησθῆναι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάρῳισιν, αὐτ.Κ 177 μνησόμεθα βρωμέη (β. φροντισμῶν περὶ βρωσέως, δηλ. ἄς φαγάμεν), Βαυχ.17,58 μνησθήσθαι πόλεμον τε καὶ μάχας, Πίνδ. ἄν.9,4 μνησθῆσαι αἰοιδάς' 6) ρησι. π. μνήμη, ἀνδάνησις, μνῆια, μνήστις, μνῆμαι, μνήμη, μνημετον, μνήμη. Ἐκ ρίξ. μα-, μεν-, μαν-, μνα- λατ. μεμνενταῖο πρὸλ. μνηστεύω.

μυμόντασι ἐπικ. ἀντὶ μίμουσι, ὁδοτ. πληθ. τῆς μῆχ. τοῦ μίμου βλλ.

μίμω ποι μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρτα. σχηματισθὲν κατὰ ἀναδοκίμασμάον ἐκ τοῦ μίμω, ἐπ. δοτ. πληθ. μτγν. μινώδ' τεσαι ἰ' Ἰλ.Β 296), μτγν. ἐπ. πορτα. μίμωσκον

ἰ. Ὁρφ. Λ.θ.108), μένω, παραμένω σταθερῶς ἐν τῇ μάχῃ: 'Ἰλ.Ν 713 οὐ γὰρ σοὶ σταθῆ ὑμῖν μίμω φίλον κῆρ, αὐτ. Ο 727' 2) βραδύων, ἀργοπορῶ, μένω πίσω: αὐτ. Ζ 69 μὴ τις νῦν ἐνώρον .. μετοπίσθεν μινεμένα' 3) ἐπὶ πραγμ., διαμένω, παραμένω: 'Οδ.Ν 364 ἴνα περ τοῦδε τοῦ σῶα μινεμν' ἢ κ. μέσ.: Ἐπιγρ. Κρήτης: κλέος.. μινεμναι ἀδάατον' ἢ ὑπολείπωμαι: Ἀλοχ.1149 ἴμοι δὲ μινε μινε σχισμὸς ἀμφικεῖ δορῖ, πρὸλ. αὐτ.154' 4) μτ. αἰτ. ἀνεμνῶ τινά, προσμνῶ, ἰδ. περιμνῶ τὴν ἐπίθεσιν τινος: 'Ἰλ.Ε 94 οὐδ' ἄρα μιν μινον, παλέες περ ἐόντες' ἢ ἐπὶ τοῦ καιροῦ, τοῦ χρόνου, προσμνῶ: αὐτ.1 662 ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεικτο καὶ 'Ἡὼ δῖον ἐμινεν, 'Ἠσιοδ. Ἐργ.630 αὐτὸς δ' ὠρατον μινεῖν πλῆδον, εἰςέρον ἔλαθο' ἢ κ. ἀ. πορτα.: Ἀλοχ. Ἀγ.1563 μίμωι δὲ μινόντοσι ἐπὶ θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἐρέξαντα.

μῖμοσθεῖς ἰ) μτγν. ἐν χρ. ὑδριστ. ἠθοποιοῖς (ῶν ἐκ παραστάσεων μίμων βλλ.): Μαν.4,280 μῖμοσθους, χλεύεις τ' ἐπιθῆτορας, ὑβρινεύλωτας, **μῖμογράφος**-ον μτγν. ὁ γράφων, ὁ συνθέτων μίμου: Φιλῶδ. Ποιμῆ.2,72, αὐτ.5,9, αὐτ.13,21 τὸν δὲ ποιητὴν τὸν ἀγαθὸν συνορίζεται κατὰ μῖμογράφου καὶ ἀρεταλόγου, Γαλ.2,631 Μαράβλου τοῦ μῖμογράφου, Διογ.Λ 3,18.

μῖμοδραμα-ατος (τὸ) νεῶτ. εἶδος περιπετειώδους βυλλικοῦ δράματος ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ ἡ παντομίμα ἤλκι καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ αἰκμηκοῦ διακόσμου.

μῖμοειδής-οδός-ές μαν. ὁ πρὸς μίμον βλλ. ὁμοιος, ὁ ὁμοιοῦσιν μὲ μίμον: Ἐφστ.217,36 ἀντὶ τοῦ μῖμοειδῆ καὶ ἀχειροποιῶν ὡς ἀμορφωθέντος τοῦ προσώπου τοῖς δάκρυσι.

μῖμοζα (ἢ) νεῶτ. κ. ὄμμ. τὸ φυτὸν μίμηλῆ βλλ. **μῖμολόγημα-ατος** (τὸ) μτγν. φλαουρία μίμου: Ἐπιφάν. Αἰρ.37,3 τὰ παρ' αὐτοῖς .. μυστήρια, μῖμολογήματα δὲ ὄντα καὶ χλεύεις ἄμπελα.

μῖμολογία (ἢ) μτγν. τὸ μῖμολογεῖν, ἀπαγγελία μίμων: Ἐπιφάν. Αἰρ.21,66.

μῖμολόγος (ὁ) μτγν. ὁ ἠθοποιοῦς, ὁ ἀπαγγέλλων, ὁ παίζων μίμου: Γαλ.17(2),150, Ἐπιγρ.: 2) ὁ γράφων, ὁ συνθέτων μίμου: Φιλ.2,345, Θεοδ. ΑΠ 7,556 καὶ νεύμων θῆκε σε μῖμολόγον, Ἐφραῖμ Σπρ.1,271 Εἰ μὴ συνδιαιτρίβε μῖμολόγος' 3) ὡς ἐπιθ. -ος-ον ὁ μιμούμενος τῆς φωνῆν ἀνθρώπου ἢ ἄλλο τι, ὁ περιαιρικτικῶς ἐπαναλαμβάνων τὴν φωνῆν τινος: ΑΠ.Λ 4,155 ἥ ὡς μῖμολόγον, φωνῆς τρύγας, ῥήματα οὐρῆν [εἰ] ἀντίβρουν φθόγον ἐμπαλιν ἄδουσα, ἢ λάλοσ'.]

μῖμολογῶμαι-έμαι παθ. μτγν. ἀπαγγέλλομαι, λέγομαι ὡς οἱ μίμοι: Στραβ.5,3,6 καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι .. καὶ μῖμολογεῖσθαι.

μῖμορθεῖα ἴσ. νεῶτ. ἡ ἀνθρωπικὴ βεβηκασίαν.

μῖμορχημα-ατος (τὸ) νεῶτ. ὄρχησις μιμικὴ ὑφὴν ἔχουσα, χορῶδραμα, μιμάλετο.

μῖμορχησις-εως (ἢ) νεῶτ. μῖμοδραμα βλλ.

μῖμος (ὁ) κ. μαν. νεῶτ. κ. ὄμμ. ὁ μιμούμενος, ὁ ἔχων μιμικὴν δύναμιν, ὁ μιμητικὸς: Ἀλοχ. ἄν. 57,9 ταυρῶδοθγοῖ δ' ὑπομυκνῶνται ποθεν ἐξ ἀφανοῦς ροδερῶι μίμοι' ἢ κ. φρ. μίμων ἔχω μιμοῦμαι: Ἐφρ. Ρῆσ.256 τετράπουν μίμων ἔχων ἐπιγαίτου θηρῶς' ἢ κ. μαν. νεῶτ. κ. ὄμμ. ἠθοποιοῦς ἐκθῆλον διὰ μιμικῆς συναίσθηματα ἢ παριστάμενον πρόσωπα, ὁ γελοιοποιός, ὁ ὑποκριτής, ὁ γελοιαστικῶς ἀπομιμούμενος τῆς φωνῆν, τὸ ὄρος, τὰς χειρονομίας, τὸν τρόπον τοῦ ὁμιλεῖν ἢ καὶ καταστάσεις ἢ περιστατικά: Δημ.23 μίμουσιν γελοῖων καὶ ποιητῶν αἰσχροῶν ἄσμάτων, Πλούτ. Σῶλλ.36 σὴνῆν μίμουσιν γυναιεῖ καὶ κίθαριστραίσι καὶ θυμειλικῶσι ἀνθρώποισι, Μηναι.12,3, Σενεβ. Ἀγ. Ἐοσοδούλου ἐκ νεαρῆς ἡλικίας μίμοις καὶ ἀγύρταις συνασπαστραφεῖ, Ζερβ. Τραγ.Κ 1στ. 158 ἐφῶν φωνταχτῆ καὶ πολυθῶρυβη συνοδεία μίμων καὶ γε-

λατοποιών· 2) εἶδος δραματικῆς ποιήσεως καλλιεργηθὲν ὑπὸ Σώφρονος τοῦ Συρακοσίου καὶ παριστῶν ἐν πεζῷ ἀνθρώπινα ἦθη καὶ πάθη, μὴ ἔχον δὲ ἴδιον μῦθον ὡς ἠόδοισιν· Ἄριστλ. Ποιητ.1447b, 10 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομαστία κοινὸν τοῦς Σώφρονος καὶ Ξενοφῶντος καὶ τοῦς Σωκρατικοῦς λόγους, αὐτ.ἀν.72, Δημήτρ. Λακ.104,61, Πλούτ. Ἡθ.712B, Ἀθην.11,204B καὶ ὁ τοῦς μίμους δὲ πεποικίως, Σουῖδ, ἐν λ. Σώφρονος μίμοι ἄνδρες τοι· γυναικεῖοι· 3) νεώτ. ζωολ. γένος φιδικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν κοτυφιδῶν· 4) ὄμ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν γρομφαδιοειδῶν.

μιμούμαι-εἶμαι (μίμος) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ἄσοθ., παρσιτ. ἐμιμούμην, μέλλ. μέσ. μιμήσομαι, ἄορ. ἐμιμήσῃμι (Πίνδ.Π1221, μέλλ. παθ. μτ. παθ. διαθ. μιμήθησμαι ἰσάν.)· Πλάτ. Πολ. 599A1, παθ. ἄορ. μτ. παθ. διαθ. ἐμιμήθη ἰσάν· Πλάτ. Νόμ.668B, συγχ. ὡς νεώτ., ἴμ. (ἐ)μιμήθηκα, παρσιτ. κ. παθ. μεμῆμαι, μτ. αἰτ. πράγμα, προσπαθῶ νὰ πράξω ἢ πράττω τί κατὰ μίμησιν, παριστῶν, εἰκονίζω, ἀπομιμούμαι· Βατρογ.7 γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων, Ἰμν. Ἀπόλλ.163 πάντων ἀνθρώπων φωνῶν· . . μιμήσθ' ἴσασιν, Πίνδ.Π1221 χρημθέντα σὺν ἐντεσι μιμήσαι' ἐρικλάγκταν γόνον, Αἰσχ.Χο.564 γλώσσας ἀθήνη Φωκίδος μιμουμένω, Ξεν. Συμπ. 2.21 τὴν τοῦ παιδὸς ὄρχησιν μιμῆσθαι, Παισοδ. Χριστ. Τεμπ.32 ὅσοι μιμούνται τὸν μύρμηκα, ὄχι τὸν τέττιγα, αὐτ.Φόν.46, μιμούμαι τὸν τρόπον τὸ βᾶδισμα - τὴν φωνὴν τινος, - ὁ φητικῶς μιμῆται τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου· || κ. ὑτ. αἰτ. προσ.· Ἡρ.4.166 ἐμιμέτο τούτων, Εὐρ. Ἡκ.1037 μιμῆσθαι θέλει γυνὴ τὸν ἀνδρα, Θουκ.2.37 παράδειγμα δὲ μάλλον αὐτοὶ δυντες τισιν ἢ μιμουμένοι ἑτέρους, ΚΔ' Ἐερ.137 μιμῆσθαι τὴν πίστιν, Μημ.12.5 Ὀδρ. Ὄδ.9 τὴν τοῦτου ζωηφόρον, παρμάκαρ, ἐμίμησά ὡς δυνάσαν σὺ ἀγιότητα, - δὲν ἔχει ἴδιαν ἔκφρασιν, μιμῆται τελείως τοῦς πρόγευστέρους· || κ. μτ. συσαιοίχ. αἰτ.· Πλάτ. Νόμ. 705C μιμήσεις πονηρὰς μιμῆσθαι τινα, Ἄριστλ. Πολιτ.1271b,22 τὰ πλείστα μιμῆσθαι τὴν κρητικὴν πολιτείαν· || κ. μτ. δύο αἰτ.· Ἡρ.5.67 ταῦτα δὲ . . ἐμιμέτο ὁ Κλεισθένης οὗτος τὸν ἑαυτοῦ μητροπάτορα Κλεισθένα τὸν Σικυῶνος τύραννον· || κ. ἀπώτ.· Ἐόγων.370 μιμῆσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσέφων δύναται· || κ. μτ. ἐμπεροθ. διορ.· Ἡρ.2.104 οὐκέτι Ἀλυπτιῶσι μίμονται κατὰ τὰ αἰδοῖα, Πλάτ. Πολ.393C κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα μιμῆσθαι ἔστιν ἄκείνον, αὐτ. Πολιτ. 293B, αὐτ. Νόμ.814B, αὐτ. Φιλ.40C· || ἢ μτχ. μεμυμημένος μτ. ἐνεργ. σμ.· Ἡρ.2.169 παστάς . . ἠοκμημένω στύλοισι τὸ φοινίκας τὰ δένδρα μεμυμηνοῖσι ἵκατ' ἀπομῆσιν τῶν φοινίκων, Πλάτ. Κρατ. 414B· || κ. ἐν παθ. σμ. γίνομαι, κατασκευάζω μαι ὑπὸ τινος ἐντελέω ὁμοιος πρός τι· Ἡρ.2.78 μεμυμημένον ἔς τὰ μάλιστα καὶ γραφῆ καὶ ἔργω, αὐτ.86, Πλάτ. Πολ.604B οὕτε βᾶδισιν μιμῆσασθαι οὕτε μιμουμένον εὐνοπέτε καταμάσθαι, αὐτ.597A, αὐτ. Νόμ.668B· 2) ἐν ἀναφ. πρός τὴν ζωγραφικὴν κ. μουσικὴν, παριστῶν, εἰκονίζω, ἔκφράζω, ἀποδίδω· αὐτ. Πολιτ.306D, αὐτ. Νόμ.812C τὴν τῶν μελῶν μίμησιν τὴν ἐπὶ καὶ τὴν κακῶς μεμυμημένην· || ὄμ. κ. ἐπὶ ὑποκριτοῦ, ὑπόδομοι, ὑποκρινομαι, παριστῶν· Ἄριστφ. Πλ.291 τὸν Κύκλωπα μιμουμένους· || κ. ἐπὶ χορευτοῦ· Ξεν. Συμπ. 2.21 διήλασε μιμουμένους τὴν τὴν τοῦ παιδὸς καὶ τὴν τῆς παιδὸς ὄρχησιν· || ἐπὶ ποιητοῦ, ἀποδίδω πιστῶς, ὑποσηπῶ· Πλάτ. Πολ.605C ἀκρωμένοι Ὀμήρου ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τραγυδιοποιῶν μιμουμένου τινὰ τῶν ἠρώων κ. ἐπὶ τῆς ποιήσ.· Ἄριστλ. Ποιητ.1447a,17· 3) μαν. προσομοιάζω, παρομοιάζω· Πρόδρ.1,257 σκῆλον τὸν

ἀκοίμωτον μιμούμαι τὴν νεψίαν· 4) ρηματ. π. μίμησα, μίμησις, μιμητῆς, μιμητῆδος-έον, μιμητῆς (λατ. imitator, imitator, μίμω, μιμηλός. Ἐκ ριζ. μιμ-δὲ ἴδιον νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σα μίμοφιδῶν.

μιμῶ-δος-ός (ἢ μίμω) λεξ. κ. μαν. ὁ πηλικῶς ὡς κατ' ἔσοχην μιμητικὸν ζῶον· Σουῖδ. ἐν λ. πηλικός, Εὐμάθ.322.

μιμῶφιδος (ὁ) μίμος, φῶδῃ) μτγν. ὁ δῶδον, ὁ παριστῶν μίμος βλλ.· Πλούτ. Σύλλ.2 ὥστε μιμῶφιδος καὶ ὄρχηστῆς τισσοῦς εἶναι, Βέττ. Βάλ.4,17.

μῖν ἐπ. κ. ἰων. αἰτ. ἐν γ' προσ. τῆς προσώπ. ἀντων. εἰς ὅλα τὰ γένη, ὄρω, νῖν [ἀμφότεροι ὁ τύποι ἐν κώδ. Πίνδ. κ. ἐν Βακ.10,111 μν μ.], ἐν τραγ. μ. νῖν, οὐδέτερον ἀπαντᾷ π. Ἄττ. πεζ. ἀείπειτο ὁ τ. ἐγκλιτικός· Ἀπολλ. Δύσκ.39,121 αὐτόν, αὐτόν, αὐτό· ἰλ.Β.795 τῶ μν ἐξισαμένη προσέφη πόδας ὠκέα ἴρις, Ἡρ.2.100 ποισαμένον γὰρ μν σίκκιμα περιβλεπὴς ὑπόγειον καινοῦν τῶ λόγῳ, Ἰππών.49,361 καί μν καλύπτει· || συγχ. ἐν συσκευ. πτ. τοῦ αὐτόν, αὐτόν· ἰλ.Φ.245 γεφύρωσεν δὲ μν αὐτὸ εἶωον πᾶσ' ἐριποῦσ', αὐτ.Α.117 αὐτὴν γὰρ μν ὑπὸ τρόμος αἰὸς ἰκάνει· || αὐτόν μν αὐτοπαθ. ἑαυτόν· Ὄδ.Δ.244 αὐτόν μν πληγῆσιν εἰκαλίει- γαν δαμάσας· ὡς αὐτοπαθ. ἀντων. κ. μτ. μὲν Ἡρ.1,11, αὐτ.45 παρεδίδου ἑαυτόν Κροίσῳ προτινῶν τὰς χεῖρας, ἐπικατασφάζει μν κελαιῶν τῶ νεκρῷ· 2) τὸ μν κτ. πληθ. οὐδέποτε π. Ὀμ., διότι τὸ ἐν Ὄδ.Κ.212, αὐτ.Ρ.268 ἀναφέρεται εἰς τὴν λ. δώματα λαμβανόμενα ὡς ἐν ὄλῳ, ὑπάρχει δηλ. ἀνταγίς κτ. τὸ νοούμενον· π. μτγν. ἐπ. ἀπαντᾷ κ. ὁ πληθ.· Ἀπολλ.Ρ.2,8 καὶ δὲ τότε προτὶ νῆα κῖων χροῖων μν ἔπρεθα Ναυτιλῆς, οἱ τ' εἰεν μῖνα (ἢ) ἱταλ.) νεώτ. κ. δημ. ὑπόρυγμα, ὀνόμοιο

|| ὀνόμοιο μετὰ γομώσεως ἐκρηκτικῆς πρὸς ἀνατίξιμ· || μῖνα τῆς μαρουῦτης ναυτ. ὄρος τῶν πυρπολιτῶν τῶ 1821 σημαίων φρεάτιον ἐπιβεβῆ- νομεν εἰς τὴν πρῆμνην τοῦ πυρπολικῶ ἐν ᾧ ἐπίβητο ἀνθορῶς ἀνημμένα διὰ τῶν ὀσίων μετεδίδετο τὸ ὄρος εἰς τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλος· μῖνα τῆς φωτιδῆς ὄρος τῶν πυρπολιτῶν τοῦ ἀγῶνος σημαίων ὀνοί- γμα μικρὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πυρπολι- τοῦ ὀπὸ τὸ πρόσπεγον πληρῆς ἐυέλκταν ὠλῶν, ὅπερ ἐπεκρινώκει μτ. τῆς μῖνας τῆς μαρουῦτης 2) μτφ. ἐν φρ. βάζω μῖνας ὑπόδομους διὰ λόγων ἢ ἔργων, ραδιοῦργα· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν περιπλοκαυλοειδῶν.

μῖνα (ἢ) ἱταλ.) δημ. ἐργάτης εἰδικευμένος εἰς τὴν ὑπόδομην ὑπόνομων, ἰδ. ἐν μεταλλείῳ.

μινάρας (ὁ) ἱσραθ.) δημ. ὑψηλὸς καὶ λεπτὸς πύργος ὡς ἐξάρτημα τοῦ ὁδομακικοῦ τεμένους, ἀπὸ τοῦ ὀνοῖο ὁ χότῆς ἢ ὁ μουεζίνης καλοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχὴν· Κριστ.Σκ. Ἀδ.2,86 Τουρ- κικὸς Δερβίσις ἀπιστοὺς ἀπὸ μινάρας φωνάζει.

μινάρω (ἱταλ.) δημ. ἀνοίγω μῖναν βλλ., ὀρίστω ὑπόνομον, ὑπόρυγμα· || παρασκευάζω ὑπόνο- μον μετὰ γομώσεως πρὸς ἐκρηξίμ· 2) μτφ. ὑπο- νομεύω, ὑποσκάπτω τὴν θέσιν τινός.

μινδάξ-αξος (ἢ) εἶδος περαιοῦ θυμιάματος· Ἄμφισ.1, Ἀθην.15,691Δ καὶ τὴν βασιλικὴν θυμιάματ. μινδάκα.

μινδέλιος βαθυῖς (ἢ) νεώτ. γεωλογ. ἢ τρίτη ἐκ τῶν τεσσαρῶν γεωλογικῶν βαθμίδων, εἰς ἃς ὑπο- διαίρειται ἡ παλαιότερατρογενῆς ὑποδιπλασις τῆς τεταρτογενεῦς διαπλασιῶς τοῦ καινοζωικοῦ **μινθις-ιος** (ἢ) Ἐπιγρ. ὁμᾶς ἐπιτρόπων, ἔκτελε στῶν διαθῆκης, ἰδ. δὲ ἐπιφορτισμένων τὴν ἐπιμέ- λειαν τάφου, μνημείου

μινέτης (ὁ) νεώτ. πέτρομα, πέτρομα πυριγενῆς μορφῆς φλεβοειδοῦς, ἀνήκον εἰς μάγμα γρανατα διοριτικόν· 2) ὄρυκτολ. παρολλογικὸν τοῦ λειμῆ- θου βλλ. σπιφρά με ἰστών ψολιθικόν.

μινάττο (τό) (ἰταλ.) δημ. κ. μινέττα (ή) ἡ πράξις τοῦ αἰδοῦσθεῖσθαι, λεοδασιάς.

μινθεά (ή) μτγν. μινθη βλλ.: Πολυδ.6,68 «μινθα ἡ μινθη, τὸ καλοῦμενον ἡδύοσμον»: Θεόδωρ. Π12,4,1.

μινθεάλιον (τό) νεώτ. ημ. αἰθήρων ἔλαιον λαμβανόμενον ἐξ ἀποστάξεως τῶν ἀνθοφόρων βλαστῶν διαφόρων εἰδῶν μινθῆς βλλ.

μινθῆ (ή) κ. νεώτ., μτγν. κ. μινθα | Θεόδωρ. Π12,4,1 | κ. μινθῆς | αὐτ. ΦΑἰτ.2,16,2, Πλούτ. Ηθ.732B | γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χειλανθῶν περιλαμβανόμενον πλάσσει εὐώδεις καὶ ὀσμίνης γεύσεως, ἡδύοσμος, δύσοσμο, μέντα: Ἰνπ.Δι.2,54, Ἰππῶν.63|47|

στέρανον ἔχον κοκκιμῆλιαν καὶ μίνθη, Κρατῖν. 129, Θεόδωρ. ΦΑἰτ.2,16,4, Νικ. Αλ.374 χλοεραὶ μινθῆς ἀπὸ φυλλοῦ, Διοσκ.3,34.

μινθόεσθ βλ. κλινθόεσθ.

μινθός (τό) κῆπος ἀνθρωπίνη: Μνησμ.4,63 | 2) μτγν. μινθός (ή) μινθη βλλ.: Θεόδωρ. ΦΑἰτ.2,16,2, Πλούτ. Ηθ.732B.

μινθῶ-ώ (μινθός |) κ. μιν. χρίω, ἀλείφω διὰ μινθῶ, μολύνω μὲ ἀνθρωπείαν κόπρον: Ἀριστοφ. Βάτρ.1075 καὶ μινθῶσαι τὸν ξύστατον, αὐτ. Πλ.313 μινθῶσομεν θ' ὡσπερ τράγου τὴν θύνα' 2) τὸ μέσ. μινθῶμαι ἀποσκοραϊκίζω, καταφρονῶ, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι: Ἀρχέστρ.π. Αθῆν.7, 285B τὴν ἀσύν μινθῶν πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις, Δαμοῦ2,15, Νικ.Χων.Χρον.10,8,195D τὸ στόμα μινθόμενοι.

μινθῶσος ἀμφ. σμ. ἐν Φιλοδ.ἐν Ἡρακλ.37J μινθῶσος ἀπὸ τῆς μινθῆς.

μινιατοῦρα (ή) (ἰταλ.) δημ. μικρογραφία βλλ.

μίνιμου (τό) (λατ.) νεώτ. τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ὄριον, ἀντίθ. μέξιμου βλλ.: τὸ μίνιμου καὶ τὸ μέξιμου τῶν διεκδικησέων των, -μίνιμου παραγωγῆς - ἀντοχῆς.

μινιαροφία (ή) νεώτ. μικρογραφία, μινιατοῦρα βλλ.

μίνιο(ν) (τό) μτγν., νεώτ. κ. δημ. οὐσία παρομοία πρὸς τὸ κιννάβαρι, ἀλλὰ διαφόρου αὐτοῦ: Διοσκ.5,94' | δημ. ὄγρ. τοῦ μίνιο(ν) βλλ.

μινιό(ν), ἡ, τὸ (γαλλ.) δημ. ἀιλ. λεπτοφυῆς, μικροκαμωμένως, εὐπαθῆς.

μινιατέριον (τό) (λατ.) νεώτ. τὸ θπουρηγὸν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ ἑλλην. κρότους.

μινιατρος (τό) (λατ.) νεώτ. ὁ θπουργός κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ ἑλλ. βασιλείου χρόνους.

μινιρά (τό) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. μαῦς, ἔλασσον κ. ἔλασσων βλλ.61.

μινουάττο (τό) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. μουσ. κ. μενουάττο τμήμα ῥημοσικῶν χαριέμενους χαρακτῆρος ἀποτελούμενον ἀπὸ τρεῖς περιόδους καὶ καταγόμενον ἐκ τοῦ ὀμνυμένου χοροῦ λίαν διαδεδομένου εἰς τὸ τέλος τοῦ 17' αἰ.

μινουάττο (τό) κ. μενουάττο λεπτόν τῆς ὄρας' || φρ. στὸ μινουάττο στὸ λεπτό, στὴ στιγμῇ: ἰστοιμαζοῦσαι στὸ μινουάττο' 2) δημ. νεώτ. ὄνομ. τοῦ ὄμμου τοῦ βλλ.

μινιατέριον (τό) μον. τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Ἁγίου ἔηνματος ἐν τῷ νεῷ περιλαμβανόν παλαιότερον ἐπὶ μεγάλων ναῶν ἴδιον διαίτημα, σήμερον δὲ περιορισθὲν εἰς τὴν δεξιάν του ἱεροῦ κόλῃν προὐκ ἐναπόθεσιν τῶν τιμῶν ὄρων διὰ τὴν λειτουργίαν, ἄ. μηταταρικίον βλλ.

μινιέρ (τό) (ἀραβ.) δημ. κ. μινιέρη εἶδος χαρμῆλοῦ ἀνακλιντροῦ, νηθάνη: Παλαδ. Νεκρ. Ταξ. 17' .. καθήματα στὰ μινιέρη ἐκάνησον.

μινιατρος ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ἀνῆκον εἰς τοὺς Μινυάς, ὁ τῶν Μινυῶν ἡ ὁ τοῦ Μινυοῦ: μινιακά ἀγγεῖα (ἀγγεῖα μονόχρωμα τῆς προμυκηναϊκῆς καὶ μυκηναϊκῆς Ἑλλάδος εὐρεθέντα ἐν Ὀρχομενῷ, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Μινυάκι.

μινυάμαχος (τό) μτγν. ὁ κατὰ τῶν Μινυῶν μαχομένος: ΑἴΓ1,116 σοὶ γέρας, Ἀλκείδα Μινυαμάχε, τοῦτο Φίλιππος ἔδερμα .. ἔθηκε.

μινυανθή-ος-ές μτγν. ὁ ἐπὶ βραχῶν χρόνον ἀνθῶν, θάλλων: Μάξιμ.76 φιλὴν μινυανθάει καὶ ταχύδουλον ἀστασίην' 2) τὸ ὄδ. μινυανθῆς ὡς ὄστ. τὸ φυτὸν τριπέπλον, τριφύλλον, νεώτ. φωραλέα βλλ. τὸ ἀσφάλτιον, δημ. βραμύοργο: Νικ.Θηρ.522 τριφύλλον, τὴν ἥτι μινυανθῆς, ὁ δὲ τριπέπλον ἐπίσει, Γαλ.12,144' || Ἦσ. ἐπὸς ἀσφόδελοσ καὶ τριφύλλον

μινυαῖος α-ον ἐπ. λ. κ. μινυήτιος (ἰ.Α.722, Ἦσιοδ. ἀπ.144,4) μτγν., θηλ. μινυήτης-ίδος (ἰ.Απολλ.Ρ.)233), ὁ μινυακός βλλ.: ἰ.Β.511 οἱ δ' Ἀσπληθῆσιν νεῖον ἰδ' Ὀρχομενῶν Μινυέσιον, Ὀδ.Α.284.

μινυζῆον Ἦσ. ἐολιγόδοιον.

μινυθημα-ατος (τό) (μινυθῶ) τὸ ἐλαττωθῆν, πᾶν ὅτι ἐοικυρήθη: Ἰπν.Κατ' Ἰητρ.24 τὰ μινυθηματα.

μινυθῆσις-εως (ή) (μινυθῶ) ἀνάγκη, ἐλάττωσις, ὀλιγοσυσσις, σμικρυσσις: Ἰπν.Μοχλ.1 μινυθῆσις σαρκῶν, αὐτ. Ἀρθρ.58,Θεολ. Ἀριθμ.45 μυελάων μινυθῆσις || κ. ἐπὶ τῆς φθινούσης σελήνης: αὐτ. 15' 2) σμικρύνσις, ἐξασθένεισις: Ἰπν.Χυρ.5 πνεύματος μινυθῆσις.

μινυθικός-ῆ-όν μτγν. ὁ σμικρυντικός, ὁ ἐλαττωτικός: Καὶλ.Αὐρ.Χρον.1,39 μαλ' ἄγιστα quae Graeci μινυθικὸς vocaverunt.

μινυθῶ ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. ἰων., παρατ. μινυθῶσκον, καθιστῶ τι βραχύτερον, σμικρύνω, περικόπτω, ἐξασθενίω: ἰ.Υ.242 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ἀφέλλει τε μινυθῶι τε, αὐτ. Ὁ.492, αὐτ.493, Ἦσιοδ. Ἔργ.6 μέτα δ' ἀρίζηλον μινυθῶι καὶ ἀδελφον ἀέξει' || ἐλαττωθῶ, ὀλιγοστεύω ἀριθμητικῶς: Ὀδ.Ε.17 τοὺς γὰρ [σύακι] μινυθῶσκον ἔδοντες ἀντιθεοὶ μνηστήρας' 2) ἀρτθ. καθίσταμαι, γίνομαι μικρότερος, ἰσχυρῶς, ἀδυνατίω, ἐκμηδενίζομαι, ἀπόλλυμαι: ἰ.Π.738 μινυθούσαι δὲ οἰκοὶ ἐν σέλαϊ μεγάλας, Ἦσιοδ. Ἔργ.244 οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν μινυθῶσι δὲ οἰκοί' || ἐλαττωθῶμι, ὀλιγοστεύω, ἐκλείπω, δὲν ἀποφῶρ, δὲν ἀποσιδῶ: ἰ.Π.392 μινυθῶ δὲ τε ἄργ' ἀνθρώπων, Ἦσιοδ. Ἔργ.244 μινυθῶ δὲ τε ἔργον' || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἡθ. ἐνν.: Θεογ.36) ἀνδρός τοῦ κραδίη μινυθῶι μέγα πῆμα παθόντων, Βαχχ.3,90 ἀρετὰς οὐ μινυθῶι δμα σματι φέγγος' || ἐπὶ σαρκῶν, ἐλαττωθῶμι, φθίλω, τήκομαι, λιανῶν: Ἰπν. Ἀρθρ.53 μινυθούσιν αἱ σάρκες, αὐτ.Μοχλ.19' || π.τραγ. ἐν χρ. μ. εἰς τὰ λυρικά μέρη: Αἰσχ. Ἐπρ.920, αὐτ. Ἐβμ.369 δόξει τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σμναὶ τὰ κόμηναι

κατὰ γὰν μινυθῶσιν ἄτιμοι, Σοφ.ΟΚ 686 οὐδ' ἄσπυον κρήνη μινυθῶσιν Κηφισοῦ νομάδες βέβρωσ' || μτγν. καθίσταμαι βραχύτερος, γίνομαι μικρότερος διαστήματος, μικραίνω: Θεόδωρ.21,23 δσοὶ τὰς νύκτας ἔρασκον τὸ θέρεος μινυθῶν

3) ρηματ. π. μινυθῆσις, μινυθῆμα.

μινυθῶ-έω, μέλλ. -ήσω (Ἰπν.Μοχλ.40), ἀφρ. ἀπαρφ. μινυθῆσαι (αὐτ.Κατ' Ἰητρ.17, αὐτ.Υγρ.1, κῶδ.-Ισαῖ, παρακ. γ' πλῆθ. μεμινυθῆσαι | αὐτ.Μοχλ.5) | ὁ τ. τοῦ παθ. ἀφρ. ἐμινυθῆ ἐν κῶδ. αὐτ.Κατ' Ἰητρ.24 εἶναι ἐφθαρμένη γρ. ἀντὶ ἐμινυθῆς ἡ-ύθει) ἐλαττωθῶ, σμικρύνω: Ἰπν.Μοχλ.40, αὐτ.μινυθῶ βλλ.11.

μινυθῶδης-ος-ές ὁ ἀσθενῆς, ὁ ἀσθενικός, ὁ ἀδύνατος: Ἰπν. Ἐπιδ.3,17 γ' ταχὺ δὲ φύξις, ἀφωλν, λεπτόν νεφροσ καὶ μινυθῶδες, αὐτ.Ιυν.2,133.

μινυθῶς ἐπίρρο. ὀλιγον, πολὺ ὀλιγον σμγν. π. Ὀμ. κ. ἐπὶ χρόνου: ἰ.Α.416 ἐπὶ νύ τοι αἴσα μινυθῶς περ, οὐ τι μάλα δὴν, αὐτ. Δ.466, Ὀδ. Ο.494 οὐ πολὺν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μινυθῶς, αὐτ.Χ.473, Μίμν.27 μινυθῶς δὲ γίνεται ἡδὲσ καρπῶς, Βαχχ.5,151 μινυθῶ δὲ μοι φυχὰ γλυκαία, Ἀπολλ.Ρ.4,1060 τὴν δ' οὐ τι μινυθῶ περ εὐκασαν ὄνοος.

μινυνθαδία Ἦσ. ἐπὶ σελήνῃ ἀπὸ τοῦ μινυθῆναι.

μινυθάδιος-α-ον ὁ ὀλιγοχρόνιος, ὁ διαρκῶν ὀλιγὸν χρόνον, ὁ βραχύθιος: Ἰλ.Ο.612 μινυθάδιος γὰρ ἐμελέεν ἔσεσθ', Ἀπολλ.Ρ.2,556 μινυθάδιος νοσῶς, αὐτ.3,690 μινυθαδῖω ὄνιψ, Τρυφιδ.603. || συγκρ. μινυθαδιώτερος-α-ον: Ἰλ.Χ.54 μινυθαδιώτερος ἄλλος. 2) μτγν. ὁ μικρός: Ἐμπ.85 μινυθαδῖης γαίης.

μινυθάνω μτγν. μινύθω βλ.λ. || πάπ. μινυθάνει ἀγλαῶν ἤθην.

μινυγραφία ἰήη νεώτ. δ.γρ. τοῦ μινιογραφία βλ.λ., ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν διὰ μινύου βλ.λ. μικρός εἰκόνας ἐπὶ χειρογράφων.

μινυαν (τῶ) νεώτ. μολυβδοχοῦς χρωστικὴ οὐσία ζωηρὰς ἐρυθρὰ κ. λίαν καλυπτικὴ, χρησιμεύουσα ἰδ. ὡς ὑπόστρωμα κτ. τὸν ἐλατοχρωματισμὸν αἰθρηῶν ἀντικειμένων.

μινῶν Ἦσ. ἐτὸ βλῖταν λάχανον, ἡ κνάθαρι). **μινύς** μον. μικρός: Ἐστ.273,2.

μινύρας Ἦσ. «κλιναί, μνύτες».

μινύριγμα-ατος (τῶ) ἐδώδιμον τι: Φιλόξ.π.Ἀθήν. 4,147δ ἔπειτα δὲ νήσιος δὲλαφακος. . . καὶ νώτος εἰσῆθε καὶ ὄσφυς καὶ μινυρίγματα θερμά.

μινυρίζω (μινυρός) κ. νεώτ. εὐχρ. κυρ. ὁ ἐνεστ. κ. παρ.ατ., μτγν. ἀόρ.σ' ἐμινύρισα (Γλοῦτ.Ἦσ.56Ρ), χρομαί μινυρά φωνῆ, παραπονομαί χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ἐποδιόρομαι ἡρέμα, κλαυθμυρίζω, μουρμουρίζω: Ἰλ.Ε.889 μὴ τί μοι, ἀλλοθρόσαλλα, παρεζόμενος μινύριζε, Ὀδ.Δ.719 περὶ δὲ θρωαί μινύριον, Παπ.δ.Φόν.146 ἐμινύρισα ἀκόμη ἡ θρηνώδης φωνῆ τοῦ βράφους. 2) ἄδω ἡρέμα, μὲ σιγανὴν φωνὴν, ἡσύχως, σιγανοτραγουδῶ, ἄποστον-θορούζω ᾄδῃν: Ἀριστφ. Ὀρν.1414 δδ' αὐ μινυρίζων δευρὸ πτε προσέρχεται, αὐτ.Σφ.219, Πλάτ. Γλο.41Α καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγαυρωμένος ὑπὸ τῆς ψῆδς διατελῆ τὸν βιον δλον, Ἀριστ.Ζ.1 ὄβηθ, 31: || ἐπὶ τῆς φωνῆς τὸν ὑπαεταί: αὐτ.619ε,3 πεινῆ δ' αἶε καὶ βοᾶ καὶ μινυρίζετ' 3) ρηματ. π. μινύρισμα, μινυρισμός, μινυρίατρι.

μινύρισμα-ατος (τῶ) (μινυρίζω) μτγν. κ. νεώτ. σιγανὸν ἄσμα, σιγανὸν καὶ ἡρεμον κελάδημα: Θεόκρ. Ἐπιγρ.4,11 ζουθαί ἀπθονίδες μινυρισμῶσιν ἀντιαχεύσι μέλουσιν στόμασιν τὰν μελίγην ὄπο, Ζέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,32 || ἡρεμος θρηνώδης φωνῆ, κλαυθμύρισμα || μτφ. κ. ἐπὶ ἐλαφροῦ θροῦ δένδρον, ὄμ. κ. ἐπὶ ἐλαφροῦ ἡγῶν ὑδατος ρυακίου, **μινυρισμός** (ἰ) (μινυρίζω) σχῶλ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ μινυρίζω, τὸ ᾄδειν ἡ κλαίειν σιγαλῆ τῆ φωνῆ, κλαυθμυρισμός, κλαυθμός.Σχῶλ. Ἀριστφ. Θεσμ.106, Παπαδ.Φόν.144 ἡκουε φωνὴν βρέφους, κλαυμα, μινυρισμὸν θρηνώδη || νεώτ. τὸ θρηνώδως ᾄδειν, θρηνώδες ἄσμα, λυπηρὸν τραγοῦδι: αὐτ.189 ἡκούετο ὁ μινυρισμὸς τῶν ἀηδῶνων εἰς τὸ δῶμας.

μινυρίστρια (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ μινυρίζουσα, ἡ ἡρέμα καὶ ἡδέως ᾄδουσα, εἰς τῆς ἀηδῶνος.

μινύρομαι ποι. ὑποστονθορούζω μέλος τι: Αἰσχ.Ιδ. Ἀριστφ.Ἐκκλ.880 μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτῆ-μέλος || μινυρίζω, ἄδω ἡδέως καὶ ἡρέμα, ἐπὶ τῆς ἀηδῶνος: Σοφ.ΟΚ.671 ἐνθ' ἀλγεια μινύρομαι . . . ἀπδῶν χλωρίσας ὑπὸ βῆσασια.

μινύρος-ά-όν ποι. ὁ χαμηλοφώνως παραπονομένος, ὁ κλαίων, ὁ θρηνών, ἡ ὁ ᾄδων μὲ λεπτήν καὶ ἀδύνατον φωνὴν, γεν. ἐπὶ παντὸς ἀσθενοῦς καὶ ἡρέμου τόνου: Φρούκ.Κωμ.69 μινυρός ἄπρσοφιστής || ἐπὶ μικρῶν, νεαγῶν τῶν πτηνῶν, ὁ τερετίων: Θεόκρ.3,12 οὐθ' ὄπν' ὄρταλιον μινυροί ποτὶ κατῶν ὄφιν || ὁ φρ. μινυρά θρέσθαι μινυρίζω: Αἰσχ.Ἀγ.1165 2) Ἦσ. εὐκρότος. **μινύς-εος-εἰα-ῶ** ὁ μικρός, ὁ βραχύς, ὁ ὀλιγός π. Τραμ. ὡς ρίζ. τοῦ μινύθω βλ.λ.

μινυρόριος-ον (ῶραι) μτγν. ποι. ὁ ὀλιγοχρόνιος, ὁ βραχύθιος: ΑἰΠ 9,362,26 μινυρία τέκνα.

μινύρορος-ον μτγν. δτ. τὸ μινυρόριος βλ.λ.: ΑἰΠ 7,48) τὰν μινύρον, τὰν μικράν, Τρυφιδ.646. **μινῶ** ἄρκαδ. τ. τοῦ μινῶ βλ.λ.

μινωϊκάς-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μίνωα ἢ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ: μινωϊκὰ ἐρήματα, -μινωϊκὸν ἀνάκτορον, -μινωϊκὴ περίοδος (ἢ προελληνικὴ περίοδος τοῦ γαλοῦ πολιτισμοῦ), -μινωϊκὸς πολιτισμὸς (ὁ πολιτισμὸς, ὁ στίς ἀνεπτύχθη ἐν Κρήτῃ κατὰ τὴν μακραιῶνα ἐποχὴν 2800 - 1400 π.Χ., ἣς τὸ κέντρον ἀποτελεῖ ἡ Βασιλεία τοῦ Μίνωος).

μινώιος-ον, ἄπ. μινῶος μτγν., θηλ. μινωϊς-ίδος μινωϊκός βλ.λ.: Ὑμν.Ἀπολλ.393 Κνωσσοῦ Μινώου, Ἀπολλ.Ρ.4,1504 πέλαιος Μινώου.

μινωϊς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τὸ μινώιος βλ.λ.: Απολλ.Ρ.2,299 Κρήτης Μινωϊδός, Καλλ.ἀπ. ἐν Πάπ. μινωϊς νόμφη (ἢ Ἀριάδνη). 2) νεώτ. γένος ἐντόμου λεπιδοπτερον γεωμετριδῶν.

μινῶος-α-ον ἄπ. τ. τοῦ μινώιος βλ.λ.: Θεόγωνα. Καν.49,20 2) τὸ ἄρσ. ὡς οὐα. δν. μινῶος φανταστικὸ λαοῦ τῶν Μακάρων: Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.2,13 ἐνός γὰρ μινῶος τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινῶου εἰς καρποφορεῖ. 3) μινῶα Ἦσ. «εἰδός σταφυλῆς».

μίζε (μζηνυμι) ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. μίζα, μίζα βλ.λ.: Νικ.Θερ.615 μίζε δὲ κονυζήεν φυτόν, Ἀρκαδ.181,23,Ζωανρ.1364.

μίζε- (μζηνυμι) α' συνθετ.λ., οὗ γραφῆ πιθανῶς ὀρθότερα μίζε- ἔξ Ἐπιγρ. ἀποδεικνύεται σαφῶς μ. ὅτι τὸ μίζε- ἀπαντᾷ ἐν κυρίοις δν.

μίζαίθρια (τὰ) (μζε-,αίθρια) κ. μίζαίθρια (αἰ) ἐναλλαγή καλοῦ καὶ κακοῦ καιροῦ: Ἰπν.Ἐπιδ.1,4 ὄδατα πολλὰ, λάδρα, μέγαρα, χιόνες μίζαίθρια τὰ πλείστα (δ.γρ. μζαίθρια).

μζιάνθρωπος (ἰ) μον. μικτός ἀνάρρους, ροῦς μετὰ φορὰς ἐναλλασσομένης,ρεῦμα ἀπὲ πρὸν πρὸς τὸ ἀνώ, ὅτε δὲ πρὸς τὸ κάτω, μτγ. : Πιστ.1,4 ὄδατα Σεθέρου 272,91 τῶς λαδῶν ἴλιγγας ἀντισυστρέφους ὁ μζιάνθρωπος τὰν Σεθέρου σκεματῶν.

μζιάνθρωπος-ον μτγν. ὄν κατὰ τὸ ἤμισυ ἀνθρώπου καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ ζῶον: Θεμιστ.Λόγ.23, 284Α οὐδὲν ἀνθρώπουσιν οἱ μζιάνθρωποι, Αἰδῶν. 59,30 τροφέα μζιάνθρωπον (ἐπὶ τοῦ Κενταύρου).

μζιαρχαγέτας (ἰ) μτγν. ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ πρὸς ἀρχηγέτης βλ.λ., προαόν. τοῦ Κάστορος π. Ἀργεῖος: Πλούτ.Ἦσ.296Ρ μζιαρχαγέταν τὸν Κάστορα καλοῦσι καὶ νομίζουσι παρ' αὐτοῖς ἰοῖς Ἀργεῖοις τεθάρτασιν ἰδ.γρ. μζιαρχαγέταν.

μζιέλλη-νιος (ἰ,ἡ) βάρβαρος φέρων αἶμα ἐλληνικὸν ἐξ ἐπιγαμίας καὶ παραμείνας βάρβαρος, μζιάς Ἕλληνας: Ἐλλάν.71επ, Πολυδ.1,67,7 οὐκ ὀλιγοὶ δὲ μζιέλληνας, ὧν οἱ πλείους αὐτόματοι καὶ δοῦλοι, Ἠλιδ.Α.10,9,24 μζιέλληνα τινα τῶν φυλάκων . . ἠρώτων, Πορφ.π.Ἔσθ.Ἐγασ.Προν.3,11.

μζερπιφρονγενής-οὐς-ές ποι. ὁ προεθῶν ἐκ μζιέως ἐντέρου ἐπιφίλου κ. ἀρνός: Φιλόξ.Ε.234 μζερπιφρονγενής χορδᾶ.

μζιέμμεος-ον λεξ. ὁ μεμυγμένος μετὰ ἰάμβων ἡ σώματμος, ὁ σικωπτικός Ἦσ. «λοιδόρος, μεμυγμένος λοιδόριος».

μζιέας (ἰ) λεξ. ὁ μεμυγῶν Σουῖδ.

μζιέμος-ον λεξ. ὁ μεμυγμένος Σουῖδ. ἐπιχάλκων δὲ σου τὸ χρυσοῖον, ἀνὴ τὸ μζιέμον, παρασκευασμένον τὸ νόμισμα, παραχαράξιμον.

μζιέ-εως (ἡ) κ. νεώτ., δ. γρ. μζιέζῃ ἡ ἐνέργεια τοῦ μεμυγμῆ, τὸ μεμυγνῆν, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα: Ἐμπ.8,3 ἀλλὰ μόνον μζιέζῃ τὰ διάλλαξις τὰ μζιέγντων, Πλάτ.Σοφ.260Β εἰ συνεχωρήσανεν μζιέγντων εἶναι μζιέν μζιέναι πρὸς μζιέν, αὐτ.Πολ.620D, αὐτ.Φιλ.47D, Θεόφρ.Φι.3,1,4 σπλομένου τῶν ὄδατων καὶ μζιέν τινα λαμβάνοντος πρὸς τὴν ὕψη, προβλήματα μζιέως εἰς προβλήματα τῆς στοιχειώδους ἀριθμητικῆς, εἰς ἀ γίνεται πρᾶξις ἐπὶ

αυγκριμένον ἀριθμῶν μετρούτων ποσότητος μειγνόμενον ἄντικ' καὶ τῆς αὐτῶν' 2) ἀνάμειξις, ὡς ἐστὶν ἐπαφὴ μετ' ἄλλων, ἰδ. σαρκική μείξις, συνουσία· Ἡρ.1,203 μίξιν δὲ τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ περ τοῖσι πρόσδοταισι, οὐτ.4,172. Ἀνακρ.35 μίξις θυναὶ πρὸς ἵππουσιν, Πλούτ.'Ἡθ.990D μίξις ἄρρηνος πρὸς ἄρρην, θήλας πρὸς θηλυ· ἢ ἔνωσις πρὸς πνα σκοπὸν· Πλάτ.Νόμ.773D τοῦτ' οὖν γινόμενον ἐν τῇ τῶν παιδῶν μίξει· 3) εἰδ. μουσ. συνένωσις ἐν τῇ μελοποιίᾳ τῶν φθόγγων, γενῶν, ἀρμονιῶν τόνων καὶ τόπων' ἢ ἐν τῇ ρυθμοποιίᾳ ἢ ἐνταχνοσ συμπλοκή τῶν διαφόρων ρυθμικῶν ποδῶν καὶ σχημάτων.

μειζοάρθρα-ος-ον κ.νεώτ. ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ βάρθραρος καὶ κατὰ τὸ ἔτερον ἤμισυ Ἕλληνας, ὁ μὴ γνησίως Ἕλληνας, ὁ φέρων ἐξ ἐπιγαμίας μετὰ βαρθράρων αἷμα οὐχὶ εὐγενές· Εὐρ.Φοίν.138 ὡς ἀλλὰ δ' ἄλλοις θηλοισι μειζοάρθραρος, Πλάτ.Μενε.245D ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνας, οὐ μειζοάρθραροι οἰκοῦμεν, Θάκυρ.Καν.82' ἢ νεώτ. ἐπὶ τῆς ἑλλην. γλώσσῃ, ἢ ἀνάμεικτος μετὰ βαρθραρισμῶν.

μειζοόσιος (ἴ) ποι. ὁ μετὰ βῶθων, μετὰ φωνῶν μεμιγμένος· Αἰα.ἀπ.355 μειζοόσιον διθύραμβον.

μειζογενής-ος-ές μτγν. ὁ ἐκ μίξεως γενόμενος, ὁ προερχόμενος ἐξ ἀνάμειξεως διαφόρων γενῶν· Περιήλ. Ἐρ.Θαλ

μειζοῖα (τὰ) νεώτ. νομτ., δημ. μειζοῖα μικροὶ ὄχεισι τριγωνικῆς τομῆς πρὸς διογέσειον τῶν ὀδῶτων τοῦ κύτους, κατασκευαζόμενοι ἑκατέρωθεν τὸ ἐξωστρόπιον.

μειζοῖα (ἡ) μτγν., ἰων. -ἡ, κ. μίξοδος κ. μισογῶια (Ἡσ.) τὸ μέρος, ὁ τόπος ἐνθα πολλὰ ὀδοὶ συμβάλλουσι, διασταύρωσις ὁδῶν· Ἀπολλ.Ρ.4,921 ἄλδος μειζοῖας (ἡ) ἐπικίνδυνος μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρυδῶδος διάδοσις, ὁ πορθῶν τῆς Μισσηθηνίαι.

μειζοῖα (ἡ) λεξ. μειζοῖα βλλ. Ἡσ.

μειζοθάλασσοσ-ος μτγν. ὁ ἔχων μεῖζιν, σχέσιν, ἐπιμεῖζαν μετ' ἡθάλασσαν, ἦτοι ὁ ναύτης καὶ ὁ ἀλιεὺς· Χρυσ.μ.λ.Ξεν. Ἐφ.1,6.

μειζοθηλυσ-ος-υ μτγν. ὁ ἔχων μεμιγμένον ἐξ ἀνωτῆς θηλυτ., ὁ θηλυτροπής· Φιλῶδ.23, Φιλῶστρ. Σοφ.2,30 τῶν φωνῶν μειζοθηλυ.

μειζοθηρ-ηρος (ἴ) ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ θηρίον καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ ἀνθρώπος· Εὐρ.Ἰων.1161 καὶ μειζοθηρὰς φῶτας, Λυκόφρον.650, Διον.'Ἀλ.Θουκ.6.

μειζοθηρ-ος μτγν. τ. τοῦ μειζοθηρ βλλ.· Ὁμιστ.Λόγ.23,284.

μειζοθριε-τριχος (ἴ, ἡ) μον. ὁ ἔχων τρίχας μεμιγμένας λευκὰς καὶ μελανὰς, μεσαιπόλιος βλλ., φαρῶς· Εὐστ.937,37.

μειζοθροσ-ον (ἴθροσ) ποι. ὁ μετὰ θροῦ, μετὰ βοῆς, μετὰ φωνῶν μεμιγμένος· Αἰσχ.'Ἐπτ.331 λαθῶσ ὀλλυμένασ μειζοθροσ.

μειζοφία (ἡ) Ἡσ. ἐσαρκική μίξις, συνουσία.

μειζολαυκοσ-ον μτγν. ὁ μετὰ λευκοῦ μεμιγμένος· Λουκ.Δις Κατ.Β μειζολευκοὶ καὶ κατεστιγμένοι καὶ παρθαλωτοὶ τὴν χροῶν.

μειζολυθιοσ-ος ὁ μετὰ λυθικῶν στοιχείων μεμιγμένος, ὁ περιέχων στοιχεῖα τῆς λυθικῆς γλώσσης, ἐπὶ τῆς διαλεκτοῦ τῶν Μισσῶν· Ξενοφ.8 μειζολυθιον . . . πωσ καὶ μισοφρίγιον· 2) εἰδ. μουσ. μειζολυθιοσ τόνος τόνος ἡ τρόπος ἢ ἀρμονία κ. μειζολυθιστὶ ἀρμονία ἡ κλιμαξ τῆς ἀρχαίας ἑλλην. μουσ. ἡ ἔχουσα τὰ ἡμιτόνια μεταξὺ τῶν φθόγγων 4ου καὶ 2ου, 7ου καὶ 8ου, ὡς ἀποτελοῦσα σύσσειν ἐνὸς ἄριον μεθ' ἐνὸς λυθιοῦ τετραχόρδου· Ἀριστόξ. Ἄριον.2,37Μ, Βακχεῖ.Μουσ.46, Πλούτ.'Ἡθ.1136C μίξολ- ἀρμονία παθητικῆ τραγωιδίας ἀρμόζουσα.

μειζολυθιστὶ κατὰ τὸν μειζολυθιον τῆς μουσ. ἀρμόνιας τρόπον· Πλάτ.Πολ.398Β τίνες . . . θρηνώδεις ἀρμονίαι κ. μειζολυθιστὶ, ὄφη, Ἀριστλ.Πολιτ.1340β,1.

μειζόμετροσ-ος ποι. ἀντὶ μίξοθροσ, ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ ἀνθρώπος, ἀνθρώπινος· Αἰσχ.'Ἰκ.568 μίξομτροσ ἐσαρώντι δυσχερὰς βῶτον.

μειζομόμος-ος ποι. ὁ βόσκων μετ' ἄλλων ἀνομοει· Σίμων.π. Ἀθην.10,456C μειζομόμου τε πατῆρ ἐφίρου καὶ ἀγέτιλος ἰχθῶσ πηλίσιον.

μειζοπάρθρα-ος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς ἐχίδνης κοί ἐπὶ τῆς σφιγγός, ἡ κατὰ τὸ ἤμισυ, ἐν μέρει παρθένος οὐσα ἡ μορφήν παρθένου ἔχουσα· Ἡρ.4,9 ἐνταῦθα δὲ αὐτὸν εὐρεῖν ἐν ἀντρω μειζοπάρθρον τινα ἐχίδναν διφυσά· κ. ἐπὶ τῆς Σφιγγός· Εὐρ. Φοίν.1023 μειζοπάρθρασ, δάϊον τέρας· 2) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. νεάνις, ἦτις ὄν καὶ διατηρεῖ τὰ ἀνατομικὰ δειγμάτια τῆς παρθένιας, ἐν τούτοις εἰσαστικῶσ δὲν εἶναι παρθένος λόγω ἐκδόσεως τῆς ἐκτρόπουσ ἰκανοποιήσετι τῆς γενετήσιου ὀρμῆσ.

μειζοπόλιος (ἴ) μον. ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ πόλιος βλλ., ὁ ἔχων ἐν μέρει πόλιος τρίχας, φαρῶσ, φαρμαγῆλι· Γλωσσ.Μαλάκ.11,317, αὐτ.332.

μειζοπύροσ-ον (ἴπυον) ὁ μετὰ πύου μεμιγμένος· Ἰππ. Ἐπιδ.1,10 οὐρα δὲ τούτοισιν ἦσι πολλὰ παχέα καὶ ποικίλα . . . καὶ μίξοπυρα μετ' ὀδύνης ἰδ.γρ. μίξοπυραι, Ροῦφ.Νεφρ.Κύστ.2,6.

μειζοσλοικοσ-ον νεώτ. ὁ μεμιγμένος μετὰ σλοικωμοσ, ὁ περιέχων σλοικωμοσ.

μειζοφρίγιος-ος ὁ μετὰ στοιχείων φρυγιῶν μεμιγμένος, ὁ περιέχων φρυγικὰ στοιχεῖα, ἐπὶ διαλεκτοῦ· Ξενοφ.8 κ. ἐπὶ πολλήν· Στράβ.13,4,13 ἔχοντα πολίγυνα μισοφρίγιουσ.

μειζοφρυσ-ουσ-υ ποι. ὁ ἔχων ἠνωμένασ τὰσ ὀφροσ, ὁ ἀνευ μεσοφρύου, σμητοφρύοσ· Κρατιν.430.

μειζοφύησ-ος-ές σχόλ. ὁ ἔχων μεκτὴν φύσιν· Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.813 «περὶον δὲ τῆσ Σφιγγα λέγει, ἐπειδὴ πεποτή ἦν παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντοσ δὲ τὸ πᾶν σῶμα, μισοφύησ οὐσα».

μειζοφυσίτης (ἴ) μον. ὁ μεμιγνὼν τὰσ δύο φύσεισ τοῦ Χριστοῦ, θελαν καὶ ἀνθρωπίνου· Λεόντ.2,1841Β· πρβλ. μονοφυσίτης.

μειζοχλωροσ-ον ὁ κτρινωπόσ, ἐπὶ τῆσ χροιάσ τοῦ δερμάτοσ· Ἰππ.Προορ.2,11 μειζοχλωρον ἡ χλωρόν χροῶν.

μειζοχρῶσ-ον μτγν. ὁ ἔχων μικτὸν χροῶν· Ἰω. Γαζ.2,202.

μειραμπίελλα (ἡ) δημ. ὄν. τῶν φυτῶν προύμνης κ. μυροβαλάνου βλλ.σ.

μειράνας ἔλασιν νεώτ. ὄν. τοῦ νιτροβενζολιοῦ.

μειράνωρ Ἡσ. «λυκόφωσ».

μειράωσι Ἡσ. «ηγηλώσασιν».

μειρα Ἡσ. «ἀρχαγασ».

μειριε-ἴδοσ (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπέτρων ἐκ τῶν καψιδῶν.

μειρκα Ἡσ. «εὐθανθῆσ, ποικίλη τοῖσ ἀνθεσι».

μειρμα Ἡσ. ἐπὶ τοῦ κακοπινούσ καὶ βύραροῦ καὶ πονηροῦσ.

μειρον Ἡσ. «ὄταν ἀπουσιάζῃ τις, λέγουσι Ταραντίνοι».

μειράνης μτγν. περσικὸσ τίτλοσ· Προκ.Πέρασ.1,13.

μειροῦλοσ Ἡσ. «μύσοσ, μίσαμα».

μειροκῶσ Ἡσ. «σχοῖνοι».

μειρι (ἡ) ἰάγγλ. νεώτ. κ. δημ. ἡ λ. προτασσομένη γεωγραφικῶσ θηλ. ὄν. ἐν τοῖσ διαγονισμοῖσ καλλιστεῖων ἀποτελεῖ μετὰ τούτου τίτλου ὑπεροχῆσ κάλλουσ ἢ μετ' Ἑλλάσ· ἢ μετ' Εὐρώπην.

μισάγαθια (ἡ) μισάγαθοσ μτγν. μίσοσ κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντιθ. μισοπονηρία· Πλούτ.Φωκ.27 ἀπέβη δὲ τούταντιον, ἀγνωμοσύνη τινι καὶ μισάγαθια τοῦ Ἀντιπάτρου.

μισάγαθοσ-ον (ἴμιοσ, ἀγαθῶσ μτγν. ὁ τὸ ἀγαθὸν ἢ τοῦσ ἀγαθοῦσ, τοῦσ ἀριστευόντασ μισῶν, ὁ τὸ ἀγαθὸν πολέμοσ· Ἰω Χρυσ.1,563,28, 2χρῶ. Πινδ.Π.4,507 Ὅμηροσ δὲ τὸν Θεοστίην εἰσαγάγασ φιλόκακον καὶ μισάγαθον, Πρῶδρ.Νοῖτεσ Β,198,11.

μισάγιος-ον (μισός, ὄγιος) μαν. ὁ μισῶν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄγιον : Στέφ.Μον. ἐν 81.Δασμακ.1,32Α εἰκονοσάστην τε καὶ μισάγιον.

μισαδέλφια (ή) μισαδέλφους) μτγν. τὸ μισεῖν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ : Πλούτ. Ἡθ.478C ὁρῶ καθ' ἡμᾶς τὴν φιλαδέλφειαν οὕτω σπᾶνιον οὐσαν ὡς τὴν μισαδέλφειαν ἐπὶ τῶν παλαιῶν.

μισαδέλφος-ον μτγν. ὁ μισῶν τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφόν, ἀντίθ. φιλαδέλφος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,21,Φιλ. 1,67Γ || τὸ οὐδ', μισαδέλφον ὡς οὐσα. μισαδέλφια βλλ. : Πλούτ. Ἡθ.482C τῷ μισαδέλφῳ μισοπονῆριαν δνομα θέμενοι.

μισάδικος-ον μαν. ὁ τὸ ἀδικῶν ἢ τὴν ἀδικίαν μισῶν : Ἀντών.Μον.1760B.

μισαθῆνα-ος-ον (μισός, Ἀθῆνα) ὁ μισῶν, οὐτ' Ἀθῆναίους, ὑπερβ. -ότατος : Λυκοῦργ.39, Δημ.οὐ. ἀλλά καὶ δῖα Ἀθιδηνοῦς, μισαθηναιστάτους καὶ πονηροτάτους ἀνθρώπους.

μισαλάζων-ονος-ον (μισός, ἀλαζών) ὁ μισῶν τούς ἀλαζόντας : Λουκ. Ἀλ.20 μισαλάζων εἶμι καὶ μισογῆς καὶ μισοφευδῆς καὶ μισοτύφος.

μισαλέξανδρος-ον ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξανδρον : Αἰσχίν.3,73 ὁ γὰρ μισαλέξανδρος καὶ μισοφιλιπποῦς ὅμιν οὕτωσι βήτωρ δις ἐπρέσβευσέν ἐν Μακεδονίᾳ, Πλούτ. Ἡθ.344B.

μισαλήθης-ους-ες μαν. ὁ μισῶν τὴν ἀλήθειαν : Τζέτζ.Χιλ.10,873 ταῦτα δ' εἰσι λήρηματα μισαλήθων ἀνθρώπων ἰδ.γρ. μισαλήθων.

μισαλληλία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ σισθάνεσθαι μισός ἐναντίον ἀλλήλων, τὸ ἀμοιβαίον μισός, ἀντίθ. φιλαλληλία : Τζέτζ. Ἐπιστ. μτ. τὰς Χιλ.525.

μισάλληλος-ον μτγν. ὁ ἀμοιβαίως μισῶν καὶ μισούμενος : Φιλ.1,412, Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,66 ὄψεσθε .. δι' ἡν ἴσυνάλληλακτος .. βίος καὶ μισάλληλος, **μισαλλοδοξία** (ή) (μισαλλόδοξος) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ μισαλλοδόξου. βλλ.

μισαλλοδόχος-ον (μισός, ἀλλόδοξος) νεώτ. ὁ μισῶν τοὺς ἀλλοδόξους, τοὺς ἀλλοθρησκούς.

μισάμπελος-ον μτγν. ποι. ὁ μισῶν τὰς ἀμπελούς : ΑΠ Σμυλκ.4,20 φευγε δ' ἐμῆν πηγὴν μισάμπελον.

μισανδρία (ή) (μισανδρός) ἀγόλ. τὸ μισεῖν τοὺς ἀνδρας : Σχόλ.Εὐρ. Ἀνδρ.228.

μισανδρός-ον (μισός, ἀνῆρ) μτγν. ὁ τοὺς ἀνδρας μισῶν : Πολυδ.3,48.

μισανθρωπία (ή) (μισανθρώπος) κ. νεώτ. τὸ ἀισθάνεσθαι μισός κατὰ τὸν ἀνθρώπων, τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐχθρῶν, μισός : Πλάτ.Φαιδ. 89D, Δημ.264 τίς γὰρ νόμος τσαούτης ἀδικίας καὶ μισανθρωπίας μετόξος, Φιλῶδ. Ὀργ.59W || νεώτ. γεν. μισαλληλία, ἀπανθρωπία.

μισανθρώπος (-η)-ο(ν) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους : Φρύν.Κωμ.3, Πλάτ. Φαιδ.89D μὴ γενόμεθα .. μισόλογοι, ὄσπερ οἱ μισανθρωποὶ γενόμενοι, αὐτ.Νόμ.791D, Κωμ. Ἀδέσπ. 143 κ. ὑπερβ. : Ἀθῆν.4,186F καὶ τῆ μισανθρωποπάτη τῶν παρομιῶν ἀρμότιον, Κιλ.Τιουσ.4,1,25 Τίμων ὁ μισανθρώπος, Ὀλυμπ.Πλάτ.4W || τὸ οὐδ'. μισανθρώπων(ι)τῶ ὡς οὐσα. μισανθρωπία βλλ. : Ἐπιφάν.1,565Α.

μισανθρωπίω-ώ εἶμαι μισανθρώπος βλλ. : Ἡρόκλ.Φιλ. Ἐπιστ.7,1 μισανθρωπεῖν πάντα, Διαγ.Λ 1,107, αὐτ.9,3.

μισανοίγω δημ. κ. μισανοίγω ἀνοίγω ὄλιγον, οἰσνεῖ κατὰ τὸ ἥμισυ· μισανοίξει τὸ μάτια του, - μισανοίγει τὴν πόρτα - τὸ παραθύρο - τὸ ντουλάπι· 2) ἐπὶ τῶν φυτῶν, εὐρισκόμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βλαστήσεως : μισανοίξαν τ' ἀμπελία· || κ. ἐπὶ ἀνθρώων, ἀρχίζω ν' ἀνοίγω τὰ πέταλα : μισανοίξει τὸ τριαντάφυλλο.

μισανκοιτός-ή-ό δημ. κ. μισανκοιτός κ. μισανκοιτός ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄνευγμένος, ὁ μόλις ἀνοιγμένος : ἔχει τὰ μάτια του μισανκοιτά.

μισαπόδημος-ον (μισός, ἀποδημία) μτγν. ὁ μισῶν τὰς ἀποδημίας, ὁ ἀισθανόμενος μισός διὰ τὰ ταξίδια : Πολυδ.6,172.

μισαργυρία (ή) μτγν. τὸ μισεῖν τὸ ἀργύριον, μισός, καταφρόνησις, περιφρόνησις τῶν χρημάτων : Διόδ.Σ 15,88.

μισάρετος-ον (μισός, ἀρετή) μτγν. ὁ ἀισθανόμενος μισός, ὁ μισῶν τὴν ἀρετὴν : Φιλ.1,410, ΠΔ Μακκ.4,11,4 ὡ μισάρετε καὶ μισανθρώπει.

μισάρι (τῶ) δημ. κ. μισάρι(ή) μέτρον αἵτου, κοιλῶν, **μισασαί** ποι. μίτωσασθαι βλλ. : Πλάτ.Κωμ.267.

μισαφορμάρης (ὶ) (ἀφορμίζω) μαν. ὁ σχεδὸν τρελλός, μισοπάλαθος : Ἐρωτόκρ.3,291 πῶς ἐβουλήθησθε κὶ εἶπετ' οὐ, λυλῆ μισαφορμάρη.

μισγάγκεια (ή) (μίσγω, ἄγκιστρο, κ. νεώτ. τόπος, ἐνθα συνεννοῦνται δύο ἢ περισσοτέρων κοιλῶδες αἶ ὅπου συνανθοῦσονται τὰ ὕδατα : Ἰλ.Δ 453 ὡς δ' ὅτε γεμάρροι ποταμὸν κατ' ὄρεσφι βρέοντες, ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄρθριον ὕδωρ· || νεώτ. εἶδ. ἢ γραμμῆ ἢ σχηματισμένη ἐν τῇ ἐνώσει τῶν δύο ἐκατεφώρων πλευρῶν στήνης κοιλάδος ἢ χαράδρας, ἢ ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ ὀμβρίων ὕδατων, ὁ ὑδρορροή· || κ. μτφ. : Πλάτ. Φιλ.62D βρεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγάγκειας ὑποδοχῆν, Δαμάσκ. Ἀρχ 113, αὐτ. π. Σουίδ. ἐν λ. Εὐεπίθιος Γαλ.Φυσ.Δυν.1,2.

μισγασκον ἐπ. παρατ. τοῦ μίσγω βλλ. ἀντί εἰσάγον.

μισογδία (ή) μισοδία βλλ.

μισόγλας Ἡσ. ἄβροβροξ.

μισόνομος γή (ή) Ἡσ. «ἢ βοσκήσιμος δημοσίαν».

μίσγω δ.τ. τοῦ μείγνυμι βλλ.

μισοισαστής (ὶ) δημ. ἡμισοισαστής, ὁ ἐπὶ ἡμισείᾳ μερίδι καλλιεργητής, μορφής.

μισολευθερία (ή) νεώτ. τὸ πρὸς τὴν τοῦ λαοῦ ἐλευθερίαν μισός.

μισοἰλληνη-νος (ὶ) ἢ κ. νεώτ. ὁ μισῶν τοὺς Ἑλληνας ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ἀντίθ. φιέλληνη : Ξεν. Ἀγνη.2,31, Πλούτ. Ἀλκ.24 τᾶλλ' οὐδ' ὡμὸς ὄν καὶ μισέλληνη ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης, Μον.4,561.

μισολληνικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερμένος, ἀνήκων ἢ ἰδιῶν εἰς μισέλληνα : μισολληνικὰ ἄρθρα ἐφημεριδῶν, - μισολληνικὴ πολιτικῆ.

μισολληνισμός (ὶ) νεώτ. τὸ μισεῖν τοὺς Ἑλληνας ἢ πᾶν τὸ ἑλληνικόν,τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων μισός.

μισεμα (τῶ) μαν. κ. δημ., μαν. μισεμα ὑσεμός βλλ. : Χρον.Μορ.8,607 ἐδιόρθωσε τὸ μισεμα νᾶ ἐξέβη ἀπὸ τὴν Πούλιαν τιμητικά.

μισεμένος-η-ο μαν. κ. δημ. κ. μισεμένος κ. -εμμένος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ μισεῖν/ἰγν ὡς οὐσα. ὁ μακρὰν τῆς πατριδος, μακρὸν τῆς πατρώας ἐστίας εἰς ἄλλην χώραν ἐγκατασταθεὶς ἢ ἐπὶ μακρὸν διαμένων· πρβλ. μισεῖω.

μισεμός (ὶ) μισεῖω(ί) μαν. κ. δημ., μαν. μισεμός ἢ πρόξες καὶ τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ μισεῖω βλλ., ἀναχωρήσις ἐκ τινος τόπου, ἀποδημία, ξενίτευμα, ἀντίθ. ἐρχομός : Ἐρωτόκρ.3,1754 σὺ θάνατος τοῦ φηλικῆν ὁ μισεμός τοῦ γυιοῦ ντου, αὐτ.4,2015, Πασαδ.Χολερ.108 μετὰ ἑνα μῆνα ἀπὸ τὸν μισεμόν του ἐκ τῆς Βλαχίας, Παλαμ.Ταφ.658 τὸ μισεμόν σου κατὰ τὴ ἀποχίτησα κάποιο σημάδι κάπευ θὰ βάλω, δ.διστ. ὁ φτεινός ὁ μισεμός στον Ἀδῆ θὰ μέ βάλῃ.

μισέρι (ὶ) μαν. κύριος, κύρ : Χρον.Μορ.1272 ἐκείνος γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὁ μισέρι Ἀρομηέρτος, Φορτ. 2,309 τὸ κύρ Γιαννοῦτσου τὸν ἅγιό τὸ μισέρι Φορτουάντο, αὐτ.3,657.

μισεργός-ον μτγν. ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ ἀισθανόμενος ἀποστροφήν πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι, ὀκνηρός, τευλήης : Πολυδ.6,172.

μισεραύω δημ. μισερώνω βλλ.

μισαρός-ή-ό δημ. ὁ οἶνει κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπάρχων, ὁ μὴ ἄριστος, ὁ ἀτέλής, ὁ ἀνάπηρος, ὁ σακάτης: Παλαιά. Δωδ. Γυφτ. 93, 25 μὰ ὁ μισαρὸς καὶ ὁ στραβός, καὶ ὁ ζήλοφρονος λισσομανέει, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 49, 9 καὶ ἡ στρίγγλα ἡ μισαρὴ γριά, ποῦ ἀπὸ τὸ φόνον ζέγει· || ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀτέλής: μὴν κάνης μισαρὸς δουλειᾶς· 2) ποι. ὁ προξενῶν, ὁ φέρων ἀναπήριαν: Παλαιὰ Καρμ. Λιμν. 53, 18 ἀνάμεσα ἀπ' τὴ χώρα τὴ θαρμενὴ ἀπὸ τὸ μισερὸ τὸν ξεπεσμὸ σὲ εἶδαν.

μισαρῶν (μισερῶσι) δημ. καθιστῶ τινα μισερῶν, ἀνάπηρον, σακατεύω.

μισαρῶς-ωτος (ὶ) μτγν. ὁ μισῶν τὸν ἔρωτα, ὁ ἀισθανόμενος μίσος, ἀποστρεφθὴν πρὸς τὸν ἔρωτα: Ἡρωϊδαν. Ἐπιμερ. 206.

μισαταίρεια (ἡ) μτγν. κ. -ια τὸ μισεῖν τοὺς ἑταίρους: Πολυδ. 3, 64.

μισαταίρος-ον μτγν. ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντροφικούς, ὁ ἀισθανόμενος μίσος, ἐχθρῶν ἐναντιὸν τῶν φίλων: Πολυδ. 6, 172.

μισαυλαθής-ους-ές μτγν. ὁ τὴν εὐλάβειαν ἡ τοὺς εὐλαβεῖς μισῶν: Παλλάδ. Βι. Ἰω. Χρυσ. 60Α, Βι. Νεῖλου Νεωτ. 144Β.

μισαυμοσία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡμισαυμοσία βλλ.

μισαυμῶσι (ὶ) νεώτ. καμτ. ἕκ. τοῦ δημ. μισαυμῶσι ὁ ἐκπλοῦς καὶ πάσισι αἰ πρὸς ἐκπλοῦτον ἐργασίαι καὶ χειρισμοὶ (ἡ λ. τῆς ἐπισήμου γλώσσας, τῶν ναυμάχων τῆς Ἐπαναστάσεως 1821): τὸ σινιάλο τοῦ μισαυμῶσι (τὸ ἀπαρηκτὸν σῆμα).

μισαυῶ δημ., ὁ γρ. μισαυῶω, μον. κ. μισαυῶω (Ἐρωτῶν. 1, 608), μέλλ. -εῖωω κ. -έφω, ὄφρ. ἐμισαυῶω κ. (ἡ) μισαυῶ, μτγ. παθ. παρακ. μισαυμῶμενος κ. -εμῶμενος, ἀναχωρῶ ἐκ τῶνος τόπου, ἀποδημῶ, ξεγιτεύομαι: Χρον. Μορ. 322 ἐπὴν τὸν τ. κ. ἐμισαυῶεφεν καὶ ἐπέστειν τὰ θρη, Διγεν. Ακρ. 2419 καὶ χαιρών τὰ μῖσυσεν σ' τὰ μέρη Ἀχαΐας, αὐτ. 2489, Ἐρωτῶν. 1, 608 σὺν τούτῳ ἀποχαίρετσε κ. ἐμισαυῶω, Ἀραβ. Μῦθ. Χαλ. 1, 192, Παπαδ. Χολερ. 106 τὴν ἀπαύριον ἀφοῦ ἐμισαυῶεφεν ὁ Ἀγάλλος, Κρυστ. Ἄγροτ. Πεντάμορφη 22 ὁ μισαυμῶος κίνησε ἀπ' τὰ μακριὰ τὰ ξένα, δ. διστ. μισαυῶω κ. ἀποχαίρετῶ: τὰ δύο σου μαῦρα μάτια, ὄμ. ἐμισαυῶεφ κ. μ' ὄφισσε ἔνα γυαλὶ φαρμάκι.

μισαυδονία (ἡ), ὄμρ. μισαυδονία τὸ μισεῖν τὰς ἡδονάς: Θεαγ. π. Στοβ. 3, 1) 17.

μισαθῆρον (τὸ) μτγν. μέσον μαγικῶν ἐγγειῶν μίσος κατὰ τῆς, ἀντίθ. πρὸς τὸ φίλτρον: Δουκ. Ἐταιρ. Δ 4, 5 ἐπὶ δεῖ καὶ τοῦτ' ἂν σφῶδρα κατὰ τῆς Φοιδίδος τὸ μισαθῆρον ἐδιδάξατο.

μισήλιος-ον γλῶσσ. ὁ μισῶν τὸν ἥλιον, ὁ ἀποφειγῶν, ὁ ἀποστρεφόμενος τὸ φῶς.

μισήματα-ατος (τὸ) ποι. ἀντικείμενον μίσους, μτ. γενικ. προσ.: Αἰσχ. Ἐπιτ. 186 βρέτεια πεσοῦσας πρὸς πολισσοῦχων θεῶν ἀδειν, λακάζειν, σφῶφρόνων μισήματα, αὐτ. Εὐμ. 73 || ὄμ. μτ. δοτ.: Ἐπ. Ἰνρ. 407 γυνη τε πρὸς τοῖσδ' οὐσ' ἐγίνυωσκον κἄλως, μισήματα πάσι || κ. ἀπολ.: Σοφ. Ἠλ. 289 ὄμ. δὴσθεν μισήματα, σὸι μόνῃ πατρί τέθεικεν.

μισήνερως-ωτος (ὶ) μτγν. ὁ ἀφοροδίσιος μαινόμενος, ὁ ἐρωτομανῶν: Πολυδ. 6, 189.

μισήσι (ὶ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἔνυθρον θεϊκῶν ὄρυκτῶν ἄλας τοῦ σιδήρου.

μισήστια (ἡ) ὄμρ. τοῦ μισήτια βλλ.

μισήτης (ὶ) (μισῶ) γλῶσσ. ὁ μισῶν.

μισήτια (ἡ) κ. μισήτια ἡ πρὸς τὰ ἀφοροδία σφῶδρα ροπή, ἐρωτικὰ θωπείαι: Ἀριστοφ. Πλ. 989 καὶ ταῦτα τοῖνυν οὐχ ἔνακεν μισήτιασι αἰτεῖν μ' ἔρασαν, Προκ. Μυστ. 9, αὐτ. Κτιορ. 1, 9 ἡ δὲ τοῖς κακοδαίμονοισιν ἀνδρείαν τινὰ μισήτιαν (ἀντιμίσγητο· 2) γεν. ἀλληστία: Ἀριστοφ. Ὀρν. 1620 εὐξάμενος εἶτα διασποφίζηται λέγων, μενετοὶ θεοὶ, καὶ μάποδιθῶ μισήτια.

μισητίζω Ἡσ. «μισῶ».

μισητικός-ή-όν μτγν. ὁ ρέπων, ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὸ μίσος, εἰς τὸ μισεῖν: Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 18, 9. Ὄριγ. κατὰ Γέλουσιν 4, 195.

μισητικός ἔπιρρ. μτγν. μετὰ μίσους, με μίσος: Βασίλ. 385Β.

μισήτος (ὶ) ποι., θηλ. μισήτη ὁ πρὸς τὰ ἀφοροδία ρέπων, λάνγος, ἀκόλαστος: Κρατίν. 316' τὸ θηλ. μισήτη (ἡ) πόρνη: Ἀρχιλ. 184' 2) γεν. ἀνοδέριστος, ἀπληστος, ἀχόροτατος: Ἡσ., Φῶτ.

μισήτος-ή-όν (μισῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μεμισημένος, ὁ ἐπισῶρων καθ' ἑαυτοῦ τὸ μίσος, ὁ ἀξίος μίσους, ὁ ἀπεχθὴς: Αἰσχ. Ἀγ. 1228 οὐκ οἶδεν οἶα γλῶσσα μισήτης κυνὸς λέεσσα, Ξεν. Ἄν. 2, 6, 21 καὶ δυσμενὴς μὲν ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρωσ, μισήτων δὲ ὁ φθόνος, αὐτ. 3, 10, 5 Πλάτ. Φιλ. 49Ε μισήτῃ δ' ὀπόσα ἐρωμῶμαι, Σολωμ. Ἐδν. Ἰγν. 18, 4 τὴν ὥρα, ὅπου ἐσθλοῦντο οἱ μισήτοί, τὸν Θεὸν εὐχαριστοῦσας, Παπαδ. Χρ. Μην. 104 Ε' ἀπλη- λάσσοτο ποτε τῆς μισήτιας ἐκείνης ἐκρήκτης.

μισήτρον (τὸ) μτγν. μισήτρον βλλ.: Ἐνώχ 9, 8, Τολ. 12, 251 φίλτρον τε . . καὶ μισήτρον.

μισήτως ἔπιρρ., μον. κ. νεώτ., δημ. -ά μετὰ μίσους, ἀπεχθῶς: Ζῶναρ. μισήτως ἔχειν πρὸς τινα.

μισαθοδοσία (ἡ) (μισθὸν ἀποδιδῶμι μισαθοδοσιῶ) μτγν. ἀπόδοσις, καταβολὴ μισθοῦ, ἀμοιβῆ, ἀνταμοιβῆ: ΚΔ Ἐβρ. 10, 35 με ἀποδάλητε οὖν τὴν παρησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισαθοδοσίαν μεγάλην, Σάβ. 1, 35 παύηται . . καὶ τῆς μισαθοδοσίας εὐθῆς || ἐν κακῇ σῆμ. ποιητ., τιμωρία: ΚΔ Ἐβρ. 2, 2 πᾶσα παραδόσις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἐνδοκίμ μισαθοδοσίαν.

μισαθοδοτής (ὶ) μτγν. ὁ ἀποδιδούς, ὁ καταβάλλων τὸν μισθόν, ὁ ἀντισταθῶν: ΚΔ Ἐβρ. 11, 6 καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισαθοδοτῆς γίνεται.

μισαθοδοτῶ-έω Ἐπιγρ. καταβάλλω, πληρῶν μισθόν, ἀμείβω, ἀντιμειβῶ.

μισαθοπή (ἡ) πάπ. συμβόλαιον μισθώσεως ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ μισθώματος: Πάπ. μεμισθωκά σοι κατὰ τήνδε τὴν μισαθοπήν· 2) πάπ. λήψις, εἰσπραξις μισθοῦ.

μισαθῆρον (τὸ) ὄνοκορ. τοῦ μισθοῦ, πεινηρὸς μισθός: Ἀριστοφ. Σφ. 300 ἀπὸ γὰρ τοῦδε με τοῦ μισαθῆρον τρίταν αὐτὸν ἔχειν ἀπὸ τῆς δεῖ καὶ ξύλα κῶφον, Εὐπ. 432, Μέν. 303, Λουκιλλ. ΑΠ 11, 154 οὐδ' αἰρεῖ φορτία μισαθῆρον || κτ. πληθ. ἀθλία, ἐξευτελιστικὴ πληρωμὴ: Ἰνπ. Παραγγ. 7, Πάπ.

μισαθῆρνης (ὶ) (μισθός, ἄρνημα) λεξ. ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ ἐπὶ μισθῶ ἐργαζόμενος, ὁ μισθωτὸς ἐργάτης: Φῶτ. Ἰπ. Ἡσ. κ. Σουῖδ. οὐζόντων).

μισαθῆρνης-ή-όν ὁ ἀναπερόμενος ἡ ἀνήκων εἰς μισαθῆρον βλλ., ὁ μισθοφορικός τὸ θηλ.

μισαθῆρνητική (ἡ) [τέχνη] ἐπάγγελμα ἀποφῶρον μισθόν, μισθοφορικὴ: Πλάτ. Ἰδιολ. 346Β, αὐτ. D ἡ μὲν ἱατρικὴ ὑγείαν ποιεῖ, ἡ δὲ μισαθῆρνητικὴ μισθόν || ὄμ. κ. τὸ οὐδὲ μισαθῆρνητικόν (τὸ) ὡς οὐσ. λήψις μισθοῦ: αὐτ. Σοφ. 222D οὐκοῦν αὐτῆς ἰδιο-ὄρυκτικῆς τὸ μὲν μισαθῆρνητικόν ἐστὶ, τὸ δὲ ὄρυκτοφορικόν.

μισαθῆρνια (ἡ) κ. νεώτ. τὸ λαμβάνειν μισθόν, εἰσπραξις μισθοῦ, ἡ ἐπὶ μισθῶ ἐργασία: Δημ. 242 παρηνώχλησε δ' Ἰσως οἱ καὶ πρὶν ἐμ' εἰπεῖν ὁταῦν εἰδότες τὴν τοῦτου τότε μισαθῆρνια, αὐτ. 320, Ἀριστολ. Πολιτ. 1258b, 25 τῆς δὲ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἔμπορία . . δευτέρου δὲ τοικισμός, τρίτου δὲ μισαθῆρνια, Σοῦκρ. Δραπ. 17 μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισαθῆρνιας || νεώτ. σύστημα ἐργασίας, καθ' ὃ γίνεται ἐκμισθωσις τῆς συνάμειως τοῦ ἐργάτου ὑπὸ τοῦ ἐργοδοτοῦ ἐπὶ παραγωγικῶ σκεπῶ.

μισαθῆρνης-ή-όν ὁ ἀναπερόμενος, ὁ ἰδιάζων εἰς ἔργον μισθωτοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μισαθῆρνια

ἢ τὸν μισθάρνην, ὁ διὰ τὸς μισθὸν γινόμενος Ἄριστλ. Πολιτ. 1337b, 13 διὰ τὰς τε τοιαύτας τέχνας ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζουσι χεῖρον δικαιοσύνην βαναύσους καλοῦμεν καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας, αὐτ. Ηεὐδ. 1215a, 31.

μισθάρνισσα (ἡ) ἡ γυν. θηλ. τοῦ μισθάρνου ββλ.: Ἡρωιδων. Ἐπιμ. 57 θήσασ, ἡ μισθάρνισσα.

μισθαρνός-ον [μισθός, ἀρνηματι] ἡ γυν. κ. νεώτ., ἡ γυν. θηλ. κ. μισθάρνισσα, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὁ λαμβάνων μισθόν: Πολυδ. 4, 48, Ἡα. ἐν λ. πελάται. 2) νεώτ. ὁ ἀναλυσθάνων ἐργασίαν τινὰ καὶ ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν ἀμοιβήν, ἢν θὰ λάβῃ χωρὶς τὴν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἠθικὴν βῆσιν τῆς ἐργασίας, ὁ ἔχων χρηματικὴ ὄφελῃ ἐξ ἐκτελέσεως ἢ αὐτοῦ ἀνηθικῶ καὶ ἀνηθικῶν πράξεων ἢ πρὶ μισθαρνῶ 2) κ. 3) τὰ μισθάρνα ὄργανα τῆς ξένης προπαγάνδας.

μισθαρνός-ἔω [μισθὸν ἀρνηματι, παρατ. ἐμισθάρνουν, μέλλ. ἐλλείπει, ὄρο. ἐμισθάρνυσσα, παρακ. μεμισθάρνηκα, ὑπερσυν. ἐλλείπει, ὑπερηθεῖ ἐπὶ μισθῷ, ἐργάζουμαι ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ, λαμβάνων μισθόν, ἀμοιβήν, πληρωμὴν διὰ τινος ἐργασίαν μου: Ἰππ. Ἐπιστ. 11, Πλάτ. Πολ. 346R τί δέ; τὴν ἱατρικὴν μισθαρνητικὴν, ἐάν ἰσάμεν τὴν δέ; τὴν μισθαρνῆ, Ἄριστλ. Πολιτ. 1296b, 29 ἐάν δέ τὸ τῶν βαναύσων καὶ μισθαρνούντων ἰσπερτελεῖν πλῆθος ἐν δημοκρατίᾳ] ἰδὲ ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ὑπερέχῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀκούστων βαναύσους τέχνας καὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζῶν, Φιλῶδ. Ρητ. 2, 56S οἱ μισθαρνόντες τῶν ῥητόρων [οἱ ἐπὶ ἀμοιβῇ συνήγοροι] ἡ κατηγοροῖ ἐν δικαστηρίοις. || μισθαρνὸν παρά τινος λαμβάνων μισθόν, πληρώνομαι παρά τινος: Δημ. 306. 2) ἴδ. ἐν κακῇ σμμ. λαμβάνων παρά τινος μισθόν, χρήματα, πληρώνομαι ὡς πράξας ἡ διὰ τὰ πράξω τὴν ἀνθικον, φύλλον: Σοφ. Ἄντ. 302 [παρ' ᾧ τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἡ λ. ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἡσσαν τάδε ἰδοῖσι δὲ χρήματα λαμβάνοντες, πληρώνοντοί ἐπρασαν αὐτὰ - ἐργα δυσσεβῆ], Πλούτ. Κέρ. Νεωτ. 44 ὁ μισθαρνὸν ὄχλος [ὁ ἐξαγοραζόμενος, δωροδοκούμενος] 3) ἐπὶ πόρνης ἡ κιναιδοῦ, παρέχω τὸ σῶμά μου εἰς αἰσχουρίαν ἐπὶ πληρωμῇ: Δημ. 1351 εἰργάζετο τῷ σώματι μισθαρνοῦσα τοῖς βουλομένοις αὐτῇ πησιάζειν, Αἰσχίν. 1, 154 μεμισθαρνηκῶς τῷ σώματι, Πάπ. ἡ μισθαρνεῖ ἰσπερνεύται.

μισθαρχιδής (ὁ) [μισθός, ἀρχή] κωμ. λ. ὁ ζητῶν, ὁ ἐπιζητῶν τὰ μισθοδοτούμενα ὑποσηγήματα, ὡς ὄντα ἐπικερδῆ: Ἄριστλ. Ἀχ. 597 σὺ δ' ἔξδ του περ ὄλεμος μισθαρχιδής.

μισθίος-α-ον [μισθός] ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ μισθωτός, ὁ μεμισθωμένος, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος: Πλούτ. Λυκ. 16 τῶν δὲ Σπαρτιατῶν παῖδας οὐκ ἐπὶ ὄνητας, οὐδὲ μισθίους ἐποίησας παιδαγωγίους ὁ Λυκούργος, ΑΠ 6, 283, Πάπ. λιυθόφως μισθίος. || τὸ ἀρσ. μισθίος [ὁ] κῶ οὐς. ὁ ὑπηρετής, ὁ δούλος: ΠΔ Λευθ. 19, 13 καὶ οὐ μὴ κοιμηθήσεται ὁ μισθός τοῦ μισθίου σου παρά σοι ἕως πρωτῆ ἰδ. γο. μισθωτοῦ], Ἐπιγρ., Πάπ., Κάλουκ. 15, 17 ὄσοι μισθίοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων. 2) κτ. πλθθ. μισθίοι [οἱ] μισθοφόροι: Ἰώσ. ΠΙ 5, 2, 1 3) νεώτ. τὸ οὐδ. μισθιονίτῳ ὅς οὐς, πᾶν κινητὸν ἡ ἀκίνητον, ὅπερ παρέχεται ἐπὶ μισθῶσει, εἰδ. ἐπὶ οὐκίηματος.

μισθοδοσία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. καταβολή, πληρωμὴ μισθοῦ: Θεουκ. 8, 83 πολλὰ ἔς τὴν μισθοδοσίαν τὸν Τισσαφέρην ἀρρωπώτερον γενόμενον, Ξεν. Ἄν. 2, 5, 22, Διοδ. Σ 16, 73 μισθοδοσία τῶν ξένων, - σήμερα δὲν θά. γνη μισθοδοσία.

μισθοδοτής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ δίδων, παρέχων, πληρώνων μισθόν: Πλάτ. Πολ. 463B μισθοδοτὰς τε καὶ τροφάας, Ξεν. Ἄν. 1, 3, 9, Αἰσχίν. 3, 218, Πολυδ. 6, 21, 5 ἄρχοντα συστήσασθαι καὶ μισθοδότην, -

τὸ κράτος εἶναι ὁ μισθοδοτής τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

μισθοδοτικός-ή-ῶν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μισθοδότην ἢ τὴν μισθοδοσίαν: μισθοδοτικὰ καταστάσεις.

μισθοδοτῶ-ἔω κ. νεώτ. δίδω, παρέχω, πληρώνω μισθόν, ἀπολ.: Ξεν. Ἐλλ. 4, 8, 21 ὡστ' εὐθὺς ἐντέθεν εἰχε μισθοδοτῆν. || μτ. δοτ. καταβάλλω μισθὸν εἰς τινος: αὐτ. Ἄν. 7, 13, Δημ. 667 8τε ἐμισθοδοτεῖ μὲν τοῖς ἐν Περίνθω ξένοις. || μτ. αἰτ. πληρώνω τινά: αὐτ. 200 αἰτ. παρὰ τῶν μισθοδοτούντων αὐτοὺς ὠφέλειαι, Ἐπιγρ., -τὸ κράτος μισθοδοτεῖ πληθῶραν ὑπαλλήλων. || ἡ γυν. κ. νεώτ. τὸ παθ. λαμβάνων μισθόν, ἀνταμιβόμενος, πληρώνομαι: Πολυδ. 1, 66, 3 μισθοδοτεῖσθαι τὰ προσφειλόμενα τῶν ὄφηνων, - οἱ κατώτεροι ὑπ' ἄλλοι μισθοδοτοῦνται ἀνεπαρκῶς.

μισθοδοτεῖα (ἡ) ἀρχαίε, ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία, ἡ ἐμισθὸς ὑπηρεσία: Ἡα. ἐν λ. θητεύει.

μισθόδουλος (ὁ) ἡ γυν. ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, ὁ μεμισθωμένος δούλος: Ἄνων. ἐν Ἄν. ΟΕ 2, 362 λάτρις, ὁ σημαίνει τὸν μισθόδουλον, ταυτέστιν τὸν μισθωτὸν.

μισθόδωρος-ος ποι. ὁ δίδων, ὁ παρέχων μισθόν, ὁ μισθοδοτής: Εὐβουλιδ. π. Ἀθήν. 10, 437D σοφιστής, κάκιστε, καὶ χῶν δέει τῶν μισθοφόρων [σχολ. ἐπὶ ἔορτῇ τῶν χῶν ἔθος ἔστιν Ἀθηνοῖσι πέμπεσθαι δωρὰ τε καὶ τοῖς μισθοῦς τοῖς σοφισταῖς].

μισθοκαρπία (ἡ) πᾶπ. ἡ ἐκμισθωθεῖσα ἐπιμετρία πράματός τινος: ὀνήλαξαι καὶ παρέξω κατὰ μισθοκαρπίαν ὡς πρόκειται.

μισθοκομίζουμαι μων. λαμβάνω μισθόν, μισθοδοτοῦμαι, μισθοφορῶ: Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 187.

μισθολογία (ἡ) πᾶπ. συμβόλαιον ἐμισθίου παραχωρήσεως τινος.

μισθολόγιος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κατάλογος, κατάστασις τοῦ μισθῶν μιάς ἐκάστης τάξεως ὑπαλλήλων ἡ ὑπηρετῶν. 2) τὸ μισθολόγιον τῶν ἀξιωματικῶν - τῶν ἀστυνομικῶν - τῶν δικαστικῶν.

μισθονόρηχος-ον [μισθός, παρέχω] μων. ὁ δίδων, ὁ παρέχων μισθόν, ὁ μισθοδοτῶν: Ἄντιοχ. Μον. ἐν Μί. 89, 1768.

μισθονοπήρακος πᾶπ. παρακ. ἀπαρφ. μεμισθονοπηρακίον, πῶλῳ μὲ δόσεις, αἰτινες καταβάλλονται ὑπὸ τύπον μισθώματος.

μισθονοπία (ἡ) μων. μισθοδοσία ββλ.: Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 227.

μισθονοπιῶμαι-έομαι Ἐπιγρ. λαμβάνω, εἰσπράττω μισθῶμα. 2) μων. κ. ἐνεργ. μισθονοπιῶ μισθοδοτῶ: Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 227.

μισθονορία (ἡ) μων. τὸ πορίζειν, τὸ παρέχειν μισθόν, μισθοδοσία: Σοφρών. 3648D.

μισθονορσία (ἡ) πᾶπ. πώλησις μὲ δόσεις, αἰτινες δίδονται ὑπὸ τύπον μισθώματος.

μισθός (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. μιστός μισθῶμα, ἀμοιβή, ἀνταμιβίη: Ἰλ. Φ 445 8τ' ἀγνοῦν Λαομέδοντι πᾶρ Διὸς ἔλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ [ἐπὶ καθορισμένῳ, ἐπὶ συμπραγματικῶ μισθώματι], Ἡσιόδ. Ἐργ. 37, 1 μισθός δ' ἀνδρὶ φίλῳ ἐληφμένους ἄριστος, Ἡρ. 8, 137 ἐνταῦθα δὲ ἐβήσαντες ἐπὶ μισθῷ παρά τῷ βασιλεῖ, αὐτ. 5, 65, αὐτ. 8, 4, Ξεν. Ἄν. 2, 5, 14 οἱ σὺ αὐτ' ἄν μισθοῦ ἔνεκα ὑπηρετοῦμεν, Κδ' ἰάκ. 5, 4 ἰδοῦ ὁ μισθός τῶν ἐργαζῶν τῶν ἀμειψάντων τὰς χώρας ὁμῶν, Πλούτ. Ἡθ. 786C, Παπαδ. Φόν. 212 ἤμην ἀπαργαμίους ἀντὶ μισθοῦ πέντε δραχμῶν τῶν μήνα. || ἡ γενικ. μισθός ὡς γενικ. τῆς οἰτίας, ἔνεκα, χάριν ἀμοιβῆς, χάριν μισθοῦ: Σοφ. Τρ. 560 δὲ τῶν βαθρῶντων ποταμῶν Ἑλλήνων βροτῶς μισθοῦ ἴσπευε χειρσίν, Θεουκ. 4, 124, αὐτ. 7, 25, Δημ. 37, Πολυδ. 3, 109, 6 τοῖς μὲν γε μισθοῦ παρά

τισ στρατευομένους" || συχνότατον έν φρ. κ. έν τή νεωτ. κ. τή δημ. ὀθ. μισθόν διδωμ - πορίζω : Εὐρ. Ἀνδρ.609 ἄλλ' ἐάν αὐτοῦ μείνει μισθόν τε δόντα μήποτ' εἰς στικός λαδίην, αὐτ. Ἦρ.17, Ἀριστφ. Ἰνπ.1019, Θουκ.68' ἀντιθ. τοῦτων εἶναι τὸ μισθὸν φέρω : Θέογν.434, Εὐρ.Βάκχ.257, Ἀριστφ. Ἀχ.66 ἐπέμφαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλεῖα τὸν μέγαν ἀφροντάς δύο δραχμάς τῆς ἡμέρας" || ὄμ. κ. μισθὸν λαμβάνω : Ἦρ.8,117, Εὐρ.ΙΤ 593, Θουκ.8,83, Ξεν. Ἀπολ.16' || κ. μισθὸν πράττωμαι : Πινδ.Ο 10,11,29, Πλάτ.Πρωτ.325B' || κ. μισθὸν φέρομαι : Ξεν.Οικ.1,4' || κ. μισθὸν αἰτῶ : Πλάτ.Πολ.345B' || μτγν. κ. μισθὸν ἔχω : ΚΔ Κορινθ. 1,9,17' || νεώτ. παρέχω - διδω - καταβάλλω μισθόν || νεώτ. κ. δημ. πληρώνω μισθόν" || δημ. κἄνω μισθὸν εἰσπράττω τὴν ἀμοιβὴν μου" || εἰδ. ἐν Ἀθῆν. ἀμοιβὴ διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν : Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ.25 κομίζω τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθὸν καθάπερ Ἀθηναῖον ἐκκλησιαστικόν ἢ δικαστικόν, Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.299' || πρυτανεῖας μισθός ὁ μισθός ἐν ἐλθάμβαν οἱ πρυτάνεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας τῶν, δηλ. πέντε ἐβδομάδων μισθός : Αἰσχίν.1,123' || ἀμοιβὴ ἱατροῦ : Ἀριστλ.Πολιτ.1237a,36 ἄλλ' ἀρνούται τὸν μισθὸν τοῦς κἀμύνας ὀφθαλμιάνας" 2) ἐπ. ἢ ἐπὶ μισθῷ, ἢ ἐμμισθός ὑπηρεσία : Ἰλ.Φ.450 ἄλλ' ὄτε δὴ μισθοιο τέλος πολυληθῆες ὥραι ἐξέφρον" 3) μτγν. ποι. ἐνοίκιον : Ἡρώδ.2,64' 4) ὄμ. ἐκμισθῶσαι, μισθώμα : Πάν. μισθός καμῖλῶν - κλοῖου - ὀργάνου - λάκου - ὄνου" 5) γεν. ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις : Ἰλ.Κ 304 μισθός δέ οἱ ἔρκιμος ἔσται, Πλάτ.Πολ.363D ἠγησάμενοι κἀλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον, ΚΔ Ματθ.5,12 ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, αὐτ.10,41, αὐτ.Λουκ.6,23, αὐτ.35, Μνηστ.12,5 Ὀρθρ. Θεοτ. εὐρῆς μισθὸν τῶν καμάτων σου" || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. ἐκκλ. ἀξίος ὁ μισθός σου εἶθε νὰ εἶναι ἀντάξια πρὸς τὴν ἀγάθην σου πράξιν ἢ ἀνταμοιβὴ σου ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ" || κ. εἰρων. πρὸς ὀνθρώπους, οἴπινες προσήνεγκαν ἀσημάντους ἐκδοουλεύσεις ἢ ἐθλαθάν τινας" 6) κ. ἐπὶ κακ. σσημ. ἀνταμοιβή, ποινή, τιμωρία : Αἰσχ. Ἀγ. 1261 ὡς δὲ φάρμακον τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἀνθόσης ποτῶ, Σοφ. Ἀντ.221, Εὐρ. Ἰνπ.1050 μισθὸν γάρ οὗτός ἐστιν ἀνδρὶ δυσσεβεῖ, Πλάτ.Νόμ.650A ἀναυ μισθοῦ ἡμιθώδους" 7) μτγν. μισθός ἀδικίας ἄνομον, παράνομον κέρδος : ΚΔ Πράξ.1,18 οὗτος μὲν οὖν ἐκτήσατο χωρίον ἐκ μισθοῦ τῆς ἀδικίας" 8) παράγ. μισθίος, μισθῷ, ἀπομισθίος, ἐκμισθός, ἐμμισθός. Ἐκ ρ. μισθ- ἰάρχ. ρίζ. μετ-, μιτ-, λατ. metici.

μισθοϋργός (ἰ) ἀρχ.λεξ. ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὁ μισθοῦν ἐργάτης" Ἡσ. ἐν λ. λάτρις.

μισθοφορά (ἠ) λήψις μισθοῦ, ἢ εἰσπραττομένη ἀμοιβή, μισθός, πληρωμή, ἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν : Ἀριστφ. Ἰνπ.807 γνώσασαι οἷων ἀγαθῶν αὐτὸν τῆ μισθοφορᾷ παρεκδήτου, Θουκ.6,24 καὶ προσκλήσεσθαι δυνάμιν ὄθεν αἰδίον μισθοφορᾶν ὑπάρξειν, αὐτ.8,45, Λυσ.27,1, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.2,9, Δημ.37, Ἀριστλ. Ἀθ.27,4, Διδόξ.Σ 17,64 δειμήνοισ μισθοφορᾷ, Πάν. ἐπὶ μισθοφορᾷ.

μισθοφορία (ἠ) [μισθοφορῶ] τὸ μισθοφορεῖν, ἢ ἐπὶ μισθῷ, ἢ ἐμμισθός ὑπηρεσία, ἢ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ : Δημ.1199 ἔκ γὰρ τῶν κοινῶν συντάξεων ἡ μισθοφορία ἦν τῷ στρατεύματι, Διδόξ.Σ 16,61' 2) μισθοφορᾷ βλλ. : Πλάτ.Γοργ. 515B ἀκούω Περικλέα πεποιμένον Ἀθηναίους ἀργούς . . εἰς μισθοφορίαν καταστήσαντα, Ἐπιγρ. **μισθοφορικός**-ἠ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τοῦς μισθοφόρους : Πολυδ.167,4 χρωμένον . . μισθοφορικαῖς δυνάμεισι, -μισθοφορικὰ στρατεύματα" || Πάν. μισθοφορικῆ γῆ περιοχὴ ἐκ-

χωρηθεῖσα εἰς μισθοφόρους" 2) μτγν. τὸ οὐδὲ μισθοφορικὸν ὡς οὐσ. μισθοφόρῳ βλλ. Ἰλλοῦτ. Ἀρτζ4 μαρτυρεῖ δὲ τὸ πλοῦτω καὶ γὸ μισθοφορικόν . . διὰ τῶν φίλων . . τρεφόμενον" 3) μτγν. μισθός βλλ.11 : Ἰώσ.Απ 12,23 ὅταν τοῖς στρατιωταῖς ἀποδιδῶσι τὸ μισθοφορικόν.

μισθοφορικῶς μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μισθοφορικόν βλλ. : Πολυδ.4,51.

μισθοφόρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ μισθῷ παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του, ὁ λαμβάνων μισθόν : Πλάτ.Θεαίτ.165D, Ἀντιφάν.266,Δημ.661 μισθοφόρων ἔργον ἀνθρώπων ποιοῦντες, Ἀριστλ.Πολιτ. 1274a,9, αὐτ. Ἀθ.27,3, Ἀρχεστρ.ἀπ.61, Πάν. μισθοφόρος κληροῦχος, αὐτ. μισθοφορῶν ἱππεῖς" || μισθοφόροι τριήρεις πλοῖα ἔχοντα πληρωματα ἀποτελούμενα ἕκ μισθοφόρων : Ἀριστφ. Ἰνπ 535' 2) κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. συνθβ. κτ. πλθθ. μισθοφόρῳ ὡς οὐσ. οἱ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετοῦντες εἰς τινα στρατὸν ὀπλίται ξένης ἐθνικότητος : Θουκ.1,35 κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑπέρτας μισθοφόρους, Ξεν. Ἑλλ.5,4,45, **μισθοφορῶ**-έω λαμβάνω μισθόν, ἀμείβομαι δι' ὑπηρεσίαν ἐν τινι δημοσίῳ λειτουργίῳ, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ : Ἀριστφ. Ὀρν.584 εἰθ' ἀπόλλων ἱατροῦς γ' ὡν ἰσάσω μισθοφορεῖ δέ, αὐτ. Σφ.683, Ξεν.Οικ.1,4, Ἀριστλ.Πολιτ.1317b,35 δημοτικόν τὸ μισθοφορεῖν πάντας, Λουκ. Ἀπολ.11' || κ. μτ. αἰτ. πράγμ. λαμβάνω τὴ ὡς μισθόν : Ἀριστφ. Ἀγ. 602 τοὺς μὲν ἐπὶ Ὀρθῆς μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς, αὐτ. Ἐκκλ.206,αὐτ.Εἰρ.477' || ὄμ. κ. μισθοφορᾷ τὰ τοῦτων λαμβάνω μισθὸν ἐκ τοῦ βολαντίου αὐτῶν : Λυσ.27,11' || συγχ. ἐπὶ μισθοφόρων βλλ.21 : Ἀριστφ. Ὀρν.1367 φρούρει, στρατεύου, μισθοφορᾶν σαυτὸν τρέφε" || μισθοφορῶ [παρᾷ] τινι ὑπηρετῶ παρὰ τινι ὡς μισθοφόρος βλλ. 21 : Ξεν.ΚΠ 8,8,20,αὐτ.3,2,25,Δημ.669 μισθῶθεις ὑπὸ Ἰφικράτους καὶ πλεῖν ἢ τρία ἔτη μισθοφορήσασα παρ' ἐκείνων" || μισθοφορῶ ἐν τοῖς δεινῶταῖς ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος, ὡς ἐάν ἤμην κέναι : Αἰσχίν.1,103' || μισθοφορῶ ἐν τῷ ξενικῷ κενῆς χώρας λαμβάνω τὸν μισθὸν τοῦ μισθοφόρου χωρὶς νὰ ἀνοπληρῶ τὰ κενά : αὐτ.3,146' 2) παρέχω, φέρω κέρδος, ἀποφέρω μισθόν : Ἰσοκρ.8,35 οἰκία μισθοφορούσα, Ξεν. Ἀθ.1,17 εἰ τῷ ξεῦθῳ ἐστὶν ἡ ἀνδραπόδον μισθοφοροῦν" || τὸ παθ. διδομαι, παρέχομαι ἐπὶ μισθῷ, μισθοῦμαι, ἐνοικιάζομαι : αὐτ.Προσ.3,5 πωλοῖτο καὶ μισθοφοροῖτο" 3) κ. ἐνεργ. μτβ. λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐπὶ μισθῷ, μισθοδοτῶ τινα : Φάλ.Ἐπιστ.186,2.

μισθῶ-ὠ κ. νεώτ., δημ. μισθῶν, μέλλ. μισθῶσω, ὄδρ. ἐμισθῶσω, παρκα. μεμισθῶκο, ὑπερσ. μεμισθῶκώς ἠν [Δημ.540], μέσ. μισθοῦμαι, παρσ. ἐμισθόμην, μέλλ. μισθῶσομαι ἰ' Ἀριστφ.Σφ.52], ὄδρ. ἐμισθῶσάμην, παρκα. μεμισθώμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθώμην [Λυσ.3,11], παθ. ὄδρ. ἐμισθῶθην [Δημ.832], ἀπαφρ. μισθῶθιμεν ἰ' Ἐπιγρ.Καρπάθου, παρέχω ἐπὶ μισθῷ, παραχωρῶ ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἐκμισθῶ, ἐνοικιάζω, μτ. αἰτ. πράγμ. ἢ μτ. ὄδρ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Ἀριστφ. Λυσ 958 ἐμισθῶσόν μου τὴν τιτῆν, Λυσ.7,10,Δημ.1222 τὸν Ὀρασιλόχον τῷ Καλλίπῳ μισθῶσαι τὴν τριηραχίαν ἐπισειν" || ὄμ. κ. μεθ' ἀπλῆς αἰτ. : Λυσ.32,23 μισθῶσαι τὸν οἶκον ἀπηλλαγμένον πολλῶν πραγμάτων, Δημ.837, Ἀριστλ. Ἀθ.56,7 μισθῶν τοὺς οἴκους τῶν ὀφρανόων, - κ. μισθῷ οἰκίαν, - μεταλλάξον-ἐργοστάσιον" || κ. μτ. γενικ. τῆς ἄξιας : Δημ.540 ὄσου τὴν τριηραχίαν ἦσαν μεμισθῶκότες" || κ. μτ. ἀααφρ. : Ἡο.2,180 Ἀμφικτύωνον δέ μισθῶσάντων τὸν . . υἱὸν τριηκισίων ταλάντων ἐξεργάσασθαι [οἱ] Ἀμφικτ. ἐξεχώρησαν τὴν οἰκοδομήν του νοσὺ ἀντὶ 300 ταλάντων" || μισθῶ ἐμαυτὸν τινι προσφέρω εἰς τινα τὸς ὑπηρεσίας σου ἐπὶ

μισθῶ : Δημ.699 μισθοί πάλην αὐτὸν Ὀλυμπιον. κ μισθῶ ἑμαυτὸν ἐπὶ τὴν ἐκμισθοῦμαι πρὸς τινος σκοπόν : αὐτ.232 καὶ ἑαυτὸν μετὰ τούτου μισθώσας ἐπὶ ταῦτα 2) τὸ μέσ. δίδω μισθὸν διὰ τι, ἐνοικιάζω, μισθῶ, τι δι' ἑμαυτὸν, μτ. αἰτ. προσ. ἡ πράγμ. : Ἦρ.1,24 μισθώσασθαί πλοῦτον ἀνδρῶν Κορινθίων, Ἀριστῶ Ὀρν.1152,Θουκ.4,52,Ἰσαϊ.6,39 οἰκίαν ἢ ὧκει μεμισθωμένος, Λυσ.3,11,Δημ.1125 τιναν . . τὸν πολιτῶν ἑταρεῖν . . μεμισθωμαι, αὐτ.831,ΚΔ Ματθ.20,7 οὐδεὶς ἡμᾶς μισθώσαστο 3) μτγν. κ μισθοῦμαι τινα εἰς τὴν ἐκμισθῶ τινα διὰ τι : αὐτ.1 ἐξῆλθεν ἄμα πρῶτῃ μισθώσασθαί ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ 4) μισθοῦμαι τὴν παρὰ τινος : Ἦρ.1,68,Λυσ.17,8 τοὺς μεμισθωμένους παρ' ἑμοῦ τὸ χωρὶον 5) κ.μτ. γενικ. τῆς ἀξίας : Ἦρ.3,131 τάλαντον Αἰγυπῆται δημοσίῃ μισθεύονται (τὸν Δημοκιδην), Ἀριστλ.Πολιτ.1259α,13 6) κ.μτ. ἀπαρφ. : Ἦρ.5,62 τὸν νῆον μισθώσῃ . . ἔξοικοδομήσῃ, Ἐπιγρ. μισθοῦμαι γράφει φήμισμα 7) μτ. ἀπαρφ. κ. αἰτ. προσ. ὀρίξω, βάλλω τινὰ νὰ πράξῃ τὴν ἐπὶ μισθῶ : Ἦρ.9,34,Ἀριστῶ.ἀπ.299 μισθοῦ σαυτὸν ἀμφοροφροῦσαι, Δημ.236 8) νεώτ. κ. μτ. μτχ. : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.16 ἐμισθώθησαν ἀπὸ τοῦ κόμμα ὀλοφοροῦντες 9) μισθοῦμαι ὑπὲρ τινος συμβάλλομαι, συμφωνῶ περὶ τινος : Δημ.1253 Ἀρεθαύσιος ἦν ὁ ἠνωμένος καὶ μισθώσόμενος ὑπὲρ αὐτῶν 10) κ.ἀπλ. : Ἰσαϊ.11,34 ὁ μισθωσάμενος [ὁ συμβληθεὶς, ὁ ἐλλθὸν εἰς συμφωνίαν] 3) παθ. προσλαμβάνομαι εἰς τὴν ἐργασίαν πινὸς ἐπὶ μισθῶ, ἐκμισθοῦμαι ὑπὸ τινος : Ἦρ.9,38 τότε δ' ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ Μαρδονίῳ μεμισθωμένος οὐκ ὀλίγον ἐθέτο 4) μισθώμαι ἐπὶ τινὶ ἐκμισθοῦμαι διὰ τὴν πράγμ. : Ξεν.Ἀν.1,31 5) ἐπὶ οἰκίας, ἐνοικιάζομαι ἐπὶ συμφωνίᾳ, με συμβάλλομαι : Δημ.836 ὁ πατὴρ οὐκ ἐδούλετο μισθωθῆναι τὸν οἶκον 6) ἐπὶ μισθοφώρων, πληρώνομαι δι' ἅς ὑπηρεσίας προσφέρω τὸς μισθοφόρος βλ.λ.2) : αὐτ.669 μισθώθεις ὑπὸ ἴφικράτους καὶ πλείν ἢ τρία ἐτῆ μισθοφορίας παρ' ἐκείνω 4) ρηματ. π. μισθωσ, μισθωσις, μισθώσιμος, μισθωτός.

μισθωθήμην Ἐπιγρ. παθ. ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ μισθῶ βλ.λ. ἀντὶ μισθώθημεν, μισθωθῆναι.

μισθωματα-ατος (τὸ) [μισθῶ] κ. νεώτ., Δημ. προσφ. μίστωμα συμφωνηθὲν τμήμα, συμφωνημένην τιμὴ τῆς μισθώσεως : Ἦρ.2,180 τοὺς Δελφοῦς δὴ ἐπέδαλλε τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχέιν, Ἐπιγρ. Φύλαρχ.663 τῶν ἀκροαμάτων τὰ μισθώματα, Ἀλκιφρ.1,37 τὰ παρὰ τινος μισθώματα 7) μτγν. ἰδ. ἡ ἀμοιβὴ τῆς πόρνης : Μάχ.η. Ἀθλ.13,581α μετὰ τῆς Γναθαίνης εἶ ἀφοροδίστου τινος . . ἐπυθάναντο μίστωμα πράττεται πόσον τῆς νεκτός, Φιλ.2,536 μετὰ τὸν ἐπάρατον μισθὸν ἡ κυριώτερον εἰπεῖν μίστωμα, Ἀριστλ.Ἀθ.47,2 8) κ. νεώτ. ἡ ἐκ μισθώσεως ἐπιστροφῆς, ἐνοίκιον : Ἰσοκρ.7,29 ἐν δὲ τοῖς ἀγαιωταῖς τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθουον, Ἐπιγρ. Πίν. 2) μτγν. πᾶν τὸ ἐπὶ μισθῶ λαμβανόμενον, οἰκία ἐπὶ ἐνοικίῳ : ΚΔ Πράξ.28,30 ἔριπε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὄλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι καὶ ἀπεδέχετο πάντας.

μισθωμάτων (τὸ) μτγν. ὀνοκορ. τοῦ μίστωμα βλ.λ. εὐτελες, πενιχρὸν μίστωμα : Ἀλκιφρ.1,36 ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὐτῶν καὶ κατεστραγγιμένα τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες.

μισθωσιμαίος-α-ον γλωσσ. ὁ μεμισθωμένος, ὁ μισθωτός, ὁ μισθοφόρος.

μισθωσιμος-ον ὁ δυνάμενος νὰ μισθωθῇ ἢ νὰ καταβληθῇ, νὰ πληρωθῇ : Ἀλεξ.257,3 7) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὰ δημοσία κτήματα ὅτινα παρεχωροῦντο ἐπὶ μισθώματι : Νόμ. ἐν Δημ.713 περὶ δὲ τῶν . . τὰ μισθώσιμα μισθωμένων καὶ τῶν ἀγυωμένων τὰς πράξεις εἶναι τῆ πόλει.

μισθωσις-εως [ἡ] (μισθῶ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μισθῶ, ἡ ἐπὶ μισθῶ ἡ μισθώματι παροχὴ : Πλάτ.Σοφ.219D, αὐτ.Νόμ.759E, Δημ.946 ὃν μὲν τοῖνον τρόπον ἡ μισθωσις ἐγένετο, μεμαρτυρήται, αὐτ.832, Ἀριστλ.Ἀθ.47,4 αἱ μισθωσις τῶν τεμενῶν 7) δικη μισθώσεως ἡ δικη μισθώσεως οἴκου [ἀγῶν] καὶ δικη ἐναντίον ἐπιτροπῆς ἀμειλιχάντος ὃ ἐνοικίαση τὴν οἰκίαν ἐπιτροπυομένου ἐπαφελῶς 1) ἐκμισθωσις : Πάν. μισθωσις ἀπλή, διωσῆ γραφέισα 2) νεώτ. ἐνοικίασις [ὡς πρὸς τὸν ἐνοικιαστῆν] ἡ ἐκμισθωσις [ὡς πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην] : μισθωσις τοῦ οἰκίματος ἐγένετο διὰ συμβολαίου 2) μίσθωμα, ἐνοίκιον : Δημ.960 οὗτος δὲ μισθωσιν φέρων δύο τάλαντα καὶ τετταράκοντα ναῦς ἡμῖν, Νόμ.π. αὐτ.1069 τοὺς δὲ μὴ ἀποδιδόντας τὰς μισθωσις τῶν τεμενῶν . . ἀτίμως εἶναι, αὐτ.1318, Ἀριστλ.Ἀθ.2,2, Ἐπιγρ. ὀπόσην ἐν ἄλλῃ μισθωσὶν τὸ τέμενος Πίν. στικὴ μισθωσις 3) μισθὸς λαμβανόμενος ἐκ τῆς ἐργασίας δοῦλου ὑπὸ τοῦ κυρίου : Δημ.839 Ὀθηρηπίδην μὲν ἀποδέδωκε τὸν μισθῶσιν 4) ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν : Λυσ.19,43 καὶ τῶν πελαστῶν τὴν μισθῶσιν 5) εἰσοδήματα ἐκ κτήματός τινος : Ἰσαϊ.5,35 μισθωσιν φέρειν, αὐτ.36 μισθωσιν : λαμβάνειν 6) πᾶν. κ. νεώτ. ἡ μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ τοῦ μισθωτοῦ συναυπομένη σύμβασις διὰ συμβολαίου.

μισθωτέως μισθοφορῶ βλ.λ. ὀπρητῶ ἐπὶ μισθῶ, ἠθεύτω : Λυκοῦρ.ἀπ.86.

μισθωτήριον (τὸ) ὄρχ. λεξ. κ. νεώτ. τόπος ἐλθεῖς ἐγένετο ἡ μισθωσις ἐργατῶν : Ἦρ. ἐν λς δφ' ἠθεε 2) σωματεῖον μισθῶν : Πάν. 3) νεώτ. ἰδιωτ. ἔγγραφον, περιήχον τοὺς ὄρους μισθώσεως.

μισθωτής [ὁ] [μισθῶ] κ. νεώτ., θηλ. μισθώτρια [Φρύν.Κωμ.74], ὁ ἐκμισθωόμενος τῆς, ὁ λαμβάνων ἐπὶ μισθώματι τὸ δικαιώμα χρήσεως τινος, ὁ ἐνοικιαστὴς βλ.λ. : Ἰσαϊ.6,36, Δημ.955 σί . . μισθῶται τοῦτοις ἐγένοντο τῆς τραπέζης, Ἐπιγρ., Πάν. 2) ὁ ἐργολαβικὸς ἐνοικιάζων τῆς : αὐτ. μισθωτῆς κουρήσις τριχὸς καὶ χειρωναξίαις Ἰπελοῦς, αὐτ. μισθωτῆς ἀποφορᾶς βαλανείου 3) ὁ ἐργολαβικῶς ἀναλαμβάνων τὴν εἰσπραξίαν τῶν φόρων : αὐτ. ὁ μισθῶται τοῦ ἀποστολίου.

μισθωτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μισθωτῆν ἢ τὴν μισθωσιν : μισθωτικὸ ὄριον 7) τὸ θηλ. μισθωτικὴ ὡς οὐσ. ἡ μισθαρικὴ βλ.λ., τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μισθωτοῦ : Πλάτ.Πολ.346B οὐδὲ γν . . τὴν μισθωτικὴν ἐάν ὑγιαίνῃ τῆς μισθαρῶν 8) ὁ σχετιζόμενος μετὰ τῶν μισθωσις : Πάν. μισθωτικὴ τράπεζα 2) τὸ οὐδ. μισθωτικὸν ὡς οὐσ. εἰσφορὰ εἰς χρήμια ἡ εἶδος διδομένη ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ κτήματός τινος : Πάν.

μισθωτικῶς ἐπιρρ. μων. κατὰ τρόπον μισθωτικῶν βλ.λ. : Εὐστ.1965,36.

μισθωτός-ή-όν κ. νεώτ., Δημ.κ. μιστ- ὁ ἐπὶ μισθῶ ἐργαζόμενος, ὁ λαμβάνων μισθὸν δι' ἐργασίαν του : Ἦρ.3,45 τῷ ἐπίκοροφί τε μισθῶτοί . . ἴσαν . . πολλοί, Πλάτ.Πολ.420Α, Φιλῶδ.Μαυσ.67E 2) κ. νεώτ. κ. Δημ. ὡς οὐσ. ὁ ἐπὶ μισθῶ ὑπηρετῶν, ὁ ὀπρητῆς : Ἀριστῶ Ὀρν.1152 τὶ δῆτα μισθωτοὺς ἀν ἐπὶ μισθοῖτό τις, Πλάτ.Νόμ.918B, Ἐπιγρ.,ΚΔΜάρκ.1,20 καὶ ὀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν, ἀπληθῶν, - ὁ ἀντρας μω εἶναι μιστωτός 7) εἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ μισθοφόρος βλ.λ.2) : Ἦρ.1,61 Ἀργεῖοι μισθῶται ἀπικόνητο ἐκ Πελοποννήσου, Θουκ.5,6 3) κ. ἐπὶ πράκτορος ξένων ἡ κατασκόπου, μισθωτῶν ὄργανον, ὁ πληρωμένος, ὁ βαλτός : Δημ.238 ταῦτ' ἐπηγγέλλεθ' ἡμῖν οὗτος ὁ μισθωτός, αὐτ.242 μισθωτῶν ἐγὼ σε Φιλίππου πρότερον καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ, αὐτ.374.

μισθώτρια (ή) ποι. θηλ. του μισθωτή βλλ.: Φρόν.Κωμ.74 μισθώτριαι γυναίκες.

μισθιακός-ή-ό (μισιάς) δημ., θηλ. κ. -ιά ό εξ ή-μιοείας όνήλων εις δύο πρόσ. ή δύο οικία, ό αυνεταίρικός, ό συντροφικός: τά χωράφια τά χουμε μισιακά, - μισιακά πρόστατα παροιμ. τό μισιακό τό πρόστατό τό τρώει ό λύκος (τά έπ' ώφελεία εξ ήμισείας διδόμενα υπό ίδιοκτήτου πρόγραμμα εις τινά πρόσ έκμετάλλευσιν οικειοποιείται συνήθως ούτος δολίως) 2) ώς ούς. ό σέμπος, ό κολλήγος βλλ.

μισοπαρχία (ή) ήμισή τη παρχία: Άναστ.Σιν. έν βασιλ.Βιβλ.Μεδ.Ι,299 περιτυγχάνει τινί Άθανασίω πατριάρχη λεγομένω τής των Άκακωδιτών μισοπαρχίας.

μισοππος-ον μτγν. ό μισών, ό άποστρεφόμενος τούς ίππους, αντίθ. φιλικός: Πολυδ.Ι,198.

μίσκαιος Ήσ. «κήπος».

μίσκαι Ήσ. «έρχεται».

μίσκαλλος Ήσ. «ό εύτελής και μέλας όνος» [πρβλ. λατ. miscella όν. βότρυος, σταφυλής: Βάρρ.Ι,54].

μισκήρα μτγν. (τό λατ. miscera) κεράσαι: Πλούτ. Ή8,226β.

μίσκος(ό) μτγν. μίσχος βλλ.: Πολυδ.6,94.

μισο- δημ. α' συνθ. προσδίδον εις τήν λ. τήν ένν. του ήμισος, του κτ. τό ήμισυ συντελεσμένου ή του έλλιπούς, του άτελους: μισοδάρελο, - μισοκουρεμένος, - μισοτελειώνω.

μισοαδείαζω δημ. κενώ κατά τό ήμισυ: Παπαδ. Ρόδ.Άκρ.52 έρρόφησε γερά και μισοάδειασε τήν φλάσκα» || κ. άμτθ.: μισοάδεισας ή αίδουσα.

μισοάβαρο (τό) δημ. τό ήμισυ τμήμα βαρελίου όριζοντίως κκομμένου εις τό μέσον.

μισοάβραρος-ον [μισώ, βράβραρος] ό μισών τούς βορβάρους, ό αισθανόμενος άπέχθειαν κατά τών μη Έλλήνων: Πλάτ.Μενεΐ.245C τό γε τής πόλεως. . όγιές έσσι και φύσει μισοάβραρον || μτγν. τό ούδ. μισοάβραρον ώς ούς. τό μισείν τούς βορβάρους: Δημ.Έγκώμ.6 και τό του τρόπου μισοάβραρον πανταχού.

μισοβασιλεύς-έως(ό) μτγν. ό μισών τόν βασιλεύ: Πλούτ.Ή8,147Α.

μισογάμος(ό) γήσος. ό μισών, ό άποστρεφόμενος, ό άποφεύγων τόν γάμον.

μισογάμος-ωτος(ό,ή) μισώ, γέλωσι μτγν. ό μισών άπεχθανόμενος τόν γέλωτα: Άλέξ.Αιτ.7.

μισογματός-η-ο δημ. ό κατά τό ήμισυ πενήρωμένος: Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.31 μέ τάς φιάλας τάς κενάς και μέ τάς φιάλας τάς μισογεμάτας. **μισοκρεμισμένος**-η-ο δημ. ό κατά τό ήμισυ καταρρεύσας. ό ήμειρωμένος: Παπαδ.Πρωτ. Διηγ.Ι έν ώ κατάβαιναν από τό παλαιόν μισοκρεμισμένον οπίτι.

μισολόγος-πτος(ό) μτγν. ό μισών τήν γοήτειαν, τήν άπάντη ή τήν ταχυάκτυλοσυρίαν: Λουκ. ΆΑ.20 μισαλαζών ειμι και μισολόγος και μισοφευδής.

μισολόγος-η-ο δημ. ό κατά τό ήμισυ, ό κατά μέγρος γυμνός, ό μη έντελώς ένδεδυμένος, ά.μισο-υτμένος: Καριβ.Ζητ.18 κάτω από λασπωμένο μεσοχώρι μισογυμνα, Πισλω.Τάφ.38,9 του Έρωτα μισογυμνου κομάρωνα τή χάρη.

μισογύναιος-ον μτγν. μισογύνης βλλ.: Φιλ.2,312, Πτολ.Τετραδ.159,Βεττ.Βαλ.17,Ι, Άκίφρ.Ι,34 || τό ούδ. μισογύναιον ώς ούς. τό κατά τών γυναικών μίσος: Δομάσκ.Άρχ.388.

μισογύνης(ό) μτγν. κ. νεώτ. ό μισών, ό άπεχθανόμενος, ό άποστρεφόμενος τάς γυναικας, προσων. του Εύριπίδου: Ίερών.Ίστ.π.Άθην.13,557Β κίπνόντος Σαφοκλει τινός ότι μισογύνης έστίν Εύριπίδης» || κ. του Έρακλεους π. Φωκείσφ: Πλούτ.Ή8,403Ρ΄ || τίτλος θεατρικού έργου του

Μενάνδρου: Στραβ.7,34· 2) νεώτ. ό μη άρεσκό-μενος εις τήν μετά τό θλέος γενετήσιον μείζιν.

μισογυνία (ή) (μισογύνος) μτγν. κ. νεώτ. ή ίδιότης του μισογύνου βλλ. τό κατά τών γυναικών μίσος: Άντίπ.3,255, Στωϊκ.άπ.3,103.

μισογύνος-ον μτγν. κ. μσν. ό μισογύναιος βλλ. τίτλος θεατρικού έργου του Άπλλίου. Κικ.Τευσ.4,ΙΙ, 25, Θεογυμν.Καν.88.

μισογυνώ-έω σχόλ. μισώ, διακείμαι έχθρικός πρός τών γυναικας: Σχόλ.Άριστφ.Όεσμ.35.

μισοδανειστής(ό) μσν. ό μισών, ό έχθρικός διακείμενος πρός τούς δανειστάς: Χαιροδ. έν Θεόδ.Ι,186, ΕΜ 435,28.

μισοδέσποτος-ον μσν. ό μισών τόν έαυτού δεσπότην, τόν κύριόν του: Γενέα.32,18.

μισοδημία (ή) μισοδημιαί τό πρός τό δημόν μίσος, ή κατά τής δημοκρατίας έχθρότης: Άνδοκ.4,8,Λυσ.26,21 περί μέν ούν έμοι . . ούδέν ούτος ειπείν έξει εις μισοδημian.

μισοδημος(ό) [μισώ, δημος] ό μισών τόν δημόν, τόν λαόν ή τό δημοκρατικόν πολιτεμα: Άριστφ. Σφ.474 σοι λόγους, ώ μισοδήμε και μοναρχίας έραστά, Άνδοκ.4,16 κ. ύπερθ.: Ξεν.Έλλ.2,3,47 έν μέν τη δημοκρατία . . μισοδημότετος έννομίζου.

μισοδημότης(ό) μτγν. ό μισών τούς δημότες, ό έχθρότος τών συνδημοτών του: Διον.Άλ.Ρωμ.7,42.

μισοδιδασκαλία (ή) μτγν. μίσος, έχθρότης πρός τήν διδασκαλίαν ή τόν διδάσκαλον: Παλλάδ. έν Βί.Ίω.Χρυσ.135.

μισοδικαστής(ό) σχόλ. ό μισών τούς δικαστάς, ό έχθρικός διακείμενος πρός αυτούς: Σχόλ.Άριστφ.Όρν.ΙΙΙ [δ.γρ. μη φιλοδικαστής].

μισοδικός(ό) [μισώ, δικη] σχόλ. ό μισών, ό άποφεύγων τούς δικας, αντίθ. φιλόδικος: Σχόλ.Άριστφ.Όρν.109,αύτ.110.

μισοδόξος-ον [μισώ, δόξα] μσν. ό τήν δόξαν άποστρεφόμενος, μισών, ώς έν άντιθ. πρός τό δοξομανής: Βί.Άγ.Εύθυμ. έν Cotel.Eccl.Στ.πομ.4,13 ό μισοδόξος και φιλοδόξος Εύθύμιος.

μισοδουλος βοτάνη(ή) μτγν. κ. μσν. ά. άπλώς μισοδουλον(τό) όν. του φυτού άκμινον, ό βασιλικός: Γεωπ.Ι,28,Ι, Δημήτρ.Πεν.Ίερακ.Ι,9 λαδών μισοδουλον βοτάνην . . λείου καλώς.

μισοδρομής έπίρρ. δημ. κ. μεσοδρομής κ. μεσοδρομιάς κ. μεσοδρομα, δ.γρ. -ίς εις τό μέσον τής πορείας, στά μισά τό δρόμου, ά. μισοστρατής: μισοδρομής πολλοί άπόστασαν κί έτσι λιγγοστοί άνεβήκαμε στήν κορυφή» || κ. μτφ. έν άναφ. πρός χρονικόν διάστημα ή πρός ένδοξίαν: μισοδρομής κουράσθηκε άπ' τή ζωή και δέν ήταν σαράντα χρόνων που καλογέρεφε, - άρχισε δουλείας, μά μεσοδρομιάς τίς παραιτούσε» 2) έν μέση δόξ, στά κατάμεσα του δρόμου, μεσοστρατα: πετούν τά σκουπιδία τους μεσοδρομής.

μισοθός-ον έπί προσ., ό μισών, μη εύλόγούμενος τούς θεούς, ό άσεβής κ. ανευκεί. έπί τόπου ή οικου έν ώ τελούνται άσεβή, έλέγχοντα μίσος, άνευλόγεον πρός τούς θεούς: Αισχ.Άγ.1090 μισόθεον μέν ούν (ιστήνη), πολλά συνιέτορα αύτόφωνα κακά κρεατόμα, Λουκ.Τιμ.35 μισάνθρωπον μέν είναι σε . . μισόθεον δέ μηδάρως.

μισόθηρος-ον ό μισών τήν θήραν, τό κινήθρον: όθ. τόν μισόθηρον τό κατά τής θήρας μίσος: Ξεν.Κυν.39 τά δώματα άφιστοιεία τά τόν μισόθηρον.

μισόθηρις τριχος(ό,ή) μτγν. ό μισών τάς τριχας τής κεφαλής, ήτοι τό τρέφειν κόμην: Κλημ. ΆΑ 261.

μισοίδιος-ον μτγν. ό μισών τούς ίδιους αυτού συγγενείς τούς οικείους του: Πράκ.Τετραδ.161.

μισοίκειος-ον μτγν. ό μισοίδικος βλλ.: Πτολ.Τετραδ.164,Κατ.Άστρ.Κ 2,1/3.

μισοίνια (ή) μτγν. μίσος κατά του οίνου, άπατρωφή πρός τόν οίνον: Στοδ.2,7,10ε.

μισοίνος-ον ὁ μισῶν τὸν οἶνον, τὴν οἰνοποισίαν: Ἰνπ. Ἀφ.215.

μισοκαίσαρ-ἄρος (ὁ) μτγν. ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος: Πλούτ. Βροῦτ.8 ἀνήρ μάλλον ἰδίᾳ μισοκαίσαρ ἢ κοινῇ. μισοθῶναι, **μισοκακῶ-έω** γλωσσ. μισῶ τὴν κακίαν ἢ τοὺς κακοὺς.

μισοκάλῃμερος-ον μτγν. ἀρπακτικός, πλεονεκτικός: Δονάτ.839.

μισοκαλία (ἡ) μsn. τὸ κατὰ τοῦ καλοῦ μίσος: Μιχ. Ἀκομ.2,139,3.

μισοκάλος-ον μτγν. ὁ μισῶν τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν: Φιλ.2,4, Πτολ. Τετράδ.159, Ἡσ.

μισοκαμπίζω δημ. εὐρίσκομαι εἰς τὸ μέσον τοῦ κάμπου: Δ. τραγ. κί ἀπίτι μισοκάμπισα μέσα στὸ σταυροδρόμι.

μισοκαρδῆς-οὗς-ές γλωσσ. ὁ μισῶν τὸ οὐχὶ ἔνθιμον, τὸ αἰσχρὸν κέρδος.

μισοκλείσιος-η-ο δημ. ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ κλεισμένος, ἡμιάνοικτος: μισοκλείσιη πόρτα, - μισοκλείσιον στόμα.

μισοκλείω δημ. κλείω τι κατὰ τὸ ἤμισυ: μισοκλείων τὰ μάτια μου ἀπὸ τῆ νύστα: ἥ παθ. μτγ. μισοκλεισμένος-η-ο ὁ μισοκλείσιος: μισοκλεισμένη πόρτα, - μισοκλεισμένα μάτια.

μισοκοιλί (τὸ) δημ. ὁ ὄγκος ἡμίσειος κοιλού: ἥ δοχεῖον χωρητικότητος ἡμίσειος κοιλού ἐν χρ. πρὸς μέτρησιν δημοτικῶν.

μισοκοσμία (ἡ) μsn. τὸ κατὰ τοῦ κόσμου μίσος: Στουδ. Θεόδ.445E.

μισοκόσμος-ον μsn. ὁ μισῶν τὸν κόσμον: Στουδ. Θεόδ.276E.

μισοκύκλωφ-ωνος (ὁ) μsn. ὁ μισῶν τοὺς Κύκλωπας: Εὐστ. Ὁδ.1643,22 παρὰ ταῖς . . μισοκύκλωφιν τὴν τοῦ κακοῦ ἐνοῦ Κύκλωπος τύφλωσιν.

μισοκύριος (ὁ) μτγν. ὁ μισῶν τὸν Κύριον, τὸν Θεόν: ΨΧρυσ. Λόγ.7,432,31.

μισολάγνος-ον μsn. ὁ μισῶν, ἀποστρεφόμενος τὴν λαγεσίαν: Ἰω. Κλίμ.832B.

μισολάγνυ (τὸ) δημ. μέτρον χωρητικότητος οἴνου, ἡμίσεια λάγνυον, ζέστα.

μισολάκων-ωνος (ὁ) ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας. Ἄριστφ. Σφ.1165 πᾶνυ μισολάκων αὐτοῦ ἴστιν εἰς τὰν δακτύλων.

μισολάμαχος-ον ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον: Ἄριστφ. Εἰρ.304 ἡμέρα γάρ ἐξέλαμψεν ἅδε μισολάμαχος.

μισολατίνος (ὁ) μsn. ὁ μισῶν τοὺς Λατίνους: Μιχ. Ἀκομ.2,277.

μισολεκτρος-ον μτγν. ὁ μισῶν τὸ λέκτρον, τὴν συζυγικὴν κλίνην, ὁ μισῶν τὸν γάμον: Ἡλιόδ. Αἰθ. 3,9 ἡ μισολεκτρος καὶ ἀνέραστος.

μισολογία (ἡ) τὸ μισεῖν τὰ τοῦ λόγου ἐπιχειρήματα, τὴν ἐπιχειρηματολογία: Πλάτ. Φαῖδ.89D γίνεταί δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισολογία τε καὶ μισανθρωπία, Πλούτ. Ἡθ.864D ἐπιχειρῶν δὲ ταῖς νέοις διαλέγεσθαι . . ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκωλύθη δὲ ἄγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν.

2) ὁ μισῶν τοὺς ἐκτενεῖς λόγους, τὰς πολλὰς ὁμιλίαις: Ἱεροκλ. Χρ. Ἐπ.12,446M.

μισολόγος-ον ὁ μισῶν τὰ ἐπιχειρήματα ἢ τοὺς λόγους: Πλάτ. Πολ.411D μισόλογος δὴ, οἶμαι, ὁ τοιούτος γίνεταί καὶ ἀμουσος, Γαλ.10,108 ἀντίθ. ἡμιλόγος: Πλάτ. Λάχ.188C καὶ γάρ ὁν δόξαίμ τι φιλόλογος εἶναι καὶ αὐτὸ μισόλογος.

μισολογῶ-έω μτγν. μισῶ τοὺς λόγους, τὰ ἐπιχειρήματα, συνεκδ. τὴν παιδείαν: Πολυδ.4,15.

μισολόγως ἐπίρρ. μετὰ ἢ ἐκ μισοῦ κατὰ τῶν λόγων: Πολυδ.4,14.

μισομάθης-οὗς-ές μsn. ὁ μισῶν τὴν μάθησιν: Βασ. Γραμμ.33.

μισομαίμων-ωνος-ον μsn. ὁ μισῶν τοὺς ὀμαιμόνας: Νικ. Χων. Χρον.9,64.

μισομάρτυρ-υρος (ὁ) μsn. ὁ μισῶν τοὺς μάρτυρας: Νικηφ. Πατρ.477.

μισονοικός-ον μτγν. ὁ μισῶν τὰς φιλονοικίας, ἢ μαλωμὰτα πῖθ. ἀντί τοῦ ἐν κώδ. μεσωνικ-: Βέττ. Βάλ.14,22 [συγκρ.].

μισονόθος-ον μτγν. ὁ μισῶν τοὺς νόθους: Ἀρχι. Αἴτλ.4,94,8 Ἥρης μισονόθοιο χόλον.

μισονύμφος-ον μτγν. ὁ μισῶν τὸν γάμον: Λυκόφρ.355 τῆς μισονύμφου Λαφρίας.

μισοξένια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κατὰ τῶν ξένων μίσος: ΠΔ Σοφ. Σάλ.19,13 καὶ γὰρ χαλεπώτερον μισοξένιαν ἐπετήδευσαν.

μισοξένος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μισῶν τοὺς ξένους: Διδό. Σ 40,3 μισοξένος βίος [ἐπί τῶν Ἰουδαίων] πρβλ. Ἰώσ. Αἴ 1,11,1.

μισοξένω-έω μsn. μισῶ τοὺς ξένους: Στουδ. Θεόδ.615.

μισοούρανα ἐπίρρ. δημ. κ. μεσοούρανα κ. μεσοούρανα ἐν μέσῳ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ὑψηλά, πολλὴ ὑψηλά: Παλαμ. Παρακ.139,1.

μισοπαῖδες-οὗς (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ὀκμοριδέες: ΨΔισακ.4,28.

μισόπαις-αἰδός(ὁ,ἡ) μτγν. ὁ μισῶν τοὺς πατέρας, τὰ τέκνα: Λοικ. Ἀποκ.1B μισόπαις οὗτας, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι.

μισοπαρθένος-ον μτγν. εἰδ. ἐπὶ τῆς βοτάνης ἀράξα βλ., ὁ μισῶν τὰς παρθένους, τὴν παρθενίαν: ΨΠλούτ. Πोट.23,2 ἀράξα . . ἥτις μεθερμηνευομένη λέγεται μισοπαρθένος ὄμα γὰρ εὐρεθῆναι . . ὑπὸ παρθένων, αἵματος ποιησαμένη καταφορὰν μαραινεται.

μισοπατρις-ιδος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ μισῶν τὴν ἐαυτοῦ πατρίδα: Ἄρρ. Ἐπίκτ.3,20,6.

μισοπάτωρ-ορος (ὁ,ἡ) πατήρ) μτγν. ὁ μισῶν τὸν ἐαυτοῦ πατέρα: Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,28.

μισοπαθήμενος-η-ο δημ. ὁ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου εὐρισκόμενος, ὁ ἡμιθανής.

μισοπέρησι (ὁ) ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν: Ξεν. Ἄγροσ.7,7 εἰ δ' αὐ καλὸν καὶ μισοπέρησι εἶναι . .

μισοπλάτων-ωνος (ὁ) μτγν. ὁ μισῶν τὸν Πλάτωνα, τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν: Ψελλ. ἐν Σδθ.5,445.

μισοποιός-ον μτγν. ὁ μισοῦς δημιουργός, μισοῦς ἐργάτης: Συμμ. ΠΔ Ψαλμ.80,16.

μισοποιῶ-έω μτγν. μισοῦς ποιῶ, τρέφω: Ἀκθλ. ΠΔ Ψαλμ.80(81),16.

μισοπόλεμος-ον σχόλ. ὁ μισῶν, ἐχθρευόμενος τὸν πόλεμον: Σχόλ. Ἀριστφ. Εἰρ.661.

μισοπόλις-εως (ὁ,ἡ) ὁ μισῶν τὴν πόλιν, τὴν πολιτείαν: Ἀριστφ. Σφ.411 ἀλλὰ μισοπολίον δυνά κἀκλόδομον, Ἀριστλ. Ρητ. Ἄν.142a,13.

μισοπολίτης (ὁ) μτγν. ὁ μισῶν τοὺς πολίτας, τὴν κοινωνίαν: Πτολ. Τετράδ.159.

μισοπονηρία (ἡ) μίσος κατὰ τῆς πονηρίας, κατὰ τοῦ κακοῦ: Ἰνπ. Παραγγ.7, Ἀριστλ. Ἀρετ.1250b,24, ΠΔ Μιακκ.2,3,1 διὰ τὴν Ὀνίον τοῦ ἀρχιερέως εὐτέθειν ἐν τε καὶ μισοπονηρία, Φιλ.2,136, Διοτρογ.π. Στοβ.4,7,62, Πλούτ. Τιμ.5 οἱ κρᾶτιστοι τῶν Κορινθίων ἐπήγον τὴν μισοπονηρίαν καὶ μεγαλοφυσίαν τοῦ Τιμοθέοντος: μτ. ἀπαρφ. : Διδό. Σ 16,23 ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μισοπονηρίας ἀξιοθεσθαι: ἥ μτ. ἐμπροσθ. διορ. ἱπρὸς τὴν, ἐπὶ τῆς: Ἰώσ. Αἴ 12,3,1, αὐτ. Β1.60 μισοπονηρία ἐπὶ τοῖς πενήρῳνοις.

μισοπύθρος-ον ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς ἢ τὰ πονηρὰ ἔργα: Δημ.584 καλοὶ κάγαθοι καὶ μισοπύθροι, Αἰσχίν.1,92 ἀνήρ καλὸς κάγαθος καὶ μισοπύθρος, ΠΔ Ἐσθ.8,13 τοῦ τὰ πᾶσα καταπτεύοντος αἰ θεοῦ μισοπύθρον ὑπολαμβάνουσι ἐκφευροῦσθαι δικην, Φιλδ. Ὀργ.74W, Φιλ.2,267. ἥ μτ. μισοπύθρον ὡς οὐσ. ἡ μισοπύθρος βλ. Πολυδ.32,22,6 τὸ μισοπύθρον τῶν Ῥωμαίων: ἥ συχν. ἐν Ἐπιγρ. ὡς ἐπίθ. θεῶν.

μισοπονηρώ-έω μισώ τούς πονηρούς ή τήν πονηρίαν : Λυσ.30,35 μή πρό τής κρίσεως μισοπονηρείν, άλλ' εν τή κρίσει τιμωρείσθαι τούς τήν υπέρταρον νομοθεσίαν αφανίζοντας, Πολυβ.9,39,6 νύν μισοπονηρήσαι, και τήν μέν Αιτωλών άστροπφήναι φίλιαν, ΠΔ Μακκ.2,4,49 δι' ην αίτιαν και Ίβριοι μισοπονηρήσαντες τά προς τήν κηδείαν αύτών μεγαλοπρεπώς έχορηγήσαν, Αιδ.5, Ι3,2 ό μέν ούν δήμος... έμισοπονηρεί, και τούς πράξαντας έχάτη, Ίωσ.ΑΙ Ι3,10,2 μισοπονηρείν τισίν υπέρ ών ηδίκησαν.

μισοπονηρώς έπίρρ. μτγν. μετά έχθρικής διαθέσεως κατά τών πονηρών : Πάπ., Πολυβ.3,18,5 πειράσσονται μισοπονηρώς χρήσασθαι τοίς αίτίοις, ΨΠλουτ.Ποτ.ΙΙ,3 ό μέν αύτήν Ήραν προσηγόρευσε, η δε τόν άγαπήμενον Δία, μισοπονηρώς // μέ έχθρότητα : Πλουτ.Ήθ.313F.

μισοπονία (ή) μτγν. μισός, άποστραφή πρός τήν έργασίαν : Φιλ.Ι,255, Γαλ Ι6,324, Λουκ. Αστρολ. 2 άμαθής και ραθυμής και προσείτι μισοπονία.

μισοπόνος-ον μτγν. ό μισών τήν έργασίαν, τόν κόπον : Δίων Κ 72,2.

μισοπόνω-έω μισώ τό ποινείν, τό έργάζεσθαι : Πλάτ.Πολ.535D έν πάσι... μισοπόνω.

μισοπόρηξ-ακος (ό,ή) (πόρηξι) ό μισών τήν λαθην τής άσπίδος, δθ. ό μισών τόν πόλεμον : Άριστ.Επρ.662 Ιθ' ό γυναικών μισοπορηκιστάτη (κωμ. ύπερβ.).

μισοποσειδών-ωνος (ό) μτγν. ό μισών τόν Ποσειδώνα : Χοιροβ.Ι,74,23.

μισοπροάγγων-ονος-ον μτγν. ό μισών τήν ανάμειξη εις τά πράγματα, ό άποφεύγων τούς περιπασμούς, φιλήσυχος : Δαμάσκ.κ.Φωτ.352,19 μισοπροάγγουσι ζωή.

μισοπροβάτος-ον ό μισών, έχθαιρών τά πρόβατα : Άρχύτ.κ.Στωθ. Ανθ.2,275 άποπον γάρ ημεν ποιμένα μισοπροβάτον.

μισοπροσήγορος-ον μτγν. ό άπροσήγορος βλλ. : Πολυδ.5,138.

μισοπροσηγόρως έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον μισοπροσηγορον βλλ. : Πολυδ.5,139.

μισοπτάχως-ον μτγν. ό μισών, άποφεύγων τούς πταχούς, έπί τής άρβητιδος : Λουκ. Έπιγρ.47 μισοπτάχε θεά, μούνη πλούτου δαμψτέρα.

μισοπύγων-ωνος (ό) ό μισών τόν πύγωνα, δθ. τούς παγωνόφορους φιλοσφόρους, ακωηκόν τν έργον τού αυτοκρατάτορος Ίουλιουού.

μισορητύρ-ορος (ό,ή) μτγν. ό μισών τούς ρήτορας : Χοιροβ.Θεο.2,44.

μισορώμιος-ον μτγν. ό μισών τούς Ρωμαίους : Πλουτ. Αντ.54 τριαγικήν και ύπερήφανον και μισορώμιον φανεύσαν.

μισός-εος-ος(τό) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. μτ. γενικ. ή άπόλ. άποστραφή, άπέχθεια πρός τή πρόσωπον : Εύρ. Όρ.432 τό Τροίας μισός άναφέρων πατρί, Όουκ.4,128 τή μέν γνώμη δι' Αθηναίων ου ξύνηπτες μισός ειχε, Ξεν. Απομν.3,5,17 έχθρα και μισός αλλήλων τοίς πολιταίς έγγίγνεται, Αρισταιν.Ι,22 μισείν τινα μισός έξείσιον // νεώτ. κ. δημ. έμνηρόθ. (κατά τινας) ή άπόλ. : έχει άσπονδον μισός κατά τών συναδέλφων του, - δέν τόν άφήνει τό μισός νά σκεφθή λογικά // έν ένν. παθ. τό μισείσθαι ύπό τινας : Αισχ. Αγ.1413 μισός άστών δημόθρονον τ' έχειν άράς, Άνδοκ.2,9 χάριν ούν ειός με, ου μισός, τώ δυστυχίματι τούτψ φρεσασθαι παρ' ύμών, Πλάτ.Πολ.351F ή γε άδικία και μιση και μάχας έν άλλήλοις παρέχει' 2) έπί προσ., άντικειμενον μισούς, πράγμα μισητόν, μισημα : Αισχ. Αγ.1411 μισός δθριμον άστών, Σοφ. Αντ.760 άγαγε τό μισός, ώς κατ' όμματ' αύτία παρόντι θνήσκω' // ιδ. όταν άποστείη τις τόν λόγον πρός τινα : αυτ.Φιλ.991 ώ μισός, οία

κάξενευροίκαίς λέγειν, Εθρ.Μήδ.Ι323 ώ μισός, ώ μέγιστον έχθιστή γυναι' // παράγ. μισώ.

μισός-ή-ό μσν. κ. δημ. έπί ποσοδ, τόπου, χρόνου κ. γενικ. πράγμ., τό έτερον εκ τών δύο μερών όλου τινός θεωρουμένου ως ένός, ό ημισυ βλλ. : Έρωτώκρ.2,114 και πέφτι κατά τό μισό, τ' άλλο μισό πομένει, - μισός μίνας - χρόνος, - μιση ώρα - μέρα - βρομάδα, - τό μισό σπιτι - οικόπεδο είναι οικόσ του, - μισό φώμλ - λευμόν, - μιση περιόδα, - ό μισός δρόμος // κτ. πληθ. κ. έπί προσ. : οί μισοί πήγανε στην έξοχή, οί άλλοί μισοί έμειναν, - άπόλυσε τούς μισούς έργάτας, - έβαλε τά μισά κεφάλαια στην έταιρεία, φρ. τά μισά τής χιλιάδας πεντακόσια (λεγομένης ως παρακλειευσια πρός άμεριμνήσιαν), παροίμ. τή μιση στράτα χορευόντας, τήν άλλην μιση κουσίανίστα ό σπαταλώντας τάς δυνάμεις αύτου θά εκτίσει εις έξάντλησιν // μισό . μισό κ. κτ. πληθ. μισά . μισά ή μισό και μισό, -ά και -ά κατά μείζην έν άναλοχία ένός πρός ένα, κατά άκρίβειαν ή κατά προσέγγισιν : τό γάλα του είναι μισό και μισό (ανάμεικτον μετά πολλού ύδατος, πολύ νερωμένο), - μισό βούτρον, μισό πάχος, - μισό σιτάρι, μισό κριθάρι (έπί άρτου), - βάνε μου μισά και μισά (έπί έδώδιμων, καρπών κ. διαφ. πραγμ. έν άναφ. πρός ποιότητα, ειδός ή μέγεθος) // τό βηλ. μηλ. κτ.παρόλειψιν τή λ. όκά, ως μονός ύγρών κ. ιδ. οίνου : βάνε κας μιση στά πέντε (ένν. πατήρη) κ. μτ. τής λ. όκά έξυμνουμένου του οίνου : ήμια μιση όκά μονός του' 2) συνήθ. έν συναφεία μετά του ένα ή μισά ή του δύο άπαγγέλλεται ήνωμένως ήτοι ως μισά λ. με κατ'άληξιν -ου κ. -η οίον ένάμισυ χρόνος Ικ κτ.άφομοίωσιν άμισυς - ανάμισυ, μισή όκά, δύομισή μέρες : άμ. μετά τών άλλων μεχρή του Ι9 αριθμών πλήν του τρεις και δεκατρείς, μεθ' ών έν συναφεία διατηρηται τό άρχικόν τ.ήμισυ, οίον έξήμισυ-η, δωδεκάμισυ-η, δεκαοίαμισυ-η, άλλα τρειςήμισυ-η κ. δεκατρείσήμισυ-η' 3) συνεκδ. άτελής, έλληπής, κεκολωμένος, λειφόρ, λειφερός, λειφόρος : μισές δουλειές κάνεις (ίστελείς, έλλειπε), - είναι μισός άνθρωπος (ανάπηρος), - είναι μισό μερτικό (μικρός, ισχνός τή φύλη), - έχει γίνει μισός από τή άρρώστια (άπισχνάνθη) // 4) τό ουδ. έμνηρόθ. εις τά μισά - στα μισά έπί τό ήμισυ, εις τό μέσον : έμεινε στα μισά του δρόμου.

μισοσαράκαστο (τό) δημ. ά. μεσοσαράκαστο βλλ.

μισοσθίνω δημ. σθέννμυ, σθίνω κατά τό ήμισυ, έχθασθενώ // παθ. μτγ. μισοσθη(σ)μένος-η-ο έξησθενήμένος, άσθενής : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38,2 σόν τραγουδιού φωνή μισοσθηνή.

μισοσθηστας-η-ο δημ. ό κατά τό ήμισυ σθηστός, μισασθησμένος : Παλαιμ.Τάφ.51,14 κι ή άλλησθ είναι μικρή // μισόσθησθη καντήλα | πού μάς δείχνει λιό πηχτή | τριγύρω τή μωρλία.

μισόσκεπος-η-ο δημ. ό κατά τό ήμισυ κεκαλυμμένος, σκεπασμένος, μισοσκεπασμένος : Χριστόπ.56,25 γλυκή μηλιά έφύλαγα | με δυο μισάκια μηλιά | εις δυο λεπτά μισόσκεπα, παρασυρμένα φύλλα.

μισοσοφία (ή) μσν. τό μισείν τήν σοφίαν, μισός κατά τής σοφίας : Μιχ. Ακομ.2,207.

μισόσοφος-ον ό μισών τήν σοφίαν, έχθρός τής σοφίας : Πλάτ.Πολ.456Α φιλόσοφος τε και μισόσοφος, και θυμοειδής, ή δ' άθμοιος.

μισόστρατα έπίρρ. δημ. εις τό μέσον τής στρατός, κατόμεσα του δρόμου, ά. μισοστρατής.

μισοστράτιωτης (ό) μτγν. ό μισών τούς στρατιώτας : Πολυδ.Ι,179.

μισοσύλλας (ό) μτγν. ό μισών τόν Σύλλαν, έχθρός του Σύλλας : Πλουτ.Σερτ.4 διό και δοκεί γενέσθαι μισοσύλλας.

μισοσύντοχον (τό μιν. τὸ πρὸς τὰς συνεντεύξεις μίσος: Στουδ.Θεόδ.880 [ἐκδ.Μι.].

μισοσώματος-ον μτγν. ὁ μισῶν τὸ σῶμα: Πτολ.Τετραδ.158.

μισοτεκνία(ή) μτγν. τὸ μίσος πρὸς τὰ τέκνα: Φιλ.2,451, Πλοστ.Ήθ.4F φιλαργυρίας ἅμα καὶ μισοτεκνίας.

μισότεκνος-ον ὁ μισῶν τὰ τέκνα, ὁ ἐχθρὸς τῶν ἐσυτοῦ τέκνων, ποὺ μισεῖ τὰ παῖδιά του: Αἰσχίν.3,78 ὁ γὰρ μισότεκνος καὶ πατὴρ πονηρὸς οὐκ ἂν ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστὸς.

μισοτελειώνω δημ. τελειώνω, φέρω εἰς πέρας κατὰ τὸ ἥμισυ· συνήθ. μτ. παθ. παρακ. μισοτελειωμένος-ο-ο κατὰ τὸ ἥμισυ περατωθεὶς, μισοέτοιμος, ἡμιτελής: μισοτελειωμένο φόρεμα - στήθι - βιβλίο.

μισοτιμῆς ἐπίρρ. δημ. εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς, συνεκδ. πολὺ φθηνά: πούλησε τὰ ἐπιπλά του μισοτιμῆς.

μισοτιοῦτος-ον μιν. ὁ μισῶν τοὺς τιοῦτους ἢ τὰ τιοῦτα: Μιχ.Ἀκομ.2,103,7.

μισότρελλος-ο-ο δημ. ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ, σχεδὸν τρελλός, ἄ. μισοπάλαθος.

μισότριβος-ο-ο δημ. ὁ ἐν μέρει ἐφθαρμένος, ὁ πολὺ, ἀλλ' οὐχὶ ἐξ ὁλοκλήρου τετριμμένος, τὸ σακκάκι καὶ τὸ πανταλὸν του εἶναι μισότριβα: || τὸ ἄρα. κ. θηλ. ὡς οὐσ. ἀνήρ ἢ γυνὴ μέσης ἡλικίας: ἤρθε καὶ σά ζητοῦσε μιά γυναῖκα μισότριβη.

μισοτύραννος-ον ὁ μισῶν τοὺς τύραννους: Ἡρ.6,121 φαίνονται μισοτύραννοι ἑόντες, Αἰσχίν. 3,92 ὁ μισοτύραννος Δημοσθένης, Πλοῦτ.Τιμ.3 σφῶδρα μισοτύραννος εἶναι καὶ μισοπῆνηρος.

μισοτύφος ον μτγν. ὁ μισῶν τὸν τύφον, τὴν ὑπερηφανίαν: Λουκ.Ἀλ.20 μισογῆς καὶ μισοφουδῆς καὶ μισοτύφος.

μισοῦλος-ον μιν. ὁ μισῶν τὴν ὄλην, τὸν ὀλιφρονα Βίον: Μιχ.Ἀκομ.1,69,2.

μισουρανῆς ἐπίρρ. δημ. κ. -νίς μεσοῦρανα: Κρυστ.Σκ.Ἀδ.Παράδεισιος 2,39 στάχη καὶ λάβρα καὶ φωτιές καὶ πέτραι σὰ μεγάλα ἰβονά ν' ἀνασφιζώνωνται μισουρανῆς.

μισοφαῆς-οῦς-ές μιν. ὁ μισῶν τὸ φῶς: Ψελλ. Δαιμ.18 ἔσχατον δὲ τὸ μισοφαῆς καὶ δυσαισθητόν, Νικ.Χων.Χρον.9,16.

μισοφάγαρο (τό) δημ. ἡμισέληνος βλ.η.ι: Σολωμ.Ἐθν.Ἰγμ.53 ὅταν στέληνη μὴ ἀχνάδα | μισοφάγαρο χλομό, Κρυστ.Σκ.Ἀδ.Παράδεισιος 2,239 λαμποκοπᾶν οἱ λόγγες τῶν, ποικίλα κυματίζουσι | τὰ μισοφάγαρα γοργὰ τ' ἄλογα χλιμιντρίζουσι.

μισοφιληπος-ον ὁ μισῶν τὸν Φιλιππον: Αἰσχίν. 2,14 ὁ μισοφιληπος Δημοσθένης.

μισοφιλόλογος-ον μτγν. ὁ μισῶν τὴν φιλολογίαν: Ἀθην.13,610D πάντα ὕμᾱς τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μισοφιλόλογους ὄντας.

μισοφίλος-ον ὁ μισῶν τοὺς φίλους: Ἀριστλ. Ρητ.Ἀλ.37,3. Ἀν.ὉΞ.2,290.

μισοφιλόσοφος-ον ὁ μισῶν τοὺς φιλοσόφους: Εὐνάη.91.

μισοφόρι (τό) δημ. τὸ μεσοφόρι βλ.λ.

μισόφροντις-ιδος (ὁ)η μτγν. ὁ μισῶν, ἀποφθεγῶν τὰς φροντίδας: Συνέσ.Ἐπιστ.250A καὶ μισόφροντις ἄν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δέ.

μισοχορταῖος δημ., μτχ. παθ. παρικ. μισοχορτασμένος, κορέννυμι, χορταίνω κατὰ τὸ ἥμισυ: Παπασδ.Χρ.Μηλ.167 ἢ μῆτηρ του, ἀφοῦ εἶχε μισοχορτάσει τὸν ὄνον, ἐξενύσταξε.

μισοχορηγία (ή) μιν. μίσχος κατὰ τῶν χορηγῶν: Παχυμ.ΓΠαλαιολ.Μιχ.145A.

μισοχρήματος-ον μιν. ὁ μισῶν τὰ χρήματα ἀντίθ. φιλοχρήματος: Μιχ.Ἀκομ.1,68.

μισόχρητος-ον ὁ μισῶν τοὺς χρηστούς, ἀγαθούς ἀνθρώπους, μισόγαθος: Ξεν.Ἐλλ.2,3,47 ἔν μὲν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων μισοδημότατος ἰσομύτος, ἐν δὲ τῇ ἀριστοκρατίᾳ πάντων μισοχριστότατος γενέσθαι· πρβλ. Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,6 || τὸ μισόχρητος τὸ μίσχος κατὰ τῶν χρηστών, ἀγαθῶν ἀνθρώπων: Φιλόδ.Εὐσ.93C.

μισοχριστιανός (ὁ) μιν. ὁ μισῶν τοὺς χριστιανούς, ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν: Πασχ.Χρον.619,21.

μισοχριστός-ον μτγν. κ. μιν. ὁ μισῶν τὸν Χριστὸν ἢ τοὺς χριστιανούς, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν χριστιανῶν: Γρηγ.Ναζ.2,436C, Μηνάι.3,8 Συνξ. Θεοφυλόκτου Λέοντος γὰρ τὸ μισοχριστὸν θρασυμένον τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα, Σολωμ. Ἐθν.Ἰγμ.103 ὅλη θέλει θανατώσει | τῇ μισόχριστιση σπορά.

μισοφουδῆς-οῦς-ές (φεῦδος) μτγν. ὁ μισῶν τὰ φεῦδα: Λουκ.Ἀλ.20 μισαλαζῶν ἐμὶ καὶ μισογῆς καὶ μισοφουδῆς καὶ μισοτύφος.

μισοφημένος-ο-ο δημ. ὁ οὐχὶ ἐντελῶς ἐφήμενος, ἡμισοφῆς: μισοφημένο ἄρνι.

μισοφηπότης (ὁ) μιν. ὁ μισῶν τοὺς λογιστάς, ὄν. ὄρματος τοῦ Φιλιππίωνος· Σουῖδ. ἐν λ. Φιλιππίου.

μισοπανάριον (οἱ) [λατ.] νεώτ. Ιεραπόστολοι ἀποστελλόμενοι ὑπὸ χριστιανισμῶν Ἐκκλησίᾳ πρὸς κήρυξιν ἢ διὰ δόξαν τοῦ χριστιανισμοῦ παρὰ τοῖς ἑτεροθρήσκαις ἢ πρὸς προσηλυτισμὸν ὀρθοδόξων εἰς τὰ ἰδικὰ τῶν δόγματα.

μισοσυρίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυργενῆς πλατυώνιον.

μισοῦνη -ἴα. κή ὀξῦτης παρὰ Χολδαίσιος.

μιστάλιον (τό) νεώτ. οἰνολ. γλεύκος οὐ ἢ ζύμωσις ἔχει διακοπὴ διὰ προσθήκης ὀρισμένης ποσότητος καθαροῦ οἰνοπνεύματος.

μιστικόν (τό) νεώτ. μικρὸν πειρατικὸν πλοῖον.

μιστύλλον (τό) μτγν. τρυφῶν τεμάχιον κρέατος, κοφίδι: Στράτ.Κωμ.1,42.

μιστύλλω, μτχ. ἔνεστ. μιστύλλω, ἄορ. α' ἐμιστύλλω, μτχ. θηλ. μιστύλασα, μέσ. ἐμιστύλαμην, κόπητ εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπητ, κομματίζω, κινιῶ· π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ τομῆς κρέατος εἰς τεμάχια πρὸ τῆς ὀπήσεως: Ἰλ.Α 465 μιστύλλων τ' ἄρα τάλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρα, Ὀδ. Ξ 75 εὐσά τε μιστύλλεν τε καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε· || μτφ. ἐπὶ ἡλιακοῦ ὠρολογίου, χωρίζω, κομματίζω: Πλούτ.Σιλ.9,782 ἐνθάδε ἴεν τῷ ὠρολογίῳ μιστύλλουσι δρόμον Φαεθοντίδος ἀτλήης ἀνέρες ὠράων ἀμφὶ δουδικάδι· || κ. γιν. τέμνω, κόπητ· Ἦσ. ἐμιστύλλει τέμνει.

μιστύλλωμαι-όμαι ἔσφ.γρ. τοῦ μιστύλλωμαι βλ.1

μισυ-οος (τό) κ. -ως μετὰ μωλα γαλκοῦ, εἰρεθὶ ἐν Κύπρῳ: Ἰαν.Γιν.1,33 μισυ ξενικόν, Γαλ.1,224, Διοσκ.5,100' 2) εἶδος ὕδου φεομένου περὶ Κυρήνη: Θεοφρ.ἀπ.167.

μισυήνης-ιος (ὁ)η μτγν. ὁ μισῶν τὴν ὕβριν, τὴν αὐθάδειαν: ΠΔ Μακκ.3,6,9 καὶ νῦν μισυδρι, πολυέλες, τῶν ὄλων σκεπαστά.

μισοῖ (οἱ) Ἦσ. οἱ κατὰ τὸ ἥμισυ λευκοὶ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μέλανες· Ἦσ.

μίσχη Ἦσ. κηλίματα, ταινία, μαλλοὶ οἱ τῶν ἐρίων.

μίσχος (ὁ) κ. νεώτ. λεπτὸν ἡμικυλινδρικὸν ἀτέλεχος, δὲ οὐ συνδέεται τὸ φύλλον μετὰ τοῦ λοιποῦ φυτοῦ: Θεοφρ.Φι1,1,7, Πορφ.Ἐυδρ.3,3' || ὄμ. Ἦσ. «ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος»: Βασ. Ὀμ. εἰς Ἐξάμν.1,45B ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ κόκκος, ὄν μίσχον τινέ· . . προσαγορεύουσα· τοῦτο σπέρματος ἔχει δύναμιν· 2) κέλυφος, λοθός: Πολυδ.6,94' πρβλ. Ἦσ. 3) ἐν Θεσσαλίᾳ εἶδος σκόπηνης: Θεοφρ.3,20B Ἐγγραλοὶ δ' ἰαχυρότερον ἐτι δικέλληες ὄργανον ἔχουσιν, ὁ καλοῦσιν μίσχον, ὁ μάλλον εἰς βάθος κατιόν, πλειω γῆν περιτρέπει καὶ καρτωτέρεθεν.

μῦθ-έω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., παρακ. μεμίσκα, μέσ. μέλλ. πτ. παθ. σημ. μισήσομαι, μτγν. παθ. μέλλ. μισηθήσομαι, ἀόρ. ἐμισήθη, παρακ. μεμίσθαι, αἰσθάνομαι μῖσος κατά τινος, ἀποστρέφωμαι, ἐχθρεύομαι τινι σφοδρῶς (Ἰναξ π. 'Ομ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.): 'Ἰλ.Ρ.272 μῖσησεν δ' ἄρα μιν ὄψων καὶ κύρμα γενέσθαι Τρώησιν, Εὐρ. Ῥήσ.333 μῖσά φιλοῖται ὑστερον βοηδρουμεῖν' || μ. μτ. ἀπαρφ.: Εὐπ.351 μῖσά λακωνίζε' || κυρ. πτ. αἰτ.: Πινδ.Π.4,284 ὄδριζοντα μείων, Σοφ.Αἰ.1134 μῖσούτη' ἐμίσει, ΠΔΤωβ.4,15 ὁ μῖσις μηδενί παῖσις, Μηναι.6,4 'Ἐσπερ. πατρίδα, γένος, ὑπαρξίν, καταλιποῦσα Βαρβάρα, καὶ τὸν ἀρεθὴ πατέρα μῖσησασα, 'Ερωτόκρ.1,863 ἔκαμε γιὰ τὸν κύριν του τὸ πρᾶμα, ὄπ' ἐμίσα, - τὸν ἐμίσησαν ἀπὸ τῆν διαγαγῆν του, γωμω. πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, τὴν δὲ δόξαν οὐδεὶς' κ. παθ.: 'Ηρ.2,114 μισηθείς τε καὶ διωκόμενος οἴχτο φεύγειν, Αἰσχ.Πρ.45 ὦ πολλὰ μισηθείσα χειρωναξία, Πλούτ.Κράσασ.6 μισηθείς ἔχατον μῖσος.

μισαδίκη-ους-ες γλωσσ. ὁ ἀξίος μῖσους, μισητός, **μισαδική** (ἡ) μῖτος) λεξ. ἡ ποικιλικὴ τέχνη: Θηρ.Στεφ. ἐν λ. ἐποικιλικῆν, τὴν μισαδικήν.

μιστρία (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. μιστρία ἐξάρτημα ὑπαντικιοῦ Ἰστού πρὸς μετακίνησιν τῶν νημάτων τοῦ στήμονος, ἴνα σχηματίζηται διόδος καὶ διερχέται ἡ κερκίς ἢ φέρουσα τὸ νῆμα τῆς κρόκης' Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.905 ἐτά νῦν λεγόμενα θιστρία ἰδιωτικῶς μιστρία λέγονται, ὡς μετὰ τῶν μῖτων πλεκόμενα.

μιστρία (ἡ) δημ. τὸ πέραςμα τῶν νημάτων τοῦ στήμονος εἰς τὰ μιστρία βλλ.

μιστᾶτον (τὸ) μσν. ὄ.γρ. τοῦ μιστᾶτον βλλ.

μιστράς-ἀ-όν σχόλ. ὁ ὑφασμένος: Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.924.

μπίλος (ὁ) μτγν. ὁ ἔσχατος: 'Αρκαδ.55,23 ἐνὸ μπίλος ὁ ἔσχατος προπαροξινείται.

μιστριζόν 'Ησ. ἐβρήνονα.

μιστριζός-όν μτγν. ὁ ἐργαζόμενος τὸν μῖτον, τὸ νῆμα, τὴν κλωστήν: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.6,289 ἄ μὲν τὸν μιστριζόν ἀειδίθητον ἄτρακτον.

μῖτόλιον (τὸ) μσν. λιγὴ κλωστή: Δημήτρ.Πεπ.1,Ἰερακ.1,62 καὶ πάλιν ἔσωθεν τοῦ περωνίου ἄλλο περιδέσει μῖτόλιον.

μιστοράφης-ους-ές μτγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ κλωστῶν, ὁ πεπλεγμένος, ἐρραμμένος διὰ κλωστῶν: Ζωμμ.ΑΠ.6,185 ἀπλότατον δ' αἰ τὸ τοῦ μιστοράφης ἀμφιβληστρον.

μῖτος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ κλωστή τοῦ στήμονος, νῆμα: 'Ἰλ.Ψ.762 ἠγῆνον ἐξέλεκτομα παρὶκ μῖτον, ἀγχόδι δ' ἴσχε στήθεος, 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ.174 ἐκρέκτομας ἄ διεκρινε μῖτους' || ἐπὶ τοῦ μῖτου τῆς 'Αριάδνης Φερεκ.148J ἀγαθίς μῖτου' κ. νεώτ. μτφ. ὁ μῖτος τῆς 'Αριάδνης μέσον πρὸς εὐρεσίαν διεξόδου ἀπὸ δυσχεροῦς καὶ περιπλοκίου καταστάσεως' || ἐπὶ Ἰστού δὲ ὑφαίνουσι αἱ ἀράχαι: 'Αρχ.ΑΠ.6,39 ἄ μὲν ἀραχναῖοιο μῖτου πολυδινέα Λάτρην, Εὐστ.Πον.304,69 λοιπὰ ἔργα Ἰστού, οἷς ἀραχῶν μῖτος ἐρίσειεν ἄν' || κατὰ μῖτον κλωστή με κλωστήν τ.ε. κατὰ σειρᾶν ἀδιάσπαστον, κατὰ τὴν ἐμπρόθεσαν τάξιν: Φερεκρ.146,7 κατὰ μῖτον τὰ πράγματ' ἐκλογίζομαι, Πολυδ.3,32,2 βιβλιοι τετραράκοντα καθάπερ αἰ κατὰ μῖτον ἰκωδ, κατὰμικρον ἐξυφασμένα ἰεῖς συνεχεῖς σειράς, Κικ.Ἀττ.14,16,3 πτ mibi κατὰ μῖτον εστίβεθε: πρβλ. κατὰμῖτον' || νεώτ. μτφ. ὁ μῖτος τῶν ἰδεῶν ὁ εἰρημός, ἡ συνέκλις τῶν ἀκέφωσ' 2) τὸ νῆμα τῆς τύχης, τῆς μοῖρας: Λυκόφωρ.584 καὶ ταῦτα μὲν μῖτοισι χαλκίωσιν πάλαι στρομῶν ἐπρωρίζοισι γυναικαὶ κόραι, Μαν.1,7 παρῶν, ἀπὸ λεπτοῦ μῖτου τὸ ζῆν ἤρτηται' Σουδ. σὺχ. ἐν 'Επιγρ. εἰς ἐπιπαφίους: οὐδὲ μοι-

ρῶν μῖτον ἐκφυγεν, αὐτ. μοῖρα. . ζῶης κλῶσε μῖτοισι χρόνον' 3) ἡ χορδὴ τῆς λύρας: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.6, 'Αγαθ.ΑΠ.5,221 εἴ ποτε μὲν κίθάρης ἐπαθήσαστο πλῆκτρον ἑλοῦσα κούρης, Τερψιχόρης ἄνταμέλις μῖτοισι' 4) ἐν τοῖς ὀρφοϊκῶς ποι., σπέρμα, σπόρος: 'Ορφ.ἠ.33' πρβλ. Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,676 μῖτον δὲ τὸ σπέρμα ἀλληγορεῖσθαι.

μῖτοῦμαι-ομαι μτγν. μέσ. περὶ τὰ νῆματα διὰ τὸν μιστρίων, μῖτῶνα: Νικισρχ.ΑΠ.6,285 τὰ καθ' Ἰστών νῆματα Νικαρέτη πολλά μῖτωσαμένη' || ἐπὶ τῆς Τύχης: 'Επιγρ. Μοῖρα οὕτω ἐμῖτωσατο' || μτφ. κῶμω τὴν φωνὴν μου νὰ ἤχησθ ὡς χορδὴ: Μιέλ.εγρ.ΑΠ.7,195 'Ἀκρι μῖτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.

μισουργία (ἡ) μσν. ὑφαντουργία: Πρόδρο.9,409 οὗς δημιουργεῖ Σηρικὴ μισουργία.

μιστοχόνδριον (τὸ) νεώτ. κόκκι ἀπαντῶντες ἐν τὸς τὸ πρωτοπλόματος τῶν κυττάρων τῶν περιρροσσοτέρων φυτῶν καὶ ζώων, ἄ. χονδριόσωμον.

μῖτρα (ἡ) κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. μῖτρα ζώνη τῶν πολεμιστῶν, ἄν ἐφόρουν περὶ τὴν ὀσφύν καὶ ἀπὸ τὸν θώρακα: 'Ἰλ.Δ.137 ἤρραριστο μῖτρας θ', ἦν ἐφόρειν ἔρμα χροῖς ἰσχόλ, ἐμῖτρα δὲ ἐλέγτο τὸ ἐσώτερον τῆς λαγῶνος ἐλληνα' ἐρεοῦν χαλκῶ ἐξώθεν περιελιμένονα' || π. μτγν. ποι. ζώνη, ἡ τῆς παρθένου ζώνη: Θεοκρ.27,54 τὰν μῖτραν ἀπέσχις, Καλλ.Αττ.3,145,Μόσχ.2,73 οὐδ' ἄρα παρθένην μῖτραν ἄχραντον ἐρυσθαι, 'Απολλ.Ρ.1,287, 'Επιγρ. παρθένον ἦς ἀπέλυσε μῖτραν' 2) τὸ στρόφιον, στήθοςδεσμος: Καλλ.Ἐπιγρ.39 τὴν μῖτραν, ἦ μαστοῦς ἐφύλασσε Ἰδρ.μ. ἐφίλησει, 'Απολλ.Ρ.3,867 τὸ β' ἢ γ' ἐξανέλουσα θυώδεις κάτθετο μῖτρα, ἦ τὲ ὁ ἀμφοσείοισι περὶ στήθεσιν ἐέρτο' || διὰζῶμα παλαίστου: ΑΠ.15,44' 3) χειρουργικὸς ἐπίδεσμος: Κόνιν.4,21,3' 4) ταινία, διάδημα, δῖ' οὐ αἰ 'Ελληνίδων γυναικῶς ἀνέδενον τὴν κόμην: 'Αλκυ.23,67 μῖτρα Λυδία νηανίδων., ἀγάλα, Εὐρ.Βάκχ.833 ἐπὶ κόρα δ' ἔσται μῖτρα, 'Αριστοφ.Θεσμ.257 κερκυφάλου δεῖ καὶ μῖτρας' || ὁ τοῦ νικητοῦ στεφάνον ἐν τοῖς ἀγῶσι: Πινδ.Ο.9,84 'Ἰσθμιαῖσι Λαμπρομύχου μῖτρας, ὄτ' ἀμφοστροῖσι κράτησαν' || πᾶν, διάδημα ἐν χρ. ὡς διακριτικὸν εἰς τὴν Προλεμναϊκὴν ἀλλήν' || διάδημα βασιλέων: Καλλ.Δῆλ.166 ἀλλὰ οἱ ἐκ μοιρέων τις θοφιλόδεμος θεὸς ἄλλος ἐστὶ σωτήηρον ὑπατον γένος, ὃ ὑπὸ μῖτραν ἴξεται οὐκ ἀέκουσα Μακιδόνι κοῖρανέσθαι' 5) μτφ. ἐπὶ φθδῆς γεγραμμένη κατὰ τὴν Λυδικὴν ἄρμονίαν: αὐτ.Ν.8,15 Λυδία μῖτραν καναχησὰ πεποικιλίμεναν (Λυδίας στέφανος κεκοσμημένος δὲ' αὐλοῦ)' 6) ἐν ταῖς ἀνατολικῶς χώραις κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πῖθ. εἶδος σαρκίου: 'Ηρ.1,195 κομνῶτες δὲ τὰς κεφαλὰς μῖτρασι ἀναθόδων, Δοῦρ.π.'Αθῆν.1,536α μῖτρα δὲ χρυσόπαστος ἦν, ἡ καύσαντα ἀλουργῆ οὐσαν ἐσφίγγεν ἐπὶ τὸ νῶτον' 7) συν-εκδ. ὡς σημεῖον ἐκθῆλύνσεως: 'Αριστοφ.Θεσμ.941 ἴνα μή ν' κροκωτοῖς καὶ μῖτρας γέρων ἀνήρ' 8) κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερέως τοῦ 'Ηρακλῆος ἐν Κῶ: Πλούτ.'Ηθ.304C' || κ. τοῦ 'Ιουδαίου ἀρχιερέως: ΠΔ'Ἐξ.29,6 καὶ ἐπιθήσεις τὴν μῖτραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπιθήσεις τὴν πέταλον ἀνάμα ἐπὶ τὴν μῖτραν' || νεώτ. λειτουργικὸν περικόσμητον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχιερέων' 9) νεώτ. εἶδ. μῖτρα κανονόχου ἐπικάλυμμα κανονόχου ἐμποδίζον τὴν εἰσόδον τῆς βρογχῆς καὶ ἐπιτρέπον συγχρόνως καὶ τὴν ἐξοδον τοῦ κανονοῦ ἐξ αὐτῆς' 10) ἡ ἐπιδιδυμῆς βλλ.: 'Ἰνπ.π.αλ.19,123 (γρ. μῖτρη)' 11) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίου τῆς οἰκογ. τῶν λιτινίδων' || ὄμ. παλαιοσ. γένος τὶ ζῶων ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

μιτράγχουσα (ή) λεξ. μιτρα, διάδημα εκ χρυσού πλάκων· Ἡσ.
μιτραν Ἡσ. «ποικίλον» [κῶδ. μιτρών].
μιτρανάδαμος (ὁ) μυσ. διάδημα· πρβλ. μιτράχουσα· Στέφ. Ρητ. 313,16.
μιτρηδόν ἑπίρρο. τῶ φασφ. ἀνάγν. τοῦ μετρηδόν βλλ.δ· Νόνν. Δ 48,340.
μιτρηφόρος-ον ὁ φορῶν μιτραν βλλ.· Ἡρ. 7,62 ἀντί δὲ τῶν πύλων μιτρηφόροι ἦσαν, Διογ. Ἀθ. 1,1, Φοινικ. 1,24, Διόδ. Σ 4,4 διαδεδέσθαι λέγουσιν αὐτὸν μιτρα τὴν κεφαλὴν.
μιτρηφορῶ-έω μτγν. φορῶ μιτραν βλλ., διάδημα· Ἀρρ. Ἰνδ. 7,9.
μιτρίον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ μιτρα βλλ.
μιτροδέτος-ον μτγν. ὁ δεδεμένος διὰ μιτρας· Φάλαικ. ΑΠ 6,165 **παλλάκι** μιτροδέτου λείκνον θπερθε κόμης.
μιτροειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς μιτραν· μιτροειδής βαλθίς (ἄ. δικλῶνιν βαλθίς).
μιτροφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μιτροφόρος βλλ.· Πλούτ. Ἡθ. 672Α μιτροφόρος τε πρῶτον ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ νεβριδα χρυσόπαστον ἐνημέρος, χιτῶνα δὲ ποδῆρη φορῶν.
μιτροφορῶ-έω μιτρηφορῶ βλλ.· Ἀριστ. Θεσμ. 163 ἐπιτροφόρον τε καὶ δικάλων Ἰωνικῶς.
μιτροχίτων-ωνος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἔχων τὸν χιτῶνα μετὰ ζώνης, μιτρας βλλ. 1) Ἐζωσμένον· Ἀθῆν. 12, 523D ἑκατόντο διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν περιοικῶν μιτροχίτωνες.
μιτρώ-όω μτγν. περιβάλλω ἡ διὰ ζώνης, μιτρας βλλ. 1) Νόνν. Δ 16,275 αὐτοφυῆς μιτρωσεν ἐλιξ εὐάμπλον εὐνήν· ἢ ὄμ. μέσ.· αὐτ. 14,28 βρέφος . . ἐπιτρώσαντο χορειαίς· 2) μέσ. περιδένω, δένω διὰ μιτρας, ταινίας· Στραβ. 15,1,58 Διονυσιακὸν τὸ μιτροσθαί, αὐτ. 3,3,7 μιτρωσάμενοι δὲ τὰ μέτωπα μάχονται.
μιτρώδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς μιτραν βλλ.· Ἀν. Ὀξ. 3,351.
μίτρος Ἡσ. «τάξις, σειρά, τόνος» πρβλ. μίτρος, κατάμιτρο.
μίτρολον Ἡσ. «ἐσαχον. νήπιον. Λακεδαιμόνεσ». **μίτρώλος**-π-ον μτγν. δ. γρ. μύτλωσ πρκεκομμένος, κολοδόξ· κυρ. ὁ ἀνευ κεράτων· Θεόδωρ. 8,86 τήναν τάν μιτρώλαν δῶσω τὰ δίδακτρα τοι αἴγα.
μίτρυς-υος (ἡ) ὕλη, κολλῶδης οὐσία, ὅτι ἕως αἰ μέλισσαι καλύπτουσι τὰς κυψέλας· Ἀριστ. Ζ 624α, 14 περι δὲ τὸ στόμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσδύσεως περιαλήληται μίτυτ.
μίτρώδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς κλωστής ἢ ἀποτελούμενος ἐκ κλωστήων· Σοφ. Ἀντ. 1222 βρόχῳ μίτρώδει σινδόνος καθήμενῳ.
μίτρωμα-ατος (τὸ) σχόλ. κ. δημ. ὁ μίτρος βλλ.· Σχολ. Ὀδ. Η 107· 2) δημ. τὸ μιτρώμα βλλ.
μίτρωσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. μιτωτική πυρηντομοία ἔμμεσος μερισμὸς τοῦ πυρῆνος, καθ' ὃν γίνεται κίνησις τῆς πυρηνικῆς οὐσίας καὶ σχηματισμὸς ἀτρακτοειδῶν ἰνῶν.
μίχέω δ. γρ. τοῦ ὀμῆξω βλλ.
μιχιδάλοεις-εσσα-εν δ. γρ. τοῦ ἀρχιθαλόεις βλλ.
μιχιδάεις-εῖσα-έν μτχ. ποθ. ἀόρ. τοῦ μίγυμι βλλ.
μιχικεῖ Ἡσ. «ἤξει».
μιχολοῖ (τὸ) δημ. χαλκῶν νόμισμα τῆς Ἰονίου πολιτείας, ἀξίας τριῶν λεπτῶν.
μνᾶ (ἡ), γεν. μνάς κ. μνής (Ἡρώδ.), αἰτ. μνά κ. μνήν (Ἡρώδ.), ὀνομαστ. πλθθ. μναί κ. ἰων. μνάει κ. μνάεις (ἔσφ. ἀν. τοῦ μνάει ἐν Λουκ. Συρ. 48), γεν. πλθθ. μνάων (Ἡρώδ.), αἰτ. πλθθ. μνάς κ. μνάεις (Ἐπιγρ.), ὡς βάρος, ἐκατόν δραχμαί· Δημ. 617 οὐκ ἀμφορικὸν δύο οὐδὲ χρυσίδες . . τρεῖς, ἀίτῳσα ἐκάστη μνά· πρβλ. Πολυδ. 9,59· 2) ὡς χρηματικὸν ποσόν, ὄμ. ἐκατόν δραχμαί· Ἀντ. 5,63 ὑπερήμερον γενόμενον ἑπτά μνάων δυνατὸς ἦν λύσα-

σθαι, ΚΔ Λουκ. 19,24 ἄρετε ἀπ' οὗτοῦ τὴν μνά κ. οὗτο τῶ τὰς δέκα μνάς ἔχοντι, Λουκ. Συρ. 48 πολλὰ μνάς ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῶ ἀλετριυδὸν ἀγέρονται.
μνάς ἄσυναίρ. τοῦ μνά, β' ἐν. τοῦ μνώμαι βλλ.
μνασάδας Ἡσ. «τάς ἀμελομένους αἴγας».
μναστικός-α-ον ὁ ἔχων τὸ βάρος μιάς μνάς· Ξεν. Ἰνπ. 4,4 λίθων στοργυλῶν ἀμφοτρίμων δύο μνασίων, Διόδ. Σ 19,109 νύκταλους λίθους ἔβαλον.
μνασάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ μνά βλλ.· Δίφιλ. π. Βεκκήρ. Ἀντιπ. 188.
μναστικός-α-ον κ. ἐν πάπ. μναστικός ὁ μναστικός βλλ.· Ἀριστ. Οὐρ. 311β, 4, Φιλ. Βελοπ. 69, 12, Πολύδ. 13, 2,3 τοῖς δὲ ἐπὶ τινος ἡγεμονίας μετ' αὐτὸν τεταγμένοι μναστίον (ὁφθαλμοί)· 2) ἐν πάπ. μναστίον (τὸ) ἡ μνά· ἢ κ. ἐπὶ ὁ ἀναφερόμενος εἰς μνά· Ἐπιγρ. μνασάται δίκαι (δίκαι διὰ μίαν μνά).
μναστίον (τὸ) πάπ., δ. γρ. ἴσον χρυσοῦν νόμισμα ἀξίας μιάς μνάς ἀργυρίας.
μναστικός-α-ον ὁ μναστικός βλλ.· Ἀριστ. Ζ 1 547ε, 9 γίνονται β' ἐνιαί τῶν μεγάλων καὶ μνάων.
μνάμα (τὸ) δωρ. τ. τοῦ μνήμα βλλ.· Πίνδ. 18,71,68.
μναμονεύω ἀρχαί τῶν μνησμένων βλλ. 5) ἀρχ. ἔνιγρ. μναμονεύου Λυσάνδρου.
μναμοσφραίν Ἡσ. «τὸ ἐπιτρεῖν ἢ μεμνησθαί τισι».
μνάμωμος-ονος (ὁ, ἡ) δωρ. τοῦ μνήμων βλλ.
μναόσσι Ἡσ. «μρούσαι, μνηστήρες» [ἐκτός σειράς, πθ. μνακόσι].
μναόριον Ἡσ. «τὰ κάλλυθρον. βοιωτοί. κόρημα».
μναρόν Ἡσ. «μαλακόν. ἡδύ, θυμῆρες»· Κρατίν. 431.
μνασίδωρῶ-έω δωρ. τ. τοῦ μνησιδωρῶ βλλ.
μνασίον (τὸ) κ. μνασίον τὸ ἐξώδιον ποῶδες φυτὸν κύπειρος ἢ βρώσιμος· Θεόδωρ. Φι 4,8,2 διαφέρει δὲ δοκεῖ τῆ γλυκύτητι . . ὃ τε πάπυρος καὶ τὸ . . σάρι, καὶ τρῖτον, δ μνασίον καλοῦσιν.
μνασίων Ἡσ. «μέτρον τι διμεδόμενον».
μνασίς-έως (ἡ) τὸ μνασίον βλλ.· Ε Γουδ. 396, 10.
μναστήρ-ῆρος (ἡ), θηλ. μνάστειρα δωρ. τ. τοῦ μνηστήρ βλλ.
μνάσω δωρ. μνήσω, ἀόρ. ὑποτ. τοῦ μμνήσκα.
μνάσι (ἡ) ἰων. τ. τοῦ μνά βλλ.
μνασί (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. μνήμη, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις· Σοφ. Ἡλ. 392 βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μναίαν ἔχεις, Πλάτ. Νόμ. 798B ὡς μηδένα ἔχειν μναίαν . . τοῦ ποτὲ ἀλλως αὐτὰ σπείνει, Αἰκ. Πι 61, κατὰ γε τὴν ἔμην· μναίαν (ἀμφ.) συγν. ἐν μτγν. ἐπιθυμβίος· Ἐπιγρ. μναίς χάριν· 2) ὑπόμνησις, μνηνόμεσις, ἀναφορά ἐνομάτος τινος· Ἀνδοκ. 1,100 οὐ περὶ ἀπειρίας ἐμοί μναίαν ποῖθ, Πλάτ. Πρωτ. 317B εὐλίγον πρότερον μναίαν ἐποίησ πρός ἐμὲ ὑπὲρ τοῦ νεανίσκου, Ἀριστ. ΖΜ 658b, 13 περὶ τῶν λοιπῶν ἐν τοῖς οἰκείοις καιροῖς ἀποδοθέντων τῶν μναίων, ΚΔ Ρωμ. 1,2 ἐν τῶ εὐαγγελίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὡς ἀδιαλείπτως μναίαν ὕμων ποιοῦμαι, - ἐγένετο ἔσθησος μναία τοῦ ἐνομάτος τού· ὃ φρ. μναίαν ποιοῦμαι τινος ἀπενθυμίζω, ὀνομάζω τι· Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α ἀναγκάει . . μναίαν ποιεῖσθαι τῆς τῶν ἀφοροδότηων χάριτος· ἢ εἰδ. ἐπὶ ἁγίων, μνημόμεσις· ΚΔ Ρωμ. 12,13 ταῖς μναίαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες [ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ χρεῖαις], Βί· Ἀγ. Μάρθ. 3 διαγρηγορήσας ἐν ταῖς τῶν ἁγίων μαρτυρίων μναίαις.
μνάσσω δημ. μνάω βλλ.· Σολωμ. Λάμπρ. 17,44 καὶ ὁ χῶς νά κρέβη δὲ μνάσκει στιγμή.
μνήμα-ατος (τὸ) (μνώμαι, μμνήσκα) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. κ. αἰολ. μνάμα σημεῖον πρὸς ἀνάμνησιν, ἀντικείμενον πρὸς ἐνθύμησιν προσώπου τινος ἢ πράγματος μτ. γενικ.· Ἰλ. 619 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμενα, Ὀδ. Ο 126 μνήμ' Ἐλένης χεῖρας, Σαφ. 120 μνάμα κἀκοζίας, Πίνδ. 3,3,15 μνάμα τῶν Οὐλυμπία καλλι-

στον άέθλων, Αλοχ.Πρ.841 τής σής προίας μνήμα· Σοφ.Α1.1210 λυγρὰς μνήματα Τροίας (τὰν παθιμάτων τῶν Ἑλλήνων), αὐτ. Ἀντ.1258 μνήμα . . κ' αἰ χείρας ἔχων ἰτ. ἔ. τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ υἱοῦ) 2) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄψωμά τι ἡ οἰκοδόμημα εἰς τιμὴν νεκροῦ, μνησίον, τάφος: Ἡρ.7,167 μνήματα ἐποίησαν ἐν πάσῃ τῇσι πόλει τῶν ἀνοικίδων, Ἐπιγρ., Δημ.297 τοὺς ἐν τοῖς δημοσίαις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἀνδράς: || φέροντρον, λάρναξ: Εὐρ. Ὀρ.1053 μνήμα δέξαιθ' ἐν, κέροντρον τεχνάσματα || νεώτ. κ. δημ. ὁ τάφος: Ὄτραγ. τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε σ' ἕνα ρημοκλιθάκι πού τ'αν τὰ μνήματα πολλὰ, πολλὰ κ' ἀνερωκιώμενα, Παλαμ. Τάφ.9,16 σπειρετε τ' ἀράματα | στ' ἀπίστευτο τὸ μνήμα, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 77,10 μέσ' στοῦς καιροῦς | πού ὁ κόσμος πέφουσαν σά στο μνήμα τοῦς || ἐν τῷ πληθ. δημ. τὰ μνήματα τὸ νεκροταφεῖον 3) ἀφιέρωμα, ἀνάμνησις εἰς τινα θεόν: Σιμων.138 4) γεν. μνεῖα, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις: Ὁέωγμ.112 οἱ μνήμα δ' ἔχουσ' γαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

μνημάδιον (τό) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ μνήμα βλλ., μικρὸν μνησίον ἢ τύμβος.

μνημάτιον (τό) μγν. τὸ μνημάδιον βλλ., ὄν. ἔργου τοῦ Διφιλοῦ: Ἀθῆν.3,124Δ Διφιλος δ' ἐν Μνηματίῳ φησὶ φύξον τὸν οἶνον κ. τοῦ Ἐπιγνώου: αὐτ.11,472Ε Ἐπιγνώης δὲ ἐν Μνηματίῳ φησὶ κρατήρας κἀδοῖ, ὄλκακι, κρουεῖα.

μνημάτιτις λόγος (ὁ) μγν. κ. μαν. ὁ παρὰ τὸ μνήμα περὶ τοῦ νεκροῦ γενόμενος, ὁ ἐπιτάφιος λόγος: Χοιροδ.π. Ἀν. Ὁξ.2,169, Εὐστ.1673,45.

μνηματίων (τό) Ἐπιγρ. τὸ μνημάτιον βλλ.

μνηματίων (τό) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ὄφρ. μναμίον, ἰων. μνημίον πρόγραμμα ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην πρόσαιον ἢ πρόγραμμα, σημεῖον τῶν ἐνθύμησιον, ἀνάμνησις: Ἡρ.2,126 διανοθηθῆναι μνημίον καταλιπέσθαι, Αλοχ. Ἐπτ.49 μνημαίε θ' αὐτῶν τοῖς τεκαλοῦν ἐς δόρους, Εὐρ. ἰκ.1204 μνημαίε ὄρκων (πρόγραμμα ἀναμνησκοντα τοὺς ὄρκους), Ὁουκ. 2,41 μνημαίε κακῶν τε καγάθων ἀδία, Ἀριστλ. Πολιτ.132α,40 μνημαίε τῆς δαπάνης (σημειώσεται) ἐνθύμησις, ἀνάμνησις εἰς πρὸς τὸ μέλλον: Λυσ. 34,1 ἐνομιζομεν τὰς συμφορὰς ἰκανὰ μνημαίε τῆ πόλει καταλελειφθαι, Πλάτ. Τιμ.26β, αὐτ. Φαῖδρ. 233α μνημαίε καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἔσσεσθαι 2) εἰδ. ἐπὶ νεκροῦ: Σιμων.106, Ὁξ. Ἡκ.933 τοῦ τευνηκότος μνημαί' Ὁρέστω ταῦτα προσθαίναί τινα || κ. ἐπὶ κάλλης περιεχοῦσης τῆς τέρας τοῦ νεκροῦ: αὐτ.1126 ὄ φιλάττου μνησίον ἀνθρώπου ἐμοὶ φυχῆς Ὁρέστω λουπόν, Εὐρ. IT 702 τάρβων χῶσον κἀπίθες μνημαίε μοι || κ. νεώτ. κ. δημ. οἰκοδόμημα, κατασκευάσμα ἐγερεθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου πινὸς πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν: Εὐρ. IT 702 τάρβων χῶσον κἀπίθες μνημαίε μοι, Πλάτ. Πολ.414Α τάφων τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων, Παλαμ. Παράκ.129,2 στο ἱερὸ περὶ δολί . . ξεχωρίζει ὀρθοστόλῳ ἀνάμμεσα στο μνημαίε τῶν πολέμαρχων ὄθ. τάφος: ΚΔ'Ιω. 5,28 πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημαίεσι ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ || ἔργον ἀρχιτεκτονικὸν ἢ γλυπτικὸν ἱδρυμένον πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν προσώπου πινὸς ἢ γεγονότος: Ὁουκ.1,138 μνησίον μὲν οὖν αὐτὸ ἐν Μαγνήσις ἐστὶ τῆ Ἀσιαῆ ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ξεν. Ἐλλ.2,4,17 μνησίον γὰρ οὐδέ τις ὄντω πλοῦσις ὧν καλοῦ τεύξεται, Πλάτ. Κριτ.1,120C ἐν χρυσῷ πίνακι γράψαντες μετὰ τῶν στολῶν μνημαίε ἀνεπίθεσαν, - τὸ μνημαίε(ν) τοῦ ἑλοπλάπνου 3) νεώτ. ἔργον τέχνης διασωθὲν ἐκ προγενεστέρως ἐποχῆς, λείψανον τῆς ἀρχαιότητος: τὸ τελειότερον μνησίον εἶναι ὁ Παρθενῶν || μνημαίε λόγου τὰ συγγράμματα τῆς ἀρχαιότητος.

μνημειώδης-ους-ες νεώτ. ὁ δέσιος μνεῖαις, ἱστορικός: μνημειώδης μάχη 2) ὁ ἔχων μεγαλοπρέπειαν, ἐπιβολὴν μνημείου: μνημειώδης λόγος κ. μτφ. μνημειώδης βλακεία.

μνημέος ὁ ἐνθύμησιος: Ὁδ. Ὁ 400 (μνημειοῦμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστλ. κ. διορθ. εἰρμνομένου).

μνημή (ἡ) [μνῶμα] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὄφρ. μνῶμα ἐνθύμησις, ἀνάμνησις πρὸς. ἡ πράξιμ., ἀπολ. ἡ πνευμαίε: Ὁέωγμ.798 τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεταὶ οὐδέμια, Ἐπιχ.254 τῶν ἐμῶν μνῶμα . . πόνων, Ἡρ.4,144 τὸδε τὸ ἔπος ἐλίπειτο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων, Σοφ. ὈΤ1246 μνήμην παλαιῶν σεπεμάτων, Ὁουκ.2,54 οἱ ἀνθρώποι πρὸς ἄεθασον τὴν μνήμην ἐποιούοντο (τὰς ἀναμνήσεις προσήρμοσον εἰς τὰ σπήματα αὐτῶν), Ἀριστλ. Ρητ.144α,6 μνήμην πεποίηκεν (κατέστησεν ἀξίον μνημόνευτον), ΚΔ Πέτρ.2,1,15 σπουδάσω δὲ καὶ ἀκατόστε ἔχειν ὅμας . . τὴν τούτων μνήμην ποιήσασθαι || κ. κτ. πληθ.: Λυσ.2,79 καὶ γὰρ τὸ ἀνήρατοι μὲν αὐτῶν αὐτὰ μνήμη, ζῆλωται δὲ . . αὶ τιμαί' ἐπὶ νεκροῦ: Ἐπιγρ., Ἰουστιν. Νεαρ.43 Ἐπιγρ. ὁ μνήμης ἀρίστης Ἰουλίαις Ἀριστίας, Πασχ. Χρον.669,19 οἱ ἐν ὄσια τῆ μνήμη, Μηναι.6,3 Συνξ. τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ὄσιου Πατρός Ἰωάννου: || τὸ μνημονικόν, ὡς ἡ δύναμις τοῦ νοῦ, ἡ ἰκανότης νὰ διατηρῆ τις δ. τι γινώσκει, νὰ μὴ λησμονῆ: Σιμων.146, Αλοχ. Πρ.461 μνήμην ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνων || ἐπὶ ἀνθρ.: Πλάτ. Φιληθ.34C ταῦτα ξυμπατα ἀναμνήσεις καὶ μνήμας που λέγομεν || ἐν φρ.: Σοφ. ὈΤ131 εἰλεπὶν τὴ μνήμησ ἀπο ἰαπό στήθεος, ἀπ' ἔξω, νεώτ. ὄμ. ἀπὸ μνήμης), Πλάτ. Τιμ.26B ἐν μνήμη . . λαθεῖν, αὐτ. Νόμ.783C φυλάξωμεν τοῖσυν τῆ μνήμη, Μέν. Μον.435 φέρον ἐν μνήμη: || κτ. πληθ.: Ἀριστλ. Μεταφ.980b,29 αὶ πολλὰ μνήμηαι τοῦ αὐτοῦ πράγματος μιάς ἐμπεριείας δύναμιν ἀποτελοῦσιν (πᾶσαι αὶ ἐνέργειαι τῆς μνήμης) || κ. αὶ δυνάμεις τῆς μνήμης: αὐτ. Ρητ.1362b,24-2) μνήμα, μνησίον βλλ.11: Πλάτ. Νόμ.741C κυπαριθίαια μνήμηαι εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον καταγεγραμμέναί ἐν φρ. μνήμηαι ἐν μέτροις καὶ ἀνευ μέτρων αὶ ἐπιγραφαι: Ἀριστλ. Ρητ.1361α,34 || μνήμη μυθολόγος μυθολογικὴ ἱστορία: Καλλ. Αἰτ.3,1,55 πρβλ. Γαλ. Αἰρ. Εἰσ.2 3) μνημόνευσις πινος, τὸ νὰ ἀναφέρῃ, ἐνθύμησῃ τίς τινα: Ἡρ.1,15 Ἀρδύος δὲ τοῦ Γύγεω μετὰ ἴγυν βασιλεύσαντος μνήμην ποιήσονται, αὐτ.1,14 τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ, Πολύβ.2,7,12 περὶ μὲν οὖν τῆς Ἠπειρωτῶν ἀγνοίας . . ἐπὶ τοσούτων ἐκρινον ποιήσασθαι μνήμην, Διόδ. Σ.15,52 ἡ ὑπὲρ τῶν δικαίων μνήμη 4) μνήμη βασιλείουσ αυτοκρατορική δωματία ἢ ἀρχαίε: || κ. ὁ τῆς βασιλείου μνήμησ προεστῶς ὁ ἔφορος τοῦ βασιλικοῦ γραφείου: Ἡρωδιδαν. Ἰστ.4,8,4 5) μνήμα, τάφος: Ἐπιγρ.

μνημήιον (τό) ἰων. τ. τοῦ μνησίον βλλ.

μνημοδόχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ὑπομνηματογράφος.

μνημοθέσιον (τό) μων. νεκροταφεῖον, ταφεῖον, κοιμητήριον: Κωδ. Πάτρ.151 τὸ δὲ ἔξω μνημοθέσιον τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν αἰρετικῶν ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς ἐποίησε.

μνημοκτρῶν (τό) νεώτ. φυχολ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν καὶ μελέτην τῆς μνήμης.

μνημοσιον (τό) βλ. κ. μων. κατάλογος: Πάπ. 2) τὸ μνημοθέσιον ἀπλ.: Μακρῶτ. Ἀγ. Φιλεταίου 28 σεμῶν κηδευτήριον, ἐν ὧ μνημοσιεῖ τιμῆς καὶ εὐλοβῶς κατεθιβετο τὸν δὲ ἐπτά.

μνημονεῖα-ον ὁ ἀνήκου, ἀποβλέπων εἰς τὴν μνήμην: Θεοδῶκτ. Σοφ.π. Πολυδ.6,108 ζήτηματα μνημονεῖα πῆν μνήμην ἀκούσεται.

μνημονεῖα (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ μνημοθεῖον βλλ.31, ἢ ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν εὐχῇ ὀνομαστὶ μνημόνευσις ζῶτων ὑπὲρ ὑπέκας, μακροήμερέυσεως κ.λ.

αὐτῶν ἢ θεωνῶτων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῶν : στὸ μνημόνεμα ὁ παπᾶς λησρόνησε διὸ δυνάματα.

μνημόνευμα-ατος (ἴδι) κ. μον. πᾶν τὸ μνημονεύμενον, ἀξιωματικὸν πράξις, τεκμήριον : *Ἀριστλ. Μνήμ. 450b, 27' 2) πράγμα ὅπερ ἐνθυμείται ἢ δέον νὰ ἐνθυμηθῆται : Πλάτ. Ἠθ. 736ε, Λοικ. *Ορχ. 44 ἀναγκαῖα τὰ τῷ ὄρχηστῇ μνημόνευματα, Εὐστ. Πον. 118, 12' ἢ δὴ τὸ τοιοῦτον μνημόνευμα καὶ ἡ κατ' αὐτὸ ἄμυνα οὗ ἐστὶν ἀνατιρηρῆται μνησικακίαν' 3) ἀνάμνησις ἢ ὑπόμνησις τοῦ παρελθόντος : Φιλῶδ. Κακ. 41 J τὰ Σικρατικά μνημόνευματα' 4) μνημεῖον, ἐνθύμιον : Μοσχ. 1.6, 33 μνημόνευμα τῆς πρόσθε βολίης' || μέσον, σημεῖον δι' οὗ τις ἐνθυμείται τι : Μεν. Περικ. 366 μνημόνευμα τόπου.

μνημόνευσις-εως (ἴδι) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐνθυμείσασθαι, μνημονεύειν τι, ἀνάμνησις : Ἰώσ. Αἰ. 19, 3, 2.

μνημονευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνημονεῖν, μνημονικός : Πλάτ. Ἠθ. 4, 732 ἀρ' οὐν τῷ αἰσθητικῷ φέροντες ἀναθήσομεν τὴν μνήμην καὶ τὸ αὐτὸ ἡμῖν μνημονευτικὸν καὶ αἰσθητικὸν ἔσται ; || ὁ δοθεὶς πρόσθε ἀνάμνησις : Ἀσπᾶς. ἨΝικ. 113, 5' 2) ὁ ἔχων καλὴν μνήμην : Πτολ. Τετρ. β. 155' 3) μνημονευτικὴ ἀρεσις ἱατρικῆ σχολῆς ἢ αἱ κανόνες ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῆς πείρας : Γαλ. Αἰρ. Εἰσ. J' ὁδ. νεώτ. μνημονευτικός ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνημονευτικὴν ἀρεσίαν.

μνημονευτός-ή-όν ὄν δυνατὰ τις νὰ μνημονεύη, νὰ ἐνθυμηθῆται' ὁδ. τὰ μνημονευτὰ ἀντικείμενα μνήμης, ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνθυμηθῆται τις : Ἀριστλ. Ρητ. 1367a, 24.

μνημονῶνα (μνήμων) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. [συχν. κ. ἐν συλλ. διασ-, ἀπο-], παρατ. ἐμνημονεύειν (ἴδι-, ἀπ-), μέλλ. μνημονεύσω (ἀπο-), ἀόρ. ἐμνημόνευσα (ἴδι-, ἀπ-, συνδ-), παρακ. μεμνημόνευκα κ. (ἀ)μνημόνευκα, παθ. μνημονεύομαι, παρατ. ἐμνημονεύομαι (ἀπ-), μέλλ. μνημονευθήσομαι, ἀόρ. ἐμνημονεύσθην, παρακ. (ἰ)μνημόνευμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμνημονεύσμεθα, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, ποιούμεαι μνησιν τινός, διατηρῶ ἐν τῇ ἐμῇ μνήμῃ, σκέπτομαι περὶ τινός, μτ. αἰτ. : Ἡρ. 1, 36 Κρότος δὲ μνημονεύων τὸ οὐνεβροὺ τὰ ἐπεα ἔλεγε σφί τάδε, Αἰσχ. Πέρσ. 783 καὶ μνημονεῖται τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς, Σοφ. Φιλ. 121 ἢ μνημονεύεις οὐν ἔσσι παρθένεσσι, Ἐπικ. Ἐπιστ. 2, 55' μτ. γενικ. : Φιλῶδ. Εὐσ. 94, Πλούτ. *Θβ. 1 τῆς αἰτίας ἐπιλαθεσθαί μάλλον ἢ τῆς ἀφέσεως μνημονεύειν' || μτ. ἀπαφρ. ἐνθυμοῦμαι νὰ πράξω τι : Ἀριστφ. Ἐκκλ. 264 ὅτω τρόφω τὰς χείρας ἀρεῖαν μνημονεύομεν τότε' κ. μτ. τοῦ ὅτι ἢ τοῦ εἶ ἢ τοῦ ὡς : Πλάτ. Πολ. 480 Α' οὐ μνημονοῦμεν, ὅτι φωνάς, . . καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφαμέν ταῦτους φιλεῖν καὶ θεᾶσθαι, Δημ. 12 οὐδ' εἰ συνέδη τι παρὰ τῶν θεῶν χρῆσθόν, μνημονεύοισι, ΠΔ Μακκ. 2, 10, 6 μνημονεύοντες ὡς πρό μικροῦ χρόνου τὴν τῶν σκηνῶν ἑορτήν' κ. ἀπολ. : Κρατίν. 122 μνημονεῖν γὰρ καλῶς' πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 499 B ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι, εἰ μνημονεύεις, ἔμοι τε καὶ Πάλλω, Μεν. Περικ. 142, ΚΔ Πράξ. 20, 31 γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετία νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπισπασίμεν . . νοουθετών' ἀντίθ. ἀναμνησθεσθαί εἰς τὰς ὡμᾶδες ἐπισπινόντες ἰέν' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην μνήμην : *Ἀριστλ. Μνήμ. 453a, 6' 2) φέρω, ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν μνήμην ἐτέρου, ἀναφέρω, διηγοῦμαι, μτ. αἰτ. : Πλάτ. Νόμ. 646 B ἀληθῆ μέντοι μνημονεύεις' || ὁδ. ἐν φρ. μνημονεύειν τινί τινας ἀναφέρειν τι πρὸς τινά : Φάλ. Ἐπιστ. 2' || μτ. γενικ. ἢ αἰτ. ποιούμεαι μνησιν τινός, ἀναφέρω τινά : Ἰώσ. Ἀν. 1, μνημονεύειν τοῦ ἔθους ἐν ταῖς ἱστορίαις ΠΔ Μακκ. 1, 12, 11 ταῖς λοιπαῖς καθηκούσαις ἡμέραις

μνημονόκομα ὁμών, ΚΔ Τιμ. 2, 28 μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγεγενημένον ἐκ νεκρῶν' πρβλ. Πλούτ. Θερ. 32 τάλλα δ' οὐδενός ἀξίου γενομένου μνημονεῖν' || νεώτ. κ. δημ. ἀναφέρω συχὰ τὸ δομᾶ τιος προσώπου ἢ πράγματος : πολὺ μᾶς μνημονεῖται τὸ φίλο σου' 3) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἱερῶν, δέομαι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς θεωνῶτων ἀναφέρων ἐν εἰδικῇ εὐχῇ ἕνα ἕκαστον ὀνομαστί : Στουδ. Ἐοδ. 279 A μνημονεῖσαι νεκρόν, ὀρθόδοξον μέντοι, Βίζυην. 70, 19 ὁσῶτε . . ἐν' ἄσπρο καὶ σ' ἔμενα, | νὰ μνημονεῖται τὰ παιδιά' 4) ὑπερητῶ ὡς μνημῶν βλ. 31, γραμματεύς : Ἐπιγρ. μνημονεῖν ἀναγὰς θείας' 5) παθ. ἐπὶ γεγονότων, μνημονεῖμαι, διατηροῦμαι ἐν τῇ μνήμῃ τινός, μένω στῆ θύμησά του : Εὐρ. Ἡρακλ. 334 τοιαῦτ' ἔσεσθαι' μνημονεῖσαι χάρις, Θουκ. 1, 23 τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονεῖσθαι, Ἰσοκρ. 12, 128 τὴν δόξαν τὴν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον μνημονευσθαισομένην, Δημ. 304 δέιν ἀνταλελεῖν ταῦτα, ἀλλ' οὐχ ὅπως τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονευσθήσεται σκέψασθαι' ὁμ. μτ. ἀπαφρ. : Θουκ. 2, 47 οὐ μέντοι τοσοῦτος γε λοῖμός . . οὐδαμῶ ἐμνημονεῖτο γενεσθᾶ' ὁμ. μτ. μτχ. : Πλάτ. Πολ. 600 A τῆς πόλεμος ἐπὶ Ὀμήρου . . εὐ πολεμθεῖς μνημονεῖται.

μνημονικός-ή-ἴδι) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀνάμνησιν ἢ μνήμην' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. μνημονικός(ν) (ἴδι ὡς οὐσ. ἢ μνήμη, τὸ ἐνθυμητικόν : Ξεν. Οἰκ. 9, 11) πρὸς τὸ μνημονικὸν μάστιχα ἐδόκει εἶχειν καὶ τὸ πρόνοιον, Εὐστ. Πον. 105, 57 αἰ καθ' ἡμῶν μὲν φύσται μνήμονες, ἡμῶν δὲ ἀφορίζεται τὸ ἀγαθὸν μνημονικόν, τὸ καλὸν ὄρων τῆς φύσεως, - ἔλασε τὸ μνημονικὸν του, - ἔχει δυνατὸ μνημονικό' || τὸ μνημονικὸν τέχνημα εἰς τὴν τρόπον τεχνικῆς ἀπομνημονεύσεως ἐφευρέθησεν [κτ. τὸ Πάριον Χρονικὸν 701 ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου : Πλάτ. Ἰππ. Σ 368 U καίτοι τὸ γε μνημονικὸν ἐπελάοδμον σου, ὡς εἰοικε, τέχνημα' κ. ἀπλῶς τὸ μνημονικὸν λέξουντο τέχνημα : Ξεν. Συμπ. 4, 62 Ἰππία τῷ Ἠλέω, παρ' ᾧ οὗτος καὶ τὸ μνημονικὸν ἔμαθεν' κ. κτ. κληθ. : Ἀριστλ. Φυσ. 427b, 19 τὰ μνημονικά ἰένω τεχνήματα' || τὸ μνημονικὸν παράγγελμα ὁ πρὸς τεχνικὴν μνήμην κανὼν : Ἀριστλ. Ἐτυμ. 458b, 21' || ὁμ. ὁ πρὸς ἀνάμνησιν ἢ ὑπόμνησιν : Πάπ. μνημονικὴ συγγραφή' || τὸ θηλ. μνημονικὴ νεώτ. ὡς οὐσ. ἢ τέχνη τῆς ἐναυγίσεως τῆς μνήμης διὰ διαφόρων μέσων' 2) ἐπὶ πρῶσ., ὁ ἔχων καλὴν, ἱσχυρὰν μνήμην, ὁ ἐνθυμούμενος : Κρατίν. 154, Ἀριστφ. Νεφ. 483 ἢ μνημονικός εἰ, Πλάτ. Φαῖδρ. 274 B σοφωτέρους Αἰγυπτίους καὶ μνημονικωτέρους παρέξει, Αλοχίν. 2, 43 ὡς ἦν Φίλιππος θεῖνός εἰπεῖν καὶ μνημονικός, Ἀριστλ. Ζ 608b, 13 ἐναπατιότερον δὲ καὶ μνημονικώτερον . . τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος, Δημ. 329 λαμπροφρονότατος, μνημονικώτατος, ὑποκριτῆς ἄριστος' ἀντίθ. ἀναμνηστικός : Ἀριστλ. Πολ. 449b, 6.

μνημονικός ἐπίρρ. ἀπὸ μνήμης, ἀπὸ στήθους, ἀπὸ πλήρους μνήμης. ἐν πλήρει ἐνθυμησεί : Ξεν. ΚΠ 5, 3, 46 διελέγοντο πρὸς Ἀλέξανδρον ὡς μνημονικός ὁ Κύρος . . συνέταττε, Πλάτ. Πολιτ. 257 B πανυ μὲν οὐν μνημονικός ἐπέληξάς μοι, Αἰσχίν. 2, 48 ὅτι καὶ μνημονικός καὶ δυνατός ὁ Φίλιππος εἶποι, Δημ. 1383 μνημονικός καὶ ἐπιμελῶς περὶ ἑκάστου κατηγορήθη' || κατὸ μνημονικὸν τρόπον : Ρούφ. Ἐρωτῆμ. 2, Σέξτ. Ἐμμ. Μαθ. 7, 347 συνθεῖναι τι μνημονικός.

μνημονῶ-ἔω γλῶσσ. μνημονεῖω βλλ. **μνημονῶς** ἐπίρρ. μτγν. μὲ μνήμην : Αἰλ. Ζ 113, 22 **μνημοῖριον** (ἴδι) πάπ. μνημειον, τύμβος **μνημοῖριόπαιτρα** (ἴδι) δημ. λίθος μνήματος, πέτρα, πλῆξ λίθινη ἐπὶ τάφου πρὸς ἀναγνώρισιν αὐτοῦ : Βίζυην. 55, 4 καὶ μιά γριά μερνονυχτῆς, σὰν

κλήμα, | σάν μνημορόπτερα γυρτή, μοιρολογῆ
καὶ κλαίει.

μνημοσύνη ἡ| κ. νεώτ., δωρ. κ. αἰολ. μνῆμοσύνα
ἡ μνήμη, ἐνθύμησις : Ἰλ.Θ.181 μνημοσύνη τις ἔπειτα
πυρὸς Διοίπα γενέσθω, Σαφ.68 οὐ μνημο-
σύνα σέθεν ἔσσειε, Πινδ.Ο.8,74 ἄλλ' ἐμὲ χρῆ
μνημοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι, Ξενοφ.1,20 μνη-
μοσύνη καὶ τόνοσ ἀμφ' ἀρετῆς. 2) ὡς κύρ.
δν. ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν : Ὑμν.Ἐρμ.429, Ἡσίοδ.
Ο.54 τέκε πατρί μίγεται Μνημοσύνη, γουσινοίς
Ἐλευθέρωσ μεδέουσα, Εὐρ.Ἡρ.679, Πλάτ.Θεαιτ.
191D τῆς τῶν Μουσῶν μητρός Μνημοσύνης, Ἐπιγρ.
Μνημοσύνη Διὸς ἐνέτις, ἡ τέκε Μούσας' πρὸλ.
Μναμόνα, Μνημῶ.

μνημοσύνη(ν) (τὸ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀνα-
μνηστικόν, ἐνθύμιον : Ἡρ.1,185 τοῦτο μὲν μνη-
μόσυνα ἔλλειπε τὰ ἐγὼ ἀπηγγέσσομαι, αὐτ.148 μνη-
μόσυνα ἀποδέξασθαι, Θουκ.5.11 ἀφανίσαντες εἰ
τι μνημοσύνον που ἐμῆλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως
περίεσσαι, Μελέαγρ.ΑΠ.12,68 δάκρυα τάμει λά-
θει, μνημοσύνον στοργάς, ΚΑ Ματθ.26,13 ὁ ἰοφι-
σκην αὐτὴ εἰς μνημοσύνον αὐτῆς. 2) ὑπό-
μνησις, ὑπόμνημα, σημείωσις : Ἀριστ.Σφ.538 καὶ
μὴν δσ' ἀν λέξη γ' ἀπλῶς μνημόσυνα γράφο-
μαι γώ' || οὐλή, σημάδι : Ἰππ.Προορρ.2,20 μνη-
μόσυνον ὑποκαταλείπειν. 3) μτγν., μων., νεώτ.
κ. δημ. θρησκευτικὴ τελετὴ εἰς μνήμην νεκροῦ
καὶ ὑπερ' ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ : Μνηστ.
6,2 Ὀρθρ. τὸ σέπτον μνημοσύνον σου, Προ-
φήτα, τοὺς ἐκτελοῦντας εὐλαβῶς . . κινδύνων
ἀπολυτῶσαι, Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,20 τῶν δέ δεκά
ἐξαναλοῦσθαι εἰς τὰ μνημοσύνα ἐμοῦ τε καὶ
τῶν δύο μου συνεύων, Κρυστ.Καλόδ.12,57 ἔξω-
ριστῆ θά στήσωμε γιά σέ γιορτή καὶ σχόλη, |
ἔξωριστὸ μνημόσυνο γιά σέ καὶ λεπτοურγία' ||
νεώτ. κ. δημ. συγκέντρωσις, ἐν ἧ ἐκφώνονται
ἐγκυμιαστικοὶ λόγοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ζωὴν
καὶ τὸ ἔργον ἐκλιπόντος προσώπου : φιλολογι-
κόν - πολιτικόν μνημόσυνον.

μνημοτεχνική (ἡ) νεώτ. κ. μνημονική ἡ τέχνη
τῆς ἐπιστήσεως τῆς μνήμης διὰ διαφόρων μέσων
πρὸλ. μνημονικός 2).

μνημοῦρι (τὸ) μων., νεώτ. κ. δημ. κ. -μόρι μνή-
μα, τάραξ : Διήγ.Ἀχιλλ.1751 ἐπάνω ἐκάθετο καὶ
ἐκλαίεν εἰς τῆς κόρης τὸ μνημοῦρι, ὁ τραγ. γιά
πᾶς μου, πρωτομάστορα, ποιοῦ εἶναι τὸ μνημοῦρι,
Βιζυην.123,4 ἑπτὰ πλάταια μνημοῦρια, Παλαμ.Πα-
ρ.κ.146,4 στοῦ μνημοῦριού σου τὴν κορφῆ.

μνημῖα Ἡσ. σκουθρῶδ' αἰεῖ κ. μνήμηκεν αὐτ.
ὑποπτήσεσι, δυσχεραίνειν.

μνημῖο-οἰς (ἡ) ἡ Μνημῖο-οἰς βλ.λ.2) : Ὀρφ.ἀπ.203.

μνημῶν-ονος-ον (μνῶμαι) κ. μων. κ. νεώτ., δωρ.
μνήμων ὁ σκεπτόμενος, ἐνθυμοῦμαι τὸν : Ὀδ.
Φ.95 καὶ γὰρ μνήμων εἶμι, πάσι δ' ἔτι νήπιος ἦα
[ἐνθυμοῦμαι καλῶς], Αἰολ.Πέροφ.789 μνήμωνισ δελ-
τοῖσ φρενῶν' || μτ.γενικ. ὁ σκεπτόμενος περὶ τινοῦ,
προσέχων εἰς τι : Ὀδ.Θ.163 φόρτου τε μνήμων
καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδάλων, Αἰολ.Εὐμ.383 καὶ
τὸ μνήμων, σεμναὶ καὶ δυσπαρηγοροὶ βροστοί :
|| ὁ πάντοτε ἐνθυμοῦμνος τῆς, ὁ μὴ λησμονῶν :
αὐτ.Πρ.516 Μοῖρα . . μνημόνης τ' Ἐρινύος, Σοφ.
ΑΙ.1390 μνήμων τ' Ἐρινύος καὶ τελεσφόρος Διλη-
μνήμονες τῶν μεγάλων ἡπρησίων. || ὁ ἔχων
καλὴν μνήμην : Ἀριστ.Φ.Νεοφ.414 μνήμων εἰ καὶ
φροντιστής, Πλάτ.Θεαιτ.144Α ἀχνίλοι καὶ μνήμο-
νος ὡς τὰ πολλά καὶ πρὸς τὰς ὄργας ἀξέρο-
ποι εἰσι, Τίτ.Ἐ.Χιλ.9,937 ἀπάντων μνημοπέστεροι
βρυσουῖνται ἐν τῷ βίῳ κ. παροιμ.Λυρ.Ἀδελφ.
141 μῦσα μνάμονα συμπῆταν. 2) ἐνεργ. ὁ
ἀναμνησκόμενος, ὑπομνησκόμενος || δδ. ὁ σύμβου-
λος : Εὐστ.1697,54 ἔδστο αὐτῷ μνήμονα ὁ πατήρ
καὶ ὑπασπιστήν Χάλικωνα' || π. Δωρ. τῆς Σι-

κείας ὁ μνάμων ὁ ἐπίσταθος συμποσίτου : Πλάτ.
Ἡθ.612D ὁ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς, ὡς
ἔοικε, τὸν ἐπίσταθμον μνάμονα προσηγοῦσαν.

3) μνήμονες (οἱ) ἀστικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπίστατοι, τη-
ροῦντες τὴν μνήμην τῶν γεγονότων, εἰδὸς γραμ-
ματέων χρονογράφων : Ἀριστ.Πολιτ.1321b,39 ἱε-
ρομνήμονες καὶ ἐπίστατοι καὶ μνήμονες καὶ τοῦ-
τοις ἄλλα ὄνόματα σύνεγγυς, Ἐπιγρ.' || πάπ.
ἐν τῷ ἐν. εἰδ. ὑπάλληλος καταγράφων τίτλους ἡ
μεταδιθάσεσι τίτλων, ἀνάλογος πρὸς τὸν ὑπο-
θηκοφύλακα τηροῦντα τὸ βιβλίον μεταγραφῶν.

μνησιδωρῶ-έω, δωρ. μνασ-προσφέρω δη-
μοσίαις εὐχαριστίας : Χρησ.μ.Δημ.531 ἰδίαις δεξιάς
καὶ ἀρίστεράς ἀνίσχοντας, καὶ μνασίδωρεται.

μνησιδωρῶσ-ον ὁ ἐνθυμοῦμενος τὸν θεόν' συγν. ὡς
κύρ. δν. : Πλάτ.Κρατ.394B οὐδὲ Μνησιθεον οὐδὲ
τῶν τοιούτων οὐδέεν' 2) τὸ φυτὸν ἄρκευθος
βλ.λ. : Ψιδισκ.1,75' 3) τὸ φυτὸν βουφθαλμον
βλ.λ. : αὐτ.3,139.

μνησικακία-ατος (τὸ) μων. ἡ μνησικακία
βλ.λ. : Εὐστ.Πον.117,48 φιλόσοφος λόγος ὀρίζων
μνησικακίαν.

μνησικακητικός-ή-όν μτγν. ὁ μνησικακός
βλ.λ. : Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,5,12.

μνησικακία (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἀνάμνη-
σις, ἐνθύμησις κακοῦ ὁ ἐπαθεῖ τις : Πλάτ.Ἡθ.860A
καὶ ταῦτα, μετὰ τρεῖς γενεάς ὄργην καὶ μνησι-
κακίαν ἀναφύροντες ὑπὲρ τυραννίδος, Εὐστ.Πον.
117,60 μνησικακία μνήμη παλαιῶν ἀμνηρτή-
των ἐπὶ ἀνταποδοσεὶ ὁμοίᾳ' || εἰδικῶτ. νεώτ.
ἡ ἐνθύμησις τοῦ κακοῦ ὁ ἐπαθεῖ τις καὶ τὸ ὑπὸ
τῆς ἐνθυμῆσεως ταύτης ὑποδαυλιζόμενον ἐν αὐτῷ
συναίσθημα μίσεως ἡ πάθος ἐκδικήσεως.

μνησικακῶσ-ον κ. νεώτ. ὁ ἐνθυμοῦμενος δι-
ατηρῶν ἐν τῇ μνήμῃ τὸ προσεγόμενον αὐτῷ κα-
κὸν καὶ ἐπιδιώκων ἐκδίκησιν, ἐκδικητικός : Ἀριστ.
ΗΝικ.1381b,4 ΠΔΠαροιμ.12,28 ἐν ὁδοῖς δικαιοσύ-
νης ζωῆς, ὁδοὶ δὲ μνησικακῶν εἰς θάνατον.

μνησικακῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ. ἐνθυμοῦμαι τὸ
κακὸν τὸ ὁποῖον ὑπέστην παρὰ τινοῦ καὶ ἐπιδιώ-
κω ἐκδίκησιν : Ἡρ.8,29 ἡμεῖς μέντοι τὸ πᾶν ἔχον-
τες οὐ μνησικακόμεν, Ἀριστ.Λυσ.590 σίγα, μὴ
μνησικακῆσθαι, Λυσ.18,19 [εἰπὶ πολιτικῶν πατριῶν],
Δημ.258 πόλλ' ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ
Κορινθίους . . τῶν περὶ τὸν πόλεμον πραχθέντων' ||
ἡ φρ. μὴδὲν ἢ μὴ μνησικακεῖν ἰσοδύναμος

πρὸς τὸ ἀνητοῦτεῖν : Θουκ.4,74 ὀρκωσάντες πι-
στεσι μεγάλας μὴδὲν μνησικακῆσειν, Ξεν.Ἑλλ.2,
4,43 καὶ ὁμόσαστες ὄρκους ἢ μὴ μνησικα-
κῆσειν, Ψήφ.ν.Ἀνδοκ.1,79 μὴδὲν ἐξέτιναι μὴδὲ
μνησικακῆσαι μὴδέποτε, Δημ.685' || μτ.γενικ. πράγμ.
Ἄντιφ.2,1,6 μνησικακῶν δὲ τῶν ἔμπροσθεν' μτ.
δοτ. προσ. : Θουκ.8,73 τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνη-
σικακοῦστας δημοκρατοῦμενοι τὸ λοιπὸν ζυνο-
πολίτευον, Λυσ.30,9 ἑτέροις ὡς ἀδίκουσι μνησι-
κακεῖν ἐξέτιναι, Βι.Ἄλεξ.1979 ὡς μὴ μνησικακῆσαι
σου πᾶσι τοῖς τολημμένοις' || μτ. δοτ. προσ.
κ.γενικ. πράγμ. μνησικακεῖν τίνι τινὸς τρέφω πά-
θος μνησικακίας ἐναντίον τινὸς διὰ τι πράγμα :
Ξεν.Ἀν.2,41 παρὰ βασιλέως ἔφερον μὴ μνησι-
κακῆσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρω ἐπιστα-
τείαις, Ἀνδοκ.1,81 ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν ἀλλήλοις
τῶν γεννημένων' || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. [περὶ
τινοῦ] : Ἰσοκρ.14,14 οὐ προσήκει μνησικακεῖν
περὶ τῶν τότε γεννημένων' || μτ. αἰτ. πράγμ.
ΠΔ Ζαχ.7,10 ἕκαστος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μὴ
μνησικακεῖν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν' || μτ. αἰτ.
προσ. : Ξεν.Ἐφ.2,9 [ἴμφι]. 2) μτ. αἰτ. πράγμ.
μνησικακεῖν τὴν ἡλικίαν μείαν ποιῆσθαι τῶν
δεινῶν τῶ γήρατος, περιεγλάνησα διὰ τὸ γήρας
του : Ἀριστ.Φ.Νεοφ.999 μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν,
εἰς ἧς ἀνεοτατροφήθε.

μνήσιος-ον μον. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην: Θεόγνωστ.Καν.58,4 ἐτά παρὰ μέλλοντα διὰ τοῦ ἰος γινόμενα διὰ τοῦ ἰ γράφονται, ὡς... κτήσω, κτήσιος, μνήσω, μνήσιος.

μνησιήμων-ονος-ον ὁ ὑπομνήσκων, ὑπενθυμίζων τὰ παθήματα, τὴν δυστυχίαν ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ ἀναμνήσεως τῶν παθημάτων: Αἰσχ.Άγ.180 σταθεί. π. ῥῶ καρδίας μνησιήμων πόνος.

μνησιονοηῶ μτγν. μνησινοῶ βλλ. κ. Κλήμ. Άλ.Στρωμ.2,475 ναὶ μὴν τὰ ἔθνη τετίμηκε, καὶ τοῖς γε κακῶς πεποικίσκον οὐ μνησιονοηαί.

μνησιοτέφάνος-ον ὁ ἐν τῇ μνήμῃ ἔχων τοὺς στεφάνους, ὁ περὶ στεφάνων: Πινδ.ὀν.19' πρβλ. Εὐστ.Πον.56,22 καὶ ἄγωνα δὲ μνησιοτέφανον.

μνησιτοκος-ον (ἰκίτω) ὁ ἐνθυμούμενος, μὴ ἐπιλαθόμενος τοῦ τίκτην, ὁ μὴ λησμονῶν νὰ γεννᾷ, ὁθ. ὁ καρποφόρος, γόνιμος: Ἰνν Γυν.1,6.

μνησιχέρη (ἡ) (χαίρω) Ἡσ. ἔδονα.

μνησκούμι μτγν. μνηθήκουμι βλλ.: Ἐφροῖμ Συρ.3,230Β αὐτὴ ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον μὴ γινώσκειν τὴν ἀσθένειαν τῆς ἰδίας φύσεως μηδὲ μνησκεισθαι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου.

μνήσκω ὁημ. κ. μνήσκω μ. ὁ ἐνεστ. κ. ὁ παρτα. ἔμνησκα - ἐμνεσκα, ἰδιωμ. τ. τοῦ μένω βλλ.

μνηστεια (ἡ) (μνηστειῶν) κ. μον. κ. νεώτ. ζήτησις γυναικὸς εἰς γάμον: Ἀντίπ.3,254, ἴωσ.Α17,1,2, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.30 τινές δὲ φασίν... τῶν θυγατέρων τὴν μνηστειαν γενέσθαι, Λουκ.ἘεΔ 20,14' ἢ νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μνηστεύομαι, ὑπόσχεσις ἀμοιβαία συνάψεως γάμου, ἀρραθών, ἀρραθώνιασμα: Παναθ.Χολερ.106 ἐκέλευε τὰς ἡμέρας ἔγινεν ἡ μνηστεια καὶ μετ' ὀλίγον... ὁ γάμος ἢ νεώτ. κ. ὁ χρόνος καθ' ὃν διατελεῖ τὴ μνηστευμένους: ὀλίγον διήρκεσεν ἡ μνηστεια τοῦ.

μνηστεια Ἡσ. γάμου δῶρα.

μνηστειρα (ἡ) ποι. δωρ. τ. μνάστειρα θηλ. τοῦ μνηστήρ βλλ. μνηστή, νόημα ἢ τις ζητεῖ εἰς γάμον, ὀρθωδωσιαστικῶν: Ἀγαθ.ΑΠ5,275 σοὶ τόδε τὸ κρηθόμενον, ἐμὴ μνηστειρα, κομιζέω 2) ὡς ἐπίθ. ἡ μνήμην ἐμποιοῦσα, ἡ νουθετοῦσα: Πίνδ.1 2,5 ὁστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπίωρα.

μνηστειμα-ατος (ἰοί) ποι. τὸ μνηστεύειν ἢ μνηστεύεσθαι, ἡ μνηστεια, τ' ἀρραθώνιασμα: Εὐρ.Ἐλ.1514 ἄλλης ἐκπνοεῖ μνηστειματα γυναικὸς (προσπάθησε νὰ εὐρῆς ἄλλη γυναικί, αὐτ. Φοίν.580 ὡ κακὰ μνηστειματα! ἰὼ ὀλεθρία μνηστεια ἰ).

μνηστεισις-ως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ μνηστεύειν βλλ., μνηστεια βλλ.1: ἈΒ 107.

μνηστειτικός-ή-ον γλῶσσο. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν μνηστειαν, ὁ τῆς μνηστειας.

μνηστεύω κ. νεώτ., δωρ. τ. μναστέω, μέλλ. μνηστεύσω, ὁδρ. ἐμνηστεύω, παρκα.μνηστεύωκα ἰδιῶδ.Σ 18,23), μέσ. κ. παθ. μνηστεύομαι, παρτα. ἐμνηστεύομαι, μέλλ. μνηστεύομαι (ἰσολαίφ.29), παρκα. μερνήστευμαι (ΚΔ Λουκ.1,27), μτχ. (μειμνηστεύομαι (Λουκ.Ἐν.26), νεώτ. παθ. ὁδρ. ἐμνηστεύην, μνωμαι βλλ., ἐπιζητῶ τὸν ἐρωτα γυναικός, ὁθ. ζητῶ γυναικί εἰς γάμον, μτ. αἰτ.: Ὀδ.Σ 27 ὄτ' ἀγαθὴν τ' γυναικίκα καὶ ἀφνεῖοιο θυγάτρα μνηστεύειν ἐθέλωμαι, Ἡοῖδ.ὀν.33,2 τὴν πλεῖστον... μνήστευον, Ξεν.Ἐλλ.6,4,37 ἐμνήστευσε τὴν ἴσασον γυναικίκα [ἀναλαθεῖν] ἢ κ. ἀπολ. ἐν φρ. μνηστεύω γάμους: Εὐρ.Α1 847' ἢ μέσ. ζητῶ δι' ἑμαυτὸν γυναικίκα: ἴωσ.Α1 4,8,23, Παλαίφ. 29, Λουκ.Μισθ.Συν.23,αὐτ.Τόξ.37, αὐτ. Ὀν.26 ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μνηστευόμενος σὺν αὐταῖς ἀλώων [ἐν αὐτ.Ψευδοσ.9 καταδικάζεται ἡ τοιαυτὴ συνταξις]: ἢ ὁμ. ἐν φρ. μνησταύομαι τὸν γάμον τινός: ἢ Ἀπολλδ.2,5,12 εὐρε καὶ Πειρίθου τὸν

Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον ἢ μνηστεύομαι τινά τινι ζητῶ τινα ὡς σύζυγον διὰ τινι: Πάπ. μνηστεύομαι μου τῶ... υἱῶ... τὴν... θυγατέρα 2) τυγχάνω τῆς ἀγάπης γυναικός, ὁθ. συνεκδ. νομφεύομαι: Θεόγν.112 τινεὶ σὺ δὲ ἐκ κακοῦ ἐαθλὸς ἀνήρ, Θεόκρ.18,6 μνηστεύσας Ἐλέαν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός ἢ τὸ παθ. ἐπὶ γυναικός, ὑπανόρεομαι: Εὐρ.Π 208 ἄ μνηστευθεῖσα ἔ' Ἐλλάνων: 3) ὑπαγορεύω εἰς γάμον, ἀρραθωνιάζω: Εὐρ.Ἡλ.313 ὦ πρην εἰς θεοῦς λθεῖν ἔμ' ἐμνήστευον ἢ φρ. γάμον μνηστεύω τινί (ἢ ἀνευ τοῦ τινί) παρασκευάζω γάμον διὰ τινι, βοηθῶ τινι νὰ εὐρῆ ἢ ἐπιτύχη σύζυγον: Κολλ. Ἀρτ.265 οὐδέ γάρ Ὀϊτος, οὐδέ μεν Ὀϊαριν ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν, Ἀπολλ.Ρ 2,511 τῶ καὶ ἀεζήθητι θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν ἢ νεώτ. αὐθεῶς ἄγαμον ἄτομον πρὸς ἄτομον τοῦ ἑτέρου φύλου δι' ἀμοιβαίας ὑποσχεσεως γάμου: ἐμνήστευσε τὴν θυγατέρα του μὲ ἄνα ἀξιώματικόν ἢ μτγν. κ. τὸ παθ. ἀρραθωνιάζωμαι ὑπὸ τινι: ΚΔ Λουκ.2,5 ἀγοράσασθαι σὺν Μαρίας τῇ μνηστευμένῃ αὐτῶ γυναικί ἢ μον. κ. νεώτ. κ. μέσ. ἀρραθωνίζομαι, διδῶ ἐπίσημον ὑπόσχεσιν γάμου: Ἀκολουθῶν γάμου μνηστεύεται ὁ δούλος τοῦ θεοῦ... τὴν δούλην τοῦ θεοῦ... ἢ κ. ἀλληλοπαθός: ἐμνηστεύθησαν, οἱ μερνήστευμένοι ἢ νεώτ. ἢ μτχ. παθ. παρκα. μερνήστευόμενος-ον ὁ διατελὼν ἐν μνηστεια: Παναθ.Χρ.Μηλ.36 [ἴτω δυνατόν] κόρη νεαρὰ, δευλίη, μερνήστευμένη νὰ πορευθῆ μόνη: 4) μτγ. ὑπόσχομαι, ἐπιφέρω: ἴωσ.Α17,1,1 τὸσόνδε κίνδυνον αὐτῶ ὁ δλεθρος τῶν ἀδελφῶν μνηστεύει, ἴουλ.Ἐπιστ.180 ἰδοὺν μνηστεύει τῶ κάλλια, αὐτ.186 ἡμῖν τοῦ μέλους τοῦ ἐνδόμομον μνηστεύει: 5) ἐν. ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω τι: Ἰσοκρ. 8,15 οὐ χειροτόνιον μνηστεύων ἢ μτγν. τὸ μέσ. μτ. ἀπαρφ. ἐπιδιώκω, ζητῶ νὰ ἐπιτύχω, νὰ κατορθώσω τι: Πλούτ.Κοῖσ.58 πᾶσιν δ' ἐλλίξεν ἐνεδῶσιον, μνηστευόμενος ἄρχην ἐκόντων, ἴωσ. Π1 2,7,3 μνηστεύομαι πόλεμον, αὐτ.Α15,7,4 μνηστεύομαι διαλλαγὰς 6) κτ. ἐπέκτ. ἄγων μνηστεύω τινί συντάσσω λόγον ἀπὸ τινι, ἐπὶ πρσο.: Σωκρ.Ἐπιστ.30,13' 7) ρηματ.π. μνηστεια, μνήστευσις, μνήστευμα, μνηστήρ, μνηστός, μνωμαι. Ἐκ ρίζ. μνα- [βλ. μνήσκω].

μνηστή (ἡ) κ. νεώτ., θηλ. τὰ μνηστός βλλ.1): ἴλ. Ζ 246 ἐνθα δὲ παῖδες κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστής ἀλόχοισιν, Ὀδ.Α 36' ἢ μτγν. κ. νεώτ. ὡς οὐσ. ἡ μερνήστευμένη, ἀρραθωνιαστικῶν: Ἀπολλ.Ρ 1,780, Παναθ.Χολερ.108 καὶ νὰ ἐπανάθη ἄγων αὐτῶς πλεῖστον τῆς μνηστής τοῦ. **μνηστήρ**-ἦρος κ. μον. κ. νεώτ., δωρ. μναστήρ, ὁημ. μνηστήρας, ἐπίθ. δστ. πλεθ. μναστήρησι, ὁ μνηστεύων γυναικίκα πρὸς γάμον, ἀρραθωνιαστικῶν: Ὀδ.Α 91 πᾶσι μνηστήρησσι ἀπέμνησεν, Πίνδ. Π 9,106 Ἀνταῖο μετὰ καλλιχομον μναστήρης ἀνακλῆα κόβραν, Σαφ.Τρ.9, αὐτ.15 τοῖνδ' ἐγὼ μνηστεύομαι προσδεγεμένη ἢ κ. μτγν. κ. νεώτ.: Ἡρ. 6,130 ἄνδρας παιδός τῆς ἑμῆς μναστήρας, Αἰσχ. Πρ.40, Θουκ.1,9 τούς Ἐλένης μναστήρας ἄγων 2) μτφ. ὁ ἐπιδιώκων, ὁ ἐπιζητῶν νὰ ἐπιτύχη τι: Πίνδ.Π 12,24 ἐκλεῖα Ἰασασῶν μναστήρ ἄγῶων, αὐτ.Ν 1,16, ἴωσ.Α17,6,2 καλοῖς ἐργούς ὧν μνηστήρα τὸν κίνδυνον εἶναι ἢ νεώτ. ὁ προβάλλων ἀξίωσιν διὰ τι: οἱ μναστήρες τοῦ θρόνου 3) Ἐπιγρ. ὁμ. μνησὸς ἐν Μεσσηνία. **μνηστηριος-ον** ὁημ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μνηστήρα, ὁ τοῦ μναστήρός: Χριστόδ.Ἐκφρ.68, - μναστήρη τῶρα. **μνηστηριώδης-ους** ἐ μνηστήρα, εἰδος ἢ μτγν. ἄ ἀρμόδιον εἰς μνηστήρα βλλ.1, ὁ τῶος μνηστήρος: Κλήμ. Ἄλ.Παῖδ.2,196 μναστηριώδης γέλωσ.

μνηστροκτονία (ή) μιν. ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς μνηστήρας τῆς Πηνελόπεια, ὁ φόνος, αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, μνηστροφονία: Εὐστ.1393,54.

μνηστροκτόνος-ον σχολ. ὁ τοὺς μνηστήρας ἀποκτείνων, φονεὺς: Σχόλ.Ἰλ.Α 38 πατήρ Οἰνόμαος μνηστροκτόνος.

μνηστροφονία (ή) μιν. μνηστροκτονία βλ.λ.: Ἐπιγρ. τῆς Χραφωδίας τῆς Ὀδ., Στράβ.1,2,11 εἰ φαίη τούτων τὸν τρόπον γενέσθαι τὸν εἰς τὴν Ἰθάκην κατάπλου του Ὀδυσσεύς καὶ τὴν μνηστροφονίαν, Ἀθην.5,192D, Πλούτ.Ἡθ.294C, Λογγίν. Ὑφ.9,14 τὰ τε περὶ τὴν μνηστροφονίαν ἀπίστα.

μνηστής (ή) ἐφαρμόζον ἐν Φιλοξ.2,15 (πιθ. νῆσις).

μνηστήσιος (ή) μινῶμαι, δωρ. κ. αἰολ. μνάστεις μνεία, μνήμη, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, προσοχή: Ὀδ.Ν 280 οὐδὲ τις ἤμιν δόρπου μνηστήσι ἐν μάλα περ γατέουσιν ἔλεσθαι, Ἀλκμ.64 ἔστι παρ-ρέντιω μνάστιν ἐπιθέσθαι, Σοφ.Α1.520 ἄλλ' ἴσχε κάμω μνάστιν, αὐτ.1269, αὐτ.523, Ἐσώκρ.28,23 καὶ οἱ μνάστιν ἀεὶ τῷ φιλοαἰδῶ παρέχες ἔξενω || ἐν φρ. μνηστής γίνεται ἀνεθυμίζεται, θυμῶνται, συλλογίζονται οἱ ἄνθρωποι: Ἡρ.7,158 οὕτω δὲ Τελέωνος μνηστήσι γέγονε: 2) φήμη, κοινὸς λόγος: Σιωμ.4,3.

μνηστός-ή-όν (μινῶμαι) ὁ εἰς γάμον ζητηθεὶς, ὁ μνηστευθεὶς, κ. συνεκδ. ὁ νομίμως συζευχθεὶς: Ἰλ.Ζ 246 2) πάπ. ὁ ἀξίως νὰ μνημονεύηται, νὰ ἀναφερθῆται, ἀξιολογηθῆται: μνηστή ψυχῆ.

μνηστήρια (ή) μιν. θηλ. τὸ μνηστήρ βλ.λ., προ-μνηστήρια βλ.λ.: Πολυδ.3,31.

μνηστήριον (τό) μιν. μαν. κ. νεώτ. μνηστεία, ἀρραδῶνισμα, γάμος: Χαρίσ.34Κ, Κωδ.Ἰουστιν.1,17,3 α' 2) νεώτ. τὸ τῆς μνηστείας σύμβολον, ὁ δακτύλιος ἀρραβῶν 3) ὄμ. νεώτ. Ἰδ. κτ. πληθ. τὰ ἀνταλλάσσόμενα μεταξὺ τῶν μνηστευ-μένων δῶρα, Ἰδ. κοσμήματα κτ.

μνηστήσιος-ή-όν (ή) ἰων. τ. τοῦ μνηστεία βλ.λ.1), μνη-στεύσει, ἀρραβῶν: Ὀδ.Β 199 ὄμ γάρ πρην παύ-σθαι ὄμομαι ἰφας Ἀχαιῶν μνηστήσιος ἀργα-λέης, αὐτ.Π 294, αὐτ.Τ 13.

μνηστήριος (ή) κ. μιν. ὁ ἔχων τὸ ἐν νῶ, ὁ σκεπτόμενος περὶ τίνος, ὁ συλλογίζόμενος τι: Αἰσχ.Ἐπιτ.180 ὄργιλον μνηστήρος ἔστε μοι 2) μιν. κ. μιν. ὁ μνηστήρ βλ.λ., ὁ μνηστευόμενος: Κλήμ. Ἀλ.212, Μηναι.12 Κυριακὴ τῆς Χριστοῦ γέννησιν, Ὁρβρ. τιμῶ Ἰωσήφ μνηστήρα τῆς Παρθένου.

μνησώ μέλλ. τοῦ μινῆσκα βλ.λ.

μνητοί Ἦσ. «δοῦλοι».

μνηῶ Ἦσ. «μισθῶ».

μνηῶρος (μνίων) μιν. ὁ πλήρης μνίων βλ.λ.: Ὀμπ.Ἀλ.2,167 2) ὁ μαλακὸς ὡς τὰ μνία: Ἀντιφιλ.ΑΠ 6,250.

μνίαν Ἦσ. «έσθιεν» πρβλ.Γαλ.19,123.

μνιάειος-εντος-εσσα-εν (μνίων) μιν. μνιαρός βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ 4,1237 μνιάειος βουβοῦ τάρφρα.

μνίον (τό) μιν. κ. νεώτ. βροταν. γένος βρουσφύ-των ἐκ τῶν βρουσιδῶν, εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, φύκος, φύκι: Λυκόφρ.398, Ἀγάθαρ.44,83, Στράβ. 16,47 ποάειν τε τὴν ἐπιφάνειαν διαφανομένου τοῦ μνίου καὶ τοῦ φύκου, Αἰλ.Ζ 13,3.

μνιάς ἀπαλός: Εὐφορ.156 πρβλ.Ἦσ. ἐν λ. μνίον.

μνιάδης-ους-ες μιν. μνιαρός βλ.λ.: Νίκ. Ἀλεξ. 497 μνιάδεα θρτα.

μνιάς (ή) κ. μνιάς, αυνηρ. μνιά τάξις δούλων ἡ δουλοπαροίκων ἐν Κρήτῃ: Σκλιόν Ὑβρίου τοῦ Κρητ.Ρ Ἀθην.15,696Α τοῦτω δέσποτα μνιάς κέ-κλήμα, Σωσικρ.Ἰστ.δ, Στράβ.12,3,4 κοβάπερ Κρη-σί μὲν εἰθῆτευσεν ἡ Μνιάς καλυμμένη σύνδοος, Θεταλοῖς δὲ οἱ Πενῆσαι, Ἦσ.

μνιάτης (ή) μιν. κ. μνιάτης, αυνηρ. μνιάτης βλ.λ.

μνιάσιος (ή), αυνηρ. μνιάσιος λεπτός χνούς, χνούδι Ἦσ. «έριον ἀπαλώτατον καὶ ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν

καὶ πῶλων ἐξάνθησις καὶ τὸ λεπτότατον πτερόν, κυρίως δὲ τὸν χνούς»: Ἰνπ.Ἰων.1,61, Ἀριστοφ.ἀπ. 258, Φιλῶδ.ΑΠ 5,120 2) εἶδος γλυκίσματος, πλα-κοῦς τις: Ἐπιπν.13,5.

μνούδιον (τό) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ μνός, μνούς, μνούνης Ἦσ. «οἱ μνροί».

μνιάς (ή) δ. τ. τοῦ μνιάς βλ.λ.

μνιάτης (ή) δ. τ. τοῦ μνιάτης βλ.λ.

μνώμαι-άσαι ἀποθ. ἐν χρ. π. Ὀμ. μ. ἐν τῇ Ὀδ., συχ. ἐν τῇ αυνηρ. τ. μνᾶται, μνώμεθα, μνώνται,

μνώσθω, μνώσθαι, μνώμενος οἴτινες πολλὰς ηκύνονται ἐκ νέου, ὁλον β' ἐν. ἐνεστ. μνάς, ἀπαρφ. μνάσθαι, μνχ. μνώμενος, ἰων. μνώμε-νος (Ἡρ.1,96), γ' πληθ. παρτ. μνώντων, μνχ. β' ἐν. εὐκτ. ἐνεστ. μνώσιω (Μάξιμ.74), μνγ. β' ἐν. προστ. ἐνεστ. μνώσει (Ἀπολλ.Ρ 1,896), ἰων. γ' ἐν. παρτ. μνώσκειτο (Ὀδ.Υ 290), ἐν χρ. π. ὁ ἐνεστ. κ. παρτ., ἔχω ἐν νῶ, ἐνθυμοῦμαι, σκέπτομαι περὶ τίνος, συλλογίζομαι τ. π. γεικ. Ἰλ.Β 686 ἄλλ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο δυσσχέος ἐμνώνοντο, αὐτ.Α 71 μνώνον' ὄλοιο φόδοιο, Καλλ. Ἀπολλ.95 μνώ-μενος προτέρης ἀρπακτούς || στρέφω τὴν προσοχὴν ἢ τὴν διανοίαν μου πρὸς τι: Ἰλ.Π 697 οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἔκαστος. 2) ἐν τῇ Ὀδ. μ. ζητῶ νὰ κερθῶ τὴν ἀγάπην γυναικός, ζητῶ γυναικὰ εἰς γάμον, μνηστεύω βλ.λ.: Ὀδ. Π 77 ὅς τις ἀριστος μνᾶται ἐπὶ μεγάρουσιν ἀνήρ καὶ πλεῖστα πόρησιν, αὐτ.Τ 697 κ. π. κτ. αἰ.: αὐτ. Α 39 μίτ' αὐτὸν κτείνειν μῆτε μνάσθαι ἀκοι-τιν, αὐτ.Α 287 τὴν πάντες μνώοντο 3) μεθ' Ὀμ. ἐπιθυμῶ, ζητῶ, ἐπιδιώκω τι, προσπαθῶ νὰ κερ-θῶσω, νὰ καταλάβω, νὰ ἐπιτύχω ἐνθυσια ἢ ἀξι-ωμά τι: Πινδ.ἀπ.210 φιλοτιμίαν μνώμενοι ἡ στά-σιον, Ἡρ.1,96, αὐτ.205 οὐκ αὐτὴν μνώμενον, ἀλλὰ τὴν Μασσαγηνεὺν βασιλῆην, Ἡρωδιαν. Ἰστ.7,9,11 ἐθυσια ἐαυτῶν παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος, Ἡρόδ.3,14 πᾶσαν ἐαυτῶ πάλιν πα-τριδα μνώμενος.

μνώμενος ἐπικ. μνχ. ἐνεστ. τοῦ μνώμαι βλ.λ.

μνώοντο ἐπικ. γ' πληθ. τοῦ παρτ. τοῦ μνώμαι βλ.λ.

μνώσκει Ἦσ. «μίσγεται, ἔρχεται».

μνᾶται Ἐρωτιαν. «κινεῖται ἢ κτείνεται» ἰαμφ.ἀνάγν.

μνιάτης (ή) μιν. ἀσσυρ. τ. μνωίτης δ. τ. μνωί-της δούλος πρῶην εὐγενής: Ἀθην.6,267C Ἐρ-μῶναξ δὲ ἐν Κρητικαῖς γλώσσαις μνιάτας τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας, Πολυδ.3,83.

μνώγας-άδος (ή) μιν. κ. μνώγας εἶδος μανιώ-δους ὄρχηστος: Ἀθην.14,629D μανιώδεις δ' εἰσιν ὄρχησις κερνοφόροι καὶ μογιῶν καὶ θερμο-στρίες (ἔσφ.φρ. μίγας).

μογδαίω (ή) μιν. ἡ ἰδιότης τοῦ μογδαίω βλ.λ.: Εὐστ.529.

μογγολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς τὴν Μογγολίαν ἢ τοὺς Μογγολούς, ὁ τὴν Μογγολίαν ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτῶν:

μογγολικὴ γλώσσα - φυλῆ (κίτρινη φυλὴ) - κηλὶς (ἰνδοκίνας κηλὶς παροδικῶς ἐμφανισμένη ἐκ τῆς ἀποθέσεως ἀφθονωτέρας ἐν αὐτῷ τῷ χοριῶ τὸ δέρματος χρωστικῆς, ἀ. ἰερά - ἰαπωνικῆ κη-λις) - μ. πτυχῆ Ἰπυχη τοῦ δέρματος τοῦ ὄσω βλε-φάρου καλύπτουσα τὸν ἐσω κανθὸν καὶ τὴν ἀκανθίδα, μνησιδῶς πὲ καταρχομένη.

μογγολισμός (ή) νεώτ. πηλημελής διάπλασις τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἐγκεφάλου χαρακτηριζο-μένη ὑπὸ ἰδιομόρφου κατασκευῆς τοῦ κρανίου καὶ τῆς μορφῆς, ὑπὸ μεγαλοφασίας, ὑποτονίας τῶν μῶν καὶ ἀτελείας, καθυστηρωσεως τῆς πνευ-ματικῆς ἀναπτύξεως.

μογγός ὄν μιν. κ. μιν. ὁ ἔχων φωνὴν ὑπό-κωφον καὶ βραγχίην, ὁ μογγός: Πάπ. οὐκ εἰμι μογγός, Παύλ.Αἰγ.3,24, Ἰνπιατρ.14 ἔστω δὲ τῆ φωνῆ μὴ μογγός, ἀλλὰ λαμπρός.

μογδαίω λεξ. μογέω βλ.λ., δωρ τ. κτ. τὸν Ἦσ

μογρός-ά-όν ποι. κ. -ός-ον (Νίκ. Ἀλεξ. 419) ἐπὶ πρῶτ., ὁ κεκμηκός, ὁ ταλαιπωρός, ὁ δυστυχής· Ἀισχ. Πρ. 565 σήμερον ἄποι γῆς ἢ μογερά πελάνθησιν, αὐτ. Ἐπτ. 827, Σοφ. Ἡλ. 93, Εὐρ. Τρω. 783 ἄνε παῖ, φίλιον πρόσπυγμα βέβησις ἡτρώς μογεράς, αὐτ. 790, Ἀριστ. Ἀγ. 1207. 2) ἐπὶ πρῶτ., ὁ κοπιαστικός, ὁ πόνουος καὶ θλιψίμων φέρων, ὁ λυπηρὸς, ὁ βόρρος· Ἐπιφ. Ἱ Σίμων. ἐν ΑΠ7, 508, Εὐρ. Μῆδ. 205 λιγυρά δ' ἄρα μογερά.

μογερός μτγν. κατὰ τὸν τρόπον μογερόν βλλ., κοπιαστικά, μὲ ἐπίπουνον τρόπον· Μαν. Ι, 146 οὗς μὲν γάρ μογερώς πυρκαεῖας ἄλεσας ἀνδρας.

μογέω [μόγοσ] ποι., μτγ. μογέων ἰλ. Λ. 636], λακων. α' πληθ. μογιόμες (Ἀριστ. Λυσ. 1002), ἐπ. παρ. μογιέσασθαι (Νόνν. Δ. Ι, 312 ΑΠ9, 442), ἀόρ. μόγησα ἰλ. Ι, 492], ἐπ. μτγ. παρακ. μογεωγῆς ἰλ. Νικ. Θηρ. 830, αὐτ. Ἀλεξ. 529], ὀμτθ. μοχθῶ, κοπιᾶζω, καταπονομαίω, ταλαιπωροῦμαι, ὑποφέρω κόπους, δυστυχίαις, κουράζομαι· ἰλ. Λ. 636, αὐτ. Μ. 29 τὰ θέσαν μογιέσας Ἀναίολι, Ὅδ. Ω. 388 ἐξ ἔργων μογιέσας κούρας, ἄνοι ἀπὲρ τῆ δουλειᾶς]. 2) μτθ. συνη. μτ. συστοιχ. ἀντικειμ. ὑποφέρω, ὑπομένω, δοκιμάζω· ἰλ. Ι, 492 μάλα πολλά πάθον καὶ πολλά μόγησα, αὐτ. Β. 690, Ὅδ. Η. 214 ὄσα γε. . θεῶν ἰόττηι μόγησα, αὐτ. Δ. 152, αὐτ. Π. 19, Ἡσιόδ. Θ. 97 πολλά μόγησας, Θέογγ. 71 ἄλλα μετ' ἐμοῖσιν ἰών βουλεύειο πολλά μόγησας]. 3) ἐν τραγ. κακοπαθῶ, ἀλγῶ, θλιβομαί, ἀσθενῶ· Ἀισχ. Πρ. 275 συμπονθήσατε τῶ νῦν μογοῦντι, αὐτ. Ἀγ. 1624 μὴ παύσα μογῆς, Εὐρ. Ἀκ. 849 οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται μογοῦντα πλεῦρά· ἰμτγ. κ. μτ. δοοι.: Καλλ. Δ. ἡλ. 242 μῆδ' ὄθι δεῖλαι δυστοκίας μογεύουσι ἀλετριδῆς [κῶδ. δυστοκέες], Νικ. Θηρ. 830. 4) μτγν. μτθ. πονῶ, ἐκπνῶ, μετὰ πόνου κατασκευάζω· Ποσειδων. π. Τζέτζ. κ. Ι, 7, 662 ὁ λιθοῦργος. . ἐμὸνθε κόρας]. 5) μτγν. κ. μτφ. ἀπόλλυμι, χάνω· Νικ. Ἀλεξ. 529 χαλκότο πάλαι μεμνηότος ἀνθην]. 6) ρηματ. π. μόγημα.

μόγημα-ατος [τό] μων. μόγος, μόγθος, κόπος, προσπάθεια· Νικ. Χων. Χρον. 225C μετὰ τασαῦτα μογήματα καὶ παθήματα.

μογιλαλία [ἡ] νεώτ. ἡ περὶ τὴν ἀρθρωσιν συλλαθῶν τινῶν ἀδυναμία.

μογιλάλω-ον μτγν. [μόγις, λαλῶ] μτγν. ὁ ἔχων κώλυμα τὴ εἰς τὴν ὄμιλιν, ὁ μετὰ δυσκολίας λαλῶν, ὁ βραδυλάωστος, ὁ μουγγός· ΠΔ Ἡσ. 35, 6 τότε ἀλείπει ὡς ἔλαφος ὁ χλωδός, τρανή δὲ ἐστὶ γλώσσα μογιλάλων, ΚΔ Μάρκ. 7, 32 καὶ φέρουσιν αὐτῶ κωφῶν μογιλάλων, Πτολ. Τετράθ. 150, Βέττ. Βόλ. 73, 12, Ἀέτ. 8, 38.

μογιόμς λακων. α' πληθ. ἐνεστ. τοῦ μογέω βλλ.: Ἀριστ. Λυσ. 1002.

μογιόντι Ἡσ. ἐμογοῦσι, πυρῆσσοισι.

μόγις [μόγοσ], ἐπίρρ., ἀσλ. πύγις (Φιλῶν. Ἰω. Υ. πομν. 3, 10] σπάν. ἐν τῇ ἀττ. πέλογγ. ἐξαιρέσει τοῦ Πλάτ., ὅπου τὸ μόγις κινῶντορον τοῦ μόλις· κ. οἱ δύο τύποι ἀπαντῶσιν ἐν κῶδ. Θουκ., μετὰ κόπον, μετὰ βίος, δυσκόλως, δυσχερῶς, μόλις· ἰλ. Ι. 355 μόγις δὲ μευ ἔκρυεν ὄρημν, Ὅδ. Γ. Ι. 9 μόγις δ' ἐτέλεσε Κρονίων, Ἡρ. Ι, 116 μόγις δὲ δῆ κότε ἀνεναίχθεις εἶπε, Ἀισχ. Πρ. 131 πατρώας μόγις παρσιπούσας φρένας, αὐτ. Πέρσ. 502, Πλάτ. Κομ. 31 τὸν μόγις Ἀττικῶν, Λυσ. 22, 10 μόγις ἀνεκτοί, ΚΔ Λουκ. 9, 39 καὶ μόγις ἀποχωρεῖ ἀπ' αὐτοῦ συντριβῶν αὐτῶν]. ἰμτγν. συνάπταται μτ. ἐπίρρ.: Πλάτ. Πρωτ. 360D πᾶν μόγις ἐνταῦθα ἐπένευσε, αὐτ. Χαρμ. 155B, Χορτ. Ι, 8 μόγις καί μετ' ὀλίγων.

μογισαφεδέφα [ἡ] [μόγις, ἀπτομαί, ἔδαφοσ] μτγν. λ. πρὸς κωμ. ἐκφρ. ἡ μόλις ἀπτομένη, ἡ μόλις ἐγγίχουσα τὸ ἔδαφος, ἐπιθ. τῆς ποδάρτας· Λουκ. Τραγ. 200 βασασαστραγάλα, σφυροπηρσιπύρα, μογισαφεδέφα.

μογιζόντας Ἡσ. ἐπυρῆσσοτες, πονοῦντες.

μόγος [ἡ] μόγθος, κόπος, κοπιώδης ἐργασία· ἰλ. Δ. 27 ἰδρωθ', δν ἰδρωσα μόγω, Ἐπιφρ. ἀέθλους ἐξανύσαντα μόγω, Ἀλκιφρ. Ι, 17 μόγω πολλῶ κάμηλον ἐξελικόσασεν]. 2) ταλαιωάρια, κακοπάθεια, στενωγαστά· Σοφ. ΟΚ 1744 μόγος ἔχει.

μογστοκία [ἡ] (μογοστοκίος) μτγν. δυστοκία βλλ., δίσκολος καὶ ἐπικίνδυνος τοκετός· Μαν. Ι, 337.

μογστοκόσ-ον μόνος, τίκτω] ὁ ἐπὶ τὴν ὄδιναν τὸν τοκετοῦ, ὁ παριστῆμενος καὶ βοηθῶν κατὰ τὸν τοκετόν, ἐπιθ. τῆς Εἰλειθυίας· ἰλ. Λ. 270 τὸ τε προίσει μογστοκόσ, Εἰλειθυία, αὐτ. Π. 187, αὐτ. Τ. 103. ἰμτγν. κ. ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος· Θεόδοκρ. 27, 30 ἄλλα τὴ ἡ βασίλεια Ἀρτέμις ἐστίν]. 2) μτγν. μογστοκόσ ὠδίνες δύσκολος, ὀδυνηρὸς τοκετός· Λυκόφρ. 829 τῆς μογστοκόσος ὠδίνας ἐξέλυσε δυνδρῶδης κλάδος]. 3) ὁ ὑποφέρων τὸς ὠδίνας τὸν τοκετοῦ, μτφ. ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου ἵππου· Τρυφιδ. 386. 4) μτγν. ὁ ἐπιφέρων ὠδίνας· Νόνν. Δ. 4, 133, αὐτ. Ι. 2 νυμφιδίω σπινθηρὶ μογστοκόσ ἀθάμα κερανοῦ.

μόδα [ἡ] (Ἡσ. ἐστρώματα).

μόδα [ἡ] (Ἡσ.) δημ. παροδικὴ συνθήεια γενικευμένη ἐπὶ τὴ χρονικὸν διάστημα εἰς μέγος μέρος τῆς κοινωρίας ἢ εἰς κοινωρικὸν τινα κλόδον, ἰδ. ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐνδυσθεσθαί ἢ κοσμεῖσθαί, σαρμός, νεωτερισμός· ξανθῆρε ἡ μόδα τῶν κοντῶν μακλιῶν, - παρακλουθεῖ τῆ μόδα-, εἶναι τῆς μόδας, - πέρασε ἡ μόδα του.

μοδαλιθία [ἡ] νεώτ. ζωολ. οἶκος. ἐντόμων κολεοπτερόν ἐκ τῶν ἔτερομερόν.

μοδενόλη [ἡ] νεώτ. χημ. διάλυμα ἀρσενικοῦ καὶ ἰτεθλικοῦ ὕδραργύρου εὐχρηστον πρὸς ἐνδομυκτικὸς ἀντιαφυλιδικὰ ἐνεσεσι.

μοδερῶν-ωρος [ἡ] (λατ.) μων. κυβερνήτης, ἀρμοστής, διοικητῆς· τίτλος π. Βυζαντινῶν διοικητῶν ἐπαρχικῶν περιοχῶν, ἐν χρ. ὄν πρὸ τῆς εἰς θέματα διαρῆσεως τοῦ κράτους.

μοδιω [τό] μων. κ. δημ. μόδιον βλλ.: Πρόδρ. 2, 420 ἡμεῖς δὲ τὰ χολόκουκα καθ' ὠραν μετὸ μόδιον, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 108, Ι καὶ σπείρω τὰ μυαλοῦδια σου σ' ἐννία μοδιῶ χωράφι.

μοδιόλη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων ἐκ τῶν πεταλοδραγχιλῶν.

μόδιος [ἡ] μων. ὑποκορ. τοῦ λατ. ποδῖος ἢ πλῆμνη τοῦ τροχου· Διοκλήτ. Ἐδικτ. ἐν Ἐπιφρ.

μόδιος [τό] (λατ.) μων. ὄτ. τοῦ μόδιος βλλ.

μόδιος [ἡ] κ. μων. μόδιον [τό] [Πρόδρ. 2, 420], δημ. μόδι [τό] μέτρον ξηρῶν καρπῶν, ἰδ. αἰτηρῶν, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ ἥξ τοῦ μεθίμων βλλ. κ. τὸ ἰβ3 τὸ ἀμφότερος ἦτοι 8,75 λίτρας· Δελν. Ι, 43 παρ' ὄν σῶτ' ἡμοίσι μόδιοι τὸ ἐνιαυτοῦ πυρῶν ἀποστῆλονται [ἰδ. γρ. μεδίμνοι], Πλούτ. Δημήτρ. 33 ὁ δὲ τῶν πυρῶν μόδιος ὠνιος ἦν τριακοσίων].

2) μτγν. οικιακὸν σκεῦος χωρητικότητος μοδίου· Ματθ. 5, 15 οὐδὲ καί οὐσι λύχνον καὶ τίθεισιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, αὐτ. Μάρκ. 4, 21. 3) μτγν. μονιάς μετρήσεως μήκου ἰσοδύναμος πρὸς 200 ὄργυιαις· Ἡρῶν Γεωμ. 4, 12.

μοδιόμς [ἡ] μτγν. κ. μων. ὁ δία τοῦ μοδίου βλλ. 3) καθορισμὸς καταμετρήσεως τῆς γῆς· Ἡρῶν Γεωμ. 4, 12, Τζέτζ. Ἡσιόδ. 347.

μοδιστρα [ἡ] (ἱταλ.) δημ. κ. μοδίστα ράντρια γυναικεῖαν ἔνδυματων, ράφτρα.

μοδιστράδικο [τό] δημ. ἐργοστάριον μοδίστρας βλλ., ραφεῖον γυναικεῖαν ἔνδυματων.

μοδίστρα [τό] δημ. ὑποκορ. τοῦ μοδίστρα, μοδιστρούκα βλλ., ἰδ. ὀπομητικῶς.

μοδιστρούλα [ἡ] δημ. ὑποκορ. τοῦ μοδίστρα βλλ., μικρά, νεαρά μοδίστρα. ἰμτγν. κ. ἐν ὀπομητμ.

ἐνν. μοδίστρα ἀτελής γνωρίζουσα τὸ ἐπάγγελμα, ἢ μὴ τελεσθεῖς ἐξήσκημένη.

μόδος [ό] [Ιταλ.] μον, δημ. τρόπος: 'Ερωτόκρ. 1,216 εις κάποιο μόδο γ εις τ' άλλοι ήπειες με τ' άμμάτι, Φορτ.,5Α τρόπος να βρής διαρροφάταρα και μόδους να γυρέψη'. 2) ήσπρεια πάρων του βίου, περιουσία: 'έχει τό μόδο του'. 3) έσφάνδαυ, του μόδος βλ.λ.: 'Ιππ.Διατ.,1,66,1) 38, μοειών 'Ησ. εφέγων'.

μοζαραβικός-ή-όν νεώτ. ό άνήλων ή άναφερομένων εις τους Μοζαραβας, ήτοι τους άφροαιθέντας με τους Άραβας, μη όντας άραβικής καταγωγής: μοζαραβική λειτουργία [τ. εκκλησιαστικής λειτουργίας δ. της της Δυτικής εκκλησίας, προσομοιάουσα τή της Άνατολικής, ήπικρατήσασα δε από του δου μ.χ. αλ. έν 'Ισπανία].

μόθαξ-ακος [ό] μον. μόθων βλ.λ.η: Φύλαρχ.37, Πλουτ.Κλεισθ.Θ Θρηκίων δε και Φοιδίς... ους μόθακας καλοϋσιν, ήπικλοϋθουσι, Αιλ.ΠΙ,12,43. **μόθος** [ό] μάχη, ποταμή του πολέμου, θόρυβος της μάχης, συμπλοκή: 'Ιλ.Η 117 και ει μόθου έστ' άκόρητος, 'Ησιόδ.Α 158 θνευίατα κατά μόθου, 'Επιγρ. δυσμενών μόθου ου τρέσεν' || έπι Ιππων, άπλώς ό θόρυβος: 'Ιλ.Η 240 οίδα δ' έπαίξαι μόθου ίππων' || γεν. έπι ζώων, συμπλοκή: Σιμων.,1) έν Πάπ., 'Αντιγρ.'Ελεγ.άπ.17,Νικ.Θηραι.191

μόθωνια [ή] 'Ησ. κλαθή κόπτης. **μόθωνια**-ωνος [ό] υίος, τέκνον εις γονέων ειλωτών έν Σπάρτη, ή νόθος έν Σπαρτιάτου και μητρος οικοστού εις τών ειλωτών, ανατρεφόμενον μετά τών νέων Σπαρτιάτων και άπελευθερούμενον κατά πιν, άλλ.' δνευι πληρών πολιτικών δικαιωμάτων: Σχόλ.'Αριστοφ.Πλ.279,ΕΜ 590,14'. 2) π. 'Αττ. άνθρωπος άνάσχυτος, αυθάδης, άκόλαστος και καθήθησ: 'Αριστοφ.Πλ.279 ώς μόθων εις και κόδαλος || δαιμών έκ τών πονηρών, προστάτης της άναίδειας και της άκολασίας: αυτ.'Ιππ.635'. 3) είδος άσέμνου, άκόλαστου όρχηστρου μέν σκιρτήματα τών ποδών προς τά όπίσσω μέχρις ει παφής της πυγής: Πολυδ.4,101 'φορητικός όρχημο και νυπτικός': Εϋρ.Βάκχ.1060 [άρφ.είκ.,] 'Αριστοφ.'Ιππ.697 άπευδάρια μόθωνα'. 4) μτγν. είδος αύλησεως: Τρύφ.π. 'Αθην.14,618C.

μοθωνία [ή] όρχ. λεξ. ό χαρακτήρ του μόθωνος βλ.λ.2), άλαζονεία, θρσούτης 'Ησ. Σουιδ **μοθωνικός**-ή-όν (μόθων) ό άνήλων ή άναφερόμενος εις μόθωνα βλ.λ.2), ό του μόθωνος, ό άλαζονικός, ό θρσασύς, ό προπετής: 'Ιων Χ έν Πλουτ. Περ.5 ό δε ποιητής 'Ιων μοθωνικών φση τήν όμιλίαν και ύπότυπον είναι του Περικλέους.

μοι όστ. έγκλ. του έγώ βλ.λ.

μοιάζω μον. κ. δημ., παρατ. έμοιάζω, μέλλ. θά μοιάσω, όδρ. έμοιάσσω, όμοιάζω βλ.λ.: 'Ερωτόκρ. 1,958 κρίνω να μη ενύρισκεται κιαιμιά άλλα να σου μοιάζω, Χατζόπ.Βρ.Όρ.73,2 και μοιάζει τό τραγουδι παραμυθί'. 2) τό ρ. ώς άπρόσω. άρμόζει, ταυριάζει, πάει συχη. πν. του δέν: 'Ερωτόκρ.1,270 σαν τό μετρηση μιά και δυο και βρισκη τό πάς μοιάζει, ότραγ. πώχω γυναικα παρανιά και χίρα δέν τής μοιάζει, - δέν σοε μοιάζει να κάνης τό σπουδαίο - τόν μάγκα.

μοιασίδι [τό] δημ. χαρακτηριστικόν όμοιότητος προς τί: τό μοιασίδιο του προσωπου.

μοιαστός-ή-ό (μοιάζω) μον. δημ. ό άρμόζων, ό πρόπων, ταυριστός: 'Ερωτόκρ.1,728 κάθε πρεπό, κάθε μοιαστό στον δίκιο μας γάμο, Φορτ.3,427 ό κόσμος πλιά μοιαστί, παντρεία δέν είχε κάμει. **μοιούλω** κ. λεξ. έπ. τ. του μούλω βλ.λ.: 'Ησ. 'μοιούλλεν: θηλάζειν, έσθιειν'. 2) μοιούλω βλ.λ.: 'Ησ. 'μοιούλλεν: τό χείλη προσάπτειν άλλήλοισ: Κωμ.'Αδελπ.1080.

μοιούλω-ώω μτγν. μοιούλλω βλ.λ.: Πολυδ.2,90. **μοιούλω**-ώω λεξ. έπ. τ. του μούω: 'Ησ. 'μοιούμων τό τά χείρη προς άλλήλα προσάπτειν.

μοιον (τό) μτγν. τό αιδούον βλ.λ.: 'Ηρωδιαν.,1,376. **μοισος** κ. μοισή 'Ησ. 'σκυθωρώνος.

μοιότη [ή] μον. δημ. όμοιότης βλ.λ.: 'Ερωτόκρ. 5,126 εις πράματα πολλά μοιότη ήχι μετά σένα.

μοίρα-ας [ή] [μειρομαι] κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ίων. γενικ. -ης, τμήμα όλου τινός μεμερισμένου, κεχωρισμένου εις μέρος, μέρος, τμήμα, κομμάτι: 'Ιλ.Κ 253 παροίχκεν δε πλέων υξέ των δύο μοιράων, τριτάτη δ' έτι μοιρα λέλειπται, αυτ.Ο 195, 'Οδ.Δ 97 ών όφελον τριτάτην περ έχων έν δώμασι μοιραν ναίειν' || έπί χώρας, τμήμα, τεμάχιον γής: 'Ιλ.Π 68 χώρας δλίγην έτι μοιραν έχοντες, 'Ηρ.2,147 (ε.) δωδόμενα μοίρας δασάμενοι Αιγυπτον, Σοφ.Τρ.163 μοιραν πατρώας γής, διαίρετόν νέμοι, Θουκ.1,10 Πελοποννήσου τών πέντε τας δύο μοίρας' || περριο ή πόλεως ή περιπέρεια χώρας, έν ή κατοική τή, κατοικία: Λυκούργ. 64 ή γάρ πόλις οικείται κατά τήν ίδίαν έκάστου μοιραν φυλαττομένη' || χώρα: 'Ηρ.1,75 έστρατεύετο εις τήν Περασών μοιραν' 2) μέρος, τμήμα λαού, πληθυσμού: αυτ.146 των 'Αδωντες μέν εξ Εϋδοίης εισι ουκ έλαχίστη μοίρα' || τμήμα, μέρος στρατού: 'Ηρωδιαν.'Ιστ.6,6,3 πολλών και εξ εκείνης της μοίρας άπολωλότων' || νεώτ. στρατιωτική μονάς, τμήμα άρματων στρατού ή στόλου: μοιρα αυτοκινητών - νωσοκόμων - έλαφρών σκαφών - άντιτορπηλικών'. 3) πολιτική μερίς, κόμμα πολιτικών: 'Ηρ.5,69 τών δήμων προς τήν έσωτου μοιραν προσεθήκατο, Εϋρ.1κ. 244 τριών δε μοιρών ή ν' μεσαι σφίξει πόλιες'. 4) τμήμα, μέρος όλου έν άστρονου. και γεωγραφ. έννοια: 'Ιππαρχ.1,711, Εϋμν.16 Κλεισοδ.2,5 || μτγν. τό 1360 του ζωδιακου κύκλου: 'Αρατ.716 μοιρη γε μέν ουκ έπι ταύτη άθρόος άντέλλει, αυτ.560,Πτολ.'Υποδ.3,52,Δαμ.μσ.34. τό δε ζώδιον έχει δεκανοίησ τρεις, μοίρας τριάκοντα, ή δε μοίρα έχει λεπτά εξήκοντα' || νεώτ. μαθ. τό 1360 περιπερείας κύκλου: γων'α - τόξον εξήκοντα μοιρών'. 5) κ. νεώτ. τό άνηκον έκάστω μέρος, τό άναλογιον εις τινα μέρος, μεριδιον, μερικό, ιδ. έν τή διανομη της κειας: 'Ιλ.1,318 Ιση μοιρα μένοται και ει μάλα τήσ πολειούζοι, 'Οδ.Α 534 μοιραν και γέρας έσθλόν έχων επί νηός έβαιεν άσκηθήσ' || κ. έπι φαγητού, μερίς: αυτ.Ο 470 ο δ' ήδη μοίρας τε νέμον κερωνωτό τε οίνον, αυτ.Ε 448' || κ. παροιμ. ή μοιρα του λέοντος (όταν τό μεριδιόν τίνος είναι άσυγκριτω μεγαλύτερον πάντων τών άλλων)' || κ. έπι ιερειών: 'Αριστοφ.Επ.1105 έγχει δε κάμφο και σπλάγχων μοιραν όρεζον' || κ. έπί χώρας κ. θαλάσσης: 'Ησιόδ.Ο 413 μοιραν έχειν γαίης τε και άτρυγέτοιο θαλάσσης' || κ. νεώτ. νομ. τό έκ πατρικής κληρονομίας μεριδιον, πατριική κληρονομία: Νόμ.π.Δημ.1067 και εάν παιδες εξ έαδελφών γνησιοι, τήν του πατρος μοιραν λαχάσκειν, 'Αγαθ.ΑΠ.11,832,22 νεώτ. ή νόμιμος μοιρα (τό νόμιμος άνήκον έκ πατρικής ή μητρικής περιουσίας εις τινα κληρονομια μεριδιον)' 6) γεν. μέρος, τμήμα: 'Οδ.Υ 171 ουδ' αιδούσ μοιραν έχουσι ιουδ' έλαχίστην αιδω αισθάνονται, Δημόκρ. 253 ευθυμής μεζίω μοιραν μεθέξει, αυτ.263, 'Αναξαγ.1 έν ναπι παντός μοιρα ένεσται, Αλοχ.Έπ. 947 έχουσι μοιραν λαχόντες, ώ μελει, διοδώντων άχών, αυτ.'1κ.1041 μοιρα 'Αφροδίτας, αυτ.Πρ 631, Πλουτ.'Η9,9F άλλα και προς τας του βίου πράξεις ουκ έλαχίστην συμβάλλεται μοιραν' || έργον: Αλοχ.Εϋρ.476 αύται δ' έχουσι μοιραν ουκ ευπέμελον' || κ. φρ. τέσσαρας μοίρας έχω τινι Ιπληρω τήν θεσιν τεσσάρων προσφιλών τινος, είμαι αγαπητός εις τινα τέσσαρας φορές περισσότερον από άλλου: αυτ.Χα.238 ώ τερπών, τέσσαρας μοίρας έχον έμοι'. 7) κ. νεώτ. σεβασμός,

ἐκτίμησι καὶ ἐν οὐδεμίᾳ ᾤκησεν μεγάλη ἡγόν, Αἰσχ. Πρ.294 οὐκ ἐστὶν ἄτιμα μείζονα μοῖρα νεύμαι' ἢ σοί, Σοφ.Πο.239, Πλάτ.Κριτ.α1β, αὐτ.Κρατ.398B μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει, αὐτ.Νόμ.923B, Ἐοικρ.14,49 ἀτιμοτάτη ἐν μοῖρα, - δὲν θεοὺν πάντας ἐν ταῇ μοῖρα, - οἱ παλαιοὶ συνεγέρθησαν θά θεοῦ ἐν μείζονι μοῖρα ἢ οἱ νεώτεροι' 8) τὸ κατὰ τὸ δικαίον καὶ προσήκον, τὸ ὀρθὸν καὶ μόνιμον, ἐν Ὀμ.1δ, ἐν τῇ φρ. κατὰ μοῖραν ὡς προσήκει, πρεπόντως, ἐν τάξει, ὀρθῶς: Ἰλ.Π367 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρασαν πάλι, αὐτ.Α286' || ὁμ. κ. ἐν μοῖρα: αὐτ.Τ185 ἐν μοῖρᾳ γὰρ πάντα δίκαια κατέλεξας, Ὀδ.Χ54, Πλάτ.Νόμ.775C, αὐτ.958D' || παρὰ μοῖραν οὐκι προσήκοντως, οὐκὶ ὀρθῶς: Ὀδ.Ξ509' || φρ. ἔχει μοῖραν εἶναι πρέπον καὶ δίκαιον, εἶναι ἐλλογον, ἔχει τὸν ὄπο του: Εὐρ.Ἰππ.988 ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδε' 9) μτ. γενικ. ἀέροτο σχεδὸν ὡς περιφρασις: ὄθ. μοῖρα φρενῶν αἱ φρένες: Αἰσχ.Εὐμ.105, αὐτ.Ἰκ.104' || μοῖρα ἀγαθὸ ἀγαθόν: Πλάτ. Φιλ.54C ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοῖρα ἐκεῖνὸ ἐστὶ ἰεκεῖνον θεωρεῖται ἀγαθόν, αὐτ.60B, Πρόκλ.Στοιχ. Ἐοικρ.25 ἢ τελειότης τοῦ ἀγαθοῦ μοῖρα τις ἐστὶ' || μοῖρα πολέμου ἢ ἰδιοῦς πολέμου: Δημ.639 ἄγειν καὶ φέρειν ἐν πολέμῳ μοῖρα ἴσως πολέμου' || νόστιμο μοῖρα νόστος: Πινδ.Π4,196' || παιδικὰ μοῖρα παιδιὰ: Πλάτ.Νόμ.656B ὡς ἐν παιδικῆς μοῖρα: || μτγν. φαρμάκω μοῖρα φάρμακον: Πλούτ.Ἠθ.δΒ ἀλλ' ὡς ἐν φαρμάκω μοῖρα τοῦτο ποιητέον ἐστὶ' || ὁμ. προσθήκης μοῖρα προσθήκη: Λουκ.Ζευξ.2 ὡς περ ἐν προσθήκης μοῖρα: || θεία μοῖρα τὸ θεῖον: Πλάτ.Πρωτ.322Α, αὐτ.Φαῖδρ.230Α' || Θουκ.382 τὸ ἐμπλήκτως οὐδ' ἄνδρος μοῖρα προσετέθη ἰεθεωρήθη ἀνδρικοῦν: 10) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μερίδιον ἐκάστου ἐν τῇ ζωῇ, ὁ κλήρος, ἡ τυχὴ, ὁ προορισμός, ἡ εἰμαρμένη, τὸ περρωμένον, τὸ ριζικό: Ὀδ.Τ592 ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐκάστου μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατον θνητοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν, Ἠρ.1,9) τὴν περρωμένην μοῖραν ἀδύνατα ἐστὶ ἀποφγεῖν καὶ θεῶν, Αἰσχ. Ἐπτ.506 θέλων ἐξιστορήσαι μοῖραν ἐν χρεῖα τύχης, αὐτ. Ἀγ.1314, Σοφ.ΟΤ376, Ἐρωτ.οικ.1,21 πού σ' εἶπερ τὸ ριζικό καὶ ἢ μοῖρα νά σέ βάλῃ, Πτολμ.Δωδ.Γίωτ.38,18 ρούλα πεισματάρια στερρα, σὺ καὶ ἐγώ, τὰ δὲ σὺ, μιὰ μοῖρα, εἶναι τῆς μοῖρας μου νά κἀνω καλὸ καὶ νά βρῶμαι κακὸ, - μαῦρη σου μοῖρα καὶ ἄν σέ πιάσω, - ἡ καλὴ σου μοῖρα, πού βρέθηκε κοντὰ καὶ σέ γλύτωσε' φρ. δὲν ἔχω στὸν ἥλιο μοῖρα εἶμαι λίαν δυστυχῆς, ὄθλιος: Πτολμ.Χριστ.Διηγ.3 ἦτον ... ἂν' ἐκείνας, πού δὲν ἔχουν στὸν ἥλιο μοῖρα' || δημ. φρ. καλὴ μοῖρα ἰ εὐχὴ πρὸς νεανίαν ἀνυμνευτον ὡπως τυχὴ καλῆς ἀποκαταστάσεως' ὁμ. εἶναι τῆς μοῖρας μου ἴδιου τῆς ἑμῆς τύχης εἶναι: ὁ. διαστ. τῆς μοῖρας μου 'ναὶ ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ μὴν ἀγαπιόμην' ὁμ. τῶχει ἡ μοῖρά μου - σου του' || φρ. μοῖρα ἐστὶ μτ. ἀπαφρ. εἶναι περρωμένον, εἶναι γραφτὸ νὰ ... Ἰλ.Η52 οὐ γὰρ πῶς τὴ μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Ὀδ.Δ475' || μοῖρα βίωτοιο ὁ περρωμένον, ὁ ὀρισμένος ἀριθμὸς τῶν ἐτών, ἄτινα θά ζῆσῃ τις: Ἰλ.Δ170 αὶ κε θνήσκει καὶ μοῖραν ἀναπλήσσει βίωτοιο ἰδ.γρ. πότμον' || ὑπερ μοῖραν ὑπερ μόρον βλ.κ. αὐτ.Υ336 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄιδος εἰσαφίκηαι' || ἀγαθὰ μοῖρα κατὰ καλὴν τύχην: Εὐρ.Ἰων153' θεῖα μοῖρα κατὰ θεῖαν πρόνοιαν: Ξεν.Ἀπ.2,3,18 εἰ τὰ πόδε θεῖα μοῖρα πεποιμένας πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν' || κατὰ τὴν βίαν θεῖαν μοῖρα: Ἀριστ.Ἠθ.Νικ.1099b,10, Πλάτ.Μέν.99B, αὐτ. Ἀπολ.33C' || ἀντιβ. παρὰ μοῖραν: Ἀλκ.Συμπλ.14,10' 11) ὁ μόρος, ἡ ὀρισμένη διὰ τὸν ἀνθρώπον μοῖ-

ρα, ὁ θάνατος: Ἰλ.Ζ488 μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφωμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, αὐτ.Ρ672 θάνατος καὶ μοῖρα, Ὀδ.Α560, Αἰσχ.Πέρσ.917 θανάτου μοῖρα, αὐτ. Ἀγ.1462' || φρ. πρὸ μοῖρας πρὸ τοῦ ὀρισμένου, τοῦ εἰμαρμένου καιροῦ τοῦ θανάτου: Σοφ.ἀπ.686, Ἰσοκρ.11,8 ὁ δὲ πρὸ μοῖρας τοὺς ζῶντας ἀπόλλυεν' || ἡ ἀφορμὴ, ἡ αἰτία τοῦ θανάτου: Ὀδ.Φ24 αἶ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνοσ καὶ μοῖρα γένοντο' 12) Μοῖρα (ἢ) ἡς κύρ. δν. ἡ θεοῦ τὸ περρωμένου, ἡ εἰμαρμένη, ἡ ἀκἀνέμουσα ἐκάστω τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος καλοῦ καὶ κακοῦ π. Ὀμ. ὡς μία προσωπικὴ θεότης, διὸ ἀπαντὰ σχεδὸν πάντως καθ' ἐκὼν ἰσλῆν ἐν Ἰλ.Ω49) ἢ Ἰλ.Ω209 τῷ δ' ὡς ποθὶ Μοῖρα κραταίη, Ὀρφ.ἀν.33' βροδύτερον ἢ ἰδεῖα τῆς μοῖρας ἐμφανίζεται ὡς τρεῖς χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων θεότητες ὑπὸ τὰ ὀνόματα Κλωθὰ, Λάχεσσι καὶ Ἄτροπος, αἰφνης ἀνοφρονταί ὡς θυγατέρες ἄλλοτε τῆς Νυκτὸς (Ἡσιόδ.Ο218), καὶ ἄλλοτε τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος (αὐτ.904) ἐν Ἀπολλ.Ρ1,3,1 μνημονεύονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μοῖρας: οἱ τραγ. μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸν ἐνικ.: Αἰσχ. Ἀγ.130, αὐτ.Χο.910' || κ. ἡ θεὰ τοῦ ὀλέθρου, τοῦ θανάτου: Ἰλ.Δ517 ἐνθ' Ἀμαρυγκεῖδην Διῶρα μοῖρα πέδισα, αὐτ.Σ119' || γεν. ἐπὶ κακοῦ: αὐτ.Ε613, αὐτ.Τ87 ἐγὼ δ' οὐκ αἰτίος εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροστία Ἐρινός, Ἐρωτ.οικ.5,1023 Μοῖρα, δὲ σὲ φοβόμαις μηλιά, Βίθυν.125, 247 καὶ σάν τῆς πῆρε φθορῆρ τὸ ταίρι τῆς ἡ Μοῖρα, Παλαιά.Τάφ.54,4 ἀλαλάζει ἀγνάντια σου ἡ μοῖρα ἡ καταλύτρα' || κ. μτ. ἐπιθ.: Ἰλ.Ε629 ἦν τε μέγαν τε ὤρσεν ἐπ' ἀντιθέω Σαρπηδόνη μοῖρα κραταίη, αὐτ.Φ83, αὐτ.Ν602 κακὴ μοῖρα, αὐτ.Μ116 δυσώνυμος μοῖρα' || κ. ἐπὶ τῶν Ἐρινύων: Αἰσχ.Εὐμ.172 παλαιγενεῖς δὲ μοῖρας φθίσσας' || μτγν. κ. ὡς ἀντικείμενον λατρειας: Ἐπιγρ.' || ἐν φρ. θεοῦ μοῖρα (Ὀδ.Α292), μοῖρα θεῶν (αὐτ.Γ269) τὸ περρωμένον || παροιμ. φρ. δὲν ἔξερε τὰ τρία κακὰ τῆς Μοῖρας του ἰεῖναι ἐντελὸς ἀμαθής: || δημ. παροιμ. κοιμήσου, ἀκαμάτα μου (ἢ χαϊδεμένη μου), καὶ ἡ Μοῖρά σου δουλεύει (ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν κορῶν), ὁμ. ὅπου 'χει μοῖρα τὴ βρῶσκει' || δημ. ποι. μ. τῆς ἀνάπτης - τοῦ θανάτου - τοῦ πόνου κ.δ. κ. ἡ θεὰ τῆς ἐρώτος, τοῦ θανάτου κλ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ24,23 καὶ εἰπέ μου τότε ἡ Μοῖρα τῆς Ἀγάπης 13) παρ. γ. μόρσιμος. Ἐκ ριζ. σμαρ-, σμερ-, μερ-, μορ- πρὸλ. λατ. meioro, meior.

μοιραγέτης (ἰ) (μοῖρα. ἀγω) μτγν., ἰων. μοιρηγέτης-εω, δωρ. μοιραγέτας-α ὁ ἄγων, ὁ ὀδῶνων τὴν μοῖραν, τὸ περρωμένον, ὁ ἡγεμὸν τῆς εἰμαρμένης, ἐπὶ τοῦ Διὸς ὡς ἡγέτω τῶν Μοιρῶν: Ἐπιγρ., Παιουσ.15,2 ἐστὶ βωμότω, ἐπίγραμμα δὲ ἐπ' αὐτῷ Μοιραγέτα, αὐτ.8,37,1' || κ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος: αὐτ.10,24, καὶ Ἀπόλλων σφισί παρέστηκε Μοιραγέτης' || κ. ἐπὶ δαιμόνων: Ἀχιλλ.φρ.1,20 δαιμόνων μοιραγέται' || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων κανονίζοντων τὴν μοῖραν, τὸ περρωμένον ἄλλου: Ἀπολλ.Ρ1,1127 Τίτιν θ' ἄμα Κύλλωνον τε, σ1 μόναι πολέων μοιρηγῆται ἡδὲ πάρεδροι μπερρας ἰδαίης κειλήται, Ἰαμβλ.Μυστ.8,8 καὶ τοὺς αὐτοὺς ἡγέσθαι μοιρηγῆτας καὶ δεσμοῖς ἀλύτους τοὺς βίους δεσμεύοντας;

μοιραδί(σ)ον (ἰ) τοῦ νεώτ. κ. δημ. τεμάχιον γῆς ἡ μέρος κληρονομίας, μερίδιον βλ.κ.: παροιμ. τοῦ συντράφου τὸ μοιραδί δὲν τὸ χάνει ἡ συντράφια (ἰ) τὸ ὄφ' ἐνὸς ἐπιτελούμενον ἐν ὁμάδι τινὶ ὠφελεῖ τοὺς πάντας).

μοιραῖος-ον (μοῖρα), ποι. κ. θηλ. α. μοιριδίος βλ.κ.: Σοφ.Οκ228 οὐδὲν μοιραῖα τίσις ἔρχεται, ἰδ.γρ. μοιριδίσι, Εὐρ.Ἐπιγρ.2,4 ἐν ταῦτ' φέγγει μοιραδίω ἰδ.γρ. μοιριδίω.

μοιράζω (μοίρα || μιν., νεώτ. κ. δημ. [μτγν. μ. ή μτχ. παθ. παρακ. μεμοιρασμένος π. Σχόλ.Αλοχ. Πέρο.933 κ. 'Απολλ.Ρ.1973], παρατ. [έμοιράζω, άόρ. (έμοιρασα, παθ. έν χρ. κ. ώς μέσ. μοιράζουμαι), δημ. παρατ. (έμοιραζόμουν, μέλλ. νεώτ. ή μτχ. θά μοιρασθώ, άόρ. μιν. κ. νεώτ. έμοιράσθην, δημ. (έμοιράσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. (με)μοιρασμένος, μοιρά-άω βλλ.λ. χωρίζω, τέμνω τι εις μοίρας, εις μερίδια ή εις τεμάχια Ισυνήθ. περίπου Ισα], τεμαχίζω, κομματιάζω· μετά την υπό του λειτουργού Ιερέως εύλογίαν εις τών διακονούντων μοιράζει τούς άρτους έν τώ Ιερώ, - πήρε τά φημέν' άρνιά έν τά μοιράση Ισυνήθ. Ιανιάσ], - μοιράσαμε τά πλιτάσια σέ όκτώ μερικιά, - του παράγγειλα έν μοιράση τό λάδι στά κούπια, φρ. παροιμ. όπου πριχού καλά λογιάζει ή ύστεριε καλά μοιράζει, όμ. δέν ξαίρει (ή δέν μπορεί) νά μοιράση δυο γαιδάρών άχυρα Ιεβναι δίως άδικανος ή ειναι εύθύς ά-δαής)· κ. παθ. έπλ. προγμ., χωρίζομαι εις μερίδας ή τέμνωμαι εις τεμάχια : 'Ανώ.έν Ρήτ.2307, - έμοιράσθηκα οι άρτοι, - μοιρασμένα στά πιάτα τά φρούτα || χωρίζω εις μερίδας ή τέμνω, διαιρώ εις τεμάχια και διδώ εις εκείνους, δι' ούς προορίζοντο : έμοιρασε δεξιώτατα τόν όδελοιν, - κρόταξε έν μοιράση καλά τό καλαμπόκι στά κούτασια· 2) διανέμω εις τινας έκ ποσού ή έκ πράγμ. ός όλου θεωρουμένου : Τυπ.Λειτουργ. ό Ιερέως μοιράζει τό αντίδωρον, ή έπιτροπή τών κυριών έμοιρασε βιβλία - σιγαρέτα - κουβέρτες εις τούς στρατιώτες, - ό νέος ύπουργός έμοιρασε άφειδώς παράσμοι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3,19· ή 'Αφροδίτη .. θά 'ρθη νά μοιράση χρυσάφι, άσήμ. και διαμαντικά' || ειδ. διανέμω έκ τών ιδίων έμοι, έκ τής περιουσίας μου έλεη, βοηθήματα, έλεημοσύνας, φυχικά : Διγεν.Άκρ 4145 και όδ κείνους δε τούς θησαυρούς .. εις τούς πτωχούς έμοιραζεν ώς φυχικόν πατρών, Άρσθ. Μυθ.Χαλ.1,218 έμοιρασα και πολλάς έλεημοσύνας εις πτωχούς, - μοιράζει πολλά στή φτωχο-λογιά' || όμ. ειδ. διανέμω, διδώ χρήματα έν κοινώ έκλογών πρός έξαγοράν φήρων : μοιρασε πολλά, άλλίως δέν έδωσαν βουλευτικής· κ. παθ. σ' αútης τής έκλογής μοιράστηκαν πολλά χρήματα· 3) χωρίζω εις μερίδας έν συνεννοήσι ή συμπαράξει μτ. ά., όπως έκ τών μεριδών αυτών λάβα και έγώ μιαν, διανέμω τι μτ. ά. : δ.τραγ. σύρτη για νά μοιράσετε τό πατρικό σας χτήμα, - μοιρασα (ή μοιράσαμε) μέ τούς συνεταίρους μου, φρ. δέν έχουμε τίποτε νά μοιράσομε (μεταξύ μας) ίδεν ύπάρχει αίτία τής ά-φορημής διενέξεως μεταξύ μας' || συνήθ. έν τή σμη. ταύτη κτ. πληθ. μοιράζομε, μοιράσαμε ως άλληλοπαθές, διανεμόμεν, διενειμαμεν πρός άλλήλους, διανεμόμεθα, διενειμήθημεν : κάθε χρό-νον μοιράζομε τά κέρδη (έπλ. συνεταιρίζω), - άκό-μη δε μοιράσαμε την κληρονομιά (έπλ κληρονο-μώ)' || έν χρ. κ. μτφ. έν άναφ. πρός αγαθά ή κακά, καθιστώ κοινωνόν, μέτοχον : Λασκ.Μυστ.92 ή γυναικία του για νά μοιράζω μέ δαύτηνε τής πικρας και τής χαρές' || έν τή αυτ. σμη. κ. τό μέσ. μοιράζουμαι : δ,τι άπομείνη κέρδος καθάρθ από κάθε δουλειά τό μοιραζόμαστε άμέ-σως - μην άνησυχής, όσα πάρω θά τά μοιρα-σοθαμε' || όμ. κ. μτφ. συμμερίζομαι : οι κα-λοί φίλοι μοιράζου(ν)ται όχι μόνο τής χαρές τους αλλά και τής λύπης τους' 4) έν φρ. μοι-ράζω τά λεφτά μου ! σου, του! διατέτω άφει-δώς, άσκόπως, άνοήτως τής περιουσίας μου, ίδ. την χρηματικήν, σπαταλώ, σκορπίζω τά χρήματά μου : μοιράζει τά λεφτά του σε γλέντια, σε γυ-ναίκες και γλήγορα θά μείνη στήν φάθα' ένίοτε

κ. άπολ. : δέν ξαίρει νά παιζη, μοιράζει λεφτά || όμ. κ. εις ά. φρ. έν άναφ. πρός φιλοφρονη-ματα, άφθόνως πρός πολλούς ποιούμαι φιλόφρο-νας έκδηλώσεις : μοιράζει φιλιά, χαιρετούρες - χειραφίες - κομπλιμέντα' 5) ειδ. έν άναφ. πρός ειδή τινά χαρτοπαγινίου : μοιράζω τά χαρ-τιά ή μοιράζω χαρτιά ή άπλώς μοιράζω δια-νέμω εις έκαστον τών παικτών τόν αναλογούντα αυτόν έν τώ παιγνίω άριθμόν χαρτίων : ποιάς μοι-ράζει (χαρτιά), - έκοφα, μοιρασε' κ. παθ. κτ. γ' πρόσ. πληθ. μτ. τών λ. τά χαρτιά : τά χαρτιά μοι-ράζονται ένα ένα - δύο δύο, - τά χαρτιά ήταν μοιρασμένα' || όμ. χαρτοπαικτ. ή φρ. μοιρά-ζεται τό χαρτί οι παικται έχρουνσι Ισην περίπου τύχην έν τή λήψει χορτίων κερδοφόρων κ. άνοητ. δέν μοιράζεται απόφε τό χαρτί, δλο σε ένα πάει' 6) μιν. μοιράζομεν - μοιράζετε - μοιρά-ζουιν την νίκην έιμεθα είσαθε - είναι έν άγώνι τινί Ισόπαλοι : Λιβ.Ροδ.2050 κί ένόςω εις μάχην ήστανεν κί μοιραζαν την νικην.

μοιραίνω (μοίρα Ιο]ι δημ., άόρ. έμοιρανα, παθ. μοιραίνομαι, κ. κτ. ένεστ. κ. κτ. μτχ. παρακ. μοι-ραμένος κ. μοιράμενος, έπί τής Μοίρας ή έπί των Μοιρών ή έπί μιάς τών Μοιρών Ιάγαθής ή κακής], όρίζω την μοιραν, τό περωμένον προ-σώπου τινός, ίδ. κατό τής ώραν τής γεννήσεως αυτού, κανονίζω τά τής ζωής αυτού πρός ευτυ-χίαν ή δυστυχίαν, πρός μακρόν βιον ή πρός άω-ρον θάνατον, πρός χαράς ή πρός θλίψεις κττ. : παροιμ. ή μάνα γεννάει, μά δε μοιραίνει Ιτήν ζωήν ίδουον οι γονεΐς, άλλα τή τήχην έκάστου οι Μοίραι, όμ. πού 'ναι μοιραμένους για νά ζήση δέν τών παίρνουνε τά βόλια.

μοιραίος-α-ον (μοίρα] μτγν. κ. νεώτ. ό τής μοίρας, τής τύχης, ό όρίζων την μοιραν, τό πε-ρωμένον τινός : Μαν.58 μοιραίοσι μίτοισι Λά-λον τό μάθημα καθέδρον, 'Αλκίφρ.1,10 άλλ' ώ μοιραίοι θεοι και μοιραγέται δαίμονες, Πρόκλ. Πλάτ.Θεολ.6,23 μοιραία τριάς [αι τρείς Μοίραι]' 2) νεώτ. ό υπό τής μοίρας λαθών ύπαρξην, ό οι-ονει άνεκκλήτως υπό τής μοίρας ώρισμένα ό αναπόφευκτος, ό αναπότρεπτος : τό δυστύχημα ήτο μοιραίοι, - μοιραιον κακόν, - τό μοιραιον τέ-λος (ό θάνατος)' 3) νεώτ. ό υπό τής μοίρας καταδικασμένος, ό φέρων δυστυχίαν εις άλλους ή εις εαυτόν, ό δλέθριος, ό καταστρεπτικός, ό δυστυχής : μοιραίος άνθρωπος, μοιραία γυ-ναίκα' || τό ουδ. μοιραιον (τό) ώς ούς : τό άναπόφευκτον σκόδν, ή ελμαρμένη : ουδέτις δύνα-ται νά άποφυγή τό μοιραιον' || ίδ. ό θάνατος : περι τά έξημερώματα έπήλθε τό μοιραιον.

μοιραίως έπίρω. μτγν. κ. νεώτ., δημ. μοιραία κτ. την τών Μοιρών βούλησιν, θελήσιν, ώς πένηρωται, ώς εμάρται : Πρωσιαν.15,4,24, - τά πράγματα άκο-λουθούν τόν έρθρον των μοιραίως.

μοιραία (τό] δημ. ή ένέργεια και τό άποτέ-λεσμα του μοιραίνω βλλ.

μοιραρχής (ό] μοίρα, άρχω] μιν., ό άρχηγός μοίρας, στρατιωτικού τμήματος γ' Λέων 2 οφ 4,8,42.

μοιραρχία (ή] μοιραρχος] νεώτ. περιοχή, έφ' ής έκτείνεται ή δικαιοδοσία μοιραρχου χωροφυ-λακής· 2) τό δημόσιον κατάστημα, έν ώ έδρεύει ό μοιραρχος.

μοιραρχικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-ρόμενος εις την μοιραρχίαν ή τόν μοιραρχον

|| ειδ. ναυτ. μοιραρχικόν σήμα (τό σήμα του άρ-χιηγού μοίρας πολεμικών πλοίων).

μοιραρχίζ-ιδος (ή] νεώτ. ναυτ. πολεμικόν πλοϊον, έφ' ου έπιθαίνει ό άρχηγός τής μοίρας βλλ.2).

μοιραρχος (ό] μοίρα, άρχω] νεώτ. ναυτ. κ. στρατ. ό άρχηγός μοίρας πολεμικού στόλου· 2) ό διοικητής μοίρας πυροβολικού· 3) αξίωματι-

κός χωροφυλακής, οὗ ὁ βαθμὸς ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν τοῦ λοχαγοῦ ἐν τῷ πεζικῷ.

μοιράς-άδος (ἡ) ἑσφ. ἀνάγν. τοῦ μοιρις βλ.λ.

μοιρασία (ἡ) (μοιράζω) μόν., δημ. μοιρασιά ἢ ἐνέργεια καὶ ὁ ἀποτελεσμα τοῦ μοιράζω βλ.λ., μοιρασμα, διανομή: Cotei.Μον.Εσσι.1,152,Λασκορ. Μυστ.42 μᾶ ἡ μοιρασιά τοῦτη δὲν εἶναι ἀδικολοῦ ἕνα δίκιο γιά ν' ἀδιαφορῆ καθένας, - πισστή-κανε - μαλώσανε στή μοιρασιά.

μοιρασις-εως (ἡ) μτγν. μοιρασμα [ἀμφ.]

μοιρασμα (τὸ) (μοιράζω) δημ. διανομῆ, μοιρασιά βλ.λ.: ἀπάνω στό μοιρασμα τῶν χαρτίων τσακωθήκανε - ἕκανε λάθος στό μοιρασμα.

μοιρασοχάρτι (τὸ) δημ. ἔγγραφον γινόμενον ἐν καιρῷ διανομῆς κληρονομικῶν κτημάτων.

μοιραστήρι (τὸ) δημ. ἔγγραφος καὶ ἐπίσημος διανομῆ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

μοιραστής (ὁ) (μοιράζω) δημ., θηλ. μοιράστρη(α), πλῆθ. ἀρα. -άδες, ὁ μοιράζων, ὁ διανεμὸν τι, ὁ ἀναλαβὸν νὰ μοιράσῃ: 'Ἐφιαλ. 'Οδ Α 141 μέσ' στά πινακία ὁ μοιραστής τὰ κρέατ' ἀραδιάζει.

μοιραστικός-ῆ-ὸ δημ., θηλ. κ. -ιά πᾶς ὅστις πρέπει νὰ μοιρασθῆ ἢ ὀνήκιαν εἰς δύο ἢ πλείονας συγχρόνως: παρομ. τὸ μοιραστικὸν τὸ τρώει ὁ λύκος [ὅτι ἡ συγκυριότης ἀγαθοῦ τι νος οὐδεμιαν ἐγγυᾶται προκοπήν].

μοιράφιον (τὸ) μόν. ὄνοκορ. τοῦ μοίρα βλ.λ.), μικρὸν τεράχιον, μερίδιον: Θεόφωστ.Κων.127,1.

μοιρηγενής-ους-ές [μοίρα, γίνωμι-ἔγενόμην] ἐπ. ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας εὐνοηθεῖς κτ. τὴν γέννησιν, ὁ γεννηθεὶς εὐτυχής, ὁ καλότυχος: '1.λ Γ 182 ὦ μακαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλιδοδαίμον.

μοιρηγέντης-εως (ὁ) μτγν. ἰων. τ. τοῦ μοιραγέτης βλ.λ.: 'Απολλ.Ρ 1,1127.

μοιριατός-α-ον [μοίρα 4] μτγν. ὁ περιέχων μίαν γεωγραφικὴν μοίραν, ὁ μίᾳς μοίρας διάστημα ἐξων: Πτολ.Γ εὐγορ.2,19, Πρόκλ.Υποστ.3,11.

μοιριγια (ἡ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν καρποφυλλοειδῶν.

μοιριδιος σ-ον [μοίρα κ. -ος-ον (Πίνδ,Π 4,55)] ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας ὄρισμένος, ὁ προσδιωρισμένος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, ὁ πεπωμένος: αὐτ.Ο 9,26, οὐπ.Π 4,255 καὶ ἐν ἄλλοδαπαῖς σπέρμ' ἄρουρας τούτακις βυτέραις ἀκτίνας ὀλοθου δέξαστο μοιριδιον ἄμωρ ἡ νύκτες, αὐτ.1,55 ἔκ τῶν τραγικ. μ. ὁ Σοφ. ποιεῖται χρ. τῆς λ. δις ἐν λυρ. χωρίοις: αὐτ. ΟΚ 228 οὐδένι μοιριδιά τίσας ἔρχεται [κῶδ. Λαυρ. μοιραδία, αὐτ.'Αντ.951, Εὐρ.ἐπιγρ.2,4 ἐν ταύτῳ φέγγει μοιριδίω [κῶδ. μοιραδία], ἐπιγρ.Π.Πλούτ. Ηθ.109D μοιριδιος θάνατος, αὐτ.106F 'μοιριδιον χρεός· εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 11,25 μοιριδιά μελέτη, Ἐπιγρ. μοιριδιου κλωστήρες'] ποι. κ. ἐν τῇ μτγν. πεσόγρ. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. μοιριδία (τὰ) τὰ πεπωμένα: Νικόλ.Δαμ.57J' 2) ὁ ὀρίζων, προσδιορίζων τὴν μοίραν τινας ὁ δ' οὐδ' ὀρίζεται αὐτῷ: 'Ορφ.Υμν.7δ.

μοιριδώς [μοιριδιος] ἔπιγρ. Ἐπιγρ. κατὰ πεπωμένον τρόπον, κατὰ καθωρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας τρόπον: Ἐπιγρ.'Αμοργοῦ ἔπεσον ἐπὶ τὴν.. εἰμαρμένην μοιριδώς.

μοιρικός-ῆ-ὸν [μοίρα 4] μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς μοίρας, ὁ κειωρισμένος κατὰ γεωγραφικὰς μοίρας, ὁ μοιριατός: Πτολ.Τετράθ.125, Βέττ.Βάλ.20,δ.

μοιρικός [μοιρικός] ἔπιγρ.μτγν. κατὰ τρόπον μοιρικών, κατὰ μοίρας: Βέττ.Βάλ.28,22, Παῦλ.'Αλ.2, Συναξ.'Επιστ.311B ἀπαντας δεῖ ἐπέμωρον μοιρικός.

μοιρολόγιον 'Ἠσ. τοι τὰ κῶνα διαροῦντες.

μοίριος-α-ον [μοίρα 1] ποι. ὁ μοιριδιος βλ.λ.11: Πίνδ.ἀπ.Παιάν.1 ἀμοιρολοιοι μαρνάμενον μοίριαν περὶ τῆσαν ἀπολωλέασι [ἔγρ. μοιριδίον].

μοιρίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡμίσεια: Νικ.'Αλεξ.329 μοιρίς λίτρα.

μοιρογνωμόνιον (τὸ) [μοίρα 4], γνῶμων) μτγν. κ. νεώτ. δείκτης ἐπὶ τοῦ δίσκου τῆς διόπτρας. 'Ἡρων Διόπτρ.34 2) νεώτ. γεωμετρικὸν ὄργανον πρὸς μέτρησιν τοῦ ἀνοίγματος τῶν γωνιῶν.

μοιρογράφμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ὑπὸ τῆς Μοίρας γραφέν, τὸ πεπωμένον, τὸ γραπτό: Καλλίμ.Χρυσ.250, αὐτ.735, αὐτ.1528 (ἐκδ.Λι), Βέλλθ.Χρυσ.1112 [ἐκδ.Μαυρ.]

μοιρογραφία (ἡ) (μοίρο) μτγν. κ. μόν. ἡ εἰς πινσκα κατάρωσις τῶν γεωγραφικῶν μοιρῶν: Πτολ.Τετράθ.47, Παῦλ.'Αλ.1' 2) μόν. τὸ ἔργον τῆς Μοίρας ὡς καταγραφοῦσας τὰ πεπωμένον ἐκάστηρ: Νικ.Βυζ. ἐν Μι.105,764.

μοιρογραφομαί-εσμα μόν. γράφομαι, προσδιορίζομαι ὑπὸ τῆς Μοίρας: Καλλίμ.Χρυσ.439, αὐτ.1668 (ἐκδ.Λι), Βέλλθ.Χρυσ.730 [ἐκδ. Μαυρ.]

μοιρογράφος-η-ὸ δημ. ὁ ὑπὸ τῆς Μοίρας γεγραμμένος, ὁ πεπωμένος: Παλομ.Πορκάθ.90,4 τὸ ποιεῖ .. τὸ μοιρόγραφο χωρὶς τὸν κεραστή.

μοιροδεκῶ-έω ἔγρ. τοῦ μοιρο-οργῶ βλ.λ.

μοιροθεσία (ἡ) [μοίρα 4] μτγν. προσδιορισμός τῶν γεωγραφικῶν μοιρῶν: Πτολ.Τετράθ.131, 'Ἡφαιστ.'Αστρ.2,11.

μοιροκλήθω δημ. κλῶθω, ὑφαίνω, ἐτοιμάζω, προσδιορίζω τὴν μοίραν τινας: Γρουπ.Σκ.Τετρ.115, 7 ξέρω τὸ μαῦρο ριζικὸ ποῦ μόνο μοιροκλῶθω.

μοιροκραντος-ον (κραναί) ποι. ὁ ὑπὸ τῆς Μοίρας προσδιορισθείς, ὁ ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης τετελεσμένος, ὁ ἀποφασισμένος ἀπὸ τῆν Μοίραν: Αἰαχ.Χο.ἀ1] ἔμμετρον δὲ διαί βίου μοιροκραντον ἐς ἀμαρ, αὐτ.Εὐμ.392.

μοιροκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἢ θεωρία, καθ' ἣν τὸ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τελοῦνται κατ' ἀντικειν ἀναγκαῖότητα ἀπορροῦσαν ἐκ μίᾳς ἀνωτέρας δυνάμεως καὶ κυριαρχούσης ἐπ' αὐτῶν, διαφερούσα τῆς αἰτιοκρατίας βλ.λ. κατὰ τὸ ὅτι δεχεται κυριαρχοῦσαν ἀνωτέραν δύναμιν, ἀ φαταλισμός: στωικὴ μοιροκρατία (ἡ ἀντίληψις τῶν Στωϊκῶν καθ' ἣν ὁ θεὸς ταυτίζεται μετὰ τὸ κόσμου, καὶ ἡ ἀναγκαιότητα τῶν φαιν. τοῦ κόσμου μετὰ τῆς φύσεως τοῦ θεοῦ), - θεολογικὴ μοιροκρατία (ἡ ἀντίληψις καθ' ἣν τὰ πάντα ἀπόκεινται εἰς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ, οὐδενὸς δυναμένου νὰ συμβῆ ἄλλως ἢ ὡς προκαθώρισε καὶ ἠθέλησεν οὕτω), - ἠθικὴ μοιροκρατία (ἡ περὶ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου θεωρία καθ' ἣν τὸ πᾶν ἔχει προκαθοριθῆ ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰς οὐδὲν δὲ ἴσχυει ἡ βούλησις τοῦ ἀτόμου διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ τελειωσί).

μοιροκρατικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μοιροκρατίαν βλ.λ., ὁ τῆς μοιροκρατίας: μοιροκρατικὴ ἠθικὴ διδασκαλία.

μοιρολατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μοιρολάτρου βλ.λ., οἰνεῖ ἡ λατρεία τῆς μοίρας, τὸ νὸ πιστεῖν τις τυφλῶς ἐπὶ τῷ κόσμῳ τὸ αἰτιον πάσης εὐτυχίας ἢ δυστυχίας εἶναι ἡ μοίρα καὶ ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἰς-οὐδὲν εὐθύνεται.

μοιρολάτρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ις-ίδος, δημ.-ισσα ὁ οἰνεῖ λατρεύων τὴν μοίραν, ὁ ἔχων τυφλὴν πλατιν εἰς τὴν μοίραν, τὸ πεπωμένος: οἱ Μωαμεθανοὶ εἶναι μοιρολάτραι' 2) συνεκδ. ὁ μὴ ἀντιδρῶν κατὰ τῶν ἀτυμιῶν του, ὡσεὶ ἐκ πίστεως ὅτι δὲν δύναται νὰ τὰσ ἀποφύγῃ.

μοιρολατρικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μοιρολατείαν ἢ τὸν μοιρολάτρην, ὁ τοῦ μοιρολάτρου ἢ τῆς μοιρολατείας: ἡ μοιρολατρικὴ ἀντίληψις τοῦ λαοῦ'] ἐπὶ ἀνθρ., μοιρολάτρης βλ.λ.

μοιρολατρικός νεώτ., δημ.-ἀ κατὰ μοιρολατρικὸν τρόπον: αὐτὸς σκυδὸν τὸ κεφάλι καὶ τὰ δεχεται ὅλα μοιρολατρικά.

μοιρολόγιτρα (ἡ) ἔγρ. τοῦ μορολόγιου.

μοιρολόγι (τὸ) ἔγρ. τοῦ μορολόγι βλ.λ.

μοιρολογία (ή) ἡ δ.γρ. τοῦ μοιρολογιστῆρα. **μοιρολόγος**-ον γλῶσσο, κ. νεωτ., δημ. θηλ.-α ὁ προλέγων τὴν μοίραν, τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων. **μοιρολόχος** (ή) μοίρα, λέλογχοι μτγν. ὁ λαμβάνων μέρος, ὁ συμμετέχων εἰς τι, ἰδ. εἰς κακὸν· Πολυδ.8,136 «οἱ μὲν διανεμόμενοι νεμητὰ καὶ μεριστὰ καὶ μερίται καὶ μοιρολόχοι, οἱ δὲ διανεμόντες δατητὰ».

μοιρολογῶ-έω μοιρολόχομαι διακλήρομαι, διανέμω τὰ κλήρου, διαμοιράζω· Ἀντιφ.ἀπ.20 [δ.γρ. μοιρολαχέιν κ. μοιροδοκεῖν] 2) μτγν. συμμετέχω κακοῦ τινοῦ· Πολυδ.7,135.

μοιρολογῶ-έω μτγν., συν. κ. δημ. λέγω εἰς τινα τὴν μοίραν του, προλέγω τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς αὐτόν· Ψκαλλισθ.1,14 μοιρολογῆσαι ἐαυτὸν [νὰ προεξέτασθαι τὴν μοίραν του] 2) συν. κ. δημ. δ.γρ. τοῦ μοιρολόγῳ βλλ.

μοιρονομία (ή) νεωτ. ἡ διαίρεσις εἰς μοίρας τῶν γωνιομετρικῶν ὀργάνων.

μοιρονόμιον (τό) νεωτ. ὁ κυκλικὸς βερνιέρος, ὄργανον ἐφορμοζόμενον ἐπὶ τῶν γωνιομετρικῶν ὀργάνων καὶ χρησιμεῖον εἰς τὴν ἀκριβεστέραν μέτρησιν τῶν γωνιῶν.

μοιρονόμος-ον μοίρα, νέμιαι μτγν. ὁ διανεμὸν τὴν μοίραν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὀρίζων ἐκάστω τὴν ἑαυτοῦ τύχην· Ἀριστ.δ.Λόγ.48[24],31.

μοιροφόρητος-ον μsn. ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας φερόμενος, ὁ κομισθεὶς ὑπὸ τῶν μοιρῶν· Σχόλ.Ἰλ.Θ 527, EM 51,31.

μοιροχάρτι (τό) δημ. τὸ κτ. ποι. ἔκφρ. βιβλίον, κατάστιχον τῆς μοίρας, ὁ χάρτις ἐν ᾧ εἶναι γεγραμμένα τὰ πεπωμένα ἐκάστου.

μοιρᾶ-ῶ μοίρα, μέλλ. -άσω, ἰων. -ήσω, μέσ. κ. παθ. μοιράωμαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐμοιρασάμην, ἰων. -ησάμην, παρακ. μεμοιράμαι, διανέμω, μοιράζω· Λουκ.Προμ.6 ὅτι ἐπιτραπέοι μοιράσσει τὰ κρέα, σαυτὸ μὲν τὰ κάλλιτα ἐφύλαττε» || μέσ. μοιράζομαι μετ' ἄλλων· Αἰσχ.Ἐπ.907 ἐμοιρασάσθε ὅξυκάρδοι κτήματα» || ὄμ. τὸ μέσ. λαμβάνω τὸ ὄξυ περιθίου μου, λαμβάνω τὸ ὄξυ τῆς μου ἢ κληρῶν μου, μτ. αἰτ.· Ναυμάχ.π.Στοβ.4,237 εἰ δὲ κεν ἄλλωσ ἀνέρα μοιρήσαιο· κ. μτ. γενικ.· Φάλαρ.Ἐπιστ.104, Φιλ.2,400 ὄσα φυχῆς μεμοιράσαι» || μτγν. εἰδ. οὐ μεμοιραμένα ἐγκλίσεις ῥήματα [μὴ ἐγκλιτικὰ ῥήματα]· Ἀπολλ.Δύσκ.131,24» || ὁ παθ. παρακ. ἐν γ' προσ. μεμοιράται εἰμσρται, εἶναι πεπωμένον, εἶναι γραφτό· Ἀλκίφρ.1,25 τεβνάων μεμοιράται ἡμῖν» || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μεμοιραμένα τὰ πεπωμένα· Ἰηπ.Ἐπιστ.26, Λουκ.Θε.Ε 13 ὄμως τὴν τύχην πράζουσαν τὰ μεμοιραμένα» 2) μτγν. τὸ μέσ. διασπᾶ· Ἀπολλ.Ρ 4,1533 ἐμοιρήσαντο χαιτάς» 3) μτγν. τήκομαι, λείνω· Νικ.Θρη.51 ἐνὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα χαλδάνη [δ.ἀνάγν. ἀντὶ ὑγερθηθεῖσα]

μοισά (ή) αἰολ. τ. τοῦ μοῦσα βλλ.

μοισάστας-α-ον μοῖσα(ι) αἰολ. τ. τοῦ μούσειος βλλ.

μοισῶ Ἀν.Κρ.1,278,14 ἐκ τοῦ μοῖσο καὶ μοισῶ παρὰ Συρακοῦσις».

μοῖτος (ή) ποι. σικελικῆ λ. ταυτοσημος πρὸς τὴν λ. χάρις βλλ.· Σώφρ.168, εἰκ.ἐν Λουκ.Εικ.12' κ. παροιμ.· μοῖτον ἀντὶ μοῖτου χάριν ἀντὶ χάριτος. **μοιχαγρία** (τά) ἰάγρα(ι) ἐπ. πρόσμιον ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν συλληφθέντα διά μοιχῶν· Ἦσ. «τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεῦματα» ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχαγρῆς ζημιότατος· Ὁδ.Θ 332 μοιχαγρῆν ὀφέλλει, **μοιχάζω** μτγν. μοιχᾶ βλλ., διαπράττω μοιχεύων· Ἀνάκ.π.Σουλδ. ἀκολάστον γυναικῶν μοιχάσσε. **μοιχεῖαν** (ή) μsn. μοιχάς, μοιχάλα βλλ.· Τζέτζ.Λυκόφρ.1108.

μοιχαῖνον μτγν. μοιχεύω βλλ.· Βέττ.Βάλ.118,5.

μοιχαλία (ή) μτγν. μοιχεία· ΚΔ Πέτρ.2,2,14 [δ.γρ. μοιχαλία].

μοιχάλος-ον μτγν. ὁ τῆς μοιχείας, ὁ κατὰ μοιχεύων, ὁ μοιχικός· Ἰω.Χρυσ.5,226,26.

μοιχαλις-ίδος (ή) μτγν.κνεωτ. αἰτ. κ. μοιχαλίν (ΓΔ Ὡα.3,1), μοιχάς βλλ., γυνὴ ὑπανδρος μοιχευομένη, ἔγγαμος γυνὴ πορνέουσα· ΠΔ Ἰεζ.16,38 καὶ ἐκδικήσασε ἐκδικήσασε μοιχαλίδος, ΚΔ Ρωμ.7,3 ἀρα οὐδὲ ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίζει ἐάν γενήται ἀνδρὶ ἐτέρω, Ἡλιόδ.8,9, Κατ. Ἀστρλ.Κ 811,264» || ὡς ἐπίθ. ἡ μοιχευομένη, ἡ διεφθαρμένη· ΚΔ Ματθ.12,39 γενεὰ πορνῆα καὶ ἀκατασφραγίστη ἐπιζητεῖ» 2) μτγν. συνεκδ. ἐν θρησκείᾳ, ἐν ἡ ὀπιστος, ἡ μὴ πιστεύουσα εἰς τὸν θεόν· ΚΔ Ἰάκ.4,4 μοιχαὶ καὶ μοιχαλίδας» 3) ἡ τᾶσις πρὸς μοιχεύων βλλ., ἡ λαγνεῖα· αὐτ.Πέτρ.2,2,14 ὀφθαλμοῦς ἔχοντες μεστός μοιχαλίδος καὶ ἀκατασφραγίστου ἁμαρτίας [δ.γρ. μοιχαλῆ] καὶ ἀκατασφραγίστου ἁμαρτίας [δ.γρ. μοιχαλῆ] καὶ ἀκατασφραγίστου ἁμαρτίας [δ.γρ. μοιχαλῆ] κτ. ἐπέκτ. γεν. ἢ πόρνη.

μοιχαλλοῦμαι (αι) μsn. οἱ ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Σ' ἄλλοιωθέντες τὰ ἦθη ὥστε ἐγκρίνουν τὸν ἄθεσμον αὐτοῦ τέταρτον γάμον· Στουδ.Θεόδ.832 [εκδ.Μ.Ι.].

μοιχάλας(ια) (τά) σχόλ. μοιχαγρία βλλ.· Σχόλ. Ὁδ.Θ 332.

μοιχάς-άδος (ή) κ. μsn. θηλ. τοῦ μοιχός βλλ.· Αἰσχίν.Σωκρ.20D, Βέττ.Βάλ.104,11, Τζέτζ.Χιλ.4,349 μοιχάς ἐσθὴ.

μοιχεῖα (ή) [μοιχεύω] κ. μsn. κ. νεωτ. ἡ πράξις τοῦ μοιχεύω ἢ μοιχεύομαι, ἡ παράβασις τῆς συζυγικῆς πιστάεως· Ἀνδοκ.4,10, Λυσ.1,36 τοῦσιν νόμοις τῆς μοιχείας χαιρεῖν ἐάν δεῖ, Πλάτ.Πολιτ.443A μοιχεῖται μὴν καὶ γονεῶν ἀμέλειαι, Φώτ. μοιχεῖας γραφαί, Σουλδ. ἐν λ. πέμπτῃ φθίνοντος, ΚΔ Ματθ.15,19 ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πορνῆοι, φθῶνι, μοιχεῖται, πορνεύει, κλοπαί, αὐτ. Μάρκ.7,21, αὐτ. Ἰω.8,3, αὐτ.Γαλ.5,19» || κτ. τὸ ρωμ. δικ. μοιχεῖα ἡ ἀθέμιτος σχέσις μετ' ἐγγάμου γυναικός, ἐν ᾧ ἐγγάμου ἀνδρὸς σπέρμα γυναικῆ ἐλευθερῶν λογιζέται πορνεία.

μοιχευανικός-ή-όν μsn. μοιχευανός βλλ.· Στουδ. Θεόδ.1069C.

μοιχευανός-ή-όν μsn. ἕκδοτος εἰς τὴν μοιχεύων, ὁ ἀρεσκόμενος, ὁ ἀγαπῶν νὰ μοιχεύῃ ἢ νὰ μοιχεύεται· Θεόδ.Στουδ.1084D.

μοιχευτής (ή) μτγν., θηλ. μοιχευτή, ὁ μοιχός βλλ.· Μαν.4,305.

μοιχευτός-ή-όν μτγν. ὁ μοιχευόμενος, ὁ μοιχικός βλλ.· Μαν.350.

μοιχεύτρια (ή) θηλ. τοῦ μοιχευτή, μοιχαλὶς βλλ.11· Πλάτ.Συμπ.191B καὶ ὄσα αὐ γυναικῆσ φίλανδροῖτε καὶ μοιχεύτρια, Πλουτ.Ἡθ.60F ἐάν δὲ πρὸς ἑτάειραν ἡ μοιχεύτρια ἐρωμένην κνημοῦσ τῆσ ἐξ ὀργῆσ καὶ ζηλοτυπίας ὑπογένηται, Πολυδ.6,189.

μοιχεύω κ. μsn. κ. νεωτ., μέλλ. μοιχεύω, ἀόρ. ἐμοιχεύομαι, μέσ. κ. παθ. μοιχεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐμοιχέσθην, παρακ. μεμοιχεύομαι, διαπράττω μοιχεύων, εἶμαι μοιχός, διασφραγίζω γυναικῆ, μτ. αἰτ.· Ἀριστφ. Ὀρν 558 μοιχεύοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβηον, Λυσ.1,15, Πλάτ.Πολ.360A ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναικᾶ αὐτοῦ μοιχεύσαντα, ΠΔ Ἰεζ.20,13 οὐ μοιχεύσεις, αὐτ.Λευτ.20,10,ΚΔ Ματθ.5,28 ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναικᾶ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆσ ἦδη ἐμοιχεύσεν αὐτήν, Βί. Ἀλεξ.268 πάλιν ὁ νόμος ἀπατᾶ θέλων αὐτὴν μοιχεύσαι» || τὸ παθ. ἐπὶ γυναικῶν· Ἀριστφ.Εἰρ.980 καὶ μὴ ποιεῖ γ' ἄσπερ αὐ μοιχευόμεναι δρᾶσι γυναικῆσ, Ἀριστ.1 Σ 586α,3' 2) εἰδ. ἐπὶ πτηνῶν, ἐρχομαι εἰς ἐπιμείζωμ. πτ. ἄ. γένουσ, διασαυροῦμαι· αὐτ.619α,10 τὰ γὰρ ἄλλα γένη μείκται καὶ μοιχεύεται ὅτι ἄλλήλων» 3) ἀμθ. διαπράττω μοιχεύων· Ξενοφ.11,3, Ἀριστφ.Νεφ.1076 ἐμοιχεύσασε τι, Ἀριστ.Ἡ Νικ.1129β,21,ΠΔ Λευτ.20,10 θανάτω θανατοσθῶσαν ὁ μοιχεύων καὶ ἡ μοιχευομένη» 4) μθφ.

λατρεύω ὡς εἰδωλολάτρης : αὐτ. 1ep.3,8 καὶ ἐμοίχευσε τὸ ξύλον καὶ τὸν λίθον· 5 μφ. ὁ μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σημ. ἐν φρ. οὐ μοιχεύεσθε μοι τὰ φιλήματα (δὲν θά μοι ὑφαρπαγούν τὰ φιλήματα κατὰ μοιχικὸν τρόπον) : Ἀχιλλ.Τάτ.4Β· 6) ρημστ. π.·μοιχεία, μοιχεύτρια, μοικιλία, μοιχευτός· Ἐκ ριζ. μιχ-, συγγ. τοῖς ὄμιχέω, ὄμιχος, ὄμιχισμα.

μοιχὴ (ἡ) μτγν. σπάν. τ. τοῦ μοιχῆος βλλ.: Ἀριστφ. Βυζ.π.Εὔστ.1761,24.

μοιχίαος-α-ον μτγν. ὁ μοιχίδιος, ὁ μοιχικός βλλ.: Βασ.2,821C.

μοιχίδιος-α-ον ὁ μοιχίος, ὁ μοιχικός βλλ.: Αἰλ. Ζ12,16· 2) ὁ ἐκ μοιχείας γεννηθείς, ὁ ὑποβολιμοίς, ὁ νόθος : Ἐκατ.369Γ, Ἱερ.1,137 ταῦτα ἄν ἐυρεθῆναι ἤτοι ὀπαδολομαία ἔντα ἡ μοιχίδια, Ὑπερείδ.ἀπ.42, Φιλ.1,598, Λουκ.Θε.Δ.22,1.

μοιχίδος-ἡ-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν μοιχὸν ἢ τὴν μοιχείαν, ὁ τῆς μοιχείας : ΨΦωκυλ.178 μοιχία λέκτρα, Λουκ.Μῆ Πιστ.Διαδ.14 μοιχίαί διαδοαί [κατηγορίαί ἐπὶ μοιχείαι, -μοιχική κλίση] ἢ κ. ἐπὶ πρσ., ὁ ρέπων, ὁ ἐπιρρηθὴς πρὸς τὴν μοιχείαν : Πλουτ.Ἡθ.18B τὸν ἀκόλαστον καὶ μοιχικὸν ἐν αἰσχύνῃ.

μοιχικός ἐπρρ. μτγν. κατὰ τρόπον μοιχικόν, μὲ τρόπον ἰδιόζοντα μοιχῶ : Ἀθανάσι.2,1173B, Στουδ. Θεόδ.590C ἐκβαλὼν ταύτην μοιχικῶς εἴληψε γυναίκα Θεοδότῃν.

μοιχίας-α-ον ποι. ὁ μοιχικός βλλ.: Ἀγαθ.ΑΠ5, 301Γ μοίχια λέκτρα κἀκίστα, -μοιχίων τέκνον (τὸ ἐκ μοιχείας αὐληθηθέν).

μοιχίς-ιδος (ἡ) μτγν. σπάν. τ. τοῦ θηλ. τοῦ μοιχῆος βλλ.: Ἀριστφ. Βυζ.π.Εὔστ.1761,24.

μοιχογέννητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ γεννηθείς ἐκ μοιχείας, υἱὸς μοιχαλίδος : Μαλάκ.1,86,6, Στουδ. Θεόδ.236Α, -μοιχογέννητον τέκνον.

μοιχολέγκτης (ὁ) μσν. ὁ ἐλέγκων τὸ ἐγκλημα τῆς μοιχείας ἢ τοὺς μοιχοὺς : Στουδ.Θεόδ.242B.

μοιχοζεύκτης (ὁ) μσν. ὁ ζευγύει νείε γάμον μοιχοῦς, ὁ τελὼν γάμον μεταξύ μοιχῶν, ἐπὶ τοῦ λερέως ὁστις συνέζευξε τὸν Κωνσταντίνον τὸν Σ' μετὰ τῆς Ζωῆς : Στουδ.Θεόδ.832C, αὐτ.1141C.

μοιχοζευκτικός-ἡ-ὸν μσν. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν μοιχοζεύκτην βλλ., ὁ τοῦ μοιχοζευκτοῦ : Στουδ.Θεόδ.1017C διὰ τῆς μοιχοζευκτικῆς ἐπικυρώσεως.

μοιχοζεύξια (ἡ) μσν. ἡ μετὰ μοιχοῦ σύζευξις, ὁ γάμος μετὰ τοῦ μοιχῶν : Θεόδ.Στουδ.1073B.

μοιχοκινάιδος (ὁ) μτγν. ὁ μοιχῆος ἀνα καὶ κινάιδος, ὁ ἀναιδῶς λίαν ἀσελγῆς : Λουκ.11,30,19.

μοιχοκινανία (ἡ) μσν. ἡ κινωανία, ἡ μερίζει, ἡ σύζευξις μοιχοῦ καὶ μοιχαλίδος : Στουδ.Θεόδ.443B.

μοιχοκτόνος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἀποκτείνων, ὁ φονεὺς μοιχῶν ἢ μοιχαλίδων : Γρηγ.Ναζ.2,54B.

μοιχοκύρωτος-ον μσν. ὁ ἐπικυρῶν τὴν μοιχείαν : Στουδ.Θεόδ.252Α, αὐτ.288B τῆς μοιχοκύρωτου Συνόδου.

μοιχαλέτης (ὁ) μτγν. ὁ μοιχὸς ἢ μοιχῶν ἀλετήρ, ὁ μοιχοκτόνος βλλ.: Γρηγ.Ναζ.2,89Α.

μοιχαλπητία (ἡ) μτγν. ἀπ. τ. τοῦ μοιχαλπησία, ἢ ἐπ' αὐτοφῶρῳ σάλληφτις μοιχοευμένω, μοιχοῦ ἢ μοιχαλίδος : Φρύν.Σοφ.Παρ.351).

μοιχαλπητος-ον σγῶλ. ὁ ἐπ' αὐτοφῶρῳ συλλαβανόμενος μοιχοῦς· τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μοιχαλπητα ὡς οὐσα, μοιχαλπηρια βλλ. : Σγῶλ.Ὀδ.Θ.332.

μοιχός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., θηλ. μοιχάς-ἄδος (Αἰσχίν.Σαμρ.20D) κ. μοιχαλίς-ιδος (ΠΔ'Ιεζ.16,381), σπαν. μοιχῆ Γ' Ἀριστφ.Βυζ.π.Εὔστ.1761,241 κ. μοιχίς-ιδος [αὐτ.], ὁ διαπαρῶν μοιχείαν, ὁ ὑποπλητῶν εἰς τὸ ἐγκλημα τῆς μοιχείας, ὁ μιλῶν τὴν ζήτην κοίτης, ὁ πορνεύων μετὰ ζήτης ὑπάνδρου γυναικός : Ἱππῶν.68 οὐ μοι δικαίως μοιχὸς ἀλῶνας δοκεῖ Κρίσις ὁ Χίος ἐν κασωρικῶ (ἰδομῶ), Σοφ.

ἀπ.1127,6, Ἀριστφ.Πλ.168 ὁ δ' ἄλοχος γε μοιχὸς διὰ σέ που παραίταται, Πλάτ.Συμμ.191B οἱ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γενόνασι, ΚΔ Λουκ.18,11 εὐχάριστ' σοι ὅτι οὐκ εἶπ.) ἴσπερ ὁ λοιπὸς τῶν τυθρῶπων ἀρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, αὐτ.Κορινθ.1,6,7, αὐτ.Ἐβρ.13,4, Βί.'Αλέξ.617 εἶτα προσέταξεν αὐτοὺς πάντας παρανομοῦντας, μοιχοὺς, φονεῶς· κ. παροιμ. : Φιλωνιδ.7 ὄρκοι μοιχῶν ἐπὶ ὄρκων οἴτινες ὡς οἱ τῶν μοιχῶν, δὲν τηροῦνται, Ἀριστφ. Αχ.849 κκαρμένοι μοιχῶν μῆ μαχαιρα ἐπὶ ὄνθρωπον ὁστις ἔχει ἐξυρηνμένην τὴν κόμην, ὡς ἐγένετο εἰς τοὺς ἐπ' αὐτοφῶρῳ συλλαμβανόμενους μοιχοῦς, Ἀπολλῶ Καρ.ὁ θύραν δι' ἧς γαλήη καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται [ἐπὶ τῆς κυρίας, τῆς ἐπισήμου εἰσόδου καὶ ἐπὶ ἄλλοις πράξεωσι]· 2) Πάπ. γεν. ὁ ἐραστής, ἐπὶ ὄρσνοκοιτίας· 3) μτγν. ὁ λατρεύων τὰ εἰδῶλα, κατὰ εἰδωλολατρικὸν τρόπον : ΚΔ'Ιάκ.4,4 μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἐχθρὰ τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

μοιχοσυνδρομία (ἡ) μσν. συνδρομὴ πρὸς μοιχοῦς, βοήθεια, ἐξυπηρέτησις τῶν μοιχῶν : Στουδ. Θεόδ.246B μὴ τὴν μοιχείαν καὶ μοιχοζεύξιν καὶ μοιχοσυνδρομίαν δεξαμένους.

μοιχοσυνδρομος-ον μσν. ὁ συντρέχων, ὁ ὑποστηρίξων, ὁ βοηθῶν τοὺς μοιχοὺς : Στουδ. Θεόδ.255D μοιχοσυνδρομῶν τε καὶ δλων τῶν μετὰ μοιχοῦ τὴν μερία θεμένων.

μοιχοσύνη (ἡ) μτγν. ποι. τ. τοῦ μοιχεία βλλ. : Μαν.4,394.

μοιχοσύνδοδος (ἡ) μσν. σύνδοδος ὑποστηρίξουσα τὴν μοιχείαν, ἐπὶ τῆς συνόδου ἧτις ἐνέκρινε καὶ ἐκύρωσε τὸν γάμον Κωνσταντίνου τοῦ Σ' μετὰ τῆς Ζωῆς : Στουδ.Θεόδ.1020D εὐηγγελίσασθαι ἡ μοιχοσύνδοδος τὴν μοιχοζεύξιν.

μοιχοσύστατος-ον μσν. ὁ συνήγορος τῆς μοιχείας : Στουδ.Θεόδ.249B τὴν μοιχοσύστατον αὐτῶν οἰκονομῶν δεχόμενοι.

μοιχότροπος-ον ὁ ἔχων ἦθη μοιχοῦ, ἢ ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς μοιχείαν : Ἀριστφ.Θεομ.392 τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδραγαθίας καλῶν.

μοιχοτύπη (ἡ) λεξ. μοιχάς, μοιχαλὶς βλλ.: Ἡσ. **μοιχουργός** (ὁ) μσν. ὁ πρωτοεργὸς μοιχείας ἢ ὁ συνεργῶν, ὁ βοηθῶν εἰς τὴν μοιχείαν : Στουδ. Θεόδ.247B τοῦ μοιχουργοῦ διαδόλου.

μοιχουφόρος-ον μσν. ὁ μοιχαλέτης βλλ. : Πρόδρ.Ἐπιστ.117.

μοιχοφίλος-ον μσν. ὁ φιλῶν τοὺς μοιχοὺς ἢ τὴν μοιχείαν, ὁ φίλος τῶν μοιχῶν : Στουδ.Θεόδ.235B τῶν μοιχοζευκτῶν καὶ μοιχοφίλων.

μοιχῶ-ἄω μοιχῶω βλλ.1) ἢ μ. μφ. πανούργως καὶ παρανόμως καταλαβάνων, δολίως σφετερίζομαι τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τινοσ : Σεν.Ἐλλ.1,6,15 Κῶνυμα δὲ εἶπεν ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλατταν· 2) τὸ παθ. μοιχῶμαι διαπαρῶν μοιχείαν, μοιχεύομαι καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικός : ΚΔ Ματθ.5,32 δεσ ἄν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτὸν παρακτός λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχάσθαι, αὐτ.Μαρκ.10,12 καὶ ἐάν γυνὴ ἀπολύσασα τὸν ἀνδρα γαμηθῆ ἄλλω, μοιχάται· 3) ἀπιστῶ, εἶμαι ἀπιστος πρὸς τὸν Θεόν : ΠΔ

Ἱερ.3,8 καὶ εἶδον δεῖπαι πάντων ὧν κατελήφθη ἐν οἷς ἐμοιχάτο ἡ κατοικία Ἰσραὴλ, αὐτ. Ἱεζ.23,37· 4) μφ. νοθεύω, διαστρέφω : Αἰκ.Ζ1,7,39 τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθέν ἢ μτγν. τὸ παθ. πλανῶμαι, παγιδεύομαι : Συνέβ.Ἐπιστ.5,167C μοιχάσθαι τὴν ἐκκλησίαν καὶ φευδοδιδασκάλους τινὰς ἐπιστάναι παγίδα ταῖς . . φυχαῖς.

μοιχῶδης-ους-ες μτγν. ὁ μοιχικός βλλ. : Κωμ. Ἀδέσπ.19,5D, Πτολ.Τετραβ.184.

μοικιλία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ροδοειδῶν.

μοκκώνωσις [ισί] βλαίσ.3 «επιφρονεῖς» πρβλ. μακκώω.

μοκκάς [σί] αιολ. τ. του μοκλός. βλλ.: *Ανακρ.88. **μόκος** [σί] δημ. κ. μόκος ὁ μογιλάος, ὁ ἐνεός, ὁ ἀγλασός, ὁ μουγγός: ἔμεινα μόκος ἰδέν ἐβγάλα λεξη' κ. ἐπιρρηματικῶς: κάνα μόκο [σιώπα].

μοκρότου [τό] πάπ. εἶδος τι λιθάνου, ἀρωματικῶν θυμιάματος.

μόλα δημ. νουτ. προστ. του μολάρω βλλ., ἥτις ἀπέθῃ ἀπλοῦν κέλευσμα σημαῖνον ἔα, ἀφασε, λύσε: ἀέπειτε μτ. ε. νουτ. λ. ολον: ἔγια μόλα [ἀφασε], μόλα μῆντου ἴσφασε ἐντελῶς, τίρα μόλα [μεθέλαει, μόλα κάθο ἰεᾶ τὸ πρυμνήσιον].

μολάρω δημ. κ. ἀμολῶ-ᾶω κ. μολαίρων, παρατ. [ἑ]μόλαρα, ᾄορ. [ἑ]μολάρισα κ. ἀμολάρισα κ. ἀμολήσα, παρακ. παρ. μτχ. μολαρισμένος, ἀφήνω τὴν ἑλευθερον, ἰδ. χαλαρώνω π. τοῖς ναυτ.: μολάρω τὸ σκονί - τὰ κουπιά - τὴ μούδα, δ.δίστ. πῆρε βροιάς καὶ μόλαρε.

μολαταῦτα [μὲ ὄλα ταῦτα] ἐπίφρ. δημ. κ. μολοντοῦτο ὄμως, ἐν τοῦτοις, ἐν τοσοῦτω, παρ' ὄλα αὐτά, ἀποδίδεται εἰς τὸ μολονότι βλλ.: μολονότι ἦταν ἐργαστικὸς, μολαταῦτα δὲν ἐκατάφερα νὰ ἴσῃ οὔτε ὑποφρατὰ κ. ἄνευ τοῦ μολονότι: βριστήκαν, μολαταῦτα μιλοῦνται.

μολᾶχη [σί] μαλᾶχη βλλ.: *Ἐλ. Ἐπιγράμμ.1135.

μόλις-ιδος [ή] Ἦσ. «βᾶρος ἐπὶ τὰ μῶν».

μόλγης-πτος [ό] μτγν. μοχληρός βλλ.: Κράτ. Γραμμ.π.σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.959: πρβλ. μόλγος 31.

μόλγην-ον μτγν. ὁ ἐκ δέρματος βρός: Θεοδωρίδ.π.Πολυδ.10,187: μολγίνοι φυσήπτες.

μόλγος [ό] ασκόκος ἡ ἀσκόκῃ ἐκ δέρματος βρός ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν. Ταραντίων: Πολυδ.10,187. || ἐν φρ. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σα ἰσπρέπει νὰ σοῦ ἀράσσουν τὸ τομάρι: Ἀριστφ. Ἰππ.963: μολγὸν αἰνεῖν ἰστένι ἀσκόκον δεῖρειν, ἀμφ. εἰκ. ἐν Ἀριστφ.ἀπ.101, αὐτ.694. 2) Σουῖδ. ἀμόλγης» 3) μολγός [ή] βλαίσ.4 ἀκόλουθος.

μολγούλη [ή] νεώτ. ζωολ. γένος χιτωνοφόρων ἐκ τῶν ἀσκόκων.

μολγῶ Ἦσ. «νέφος».

μολεῖν ἀπαφφ. ᾄορ. β' του βλώσκω βλλ.: ἐκ τοῦτου μτγν. ὁ ἐνεστ. μολῶ-ῶω: Σχολ. Ὁδ.Ρ.219.

μόλαμα [τό] δημ. μόλυσσις, μόλυσμα: ἀπὸ μόλεμα τοῦ ζουραφιοῦ ἐβγάλε τὰ σπιριά αὐτά.

μολέσθαι μωλεῖσθαι, δικάζεσθαι κατὰ κλήσιν: Νόμ.Γόρτυνος ἐν Ἐπιγρ.

μολεύω [ί] μτγν. κόπη τὰς παραφιστάς τῶν δένδρων καὶ τὰς φυτεῦς: Λεξ. Ἀπ.π.Πολυδ.7,146: πρβλ. μολοῦω, μωλώω.

μολεύω [2] δημ., ᾄορ [ἑ]μολέφα, παθ. μολεύομαι, παρατ. [ἑ]μολεῦομαι, ᾄορ. [ἑ]μολεῦθηκα, πασκα. μτχ. μολεμένος, μολύνω τινά, κάμνω νὰ μολυνθῶ, μεταδίδω μόλυσμα ἢ νόσημα: Βιζύην.129,33 ἄρναξ' ἀπὸ τοῦς χριστιανοῦς... τὸν ἰδρω τὸ προσώπου τους καὶ μόλεφε τὴ γῆ, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 33,13 δὲν τὴ μολεύουν στοχασμοὶ φτωχοὶ τῆν τέτοια θλίψη, Ποταμ.Παράκ.35,2 μολεμένα ρημάδια στὸ χῶμα.

μόλη ἔληρ. Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου.

μολήσις-κως [ή] μολεῖν μτγν. ἔλευσις, ἐρχομός: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. μολονε.

μολισαχθῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐνεκα μολύβδου βαρύς, ὁ μολυβδωμένος: Φιλ.ΑΠ 6,103 στάθμην ἰθιτανῆ μολισαχθᾶ.

μολισαῖνα δ. γρ. τοῦ μολύβδου βλλ.

μολισσος δ. γρ. τοῦ μολύβδου βλλ.

μολισθικός δ. γρ. τοῦ μολυβθικός βλλ.

μολισσῶδης-ον μτγν. ὁ δεδεμένος, ὁ ἐστρεμωμένος διὰ μολύβδου: Πολυδ.6,88.

μολισσός δ. γρ. τοῦ μολύβδου βλλ.

μολισσοτήξ δ. γρ. τοῦ μολυβδοτήξ βλλ.

μολισθουργός δ. γρ. τοῦ μολυθουργός βλλ.

μολισθοχός δ. γρ. τοῦ μολυθδοχός βλλ.

μολισθιον [τό] μτγν. ὑποκαρ. τοῦ μόλιθος βλλ., μολισθιον βλλ.: Ἦρωμ. Αὐτομ.30,3.

μολισθινο-π-ον μον. ὁ ἐκ μολύβδου, ὁ μολύβδινος, ὁ μολυθένιος: Παῦλ.Αιγ.6,25.

μολισθιον [τό] μτγν. ὑποκαρ. τοῦ μόλιθος βλλ. ἄνευ ὑποκαρ. σημ., ὡσπὴν μολυθωμένος: Ἀντυλλ.π. Ὁρειδ.10,19,5.

μολισθινοῦς-οὐς-ές σχόλ. γλώσσα. τοῦ μολοθρός βλλ.: Σχόλ.Νικ.Θηρ.662.

μολισθός [ό] ἐπικ. τ. τοῦ μολύβδου βλλ., μολύβι, μ. ἄσας π. Ὀμ.: Ἰλ.Α.237 ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἀργύρω ἀνταμῆν, μολισθός ἄς, ἐτραπέτ' αἰχημὴ ἴσαν μαλακὸν μέταλλοι, Καλλ.Ατ.3,1,30 κ. θηλ.: Ἀντιπ.Σιδ.ΑΠ.9,723. Πάπ.: εὐρίσκειται καὶ ἐν τοῖς κώδ. τὸν Φιλ.Μηχ.Βελον.80,7, αὐτ.90,9, Αἰλ.Ζ1.14,26.

μολισθοφυγγῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐσφιγγμένος, ὁ συνδεεμένος διὰ μολύβδου: Ὀππ.Κυν.1,155.

μολισθομαί-ομαί, παρακ.ἀπαφφ. μωλοισθῶσαι μολυθδοῦμαι βλλ.: Ἀριστ.90.

μολισθουργός βλλ.: μολυθουργός βλλ.: Πρὸκλ.Τετράθ.251.

μολισθοῦς-ή-ον μτγν. ὁ μολύβδινός, ὁ ἐκ μολύβδου: Φιλ.Μηχ.Βελον.95,14, Στρασ.16,2,13 κλίβανος καθεστὴ ἀπὸ τοῦ ὄφρουμένου σκάφους, μολισθοῦς, εὐρύστομος, Διόδ.Σ.2,10, Ἀπολλ.Δ.αμ. Πολιορκ.158,8. Ἀθῆν.14,621Α εἰς μολισθὴν κεραμίδα, Σέξτ. Εμπ.Μαθ.10,160 μολισθὴ σφαιρα.

μολινία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀγρωστοειδῶν.

μολινοσιός [ό] νεώτ. ἡ θεωρία τοῦ Μολίνα περὶ τῆς σχέσεως τῆς θείας χάριτος πρὸς τὴν ἑλευθερίαν τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν ἡ θεία πρόνοια εἶναι ἡ αἰτία πάντων, ὅθ. καὶ τῶν ἑλευθερώων πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ μορφῇ τῆς συνεργείας.

μόλις ἐπίφρ. τροπ. κ. χρον. κ. σὺνδ. χρον. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., τ. μεθωμυρικός τοῦ μόγις βλλ. ἐπικρατῶν π. τοῖς τραγ., κωμ. κ. τῷ Θουκ., ἐν φ' ἀπὸ τοῦ Πλάτ. κ. ἐν τῇ μτγν. πεζ. προτυμῆτο τὸ μόγις [τό Μεθ. ἀντγρ. τοῦ Αἰαχ. ἔχει ἐκἀκτερον τῶν τύπων τοῦταν δῖς, τὸ δὲ Λαυρ. τοῦ Σοφ. ἀέπειτε τὸ μόλις, πάρα πολὺ ὀλίγον, μετὰ δυσκοιλίας, μὲ κόπον: Σοφ. Ἀντ 290, αὐτ.1105, αὐτ. Ἦλ. 575 ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ κἀντίβας μόλις ἔθυσεν αὐτήν, αὐτ.Φιλ.329, Ἀριστφ.Νεφ.1363, Πλάτ.Θεαίτ.142Β ζῶντι καὶ μάλα μόλις κῆδω. W μόγις, Εὐθουλ.30 μόλις πάnu, Ἀριστφ.Μεταφ. 1019α,31 μόλις καὶ ἡρέμα πάσχειν ἰσχεθῶν οὐδὲλωσι [κώδ. Αβ.μόγις, αὐτ.Φυσ.217β,32 ἡ ἄδωσ οὐκ ἔστιν ἡ μόλις, Φιλημ.88,8 πάnu μόλις, ΚΔ Πράξ. 14,18 καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν οὐσίους, αὐτ.27,7, αὐτ. Ρωμ.5,7, σὺτ. Πέτρ.1,4,18, Πρόδρ.2,224 καὶ μόλις νὰ μὴ σφερούσιν θυννώκομα δαμάκια, Πασαδ. Πασχ.Διηγ.43 δν [κορμόν δρυός] τρεῖς ἀνδρες συνάπτοντες τὰς ἀργυρίας, μόλις ἤδυνον τὴ ἀγκυλασσιαν, Δροσ. Ἀμαρμ.85 εἰς τὸ φῶς αὐτὸ μόλις τῆν διέκριναν. || συνη. κ. μτ. ἀρνητ. μορλοῦ οὐ μόλις [ἔξ] ὀλοκλήρου, παντελῶς: Αἰσχ. Ἀγ.1082, αὐτ.Εὐμ.864 θυρατὸς ἔστω πόλεμος, οὐ μόλις παρών [πολὺ πλησίον], Εὐρ.Ελ.334 θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς. 2) νεώτ. κ. δημ. μτ. ἀρρηθμικῶν σημαίνει προσέγγισιν κατὰ τὸ μέγιστον δυνατὸν δριον εἰ δυνατόν τις νὰ ὑπερβῇ: ἦταν φαλακρός, ἀν καὶ μόλις εἰκοσι χροῶν' 3) νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπίφρ. χρον. μτ. μικρῶ, πρὸ ὀλίγου: μόλις ἐφθασα, ὡλις βγήκε ὁ κύριος, ὡλις ἔφυγε τὸ τραῖνο. 4) νεώτ. κ.δημ. σὺνδ. χρονικός εὐθύς ὡς, ἀμέσως, ἄμα: Βιζύην.12,1 μόλις πάρα καὶ γευθᾶ, γέρν' ἐκεῖνος τὸ κεφάλι.

μολίσκω λένεστ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἔμολον, ἀπαρφ. μολεῖν) βλώσκω βλλ. : ΕΜ 201,25, Σχολ. Ἰλ.Α 173.

μολλοῦγιγον (τῷ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν πορτογαλιζιδῶν.

μολ(λ)ωχτός-ή-όν δημ. ὁ.τ. τοῦ μολιλιωχτός βλλ. **μολοβρίων** (τῷ) μτγν. ὁ. τ. κολόβριον (Ἀριστ. Βυζ.π.Εὔστ.) 1817,19) νεογόν ἀγρίου χοίρου : Αἰλ.Ζ1 7,47 τῶν δὲ ἀγρίων ὤων τὰ τέκνα μολόβρια ὀνομάζουσιν, Ἡσ.

μολοβριτρόφος ὅς ἰή μιν. ὕς τρέφουσα μολόβρια βλλ., ἀγριογοῦρα : Φιλῆς 1,92 (ἔκδ. Μιλ.)

μολοβρίτης (ὸ) ὕς, ἀγριογοῦρα : Ἰππῶν.77, Αἰλ.Ζ1 7,47 ἀκούσεις δ' ἄν τῶν Ἰππῶνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ὄν μολοβρίτην που λέγοντος.

μολοβρός (ὸ) ἰμολεῖν, βοράϊ κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆν βορᾶν σπειδῶν, ὁ ἀκόρετος τροφῆς, ὁ λαίμαργος, ὁ γαστρίμαργος, ἐπὶ ἐπαύται : Ὀδ.Ρ 219 πῆ ὅτι τόνδε μολοβρόν ἀγεις, ἀμέγαρος συβῶτα, πτωχὸν ἀνιπρόν, δαίτων ἀπλουμάνηρος, αὐτ.Σ 26, Λυκόφρ.775' || κ. ὡς ἐπίθ. ὁ χαμηλός, ὁ ταπεινός, ὁ μόλις αὐξανόμενος : Νικ.Θηρ.662 πεδῶσα μολοβρὴ ρίζα ὑπαργήσασα.

μολόγημα (τῷ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ μολογᾶ, ὁμολογία, τὸ ὁμολογήθῃν.

μολογῶ-ῶσ μιν. κ. δημ., μέλλ. μολο(γ)ῆσω, ἀορ. ἐμολό(γ)ησα, παθ. παρκαμ.χ. μολο(γ)ημένος, ὁμολογᾶ, ἀνακοινῶ, διηγοῦμαι, ἐκφορῶ ἡ τι : Ἐρω τὸκρ.3,762 μὲ τῆν ἀγάπῃ μολογᾶ καὶ γιναρικό γυρεῖται, αὐτ.4,1773, αὐτ.5,111) μεγάλον πρᾶμα ἦτονε νά μὴν τὸ μολόγησ τοῦ φίλου ντου' || φανερώων, μαρτυρῶ : αὐτ.1,1745, αὐτ.2,28 καὶ μολογᾶς καὶ δειχνης τὰ χωμένα, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 40,5, αὐτ.59,5 παίζει τ' ἀγέρι στῆ ροδιὰ κ' ἡ φυλλουριά τῆς οἰκίας καὶ μολογᾶι τὸ μυστικό || δημ. καταδίδω : δ.τραγ. ὅλα θὰ ντά μαρτυρήσω, Τσάρκα, σκιάδα νά μὴ ζῆσω' || δημ. διηγοῦμαι παραδεδομένον τι, παραδίδω, λέγω : καθῶς μολογᾶνε οἱ παλιότεροι, εἶδος ἔβγανε ἐνα στροχειῶ, - γιά μολόγα μας τί εἶδος' 2) ἔχω ἰκανότητος ἡ προτερήματα, ἀξίζω : αὐτὸς δὲ μολογαίε τίποτα, - κάτι μολογαίε αὐτὸ τὸ φαί.

μολόθουρος (ἡ) μτγν. εἶδος ἀειθαλοῦς φυτοῦ κτ. Ἡσ. «μολόθουρος ἀσφοδέλος, ἡ ἀσπρινὸν τι καὶ ἡ ὀλόχοινος» : Εὐφορ.133 πτώκεις ἀειχλωροσίην ἰαυέκων μολοθούροις, Νικ' Ἀλεξ.147 πᾶσα .. μὲν ὕψι τέθηγεν οἴηπερ μολόθουρος, Σχολ. Νικ.Θηρ.681 οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς ἀειθαλεῖς, λευκά φύλλα ἔχοντες, .. ὁμοιοὶ ὄντες τοῖς αἰχλοάζουσι τῆς μολοθούρου.

μολόκος (ὸ) δημ. τὸ ποδῆς καὶ ἐτήσιον φυτὸν μαλᾶχῃ ἡ στρογγυλὸφύλλος.

μολονέτι σύνδ. ἐναντιωματικὸς νεώτ. [μὲ ὄλον ὀτι] ἐν καί, ἐν καί, καίτοι, καίπερ : μολοντόι δὲν εἶναι πολὺ πλοῦσις, προσέφερε σεβαστόν ποσόν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως.

μολοντοῦτο σύνδ. ἐναντιωμ. νεώτ. [μὲ ὄλον τοῦτο] ἐν τοσοῦτω, ἐν τούτοις : ἐννώριζε ὅτι τὸν ἐπερίμενα, καὶ μολοντοῦτο δὲν ἴθλε.

μολορχός (ὸ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερῶν φυτοφάγων κεραμβυκιδῶν ἐντόμων.

μολοσαίμαθος (ὸ) [ἐνν. ποῦς] μτγν. κ.μ.σν. μετρικός ποῦς συγκείμενος ἐκ μολοσσού καὶ ἰάμβου, ἦτοι - - - - : Διομ.481Κ.

μολοσσικός-ή-όν κ. ἄττ. μολοσσικός ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μολοσσός, ὁ τῶν Μολοσσῶν ἡ ὁ ἐκ Μολοσσίας : Σοφ.ἀντ.795 μολοσσικαὶ χεῖρες, Ἀριστ.Θεσμ.416 Μολοσσικοῦ τρέφουσι .. κύνας [εἶδος μεγάλου ἀγρίου καὶ λυκοειδοῦς κύνος, ὃν μετεχειρίζοντο οἱ ποιμένες], Ἀπολλῶδ.2,7,3,3 ἐκδραμῶν κύνων τῶν Μολοσσικῶν ἐπ' αὐτὸν ἐφέρετο, Ἀθῆν.12,540D κύνας μὲν μολοσσικὰ καὶ Λακαίνας εἰσαγαγόντες' 2) τὸ

θῆλ. μολοσσική ὡς οὔσα, εἶδος ὄρχησεως : Ἀθῆν. 14,629D ἰαμβική, μολοσσική, ἐμῆλεια.

μολοσσαίς-ἰδος μτγν. κ. ἄττ. μολοσσίτις, θῆλ. τοῦ Μολοσσός βλλ.11 : Πολυδ.5,39 μολοσσίς κύνων || ὄμ. Μολοσσίς (γῆ) ἡ Μολοσσαία : Πλάουτ. Ἡθ. 297Β ὦψισαν περὶ τῆν Μολοσσίδα.

μολοσσαίς-όν κ. νεώτ., ἄττ. μολοττός, κ. θῆλ. μολοσσίτις ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τῆν Μολοσσίαν, ὁ τῆς Μολοσσίας, ὁ ἐκ Μολοσσίας : Σίμων.31 ὄργανον Μολοσσόν, Αἰσχ.Πρ.829 ἡλθεσ πρὸς Μολοσσά γῆς πέδα' || τὸ ἀρσ. κτ. πληθ.

Μολοσσοί (ἡ) ἡ κἀτοικίη τῆς Μολοσσίας, ἑλληνικὸν φύλον κατοικοῦν ἐν Ἠπειρῷ : Ἡρ.1,146 **Μολοσσοὶ** καὶ Ἀρκάδες Πελασγοί, Εὐρ. Ἀλλ.594 ἀμφὶ μὲν ἀελίου κρεφάσιν Ἰπποδάσσιαν αἰθέρα τῶν Μολοσσῶν, Ὀσικ.2,80 **Μολοσσῶν** δὲ ἦγε, Πολυδ.8,27,14,3 τῶν δὲ Μολοττῶν .. τῆν γέφυραν κατεῖληφοντο, Διόδ.Σ 11,56 τὸν Μολοττῶν βασιλέα' 2) εἶδος μεγαλόκων ποιεμικῶ κύνος : Ὀππ.Κυν.1,375 Μολοσσός κύνων || νεώτ. ζωολ. γένος χειροπτερῶν χειροπληθῶν θηλαστικῶν

3) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. μολοσσός ὡς οὔσα. εἶδ. ἐν τῇ μετρικῇ, ἐξήσχητος ποῦς τοῦ δευτέρου εἰδοῦς, συγκείμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν, γινόμενος δὲ ἐξ ἰωνικῶ ἀπὸ μείζονος ἡ ἰωνικῶ ἀπὸ ἐλάσσονος διὰ συναυρέσεως τῶν δύο βραχέων συλλαβῶν μολοσσός ἀπὸ θεσεως — — — κ. μολοσσός δ' ἀρσεως — — — : Διον. Ἀλ.Συνθ.17, Ἡρασιτ.3,2,ἀπ.11,2.

μολοσσοπύθειος (ὸ) [πούς] μτγν. μετρικός ποῦς συγκείμενος ἐκ μολοσσού καὶ σπονδείου, ἦτοι — — — | — — — : Διομ.482Κ.

μολότοιχο (τῷ) περιφραγμα ἀγροῦ ἐκ συνεχωρευμένου χρώματος.

μολουκία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος χειλανθῶν κοσμητικῶν φυτῶν.

μολοῦμαι μέλλ. τοῦ βλώσκω βλλ.

μολουρίς-ἰδος (ἡ) ἰμολεῖν, οὐράϊ μτγν. εἶδος ἀκρίδος : Ἡσ. «μολουρίδες βοτραχιδεις καὶ τῶν σταχῶν τὰ γόνυατα : Νικ.Θηρ.146 ἀγρῶσων λειμῶν μολουρίδας ἡ Βοτραχιδεις' πρὸβ. μολουρίς, μολυρίς' 2) Ἡσ. «μολουρίς' αἰδοῖσιν. κολοδὴ λόγγη. ἡ μόλις σαρῶν».

μολουρίς (ὸ) μτγν. εἶδος ὄψεως : Νικ.Θηρ.491.

μολοῦω Ἡσ. «μολοῦειν' ἐγκόπτειν τὰς παραφύδας» πρὸβ. μολεῦω.

μολοφθεός Ἡσ. «ἐγκρυφίας».

Μολόχ (ὸ) νεώτ. κ. Μολόχ ὀνομαστο ἀρχαίου θεοῦ τῶν Ἀμμωνιῶν καὶ Μωαβιτῶν, εἰς ὃν προσεφροντο ἄνθρωπινα θύματα κ. ἰδ. παιδία' || μτγν. θεός τῆς ἀνθρώποφαγῆς, τῆς ὀμότητος καὶ τῆς ἀπανθρωπίας : ἐθυσίασθησαν χιλιάδες ἀνθρώπων εἰς τὸν Μολόχ τὸν πολεῖον' 2) εἶδ. ζωολ. μολόχ γένος σαυροειδῶν ἀγαμιδῶν ἐρπετῶν.

μολόχα (ἡ) δημ. τὸ ποδῆς φυτὸν μαλᾶχῃ ἡ ἀγρία' || γεν. διάφορα εἶδη φυτοῦ μαλᾶχῃς.

μολοχάνθι (τῷ) δημ. τὸ ἄθος μολόχης.

μολόχη (ἡ) κ. δημ. τὸ ποδῆς φυτὸν μαλᾶχῃ ἡ ὄγρια : Ἐπιφ.153 πρᾶπτερος ἔγwege μολόχας, Ἀντιφάν.158 τρωπῶντος μολόχης ρίζαν, Φιλ.Μηχ.Βε- λισπ.89,10,Δισκῶν.2,118' || δημ. τὸ ποδῆς καὶ ἐτήσιον φυτὸν μαλᾶχῃ ἡ στρογγυλὸφύλλος.

μολόχινος-π-ον μτγν. ὁ ἐξ ἰῶν μολόχης ἡ ὄχων τὸ χρῶμα τῆς μολόχης : Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.6 [ἰμῆτι] μολόχινα καὶ σινδόνες, οὐτ.49 μολόχινον ὀδόνιον, αὐτ.48 σινδόνες μολόχιναι, Πλάμ. πα- φῶρια μολόχιναι' || ὁ ἐκ μολόχης κοτεινευρισμένος : Ἀνδορῶν.π.Γαλ.13,490 μολόχινος ἐμπλάστερο ..

μολοχίον (τῷ) μτγν. ἀντὶ μολόχινου βλλ. : Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.2,124,2.

μολοχίτις λίθος (ἡ) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου ἔχοντος χρῶμα μολόχης : Πλίν.Φ137,114.

μολόχορτο [τό] δημ. τὸ ποώδες φυτὸν γεράνιον τὸ κοινὸν ὀρριζόν.

μολόχος [ὸ] μγν. τὸ φυτὸν μαλάχη βλ.λ. : Διοκλήτ. Ἐδικτ.6,5 μολόχο [ὸ] γρ. μολόχοι.

μολπάζω (μολπή) μέλω, φάλλω : Ἀριστ. Βάτρ. 379 τὴν Ἑσπεριαν . . τῆ φωνῇ μολπάζων, Ἐρμησιαν.7,77 Βατιῖδα μολπάζοντα θοήν. 2) ρηματ. π. μολπάσθης, μολπάστρια.

μολπάτος-ον [μολπή] ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μολπήν, ὁ τῆς μολπῆς, ὁ ἀρμονικός, ὁ μελωδικός : Ἦριν.6,7 γάμων μολπατὸν αἰοῖδᾶν ἐς θρήνων . . φθέγμα μεθρημάσας.

μολπαρχῶ-έω Ἐπιγρ. ἀρχῶ, ὀδηγῶ τὴν μολπήν βλ.λ. ἢ : Ἐπιγρ. Ἀμοργ. μολπαρχήσας.

μολπάσθης [ὸ] μολπάσθῃ μγν., δωρ. μολπαστάς ὁ μολπάζων, φάτης, αἰοῖδος, χορευτής : Θεοδώρ. ριδ.ΑΠ.6,155 κόματι . . ἄς ἀπὸ Φοιβῆ πῆξαστο μολπαστῆ κῶρος ὁ τετραστής ἢ Ἦσ. «συμπαίκτης».

μολπάστρια [ἡ] ὄρχ. λεξ. θηλ. τοῦ μολπαστή, πη.π. Ἦσ.

μολπαῦω εἶμαι μολπῶς, ἀνήκω εἰς τοὺς μολποῦς βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἐπὶ πρῶτανέως Ἀθηναιοῦρου ἱεροῦ-οντος Μενίππου . . μολπεισάντες ἀνεθῆκαν.

μολπή [ἡ] [μελπή] κ. μων. κ. νεώτ. φῶδῃ, ἄσμα μετ' ὄρχηστος, μέλος μετὰ χοροῦ : Ἰλ.Τ.606, Ὀδ.Ζ.101 τῆσι 2) καὶ Ναυσικάδα λευκώλενος ἴρρητο μολπή. 2) κ. μων. κ. νεώτ. φῶδῃ, ὄψα, τραγουδοῖ : Ἰλ.Α.472 οἱ δὲ πανμίεριοι μολπή θεὸν ἱλάσκοντο, αὐτ.Ν.637 κόρος ἐστί, . . μολπήε τὸ γλυκερὸς καὶ ἀρμόνιος ὄρχηθμοιο, Ὀδ.Α.152 μολπή τ' ὄρχηστῆς τῆ, Ἦσιδ.Θ.6/ αἱ τὸτ' ἴσαν πρὸς Ὀλυμπιον ἀγαλλόμενοι ὅτι καλῇ ἀμρόροσῃ μολπή, Σαοφ. ἐν Λυρ. Συμκλ.25,5, Πινδ.Ο.10,84 χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάζει μελέων, αὐτ.6,97, Αἰσχ. Ἀγ.106 θεῶδεν κατανεῖει πειθῶ, μολπᾶν ἀάκων, Εὐρ. Ἀκκ.454 τοῖαν ἔλιπεσ θανοῦσα μολπᾶν μελέων αἰοῖδοῖς, Ἀριστ. Βάτρ.370 ὕμει δ' ἀνεγοίρετε μολπᾶν, αὐτ.383 ἐπικοσμοῦντος ζα-θῆεις μολπαε κελασθεῖτε, Μησιμ.4,57 μολπὰ κλαγγᾷ, Λουκ. Ὀρχ.23 προσαρτυρήσας . . καὶ τὸ ἦδὺ τῆ μολπῆ, Μηνσι.12,4 Ἐσπ. Ἀπολ. τὴν καλλιέκλαδον καὶ λιγυρὰς μολπαε κατακλιθῶσας . . τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐβαλοῦν ἀπῶδονα ἢ μγφ. μουσικός τόνος, τερπνός ρυθμικός ἦχος : Σοφ. Φιλ.212 οὐ μολπᾶν σύριγγος ἔχων, Εὐρ. Ἦρ.684 παρὰ τὴν χέλυσος ἐπιστάτος μολπᾶν καὶ Αἴβων αὐλόν, Ζαλοκ.106,14 ἡ . . μολπή τῶν κυμβάλων.

μολπηθῶν ἐπίρρ. ὡς μολπή, δίκην μολπῆς, ἐν εἰδεί μολπῆς : Αἰσχ. Πέρσ.389 πρῶτων μὲν [ἡ] καὶ κέλαδος Ἐλλήνων πάρα μολπηθῶν πύφησιν.

μολπητῆς-ιδος [ἡ] μγν., δωρ. μολπητῆς ἡ ἄδουσα καὶ ὀρχουμένη, φάτης, χορευτρία : Λεωνίδ. ΑΠ.6,288 κερκίδα, τάν Ιστών μολπητῆδα.

μολπηκοῖ [οἱ] Ἐπιγρ. μολποῖ.

μολποδῶρα [ἡ] Ἐπιγρ. ἡ δωροπασα τὴν μολπήν, τίλος τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ.

μολποῖς [ὸ] Ἐπιγρ. κ. ἀρχ. λεξ. κτ. Ἦσ. «φῶδος, ὕμνωδός, ποιητής» ἢ Ἐπιγρ. κτ. πλθθ. μολποῖ θλασας αἰοῖδῶν, σωματεῖον μουσουργῶν ἐν Ἰωνία.

μόλσον Ἦσ. ἐσελίνο κυσλός, καὶ ἄνθος, οἱ δὲ τὴν ὑποφῶδα.

μόλσος Ἦσ. «ὁ δῆμος, Αἰολεῖς» 2) Ἀρκάδ. 76,2 «μόλσος ὁ δῆμος καὶ τὸ σέλιον».

μολτύω Ἦσ. «τὰ κοικκύμηλα».

μολυβδῆς ἄτος [ὸ] πάπ. ὁ περὶ τὴν κατεργασίαν τοῦ μολυβδίου ἀχολογούμενος.

μολυβδάδες [οἱ] δημ. χυτὰ μολυβδία δοχεῖα ροκῆς.

μολυβδάζωτιδιον [τό] νεώτ. χημ. ὁ ὑδροαζωτικός μολυβδος.

μολυβδαινα (ἡ) κ. νεώτ. τεμάχιον μολυβδίου προσδεόμενον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀρμιάς πρὸς ταχύτερον καταβύθισιν ἐν τῷ ὕδατι, ἡ μολυβθῆρα Ἐύστ. «ὁ πρὸς τῆ ὀρμιά καὶ τῷ ἀκίετω περιεβήμενος μολυβδὸς διὰ τὸ βάπτειν γανκτισθαῖα : Ἰλ. Ω.80 ἡ δὲ μολυβδαινα ἰκέλη ἐς βυσσὸν δρῶσεν» ἢ νεώτ. ἕκαστον τῶν μολυβδίων τεμαχίων, ἅπια προσαρμύζονται εἰς τὴν βῆσιν τῶν δικτύων πρὸς ἐρμητισμόν : 2) τὸ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ἀχολοῦ τοῦ κτιστοῦ τεμαχίου μολυβδίου, ἡ στάθμη τῶν κτιστῶν : Πολυδ.7,125, αὐτ.10,147.

3) μολυβδίνη σφαιρα, ἡν ἐρριπτον διὰ τῆς χειρὸς χάριν γυμναστικής : Λουκ. Λεξίφ.5 ὁ δὲ μολυβδαινα χερμαδίου ἀράγδην ἔχων ἐχειροβόλει 4) μεταλλική τις οὐσία, πηθ. θεϊκός μολυβδός : Ἰνπ. Γυν.2,188 Ἀριστ. Γλ.735b,16 ἡ μολυβδαινα μινυσομένη ὕδατι ἢ καὶ ἐλαίῳ . . ὄγκον ποιεῖ, Πλιν. Φι.34,173, Δισσκ.5,85.

5) τὰ ποώδες πολυετές καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν μολυβδαινα ἡ Εὐρωπαϊκῆ, τὸ λεπιδοχορτο ἢ ἀγριομαροῦ : Πλιν. Φι.25,155 ἢ νεώτ. βοταν. γένος μολυβδαινοειδῶν φυτῶν.

μολυβδαινιον [τό] νεώτ. μέταλλον λευκὸν στιλπνὸν ἀνήκον εἰς τὴν ὀμάδα τοῦ χρωμίου, ἐν χρ. ἰδ. εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ χάλυβος.

μολυβδαινοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκονομία δικτυληθῶνων ποωδῶν ἡ θερμαδῶν φυτῶν, φουμένων ἰδ. εἰς ἀλμυρὰ ἐδάφη.

μολυβδαίος-α-ον μων. ἀντὶ μολυβδῶος βλ.λ. μολυβδίνος : Ἀλέξ. Τραυλ.8,473.

μολυβδάνθρωπος [ὸ] μγν. ἄνθρωπος ἐκ μολυβδίου, ὡς ὄνομασία συμβόλου ἐν τῇ ἀλχημείᾳ : Ζῶσ. Ἀχ.117b πρδλ. ἀργυρῶνθρωπος.

μολυβδασφάλαια [ἡ] νεώτ. ἡλεκτρολ. μολυβδίων σύρμα, ὄπερ παρεντιθέμενον εἰς ἡλεκτρικὰ κυκλώματα τήκεται, ὁσάκις ἡ ἐντασις τοῦ ρεύματος εἶναι μεγάλη, ἐπερχομένης οὕτω διακοπῆς τοῦ κυκλώματος.

μολυβδῶος-α-ον κ. συνηρ. μολυβδῶος-ῆ-ον ὁ ἐκ μολυβδίου, ὁ μολυβδίνος : Φερεκρ.12 μολυβδῶα δελφίς, Θεόδωρ. Ὀσμ.41, Φιλ. Μνη. Βελοπ.99,2, Λουκ. Ζ. Τραυ.47 ὁ χηνίσκος δὲ μολυβδίνος.

μολυβδισίας-εως [ἡ] νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐκ τοῦ μολυβδίου καὶ γὰν παραγωγῶν αὐτοῦ τοξικὴ δλητηρίασις τοῦ ὄργανισμοῦ.

μολυβδίζω μγν. ἔχω, λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ μολυβδίου : Ὀλυμπ. Ἀχ.71B.

μολυβδικός-ή-όν γλῶσσ. ὁ μολυβδίνος.

μολυβδίνος-η-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐκ μολυβδίου συνιστάμενος ἢ κατασκευασμένος, ὁ μολυβδίνος : Ἰνπ. Ἀρθ.62 μολυβδίνον ἴχνος [ἰθθ. γρ.] [πέλημα ἐκ μολυβδίου], αὐτ. μολυβδίνον ὑποδημάτης, Κρατίν.318, Εὐπ.171 μολυβδίνος κρατευτής, Ἀριστ. ΠΗνικ.137b,30 μολυβδίνος κανὼν [ὄργανον ἀρχιτεκτονικῶν γραμμισμοῦ δεκτικὸν κάμφεω]. Πολυδ.8,7,9 τινὰ δὲ σπικώματα μολυβδία, Μοσχί. Παραδ.1. Ἀθῆν.5,207B μολυβδίανας δὲ κεραμίσιν ἀπεστεφανοῦντο πρὸς τὸ ξύλον, Γαλ.19,701 μολυβδίνος πῖλος, Γρηγ. Νύσσ.2,41A μολυβδίνους νομίμασιβ. Ἀλέξ.591b Βαλῶν αὐτὸς ἐς ὑστερον πυξίδι μολυβδίνῳ.

μολυβδῖον [τό] βάρος ἐκ μολυβδίου : Ἰνπ. Ἀρθ.14. 2) μῆλη διὰ τὴν ἡψτραν : Ἰνπ. Γυν.1,11.

μολυβδῖος-ιδος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ μολυβδίασις βλ.λ. ἢ, βάρος ἐκ μολυβδίου προσαρμύζομενον ἐπὶ τῆς ὀρμιάς ἢ τῶν δικτύων πρὸς καταβύθισιν : Σοφ. ἀπ.840 μολυβδῖος ὡστε δίκτυον κατέσασεν, Πλάτ. Πολ.51911 περικλιθὲν τὰς τῆς γενέσεως ἐγγυγενεῖς [ἔξῃπον. κωκιάς] ὡσπερ μολυβδίασας, Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ.8,432M ἢ τεμάχιον μολυβδίου : Ἐπιγρ. - μολυβδῖος ράχως μολυβδία βαρῆ ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ δούτου χρησιμεύοντα ὡς ἐρματα πρὸς συγκράτησιν αὐτοῦ ἐν ἰσορροπῇ ἐπὶ

του πυθμένος τῆς θαλάσσης) 2) μουλιθίνη σφαιρα ριπτομένη δια τῆς σφενδόνης: Ξεν.Ἄν. 3,3,17 τὰς μουλιθίνων ἐπίστανται χρῆσθαι, Ἄριστλ.Οὐρ.289α,25, Πολυδ.,27,9, καθάπερ εἰ μουλιθὶς ἐκ τῆς σφενδόνης ἐφέρετο. 3) ἡ στάσις τῶν κτισῶν: Καλλ.ἀπ.159. 4) βόρος ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἐπτά μούδας: Ἡσ. ἐμοσιβδὶς: στάθμησι τῆ ἐπταμυδίων: 5) μιν. εἶδος βασιανιστηρίου ὄργανου: Μαρτύριον τοῦ Ἄγ. Ἀκακίου II ὁ δικαστὴς εἶπεν, Κλάσατε αὐτοῦ τὰς σιαγόνας μουλιθίνων, Ἴνα μὴ ἀπαυθαδίζηται τῆ ἡμετέρα ἐπ' αὐτοῦ μακροθυμία. 6) νεώτ. ἡ μουλιθόραφει, τὸ μουλιθοκόνδυλον, τὸ μουλιθι: ἢ τὸ ἐκ γραφίτου ραβδίου, τὸ περιεχόμενον εἰς τὰ μουλιθοκόνδυλα.

μουλιθιτις-ιδος ἰή) μγν. κ. νεώτ. εἶδος ἀμμου ἐξ ἧς λαμβάνεται ὁ λιθάργυρος: Πλιν.ΦΙ.33, 106, Διοσκ.5,87. ἢ νεώτ. ὄρυκτολ. μουλιθιτις γῆ λεπτοκοκκώδης καὶ γερπὰ παραλλαγὴ τοῦ φημιθιτοῦ ἢ κερούσσιτου.

μουλιθιδι-άω ἔχω τὸ χρώμα τοῦ μουλιθίδου: Κωμ. Ἀδέσπ.1082 μουλιθιδίς ὑπὸ νάσου.

μουλιθόδοουλλον [τὸ] νεώτ. π. Βυζαντινοῖς, σφραγὶς ἐκ μουλιθίδου ἐξηρητημένη διὰ θάμιγγος ἐκ τίνος ἐγγράφου, χρησιμοποιοιμένη ἰδ. ὑπὸ τῶν πολιτῶν. ἢ κατ' ἐπέκτ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐγγράφον τὸ φέρον τὸ μουλιθόδοουλλον πρβλ. ἀργυρό-θουλλον, χρυσόθουλλον.

μουλιθόγανον (τὸ) γλωσσ. εἶδος ὄρυκτου, μουλιθόγανμα, κατὰ τινὰς φημιθιτῶν, σκωρία μουλιθίδου.

μουλιθόβετος-ον [μούλιθδος, δέω] μγν. ὁ διὰ μουλιθίδου δεδεμένος, στερεωμένος: Πολυδ.6,88 μουλιθόδετος ἐσχάρας.

μουλιθόειδις-οὐς-έις [μούλιθδος] κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος, ὁ ὁμοιάων πρὸς μουλιθίδου: Ἰνπ.Ἐντ. Παθ.32, Διοσκ.5,83, Ἄρετ. Ὀξ.Παθ.2,7.

μουλιθόθάλαμος [ὸ] νεώτ. μέγας θάλαμος ἐπενδεδυμένος τελείως διὰ μουλιθίδου ἐσωτερικῶς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ θεϊκὸν δρυ δι' ὀξείδωσώς τοῦ θεϊώδους ὀξέος.

μουλιθόκόνδυλον (τὸ) νεώτ., δημ. μουλιθοκόνδυλο κ. μουλιθι κονδύλιον γραφίς ἐκ λεπτοῦ ξυλίνου ραβδίου περιέχοντος κατὰ μίκρος ραβδίσκον ἐκ μείγματος γραφίτου καὶ ἀργίλου ἢ ἄλλης ἀμέσως χρωστικῆς ὕλης.

μουλιθόκοπος [ὸ] ἡ [μούλιθδος, κόπη] Ἐπιγρ. ὁ σφρηλητῶν πλάκας ἐκ μουλιθίδου ἢ ὁ ἐγγράφων τῆ κ. ἰδ. ἀράς ἐπὶ μουλιθίων πλάκων.

μουλιθόμαντεια ἰή) νεώτ. μέθοδος μαντικῆς δι' ἐγκύσεως τετηγμένου μουλιθίδου ἐν ὕδατι.

μουλιθόμηνητις [ὸ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν σεληνικὸν ἄλας τοῦ μουλιθίδου.

μουλιθόξωστις [ὸ] νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν τῶν μουλιθιδίων.

μούλιθδος [ὸ] κ. ἡ κ. μιν. κ. νεώτ. χημικὸν στοιχεῖον, ἐν ἐκ τῶν μετάλλων, τὸ μουλιθι: Σίμων.64 ἀκήρασαν οὐδὲ μούλιθον ἔχων, Ἡρ.3,56 νόμισμα κόψαντα πολλὸν μουλιθίδου, Εὐρ. Ἄνδρ.267 εἰ πέριξ σ' ἔχει τηκτὸς μούλιθδος, Οὐκ.1,93 λίθοι... μουλιθὼς δεδεμένοι, Ξεν. Ἄν.3,4,17 ἠύρσκειτο... καὶ μούλιθδος, ὡςτε χρῆσθαι εἰς τὰς σφενδόνας, Ἐπιγρ. Πάπ. Βί. Ἀλεξ.4360 μούλιθδος τάχυντα κατασφαλίσασθαι 2) μέλας μούλιθδος χροῖαμος πρὸς δοκιμὴν τοῦ χρυσοῦ: Θεογν.417 ἐς βάσανον δ' ἐλάβω παρατριβόμεν ὡςτε μούλιθδω χρυσοῦ, αὐτ.105, Ἄριστλ.Μετ.349α.2. 3) κυκλικὸν τεμάχιον μουλιθίδου χρησιμοῦν πρὸς χάραξιν γραμμῶν: Ἰουλ.Αἰγ.ΑΠ.6,67 γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας τόνδε μουλιθίδον ἄγων καὶ μουλιθου κανόνα. 4) μούλιθδιον βλλ.2): Ἰνπ.Γυν.2,132. 5) μούλιθδος ὡς θηλ. ἡ μουλιθὶς βλλ.3): Ἀρμών.120V ἐτὸ μὲν γάρ βαρυντοῦ-

μενον... ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μουλιθίδου παρὰ τὸς ἀρχιτέκτοσι τίθειται.

μουλιθόσακχαρον [τὸ] νεώτ. χημ. οὐδέτερος ὀξικὸς μουλιθίδος.

μουλιθόσκαυρια ἰή) νεώτ. τὸ ἐκ μεταλλεύματος μουλιθίδου κατὰ τὴν τῆσιν ἀφαιρούμενον ἔκχυσμα, ἡ σκωρία τοῦ μουλιθίδου.

μουλιθόσωαλῆν-ἡνος [ὸ] νεώτ., δημ. μουλιθόσωαλῆνας σωλῆν ἐκ μουλιθίδου.

μουλιθότηξ-ἡκος [ὸ] [μούλιθδος, τήκω] μαν. ὁ τήκων τὸν μουλιθίδου: Θεογώστ.Καν.40. ἄ. μουλιθότηξ: Ἡρωδιδαν.Τεχν.Λειπ.π.Χοιροβ.Θεο.40. κ. μουλιθότηξ: Ἄνων.π.αὐτ.

μουλιθόουργατον [τὸ] νεώτ. τὸ ἐργαστήριον, τὸ κατάστημα τοῦ μουλιθόουρου βλλ.

μουλιθόουργία ἰή) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ μουλιθόουρου, ἡ τέχνη τῆς κατεργασίας τοῦ μουλιθίδου.

μουλιθόουργός [ὸ] [μούλιθδος, ἐργῶ] μγν. κ. νεώτ. ὁ κατεργαζόμενος τὸν μουλιθίδου: Πτολ.Τετραβ.180, Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.153,7 μουλιθόουργός.

μουλιθόουξ-ἡ-ὸν μγν. συνηρ. τ. τοῦ μουλιθόουξ βλλ.: Λουκ.ΖΤραγ.47 ὁ χνιστικός δὲ μουλιθόουξ.

μουλιθόουχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων-μούλιθδον: μουλιθόουχος μεταλλεύματα.

μουλιθόοφανής-οὐς-έις [μούλιθδος, φαίνομαι] μγν. ὁ φαινόμενος ὡς μουλιθίδος, ὁ ἔχων ὄψιν μουλιθίδου: Ἀθῆν.9,391B ὁ δὲ σκῶψ... μικρότερος ἐστὶ γλαυκὸς καὶ ἐπὶ μουλιθόοφανεὶ τῷ χρώματι ὑπόλευκα στίγματα ἔχει.

μουλιθόοχαλκος-ον [μούλιθδος, χαλκός] μγν. κράμα μουλιθίδου καὶ χαλκοῦ: Ζώα. Ἀλχ.157B.

μουλιθόοχοία ἰή) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τῆς χύσεως καὶ κατεργασίας τοῦ μουλιθίδου.

μούλιθόοχοίω Ἐπιγρ., ἀπ. μέλλ. μουλιθόοχοίω, μουλιθόοχοῶ βλλ.2).

μουλιθόοχος [ὸ] γλωσσ. κ. μουλιθόοχος ὁ κατεργαζόμενος, ὁ τήκων τὸν μουλιθίδου.

μουλιθόοχω-έω κατεργάζομαι τὸν μουλιθίδον, τήκω τὸν μουλιθίδον, χανέω, λειώνω τὸ μουλιθι: Πολυδ.7,108. 2) στερεῶ, προσηλά διὰ τηκτὸς τοῦ μουλιθίδου, σίον ἀνδριάντα εἰς βάθρον: Ἄριστφ.Ἐκκ.1110 τὰ πῶδε μουλιθόοχοήσαντας κύκλω περὶ τὰ σφύρα, Ἐπιγρ.

μουλιθόοχρους-οος-ουν-οον [μούλιθδος, χροιά] μγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν χροιάν, τὸ χρώμα τοῦ μουλιθίδου: Διοσκ.5,85, Ἀλέξ.Τραβλ.Πιρ.2.

μουλιθόοχρω-ωτος [ὸ] ἡ μγν. ὁ μουλιθόοχρους βλλ.: Γαλ.1,343 ἡ χροιά πελιθὴν πῶς ἐστὶ καὶ καλεῖν ἔθος ἐστὶν ἔνοις τῶν ἱατρῶν τούς τοιούτους μουλιθόοχρώτας.

μουλιθόοχαλος [ὸ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὴ μουλιθόοχος ὄδαλος.

μουλιθόω-ὸω κ. νεώτ., δημ. μουλιθώων συνήθ. κτ. παθ. τήκομαι ὡς μουλιθίδος, μεταβάλλομαι, γίνομαι μούλιθδος: Διοσκ.5,84. 2) προσαρμόζω, ἐπιπέτω μουλιθίδον ἐπὶ τίνος, βαρῶν τὴ με μουλιθίδου τὸ παθ. ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων τοῦ παιγνιδίου, εἶμαι πενηραμένος διὰ μουλιθίδου: Ἄριστλ.Πρ.913α,36. ὅμ. εἰς δικτύου, ἔχω τεμάχιον μουλιθίδου προσηρημένα πρὸς εὐχερητέραν καταθέσιν ἐν τῷ ὕδατι: Ἡσ. ἐν λ. ἀποστάδων, δικτύον μεμουλιθώωμενον. ἢ νεώτ. κ. μουλιθώων, δημ. μουλιθώων περιβάλλω, ἐπικαλύπτω, ἐπενώθω τὸ διὰ μουλιθίδου. 3) ρηματ.π. μουλιθόωμαι, μουλιθόωσθαι, μουλιθώωτις.

μουλιθώωδης-οὐς-έας ὁ ὄμοιος πρὸς μουλιθίδον, ὁ μουλιθώοειδής: Ἰνπ.Προγ.2, Διοσκ.5,81 μηδὲν ἔχουσα μουλιθώωδες, Γαλ.11,282 τὸ τῆς χροιάς μουλιθώωδες.

μούλιθωμα-ατος [τὸ] [μούλιθδω] μγν. κατασκευασμα ἐκ μουλιθίδου, ἔκασμα, πλῆξ ἐκ μουλιθίδου: Μασχλ.Παραο.π. Ἀθῆν.5,208α κατασκευ-

αστο διά μολύβδωματος και σανίδων κλειστόν λχυστροροειτον.

μολύβδωσις-εως [ή] [μολυβδών] γλωσσ. κ. νεώτ. ή κόλλησις ή επίχρυσισ δια μολύβδου' || νεώτ. ή δια μολύβδου επένδυσις, επίκαλυψις.

μολυβδωτός-ή-όν [μολυβδός] γλωσσ. κ. νεώτ. ό κεκολλημένος ή κεκαλυμμένος δια μολύβδου, ό δια μολύβδου περιδεομένος' || νεώτ. ό εκ μολύβδου κατασκευασμένος' μολυβδωτά βλήματα.

μολυβδένιος-α-ο δημ. ό κατασκευασμένος ή ανιστάμενος εκ μολύβδου, ό μολύβδινος' 2) ό έχων τό χρώμα του μολύβδου, ό μολυβός' || τό ούδ. μολυβένιο ως ούς. τό χρώμα του μολυβδου, τό μολυβό χρώμα' Παναγτ.'Αγ.'Ορ.146 τό εκλαμπρο γλαυκό ή τό κρύο μολυβένιο του πελάγου.

μολυβήθρα [ή] δημ. τεμάχιομ μολύβδου προσαρμολόμενον επί των όρμών ή των δικτύων προς εύχερστεράν καταθέσιν εν τώ ύδατι, ή μολυβδωσα βλ.11' 2) τό βαριδιόν της στάθμης των κτιστών' || όμ. τό βάρος των άνεργουμένων και καταρχομένων κρεμαστών λαμπτήρων' 3) ή κανθηλήθρα βλ.4' 4) μολύβδιον έλασμα, δι' ού περιέβαλλον τον πυριτόλιθον εις τά παλάδια όπλα.

μολύβη [τό] δημ. ό μολύβδος βλ.11' || παροιμ. ό άνθρωπος είναι γλυκός σά μέλι και άσπρός σάν τό μολύβη' 2) τό εκ μολύβδου βλήμα πυροβόλου όπλου' δ.τραγ. φαρμακερό είν' τό λάδωμα, πικρό και τό μολύβη' πρβλ. βόλι' 3) τό μολυβδοκόνδυλον.

μολυβία [ή] δημ. ή δια μολυβδοκονδύλου χαραχθείσα γραμμή.

μολυβιόειον [τό] λεξ. κ. μον. ή μολυβει-ιδος εκ τό έλλυκίου γαστροπίδου, ή του θρυσολιδίου γλωττις' εκδ. Θεοαρς Ευχολόγ.428 γεμίζεται έλαιον κανδήλα . . και έκαστος καταστέγει τό ίδιον μολυβιδιον μετά άπτρίου.

μολυβίνος-ή-ον μγν. τ. του μολυβδινος βλ.11) | Σωρ. τα Cochii Chirurg.47.9 δερματινων και μολυβιδων ληκύθων.

μολύβιον [τό] μγν. ή μολυβίς βλ.11' 'Ορειβ.41 (εκδ.Μεξί) μολύβιον δισκοειδές.

μολύβει-ιδος [ή] 'Ησ. αντί μολυβδεις, γλωσσ. επί του μολύβδωσανα.

μολυβοειδής-ους-ές 'Ησ. γλωσσ. του μολυβρός.

μολυβοκόντυλο [τό] δημ. μολυβδοκόνδυλον βλ.11.

μολυβόνορο [τό] δημ. διόλυμα μολύβδου έν ύδατι μετ' όξους πρβλ. χρυσόνορο.

μολυβος [ό] μγν. τ. του μολυβδός κ. μόλιθος Μοιρ.256 'μολύβδος 'Αττικοί, μόλυβος 'Ελληνες' Πά'λεξ.2712 σίδηρον και κασσίτερον και μόλιβος, Περιπλ.'Ερ.Θαλ.49.

μολυβοσκεπάστος-ον [μολύβος, σκεπάζω] μγν. ό έσκεπασμένος δια μολύβδου' Μοντεf.Palaelogr. Γτ.487D μολυβοσκεπάστος ναός.

μολυβοργός [ό] πάπ. αντί μολυβουργός βλ.11.

μολυβούς-ή-ούν μγν. συνηρ. τ. του άρχήστου μολυβδός, ό μολύβδινος' 'Ηγία.12 εις μολυβην κεραμίδα έμβολών, Δισσκ. μολυβός δειδίξ.

μολυβρός-ά-όν 'Ησ. ό έχων τό χρώμα του μολύβδου, ό μολυβδόχρους, ό μολυβδοειδής.

μολυβύς-ιά-ύ δημ. ό έχων τό χρώμα του μολύβδου, ό μολυβδόχρους' ό ούρανός ήτανε μολυβύς' || τό ούδ. μολυβύ ως ούς. τό χρώμα του μολύβδου' τό μολυβύ του ούρανού.

μολυβών δημ. μολυβδών βλ.21' 2) ρυπαίνω δια μολυβδοκονδύλου' 3) χαράσσω γραμμάς επί χάρτου ή γραφών τ. δια μολυβδοκονδύλου.

μολύμμα-ατος [τό] [μολύνω] γλωσσ. αντί μόλυμμα βλ.11.

μολύνή 'Ησ. ή πυγή, ό πρωκτός.

μολυνοπραγμονόμμαι-έομαι κώμ. παθ. άναμυγνόμεναι εις ρυπαρά, άδηή πράγματα, άνακατόνωμαί άσ βρωμερά πράματα' 'Αριστ' 'Αχ.282 όλιγα πάσιν άπωλάθημ μολυνοπραγμονόμεους πρβλ. πολυπραγμονού.

μολύνσις-εως [ή] [μολύνω] κ. νεώτ., δημ. μόλυσις κ. μόλεμα ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μολύνειν, μνάσις, κηλιδώσις, ρύπανσις, λέρωμα' ΠΔ 'Ιερ.511441,4 μη ποιήσατε τό πράγμα της μολύσεως ταύτης, ής έμύσησα, Σχολ.'Ιλ.Λ 749 από της κατά την μάχην μολύσεως, Σχολ.'Ιάμβλ.Μαθ. 'Επιστ.101F' 2) αντί μόλυσις, ή κατάστασις του όλγων μόνον ήφηνμένου, του ήμιέφθου κρέατος, άντίθ. έφησις' 'Αριστλ.Μετ.38h,14 [κώδ.],αυτ.Ζ1 776ω,8 άπεφία γάρ τις και ή μόλυνσις έστιν, Θεόφρ.Φ Αλτ.4,9,6 ώσπερ τά επί τό ζέον έμβολόμενα των έφορμένων, ούδέμειν . . ούδε κάκενα λαμβάνει μόλυνσιν' 3) νεώτ. Ιατρ. κ. δημ. ή μετάδοσις παθογόνου τινός μικροβίου εις ζώντα τινά όργανισμόν' έπαθε μόλυν[σιν].

μολυντήρι [τό] τό έρηπτόν οαύρος ό ήμιδάκτυλος άκροχρονώδικης, ού ή εκκρίσεις δηλητηριώδεις, ίδ. έρεθιστικό της έπιδερμίδος.

μολυντικός-ή-όν νεώτ. ό επιφέρων, ό προκαλών μόλυνσιν.

μολύντος-ή-όν [μολύνω] μγν. ό Ικανός εις τό μολύνειν, εις τό ρυπαίνειν τ' 'Ολυμπ.Μετ.320,15.

μολύνω κ. νεώτ., δημ. κ. πολέω κ. μολέω, μέλλ. μολύνω, άόρ. έμολύνα, παρακ. μεμολύκα [Χοιροβ.Θεο.2,68], παθ. μέλλ. μολυθησομαι, άόρ. έμολύθηθην, παρακ. μεμολύσμαι κ. μεμολύμαι, μγκ. [με]μολυμένος, δημ. κ. μολεμένος, μισίνω, ρυπαίνω, κηλιδώ, λερώω' 'Αριστφ.'Ιπν.1286 μολύνων την ύπνην, 'Αριστλ.'Σ1 571β,16 ηληψή μολύνοντες . . και ξηραίνοντες έαυτούς, Θεόκρ.20,10 χέρεις δε τοι έντι μέλαινα, και κακών έξόδοεις' άπ' έμευ φύγε, μη με μολύνης, ΚΔ'Απ.3,4 ούκ έμολύνα τά Ιμάτια αυτών' κ. παθ.' ΠΔ 'Ησ. 65,4 μεμολύμενα πάντα τά σκεύη αυτών, Μουσών.άπ.18b,101Ε ή μολυνόμενος ύπό τό όφου μάλλον ή χροί, Κρυστ.Καλόγ.5,93 τ' άρματα του | είνε βαμμένα μ' αίματα Τούρκικα μολυμένα' || πάσσω, έπιπάσσω, πασπαλίζω' Σωτ.Κωμ.1,24 πετραία όθ' τινά ίχθυΐδια, τούτων άποκνίσας τά κρυνία έμολύν' άλέωρ' 2) είδ. μεταβάλλω εις κτήνη' 'Αριστφ.Πλ.310 Κίρκην . . μαγναύουσαν μολύνουσαν τε τόσιν έταίρους' 3) φθειρω, διαφθειρω, άτιμάζω' Θεόκρ.5,87 τον άνηθον έν άνδρσι παιδα μολύνει κ. παθ.' ΠΔ Σαχ.14,2 διαρπαγήσονται αί οικίαι, και αί γυναικες μολυνησονται, ΚΔ'Απ.14,4 ούτοι έστιν οί μετ' γυναικί ούκ έμολύθησαν' || μγφ. κ. νεώτ. διαφθειρω τινά ήθικώς ή πνευματικώς' 'Ιώσ.Β1.47 μολύνειν χείρας άρπαγή, Πλάτ.Πολ.535B ενήργως ώσπερ θήριον θειον έν άμαθία μολύνεται [ή ψυχή] [κυλιεται εν τή άμαθία ώς χοίρος εν βορβόρῳ], 'Ισοκρ.5,81 ούτε τόλμαν δυναμένην όλγω χρήσθαι και μολύνεσθαι, ΠΔ Σοφ.Σειρ.22,13 προς άσύνητον μη πορεύου' φύλαξαι άπ' αυτού ίνα μη κόπον ήξης, και ού μη μολυθης έν τώ εντιναγμώ αυτού, ΚΔ Κορινθ.1,8,7 ή συνειδήσις αυτών άσθενής ούσα μολύνεται' 4) νεώτ. Ιατρ. κ. δημ. μεταδίδω ή έναποθέτω παθογόνα μικρόβια εις τινά' άπέθανε ή μητέρα εκ φθίσεως και έξ αυτης έλχεν ήδη μολυθηή όλη ή οικογένεια' || μολύνω την άτιμωσφαιραν πληρωή γην άτιμωσφαιραν παθογόνων ή δυσωδών άναθυμιάσεων' 5) δια χρωστικής τινος ύλης κηλιδώ ή εν μέρει βάπτω, χρωματίζω' ΠΔ Γεν.37,3 έσφασαν έριρον αιγών, και έμολύναν τον χιτώνά τώ αίματι, 'Ιώσ.Α1 2,3,4 χιτωνίσκον αίματι μολύνας' κ. παθ.' αυτ.3,6,1 έρια μεμολυμένα άνθρώπι'

δ) επί κακού ύψους λόγου, ένοχλώ, δυσαρεστώ : Φρόν. Έπιτ.440 ήμιάς μολύνων ουδέεν τ' αναπαύεται **ο Μένανδρος**· **7)** αντί του μωλύω βλ.:

ε) ρηματ. π. μόλυνσις, μολυσμός.
μολυρίς-ίδος (ή) λέξ. κ. μολυρίς· Σουιδ. κ. μολυρίδας τάς ακρίδας φασι·.

μολυρόν 'Ησ. ενωθρόν. βραδύ. άνιαράν. άηδές, άχρόριστον, λυπηρόν· πρβλ. μολυρόν.

μόλυς μτγν. άμφ. ένν. (πιθ. γρ. μώλυς) : 'Ηρωδιαν. Τεχν.Λειψ.2,938.

μόλυσμα-ατος (τό) (μολύνω) μτγν., μον. κ. νεώτ. τό άποτέλεσμα του μολύνειν βλ.11, μίασμα, σκαθαρσία, μόλεμα:Πορφ. Άποχ.4,20,369 μύλυσμα και μίανσιν, Έφραιμ Σύρ.3,497Α τών φυχικών μου μολυσμάτων, 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ. Έπ.26,478Μ, Σχόλ. ΑΙσχ.Πέρσ.576, 'Ιω.Κλήμ.369· **2)** νεώτ. τό δι' ου μολύνεται τις, οίον νοσογόνον μικρόδιον, μεταδοτική νόσος κττ.

μολυσματικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό μόλυσμα βλ.21, ό προσεχόμενος έκ μολύσματος, ό μεταδοτικός, ό κολλητικός: μολυσματικά νόσοι Ιαί από ανθρώπου εις άνθρωπον μεταδιδόμενοι.

μολυσμάτιδος-ους μτγν. ό πλήρης μολύσματος βλ.11, ό γεμάτος μόλυμα, μίασμα : Πρόκλ. 'Ησιόδ.751, Έρμλ. Άλ.Φαίδρ.107Α.

μολυσμός (ο) (μολύνω) μτγν. κ. μον. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του μολύνειν, μίασμός, μολυσσις : Άριστέλ.166, ΠΔ Τερ.23,15 από τών προφητών 'Ιερουσαλήμ έξηλθόν μολυσμός πάση τή γή, Στρόβ.17,24 δυσκόλως άπειργόμενον από τών καθαρείων και τών άκαθάρτων μολυσμού, Πλούτ. 'Ηθ.779C, ΚΔ Κορινθ.2,11 άκαθάρσιμων έαυτούς από παντός μολυσμού καθαρικός και πνεύματος, 'Ιάμβλ.Μυστ.5,4,Μηνσάι.124 'Ωδ.5 του 'Οοίου καθάρσας παντός μολυσμού τό σώμα και ψυχήν.

μόλυμα 'Ησ. έδυσταλέον.

μολύ-έω μτγν. αντί βλώσκω έκ του άορ. β' μρλιν.

μολυχτός-ή-ό δημ. αντί μουλυχτός βλ.

μομιά 'Ησ. κ. Σουιδ. μορμιά.

μομία (ή) (ηερσι νεώτ., δημ. μομία πτώμα άνθρώπου ή ζώου, όπερ δια ταριχεύσεως ή βαλσαμώσεως διατηρείται επί πολλά έτη.

μομοιοποίησης-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του μομοιοζώ, ή δια ταριχεύσεως ή βαλσαμώσεως μεταβολή πτώματος άνθρώπου ή ζώου εις μομιαν.

μομοιοζώ-έω νεώτ. μεταβάλλω πτώμα άνθρώπου ή ζώου εις μομιαν δια ταριχεύσεως ή βαλσαμώσεως· **2)** ρηματ. π. μομοιοποίησις.

μομμώ 'Ησ. εδ ήμεις Μορμώ φαμεν, τό φόδητρον τούς παιδισίς.

μομοιόζωι (ο)ι νεώτ. ζωολ. οίκογέν. άναρριχητικόν πτηνόν· είδος μομότης.

μομφή (ή) (μέμφομαι) κ. νεώτ. ποι. τ. του μέμφει βλ.λ., ή ένεργεια του μέμφεσθαι, έπίπληξις, έπίτιμησις, κατηγορία, φόγος, παράπονον : Πίνδ.Ν 8,39 μομφάν θ' έπισπείρων άλιτρον, αύτ 13(4),54 μομφάν έχεν παιδεσιν Έλλάνων (οίτιαν παραπόνων), ΑΙσχ. Έπτ.1010 μομφής άπτε τέθνηκεν, Έύρ. 'Ορ.1069 έν μέν πρώτ' σοι μομφήν έώω ίεις έν πράγμα σέ μέμφομαι, αύτ. 'Ιω.885,αύτ. Άλκ.1069 μομφής . . υπό σπλάγχχνος έχειν· Άριστλ.Είρ.664 έν ένεκα μομφήν έχει, ΚΔ Κολ.3,13 χαρίζόμενοι έαυτούς έάν τις πρός τινα έχη μομφήν κ. μτ. γενικ. τού αίτιου : Σοφ.Α1.180 μομφάν έχων ζυνώδ' όδορς (έχων παραπόνον δι' όνο κοινού γενόμενον πολεμικόν άγώνα).

μόμφις-εως (ή) ΑΒ 107,18 έμόμφιν αντί του μέμφιν, Τηλεκλειδης· Τηλεκλ.63.

μόμφος (ό) μομφή, μέμφις : Έύρ.άπ.633, 'Επιγρ. **μόμφεις** 'Ησ. εδύσλεια.

μόν έπίρρ. συγκεκ. τ. του μόνον βλ.λ., άρκεί μόνον : Δ.τραγ. μόν να μου αύξήση την ταγή να πάγω πέρα, πέρα· πρβλ. μόνε.

μονάγκω-ωνος (ο) (μόνος, άγκών) μτγν. κ. νεώτ. είδος πολεμικής μηχανής έχούσης ένα μόνον κινητόν άγκώνα ήτοι βλητικόν επί καθέτου στηρίγματος κινούμενον μοχλόν έν χρ. πρός έξάκοντισιν λίθων, έμπρηστικόν ύλκων κττ. : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.91,36 τούς πετροδόλοισ άνω βάλαντας τούς . . μονάγκωσι, 'Απολλ.Δ.αυ.Πολιορκ.188,6.

μοναγρία (ή) (μόνος, άγρός) μτγν. μεμονωμένος, μονήρης άγρός : Φιλ.24, Άλκιφρ.2,2 έξελεθε . . έκ τής έμής μοναγρίας, Σωζούμ.1,1,26,10 έξω τειχών έν μοναγρίασι και έν κήποις διατριβαίν.

μονάγριον (ο)ι μτγν. ά. μοναγρία βλ.λ. : Φιλ.2, 474 τειχών έξω ποιοϋνται τούς διατριβάς έν κήποις ή μοναγριοις, 'Επιγρ., Έύσ. Έκκλ. 'Ιστ.2,67,7 έν μοναγριοις και κήποις τούς διατριβάς ποιστάσι.

μοναγρότης σίς(ο)ι μσν. ό μονιάς, ό μονήρης : ΚΜαλασος.Χρον.9,34.

μονάδελφα (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή ύπαρξις ένός μόνου άδελφού : Κατ. Άστρλ.Κ 6,70· **2)** νεώτ. βοταν. ή περιπτώσις άνθους έχοντος συμμεφείς τούς στήμονας καθ' όλον τό μήκος ή μόνον κατά την βάσιν σίτου.

μονάδελφο νεώτ. βοταν. επί φυτών, τό έχον τούς στήμονας τών άνθέων αυνηγώμενους καθ' όλον τό μήκος ή μόνον κατά την βάσιν σίτων.

μονάδη (μόνος) έπίρρ. μτγν. κατά μόνος, ξεχωριστά : 'Απολλ.Δύσκ. Έπιγρ.198,4, ΕΜ 367,9.

μονάδιαίος-α-ον μτγν. ό έχων μέγεθος μονάδος : 'Ηρόν Μέτρ.2 Πρόλ.

μοναδικός-ή-όν (μόνας) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ό άποτελούμενος έξ άφρημένων μονάδων : Άριστλ. Μεταφ.108θ,30 μοναδικούς τούς άριθμούς πάντες τιθέσσι, πλην τών Πυθαγορείων, αύτ.ΗΝικ. 113α,30 μοναδικός άριθμός ή άφρηγμένους, έν άντιθ. πρός όριθμόν προσ. ή πραγμ.· **2)** ό ζών κατά μόνος, ό μεμονωμένος, ό μονήρης, ό μόνος, άντιθ. άγελαιός : Άριστλ.Ζ1 488α,1 τά μέν . . άγελαια, τά δε μοναδικά (δ-γρ. μονωτικα), αύτ.623β, 10 μοναδικά δε τρία, σειρήν ό μικρός· || μτγν. κ. μσν. ό μοναστικός, ό μοναχικός : Συνέξ. Επιστ. 66 έτι μερικίον ών, είς μοναδικόν βιον έτέλεσε, Γρηγορ.ΝΒυζαντ. 'Ιστ.4,12β μοναδικόν περιέδεαλο σήγμα, Βεΐπαύλ.Οηθ.π.εμπθεκ.Καισ.Βιβλ. 8,723β μοναδικής πολιτείας· **3)** μτγν. ό άτομικός : Φιλ.1,17 μοναδική φύσις (έπί του κόσμου)· **4)** ή τής μονάδος, ό ένιατός : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ. 108, Δαμάσκ. Άρχ.54· **5)** είδ. γραμμ. ό έχων ένα μόνον τύπον : 'Απολλ.Δύσκ. Έπιγρ.141,24 μοναδικός κατά τριένειαν (ο έχων μίαν κατάληξη και δια τά τρία γένη, μονοκατάληκτος, αύτ.Συντ.169,20 μοναδικά έγκλιτικά (έπί του σφε κ. μιν)· || τό ούδ', μοναδικόν ώς ούς, τό άμιλλον : αύτ.33,25· **6)** νεώτ. κ. δημ. ό σίμει εί αποτελών μονάδα, ό μόνος εις τό είδός του : Παπαντ. Άγ. 'Ορ.120 τό μοναδικό βιβλιοπωλείο που ύπάρχει στις Καρυές δείχνει με τά βιβλία του τι είναι στο "Όρος τό πνεύμα, - ή μοναδική μας έλίθια, μοναδικό παράδειγμα αυτοβυσίας· **7)** δδ. συνεκδ. ό εξάρτετος, ό ασύγκριτος, ό σπάνιος : μοναδική γυναικία - μόρφωσις.

μοναδικότης-ητος (ή) νεώτ. ή ιδιότης του μοναδικού βλ.λ., τό ν' άποτελή τις μονάδα.

μοναδικώς έπίρρ. μτγν. κατά μονάδα, ένικώς : Φιλ.2,19, Πλούτ. 'Ηθ.744β μοναδικώς έκάστη μίαν περιέπει λαχούσα.

μονάδιασ(ο)ι μτγν. σχηματισμός μονάδων ή έκ μονάδων : Δαμάσκ. Άρχ.193 τά γεννώμενα κατά μοναδισμόν.

μοναδισαί (ο)ι νεώτ. οι άντιπριαδίται βλ.λ.

μονάδιση ἑπὶ ρ. ιτην. κατὰ μονάδας, κατὰ μοναδικὸν τρόπον: Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 28 ἐπὶ τοῦταις σωρευθεῖς καὶ μοναδιστὶ ὑπογραφεῖς. ἂ ἀποδίδωσι τὸν ἴ.

μοναδολογία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. τὸ μεταφυσικὸν σύστημα τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου Λεϊβνίτιου (Λάιβνιτς), καθ' ὃ ὁ κόσμος σύγκειται ἐκ στοιχειῶν ἀπλῶν, ἀδύων, δυναμικῶν μόνων ἐχόντων οὐσίαν, ὧν ἕκαστον ὑφίσταται καθ' ἑαυτόν [εἶναι μονάδα], ἀποτελεῖ δὲ κέντρον [μηρῶν] δυνάμεως, ἔχον τὴν ἰκανότητα τοῦ βίου. Ὁὗτως αἱ οὕτως εἰδηζόμεναι κοσμικαὶ μονάδες εἶναι κατὰ τὸν ἀριστοτελικὸν ὄρον ἐντελέχεια, δύναται νὰ θεωρηθῶσι ψυχοειδῆς ἐνεργεῖ ὑποστάσεις, οὐσαι ζωϊκά ἀρχαὶ [ἐνδρῆσαι]. Διαιροῦνται δὲ κατὰ τὸν Λεϊβνίτιον αἱ μονάδες αὐταί, αἱ μόνον ποιοτικὰς ἰδιότητος ἔχουσαι εἰς ὀντωτέρας καὶ κατωτέρας, ἀποτελοῦσαι ἱεραρχικὸν σύστημα, ἐξηρητημένον ἀπὸ τῆς ὕψιστης μονάδος, ἢν ὀνομάζομεν Θεόν. Οὐχ ἦπτον ἐκείνη τῶν μονάδων τούτων ἀντικαταπρὶξί (ἀντανανκλῶ), ἀποδέχεται, ἐμφανίζει εἰς ἐαυτὴν τὸ σύμπαν κατὰ τὴν ἴδιαν αὐτῆς ἀποφίν' καὶ εἰς τὰς κατωτέρας μὲν τὴν μονάδα, τὰς σωματικὰς, τελοῦσας οἰοεῖ εἰς λήθαρρον, ἢ τοῦ σῦμπαντος ἀντανάγκασαι εἶναι τεθολωμένη, ἀσαφῆς, εἰς τὸς ἀνωτέρας δὲ προϊόντων ἀποδίδαι σαφές, στερὰ καὶ φθάνει εἰς πληρότητα ἐν τῇ ἀνωτάτῃ μονάδι, τῷ Θεῷ, ἔχοντι ἐν ἐαυτῷ παραστάτην ἰδῶ. συνείδησιν τῶν πάντων ἐν παντελεῖ σαφηνεῖα. Διὰ τὴν σύνδεσιν καὶ οὐδέσιν τῶν οὕτως αὐτοτελῶν καὶ οὐχ ἐν ἀλληλεπιδράσει μονάδων δεχεται ὁ Λεϊβνίτιος προδιατεταγμένην ἁρμονίαν, ὡς ἦς εἶναι κεκονομισμένη ἢ πρὸς ἀλλήλας σχέσεις καὶ τάξεις. Τὸ μεταφυσικὸν σύστημα τοῦ Λεϊβνίτιου τοῦτο, ἡ Μοναδολογία, ἀντιπίπτει πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ Καρτεσιου περὶ παθητικῆς καταστάσεως τῶν στοιχείων τοῦ ὀλικοῦ κόσμου, ὅμ. δὲ καὶ πρὸς τὸν πανθεϊσμόν.

μονάδων ἑπὶ ρ. ιτην., ἰαν. μοναδῶν. μοναδῶν βλ.λ.: Ὀπν. Ἀλ. 1,444, αὐτ. Κυν. 4,40, ε.

μοναζιότης (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον φωσφορικὸν δημητρίον ἂ. τουρπερίτης ἢ ἑμερίτης.

μονάξω [μόνος] ιτην., μων., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐμόνος, εἶμαι ἢ μένω μόνος: Ρουφίν. Ἐπιγρ. ΑΠ 5,65 σὺκαίρω μόνασσασαν ἰδῶν Προδικῆν ἰκέτωσιν. || ζῶ βίον μονήρη ἢ ἐν ἐρημίᾳ: ΠΔ Φαλμ. 10(1102), 8 ἐνεληθῆν ὡσεὶ στρουθίον μονάξων ἐπὶ δώματι, Ἰάμβλ. Πυθ. 3,14 ἐνθα ἐμόναζε τὰ πολλὰ Πυθαγόρας κατὰ τὸ ἱερὸν, αὐτ. 35,253 μονάξεν ἐν ταῖς ἐρημίαις. 2) εἶδ. ἐν τῇ χριστ. ὀρησκ. ιτην., μων., νεώτ. κ. δημ. διάγω μοναστικὸν βίον, εἶμαι μοναχός, καλόγηρος: γλωσσ. κρηναδιστικῶς, ἀναχωρητῆς ἢ ὀδικῶς μονάζοντας: Μηναῖ. 12,5 Ἐσφ. φωστῆρ τῶν μοναζόντων ὁ διαυγέστατος, Παπαν. Ἀγ. Ὀρ. 129 στὸν πρώην Οἰκουμηνικὸν Πατριάρχην. 3) οὐ ἐμόναζε μετὰ τὴν πατριάρχαια τοῦ στὸ Ὀρ. 3) εἶδ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων, ἀπαιτῶ ἀπαξ ἐν ἐνὶ μῶν χωρίῳ: Ἡρωδ. Διαν. Τεχν. Λειφ. 2,913 μονάξει ὄρα τὸ Ἄρτεμις. || εἶμαι εἰς μόνον, ὀλοκῶς: Εὐστ. Ἰλ. 68,13 τὸ Ἀχιλλεὺς ποτὲ μὲν διπασασιζέτω ἢ κλ, ποτὲ δὲ μονάξων ἔχει αὐτό. || ἔχω ἰδιαιτέρων, εἰδικῶν δυνάμιν: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 1,91,2: || προορίζομαι ὀπως χρησιμοποιοῦμαι μόνος: αὐτ. 265,19 μονάξεν ἐκτὸς συνδέσμου. 4) ἔξατομικεύω, περιορίζω: Εὐστ. Ἰλ. 349,35 ἄστου δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιετῆ ἡσάα πόλις, Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς τὴν κατ' αὐτοῦς ἐμόνασαν τὸ δῆμα κ. παθ. γίνονται εἰς: αὐτ. 132,28 πῶς δὲ οἱ τὴν συμφύσια μοναζόμενοι νοσηθεῖεν ἂν πολλοί, αὐτ. Πον. 189,10 ὡστα σὲ μὲν ὄλον ὡς εἰς ψυχῆν μοναζέσθαι. 5) πολλαπλασιάζω ἐπὶ τὴν οὐνάδα: Ἰάμβλ. Νικ.

Ἀριθμ. 60Ρ ἢ μὲν γάρ μονάς ἐαυτὴν μονάσσα τετραγωνικὴ γινεται.

μοναξία (ἡ) [μόνος, ἄθλος] μων. ἢ μονομαχία: Νικ. Χῶν. Χρον. 1,6,16Α.

μοναξίος (ὁ) ὁ μόνος βλλ. λ.: Ἀριστλ. Θ. αὐμ. 830α,7.

μονακθῶσ-ον [μόνος, ἄκανθα] κ. νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνην ἄκανθάν: Ἀριστλ. ἀπ. 307 μονακθῶσ κίρρῶς. 2) νεώτ. ζῶολ. τὸ ἄρσ. γένος πλεκτογάθων σκληροδερμίδων ἰχθύων.

μονάκριβος-π-ο δημ. ἐπὶ παιδῶν, μονογενής: Λασκαρ. Μυστ. 114 ὄντις ξέρη πῶς σ' ἔνα πλοῦσι-στο σπῆτι βρίσκειται ἔνα παιδί μονάκριβο, Κρυστ. Ἀγροτ. Γάμος 8 παντρεύει. . τὸν γιῶν του τὸν μονάκριβο, τὸν μοσχάναθρεμμένο, Ζερβ. Δαρ. Σάτ. 1,41 κάποια νιά πεντάμορφη, μονάκριβη θα-σκάλου θυγατέρα. 2) κ. ἐπέκτ. ὁ μοναδικὸς βλλ. λ. 6) ἔχομεν ἔνα μονάκριβο χωράφι.

μονακτιναλλίδω [ἰα] νεώτ. ζῶολ. κατηγορία πυρρσπόγγων ἔχοντων σκελετὸν βελονοειδῆ πυρρικής συστάσεως, ἂ. μοναξινιδία.

μονάλλαγος-ον μων. ἐπὶ πρῶσε, ὁ ἔχων μίαν μόνην ἐνδύμασίαν, ἢν φέρει πάντοτε: Πρῶδ. 1,68 καθάδιεν εἶγεν στοῦππινον. . | καὶ φέρει τὸ μονάλλαγος χεῖμον καὶ καλοκαίριν.

μοναληξία (ἡ) ἄνευ ἀποφίν, ἀνδρωδῶσ-πάτηρ.

μονάλοσις-εως (ἡ) [μόνος, ἄλοσις] ιτην. ἢ μόνη ἄλοσις: Πολυδ. 10,167 ἄλοσις καὶ μόνάλωσις.

μοναμινοξία (τὸ) νεώτ. χημ. προϊόντα τῆς ἀποσχίσεως τῶν λευκωμάτων.

μοναμπκία (ἡ) ἀνευ ἀποφίν βλλ. λ.: Πίνδ. Ο 5,7 Ἰπποῖσι ἡμίονοι τὴν ἡσομπκία τε.

μονάμπυκος [ἰα] ὄρυκτ. ἀμυξῆ ἰδ. ἐπὶ Ἰππῶν, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ἄμυξο βλλ. λ. 2) : Εὐρ. Ἀλκ. 428 τέβηππ ὅ' οἱ ζῶγγυεῖσσι καὶ μοναμπυκῶσ πῶ-λοσσι ἰπποῖσι τρέχοντες ἄνοι, Ἰπποῖσι τῶν Ἰπποδρωμικῶσ ἀγῶνων, κέλητες, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἀρματα ὅμ. μ. μονάμπυκος: αὐτ. Ἰκ. 586 μοναμπυκῶν τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα ἀφῶφ κατασάζοντα, αὐτ. 680. . || ἐπὶ ταύρου, ὁ μὴ ἐκαστὸν σῖτον εἰς τὸν ζυγόν: αὐτ. Ἐλ. 1567 μονάμπυκος δὲ. . φήγων δέρην [κῶδ. μονάμπυκον].

μοναπρία (ἡ) σχολ. ἢ ἰδιότης τῆς μονάδου, τὸ ἔχειν ἕνα μόνον ἄνδρα: Σχόλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 228.

μονάπρος (ἡ) [μόνος, ἀνήρ] ἢ ἔχουσα ἕνα ἄσού-σσαν ἕνα μόνον ἄνδρα, σῦζυγον: Ἐπιγρ. τὴν μόνανδρον Νυμφίδαν.

μὲνανδρος-ον νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἕνα μόνον στήμονα.

μὲνανδρῶ-ῶ [μόνανδρος] μων. ἔχω ἕνα μόνον ἄνδρα: Ἀνὼν. π. Σουαῖδ. οὐκ ἦδειςαν Αἰγυπτιῶν αἱ γυναικεῖς τοσαύτων μὲνανδρῶν.

μοναπθῆς-οῦς-ἑς νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων ἐν μόνον ἄνθος: || τὸ ἄρσ. μοναπθῆς ὡς οὐσ. γένος σαρκοφυλλίδων φυτῶν.

μοναπθία (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἡμιπτερῶν γεωκόρων λεπτοποδιδῶν ἐντόμων.

μονάξω ἑπὶ ρ. ιτην. μοναξέ βλλ. λ.: Εὐστ. Πον. 250,80.

μοναξία (ἡ) σχολ. κ. μων., δημ. μοναξί(α) ἢ καταστάσις τοῦ ἐν μόνωσιν ζώωτος, διατελοῦντος ἀνθρώπου, τὸ νὰ ζῆ τὴν μονήρη βίον, ἢ μόνωσις: Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 1017 ἀρσένων ἐρημίᾳ τῶν ἀνδρῶν μοναξία, Εὐστ. Ἰλ. 22,12 ἐκ τούτου δὲ ἰδιωτικώτερον καὶ ἡ μοναξία εἰσικε λέγεσθαι, Διγεν. Ἀκρ. 2216 μὴ λυπηθῆς, ὠραία μου, διὰ τὴν μοναξίαν, | καὶ ὄλοι τὸ γνωρίζουσι πῶς μοναχὴ τυγχάνεις, Ἐρωτόκρ. 1,829 πάντα τὴν μοναξία ζητῆς, τὴν μοναξία ἐστρέφεις, αὐτ. 1137, αὐτ. 2,602 μὴ τὴν ζῶη τὴν μοναξία ἀγάπη κ' ἡρεσέ ντου, Κρυστ. Σκ. Ἀδ. 2,547, - καὶ τῶρα μόνος καὶ ἐρημος κἀλαί τὴ μοναξία μου. 2) ἐπὶ τόπων, τόπος ἀκατοκήτους, ἔρημος ἀνθρώπων ἢ ὄπου δὲν ἐρχεται τίς εἰς ἐπι-

κοινωνίαν μὲ ἀνθρώπους: Χρον.Μορ.740 εἰς μοναξίαν τὸν ἦρασαν κτ. ἐθανατώσανε τον, Σολωμ. Ἐθν.Υμν.58 σάν τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀνέμου | ἵσθι πελάου τὴν μοναξιά, Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.4 ἀποτραβήχθηκε στή μοναξιά.

μοναξιά (ἡ) -τος ἰθί μων. ἡ μοναξιά, ἡ μόνωσις: Διγεν. Ἀκρ.2832 νά μεταλλάξω ἠθέλησα μόνωσ μετὰ τῆς κόρης, | . . . καὶ διὰ τὴν μοναξιάτητα καλῆς τῆς ποθητῆς μου.

μοναξιάς -όν μων. μόνος, μονάχος: Χρον.Μορ.6928 οὐδέν ἀπῆγα μοναξιά νά με κατηγορήσῃ, | στρατιῶτες εἶχα μετ' ἐμέν' 2) ἐπὶ τόπων, ὁ ἔρημος, ὁ μοναχικός: Δουκαγγ. ἐν Κορ. Ἀτ.4Α,327 ἐν λ. μοναξιά ἦτον ὁ τόπος μοναξός, θάλασσα τὰμυροσθέν μας.

μονάξων -ονος-ον νεωτ. ἐπὶ κρυστάλλων, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀπτικὸν ἄξονα, ἦτοι μίαν διεύθυνσιν, καθ' ἣν προσπίπτουσα ἡ φωτεινὴ ἀκτίς δὲν ὑφίσταται διπλὴν διάθλασιν.

μοναπλοῦς -δος-οῦν-ἄον μων. ὁ παντελῶς ἀπλοῦς, ἀντίθ. διπλοῦς: Ἀνών.η.Διαγρ. ἐν Idel.Phys. 2,197 μοναπλοῦν τὸν ὄνον πρὸς διπλοῦν κίρνα.

μονάπλωμα -ατος (τό) μων. πῖθ. μόνον ἐράπλωμα: Προκασμίφωναν τοῦ 1057 μ.Χ. ἐν Σζαυπελίῳ Ἰταλοελλην.89 διδῶμι αὐτῇ ὀβ(ό)νην καὶ μονάπλωμα.

μοναπλῶς ἐπίρρ. μων. ἀπλῶς: Τζέτζ.π. Ἀν.Κρ.3, 318,19 τὰ μὲν μετροῦνται μοναπλῶς κατὰ μονοπόδιαν, Ἀκινῶ. εἰς Ἀλλὰτ.Ἑλλ. Ὁρθοξ.1,767,417 τρισὶ μοναπλῶς συγκαταβάλλει λιβρός.

μόναπος (τό) παιωνικὴ ὀνομασία τοῦ βονάσου ἢ βολίνθου: Ἀριστλ.Ζ1,630α,20 ὁ δὲ βόνασσος γίνεται μὲν ἐν τῇ Παιονίᾳ . . . καλοῦσι δ' αὐτὸν ὁ Παιῶνος μόναπον.

μονάριος (τό) πῖθ. ὁ φύλαξ τῆς μονῆς βλλ. **μονάριμενον** πλοτον (τό) νεωτ. ναυτ. τὸ μονόσπλον πλοῖον, τὸ μονοκάταρτο.

μοναρτάθια (ἡ) πῖθ. ὁ φόρος μιᾶς ὀρτάθους βλλ. **μοναρχία** (ἡ) μτγν. ποι. μοναρχία βλλ.: Ὑμν. Ἰσ.δ. **μονάρχας** (ἰ) μων. ἀντὶ μονάρχης βλλ.: Ἐρωφ. 3,286 ἐλογαρίασα σὸ νοῦ μου ν' ἀπομείνω ἰσ' ἄλο τὸν κόσμον ὁ λωλὸς Μονάρχης.

μονάρχης (ὁ) [μόνος, ἀρχῶ] μτγν. κ. νεωτ. ὁ ἀρχων μόνος, ὁ ἀνώτατος ἀρχων πολιτείας τιδός, συνήθ. κληρονομικός, ἀσκῶν μόνος τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν, βασιλεὺς, αὐτοκράτωρ: Ἰουλ.Λογ.2,850 [ἀμφ.γρ.], - ἀγαθὸς μονάρχης.

μονάρχεια (τό) ἐροτή τ' ἐν Καλύμῳ: Ἐπιγρ. μ[ηνός] Θεουδαίου αἰ', Μοναρχίος.

μοναρχία (ἡ) κ. νεωτ. κ. δημ., ἰων. μοναρχίη ἡ μοναρχικὴ διοίκησις, τὸ πᾶντεμα, καθ' ὃ φρονεῖ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἶναι ἕν φυσικὸν πρόσωπον, ὁ μονάρχης: Ἄλκ. ἐν Πάπ. ὉΞ.1789 ἀπ.12, Ἦρ.3,80 τίθειαι ὧν γυνῶν μάλιστα ἡμέας μοναρχίην τὸ πᾶθος ἄξειαν, αὐτ.82,αὐτ.7, 154, Αἰσχ. Ἐπτ.881 πικράς μοναρχίας ἰδόντες, Σοφ. Ἀντ.1163 λαθῶν τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν, Εὐρ. Ἰκ.352 κατέστην αὐτὸν εἰς μοναρχίαν ἰδὸν δῆμον, Ἀριστφ. Σφ.474 ὡ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστά, Πλάτ. Πολιτ.291β μοναρχίαν μὲν προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἰδὴ δύοιν ἀνάμιασιν, τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλικῆ, Ἰσοκρ.2,5, Ἀριστλ. Πολιτ.1279α,33 καλεῖν δ' εἰώθαμεν τῶν μὲν μοναρχίῶν τὴν πρὸς τὸ κοινὸν ἀποβλέπουσαν συμφέρον βασιλείαν, αὐτ.1311α,24 τὰς αὐτὰς ἀρχὰς δεῖ νομίζειν περὶ τε τὰς πολιτείας εἶναι τῶν μεταβολῶν καὶ περὶ τὰς μοναρχίας: || νεωτ. ἡ ἐξουσία, ἡ ἀρχὴ τοῦ μονάρχου: || ου. ἐπὶ ἀρχῆς, τῆς ἐξουσίας τοῦ Ρωμαίου δικτατόρατος: Πλούτ.Κοισ.37 τὴν μὲν μοναρχίαν ἀπεικάζοντας 2) ἡ ἀνωτάτη διοίκησις τοῦ στρατοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀρχιστρατήγου: Ξεν.ΚΠ 6,1,31 καὶ ἰδιωτὴν ἀνγνώ-

ναι ὅτι τῆς μοναρχίας ἀπέχσθαι μὲν δεῖ, Πλούτ. Νικ.20 ἀθύρια πολλὰ περιεσπῆκε τὸν Νικίαν τῆ τε μοναρχία κακοπαθοῦντα καὶ σφαλλόμενον αὐθις ὑπὸ τῶν συναρχόντων 3) κράτος ἔχον μοναρχικὸν πολίτευμα.

μοναρχίαν (οἱ) νεωτ. αἰρετική, ὡς ἄλλοι μὲν ἠροῦντο τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ποραδεχόμενοι αὐτὸν ὡς φιλὸν ἄνθρωπον, ἄλλοι δὲ ἐξομῶναι τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἠροῦντο τὸ διουσιόστατον, ταυτίζοντες τὸν Λόγον μετὰ τοῦ Πατρὸς.

μοναρχικός -ή-δ(ν) κ. νεωτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μόνον ἢ τὴν μοναρχίαν: Πλάτ. Νόμ.756β ἡ μὲν αἰρεσις οὕτω γιγνομένη ἔρσον ἂν ἐχοῖ μοναρχικῆς καὶ δημοκρατικῆς πολιτείας, Ἀριστλ. Πολιτ.1266α,6 οὐδ' ἔχουσα φαίνεται μοναρχικὸν οὐδ' ἐν ἡ πολιτεία, Πολύβ.10, 26,2 τὴν ἐξουσίαν ἐλάμβανε μείζω καὶ μοναρχικώτερον, αὐτ.10,10,9 μοναρχικῆς ὀρεγόμενον ἐξουσίας: || τὸ οὐδ. μοναρχικὸν ὡς οὐσ. ἡ μοναρχία βλλ. ἰ: Πλάτ. Πολ.493ε ἡ μὲν τοῖνον τὸ μοναρχικόν, ἡ δὲ τὸ ἐλευθέρον ἀγαπήσασα 2) κ. νεωτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀσπαζόμενος τὴν μοναρχίαν ὡς πολίτευμα, ὁ ὑπέρημας τοῦ μοναρχικοῦ πολιτεύματος: Ἀππ. Ἐμφ. Πολ.5,54 ἐγὼ δὲ Φουλβίας ἠσθόμην μοναρχικῆς - ἐπεκράτησαν οἱ μοναρχικοὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

μοναρχικός ἐπίρρ. μτγν., μων. κ. νεωτ., δημ. μοναρχικά, συγκρ. μοναρχικώτερον, κατὰ ὄρον μοναρχικόν, ἀρμόζοντα ἢ ἰδιόζοντα εἰς μόνον, ὡς μονάρχης: Πλούτ. Νου.2 ἐδόκει τραχύτερον ἤδη προσφέρεσθαι καὶ μοναρχικώτερον, Μετοχ. Ὁ Σύμμεικτ.765 μοναρχικός ἄγων τὰ τῆς νήσου.

μονάρχης (ὁ), ἰων. μόνάρχος ὁ ἀρχων μόνος καὶ ἄνευ περιορισμοῦ τινος, ὁ συγκεντρωὸς εἰς αὐτὸν ἀπόλυτον τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν τόπου τινός, ὁ μονάρχης: Σόλ.9,3 εἰς δὲ μόνον δήμου . . . δουλοσύνην ἔπεισαν, Ἐθεογ.52 στάσις τε καὶ ἐμφυλίοι φθνοὶ ἀνδρῶν μόναρχοί θ', Ἦρ.3, 82 δήμου τε ἀρίστου καὶ θάλαρχης καὶ μόνάρχου, αὐτ.80,αὐτ.5,46, Αἰσχ. Πρ.324 ὥρων ὅτι τραχύτερος μόνάρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ, Ἀριστφ. Ἰπν.1330 δεῖξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἕμιν . . . μόναρχον, Θεουκ.1,122 τὸς δ' ἐν μιᾷ μοναρχίᾳ ἀξιοῦμεν καταλύειν, Ἀριστλ. Πολιτ.1292α,15 ὁ δὲ οὖν τοιοῦτος δῆμος, ἄτε μόνάρχων ἂν ἴως ἔχων τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν, Πολύβ.40,3,8 ποτὲ δὲ παρασπονδύμενον διὰ τὸν μόνάρχων 2) ἡγεμονικός, δυνάστης: Ἐπιγρ. || γεν. ὀρχηγός, ἡγεμῶν, ἡγίτωρ: Εὐρ. Πρ.31 ποῦ δὲ γυνήτων μόναρχοι 3) ἀντὶ τοῦ δικτάτωρ: Πλούτ.Κάμ.18 πρότερον γε καὶ πρὸς ἑλάττωρα ἀγῶνας ἐλκόντων πολλὰς μονάρχους, οὐς δικτάτορας καλοῦναι: 4) Ἐπιγρ. ὁ ἐπώνυμος ἀρχων τῆς νήσου Κῶ: || ὀνομασία μηνός τινος ἐν Κῶ: Ἐπιγρ. [ἀμφ.γρ.] 3) ἡ εἰς ἐπὶ, ὁ τῆς μοναρχίας, ὁ μοναρχικός: Πινδ.Π.4,152 σκῆπτρον μόνάρχον ἰδὸν μοναρχικὸν σκῆπτρον.

μοναρχεῖ -έω [μόναρχος] κ. νεωτ., ἰων. μοναρχεῖω εἶμαι μόναρχος βλλ. ἰ, ἀσκῶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ μονάρχου: Πινδ.Π.4,165 καὶ τοι μοναρχεῖν καὶ βασιλευεῖν μὲν διμυμι προήσειν, Ἦρ.5,61 εἰ τοῦτου. μοναρχεόντος ἐπὶ τῆς μοναρχίας τούτου, αὐτ. 46 ἐμοναρχεος χρόνον ἐπ' Ἀλίγον, Πλάτ. Πολ. 576β ὅς ἐν τυραννικώτατος φάσις ὧν μοναρχίσησ, αὐτ. Πολιτ.301β κατὰ νόμους μοναρχοῦντα: κ. μτ. γενικ.: Ἀριστλ. Πολιτ.1295β,16 διὰ τὸ μοναρχεῖν ἀκόντων, Στράβ.5,4,11 ὑπὸ Σύλλα τοῦ μοναρχίστατος Ρωμαίων κ. παθ.: Ἀριστλ. Πολιτ.1255β, 19 μοναρχεῖται . . . πάς οἶκος, - ἡ Γαλλία ἐμοναρχεῖται ἐπὶ πολλοῦς αἰῶνας 2) εἶμαι ὀρχηγός, προϊστάμενός τινος: Ἐπιγρ. μοναρχεῖν τοῦ στόλου καὶ τῶν ναυπηγῶν 3) ἐν Κῶ κατέχω τὸ ἀξίωμα τοῦ μονάρχου βλλ.4) Ἐπιγρ., Σωρ.Βι.1 Ππ.

μονάξ-άδος [ή] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μονάδα, ἰων. μονάξ, ἴδιον θηλ. τοῦ μόνος βλ.λ., μόνη, με-
μωμένη, μονόχη, ὄθ. μονήρης, ὀλομονόχη | Εὐρ.
Φοίν.15.20 τοῦδε προκλιῶ μόνάδ' αἰῶ. διάζου-
σα τὸν αἰὸν χρόνον ἐν λειθισμένοιαν θακρούσιν
[ἴ] αὐτὰ ἐκ τῶν προτέρων κλιῶν ποὺ θὰ διέλ-
θῃ μνήρη βίον πάντοτε χύνοντες δακρύα, αὐτ.
Βακχ.609 μονάδ' ἔχουα' ἐρημίαν" || ἐπί γυναι-
κόσ, ἐντελῶς μόνη, κατάμονη, ὀλομονόχη, ἐρημ-
| αὐτ. Ανδρ.855 μονάδ' ἐρημον οὕσαν ἐνάλοιο κώ-
πας" || ὅμ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ ἀνδρὸς πρὸς ἐμφανε-
στέρην παράστασιν τῆς ἀπομονωσάσας τινος, τοῦ
ὅτι θηλ. μετὰ πολλῶν ὧν, πολλοὺς σὺν αὐτῷ ἔχων
ἀπέμεινε μόνος: Αἰσχ.Πέρσ.734 μονάδα Δεε-
ξηρ ἐρημόν φασίν αὐ πολλῶν μετὰ 2) κ. μον.,
νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐς ἐν τῷ ὅλῳ αὐτοτελέξ ὄν
κατὰ φύσιν ἢ κ. ὡς αὐτοτέλεξ κατὰ συνθήκην
λαμβανόμενον | Πλάτ.Φαῖδ.101C δεῖν τοῦτο με-
τ'ασχινὲν τὰ μέλλοντα δύο ἔσσεσθαι καὶ μονάδος
ὅ ἂν μέλλῃ ἐν ἔσσεσθαι, αὐτ.105C, Ἀριστ.Λ.Μεταφ.
1089b,35, ἕκαστη μονάξ τοῦ στόλου [ἐκαστον
πλοῖον] - στρατιωτικῆς μονάξ [στρατοῦ συγκρό-
τημα, σῶμα ὡς ἐν λαβανόμενον] . || νεώτ. κ.
δημ. μαθ. ὁ μικρότερος θετικὸς ἀκέρας ἀρι-
θμὸς, διὰ τῆς διαδοχικῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ὁποῖου
σχηματίζονται οἱ ἄ. ἀριθμοί | ἐάν εἰς τὴν μονά-
δα προσέσωμεν ἑτέραν μονάδα, σχηματίζο-
μεν τὸν ἀριθμὸν δύο, - ἀναγωγή εἰς τὴν μονάδα
[μαθημ. μέθοδος ἀντικατάστασης τῶν μέθοδον
τῶν ἀναλογίων εἰς τὴν λύσιν προβλημάτων] || ἐν
φιλοσ. σημ. τοῦ ἀπλοῦν καὶ ἀδιαίρετον ὄν, ἡ ἑνό-
της | Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.64, αὐτ. Ἀλλ.51C, Δαμάσκ.
Ἄρχ.199" || ὅμ. ἐπὶ τῆς ἑνότητος τοῦ τρισυνο-
στάτου Θεοῦ τῶν χριστιανῶν | Συνεσ. Ὑμν.1, αὐτ.
4 Μονάξ εἰ, τριάξ δύο. Μονάξ ἄ δὴ μένει' καὶ
τριάξ εἰ δὲ, Ἐπιγρ., ἡ μονάξ ἐν τριάδι" || η.
Πυθαγορείους, τὸ πῦρ | Πλωτ.Νομ.11 κόσμου, οὐ
μέσον οἱ Πυθαγορικοί τοῦ πῦρ Ἴδρῦσθαι νομίζου-
σι, καὶ τὸ τοῦ Ἐστῖαν καλοῦσι καὶ μονάδα" ||
νεώτ. φιλοσ. κατὰ τὸν Γερμανὸν φιλόσοφον
Λεϊβνίτσην μονάδες εἶναι ἀσώματα ἀπλά, ὁλῶνα,
φυσικὰ ἄτομα διαφέροντα ἀλλήλων, ὄντα ἐν βα-
θμολογικῇ κλίμακί [κατώτερα, ἀνώτερα μονάδες,
ἀνώτερη μονάξ ἀναλόγως τῆς φαινήσεως καὶ ἐυ-
κρινείας τῶν παραστάσεων αὐτῶν] πρὸλ. μονα-
δολογία" 3) νεώτ. στρατιωτικῆς μονάξ ὄργανον
κῆρυξ τμήμα στρατοῦ ὑπὸ ἐνιαίαν διοίκησιν" 4) ἰων.
μονάξ ἡ πλευρὰ τοῦ κύβου ἢ φέρονσα ἐν μόνον
στήλῃ, ὁ ἄσσοσ τοῦ κύβου | Πολυδ.7,204" 5) ὡς
μέτρον μήκος, ὁ δάκτυλος | Ἦρωα Γεωμ.4,2, Φιλ.
Μηχ.Βελον.51,24 εἰς μονάδας ἀνεγίνετο μονάδας
βάρουσι, Δισκοκ.5,10δ διεξάσμεν κατὰ μονάδας
[ἐπὶ στυπτηρίας] || νεώτ. ποσότης ἡ μέγεθος
λαμβανομένη ὡς κοινὸν μέτρον πασῶν τῶν ἄλλων
ὄμοιοειδῶν ποσοτήτων ἢ μεγεθῶν | μονάξ βάρου,
μήκος, χωρητικότητος, δυναμείως, - νομισματικῆς
μονάξ" 6) νεώτ. ζωολ. γένος μαστιγοφόρων
κερακομονιδῶν πρωτοζώων.

μονασμός [ὲ] [μονάζω] σχόλ. τὸ μονάζειν, ἡ μό-
νωσις, ὁ μονήρης βίος, ἡ μοναξία | Εὐστ. Ἰλ.636,36,
μοναστήριον [ὲ] νεώτ. ἀστεροειδῆς διά-
σταξ τῶν ἀγκυλοειδῶν χρωμοσώμων τοῦ πρωτο-
πλάσματος τοῦ κυττάρου κατὰ τὸ β' στάδιον τῆς
ἐμμέσου διαίρέσεως αὐτοῦ ἄ. μητρικός ἀστήρ.

μοναστηρίαξ α-ο δημ. ὁ ἐν μοναστηρίῳ
διοιτῶμενος | Σολωμ.Εἰς Κόρνην1 μοναστηρίαξ
μου θυροφῆ, εἰὼς εἰσγαί" || ὁ εἰς μοναστήριον
ἀνήκων | **μοναστηρίαξ χωράφιον**" || ὁ κατὰ
τὸν ἐν μοναστηρίοις τρόπον.

μοναστηρίαξ ἡ-ὲν(ν) μισν., νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς μοναστήριον ἢ μονα-
στήριον, ὁ τὸν μοναστήριον | Ἰω.Πατριάρχ.Κων

λεως π. Βασίλι Βιβλ.Μεδ.1,76A περί μοναστηρια-
κῶν κεφαλῶν, Παπαντ. Ἄγ. Ὁρ.13 Ἰδρυσε τὸ
μοναστηρίακὸν βίον, - μοναστηριακὰ κτήματα.

μοναστήριος α-ο μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς μοναστήριον, ὁ μονα-
στικός | Μέν.Πρ.15D μοναστήριος οἶκος, Δουκάγῃ
955C τὸ μοναστήριον . . πολίτευμα" 2) τοῦ οὐδ.
μοναστήριον[ον] ὡς οὐσα. κελλίον ἐρημίτου, τόπος
ἐνθα μονάζει τις | Φιλ.2,475 ἐν ἕκαστῃ δὲ οἴκιῳ
ἔστιν οἴκημα ἱερῶν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μονα-
στήριον, ἐν ᾧ μονοῦμαινται τὰ τοῦ βίου σεμνοῦ
μυστήρια τελοῦνται" 3) μτγν., μισν., νεώτ. κ.
δημ. ὅμ. **μοναστήριον** τὸ σύνολον τῶν οἰκημάτων
ἐνθα μονάζουσιν οἱ μοναχοί, μονή | Ιουστίν.Νεαρπ.
3,2, Προκ.Μυστ.17, Πάπ., Μηναι3,1 Συνεξ. διανεψ.
μασσα δὲ τὸν πλοῦτον αὐτῆς καὶ διαδοῦσα πτω-
χοίς, ἀπεισι ἐν μοναστηρίῳ, Μιχ. Ἄττα. ἐν Σάβ.
1,21 εἰς τὸ πτωχοτροφεῖον καὶ τὸ μοναστήριον
μου, Πρόδρ.2,501 οὐδὲ δι' ἐσέν τὸ ἔκτισαν τοῦτο
τὸ μοναστήριον, ὁ τραγ. μαζεύττικαν οἱ ὀμορφες
νὰ φτειάσουν μοναστήρια, Ζερβ.Λυρ.Σατ.2,57 σ'
ἑνὸς τρανοῦ μοναστηρίου τρύπωσα τὸ μετόχι"
|| συνεκτ. νοδός, ἐκκλήσις, ἰδ. μεγάλη | ὁ τραγ.
σημαίνει κι ἡ ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι"
4) δημ. κτ. ἐπέκτ. μτφ. φιλόξενος οἶκος | τὸ
σπίτι τοῦ εἶναι μοναστήρι.

μοναστηρίουξ [ὲ] μισν. ὁ εἰς μοναστήριον |
Εὐστ.Πον.239,32 [ἐκδ. Ταξ.]

μοναστής [ὲ] Ἐπιγρ. μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. μονά-
στρια ὁ μονάζων, μοναχός, καλόγηρος, ἐρημίτης |
Ἐπιγρ., Μηναι.125 Ἐσπ. ὁ ποιητής τῶν μονα-
στῶν, Στοῦδ.Θεοδ.611,80,4.

μοναστήριος ἡ-ὲν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀνοφερόμενος εἰς τὸν μοναστήριον, ὁ τὸν μοναστῶν,
ὁ καλογηρικός | Παπαντ. Ἄγ. Ὁρ.25 ἡ πυκνὴ μονα-
στικὴ πόλη ζῦνησεν ἀπὸ τῆς νάρκη τοῦ μωσα-
μερίου, - ὁ μοναστικός βίος, - ἡ μοναστικὴ ζωή.
μοναστραδής -οῦξ-ἐξ [μόνος, ἀστράθῃ] ὁ ἔχων,
ὁ φέρον μῖαν ἀστράθην βλ.λ.], ἐνα σαμάρη | Τραγ.
Ἄδασπ.239 μοναστραδής δχος.

μοναστρια μτγν., μον. κ. νεώτ. ἰουστ. τοῦ μονα-
στήξ, ἡ μοναχῆ, ἡ καλογράφια | Ιουστίν.Νεαρπ.123,
36, ΚΜανας.Χρον.6628.

μοναστικός ἡ-ὲν νεώτ. γην. ἐπὶ στοιχειῶν ἢ
ριζῶν, ὁ ἔχων ἀτομικότητα 1, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα
νὰ ἐνοῦται μεθ' ἑνὸς ἀτόμου ὑδρόγονου ἢ μεθ'
ἑτέρου μονατομικοῦ στοιχείου, ἄ. μονοσθενής |
μονατομικὰ ἀλκοόλια [αἰ περιέχουσι ἐν μόνον
ἀλκοολικὸν ὑδρόξύλιον]" 2) εἰδὸς ἀστρον. μονα-
τομικῆς κατάστασις ἢ πιθανῆ κατάστασις ὑφ' ἣν
εὐρίσκηται ἡ ὅλη ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν.

μονάτωρ -ορος [ὲ] σχόλ. ὁ μονάμωξ, ὁ κέλης |
Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.900 πρὸλ. Ἕ.ἐν ἰδ. κέλης.

μοναυλία [ἢ] ἰ[μ] ἴμνος, ἀλδός] μτγν ἡ διὰ
τοῦ αὐλοῦ μονωδία | Πολυδ.4,82 μικρὰς τις αὐλί-
σκος . . μοναυλίαν πρόσφορος.

μοναυλία [ἢ] ἰ[2] ἴμνος, αὐλή ὁ δίχο γάμου βίος,
ἡ μοναχικὴ ζωή, ἡ ἀγάπη | Πλάτ.Νόμρ.7,11) ἴνα
ἂν δοκῇ τὴν μοναυλίαν οἱ κέρδος καὶ βρώματα
φέρειν, Φιλ.2,327, Λιβάν.4,136,21 πρόσεσι τις τῶν
ἐπιτηδείων καὶ καρίας τὴν μοναυλίαν καὶ τὴν
σιζυγίαν ἐπαίνεσας.

μοναυλικός ἡ-ὲν ἴμνος, μονήρης | Ἀριστ.Λ.Η
Εὐδ.1242a,25 ἰπθ.γρ.]

μοναυλίον [τὲ] μτγν. εἶδος μουσικοῦ ὄργανου
ἐφ' οὗ παίζεται ἡ μονωδία | Ποσειδῶν.2J.

μοναυλιος -ον λεξ. ὁ ζῶν μόνος, ὁ μόνος, ὁ
μονήρης, ὁ ὄγματος | Σουιδ.ἐν λ. Λουκιανὸς μάρτυς
πρὸς τὸν μοναυλίον ἀπέκλινε.

μόναυλος [ὲ] ἴμνος, αὐλός] ὁ παίζων ἐπὶ ἐνὸς
μόνου αὐλοῦ" Ἀθην.4,176C ὁ μόναυλος ἦν ὁ νῦν
καλούμενος καλαμαῶλης" | Ἡδὺλ.π. Ἀθην.4,176C

τοῦτο Θεῶν ὁ μόνουλος ἢ ἥριον ὁ γλυκὺς οἰκετὴ αὐλητής. 2) μόνουλος (κλάμασι) ἰδί εἶδος αὐλοῦ: Σοφ.ἀπ.241 μοναύλοισι κωμασάσης, Ἄρραρ.13 ἀρπασας μόνουλον εὐθύς. κοῦφως ἐνήλητο, Ἄναξандр.18 ἀναλαθῶν μόνουλον ἠλθον τὸν ὕμεινον, Πολυδ.4,75 μόνουλος ἐθρημα μὲν ἐστίν Αἰγυπτίων... Ἀδελφὲ δὲ μάλιστα τὸν γαμήλιον. 3) ἄς ἐπίθ. ὁ ἐπὶ ἑνὸς μόνου αὐλοῦ παιζόμενος: Σῶπ.2 τὸ μάνουλον μέλος ἤχησεν.

μοναυλῶ-ῶ μόνος, αὐλοῦ μτγν. παίζω μοναυλῶν ἐπὶ αὐλοῦ ἢ παίζω τὸν μόνουλον βλ.λ.21: Πλουτ.Καίσι.52 ἀνήρ Αἰδύς ἐπιδεικνύμενος ὄρχησιν ἄμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἀξίως. **μονάωφτης** ἰδί δημ. ὁ ἔχων ἓν μόνον οὖς, ἓνα μόνον ἄφτι.

μονάχα ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. κ. μοναχά(ς) μόνον βλ.λ.: Αἰθ Ροδ.1954 τοῦτο σὲ λέγω μοναχά τὸ μὲν εἶπεν ἐξ ὑστέρου, Ἐρωτόκρ.1.2006 ὄχι τὸν ἓνα μοναχῶς μὲ καὶ τὰ δύο ληπτάς, αὐτ.2,865 καὶ μοναχῶς μὲ τὸ σπαθί... ἐκάμασινε τὴ μαλιὰ ἐκείνην τὴν ἡμέρα, Παλαιμ.Γάφ.33,3 μοναχά τὰ γνωρίσια ἢ χορτάρι. 2) δημ. ὡς ὄμιον ἀντιθετικόν, πρὸ παντός, ἀλλά, ὑπὸ τὸν ὄρον: νὰ κοιτάξῃς μονάχα νὰ μὴ σὲ πάρουν χαμπάρι.

μονάχη ἐπίρρ. κυρ. ὄστ. τοῦ θηλ. τοῦ μοναχῆς βλ.λ., μόνον κατὰ ἓνα τρόπον, ἀντίθ. διχῆ: Ξεν. Ἀν. 4,4,18 ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρου ἐν τοῖς στενοῖς ἤπερ μοναχῆ εἶη πορεία, Πλάτ.Νομῶ.720B διχῆ τὴν μίαν ἀποτελεῖται δύναμις, ἢ μονάχῃ.

μοναχή (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. εἶδος ὄθονιου, ἰνδικὸν τι ὄφασμα: Περίηλ.Ἐρ.Οαλ.6,14 2) μσν. κ. νεώτ. ὡς θηλ. τοῦ μοναχῆς βλ.λ.5], μονάστρια, καλογορία: Στουδ.Θεοδ.1756B. τὴν ἐκείραν μοναχὴν, Σολωμ. Εἰς μοναχὴν (τῆς ποίει).

μοναχιάζομαι δημ. ἀπομονοῦμαι: Ἄρτ.Βατοπ. 2,36 μοναχιάζεται καὶ φτειάνει ὅσο πιὸ τρανὸ μπουεὶ ἀπὸ γνώσεσ καραδάνι.

μοναχικός-ἡ-ὄ(ν) κ. μσν., νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς μοναχόν, ὁ τῶν μοναχῶν, ὁ μοναστικὸς, ὁ καλογορικὸς: Ἰουστίν. Νεαρ.5 Προαίμ. μοναχική ἀσκησις, Πλάτ. μοναχικὸν σχῆμα, Θεοφάν.Χρον.509C τὸν Μαρτιανὸν τὰ μοναχικά ἀποδύσας πατριτικὸν πεποιήκεν, Ἰσοκκ. π. Lambec. Bill. Caes. 5,184A περι... μοναχικῆς πολιτείας, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,12 τὴν ἐν αὐτῷ ἱερὰς καὶ μοναχικῆς μάνδρας, Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.11 ἔχει κὶ ὁ μοναχικός βίος τὴν ἀσκητικὴν τοῦ μορφή, - περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, - τὰ μοναχικά τάγματα τῆς Ἀσσεως. 2) δημ. ὁ μόνος, ὁ μονήρης, ὁ μεμονωμένος: Πορφύρ.Σκ. 12,4 ἡ μέδουσα κὶ ὁ κάθουρας μοναχικό διαδάτες, - τὸν συναντοῦσε σ' ἓνα μοναχικό καλύβι. 3) μτ. γενικ. προσημ. ἀντῶν. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἓνα καὶ μόνον: τὸ 'χει μοναχικό του τὸ χτήμα.

μοναχικός ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον μοναχικόν βλ.λ.1], μοναστικὸς: Νηστ.1913A, Στουδ.Θεοδ. 430D, Νικήτ.Παφλ.492A.

μοναχισμός ἰδί μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάσταση παντ. μοναχῶν: Ἰουστίν.Νεαρ.5,2 (ἴτλ.), Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.11 ἀσκητισμός καὶ μοναχισμός δὲν εἶναι... τὸ ἴδιο.

μοναχίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. χημ. ἢ βιογορίτις βλ.λ.2]. **μοναχογυιός** ἰδί δημ. ὁ μονογενὴς υἱὸς ἢ τὸ μόνον ἄρρον ἐκ δύο ἢ πλείονων τέκνων.

μονάχθεν ἐπίρρ. λεξ. ἔξ ἑνὸς μόνου μέρους, ἀντίθ. πανταχόθεν: Σουίδ. ἐν λ. παραγογῆ μονοπλεύρω δὲ ἰτάγματι, ὅταν μοναχόθεν φοδθῆ.

μοναχοθυγάτρα (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ μονογενὴς θυγάτηρ ἢ ἡ μόνη θυγάτηρ ἐκ δύο ἢ πλείονων τέκνων, ἡ μοναχοκόρη: Ἐρωτόκρ.1,1373 κ' ἐστοντας νὰ τὴν ἔχουε μοναχοθυγάτρα.

μοναχοκόρη (ἡ) δημ. ἡ μονογενὴς θυγάτηρ ἢ τὸ μόνον θηλυ ἐκ δύο ἢ πλείονων τέκνων, ἡ μοναχοθυγάτρα, μονάκριδη: παντρέφτηκε καὶ ἤρηε μὴ μοναχοκόρη.

μοναχοπαῖδι δημ. κ. μοναχοπαῖδο τὸ μονογενὲς ἄρρον ἢ θηλυ τέκνον: τὸ χῶνον μοναχοπαῖδι καὶ τρέφουν τὴν τοῖς πάθει ἴουσε.

μοναχοπαρθενία (ἡ) νεώτ. περιπτώσις τοῦ παλαιοῦ μοναχοῦ κῆρου ἁγίου, καθ' ἣν γυναικὲς ἀποφεύγουσαι τὸν κόσμον ἠσιγήτηθεν ἐν ἀνδρικοῖς μοναστηρίοις μετῃμφοισμένοι εἰς ἀνδρας.

μονάχος-ἡ-ὄ(ν) μόνος ὁ κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. μονάχος-η-ο ὁ μόνος, ὁ μεμονωμένος: Ἄριστλ. Μεταφ.1040a,29 ὅσα μοναχά, οἶον ἕλιος ἢ ἀσλήνη, Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,36U ὅσα μοναχά ἔχει συμφωνίαν, Διόδ.Σ 2,58 τὰ σπλάγχνα, καὶ τὰλλα τὰ ἐντόξα πάντα ἔχουν μοναχά, Πτολ.Τετροδ.190 μοναχά τέκνα (μόνον παιδιὰ), Ἐρωτόκρ.3,1018 εἰντα 'ν' αὐτὰ, καὶ κάθεσαι γνοιασμένοι, ἢ βαρόκαρδος καὶ μοναχὸς κὶ ἀποσυννεφισμένος, Σολωμ. Λάμην. Ὀνειρ.Μαρίας.1) μὲ τὸ κύμα, μὲ γίς ἀνεμῶς, παλαιῶ ἢ μοναχῆ ἢ δημ. μτ. γενικ. προσωα. ἀντῶν. πρὸς δὴλωσιν αὐτοπαθείας: Ἐρωτόκρ.1, 104 ἐκέντα μοναχὸς του, αὐτ.766 μὴν εἶσαι μοναχῆ σου, αὐτ.1388 μοναχὸς του παριστάστικε καὶ τὰ κατάθεσε αὐτὰ ἢ τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. τὰ μοναχά ὡς οὐσ. αἰ ἀταμικαὶ περιπτώσεις: Φιλῶδ. Σημ.14 ἢ δημ. τὸ οὐδ. τὸν μοναχὸν ἢ μοναδικότης: Πλωτίν.6,8,7 2) ὁ ἔρημος, ὁ μονήρης, ὁ ἐγκαταλειμμένος. Ἀδσ.Ἐπιστ.8,23 μοναχῶ ἐνὶ τατε Κρεβένου. 3) ἐπὶ νομικῶν ἐγγράφων, ὁ εἰς ἓν μόνον ἀντίγραφον ἐκτελούμενος, γινόμενος: Πάπ. ἐγγράφη ὁ ὁμολογια μοναχῆ, αὐτ. τὸ χειρόγραφον τοῦτο μοναχὸν γραφέν ἢ ἑμοῦ κύριον ἐστὶ. 4) δημ. ὡς ἐπίστ. τοῦ συνοδευομένου οὐσ. ὁ ὄμιχρ, ὁ γνήσιος, ὁ καθαρός, ὁ πραγματικὸς: χρουσάφι μοναχό, - τὸ ρακί σου εἶναι σπῆτρο μοναχό (προγομτικὸν οὐλόνησμα) ἢ φρ. σῆδρο μοναχό (ἰγυέστατος), - σπῆτρο μοναχό (εὐφέστατος), - σκυλλὰ ἢ μοναχό (ἀνθρώπος μεγίστης σκληρότητος ἢ ἀντοχῆς) 5) τὸ ἄρσ. μοναχὸς κ. τὸ θηλ. μοναχῆ ὡς οὐσ. ὁ ἀποσυννεφίς τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ ἀφιερωθὲς εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς αἰωνίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, μοναστής, καλόγορος: Διον. Ἄρσειν. Ἐκκλ. Ἱερ.134A αἰ μὲν θεραπευτής, οἱ δὲ μοναχοῦς ὀνομαζόμενοι, Παλδ.ΑΠ II,384,Προκ.Περσ.1,7, Μηναί.3,7 Συνεξ. ἔμοι ἀρέκταν ἐστίν, ὅτι μοναχὸς εἶμι, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,29 τῆς τοῦ μοναχοῦ ἀποκαύρωσε, Πρόδρ.2,628 καὶ μοναχῶς καὶ κοσμικοῦς, - οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

μοναχό ἐπίρρ. εἰς ἓνα μόνον τόπον, μόνον, μονάχα: Πλάτ.Συμπ.184B μόνου ἐνταῦθα ζυμῶνται τὸ καλόν, Πλωτίν.5,9,13 ὁ μὲν γὰρ αἰσθητὸς κόσμος μοναχό, ὁ δὲ νοητὸς πανταχό κ. μτ. γενικ.: Θεοφ.Φι19,10,2 μοναχοῦ... τῆς Ὀίτης.

μονάχουσα (ἡ) Ἐπιγρ. κ. μσν. κ. μοναχοῦσα, θηλ. τὸ μοναχὸς βλ.λ.5], ἡ μονάγουσα, ἡ μονάστρια, ἡ καλογορία: Ἐπιγρ.,Νηστ.1932C.

μοναχῶ-ω (μ) μοναχῶς μτγν. καθιστᾷ τὴ μόνον, ἀπλοῦν: Ἀκυλ.ΠΔ Φωλυμ.85(86).11.

μοναχός ἐπίρρ. κατὰ ἓνα μόνον τρόπον, μόνον, ἀντίθ. πολλαχῶς: Ἄριστλ.ἩΝικ.1106b,31 τὸ μὲν ἀμαρτάνει πολλαχῶς ἐστί, τὸ δὲ κατορθοῦν μοναχῶς, αὐτ.Πολιτ.1308b,38 μοναχῶς δὲ καὶ ἐνδέχεται ἄμα εἶναι δημοκρατίαν καὶ ἀριστοκρατίαν, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,30T 2) κατὰ τρόπον ὁμοίομορφον: Ἄριστλ.Ζ1 584a,34 τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα μοναχῶς ποιεῖται τὴν τοῦ τόκου τελειώσιν.

μονοβαμίνη (ἡ) νεώτ. τὸ τελειὸς ἀπολίμανθὲν ἄμυλον ἀραβοσίτου τὸ χρησιμοποιοῦμενον εἰς διατηρικὸς κυρίως σκοποῦς.

μόνε μον. κ. δημ. μόριον ἐπέχον θέσιν συνδέσμου ἐναντιωμ., ἄλλα, πλὴν, ἐν τοῖσιν, εἰς ἐπιμέτρην: **δὲν σου ἴθασα** πού μ' ἐκλεφεσ, **μόνε** ζητᾶς καὶ **πέ- σου**, Ἐρωτόκρ.1,416 **μόνε** καμποιός καὶ **βῆσασα** κι ἀναστεννάματά μου. || ἐν ᾧ χρ. νεώτ. κ. δημ. ἐπισημαστικῶς τὸ **μόνον**: εἶναι πρόθυμος νὰ ὑπογράψῃ γραμμάτια, **μόνε** πού **δὲν** τὰ πληρῶναι, - **δὲν** εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ γράψῃς, **μόνε** ἐν τὸν ἰδίᾳ. 2) **μόνε** **μόνε** μόλις καὶ μετὰ βίας: **μόνε** **μόνε** **βρήκαμε** ἕνα **μπουντρούμι** νὰ κοιμηθῶμε.

μονέδα (ἢ ἱταλ.) δημ. νόμισμα: ἑλληνικὴ - χρυσὴ **μονέδα**. 2) φρ. κόθει **μονέδα** ἐπὶ ἄνθρ. κερδοζήτονος πολλά χρήματα. 3) φρ. **δὲν περνᾶ ἡ μονέδα σου** ἐπὶ φευδολογίῳ ἢ ἀπατεώνας.

μονεῖλιον-σος-ον μον. κ. μονοεῖλιον ἢ φορῶν ἐν μόνον ἔνδυμα: Μοσχόπ.περὶ Σχεδῶν.50.

μονελάτρου (ἢ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀργαστοιειδῶν, περιλαμβάνον πάσας πολυετείς.

μονέντερον (ἢ) μιν. τὸ κῶλον, τὸ ὀπνευθισμένον, τὸ κωλάντερο: Ἰππιοτρ.36 γίνεται δὲ τὸ π-θρος περὶ τὸ **μονέντερον**, ὁ καλεῖται κῶλον, διὰ τὸ μὴ συνδέσθαι τοῖς ἄλλοις ἑντέροις κατ' ἀμφοτέρα, ἀλλὰ κυλινοῦσθαι καθ' ἑαυτῶν.

μονεναρχίης οὐς-ἄς μιν. ὁ περὶ ἐν μόνον ἐντρέχεις, δραστήριος, ἐπιτήδειος: Φιλῶδ. Ὀργ.73.

μονερέτης (ἢ) μιν., ἰων. μονερέτης ὁ μόνος ἑρέτης, ὁ κωπηλοτάτος μόνος: Ἀντίπ. ΑΠ7,637.

μονερημίτης (ἢ) μιν. ὁ μόνος ὡς ἐρημίτης ζῶν, ὁ διαγὰν μονήρη βίον, ὁ μονάζων: Ἰω. Μων. ἐν Ἀν.Βασσ.4,193.8.

μονεζοαυτίης ὀμάς πετρωμάτων (ἢ) νεώτ. ὀρυκτολ. αὐτοτελῆς ὀμάς μετοξὺ τῶν πετρωμάτων τῆς ἀλκαλοχόου σειρᾶς καὶ τῆς ἀλκαλιοσβεστοχόου.

μονή (ἢ) μένω) κ. μιν. κ. νεώτ. ἢ ἐν τιῶν τῶν διαμονῆ, παραμονῆ, ἀργοπορία: Ἦρ.1,94 δύο **μοῖρας** διελεύοντα Λυδῶν πάντων κληρώσασιν τὴν **μὴν** ἐπὶ **μονῆ**, τὴν δὲ ἐπ' ἐξέδωξ ἐκ τῆς χώρας, Ἀριστοφ. Ὀρν.417 ὄρατ' εἰ κέρδος ἄξιον **μονῆς**, Ξεν. Ἀν.5,1,5 ὅσα δοκεῖ **καίριος** εἶναι ποιεῖν ἐν τῇ **μονῆ**, Πλάτ. Κρατ.437B ἡ **μνήμη** παντὶ που **μνήνεις** **ὄτι** **μονῆ** ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, Ἀριστολ. Φυσ. 205a,17 πού ἡ **μονή** καὶ ἡ κίνησις αὐτῆς, Πολυδ. 4,41,4 μὴ λαμβάνειν **μονήν** **μὴδὲ** **στάσιον** || ἐν περιφρ. **μονήν** ποιοῦμαι βραδόνου, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ: Θεουκ.1,131 οὐκ ἐπ' ἀγαθῶν τὴν **μονήν** ποιοῦμενος, Στραβ.1,3,12 καὶ **μονάς** ποτε ἐποιεῖτο. 2) χρονικὴ διάρκεια, παραμονή: Ἀριστολ. Αἴτ.99b,36 μ-αἰσθήματος. 3) ἡ μονομέτης, στερεότης, ἡ διάρκεια: Ἐπίκ. Φύσι.11,10 μ-τῆς γῆς, Πολυδ.4,156 **μονή** ἀστρων. 4) μιν. γραμμ. ἢ διατήρησις: Ἀπολλ. Δύσι. Ἀντων.50,25 ἡ **μονή** τοῦ π. 5) τόπος, ἐν ᾧ σταθεύει τις, σταθμός, χάνι: Παυσ.10,31,7 τέμνηται δὲ διὰ τῶν **μῶν** ἢ ὁδῶς. || τόπος διαμονῆς, κατάλυμα: Κῆ. Ἰω. 14,2 ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου **μοναί** πολλαὶ εἰσίν, αὐτ. Ἰω.14,23 πρὸς αὐτὸν ἔλευσόμεθα καὶ **μονήν** παρ' αὐτῶν ποιήσομεν. || αὐτὴ ἀιώνια μοναὶ ὁ μετὰ θάνατον βίος: Ἐφροαίμ. Σὺρ.3,533C χειραγωγῶσιν τὴν ἐμὴν ἄθλιαν φυγὴν πρὸς τὰς ἀιώνιους **μονάς**, - μετῆστη εἰς τὰς ἀιώνιους **μονάς** (ἀπέθανε)! || μιν. κ. δημ. καλὴθὴ πρὸς διαμονῆν ζῶου: Διήγ. Ἀχιλλ.163 καὶ τῶν ἀλόγων τὰς **μονάς** νὰ εἶναι φυλαγμέναι, - δὲν ἔχει **μονή** νὰ βάζῃ τὴν γελάδα του. || ὁμ. δημ. ἠ. μοναί, φωνεῖ ἀγριαῖοι: κάπου **εἶδω** τ' ἀγριογούρουνο ἔχει **μονή**. 6) μιν., ἑκκλ. κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ μοναστήριον: Γρηγ. Νεφ.3,220C, Ἰουστίν. Νεαρ. 133,1, Καμην. Περὶ ἀλώσεως τῆς Θείκης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν 3 **μοναί** μοναχῶν πολλαὶ καὶ συχναί, Πρόδρ.2,65 ἕκαστος **ἐχ'** εἰς τὴν **μονήν** κἂν δεκαπέντε χρόνους καὶ οὐ ἀκμήν οὐκ ἐπλήρω-

σας ἐξἄμνηνον ἀφοῦ ἴθασα, αὐτ.272 ἕκαστος **εἶδι** **κῶνησεν** εἰς τὴν **μονήν** πολλὰκις, Παπαντ. Ἰδγ. Ὀρ.13 **ἔξω** ἀπὸ τὴν ἀδιάλλακτὴν **μονή** τοῦ Στουδίου. 7) μοναστικὸς βίος, καλοηγήσιος: Γρηγ. Νεφ.3,1052A. 8) πᾶν. ἢ πρὸ τοῦ δικαστηρίου βεβαίως, ἰδ. ἢ ἀφορῶσα εἰς ἀνάληψιν ὑποχρεώσεως τοῦ βεβαίου: ὁμολογῶ **ἐγγυασθαι** καὶ **ἀναδεχθῆναι** **μονῆς** καὶ **ἐμφωνίας** τῶν δεῖναι, - **ἐγγυασθαι** **μονῆς**. 9) νεώτ. μουσ. ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μουσικοῦ φθόγγου μελωδία πλειόνων τοῦ ἑνὸς χρόνων.

μονηίς ἴδος ἀρχή (ἢ) μιν. ἡ μοναρχία: Μαν.4,98.

μονηλάτος-ον (ἐλαύνω) μιν. ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἐνδὸς ἐλάσματος σιδήρου, ὁ ἀπὸ ἐν κομμάτι καμμένος, μονοκόμματος: Ἠλιόδ. Αἰθ.9,15 κρόνος μὲν ὑπέρχεται συμφοῖς τε καὶ **μονήλατος**.

μονήμερα ἐπίφρ. δημ. κ. -ίς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, αὐθημερόν, τὴν αὐτὴν, τὴν ἴδιαν ἡμέραν: Ἐφταλ. Ὀδ.Β.284 **δὲν** ἔξερουν πῶς ὁ θάνατος κ' ἡ μῆρη τους ἡ **μοῖρα** εἶναι κοντά, καὶ θὰ τοὺς φάη **μονήμερα** ὀλοοῦσ' τους' πρβλ. ὀλήμερα.

μονημερίτικος-η-ο δημ. κ. μονημερίτικος ὁ διαρκῶν ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν ἢ ὁ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γινόμενος, ἐκτελούμενος: μονημερίτικη δουλεία. || κ. ἐπίφρ. -α.

μονημερίον (ἢ) μιν. κ. μιν. ὄρμας ἢ ἀγὼν διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν: ΑΠ9,581 (ἢ)τῆλ. εἰς τὸ **μονημερίον**, ἦγον **κυνηγέσιον**, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται **ἀνδρες** πρὸς θήρας, Ἰουστίν. Νεαρ.105,1 **μετ'** ἕκαστην τὴν τοῦ λεγομένου **μονημερίου**, **ἔνθα** πολλὰς ἡδυσχεῖας ἐμπλήσας τὸν δῆμον. . θεώμενον καὶ θηρίοις προσμαχομένους ἀνθρώπους.

μονημερίτικος-η-ο δημ. ὁ μονημερίτικος βλλ.

μονήμερος-ον μιν. κ. δημ. ὁ διαμένων, παραμένων ἐπὶ μίαν ἡμέραν: ΠΔ Σοφ.Σαλ.5,14 ὡς **μνεία** **καταλύτου** **μονημέρου** **παρῶδευσε** (ἰδιόθρ. **μονημέρου**) || ὁ διαρκῶν, ὁ ζῶν ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν, ὁ μονημερίτικος: Αἰλ.Ζ1.5,43 ζῶν τὸ **μονήμερον** οὕτω **καλοῦμενον**. || κ. ἐπίφρ. **μονήμερα** βλ. λ.

μονήρης-ου-ες κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ μόνος, ὁ μεμονωμένος, ὁ μοναχικός, ὁ διαγὰν ἐν **μοναί**: Ἰη. Ἐπιστ.12 **μονήρες** καὶ **φιλέρημοι**, Ἰρακλ. π. Διογ.Α125 **μονήρη** αὐτὸν **γεγονέναι** καὶ ἰδιαστήν, Ἀριστ.ἀπ.314, Λοκφ.95 ὅποια πόρκος Ἰστριεῖς τετρασεκελῆς ἀσκή **μονήρης** ἀμφελευτρώσας **δεμας**, Πολυδ.21,43,13, Λοκ.Τίμ. 2 **μονήρης** δὲ ἡ **δαίτια** **καθἄπερ** τοῖς **λύκοις**, Μηναι. 12,4 **Συνεῖ**, τὸν **μονήρη** δὲ **δίων** μετὰ **Κασμά** τοῦ **μακαριωτάτου**, Πρόδρ.2,27 τοῖς τὸν **μονήρη** τρέφουσιν ἐν κίονσι τοῖς δρόμον, Ραγκ. Ἀλ.Λωτρός ἢ ἡ **ζωή** μου ἐπίσης **μονήρης** **ἀνθε** εἰς τὸ ἀστατον **κῶμα** τοῦ **κόσμου**, Παποδ.Χρ.Διηγ.31 καὶ **ὄλα** τὰ **παρεκκλήσια** τὰ **κτισμένα** ἐπάνω εἰς τοὺς **ἀγρίους** **μονήρης** **βράχους**. 2) ἐπὶ λέξεων, ὁ μοναδικός, ὁ ἀπαξ ἀπαντών, ὁ ἰδιόρθρητος: Ἠρωδίων. περὶ **μονήρης** λέξεως (ἰνίλκος ἔργου), Εὐστ. Ἰλ.633,41 ἐπιμένιας τῆ **λέξει** διὰ τὸ **μονήρης** καὶ **καίριον**. || νεώτ. **μονήρης** **ἀνθος** **ἀνθος** φυόμενον ἐν μόνον εἰς τὸ ἄκρον ἀνθοφόρου βλαστοῦ ἢ κλάδου, οἷον ἡ παπαρόνα. 3) ἐπὶ πλοῖου, ὁ ἔχων μίαν σειρὰν κωπῶν: Πολυδ.1,82, Προκ.Γοθ.4,22, Λέων Σοφ.Π1 οἱ **νεὶ** **γαλαίας** ἡ **μονήρης**, Ἀνν.Κομν.5,132 **εἰσελπιθῶς** εἰς **μονήρης**.

μονήριον (ἢ) μιν. ὑποκορ. τοῦ **μονήρης** βλλ.3), μικρὸς καὶ ταχύς δρόμος ἔχων μίαν σειρὰν κωπῶν: Λέων Σοφ.19 τὰ **τε** **μονήρια** **λεγομένα** καὶ τὰς **γαλαίας**: πρβλ. **τριήρης**, **πεντήρης**.

μονητήριος Ἦσ. «τὸ κέρμα ἐρφοζόμενος».

μονητήριον (ἢ) μιν. τόπος διαμονῆς, μονάζοντος: Μακάρ.Μαγν.78.

μονητικός (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν φωσφορικόν ἄλας τοῦ ἄσοβστίου ἐνυδρῶν.

μονοθέλεια, μτγ. παθ. παρακ. μεμονοθευμένως ἄ. ὀνθυλεύω βλ.λ. : Φρύν.334' 2) ρηματ. π. μονοθεύσεις, μονοθευτός.

μονοθελεύσις-ως (ἡ) (μονοθελεύω) μτγν. ἄ. ὀνθυλεύσις βλ.λ. : Πολυδ.6.60.

μονοθευτός-ή-όν (μονοθελεύω) σχόλ. ἄ. ὀνθυλεύτός βλ.λ. : Σχόλ. Ἀριστ. Ἰνπ.342.

μονία (ἡ) (ἡ) μόνω, ἰων. -ἡ τὸ μένειν, διαμένειν, ἡσυχάζειν ἢ τὸ μὴ κινεῖσθαι : Ἐρπ.60 ὀδως ἀρμονίης πυκνῆ κρύφω ἐσθῆρικήται σφαῖρος κυκλωτέρης μονίᾳ περιηγεί γαίωιν.

μονία (ἡ) (2) (μόνος) μτγν. κ. μων., ἰων. -ἡ ὁ μεμονωμένος βίος, μοναξία, ἐρημική ζωή, ὄθ. τὸ μόνον, ἐν ἀγαμίᾳ ζῆν : Μάξιμ.71 ἐπὶ μονίᾳ στυγίος καὶ ἐλάθερον ἡμαρ' 2) ἡ ἡμιομή : Ἐφοραμ Σῦρ.3,255F' ἡ μονία καὶ αὐτοβουλία ἐρημώτε καὶ πτωχὸν καθίστησι τὸν ἀνθρώπον, Ἰω.Κλίμ. 112D' 3) μων. ἐκκλ. ἡ ζωὴ μοναχοῦ, ὁ μοναχικός βίος : Βί. Ἀγ. Βάκχου εἰς Ἱεροσόλυμα ἀφίκετο τῆς ὀφώσεως ἔνεκεν τὸν τιμίον σταυροῦ καὶ τὴν ταῦ τῆκεν μονίαν ἰδεῖν ποθοῦσα' 4) μων. μοναστικὸν κελλίον' Σχόλ. Χειρὸγρ. Βί. Ἀγ. Ἰω. Κλίμ. ἐμοίαν' κελλίον μονάστατον.

μονία (ἡ) ὄδη. ἄ. μονή, ἡ κρήνη ἀγρίων ζώων, ἡ φωλιά : Ἐρταλ. Ὀδ. Δ 338 ἀξασα γυρνάει μέσ' στή μονία τοῦ ἐκείνος (ὁ λέων) 2) γαικ. τόπος διαμανθῆς, ἡ κατοικία : Βάρν. Ἀπολ. Σ 29 ποῦ 'ναι γιὰ θεοῦ ἀξίωταρ μονία.

μονιάζω μωνιάϊ ὄδη. ἐπὶ ἀγρίων ζώων καὶ ἰθ. ἐπὶ λύκων, διαμένω εἰς τὴν μονίαν βλ.λ. φωλιάζω' 1) διαμένω εἰς κρησφύγετον ἐνεδρεῖω : Βολαωρ. Ἀφιέρωσις τῶ βασιλεῖ Γεωργίω Α' 21 λύκῳ ποῦ παινήων ρυάζονται καὶ μονιάζουσι στοῦ Ζήδρου τὸ λημέρ' 1) γεν. ἐπὶ προσ., κατοικῶ : Κρυστ. Τὸ μαγεῖον μαγῆλι 123 πῆγε στήν πρωτομάργα, σα, ποῦ ἐμονιάζε στοῦ λόγγω' 2) ἐσφ. γρ. ἀντὶ μονιάζω βλ.λ.' 3) ρ. παράγ. μόνιασμα.

μονιάσι (ὁ) μτγν. κ. μων. : ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ζῶν ὀνός, ὁ μὴ συναγελαζόμενος : Ἀλλ. Ζ 1,46 ὁ συνάδοντες οὐκ εἰσι μονία' 1) κ. ὡς παθ. ὁ μονήρος, ὁ ὄν διαίγει τις ἐν μονώσει, μοναχικός : Εὔστ. 1409,61 βίον τρίθειν μονίαν καὶ κατηφῆ' 2) ὄνομα τοῦ μηῶς Ἰανουαρίου : Ἰω. Λυδ. Μην. 4,2.

μονιάσι (ὁ) ὄδη. ὁ λύκος, ὁ διαμένων διαρκῶς εἰς τινά τόπον ἰθ. ἐνεδρεῖω πρὸς ἀργαίην προβάτων ἐκ ποιμνίου πρβλ. μονιάζω' 2) μτγ. ἐν παροιμ. παλαιῶς μονιάσι λέει τὸν λιαν γεγυμνασμένον εἰς ἔργον τι' πρβλ. γέρο λύκος.

μονικαί (οἱ) μων. οἱ ἐν μοναξίᾳ, μοναστηρίοις ἐργαζόμενοι, μοναστηριώτες : Λέων. Εὐσχαμμαρίου ἀποκαταστ. γρμ. Ἀθηνά 4,239 μονικὸ μῆθιοι. **μονικῶς** ἐπίρρ. μτγν. ἀμφ. σμυ. : Φυδῶδ. Σμ. 140. **μονιλία** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μικρῆτων ἐκ τῶν μυκηθιζῶν περιλαμβανὸν μικρομυκηθῆς ζῶντα συνήθως παρασιτικῶς ἐπὶ ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν ὄργανισμῶν.

μονιμοσιεῖ (ὁ) ἄν (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυτῶν ἐκ τῶν δικωτοληθῶν.

μονιμω (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν μονιμοσιεῶν.

μονιμωλίσι (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν ἀποτελοῦν ἀντιμονικὸν ἄλας τοῦ μολύβδου.

μονιμοποιήσις-ως (ἡ) (μονιμοποιῶ) νεώτ., ὄδη. -ἡ ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονιμοποιῶ βλ.λ. ἡ μονιμοποιήσις τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων.

μονιμοποιῶ-έω (μόνιμος, ποίω) νεώτ. ὄδη. καθ' ἑσθ. τὸ μόνιον, διαρκῆς' 1) εἰδῶ, ἀναφορ. πρὸς θεμωσ. κ. δημοτ. ὑπαλλήλους, πράναξ ἡ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐκτάκτου εἰς τὴν τοῦ μόνιμου βλ.λ. 4' 2) ρηματ. π. μονιμοποιήσις.

μόνιμος-(η)-οἶν (μονή, μέω) κ. μων. κ. νεώτ., συγκρ. μονιμώτερος, ὑπερθ. μονιμώτατος, ὁ μένων, διαμένων ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ, σταθερός : Ἰνπ. Ἄρθρ. 62, αὐτ. 14 μόνιον οὐδένα χρόνον, Ἀριστ. Ψυχ. 40b, 19 ζῶα μόνιμα κατὰ τόπον, αὐτ. Ζ 1487b, ὁ ἐπὶ τὰ μέν ἐπὶ μονία τῶν ζῶων, τὰ δὲ μεταδλητικά ἴτ' αὐτὰ μεταβάλλονται κατοικίαν, αὐτ. ΖΜ 656e, 1 ἡ τῶν φυτῶν φύσις μόνιμος, Γαλ. 9,351 μόνιον σφυγῶν ἰσταθερόσι, Πολυδ. 4,156 ἄστρα μόνιμα (οἱ ἀλλανεῖς ἀστερεῖς, -μόνια ὀδοστρώματα' 1) πάπ. ἐπὶ οἴνου, ὁ διατηρούμενος ἐπὶ πολῶ, ὁ μὴ ὑφιστάμενος μεταβολῇ : Πάπ. οἶνον μόνιον καὶ ἀρεστών' 2) ἐπὶ προσ., στερεός, πιστός, σταθερός : Σοφ. ΟΥ 1322 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἐπὶ μόνιμος, Πλάτ. Πολ. 537D μόνιμοι μὲν ἐν μαθήσασιν, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις' 1) κ. ὑπερθ. ἐπὶ τὸν βαρῶς ὠλησιζόμενος : Ξεν. ΚΠ 8,5, 1 ὁ μονιμώτατος πρόθερον δύντες παρέχων αὐτοῖς ἀσφαλή τὴν καθόλιαν' 3) ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων κτγ., ὁ διαμένων, ὁ ἀμετάβλητος, σταθερός : Εὐρ. Ὀρ. 340 ὁ μέγας ἄλθος ὁ μόνιμος ἐν βροστοῖς, Πολυδ. 4,6,3, μόνιμοις κατάστασις - εἰρήνη, - δουλεία μόνιμη' 1) ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος : Θουκ. 8,89 οὐκ ἐδόκει μόνιον τὸ τῆς ἀλιγαρχίας ἄσασθαι, Ἀριστ. Πολ. 1,273b, 20 ποιοῖσι μόνιον τὴν πολιτείαν' 1) ἐνίοτε μὲν τὸ ἀμετάβλητος, βέβαιος : Πλάτ. Συμμ. 184b οὐδὲν γὰρ δοκεῖ τούτων οὕτε βέβαιον οὐτε μόνιον εἶναι, αὐτ. Τίμ. 29B καὶ μετὰ τοῦ καταφανοῦς μόνιμος καὶ ἀμεταπτώτος' 1) τὸ μόνιμον ὡς οὐσία, ἡ μονιμότης, τὸ ἀμετάβλητον, ἡ σταθερότης : Πλάτ. Ἱερ. 383j, 17 μόνιον τοῖς σοῖς τέκνοις' 4) νεώτ. κ. ὄδη. ἐπὶ δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων, ὁ ἀπολαύων τῆς μονιμότητος βλ.λ. 2' ὁ δικασταὶ εἶναι μόνιμοι.

μονιμότης-πος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μόνιμου, ἡ στερεότης, σταθερότης, διάρκεια, ἐπιμονή : Πρόκλ. Ἀлк. 60C, ἡ μονιμότης τοῦ χρωματισμοῦ' 2) νεώτ. ἡ διὰ νόμων θεσπισθεῖσα διατήρησις τῶν τακτικῶν καὶ νομίμων διαρισμένων δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν μέρη τοῦ οὐρίου ἡλικίας ἢ μέρη σωματικῆς ἀνικανότητος, αἰούσα μόνον ἐν περιπτώσει ἀρισμένων ἐν τοῖς νόμοις παραβάσεων τῶ ὑπαλλήλων καὶ δυναίει εἰδ. ἀποφάσεως.

μονιμῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον μόνιμου, σταθερῶς, στερεῶς : Ἀριστ. Ζ 1596a, 14 τὴν δὲ νομῆν ποιοῦνται τὰ μὲν πρόβητα προσάδρουνται καὶ μονιμῶς, Γαλ. 17j, 508, 1 (ἀμβλ. Μυστ. 1,5 μονιμῶς ἐστῶσας' 1) κ. συγκρ. : Πρόκλ. Στοιχ. Θεολ. 154 μονιμώτερον ἐντυποῦσθαι ταῦτοισι τὴν τῶν λόγων εὐφρόδειαν.

μονιμῶς-ια-ιο μων. κ. ὄδη. ὁ ὀνός βλ.λ. : Ἐρωτόκρ. 1,139 καὶ μόνιος κὶ ὀλομόναχος μὲ λογιωτὸν πορπάται, Ἐρωτ. 1,364 γιὰτὶ γνωρίζω νικητὴ μόνια πῶς μ' εἶχε κάμει.

μονιός (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκῆ. τῶν ἐρεκκοειδῶν.

μονιός-όν κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. μτγν. μόνιος Ἱ. Ηρωδ. 1,118, ἐπὶ τὸν ὄρρονον κτηνῶν τῶν ἀποχωρισθέντων τῆς ἀγέλης, ὁ μεμονωμένος, ὁ ἀπομονωμένος, ὄθ. ὁ ἀγριός, ὁ θηριώδης : Καλλ. Ἄρτ. 84 αὶ δὲ κ' ἀγῶ τῶν ἐπιόντων ἐπὶ κῆρος ἡ τι περὶ ἄριον θηριον ἀγρεύουσα, Ἀντίπ. Θεσσα. ΑΠ 7,289 μόνιος ἐκ θάμνιου λύκος, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 34 ὡσπερ τοὺς λέοντας φασὶ καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων' 2) τὸ ἄρ. εἰς ὄσιν. ὁ κατὰ μόνια ζῶν ἀργαίος' 2) τὸ ἄρ. εἰς ἀγριός ὁ μὴ τῶν ἄλλοις συναγελαζόμενος : Ἀλσῶν. Μοθ. 407 μονιάς ἀγριός ἐωτῶς παρὰ τὸ δένδρον οὐδὲν ὀδόντας ἡκῶνα ἰδ. γρ. βί. ΠΔ Φαλυ. 79(80), 13 μονιός ἀγριός, Σουδ. Θεωδ. 194B' 3) Ἡσ. ἐὸ περὶ τράχηλον ὄρυκος.

μόνιππος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ἴππου μόνος, ἐλεύθερος, τρέχων ἀνευ ὄρματος ἐν ἰπποδρομίᾳ· Ξεν.ΚΠ.64,1 και τοὺς μὴ μόνιππος παρρηϊδισίος, τοὺς δ' ὑπὸ τοῖς ἄρμασιν ὄντας παρρηϊευσιδίους, Πλάτ.Νομ.834C μόνιππος δὲ ἄθλα τίθεντες. 2) Εὐστ. Ὀδ.1539,29 κ' ἐπὶ ἐνός ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμος· || κ. ὡς ἐπιθ. : Πολυδ. Ι,141 μόνιπποι Ἰππεῖς. 3) νεώτ. ἐπὶ ἀχίματος, ὁ ἐλασνόμενος ὑπὸ ἐνός μόνου ἴππου : μόνιππος ἄμαξα· || ὄμ. τὸ μόνιππον ὡς οὐσ. ἰένν. ὄχημα.

μονισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. διεθνῆς ὄρος (ισοπῆσαι) ὡς ὄνομα, τῆς κοσμοθεωρίας τῆς ἀναγωγῆς τῆν ποικιλίαν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ εἰς μίαν διὰ τοῦ πνεύματος ἐνωμαμένην ἐνότητα, ἀντιπεριεμένης πρὸς τε τὴν διαρκικὴν θεωρίαν καὶ τὴν περιπολλότητος πρβλ. ἐνισμός· || ὄμ. περιληπτ. ὄνομα τῶν κοσμοθεωριῶν τῶν ἐκδοχόμενων μίαν μόνον ἀρχὴν τῶν ὄντων.

μονιστής (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ὁ ὁπαδός τῆς θεωρίας τοῦ μονισμού βλ.λ.

μονιτάριον ἐπίγρ. δημ. ἰδιωμ. πλήρωμα, παντελώς, ὅλας διόλου, διαμιάς : Ἐρωφ.4,160 πῶς εἴχασιν οἱ ἔγνωσεν μου νὰ πάθου μονιτάριου, Ἐρωτ.Κ.1942 τὴν λίγη παύωμαι νὰ διώξῃς μονιτάριου.

μονιτής (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. φωσφορικὸν ἄλας τοῦ ἀσβεστικοῦ ἐνυδρῶν.

μονίτηρ-ωρος (ὁ) (λατ.) νεώτ. εἶδος ἀδαθοῦς καὶ χθαμαλοῦ θωρηκτοῦ σκάφους.

μοννίτις (ὁ) ἐπίγρ. ἐπιθ. τοῦ Διός, **μοννάδιος**-ον πάπ. ἀντὶ μονάδιος βλ.λ.

μόνος (ὁ) ἀ.μόνος βλ.λ. : Πολυδ.5,99 κ' ὠνομάζετο δὲ π' καὶ μᾶνος ἢ μόνος, μάλιστα παρὰ τοῖς Δαριεσσι.

μόνο(-) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, ὁλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῷ σημαίνοντο ἐν εἰ καὶ μόνον ἢ γίνεσθαι ἀπαξ, ἢ ἐν μιᾷ μονάδι χρόνου, οἷον μονογενής, μονόδοκος, μονοκέρατος, μονόπρακτος, μονοσάφελος, μονήμερα, μονοχρονίς. 2) νεώτ. χημ. ἐπὶ χημικῶν ὄρων, δηλοῦν ὅτι ἡ νέα ἐνσις προσέφευε διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐνός μόνου ἀτόμου ἢ ὁμάδος τοῦ στοιχείου τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ δευτέρον συνθετικὸν τῆς λέξεως, οἷον μονοηχλίωρος, μονοσουλφονικὸν ὀξύ.

μονοατομικός-ἡ-ὄν νεώτ. ἀ. μονατομικός βλ.λ. (ὁ, ἄναγ. μονοβάτας).

μονοβαίαις (ὁ) ὁ περιπατῶν μόνος Ἦσ. «κλιπέτης» (ὁ, ἄναγ. μονοβάτας).

μονοδάκτυλος-ον σχόλ. ἐπὶ κλειδός, ἢ ἔχουσα μίαν μόνον βάλανον : Σχόλ. Ἀριστ.φ.Θεσμ.420.

μονοδάμπουλον (τὸ) νεώτ. π. βυζαντ. κηροστάτης ἔχων ἐν μόνον θρίγκωμα, καίωιν κατὰ τὰς τελευτὰς πρὸ τῆς αὐτοκρατείας.

μονοδάμων-ονος-ον (βασιώ) ὁ βασιδεῶν, περιπατῶν μόνος : Εὐρ. Ὑφιν.ἀπ.311,38. 2) ἐπὶ στίχου, ὁ συγκείμενος ἔξ ἐνός μόνου ποδός : Σιμμ.26,9 ἐκ μονοδάμωνος μέτρον.

μονοδάς-αντος (ὁ) π. Ἦσ. ἀ. μονοβαίαις βλ.λ.

μονοδάσικος-ἡ-ὄν νεώτ. χημ. ἐπὶ τῶν ὀξέων, ὁ σχηματίζων οὐδέτερα ἄλατα μεθ' ἐνός ἀτόμου μονατομικῷ μεταλλάτῳ ἢ ηλεκτροθετικῆς ρίθης.

μονοβάτας (ὁ) π. Ἦσ. δ. ἄναγ. ἀντὶ μονοβαίαις βλ.λ.

μονοδάφωρος-ον (βάπτω) ἐπίγρ. ὁ βεθαμμένος δ' ἐνός χρωμάτος, ὁ μονόχρωμος.

μονοδερνίζω νεώτ. ἐπὶ τῶν κλαδευτῶν, ἀφαιρῶ τὰς πλαγίως διακλαδῶσεις, τὰ παρακλάδια νεαρῶν δενδρουλλίων καὶ ἀφίνω μόνον τὸν κεντρικὸν βλαστῶν, μίαν μόνον βέργαν. 2) ρηματ. π. μονοβέργημα.

μονοδέρνισμα-ατος (τὸ) ἰμονοδερνίζω) νεώτ. ἢ ποδῆς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μονοδερνίζω βλ.λ.

μονοδίαιον (τὸ) ὑγν. κ. μιν. ὑποκορ. τοῦ μονοδίαιον βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ.37.

μονοδίαιον (τὸ) ὑγν. κ. μιν. κ. μονοδίαιος (ὁ) τὸ σκελετικὸν ἔξ ἐνός βιθίου σύγγαμμα : Γαλ. Ι,410,10.Λυδ. Ἀσχ.1,28. Σουιδ. ἐνλ. φιλάργιος.

μονοδίαιος (ὁ) ὑγν. μιν. ἀ. μονοδίαιον βλ.λ. : Κεϊτζ. εἰς Θεόδ.2,1237.

μονοδίαιος (ὁ) ἢ ὑγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ζῶν βίον μονήρη, ὁ μονήρης : Εὐστ.Πιν.241,15 μὴ θέλε ἀμφιδίος εἶναι ὁ κυρώσας εἶναι μόνοδίος· || νεώτ. ζῶολ. ἐπὶ ζῶων, ὁ βίων κατὰ μόνος ἢ κατὰ ζεύγη, ὁ μονήρης, ἀντὶθ. κοινόβιος.

μονοδίαιστος-ον νεώτ. βλαστὸς μονοφυῆς βλ.λ.

μονόβολον (τὸ) ὑγν. μιν. εἶδος ἀγώνισματος δρόμου μετὰ πηδήματος : Ἰουστιν.Κώδ.3,43.Φώτ. Νομ.13,29 μόνον δὲ παῖζειν ἔξεστι μονόβολον καὶ κοντομονόβολον. 2) πάπ. εἶδος ἀγκύρας : Πάπ. πλοῖον αὖν ἰσπῶ . . και ἀγκύρα ἦτοι μονοδόλω, - πλοῖον σὺν μονοδόλω ἐνί.

μονόβολος-ον ἐπίγρ. κ. νεώτ. ὁ μονόξυλος, μονοκόμματος, ὁ καμωμένος ἀπὸ ἑνα κομμάτι, ἀντὶθ. διβόλος : ἐπίγρ. μονόβολα εὐλα, Ἦσ. ἐν λ. μονόμυον. 2) τὸ μονόβολον ὡς οὐσ. βλ.λ.

μονοβόλῳ-ἔω πάπ. ἐπιχειρῶ σπορᾶν μόνος, ἀνευ βοήθου : Παχράτου μισθωτῆ τῆσπου μονοδολοῦντι ἐν τῷ Ἰπποστράτου κλήρω.

μονοβόλως ἐπίγρ. ὑγν. ἔξ ἐνός ξύλου, μονοκόμματα : Ἐπιφάν.Ι,508Α ναῦς . . τὴν μὲν τρόπον ἀπὸ ἐνός ξύλου κέκτηται, ἀλλ' οὐ μονοβόλως.

μονοδοτυπία (ἡ) νεώτ. χημ. ἐλαϊώδες ὑγρὸν ἀρματικόν, ἐστήρ τῆς γλυκερίνης μεθ' ἐνός μορίου βουτυρικοῦ ὀξέος.

μονοδύζα (ἡ) δημ. ἢ ἔχουσα ἕνα μασκῶν, βυζι : Κρυστ.Κούρος Ι4 ἡ μονοδύζα ἢ καφαλή τῆρα κολτσιδες πόχει. 2) ὡς κύρ. ὄν. εἰδ. ἐν τῇ λαογρ. μυθικῇ τῇ βασιλίσσῃ τῆς Ἠπειροῦ.

μονογᾶμια (ἡ) ὑγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ μιάς μόνον γυναικὸς γάμος, ἀντὶθ. πολυγαμία : Ἀντίγ. Νικ.π. Ἠθολιστ. Ἀστρ.2,18, Κλήμ. Ἀλ.Π04Β, Ὄριγ.3, 508C· || κ. ἐπὶ γυναικῶν, ὁ μεθ' ἐνός μόνον ἀνδρὸς γάμος, ἀντὶθ. πολυανδρία. 2) νεώτ. ζῶολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ζῶα τινὰ ἀρρενα ὀχεύονται μίαν καὶ μόνην θήλειαν, οἷον ἡ περιστέρᾳ, ἡ τρυγῶν, ὁ ὄρτυξ.

μονογαμικός-ἡ-ὄν μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικὸν ἢ ἀσφειδόμενος εἰς τὴν μονογαμίαν, ὁ τῆς μονογαμίας : Στουδ.Θεόδ.281C μονογαμικῆς συζεύξεως, αὐτ.283Α μονογαμικῆς παραδόσεως, - μονογαμικός θεσμός- τύπος. 2) νεώτ. ὁ ὁπαδός τῆς μονογαμίας.

μονογαμία (τὸ) ὑγν. ἡ μονογαμία, ὁ μετὰ μιάς μόνης γυναικὸς γάμος : Κλήμ. Ἀλ.505 μονογαμίῳ ἐπιτήμιον ἰπράσθημον ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν ἀπαξ μόνον νυμφευθέντα.

μονογαμικός-ίδος (ἡ) ὑγν. ἡ μονογαμία, ἢ ἕνα μόνον ἀνδρα ἔχουσα : Μεθόδ.80Α.

μονογάμματος ὄν μιν. ὁ δι' ἐνός γεγεγραμμένου : Εὐστ. Ὀδ.1873,43 ἴσως ἐκ τῆς μονογαμμάτου φάρυγος καὶ αἱ Φαρύγγα, τὸ τοπικὸν ὄνομα.

μονογάμος-ον ὑγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαξ μόνον εἰς γάμον ἔλθων, ὁ μίαν μόνον γυναικᾶ λαθῶν, ἢ ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ἕνα μόνον ἀνδρα ὑπανδρευθεῖσα : Πτολ.Τετραβ.183, Βέττ.Βάλ.120,8, Ἰω.Χρυσ.Λόγ.5,110· || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ μὴ ἐπιζήτητων σχέσεις ἐξωκοίτης. 2) νεώτ. ζῶολ. μονογάμια (τὸ) ἁρπαικτηριστικὴ ὄνομα κατηγορίας ζῶων, ὧν ὁ ἀρρηγ ὀχεῖται μίαν καὶ μόνην θήλειαν, ἀντὶθ. πολύγαμος πρβλ. μονογαμία 2).

μονογάμῳ-ἔω (μονογάμος) ὑγν. κ. μιν. ἀπαξ μόνον νυμφευθεῖσαι, ἢ μίαν μόνον γυναικᾶ λαμβάνω : Κατ. Ἀστρλ.Κ 2,207, Θεόδωρ. Ἀβουκ.1556Α Θεοῦ . . μονογαμίαν θεσπισαντος.

μονογένεια (ἡ) ὑγν. κ. νεώτ., ἰων. μουνογένεια ἢ ἡ ἔχουσα ἀδελφοῦς ἢ ἀδελφάς, ἢ μονογενής,

μονάκριβη: *Απολλ.Ρ.3,847 κούρη μονογενίαν, Ορφ.Υμν.28,2 Περσέφνη μονογενία θεά· 2) νεώτ. βοταν. γένεσις νέου οργανισμού δι' αυτόματου διαίρεσως τοῦ μονοκύτταρου ζώου ἢ φυτοῦ εἰς δύο νέους οργανισμούς, ἢ μονογενεσία, ἀνήθ. ἀμφιγενεσις· 3) ἀμ. περίπλοκος φυτὸν φερτόν ἀνήθ τοῦ ἑνὸς μόνου γένους.

μονογενεσία (ἢ νεώτ. βιολ. ἡ μονογενία βλ.λ.2). **μονογενής-ος-ές** (γένεσις κ. νεώτ. κ. δημ. ἰεγκλίμ. ἰων.μονογενής ὁ μόνος γεννηθείς, ὁ μὴ ἔχων ἀδελφούς ἢ ἀδελφάδα, μοναχοπαῖδο, μοναχογιμὸς ἢ μοναχοκόρη: *Ἡσιόδ. Ἐργ.376 μονογενής δὲ πάς οἶκον πατρῶνον εἴη φερδέμεν, *Ἡρ.7,221 τὸν δὲ παῖδα .. ἔνθα οἱ μονογενέα, Πλάτ.Κριτ.113D μονογενὴ θυγατέρα, ΚΔ Λουκ.θ,42 ὅτι θυγάτηρ μονογενής ἦν αὐτῶ ἐξ ἑτῶν δώδεκα· || ὄμ. ἐπὶ τοῦ *Ἰησοῦ: ΚΔ Ἰω.3,18 ὅτι μὴ πιστεύειν εἰς τὸ ἄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Μηνάι.12,3 Θεοτ. ἀνωθεὶς ὁ ἐκ Πατρὸς μονογενὴς ἐν μήτρᾳ σου, τροπαῖα. ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ· 2) ὁ μόνος εἰς τὸ εἶδος τοῦ, ὁ μονοδικός: Παρμ.8,4 μονογενὴς ὄν, Πλάτ.Τιμ.311 εἰς δὲς μονογενὴς οὐρανὸς γινώσκων ἐστὶ τε καὶ ἐπ' ἐσται· 3) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής: Εὐρ.Ἐλ.1685 γενῶν' ἀδελφῆς μονογενοῦς ἀφ' αἵματος, Πλάτ.Νομ.69D διδύμον ἄνιν φυτεύσας τὴν τῶν βασιλείων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς· 4) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἔχων ἕνα τύπον δι' ὅλα τὰ γένη: *Απολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.145,18· 5) ὄνομα ποδὸς συγκεκριμένου ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ ἑνὸς βραχέος, ——υ: *Ἡφαιστ.3,3· 6) νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνήθου, τοῦ φέρον μόνον στήμονας ἢ μόνον ὕπερον.

μονογεννητῶ-ρος-ός μων. ὁ γενήσας ἕνα μόνον υἱόν: Εὐστ.ἐν Μί.136,612.

μονογενεὺς ἔπλορ. εἰς ἕν μόνον μέρος, αὐτοφυῶς: Περσίλ.Ἐρ.Θαλ.56 φέρεται μονογενεὺς ἐν ἑνὶ τόπῳ, αὐτ.11 γίνεται μονογενεὺς, ὁ λιθανός· 2) κατὰ ἕνα μόνον τρόπον, μοναδικόν: *Ἀετ.15,13, Γρηγ.Νόσας.3,31D.

μονογέροντος-ος (ὁ) ὁ μονήρης, ὁ μονοδιαίτας γέρον, ὄθ. ὁ δύτροπος, ὁ μουρμουριάρης: ΑΒ 51,20 κμονογέροντα· τὸν μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει: Κωμ.Ἀδῆσι.1083.

μονογλήνηος-ον μτγν, ἐπ. μονογλήνης ὁ ἔχων μίαν μόνον κίρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἔχων ἕνα ὀφθαλμόν· *Ἡσ. κμονογλήνης·: Καλλ.Ἄρτ.53 πάσι δ' ὄπ' ὀφρῶν φάμα μασνόγληνα σάκει ἴσα τετραποσίψω δεινὰν ἰσογλάστιασιν· Ἀντλ.Σιδ.ΑΠ 7,748,1, Νόων.Δ 28,227 μονογλήναιο προσώπου.

μονογλάσσης-ον, ἀπτ. μονογλάττος ὁ ὀμιλῶν, λαλῶν μίαν μόνον γλῶσσαν: Εὐργ.Ἀν.1,10.

μονογλάσσω-έω μτγν, ἀπτ. μονογλάττω ὀμιλῶ, λαλῶ μίαν μόνον γλῶσσαν: Εἰρηγ.Ἀν.1,14 ἐκάσταυ στοιχείου μόνογλάσσησσαντος· || ἐξάγω ἕνα μόνον ἵχον: *Ἰησὺ.Αρ.304,42.

μονογνυμονικός-ή-όν μτγν, ὁ ἔχων, ὁ ἀκολούθων μίαν μόνην γνῶμην, τὴν ἰδικίην του, ὁ ἰσχυρογνώμων: Πρόκλ.Τετράβ.222,234.

μονογνυμῶ-έω μτγν, ἔχω, ἀκολουθῶ μίαν μόνην γνῶμην, τὴν ἰδικίην μου, εἶμαι ἰσχυρογνώμων: Φιλῶδ.Οικ.72,7, Πρὸκλ.Τετράβ.222 β.ἀνάγν.γνυμῶ.

μονόγενεος-π-ο δημ. κ. μόνυμος ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνῶμην πρὸς ἄλλον, ὁμονόμων, συμφωνός: Καρμ.Ζητ.48 μονόγνυμοι ἐμολόγησαν εὐθύς πῶς ἦσαν τὸ δάσκαλό τους.

μονογενεμοσύνη (ἢ) μτγν, ἡ ἰδιότης τοῦ μονογνώμονος, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη: Κατ.Ἀστρλ.Κ 2,161.

μονογνυμῶ-έω β. ἀνάγν. τοῦ μονογνυμῶ βλ.λ.: Πρὸκλ.Τετράβ.222.

μονογνώμων-ος-ον μτγν, ὁ ἔχων μίαν μόνην γνῶμην, ὁ ἰσχυρογνώμων, ὁ δύστροπος: Βέττ.Βάλ.

12,4,Πτολ.Τετράβ.158· 2) ὁ ἔχων ὀπίπουν ἐξουσίαν, ὁ ἀπολυταρχικός: Διον.Ἄλ.Ρωμ.2,12 ἀβάδεις καὶ μονογνώμονες ἦσαν οἱ τῶν ἀρχαίων βασιλέων δυνασταίαι, αὐτ.5,71 ὄθς ἐν ταῖς μοναρχίαις ἀποδεικνύσθαι μονογνώμονας τῶν μελλόντων ἀρξέιν ἔθους ἦν.

μονογνώδατος-ον Ἐπιγρ. ἐπὶ γραφικοῦ καλῶμου, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τεμαχίου καλῶμου ἔχοντος μόνον ἐν γόνυ, ἕνα μόνον ἄρμον, κόμβου.

μονογνώσις (ἢ) νεώτ. ἡ γένεσις ἑνὸς νεογνοῦ καθ' ἕκαστον τοκετόν· 2) βιολ. ἡ μονογενεσία ἢ μονογένεια βλ.λ.2).

μονόγενεος-π-ον μτγν, ἐπ. μονογνώδης ὁ μόνος γεννηθείς, ὁ μονογενής, μοναχοπαῖδο, εἰδ. ἐπιθ. τῆς Περσέφνης ὡς μονογενοῦς: *Οππ.Ἄλ.3,489 κούρη μονογνώνη (κωδ.) (μοναχοκόρη, Ἐπιγρ. Διμήτρι καὶ Μουνογνώνη.

μονογράμμα-ατος (τὸ) νεώτ. γραφικὴ παράστασις ἐκ συμπλέγματος δύο ἢ πλείονων φηφῶν τοῦ ἀλφάβητου, ἡ μάρκα: Καρκ.97 τὰ παράδοξα σχήματα καὶ τὰ τερατώδη μονογράμματα. **μονογράμματος-ον** μτγν. κ. μων. ὁ συγκεκριμένος ἐξ ἑνὸς μόνου γράμματος: Διον.Ἄλ.Συμβ.15 τῆς μονογράμματος συλλαβῆς η, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.121,23, Σχόλ.Σοφ.Ἀ.1,1,0, Εὐστ.Ἰλ.193,43.

μονογράμματος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐκ μίας γραμμῆς μόνου συγκεκριμένος· || ἐπὶ ἑζωγραφίας, ἡ ἐκ γραμμῶν μόνου συγκεκριμένη, ἡ σκιαγραφία: *Ἐπίκ. Π.Κικ.Φύσ.Θε.2,23· || τὸ μονόγραμμον ὡς ὄση. σημεῖον, εἶδος ἰσχυρογράφματος συγκεκριμένου μόνου ἐκ γραμμῶν: Εὐδοκ.376. Πρὸξ Ξυνοδ.12 ἐπεδόθησαν δύο χαρτία, ἐσφραγισμένα ἀπὸ κηρίου ἐντυποῦντα μονόγραμμον Κωνσταντινίου δεσπότου, αὐτ.15 χαρτίον βασιλευσάμενον διὰ Βούλλας ἀκτυποῦσιν μονόγραμμον Πολυχρονίου.

μονογραφῆ (ἢ) νεώτ. συντετριμμένη ὑπογραφή ἀποτελούμενη ἐκ τῶν ἀρχαίων μόνου στοιχείου τοῦ ὀνομασπινυμίου τοῦ ὑπογράφουτος.

μονογράφημα-ατος (τὸ) (μονογραφῶ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μονογραφῶν.

μονογράφησις-ως (ἢ) (μονογραφῶ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ μονογραφῶν, ἡ διὰ τῆς μονογραφῆς τινος ἐπισημείωσις, δηλοῦσα τὴν θεωρίαν τοῦ ἔγγραφοῦ: ἡ μονογράφησις τῆς συνθήκης.

μονογραφία (ἢ) νεώτ. μελέτη πραγματευομένη ἐξανηλεκτικῶς εἰδικόν τι δῶκα καὶ αὐτοτελεῆ θέμα: ἱστορικὴ - πολιτικὴ μονογραφία, - μονογραφία περὶ τῆς ἀθείας τῶν ἀρχαίων σοφιστῶν.

μονογράφος (ὁ) πάπ. ὁ συμβολαιογράφος, **μονογράφω-έω** νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἐμονογράφω κ. παθ. ἐμονογραφήθην, μτγ. παθ. παρακ. μονογραφήμενος, βέτω τὸν μονογραφῆν μου, ὑπογράφω διὰ μονογραφίαν, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν συμβαλλομένων ἐμονογράφου τοῦ σχέδιου τῆς συμβάσεως· κ. παθ.: τὰ ὑπογράφόμενα ὑπὸ τοῦ ὑπογεροῦ ἔγγραφα μονογραφῶνται καὶ κατ' ὄνομα τοῦ ἀρμοδίου τηματάρχου· 2) ρηματ. π. μονογράφησις, μονογράφημα.

μονογύσιος-ον ἴψυτι μτγν. ὁ μονομελής, μονοσκελής: Σημηλά.Οὐρ.587,26.

μονοδίκτυλος-ον μτγν, ὁ ἔχων ἕνα μόνον δόκτυλον: Λουκ.Ἄλ.Ἰστ.1,23 καὶ δυχας .. οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πέντε εἰσι μονοδίκτυλοι.

μονοδίκτυροι Ἡσ. κ'οἱ τὰς δίκας δικάζοντες· **μονοδέρκτης** (ὁ) δωρ. μονοδέρκτης ὁ ἔχων μόνον ἕνα ὀφθαλμόν, μονόφθαλμος: Εὐρ.Κύκλ.78 θητεύω Κύκλωπι τὸν μονοδέρκτη.

μονοδέρκω-ον λεξ. ὁ ἔχων ἕν μόνον δέσμα· Ἡσ. γλώσας. τῆς λ. μονόλοπα.

μονοδέσμη (ἢ) πάπ. ἐπὶ σαουῦ, μία μόνη δέσμη, ἕνα μοναχὸ δερμάτι.

μονοθεσμία (ἢ) πάπ. φόρος ὀνόματου φυσέως

μονοδιαιτησία (ή) μτγν. ὁ μόνηρος, ὁ μεμονωμένος βίος : Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 2,423.

μονοδιαστατος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνην διάστατον, τὴν κατὰ μήκος : Νικ. Χων. 207C γραμμὴν μονοδιαστατον καὶ μικροζομένην εἰς τὸ λεπταλέον, - μονοδιαστατον γένεθος, - μονοδιαστατος ἑκτασις.

μονοδωντιχί(ο) νεώτ. ζωολ. μένος μαλακίων γαστεροπόδων ἐκ τῶν τροχιδῶν περιλαμβάνον θαλάσσια ζωάρια μὲ κόρηην περιστραμμένην. **μονοδωντίζαι**(ο) νεώτ. ζωολ. οἰκονόγια ἐθλαστικῶν τοῦ θρόλοισματος τῶν κητῶν.

μονοδωξά-ἔω μτγν. ὁ μόνος ἔχω δόξαν, φήμην : Συμπλκ. Ἐπίκτ. 86D.

μονοδορά (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀνωανοειδῶν.

μονοδόουπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἓνα μόνον δοῦπον, ἴχθυον, ὁ ὁμοιοδόουπος ἴχθυον : Συμμ. 26,12.

μονόδους-δοντος(ὸ)ή κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓνα μόνον δόντια : Αἰσχ. Πρ. 796 δηναὶ κἀραὶ τρεῖς κινυμόρφοι, ... μονοδόντες' 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὗδ, γένος θηλαστικῶν ἐκ τῶν μονοδωντιδῶν.

μονοδόρα-ατος(ὸ) νεώτ. θεατρικὸν ἔργον μὲ ἓν μόνον πρόσωπον.

μονοδραστικός-ή-όν μτγν. ὁ μόνος-δρῶν, ἐνεργῶν : Ἰάμβλ. Πυθ. 144.

μονοδραχμία (ή) πάπ. φόρος μιάς δραχμῆς.

μονοδραχμια-ος(ο)ν μτγν. κ. δημ. ὁ μιάς δραχμῆς τιμώμενος, ποῦ ἔχει ὀξία μιάς δραχμῆς : χρητόσημον μονοδραχμια(ν) 1) νεώτ. κ. δημ. τὸ μονοδραχμ(ν) ὡς οὗσ, νόμισμα μιάς δραχμῆς, δ. δραχμῆ, φράγκο.

μονοδρακος-ον ἐπὶ ἀνάγματος, ὁ ἔξ ἐνός στελέχους κεκομμένος, μονοκόμματος : Πινδ. Π 5,42 Κρήτης ἐν ταξοφόρῳ τίγλει Παρναξία καθέσσαντο μονοδρακον φυτῶν προβλ. μονόζυλος.

μονοιδεΐα (ή) μτγν. τὸ μονοιδεῖν, ὁμοειδέες, τὸ ὁμοιομορφον : Σέξ. Ἐπιμ. Μαθ. 1,117' 2) τὸ μονοαδικόν : οὐτ. 1,226 ἐν τῷ ὅπῳ ἐν πολλοῖς καὶ ἄλλοις φέρει τινὰ κατὰ μονοιδεΐαν ἢ φύσιν.

μονοιδεΐα-οὺς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελεῖ ἓν μόνον εἶδος, ἢ ὁ ἀποτελοῦμενος ἔξ ἐνός εἶδους, ἀπλοῦς, ἀμικτός, ἀντίθ. πολυειδής : Πλάτ. Πολ. 612A τὸτ' ἂν τις ἴδοι αὐτῆς τὴν ἀληθῆ φύσιν, εἶτε πολυειδής εἶτε μονοιδεΐα, αὐτ. Συμπ. 2,113, Φιλδ. Οἰκ. 72J κτήσεις τῶν μονοιδεΐων 1) τὸ οὐδ. ὡς οὗσ. τὸ ὁμοιομορφον : Πολύβ. 9,1,2' 2) ὁ μονοαδικός : Πλάτ. Τιμ. 59B μονοειδές γένος, Θεοφρ. 1,12 ὅσα μονοειδῆ τῶν ὀργανικῶν, Πολύβ. Στ. Vat. 431 ὅταν ... μονοειδές λαβόντες ὑποθεσεις 1) κ. ὑπερβ. : Σουιδ. Θεόδ. 74 ἀρετῆς εἶδος ποικιλώτατον ἄμα καὶ μονοειδέστατον.

μονοιδεΐα ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μονοειδῆ, ἀπλοῦν, ἐνός εἶδους : Πτολ. Τετραβ. 120, Σέξ. Ἐπιμ. Μαθ. 6,44, Ἰάμβλ. Μυστ. 4,39 μονοειδῆ δεῖ αὐτῶν ἀντιλαμβάνεσθαι δεῖ, Εὐστ. Ἰλ. 831,42' 2) καθ' ἑκάστα, χωριστά : Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2,51U εἶτε πάντα εἶτε μονοειδῶς.

μονοειλητος-ον μτγν. ἐπὶ σχήματος ἐν τῇ στερομετρία, ὁ ἀπλοῦς : Ἡρώδ. Στερομ. 1,77.

μονοειμω-ονος-ον(ο) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φορῶν ἓν μ. ἐνδύμα. Φώτ. «μονοχίτων» : Ἡρωδίων. Ἐπιμ. 190.

μονοετής-οὺς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐνός ἔτους : μονοετῆς νήπιον' 2) ὁ ἔχων διάρκειαν ἑνός ἔτους, ὁ διαρκῶν ἐπὶ ἓν ἔτος, ὁ ἐνιαύσιος : μονοετῆς θητεία - φοιτήσις.

μονοζυγής-οὺς-ές ἐπίρρ. ὁ μονόζυξ βλ.λ. ὁ μοναχός : Εὐγέν. ΑΠλ. 308 μονοζυγῆς σάνδαλον.

μονόζυγο(ν) (ὸ) νεώτ. κ. δημ. γυμναστικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ δύο στερεῶν στύλων, ἐμπεπημένον ἐν τῷ ἐδάφει καὶ ἐξευμένον δι' ἐνός στήθρον κυλινδρικοῦ ζυγοῦ.

μονόζυξ-υγος(ὸ)ή ὁ μόνος ἐξευμένος, δθ. ὁ μόνος, μονός. 2) ἐπὶ γυναικός, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός καταλειφθεῖσα, ἢ ἀνευ ἀνδρός : Αἰσχ. Πέρσ. 139 εὐνατήρα προπεμφάμενα λείπεται μονόζυξ.

μονόζωνος-ον ὁ δδοιοπρῶν, ταξιδεύων μόνος, δθ. ὁ ληστής' Σχόλ. Σοφ. ΟΤ Β46 «οἱ τῆμοι τῶν στρατιωτῶν οὐ μὴ ταῦτον τοῖς ἄλλοις ζωστήρα φοροῦντες». Σουιδ. «ἐσύντακται καὶ ὡσαύτε Λησταί» : Ἐφραίμ Σύρ. 3,478B οἱ φονεῖς καὶ λησταὶ καὶ πᾶς κακοῦργος καὶ πόρνος μονόζωνος λέγεται 1) Σουιδ. καὶ ἐφοδοὶ βάρβαροι ἢ ἀπελάται μάχιμοι' 2) ὁ ἐλαφρῶς ὄπισθισμένος στρατιώτης : ΠΔ Βασ. 2,22,30 ὅτι ἐν σοὶ δραμοῦμαι μονόζωνος 1) γεν. ὁ εὐζώνος, ὁ ἀκροβολιστής : ΠΔ Βασ. 4,5,2 ἐξήλθον μονόζωνοι, καὶ ἡχηλάτειςαν ἐκ γῆς Ἰσραὴλ νεάνιδα μικράν.

μονόζωνος-ον μτγν. ὁ ζῶν μόνος, ὁ μόνηρος : Κοῖνιπ. ΠΔ Φωλμ. 67(68),7.

μονόζωστος-ον(ο)ν μτγν. ὁ ζῶν μόνος, ὁ μόνηρος : Ἐρμησίαν. 7,7 ἄλλ' ἔτλη παρὰ κύμα μονόζωστος κιθαρίζων Ὀρφεύς.

μονοήμερής ἐπίρρ. δημ. κ. μονήμερης, δγρ. μονοήμερος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, μονήμερα.

μονοήμερος-ος(ο)ν κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. μονήμερος -η-ο ὁ διαρκῶν ἢ ὁ ζῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν : Βατραχομ. 303 πολέμου τελετῆ μονοήμερος ἐξετελέσθη, Γεωργ. Σύγκ. 189C ἐσθθῆτε τὸν μονοήμερον αὐτῆς βρώσιν, - μονοήμερος πανηγυρίς' 2) ἐπὶ φορημάκων, ὁ θεραπεύων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, αἰθημερον : Γαλ. 12,712, Ἄετ. 7,103' 3) ὁ ἀπατιῶν, ὁ χρειαζόμενος μίαν ἡμέραν : Ζώσ. Ἀλλ. 140B' 4) πάπ. ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐμφανιζόμενος, δρῶν : Πάπ. σκευὴ ἄγουσα μονοήμερους ἰδαίμονας).

μονοθάλαμος-ον νεώτ. ὁ συγκαμεινος ἔξ ἐνός μόνου θαλάμου, ὁ ἔχων ἓνα μόνον θάλαμον.

μονοθεΐα (ή) μτγν. κ. νεώτ. φιλοσ. ἡ πίστις εἰς ἓνα μόνον Θεόν, ἄ. μονοθεϊσμός, ἀντίθ. πολυθεΐα : Ψ' Αφρικαν. 101C.

μονοθεϊτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μονοθεΐαν, ὁ τῆς μονοθεΐας : μονοθεϊκὴ θρησκεία.

μονοθεϊσμός(ὸ) νεώτ. φιλοσ. ἡ πίστις εἰς ἓνα καὶ μόνον θεόν ἐξυπονοημένης ρητῆς ἀρήσσεως παντός ἄλλου, ἄ. μονοθεΐα, ἀντίθ. πολυθεϊσμός.

μονοθεϊστής(ὸ) νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ ἀποδεχόμενος τὸν μονοθεϊσμόν βλ.λ.

μονοθεϊστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μονοθεΐαν ἢ τοὺς μονοθεϊστάς.

μονοθελητῆ(ο) μτγν. κ. νεώτ. αἰρετικοὶ ἀποδιδοῦντες εἰς τὸν Χριστὸν μίαν μόνην θέλησιν καὶ ἐνέργειαν, τὴν θελαν' Φώτ. Ἐπιστ. 1,13 ἓμῶν θελήσιν καὶ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστῷ τοῦ ἐκ δύο πεφυκότος φύσεων : Δαμασκ. 1),761A.

μονοθελητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μονοθελητὰς ἢ εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν.

μονοθελητος-ος μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μίαν θέλησιν : Μηναιτ. 12,4 Θεοτ. μονοθέλητον παράνοισαν, Ταρσ. 1432B' 2) μονοθέλητον δῶγμα τὸ τῶν Μονοθελητῶν.

μονοθεν ἐπίρρ., ἰων μονοθεν ἔξ ἐνός μέρους : Ἡρ. 11,16 ὑπέλειπτο ὁ Βουκόλος μόνος μονοθεν' 2) σχόλ. ἐκ τῆς μιάς πλευρᾶς : Σχόλ. Ἀρατ. 8 μάκρολλα ἢ μονοθεν κέλλουσα ἴχθυον τέμνοισα.

μονοθρηνώ-ἔω θρηνώ μόνος : Ἡσ. λ. μονοθεΐ. **μονοθρονος**-ον μτγν. ἐπὶ ἐπισκόπου, ὁ κατέχων μόνον τὸν ἐπισκοπ. θρόνον : Γρηγ. Ναζ. 2,25C πρᾶδρον ἄλλον τῷ τῶς μονοθρονοῦ.

μονοθυγατῆ(ο) μτγν. κ. μοναχοθυγατῆ ἢ μονογενῆς κόρη, ἢ μοναχοκόρη : Ἐρωτόκρ. 3,1241 ἔχασά τὴν κορσά τῆ μονοθυγατέρα, **μονόθυρος**-ον ὁ ἔχων μίαν θύραν, ἐν φράγμασ ὁ μονόθυλλος : Ἐπιγρ. μονόθυρος θύρα, Ἐπιγρ

μονόθυρα θυρώματα 2) επί μαλακίων δίστρα-
κοδέρμων, ό έχων μίαν βαλβίδα, αντίθ. δίθυρος
βλ.λ.2: 'Αριστλ.Ζ1 528α,13 τών δ' άλλων τά μέν
έστι δίθυρα, τά δε μονόθυρα 3) επί σπηλαίου,
ό έχων μίαν είσοδον, ένα είπραμα: Πορφ.Νυμφ.
31,28 άντρον ού μονόθυρον, άλλα δύο έχον
θύρας 3) νεώτ. επί κτιρίου ή δωματιου.

μονοιάζω μον. κ. δημ. κ. έσφ. γρ. μονιάζω, άόρ.
(έ)μονοιάσα, μη. παθ. παρακ. μονοιασμένος, εύ-
ρίσκομαι έν όμοια μετά τιος, συμφωνώ, όμο-
νοώ: 'Ερωτόκρ.3,1730 κι δλ' οι πλανήτες τ' ου-
ρανοσú τήν δρεξ' άς κινήσου ρηγάδω τά μονοιά-
σουσι, νά τότε πολεμήσω, Ζερβ.Τραγ.6,10 μέ τ'
άγρμια ξανά θά μονοιάσουμε, - ζουίν σάν τό
σκύλλο μέ τή γότα πού δέ(ν) μονοιάζουνε' κ.
μέσ. μ. κτ. μη. παρακ.: είναι μονοιασμένα
άδέλφια 2) άποκαθιστά, άνασυνδέω 'δισ-
κοπείσαν φίλων, συνδιαλλάσσω, συμφιλιώνω:
είδο κι έπαθα νά τους μονοιάσω, - τους μονοί-
ασε ή άνάγκη 3) κ. άμφ. συνδιαλλάσσομαι,
συμφιλιώνομαι, έπαυλαμβάνω τάς διακοπέσας
σχέσεις: μαλώσαμε, μά πάλι μονοιάσανε'
3) ρηματ. π. μονοιάσμα.

μόνοιασμα-ατος (τό) (μονοιάζω) δημ. ή ένέρ-
γεια και τό άποτέλεσμα του μονοιάζω, ή άποκα-
τάτασις όμοιοις, συμπνοιας.

μονοιασμένα (έκ τής μη. του παθ. παραικ. του
μονοιάζω) επίρρ. δημ. έν όμοιοία.

μονοιασμένος-η-ο δημ. μη. παθ. παρακ. του
μονοιάζω βλ.λ. έν μέσ. σπη.

μονοιδελασμός (ό) νεώτ. κ. μονοιδεασμός ή
συγκέντρωσις τής προσοχής περίξ μιάς κυριαρ-
χούσης ιδέας.

μονοικετος -ον (οικω) ό υπό ένός κατοικούμενος,
ό μεμονωμένος, ό μονήρης, ό έρημος: Εύρ.Υφιν.
άπ.5,31,17. Λυκόφρ.960 μονοικητός έδρας.

μονοικία (τά) μον. αι άγροτικά παροικία:
βαλοσά κατέχειν .. τάς ένορίας, κών άγροικιαί
ώσιη ήτοι μικραί, αι και μονοικία λέγονται.

μονοικία (ή) νεώτ. βοταν. ή ύπαρξις διγεγών άν-
θών επί τουσ αυτού φυτού.

μόνοικας (ό) μηγ. έπιθ. του 'Ηρακλέους έν Να-
τιύ Γαλατία: Στράβ.4,6,3 έχων Ιερών 'Ηρακλέους
Μονοικα καλουμένω.

μονόιππος-ον μον. κ. νεώτ. ό έχων ένα μόν-
ον ίππον: Κώδ.Παρ.παρρτ.497 3) νεώτ. κ.
δημ. ειδ. επί άμόσας ό υπό ένός ίππου έλκόμενος
συνήπιστ. μόνιπποσ βλ.λ.

μονοκάθιστος-ον μον. ό μόνος κατοικών, ό
μονήρης, ό έρημος: Στουδ.Θεόδ.464Ε.

μονοκαιρος-αν μον. ό άπλής ύφάνσεως, ό
μονοφασμένος πρβλ. διπλάρι, δίμητο: Διάτ.
'Ατταλ.Σάβ.1,49 εύγαγγίλιον μονοκαιρον θφασ,
αύτ.1,50 βιβλίον σωματίων μονοκαιρον.

μονοκάλυμος-ον ό έχων ένα μόνον καυλόν ή
στάλαξ, μονόκαυλος: Θεόδρ.Φ1 8,4,3, αύτ.8,9,2'
2) ό συγκείμενος έξ ένός μόνου καλάμου, αύλου:
'Αθην.4,18Α τήν μονοκάλαμον σύριγγα 'Ερμήν εύ-
ρειν, 'Ανών.π.Δουκαγγ.έν λ. χειρόγραγον τό καλού-
μενον μείσιτον άργανον φαλτήριον .. άνευ χαλ-
κού δε μονοκάλαμον, δικάλαμον, πολυκάλαμον.

μονοκαμπητος-ον ό εις έν μόνον μέρος καμπό-
μενος, ό έχων μίαν μόνην καμπήν, κλειδίσιον:
'Αριστλ.Ζ1 494α,15 μονοκαμπητι δέ πάντες οι κά-
τω δάκτυλοι ιδ.γρ.1.

μονοκαρβονικά όξια (τά) νεώτ. χημ. τά όργα-
νικά όξια τά περιέχον έν τώ μορίω αυτών μόν-
ον μίαν καρβοξυλικήν μονάδα.

μονόκαρπος-ον νεώτ. βοταν. επί φυτών μονο-
τήν ή διετών, ό καρποφορών άπαξ μόνον κατά
τήν διάρκειαν του βίου αυτού, μονότοκος, αντίθ.
πολύκαρπος.

μονοκαρποφύλλος (ή) νεώτ. βοταν. επί τής
ώθηκκς του άνθους, ή άποτελούμενη έξ ένός
μόνου καρποφύλλου.

μονοκάρτατος-η-ο δημ. επί πλοίων, ό έχων έν
μόνον κατάρτι, μονόστηλος, μονάρμυροπος.

μονοκατοικία (ή) νεώτ. κ. δημ. οίκια όποτε-
λούσα μίαν μόνην κατοικίαν, προοριζόμενη νά
κατοικήται υπό μιάς μόνον οικογενείας' αντίθ. πο-
λυκατοικία, διπολυκατοικία.

μονόκαυλος-ον ό έχων ένα μόνον καυλόν ή στέ-
λεχος, μονοκάλαμος: Θεόδρ.Φ1 8,2,4 τών πασδών
τό μέν πολυκαυλος, τά δε μονόκαυλα, Διοσκ.3,
95 άλυσσον φρυγανών έστι μονόκαυλον, ύπό-
τραχη 3) κ. συγκρ.: Θεόδρ.Φ1 4,6,8 γίνεται
δέ άρωμα και πολυκαυλα' και μονοκαυλότερον
δέ ή έλάτη.

μονοκέλης-πτος (ό) επίρρ. κ. μον. ίων. μονοκέ-
λης μονόμυξ, μόνος, άζυγος ίππος τής Ιπποσί-
ας: επίρρ.π.Παυσ.8,42,9 νικήσας, .. σμηνών άγώνα
τεθρίπην μέν άπαξ μονοκέλητι δέ δίς, Τζέτζ.
Χιλ.7,11 Ιπποσις μονοκέλησιν ουκέτι έπαυχούτο.

μονοκέλλιον (τό) μον. τό μεμονωμένον κελλίον,
τό εύρισκόμενον μακράν άλλων κελλίων: Μιχ.
'Ατταλ.π.Σάβ.3,51 και τό έτερον μονοκέλλιον τό
διωρηθέν τή μονή και τώ πτωχότροφείω μου.

μονοκέρατος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. επί ζώων,
ό ώπλισμένος δι' ένός μόνου κέρατος, ό μονόκε-
ρος βλ.λ. 'Αριστλ.Ζ1 499β,18 μονοκέρατα δέ και
μύνηα όλλα, σλον ό 'Ινδικός ύνος.

μονοκερμονιάς-άδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος
μαστωγατών πρωτόζώων εκ των κερομονοαδιών,
περιλαμβάνον μικρότατα ένδοπαράσιτα.

μονοκερως-ων κ. νεώτ., γενικ. -ω κ. ώς οδσ.
-ωτος, ποι. μονοκερος-ον ('Αρχιλ.181) ό έχων έν
μόνον κέρασ, κόνου, ό μονοκέρατος: Ομ.Μ.193
ετα' παρά τό κέρασ οι μέν κοινοί δια τά τουσ
κλήνουσι, μονόκερωσ μονοκέρατωσ, οι δέ 'Απτικοί
κατά άποβολήν του σ': Αριστλ.Ζ1 499β,19 μονό-
κερανα δέ και δίχηλον δρουξ, 'Ορφ.άπ.273, Πλοσίτ.
Περ.6 κριού μονόκερω κεφαλήν έξ άγροσ τώ
Περικλεί κομισθήναι, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.27 ό τώ-
ρος του Θεοδόση ό μονόκερωσ, ό φιλέκερωσ
και μελαγχοκλήω 2) τό άρσ. ώς οδσ. μυθι-
κόν ζών, παριστάμενον ώς έχον μορφήν ίππου
και φέρον επί τουσ μετάπιον μακρόν έξη κέρασ 'Ησ.
εμονοκέρατος ή μονοκερωσ, θηρίον φοβερόν:
ΠΔ Ψαλυ.21(22),21 σώσων με .. από κεράτων μο-
νοκερώτων τήν ταπεινώσι μου, αύτ.28(29),6 και
ό ήγαπημένος ώς υιός μονοκερώτων, Κοσμ.335D
τουτο τό ζών καλείται μονόκερωσ 3) φασί δέ
περι αυτού ότι φοβερόν έστι και άκαταμάχη-
τον, έν τώ κέρατι έχον τήν δλην ίσχύν 3) νεώτ.
άστρον. έκτεταμένος άστερισμός, συγκείμενος
έξ άμυδρών κατά τό πλείστον άστέρων.

μονοκέφαλος-ον μηγ. ό έχων μίαν μόνην κε-
φαλήν: Διοσκ.2,152 μονοκέφαλον σκόρδον, 'Ησ.
έν λ. ραιστήρ.

μονοκίλιον (τό) μον. ό μόνος κίλιω 3) μέρος
τι τής Κωνσταντινουπόλεως: Στέφ.Διάκ.1177B.

μονόκλι (τό) ήλλ.αι δημ. ό μονόκλιος.

μονόκλεις (ό) δημ. μόνος, όλόκληρος κλέ-
δος, ήτοι ήτ' τεραχισθείς: Πάπ. άνήσασθαι έξλα
έξηραμμένα 3) μονόκλειον άπό περσιότων έξη-
ραμμένων άθών δραχμών έξ.

μονοκλαστέ-ωσ μον. άμφ. είμαι μόνος κλόδωσ,
βλαστόσ 3) κ. μτφ. είμαι μονογενής, μοναχοκό-
ρη: Στουδ.Θεόδ.394C άπετήμηθείς κεφαλής ύπε-
κυπτούσης θυγατρός μονοκλαστούσας.

μονόκλαυτος-ον (κλαύω) ό ύφ' ένός μόνου κλαί-
όμενος 3) επί θηρίων, ό ύφ' ένός μόνου γνό-
μενος: Αλοχ.'Επρ.1064 κείνος δ' ό τάλασ άγοοσ
μονόκλαυτον έχων θρόνον άδελφείσ είσι.

μονοκληρονόμος-ον σχόλ. ὁ μόνος κληρονόμος, ὁ μὴ ἔχων συγκληρονόμους, μοναρχοκληρονόμος: Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.581, αὐτ. Ὀρν.1652.

μονοκλινης-ους-ές νεώτ. ὄρυκτολ. εἶδος ἐπι κρυσταλλικοῦ συστήματος παρουσιάζοντας τρεῖς ἀνάσους ἄξιας.

μονόκλινον (τό) μτγν. κλίση μόνον δι' ἓνα, ἴσται λόγναξ, φέρετρον: Φιλῶδ.ΑΠΓ9,570,3 ἐν μονοκλίνω δεῖ μελιτοδμήτωρ δῆποτε πετριδίω εὐδεδιν ἀθανάτων κρήνων.

μονόκλιнос-ον μτγν. κ. νεώτ. βοταν. ἐπὶ τῶν ἔρμαφροδιτών ἀνθέων, ὁ ἔχων καὶ στήμονας καὶ ὕπερον. **2)** μτγν.τό οὐδ. ὁ ἔξ οὐσ.μονόκλινον βλλ.α.

μονοκλιτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓνα μόνον τύπον κατὰ τὴν κλίσην, ὁ ἄκλιτος: Ἡρωδίων. Ἐπιμερ.191 τὰ Ἑβραϊκὰ καὶ μονόκλιτα, ὁσον Σαμφών, Ἀαρών, ΕΜ314,23. **2)** νεώτ. ἐπὶ νσών, ὁ ἔχων ἓν μόνον κλίτος βλλ.α: μονόκλιτος ἐκκλησία (ἰσὴλ ὀρθογώνιος ἐκκλησία ἀποτελούμενη ἐξ ἐνὸς κλίτους καὶ στεγαζομένη κυρίως διὰ βοιωτῆς ὀροφῆς, καμάρας).

μονόκλωνος-ον κ. νεώτ., πάπ. μονόκλων, ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἓνα μόνον κλώνον, βλαστόν: Θεόδωρ. ΦΙ9,18,8 διαφέρει δὲ τῆς περιόδου θηλυπτερίας τῶν τῆν μὴ φύλλον ἔχειν μονόκλωνων (ἀμφ.γρ.ι, Δισσκ.3,117 ἄρτεμισια, ἢ μὲν πολυκλώνων, ἢ δὲ μονόκλωνος. **2)** νεώτ. ἐπὶ νημάτων, ὁ ἐξ ἐνὸς μόνον κλώνων, ἀπὸ ἓνα κλωαί, ἀποτελούμενος.

μονόκνηπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐκινῶσαν μίαν μνήμη κνήμην. || ὡς οὐσ. ὄνομα εἰκότος τοῦ Ἄπελλου: Πετρῶν.83.

μονοκοιλίας-ον ὁ ἔχων μίαν μόνον κοιλίαν, ἓνα μόνον στόμαχον: Ἀριστλ.ΖΙ495b,31 ὤσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις μονοκοιλίοις καὶ ἀμφώδουσιν, αὐτ. ΖΜ67α,12 λεπτόν γάρ το ἄλλα τῶν μονοκοιλίων, Μησισίθ. Ἀθ.π. Ὀρειδ.6,21,7,8.

μονόκοιλα ἐπίρρο. δημ. διὰ μιάς κοιλιάς, γέννα: Κορκῆ.Ζητ.70 στήν τελευτήα της γέννας ἡ χαϊδεμένη . . ἐγέννησεν μονόκοιλα δύο παιδιὰ.

μονόκοπιος-ον ὁ ἐφ' οὗ εἰς μόνον δύοταί νά ἐξαπλωθῆ, νά κοιμηθῆ, ὁθ. κρεβάτι δι' ἓν ἄσπασον. Ἡσ. ἐν λ. σκιμπόδιον ἐυτελέες κλινίδιον μονοκοπίον || β.γρ. μονόκοπιον.

μονόκοπος-ον σχόλ. ὁ μόνος κοιμώμενος: Σχόλ.Λυκόφωρ.960. **2)** β.γρ. τὸν μονοκοπίου βλλ.α.

μονοκοιτώ-έω κοιμώμαι μόνος: Ἀριστφ.Λυσ.592 μονοκοιτούμεν διὰ τὰς στρατίας.

μονόκοκαλος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἡ ζῴου, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐνὸς μόνου ὄσπου, κοκκάλου, ὁθ. ὁ δύσκαμπτος, ὁ ἀκαμπτος.

μονόκοκος ὀν γλωσσ. ἐπὶ μαργαριτῶν, ὁ μέγας τὸ σχῆμα. || ἐπὶ κρυσμῶν, ὁ ἔχων ἓνα μόνον πυρήνα, λοθῶν, ὁ μονοπύρηνος.

μονοκόμματος-η-ο δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐνὸς μόνου τεμαχίου, ἀπὸ ἓνα κομμάτι, ὁ μὴ κομματιστός: Κορκῆ.Ζητ.173 οἱ πόρτες βαριές, μονοκόμματες, ἀφημένες ἀπὸ τῆς σιδερένιης κλάπης τούς, ἔγερναν ἀνυσκελεωμένες, - κολώνια μονοκόμματι, - τραπέζοματῆλο μονοκόμματο. **2)** ἐπὶ πρσσ., ὁ δύσκαμπτος, ὁ ἀκαμπτος, ὁ μονοκόκαλος: περπατᾷ σάν μονοκόμματος.

3) συνεκδ. ὁ μὴ ἐναλλάσσαν στάσιν καὶ διάθεσιν, ὁ εὐθύς, ὁ ἀκέραιος, ὁ ντόμπος. || κ. ἐπίρρο. -α.

μονοκόμβυλια (ἡ) δημ. κ. μονοκοντυλιά ἡ διὰ μιάς ἀδιακόμην κινήσεως τῆς γραφίδος γραφὴ λέξεως, φράσεως ἡ συνήθ. ὑπογραφῆς. **2)** μτφ. ἐν φρ. μὲ μιά μονοκοντυλιά ταχέως, ἀμελετήτως, χωρίς πολλὴν διαδιδασίαν: μὲ μιά μονοκοντυλιά εὐς καταδικάζουν ἡ να πληρώσῃς.

μονοκόνδυλος-ον ὁ ἔχων ἓνα μόνον κόνδυλον, ἄρμον, κόμπον: Ἀριστλ.ΖΙ493b,29 δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι δικοῦδυλοι.

μονοκόντιον (τό) μτγν. κ. μsn. εἶδος κοντοῦ, δόρατος, κονταρίου: Ἰουστιν.Νεαρ.85,4 τὰς καὶ ὁσον ἴπποτε τρόπον γινομένης λόγχα καὶ τὰ παρ' Ἰσούριος ὀνομαζόμενα μονοκόντια.

μονοκοπανία (ἡ) δημ. ἐν κτύπημα διὰ κοπάνου. **2)** ἐπίρρο. κ. μονοκοπανία διὰ μιάς, μὲ μίαν: Παναδ.Χριστ.Διηγ.41 ὀλονῶν τὰ κρῖματα προφταίνει ἓνας παππὰς, ὄσον κ' ἂν πιάν ἡ εὐκῆ του, νά τὰ σχωρῆσῃ μονοκοπανία, - ἐπὶ ἓνα κατοστάρη κρασί μονοκοπανία.

μονοκαυλήθωνος-ον νεώτ. βοταν. ὁ ἔχων μίαν καυλήθωνα ἐν τῷ ἔμβρῳ του. **2)** τὰ μονοκαυλήθωνα ὡς οὐσ. κ. μονοκότυλα κατηγορία φυτῶν ἀγγειοσπέρμων.

μονοκότυλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνον κοτύλην, μίαν μόνον σειράν κοτυλήθωνων: Ἀριστλ. ΖΙ525a,17 ἄλειθῶν, μήκει τε διαφέρουσα τῶν τῶν ποδῶν καὶ τῶν μονοκότυλων εἶναι μόνον τῶν μαλακίων, σὺτ.ΖΜ685b,13 γένος δὲ τὶ πολυποδῶν μονοκότυλων. **2)** νεώτ. βοταν. τὰ μονοκότυλα ὡς οὐσ. ἂ. μονοκαυλήθωνα βλλ.ΖΙ.

μονοκούκι ἐπίρρο. δημ. εὐχρ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐκλογικῶ σφαιριδίου, φήφου, διὰ μιάς φήφου, μὲ ἓνα κοκκίῳ φηφίξ μονοκούκι διῶω φήφον προτιμήσεως εἰς ἓνα μόνον ἐξ ὀλοκλήρου συνδυασμοῦ ἡ ψηφίξ πάντας τοὺς ὑποψηφίους ἐνὸς μόνου συνδυασμοῦ: ἐπῆρε ὄλους τοὺς φήφους μονοκούκι.

μονοκράτης-ους-ές μsn. ὁ μόνος ἄρχων, ὁ μονοκράτωρ, ὁ μονάρχης: Πρόδρο.Ἐπιστ.98, Ἄν. Βοασσ.4,440,12.

μονοκρατία (ἡ) μτγν. ἰων. -ης, ἡ μονοκρατορία βλλ.α, ἡ μοναρχία: Γρηγ.Ναζ.2,165Α μονοκρατὴν ἐρίλαμπηα.

μονοκρατορεῖς μsn. εἶμαι μονοκράτωρ, μονάρχης: Αἰθ.Ροδ.2399 δεσποῖς ἐκεῖνος καὶ κρατεῖ καὶ μονοκρατορεῖσιν.

μονοκρατορία (ἡ) μsn. κ. νεώτ. ἡ ἀπόλυτος κυριαρχία τοῦ ἐνός, ἡ μοναρχία: Πρόδρο.2,27 σκηπτρα κρατύνεις κραταίως τῆς μονοκρατορίας, Κ Μανασσ.Χρον.4442, Χρον.Μορ.3928 ὄπου εἶχασιν ἀνάσφαην καὶ μονοκρατορίαν.

μονοκρατῶ ἓω μsn. εἶμαι μονοκράτωρ, ἔχω μόνος ἀπόλυτον κυριαρχίαν: Θεοφῶν.Χρον.39C Ἰουλιανῶ μονοκρατορήσαντος, αὐτ.288D μονοκρατορεὶ ὁ Μαυτ βασιλικῶς . . ἐν Δαμασκῶ.

μονοκρατῶ-έω μsn. εἶμαι μονοκράτης, μονοκράτωρ βλλ.α: Θεοφῶν.531,18.

μονοκράτωρ-ορος (ὁ) μsn. κ. νεώτ. ὁ μόνος καὶ ἀπόλυτος κυρίαρχος, ὁ μονάρχης: Πρόδρο.1,33 πρσοῦμενοι τῆς σύγκρισιν, Μονάρχα Μονοκράτωρ, τῆ λάμφει τοῦ πρσώπου οὐν μήψως κατακάσσι, Κ Μανασσ.2327.

μονοκρήπις-ιδος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων μίαν μνήμη κρηπίδα, ἓν μόνον σανδάλιον, ὁ μονοσανδαλος, μονοπέδιλος: Πινδ.Π4,75 τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακῆ σθεβένμεν μεγάλα, Λυκόφωρ.1310.

μονόκροκος-η-ο(ν) νεώτ. κ.δημ. ἐπὶ φῶν, ὁ ἔχων ἓνα κρόκον, μονολέκιθος.

μονόκροτος-ο(ν) κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων μίαν σειράν κωπῶν, ἀντίφ. δίκροτος: Ξεν.Ἐλλ.2,1,28 αὶ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αὶ δὲ μονόκροτοι, αὶ δὲ παντελῶς κεναὶ πρβλ.Στράβ.7,7,6 ἐν ὄρι ἀνέθηκε Καίσαρ τὴν δεκαοκτῶν ἀκροβίον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκάκρου, Αἰλ.Τακτ.4. **2)** νεώτ. τὸ μονόκροτον ὡς οὐσ. εἶδος πολεμικοῦ πλοίου ἔχοντος ἐν ἐπίφρακτον πυροβολεῖον, ἐπίφρακτος ὄρμον, φρεγάδα.

μονόκρουνος ὀν(το) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ λαγυνίου, ὁ ἔχων ἓνα μόνον κρουνόν || κ. νεώτ. ἐπὶ κρήνης, ἡ ἐξ ἓνός κρουνοῦ ρέουσα: πρβλ. ἐν νεάκρουνος.

μονακότητωρ-ορος (ὁ) μτγν. - ὁ μόνος, ὁ ἀποκλειστικός κτήτωρ : Διδ. Ἀλ.408Α.

μονόκτιστος-ος μτγν. ὁ μόνος κτισθεὶς, δημοσιουργηθείς : Βασ.1,617Α, Ἰσιδ.Πηλ.Ἐπιστ.3,31 ἐν δὲ τοῖς κτισμασιν οὐκ ἔχει χῶραν ἢ γὰρ μονόκτιστος ἢ πρωτογενής.

μονόκυβρον (τὸ) μσν. ἰων. εἶδος φαγητοῦ ἐφημένον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν χύτραν : Εὐστ.Ἰλ.468, 36 ἑλιωνικῶς δὲ ἰδιώτισται καὶ τὸ ἐκ τῆς χύτρας συντεθεὶν μονόκυβρον : Πρόδρ.1,132 καὶ τέταρτον μονόκυβρον· πλήν βλέπε νὰ μὴ βράζῃ.

μονόκυκλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἓνα μόνον κύκλον, τροχόν, δίσκον : Πολυδ.10,81 μόνοκύκλος τράπεζα· 2) Ἐπιγρ. μονότροχον ἀμάξιον, ἢ πιθ. ἀμάξιον ἔχον τροχόν ἐξ ἑνὸς μόνου τεμαχίου, μονοκύκματον : Ἐπιγρ. ὑπερτερία μονοκύκλου.

μονοκύνιδρος-ον νεώτ. ἐπὶ μηχανῶν, ὁ ἔχων ἓνα μόνον κύλινδρον : μηχανὴν μονοκύνιδρος. **μονοκυστῖδα** (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πρωτοζῶων ἀπὸ τῶν σποροζῶων, περιλαμβάνουσα μικροτάτους ὄργανισμοὺς παρασιτικῶς βιούντας ἐπὶ διαφόρων ἐντόμων.

μονοκυστις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων ἐκ τῶν μονοκυστιδῶν.

μονοκύτταρος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἑνὸς μόνου κυττάρου ἀποτελούμενος, συνιστάμενος, οἷον τὰ ἐγχοματόζωα, ἀντίθ. πολυκύτταρος : μονοκύτταροι ὄργανισμοί.

μονόκωλος-ον, ἰων. μονοκῶλος ἐπὶ ὀρχηστῶν, ὁ χορεύων ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδός, ὁ μονόπους : Πλίν.Φ1,7,23 (ἔλλ.9,4,8) 2) ἐπὶ φωτῶν, ὁ ἐξ ἑνὸς κώλου, μέλους συγκείμενος, ὁ μὴ ἔχων πολλὰ μέλη : Θεοφρ.Φ1,2,15,4 ἡ δὲ φωκικὴ καλουμένη βελτίων πρὸς δένδρωνσιν... καὶ γίνεται μονόκωλος καὶ ἀσθενὴς ἰσπίος· 3) ἐπὶ οἰκοδομημάτων, ὁ συγκείμενος ἐκ μίας διόρθωσης ἢ ἐξ ἑνὸς πατώματος : Ἦρ.1,179 ἐπάνω δὲ τοῦ τείχεος παρά τὰ ἔσχατα οἰκῆματα μονόκωλα ἔδειμαν· 4) τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ἐπὶ ἐπιπέδου, ὁ προσωριμῆμος δι' ἐν σκέλος : Σωρ.Κατ.57· 5) μτφ. ἐπὶ περιόδων, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς μόνου κώλου, μέλους : Ἀριστλ.Ρητ.1,409β,17 μονόκωλος περίοδος· ἢ γεν. ἐπὶ λόγου, ὁ μονότονος, ὁ ἀνευ ποιικιλίας : Διον.Ἀλ.Δημ.42 ἢ μὴ μοι μὴ μονόκωλος ἢ μὴδ' αὐστηρὸς ὁ λόγος, Πλούτ.Ἦθ.7Β τὸν μονόκωλον λόγον πρώτον μὲν ἀμοιβάσει οὐ μικρὸν ποιοῦντα τεκμήριον· 6) γεν. ἐπὶ ἔθνων, ὁ ἐξ ἑνὸς εἰδούς ὢν, ὁ μοναμερής : Ἀριστλ.Πολ.1327β,35 τὰ μὲν γὰρ ἔχει τὴν φύσιν μονόκωλον· 7) Ἦσ. μωρμηκῶν ὀδοῖ' αἱ μονόκωλοι τρίβοι.

μονοκῶλος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον μονόκωλον βλ.δ,1, μονοτόμως : Ἐπιφάν.1,481D μονοκῶλος διηγεῖσθαι.

μονοκύπετος-ος κ. νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνον κώλην· ἢ ποι. ὁ ἔχων ἓν μόνον πλοῖον : Εὐρ.Ἐλ.1128 πολλά δὲ πυροπέσας φλογερὸν σέλας ἀφίρταν Εὐβοῖαν εἰλ' Ἀχαΐων μονόκυπετος ἀνήρ· 2) νεώτ. ἐπὶ λέμβου, ἢ ἔχουσα ἓνα μόνον ἐρέτην εἰς ἕκαστον σέλαρ, πάγκο, οἷον ὁ κέλης, ἢ φωλαίνεις. **μονολέκτιος**-ον σγῶλ. ἐπὶ τῶν ὤων, ὁ ἔχων μίαν μόνην λέκιθον, ἓνα μόνον κρόκον, μονόκροκος, ἀντίθ. διλέκιθος : Σγῶλ.Εὐρ.Ὀρ.465 μονολέκιθον ὤον.

μονολεκτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μίας μόνης λέξεως ἢ ὁ ἐκπερῆμενος διὰ μίας λέξεως, ἀντίθ. περιφραστικός : μονολεκτικοὶ χρονοί, - μονολεκτικὸς παρακείμενος.

μονολεκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μονολεκτικῶν βλ.λ,1, διὰ μίας λέξεως.

μονόλεπτος (-η-οῖν) νεώτ. δημ. -φτος ὁ ἔχων ἀξίαν ἑνὸς λεπτοῦ : μονόλεπτον γραμμάτισμον, - μονόλεπτος προσφράσ· ἢ τὸν ὄντ. ὡς οὐσ. πα-

λαῖον νόμισμα ἄξιας ἑνὸς λεπτοῦ : Καριθ.Ζητ.44 ἐδέχθησαν τὴν πλοῖσινα ἐλεμμοσύνη τοῦ ἀρχοντα καὶ τὸ μονόλεπτο τῆς χήρας.

μονολεχῆς-ος-εις μτγν., ἰων. μονολεχῆς ὁ μονόκοιτος, μονόγαμος : Πλούτ.Ἦθ.57D παρά γυναίξειν ἀκόλαστον εὐδοκιμοῦσιν οἱ τὰς μονολεχῆς καὶ φιλόπλουτος ἀναφοροδοῖτας καὶ ἀγροκόους ἀποκαλοῦντες.

μονολεων-οντος (ὁ) μτγν., ἰων. μονολεῶν ὁ μόνος, μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος τοῦ λέων, ὁ μέγιστος, πελώριος : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ,6,221,3 νιφετὸν φεύγων καὶ κρούοντα πάγον μονολεῶν.

μονολήκυθος-ον μτγν. ὁ μόνην τὴν λήκυθον ἔχων, αὐτολήκυθος : Ποσειδ.π. Ἀθῆν.10,414Β ὁ τριχιδοφθερίας μονολήκυθος.

μονολήμματος-ος μτγν. ἐπὶ συλλογισμοῦ, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑνὸς μόνου λήμματος, ἐκ μίας προτάσεως : Χρυσ.Στωϊκ.2,84 μονολήμματος λόγος, Ἀλέξ.Ἀφρ.Τομ.8,17 οὐδ γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μονολήμματος συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ συλλογισμοί, ἀλλὰ ἐνδεῶς ἐρωτῶνται.

μονολιθικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μονόλιθον· ἢ ὁ κατεσκευασμένος ἢ ἐσχηματισμένος ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου : μονολιθικὸν μνημεῖον.

μονολίθος-ον κ. νεώτ., ἰων. μονολίθος ὁ κατεσκευασμένος ἢ ὁ συγκείμενος ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου : Ἦρ.2,175 ταῦτα μὲν τὰ μέτρα ἔξωθεν τῆς στήγης τῆς μονολίθου ἐστὶ, Διδό.Σ 4,46 μονολίθων ὀβελαίκων, Στράβ.9,5,16 μονολίθους κίονας, - μονολίθος στυλοβάτης· ἢ τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. μέγας λίθος συγκείμενος ἐξ ἑνὸς μόνου τεμαχίου.

μονολίθων (τὸ) μσν. περιέβρανον μαρμαριτῶν ἐξ ἑνὸς λίθου ἢ μίᾳ κωστήρῃ : Capital.in Max. Jan.1,8. **μονολογία** (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ βραχύτης λόγου, ἡ βροχυλότης : Λαπίθ.Ποίημα Ἦθ.432· ἢ ἡ ἀπλοῦς τοῦ λόγου : Ἰω.Κλίμ.1,132Β· 2) τὸ νὰ ὀμιλῇ τις μόνος.

μονολογικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν μονόλογον, ὁ τοῦ μονολόγου.

μονολόγιστος-ος μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων ἓνα μόνον συλλογισμὸν· Σγῶλ.χερόνρ.Ἰω.Κλίμ.241 ἐκαὶ μονολόγιστος ἡ Ἰησοῦ εὐχὴ, ἦγον εἰς ἐν ἀποβλήπουσα καὶ τοῦτο μόνον λογιζομένη καὶ εὐχομένη τὴν σωτηρίαν : Μάρκ.Ἐρ.10,16Β, Βέκκ.π.Ἀλλὰτ.2,42D τὴν ταυτην οὐκ ἠδυνήθησθε ἐκκόφα μονολόγιστον συνήθειαν.

μονολόγιστος ἐπίρρ. μσν. ἐν ἀπλότητι πλάσεως : Ἰω.Κλίμ.1,132Γ.

μονόλογος-ος μσν. κ. νεώτ. ὁ μόνος λεγόμενος, ἐκφωνούμενος : ΨΑἰγουστ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. εὐχαί... αἱ καλούμεναι μονόλογοι, Νικηφ. ἐν χειρουργ. Βλ.Ἀγ.Ἀνδρέου τοῦ Σαλ. οὐκ ἐστιν οὖν τὸ μικρὸν μονόλογον οὐδὲ τὸ γλυκὺ μόνότροπον· 2) νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ὀμιλία ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτὸν ἢ καθ' ἑαυτὸν· ἢ συνήθ. ἐπὶ θεατρικῶν ἔργων, μακρὰ διήγησις, ἢν κάμνει, γράποντι πινὰ καθ' ἑαυτὸ, πρόσωπον τι σκηνοῦν ἔργου, ὅπως ἐκθέσει πρὸς τοὺς θεατὰς τὰ ἀσθητάτα του, τοὺς σκοποῦς του καὶ τὰ παρόμοια· πρὸβλ. τραγ. μονοῦδια : ὁ μονόλογος τοῦ Ἀμλετ· 3) μικρὸν ἔμμετρον ἢ πεζὸν σκηνοῦν ἔργον, συνήθ. κωμικόν, ἀπαγγελλόμενον παρ' ἑνὸς μόνου ἠθοποιοῦ· πρὸβλ.π.Ἰσπην. μονοπροσώπων δράμα.

μονόλογος (ὁ, ἡ) γλωσσ. ὁ μόνος λέγων, ὁ ὀμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν.

μονολογῶ-ῶ νεώτ. κ. δημ. λέγω μόνος, ὀμιλῶ πρὸς ἑμαυτὸν : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.23 καὶ παύων νὰ μονολογῆ, ἤρχισε νὰ τραγουδῇ διὰ τῆς τραχείας καὶ μονοτρόπου φωνῆς του.

μονόλοπος-ος ὁ ἔχων ἓν μόνον περιβάλλυμμα, φλοῦδι, ὄντι πολλόπορος : Ἦσ. ἐμονόλοπα· μόν-

δερμα, μονοχίτωνα: Θεοφρ.Φί 1,5,2 και τών μὲν πολύλοπος, οἶον φιλόραος, . . κρομμύων τών δὲ μονόλοπος, οἶον σικκῆς, καλάμου, **μονόλυκος** ἰδί [μτ. μακρότερος δὲ β' συλλαβῆς ἐν ἄρσει υ-υυ π. *Αρατ.1124] ὁ ζών μονήρης, δθ. ἀγριώτατος καὶ πελώριος τὴν φυτὴν λύκος: *Αρατ. 1124 καὶ λύκος ὀππότε μακρὰ μονόλυκος ὠρύπτει, Αἰλ.Ζ1,7,47 ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλοῖτ' ἄν μονόλυκος ἰό λύκος: || μφ. οὕτως ἀνώμαζεν ὁ Δημοσθένης τὸν Ἀλέξανδρον: Πλούτ. Δημ.23.

μονόλυκος-ον μον. ὁ ἔχων ἐν ἔνδομα φρέμα: Ἦσα. ἐμονόλυκα μονοχίτωνο' λώπη γὰρ τὸ ἱμάτιον: Ζωναρ.1367.

μονόμαχος-ον μον. ἐπὶ ἀμαζόνος, ἡ ἔχουσα ἓνα μόνον μαστόν, μονοβύζα: Εὐστ.Ἰλ.402,37 **μονόμαχος** ἀμαζών.

μονόμαλλος-ον πάπ. ὁ ἐκ μαλλοῦ μόνον, ὁ ὀλομαλλος: μονόμαλλος χιτών.

μονομανής-οὗς-ές νεώτ. ὁ πάσχων μονομανίαν βλ.λ., ὁ κατεχόμενος ὑπὸ μίας ἐμμόνου ἰδέας ἢ ὑπὸ περιορισμένου κύκλου ἰδεῶν.

μονομανία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. mania περιοριζομένη εἰς μίαν ἰδέαν ἢ ἐντὸς ὀρισμένου κύκλου ἰδεῶν 2) μφ. ἰοχυροτάτη κλίσις πρὸς τὴν ὀποροφουσία τὴν δολιχάτη σχεδὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ τῆν κλίσις ταύτην αἰθανομένου: ἔχει μονομανία μὲ τῆς μικροῦλες.

μονομαχίον (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἓνα ὀφθαλμόν, οἶον οἱ κύκλωες, ὁ μονόμαχος 2) ὁ ἀπολέσας τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, ὁ τυφλὸς κατὰ τὸν ἔτερον τῶν ὀφθαλμῶν: παροιμ. στούς στραβοῦς βασιλεύει ὁ μονομάτης [ἴ. μονόφθαλμος].

μονόμαχος-η-ο δημ. ὁ μονομάτης βλ.λ.2) 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ εἰς ὃ ἔμεινεν εἰς ὀφθαλμὸς διὰ τῆς καθεστῶος.

μονομάτωρ-ορος ἰδί δωρ. ἀντὶ μονομήτωρ βλ.λ.: Εὐρ.Φοίν.1517.

μονομάχιον (τὸ) μτγν. ἄ. μονομάχιον βλ.λ.1): *Αἰθν.5,191,1 [κωδ.1, Ἰω.Χρυσ.Λόγ.4,121,25 ὡσπερ γὰρ μονομαχίον γέγονεν.

μονομάχημα-ατος ἰδί [μονομαχῶ] μον. ἡ μονομαχία: Εὐστ.Ἰλ.387,6.

μονομάχος (ὁ) μτγν. ὁ μονομάχος: Μοῖτρ.260 κρομμύης Ἀττικοί, κατὰ δὲ τὴν ἀναλογία μνομαχός: Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,156,Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,167 κόλασες τε καὶ μονομάχαι.

μονομαχία (ἡ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἰων. μονομαχίη ἡ μάχη ἐνὸς πρὸς ἓνα: Ἦρ.5,1 ἀντικατιζομένων δὲ τῶν Περιπθίων ἐν τῷ προστείβῃ ἐνθαυτα μονομαχίη τριπασίη ἐκ προκλήσιος 9φί ἐγένετο, αὐτ'5,8 ἐν ᾧ τὸ μέγιστος ἀεθλα τίθειται κατὰ λόγον μονομαχίης, Λοικ.Ἰστ.Συγγρ.12 μονομαχίαν γράφοντες Ἀλεξάνδρου καὶ Πύρρου, Βί.Ἀλεξ.534,6 ὄθεν παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν μονομαχίαν, - μονομαχία Ἐκτορος καὶ Ἀχιλλέως 2) ὀνομασία τῆς τρίτης ραφωδίας τῆς Ἰλιάδος: Ἀριστλ.ἀπ.149' || νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὸν κινήσας συναισέσεως δύο ἀτόμων ἐνοπλος μεταξὺ τῶν ἀγῶν διὰ ζήφους, πιστολόου κτλ. ἐπὶ παρουσίᾳ μαρτύρων 2) μτγν. ἐπιθετικὴ μονομαχία: Πολύβ.31,4,1) ἐπιτελευσθέντων δὲ τῶν ἀγῶνων καὶ μονομαχίαν καὶ κινήσεσιν κατὰ τριάνουθ' ἡμέρας ἐν αἰς τὰς θέσας συνετέλει.

μονομαχικός-ῆ-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μονομαχίαν ἢ ὁ ἐν μονομαχίᾳ συμβῶντων: Πολύβ.1,45,9 οἶον ἐπὶ μονομαχικῆς συνεστάσεως περὶ τοῦς ὀγωνιζομένους τῆς φιλατιμίας 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς μονομάχους, ὁ χάρην τῶν μονομάχων, ὁ δι' αὐτοὺς προωριζόμενος: ΔίωνΚ 72,19 μονομαχικά χρήματα, Ἀέτ.15,13 μονομαχικὸν φάρμακον.

μονομάχιον (τὸ) κ. μον. κ. μονομαχέιον ἡ μονομαχία: Ἦρ.6,96 [ἔσφ.γρ. ἀντὶ μονομαχίην], Ἦρ.1,189 6,53 ἰπέστη τὸν μονομάχιον, Λοικ. Ἐταίρ.Δ 13,5 ἀλλά καὶ σὺ με προσοπαλώλεκας, ᾧ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποδάων, Ἀθῆν.5,191,1 ἡ οὗτος Ἀφροδίτῃ ἐρχομένη πρὸς αὐτὴν μετὰ τὸ μονομάχιον ἐμάχεται [κωδ.μονομαχέιον] 2) ἀγορῆ πρὸς ἐμάχου τῆς μονομαχίας, μονομαχοτροφεῖον: Μολάλλ.217,2.

μονομάχος-ον (μάχομαι) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. μονομάχος ὁ μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον, ὁ ἐν μονομαχίᾳ: Αἰσχ.Ἐπτ.798 πύλας φερεγυῖαις ἐπαρῆξέμεθα μονομάχοισι προστάτας, Εὐρ.Φοίν.1300 μονομάχον ἐπὶ φρέν' ἠλάθητι, αὐτ. 1325 μονομάχῳ δορί, Ἀριστοφ.ἀπ.558 μονομάχου πάλης ἀγῶνα, Πρόδρ.Ἐπιγρ.104' || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρα. ὡς αὐς. 2) π. Ρωμ. ὁ μονομάχος αἰχμηλάτος ἢ δοῦλος μονομαχῶν ἐν θεάτρῳ πρὸς ἀνθρώπους ἢ ἀγρία θηρία χάριν τέρψεως τῶν θεωμένων: Στράβ.5,1,7 οὕτως γοῦν ὕγεινόν ἐξήτασται τὸ χωρίον ὡστε ἐνταῦθα τοὺς μονομάχους τρέφειν καὶ γυμνάζειν, Ἰώα.Α1 14,10,6, Λοικ. Δημῶν.57 καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, Ἦρ.ῶδιαν.Ἰστ.1,15,8 καὶ τὸν βασιλέα οὐ τὸν μονομάχον ἐνοουσῶντων.

μονομάχοτροφεῖον (τὸ) λεξ. τόπος, ἐν ᾧ ἐτρέφοντο καὶ γυμνάζοντο οἱ μονομάχοι, ἄ. μονομάχιον Σουῖθ.

μονομάχοτρόφος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. π. Ρωμ. ὁ γυμνάζων καὶ συντηρῶν μονομάχους βλ.λ.2, ὁ ἐπιστατῆς μονομάχων.

μονομάχος-ῆ-ω [μονομάχοι] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. μονομαχῆς, μέλλ. μονομαχήσῃ (Μέν.Σαρμ. 225), ἀρα. ἐμονομάχησα, μάχομαι μόνος πρὸς μόνον: Ἦρ.9,26 ἐμονομαχῆσέ τε καὶ ἀπέκτεινε Ἰλλων, Εὐρ.Φοίν.1220 χωρίς μονομαχίαν παντός στρατοῦ, Πλάτ.Κρατ.391,Ε ὅς ἐμονομαχέι τῷ Ἠφαίστῳ, Πολύβ.35,5,1 μονομαχῆσαι πρὸς τὸν Βάρβαρον, Σχολ.Λυκόφρ.1447 μονομαχῶν μάχην, Βί. Ἀλεξ.534,6 κατὰ δὲ βούλησιν τὴν σὴν κἀγὼ μονομαχῶ σοι, Διηγ.Ἀχιλλ.134 ὄσοι δὲν τὸν ἐξήτησαν νὰ τὸν μονομαχήσουν 2) π. Ἦρ. ἐπὶ τῆς Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶν, πολεμῶ μόνος πρὸς πᾶνα, ἀνευ συμμάχων: Ἦρ.9,27 μόνουι Ἕλληνας μονομαχήσαντες τῷ Πέρσῃ ἰπολεμήσαντες μόνουι αὐτοῖ πρὸς τοὺς Πέρσας 3) π. Ρωμ., μάχομαι ὡς μονομάχος βλ.λ.2): Λοικ.Τόξ.58 μονομαχέιν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρογελήθεντες εἰς τρίτην ἡμέραν διαγωνισίθαι ἐμελλῶν, ΔίωνΚ 72,19, Ἦρ.ῶδιαν.Ἰστ.1,17,2 ἐβούλετο μερίσαι τε ἐς τοὺς στρατιωτῆς καὶ τοὺς μονομαχοῦντας 4) ρηματ.π. μονομάχημα.

μονομαχικός-οὗς-ές κ. νεώτ., ἰων. μονομαχικός ὁ ἔχων ἐν μόνον μέρος, ὁ συγκείμενος ἐξ ἐνός μόνου μέρους, ἀντίθ. πολυμελής: Ἐμπ.58 μονομαχέη ἐτι τὰ γυῖα ἀπὸ τῆς τοῦ νείκους διακρισεως ὄντα ἐπλανᾶτο, - μονομαχικός δικαστήριον.

μονομαχία (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ., μον. κ. μονομερῆς ἡ μονομερῆς ἐνέργεια ἢ κρίσις, ἡ μεροληψία, ἀντίθ. πολυμερῆς: Ἀθανάσι.288Α' || κ. π. μτ. ὡς ἐπίρρ. μεροληψικός, ὁδίκως: Θεοφάν.π.Θρο.Στεφ. ἐν λ. πράξιν δὲ κατὰ μονομερίαν συσπασάμενοι οἱ Ἀρειοφρόνες καθαρῶσιν ἀπόντα τὸν Ἀθανάσιον.

μονομερής-οὗς-ές [μέρος] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἐνός μόνου μέρους ἢ τεμαχίου ἀποτελούμενος, ὁ ἀπλοῦς, ἀντίθ. πολυμερής: Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.7,2 μονομερῆς φιλοσοφία, Μετοχ.Θ 621 νοῦς ἐπέκει ἐν τῷ αὐτῷ μὲν, μὴ μονομερεῖ ζῶψ, τῷ ἀνθρώπῳ, τὰς ἐκτρώσεως . . ὀρμητὰς τοῦ σώματος, ὁ μόνομερῆς ὁρμητικός 2) ἐπὶ ἐπιδημίας, ὁ δι' ἐν μόνον μέρος προοριζόμενος: Γαλλ.1811,794: 3) ὁ

ἐπί τοῦ ἐνὸς μόνου μέρους εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ κρίσιν τοῦ σπριχθελί, ὁ μεροληπτικός, ὁ ἀδικός· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,15, Ἰουστίν. Νεαρ. 90,9 μονομερεῖς μαρτυροῦναι, Ἀποστ. Διατ. 2,51 οὐ κρῆθ μονομερεῖς τὰς κρίσεις ποιῆσαι, Φώτ. Ἐπιστ. 158 δεκινύς ἐν τῷ συμβόλῳ ὡς καθάρων μονομερῶς λοιδορίας, - μονομερῆς ἐξέτασις τοῦ ζητήματος' || κ. μτ. προθ. ὡς ἐπίρρ. ἐκ τοῦ μονομερῆς μεροληπτικός, ἀδικός· Λουκ. Μή Πιστ. Διαβ. 6 ἐκ τῶν μονομερῶδς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη, Βί. Ἀδνασ. 2,66 ἐκ τῶν μονομερῶδς πράξιν ὑπομνημάτων ποιήσασθαι.

μονομερῆς δημ. κ. δ. γρ. μονομερῆς ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ, αὐθημερόν, ἄ. μονομεριάτικα· ἐτελειώσατε τὴ δουλειά του μονομερῆς.

μονομεριάτικος-η-ο δημ. ὁ διαρκῶν μίαν μένον ἡμέραν, ὁ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ συντελούμενος, ὁ μονομεριτικός· μονομεριάτικη ἐκδρομή' || ἐπίρρ. -α.

μονομερίδα (ἡ) δημ. ὄφις μικρός, θανατηφόρος· Βαλαμ. Ἀθ. Διακ. 3,78 καὶ αὐτὸν μονομερίδα ἀπὸ ὕ ἀρῶ στὸν ἄλλον, κρυφά κρυφά χωνεύει, φρ. ὅτι καὶ μονομερίδα νά σέ φάη ἴηρος τὸν ἐπιμύθεον ἀρνούμενον τὴν ἐκτέλεσιν ἐπανειλημμένης προστάξης καὶ ἐντόνας ἐκφρανοῦντα δχι.

μονομεριτικός-η-ο δημ. κ. -άτικός ὁ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ συντελούμενος· μονομεριτικό πανί. ἰτὸ ὕφασμα τὸ συντελούμενον ἀπὸ τῆς νήσεως μέχρι τῆς ὑφάνσεως ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ.

μονομεριά δημ. ὄδωγ πρὸς συμπύκνωσιν ἐν πολεμῶν, κατευθύνει εἰς μίαν μόνην ἡμέραν.

μονόμερος-η-ο δημ. ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος· φόρτωμα μονόμερο' || κ. ἐπίρρ. -α' 2) ὁ χωλός, ὁ μονόκοφος.

μονομερῆς ἐπίρρ. μτγν., μsn. κ. βέπ. ὡς. κατὰ τὸν τρόπον μονομερῆ, μονόπλευρα· Ἰσ. 2,136,2' 2) μεροληπτικός, ἀδικός· χειρόγρ. Ἰω. Καρπῆθου Ἐπισκ. π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. μὴ μονομερῶς ἐξέταξε τὰ πράγματα.

μονομεταλλικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μονομεταλλισμόν βλλ.· μονομεταλλικὸν σύστημα.

μονομεταλλισμός (ὁ) νεώτ. νομισματικὸν σύστημα βασιζόμενον ἐπὶ ἐνὸς μόνου μεταλλικοῦ κανόνος εἴτε τοῦ χρυσοῦ εἴτε τοῦ ἀργύρου.

μονόμετρος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ἰσῶδων καὶ τροχῶν, ὁ ἐξ ἐνὸς μέτρου συγκείμενος, ἐκ δύο ποδῶν ἰσῶδων ἢ τροχῶν. || τὸ μονόμετρον ὡς οὖσ.· Διον. Ἀλ. Συνθ. 26, Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 1,284 ἀναπαιστική βῆσις ἴτοι μονόμετρον, Τζέτζ. Ἀν. Κρ. 3,318,14' 2) νεώτ. μαθ. ἐπὶ ποσῶν, ὁ δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἀριθμοῦ μετρούμενος, οἷον ἡ θερμότης, τὸ μήκος κ.δ.

μονομηλία (ἡ) μτγν. ὄνομα κολλυρίου· Ἄετ. 7,103.

μονομηνιατικός ἐπίρρ. δημ. βλ. μονομηνιατικός.

μονομηνιατικός-η-ο δημ. ὁ ἐντὸς ἐνὸς μηνός, συνθ. ἐπὶ τῶν νεοσσῶν τῶν ὀρνίθων, τὰν ἐκκολαπτομένων ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μηνός· μονομηνιατικὰ πουλιά' || κ. ἐπίρρ. -α κατὰ τὸν αὐτὸν μήνα· εἶναι γεννημένα μονομηνιατικά.

μονομήτωρ-ορος (ὁ) δωρ. μονομάτωρ, ἰων. μονομήτωρ ὁ στερηθὲς μητρὸς, ὁ ὄρανος μητρὸς· Εὐρ. Φοίν. 1,517 ἔζομενα μονομάτωρος ὄδυρτος ἕμοῖς ἄχεσι συνωδός.

μονομιάς ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διακοπῆς, διὰ μίαν κινήσεως, ἀμέσως, ἄνευ διαλειμματος, μὴ μιάς· Κρυστ. ἡ Ἀρπαγὴ 52 μονομιάς τ' οὐρανοῦ λίγα νέφια | ἀγάλη - ἀγάλη μερίζων, Βί. Συην. Ἡ μητέρα τῶν Ἐπτά 209 ἐστὶ παιδί τῆς μονομιάς τῆς ἔχου-νε σπαράξει, Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ. 154 καὶ μὲθ ἄλοκα-μυφθοῦν μονομιάς ἕκείνα πού γάτατα ζητοῦσα μὲ τὴ σκέψη.

μονόμοιμος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα συνιστάμενον ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου ὄρυκτολογικοῦ συστατικοῦ ἢ ὄρυκτολογικοῦ εἶδους.

μονόμοιος (ἡ) μτγν. διέλιμα, διακοπή κατὰ τὴν μεσημβρίαν· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,15.

μονόμοιτος-ον μsn. ὁ ὕφασμας μὲ ἓνα μίτον· χειρόγρ. Μιραφ. Ν. 5,12 καὶ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν παρόντα ὄρκισμόν ἴδσον ταῦτας τὰς . . βατάνας μετὰ μονομίτου μιταρίου (δ. γρ. μονομίτου).

μονόμοιτος-ον ὁ ἔχων ἓνα ὀφθαλμόν, μονόφθαλμος· Ἦσ. ἔμονόμοιτον μονοειδῆ· Αἰοχ. η. Στράβ. 7,3,6 κωνοκέφαλος καὶ μονομμάτους καὶ ἄλλα μύρια, Κρατίν. 1,49, Στράβ. 1,210 τάχα ἐκὰς τοὺς μονομμάτους Κόκκλους ἐκ τῆς Σκυθικῆς ἱστορίας μετενήνοχε.

μονομορία (ἡ) μτγν. ἀστρολ. ἐν μέρος, διάστημα μιάς μοίρας· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 5,15 τὸ δὲ πρό-ἄγον τοῦ μασουρανότος κάτω μερίδα καὶ μονομοριαν καὶ θεόν, Παυλ. Ἀλεξ. 4 δεσποζουσιν οἱ ζ' ἀστέρες μονομορίας κατὰ ζῳδιον.

μονομοριαίτιος-α-ον μτγν. ὁ βεβαθμοποιημένος κατὰ μόνας ἴτοι ἀπλῆς μόνας μοίρας· Φιλόν. Ἰω. Ὑπομν. Ρητ. 61 (1839), 131.

μονόμορος (ὁ) μτγν. ὁ ἔξ ἐνὸς μόνου στελεχῶς ἀποτελούμενος· Διοσκ. 4,185 τὰ μὲν φύλλα περι-θι θμοια, οὐ μονόμορα δὲ ὡς τὰ ἐκείνης, ἀλλὰ πολλὰς ἔχοντα ἀπαφύσεις.

μονομηράτσα ἐπίρρ. δημ. κ. μονομηράτσο ἐπὶ ἱστοδρομίῳ, ἄνευ μεταβολῆς τῶν προπόδων· τὸ μελέτη μὲς ἐβγαλε μονομηράτσα ἀπὸ τὸν κά-θο Μαλῖα στὴν Ἰκαρία' || κτ. ἐπίκτ. ἄνευ διαταράξεως, διακοπῆς, συνεχῆς· ἀπόφε τὸν πῆ-ρα μονομηράτσα ὡς τὸ πρῶτ.

μονομηρία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἐλασματοβραχίων.

μονομάλιος-ος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἓνα μόνον ὀμφαλόν, ὄγκωμα.

μόνο(ν) κ. μsn. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. μόνος ἐν ἐπίρρ. σμν., συνθ. μτ. προστ., κατὰ τὸν τρόπον ἀποκλειόντα ἕτερον περιήνωσιν, ἄνευ ἄλλου, ἀποκλειστικός, μονάχα· Αἰοχ. Ἰκ. 1012 μόνον φυλά-ξει τάσθ' ἐπιστολὰς πατρός, αὐτ. Πρ. 209 ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἄραξ μόνον, αὐτ. Χρ. 244 μόνον Κρά-τος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζῆνι συγγενέτω νῶν, Εὐρ. Κύκλ. 219 μὴ με κατα-πῆς μόνον, Πλάτ. Γοργ. 494D ἄλλ' ἀποκρίνον μόνον, Ἀριστ. Πολιτ. 1,292a,3 ἓάν μόνον ἡ πολιτῆς, ἄρχειν δὲ τὸν νόμον, αὐτ. Μεταφ. 1,025b,28 οὐσίαν . . οὐ χριστήν μόνον, Παρφ. Πλατίν. 60,1 τὴν πρὸς ἑαυτὸν πρόσρρησιν οὐκ ἂν ποτε ἀχάλασεν ἢ μόνον ἐν τοῖς ὄντοισ, Πασχ. Χρον. 590,10 μόνον δὲν ἐβασίλευσεν, ἔγημε τὴν ἀδελφῆν, Ἐρωτόκρ. 1,661 καὶ μόνῳ τῷ σπαθίῳ τως τῆ λαμπράδα βλεπάμε, Ζερβ. Ἰστ. 15 ἀπ' αὐτῆν ὁ Γαθατάμας ἐγέννησεν ἓνα μόνον παιδί, - μόνον δὲ χρήματα φρονεῖται' || π. Ἄπτ. οὐ μόνον νεώτ. διχ' μόνον ἐν συμπλοκῇ μτ. τοῦ ἀλλὰ καί, ἀλλ' οὐτε, ἀλλ' οὐδέ'· Ἀριστ. Φ. Ἰν. 1,282 ἐστὶ δ' οὐ μόνον πονηρός, . . ἀλλὰ καὶ προσεξέυρηκέ τι, Σοφ. Φιλ. 555 καὶ μόνον βουλεύεσθαι, ἀλλ' ἔργα δρωμέν' οὐκέτ' ἔξαργούμενος, Ἐν. Ἐλλ. 3,2,21 οὐ μόνον ταῦτ' ἤρκει, ἀλλὰ καὶ λίγα παραδόντος Θεβαίους τὸ ἄσμα, αὐτ. ΚΠ 1,6,17 οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ ἀνήγκη, - ὄχι μόνον δὲν ἤρθε ἀλλ' οὐτε μὰς παρηγ-εῖλε νά μὴν τὸν περιέμνωμα' || ἐνίοτε παρα-λείπεται τὸ μόνον· Θουκ. 4,92 μὴ τοὺς ἔγγυς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπίθεον πειρώται δουλοῦσθαι' πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 1,480' || ἐνίοτε παραλείπεται τὸ μόνον κ. τὸ καὶ μτ. τὸ ἀλλὰ· Ἐν. Ἀν. 1,418 οὐ πόνοθ' οὐτός ὁ ποταμὸς διαβάτος γένοιτο περὶ . . ἀλλὰ πλοίοις' 2) δημ. ἐν φρ. μόνο καὶ μόνο,

πρός ἐπίτασιν τῆς ἀποκλειστικότητος : ἤραα στήν
ἄθινα μόνο καί μόνο γιά νά ἰδῶ τί γίνεσαι”
3) μόνου οὐ σχεδόν : Ἄριστφ.Σφ.517 οὐς σὺ
μόνου οὐ πρσσκυεῖς, Πλάτ.Πολ.600 μόνου οὐκ
ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσι, Δημ.409 καί
μόνου οὐ τὴν Ἀττικὴν ὕμῶν περιήρηνται”
πρθλ. μονουοῦ, μονουοῦ· 4) ὀμ. μόνου ποῦ,
πρός δὴλασιν ἐξαιρέσεως, ἐκτός, πλὴν : μόν
νου ποῦ δὲν μὲς ἔδερει, ἅλα τ’ ἄλλα μὰς τὰ
ἐκαμ. 5) νεώτ. κ. ὀμ. ἀλλά, ἐν τοῖσι : σέ
πιστεύω, μόνο δὲν μπορῶ νά κάμω τίποτα”
6) τοῦλάχιστον : ἐπρεπε μόνο νὰ μοῦ τὸ πῆ.

μονοαυτίτης (ἰ) μων. ὁ μόνος ναυτιλλόμενος,
ὁ μόνος ταξιθεύων ἐν τῇ θαλάσσει : Εὐστ.᾽Ὀδ.
1555.3.

μονοαυτικός -ή-όν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν μονοαυτήν βλλ. : Εὐστ.᾽Ὀδ.
1335,62 οἰκίαν ἐπικαλούμενην μονοαυτικήν.

μονοαυρίτις-ιδος (ἦ) νεώτ. ἱατρ. ἡ νευρίτις ἐνὸς
μόνου νεύρου, οἶον τοῦ ἱσθιακοῦ, ἀντίθ. πολυ-
νευρίτις.

μονοαυρίνη (ἦ) νεώτ. χημ. προτὸν ἥπιας ἐπιδρά-
σεως νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ τοῦ ἀμύλου.

μονουοῦ κ. μονουοῦ κ. μονουοῦχι κ. κεχωρ. μόν-
νου οὔ, μόνου οὔκ, μόνου οὐχί βλ. ἐν λ. μόνων : Δημ.
9, Πολύδ.8,102.4.

μονουὸχι μων. ἰων. μουνουοχι ἐν μιᾷ μόνῃ
νικτι : ΑΠλ.4,92.

μονοῦξιδιον (ἰ) νεώτ. χημ ὀξίδιον ἐν ᾧ εἶναι
ἠνωμένον ἕκαστον άτομον στοιχείου τινὸς μεθ’
ἐνὸς ἀτόμου ὀξυγόνου.

μονοῦζος-ον νεώτ. χημ. ἐπὶ ἀλάτων πολυσθεν-
ῶν βάσεων, ὁ σχηματισθεὶς ἐξ ἐνὸς μόνου μο-
ρίου μονοβασικοῦ ὀξέος.

μονοῦζος-ον ὁ μῖα μόνον κτηδῶνα βλλ.
ἔχων ἀντίθ. δίζρος, τετραζῶρος : Θεόδωρ.Φι.5,1,10
μονοῦζος δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνην
κτηδῶνα.

μονοῦξυλοει-ῆ(-οῖ)μ ὁ πεποιημένος, κατασκευα-
σμένος ἐξ ἐνὸς μόνου ξύλου, ἐξ ἐνὸς κορμοῦ :
Ξεν. Αν.5,4,11 ἤκον τῇ ὑστεραῖα ἄγοντες τριακό-
σια πλοῖα μονοξυλοα, Στράβ.17,3,4 τὰς γονῶν μονο-
ξύλουσι τραπέζας ποικιλωτάτας καὶ μεγίστας
ἐκείνη τοῖς Ρωμαῖσις κορηγεῖ” || τὸ οὗδ. ὡς
οὔσ. πρωτόγονον σκάφος κατασκευασμένον διὰ
κοιλάνσεως ἐνὸς μόνου κορμοῦ δένδρου : Ἰην.
Ἄερ.15 μονοξυλοῖσι διαπλέουσιν ἄνω καὶ κάτω,
Ἄριστλ.Ζ1.533b,11 ὅταν γὰρ ἄθρόους περικυκλώ-
σασ· τοῖς μονοξυλοῖσι Στράβ.3,2,3 ηκισταὶ μὲν
τὰ νῦν, τὸ παλαιὸν δὲ καὶ μονοξυλοῖσι, Κρουστ.
Καλόθ.9,14 ἄεφαα ἀπ’ τ’ Ἀντικλοῦ τ’ ἄμοφρ τ’ ἄ-
κρογιάλι | ἕνα μονοξυλο μικρὸ μ’ ἕνα πανθὶ προ-
βάλλει” || ὁ ἐξ ἐνὸς τεμαχίου, μονοκομμάτος :
Πάπ. φοινίκου ἐπρὸς παπτιοῦ μονοξυλοῦ· 2) ὁ
κατασκευασμένος μόνου ἐκ ξύλου, ολόξυλος :
Πλάτ.Νόμ.956Α ξύλου δὲ μονοξυλον ὅτι ἂν ἐθέ-
λῃ τὴς ἀναντιθέτω.

μονοικός-ον νεώτ. βοταν. διεθν. ὀρ. ἐπὶ φυ-
τῶν, ὁ φέρων ἀνθή ἄρρητα .καὶ θήλαα ὁμοῦ ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ ἀτελέχους πρθλ. μονοκίαια.

μονοοὔσιος-ον μτγ. ὁ ἔχων μίαν μόνην οὐ-
σίαν, ὁ μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του : Ἰηνὸλ.
Α1ρ.536,11, Ἀθανάσι.1,204Α.

μονοπάθεια (ἦ) μων. πάθος, ἀσθένεια ἐνὸς
μόνου μέρους τοῦ σώματος : Ἀλέξ.᾽ Ἀρρ.Π.ρ.1,143
μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν.

μονοπαῖς-παίδος (ἰ)μ, ὁ μόνος παῖς, ὁ μονογε-
νής, μοναχόπαῖος : Εὐρ. Ἀλκ.906 ἠΰ κέρος ἀξιά-
θρητος ὄλλερ ἐν δόμοισιν μονοπαῖς· 2) Ἐπιγρ.
ὁ ἔχων ἕνα παῖδα

μονοπάλη (ἦ), ὄμωρ μονοπάλα ἀπάλῃ πάλη : Βακχ.
11,8, Ἐπιγρ. Δελφ.

μονοπάλης (ἰ) ἐπιγρ., ἰων. μονοπάλης ὁ μόν-
ον ἐν πάλῃ νικῶν, οὐχὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνῶσιν : Ἠα.
εμουνοπάλοι· οἱ μόνῃ τῇ πάλῃ κικώτες” : ἐπιγρ.Π.
Παισ.6,4,6 μονοπάλησι νεώκ δις Ὀλύμπια.

μονόπαντα ἐπίμωρ, δημ. ἐκ τῆς μιάς μόνου
πλευράς, ἀπὸ τῆς μιάς μονάχα μερτά, μονόπλευρα.

μονοπάτι(ον) (ἰ) μτγ., μων. κ. -ιν, ὄμωρ, μων. κ.
μονοπάτι σπην πεναπιτημὴν ἦτοι δι’ ἐπανεπιη-
μένῃς διαβάσεως ἐχομητιασμένη ὁδός, χωροῦσα
διὰ μέσου ἀγροτικῶν ἢ ὁρειῶν τῶν, βασιτή ὕφ’
ἐνὸς μ. ἀνθρώπου ἢ ὑπόζυγιου, συνήθως ἀνώμα-
λος καὶ ἀκανονίστως κάμπτουσα, τρίβος, ἀτρα-
πός, στενωπός : Μαλά.1469,9 μίαν ὄδον ἔχον
μονοπάτιον, Ἄλων Σοφ.Τακτ. Ἀρμενοπ.2,4,12 τὰς
δὲ δημοσίας ὁδοὺς καὶ τὰ μονοπάτια μὴ ἀπο-
κλειεῖσθαι, Λιβ.Ροδ.28 μέσ’ εἰς στενωπὸν ἐδιάδαι-
νεν θλιμμένω μονοπάτιν, Διγεν. Ἀκρ.1913 ἔροχον
νὰ περῶσμεν ὄδρομοὺς καὶ μονοπάτια, Ζερβ.
Τραγ.ΚΚ 35,9 στὸ κρύφου μονοπάτι ποῦ περικλώ-
ναι τὸ βουδὸν σερνάμενο σὰ φιδί” || διάβασις,
πόρος ὅπῃ ἀγροτικῶν κτήματος εἰς ἄλλο, δουλεῖα
διαβάσεως : Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Συνόψει 53 ὅταν ἔγῃ
τις ὁδὸν πλατεῖαν ἢ μονοπάτιον διέρχεσθαι δι’
ἀγροῦ ἄλλοτριου” || ἢ λ. ἐν χρ. κ. μτγ. Ἐρω-
τόκρ.,1196 ἢ στρατ’ αὐτῆ, ποῦ πορπατεῖς, ἀκρά-
θια νὰῖ γεμάτη, ἰγύγεραι κ’ ἀλλαξέ τινε, πιάσ’
ἄλλο μονοπάτι, παροῦμ. τὸ καλὸ τὸ παλληκάρη
ξάζειρσι κ’ ἄλλο μονοπάτι.

μονοπάτας-η-ο δημ. ἐπὶ οἰκίῳ, ὁ ἔχων ἐν
μόνω γάταμα.

μονοπάτωρ-ορος (ἰ) μτγ. ὁ μόνος πατήρ.
| Ἰαμβλ.Μυστ.8.2.

μονοπέδιλος-ον σχολ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐν μόν-
ον πέδιλον, ὁ μονοσάνδαλος : Σχολ.Λυκόφρ.1310,
Παναδ.Χριστ.76 κ’ εὐρέθην μονοπέδιλος τὴν ὦραν
ὅπου εἶχε γίνεαι ἄφαντον τὸ ζῶον.

μονοπέριαι (ἰ) ὁ μόνος θρησῶν, συνήθ. ἐπὶ
λύκων, ὁ μόνος πορευόμενος, ἐξερχόμενος εἰς
θῆραν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀγεληδὸν θηρεύοντας·
Ἠσ. εἰ τοῦς μὴ ἄθρόους, ἀλλὰ καθ’ ἕνα πειρατεύ-
οντας” Ἀριστλ.Ζ1.574a,30 ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ
οἱ μονοπέριαι τῶν λύκων, Νέμ.1033.

μονοπέκλος-ον μτγ. ἐπὶ ὑπόδημάτων, ὁ ἔχων
ἐν μόνου πέλαμα : Φωνί.ΑΠ.6,294 μονοπέκλον συγ-
χίδα, Ἠσ. ἐν λ. καρβατίνη.

μονοπέλοος-ον ὁ ἔχων μόνον τὸν πέπλον, ὁ φο-
ρῶν μόνον τὸν χιτῶνα, οἶον ἡ Δαυριδὸς κέρη : Εὐρ
Ἐκ.933 λέχη δὲ φίλια μονοπέλοος λιπούσα.

μονοπέλοος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ὀνθοῦς, ὁ
ἔχων στεφανῆν, ἥς τὰ πέταλα εἶναι ἠνωμένα εἰς
ἐν, ἄ. συμπέταλος.

μονοπήροος-ον μων. ὁ ἔχων μόνον ἐμὰ πῆ-
ραν, σακκοῦλοσ : Θεόγυστ.Καν.93, EM 670,57.

μονοπάλο(ν) (ἰ)μτγ., ἰων. ἰων. κ. δημ. ἀποπλά-
δανον, ἔχων ἐν μόνου ἐπίπεδον πέτασμα, μίαν μόνον
φέρουσαν ἐπιφάνειαν.

μονοπέλευρα ἐπίμωρ, δημ. κατὰ τὴν μίαν μόνον
πλευράν, μονοπῶνα : Καρκβ.Ζητ.215 τὸν ἔκαλο-
κάζετο στὸ σαμάρι του μονοπέλευρα.

μονοπέλευρος (-ῆ(-οῖ)μ) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἔχων μίαν μόνον πλευράν : Ἀρρ.Τακτ.60 ἐν μονο-
πέλευρῳ τῷ τάγματι ἢ στρατίᾳ βαδιεῖται ἢ ἐν
διπλευρῳ ἢ ἐν τριπλευρῳ, Σουῖδ.ἐν λ.παρραγωγῆ·

2) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ μίαν μόνον πλευρὰν
ἐνεργῶν ἢ γινόμενος, ὁ μονομερῆς : μονοπέλευρος
ἐξέτασις τοῦ ζήτηματος” || κ. ἐπίμωρ. -ως κ.
δημ. -α· 3) νεώτ. παλαιός, ἡ μονοπέλευρος
ὡς οὔσ. γένος ἐκλειψάντων ζῶων χαμιδῶν.

μονοπέλευρος νεώτ., δημ. μονοπέλευρα βλλ.

μονοπέληγία (ἦ) νεώτ. ἱατρ. ἡ μεμονωμένη παρὰ-
λοισις ἐνὸς μόνου μέλους ἢ περιωρισμένη τινὸς
χωρῆς, οἶον τὸ ἦμισυ τοῦ προσώπου.

μονόηλια (ή) μsn. ὁ πλοῦς ἐνός μόνου, ταξίδι μοναχικό : Εὐστ. Ὁδ.1535,61 τῆς ἠρωϊκῆς μονοηλιας.

μονόηλος (τό) νεώτ. ναυτ. σχοινίον λεπτόν, ἀποτελούμενον ἐκ μίας μόνον. συστηροφῆς καναβίνων ἰνῶν, σπαρταίνου.

μονοημέων-ονος (ὶ) νεώτ. ζῳολ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἰχθίων, οἱ φέροντες ἓνα μόνον πνεύμονα.

μονοποδάρια (ή) μτγν. μsn. ἀρεπτική Ἰουδαϊκή ἱεροπραξία, καθ' ἣν οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἰρέσεως ὑπερχεοῦντο να Ἰστανται ἐπὶ ἐνός ποδός : ΨΚλήμ. Ρωμ.1437D τὸν τὴν ἄθειον ἑορτὴν ἐξευρόντα τῆς λεγομένης παρ' αὐτοῖς μονοποδάριας.

μονοποδάρια-η-ον μsn. κ. δημ. ἐπὶ προσα., ὁ ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν, ὁ ὄρθιος ὧν καὶ ἔχων μετέωρον τὸν ἑνα πόδα : Κυπριανόριον Ἐξορκ.ἀνείρου μόνον πρόσεξε νὰ σταθῆς μονοπόδαρος' ἐπίρρ. δημ. μονοπόδαρα ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδός: πρβλ. μονοποδάρια, μονοπόδιον.

2) ὄμ. ὁ ἐστερημένος τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν : ἀπὸ τὸν πόλεμο γύρισαν πολλοὶ σακάτηδες, ἄλλοι μονόχειροι, ἄλλοι μονοπόδαροι. 3) ἐπὶ πραγμ. ἴδ. ἐπίπλων ἢ σκευῶν ἐχόντων ἐπιμήκη βάσιν, ὁ ἓκ κατασκευῆς ἢ ἐκ φθορᾶς ἔχων ἓνα μόνον πόδα βάσεως : στοργυλὰ τραπέζιακι μονοπόδαρο, - οἱ συνηθισμένες φρονιτέρες εἶναι μονοπόδαρες, - ἢ καρέκλα ἀπόμεινε μονοπόδαρη.

μονοποδία (ή) μτγν. εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ, μέτροσις, διαίρεσις, ἐκφώνησις τοῦ στίχου κατὰ ἓνα πόδα : Δράκ.167,4, Σχόλ. Ἡφαιστ. Ποιημ 1381: τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ μονοποδίαν, Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κρ. 3,318,19 μετροῦντας κατὰ μονοποδίαν.

μονοποδιαίος-α-ον μsn. ὁ συγκείμενος ἐξ ἐνός μετρικοῦ ποδός : Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κρ.3,319,31 τὰ μέτρα τὰ διασύλλαβα τὰ μονοποδιαία, αὐτ.3,320,1 τὸν τρισυλλαβῶν δὲ ποδῶν τῶν μονοποδιαίων.

μονοποδιαίως ἐπίρρ. μsn. κατὰ μονοποδίαν βλλ. : Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κρ.3,329 οὕτω μοι μέτρηε καὶ διπλάς καὶ μονοποδιαίως.

μονοποδικός-ή-όν νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἓν μόνον πόδιον, ὁ σύζυγονόμενος κατὰ μίαν διεύθυνσιν : μονοποδικὸν σύστημα ἰή διακλάδωσις τῶν φυτικῶν μορίων.

μονοπόδιον (τό) μτγν. τράπεζα ἐπὶ ἐνός ποδός σπληριζομένη : Πλίν.34,3,8.

μονοποιός-όν μτγν. ὁ ἔχων μίαν μόνην ποιότητα : Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.1,94 ἀπλοῦν οὖν πότερόν ποτε ταύτας μόνας ὄντως ἔχει τὰς ποιότητας ἡ μονοποιὸν μὲν ἔστι.

μονόπορτα (ή) δημ. ἡ ἔχουσα ἓν μόνον φύλλον, κτ. διαστ. πρὸς τὸ δίφυλλον, ἄ. μονοφύλλη.

μονοπόρτι (τό) δημ. ἡ ἐκ μίας μόνης ἐξωτερικῆς θύρας εἰσόδος εἰς πλείονας κατοικίας τῆς αὐτῆς οἰκίας ἢ ἡ ἐκ μίας αὐλαίας θύρας διοδος πρὸς πλείονας οἰκίας τους : ὅσο κι ἂν εἶναι καλὸ τὸ σπίτι, δὲν μ' ἀρέσει, σὲν ἔχω μονοπόρτι μὲ ἄλλα, - στῆ μεγάλη αὐτὴ ἦταν πέντε σπιτόπουλα, ποῦ εἶχαν μονοπόρτι.

μονόπορτων (τό) μsn. ἡ μάνη θύρα : Πασχ. Χρον 626,16.

μονόπους-ποδας-πουν μτγν. κ. μsn. κ. νεώτ., ἰων. μονόπους ὁ ἔχων ἓνα μόνον πόδα : Ἐρμκ.ΑΠ 9,233 μονοπόδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίλου, Μαν. 1,137, Πολυδ.10,69 τρῖπεζα μονόπους, Σχόλ.Λουκ. Λεξίμ.2 μονοπόδι γάρ τι ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιο τὴ ἄλλασθαι, Εὐστ.Διων.723 μονόπους ποδὶ ζῳου.

μονοπραγματῶ-ῶ καταγίνομαι εἰς ἓν μόνον πράγμα, ἀντίθ. πολυπραγματῶ, πολυπραγώνω : Ἀριστ.Πολιτ.1299α,39 βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυγχάνει τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματούσης ἢ πολυπραγματούσης.

μονόπρακτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ θεατρικῶν ἔργων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μίας πράξεως : μονόπρακτος κωμῳδία.

μονόπραμος-ον μsn. ὁ ἐξ ἐνός πρέμνου, ἔν μ. πρέμνον ἔχων : Μιχ. Ἀκομ.2,379.

μονοπρόσωπος (-η)-ο(ν) μτγν., μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓν μόνον πρόσωπον : Μοῦσ. Ὀμιλ. 2,25B μονοπρόσωπος θεοτῆς τριώνυμος, Στουδ. Θεόδ.524B μονοπρόσωπον φύσιν' 2) Ἐπιγρ. ὁ κεκοσμημένος δι' ἐνός προσώπου : μονοπρόσωπον σκάφιον' || δημ. ἐπὶ κτιρίων, ὁ ἔχων μίαν μόνην πρόσοψιν' 3) δημ. μτφ. ὁ εὐκρινῆς, ὁ εὐθύς ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἄ. ἀναστροφῇ, ἀντίθ. διπρόσωπος βλλ. : 4) ὁ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον ὁμιλῶν, ὁ μονόλογος : Διογ.Λ 9,112 μονοπρόσωπος ποίησις' 5) γραμμ. ἐπὶ ἀντανυσμῶν, ἡ ἔχουσα ἓν μόνον πρόσωπον : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄνταν.280 μονοπρόσωπος ἀντανυσμῖα.

μονοπρόσωπῶ-ῶ μτγν. γραμμ. ἐπὶ τῶν μονοκαταληκτικῶν ἐπιθέτων, ἔχων ἓν μόνον πρόσωπον, εἰμίαν μονοπρόσωπος βλλ.5: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄνταν.6,18. **μονοπρόσωπος** ἐπίρρ. μsn. ἐν εἰδει μονολόγου : Τζέτζ.Λυκοφρ.45,Σχόλ. Ἡσίοδ.Προλεγ.11C μονοπρόσωπος ὑπόθεσιν ἀφελῆσαι.

μονόπτερος-ον μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. ἐπὶ ναῶν, ὁ ἔχων ἓν μόνον πτερόν, ὁ ἔχων μίαν μόνον σειρὰν κίωνων περὶ τὸν σῆκόν, οἷον ὁ Παρθενών, τὸ Θηροσιον, ἀντίθ. δίπτερος : Βιτρο.4,8,1.

μονόπτερος-ον πsn. ὁ ἔχων μίαν μόνον πτερῆν, ὁ δεδιπλωμένος ἄπαξ : Πάπ. μονοπτεχίος τράπεζα ἐπιπλν.

μονόπτερος-ον μsn. ἐπὶ ὄστρακοδέρμων, ὁ ἔχων μίαν μόνον πτερῆν, μονόθυρος, μονοκαύκαλος : Ὁσμ.Μ 584 λεπὰς, ὄστρακον τι μονόπτερον.

μονόπτερος-ον (πίπτα) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἔχων μίαν μόνον πτερίαν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.29,1, Πορφ.Κατ.62,4. 2) νεώτ. εἰδ. ἐν συντακτικῷ, ἐπὶ ρ., ὁ συντασσόμενος μετὰ μίας πτώσεως, ὁ λαμβάνων ἓν μόνον ἀντικείμενον, ἀντίθ. δίπτερος.

μονοπόδιμος-ον μsn. ὁ ἔχων ἓνα μόνον πυθμένα : Εὐστ.869,31.

μονοπύργιον (τό) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ἔρμα, φρούριον ἔχων ἓνα μόνον πύργον : Πρωκ.Κριμ.4,5 τὰ πολλὰ τῶν ἐρματῶν ασπίς ἀμελίαι ἀπεκείκρτο εἰς πύργον ἓνα, μονοπύργια τε, ὡς τὸ εἰκός, ἐπεκαλεῖτο.

μονοπύρηνος-ον νεώτ. ἐπὶ κερπῶν κ. κυτάρων, ὁ ἔχων ἓνα μόνον πυρήνα, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐνός πυρήνος, ἀντίθ. πολυπύρηνος : μονοπύρηνα λευκοπύτταρα.

μονοπυλίον (τό) μsn. κ. μονοπάλιον βλλ. : Σκυλλῆς.Ἰω.714,12 μονοπυλίον συννετήστατο.

μονοπάλιος (ὶ) λεξ. ὁ μονοπαλῖον, ὁ ἔχων τὸ μονοπάλιον ἐμπορεύματός τις.

μονοπάλσις-ως (ή) (μονοπαλῶ) νεώτ., δημ. -η, ἐπὶ προϊόντων κοινῆς καταγωγῆς, ἡ πράξις τοῦ μονοπαλῶ, ἡ ὑπὸ ἐνός μόνου ὄργανου πώλησις, τὸ ἀποκεκλεισμένον ἀπὸ τοῦ εὐεθέρου ἐμπορίου προϊόν ἢ ἐμπορεύμα : ἡ μονοπάλσις τοῦ ἄλατος - τοῦ πετρελαίου.

μονοπαλία (ή) ἡ ἀποκλειστικὴ πώλησις, τὸ μονοπάλιον : Ἀριστ.Πολιτ.1259α,21 ἐν τῆς δύνηται μονοπαλίαν αὐτῷ κατασκευάζειν, Στράβ.17,1,13 καὶ γὰρ δὴ καὶ μονοπαλίαις ἔχει.

μονοπαλιός-ή-όν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μονοπάλιον : μονοπαλιακά εἶδη. **μονοπαλίον** (ν) (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ δικαίωμα ἢ ὁ δεσμός τῆς ἀποκλειστικῆς πώλησεως ἐμπορεύματος ὑπὸ ἐνός μόνου ὄργανου σμῶ : Ὑπερέδ. ἀπ.43, - τὸ μονοπάλιον τοῦ πετρελαίου' 2) τόπος, ἐνθα γίνεται ἡ ἀποκλειστικὴ πώλησις ἐμπορεύματος τῆς : Διόδ.Σ 5,10 μονοπάλιον ἔχοντα

καί τās τιμós ἀναδιβάζοντας” 3) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀπρηκσία ἢ διαχειρισμένη διά μονοπωλιακά εἶδη” || κ. τὸ κατάστημα τῆς πωλήσεως αὐτῶν” 4) μηφ. ἀποκλειστικῶν δικαίωμα, ἀποκλειστικὴ χρῆσις ἢ κατοχὴ ἰδιοκτήτης πινος : θέλουσιν ἄν ἐξουὶ τὸ μονοπωλῶν τῆς φιλοκατρίας - τῆς σοφίας.
μονόπωλες-ον ὁ ἔχων ἑνα μόνον πῶλον, ὁ σφόμενος ὑπὸ ἐνὸς ἴπου : Εὐρ. Ὀρ.1004 τὰν πρόσ ἐσπάραν κέλευθεν οὐρανοῦ προσαρμόσασα μονόπωλον ἐς Ἄεα.
μονοπωλῶ-έω ἠγν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἔμονο-πώλωσα, πῶλῶ τὸ μονοπωλιακῶς, ἔχω τὸ μονο-πῶλον : Πολύδ.34,10,14 αἰσθημένους δὲ τοὺς ταυριστικούς μονοπωλεῖν ἐκβαλόντας τοὺς συναρκαζόμενους” 2) νεώτ. κ. δημ. καθιστὸ ἐμπόρευ-μά τι ἀντικείμενον μονοπωλίου : πολλὰ κράτη ἔχουσι μονοπωλήσει τὸν κανὼν” 3) ρηματ. ε. μονοπωλήσει.

μονορραφές-αν [ρόφω] μον. ὁ ἔχων μιαν ρα-φῆν : Κωδ.Παρ.2256.
μονορρηπής-ους ἕσ. μων. εἶδος μελωδίας, ἀρ-χόμενον ἀπὸ τῆς μέσης χορδῆς καὶ ἐπ’ αὐτὴν κατα-λήγων Βρυέν.1 Ἀρμον.486D «μονορρηπὴ μὲν κατε-λήγει ὅσα ἀπὸ τῆς μέσης μὲν αὐτῶν ἀρχεται καὶ ἐπ’ αὐτὴν πάλιν καταλήγει, οὐ μόντιν ὅτι ἀπὸ τῆς πᾶν τῶν οὐκείων δεῖσει φθόγγων».
μονορρηγής-ος [ό] ἡ / ὁ ἔσχημένος ἀπὸ ἐπάνω ἑως κάτω : Ἠσ. κάπρηρηγμένος, ἀεσπασμένος». **μονορριζός-ον** ὁ ἔχων μιαν ρίζαν ἀντίθ. πολήρ-ριζός : Θεόφρ.Φ1,6,6 κ. ὑπερβ. : αὐτ.7,27” || ὄμ. ἐπὶ ὁδόντος : Γαλ.2,753.
μονορροφίη ἐπίρρ. δημ. διὰ μιᾶς ροφήσεως, ἀνευ διακοπῆς, ἀμυστῆ, ἀνευστῆ, μονομιάς : ἤπει ἑνα ποτήρι κρασί μονορροφίη” 2) μῆφ. ἐπὶ ὄνου, συνεκτός, ἀδιακόπτος : καμηθήκα μονορ-ροφίη οὐκὼ ὕρας.
μονορρυθμός-ον ὁ ἐξ ἐνὸς ρυθμοῦ, ὁ [ιδιορρυ-θμός] || ὁ ὑπὸ ἐνὸς κατοικουμένος : Αἰσχ.Ἰκ. 961 ἀερώτην οὐκείν καὶ μονορρῦθμους δόμους.
μονορρύχης [ό] ἠγν., ἰων. μονορρύχης ἐπὶ ἐρ-γάλειον, ὁ σκᾶπταν δὲ ἐνὸς μόνου ὄξετος ἀκρου, μὲ μίαν μήτην : Φανί.Α1,6,297.4 **μονορρύχων** δρυμαῖ πρῶθ. Ἀθηνᾶ 2,313.
μονορρύχης [ό] ἠγν. ὁ μονόρχης βλλ. : Βασ.375.
μονορρύχια [ή] νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ τοῦ ἀρρενος, διαμαρτία τῆς διαπλασσεως χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἐνὸς ὀρχεως ἀπὸ τοῦ ὀσχεύου.
μονορρύχις-ως [ό] ἠγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἑνα μόνον ὀρχιν, ὁ μονόρχιδος : ΠΔΛευτ.21,20 ἢ ἀνδρῶπος **ὅ** ἄν ἦ ἐν αὐτῷ φῆρα ἀγρία, ἢ λει-χὴν, ἢ μόνορχη, Πλούτ.Ἠθ.917D χλῶνην Ὀμη-ρως ἀνόμασε σὺν τῶν μονορχιν, Ἰππιατρ.14 μονόρχης ἴπποι [δ.γρ. μονόρχησι.
μόνος-ου [ν] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἔπ. κ. ἰων. μόνος, ὀμρ. μῶνος [Θεόφρ.2,641, συνήθ. ἢ. τῆς μτρ. τοῦ εἴμ, ὁ μὴ μετ’ ἄλλων ἐυρίσκόμενος, ὁ κενωρισμένος ἀπὸ ἄλλων, ὁ μοναχός : Ἰλ.Δ 388 μόνους ἄνδρ πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν, Ὀδ.Γ 217 ἢ ὁ γε μόνος ἑῷν, αὐτ.Ι 239 μόνων ἀνευθ’ ἄλ-λων, Λουκ.21,34.21 μόνου γὰρ ἔσμεν, Πλάτ. Ἀν-θρωπος προσηύτης καὶ μόνος, Πλατ.Ἰν.6,9, || φυγὴ μόνου πρὸς μόνον, ταξιδεύω μόνος, γιὰτῆ ἦρθεσ **μόνος**” || κ. δημ. ἔνιστε ἐμφαντικῶς κ. μ. τοῦ ἔρμηος : Σοφ. Ἀντ.887 ἄφαιε μόνον : ἐρμημον, αὐτ.Φιλ.470, - παροιμ. φρ. σὺν ἡ κακαμίᾳ στᾶν κατὰ μόνος κ. ἔρμος πάριμινα” 2) μτ. γενικ. ἢ μτ. ἐμπροθ. διορ. [ἀπό] ὁ ἑστερμημένος πινός, ὁ μειονομμένος, ὁ καταλειμμένος : Σοφ. Α1.511 ἐλ **νέας** τροφῆς στερρηθείς σοῦ διοῖσεται μόνος ὑπ’ ὀφρασιῶν, αὐτ.Φιλ.183 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται μόνος ἀπ’ ἄλλων, Ἀπολλ.Ρ 3,908” 3) δημ. μτ. τῶν προσώω. ἄντων, μου, σου, του, μας, σας,

τουσ, τῶν, ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως, ἀνευ τῆς συμ-βολῆς ἄλλου : Σολωμ. Ἐθν. ὕμν.5,2 δυστυχῆσι πα-ρηγορησά μόνου σου ἔμενε νὰ βλῆς περισσά μεγαλεία, - μόνος του τὸ κατάλαβε, - ράβεται μόνου τῆς” || ἔν φρ. πρὸς δὴλῶσιν αὐτοαθάβιας : **μόνος** του σκοτώθηκε, - μόνου τουσ φταῖνε, - **μό-νος** του τοῦ ζήτησε [ἀφ’ ἑαυτου], ἐξ ἴδιας πρωτο-βουλασι,-πῆγα ἀπὸ μόνου σου στὸ γὰρ [ἀπρόκ-κλητος]” || κ. νεώτ. φρ. κατὰ μόνος ὡς ἐπίρρ. κατ’ ἴδιαν, ἀνευ ἄλλου, ἀπομεινωμένους : Θουκ. 1,32 τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν αὐτοὶ κα-τὰ μόνος ἀπεσωσάμεθα Κορινθίους, Ξεν. Ἀπομν. 3,7.4 οὐ κατὰ μόνος ἀριστα κιθαρίζοντες, Πλάτ. Νόμ.942Α αὐτὸν ἀφ’ ἑαυτου τὸ κατὰ μόνος δρᾶν, ΚΔΜάρκ.4,10 **ὅτε** δὲ ἐγένετο κατὰ μόνος, ἠρώ-τησαν αὐτὸν, Συνέσ. Ἐπιστ.135, - ἐργάζεται κατὰ μόνος” 4) ἔν ἐπίρρ. ἀμ. μόνον, ἀνευ ἄλλου : Ἰλ.1482 **ὡς** εἶπε τὸ πατήρ ἔν παιδὶ φίλησθ μόνον τηλῦετοσ πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, Ὀδ.Π 118 μόνον δ’ αὐτῷ Ὀδυσσαα πατήρ τέκεν, Αἰσχ. Πέρσ.838 μόνος γὰρ σοῦ κλύων ἀνέξεται, Ἄ-ριστφ. Ἀχ.814 χροϊνικός μόνος ἁλῶν” 5) ὁ εἶς, ἢ μία, τὸ ἐν : Ἠσιόδ. Ἐργ.11 οὐκ ἄρα μόνον ἔην εἶδων γενέας, ἀλλὰ... οὐάσ. πρῶθ. Σοφ. Ὀτ 1280 τὰς ἐκ δύοιν ἔρωργεσ, οὐ μόνου κακὰ” || συνήθ. ἢ. τοῦ εἶ, αὐτὸς πρὸς ἐπίτασιν τῆς διαστολῆς ἀπὸ τῶν πολλῶν, ὁ εἶς μόνου : Ὀδ.Ψ 227 καὶ ἀμ-φιπόλος μία μόνου, Ἠρ.1,38 εἶς γὰρ μοι μόνος τυγχάνεις ἄνδρ παῖς, Σοφ. Ὀτ 63 τὸ μὲν γὰρ ὁμῶν ἄλλος εἶς ἐν’ ἐρχεται μόνου καθ’ αὐτὸν κοσθεῖν ἄλλον, Ἀριστφ. Πλ.1053 ἔάν γὰρ αὐτὴν εἶς μόνος σπινθηρ λάθῃ, Πλάτ. Πολιτ.307Β αὐτοὶ καθ’ αὐτοῦσ δὲσ, αὐτ. Λίσσ.211C αὐτῶ μόνω ἐστιά-σθαι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,74 ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρ-χιερεῦσι κειμένον πινάκος ἐνός καὶ μόνου, Τζέτ. Χιλ.7,727 μίξ ροπή καὶ μόνου” || κ. μτ. γενι-κ. ἢ. Ἠρ.1,25 μόνος πάντων ἀνθρώπων, αὐτ.2,205 μόνος ποταμῶν, Αἰσχ.ἀν.161 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος **ὁ** δὲ δῶρων ἐρά, Σοφ. ὈΚ 1250 ἀνδρῶν γε μόνος, Εὐρ. Ἀλκ.460 ὁ μόνος ὡ φίλα γυναι-κῶν, Λουκυρ.102 μόνος τῶν ἄλλων ποιητῶν” || συνήθ. π. τραγ. ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτ., σπαν. κ. π. ἄ. : Σοφ. Α1.467 ἔμμεγος μόνος μόνιος, αὐτ.1283 χῶτ’ αὐθῖς αὐτὸς ἔκτορος μόνος μόνου λαχὼν τὸ κακέλευστος ἦλθ’ ἐναν-τίας, Εὐρ. Μήδ.513 σὺν τέκνοισι μόνου μόνος, Δημ. 273 καιτοὶ οστις τῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων μισφθῆντι μόνος μόνω συνήει καὶ ἐκοινολογείτο” || κ. ὑπερβ. μονώτατος εἶς καὶ μόνος ὑπερ πάντας τοὺς ἄλλους : Ἀριστφ. Ἰπν.352 ὡστε συνη ὑπὸ σοῦ μονώτατος καταγλωττισμένουσ ἰσπιάν, αὐτ. Πλ. 182, Λουκυρ.89, Θεοκρ.15,137 ἔρωπε, .. καὶ ἐν-θάδε κείς ἄχρηστοι ἠμιέλουσ, ὡς φανέτι, μονώ-τατος, Φιλ.ὄδ. Πρτ.1.350S” 6) ἐν ρητ. φρ. ὁ δια-κρινόμενος ἐν τινι ἐνεργεία ἢ κατὰ τινα ποιότητα : Λυσ.24,9 [ἐπεδείξε] σαφέστατα μόνος ἀνθρώπων, Πλάτ. Συμψ 215C μόνος κατέχεταισ ποιέε” 7) ὁ υιοασιδικός εἶς τοῦ εἰδός του, ὁ ἐξαιρετος : Διοκλήτ. “ἐδικτ.1,23, Μηναί.1,4 Θεοτοκ. μόνου κυήσα-σαν Θεῶν τὸν ἀναλλοιωτων” 8) μόνου ὡς ἐπίρρ. μόνον βλλ. : Πλαῦτ. Ἠθ.583D” 9) μόνον ὡς ἐπίρρ. βλλ. 10) παράγ. μονῶ, μοναχός, μονάς, μονήρης, Ἐκ ἰβ. μεν- [μικρός] εἴμι.

μονός-ή-ό δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐνός μόνου στοιχείου, ὁ ἅπλοσ, μονομής, ἀντίθ. διπλός, τριπλός : **μονή** κλωστή” || παροιμ. τοῦ χωριστῆ το σκινδι μονῶ δὲ φτάνει, διπλῶ φτάνει καὶ περι-σπείει” 2) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ μὴ δύναμενος νὰ διασπερῆ διὰ τοῦ δύο, ὁ περιττός, ἀντίθ. ἄρτος, ζυγός : ὁ ἑνος θὰ πᾶρη τοὺσ μονούς κ. ὁ ἄλλος τοὺσ ζυγούς” || μονᾶ ἢ ζυγὰ εἶδος παιδίου, καθ’ ἣν ὁ εἶς τῶν παικτῶν κρύπτων ἐν τῇ παλάμῃ

του ἡ καλύπτων δι' αὐτῆς πληθῆς τῆ ῥομοειδῶν πραγμάτων, ζητεῖ παρά τοῦ συμβουλίου καὶ μνητεῖου ἂν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι περιττὸς ἢ ἀρτιος· 3) ὑπο, ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχων ἀπλήν στεφανὸν ἡ μόνος μαργαρίτης· || κ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἀνθὴ μὴ ἀπλήν στεφάνων ἢ μὴ γαρουφαλία.

μονοσακαρίται (οἰ) νεώτ. χημ. ὑδατάνθρακες, οἵτινες δέν σχάζονται δι' ὑδρολύσεως εἰς ἀπλοῦς-στέρους, ἀντίθ. πολυσακαρίται.

μονοσάβδαλος-ον μτυν. σχόλ. κ. νεώτ. ὁ φορῶν ἐν μόνῳ σανδαλίῳ· Ἄπολλ.Ἐπιτ.1,9,16 διαδαινῶν δὲ ποταμὸν Ἄναυρον ἐξῆλθε μονοσάβδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ βραίθρῳ πιδίου, Σχόλ.Γινδ.Π 4,133.

μονοσάβρατος-ον μτυν. ὁ μόνος ἀξίως σεβάσμου· Ἄνων.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. δοξάσωμεν τὸν . . . μονοσάβρατον . . . καὶ ἀγίον σταυρὸν.

μονοσειρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνην σειρὰν· || ναυτ. τὸ μόνοςειρον ὡς οἰκ. ἱστῖον φέρων, πρὸς ἐκάττωσιν τῆς ἐπιφανείας εἰς ἐν περιπλάσει κακοκαρίας, μίαν μόνην σειρὰν, μὴ μιά μῆτρα, οἶον τὰ ἡμιόλια.

μονοσέπδαλος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ οὗ ὁ κάλυξ ἔχει σέπδα ἡνωμένῃ, ὁ συσσέπδαλος.

μονόσεπτος-ον μτυν. ὁ ἐν μόνῳ σεπτῷ, ὁ μόνος ἀξίως λατρείας ἱεροῦ.Ναζ.3,12564 θεότης μονόσεπτος.

μονοσήμαντος-ον μτυν. κ. μιν. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἔχων μίαν σημασίαν, ὁ μονόσημος ἑξ.π.Φώτ. Βιδλ.105,31 μονοσήμαντον τὸ τῆς φθορᾶς ἐξεληφώς δνομα, Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κρ.3,317,7 ἡ μὲν φωνή τὸν κόμπουσι ὁμοίως καὶ τοῦ κάλυσι τῶν ὀρωμύμων πέφυκεν οὗ τῶν μονοσήμαντων [δ.ρχ.]

2) νεώτ. μαθ. ἐπὶ παραστάσεων συμβόλων μαθηματικῶν, ὁ παριστῶν ἓν μόνον.

μονόσημος-ον μιν. κ. νεώτ. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἔχων μίαν σημασίαν ἑξ.π.Πων.47,61 ἐπὶ τὸ κατ' αὐτὴν δίσημον ἐκδέχεται εἰς μονόσημον· 2) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ μὴ δυνάμενος εἰς διαιρεθεῖ εἰς δύο, ὁ ἔχων μέγεθος τὸ τῆς βραχείας συλλαβῆς, ὁ κ. πρῶτος χρόνος.

μονοσῆς ἦς-οὔς-ες νεώτ. χημ. ὁ μονοατομικός.

μονοσίδηρος-ον ὁ μόνον ἐκ σιδήρου νεποημένος, ὁ ἐξ ὀλοκλήρου σιδηροῦς Ἄριστφ.Ἰπν.1046 Ἰδ.ἀνάγν. μόνον σιδηροῦσι· πρβλ. μονόξυλος.

μονοσίλλη Ἡσ. «ὁ ἐν ταῖς ὅσαι λαμπρὸς ἀστήρ· Γεογ.14,7,30 μονοσίλοισι θριθεσι·

μονοσίτα ἡ κ. ἰων. -ἱπ. τὸ σπίζεσθαι, τρώγειν ἄποξ τῆς ἡμέρας ἑξ.π.Ἐπιδ.2,21 μονοσίταν ἐπιτῆδων, Γαλ.10,544 μικρολόοις χαλεπώτερον ἀσίταν φέρειν καὶ μονοσίταν τῶν ἄλλων, Φιλόμ.π. Ὀρειβ.45,29,55.

μονόστοιχος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὅσαξ τῆς ἡμέρας σιτοῦμενος ἑξ.π.Στεφ.

μονοστῆ-εὖ ἔσθλι μόνον ὄσαξ τῆς ἡμέρας, συνήθ. δειπνῶ μόνον, λαμβάνω τὴν ἑσπερινήν μόνον τροφήν ἑξ.π.Ἄρχ.Ἰητρο.10 ἔστι γὰρ οἱσιν αὐτῶν συμφέρει μονοστῆτιν, αὐτ.Διαστ.11 τοὶς δὲ μονοστῆτιν εἰδισμένους ὄσαξ δόστων ἐν τῇ πρώτῃ, Πλάτ.Κωμ.207,Ξεν.Κ1Π 8,8,9 καὶ μὴν πρόσθεν μὲν ἦν αὐτοὶσι μονοστῆτιν νόμιμον, Φύλαρχ 13]· 2) ἔσθλι μόνος, ἄνευ ἄλλων, μονοφαγῶ· Ἄλεξ.269,1 ἐπὶν ἰδιώτων ἀνδρα μονοσιτοῦντ' Ἰδης, ἢ μὴ ποδοῦντ' ᾧδᾶς ποικιλίας καὶ μέλα.

μονοστέλης-οὔς-ες μτυν. συνήθ. ἐπὶ τῶν βραχύνων τῶν διδοσκομῶνων καρτερῶν, ὁ ἰσάμενος ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνὸς στέλους ἑξ.π.Στράβ.15,161 τὸν δ' ἐστάσαν μονοστέλην ἔγυλον ἐτηρημένον ἀμφοτέραισι ταῖς χερσίν ὅσον τριήχην.

μονοσκηπτρος-ον ὁ ἔχων μόνος του τοῦ σιηπτρον, ὁ κυβερνῶν μοναρχικῶς, ὁ μονάρχης ἑξ.π.Αλοχ.

ἴκ.374 μονοσκηπτροισιν ἐν θρόνους (ἐπὶ μοναρχικοῦ θρόνου), Νών.Εὐαγγ.ἴω.19,12 Καίσαρος μονοσκηπτρου βασιλέως.

μονόσακρον (τὸ) πάπ. σκόρπον φυτόμενον μόνου του.

μονόσπερμος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ καρπῶν, ὁ περιεκλεῖν ἐν μόνον σπέρμα.

μονοστάλης-οὔς-ες Ἡσ. «ὁ κατὰ μόνος στελλόμενος» πρβλ. μονόστολος.

μονόστατος-ον [στέγη] μτυν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνον στέγην, ἐν πάτωμα, ὁ μόνοςροφος, μονόστατος ἑξ.π.Διον. Αλ.Ρωμ.1,68 μονόστατος στοά, Στράβ.17,1,37 ἀναδάναν τε ἐπὶ τὸ στέγος οὗ μεγάλω ὄψεσθε ἄτε μονοστέγη ἐστιν ἰδεῖν παδίον λίθινον, Πλάτ. οἰκίδιον μονόστατον, αὐτ. οἰκία μόνοςτατος, Ἄρμενοι.2,4,23 εἰ δὲ μόνοςτατος, τούτῃστιν ἐπιπέδοι εἰσιν οἰκίαι.

μονοστέλης-οὔς-ες ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἐν μόνον στέλεχος, ὁ μονοστέλεχος ἑξ.π.Θεόδφ.Φι1,3,1, αὐτ.1,9,1 ἐστιν οὐδὲν τὰ μὲν εἰς μήκος αὐστηρικὰ μάλιστα μόνος, οἶον ἐλάτη, φοινῆξ, κυνάρητος, καὶ ὄλας τὰ μονοστέλην.

μονοστέλεχος-ον μιν. λεξ. κ. νεώτ. βοταν. ὁ ἔχων ἐν μόνον στέλεχος, ὁ μονομήκης ἑξ.π.Φώτ.

μονοστέλλομαι σχόλ. ἐπὶ πλοῖου, μόνος στέλλομαι, ταξιδεύω μόνος ἑξ.π.Σχόλ.Εὐρ. Ἄλκ.408.

μονόστειος-ον κ. νεώτ. κ. συυαρ. μονόστους ἑξ.π.Ἄριστ.ΖΜ 686α,21] ὁ αὐγκειμένος ἕξ ἐνὸς ὄστου, ὁ μονοκόκαλος ἑξ.π.Ἀριστ.Ζ1 516α,16 τὰ μὲν γὰρ ἔχει μονόστατος τὸ κράνιον ὄσπερ αὶ κύων, αὐτ. ΖΜ 686α,21 οἰ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μονόστου τὸν αὐχένα ἔχουσιν.

μονόστέφανος (-η-οσ) πάπ. κ. δημ. ὁ κερδίσας ἓνα μόνον ἀγῶνα, ὁ στεφονώθεις εἰς ἓνα μόνον ἀγῶνα ἑξ.π.Πάν. παρά τὸ δεῖνα μόνοστέφανον· 2) δημ. ὁ ἀπαξ μόνον νυμφευθείς, ὁ οὐχί εἰς δευτέρου ἢ τρίτου γάμον ἐλθών.

μονόστηλος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων μίαν μόνον στήλην, ἓνα μόνον ἱστῖον, μονόρμενον, μονόκάρτο ἑξ.π.οἰ κέρκυρος καὶ αἱ λέμβοι εἶναι μόνόστηλα πλοῖα· 2) ἐπὶ ἐντύπων, ὁ ἐκ μίας στήλης ἀποτελούμενος, ὁ καταλαμβάνων μίαν μόνον στήλην ἑξ.π.μονόστηλον κείμενον· ἀντίθ. δίστηλος, τρίστηλος ἑξ.π. εἰδ. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, ὁ στοιχειοθετούμενος εἰς πλάτος μίας μόνου στήλης ἑξ.π.μονόστηλος τίτλος.

μονοστήλιος-οὔς-ες [στελιω] ὁ μόνος βαίνων, ὁ βαδίζων μόνος ἄνευ ἀκολουθοῦ ἢ θεραπόνοτος ἑξ.π.Αλοχ 768 ἐν λογιτῆσι εἶτα καὶ μονοστήλιε.

μονόστιχος-ον μτυν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ ἐνὸς μόνου στίχου ἀποτελούμενος ἑξ.π.Λουκ.Ἰπν.11,312,3 ἄνιγραμμα μονόστιχον, Λουκ.Δημ.44 Ἄδμητῶ δὲ τινι ποιητῆ φαλόφω λέγοντι γραφέναι μόνόστιχον ἐπιγράμμα ἑξ.π. τὸ οὐδ. μονόστιχον ὡς οὐδ. εἰς κὶ μόνας στίχους ἀποτελῶν ἐνωσιν αὐτοεταῖ· Πλούτ.Πολμ.27 ἀνεγίνωσκαι εἰς αὐτὸν ἐπιγραφόμενα μόνόστιχα, ΕΜ 511,46 οὐδ᾽ ὄπισθε . . . εὐρήσεις δίχρονον ἐκτεταμένον ἐπὶ μόνόστιχου.

μονόστοιχος-ον μτυν. ἐπὶ κριθῆς, ὁ ἔχων ἓνα μόνον στοῖχον, ἦτοι μίαν σειρὰν κόκκων εἰς τὸν στοῖχον ἑξ.π.βλ. ἐξ᾽αστοίχοι ἑξ.π.Ἀθην. [τατρ. Ὀρειβ. 1],1,2 μονόστοιχος κριθή.

μονόστολος-ον ὁ μόνος στελλόμενος, ἐρχόμενος, πλέων ἑξ.π.μονοστόλω· τῶ κατὰ μόνος ἐλθόντι· Λυκόφωρ.690 δέξεται μόνόστολον· 2) ὁ μόνος, ὁ μεμονωμένος ἑξ.π.Εὐρ. Ἄλκ.407 νέος ἐγώ, πᾶτερ, λείπεται φίλος μόνοςτολός τε πατρός [σχόλ. νέος καὶ ἔρημος λείπομαι φίλης μητρὸς ἀπὸ μεταφορῶν τῶν μονοστέλλομένων πλοίων] μόνοςτολος οὐδὲν ἀντί τοῦ ἐρημοσ-, αὐτ.Φοίν.742 λόγων ἀνάσσειν ἡ μόνοςτόλου δορός ἑξ.π.δίκαιοις λαχούσ ἡ ἕκατος τὰ δικαίω τὸ ἔστου τὸ δόρυ μόνου·

μονοστομίδαι (α) νεώτ. ζωολ. οικογένεια σκωλήκω του άθροισμ. των πλατελιμνίδων.

μονόστομος-ον μτγν. κ. νεώτ. επί σύριγγος, ό έχων έν μόνον στόμα, μίαν μόνον όδηγ, αντίθ. πολύστομος : 'Ηλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.44,23,68 ταύτα γινέσθω επί των μονοστόμων και μονοσχιδών συριγγων, Παύλ.Αιγ.6,77. 2) ό έχων μίαν μόνον κόψην : Σχόλ.'Ιλ.Ψ 851, 'Ησ. έν λ. σάγαρις, Σουίθ. έν λ. ήμιπέλεκκα. 3) νεώτ. ζωολ. το μονόστομον ώς ούς. γένος σκωλήκων τρηματωδών τής οικογ. των μονοστομίδων.

μονοστόρυγγος (α) μτγν. έπιγρ. ό κατασκευασμένος έξ ένός μόνου στελέχους : Διδόδ.Ζων. ΑΠ 6,22,5 τώδε μονοστόρυγγι Πριήηω [σχόλ. έπί ένι ποδί Ιστέμενος' και τόν μονόπουον, ούτω γάρ κατασκευάζουσι τόν Πριήηον].

μονοστράθης-ους-ές μ. έν φρ. 'Ησ. «μονοστράθης όχος' ήμιονος».

μονοστράτηγος (α) μ.ν. π. Βυζαντ. ό μόνος στρατηγός παντός του στρατού, ό άρχιστράτηγος : Θεοφάν.Χρονογρ. μονοστράτηγον πάντων των έξω καθολαδικών θεμάτων προβαλόμενος, **μονοστρατηγός**-έω μ.ν. π. Βυζαντ. είμαι μονοστράτηγος, άρχιστράτηγος, έχω τήν άνωτάτην στρατηγίαν.

μονοστρωφικός-ή-όν μτγν. σχολ. ό συγκείμενος έκ μίας στροφής, ό άνήκων εις τά μονόστρωφα ποιήματα : 'Ηφαιστ.Ποιημ.4,1, Σχόλ.Εύρ.'Εκ.1023, Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.836 μονοστρωφική περίοδος, αὐτ.'Πη.621 μονοστρωφική εἰσθεσις.

μονοστρωφικός έπιγρ. μτγν. έν μιά στροφή, μετά μίας στροφής : 'Ηφαιστ.62C.

μονόστροφος-ον κ. μ.ν. ό συγκείμενος έκ μίας στροφής : Τρικλιν.Εύρ.Φοιν.239. 2) επί άμάξης, ό έχων ένα μόνον τροχόν, ό μονότροχος : Θεοφρ.Φι 5,7,6 μονόστροφος άμαξία' πρβλ. μονόκυκλος. 3) επί έλικος, ό βάνων κατά μίαν στροφήν, ό στρεφόμενος κατά μίαν διεύθυνσιν : Σπείσ.π.Πρόκλ.Εύκλ.180, Πάππ.110,2.

μονοστρόφως μτγν. κ. μ.ν. κατά τρόπον μονόστροφον, έν μιά στροφή : Σχόλ.Εύρ.Φοιν.239 τά μέν μονοστρόφως . . κέφροντες.

μονόστυλος (α) νεώτ. ζωολ. γένος τρημοτωδών σκωλήκων έκ των θωρακιδών, περιλαμβανόν μικροτάτους όργανισμούς ένδιαιωμένους παρασιτικούς επί ύδροβίων φυτών.

μονοσυλλάβια μτγν. κ. μ.ν. επί λέξεως, τό έχειν μίαν μόνον συλλαβήν : 'Απολλ.Δύσκ.'Επιγρ.156,12, Θεόγγωστ.Καν.134,12.

μονοσυλλαβικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. επί λέξεων, ό συγκείμενος έκ μίας μόνης συλλαβής, ό μονοσυλλαβός : 'Αν.ΟΞ.1,324. 2) νεώτ. ό συγκείμενος έκ μονοσυλλαβών λέξεων : μονοσυλλαβικά γλώσσαι άποτελούνται, έν όκω ή κατά μέγα μέρος, έκ λέξεων μονοσυλλαβών, έστερημένων καταλήξεως και κλίσεως, όσον ή κινεζική και αι γλώσσαι τής 'Ινδοκίνας' ή νεώτ. έπιγρ. -ώς.

μονοσυλλαβός-ον μτγν. κ. νεώτ. επί λέξεων, ό συγκείμενος έκ μίας μόνης συλλαβής : Διον.Όρ. 64,16, Διον.'Αλ.Συνθ.17, 'Απολλ.Δύσκ.'Αντων.27,2. 2) επί τών γραμματικών, ό άσχολούμενος μόνον περί συλλαβών : 'Ηρόδ.κ.π.'Αθην.5,222Α φεύγες' 'Αριστάρχειοι έπ' ευρέα νάτα θαλάσσης, . . γωνιοδύμικες, μονοσυλλαβόι, όσαι μέμνηται τό σφιν και τό σφών και τό μιν ήδέ τόν νιν'. 3) μπρ. ό όμιλών μονοσυλλαβώς, όθ. ό «όλιγόλογος : Δημήτρ.7 πάς δεσπότης δούλω μονοσυλλαβός.

μονοσυλλαβώς έπιγρ. σχόλ. μ.ν. κ. νεώτ. διά μίας μόνης συλλαβής : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.143,Εύστ.'Ιλ.751,55, - άπαντά μονοσυλλαβώς.

μονοσυλλαβώ-τω μτγν. κ. μ.ν. συγκείμεται έκ μίας μόνης συλλαβής, είμαι μονοσυλλαβός : 'Α-

πολλ.Δύσκ.'Αντων.34Β οὐ τείνεται μονοσυλλαβών ώς τά όνόματα, Εύστ.'Όδ.1769,58 δια τό σφμι όκ έστι παρακείμενος δλως . . οὐ γάρ έστι μονοσυλλαβήσαι παρακείμενον.

μονοσυνάγομα μ.ν. κτ. πλθβ. συνήθ. γ' προσ. συνάγομα έν ένί, επί τώ αὐτῶ : Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.119, 12 [τό Δοκίμην τήν 'Αγάλην, κι οὐλοοι μονοσυνάγουσαι, κι οὐλοοι τό δοκίμάζουιν.

μονοσύστατος-ον σχόλ. επί τώ χορού, ό έχων σύστασιν, ύπαρχει μόνον έν τῷ συστάσει αὐτού, ήτοι διακ άσκήται : Σχόλ.Διον.Όρ.445Η.

μονοσχημάτιστος-ον μτγν. ό έχων ένα σχηματισμόν, μίαν μορφήν : 'Απολλ.Δύσκ.'Επιγρ.541,3 ότι ή γινόμενη αὐτῷ σύνταξις οὐκ έπί τά πρόσωπά έστιν, επί δέ τό πρῶς ψ άπαρέμφατον, ό έστι μονοσχηματικόν, και ένθεν μονοσχημάτιστον τό έμεί δεί γράφειν.

μόνoσχημος-ον μτγν. ό έξ ένός σχήματος, μίας μορφής, ό άπλοός : Φοιβάμ.περί Ζημη.11 μονόσχημον και προκορή λόγον' ή τό μόνoσχημον ώς ούς : αὐτ.

μονοσχημοσύνη (ή) μ.ν. τό έχειν έν μόνον σχήμα, μίαν περιβολήν : Εύστ.Παν.217,85 τῆς κατά θεόν ναμνηγίτης μονοσχημοσύνης, και πρῶς ήν άναρραποίητον αιωνίως ούσαι αι λοιπαί ώσαι και σιαί τινες τεθεώρηνται.

μονοσχιδής-ους-ές μτγν. επί σύριγγος, ό έχων μίαν μόνην σχισμάδα : 'Ηλιόδ.Χειρ.π.'Ορειβ.44,23, 67 μονοσχιδών αυριγγων.

μονοσχιμός-ον νεώτ. τερατογονική διάπλασις, άποτελοόσα ίδίαν οικογένειαν διπλών τεράτων.

μονοτάξιος-ον(ν) νεώτ. κ. δημ. ό έχων μίαν μόνην τάξιν, ό εις ό ή φοίτησις διαρκεί έν μόνον έτος : μονοτάξιον διδασκαλείον, -μονοτάξιον λογιστικόν τμήμα' πρβλ. έξατάξιος, όκτατάξιος' ή μονοτάξια σχολεία σχολεία, εις ά' όλοι οι μαθητάί του δημοτικού σχολείου διδάσκονται εις τήν αὐτήν αἰθουσαν υπό ένός διδασκάλου.

μονοτάρως(ς) έπιγρ. μ.ν. κ. δημ. κ. μονοτάρως διά μιάς, άφνης, ξαφνικά, ά. μονιάρου : Λασκαρ.Μυστ.158 τό κιθόδῆλωμα τούτο τό όποίο ύπαρχει άνάμεισο μας με τό όνομα Χριστιανική Όρθοδοξία, . . εκατόντητες μονοτάρως άγριοι' ή άνευ διακοπής, διά μιάς : πιε τό μονοτάρως.

μονοτείχος-ους (τ)δ μ.ν. μόνον τείχος, άπλοῦν τείχος, άνευ πύργων : Θεοφάν.π.Όησ.Στεφ. έν λ. προδοσίας δε γενομένης διά τῆς πόρτης του

μονοτείχους των Βλαχερνών τῆς πόλιν έλαβον.

μονοτέκνος-ον ό έχων έν μόνον τέκνον : Εύρ.'Ηρ.1021 μονοτέκνον Πτόκων, Παύλ.'Αλ.2.

μονοτέυχος-ον μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις έν μόνον τεύχος : Κοισάρ.1176.

μονότης-ητος (ή) μτγν. ή μονάς, ή ένότης : Σύμμ. ΠΔ Φωκμ.21(22),21, 'Ιάμβλ.Μυστ.8,2, 'Επιφάν.π.Αίρ. 69,335 οὐκ έτερον βούλημα ήν τό του οὐνο παρά τόν πατέρα, τάλλ' έδει ράτῶν και έν τούτω ταύτα δεικνύειν, ίνα τό πάν τῆς μονότητος επί τόν πατέρα άνάγοι. 2) ή άγομία : 'Επιφάν.π.Αίρ.48 ή δε άγια εκκλησία και κωρθενίαν δοξάζει και μονότητα και άγιεταν.

μονότιμος-ον νεώτ. μαθ. επί συναρτήσεων, ή συναρτήσις ή έχουσα μίαν και μόνην τιμήν δι' έκάστην τιμήν των ανεξαρτήτων μεταβλητών.

μονοτοκία (ή) κ. νεώτ. τά τίκτειν ένα μόνον γόνον εις έκαστον τοκετόν, αντίθ. πολυτοκία : 'Αριστλ.ΖΙ 770b,29 τήν αὐτήν αίτίαν δεί νομίζειν τῆς μονοτοκίας.

μονοτόκος-ον κ. νεώτ., ίων. μουν- επί ζώων, ό τίκτων έκάστοτε ένα μόνον γόνον, αντίθ. πολυτόκος : 'Αριστλ.ΖΙ 576a,1 έστι μέν οὐν ώς ήπιτοκόσ μονοτόκος, αὐτ.ΖΓ 772b,2. 2) ό έχων ένα μόνον γόνον, έν τέκνον, ό μονότεκος : Καλλ.'Απόλλ.

54 ή δέ κε μονοτόκος διδυμητόκος αἶφα γέναιτο, Πλούτ. Ηθ.93F διό καί τῶν ζώων τὸ φιλότακον τὰς μονοτόκοις ἰσχυρότερον ἐμφέται, Νόυν.Δ 6,31.

μονοτοκέω κ. νεώτ. ἀμτθ. τίκτω εἰς ἕκαστον τοιοῦτον ἕνα μόνον γόνον, εἶμαι μονατόκος· ἀντίθ. πολυτοκέω : Ἀριστ.ΖΙ 772b,1, Κατ. Ἀστρλ.Κ Ι, 166 [πθ.]. 2) ἔχω ἕνα μόνον γόνον, ἕνα παιδί : Βέτ.Βδλ.122,32.

μονοτομο(ν)ιτῶ γλῶσσα, κ. νεώτ. ἀνευ ἐρμηνεύμ.· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βιβλίων, τὸ συγκείμενον ἐξ ἑνὸς τόμου· πρβλ. δίτομον.

μονοτονία [ή] μτγν., νεώτ. κ. δημ. τόνος ἑνὸς εἰδους, τὸ μονότονον : Κοπτιλ.Π,3,45· 2) νεώτ. μουσ. Βυζ., εἰδὸς τι τῆς φαλμωδίας συνθεθειμένων ἐξ ἀπλῶν καὶ βραχέων χρόνων ἐν γοργῇ ἢ διγόρωγῳ χρονικῇ ἀγωγῇ· 3) ἄλλειψις πάσης ποικιλίας προκαλοῦσα ἀνίαν : Παναγ. Ἀγ. Ὀρ.176 τὴ μονοτονία ἀπὸ τὴν ὁσίαν ζῆλυθῆμε παράφορα νά ξεφύγωμε βρίσκοντας τὴν αὐτυχία στὴν παραμικρὴ μετακίνηση.

μονοτόνος(-η-οῦν) μτγν., νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μουσικῶ τόνου, ὁ ἔχων διαρκῶς ἕνα καὶ μόνον τόνον : Βαλαωρ.Σπιχοῦρ.2,33 τῶν παραμειμένων ἄλλων ὁ μονότονος ὁ ἦχος, Καρκθ.Ζητ.38 κὶ ἐσυνόδευε τὸ τραγοῦδι του μὴ μονότονο. . γρίνιασμα τῆς λήρας του, Ζερβ.Μιθ.Ζ 4 τὸ μονότονο τραγοῦδι του τῶν Μύθων τῆς Ζωῆς· 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὁμοιομορφος, ὁ στεροδόμενος ποικιλίας, ἐνδιαφέροντος, δθ. ὁ ἀνιάρος, ὁ πηλκτικός· μονότονος ζῶη, - μονότονον μυθιστόρημα -ἄφος· 3) μτγν. ὁ ἀμετάπειστος, ὁ ἐπιμόνος, ὁ ἰσχυρογνώμων : Πτολ.Τετραβ.163· 4) ὁ ἐμένμων, ὁ εὐσταθής, ὁ σταθερός : Ἡρασιπ. Ἀστρ.Ι,1· 5) Ἡσ. κρόνος, ὄν, ὑπάρχων, μονομάχος.

μονοτόνω-έω μον. εἶμαι μονότονος, ἰσχυρογνώμων, ἰδιότροπος : Εὐστ. Ὀδ.1393,4.

μονοτόνωξ ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον μονότονον βλ.λ.Ι, εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, ὁμοιομορφα : Λογγίν. Ὑφ.34,2 καὶ ὁ πάντα ἐξῆς καὶ μονοτόνωξ, Πορφυρ.Σκ.8,7 σάν ζωτικὰ κάρδια αἰώνια πάνε, οὔτε γοργὰ, μὰ κὶ οὔτε ἀργὰ, μονότονα στὴν ἀβυσσο τοῦ χρόνου· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀνευ ποικιλίας, μὲ πλῆξιν, μὲ ἀνίαν : ζῶμε μονότονα.

μονοτράπεζος-ος ἐπὶ ξενίας, ὁ ἀνήκων, ὁ παρεχόμενος εἰς μόνην, χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων τράπεζαν : Εὐρπ.Π 949 ξενία μονοτράπεζα μὴ παρέχουσα.

μονοτράφης-οῦς-ές λεξ. ὁ μόνοτροπος, μονοδίαιτος : Δουκἀγγ. ἐν λ. μονότροπος.

μονοτρήματα [τῶ] νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων θηλαστικῶν, ἔχοντων ἐν μόνον τρήμα διὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν οὐρῶν καὶ τῶν περιττωμάτων, ὡς ὁ ὀρνιθόρουχος.

μονοτρίγυλος-ος μτγν. εἰδ. ἐν τῇ ἀρχαιεκτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἀπλῶν τριγλῶων : Βιτρ.4,3,7.

μονότριχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μίαν μόνον τρίχα ἢ βλεφαρίδα : Βακτηρία μονότριχα.

μονοτροπία [ή] μον. κ. νεώτ. ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιότης τοῦ μονότροπου βλ.λ.Ι μοναχικός βίος· Βασ. 3,133D καὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων συντυχίας λόγῳ τρωπῆς ὑποφύγειν, ἠσυχίαν τε καὶ μονοτροπίαν ἐαυτῷ ἐπαρμόσας· 2) ὁχλὸς ἡ ὁμοιομορφία : Σχδλ. Ἀμδρσ. Ὀδ.10 λόγου δὲ πολυτροπία καὶ χρῆσις ποικίλου λόγου εἰς ποικιλία ἀκόας μονοτροπία γίνεται· 3) νεώτ. φασ. τὸ φαινόμενον τῆς μεταβολῆς διμῆροφου αἰωμάτων κατὰ μίαν μόνον μορφήν, ἀντίθ. ἐναντιοτροπία.

μονότροπος(-η-οῦν) κ. μον., νεώτ. κ.δημ. ὁ ζῶν μνάς, μονήρης, μοναχικός, ἐρημικός : Εὐρ. Ἀνδρ. 281 μονότροπον νεανίαν, Πλούτ. Ηθ.479 ὡς ἀφι-

λους καὶ ἀμίκτους καὶ μονότροπους ζῆν μὴ δουραμένους μηδὲ πεφυκτάς, αὐτ.Πελ.3 μονότροπον βίον ἀπ' ἀρχῆς ἐλάμβανον, Γαλ.Χρ.Μορ.1,2 μονότροπα ζῶσα, Αἰλ.ΖΙ 6,30 ὁ ἰγθύς ὁ θνος μονότροπος ἔστι καὶ σὺν ἄλλοις βίσιον οὐκ ἀνεχεται· ἢ οἱ μονότροποι ὡς ὅσα. οἱ μοναχοί, οἱ καλόγηροι : Κύριλλ.Σκυθ.εἰς ΒΙ. Ἁγίου Σάββου 28 τὸν τοιοῦτον μονότροπον οἶδα τὴν γραφήν ὀνομαζοῦσαν ἐν τῷ λέγειν, Κύριος κατοικεῖ μονότροπος ἐν σίκῳ, Ἰωσήφ 2,87A χάριε σταυρῆ, μονότροπον καταγώνων καὶ οἰκίμα, Πρῶδρ.2,292 φοβεῖται τὸ παράδειγμα τῶν μονότροπων πάντας· 2) ὁ ἀγαμος Πολουδ.3,46 εἰσισογόνος, μονότροπος : Ψ' Ἡρ.ΒΙ. Ὀμ.4 μισθοῦται τὴν Κριθηίδα, ὄν μονότροπος· 3) τίτλος ἐργου τοῦ Φουνίλου, τοῦ Ἀναξίλα κ. τοῦ Ὀσηλίου· 4) ὁ ἑνὸς μόνου εἰδους, ὁ καθ' ἕνα καὶ μόνον τρόπον συμβαίνων, μονότονος : Πλούτ. Ηθ.662A ἐν δὲ ταῖς μ. μονοτροπίας ἠθολογῶν παρεκβαίνει τὴν φσίαν ἢ θέλησι, Καζ. ΝΘ Κωμ.1,6,9 βροχῇ βαρία, καταραμένη, κρῖσά μονότροπη κὶ ἀναπαμῶ δὲν ἔχει· ἢ ὄμ. ἐπὶ λέξεων ἀντίθ. ποικιλ. : Διον. Ἀλ.Ρητ.1,8· 5) νεώτ. φασ. ἐπὶ διμῆρων σωμάτων, ὁ παρρυσιάζων τὸ φαινόμενον τῆς μονοτροπίας βλλ.3· 6) νεώτ. βοταν. ὁ μονότροπος γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πυρολιθῶν.

μονοτροπῶ-έω μον. εἶμαι μονότροπος βλ.λ. : Τζέζ.Αλ.9,333 τὴν μονοτροποῦντων δὲ πλῆθ ἐν ἐρίμου τόποις.

μονοτροπῶξ ἐπίρρ. μ.ν. κατὰ ἕνα καὶ ἴδιον τρόπον : Ἰώσ.ΠΙ 5,10,4 μονοτροπῶξ ἐδόκει πονηρός, Ἐφραίμ Σύρ.3,331E μονοτροπῶξ τὸ χρῆσιμα ἐραζομένουξ.

μονοτροπία [ή] νεώτ. τὸ ἴδιον ἀνατρέφειν, ἀντίθ. κοινῇ ἐπιμέλεια : Πλάτ.Πολιτ.261D τὴν τῶν ζῶων τροφήν τὴν μὲν τις ἐν ἴσῳ μονοτροφίαν οὖσαν, τὴν δὲ κοινήν τῶν ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὀρεμμάτων.

μονοτροφῶ-έω μτγν. τρώγω ἐνὸς εἰδους τροφήν : Στράβ.3,3,6 φυχορολουτοῦντας καὶ μονοτροφοῦντας καθαρῶς καὶ λιτώξ.

μονότροχος-ον γλῶσσα, κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἕνα μόνον τροχόν· ἢ γλῶσσα, τὸ ἀρσ. μονότροχος ὡς οὖσα, ἄμαξα ἔχουσα ἕνα μόνον τροχόν· πρβλ. μονόστροφος 2ι.

μονοτυπία [ή] νεώτ. σῆστημα μηχανικῆς τυπογραφικῆς συνδέσεως ἀνάλογον πρὸς τὴν λινοτυπίαν, καθ' ὃ ἀντὶ φλοκλήρων στίχων χῦνεται στοιχεῖα αὐτοτελεῖ συναρμολογούμενα.

μονοτυπικός-ή-ον νεώτ. ἐπὶ στοιχειοθετικῶν μηχανημάτων, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μονοτυπίαν, ὁ χῦνών στοιχεῖα κωδικοσμένα ἀντὶ ὁλοκληρῶν γραμμῶν : μονοτυπικὴ μηχανή.

μονοτύπων ἐπίρρ. μτγν. ἐν ἐπὶ τύπῳ, χαρακτηρισ. : Ἐπιφάν.Αἰρ.2,481D.

μονότυφος-ον μον. ὁ τυφλὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν : Βί. Νεῖλ. Νεωτ.164A.

μόνουα Ἡσ. ἐτὸ λεπτὰ λέπαδνα.

μονούαλος [ὶ] λεξ. ὄνομ. ἀστέρος ἐν τῷ ἀσταρισμῷ τοῦ Λέντοτος· Ἡσ.

μονούαλος-ος ἐπίρρ. ἐπὶ λαγύνου, ὁ ἔχων ἐν μόνον οὖς, μίαν λαβὴν, ἕνα χερσὺν : Ἐπιφ.ΑΠ 5, 134 εἰδότερευτε, μονούατε, μακροτράχηλε.

μονούαλος-ον [ὶ] μτγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μιάς μόνου ὕλης : Ζῶσ. Ἀλχ.112B μονούαλος φύσις· 2) ὁ καθόλου στερεός, ἀντίθ. ὀπώδης : Ζευήρ. Ἰατρ.Κλυστ.42.

μονοῦπῶστατος-ος μον. ὁ ἐν μίᾳ ὑποστάσει : Στουδ.Θεοδ.489A μονοῦπῶστατος εἰκῶν.

μονουχία [ή] λεξ. βίος μονήρης, μοναχικός π. Σουίθ. κ. Φιότ.

μονοφάγια [ή] μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ νὰ τρώγῃ τις μόνος, ἀνευ ἄλλου : Πά Μακκ.4,1... κατὰ

δὲ τὸ σῶμα, παντοφαγία, καὶ λοιμαργία, καὶ μονοφαγία· 2) τὸ νὰ τρώγῃ τὴς ἀπαξ μόνον τῆς ἡμέρας, ἢ μονοσιτία· Γερμ.1735 πέντε τῆς ἑβδομάδος ἡμέραις τῆς ἀγίας νηστείας μονοφαγίαν ἀσπάζεσθαι καθ' ὥραν ἐνάτην.

μονοφάγος-ον [φάγειν] κ. νεώτ., ἀνάμ. ὑπερθ. μονοφαγίστατος Ἰ.Αριστφ.Σφ.923], ὁ μόνος τρώγων, ἀνευ ἄλλων· Ἀμειφ.24 ἔρρ' ἑς κἀρακας μονοφαγε καὶ τοιχωρύχῃ, ΠΔ Μαρκ.4,27 ἐπεὶ τίνα τρόπον μονοφάγος τις ἄν τὸ ἥθος, καὶ γαστριμαργός· || κ. ὑπερθ. ὁ τὰ πάντα μόνος τρώγων· Ἀριστφ.Σφ.923 ὡς δυν' αὐτὸ πολὺ κινῶν ἀπάντων ἀνδρῶν μονοφαγίστατον· 2) κτ. πληθ. θρησκευτικαί τινες θιασοὶ τελοῦντες θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ δεκαεξὶ ἡμέραις καὶ τρώγοντες μετὰ σιωπῆς μόνου· Πλουτ. Ἡθ.30[D]· 3) νεώτ. ὁ τρώγων μόνον ἀπαξ τῆς ἡμέρας.

μονοφάγῳ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. τρώγων μόνος, ἀνευ ἄλλου· Ἀντιφάν.298 μονοφαγεῖς ἦδη τὶ καὶ βλάπτεις ἐμέ· 2) τρώγων μόνον ἀπαξ τῆς ἡμέρας, μονοσιτία· Εὐστ.Πον.128,74 ὁ εἰς κόρον μονοφαγῶν.

μονοφάλαγγια [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. νῆσι μόνη φάλαγγ· Ἀρρ.Ισκτ.28,6· 2) νεώτ. νοῦτ. σχηματισμός τῆς παλαιᾶς ναυτικῆς τακτικῆς, δηλῶν τὴν ἐπὶ μιάς στήλης καὶ κατὰ τὴν ἐγγυτάτην εἰς τὰ ἴστια φάρα τᾶξιν τῶν πλοίων.

μονοφανής-ους-ές μτγν., ἰων. μονοφανής ὁ μόνος αὐτὸς φωνιμένος, ὁ μόνος ὁρατός· Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ.423 μονοφανής λαμπτήρ.

μονόφαντος-ον ὁ μονοφανής βλλ. Ἦσ. «μόνη ἐν φανερώ, μὴ φαινομένη».

μονοφασικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, ὁ ἔχων μίαν μόνην φάσιν.

μονόφθαλμος (-η-όν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. μονόφθαλμος ὁ ἔχων ἓνα μόνον ὀφθαλμόν, ὅσον οὐ Κίρκωπερ· Λεξ.Ρητ.280,22 «μονόφθαλμος» ἔθνος τῶ ἀνθρώπων ἓνα ὀφθαλμὸν ἔχοντων· τοὺς γὰρ τὸν ἕτερον ἐκκοπένας ὀφθαλμὸν ἑτεραφθαλμους καλοῦσιν· Ἦρ.3,116 δεκας μονόφθαλμοι ἄνδρες ἴσταντο, Στράβ.2,1,9 τοὺς ἀστέμους καὶ ἄννηρες ἴσταντοῦντες μονοφθαλμοὺς τε καὶ μακροσκελεῖς· 2) ὁ τυφλὸς κατὰ τὸν ἕτερον τὸν ὀφθαλμόν, ὁ ἑτεροφθαλμος· Ἀπολλῶ.Ἐπιτ.2,8,3 περιτυγχάνουσι Ὁξύλλῳ τῷ Ἀνδραίμονος, ἐφ' ἴππου καθήμενῳ μονοφθαλμῳ, ΚΔ Μάρκ.9,47 καλὸν σοὶ ἐστὶ μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

μονόφθογγος-ον μον. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ συλλαβῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς φθόγγου, ὁπὸ ἐν φωνῆεν, ἀντίθ. δίφθογγος· Οἰόγγωστ.Καν.684 μονόφθογγος συλλαβή.

μονοφθόρου Ἦσ. «μονοφθόρος, δυνος».

μονοφιλής-ους-ές σχόλ. ὁ ἀγαπῶν, θέλων νὰ εἶναι μόνος φίλος· Σχόλ.Γαν.3,121.

μονοφύβια [αἱ] νεώτ. ἱατρ. οἱ μεμονωμένοι ἰδεοληπτικοὶ φόβοι, οἱ ἀπαντῶντες εἰς ἓν ἄιτον.

μονόφθορος-ον μτγν. ὁ βάσκων μόνος ἀνευ ἄλλου Ἦσ. «μόνος βωσκόμενος, βόσκων μόνος»· Γρηγ.Νοζ.3,984.

μονοφρονής [ἡ] νεώτ. χημ. ὁ μεθ' ἑνὸς μορίου μωρμυκικῷ ὀξέος ἐσθῆρ τῆς γλυκερίνης, ἐλαιωδὲς ὑγρὸν διαλυτὸν ἐν ὕδατι.

μονοφρούρος Ἦσ. «δυνος».

μονόφρουρος-ον ὁ φρουρῶν μόνος, ὁ μόνος φύλαξ, φρουρός· Ἀλαξ. Ἀγ.257 ὡς θέλει τὸδ' ἀγχιστον Ἄπιας γαίας μονόφρουρον ἔρακος.

μονόφρων-ουος-ον [φρῆν] ὁ ἔχων ἴδιον φρόνημα, ἴδιαν σκέψεις· Ἀίσχ. Ἀγ.757 δῖχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμι.

μονοφτέρη [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν νεφριδίου ἢ ἀρρενόπερις.

μονοφύης-ους-ές κ. νεώτ., ἰων. μονοφυῆς ὁ ἐκ μιάς φύλης, μονοστέλεχος, μονοκόμματος· Ἦρ.9,83 ἐφάνη δὲ καὶ γνάθος καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου, ἔχουσα ὀδόντας μονοφυῆας ἐξ ὁστέου πάντας· || κ. ἐπὶ τῶν σπλάγγνων, μοναδικός· Ἀριστλ.ΖΜ 667β,13 τὰ μὲν μονοφυῆ καθάπερ καρδιὰ καὶ ἡλεῖμάν, τὰ δὲ διφυῆ καθάπερ νεφροί, αὐτ.Ζ1 493α,19 τὸ μὲν διφυῆς λαγῶν, τὸ δὲ μονοφυῆς, τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἦσαν· || κ. συγκρ.· αὐτ.ΖΜ 673β,17 τὸ τὴν γὰρ ἦσαν τοῖς μὲν πολυσχιδῆς ἐστὶ τοῖς δὲ μονοφυῆστερον· || κ. ἐπὶ δένδρων, ὁ μονόρριζος, μονόκαυλος, μονοκόμματος· Θεόφρ.Φ1 2,6,9 ἐστὶ δὲ ὁ Φοινιξ ὡς μὲν ἐπὶ πλάως εἰπεῖν μονοστέλεχος καὶ μονοφυῆς, Δισκο. 4,114· 2) κ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων μίαν φύσιν, μορφήν, καταγωγήν, ἀντίθ. διφυῆς· Εὐστ.Πον.516,53 ὡς ἓνα καὶ μονοφυῆ ἀνθρώπων· 3) ἐπὶ ὄρατῳ, ὁ ἔχων μίαν κορυφήν, ὁ μονοκόρυφος· Στράβ.12,β,11 ὑπέριεταὶ δ' ἄλλο Διδυμὸν μονοφυῆς, ἱερὸν ἔχων τῆς Διδυμῆνης μητροῦς θεῶν· 4) νεώτ. βοτάν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων βλαστὸν ἀνευ κλάδων περατούμενον δι' ἐνὸς ἄνθους, ὅσον ἡ μήκων· 5) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὖς. μονοφυῆς γένος κοιλεντερωτῶν ἐκ τῶν μονοφυίδων.

μονοφυίδαι [οἱ] ζωολ. οἰκογέν. κοιλεντερωτῶν σιφωνοφόρων μεδουσοῶν.

μονοφυλλίτης [ὁ] νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων ζῶων ἐκ τῶν κυκλολοιδιῶν μαλακίων, εὐρεθέντων ἐν ἀπολιθώσει κ. ἐν Ἐλλάδι.

μονόφυλλος (-η-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον· Θεόφρ.Φ1 1,13,2· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων ἓν μόνον στέπαλον, ὁ μονοστέπαλος· 3) μτφ. ἐπὶ φράγματός τινος, ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον, ἓν μέρος οὐνοικητεῖον, ἀντίθ. δίφυλλος· μονόφυλλη πόρτα - παράθυρο· 4) ἐπὶ συνδόνος καὶ ἄ., ὁ ἔχων πλάτος ἀπέτελου μόνον ἐξ ἑνὸς φύλλου ὑφάσματος· μονόφυλλο σεντόνι.

μονόφυλλος-ον μτγν. ὁ ἐκ μιάς φυλλῆς, ἐξ ἑνὸς γένους, δμεικτός· Ὅππ Κυν.1,399 πολὺ φέριστα πάντων φύλα μένειν μονόφυλλα.

μονοφυσίτης [ὁ] μτγν., μον. κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. αἰρετικοὶ ἀναφανέντες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ οὐ αἱ ἀποδιδοῦντες τῷ Χριστῷ μίαν μόνον φύσιν, τὴν θεῖαν, ὑφ' ἣς ἀπερροφήθη μετὰ τὴν ἐνανθρωπίσιν καὶ ἡ ἀνθρωπίνη· πρθλ. μονοθεληταί· Ἀναστ. Σιν.41Α, Νικηφ.Πατρ.Ἐκκλ.Ἰστ.868 οἱ καὶ μονοφυσίται ἐκλήθησαν ἄτε δὴ μίαν φύσιν τοῦ λόγου καὶ τῆς σαρκὸς μετὰ τὴν ἄρρητον ἔνωσιν προσεδούσιν τε καὶ δογματίζοντες, Θεοφάν.508,20, Κεδρ.Γεωργ.2,7,11, -μονοφυσίται εἶναι ἐν Ἀρμενίᾳ, Αὐγύπτῳ, Ἀθῶσσιν, ἐν Παλαιστίνῃ κ. ἄ· πρθλ.Κόντ.ἐν Ἀθηνᾶ 1,88.

μονοφυσικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μονοφυσισμὸν ἢ τὸν μονοφυσίτην· μονοφυσικαὶ δοξασαί.

μονοφυσισμός [ὁ] νεώτ. κ. ἔσφ.συγκ. μονοφυσισμός ἡ δοξασαία τῶν μονοφυσιτῶν, ἡ παραδεχομένη μίαν ἐν Χριστῷ φύσιν, τὴν θεῖαν, ὑφ' ἣς ἀπερροφήθη καὶ ἡ ἀνθρωπίνη.

μονοφυτλία [ἡ] δημ. ὁλόπλευρος βολή ἢ ὁμοβροντία πυροβόλων.

μονοφωνία [ἡ] νεώτ. ὄσμα διὰ μιάς καὶ μάνης φωνῆς ἐκτελούμενον καὶ ἀνευ συνοδείας.

μονοφωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μίαν μόνην φωνήν, ὁ διὰ μιάς φωνῆς φασαλόμενος· μονοφωνικὴ μουσικὴ ἢ μουσικὴ ἄσματος ἡ ἐκτελούμενη ὑπὸ μιάς φωνῆς ἢ καὶ ὑπὸ πλείων ἐν ταυτοφωνίᾳ ἀνευ συνοδείας.

μονόφωνος (-η-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν κωφαλάκων, ὁ ἔχων, ὁ ἀναδιδῶν μίαν μόνην φωνήν· Ἰνν.Σαρκ.18· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φασμάτων

ή χορών, ό όπό μιάς μόνον φωνής ή διά ταυτοφω-
νίας έκτελούμενος, όσον τά ναϊστικά μουρολόγια
κ. γενικ. τά Δημοτικά τραγούδια.
μονοφώνη-έω μγν. έχω, άναδιδω μίαν μό-
νυ φωνήν, είμαι μονόφωνος : Καϊσάρ.869.

μονόχειρ-ρος (ό,ή) μγν. κ. νεώτ. ό έχων μίαν
μόνον χείρα, ό στεροόμενος τής έτέρας τών χει-
ρών, ό έτερόχειρ, μονοχειρός : Νικόμ.Γερ. Άριθμ.1,15.
μονοχειράρι έπιρρ. δημ. διά τής μιάς μόνον
χειρός, με τό ένα χέρι : Πολύτ. Έκλ.Τρογ.119,15.
μονοχειράρι τό 'πιασε κί όπισω του τό ρίχτει.

μονόχηλας-ον κ. νεώτ., δωρ. μονόχηλος επί
ζώων, ό έχων μίαν μόνον χηλήν, ό έχων τήν χηλήν
μονοφυή, μη έσχισημένη : Εύρ.ΙΑ 225 μονάχαλα
δ' όπά σφυρά ποικιλοδέρμονας. - ζώφα μονόχηλα.
μονοχίτων-ωνος (ό,ή) ό φορών μόνον τόν χι-
τώνα : Πυθαί.ό, Άριστλ. Άθ.25,3 ό δ' Επιάτης . .
καθίξει μόνοχίτων επί τόν βιωμόν, Πολύδ.14,11,2
εϊκόνας πολλάς . . μονοχίτωνας καί βυτόν έχού-
σας έν τείς χείραϊν, Διδό.Σ 17,35 αϊ πρότερον
γυμνόν μέρος του σώματος οθδέ φαίνουσαι,
τότε μονοχίτωνες . . εξεπλήδων, Πλούτ.Σόλλ.25,
Λοικ.Κρόν.11 κατά τήν ώραν μονοχίτων' 2) ό
έχων έν μόνον επικάλυμμα, είδ. επί τών φλεβών :
'Ανώ.Λουδ.28,29, Γαλ.2,816.

μονοχίτωνία (ή) μγν. τό φορεϊν μόνον τόν χι-
τώνα : Έφραίμ Σάρ.3,425P.

μονοχίτων-έω μονοχίτωνη μν. μονοχίτων είμι,
φορώ μόνον τόν χιτώνα : Θεόδ. Άθουκ. μονοχίτω-
νελν κλευσθείς.

μονόχωνος-η-ο δημ. κ. μονόχωνος ό όσιελ
μόνον τήν ίδια πνοήν αύτοϋ, μόνο τά χνότα του
άνεχόμενος, δθ. ό άκονώνητος, ό μισάνθρωπος,
ό άσυμβίβαστος, ό θέλων νά ζή μόνος.

μονοχορδίζω μγν. μετρά τό διαστήματα διά
του μονοχορδου βλ. : Άριστεϊδ.Κ.3,116 Πυθαγό-
ραν φασι μονοχορδίζειν τοίς έταίροις παραίνεσαι.
μονοχορδιον (τό) μsn. μουσικόν όργανον
έχων μίαν μόνον χορδήν : Νικ.Χων. είς Άνδρόν.2
μονοχορδιον λαβών θρνεινται μέλος.

μονόχορδον (τό) μγν. όργανον έχον μίαν χορ-
δήν έν χρ. π. τοίς θεωρητικώϊς μουσικώϊς, άποδι-
δόμενον δέ είς τόν Πυθαγόραν καί χρησιμόνον διά
τόν καθορισμόν τών μαθηματικών σχέσεων τών
μουσικών ήχων, μουσικός κανών : Πολυδ.4,6θ,
Νικόμ.Γερ. Άρμον.4, 'Ιάμβλ.Πυθ.26,119.

μονόχορδω-ον μγν. κ. νεώτ. ό έχων μίαν μόνον
χορδήν : Πτολ. Άρμ.1,8, - μονόχορδων όργανων'
|| τό ούδ, μονόχορδον ώς ούσα. βλλ.* 2) νεώτ.
μψ. ό μονότονος.

μονοχρηστία (ή) μsn. ή μία μόνον, άπλή χρή-
σις : Ευστ.1239 τό πολυχρησταν όργανων είς μo-
νοχρησταν τινά περιεστήσασα.

μονόχροιος-ον μγν., έφ. άνάγν. του μονό-
χρους βλλ. : Ξενοκρ.28,469.

μονοχρονής έπιρρ. δημ., όγρ. -ίς είς διάστημα
ένός μόνου χρόνου, έντός ένός έτους : Πλούσιε
- κάρπισσε μονοχρονής.

μονόχρονος-ον μγν. ό κατέχων έν τή προσω-
δία μίαν χρονικήν μονάδα, ό αποτελούμενος έξ
ένός χρόνου : Άρκαδ.139,20 μονόχρονος λέξειε,
Σχόδ.Διον.Όρ.142H' 2) ό έχων μίαν μόνον πο-
σότητα, μίαν βραχείαν συλλαβήν, άντίθ. δίχρονος
βλλ. : Λογγίν.Προλ.110, Σχόδ.Διον.Όρ.127H' 3) ό
όλιγοχρόνιος, ό πρόσκαιρος : Άριστιπ.π.Άθην.
12,544A τήν ευδαιμονίαν βεβήλησθαι καί μονό-
χρονον αύτήν είναϊ.

μονοχρονω-έω είδ. έν τή προσωδία, κατέχω
μίαν μόνον χρονικήν μονάδα : Αθ 1150.

μονόχρους-ουκ κ. άσυνηρ. -οος-οον ούδ. ηληθ.
μονόχροσα, γεν. -έωω, ό έχων έν μόνον χρώμα,
μόνochromeos : Άριστλ.Ζ 558a,26 τό δέ ψών, ώσπερ

τών ήχών, μονόχρουσ έστί, αύτ.489b,15 μαλα-
κόδεσμα καί μονόχροσα, Θεόδρ.Φ11,113,1.

μονοχρώματος-ου (ν) κ. δημ., θηλ. -η ό μονό-
χρους, ό μονόχρωμος βλλ. : Δίφιλ.Σ π. Άθην.3,90D
οί μόν άρρενες αύτών βαδούτοί είσι καί ού μο-
νοχρώματος, Διοσκ.2,61' || κ. επί ζωγραφημά-
των : Πάν.Φ1 35,15.

μονοχρωμία (ή) νεώτ. ή ιδιότης του μονοχρώ-
μου, τό έχειν μόνον έν χρώμα καί στερεϊσμά
πάντα έν δέλλων.

μονόχρωμος-ον κ. νεώτ., δημ., θηλ. -η ό μo-
νόχρους, ό μονοχρώματος, ό έχων μόνον έν χρώ-
μα : Άριστλ.ΖΓ 755a,4.

μονόχρους-ατος-ων ό μονόχρους βλλ. : Άριστλ.
ΖΓ 749a,25.

μονόχρους-ον κ. νεώτ. επί πεσσών έν άβα-
κίω, ό άπομετρονόμενος : Γλωσσ.* 2) τό ούδ.
μονόχρουσ ώς ούσα, έν πάπ. μέτρον είλου έν
χρ. π. Αιγυπτίωϊς 3) νεώτ. ό έχων ένα μόνον
χρόνον ή ό εξ ένός μόνου χώρου άποτελούμενος,
συνήθ. βοταν. επί φοβητικών άποτελουμένων έκ
μιάς μόνου κοιλότητος.

μονοφήγιος-ον νεώτ. επί άριθμοϋ, ό έχων έν
μόνον φηγιόν, άντίθ. δίφηγιος, τριφήγιος κλπ.
κ. πολυφήγιος.

μονόφηφος-ον, δωρ. μονόφθερος ό έχων μίαν
μόνον φήφον, ό εξ αύτου άποφαινόμενος, ό μόν-
ος του άποφασίζων καί πράττων τι : Πινδ.Ν 10,6
ούδ' Υπερνήστρα παρεπληγάθη, μονόφθερος έν
κουλάφ κατασχόισα έίφος ίουδέ ή Υπερνήστρα
παρεξέκλινε τής ευθείας όδοϋ, ότε δι' άνεξαρτή-
του άποφασείε έκράτησε τό έίφος έν τή κολεφί'
κ. επί του Διός : Αισχ.ΐκ.373 μονοφήγοισι νεωσείσ.

μονόφωρος-ον μγν. ό λαμβάνων χρώμα, ό γι-
νόμενος έντός διαστήματος μιάς ώρας, ό διαρ-
κων μίαν ώραν έν Πάπ. εύρηται έν έπιρρ. χρ. :
άγνιν (τινάς) μονόφωρος.

μονόρρειον τρήμα (τό) νεώτ. άνατομ. τό ψο-
είδές στόμιον, δι' οϋ συγκοινωνεί ή πλαγία μετά
τής μέσης κοιλίας του έγκεφαλάου.

μονοτέρα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής
οίκου. τών άροσειών.

μοντανία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών έκ τών
πρασινάων.

μοντανισμός (ό) αίρεσις άναφανείσα κατά τό
δευτερον ήμισυ του 2ου μ.λ. αιώνος καί άποδελ-
πούσα κυρίως είς τήν διάρθωσιν δλην του
πρακτικού βίου τής έκκλησίας, δν ό Μοντανός
καί οί όπαδοί του έθεώρουν διεφθαρμένον.

μοντανιστής (ό) ό όπαδός του Μοντανού, ό
άνήκων είς τών μοντανισμών βλλ.

μοντάλο (τό) [ιταλ.] νεώτ. κ. δημ. τό πρόσωπον
ή πρόγμα, όπερ ό καλλιτέχνης χρησιμοποίησε
επί πρότυπον' || τό ώς υπόδειγμα κατασκευαζόμε-
νος καί προτιθέμενος είδος νεωτερισμού' || τό έφε-
ρεμά τής είναϊ μοντάλο του καλυτέρου οίκου
τών Παρισίων || μψ. τό πρόσωπον ή πρόγμα,
όπερ άπομεινείται τής ή θέλει νά του όμοιάση :
πάρε τον γιά μοντάλο.

μοντεράτο (τό) [ιταλ.] δημ. έν τή μουσική,
μετρία ρυθμική άγωγή.

μοντερνίζω δημ. άκολουθώ τήν μόδον, νεωτερίζω,
μοντερνισμός (ό) νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. μοδερ-
νισμός τό νά είναί τις άνήλικος καί νά άκο-
λουθί πιστώδ τών συμυόν, τήν μόδον ή τούς δια-
φόρους νεωτερισμούς, πορακολούθησις καί άπο-
δοχή τών νεωτερισμών.

μοντέρνος-α-ο νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. μοδάρνος
ό άκολουθών πιστώδ τών συμυόν, τήν μόδον, ό
σύμφωνος με τήν μόδον : μοντέρνος άνθρώπος,
- μοντέρνο σαλόνι - φόρεμα' || γεν. ό νεωτερι-
στικός : μοντέρνα τέχνη, - μοντέρνα ήθη.

μονυτία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών εκ των πορτοκαλακιδών.

μονυτία βαθυγία (ή) νεώτ. γεωλ. ή αρχαιότερα των τριών βαθυιδών, εις ός υποδιαιρείται ή παλαιολιθικός υποδιάρθρωσις της τριτογενούς διαπλάσεως του καινοζωικού θέρουςματος στρωμάτων του φλοιού της γης.

μονυτάλος (ή) νεωτ. κ. μονυελον (ή) μονή ύελος, φακός στραγγύλος προσαρμυζόμενος άνευ ούθενός έξαρτήματος εις τον έτερον των όφθαλμών, ά. μονόκλ.

μονυά-άω (μόνος) κ. νεωτ., έπ. κ. Ιων. **μονυάω**, κάμνω ή να μείνω μόνον, άποχωρίζω ή άπ' άλλου, άπομονώνω : 'Οδ.Π.117 ώδε γάρ ήμετέστην γενεήν μόνυασε Κρονίων, Πολύδ.5,16.10 έδοξαν μέν... μόνυασαντες τον Φίλιππον ποιήσιν ό,τι άν αυτοίς δοκῆ' || το παθ. έπ. της φυξής, άποχωρίζομαι του σώματος : Διογ.Οικ.36' 2) άπομονά, άφήνω, έγκαταλείνω μόνον : Έπιγρ. έν ΑΓ 9,451 σός μέν πόσις κακαεργός ένί ήλιγγυί βαθείη μόνυασας βαρύ πότμον έμην έπέκασε' 3) το παθ. έγκαταλείπομαι ή καθίσταμαι μόνος : 'Ιλλ.470 έν Τρώεσσι μόνυθεις, 'Οδ.Ο.386 μόνυθεντα παρ όισιν ή παρά βουσι, 'Ηρ.8,123 οι μέν δή έμουνούντο (άπεμονώνοντο), Αισχ.Ικ.749 γυνή μόνυθείσ' ούδέν' || κ. έπ. ζώων άπομονωμένον υπό θηρευτών : Ξεν.Κυν.9,9 ούκ εύάλωτοι εσιν εάν μή τις εύθύς διασκεδάση αυτάς άπ' άλλήλων, ώστε μόνυθηναι τινα αυτάων' || κ. μέσ. : 'Αριστ.Ζ.1578b,33 έκαστος μόνυμένος βόθρους όρύπτει' || αυγμ. μτ. γενικ. προσ. : 'Ηρ.1,102 τότε δή ήσαν μεμονωμένοι μέν συμμάχων (έγκαταλειμμένοι υπό των συμμάχων), Εύρ.'Αλκ.296 καύκ άν μόνυθεις σής δάμαρτος έστανεσ' || όμ. κ. μτ. γενικ. πρόγμ. : Πλάτ.Νόμ.710β μόνυμένος των αγαθών (χωρίζόμενος από...), Διοδ.Σ.19,43 μεμονωμένοι της των Ιππώνυ βοθειαις (έπτερομένοι της βοθειαις των Ιππώνυ) || κ. μτ. έπιπροθ. διορισμ. : Εύρ.ΙΑ.669 μόνυθείσ' από πατρός και μητέρος, Πλάτ.'Αζ.70D μόνυθεις εκ της πόσε της ειρικής (χωρίζεις εκ... τ.έ. άπολυθείς, έλευθερωθείς) 4) νεωτ. φασ. άποχωρίζω από της μετ' άλλου έπικοινωνίας, Ιδ. έπί ήλεκτρικού ρεύματος, θερμότητας ή ήχου, περιβάλλω ή δι' ύλης έμποδίζούσης την διόδον, ώστε να διακοπῆται ή έπικοινωνία' 3) νεωτ. ή μτχ. μεμονωμένος-η-ον ό μόνος ό άνευ έτέρου, ό μοναδικός : μεμονωμένα περιπτώσεις, -μεμονωμένος παραδείγμα - κρούσμα' 4) ρημ.α.π. μόνυσις, μονωτήρ, μονωτής, μόνωμα.

μονυάξ-ουξ-ες ό μεμονωμένος, ό μόνος : 'Αριστ.όπ.171.

μονυάξια (ή) (μονωάξ) κ. νεωτ. όσμα άδόμενον ύφ' ένος μόνον, κτ. όντιθ. προς το όσμα του χορού, δημ. σόλο : 'Αριστ.φ.Βάτρ.846 Κριτικιάς μέν συλλέγων μόνυάξια, Πλάτ.Νόμ.769D μουσιική δε έτέρους μέν τους περι μόνυάξια τε και μιμητική, των δε περι χορωδίων άλλουσ' 2) νεωτ. το άδειν υπό χορού έν τσούφωμω' 3) μτγν. θρηγος μονωδικός : 'Ιμερ.Λόγ.23.1 μόνυάξια εις τον υλον αύτου Ρουφίνον.

μονυάξικός-ή-όν σχόλ. ό άνήνων ή άναφερόμενος ό άρμυζων εις μόνυάξια βλλ. : Σχόλ. 'Αριστ.φ. Βάτρ.974 μόνυάξιας δε, γυμνάσματα μόνυάξικα. **μονυάξια** (ή) μτγν. κ. μαν. ύποκορ. του μόνυάξια βλλ. : Διομ.492Κ.

μονυάξος-όν μσν. κ. νεωτ. ό άδων, ό φάλλων μόνος, ό έν τῷ όσματι ύπ' ούθενός συνοδευόμενος, ό ούχι έν χορῷ φάλλων, ό σολίστας : Τζέτζ. εις Λυκόφρ.1,249 εις έπιθαλαμιογράφον, τς μόνυάξον' 2) μσν. έπί ποιητών, ό διαπραγματευόμενος την ύπόθεσιν έργου τινός μονο-

προσώπως' αύτ.26) ερονωδοί δε ποιηται λέγονται οι μονοπροσώπως γεγραφότες έπιταφίους ώδός, καταχρηστικώς δε και οι μονοπροσώπως όλην την ύπόθεσιν άφηγούμενοι.

μονυάξιος-έω κ. νεωτ. άώω μόνυάξια βλλ., φάλλω μόνος, ύπ' ούθενός συνοδευόμενος έν τῷ όσματι : 'Αριστ.φ.Ειρ.1012 ειτα μόνυάξια έκ Μηθειαις' || κ. μτ. αйт. : Κρατιν.ΙΟD βούλαι μόνυάξισίμων αύτοίς έν γέ τι, Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.1 την Εύριπίδου 'Ανδρομέδαν έμονυάξια και την του Περσέως ρήσιν.

μονυάξιος έπίγρ. μσν. δίληνη μόνυάξια, ώς ό μόνυάξος βλλ. : Τζέτζ. εις Λυκόφρ.1,268 ός άγγελος μόνυάξος και μονοπροσώπος τῷ Πριάμῳ κατά λεπτόν το λαληθέν τῆ Κασάνδρα πάν άφηγείται λέγων αύτῷ.

μόνωμα-ατος (ή) (μόνω) μαν. μόνυσις βλλ. : Καλλιμ.Χρυσ.2007.

μόνωμμος-ον (μόνος, όνομα) μτγν. κ. νεωτ. ό έχων έν μόνον όνομα : 'Επιφάν.2,12C έκαστον των όνομάτων μόνυμνον μ' ήχον δ'ευτερώσιν' και γάρ ό πατήρ, και ούκ έχει άντιπαράθετον' || νεωτ. συνεκθ. ό όμοιότηπος, ό όμοιόμορφος 2) νεωτ. το ούθ. μόνυμνον ώς οσια. άλυθερική παράστασις, έν ή δέν σηματούται πρόσθεσις ή άφαιρέσις : πρόσθεσις - άφαιρέσις μόνυμνωμν' 3) νεωτ. αυταγμ. δικ. μόνυμνον σύστημα έκείνου καθ' ό, έπί βουλευτικών έκλογών, το κράτος διαίρεται εις ή εκλογικώς περιφερέας τας μεταξύ των, εις έκάστην των οποίων εκλέγεται εις κ.μ. άντιπροσώπος' προλ. στενή έκλογική περιφέρεια.

μόνωμμος έπίγρ. μτγν. ένί όνόματι, με έν όνομα : 'Επιφάν.13Α.

μόνωμυξ-υχος (ή) μον. δ. τ. του μόνυμυχος βλλ. : Γεωμ.16,1,12.

μόνωμυξος-ον (μόνος, όνομα) μτγν., μαν. κ. νεωτ. έπί των όπλων των ζώων, Ιδ. των Ιππων, ό έχων ένα μόνον όνομα, ό μονόηχος, ό μόνυξ : Φιλ.2, 353, Γολ.18(1),359, Γεωμ.16,1,12 των Ιππων και σχεζόν πάντων των μόνυμυξους τας όπλάς έχόντων Ιδ. τ. μόνυμυξας.

μόνωπος-ον μτγν. ό μόνωφ βλλ. : Καλλι.ά.π. 'Αριστ.φ.Σχόλ.'Ορν.873 τῆ και λίπουρα και μόνωπα θυεταί.

μόνωρις έπίγρ. δημ. εύθύς : Κορ. Ατ.4Α,330.

μόνωρφος-ον μαν. κ. νεωτ. ό έχων ένα μόνον όροφον ή άροφήν, έν δάπεδον κατοικίας, ό άποτελούμενος από έν πάτωμα, ό μονόπατος : Εύστ.Πων.183,9(και ώς.τι μόνωροφον λογισθήσεται σήκηνωμα.

μόνωξ έπίγρ. μόνον βλλ.

μόνωσις-έως (ή) (μονωή) κ. μσν. κ. νεωτ. ή πράξις και το άποτέλεσμα του μόνω, τῷ να είναι τις μόνος, άπομόνωσις, μοναξία : Πλάτ.Τιμ.31B ινα.τόδε κατά των μόνων ηθιον εν ή τῷ παντελει ζῶω, Φιλ.1,559, Βί.'Αλεξ.208 εκέλευσε ταχίστα μόνωσιν προσγενέσθαι' || μτγν. άπομόνωσις, άποχωσις, μετά έμπροθ. προσδιορισμού : Πλούτ. Όεμ.10 την άπ' αύτου μόνωσιν ενάλασθαι τῷ θαλάττῃ' 2) νεωτ. ειθ. ή άπομόνωσις τινος ζῆ μωπακίων ούσιων ούτως, ώστε να παρεμνοδίζηται ή διάχυσις ή διασπυή τούτου : μόνωσις ήλεκτρική - ήχητική - θερμική - υδραυλική, - δέν έχει γίνει μόνωσις των άγωγών, - φέρει μόνωσιν έκ θροσπέτρικα.

μονωτήξ-ήτος (ή) νεωτ. όργανον προς άπομόνωσιν των ήλεκτρικών άγωγών ή συσκευών άπ' άλλήλων ή όπδ της γης προς άποφυγή διαχύσεως του ρεύματος έξ επαφής προς την γην ή άλλα όσματα.

μονωτήξ (ή), θηλ. μόνωτις βλλ., ό μεμονωμένος, ό μόνηρος : 'Αριστ.1(1)Νικ.1099b,4, Αημήτρ.144 όσφ

γάρ ούγίτης και μονωτής εμψι και φιλομουθέ-
ρος γένους. || βίος μονωτής μονήρης, μοναχι-
κός βίος: 'Αριστλ. Ηθικ. 1097b,9, Μάζ. Τύρ. 21,7.

μονωτής (ὁ) (μονά) νεώτ. μονωτήρ βλ.φ.
μονωτή ἑπίρρ. μεμονωμένος: Ὀψα. Στεφ. ἐν λ.

μονωταί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. σκωλήκων τοῦ
ἀθροίσματος τῶν πλατελιγίνθων.

μονωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεμονωμένος,
ὁ μονήρης: Φιλ. 454 Α. μονωτικός καθ' ἀναρὰς
βίος αὐτ. 150 μονωτικά ζῶα. 2) νεώτ. ὁ ἀπο-
μονῶν, ὁ ἀποχωρίζων τι ἀπ' ἄλλων || φυσ. ὁ
ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα τοῦ ἀπομονοῦν, ὁ
κατὰλληλος πρὸς μόνων, ὁ δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται
μόνωσις: μονωτικαὶ οὐσάαι - ὕλαι.

μονωτίς-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ μονωτῆς βλ. λ.: 'Αριστλ.
1. 625b,9 φωνὴ μονωτίς και ἴδιος γίνεταί.

μόνωτος-ον μτγν. ὁ μονοῦστος βλ. λ.: Πολ. π.
'Αθην. II, 484C ἐν τῇ δεξιᾷ κώωνα μόνωτον βα-
θδωτῶν κρατῶν. 2) τὸ ζῶον μόνωτος βλ. λ.:
'Αντγ. Καρ. 58 τὸν μόνωτον γίνεσθαι φασιν ἐν
Παιονίᾳ. 3) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς
οἰκογ. τῶν μονωτιδῶν.

μόνωψ-ώπος (ὁ) μτγν. κ. μον. ὁ μόνωπος βλ. λ.:
Αἰλ. 21,7,3, ΚΜανασσ. Ἐρωτ. 2,73 ζῶον ἐστι Παι-
ονικόν, κλησὶς τῷ ζῳῳ μόνωψ. 2) μτγν. ἐπι-
δεσμος δι' ἓνα ὀρθολογόν: 'Ηλιόδ. π. Ὀρειδ. 48,41.

μόνωψ-ώπος (ὁ, ἡ) ἰων. μουνῳψ ὁ ἔχων ἓνα ὀ-
ρθολογόν, ὁ μονοφθοκός, ὁ μονόστος, ἐπὶ τῶν
Κυκλάδων: Εὐρ. Κύκλ. 21 ἴν' οἱ μόνωψες ποντοῦ
παίδες θεοῦ Κύκλωπ' οἰκοῦσι || κ. ἐπὶ τῶν
'Αριστοφάνων: Αἰσχ. Πρ. 804 τὸν τε μόνωπα στρα-
τῶν 'Αριστοφάνων ἱπποδάμονα.

μόρα (ἡ) (μείρομαι, ἐμμορῶ) κ. δημ. τάγμα στρα-
τιωτικόν ἐν Σπάρτῃ εἰς ὃ καταγράφοντο πάντες
οἱ στρατεύσιμοι τῆς ἡλικίας Σπαρτιάται (αἱ μόραι
κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐξ ἑ: Σεν. Ἐλλ. 2,431 τῶν Λακε-
δαιμονίων δύο μόρας, Ἐφορ. 210J, 'Αριστλ. ἀπ.
540. 2) δημ. δυσφορία κατὰ τὸν ὕπνον, ἐφίλατ-
της, βρογχίτης πρὸλ. μόρα. 3) δημ. εἶδος τι
παιγνίου ἱταλικοῦ παιζόμενου ὑπὸ δύο διὰ προτά-
σεως τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς χειρὸς και εἰς ὃ
κερδίζει ὁ ἐπιτυχὼν ν' ἀπαγγεῖλι τὸν ἀριθμὸν τῶν
προτεταμένων δακτύλων.

μοράδια (ἡ) νεώτ. κ. δημ., ναυτ. ἐκλεκτὴ βαφή,
χρωμὰ ἐξαιρετοῦ ὄντογος πρὸς χρωματισμὸν τῶν
μεταλλικῶν ὑφάλων τῶν πλοίων.

μοραδίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. πυριτικὸν ὄρυκτὸν
ἄλλος ἀνήκων εἰς τὴν ὁμάδα τῶν λεπτοχωριτῶν.

μοραγιόντος γενικ. μτγ. ἀρσ. ἀντὶ μοραγιόντος,
τὴν μόραν ἄγοντος, ἀδηγούντος: Ἐπιγρ. μορα-
γιόντος τοῦ δεῖνα.

μοράζομαι συντίθεμαι, ἀποτελοῦμαι: Τίμ. Λοκρ.
95Α στερεὸς δὲ ὄν ... γὰς μεμράζομαι πύρας
τε και τῶν μεταξὺ ἀέρος και ὕδατος.

μοραϊα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογεν. τῶν ἱριδοειδῶν.

μοργανατικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ γάμων, ὁ με-
ταξὺ ἀνδρῶν ἐξ ἡγεμονικοῦ οἴκου και γυναικῶς
ἰδιωτικοῦ γένους, καθ' ὃν ἡ οὐζύγος και τὰ
τέκνα δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὀνόματος
καὶ τῶν τίτλων τοῦ συζύγου ἢ πατρὸς ὁ βασι-
λεὺς ἐπέλεσε μοργανατικὸν γάμον, - μοργανα-
τικὴ σύζυγος, - μοργανατικὸν τέκνον.

μοργανατικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μορ-
γανατικὸν βλ. λ.

μοργανισμός (ὁ) νεώτ. θεωρικὰ και νόμιμα ἐπὶ
τῶν φαινόμενων τῆς κληρονομικότητας τοῦ Ἄμε-
ρικανοῦ βιολόγου Μόργκαν, καθ' ὃν εἰς ὁ κληρο-
νομικὸ παράγοντες ἢ αἱ γῶνοι ὄναι ἐντετοπισμέ-
νοι ἐπὶ τῶν χρωματοσωμάτων τοῦ πυρήνα.

μοργανίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀνή-
κων εἰς τὸ εἶδος τῆς εὐγενούς Βηρύλλου.

μοργάρι δημ. ἀργυροπαιῶν: Κορ. Ἄτ. 4Α, 330.
μοργάται Ἦσ. ἐπαρωπταῖ.

μοργάδος μτγν. μεταφῶρα δράγματα δι' ἀμά-
ξης κεκαλυμμένης διὸ δικτυωτὸ περιφραγμῶτος
κολομένου μόργου: Πολυδ. 7, 11ὸ ἠμοργεύειν, τὸ
δράγματα εἶν' αὐτῷ (τῷ μόργῳ) φέρειν.

μοργή Πολυδ. 7, 151 ἐπὶ μέρος τῶν γεωργῶν.

μοργία (ἡ) Ἦσ. κλαμαργία.

μοργιοντῶ Ἦσ. μέτρον γῆς, ὃ ἐστι πλέθρον.
2) αὐτ. εἶδος ἀμπελοῦ.

μοργγυμι μτγν. μ. μέσ. ἀόρ. α' μόρξαντο κ. μτγ.
μορξάμενοι, ὁμῶργυμι βλ. λ.: Κόιντ. 4, 270 χερσὶν
ἀδην μόρξαντο κατασεσῶμενοι περ ἰδρωτά, αὐτ.
374 μορξάμενοι σπάγγοισι μέτωπα.

μοργός (ὁ) μτγν. περίφραγμα ὑπὲρ ἀμαζῶν δι-
κτυωτῶν, ἐν χρ. ὄπως προφυλάττῃ τὰ μεταφερό-
μενα δράγματα, ἴσα μὴ πηκτῶσιν ἐκ τῆς θερμῆς
Πολυδ. 7, 116. 2) Ἦσ. ακούτιον τεύχος ἀγγελοῦ
ἐκ δερμάτος βοδῆς.

μοργυίων Ἦσ. εσπαργάνωνα.

μοργυλλῆ Ἦσ. ἐκρονυλλεῖα.

μορδέλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κο-
λεοπτέρων ἐκ τῶν μορδέλλιδῶν.

μορδέλλιδος (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. κολεοπτέρ-
ων ἑτερομερῶν κανθάρων.

μορέα (ἡ) μῆροσι μτγν. κ. νεώτ., ἐπ. μορέη τὸ
δένδρον μορέα ἢ μέλινο ἢ συκαμινέα, μουριά:
Νικ. Ἀλεξ. 69 μορέες ἀπὸ ῥίζια φοινικαέσεως,
Γαλ. II, 631 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογεν. τῶν μορκεοειδῶν ἢ μορκειδῶν.

μορνεοσίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν βειί-
κὸν ἄλλος τοῦ κικέλου ἑυδρῶν.

μορνεοσίτῃ (τῇ) νεώτ. βοταν. οἰκογ. φυτῶν τοῦ
ἀθροίσματος τῶν δικτυλοθάδων.

μορσέα (ἡ) παλαιὸς λαϊκὸς ἐνόησιμος χορδῶς
μετὰ μουσικῆς και ἀσματος, οὗ ὁ ρυθμὸς ἴσο
τριμερῆς ἐναλλασσόμενος συχνάκις μετὰ τὸν διμερῆ:
'Ερωφ. Ἰντερμ. 3, 120 παίζουσι τῇ μορσέα.

μορσών-ώνος (ὁ) νεώτ. τόπος ἐνθα ὑπάρχουν
πολλὰ μορσέα, φυτεῖα μορσῶν.

μορση-ατος (ἡ) ζῳομα, ἀπόζωυμα Ὀψα. Στεφ. ἐν λ.
μορία (ἡ) (ἡ), συνήθ. κτ. πληθ. μοριαί μετὰ ἢ ὄνευ
τοῦ ἐλαίου) αἱ μοριαί ἐλαίου, οἱ ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ:
'Αριστοφ. Νεφ. 1005 εἰς Ἀκαδημείαν κσιτῶν ὑπὸ
ταῖς μοριαῖς ἀποθρᾶξει, Ἀναξάνδρ. 19, 'Αριστλ.
'Αθ. 60,2 γεν. ἐπὶ πάσης ἐλαίας φουρμένης ἐντὸς
τῶν οἰκῶν ἢ τῶν περιθόλων τῶν ναῶν, κτ. ἀνήθ.
πρὸς τὰς ἰδιωτικὰς: Λυσ. 7,7 οὐ θαυμαστὸν δ'
εἰ τότε τὰς μοριας ἐξέκοπον, ἐν ἧσ' οὐδὲ τὰ
ἡμέτερ' αὐτῶν φυλάττειν ἡδυπάτων κ. καθ'
ἐν. αὐτ. 26 τὴν μοριαν ἦν οὐχ οἶόν τ' ἦν λα-
θεῖν ἐξορῶντα (π. Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐν ποικιλίας
ἐρμηνείῳ).

μορία (ἡ) (2) μτγν., ἐπ. μορη μορία βλ. λ. Παλλδ.
ΑΠ II, 305 τέκνον ἀναίδεις, - θέρμα μορης.

μοριακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὰ μόρια τῶν σωμάτων: μοριακὴ θεωρία
ἢ θεωρία καθ' ἣν ἐλάχιστα συστατικὰ τῆς ὕλης
ἐνεργεῖ τὰ μόρια ἐμφυχοῦμενο ὑπὸ κινήτικῆς τινος
ἐπιρροῆς: || μοριακὴ ἔλξις ἢ ἔλξις τῶν μορίων
πρὸς ἄλληλα: || μοριακὸν βάρος ὁ λόγος, τὸ
πῆλκον τῆς διαπρέσεως τοῦ βάρους ἐνὸς μορίου
σώματος τινος πρὸς τὸ βάρος ἐνὸς ἀτόμου
ὑδρογόνου: || μοριακὸ ἀνηγνῆσι τὰ μόρια
ιοῦ σιδήρου εἰς τὰ ὄμοια ἀποδιδοῖται στοιχειώ-
δης ἀνηγνῆσι ἰδιότης.

μοριασμός (ὁ) μτγν. ἢ εἰς μόρια ἴσο εἰς μέρη,
εἰς τμήματα, εἰς κλάσματα, διαίρεσις, κατὰ τῆς
ἀκέραιου ἀριθμοῦ: Πτολ. Μαθ. II, 926C καθάλου
μένιοι χρῆσόμεθα ταῖς τῶν ἀριθμῶν ἐφόδοις
κατὰ τὸν τῆς ἐξηκαντάδος τρόπον διὸ τὸ δύσ-
χρηστὸν τῶν μοριασμῶν.

μοριαστικά (τὸ) σχόλ. τίλος πραγματείας ἐπι κλασμάτων ὑπὸ τοῦ Διοφάντου: Σχόλ. Ἰαμβλ. Νικ. Ἀριθ. 127P.

μοριγγή (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν μοριγοειδῶν.

μοριόεις Ἦσ. ἐμάντιες.

μοριόεις-ον σχόλ. γένος τοῦ μοριόεις βλλ.: Σχόλ. Νικ. Ἀλεξ. 134. 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὖδ. μοριόιον ὡς οὖς. ἐν τῶν πρώτων σταθίων τοῦ δισπλάσεως τοῦ εὐβρίου, καθ' ὃ τὰ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν κυτταρικά μέρη αὐταῦ παρουσιάζουν ὄψιν μόρου, ἄ. μόρον.

μοριός Ἦσ. ἐμερίται, κοινωνοίς.

μορικανθία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν σταυρανθῶν.

μορικός-η-ο δημ. ὁ ἔχων χρῶμα ἰώδες ἰόχρως, μενεξεδύς.

μορικός-ον ποι. τ. τοῦ μόρσιμος βλλ.: Ἰλ.Υ 302 μόριμον δέ οἱ ἐστ' ἀλέσσαι, Πινδ. Ο 2,42 ξε οὐ περ ἔκτεινε Λῆον μόρσιμος υἷος, Αἰσχ. Χο. 36) μόριμον λάχος πιπλάτων.

μοριῶει (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν ρουβιδοειδῶν.

μοριῶθην (ἡ) νεώτ. χημ. ἐρυθρὰ φυτική χρωστική οὐσία περιχομένη εἰς τὰς ρίζας μοριῶθης τῆς βοφικής.

μοριήνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν διφοκοειδῶν.

μόρινος-η-ον πάπ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μόρου, τοῦ σκαμίνου: παλλοῖον μόρινον, αὐτ. χιτῶν μόρινος.

μοριόγραμμον (τὸ) νεώτ. τὸ μοριακὸν βάρος χημικῆς πινος ἐνώσεως ἐκπεφρασμένον εἰς γραμμάρια, γραμμομόριον βλλ.

μόριον (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. κυρ. ὕποκορ. τοῦ μόρου βλλ., τέχναιον, μέρος, μερίς: Ἦρ. 7,23 ἀπολαχόντας γὰρ μόριον, ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε, ἄριστον, Πλάτ. Πολ. 425B ἐλάθεισιν μὴ ποτε φανθὲ τὸ ἐν μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ μόρια

|| κ. ἐπὶ τῶν μερῶν τῶν τμημάτων τῆς σφαίρας τοῦ κόσμου: Ἦρ. 2,16 φασὶ τρία μόρια εἶναι γῆν πάσαν || κ. ἐπὶ τῶν μερῶν χωρᾶς τινός: Ὀουκ. 7,58 ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν Τυρσητικὸν πόντον μόριον || κ. ἐπὶ τμημάτων στρατοῦ: αὐτ. 2,39 ἴν δέ που μοριῶν τινὶ προσμείξωσι, κρατήσαντές τε τινὰς ἡμῶν, πάντας ἀκούσθιν ἀπεώσθαι || κ. γεν. τμήμα, μέρος, κομμάτι: Εὐρ. Ἀνδρ. 541 μέγ' ἀναλώσας φυχῆς μόριον, Ὀουκ. 8,46 βραχεῖ μοριῶ τῆς δαπάνης, Διόδ. Ζων. ΑΠ7,404,7 ὡστ' ἔχε μιν φαμάθου μόριον βραχύ. 2) νεώτ. τὸ μηχανικὸς ἀδιαίρετον τμήμα τῆς ὄλης, τὸ παρὰ τοῦς ἀρχαίους (Δημοκρίτω κ. εἶται ἄτομον ἰσημ δεκτικὸν τμήσας, μὴ τεμνόμενον).

3) μέρος ἡ μέλος συστατικὸν πινος, τὸ ἀποτελοῦντι: Πλάτ. Νόμ. 696B ἀνδρεία που μόριον ἐν, Ἀριστ. Μεταφ. 1023b,18 εἰς ἄ τὸ εἶδος διαίρεθαι ἐν . . λέγεται μόριον τούτου, αὐτ. Πολιτ. 1288b,11 τέχναι καὶ ἐπιστήμας κατὰ μόριον γίνονται ἰάνθῃ, περὶ γένος ἐν τὶ τελείαι || μέρος τοῦ ὄργανομοῦ ζῶων καὶ φυτῶν: τίτλ. συγγράμματος τοῦ Ἀριστ. ἐΠερὶ ζῶων μοριῶν.

|| κ. νεώτ. ἰδ. μέρος ἡ μέλος τοῦ σώματος: Ἀριστ. Ζ1 488b,29 πάντων δ' ἐστὶ τῶν ζῶων κοινὰ μόρια, ψ̄ δέχεται τὴν τροφήν, - τὰ μαλακὰ μόρια τοῦ σώματος || μτγν. κ. νεώτ. κτ. πλθθ. τὰ γεννητικά μόρια τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος: Πλούτ. Η8,797F τὰ μόρια, Λουκ. ΒΠρ. 6 ὅφρασι τοῖσιν ἀνδρητοῖσι μοριασιν ἐμμερεθὰ τὴν φύσιν || κ. μτ. τοῦ γεννητικά: Διόδ. Σ 1,85 δεικνύουσιν ἀναστράμναι τὰ ἐαυτῶν γεννητικά μόρια: κ. κτ. ἐν.: Γολ. 12,43), Λουκ. Νεκρ. Δ 28,2 τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀναφρόγη καὶ οἱ μαστοὶ ἀνεσπάζθησαν 4) ἐπὶ προσ., μέρος

συμβουλίου: Ἀριστ. Πολιτ. 1282a,37 τῶν δὲ ῥηθέντων ἕκαστος μόριον ἐστὶ τούτων (λέγω δὲ μόριον τὸν βουλευτὴν καὶ τὸν ἐκκλησιαστήν).

5) π. γραμμ. καλοῦνται μόρια λεξιδία τινὰ ἄκλιτα χρῆσιμεύοντα πρὸς δηλώσιν ποικίλων δευτερευουσῶν σχέσεων τῶν ὄρων τῆς προτάσεως καὶ τὰ ὅποια οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ κατέτασσον εἰς τοὺς συνδέσμους ἢ τὰ ἐπιρροήματα || μόριον ἐγκλιτικὸν ἢ ἀκλ. μόριον λεξιδίων ἀκλιτων, οὐ ὁ τόνος ἀκολουθεῖ τοῦς περὶ ἐγκλίσεως κανόνας: Διον. Ἀλ. Σύνθ. 6, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 36,21 || νεώτ. ἀρνητικά ἢ ἀποφακτικά μόρια ἐκεῖνα, δι' ὧν ἀναιρεῖται ἡ σύζευξις δύο ἐνοιῶν τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ κτηγορήματος || μτγν. μόρια λόγου τὰ μέρος τοῦ λόγου: Πλούτ. Η8,731B || μτγν. τὸ μέρος τῆς συλλαβῆς, τὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου: ΕΜ 141,47 ἐτὸ ἄλλα οὐκ ἐστὶ μέρος λόγου, ἀλλὰ μόριον ὡπερ γὰρ τὸν ὁμάτων μέρος εἰσι κεφαλὴ, χεῖρες, πόδες, ὄστω καὶ τῶν μερῶν τὸν λόγον μέρος εἰσι τὰ μόρια: Κορονούτ. Φύσ. Θε. 13.

6) μτγν. ἀριθμ. κλάσμα ἔχων παρονομαστήν τὴν μονάδα: Διόφ. 1,6Τ || κλάσμα ἐν γένει: αὐτ. 5,20 || ὁ παρονομαστής τοῦ κλάσματος: Ἦρων Στερεμ. 2,16, Διόφ. 1,23 || μόριον ἢ ἐν μορῶν μτ. γενικ. (διαριρούμενον ὑπὸ . . 1: αὐτ. 3,19.

μόριος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ Διός ὡς προστάτων καὶ φύλακος τῶν μοριῶν βλλ., τὸν ἱερῶν ἐλαίων: Σοφ. ΟΚ 705 κύκλος . . λεύσσει ἰν μοριου Διός.

μόριος-α-ον μτγν. ποι. ὁ πρὸς ταφήν, ὁ ὄρισμένος, διὰ ταφήν: Τύμν. ΑΠ7,477 μορία γῆ. 2) Ἦσ. ἐμόριος ἀπλοτος.

μοριότητες-ον μτγν. ὁ ἀπόκοπος βλλ.: Ἀνών. μτ. Μαξ. 98Σ.

μοριαία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σταυρανθῶν.

μοριωνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν καπναριθιδῶν.

μοριῶν Ἦσ. ἐσκοτεινόν, μέλαν.

μόρημη Ἦσ. χαλεπὴ, ἐκκλητική.

μοριῶδεα (ἡ) νεώτ. ζωολ. εἶδος τοῦ γένους τῶν ἐντόμων πεντάτομον βλλ.

μοριῶλλον-ωνος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ μεριῶλλον βλλ.

μόριος Ἦσ. ἐφόδοι κενοί.

μορμολύκειον (τὸ) νεώτ. κ. μορμολύκειον προσωπῆς ἐμποιοῦσα φόδον, φόδητρον πρὸς ἐκφοθισμόν ἰδ. παιδῶν, σιμάχτρον, μαμπούλας: Ἀριστοφ. Θεσμ. 417 τρέφουσι μορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς κύνεας, Πλάτ. Φαιδ. 77B τούτων οὖν περιώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὡπερ τὰ μορμολυκεῖα ἰδ. γρ. -ύκεια, Σωκρ. Ρ. η. Ἀρρ. Ἐπικτ. 2,1,5, Γαλ. Προτρ. 10 || μορμολυκεῖον κωμωδικὸν κωμικὴ μάσκα: Ἀριστοφ. ἄν. 31.

βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ὄρχασειδῶν.

μορμολύκη (ἡ) κ. νεώτ. δωρ. μορμολυκαία τὸ μορμολυκεῖον βλλ.: Ζώφρ. 9, Στράβ. 1,2,8 οἱ τὰς πολιτείας καταστήσασμενοι μορμολυκᾶς γένος πρὸς τοὺς νηπιόφρονας. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολοσιπέρων ἐκ τῶν καραβιδῶν.

μορμολυκαία (ἡ) μτγν. μορμολύκη βλλ.: Φιλόστρ. Ἀπολλ. 4,25.

μορμολύττωμαί [μορμώ] κ. μον. κ. κτ. ἐνεστ. κ. παρ. κ. μτχ. ἄορ. α' μορμολυξάμενος (Γαλ. 10,106), φοθῶ, ἐκφοθῶ, φοθερίζω, σιμάζω, τρομάζω τινά: Ἀριστοφ. Ὀρν. 1245 πότερα Λυδῶν ἡ Φρύγας ταῦτ' λέγουσιν μορμολύττεσθαι δοκεῖς, Ξεν. Συμπ. 4,27 ἡμᾶς μὲν οὕτω τὸν φίλον μορμολύττη ἀπὸ τῶν καλῶν, Πλάτ. Κριτ. 46C ὡπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττητα, Φιλ. 2,468, Εὐστ. Πον. 68,68 ἀπειλῶμεν καὶ μορμολύττεσθαι. 2) φοθοῦμαι, τρομάζω, σιμάζομαι, τρέμω: Πλάτ. ΑΞ 364b τούς μορμολυττέμενους τὸν θάνατον ἰδὲ ἐνεργ. μορμολύττω ὡς ἐσφ. ἀνάγν. π. Κράτ. 8].

μορμονισμός (ὁ) νεώτ. τὸ θρησκευτικὸν δόγμα τῶν Μορμόνων, πολυπληθὸς αἰρέσεως τοῦ προτεσταντισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ.

μορμωρός Ἦσ. «φόβος» ἢ μέρμερος.

μορμωρίζω Φώτ. ἐκφοβεῖ, παρὰ τὴν μορμώ.

μορμωροπιά-όν ὁ φοβερός, ὁ ἄγριος, ὁ τερατώδης τῆς ψυχῆς· Ἀριστφ.Βάτρ.925 δειν' ἄττα μορμωροπιά, ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις· πρβλ. μορμωροπιάς.

μορμωρ-η-ον ὁ φοβερός· ἥ Ἦσ. «μόρμη» χαλεπή, ἐκπληκτική.

μορμύλος (ὁ) ἡγν. κ. μορμύλος ὁ μορμύρος βλλ.: Δωρι.π. Ἀθήν.7,313Β χελιδόνες τε μύρμαι . . ἐν τῷ περὶ ἰχθύων μορμύλους αὐτοὺς καλεῖ, Ὀππ. Ἀλ.1,100.

μορμύω Ἦσ. «μορμολύττωμαι».

μορμωρία Ἦσ. «φόβος».

μορμωρίζαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἀβρολιματός τῶν ψυαστόμων.

μορμωρίζω Ἦσ. «μορμύρω», Σουιδ.

μορμωρίος (ὁ) κ. νεώτ. κ. μόρμυρος εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος, ἡ μορμωρία βλλ.: Ἀριστλ.Ζ1 570h,2 ὁ χρυσόφρυς καὶ λάβραξ καὶ μόρμυρος βλλ.: ὁ κἀως ὁ καλοῦμενο ἄρμωδες, Ἀρχεστρ. ἀπ.52, Φανί.ΑΠ 6,304 μορμύρον ἡ κίχλην ἢ σπάρον ἢ ἡμαρίδα, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,14 μορμύροι καὶ μελάνουροι· πρβλ. μόρμυλος· ἥ νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ψυαστόμων ἐκ τῶν μορμωριδῶν.

μορμύρω κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ρεόντος ὕδατος, ρεῶν προξενῶν ἤχον τινα, ρεῶ με μορμυρισμῶν, μορμυρισίω· Ἰλ.Ε 597 ἄρμω μορμύροντα ἰδῶν, Αἰλ.Ζ1 14,26 μορμύροντος τοῦ ρεύματος καὶ ὠθησάμενος σφοδρότατα· 2) ἐπὶ τοῦ ὕδατος, παμφάκω, προξενῶ θόρυβον· Ἰλ.Σ 403 βόας ὤκεανοιο ἄρμω μορμύρων, Ἀπολλ.Ρ.1,543 ἄρμω δ' ἔνθα καὶ ἐνθα κελαινή κίχλειν δῆμυ θεινῶν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἄνδρῶν· ἥ κ. τὸ μέσ.: Διον.Περ.82 τῆ δ' ἐπὶ Ἀρδόνιος μορμύρεται ἐνδοθι πόντος· 3) γεν. μορμυρισίω· Τζέτζ.Χιλ.10,99 μορμύρων δίκην λείητος πυρὶ τεθρασμαμένου· ἥ κ. μφ.: Μαν.5,118 θυμω μορμύροντας.

μορμύρωπός-όν ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀνίητους ὡς ὁ μορμύρος, δ' ἀνάγν. ἐν Ἀριστφ.Βάτρ.925 [ἀντὶ μορμωροπιάς] κ. ἐν Ἀρτεμίδ.Δαλ.3,36 (π.Σουιδ., μορμύρων κ. μορμωρώδες ἐν κώδ. Ἀρτεμίδ.Δαλδ.).

μορμύρσομαι ἡγν., ἡγ. ἔνεργ. ἀόρ. α' μορμύρσαντες, μορμολύττωμαι βλλ.Ι: Καλλ. Ἀρτ.7 αὐτίκα τὴν κοῦρην μορμύσεται ἰσχυλὸν ἐκφοβεῖ].

Μορμώ-φοδός (ἡ) κ. Μορμῶν-όνος, δημ. μορμῶνα φοδεῖον τὴν θήλυ τέρας, θηλυκὸς τὸς θαιμῶν, δι' ὃ ἐφόδιζον τὰ παιδία· Λουκ.Φιλοφ.2 παῖδων . . τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων· ἥ γεν. μορμολύκειον βλλ., φόδητρον, σκιάχτρο· Ἀριστφ. Ἀχ.582 ἄλλ' ἀντιβολά σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα, αὐτ.Εἰρ.474 ἰέν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίσις περὶ τῆς περικεφαλαίας καὶ τοῦ λόφου τοῦ Λαμάχου, Ξεν.Ελλ.4,4,17 ὡς οἱ σύμμαχοι φοδοῖντο τοὺς πελασγᾶς ὡςπερ μορμῶνας τὰ παιδῶρια· 2) ὡς ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφοδισμῶν τῶν παιδίων· Θεόκρ.15,40 μορμῶ, δάκνει ἴππος· ἥ κ. π. Ἀριστφ. Ἰππ.693 μορμῶ τὸ θράσος [μωρὸ θρασυτήτα ποῦ τὴν ἔχει].

μορμώδες (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ὄρχεοειδῶν.

Μορμών-όνος (ἡ) δ.τ. τοῦ Μορμῶ βλλ.

μορμών-όνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν ἀλκιδῶν.

μορμωρία (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια θηλαστικῶν ἐκ τῶν ἴντομοζῶγων.

μορμωτός-ή-όν ἰως ἀπὸ τῆς λ. μορμῶ ὁ φοβερός, ὁ τρομερός, ὁ τερατώδης· Λυκόφρ.342.

μορνωμένος Ἦσ. «μοχόμενος» [αἰολ. τ. τοῦ μαρνωμένος].

μοροδικῶ ἄγρ. τοῦ μοιροδικῶ βλλ.

μοροδέν-εντος-εσσα-εν ἐπίθ. τῶν ἐνώτων ὁ μτ. πολλοῦ κόπου ἐργαζόμενος, ὁ κατασκευασμένος με κόπον καὶ κόλην· Ἰλ.Ε 183 τρίγλινα μορόεντα, Ὀδ.Σ 208 [π. Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. ὡς ἄβαντα, ὡς μὴ μετέχοντα μόρου· πῖθ. κ. ἀπὸ τοῦ μόρου, ὡς ἕμοια πρὸς μοῦρα]· ἥ ὁμ. ἐπίθ. τοῦ τεύχῃ· Κόιντ.1,152· 2) [μόρος] ὁ θανατηφόρος, ὁ δάειρος· Νίκ. Ἀλεξ.129 ἐμπλήθην κυκκῶνα πόρον ἐν κόμβεισι τεύχεσσι, Νηστερίας Διοῦς μοροβαν ποτόν ἰσχυλὸν ἐπὶ ἐν κακοπαθείᾳ δοθένει· ἥ αὐτ. Ἀλεξ.455 μορόεντος μόρου (ἄμφ. ἐνν.).

μόρον (τὸ) κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς συκαμίνης, τὸ σκόδιμον, τὸ μούρον· Ἐπιχ.207, Αἰσχ.ἀπ.264 πεπαιότερος μῶρων, Εὐρυφῶν π.Γαλ.17(1),888, Ἀρχηγ. π. Ἀέτ.9,35, Φιλομ.π.αὐτ.33· ἥ τὸ βατόμυρον· Ἰππ.Γυν.2,112 μῶρον τοῦ βήτου, Αἰσχ.ἀπ.116, Φανί. ΑΠ2,51B τὸ μῶρον τὸ βατώδες . . σπερματικὰς ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονὰς· 2) νεώτ. ἐμβροῦλ, τὸ εἰς δύο, τέσσαρα, ὀκτὰ μέρη διαιρούμενον ὄργανον μετὰ τὴν γονιμοποίησιν του.

μορονώθεια (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σταγονοφόρων.

μόροξος (ὁ) ἡγν. ὁ μόροχος βλλ.: Γαλιθ. 198, Ἀέτ.2,16.

μοροπόθ-έω Ἦσ. «ικαοπαθῶ».

μόρος (ὁ) [μειρομαι] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ μοῖρα βλλ., ἡ τύχη, ἡ εἰραμένη, τὸ περαμένο τὸ ἀνδρόπου, τὸ ὄπὸ τῆς εἰραμένης ἀνομιέμενον, π. ποι. κ. ἰων. πεζ., ἡγ. ἀπαρφ.: Ἰλ.Τ 421 εὐ νότοι οἶδα καὶ αὐτὰς, ὁ μοῖ μοῖρος ἐνδοθ' ὀλέσθαι, Ὀδ.Α 34 ὑπὲρ μῶρον ἰπέρος τῆς μοῖρας, παρὰ τὸ περαμένο [ἰδερ δεικνύει διη κἀλλῶν ναυ γράφειν] αὐτὴν δειχρμένως· πρβλ. μοῖρα· κ. ὑπέμμορα, ὑπερμόρος· 2) ὀλεθρος, θάνατος· Ἰλ.Σ 465 ὅτε μιν μόρος αἰὸς ἰκάνοι, Πίνδ.Π 3,58 αἰθῶν δὲ κεραυνὸς ἐνεκίμψεν μῶρον, Αἰσχ.χο.1074 νόν δ' αὖ τρίτος ἠλθέ ποθεν σωτήρ, ἡ μῶρον εἴπω, Σοφ.ἀπ.785, Π. Ἀλεξ.505 προσεμψήσει γὰρ ἐμμορσθεν αὐτὸ μῶρον καθῶς καὶ γόνος αὐτοῦ σός, ὦ Φίλιππε, κτῖσσι· ἥ π. Ἦρ. ἄειποτα βίαιος θάνατος· Ἦρ.1,117 τοιοῦτῶ μῶρῳ ἐχρήσατο ὁ παῖς, αὐτὸς δὲ ὄστος μὲν ἀνοσιῶ μῶρῳ τετελεύτηκε σὺ τὸν ἔσωτοῦ οἰκιστοῦτων· ἥ κ. κτ. πλῆθ.: Ἠράκλειτ.20, Σοφ. Ἀντ.1313 πρὸς τῆς θεουσίης τῆσ' ἐπισκλήτους μῶρων· 3) νεκρός, πτώμα· Αἰσχ. Ἐπτ.420 τρέμω δ' αἰματηφόρους μῶρους . . ἰδέσθαι, Σοφ. Ἀντ.1266, Διόδ.Ζων.ΑΠ7, 404 ὄ γὰρ περὶ μῆτηρ ἐπιτύχουσα κωκυτώσα εἰδεν ἀλλέξαντο μῶρον· 4) μέτρον, μονάς εἰδανέφανες ἐν Λοκρίδι κ. Μυτιλήνῃ· Ἐπιηγ· 5) ἀντὶ μῶρον βλλ.Ι: Σοφ.π. Ἀθήν.2,51D φοινίξαντα . . μῶρον· 6) ὡς μυθικὸν πρᾶς, υἱὸς τῆς Νυκτὸς· Ἠσιόδ.Θ 211 Νύξ δ' ἔτεκε . . Μῶρον καὶ Κήρα.

μόροττον Ἦσ. ἐκ φαίσιου πλέγματι, τὸ φέπυτον ἀλλήλους τοῖς Δημοτηρίσις.

μόροχθος (ὁ) ἡγν. εἶδος τὸ λιθὸν μαλακὸν ἐν χρ. πρὸς λεύκανσιν τῶν λιματίων· Διοσκ.Δ.152 λίθος μόροχθος, δὲ ἔστιοι γαλαζίαν ἢ λευκωγραφίδα ἐκάλεσαν, ἐν Αἰγύπτῳ γένονται φ' καὶ οἱ ὀδογονοιοὶ πρὸς λεύκανσιν τῶν λιματίων χρώματα.

μόρρη (τὰ) ἡγν. κ. μούρρηνα κ. μορρηλή (ἡ) κ. μορρηλή πολυτίμου τις δλη, εἶδος πορσελάνης, ἐξ ἧς κατασκευάζοντο ἀγγεῖα, ποτήρια, φιάλα κττ., κομισθεῖσα ἔξ Ἀσίας εἰς Ρώμην, πῖθ. ὁ ἀχάτης· Περίοδ. Ἐρ.Θαλ.6,48, Ἀρρ. Ἐπικτ.3,9,21, Πισυα.θ.18,5 θαλας μὲν γὰρ καὶ κρυστάλλους καὶ μόρρη· ἥ μῆμης ὄδαλος· Πλίν.ΦΙ 36,98.

μορροῦλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ὕγρον λαμβανόμενον ἐκ τοῦ ἐλαίου τοῦ ἡσάτος τῶν ὀσίων.

μορσικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ τῆς συσκευῆς τοῦ τηλεγράφου καὶ τῆς δι' αὐτῆς γραφῆς, ὁ ὅπου τοῦ Μόρς ἐπινοήθηκε, ὁ εἰς τὴν ἐπινοήσιν τοῦ Μόρς ἀναφερόμενος: μορσικὸν ἀλφάβητον ἢ ἀλφάβητον Μόρς (οἱ ἀσθηματικοὶ στυδασταὶ βροχειῶν κ. μακρῶν ἠλεκτρικῶν ἐκπομπῶν, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται τὰ φηφῆα τοῦ ἀλφάβητου) || τὸ θηλ. μορσική (ή) ὡς ὄσα. τηλεγραφικός δέκτης συστήματος Μόρς.

μόρσιμος-ον (μόρος) ποι. ἐπιθ. ἐν χρ. κ. π. 'Ἡρ. ὁ προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, ὁ ἀποφασισμένος: 'Ἰλ.Ε.674 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ μόρσιμον ἦεν... Διὸς υἱὸν ἀποκτάνει, 'Ὀδ.Π.392, 'Ἡρ.3.154 ὡς δὲ οἱ ἔδοκε μορσίμον εἶναι ἡδὴ βαθυλὸν Ἀλκισεσίαι, Ἀλοχ.ἄπ.13 σοὶ μὲν γαμεθθαί μόρσιμον γαμεῖν δ' ἐμοί' 2) τὸ οὐδ, μόρσιμον ὡς ὄσα. τὸ περρωμένον, ἢ ἐλαμράμην, ἡ τήλη, τὸ μορσῆτον: Πινδ.Π.12.30 τὸ γε μόρσιμον οὐ παρφυκτῶν, Ἀλοχ.Ἐπτ.263 σὺν ἄλλοις πέσιμον τὸ μόρσιμον, Σοφ.'Αντ.236, Σόλ.13.55' 3) ὁ ὑποκειμενός τῆς μοίρας, ὁ προωρισμένος εἰς θάνατον, ὁ θνητός: 'Ἰλ.Χ.13 οὐ μὲν με κτανέεις, ἐπεὶ οὐ τοι μόρσιμος εἰμι: || ἐν φρ. μόρσιμον ἤμαρ ἢ ἡμέρα τοῦ ἀλέθρου, τῆς καταστροφῆς: 'Ἰλ.Ο.613 ἡδὴ γὰρ οἱ ἄνθρωποι μόρσιμον ἤμαρ, 'Ὀδ.Κ.175' || κ. μόρσιμον αἰὼν ὁ ὠρισμένος καρπὸς ὑπὸ τῆς τύχης εἰς τὴν: Πινδ.Ο.2.10 αἰὼν δ' ἔρεπε μόρσιμος, Ἀλοχ.'κ.46 ἐπινομήμῃ δ' ἀεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως.

μορταδέλλα (ή) (ἱταλ.) δημ. μέγας τὸν ὄγκον ἄλλας ἐξ βοείου κρέατος, λαρδίου κ. διαφ. ἄρτυματων, ἐντὸς κύστεως μόσχου ἢ χοίρου.

μορταρία (ή) δημ. οἱ ἀγιοματιδῆς συλλήθδην, πληθὺς ἀπὸ μὸρτηδες, δ. ἀναρία.

μορτή (ή) (μεϊρομαι) μτγν., μον. κ. νεώτ., ὄωρ. μορτᾶ μέρος, μερδίον, μερίς κυρ. τὸ συμπεφωνημένον μερδίον, ὅπερ εἶδεν ὁ μορτίτης εἰς τὸν ἰδιοκτητήν, τὸ γεώμορον: Πολυδ.7.151 «μορτή, τὸ μέρος τῶν γεωργῶν», 'Ἡσ. «μορτῶν, τὴν γενομένην καταβολὴν ἀπὸ τῶν καρπῶν», Εὐστ.1854.31.

μόρτης (ὶ) δημ., θηλ. -ισσα, οὐδ. -ικο κ. -άκι ἀγιοματιδῆς, ἀλήτης, ἀλάνης, μάγκας, γαμῖν' || γεν. ἀνδρωπος οὐτιδανός, μερμῶντης' 2) τὸ θηλ. μόρτσια γυνὴ μετερχομένη ἐπιδεικτικῶς ἀνδρικός τρόπος κ. ὀμίλιαν, προκλητικὴ, βωμολόχος.

μόρτικος-η-ο δημ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν μὸρτην β.ἄ.λ.: μόρτικα φερίματα, - μὸρτικὴ περπατήσι - φάτσα.

μορτιτικός (ὶ) μον. κ. νεώτ. γεωργός καλλιέργων ζῆλον γῆν καὶ καταβάλλων εἰς τὸν ἰδιοκτητήν ἔξ εἰς τὰ δέκα, ἐπιμυρτος καλλιέργητής: Δουκάγγ. **μορτιτικός-ή-όν νεώτ.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μορτήτην, τὸν κολλῆαν, ἢ εἰς τὴν ἐπιμυρτον καλλιέργειαν.

μορτοβάτης-ιδος (ή) κ. μορτοβάτη λεξ. ἢ ὑπὸ τῶν νεκρῶν πατουμένη, ἐπὶ τῆς νηὸς τοῦ Χάρωνος: 'Ἡσ. «μορτοβάτην, ἀνθρωποβάτην ναῦν».

μορτός-ή-όν μτγν. ὁ βροτός, ὁ θνητός: Καλλ. π. Ὀρίων.33.26 βροτός παρὰ τὸ μείρω, μορτός εἰρητῆς ὁ ἀνδρωπος.

μορτώσω ἐπ. μολύνω, λερῶν' κυρ. κτ. μτγ. παθ. παρακ.: 'Ὀδ.Ν.435 βυγαλέα βυπώνια, κακῶ μεμωρῶμένα κηρῶ, Κόιντ.5.450 'Ὀδυσσῆα μεμωρῶμενον ἄματι' 2) μτγν. μελιμῶν, ἀναμειγνύω: Νικ.'Αλεξ.230 μεμωρῶμενον ὄξει, 'Ὀππ.Κυν.3.39 μέλαν κινάσιο μεμωρῶμενον ἄθως μίεζαν μεμειγμένον μτ. κινάσι' 3) μολύνω β.ἄ.λ.): αὐτ. 144 ἢ μελισσῶν καμάτω ἐν παύρα μορῶζαις σκορπίοντα ταμῶν φασαρώς κ. βίξαι γαίης.

μορτώχος (ὶ) (μορτώσω) ἐπιθ. τοῦ Διονυσίου ἐν Σικελίᾳ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν τρυγητὸν ἤλειπον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ χυμῶ στυφιλῆς: Σουφδ.: κ.

παροιμ. π. Σωφρ.94 μωρότερος Μορῶχου' 2) ὡς ἐξ ἐπιθέτου ἢ αἰτ. τοῦ συγκρ. βαθίου μορῶχου-τερον ὡς ἐπίρω. σκοτεινότερον, περισσότερο σκοτεινὰ: 'Ἀριστ.'Α.Μεταφ.987α.10 (δ.ἀνάγν.).

μορφάζω κ. μω κ. νεώτ. κινῶ τὰς χεῖρας, χειρονομῶ: Ξεν.Συμπ.6,4 ἄλλως τε καὶ εἰ μορφάζεις ὡςπερ ἢ αὐλητρίς καὶ σὺ πρὸς τὰ λεγόμενα' 2) κίνω μορφομαούς, γκριμάτεις, στραβομουτσούνιαζω: Φιλῶδ.Κακ.38J, Ἀλ.2.1.29' 3) μων. πλάττω, σχηματίζω, εἰδῶ μορφήν: ΚΜανασσ.Χρον.4824 ἐνθα γλυφεῖσα δεξιῶς μάρμαρος βοῦν τυποὶ καὶ λέοντα μορφάζει: 4) ρηματ. π. μορφασμός, μορφασμα.

μορφασμα -ατος (τό) μον. -εἶκων, ἀπεικόνισμα: Εὐστ.Πον.73.37 φυχῆς ἐκπορνεύουσης μορφασμα, **μορφαστικός** (ὶ) μτγν. κ. νεώτ. κίνησις τῶν χειρῶν, χειρονομία ὄθεν γελῶσι ὄρησις καθ' ἣν ὄρχοῦμενος ἐμμεῖτο παντοδαπὰ ζῶα: Πολυδ.4.103 κ. ὁ δὲ μορφασμός παντοδαπῶν ζῶων μίμησις: 'Αθῆν.14.629F καὶ γελῶσι δ' εἰσὶν ὄρησις... μορφασμός καὶ γαυδῆ καὶ λείων' 2) νεώτ. σύσπασις τῶν μῶν τὸ προσώπου, ἰδ. ἐκ θυσαρρεσκίως, στραβομουτσούνιασμα, γκριμάτσα.

Μορφέως -έως (ὶ) κ. νεώτ. υἱὸς τοῦ Ἰγνου, θεὸς τῶν ὄνειρων, κληθεὶς οὕτω διὰ τὰς εἰκόνας καὶ μορφὰς αἰσθησιμῶν εἰκόνων τοῦ κοιμημένου: 'Ὀβιδ.Μεταφ.11.635' || φρ. νεώτ. κοιμηθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἰδέσκει κοιμηθεῖ.

μορφή (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄωρ. τ. μορφᾶ σχῆμα, ὄφει. εἰδ. τὸ ὄρατον σχῆμα, ὄρασιότης: 'Ὀδ.Λ.367 σοὶ δ' ἐπι μὲν μορφή ἔπέων, ἐπὶ δὲ φρένες ἐσθλαί, αὐτ.'Ο.170, Παρμ.8.53 μορφαὶς δύο ὀνομάζονται, Πινδ.)4(3).53 μορφαὶς βραχίς, Εὐρ.'Αλκ.1063 μορφαὶς μέτρ' Ἰσθί καὶ προσήζει δέμας: || κ. κτ. περιφρ.: Ἀλοχ.'κ.496 μορφαὶς φύβης, Εὐρ.Φων.162 μορφαὶς τύπωμα, 'Ἀριστ.ΖΜ.649δ,34 τὴν οὐτὴν τὸν σχημάτων μορφήν' || κ. ἐπὶ τῶν φυτῶν: Θεόφρ.Φ.3.10.4 τῆς δὲ φιλόρας ἢ μὲν ὄβρην ἐστὶ, ἢ δὲ θηλεία διαφέρουσι δὲ τῆ μορφή τῆ δλη: 2) εἰδ. ὡς πρὸς τὴν ὄρασιότητα τῆς μορφής, τὸ σωματικὸν κάλλος: Πινδ.Ο.9.65 ὑπέφρατον ἄνδρα μορφαὶ τε καὶ ἐργασίαι, αὐτ.6.76, ΠΔ.Τωβ.1.13 καὶ ἔδωκεν ὁ ὕψιστος χῆριν καὶ μορφήν, βέττ.Βάλλ.1.6, 'Ἐπιγρ.: 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ πρόσωπον, ἢ ὄφεις τοῦ ἀνθρώπου: ἐκφραστικὴ -συμαθητικὴ -ἀποκριστικὴ μορφή κ. παροιμ. οὔτε ἢ μορφή τοιαυτὴ καὶ ἢ φυχή' ὄμ. δημ. δὲς μορφή καὶ δὲς φυχή' 4) γεν. εἶδος, σχῆμα ἐξωωτερικόν: Ἀλοχ.Πρ.78 ὄμοια μορφή γλώσσά σου γηρύεται, Σοφ.Τρ.699 μορφή μάλιστα' εἰκατόν, 81' Αλεξ.231 τίνα μορφή ἔχει θεὸς ὁ συγκυνομένους μοι; || ἢ ἐξωτερικὴ μορφή, ἢ φαινομενική, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ εἶδος, τὴν ἀλήθει μορφή: Φιλῶδ.5 ἐκατέρω τῶ εἶδος πολλὰ μορφαί, Πλάτ.Πολ.380D ἀλλάτποντα τὸ αὐτὸ εἶδος εἰς πολλὰς μορφαί, 'Απολλ.Ρ.4.1193 ἠρώων εἶδσα καὶ μορφαί, Διον.'Αλ.Ρωμ.14.9 κατά τε τὰς μορφαί καὶ φωνάς, ΚΑ.Φ.Λ.2.6 ὅς ἐν μορφή θεοῦ ὑπάρχων οὐκ ἀρναγμῶν ἠγῆσαται τὸ εἶναι ἴσα θεῶ, Δαμάσκ. Ἀρχ.304' 5) μτγν. κ. ἢ χροῦς, τὸ χρώμα τοῦ προσώπου: Πτολ.Τετραβ.143 τὴν μορφήν μελάγχρους: 6) εἶδος, γένος: Εὐρ.'Ἰων.382 πολλὰ γέ γε πολλοὶ εἰσι συμφοραὶ βροτῶς, μορφαὶ δὲ διαφέρουσι, Πλάτ.Πολ.397C διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφαί τῶν μεταβολῶν ἔχειν, - προφῶντα διαφόρων μορφαί, - αἱ διάφοροι μορφαί τῆς κήμης τοῦ μεταβροσκώλικος: 7) νεώτ. μτφ. τύπος, εἶδος κοινητικὸν ἢ πολιτικὸν θεσμοῦ: αἱ διάφοροι μορφαί πολιτευμάτων' 8) νεώτ. μαθημ. ἄσα παρατάσεις συμβόλων αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀνεξαρτήτως τῶν συμβολιζομένων ὀριθμῶν' 9) νεώτ. βοταν. μορφή βλαστήσεως ἐξω-

τερική διαμορφώσις διαφόρων φυτῶν ὀφειλομένη εἰς τὰς συνθήκας τοῦ περιβάλλοντος ὡς ἂν ζῶσιν· **ΙΟ**) παράγ. μορφάζω, μορφῶ (λατ. formari, ὁμορφος, εὐμορφος.

μορφῆις-εντος-εσσα-εν, ὄμορ. γ. μορφῆεις, ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα· Ἐπιγρ. ΑΠ Συμπλ. III τοῦνεκα δὴ καὶ παῖδες ἀγακλείτων γενετῆρα μορφῆντα λίθων θῆκαν ἀμειβόμενοι· || ἴδ. ὁ καλῶς ἐσχηματισμένος, ὁ πεπλασμένος κατὰ τρόπον τέλειον, ὁ εὐμορφος· Πίνδ. I.7(6), 22 σθένει τ' ἔκπαγλος ἴδειτε τὴ μορφῆεις.

μορφίδια (οἶ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἐντόμων λεπιδοπτερίων, περιλαμβάνουσα ὅλα γένη ἡμεροβίων ψυχῶν.

μορφίζω [μορφῆ] μυν. κ. δημ. κτ. συγκ. τοῦ ἑμιμορφίζω, ἄ. ὁμορφίζω ἢ [μτθ.] ὁμορφαίνω, δίδω εἰς πῖνα μορφήν καλήν, ὥραται ἢ καλυτέραν, ὠραιότεραν ἔκεινης ἢν εἶχε· παροιμ. λόγ. ἢ κοκκινάδα τῆς τρωπῆς μορφίζει (ἴδ. μορφαίνει) τὸ κορίτσι· πρβλ. Κορ. Ἀτ. 2.332 ἐν λ. σπαστρεύω· || κ. ἐπι πραγμα., ἴδ. λόγων, μύθων, κωμικῶν, στολῶν, δισσοκευάζω· Ἐρωτόκρ. I.1372 καὶ ἑμὸρφιζε τὰ φέματα καὶ ἔκεινοι τὰ πιστεύαν· πρβλ. αὐτ. 3, 139 (ἔμβα ὁμορφιζει)· 2) μτθ. ἐπι προσ. γίνονται εὐμορφος, ὠρατός ἢ εὐμορφότερος παρ' ὅ, τι ἦμιν, αὐθῆ. ἴδ) μορφαίνω· τώρα ποῦ μεγάλωσε τὸ κορίτσι ἑμὸρφισε.

μορφίλη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ κυριώτερον ἀλκαλοειδὲς τοῦ ὀπίου ἐν χρ. ὡς ναρκωτικῶν καὶ πασιπονον.

μορφινίζω νεώτ. ναρκῶ, ἀναισθητῶ διὰ μορφίνης· 2) παθ. μορφινίζομαι λαμβάνω ἀπὸ συστήματος μορφίνην, εἶμαι μορφομανής.

μορφινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μορφίνην, ὁ τῆς μορφίνης· μορφινικὸν ἄλας.

μορφινισμός (ὁ) νεώτ. χρονία δηλητηρίασις ἐκ καταχρήσεως μορφίνης.

μορφομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔμμανῶς ἀγαπῶν τὴν μορφίνην, ὁ ἔχων, ὁ πάσχων ἐκ μορφομανίας.

μορφομανία (ἡ) νεώτ. ἡ μανία, τὸ ἀκατανίκητον πάθος πρὸς χρῆσιν μορφίνης ἢ ἄ. παρεμφερῶν ναρκωτικῶν φαρμάκων.

μόρφως (ὁ) κ. μορφῶς μελαφός, μαυρωπός, μελανοκυανός· Σουῖθ. εσκοτεπός, Ἀρκάδ. 628 ἐτὸ δὲ μόρφως ὁ μέλας· || εἰδ. ὡς ἐν. εἶδους ἀειτού, πιβ. γυλαετού, ὁ ἔχων πτέρωμα μελανόστικτον, ὁ μαυραετός· Ἰλ. Ω. 316 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε . . μόρφων θρητητῆρ', ὄν καὶ περκνὸν καλέουσιν [Ζερδ. μτφρ. Ἰλ. ἔστεϊτε λαοῖν εὐθὺς ἀετὸ . . τὸν κυνηγᾶτικο μαυραετόν, Ἡσιόδ. Α. 134 μόρφοιο φλεγύω καλυπτόμενοι πτερυγεσσι, Ἀριστ. Ζ. 1 δὴδδ, 25 ἑπικαλεῖται δὲ υπττόφους καὶ μορφῶνς]· || κ. ὀπολ. ἀνευ τοῦ ἀετός· Λυκόφρ. 838 χρυσοπατρὸν μόρφων ἀρπάσας γνάθους· 2) Ἡσ. εμορφοίς, Ἐραθός.

μορφογένεσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. μορφογονία ἢ μελέτη τῆς γενέσεως τῆς μορφῆς τῶν ὀργανισμῶν καὶ τῶν αἰτιῶν ταύτης.

μορφοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ οὐδ' ἡ φύσις, ἡ διάθεσις, ἡ ἰδιότης ἐκφράσσεται διὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ· Ἐπίκ. Φύσ. 28 μορφοειδῆς σχηματισμός· 2) ὁ δμοιος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν· Πλούτ. Ἠθ. 735Α ἔχοντα μορφοειδεῖς τοῦ σώματος ἐμμεγαλύνει ὁμοιότητες.

μορφολίη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανική βάση παραγομένη κατὰ τὴν θέρμανσιν διαθιουλοαμινης μετὰ θεϊκοῦ ὀξέος.

μορφολογία (ἡ) νεώτ. ἡ μελέτη, ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐξωτερικοῦ σχηματισμοῦ τῶν ὄντων, ἀνοργάνων καὶ ὀργανικῶν· || γενεαλ. κλάδος τῆς γεωγραφίας ἐρευνᾶν τὰς μορφὰς τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὡς καὶ τὴν ἐξέλιξιν καὶ τοὺς μετα-

σχηματισμοὺς τῶν μορφῶν ταύτων· || γραμμ. τμήμα τῆς γραμματικῆς ἐξετάζον τὴν μεταβολὴν τῶν λ. [ισθῆσεις, παραγωγή, κλίσις].

μορφολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μορφήν, ὁ τῆς μορφῆς· μορφολογικὰ διαφοραὶ τῶν ζώων - τῶν γλωσσῶν - τῶν φυτῶν.

μορφολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπετεροφώσις ἢ ἡ διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς ὑψητῆς τῶν κυττάρων ἰστού τινος, ἐπιγενοῦσα λειτουργικὰς ὑφᾶς.

μορφονιός-ιά δημ. κτ. συγκ. τοῦ ὁμορφονιός, ὁ εὐμορφος νεός, ὁ ὁμορφοκαμμένος· Πορφύρ. Σκ. 26, II ἔρχονται οἱ μορφονιός καὶ κλαῖν καὶ μέρρονται καὶ τὸν ἀγαπημένον τοὺς γυρῶσιν.

μορφόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐνδόπλασμα.

μορφοποιία (ἡ) μυν. διαμόρφωσις, σχηματισμός, σχῆμα· Στουδ. Θεόδ. 74E ἡ τῶν εἰδῶλων μορφοποιία, Παχυμ. Γ Παράφρ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. 23B αἰ διὰ τὰν ἀνομοίωσιν μορφοποιία τοῦ βόδου, τού ἀετοῦ καὶ τῶν λοιπῶν.

μορφοποιός-όν μυν. ὁ ποιῶν, εἰκονίζων μορφήν, ὁ ζωγράφος· Σταυδ. Θεόδ. 665 λβ' I ἐκ μορφοποιού χειρὸς ὠραίσταμένην βλέποντες ἄνδρες ἐγγραφεῖσαν ἐνθάδε.

μορφοποιή-έω μτγν. κ. μυν. μορφῶ, σχηματίζω, δίδω μορφήν· Φώτ. π. Οἴκουμ. εἰς Φίλιππ. 2.667 αὐτὸς ἐστὶν ὁ τελειῶν καὶ ὁλοτελ μορφοποιῶν τὴν ἡμετέραν καὶ θέλων καὶ ἐνέργειαν· || ἴδ. παθ.· Ἰουστ. Ἀπολ. 2 ἐξ ἀτίμων πολλὰς σκευῶν διὰ τέχνης τὸν ἀσχῆον ἀλλάξαντες καὶ μορφοποιήσαντες θεοῦς ἐπονομάζουσι, Ἐρμει. Ἀλ. π. Στοδ. I, II, 2, Φώτ. π. Οἴκουμ. εἰς Ρωμ. 291 καταργεῖται καὶ τὸ σῶμα τῆς θεοῦσι, .. ὡς τῆς ἐμορφοποιεῖτο ὁ παλαιὸς ἦμῶν ἀνθρώπος.

μορφοπροσωπάτος-ο μυν. ὁ ἔχων εὐμορφον πρόσωπον, ὠραῖον μορφήν, ὁ εὐμορφοπρόσωπος· Πρόδρ. I, 70 λαμπροποικισίας, παραγεμιστοράχληος καὶ μορφοπροσωπάτος.

μορφοσκοπία (ἡ) μτγν. ἡ παρατήρησις, ἡ ἐξέτασις τῆς μορφῆς· Ἰώσ. Ὑπομν. 327 ἡ διὰ μορφοσκοπίας μαντική.

μορφοσκοπέω μτγν. κ. μυν. ὁ παρατηρῶν, ὁ ἐξετάζων μορφήν ἢ σχήματα καὶ μοντεύων ἐκ τούτου· Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 2.69 Ἀχιμ. Ὀνειροκρ. 2.69, 250 μορφοσκοπία, χειροσκοπία.

μορφοφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ κατὰ τὴν μορφήν, ὁ κατὰ τὸ σχῆμα μόνον ἐμφανής, φαινόμενος· Ἐπιγρ. ΑΠ I, 88 μορφοφανῶν τε τῶνων κρῆφιων νῶον εἰς φάος ἔλκων.

μορφοφθία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φυχική ἀσθένεια, κατ' ἦν ὁ ἀσθενὴς κατέχεται ὑπὸ τοῦ φάσματος τῆς ἀλλοιώσεως τῆς μορφῆς τοῦ σώματός του.

μορφῶνα Ἡσ. ἐκαλλοπίζω, κομῶν.

μορφῶ-δω κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. μορφῶνω, ἀόρ. ἐμὸρφωσα, παθ. ἀόρ. ἐμορφώθη, δημ. (ἐ)μορφώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. (με)μορφώμενος, δίδω μορφήν ἢ σχῆμα εἰς τι, διαμορφῶνω, σχηματίζω· Ἄιν. Τακτ. 40.4 γυναικῶν σώματα μορφώσαντες καὶ ὀπλίαντας ὡς ἐς ἄνδρας μάστιγα, Ἀρατ. 374· || τὰ παθ. μορφοῦμαι λαμβάνω μορφήν ἢ σχῆμα, διαπλάσσομαι τελείως σχηματίζομαι, διαμορφοῦμαι· Θεοφρ. ΦΑἰτ. 5.6, 67 μεμορφώμενα γὰρ εὐθὺς ἔκειναι (τὰ ζῶα), ταῦτα δ' ἅμα τῇ γενέσει· μορφοθῆναι, Πλούτ. Ἠθ. 1013C καὶ τῆς μὲν ὄλης τὸ μετοχῶν καὶ εἰκασίας τοῦ νοητοῦ μορφοθῆναι, ΚΔ Γαλ. 4, 19 οὐς πάλιν ὠδίνω, ἀχρις οὗ μορφοθῆ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, Ἰουστ. Ἀπολ. 2, 86 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ λόγου μορφοθῆναι καὶ ἀνθρώπου γενομένου, Εὐστ. Πον. 257, 16 μορφοθῆναι δι' ἔργων ἀγαθῶν ἐν αὐτῷ τῷ σωτηρῆ Χριστῷ· 2) ἴμην. μεταβάλλω, μεταμορφῶ· Συμμ. ΠΑ Φαλυμ. 33, I ὄτε ἡλλοίωσας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μεμὸρφωκε τὸν τρόπον αὐτοῦ· || μετασχηματίζω· Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.

6,635 μορφώσαντες ξύλο εις λίθους και χαλκόν εις αίδον· 3) μγν. παριστή εν αχημιά, σχεδιάζω, εικονίζω, διδω μορφή· Νειλ.ΑΠ.1,33 θρασυ μορφώσαι τόν άσωματόν· 4) το μέσ. μορφοῦμαι κοσμή, καλλωπιζώ· 81. Δωμοσκ.1,20 τῆς θαλάσσης εικόνας τό κάλλος τό έξ άρχῆς έμορφώσατο κάλλιον· 5) νεώτ. κ. δημ. κ. μορφώνω διαμορφώνω τόν φυκικόν και πνευματικόν κόσμον τῆς, εκπαίδευώ, προάγω τινά πνευματικός και ἠθικός· 1δ. έπι πατρός, παρέχω τά μέσα ώστε τά τέκνα μου νά τύχουν άριστής καταρτίσεως· έμορφώσε όλα τά παιδιά του· 6) νεώτ. κ. δημ. τό μέσ.1δ. κτ.μχ.παθ.παρκα. μορφομένως-η-ο(ν) λαμβάνω μορφώσιν γενικήν, καταρτίζομαι πλήρως· εἶχε τά μέσα νά σπουδάση έξω και μορφώθηκε καλά· - εἶναι πολύ μορφοῦμαι· - γενναία μορφομένη· 7) ρηματ.π. μόρφωσις, μορφωμα.

Μορφώ-ουs-ός(ή) ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης έν Λακεδαιμονίᾳ· πῖθ. ἡ κάλλος παρέχουσα, ἡ διδουσα ὁμορφιά, ἡ καλή, ἡ ευμορφία, ἡ ὄραφα· Παυσ.3,15,8 ἐπιμοχόδοῦμαι Μορφώου ἱερῶν· ἐπίκλησις μέν δὴ τῆς Ἀφροδίτης ἐστίν ἡ Μορφώ· 2) ὡς προσρη. μορφῆ βλλ.11· Αρχύτ.π.Στοδ.Ἐκλ. 8) τῶν ἐστώ των πραγμάτων και τῶν μορφῶν.

μόρφωμα-ατος (τό) κ. μιν. τό ἀποτέλεσμα τοῦ μορφῶ, μεμορφωμένος τῇ μορφῇ, στήμα, εἶδος, εἶκόν· Αἰσχ.Άγ.873 ἀναξ' ἐκάστῳ καθῆσαν μορφώματι, αὐτ.Εὐμ.412, Πτολ.Τετραδ.6,26, Ἄκυλ.ΠΔ Γεν.3,19, Ἦφαιστ.Ἀστρ.1,20, Εὐστ.Πον.88,77 ψεύδω, οὐ τό μέν παχῶ .. οὐδέν οὐδόλωσ ἦν, τό δὲ πρὸς ἔνοιαν τῆ ἀκαλοῦμενην ψυχῆς ἦν τῆ μορφῶμα· || κ. ὁ πληθ. ἀντί τοῦ ἐνικ· Εὐρ.Άλ.19 κίχων μορφώματ' ὄρνιθας λαδών.

μόρφων-ωνος (τό) μγν. ὁ ὑποκριτής, ὁ προσποιουμένος αἰσθήματα, ἄτινα δέν ἔχει· Ἰγνατ.Θεοφ.Ἐπιστ.Μαγνησ.144 [=53 εκδ. Gezeu.1623] οἱ γάρ τοιοῦτοι οὐκ εὐσεβήθητοι, ἀλλ' ἐριωνές τινες καί μόρφωνες εἶναι μοι φαίνονται.

μόρφωσις-εως (ή) (μορφῶ) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -η τό διδεν μορφῆν, τό διαμορφώνεν, τό σχηματίζειν, σχηματισμός, διάπλασις, σχήμα· Θεοφρ.Ραιτ.3,7,4 ἡ δὲ ἀναγωγῆ καί ἡν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν φωτῶν παιδείαν, ὅλον σχηματισμός ἐστὶ καί μόρφωσις τῶν δένδρων ὅφει τε καί ταπεινότητι, Πτολ.Τετραδ.6,26, Γαλ.4,640, Ἦφαιστ.Ἀστρ.1,3· 2) μγν. σχήμα, ὄψις, τό ἐξωτερικόν, τό φαίνόμενον· ΚΔ Ρωμ.2,20 διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καί τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ· 3) μιν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, τελεία κατάρτισις, εκπαίδευσις, ἀνατροφή· Πλατ.ἸΠέρω.79 τῆν φυκικήν μορφωσιν, Εὐστ.Πον.233,94 μύνα βρεχόμενον ἀνωθεν καί πολυεἶδῃ μορφώσῃ τραπεζῆς ἔξορτόν, - εἶναι μεγάλη μορφώσεως ἀνθρώπου, - δὲν ἔχει μόρφωσιν· ἠδὲ ἀμόρφωτος.

μορφωτικός-ή-όν κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μόρφωσιν, ὁ ἱκανός, ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τό μορφώνεν· Γαλ.4,642 μορφωτικῆ δῦναμις, Πρόκλ.Πολ.1,235 ἡ φαντασία νόησις μορφωτικῆ, αὐτ.Παρυ.7805 εἰκόνας μορφωτικοί, Εὐστ.Πον.217,40 σχήμα, τό τῆς κατὰ πνεῦμα εὐσχήμονος μορφωτικῆς ἐνάρεως, - μορφωτικῶ μεθοδῶι, - μορφωτικῶ μέσῳ.

μορφωτικός ἐπίρρ. μιν. κατὰ τρόπον μορφωτικός βλλ.· Ψελλ.Σχδλ. εἰς Χρησμ.Χαλδ.90,13. **μορφωτικός** (ή) θηλ. (ὡς ἀπό τοῦ μορφωτήρι ἡ μορφοῦσα, ἡ μεταμορφώνουσα· Εὐρ.Τρω.437 Λιγυστίς θ' ἡ σὺν μορφώτρια Κίρκη. **μορφέλλη** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἄσκομυκῆτων ἐκ τῶν ἑλβελλοειδῶν.

μορφ-έω (μόρφο) μγν. κόμωμ τῆ μετά δυσκολίας, μετά κόπου, μετά πόνου· Δωσιώδ.ΑΠ 15,26,8

δν. . δύσευος μόρψε ματρώρριπος (ἐπόνησει' κ. τό παθ.· Νικ. Ἀλεξ.229 πυρός μεμορμημένος αὐγας (ἐφήμηνος ἐπὶ τῆς πυράς) ἠρβλ. Ἦσα. «μεμορμημένος, ἠκημένον, πεπονημένον· 2) Ἦσα. «μορῆσαι, ἠερσαι»· 3) αὐτ. «ἐλθεῖν».

μοσάσαυρος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδόσαύρων ἔρπειτων ἐκ τῶν μοσασαυριδῶν.

μοσκαναθρεμμένοι-η-ο δημ. κ. μοσχ(ο)αναθρεμμένος ὁ οἰνοεῖ ὑπὸ τῶν γονέων τραφεῖς (ἀνατραφεῖς) διὰ μόσχου, ὁ ἀνατραφεῖς διὰ θαφιλῶν περιποιήσεων, ὁ καλοαναθρεμμένος· Πολιτ.Ἐκλ.Τρω.107,7 μαῦρο μιν ἀκριδοτάγιστοι και μοσκαναθρεμμένοι, Σολωμ.Ἐλ.Πολ.3,10 κόφ' τὸ νερό τῆς μύνας του, ὑπᾶσ' το σὸ περιβδλι, τὸν σερῖδῶλι τῆς ψυχῆς τὸ μοσχοναθρεμμένο, **μοσκατέλλο** (τό) δημ. ἄ. μοσκάτο ποικιλία τῆς τοῦ φυτοῦ ἀμπελοῦ βλλ. ἡ οἰνοφόρος.

μοσκάτο (τό) δημ. κ. μοσχάτο ποικιλία τῆς οἰνοφόρου ἀμπελοῦ, ὁ ἔξ ἑτῆς οἴνος εἶναι διαζόντως εὐώδης, ἄ. μοσκατέλλο· Παναδ.Χριστ.Διηγ.41 μοσχάτων καί μαύρων (σταφυλῶν)· 2) ἄ ἐκ τῆς ἀμπελου ταῦτης παραγόμενος οἶνος· βάνει κάθε χρόνο δυὸ βαρέλια μοσκάτο· || γεν. ὡς ἐπιθ. τῶν εὐωδῶν οἴνων· δ.τρω. νά φῶω σταφυλί ροζάκι, νά πιῶ κρασί μοσκάτο.

μοσκαί(ή) δημ. τό φυτὸν ροδῆ βλλ. ἡ μόσχομας· Ἐρωτ.Ἐκλ.445 βόζεις μοσκαί μωρόβδλη σὲ καθενός ρυθουδὸν καί τοῦ θαλασσινοῦ θερσιῶ τῆς μυρουδιᾶ ἀφανίζει.

μοσκίται (οἱ) νεώτ. κώνωπες ἐκ τῶν ὀμοιογενεῶν τῶν κουλικιδῶν και τῶν σιμουλιδῶν, ἀπαντῶντες εἰς τὰς ἑσπ. καί τροπικὰς χώρας.

μοσκοδόλημα (τό) δημ. μοσκοβολία βλλ.· ῥόδω μοσκοδόλημα.

μοσκοβολία (ή) δημ. τό ἀναδίδειν εὐωδίαν, μόσχον, ὠραία εὐωδία, μεθυστικῆ μυρουδιᾶ.

μοσκοβόλος-α-ο δημ. κ. θηλ. κ. μοσκοβδλη ὁ ἀνοσθίδων εὐωδίων μόσχου, ὁ εὐωδιάζων, ὁ μοσχομυρίζων· Παλαμ.Τάφ.20,7 φέρτε τίς μοσκοβδλες και πλυσιμμένες βιόλες.

μοσκοβδλῶ δημ. κ. ἄσυν. μοσκοβδλω ἀναδιδῶ εὐωδίαν μόσχου, εὐωδιάζω, μοσκομυρίζω· μοσκοβδλησε ὄλας ὁ τόπος ἀπ' τ' ἀνοιγμένα τριαντάφυλλα.

μοσκομυρίζω μιν. κ. δημ. ἔχω τὴν εὐωδίαν τοῦ μόσχου, εὐωδιάζω· ἠρβλ. μοσκοβδλω· Ἐρωτ.τοκρ.2,448 νά πάρης ράδο μορφοφ και μοσκομυρισμένο, Πολιτ.Ἐκλ.Τρω.165,9 δὲ ἔβαλω γῶ τά μήλα σου τά τσαλοπατημένα, ἐθέλω τά δυὸ τό κόρψου σου τά μοσκομυρισμένα.

μόσκος (τό) μιν. κ. δημ. μόσχος, ἀρωματικῆ οὐσία λαμβανόμενῃ ἐκ τοῦ μόσχου βλλ. τοῦ μοσχοφόρου· Ἐρωτ.τοκρ.1,1019 καί πάσ' ἔργα ὡς πρᾶμ' ἀκριβῶ στόκς μόσκου· εἰσανά τα, Πολιτ.Ἐκλ.Τρω.168,7 σῖνον τὰ πόδια τῆς δροσιά και τά μαλλιά τῆς μόσκο.

μοσκοφυλάσσω μιν. κ. δημ. φυλάσσω ἐντὸς μόσκου βλλ.· Ἐρωτ.τοκρ.1,1020 καί στ' ἄργυρά και στὰ χρυσά ἑμοσκοφύλασά τα.

μοσπύλα Ἦσα. «θυσία».

μόσους (τά) πάπ. ἀμφ. σμ.μ. πῖθ. μόσους βλλ.

μόσους-υνοs (τό) κ. μιν. κ. μοσύν-υνοs, συχη. π. κῶδ. κ. μόσυν ζῆλονος πύργος ἡ οἶκος· Ἦσα. «πύργος, ἔπαλις»· Ξεν.Άν.5,4,26 ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ ἐν τῷ μόσους τῶ ἐπ' ἄκρου φροδομημένω, Αἰν.Τοκτ.33,3 ἔβλινον μοσσύνης, Διον.Ἄλ. Ρωμ.1,26 [οἱ Μοσσύνοκοι] οἰκιστοὶ κάκεινα ἐπὶ ζῆλονος ὡπερ ἀν πύργου ὑψηλοῦς μόσουςας αὐτὰ καλοῦντες, Νικ.Λων.305D πολλοὶ τῆς πατριδος ἀχιστα πηξέμενοι μόσους· || δρυφακτον περιφραγμα· Λυκόφρ.443· || ἀμφ. ἐνν., πῖθ. ναυνηγεῖον· αὐτ.1432.

μοσσυνικός-ή-όν ὁ κατασκευασθεὶς ὑπὸ τῶν Μοσσυνοίκων ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μοσσυνοίκων βλλ. : Ἄριστφ.ἀπ.417 **μοσσυνικὰ μαζονομεία**, **μοσσυνοικοί** (οἱ) φυλὴ κατοικοῦσα τὸ πάλα εἰς τὴν νοτίαν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐντὸς Ζυλίων πύργων, μοσσυνοὶ βλλ. : Ἐκατ.204γ, Ἱερ.394 **Μάκρωσι** καὶ **Μοσσυνοίκοι** καὶ **Μαρωσι**, Ἄριστφ.Θαυμ.835ε,9, Ἄπολλ.Ρ,2,1016

μόστρα (ή) (ἴταλ.) δημ. προθήκη ὑαλοφρακτοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος πρὸς τοποθέτησιν δειγμάτων τῶν πωλουμένων ἐμπορευμάτων || τὸ ἐκλεκτικότερον μέρος τοῦ ἐμπορευματοῦ τὸ ἐκτιθέμενον εἰς τὴν μόστραν || εἰδικῶτ. ἡ ἀποστελλομένη ἢ προσκομιζομένη ὡς δείγμα μικρὰ ποσότητος ἐμπορευματοῦ. 2) μτφ. εἰρων. τὸ πρόσωπο : **ἔπρεσε καὶ χάλασε τὴ μόστρα** κ. φρ. θὰ σοὺ χαλάσω τὴ μόστρα (θὰ σὲ δείρω, θὰ σὲ στραπατσάρω).

μοστράρα (ἴταλ.) δημ. ἐπιδεικνῶν, ἐμψονίζω, οἴσκει ἐν προθήκῃ σὲ μόστρα βλλ.

μόστρο (τό) (ἴταλ.) ἐπί πρσσ. ὁ λαν ἄσχημος τὴν ὄψιν : **πῆρε μιά γυναῖκό μόστρο**.

μοσυλίτις-ιδος (ή) μτγν. εἶδος καίας βλλ. Διοσκ.1,14' πρδλ. μόσυλον

μόσυλον (τό) μτγν. εἶδος κινναμόμου (διαφόρον τοῦ μοσυλίτις βλλ.) : Διοσκ.1,14 διαφέρει δὲ τὸ μόσυλον διὰ τὸ πρτείν ποσὴν ἐμφέρειαν πρὸς τὴν μοσυλίτην καλουμένην **κασία**.

μοσφιλα (ή) δημ. τὸ φυτὸν κράταιγος βλλ. ὁ ἀζαρόλος.

μοσχάκασο (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἡρύγγιον βλλ. **μοσχαναστός** Ἡσ. ἐὸ ἀπεχόμενος. 2) αὐτ. κχόρτος, ὁ ἤδη καρπὸν ἔχων.

μοσχάρθινια (ή) δημ. τὸ φυτὸν κενταύριον βλλ. τὸ εὐειδές.

μοσχάρσιος-ια-ια δημ. κ. μοσκ- ὁ τοῦ μόσχου, μόσειος : **μπριζόλες μοσχάρσιος**.

μοσχάριον (τό) μτγν. κ. πάπ., δημ. μοσγάρι, μοσκάρι κ. μουσκάρι ὑποκορ. τοῦ μόσχος βλλ.12), μικρὸς μόσχος, μοσχαράρι : ΠΔ Λευτ.9,2 **ἀάβε σαυτῶ μοσχάριον** ἐκ βῶθῃ περι ἀμαρτίας καὶ κριῶν εἰς ὀλοκαυτώμα ἄμωμα, Ἄρρ.Ἐπικτ.3,22,6. **μοσχαρῖς**-ἄδος (ή) γλῶσσα κ. Ἐπιγρ. δάμαλις. 2) παραφυάς, καταβολάδα : Ἐπιγρ. **μοσχαδῆς** ἕλεων.

μοσχάτος-η-ο δημ., ἔ. μουσκάτος κ. μοσκάτος βλλ. 2) ὡς ἐπίθ. παντὸς ἀρωματώδους, ὁ εὐώδης : Βιζυην. (ἐκδ. Φέξη) 9,10 **μοσχάτα** λουλούδια.

μοσχεία (ή) μτγν. κ. οχόλ., πάπ. μοσχεῖα τὸ μοσχεύειν, φύτευσίς παραβλαστημάτων, παραφυάδων : Φιλ.Βυζ.Θαυμ.1,3,Σχόλ.Θεσκρ.1,48.

μοσχεϊος-ον κ.-α-ον κ. πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μόσχον, ὁ τοῦ μόσχου ἢ ὁ ἐξ αὐτῶ προερχόμενος, δημ. μοσχάρσιος, μουσκαρσιός : Ξεν. Ἀν.4,5,31 **κράβα μόσχεια** (βιβδέλο), αὐτ.Κυν.2,9 **κυνουβός** μόσχεια (κυνιδέματος, λωριὸν ἐκ δέρματος μόσχου), Λεωνῖδ.Ταρ.ἐν ΑΠ 6,263 **μοσχεῖα δ' ἀπέτισαν ὁ θῆρ ἀνθ' αἵματος αἵμα** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **μόσχειον** ἵενν. δέρμα), τὸ δέρμα τοῦ μόσχου : Ξεν. Ἱππ.12,7' || κ. πλῆρωκ : Πολύδ.6,6,22,3 **μοσχεῖον** δέρματι περιελθῆτα τὴν ἐκτὰς ἐπιφάνειαν, Πάπ. **μόσχειον** δέρμα.

μοσχέλιον (τό) μων. ἔλαιον διὰ μόσχου ἀρωματισμένον : Παύλ.Αἰγ.7,20 ἰπληθ.],

μοσχευμα-ατος (τό) κ. πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀφαιρούμενος καὶ μεταφυτεύμενος βλαστὸς, παραφυάς, παραβλάστημα : Θεόφρ.Φ1 2,25, αὐτ.ΦΑη.3,11,5 **τὰ μοσχεύματα** εἶναι τὰς ἐμπορίους **μάλλον** ἐμβαλλεῖν ἢ τὰ φυτεύματα πάντων τῶν δένδρων, ΠΔ Σοφ.Σαλ.4,3 **ἐκ ἑκὼν μοσχευμάτων οὐ θῶσει ῥίζαν εἰς βάθος, οὐδὰ ἀσφαλῆ βάσιν ἔδρασει**, Φιλ.1,39β, Πάπ. : || ὄμ. **μοσχεύματα** Ἡσ. ἐτὰ νεόφυτα,

μοσχευματικός-ή-ὸν γλῶσσ. ὁ ἄρμόδιος ἐπιτήδειος διὰ μόσχευμα, ἀρσφόρος, κατάλληλος εἰς τὸ νὰ βλαστήθῃ παραφυάδας, μοσχεύματα : **μοσχευματικὴ ῥάβδος**.

μοσχευσις-εως (ή) μων. κ. νεώτ. πολλαπλασιασμός φυτῶν διὰ παραφυάδων : Γεωπ.11,3.

μοσχεύω κ. πάπ., μων. κ. νεώτ. ἀποσπῶ ἀπὸ τῶν δένδρων μόσχους, μοσχεύματα, παραφυάδας καὶ φυτεύω αὐτάς : Θεόφρ.ΦΑη.1,2) **τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ** μοσχεύειν περὶ Βαθυλίωνα τὰς ἀπαλότατας, καὶ ὅταν ἐμδιώωσι, μεταφυτεύουσι, αὐτ.3,5,3 **τὸν μοσχευμένον**, Εὐσ.Πον.136,17 **αὐτὸν δέ σε τὸ ἐπι ἔνικμον φυτὸν, τὸ ἐκ παραδείσου ἀνέκαθεν περικοῦς, οὐκ ἔχει μοσχεύσαι** 2) μτφ. τρέφω, ἀνατρέφω, διατρέφω : Δημ.785 **ἴνα τοῦς τοιοῦτους ἐν ἀότοις μοσχεύητε** (διατηρήητε ὡς μοσχεύματα), Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,46 **μοσχευομένη** κατὰ τὸν δῆμον τυραννίης καθ' ὅλης τῆς πόλεως **μοσχεύεται** 3) ἀνατρέφω εἰς μόσχον : Φιλ.μόστρ. Ἀπολλ.6,30 ὁ ἐκ νέου **μοσχεύσας** με, τὸν πατέρα τὸν ἐαυτοῦ λέγων.

μοσχί-ή (ή) (ἐνν. δορά) δέρμα μόσχου : Ἀναξάνδρ.65.

μοσχιδόν ἐπίρρ. μτγν. δίκην μόσχου, ὡς μόσχος, σάν μοσγάρι : Νίκ. Ἀλεξ.357 ἀρτιγενεῖς, **μοστω** δὲ πάλιν **μοσχιδὸν** ἄμεγλοι.

μοσχίος (ὁ) μτγν.κ.μω. ὁ ὅμοιος μικρῶ μόσχῳ ἐν χρ.ἐπί νεογνῶν ζῴων,οἶον τοῦ λαγοῦ κτλ.:Πολυδ.5,74 **οἱ μοσχίοι** καλοῦμενοι τὸν λαγῶν 3) τριετής κριὸς ὡς ὁμοιάζων πρὸς μικρὸν μόσχον:Εὐστ.1627,15

μοσχίται (οἱ) νεώτ. ζῶολ. οἰκoy. θηλαστικῶν τοῦ ἄθρολου. τῶν ἀρτιοδακτύλων.

μοσχιδίων (τό) ὑποκορ. τοῦ μόσχος βλλ.11) μικρὰ παραφυάς, βλασταράκι : Ἄριστφ. Ἀχ.996 **νεὰ μοσχίδια** σικιδίων, Αἰλ.Ἐπιπ.4.

μοσχίται Ἡσ. εἰς σκιρτικαίος,

μοσχίνδα Ἡσ. ἐτὸ ἐξῆς, καὶ ἀναλλιπῶς.

μοσχίος η-αν πάπ. ὁ ἐκ δέρματος μόσχου.

μοσχίον (τό) κ. πάπ., ὑποκορ. τοῦ μόσχος, μικρὸς μόσχος, μοσχαράρι : Ἐπιπ.π. Ἀθῆν.8,399R **τὸ μοσχίον** τὸ τῆς κορώνης ἄθριον δεινήσσομεν, Θεόκρ.4,4 ἄλλ' ὁ γέρων ὄφρητι **τὰ μοσχία** κημὴ γλάσσει.

μοσχίος-αον (μόσχος [2]) κ. πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς μόσχον, ὁ τοῦ μόσχου, ὄμοσιος βλλ. : Εὐρ.Ἐλ.811 **μοσχία** θρῖξ (κώδ.), Πάπ. **μοσχίον** κρέας.

μοσχίτης (ὁ) σχόλ. ὄμοιλος βλλ., μοσχοχτάποδο : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.1,307.

μοσχοδῖος σειρά νεώτ. ἡ ὀρχαιότερα ἐκ τῶν ὀδο σειρῶν στρωμάτων, εἰς ἃς διαίρεται ἡ ἀνωτέρα λιθανθρακοφόρος ὑποδιάπλασις τῆς λιθανθρακοφόρου διαδιάπλασεως τοῦ παλαιοσκιώκου.

μοσχοδότης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκ Μόσχας καταγόμενος, ὁ κτόνικος τῆς Μόσχας κ. γεν. Ράσος. 2) ὄρυκτολ.ὄρυκτον τῆς ὀμόστος τῶν μαρμαρωτιῶν.

μοσχοδιτικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς μοσχοβίτας, ὁ τῶν μοσχοβιτῶν.

μοσχοδόλημα-ατος (τό) δημ. κ. μοσκοδόλημα ἡ ἐνεργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τῶν μοσχοβολῶν, εὐωδία, εὐωδίασις, ἀρωματώδης ἀπόνηση, εὐἀρεστος ὄσμη, μυρουδιά : Παλαμ.Περ.Χαιρ.118,12 **ἀπὸ σὲ τὰ γασσεμιά θὰ τὸ πήρανε τὸ μοσκοδόλημα** τοῦς.

μοσχοβολαί (ή) δημ. μοσχοδόλημα βλλ. : Γρου. Σκ.1.περ.92,16 **ποὺ τὸ σταχτὴ μοσχοβολαῖα** ρουφῶνε καὶ τὸ μύρο.

μοσχοβόλος-ον νεώτ., δημ. μοσκόβολος-η-ο ὁ βάλων. ἀπονέμων ὀσμήν μόσχου, ὁ μοσχοβολῶν, εὐωδιῶν.

μοσχοβολῶ-έω δημ. κ. μοσκοβολῶν ἀποπνέω ὀσμήν μόσχου, ἀναδίδωμι εὐωδία, εὐωδιάζω : Σοκλωμ.Ἐλ.Πολ.2,6,5 **φωνῆ** 'νε' ὁ ὄρωμος σου

γλυκός και μοσχοβολισμένος [β. γρ. αντί μοσχοβολημένος, Κάλβ. Ο Φιλόπατρις 18 μοσχοβολάει το κλήμα σου, Βαλαωφ. Φρσ. 11 μοσχοβολάει ο λιθάνος, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 12, 22 μοσχοδόλλησε το γένει που ανάδειται τα κλαδιά.

μοσχόδους [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῶ ἀβρ. τῶν μυρμηκατικῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν βοιδῶν.

μοσχοθύτρον [τὸ] νεώτ. χημ. λιπαρὰ ὅλη βουτυρόδουτος συστάσεως ἐξαγομένῃ ἐκ τῶν σπερμάτων μυριστικῆς τῆς εὐόδομου [μοσχοκαρυώων, ἄ. μοσχοκαρυῶων βούτιτρον ἢ μοσχοκαρυέλαιον.

μοσχογαλή [ἡ] νεώτ. ζωολ. σαρκοφάγον θηλαστικὸν τῆς οἰκογεν. τῶν μοσχογαλῶν ἔχον ἀνεφορῶνον θύλακα τοῦ ὀπίου τοῦ ἔκκριμα ἔχει ὄσμην μόσχου, ἄ. ὄζογαλή, δημ. ζαρμπέτι.

μοσχοδένδρον [τὸ] μιν. δένδρον ἀπονηνὸν ὄσμην, εὐωδία, εὐωδιάζον· Διήγ. Ἀγχιλ. 982 ἄλλ' ὡς φυτὸν ἐρωτικὸν μοσχοδένδρον νά στέκω.

μοσχοέλατο [τὸ] δημ. κ. μοσκοέλατο πίτυς βλλ. ἡ μέλιαινα.

μοσχοθυμίαμα-ατος [τὸ] νεώτ. τεχνικὸν θυμίαμα ἐκ λιθανωτοῦ, ῥόδων και ἄλλων φυτικῶν ἀρωματίων, ἄ. μοσχολιθάνον.

μοσχοθύτης [ὁ] γλωσσ. ὁ θύων ἢ σφάζων μόσχου.

μοσχοθύτῶ-ἔω μιν. θυσιαζῶ μόσχου· Πρόδρ. 7, 487. **μοσχοκαρῶ** [ἡ] νεώτ., δημ. μοσχοκαρυδιά τὸ φυτὸν μυριστικὴ ἢ εὐωδῆς· Ἀρωθ. Μυθ. Χαλ. 1, 225 ἔφθασα εἰς ἕνα δάσος ὅπου ἦσαν πλῆθος μοσχοκαρυδιές.

μοσχοκάρυον [τὸ] λεξ., νεώτ., δημ. μοσχοκάρυδο ἢ μοσχοκάρυδο ὁ καρπὸς τῆς μοσχοκαρύδας βλλ. ἐν χρ. ὡς ἀρωματικὸν, ἐν δὲ τῆ φαρμακευτικῇ ὡς εὐστόμαχον· Δουκάγγ., Ἀρωθ. Μυθ. Χαλ. 1, 227 και μίαν σπυρίδαν γεμάτην μοσχοκάρυδα.

μοσχοκάρφι [ον] [τὸ] μιν., δημ. κ. μοσχοκάρφιον κ. μουσσοκάρφι τὸ φυτὸν καρυόφυλλον τὸ ἀρωματικὸν, τὸ γαρύφαλλο· Δουκάγγ.

μοσχοκαρυφία [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν μελίαι ἢ ἄζε-δαραχή, ἄ. πασχαλία.

μοσχοκαύλι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἐχλινωφ ὁ Ἰεῶδης. **μοσχοκερατιά** [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ἑλώτης ἐδωδιδμο. **μοσχοκτάπαθον** [τὸ] καθαρῶν τ. τοῦ μοσχοκτάπαδο, ἐλεδώνη βλλ.· Κορ. Ἀτ. 4, 331.

μοσχολάτραι [οἱ] μιν. οἱ λατρεύοντες τὸν μόσχον· Νικήτ. Λων. ἐν Σάθ. 1, 120 εἰς τοὺς ἀποστάτας τοῦτους και μοσχολάτραις ἀτεχνῶς πορευόμενος.

μοσχολατρά-ἔω μιν. λατρεύω τὸν μόσχον, ἐπὶ τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἐρήμῳ· Πρόδρ. Ἐπίγρ. 14.

μοσχολάχανα [ν] [τὸ] μιν., δημ. μοσκολάχανο τὸ ἀγρίον φυτὸν ἐρωδιός ὁ μοσχοφόρος, ἐδωδιδμο· Δουκάγγ.

μοσχολεϊμονία [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κίτρινον βλλ. ἡ λιμεττία.

μοσχολεϊμονία [τὸ] δημ. ὁ καρπὸς τῆς μοσχολεϊμονιάς.

μοσχολεϊμανίζω δημ. κ. μοσκοθυμιατίζω καλῶν μόσχων και λιθάνων ἢ μοσχολιθάνων· Ἐφθαλ. Ὁδ. Θ 363 πού ἔχει ναό της και βωμὸ μοσκολιθανισμένου.

μοσχολιθάνον [τὸ] νεώτ. δημ. κ. μοσχοθυμιαμα βλλ.· Σολωμ. Τὸ ἀνεῖρο 218, 31 κὶ ὁ κανὸς τοῦ μοσχολιθάνου ἀπὸ τὰ λιθαιστῆρια.

μοσχολιός [ὁ] δημ. τὸ φυτὸν κένταυρος βλλ. ὁ ἐρυθρός.

μοσχολούουδο [τὸ] δημ. κ. μοσκολούουδο ἄνθος, λουλούδι ἀπονηνὸν ὄσμην, εὐωδιάζον· Ζερβ. Λυρ. Σάτ. 1, 29 γιαιτὶ ὡς τὸ μοσκολούουδο κὶ ὄντας ξερὸ εὐωδιάζει.

μοσχομάγισρος [ὁ] πάπ. κρεοπάλης ρωλῶν μόσχου.

μοσχομάγκα [ἡ] δημ. κ. μοσχομάγκας [ὁ] ἀγχιόπαις, μὸρτης [ισυνθ. ἐπὶ τὸ εὐφημιστικώτερον]· Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 61 κὶ δλοἱ οἱ ξευπόλιτοι μοσχομάγκες τοῦ τόπου.

μοσχομάδεχα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν πελαργόνιον τὸ ἐρυθρὸν.

μοσχομοσνία [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ροδῆ ἢ ἀείζωος.

μοσχομιζέλο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ εὐσμοσος.

μοσχομιρίζω· μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. μοσκο-ἀπανεῶ ὁσμὴν μόσχου, μιρίζω μόσχον, μοσχοβολῶ· Πρόδρ. 1, 230 και πῶς ἀπὸ τὰ κρέατα μοσχομιρίζει τζίκινα, Βιζυην. 91, 36 γὼ παίρων ἴνα φιλιγλυκὸ και μοσχομιρισμένο, φρ. ἔφαγα κάτι μπανάνες και μοσχομιρίζει τὸ στόμα μου.

μοσχομυρωδάτος-η-ο δημ. ὁ οἶσμοσός-ατος και μυρωδάτος, ὁ πλῆθος εὐάριστου ὄσμησ, ὁ μοσχομιρίζων· μάς ἦρθε μοσχομυρωδάτος.

μοσχομυρωδιά [ἡ] δημ. εὐωδία μόσχου, μοσχοδόλλημα και καθόλου εὐωδία.

μοσχοσπενία [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν πέπων ὁ μόσχοσμος.

μοσχοσπενον [τὸ] δημ. ὁ καρπὸς τῆς μοσχοσπενιῶς βλλ.

μοσχοσποία [ἡ] μιν. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκ μετάλλου μόσχου ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἰουστ. πρὸς Τρύφ. 7, 648C, Κλήμ. Ἀ. 1, 1009A.

μοσχοποιός [ἡ] μιν. ἡ μόσχον ποιούσα, γεννώσα· Φιλίπ. 2, 129 μοσχοποιός δοραξ.

μοσχοποιῶ-ἔω μιν. ποιῶ, κατασκευάζω μόσχον, περι τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκ μετάλλου μόσχου τῶν Ἑβραίων· ΚΔ Πράξ. 7, 41 ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις και ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδῶλι.

μοσχοπόντικος [ὁ] δημ. κ. μοσχοπόντικο [τὸ] ἄ. ἀταίδα βλλ.· Κορ. Ἀτ. 4, 331.

μοσχοπουλῶ δημ. κ. μοσχοπουλάω κ. μοσχοπουλῶ πωλῶ τὴ εἰς πολὺ καλὴν τιμὴν και εὐκόλως.

μοσχορροῦμι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν μούσακρον τὸ μακρόκαρπον.

μόσχος [ὁ] [1] νεαρὸς βλαστός, τρυφερόν και εὐκαμπτον κλώνειρ δένδρου, παραφασίς· Ἰλ. Λ 105 Ἴδης ἐν κνηστῷ διδῆ μόσχοισι λυγίσσι, πρβλ. Θεόδωρ. Φαίτ. 5, 91, Διοσκ. 2, 179 ὁ μόσχος τῶν φύλλων [ὁ μίσχος, τὸ κοτσάνι τῶν φύλλων].

μόσχος [ὁ] [2] κ. νεώτ., δημ. μοσχάρι τὸ νεογνὸν τῆς ἀγελάδος, νέος ταύρος, οὗ τὴν μορφὴν ἐπιστεῦετα ὅτι ἐλάμβανεν ὁ θεός Ἄπις· Ἦρ. 3, 28 ὁ δὲ Ἄπις γίνεται μόσχος ἐκ βοῦς· ἢ ὡς θηλ. δάμοσις, νέα βοῦς· Εὐρ. Κύκλ. 389 μόσχος ἀμέλαξ, λευκὸν εἰσέλας γάλα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 13 ἐπὶ μόσχω ποτὲ φασόμενος [ἴδω διὰ τὸ βραβεῖον ἐνός μόσχου], ΚΔ Λουκ. 15, 23 τὸν μόσχον τὸν στευτὸν θύσατε και φαγόντες εὐφρανθήμεν· ἢ περὶ μίσχου ἔταιροι· Εὐφ. 169.

2) καθόλου πᾶν νεογνὸν ζῶου· Εὐρ. Ἰτ. 63 πηγὰς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων Βάκχου οἰνηρὰς λοιθὰς, αὐτ. Βάκχ. 1185 νέος ὁ μόσχος ἄρτι γέννου. θάλλει· ἢ ὁμ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν· Ἀχιλ. 47 μόσχος χελιδνόσχος.

3) μτρ. παῖς· Εὐρ. ἸΑ 1623 χρῆθ δὲ σε λαβοῦσαν τάνδε μόσχον νεαγενῆ στείχειν πρὸς οἶκος· ἢ κ. ὡς θηλ. κοράσιον, κόρη· Εὐρ. Ἐκ. 526 σκίρτημα μόσχου σῆς καθέζοντες χερσῖν, ἔσποντο, αὐτ. Ἀνδρ. 711.

4) μόσχος θαλάσσιος ὄν. τοῦ κήτους φώκη βλλ.· Διοσκ. Ἐδικτ. 8, 37.

μόσχος [ὁ] [3] μιν., μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. μόσκος ἐλαιώδες τὸ ἀρωματικὸν ὑγρὸν λαμβανόμενον ἐκ τοῦ μόσχου τοῦ μοσχοφόρου· Ἄετ. 1, 131, Ἄλεξ. Τραλλ. 12, Διήγ. Ἀγχιλ. 1586 ὁ μόσχος ὁ καλός, τὸ μῆλον παραδείσου, Σολωμ. Ἡ ὥδη τοῦ Πετραρχῆ 9 κὶ ἐστὶς πού ἀπὸ τὸ μόσχοσας, δροσόχορτα, δροσάνθη, Γρυπ. Σκ. Τερρ. 11, 10 και

μόσχον ἀξέθυμαστο τὸν νόμο της ἐκράτει·
2) τὸ ζῶον μόσχος ὁ μοσχοφόρος· Κοσμ.Χριστιαν.Τοπογρ.335C ἐπὶ δὲ μικρὸν ζῶον ἐστὶ ὁ μόσχος· καλοῦσι καὶ αὐτὸ τῆ ἴδια διαλέκτῳ οἱ ἐγγχώριοι καστοῦρι· διώκοντες δὲ αὐτὸ τοξεύουσι καὶ τὸ συναγόμενον αἶμα περὶ τὸν ὄμφαλόν θεωμεύοντες ἀποκόπτονται· τὸν γὰρ ἐστὶ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ εὐώδες, τοῦτέστιν ὁ παρ' ἡμῶν λεγόμενος μόσχος· || νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν μηρυκαστικῶν τῆς οἰκονομ. τῶν βοϊδῶν· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ μαρσιποειδοῦς θυλάκου, ὃν φέρει κατὰ τὸν ὀμφαλὸν καὶ ἐξ οὗ ἐκκρίνεται ὁ μόσχος βλ. ἄνωτ.
μοσχοσάπουνο (τὸ) δημ. ἀρωματικὸς σάπων.
μοσχοσίτι (τὸ) δημ. κ. μοσχοσίτι κορίανδρος βλ.λ. ὁ ἡμερος.
μόσχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὀσμήν μόσχου· μόσχοςμα φυτά.
μοσχοστάφυλο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς, ἡ ἀταφυλὴ τῆς ἀμπέλου τῆς οἰνοφάρου, τῆς λεγ. μοσχίτου βλ.λ. : Ὁρακ.3,240,21 νά χα καὶ μοσχοστάφυλο ἀπὸ καλὸ ἀμπέλι.
μοσχοστουθιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τεύκριον τὸ ζεανθόν.
μοσχοσφραγιστής (ὁ) κ. πάπ. ὁ ἐκλέγων καὶ σφραγίζων τοὺς πρὸς θυσίαν μόσχους· Χαϊρηρ. π. Πορφ. Ἀποχ.4,7.
μοσχοσφραγιστικά (τὰ) μτγν. βιβλία ἐν οἷς περιγράφετο τὸ ἔργον, τὰ καθήκοντα τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ : Κλημ. Ἀλ. Στρωμ.6,758.
μοσχοτάυρος (ὁ) μτγν. μόσχος ταύρου : Ἀνώνυμ. ἐν ἔργ. ΠΔΛευτ.4,3.
μοσχοτομά (ἡ) Ἐπιγρ. στρώμα ἐκ κλάδων ἱτέας ἢ λύγου.
μοσχοτόμος-ον γλωσσ. ὁ τέμνων, σφάζων μόσχους βλ.λ.2, ὁ θυσιαστής.
μοσχοτόπιον (τὸ) Ἐπιγρ. τόπος, μέρος ἐν ᾧ κόπτονται μόχοι βλ.λ.11, τρυφερά κλαδίδια, βέργες.
μοσχοτρόφια (τὰ) πάπ. τόποι, μέρη ἐνθα βόσκουιν, τρέφονται μόχοι.
μοσχοτρόφος-ον πάπ. κ. λεξ. ὁ τρέφων μόσχους : Πάπ., Ἦσ. ἐν λ. πθηνός· τὸ ἀρσ. κ. ὡς οὐσα. μοσχοτρόφος : Πάπ.
μοσχοφάγος-ον μτγν. κ. σχόλ. ὁ τρώγων μόσχους, δηλ. μόσχειον κρέας : Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 360 μοσχοφάγος Δίνουσος· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα. Μοσχοφάγοι· ὄνομα φυλῆς : Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.2,3.
μοσχοφύλλο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὄξυλις βλ.λ. ἡ κεραιποφόρος.
μοσχοχόρταρο (τὸ) δημ. κ. μοσκοχόρταρο τὸ φυτὸν τεύκριον βλ.λ. τὸ κίτριον.
μότα (τὰ) μτγν. ααρδιαναὶ βάλανοι : Διοσκ.1,106 (κωδ.), πρβλ. ἀμωτων· 2) πηλθ. οὐδ. τοῦ μοτός.
μοτάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ μοτός βλ.λ. : Γαλλ.19,107, EM 592,2.
μοτέλλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκονομ. τῶν γαδιῶν.
μοτέρι (ὁ) ἰταλλ. ἀνάλ. νεώτ. κ. δημ. κινήτηρ βλ.λ.
μοτή (ἡ) μτγν. ἐπ. μ. γενικ. πηλθ. μοτῶν, δ. τ. τοῦ μοτός βλ.λ. : Κόιντ.4,212 μοτῶν εἴρια.
μότμημα-ατος (τὸ) πάπ. κατάστημα, ἀποθήκη λίθων ὑπερασμάτων, ἀσπροσρούων.
μοτίβο (τὸ) ἱταλ. νεώτ. κ. δημ. ἡ αἴτια, τὸ κίνητρον, τὸ ἐλατήριο· || μουσ. τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ θεμάτος, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται μουσικὴ τῆς κινήσις.
μότο δημ. κτ. συγκ. ἐκ τοῦ μόνο ἦτο, μόνον, μονάχα : Ἐρωτόκρ.5,472 μότο γιά σέ, πού πεθυμῶ νά σμιζόμεν ὁμάδι.
μοτός (ὁ) κ. νεώτ. κ. μοτόθῆτι νήματα λινοῦ ὑφάσματος πηθέμενα ἐπὶ τὸν πλῆγν, ἄ. ζεαντόν : Ἰνπ.Κεφ.Τρωμ.14· δοτ. πηλθ. μοτός : Διοσκ.3,82

κ. μότοσι : Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὁρειβ.44,11,11' τὸ οὐδ. ἐν τῷ πηλθ. μότα Ἦσ. ἐπὶ πληροῦντα τὴν κοίλην τῶν τραυμάτων δάκη : Καλλ.ἀν.7,40P.
μοτοσυλάττα (ἡ) ἰταλλ. δημ. δίτροχον αὐτοκίνητον ὄχημα ἐν εἰδεί ποδηλάτου, εἰς ὃ δύναται νὰ προσαρμολοῖται καὶ ἀμαξίδιον, καφίιν.
μοτοφάλακτιον (τὸ) μτγν. κ. μον. ἐπίδεσμος χρησιμεύων ὡπως τηρῶ, συγκρατῆ τὸν μοτόν εἰς τὴν θέσιν του : Λεωνίδ. Ἰατρ.π. Ἀέρ.15,12, Ἀντυλλ. π. Ὁρειβ.44,23,74· 2) φάρμακον ἐν εἰδεί ἐμπλάστρου, φαρμακοῦμενον δι' ἐπίδεσμου : Παῦλ. Αἰγ.6,34,62 μοτοφυλάκιον φάρμακον.
μοτοφάλαξ-άκος (ὁ) μτγν. μοτοφυλάκιον βλ.λ.11 : Λεωνίδ. Ἰατρ.π. Ἀέρ.15,5, Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὁρειβ.44,11,1).
μοτρογένειος-ον Ἦσ. ὁ ἔχων λεπτὸν, ἀραιὸν γένειον.
μοττίας Ἦσ. «ῶ στρέφουσι τῶν ρυτίρων τὸν ἄζωνα».
μοττοῖ Ἦσ. «πρώσκει, ταραττεῖ».
μοττοφαγία Ἦσ. «θυσία τις ἐν Κίπρω».
μόττις βλ.λ. : «οἱ ἐκλυτοὶ καὶ παρεμύθηον».
μοττωμένη Ἦσ. ἐπὶ πτέρην τύφαι.
μοτῶ (ἡ) μτγν. εἶδος κινωμάμου : Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.12,13, Γαλλ.14,72.
μοτῶ-ὄω κ. νεώτ. θέτω εἰς τὸ τραῦμα μοτόν, ζεαντόν : Ἰνπ.Κεφ.Τρωμ.904, Ἦσ.
μοτῶδης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς μοτόν : Γαλλ.12,606.
μοτῶμα-ατος (τὸ) κ. πάπ. κ. νεώτ. μοτός παρεσκευασμένος διὰ τραύματα : Ἰνπ. Ἐπιδ.6,7,2' 2) στυπλιεῖον πρὸς ἐπιθεσιν εἰς τραύματα : Πάπ.
μοτῶσις-εως (ἡ) ἡ τοποθέτησις μοτοῦ : Ἰνπ. Ἀρθ.40, Ἀκὼλ.ΠΔ Ἦσ.1,6.
μουγγά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς μουγγόν, βωδὸν, κωφάλαγον.
μουγγαῖνα δημ. μτθ. ἄδρ. (ἐ)μουγγαῖνα, παθ. ἄδρ. (ἐ)μουγγαῖνηκα, καθιστῶ τινα μουγγόν, ἄλαλον, βωδὸν, θωβαῖνω.
μουγγός-ῆ-ὸ δημ. βραχνός, ὑπόκωφος : Ἐρωτόκρ.4,1970 μὲ ἀάλληγες μουγγές μουγγές καὶ τῆρηνα σπασμένα· || κ. ἐπὶ προστ., βωδός, κωφάλαγος, μουγγός.
μουγγῶ (τὸ) δημ. ὁ ἰχθὺς γόγγρος βλ.λ.
μουγγιλιά (τὸ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἰχθύων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἀκανθοπαρυγίων.
μουγγίσχο (τὸ) δημ. χαμαίμηλον τὸ κοινόν.
μουγκαλιζομαι δημ., ἄδρ. ἐμουγκαλιζομαι, ἐπὶ βοός, μωκῶμαι || κ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπου : Ἐρωτόκρ.2,1163 κὶ ἐμουγκαλιζομαι τρεῖς φορές τὸ ποδέρων τὸ στόμα.
μουγκαλισματά (ἡ) δημ. μικρὸς μουγκρητὸς, ποδύκρισμα βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.2,1121 κὶ ἵστυρε μουγκαλισματά ἐπὶ πολλὰ μεγάλα.
μουγκοφουσῶ δημ. παρὰγῶ βροχόναν, ὑπόκωφον φύσμη : Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν.54 τὰ κλαδίδια μουγκοφουσῶν, σσειδονται σσειδονται τὰ μαυράδια, ὁμοῦ αὶ κλάνω ἀντικτυποῦν.
μουγκρητὸ (τὸ) δημ. ἡ φωνὴ τοῦ βοός, μικρηθμός, ποδύκρισμα συνεχές, ἡ καὶ ἀπὸ πολλῶν στομάτων ἐξερχόμενον· κ. γεν. ἐπὶ θηρίου ἡ θηρίων : τὸ μουγκρητὸ τῶν λιονταριῶν.
μουγκρίζω μτγν., συν. κ. δημ. σαλιζῶ, ἡ πθ. γογγίζω : Ἀνών. ἐν Ρητ.216,28' || δημ. ἐπὶ ταύρων καὶ ἀγρίων θηρίων, ἰδ. λεόντων, φωνάζω, μυκῶμαι, βροχῶμαι· || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνάζω ἰσχυρῶς ἔνεκα πόνου ἢ ἐκβάλλω ἦχον βωδὸν μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα : Ἐρωτόκρ.2,49C κὶ ὁ γέας τὸν ἄλλα χαιρετᾷ· καὶ σὰ θεριά μουγκρίζου, Βαλακμ.18,5 (ἐκδ. Φέξη) ὡσανθερίο μουγκρίζει, -μουγκρίζει ἀπὸ τὸν νόμο· 2) ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων μτφ. ὅτι τὸ μυκῶμαι : μουγκρίζει ἡ θάλασσα - ὁ ἄνεμος.

μούγκρισμα-ατος (τό) δημ. ἡ φωνὴ τοῦ βοῦς, μυκηθός, μουγκρητό βλ.λ., γεν. ἐπὶ ζῴων, ἰδ. ἀγρίων θηρίων : Ἀραβ.Μυθ.Καλλ.1,247 μέ φοβερόν βλέμμα καὶ μουγκρίσματα, ὅπου ἄλλοι-γούσαν ὅλο τὸ δάσος, Βαλαμωρ.64,114 τ' ἄτι ἐταράχτηκε σάν τὸ στοιχείο καὶ μ' ἕνα μούγκρισμα μένει νεκρὸ || κ. μτφ. : Σολωμ.Νεοκρή φῶδ36 τὰ μουγκρίσματα αὐτὰ τὰ βαθιά, Παλαμ.Τάφ.6,11 τοῦ βοριά τὸ μούγκρισμα.

μουγκρισμός (ὁ) δημ. μυκηθμός, μούγκρισμα βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.2,1165 καὶ μέ μεγάλην ταραχήν καὶ μουγκρισμόν ὁμάδι.

μουγκρός (ὁ) δημ. ὕψος : Κορ. Ἀτ.4,33).

μούδῃ (ἡ) δημ. ναυτ. σειρὰ βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. **μούδῃ** ἔδημ. σπάν. τ. ἀπὸ τοῦ μηδέ βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.1,2073 κιανένα γιά τὴ ζγουραφιά, μουδέ γιά τὰ γραμένα.

μουδιάζω δημ. κ. μουδιάω, ἀόρ. (ἐ)μούδιασα, μτχ. παθ. παρακ. μουδιασμένος, πάχωω νάρκη, αἰμωδιῶ βλ.λ. : Βαλαμωρ.69,42 τὰς ἄλυσες πού δίνουεν τὰ μουδιασμένα χέρια, Καρκιβ.Ζητ.94 καὶ τὰ μέλη τους ὅλα ἀπὸ τὸν νεύρων τὴν μουδιασμένη ἐξέγερση, - μουδιάσαν τὰ δόντια μου ἀπὸ τὴς ἐνῆς καραμέλλας, - μουδιάσε τὸ πόδι μου ἀπὸ τὸ καθίστ' 2) μτφ. χάνω τὸν ζῆλον, τὴν θέρμη μου πρὸς τι, μειοῦται ἡ ὀρμη μου : εἶχα καλὰς πληροφορίες γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, μὰ ὅταν τὸν ἀντίκρισα μουδιάσα || ὅμ. χάνω τὴν τόλμην, τὸ θάρρος μου, συστέλλομαι, ζαρῶνω, μαζεύομαι, αἰσθάνομαι ἠθικὴν κατὰπτωσιν : μόλις τοῦ εἶπα πῶς κατηγορεῖται κὶ ὅτι εἶναι ἄνοχος, μουδιάσε ὅλος, - εἶναι πολὺ μουδιασμένος τὸν τελευταῖο καιρὸ, φαίνεται πῶς οἱ δουλείς του δὲν πᾶνε καθόλου καλά || ὡς μτφ. ποιῶ, κἀμω πινά νὰ χάση τὸν ζῆλόν του, τὸ θάρρος του, τὸν ἐνθουσιασμόν του : μέ μουδιάσαν τὰ λεγόμενά του κ. παροιμ. τὰ παιδιά τρῶν ἀνουρίδες, καὶ οἱ γέροντες μουδιάζουεν ἴσθι ἐκ τῆς ἀφοροσύνης καὶ ἀπερικεφιάς τῶν νέων οἱ πρεσβύτεροι ἐμπλέκονται εἰς δυσχερεῖς καὶ φρονιτιάσει.

μούδιασμα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουδιάζω βλ.λ. : ἀπὸ τὸ μούδιασμα τῶν δοντιῶν μου δὲν μπορῶ νὰ μασώω.

μουδιάστρα (ἡ) δημ. ὁ ἰχθύς νάρκη.

μούδῶγλωσσα (τό) δημ. τὸ φυτὸν βούγλωσσαν βλ.λ. τὸ κοινόν.

μουεζίνης (ὁ) (ἀραβ.) νεώτ. κ. δημ. μουσουλμάνος θρησκευτικὸς λειτουργός, φάλης (ἰχθύς) καλὸν ἀπὸ τοῦ μπαρέ τῶν μαωμεθανικῶν τζαμιῶν καὶ εὐκτήριον οἶκον τοὺς πιστοὺς πρὸς προσευχὴν.

μουεζήρα (ἡ) δημ. ὄνομα διαφόρων εἰδῶν τῆς δρυός.

μουεζβίρης (ὁ) (τουρκ.) δημ., θηλ. -ισσα, οὐδ. -ικο στρεφθόδικος, σοφιστής || συνεκδ.ἀπατεῶν.

μουεζλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν λεπτοκαρυά ἢ ἀβελλάνιος.

μουεζικός (ὁ) νεώτ. συνθ. κτ. πληθ. μουεζικοί (οἱ) ὄνομ. τῶν Ρώσων χωρικῶν.

μουεια (ἡ) λακων. ἀντὶ μυῖα σκώληξ γεννώμενος ἐν τοῖς κρέσιν : Ἦσ.

μουεκαδός (ὁ) (ἀραβ.) δημ. χουδρός πεπισμένω χάρτιν, νασιόχαρτο, χαρτόν.

μουεκήτσι (ἡ) Ἦσ. «ἐμέφσθαι τοῖς χεῖλεσι».

μουεκηρόστας μτχ. κ. μουκηρόστας Ἦσ.1) καρποκατάκτης βλ.λ. : Πάμφιλ. Ἀθῆν.2,53.

μουκήρας λακων. τ. τοῦ μήκηρος βλ.λ.

μουκιανός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ Ῥωμαίου νομοδιδασκάλου Μουκίου ἢ ἀναφερόμενος εἰς αὐτόν, ὁ τοῦ Μουκίου, ἐπὶ ὀρισμένων νομικῶν διατάξεων : μουκιανὸν τεκμήριον.

μουκητριφῆ Ἦσ. «σκαρδαμπτεῖ» [κῶδ. -τριφῆ].

μούλα (ἡ) μον. κ. δημ. θῆλυ προτόν τῆς ὄχιας ὄνου μετὰ φορβάδος ἢ ἵππου μετὰ θηλιαῖς ὄνου, θῆλεια ἡμίονος, ἄ. μουλάρα : Διηγ. Ἀχλλ.213 μούλαν ἐκαθάλεικέουεν μαῦρην ὡσπερ ἄλαιο, θ. τραγ. τῆς τάζει ὁ πατέρας τῆς τριπῆς μούλες φορτωμένες, Γρην.Σκ.Τερρ.85,28 φτάνει στήν Ὠρία τὴ σπηλιά σὲ μούλα χρυσοκάπουλη καθάλλα 2) ἐπὶ γυναικείῳ, ἡ νόθος.

μουλαράς (ὁ) δημ. ὀδηγὸς μουλαριοῦ, ἡμιονηγός, ἄ. μουλαράρης 2) κ. μτφ. ἀνθρωπος ἀγροτικός, ἀξεστος, ἀναίσθητος.

μουλαραφένια (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος ὁ κυλλώνειος.

μουλαρήστος-α-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιώτων εἰς τὸ μουλάρι βλ.λ., ὁ σχετικὸς πρὸς αὐτὸ : ἀσ' τὸν αὐτόν' ἔχει μουλαρήσιο κεφάλι (ἀγύριστο), - μουλαρήσιο πείσμα.

μουλάρησιον (τό) γλωσσ., μον. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ μούλη βλ.λ. : γλωσσ. || μον. κ. δημ. ἀδιακριτῶς γένους καὶ ἀνευ ὑποκορ. σημ. ἡμίονος : Χρον.Μορ.61,29 καὶ τῆς οἰκονομίας ὤρισεν κὶ ἐφορτήσασιν σ' ἀμάξια καὶ μουλάρια, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.107,15 ὅπου εἶναι γάμος καὶ γαρά πᾶνε τὰ νιά μουλάρια κ. παροιμ. μουλόρι ποῖός σ' ἐγέννηνος, - Τ' ἄλογο εἶναι ὁ θεῖος μου |ἐπὶ σεμνονομένων ἐπὶ τῷ γένει τῆς μητρός, ἴνα καλῶ-φωσι τὴν εὐτέλειαν τοῦ πατρὸς ταν' 2) μτφ. ἀνθρωπος πείσμων ἢ διανοητικῶς νωθρός : φρ. εἶναι ἕνα μουλάρι καὶ μισά.

μουλαρίρης (ὁ) δημ. ἡμιονηγός, ἄ. μουλαράς. **μούλας** (ὁ) (ἀραβ.) δημ. τίτλος ἀπονεμομένου εἰς ἱερωμένους τοῦ μουσουλμανικοῦ θρησκευματός, ἱεροδικῆς, χοτζάδες καὶ ἄλλους, εἰδ. ὁ μέγας ἀρχιεπίσκοπός : ὁ μούλας τῆς Μέκκας.

μουλιγίδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκω, τὸν πρῶτον πασηνῶν.

μούλη (ἡ) (λατ.) μτγ. θῆλεια ἡμίονος, μούλα βλ.λ. : Ἀλέξ.Τραλλ.15, Πάπ.

μουλιάζω δημ. μτφ. ἀόρ. ἐμούλιασα, μτχ. παθ. παρακ. μουλιασμένος, διαδρέχων τι καθιστῶ αὐτὸ μαλακόν, βρέχω, μουσκεύω.

μούλιασμα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουλιάζω βλ.λ.

μουλιαν-ωνος (ὁ) (λατ.) μτγ. ἡμιονηγός, μουλαράς : Διοκλ. Ἐδικτ.7,19.

μούλικη (τό) (ἀραβ.) δημ. ἀκίνητον ἢ κινητόν ἐν Τουρκίᾳ, ἀπολύτως κυριότητος, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ βακουφιόν.

μουλλῶνω δημ. κ. μουλλῶχνω πεισμώνω, χολιάζω 2) ἴσταιμι ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, κῆπτω, συστέλλομαι, λουφαίζω : Ἐρωτόκρ.1,353 κὶ ἐμούλλωσε τὴν κεφαλή, καὶ τὸ κορμὶ ἀπορριχνεῖ || ζαρῶνω, κρύπτομαι ἐκ φόβου : τὸ σκυλί μου ὅταν τὸ μαλλῶνω μουλλῶνει ἀμέσως. **μουλλωχτός**-ἡ-ὄ δημ. κ. μουλλωχτός σιωπηλός καὶ ἀκίνητος, κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐνεργῶν ἀθωροῦθως καὶ ὑπούλως, κρυφίνους : μουλλωχτός ἀνθρώπος - σκυλί κ. παροιμ. ὁ θεός τὰ σε φυλάη ἀπὸ μουλλωχτῶ ποτάμι |ἐπὶ κρυφίνου ἢ ὑποκριτοῦ).

μούλος-α-ικο (λατ.) δημ. ὁ γεννηθεὶς ἐκ μὴ νομίμου γάμου, νόθος, μπάσαρδος : Γρην.Σκ.Τερρ.82,26 καὶ τοῦ ἀκολουθοῦσανε πολλοί, μούλες καὶ μούλοι.

μουλιπιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν θάλικτρον τὸ σπιλῶν.

μουλιτανίη (ἡ) νεώτ. στυπτικὸν φάρμακον (ὀεφικὸν ἀργίλιον) ἐν χρ. κατὰ τῶν διακοριῶν.

μουλατζίμης (ὁ) (τουρκ.) δημ. παλαιστ. ὁ ἐν τῇ παλαιᾷ Τουρκίᾳ ἐνοικιαστῆς δημοσίου φόρου, ἰδ. τῆς δεκάτης, ἐργολάθος.

μουλατζίμι (ὁ) δημ. εἶδος παιζήματος εἰς τὸ τάβλι.

μουλωνικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μουλωνα, ἡμιονγόν, ὁ τοῦ μουλῶνος : Διοκλ. Ἔδικτ.9,5Α μουλωνικαὶ κάλικαι (ἰσοδομήματα ἡμιονγοῦ).

μουλίνα (ή) δημ. ἀνδρῶπινον πτώμα ἀπὸ αἰῶνων τεταρχήμενον, ἄ. μουλίνα : αἰγυπτιακὴ μοῦμια' 2) μτφ. ἀνθρώπος ρικινὸς καὶ κατεσκληρὸς ἢ δυσειδής, ἀσχημομούρης : ἀπ' τὴν ἀρρώστια ἔγινε μοῦμια.

μουμουτζελιά (ή) δημ. κ. μουμουτσελιά τὸ φυτὸν κράταιγος ἢ ὀδυσκάναθρα.

μουναδόν (ἰ) μουνος) ἐπίρρ. μτγν. κατὰ ἓνα μόναν τρόπον : Οππ.Κυν.4,40.

μουναῖε μιονδός) ἐπίρρ. κατὰ μόνας, χωριστά : Ὁδ.Θ 371 μουναῖε ὀρχήσασθαι, αὐτ.Λ 417 μουναῖε κτεινομένον (ἐν τῇ μονομαχίᾳ).

μουναρίδα (ή) δημ. τὸ φυτὸν ὑποχοιρὸς ἢ μελανοφλοισειδής.

μουναρχία μοναρχία βλλ.

μουναρχῶ-έω μοναρχῶ βλλ.

μουναρέτης (ὁ) μτγν. ἰων. μονερέτης, ὁ μόνος κωληλάτων : ΑΠ7,637.

μουνί (τό) δημ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

μουναδικοῦρον (τό) μτγν. βουναῖος βλλ. : Διοκλ. Ἔδικτ.6,16 ἰπιθ.ι.

μουνοικίαν (τό) Ἐπιγρ. π. Ρωμαίος, αὐτόνομος πλῆξ, ἥς ὁ πολῖται μετεῖχον τῆς ἐν Ρώμῃ πολιτείας.

μουναγανῆ-γονος-κέλης-λιθος-μαχῶ-μήτωρ -τόκος κλη. ἀντὶ μονο-βλλ.

μουναεῖτις-ιδος (ή) ἐπίρρ. ἢ ἔχουσα ἡλικίαν ἐνὸς ἔτους : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.43ι.

μουνοπέλης ἀντὶ μονοπέλης βλλ.

μουνορῦχος μονορῦχος βλλ.

μουνοτριχα (ή) δημ. αὐνήθ. ἐν τῷ πληθ. μουνοτριχες (οἱ) αἱ τρίχες τοῦ γυναικεῖου αἰδοῖου.

μουνοτριχί (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἀδίαντον ἢ κόμη τῆς Ἀφροδίτης.

μουνοουχιζῶ δημ. μτβ., μτχ. παθ. παρακ. μουνοουχισμένος, εὔνουχιζῶ βλλ.

μουνοουχισμα-ατος (τό) δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουνοουχιζῶ, εὔνουχισμός.

μουνοουχος (ὁ) δημ. εὔνουχος βλλ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.103,158 ἀνάφτε, βάνιες, τὰ κηριά, μουνοουχοῖ, τίς λαμπάδες.

μουνοφίρα (ή) δημ. εἶδος φθειρὸς ἀναπτυσσομένου εἰς τὸ τῆς ἄβης τρίμαθ' 2) μτφ. ἀνθρώπος λίαν φορτικὸς ἀπὸ τοῦ ὀλοστοῦ δυσκόλως δύνανται τίς νὰ ἀπαλλαγῇ, ἄ. κωλητσίδα.

μουνατά (ή) δημ. ἢ ἰδιότης τοῦ μουνοῦ βλλ., ἀμυροῦτης, θολοῦρα.

μουναῖων δημ. ἀμτβ. γίνομαι μουναῖος βλλ.

μουνατρίσμα-ατος (τό) δημ. ἢ πράξις τοῦ μουνατῶ βλλ.

μουνατῶ δημ. μτβ. κ. ἀμτβ. κινουῖμαι ὀρηπτικῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθ, ἐπιπίπτω ἀφηνιδίως ἅμα τὸν εἶδε, μουνατῶ πᾶνω τοῦ.

μουνατίζα (ή) δημ. κ. μουνατίζα κ. μουνατίζα ἀσδόλη ἐκ μαγειρείου, φούρου κλη. || γυν. ῥύπος, κηλῖς, μελανία' || ἐπιχρῖσις τοῦ προσώπου δι' ἀσδόλη πρὸς ἄβριον, ἄ. μουνατίζα βλλ. 2) ὀβριστικὴ χειρονομία συνισταμένη εἰς ἀνοιγμα τῆς παλάμης μὲ διεσπᾶτος τοὺς δακτύλους καὶ προβολὴν τῆς χειρὸς πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἄβρις, ἄ. φάσκαλο : τοῦ ὄωσε μιά μουνατίζα κ. παροιμ. ἀν πεθῶνα ἀπὸ σινάγι, ἢ πανοῦκλα μουντίζες νά χῃ ἰδίᾳ τοὺς καταβαλλόμενους ἐξ οὐτιδανῶν ἄβθρῶν' ἀπ' τὸ Γίνην ὡς τὰ Λεῖ, μουντίζες νά 'χουν καὶ οἱ δύο (ἐπὶ τῆς ταυτότητος δύο κακῶν) || ἐν χρ. κ. πρὸς ἔκρωρ. περιφρονησεως :

μουντίζες νά 'χῃ τείτοις ἀνθρώπος.

μου(ν)τζαλιά (ή) δημ. κληῖς διὰ μελάνης, μελανία : τὸ τατράδιον τοῦ ἐνιαί γεμῆτο μου(ν)τζαλιές.

μου(ν)τζαλῶνα δημ. μτβ. κ. μου(ν)τζαλιάζω ρυπαῖον, λερώνα, ἢ διὰ μελανῶν κηλίδων : μουνατίζα λωσες πάλι τὸ γραπτό σου.

μου(ν)τζαλωτής (ὁ) δημ. ὁ μουνατζαλῶνας.

μου(ν)τζούρα (ή) δημ. κ. μουτζούρα ῥύπος ἐξ ἀσδόλης, μελάνης ἢ ἄλλης χρωστικῆς οὐσίας, κ. γεν. μουτῆρ ἢ σκενιῆ κηλῖς : ἔχεις μιά μουτζούρα στὸ πρόσωπο' 2) μτφ. δνειδος, ἀτιμία : ἢ μουνατζούρα πού τοῦ ὄβαλε ἢ κόρη τοῦ δὲν βγαίνει εὐκόλα.

μου(ν)τζούρης (ὁ) δημ. κ. μουτζούρης ὁ φέρων, ὁ ἔχων μουνατζούρες, μουνατζούρα μόνος : πφ. πάμε στὸν μουνατζούρη τὸ γάμο.

μουνατζούρωμα-ατος (τό) δημ. κ. μουνατζούρωμα ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουνατζούρωμα, κηλιδωσις, ρυπαῖον διὰ μελανίας, ἰδ. ἐπὶ τοῦ προσώπου' || κ. μτφ. πρὸς ἐνδειανόν : αὐτὸς θέλει μουνατζούρωμα.

μουνατζοῦρῶνα δημ. κ. μουνατζοῦρῶνα ἐπιχρῖσις, ἐπαλείφω μὲ μουνατζούρα, ρυπαῖον, κηλιδῶ δι' ἀσδόλης, μελάνης ἢ ἄλλης χρωστικῆς οὐσίας : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.15 ἐμουνατζοῦρωθ ἄλος εἰς τὸ πρόσωπον' 2) μτφ. αὐτὸς μουνατζοῦρωμαί τὸ χαρπὶ (ἐπὶ κακοῦ καὶ πολυγράφου συγγραφέως) 3) μτφ. προσάπτω εἰς τινα κατοισχύνην, ἀτιμάζω, ντροπιάζω : μὲ τὴν πράξιν τοῦ αὐτῆ ἐμουνατζοῦρωσε ἅλη τοῦ τὴν οἰκογένεια-τὸ δνομα τῶν.

μουνατζοῦρα-ατος (τό) δημ. ἢ πρῶξις τοῦ μουνατζοῦρα, ἢ διὰ μουνατζοῦρας ἐξέθρισις, ἄ. φάσκαλο.

μουνατζοῦρα δημ. προβάλω ἐναντίον τινὸς τῆν ὀβριστικὴν χειρονομίαν τῆς μουνατζοῦρας, διδω μουντίζα ἢ μουνατζοῦρας, ἄ. φασκαλῶνα : τὸν ἐμουνατζοῦσε μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια' 2) μτφ. ἐγκαταλείπω ἐκ περιφρονησεως, παραπιῶ τὴ μετ' ἀνακατήσεως ἢ βουρνωθείς περιφρονω, ἀπαίξω : ἐμουνατζοῦσε τὰ πλοῦτα καὶ πῆρε μιά φτωγούλα κ. φρ. μουνατζοῦσε τα, - δὲν τὰ μουνατζοῦνεις.

μουνατζοῦρα ἢ-ὁ δημ. ἀλαμπής, θολός, σκαῦρος, σκοτεινός : μουνατὰ ἀσπρορροῦρα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 23,27 μουνατὸ κὶ ἀνδρία σύγγεμα κυλοῦσες στὸν ἀγῶ οὐρανό ἢ νουθ τοῦ ἀγέρα.

μουνατρίζω ἰδ. ἐν Κρήτῃ δημ. ἐπὶ σταφυλῶν διαν πατώνται ἀρχικῶς, χωρὶς ν' ἀφίεται ἔλευθερα ἢ ἐκρῶθ τοῦ οἴνου ἐκ τοῦ πατητήριου.

μουνατρίνα (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἄκανθος ὁ ἀκανθοφόρος.

μουνατίζω δημ. ἀμτβ. κ. μουνατίζω μουνατίζω, γίνομαι μουνατίζω.

Μουνοῦχία (ή) λιμὴν ἐν Πειραιεὶ : Ἡρ.8,76 κατεῖχον τε μέχρι Μουνοῦχίης πάντα τὸν πορθῆμα τῆσιν ησσι, Θουκ.2,13 καὶ τοῦ Πειραιῶς ξὺν Μουνοῦχίᾳ ἐξήκοντα μὲν σταδίων, Ἀριστ. Ἀβ.19,2 Στράβ.9,15 2) ἐπιθ. τῆς ἐκεῖ λατρευομένης Ἀρτέμιδος : Καλλ. Ἀρτ.259 πόντια μουνοῦχιη λιμνοσκοπέε χαίρε Φεραῖη.

μουνοῦχιαν ἐπίρρ. ἐκ Μουνοῦχίαν : Λυσ.13,29 καὶ ἄλλων οἱ ἐκ τῆς βουλῆς μουνοῦχιᾶς.

μουνοῦχιᾶσεν ἐπίρρ. ἐκ Μουνοῦχίαν : Στέφ.Βυζ. μουνοῦχιᾶσι ἐπίρρ. ἐν Μουνοῦχίᾳ : Θουκ.8,92 τῶν μουνοῦχίαν τεταγμένων ἄρχων, Λυσ.13,32 ἢ ἐκκλησία μουνοῦχίσιον ἐν τῷ θεάτρῳ ἄγιγεντα.

μουνοῦχίος ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Μουνοῦχίαν, ὁ τῆς Μουνοῦχίαν : Σχόλ.Εὐρ. Ἰπν.759 || τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ἐβν. Μουνοῦχίος (ὁ) κάτοικος τοῦ τόπου τούτου : Στέφ.Βυζ. || τὸ οὐδ. Μουνοῦχίον (ὁ) Μουνοῦχία βλλ. : Σχόλ.Καλλ. Ἀρτ.259.

μουνοῦχιῶν-ωνος (ὁ) ὁ δέκατος ἄπτικος μῆν, καθ' ἐν ἐτελείτω ἑορτῇ τῆς ἐν Μουνοῦχίᾳ Ἀρτέμιδος κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου (Ἰουλ. ἡμερολόγ.) : Ἀριστοφ. Ὀρν.1047 ἐπὶ τὸν μουνοῦχιῶνα μῆνα, Αἰσχίν.2,91 ἀλλὰ μουνοῦχιῶνος ἐξωρμίσμαεν.

μουνάψ λων. τ. άντι μουνάψ βλλ. : Αισχ.Πρ.804 τόν τε μουνάα στρατόν.

μουρά (ή) δημ. ναυτ. πρόπους Ιστίου. || πο-δάτηρ του άκατίου : μουρά του τρίγκου. 2) ή πλευρά έκ τής όποίας έχον τον άνεμον πλαγιό-δρομη τό Ιστιοφόρον πλοϊον.

μουράγιο (τό) (Ιταλ.) δημ., κτ. πληθ. μουράγια τέγχοσ, κρηπίδωμα λιμένοσ, προκυμαία.

μουράγα (ή) δημ. ή ύποστάθμη, τό κατακάθι-σμα, καπατάί έλαιου : Πισπάδ.Χριστ.Διηγ.4 κατε-στάλαξαν αι ύποστάθμαι του έλαιου, κι έμά-ζυνε την μουράγαν.

μουράγιο (ό) δημ. μέγασ ποιμενικόσ κύων, Ιδ. μέλανοσ χρώματοσ, ακούροσ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,4 γίαισι σκιαγμένα ό μουράγιοσ μασ άλύχτα. 2) μτφ. επί άνθρώπου, άγροϊκόσ, худαίοσ, άσχημάνθρω-ποσ : ξέρεισ τί μουράγιοσ είναιι.

μούρδασ (ό) δημ. ό βρωμιάρησ.

μουρδόαλησ (ό) δημ. ά. μούρδασ βλλ.

μουρδώνω δημ. ρυπά, βρωμιώω, μαγαριζώω,

μουρδολεύω : Κορ. Ατ.4,336.

μουρέλλο (τό) δημ. μικρόν ελαιόδενδρον.

μουρέλο (τό) δημ. ναυτ. τό έμβόλαιον βλλ.

μούρη (ή) δημ. τό ρύχκοσ των ζώνω : ό χούροσ όλο με τή μούρη του. σκαλιζεί. || κ. επί πτη-νώ, ράφιοσ : Έρωτόκρ.5,796 άγκαλιασάσθ περι-πληκτά το! μουρέσ τωσ έσμίγτα. || επί άνθρώ-που, Ιδ. ευτελαστικώσ, τό πρόσωπον, ά. μούτρο : Βιζυην.98,12 και του τ άφτεί στήν μούρη του, φρ. θά σου άστράφω καμμία στή μούρη. || περι-φρονητικώσ, ή μούρη σου - του άντι σύ, αυτόσ : θέλει κι ή μούρη του χορό, - μάσ κάνει τό σπου-δαίο ή μούρη του.

μουρία (ή) δημ. τό φυτόν μορέα βλλ.

μουριακίτησ (ό) νεώτ. όρκοιτω. άνδύρον θεϊ-κόσ άδόεστιον, γωστόν όπό τό όνομα άνυδρίτησ ή άνυδρίτησ γύφοσ, ά. καρστενίτησ.

μουριέ άραχμή Έπιγορ μυρία άραχμιά.

μουριξί (ό) νεώτ ζωολ. γένοσ προαμβραγχίών γαστεροπόδων τής όμοιοσ. τών μουρικιδών.

μούρκο (Ho. «μυχοσ» Ιλακων.)

μούρλι(α) (ή) δημ. παραφροσύνη, άνισορροπία, τρέλλα, ζούρλια : τόν έπισσε μουρλια || έν φρ εις δήλωσιν θουμασμοσ, έξοχον, ύπέροχον : γνώ-ρισσο ένα κορτίσ μουρλια, - τό φόρεμα σάσ πάει μουρλια.

μούρλιανω δημ. μτθ. άδρ. (έ)μούρλιανω, παθ. άδρ. (έ)μούρλιάθηκα, καθιστώ τινα μουρλόν, τρέλλανω, ζουρλιάνω : τόν μουρλιανω άπ' τό ξύλο τό πολώ. 2) μτφ. προσξύνω, έρεβίζω, έκνευριζώ, ζολίζω : άφθεσ πιά, γιατί με μουρλια-νεσ με τίσ φωνέσ σου. || παθ. γίνομαι μουρλόσ, πάχω διανοητικώσ : μουρλιάθηκα άπ' τ ά βά-σανα. || γίνομαι ολονει μουρλόσ, έξίσταμαι : μουρλιάθηκα άπό τή χαρά του.

μούρλόσ-ή-ό δημ. παράφρων, τρελλόσ, άνι-σόρροποσ, ζουρλόσ, ά. κουρλόσ : μήν τόν άκούεσ αυτόν, είναιι μουρλόσ, - μήν είσαι μουρλόσ. 2) λλαν ζωηρόσ, άσύνετοσ, έξημμένοσ : αυτό τό παιδί θά είναι πάντα μουρλό όπωσ τώσ.

μουρμούρα (ή) δημ. ήχοσ συνεχών φθιθυριών, φθίθυροσ, φθιθύριαμα : Έρωτόκρ.2,674 με τή μουρ-μούρα τού νερού ζ γλυκότη τόν έβάνω, Πορφύρ. Σκ.113,13 έσκαλάδωσε ή μουρμούρα σου τής άνοι-ξησ τ' άπόδναι. 2) γογγυσμόσ, μεμφιομορία, γκρι-νια : Βιζυην.98,32 σήμερα είναιι συννεφια και γρονία και μουμύρα, - άπό τήν άρρώστια του κι ύστερα όλο μουρμούρα είναιι. 3) κτ. μετωνυμίαν, ό μουρμούροσ βλλ.

μουρμούρησ (ό) δημ. μεμφιομοροσ, παραποσί-αρησ, γκρινιάρησ : είναιι άνυπόφοροσ μουρμούρησ.

μουρμούρητο (τό) δημ. μουρμούρισμα βλλ.

μουρμούρι (τό) δημ., συνήθ. κτ. πληθ. μουρμού-ρια (τά) είδοσ Ιχθύοσ, ά. μουρμούρα : Ζερβ. Λυρ.Σάτ.2,100 κάποτ' άφόντασ έθγαλεσ δειχτά μ' όλο μουρμούρια.

μουρμουρίζω μον., δημ. κ. μουρμουράω πα-ράγω ήχον ύπόκωφον και συνεχή ώσ τό ρέον ύδωρ, κελαρύζω. || όμιλώ συγκεχυμένωσ, μέσα άπ' τ άδόντια μου, φθιθυρίζω, τονθορούζω : Πρόδρ. 2,278 και μουρμουρίζω τήσ και άναστανείζω όλίγων, Σολωμ. Ελ.Πολ.2,20 στόν ύθνο τής μουρ-μούριζε τήν κλάφα τής τρυγάνασ, Αλασκρ. Μυστ.118 μουρμουρίζε καμπόσά λόγια που δέν τ' άκούει κανείσ, Καρικθ.Ζητ.18 έμουρμούριζε παραποσίαρκο τραγούδι, Παλαμ.Τάφ.68,124 μουρ-μουρίζε τό μουσικό περιότερό. 2) μεμφιομοιώ, παραπονομώ, γογγύζω : αυτόσ ό άνθρώποσ δι-ακρίζωσ μουρμουρίζε, παρομι. άσ τρώω ή γριά, κι άσ μουρμουρίζ' ό γέροσ (επί έγωιστών).

μουρμούρισμα-ατοσ (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μουρμουρίζω, συγκεχυμένη όμιλία, φθίθυροσ : Αλασκαρ.Μυστ.90 οι χριστιανοί ήθελε άρχισουνε τό μουρμούρισμα, Παλαμ.Τάφ. 68,123 ή άν είναιι μουρμούρισμα κάποιο. 2) μεμ-φιομορία, παράπονο : βαρέθηκα πιά τό μουρ-μουρισματά του κάθε μέρα.

μουρνια (ή) δημ. τό φυτόν μορέα ή λευκή.

μουρνοχόρο (τό) δημ. τό φυτόν βραχάχιον βλλ. τό βραχόφυλλον.

μουρνότερμα-ατοσ (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τουσ μουρνότερεύω βλλ. : τό μουρ-νότερέμα τής δέν έχει όρια. 2) μτφ. πράξεισ λίαν έπιφόγοσ, Ιδ. κατάρχησισ χρημάτων, ύπεξάι-ρεσισ, διά τινοσ δόλου άθέμιτοσ επιδίωξησ κέρ-δοσ, καταργαρία, κλοπή, έγκλημα : άρχισεσ τό μουρνότερέμα, μου φαίνεται, και δέν θά σέ βγάλουν σέ καλό, - κάποιο μουρνότερέμα έγινεσ δώ μέσα σ' αυτό τό σπιτί.

μουρνότερέω δημ. ρυπαίνω, μολύνω, λερώνω : μουρνότερέφει τή φορεσιά του. 2) μτφ. μετα-βάλλω διαγωγήν επί τό χείρω, παρεκτρέπομαι, Ιδ. έν άναφ. πρόσ τό άφοροδίσια : ένα χρόνο παντρέμενοσ κι άρχισεσ τά μουρνότερέωσ. 3) κλέπτω, καταχωράω τον παρ' ώ ύπηρετώ.

μουρνότερησ (ό) (Ιτουρκ.) δημ., θηλ. μουρνότερα άνθρώποσ άκάθαρτοσ, ρυπαρόσ, λεριάρησ : ό ύπηρετίσ μου είναιι πολύ μουρνότερησ. 2) μτφ. ό μη καλήσ διαγωγήσ άνθρώποσ, ό παρεκτρέπο-μένοσ, άσέμνοσ, κλέπητησ : άρχισεσ τά γίνεσαι μουρνότερησ, - πρόσεξέ τον, γιατί είναιι λίγα μουρνότερησ. || άνθρώποσ ρέπων εις άνήθι-κοσ πράξεισ, Ιδ. εις άσέληναν : μήν τόν βάλεσ τό σπιτί σου, γιατί είναιι πολύ μουρνότερησ. || όμ. επί άπίστου συζύγου : λένε πώσ είναιι μουρνότερησ ό άντρατς τής.

μούρο (τό) δημ. ό καρπόσ τής μορέασ, μου-ριασ, μόρον. 2) είδοσ καρκινώματοσ όμοιοσ πρόσ τό μούρο : έθγαλε τό μούρο τό παιδί μου.

μουροσίγλα (ή) δημ. τό πτηνόν σπία ή άκανθίσ.

μουρούνα (ή) δημ. ό Ιχθύσ γάδοσ ό όνίσκοσ : λάδι τής μουρούνασ (τό μουρουνέλιον).

μουρουνέλιον (τό) νεώτ. τό έκ του ήητοσ τής μουρούνασ έλαιον, ήπατέλιον.

μουρουνάαθε (τό) δημ. μουρουνέλιον βλλ.

μουρόφυλλο (τό) δημ. τό φυτόν ποτήριον τό αιματόφυλλον. 2) τό φύλλον τής μορέασ.

μουρραία (ή) νεώτ. βοταν. γένοσ φυτών τής οικγοεν. τών ρυτιδών.

μουρρίνη (ή) μόρρια βλλ.

μουρσαάρω δημ. συνδέω δι' άγκιτήροσ, διαδ άκτυλιου, ά. άγκιτηροσ, Ιδ.

μουρσίνας-η-ον πάπ. πθ. μόρσινοσ, ό έχων χρω-μα μόρου ή μύρσινοσ, ό έχων χρώμα μύρτου.

μουρτασάγκι (τά) [περα.] δημ. ἄ. μουρτασάγκι, λιθάργυρος : Κορ. Ἀτ.4,337.

μουρτάτης (ἴ) [τουρκ.] δημ. ὁ ἀρνησιθρησκός : || γεν. ἀλλοθρησκός, βέβηλος : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ. 17,32 πάτε και σεις κι ἡ πίστι σας, μουρτάτες, νά χαρήτε.

μουρτέω μιν. βεδηλώνω, μαγαρίζω : Χρον. Μορ.5978 τὴν ἐκκλησίαν ἐμούρτευσεν ὡς τύραννος οὐοῦ ἦτον.

μουρτζιά (ἴ) δημ. τὸ φυτὸν κράταιγος ὁ μονόμυθος.

μουρτζίνος-η-ο δημ. ὁ ἔχων χρώμα βαθθ κόκκινον, οὐνώπης, φοινικοῦς : Ἐρωτόκρ.2,384 κ' ἐνα στὴ μέση μουρτζίνο πού πήδα 'ς κάθε ζάλο.

μορρησινότης (ἴ) νεώτ. ὄρυκτολ. πολυυπυριτικὸν ὅλας τῆς ομάδος τῶν ὄρυκτολάτων.

μούσα-ης (ἴ) κ. νεώτ., αἰολ. **μούσα** [Σαπφ.84], ὄωρ. **μῶσα** [Ἀλκμ.] λακων. **μῶα** [ἀντι] **μῶσαι** θεοδότης τῆς μουσικῆς ποιήσεως, ἀρχήσεως, δράματος, καλῶν τεχνῶν καὶ πάσης πνευματικῆς δημιουργίας π. Ὀμ. ὁ ἐν. κ. πληθ., μὴ μνημονευόμενον ὄρισμένον ἀριθμὸν μουσῶν : τὸ πρῶτον ἐν Ὀδ.Ω.60 ἀναφέρονται ἐνέα μούσαι, ὅς μνημονεύει κ. ὁ Ἡσόδ.Ο.77, θεωροῦμαι ὑπὸ τοῦ Ὀμ. ὡς κόραι τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ ἐντεῦθεν ἀπεδόθη εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν ἰδιαιτέρα ἐνασχόλησις ἐν τῇ μουσικῇ, ποιήσει κλπ.

|| κτ. τὸν Πaus.9,29,2 αἱ μούσαι κατ' ἀρχὰς ἦσαν τρεῖς : Μελέτη, Μνήμη, Ἀοιδή : || κτ. τὸν Κικ.ἐν Φύσ.Θε.3,21 αἱ πρῶται μούσαι ἦσαν τέσσαρες : Θεοκίσιον, Αοιδε, Ἀρχε, Μελετή : 2) νεώτ. φανταστικὴ μορφή ἐμπνεύουσα τοὺς ποιητάς, ἐμπνευσις : ἐπικαλεῖται τὴν μούσαν : || Ἰδιοφυία καὶ τεχνουργία ἐκάστου ποιητοῦ : ἡ μούσα πρὸς Ὀμήρου - τοῦ Δάντη : 3) μούσα ὡς ἐπικλήσις, μουσική, ἄσμα : Πλῖν.Ν.3,28 Αἰακῶ. μούσαν φέρειν, Αἰσχ.Εὐμ.308 μούσαν στυγεράν, αὐτ.ΐκ.695, Σοφ. Τρ.643 καχάων . . θείας ἀντίλυρον μούσας, Εὐρ.ΐων.757 τίς ἦδε μούσα [τὴ] ἄσμα εἶναι τοῦτο], αὐτ.Φοίν.1028 ὄμ. κ. π. πεζογράφος : Πλάτ.Νόμ. 829D παρηρῆσαν ἐν μούσαις εἶναι μόνους : ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τοῦ οὐλίγιματος τῆς Σφίγγος : Εὐρ.Φοίν.50 μούσας ἐμός παῖς Οιδίπους Σφίγγος μαθῶν : || εἶδ. ἐλευθερίου τέχνη, προτερήματα παιδείσεως : Ἀριστφ.Νεφ.972 τὰς μούσας ἀφανίζων, Πλάτ.Νόμ.775B ἀπαίδευσεν τῶν περὶ τὰς νυμφικὰς μούσας νόμων ὄμ. κ. ἐν τῷ ἐν : Πλάτ.Πολ. 548B τῆς ἀληθινῆς μόσης . . ἡμεληκίνας, αὐτ. 411C : || νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ποιητικῶν ἔργων ἐνὸς λαοῦ : νεοελληνικὴ μούσα : 4) ἐν φρ. αὐτῇ ἡ Σωκράτους μούσα [αὐτὸς ἦτο ὁ τρόπος, τὸ μέσον ὁ μετεχειρίζετο ὁ Σωκράτης] : 5) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκον. τῶν σκταμινειδῶν, ἄ. βανανῆα βλλ. : 6) νεώτ. ἀστρων. ἀστεροειδῆς φερόμενος ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος ὑπ' ἀριθ. 600.

μούσαγγα (ἴ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκον. τῶν μορεοειδῶν.

μουσανάτης-α (ἴ) κ. Ἐπιγρ. ὄωρ. τ. ἀντὶ μουσανάτης βλλ., ὁ ὄδηγὸν τὰς μούσας, ὁ ἡγέτης τῶν μουσῶν, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Πλῖν.ἀπ.116, Ἐπιγρ. ὁ μουσανάτης . . τὰς ποιητικὰς θεάς.

μουσαγήτης Ἐπιγρ. μ. κτ. δοτ. πτώσων, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλεῦς.

μουσαίνω (ἴ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκον. τῶν ρουδιδοειδῶν.

μουσαίος-α-ον μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς μούσας, ὁ τῶν μουσῶν : Ἀνώων. Ἀν. Κρ.3,215,27 οὗτοι μουσαῖοι γε μέτρια ἀνδρὶ συμβάλλων καὶ εἰς ἀνάγων μόνων αἰδέναί τὸν ἄσταντα [ἰδιόθ. μουσαίω].

μουσαίεται (οἰ) Ἐπιγρ. θιασος λάτρεων τῶν μουσῶν.

μουσακός (ἴ) [τουρκ.] δημ. εἶδος ἐδέσματος ἐκ γεωμύλων κ.ἄ. χορταρικῶν μετὰ κρέστος κεκομμένου [κίβη], φθνόμενον ἐν κλιβάνῳ.

μουσαμαδέγιος-ια-ιο δημ. ὁ κατασκευασμένος ἐκ μουσαμά βλλ.

μουσαμάς (ἴ) [τουρκ.] δημ. κηρωτὸν ἀδιάδροχον ὕψωμα ἐιδικῆς κατασκευῆς : || ἐπανωφύριον ἐκ τοιούτου ὕψωματος, ἄ. ἀδιάδροχο ἢ μουσαμαδί : δά φορέσθαι τὸ μουσαμά μὴ σήμερα, γιατί βρέχει : 2) τάσης λινεαίου : || ἐπικάλυμμα ἐξ ὑψώματος ἀδιάδροχου : μουσαμάς τῆς τραπεζαρίας.

μουσάντρα (ἴ) [τουρκ.] ζῆμ. μεγάλο ντουλάπι, ἄ. μεσάντρα βλλ.

μούσαξ Ἡσ. ἐκ ὑπὸ τοῦ βοαγοῦ τραφόμενος [λακων. ἀντὶ μούσαξ].

μουσαρίον (τό) μιν. ὄνομασία κολλυρίου πινόμενος : Ἀλεξ.Τραλλ.2.

μούσαρχος (ἴ), ὄωρ. **μῶσαρχος** ὁ ἀρχηγὸς τῶν μουσῶν, ἐπιθ. τῶν Ἀπόλλωνος : Γέρα.3.

μουσαφιρῆς (ἴ) [ἀραβ.] δημ., πληθ. **μουσαφιρῆδες** κ. **μουσαφιρῆοι**, ὁ ξηζίζόμενος, φιλοξενούμενος, ἐπισκέπτης : δὲν ἦρα σήμερα στὸ ραντεῦό μας, γιατί εἶχα μουσαφιρῆους στὸ σπίτι.

μουσαφιρλίκι (τό) [τουρκ.] δημ. φιλοφρόνησις πρὸς φιλοξενούμενον ἢ ἐπισκέπτην, ἐκδηλουμένη διὰ προσφοράς ποτοῦ ἢ κυρίως γεύματος : σήμερα δά μάς κάμηε τὰ μουσαφιρλίκια.

μουσειακός-ή-(ἴ) νεώτ.κ.δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μουσεῖον, ὁ τοῦ μουσείου : Παναγ. Ἀγ. Ὀρ.84 μὲ τέτοια μουσειακὴ εἶγια δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο μεσαιωνικὸ μὴ μνημεῖο.

μουσεῖον (τό) κ. νεώτ. βωμὸς τῶν Μουσῶν ἢ τέμενος, κατοικήτριον, ναὸς αὐτῶν : Αἰσχλν.1,10 καὶ περὶ μουσεῖων ἐν τῷ διδασκαλείῳ : 2) οἶκος μουσικῆς ἢ ποιήσεως, κ. γεν. σχολεῖον καλῶν τεχνῶν, τόπος ἐνθα καλλιερῶνται τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι : Ἀθην.5,187D τὸ τῆς Ἑλλάδος μουσεῖον [ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν] πρὸβ.Πλοῦτ.Ἡθ.736D : || κ.μτρ. : Εὐρ.Ἐλ.174 μουσεῖα τε θρηνημάτων ξυμυδά [χορδὸς ὄμοσθ θρηνηδοῦντων], αὐτ.ἀπ.88 ἀπὸδων μουσεῖα [χορδὸς ἀπὸδων], ὄπερ παρωδεῖται ὑπὸ Ἀριστφ.Βάτρ.93 χελιδῶνων μουσεῖα : || μουσεῖα ἀδύνα ἢ καλαισθητικὴ διατίθωσις : Πλάτ.Φαῖδρ.267C : || τὸ τῆς φύσεως μουσεῖον φράσις τοῦ Ἀκιδόλλωντος κατακρινόμενῃ ὑπὸ Ἀριστφ. ἐν Ρητ.1406α,25 : 3) μουσεῖον φιλοσοφικῆ σχολῆς καὶ διδασκαλίας, ὅσα ἢ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθῆναις : Βιβλ.Λ4,1 ὄμ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ : Στράβ.17,1,8 τῶν δὲ βρασιλείων μέρος ἐστὶ καὶ τὸ μουσεῖον, Ἐπιγρ. : || περιπατῶν μουσεῖον ἐπὶ τοῦ Λογγίνου : Εὐνάπ.8 Σοφ.456B : || νεώτ. κ. δημ. οἰκοδόμητον ἢ ἱδρυμα ἐνθα ἐκτίθεται εἰς θεῶν καὶ μελέτην ἔργα τέχνης ἢ συλλογὰ φυσικῶν ἢ τεχνικῶν ἀντικειμένων : μουσεῖον ἀρχαιολογικόν-βυζαντιανόν κ. συνεκτ. μουσεῖον παλαιοντολογικόν-ὄρυκτολογικόν : 4) λόφος τις ἐν Ἀθῆναις πρὸς ΝΔ τῆς Ἀκροπόλεως : Πaus. 1,25,8 ἐστὶ δὲ ἐντὸς τῶν περιβάλλου τοῦ ἀρχαίου τῶ μουσεῖου, ἀπαντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως λόφος, ἐνθα Μουσαῖων φῆσαι καὶ ἀποθανόντα γῆρα ταφήναι λέγουσιν : 5) ὡς τίτλος βιβλίου : Ἀλκιδ.π.Στοδ.4,52,22 : 6) Μουσεῖα (τά) ἢ ἐροτ. τῶν μουσῶν : τὰ Μουσεῖα ὄσται, Πaus.9,31,3 καὶ ἐροτῆν τε ἐνταῦθα οἱ Ἐσπερίαις καὶ ἄγωνα ἄγουσι Μουσεῖο : ὄμ. κ.κτ. ἐν. : Ἀθην.14,629A Ἀμφίων δὲ ὁ Ἐσπερίαις ἐν δευτέρῳ περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι μουσεῖου, Φιλῶδ. Ἀκιδ.41M.

μούσειος-ον μουσαῖοι, αἰολ. μουσειῶς-α-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὸς Μούσας, ὁ τῶν Μουσῶν, μουσακός : Εὐρ.Βάκχ.410 Πιερία μούσειος ἔδρα : || μουσαῖον ἄσμα τὸ ἄμα τῆς ποιήσεως : Πλῖν

8,7,133 λίθου μουσαίον (μνημεῖον ἐξ ἁσμάτων, σπ.Ν.8,47· 2) μουσικός : ΑΠ9,372 μουσαίος κέλαδος.

μουσαλίνα (ή) [γαλλ. ὄσμ. κ. μουσαλίνα λεπτόν και ἀραιόν ἄφρασμα, μύλλων, βαμβάκερον ή και μεταξόν.]

μουσαλίνης (ή), κλητ. μουσαλινά (Έπιγρ.) μουσαγέτας βλλ. : Πλάτ.Νόμ.653D και μούσας Έπαλλωνά τε μουσαλίνης και Διδόνυσον Ένκεορταστας έδωσαν, Διδό.Σ.1,18.

μουσαγέτω-έω μσν. ήγομαι τών μουσών : Πρόδρ. έν Νοτιτ.Μss.132.

μουσαίριος μγν. μουσαίρι βλλ. : Φιλόδ.Παρρ.400. **μουσαίριος** (ή) μγν. κ. μσν. ό κατασκευαστής μουσαικών βλλ., πιθ. έν Διοκλητ.Έδικτ.7,6 μουσαίριος κεντητής.

μουσαίτωρ-ορος (ή) μγν., Έπιγρ. κ. μσν. ό έργάτης μουσικού φηροδέηματος, φηροδέτης. **μουσαίωσι** Έα. «καλεί, όμιλεί» [πιθ. λακών. αντί μυθ(ζει, [κωδ. -ιαδδελ].

μουσαίω, δωρ. μουσαίω δδω ή παιζω : Θεόκρ. 8,38 μουσαίει Δάφνης ταίσην άηδονοισι, αυτ.11,81· μσν. έν ένεργ. σμ. : Εύρ.Κύκλ.489 άχαριν κέλαδος μουσαίόμενος.

μουσαίκομαι δδω, ά. μουσαίω βλλ. : Δούρ.80J· 2) καλλιεργώ τήν πρός τήν μουσικήν κλίσην μου, κατ'ήνοιμα εις εκμάθησιν τής μουσικής : Σέξτ. Έμμ.Μαθ.6,29.

μουσική (ή) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. μουζική πάσα τέχνη προστατευομένη υπό τών Μουσών, ήδιε δέ ή πρός μέλος άδόμενη λυρική ποίηση : Έρ.6,129 ώς δέ διὰ δέιπνον έγίνοντο οι μυσσητήρες έριν είχον άμφι τε μουσική, Πινδ.Ο.1,15 άγλαίζεταί δέ και μουσική έν άώτρω οία παιζόμεν φίλαν άνδρες άμφι θαμά, Θουκ.3,104 ότι δέ και μουσική άγων ήν, Πλάτ.Συμπ.205C άπο δέ πάσης τής ποιήσεως έν μόριον άφορισθέν τό περι τήν μουσικήν, Λουκ.Όρχ.16· 2) κ. νεώτ. έν γενικωτέ. ένν. έπι τής καθόλου πνευματικής έπιδδσεως, καλλιεργείας, άι καλά τέχνη, τά γράμματτα, ή καλλιτεχνία, ή αίσθητική διαπαιδαγώγησις και μόρφωσις : Άριστφ.Έπν.188 άλλ', ώγάθ' ούδέ μουσικήν έπίσταμα, πλήν γραμματων και ταύτα μέντοι κακά κακάς, Πλάτ.Τιμ.88C μουσική και πάση φιλοσοφία προσάχρήμενος, αυτ. Κριτ.50D έν μουσική και γυμναστική παιδεύειν· 3) νεώτ. ή τέχνη του συναρμολογείν ρυθμικώς τούδ ήχους κατά τρόπον προκαλούντα έπι τής άνθρακηνής ψυχής διὰ τής ακοής τδ μουσικόν άσθημα, τ.έ. τήν άσθησιν του ρυθμού και τής άρμονίας : Παπαδ.Πασχ.Διηγ.56 [έκδ. Δικαίου] ώς διὰ να συνοδεύση με μουσικήν τούδ άγώνως του πατρός του, Παλαμ.Περ.Χαιρ.91,2 μουσική τών άσαιγιανικών βιολίων, - ή μουσική έξημερώνει τά ήθη, - μουσική άρχαία (ή τών προιστορικών χρόνων περιλαμβανουσα τήν τέχνην τών Αλυπτιών, Έβραίων, Χαλδαίων, Ένδών κτλ., ώς και ή τών Ιστορικών χρόνων τής Έλλάδος και τής Ρώμης), - διατονική (ή χρησιμοποιουσα μόνον τό διατονικόν γενοσι, - διδακτική (ή άσχολουμένη με τήν διδασκαλίαν τής μουσικής) - δωματιον (ή πασα μουσική φωνητική ή όργανική με προορισμένη διὰ τό θέατρον ή τήν έκκλησίαν ή αι συνθέσεις δι' όρχήστρα ητοι συμφωνία, κονσέρτα, εισαγωγή) - δωματική (ή χρησιμοποιουσα ώς βάση τής συνθέσεως τό δωμαδεύ άσμα ή ή γραφομένη με λαϊκόν χαρακτήρα) - έκκλησιαστική (ή χρησιμοποιουμένη υπό τής έκκλησίας ειτε μονοφωνική ειτε πολυφωνική, διακριτομένη δέ εις βυζαντινήν και ευρωπαϊκήν) - θεωρητική (ή άσχολουμένη με τήν θεωρίαν τών ήχων) - θρησκευτική ή ιερατική (ή περιλαμβάνουσα έκτός τής έκκλη-

σιαστικής μουσικής τών χριστιανών τήν Ιερών μουσικήν τών ά. λαών, Ένδών, Κινέζων, Έβραίων κτλ.) - κλασική (ή ύπαγομένη εις κανόνες ώρισμένων έκ παλαιότερας παραδδσεως μεγάλων συνθετών) - κοσμική (ή πασα μη θρησκευτική) - μελωδική (ή χωροδσα διὰ μελωδικόν διαστημάτων ή έκείνη, έν ή προεξάχει ή μελωδία) - όργανική (ή έκτελουμένη μόνον υπό όργάνων, έν αντίθ. προς τήν φωνητική) - περιγραφική ή προγραμματική (ή σκοπόν έχουσα να περιγράψη ή παραστήση διὰ τών ήχων ώρισμένον φυσικόν ή ψυχικόν φαινόμενον) - πολυφωνική (ή παραδδομένη δλους τούδ τόνους) - πολυφωνική (ή γραφομένη άρμονικώς ή άντιπικτικώς διὰ πλειστάς φωνάς) - στρατιωτική (ή χρησιμοποιουμένη υπό του στρατού όργανική μουσική πνευστών και κρουστών όργάνων) - φωνητική (ή γραφομένη μόνον διὰ φωνάς, ένιστε δέ κοί ή δι' άσμα συνοδεύει) - χοροδ ή σκοποδσα να ρυθμίζει τά βήματα τών χορευτών και να ύποβοηθή τήν έκφρασιν του χοροδ)· 4) μσν. ειδ. ό άρμονικός κανών, τό δεκαπεντάχοροδν όργανον : Βριέν.Ν'Αγιοπολιτ.2,3,20· || δημ. γεν. μουσικόν όργανον υπό μορφήν άθόρροτος : μάς ξεκίωφασε ό μικρός με τή μουσική παύ του χάρισε· 5) νεώτ. δημ. μουσική όρχήστρα πνευστών ή εγκόρδων μουσικών όργάνων : άπόφε θα παιανισή εις τήν Πλατεϊαν Συντάγματος ή μουσική τής φρουράς· 6) μουσικόςτής, μελωδικότης : τά λόγια του είναι όλο μουσική, - ό στίχος του έχει μουσική.

μουσικοδιδάκκαλας (ή) νεώτ., θηλ. -ισσα ό διδασκαλος τής μουσικής (μσστροσι) || διακεκριμένος μουσικοσυνθέτης.

μουσικοθεραπεία (ή) νεώτ. ή χρησιμοποιήσις τής μουσικής ως μέσου θεραπευτικού : εις πλείστων περιπτώσεϊν νευρασθενικής φύσεως παθίσεων έπιτυχώς εφαρμόζεται ή μουσικοθεραπεία.

μουσικοκριτικός-ή-όν νεώτ. - ό εις τήν κριτικήν τών μουσικών έργων, ιδ. τών μουσικών έκτελέσεων άναφερόμενος : μουσικοκριτικόν σημείωμα· || τό άρα. ούς ούς. ό έπι τών μουσικών έργων ειδικός κριτικός· || τό θηλ. μουσικοκριτική (ή) ούς ούς. ή μουσική κριτική.

μουσικωμανής-ους-ές νεώτ. ό σίνοει έμμανώς, ό καθ' ύπερβολήν αγαπών τήν μουσικήν, ό μελωμανής. **μουσικωμανία** (ή) νεώτ. ή μανιάδης, ή σφοδρά κλίσις προς τήν μουσικήν.

μουσικοπρεπής έπίρρ. μσν. κατά τρόπον άρμόζοντα, έμπρεποντα εις μουσικόν, έμμελωδς : Στουδ.Θεοδ.618 αυτός δ' άδεις μοι μουσικοπρεπώς βάλιν.

μουσικός-ή-όν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. μουσικός (Έσαγ.π.Στοβ.3,1,18) - ό εις τήν μουσικήν τέχνην άνήκων ή άναφερόμενος εις αυτήν : Άριστφ.Πλ.1163 μουσικοί άγώνως και γυμνικοί, Πλάτ.ΑΞ.371D θέατρα ποιητών και κύκλιοι χοροί και μουσικά ακούσματα, Πλουτ.Φάβ.4 θέας δέ μουσικός και θυμελικός άξειν, - μουσική σύνθεσις, - μουσικά όργανα· || τό ούδ. πληθ. μουσικός ώς ούς. ή μουσική βλλ. : Ξεν.ΚΠ.1,6,38 σφοδρα μέν και έν τοις μουσικός τα νέα και άνθηρά εδοδοκιμε!· || όμ. νεώτ. κ. δημ. μάθημα μουσικής : σήμερα έχουμε μαθηματικά, αυριο τήν ίδια ώρα μουσικά· 2) κ. έπι προσ., - ό εις τήν μουσικήν τέχνην έμπειρος, αντίθ. άμουςος βλλ. : Πλάτ.Νόμ.802B ποιητικούς και μουσικούς άνδρας, Άθην.4,176Ξ περι αυλόδς μουσικωτάτα· || νεώτ. τό άρα. μουσικός ώς ούς. ό άσχολουμένος εις τήν μουσικήν καλλιτέχνης (μουσικοσυνθέτης ή έκτελεστής), ό έμπειρος εις τά τής μουσικής, ό καθηγητής τής μουσικής, πρόβ. ό μαθηματικός, ό φυσικός : ό Μπάχ ύπήρξε μέ-

γας μουσικός, - σήμερα δὲν θά εἴθῃ ὁ μουσικός, τὸ μάθημά του θά τὸ κάμῃ αὐρίο: || νεώτ. ὁ ἔχων ἔμφυτον κλίσην εἰς τὴν μουσικὴν: μουσικὴ ἰδιόφυτα || ὅσα καὶ ἐπὶ ζῶων: Πλάτ. Πολιτ. 260A κύνων καὶ ἄλλα ζῶα μουσικά 3) τὸ ἄρσ. ὡς οὗσ. λυρικός ποιητής, μελοποιός: Ξεν. Πιπ1,638 ὁ μουσικὸς ἄλλα μέλη πειρῶνται ποιῆν, Πλάτ. Φαίτρ. 243A, Πάπ. μουσικός καὶ μελῶν ποιητής 4) ὄμ. ὡς οὗσ. τὸ ἄρσ. μτγν. αἰσῶδός: Κδ Ἀποκ. 18,22 καὶ φωνὴ κιθαρῶδων καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν... οὐ μὴ ἀκούσθῃ 5) ἐπι προσ., ὁ ἔχων κλίσην, ἐπιδοσὶν εἰς τὰς καλὰς τέχνας, ὁ πεπαιδευμένος, ὁ ἐγγράμματος, ὁ πνευματικῶς ἀνεπτυγμένος, καλλιεργημένος: Ἀριστοφ. Σφ. 1244 ἀνήρ σοφός καὶ μουσικός, Πλάτ. Φαίτρ. 248D ἀνδρὸς φιλοσόφου ἢ φιλοκόλου ἢ μουσικότης || ὄβ. κ.: Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 84 μουσικωτάτη πόλις ἰὲν ἢ ἀμάρζουσαν ἰσὶ καὶ τέχναι 6) ἐπι πραγμ. ἢ καταστάσεων, ὁ ἀρμόδιος, ὁ εὐάρμοστος, ὁ πρόσφορος: Πλάτ. Νόμ. 729A ἢ τῶν νέων... οὐσία, τῶν δ' ἀναγκαίων μὴ ἐνδεῆς, αὐτὴ πασῶν μουσικωτάτη καὶ ἀρίστη, Δαμῆσκ. Ἰσπ1,50 7) μτγν. ὁ ἐδορηγῆς, ὁ σεμνός: Πλάουτ. Ἡ8,35D ἦδιον οὐδὲν οὐδὰ μουσικώτερον ἐσθ' ἢ δύσασται λοιδοροῦμενον φέρειν 8) μτγν. ὁ εὐάρεστος, ὁ εὐχάριστος: Διδάξ. ἰ σὺν δ' ἐπιθυμῶν βρωμάτων, ὡς μουσικῶν 9) μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμμελής, ὁ ἀρμονικός: Μηνάι. 124 Ὀρθρ. κινύρα παναρμόνιος, μουσικώτατος ὄργανον, Κάλδ. Ὡδ. 16,4 καὶ πλέσις γέμοντα ἔρωτος καὶ φωνῶν μουσικῶν θαλάσσια ζῦλα, - μουσικός στίχος. **μουσικότης**-πτος ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μουσικοῦ, τοῦ εἰς τὴν ἀκοήν εὐαρέστου, μελωδικότης, ἀρμονικότης ἢ ἡ μουσικότης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας εἶναι ἐμφανῆς τῆς τῆς ἰταλικῆς, - ὁ Σολωμός διακρίνεται διὰ τὴν μουσικότητα τῶν στίχων του || συνεκδ. ἀρμονικότης, αἰσθητικότης ἐν παντὶ καλλιτεχνικῶ συνδυασμῶ: Παπαν. Ἀγ. Ὀρ. 102 ἢ ζωγραφικῆ του... ἐκδηλωμένη κυρίως.. στῆ μουσικότητα, ποῦ καταρθῶναι μὲν δὲ ὄψην ἀνώνυμας τὸ τραχὺ κόκκινο, τὸ πράσινο καὶ τὸ ἀδρὸ γαλάζιο. **μουσικτῆς** Ἡσ. μουσικός, φάληξ. **μουσικῆς** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀναφορικῆς πρὸς τὴν μουσικὴν βλ.λ.: Πλάτ. Ἀκκ. 1,108D μουσικῶς μοι δοκεῖ, - οἱ Ῥωμαῖοι ἐλάχιστα προήγησαν μουσικῶς 2) ἀρμονικῶς, κομφῆς, ἐμμελωδός: Πλάτ. Πρωτ. 33A οὐτοῖσι ὁ λόγος ἀμφοτέροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται, οὐ γὰρ συνάδουσι, οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοισι, Ἰσοκρ. 13,16 εὐρύθμωσ καὶ μουσικῶς εἰπεῖν || κ. μτφ. ἐδορηγῶς, φιλοκόλως, χαριέντως: Πλάτ. Πολ. 403A ὁ ὄρθος ἔρωσ πέφυκε... σωφρονεῖται καὶ μουσικῶς ἔραν. **μουσιῶθω** δωρ. τ. τοῦ μουσιῶω βλ.λ. **μουσιῶω** ὡς μαν. ἐνεργῶ μουσιῶωσιν, φηροθέτησιν, κῶμα μουσιῶω: Κωδ. Πάτρ. 144 ἐβ' οὐτως ἐμουσιῶωσαν καὶ ὠρθομαρμύρωσαν αὐτόν. **μουσιῶμα**-ατος ἰβ) μαν. ἡ τοποθετικὴ τῶν φηριδῶν τοῦ μουσιῶω: Κωδ. Πάτρ. 150 ἐν τῷ καιρῷ τοῦ μουσιῶωματος. **μουσιῶσις**-εως ἢ) μαν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουσιῶω, μουσιῶμα βλ.λ. **μουσικαρί**(τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν λειρισιδῶν: μουσικαρί τὸ βωρυμῶδες ἰβ) κυριώτερον εἶδος τῆς ἑλλην. κλωρίδος, ἔχον βολβοῦς ἐξωδύμους, δημ. βορβός, βορβορά. **μουσικαρί**(τὸ) δημ. μουσικαρίον βλ.λ. **μουσικαρίνη**(ἢ) νεώτ. ἀκαλοειδὲς δηλητηριώδες τοῦ μύκητος ἀγαρικῆ τοῦ μουσικῶν καὶ ἄλλων, διεγείρον τὰ νάρκωσιμθητικά νεύρα. **μούσκαμα**(τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουσικῶω βλ.λ., διαβροχῆ, διαπόσις:

|| ὄμ. κ. ἐν παθ. σμ. ἢ κατάστασις: τοῦ μουσικῶω ἢ μουσικῶομαι: φρ. εἶμαι - γίνωμαι μουσικῶω ἠφίσταται διαβροχῆν, - ἔγινω μουσικῶω στὸν ἰδρωτά || φρ. τὰ 'κανα μουσικῶω δι' ἀδέξιου ἐνεργείας ἐπέφερον ἀποτυχίαν. **μουσικῶα**ρῶω δημ. διὰ τυφεισμὸν ἐνεργῶ θανατικὴν ἐκτέλεισιν, φονεῶω, σκοτῶω μὲν μουσικῶω. **μουσικῶο**(τὸ) ἰταλ. δημ. εἶδος πὶ παλαιῶ ἔμπροσθογομῶς πυροβόλου ὄπλου 2) ἢ διὰ τυφεισμὸν μὲν μουσικῶο ἢ δι' ἄλλου ὄπλου θανατικῆ ἐκτέλεισις. **μουσικῶω** δημ., ἀόρ. ἐ(μουσικῶω, μῆσ. κ. παθ. μουσικῶομαι, παθ. ἀόρ. ἐ(μουσικῶθηκα, μτγ. παρὰκ. μουσικῶμένος, διαδρέξω, διαποτίξω, καθεστῶ τὸ διαδρέχον: μουσικῶε τὰ ρουχὰ τῆς γιὰ τὰ μπουζούκια, - μουσικῶε τὸ φωμί του στὸ γάλα || φρ. τὰ μουσικῶα ἢ τὰ 'κανα μουσικῶα βλ.λ. 2) ἀμτβ. διαδρέχομαι: ἔξεσασαν πᾶρω τὴν ὀμπελλά μου καὶ μουσικῶε ὅσο νὰ 'ρθω, - μουσικῶε στὸν ἰδρωτά - στῆ βροχῆ || κ. εἰς τὸ παθ.: μουσικῶθηκα, - γύρισα μουσικῶομαι. **μουσικῶο**(τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μουσικῶω βλ.λ., ἢ κατάστασις τοῦ ἐν διαδρόμῳ ἄ. τος, τοῦ μουσικῶομένου, ἐν φρ. μ. ὡς κατηγορῶστικός προδορισμός: εἶμαι - γίνωμαι μουσικῶομαι. **μουσικροῦο**(τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λευκῶ βλ.λ. ἡ πολυκόμος. **μούσικα**(τὸ) δημ. κ. μουσικό - ὄνομα διὰ φάρων εἰδῶν βρωτῶν καὶ φυτῶν. **μούσικλο**(τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς μεσιπλέας βλ.λ. 2) μουσικλί βλ.λ. **μουσικῶθης**(τὸ) νεώτ. ὄρυκτολ. εἶδος λευκοῦ μαρμαρυγιῶ ἀφθονοῦτος ἐν τῷ γρανίτῃ ὑπὸ μορφῇν πεταλιῶν. **μουσικολάχανο**(τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρῶδιον βλ.λ. ὁ μῶσχομο. **μουσικολιά**(ἢ) δημ. τὸ φυτὸν μεσιπλέα βλ.λ. ἡ γερμανικῆ. **μούσμουλο**(τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς μεσιπλέας βλ.λ., μέσιπλον. **μούσμωνωνος**(ὸ) μτγν. εἶδος τῆ ἀγρίου κριοῦ τῆς Κύριου, φέροντος τρίχα ἀγρία: Στρωδ. 5,27 γίνονται δ' ἐνταῦθα οἱ τρίχες φύοντες αἰγίσαν ἀντ' ἔρας κριοῦ, καλοῦμενοι δὲ μῶσμωνες. **μουσοῦδομο**-ον μτγν. ὁ ὄπὸ τῶν Μουσῶν ἢ τῆ συνοδείᾳ μουσικῆς ψυκοδομημένος, ἐπὶ τῶν ἠθεαῖκων ταχῶν: Ὀνεστ. ΑΠ 9,250,4 πέτροι μουσοῦδομοίσι τεύχισιν αὐτόμαλοι. **μουσοῦδῶνημα**-ατος ἰβ) ἰδωνῶ) ἄσμα ὄπὸ τῶν Μουσῶν δονηθῆν, ὑπαγορευθῆν: Εδθ. 245 τὴ κατακροασά μοι τὰ μουσοῦδῶνηματα; **μουσοειθῆ**(τὸ) νεώτ. βοταν. οἶκος. ποικῶδων μονοκοτυληθῶδων φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν. **μουσοεργός**(ὸ) ἀσυναίρ. τ. τοῦ μουσοεργός βλ.λ. **μουσοκαριθῶς** Ἡσ. ἐτοῦς τὰ μουσικά ἢ μελικὰ μέλη δδουνας. **μουσοκλάξ**-εκος ἰβ) μτγν. ὁ τὰς Μούσας κολακεῖων, ἢ θεραπεῦων, περιποιούμενος: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 7,9 εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν ὄρχηστῶν καὶ αὐλητῶν καὶ... μουσοκολάξων. **μουσοῶλητος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄπὸ τῶν Μουσῶν κατεγόμενος, ὁ ἐμνεόμενος ἀπὸ τῶν Μούσας: ὄβ. ὁ ἔχων ποιητικὴν ἰδιοφυίαν: Πλάουτ. Ἡ8,452B οὐ γὰρ μόνον ἐν ποιήματι ὁ μουσοῶλητος, τὸν ταχύντην ἀποδείκνυσι γελοῖον, αὐτ. Μάρκελλ. 17, Ἀγαθ. 4A ψυχὰ μουσοῶληται. **μουσοῶληται**-ομαι μαν. κατέγωμαι, ἐμνεόμεμαι ὄπὸ τῶν Μουσῶν: Φωτ. Β. βλ. 441,16. **μουσομανής**-οός-εός ὁ ἐμμανῶς, ὁ μετὰ πάθους εἰς τὸς Μούσας ἀφωσιωμένος, ὁ περιπαθῆς τῶν Μουσῶν λάτρης, ὁ ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν,

τάς καλὰς τέχνας : Σοφ.ἀν.747' || κ. ἐπὶ τοῦ πέτυγος : ΑΠ 10,16,4 μουσομανῆς τέττιξ.

μουσομανία (ή) μτν. ἡ ἐμμανὴ εἰς τὰς Μούσας ὀφθαλμίας, ἡ Ἰδαζόντως Ἰαχυρά πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν κλίσις : Πλούτ. Ηθ.706β.

μουσομαντις-εως (ί) ὁ διὰ τῆς ψῆδης προσιωνίζων, μαυτεῖων : Ἀριστοφ. Ὀρν.276 τῆς ποθ' ὁ μουσομαντις ἄπορος θρῆνις ἀρειδίτηξ.

μουσομανῶ-έω μτν. κατέχομαι ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἐμμανῶς, μετὰ πάθος, καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶ τὰς Μούσας, τὰς καλὰς τέχνας, τὴν μουσικὴν : Λουκ. Νεφ.6, Ἀθην.4,183β οὗτος ἐποίησε πάντας Ῥωμαίους μουσομανεῖν.

μουσομητηρ-ορος (ή) ἡ τῶν Μουσῶν μήτηρ, ἡ εἰς ἣς αἱ μουσικαὶ τέχναι γεννῶνται, πηγῆζου, περὶ τῆς Μνήμης : Αλογ.Πρ.461 μνήμην θ' ἀπάντων μουσομητῶρ' ἐργάνην.

μουσοπαλιολύμας (ί) ὁ διαφθεῖρων, ὁ καταστρέφων τὴν παλαιὴν μουσικὴν : Τιμόθ. Πέτρο.229.

μουσοπάτακτος-ον (Ἰπασάσιω) μτν. ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν πατ.σώζομενος, κατεχόμενος, ὁ μουσολήπτης : Κικ.Κόιντ.2,10.

μουσοπλαστός-ον Ἑπιγρ. ὁ κεκοσμημένος οἰκονεῦν ὑπὸ τῶν Μουσῶν : μουσοπλαστός λάραναξ.

μουσοπνευστός-ον μτν. ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπνευστός, ὁ μουσολήπτης : Γρηγ.Ναζ.2,250Α μὴ καὶ σοὶ μουσοπνευστός ἦμιν ἀδρόμαξ.

μουσοπνεύσας-οος-ουν-οον ὁ ἀναδιδῶν μουσικότητα, μελωδία, ἐπὶ τοῦ 'Ἡσιόδ.' : Ἀνών. π. Πρόκλ. Ἡσιόδ.4C μουσοπνεο σόματα.

μουσοποιός-όν ὁ πρὸς μέλος ποιῶν, λυρικός ποιητὴς : Ἦρ.2,135 ἀδελαφροὺς δὲ Σαφροῦς τῆς μουσοποιού, Ἐὺρ.Τρω.1189 τί καὶ ποτε γράβειεν ἄν σε μουσοποιός ἐν τάφῳ' 2) ὁ ἐπὶ θ. ὁ διὰ τῆς ποιήσεως ὕμνων : αὐτ. Ἰνπ.1428 αἰεὶ δὲ μουσοποιός εἰς εἰς παρθένων ἔσται μέριμνα.

μουσοποιῶ-έω μελοποιῶ, μετὰ συστολήν οἰκτ. : Σοφ.ἀν.747 μουσοποιεῖ νόμους' 2) διὰ μέλους, διὰ τῆς ποιήσεως ὕμνων, ἐξυμνῶ, ὄδω : Ἀριστοφ. Νεφ.334 οὐδὲν δρώντας βόσκουσ' ἀγρούς, ὅτι ταῦτας μουσοποιοῦσιν.

μουσοπόλο-ος-ον ὁ τὰς Μούσας ὑπηρετῶν, εἰδ. ποιητικός : Σαφ.61 οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλοῖσι οἰκία βρῆσθαι εἶναι, ΑΠ 9,270 μουσοπόλοισι χερσὶ κηκτῖδα ἐπηρέθισα' 2) ὁ ὑπὸ μουσικῆς, ὁ ὑπὸ μέλους συνοδεύομενος : Ἐὺρ.Φοιν.1500 τίνα μουσοπόλον στοναχάν' 3) τὸ ἀρσ. οὐς ὀσ. ὁ αἰοδός : αὐτ. Ἀλικ.447 πολλὰ σε μουσοπόλοι μελιζουσι, ΑΠ 9,356,6 μουσοπόλοω γράμμα Λεωνίδεω.

μουσοπόδατος-ος-ον μτν. ὁ ἔχων ὄφιν, πρόσωπον Μοῦσης : ΑΠ 9,570,1 Ξουβῆλ' . μουσοπόδατος.

μουσορρῦτος-ον Ἑπιγρ. ὁ πλημμυρῶν ἐκ μουσικῆς, τ.ε. ὁ πεπρωκισμένος με ποιητικῶν τάλαντων.

μουσοστιατός-ον μν. π. Βυζαντ. ὁ διὰ μουσικοῦ ἐσπιγμένος, ὁ πεποικιλμένος με μουσικῶν : Ἀνών. εἰς Πορφύρ.24 μουσοστικτῶν εἰκότων.

μουσοστόλος-ον μν. ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν κομητικός : Ἀνών. π. Bernard εἰς Παλλάδ. Ἰατρ. Περὶ Πυρρ.149 φρεσὶ μουσοστόλοισι.

μουσοστακτός-ον μν. ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ποιητής, πλαστικός : Κοσμ. ἐν Spic. Rom.2,214.

μουσοτέχνης (ί) Ἑπιγρ. ὄδω. τ. μουσοτέχνας μουσογυρός βλ. : Ἑλλην. Ἐπιγρ.193.

μουσοτόκος (ή) μτν. ἡ τὰς Μούσας τεκοῦσα, μουσομήτωρ βλ. : Ἰω.Γα.1,132.

μουσοτραφής-οός-ές μν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀνατραφέντος : Ἐύστ. Ἰλ.124,25' || ὄθ. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ νεαρῶς ἡλικίας ἀσχολούμενος περὶ τὰς καλὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα.

μουσοῦδα (ή) ὄθμ. μεγεθύν. τ. τοῦ μουσοῦδι βλ. : Πισαντ. Ἀγ. Ὀρ.54 ζῶσε σὲ τόπο με θηρία .. ἔδλεπε μουσοῦδες καὶ νύχια.

μουσοῦδι (τό) ὄθμ. ῥύγχος ζῶου' || σικωπ. μορφή ἀνθρώπου ὁμοιάζουσα πῶς πρὸς ῥύγχος.

μουσολημιτήσι (ί) μν. ὁ Μουσολύμενος : Κ.Πορφ. Ἐκθ.689,17 ἐξουσιασθῆς τὸν Μουσολημιτῶν.

μουσολυμανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Μουσολυμάνους ἢ τὸν μουσολυμανισμόν : μουσολυμανικὴ θρησκεία - κοινότης, μουσολυμανικὸν δίκαιον.

μουσολυμανισμός (ί) νεώτ. τὰ θρησκευμα, ἢ θρησκεία τῶν Μουσολυμάνων βλ.λ., μαωεβαθνισμός, Ἰδακμαϊσμός βλ.λ.

μουσολύμενος (ί) νεώτ. κ. ὄθμ., ὄθμ. θηλ. μουσολυμῶνα ὀπαδός τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μαωεβαθνισμόν, ὁ μαωεβαθνός.

μουσοῦμαι-όομαι κ. μν. παθ. ἐμμοσῶς ἀνατρέφομαι, ἐκπαιδεύομαι, λαμβάνω καλλιτεχνικὴ μόρφωσιν, εἶμαι πεπαιδευμένος : Ἀριστοφ. Λυσ.1127 οὐ μεμοῦσμαι κακῶς, Πλούτ. Ηθ.1121F ὑπέληφιν ἐμμοῖμαι καὶ δῶσαν ἀνθρώποις ἀγραρμάτους, πολυγράμματος αὐτός ὦν καὶ μεμοῦσμένος, Ἐύστ. Πον.350,91 σοὶ δ' οὐκ οἶδ' ὄπως ὑπάσω οὐτω μεμοῦσμένω' 2) τὸ οὐδ. μτχ. παρακ. μεμοῦσμένον ὡς οἴσθ. ἡ εὐγένεια, ἡ καλλιέργεια ἐν τῇ ἀνατροπῇ : Πλούτ. Περ.5 ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελεῖς καὶ ὕγρον καὶ μεμοῦσμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς' 3) μτν. εἰδ. διὰ διδασκαλίας καθίσταται ἱκανὸς εἰς μῆσην, μουσοῖται : Αλλ.Ζ1 16,3 ὄρεον .. μουσοῦθῆν ἀνθρώπου φωνὴν ἰδιόχληθῆν νὰ μιμῆται! 4) μτν. μελοποιεῖσθαι, ἀρμόττωται πρὸς μουσικὴν : Διον. Ἀλ. Δημ.40 μέλη καὶ κρούματα δι' ὧδης καὶ ὄργάνων μουσοῦθέντα.

μουσοῦργημα-ατος (τό) μν. κ. νεώτ. μουσικὸν ἔργον, μουσικὴ σύνθεσις, μέλος : Δασμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεοφ.144.

μουσοουργητής (ί) μν. μουσοουργός βλ.λ., λυρικός ποιητὴς, φαμφιδός : Ἀνδρ.Κρ.ἐν Φαβρικ. Ἑλλ.Βιβλ.11,88 τὸν μουσοουργητὴν Δαβίδ ἰδ.γρ. μουσοურγῆτην.

μουσοουργία (ή) μτν., μν. κ. νεώτ., ἰων. μουσοურγητὸ τὸ ἔργον τοῦ μουσοουργοῦ βλ.λ., μελοποιία : Λουκ.Β1ρ.3 μουσοουργη καὶ γεωμητρικῆ ἐνασκήσει, Ἰω.Διάκ. Ἀλλη. εἰς Ἡσιόδ. Θεογ.498 τί δὲ ἡ Τιμόθεου μουσοουργία ἢ ἐντεχνος' 2) νεώτ. ἡ σύνθεσις μουσικῶν ἔργων.

μουσοουργός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μουσοουργίαν, ὁ μουσικός, ὁ ποιητικός : Πολυδ.4,57, Δασμασκ. εἰς Θεοφ. π. Εἰκ.113.

μουσοργός (ί) ἡ κ. νεώτ. ὁ περὶ τὴν μουσικὴν τέχνην ἀσχολούμενος' || τὸ θηλ. αἰοδός, φάλτρια : Ξεν.ΚΠ 4,6,11 μουσοργοῦς δὲ δύο τὰς κρατίστας, Λουκ. Ἐρωτ.10 ὄρχηστρίδων καὶ μουσοργῶν χορός, Ἀθην.4,129Α' 2) νεώτ. ὁ συνθέτης μουσικῶν ἔργων, μουσοικουσυνθέτης.

μουσοργῶ-έω μτν., μν. κ. νεώτ. συνθέτω μέλη, λυρικὰ ποιήματα, μουσοποιῶ : Πολυδ.4,57, Φιλόστρ. Εἰκ.3,6, Βί.Δασμασκ.1,17D ἐξ ὧν ἐμουσοργήσαν θείων μελισμάτων' 2) νεώτ. συνθέτω μουσικὰς συνθέσεις.

μουσοργαῖζαι (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἀναρριπτικῶν πτηνῶν τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς.

μουσοφάρτος-ος-ον μτν. ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν φθαρεῖς, φονευθεῖς : Λυκόφρ.832.

μουσοφιλης-οός-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ ταῖς Μούσας προσφιλής, ἀγαπητός, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπνεόμενος ποιητὴς ἢ μουσικός : Φιλόδοξ. ἐν ΑΠ 11,44,2 μουσοφιλης ἔταρος.

μουσοφιλητός-ον ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενος, ἀγαπόμενος : Κόρινθ.23 ὀεσπία .. μουσοφιλητε.

μουσοχαρής-οός-ές μτν. ὁ ἐπὶ ταῖς Μούσαις χαίρων, ὁ ἀγαπῶν τὰς καλὰς τέχνας : ΑΠ 9,411,2 μουσοχαρεῖ βιδῶμ.

μουσόχορος (ὁ) πιδ. ἑσφ. ἀνάγν. τοῦ μουσοχαρῆς βλλ. ἐν Κατ. Ἀστρ.κ 814,214.

μουσώνω-ώνος (ὁ) νεώτ. ἀνεμος νοτιοανατολικῶς τὸν χειμῶνα καὶ νοτιοδυτικῶς τὸ θέρος, περιοδικῶς πνέων εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν. **μουστακαλῆς** (ὁ) δημ. ὁ φέρων μέγαν ἢ παχύν μύστακα, ὁ ἔκων μεγάλο μουστάκι.

μουστακάτος-η-ο μων. κ. δημ. ὁ φέρων μύστακα ἢ Πρόδρ.2,175 κομμάτια σακουκόμματα, τριγλία μουστακάτα, -γραῖά μουστακάτη.

μουστάκι(ον) (τὸ) μτγν. μων. κ. δημ., μων. μουστάκιον ὑποκορ. τοῦ μουσταξ βλλ. Ἐν. Ὁξ.3,76 ἢ κ. ἀνευ ὑποκορ. σημ. μύσταξ βλλ. Ἐν. Πρόδρ.2,209 ἢ ἀρχαῖον ρουκανίζειν, νά χρίσθην τὸ μουστάκιον μου, νά κράτησεν λιγιδίζαν, Ἐρωτόκρ.2,949 καὶ μέ φωνῆ ἀγριώτατα στριβόματα τὸ μουστάκι, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.17,3 κὶ ἐκείνος τ' ἀποκρίθηκε καὶ στρίγιστε τὸ μουστάκι. 2) ἐν εἰδ. ἐν. εἰδός τι πλακοῦντος ἢ Χρυσ.Τυαν.π. Ἀθῆν.14,674D. 3) δημ. ναυτ. ἡ ὑψηλὴ βλλ. τοῦ προβάλλου ἢ φρ. θέων μουστάκι γαμφιδετῶ, -λύων μουστάκι θέων γαμφιδετῶ, -κόντρα μουστάκι (ἢ παρμηλην).

μουστακόβητης (ὁ) δημ. ταῖνια δι' ἣς δένεται ὁ μύσταξ, τὸ μουστάκι, ἴνα λάβῃ ὠρισμένον σχῆμα.

μουστακόφορος νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων μέγαν ἢ παχύν μύστακα, ἄ. μουστακάτης βλλ.

μουσταλευριά (ἡ) δημ. εἶδος γλυκίσματος ἀμυγούτου καὶ ἀλεύρου καρυκευομένου δι' ἄμυγδαλῶν, καρύων κττ.

μουσταξ-ακος (ὁ) μύσταξ βλλ. Ἐν.Κρ.3,76. **μουστάρδα** (ἡ) (Ἰταλ.) δημ. καρύκευμα δριμύτης γεύσεως παρασκευαζόμενον ἐκ κόνεως σπερμάτων λευκοῦ ἢ μέλανος σιναπέως διὰ κατεργασίας μετὰ ἄξουσι ἢ οἴνου ἢ ζωμῶ κρέατος.

μουσταρδιάρα (ἡ) δημ. ἐπιτραπέζιον δοχεῖον, ἐν ᾧ ἐντίθεται ἡ μουστάρδα βλλ., πρὸς σαλατιέρα, ἀλατιέρα, λεμονιέρα.

μουσταλιδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκισγ. ἀρνακτικὸν ζῷον, ἄ. ἰκτιδιδαί.

μουσταλίω (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἐκ τῶν σκοναλίων σελαχοειδῶν, ἀφθονοῦν ἐν Μεσογείῳ.

μουστέρης (ὁ) (Τουρκ.) ἀγοραστής, πλεόστης.

μουστέριος ἐποχὴ (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ τετάρτη ἐκ τῶν ἐπτά ἐποχῶν, εἰς αὐτὴ ὑποδιαιρεῖται ἡ παλαιολιθικὴ περίοδος, ἄ. μουστιαία.

μουστόγρια (ἡ) δημ. ἀκρώς προεκχωρημένης ἡλικίας γραῖα, γραῖα πολὺ ζωηρμένη. ἢ δθ. κ. ἐπὶ νέων σκωπτικῶς ἢ ἀμωρῆ μουστόγρια.

μουστακούλι(λ)ουρο (τὸ) δημ. κουλούρι βλλ. παρασκευαζόμενον ἐκ μούστου, ἀλεύρου καὶ σακχαρώεως.

μουστόματρο (τὸ) δημ. τὸ ὄργανον δι' οὗ προσδιορίζεται ἢ εἰς σάκχαρον περιεκτικότης τοῦ μούστου, γλυκομέτρον.

μούστου (τὸ) μων. μούστος βλλ. Ἐν.Θεοφάν.Χρονογρ.44D ὄδρια πεπληρωμένη ὕδατος μετεβλήθη εἰς οἶνον βράζαντα μούστου.

μουστόπιττα ὄχλ. κ. δημ. οἰνοῦπτα βλλ., πίττα ἀπὸ μούστου καὶ ἀλευρου, τὸ ἐκ γλυκίους καὶ ἀλεύρου ἢ ἀμύλου γλυκίσμα, ἄ. μουσταλευριά ἢ Σχόλ. Ἀριστφ.Γιλ.1122.

μούστος (ὁ) μων. κ.δημ. γλυκίον βλλ. Ἐν.Γεωμ.9,20, Ἐν.Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,221 πληθὸς σταφύλια γλυκώτατα, ἀπὸ τὰ ὅποια στραγγίζοντάς τὰ ἀγέμισμα ἔνα κολυκάθιον μούστου, Γρυν.Σκ.Τερω.45,7 καὶ πικρυμένον τὸ αἶμα ἀπὸ τῆς ζῆσται σά μούστος, βράζει.

μουστρί(τὸ) δημ. ἄ.μουστρί βλλ.Ἐν.Κορ. Ἀλλ.4Α,338. **μούσχανον** Ἦσ. ἐπὶν βλαστών.

μουσχάει (ὁ) ἰατροδοκῶν) δημ. τριγωνοειδὸς συνυπνιγμένον φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὀπίσθου ἢ Τοῦρκαι κομπογιαννίται ἐπέγραφον μουστριώδεις λέξεις καὶ ἐπάδων αὐτὸ ἄς περιπατοῦν,

μουσχετά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ροδῆ βλ λ ἢ μύσχοσμος.

μουσῶ-ώω μτγν. κ. μων. κοσμῶ διὰ κοσμοῦ, διὰ φηροθετήματος ἢ Ἐπιγρ.Μολ.ἰ.1 223,4 μουσῶσας τὸ τετράπυλον κίσσι καὶ μαρμάρους ἀνοικοδομήσας καὶ μουσῶσας.

μουσφιδός-όν μτγν. μελιδός ἢ Μον.5,143. **μούσανος** (ὁ) Ἦσ. οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγειρῶν καὶ οἱ τεχνίται.

μούσσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μων. ἡ διὰ μωσαϊκοῦ φηροθετήματος διακόσμησις ἢ Μαλ.ἰ.1 232,30 κτίσας τετράπυλα φιλοκαλῆσας αὐτὰ μουσῶσει.

μουσβαλής (ὁ) (Τουρκ.) δημ. ἐπίτροπος ἢ ἔφορος εὐαγούσι ἰδρυομένων ἐν Τουρκίᾳ.

μουσσεαρίφης (ὁ) (Τουρκ.) δημ. ἀνώτερος διοικητικὸς ὑπάλληλος ἐν Τουρκίᾳ ἀντιστοιχοῦν προς τὸν νομάρχη.

μούτζα (ἡ) δημ. δ. τ. τοῦ μούντζα βλλ.

μουτζαλιά (ἡ) δημ. δ. τ. τοῦ μούντζαλιά βλλ.

μουτζαλώνη (ἡ) δημ. δ. τ. τοῦ μούντζαλώνη βλλ.

μουτζούρα (ἡ) -δημ. δ. τ. τοῦ μούντζούρα βλλ.

μουτζούρης (ἡ) δημ. δ. τ. τοῦ μούντζούρης βλλ.

μουτζουρώνω δημ. δ.τ. τοῦ μούντζουρώνω βλλ.

μουτούλι (τὸ) δημ. οἰσμία κυρ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκ πλῆγματος, κόνδυλος, πρήξιμο.

μουτράκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. βωπιεπ. τοῦ μούτρο βλλ. ἢ ὄμορφο - ἔξυμνο μουτράκι.

μουτρίνα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀκανθῶδης βλλ. ἢ ἀκανθώδης.

μούτρο (τὸ) δημ. (ισχυρότ. κτ. πληθ. μούτρα) τὸ πρόσωπον, ἢ ὄψις τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὄμορφο - ἔξυμνο μούτρο, - ἄπλυτα μούτρα κ. φρ. θά σοῦ πσάσω τὰ μούτρα (ἀπειλὴ κακοποιήσεως διὰ ραπισμάτων ἢ γροθιοκοπήσεως κατὰ πρόσωπον) συνήθ. μτ. ἐνν. εὐτελειτικῶς ἢ τὶ μούτρα εἰν' αὐτῆ, - πῆγες νὰ δειξτε τὰ μούτρα τῶν (νὰ κόμω τὴν ἐλευθέρην ἐμφάνισιν τοῦ) ἢ ἐν ποικίλῃς φρ. κ. σημ. οἶον ἢ μὲ τί μούτρα νὰ παρουσιασῶ ἢ δὲν ἔχω μούτρα νὰ τὸν ἰδῶ (ἐπὶ περιπτώσεων, ἐν αἷς αἰσχυνεται τις νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιόν τινος ἐν ἐξοφῇ, ἐμῆμφθῆ ἢ ἐξηπάτησε, παρήκοσος κττ.) ἢ ὄμ. ἔχει μούτρα καὶ μιλεῖ ἀκόμα (τολμᾷ ἐπὶ πλέων νὰ παραπονῆται, ἢ νὰ δικαιολογήται) ἢ παίρνει τὰ μούτρα τοῦ (εὐθαρσῶς, τολμᾷ) δὲν παίρνεις τὰ μούτρα σου νὰ μοῦ ξαναζητήσης χάρη (ἀν τολμᾷ, ἀν δὲν αἰχνοῦσαι) ἢ ὄμ. πῆρα τὰ μούτρα μου κὶ ἔσπρα (ἀνεχώρησα κατατηχυμμένως, ντροπισαμένως) ἢ ἔξινε τὰ μούτρα τοῦ (ἐδυσφόρησε μετὰ μορφασμοῦ) ἢ κατεβάζω τὰ μούτρα μου (σκυθρωπαῖω, διὰ μορφασμοῦ δεικνύω τὴν δυσπρόσεικάν μου) ἢ ὄμ. κάνω μούτρα (δεικνύω ἐκδήλως δυσπρόσεικάν, κάνω τὸν βαρῶ, τὸν θυμωμένον) δὲν φθάνουν οἱ παλαιανθρώπιες τὸν παρὰ μὲνός κάνει καὶ μούτρα (προσποιοῦνται τὸν δυσπρόσημένον) ἢ ὄμ. πέφω μὲ τὰ μούτρα (ἐπιδίδωμαι ὀλοφύχως, ἐπιλυθάνομαι τινος μεθ' ὧν τῶν δυνάμεών μου, ἀφροσύμοι) ἐπέσε μὲ τὰ μούτρα στή μελέτη - στή δουλειά - στὸν ἔρωτα ἢ ὄμ. δὲν εἶναι γιὰ τὰ μούτρα σου (δὲν προορίζεται γιὰ σένα, δὲν σοῦ ἀξιζει) ἢ δὲν εἶναι δὴ γιὰ τὰ μούτρα σου τὸ κορίτσι ἢ τὸ κάμει σάν τὰ μούτρα σου (κάτεστρεφες, διεχειρίσθης κακῶς ὑπόθεσιν, ζήτημά τι) ἢ ὄμ. μούτρα γιὰ σιδερωμα (ἐπὶ ἀναιδοῦς ἢ ἐπὶ ἀσχύμου ἀκκιζομένου) ἢ ὄμ. μάς τὸ χτύπησε στὰ μούτρα (δὲν ἀπέδεχθῆ τὸ προσεσχέδεν, μάς περιεφρόνησε).

μουτρωμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. μουτρώω βλλ., ὁ σκυθρωπαῖος, ὁ δυσπρόσθετος μορφαῖος ἢ μάς ἴσθε μουτρωμένος.

μουτρώω (μ)ούτροι) δημ., μτγ. παθ. παρακ. μουτρωμένος, σκυθρωπαῖω, κάνω, κατεβάζω μούτρα

γίνομαι κατηφής έκ διασραραείας : σάν τής κά-
μει κανείς παρατήρησι μουτρώνει.

μουτσόπουλο (τό) δημ. μικρός παίς χρησι-
μοποιούμενος ως μουτσός βλλ., μικρός μουτσός,
ναυτοπάσις, ναυτόπουλο : ό τραγ. έχω και τρία
μουτσόπουλα πού τούς καιρούς γινωρίζουν.

μουτσός (ό) δημ. ναυτοπάσις, κ. κτ. έπέκτ. μα-
θητευόμενος νούτης, πρωτόπειρος, άπειροπάσις,
άβαλάσσωτος, παίς κάτω τών 15 έτών ύπηρετών
έπι πολεμικού ή έμπορικού πλοίου προς έκμάθησιν
του ναυτικού έπασγγέλματος : Παπαδ. Πρωτ. Διηγ. 68
(έκδ. Δικαίου) ό μουτσός, όστις ήτο έξνος, έμενε
μόνος φύλαξ του πλοίου, Ζερβ. Λυρ. Σάτ. Ιστ.
Μέρμ. 206 και πέντε χάρουους έκαμα μουτσός
και πέντε άκόμη ναύτης.

μουτσούνα (ή) δημ. προσωπίς, μάσκα 2) πρό-
σωπον άσχημον ή κατηφές, σκυθρωπόν : τί μου-
τσούνα είν αύτή πού χεις σήμερον

μουτσούνάρα (ή) δημ. μεγεθυντ. σκώπη. του
μουτσούνα βλλ. : έλεγε κατεδασμένη μιά μου-
τσούνάρα τρεις πήχες 1) μτ. τής γενικ. τής
προσ. άντων. μου - σου - του - τήσε ή, σύ, αυτός, έ-
λόγου μου - σου - του : μίλησε ή ή μουτσούνά-
ρα του 1) πρόβ. άφεντομουτσούνάρα.

μουτσούνι (τό) δημ. σκώπη. πρόσωπον, όφισ,
μούτρο : Άραβ. Παροιμ. 119 τά χέρια ντροπιάζουν
του μουτσούνου 1) κλέπται σηματοζίζονται, φρ. τι-
μή στό μουτσούνό σου 1) άτομον : σπουδαίο
μουτσούνου ή ό λεγόμενος 1

μουφάλο (τό) (γαλλ.) νεότ. κ. δημ. μικρόν μετάλ-
λινον ιδιωτίδιον πολυμυμών ή στοργγύλιον, έν ώ
τίθειται ή έκ κηρού κατασκευασθείσα προσωρι-
νή όδοντοστοιχία μτ. τών εις αύτήν ήρμοσμένων
όδόντων και άγκίστρων πρό τής αντικαταστάσεως
του κηρού δι' έλαστικόν κόμματος.

μουφλόν (τό) (γαλλ.) δημ. όνομασία ειδών τι-
νων άγρίων προβάτων.

μουφλούζαμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα του
μουφλούζεω, πώχευσις, χρεοκοπία.

μουφλούζω δημ. γίνομαι μουφλούζης, κά-
μνω στάσιν τών πληρωμών, χρεοκοπώ, πτωχεύω.

μουφλούζης (ό) (τουρκ.) δημ. ό χρεοκοπή-
σις, ό πτωχεύσις, ό αναξιοχρεώς, χρεοκοπέσις.

μουφτής (ό) (άραβο-τουρκ.) δημ. μωμεθα-
νόσ θεολόγος έκδίδων έπισήμους γνωμοδοτήσεις
(φεταβάδες) έν τή έρμηνεύει του θρησκευτικού μου-
σοουλματικού δικαίου.

μούχλα (ή) δημ. εύρώς βλλ. : αυτό τό σπύρι
άπό τήν ύγρασία μυρίζε μούχλα, - οι τοίχοι πιά-
σανε μούχλα 1) κ. μτφ. : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 327
στή γη άγνάνταφες κάτω τής ανθρώπινης έγνοίας ν
άπλότων και με μούχλα θανάτου τή ζωή τά
λερώνα 2) όμ. μτφ. πνευματική ναυρότης,
καθυστερήσις, στασιμότης ή ήθική άποσύμβεσις :
όλα στό κράτος αυτό μυρίζουν μούχλα, - τί μού-
χλα είν αύτή στήν έκπαίδευσή 3) βοταν. γέ-
νος τί μικρών μυκήτων.

μούχλιαζώ (μούχλια) δημ., άόρ. (έ)μούχλιασα,
μτ. παθ. παρακ. μουχλιασμένος, καλύπτομαι υπό
εύρώτος, ακεκάζομαι άπό μούχλα, εύρωτίω : Βα-
λαρωσ. Παραφρ. Άφιέρ. Βικτ. Ούγκώ ΙΙ, 1 δέν έφαγες
ποτέ φωρί ξερο και μουχλιασμένο, - μουχλιά-
σανε οι τοίχοι γύρω άπό τά περβάζια κ. παροιμ. :
Άραβων. Παροιμ. 166 τά σκουλιά τά χτενισμένα
στήν κασέλα μουχλιασμένα 1) έπι ώριών παρθέ-
νων μενουσών άγάμων έξ άτυχίας 2) μτφ. εύ-
ρίσκομαι έν πνευματική καθυστερήσι, έν στασι-
μότητι, άδραναεία ή έν ήθική άποσύμβεσι 1) ή
μτχ. παθ. παρακ. μουχλιασμένος 1) επακατωμένος,
3) ηρωτας και έπιβάδης : μουχλιασμένες ιδέες 2
1) έν σπαν. χρ. κ. έν μτν. ένν. : ή ύγρασία μού-
χλιασε τούς τοίχους - τό τυρί.

μούχλιασμα (τό) δημ. ή κατάσταση και τό
άποτέλεσμα του μουχλιάω βλλ., εύρωτίσσις 1

2) μτφ. πνευματική στασιμότης, άδραναεία 1) όμ.
ήθική άποσύμβεσις.
μούχλας -ή-ό δημ. ό έν άδραναεί, στασιμό-
τητι ύπάρχων, ό μουχλιασμένος : Μαλακ. Συντρ. 109
άπό τήν τάξη τήν μούχλη, στό πατρικό μου νά
γυρνών και νά χω σκόλη τρίμηρη.

μούχλας -ή-ό δημ. ύπαικοπέσις, άλαμής
άφεγγος : Σημηρ. Όνειρ. Ήσικ. Δέσανε τ' άνθι 7 κ
ώς γύρη ή μέρα και μούχρό τό βράδυ έρθη.

μούχρούτιν (τό) μον. είδος τί ποτηρίου, κύ-
λικος, οινόφουδρον άγγελου : Πρόδρ. Ι, 124 καν τέσ-
σερα τών ίδιουσιν εις τό τρανόν μούχρούτιν και
πίνει τα και ρεύεται.

μούχρούτινος -ον μον. ό όμοιάζων κατά τό μέ-
γεθος, τό σχήμα προς τό μούχρούτιν βλλ. : Πρόδρ.
2, 202 άπαλαρέα μούχρούτινος.

μούχρωμα (τό) δημ. ό μεταξό ήμέρας και
λυκτός χρόνος, λυκόφως, σούρουπο, σούρουπι-
μα : Γρυλ. Σκ. Τεερ. 10, 2 το μούχρωμα ή σύθαμπο
μέσα στ' άπόσκια διάση.

μούχρώνει δημ. άμτθ. τριτοπρόσ. μ. έπέρχεται
τό λυκόφως, άρχίζει νά έξαφανίζεται τό φώς,
σούρουπώνει, βραδιάζει : μάλις πήρε νά μου-
χρώνη 1) έντ. κ. μούχρωμένος ό σκοτεινός :
Καζ. ΝΘΚωμ. Ι, 21 έφευγε ή μέρα πιά κι ό μούχρω-
μένος άγέρας έξαλάφρωσε άπ' τούς κόπους τά
ζωντανά τής γής.

μούχρωπός -ής-ό δημ. ό άλαμής πως, ό μισο-
σκότεινος, ό θαμπός : Καζ. ΝΘΚωμ. Ι, 3, 118 έτσι
στά μούχρωπά νερά άλαργαίνουν.

μούχτάρης (ό) (τουρκ.) δημ. κ. μούκτάρης κ. μι-
κτάρης διοικητικός υπάλληλος έν Τουρκία, ού ή
δικαιοδοσία άντιστοιχεί προς τήν του προέ-
δρου τής κοινότητος.

μούχτερών (ή) κ. δημ. ό όνος ώς ύφιστά-
μενος μόχθους και κόπους : Πρόδρ. Ι, 215 και μου-
χτερών ό κηπουρός έχει και θρέφει ταύτο 2)
δημ. ίδιου. όνομ. του χοίρου.

μούχτη -ιου(τί) δημ. χροταμός.

μούχθεις -εντος -εσσα- έν αχόλ. ό μετά κόπων
και μόχθων συνυφασμένος, ό έπιπονος : Σχόλ.
Νικ. Αλεξ. 616.

μόχθημα -ατος (τό) (μοχθώ) μόχθος, κόπος, κακο-
πάθεια, βάσανα : Αισχ. Πρ. 464 κάτζευε πρώτος
έν ζυγοίσι κνώδαλα, ζεύγασισι δουλεύοντα σώ-
μασιν θ' όπως θνητός μεγίστων διάδοχοι μο-
χθημάτων μενοιούθ', Σοφ. ΟΚ 1616, Εύρ. Έλ. 731 πολ-
λά παρ' άσιπίδα μοχθήματ' έξέπλησσε.

μοχθηρία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ή ιδιότης του
μοχθηρού βλλ., κακή κατάσταση, άθλιότης :
Πλάτ. Πολ. 609B άλλ' εάν μέν έμποίη ή αυτών
πονηρία τών σιτίων τώ σώματι σώματος μοχθη-
ριαν 2) έπι προσ., άνικανότης, άχρηστία, έλ-
λειψίς έμπειρίας, δεξιότητος : Άντιφ. 4, 24 δια τήν
τού Ιατρού μοχθηρίαν και ού δια τής πληγής
άπέθανε, Πλάτ. Πολιτ. 302Α καθάπερ πλοία - δι-
όλλυθαι - 1) δια τήν τών κυβερνητών και ναυτών
μοχθηρίαν τών περι τά μέγιστα μεγίστων άνοιων
ελληθότων 3) έν ήθ. ένν. κακια, φαυλότης,
πονηρία, ήθική έξαχρηλώσις : Άρισφ. Πλ. 109 ύπερ-
βάλλουσι τή μοχθηρία, αυτ. 159, Πλάτ. Νόμ. 734D
και έυλλήθδων τόν άρετής έχόμενον κατά σώμα
ή και κατά ψυχήν του τής μοχθηρίας έχόμενου
βιον ήδιω τε είναι, Άριστλ. Η Νικ. ΙΙ 29b, 24 4)
νεώτ. κ. δημ. κακοβουλία, θβόνος, ή ιδιότης
του άναίτιως έπιζητούντος τό κακό, τό διαπνε-
ομένου υπό αισθημάτων έχθρικάν προς τούς άι,
1δ. δε τούς εύπρωγούτας.

μοχθηροδίατον (τό) μον. ή μοχθηρά, ή κα-
κή διαίτα : Μιχ. Άκου. 2, 316, 27 (έκδ. Λάμπρου.

μοχθῆρος-ά-ό(ν) [μοχθῆρ] κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. -ῆ ὁ ὑποφέρων μόχθους, ὁ ὑφιστάμενος κόπους, ὁ ἐν κακοπαθείαις, ἐν δυσχερείαις διατελῶν, ὁ ἀόλιος, ὁ ἔλεινος, ἐπὶ πρῶτ.: Ἀισχ. Ἐπιτ. 257 ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὠπάσας γένος μοχθῆρόν, Ἀριστοφ. Ἀχ 165, αὐτ. Βάτρ. Π175, Πλάτ. Φαίδρ. 268 B' || ὀτω καὶ ἐπὶ καταστάσεων, ὁ μετὸ κακοπαθειῶν συνδεδεμένος, ὁ συνυφασμένος μετ' ἀθλιότητων: Ἡρ. 7,46 ὀτω ὁ μὲν θάνατος, μοχθῆρος εὐσπης τῆς ζωῆς, καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε, Σοφ. Ἡλ. 599 ἡ ζῶ βιον μοχθῆρόν ἐκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συνόλου' || φρ. μοχθῆρὰ τλήναι | ὑφίστασθαι ταλαιπωρίας, μόχθους: Ἀισχ. Χο. 752 καὶ πολλὰ καὶ μοχθῆρ' ἀνωφέλτ' ἐμοὶ τλάσθ' 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει: Ἀριστοφ. Ἰνπ. 316 ἐπὶ ἄλλεϊς δέρμα μοχθῆροῦ βοῶς τοῖς ἀγροικοῖσιν, Πλάτ. Μέν. 91 B μοχθῆρῶτερα ἀποδίδοντες ἢ παρελάθον τὰ ἰμῆτα τε καὶ ὑποθήματα, Δημ. 909, Δείνωνχ. 1, 107, Ἀριστολ. Πρ. 872a. 10. || κ. ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως, ὁ δυσμορφος, ὁ δυσειδής, ὁ ἀσχημος: Ἀνδοκ. 1, 100 μοχθῆρός τὴν ἰδέαν' 3) ἐν ἦθ. ἐνν. ὁ φαῦλος, ὁ πανούργος, ὁ πονηρὸς τὴν διδασίαν, ὁ κακὸς τὴν ἐσώτεραν φύσιν: Θουκ. 8, 73 Ὑπερβόλον τέ τινα τῶν Ἀθηναίων, μοχθῆρόν ἀνθρώπων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1011 ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθῆροτάτους ἀπέδειξε, Πλάτ. Μέν. 91 B Πρωταγόρας δὲ ἀρα δῆλον τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διασφείρων τοὺς συγγιννομένους καὶ μαχθηρότερους ἀποπέμψων ἢ παρελάμβανε' || κ. μτ. αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς: Ἀριστοφ. Πλ. 1003 μοχθῆρος τοῦς τρόπους' || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κακόβουλος, ὁ δολοτῆς, ἰδ. ὁ ἀποκυρτῆν τὰ πρός τοὺς ἄλλους ἀνευ αἰτίας ἐχθρικὰ ἀισθήματα, ὅφ' ἂν διαπνέεται, ὁ φθονερός.

μοχθῆρομαί-δομαι μτγν. εἶμαι ἢ γίνομαι μοχθῆρος βλ. λ.: Ἀκυλ. ΠΔ Ἰωδ 6, 25.

μοχθίζω μόχθῳ βλ. λ., ὑφίσταμαι πόνους, μόχθους, ὑποφέρω: Ἰλ. B 723 ἔλακε μοχθίζοντα κακῷ ὀλοφύρονος ὕδρου, Θέων. 164 εἰσὶν δ' σὶ βουλή τ' ἀγαθὴ καὶ θαλίμων δεινῶ μοχθίζουσι, Ἀρχ. Ἰλ. 137, Θεόκρ. 1, 38 οἱ δ' ὕπ' ἔρωτος θηθὰ κυλοιδώντες ἐτώσια μοχθίζοντι' || κ. μτ. συστ. αἰτ.: Μόσχ. 4, 44 μόχθους μοχθίζειν.

μοχθισμός ἰδὸ μτγν. τὸ καταβάλλειν, τὸ υποφέρειν μόχθους: Ἀντ. Μον. 1841 C.

μόχθος ἰδὸ κ. νεώτ., δημ. μόχτος τὸ ἐξ ἔργου βαρέος, ἐπιπόνου προκαλούμενον ἀσθημα σωματικῷ καμᾶτου' κ. γεν. ταλαιπωρία, θλίψις, κακοπάθεια: Ἡσίοδ. Ἐργ. 306, Ἀισχ. Πρ. 541 μυρίοις μόχθοις διακονοῦμενον, Σοφ. Τρ. 1101 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἀνευστῆρην ἰεπὶ τῶν ἄθλων Ἡρακλέους, αὐτ. 1170, - ὑπέφερε κόπους καὶ μόχθους ἕως δτου ἀναθρέψῃ τὰ παιδιὰ τῆς' || μτ. γενικ.: Εὐρ. Μήδ. 1261 μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων [μόχθος ὑπέρ, χάριν τῶν τέκνων].

μοχθῶ-ἔω [μόχθος] κ. νεώτ., δημ. μοχθῶ-ῶ καταπονοῦμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τοῦ κόπου, τοῦ καμᾶτου, κακοπαθῶ: Ἰλ. K 106 ἄλλα μιν ὀίω κήσει μοχθῆσειν, Σοφ. OK 351 πολλοῖσι δ' ὀμβροῖς ἡλίου τε καμᾶσιν μοχθοῦσα τλήμων, Εὐρ. Ἰων 134 ἀφάμοις δὲ πόνους μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμω' 2) κ. ἀπολ. καταβάλλω κόπους, ἐργάζομαι, κοπιᾶζω: Εὐρ. Ἰνπ. 207 μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη, Ἀριστοφ. Πλ. 556 εἰς μακαρίτην, ὁ ἄδικατος, τὸν βιον αὐτοῦ κατέλεξε εἰ φασιμόνος καὶ μοχθῆσας καταλείψει, Θουκ. 2, 39 μὴ ἀτολμότερους τῶν ἀπὶ μοχθούτων φαίνεσθαι, Ζερβ. Τραγ. KK 36, 1 ἐν ἀντικίρια ὁ κόσμος ὁ πολὺς μοχτῆ στά πετροκόπια' || κ. μτ. ἀμτροθ. προσδιορισμοῦ, μοχθῶ περὶ τι [χάριν τίνος]: Ξεν. Ἀν. δ, 31 πολλὰ γὰρ ἐν τῷ ἔμτροσθεν χρόνῳ περὶ τὴν

στρατιάν ἐμοχθῆσάντη' || κ. μ. ἐπὶ τινι [χάριν τίνος]: Εὐρ. Μήδ. 1104 μοχθῆς ἐπὶ χροστοῖς [τέκνοις]: || ὁμ. κ. μ. ὑπέρ τινος: αὐτ. ἄπ. 584 μοχθεῖν χρημάτων ὀλιπ' || μτ. συστ. αἰτ.: Σοφ. Τρ. 1047, Εὐρ. Ἐλ. 1446 ἄλλε δὲ μόχθων αὐτ' ἐμοχθούμενον πάρος, αὐτ. Ἀνθρ. 134, Ἀριστοφ. Πλ. 282 πολλὰ μοχθῆσαντες' 3) μτ. αἰτ. ἀντικ. : Εὐρ. Τρ. 281 τέκνα, ἀμρόθησα [ὅπερ τῶν ὀπλοίων], αὐτ. Φοῖν. 1549. **μοχλαία** ἰήλ [ἰδὲ τὰ μοχλοῦ μετακίνησις, μετατόπισις: Ἀριστοφ. Φυσ. 259b, 20, Ὀρειδ. 120.

μοχλευσις-εως ἰήλ [μοχλεύω] ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μοχλεύω βλ. λ., ἡ διὰ μοχλοῦ κίνησις, μετατόπισις τῆ βοθηθεῖα μοχλοῦ: Ἰνπ. Ἄγμ. 13, 31 ἐκ καταστάσιος καὶ μοχλευσιος, αὐτ. Ἀρθρ. 74' 2) ἰατρ. ἐξάθροβσις, ἐξαγωγή, ἐκρίζωσις: Ἀρετ. Χρον. Νούσι. 1, 2.

μοχλευτής ἰδὸ [μοχλεύω] ὁ διὰ μοχλοῦ ἐνεργῶν ὕψωσιν, μετακίνησιν, μετατόπισιν, μετάθεσιν, ὄθ. ἐν καμ. φρ.: Ἀριστοφ. Νεφ. 567 τὸν τε γεασθενῆ τριαίνης ταίαν, γῆς τε καὶ ἀλμυρᾶς θαλάσσης ὄργιον μοχλευτήν, αὐτ. 1397.

μοχλευτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μόχλευσιν βλ. λ.: Ἀντιυλ. π. Ὀρειδ. 120 τοὺς μοχλευτικούς τρόπους.

μοχλεύω διὰ μοχλοῦ ἀνεψῶθ, μετακινῶ, μετατίθωμι: Ἡρ. 2, 175 ἦδη δὲ τίνες λέγουσι ὡς ἀναθροβῆτος διεφθάρη ὕπ' αὐτῆ [τῆς στέγῃ] τῶν τις αὐτὴν μοχλευόντων, Εὐρ. Ἡρ. 999, αὐτ. Κύκλ. 240 πέτρος μοχλευεῖν' || τὸ μον. ἐν μτφ. σμ. ὑποκίον, προκαλῶ, προξενῶ, ἐπιχειρῶ: Ἰώσ. Αἰ. 5, 1, 16 ὄμνησιν ἔξῃτε τε φίλους καὶ συμμάχους καὶ ἰδὲ μὲν μοχλευσθεσθαί κατ' αὐτῶν ἄδικον.

μοχλεύω ἰων. ἐπ. τ. τοῦ μοχλεύω βλ. λ.: Ἰλ. M 259 στάλας τε προβλήτας ἐμόχλεον [σχόλ. «εἰὰ μοχλῶν ἐκίνουσι»].

μοχλιόος-ή-όν ὁ εἰς τοὺς μοχλοὺς, τὴν κίνησιν ἢ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος: || τὸ οὐδ. μοχλιόν ὡς οὐσ. πραγματεία τοῦ Ἰνπνοκράτους περὶ τῆς διὰ μοχλῶν ἀνατάξεως ἐξηρθρωμένων μελῶν' 2) ὁμ. κτ. ἰληθ. μοχλικὰ οἱ μοχλοῖ: Ἰνπ. Μοχλ. 42.

μοχλιόσις ἰδὸ ὑποκορ. τοῦ μοχλόος βλ. λ.: Κωμ. Ἀ. δέσπ. 1084, Ἰουκ. Ἐνύπν. 13 καὶ μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας. . ἐν ταῖς χερσὶν ἔξει.

μοχλιόσιος ἰδὸ ὑποκορ. τοῦ μοχλόος βλ. λ.: Ἰνπ. Ἀρθρ. 67 ἡ ἐμβολὴ τοῖσι μοχλιόσιος.

μοχλοδραχίλων-ανος ἰδὸ νεώτ. ἡμερον. τὸ μεταξὺ δυνάμεως ἐνεργούσης ἐπὶ μοχλοῦ καὶ τοῦ ὑπομοχλοῦ περιλαμβανόμενον διάστημα ἢ καὶ μεταξὺ ὑπομοχλοῦ καὶ ἀντιστάσεως: μοχλοδραχίλων δυνάμεως - ἀντιστάσεως.

μοχλοδαίτης-ός-ές ἰδὸ μτγν. ὁ ὁμοιάζων πρὸς μοχλῶν βλ. λ.: Ἀπολλ. Κιτ. 1.

μοχλοδαίτης ἰδὸ σχόλ. λίθος χρησιμεύων ὡς μοχλός θύρας, γλῶσσο. τοῦ θυροῦς: Σχόλ. Ὀδ. 1240 τὸν μοχλοδαίτην τὸν ἐν τῇ διαβάσει σκέποντα.

μοχλοπέδη ἰήλ νεώτ. πέδη βλ. λειτουργοῦσα [ἀνοικοκλιούσα] διὰ μοχλοῦ.

μοχλοποιῶ-έω μτγν. μοχλῶ βλ. λ.: Ψ Νειλ. 545 C. **μοχλόος** ἰδὸ κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. τ. μοκλόος (Ἀνακρ. 81) σιδηρὰ ἢ ἔυλην ράβδου χρησιμεύουσα πρὸς ἀνύψωσιν, μετακίνησιν ἢ μετατόπισιν βαρέων σωμάτων, λαστός, μανέλλα: Ὀδ. Γ 261 μοχλοῖσι δ' ἀρα τὴν γε κειραμένης εἰς ἄλα ἡερὶ κοθελκύσεως πλοισιρίου, Ἀριστοφ. Ἐιρ. 309 πρὶν μοχλοῖς καὶ μχνααῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελευσῆσαι τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην, αὐτ. Λυσ. 428, Εὐρ. Ὀρ. 1474 δῶμων θυρῶν καὶ σταθαῖος μοχλοῖσιν ἐκβάλλαντες ἔπι ἐμίμνομεν' || ἐν τῷ νεώτ. φρα. πᾶν στερεὸν σῶμα δυνάμενον εἰς κινήσιν καὶ σταθερὸν ἄξονα ὑπομοχλοῦσιν καὶ εἰς δύο σημεία τοῦ ὀπλοῦ ἐνεργούσιν δυνάμεσι κείμεναι ἐν ἐπιπέδῳ καθεῖται

πρὸς αὐτόν· μοχλοὶ πρῶτου εἴδους - δευτέρου - τρίτου· || μτφ. νεώτ. ὁ ὑποκνητής, ὁ οὐσιώδης παράγων· ὁ κυριώτερος μοχλὸς τῆς ἐπιχειρήσεως - τῆς ἐπαναστάσεως· 2) ράβδος διήκουσα ἀπὸ τῆς μιᾶς παραστάδος τῆς θύρας μέχρι τῆς ἐτέρας· χρησιμεύουσα δὲ ὡς ἀσφαλίζουσα ἐπὶ αὐτῆ ἐσωτερικῶς, δημ. ἀμπάρα, περάτης· Αλογ.Χο.879 πύλας μοχλοῖς χαλᾶς (ζαμπαρωσεται), Ἀριστ.Θεσμ.415 ταῖς γυναικωνίτιαι σφραγίδας ἐπιβάλλουσαι ἦδη καὶ μοχλοῖς προθύρων ἡμᾶς, αὐτ.Λυσ.310, Θουκ.4,111 αἱ πύλαι τοῦ μηλοῦ διακοπέντες ἀνεύρητον, Ξεν.Αν.7,1,12,Βf. Ἀλεξ.451 ὡστε σεισθῆναι τῶν ἀνακτόρων τοὺς μοχλοὺς, Ζαλοκ.16,13 οἱ μοχλοὶ τότε πίπνυται τῆς θύρας· 3) μτφ. ἐπὶ παντὸς ἀσφαλιστικοῦ μέσου· Σοφ.ἀπ.699 θάρσει· μέγας σου τοῦδ' ἀγῶ φθόβου μοχλός· || νεώτ. ὑποστήριγμα· Παπαδ. Χρ.Διηγ.21 ὁ σύζυγός της Νταραδῆμος εἶχεν ἀνάγκην μοχλοῦ διὰ τὰ σταθῆ εἰς τοὺς πόδας του· 3) δδ. κ. ἐπὶ παντὸς ξύλου προσμοιᾶζοντος πρὸς μοχλόν· Ὁδ.1.332 ὁστις τολμήσειεν ἐπιπὸν μοχλὸν ἀείρας τρῖφαι ἐν ὀφθαλμῷ Ἰπερὶ τῆς ράβδου, ἦν ὁ Ὀδυσσεὺς ζύσας καὶ πυρῶσας ἐνέπηξεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κίκλωπος· **μοχλωθ-ῶ** διὰ μοχλοῦ βλ.λ.2) κλειώ, ἀσφαλίζω, ἀμπάρων· Ἀριστ.ἀπ.331 μόχλωσεν τὴν θύραν, **μοχοῖ** Ἦσ. ἐνότς.

μοφοφίσις-α-ον μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Μοφοφίαν βλ.λ., ὁ Ἀττικὸς· Λυκόφρ.1340.

Μοφοφία (ἡ) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς· Καλλ. ἀν.351, Στράβ.9,1,18 **Μοφοφίαν** δὲ ἀπὸ Μοφοφίου. **μοφοφίσι** (οἱ) οἱ κάτοικοι τῆς Μοφοφίας βλ.λ., οἱ Ἀθηναῖοι· Αἴτλ.118,8.

μόφος Ἦσ. ἐκλῆξ ἐν τοῖς Ἰματίοις.

μῶων Ἦσ. ἐμῶων.

μῆ δημ. ἐπιφών, ἐκφράζον ἀπορίαν ἢ ἐκπληξιν, συχν. ἐρωτηματικῶς· μῆν ὑβρίσας κὶ δλα· - μῆν· πῶν ἀπὸ δῶ τέτοια ὥρα· 2) κ. ὡς ἐπιφών, ἐντόνου ἀποδοκιμασίας, σφοδρᾶς ἀγκανησίσεως· μῆ, πῶν νὰ φῆτὰ τὰ κομμάτια του μ' αὐτὰ πῶν μῶν ὀφταίεθ' ὁ ἀφιλότιμος I, - μῆ, πῶν κακὸ νὰ σοῦ ῥῶθ I, κ. μτ. ἐπαναλήψεως· **μῆ** - μῆ - μῆ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν τὰ μέτριά μου I 3) καὶ ὡς μόριον δηλοῦν ἀποφατικὴν ἀπάντησιν· πληρωθήκατε· -Μῆ I (οἶχι), - σοῦ τὰ δῶσε αὐτὰ, πῶν σοῦ χρωστάει· -Μῆ I, ἄ. ἄ μῆ.

μπαθούλια (ἡ) δημ. λάθυρος βλ.λ. ἡ ἀράκη. **μπαγαμπόντης** (ὁ) ἱταλ. δημ. ἀλήτης, μάγκας, ἀπατεῶν· Ἀρτ.Βατοπ.4,63 στὴν ἐξουσία μπαμποθαίνα ἑυτέρτα ὁ κάθε μπαγαμπόντης.

μπαγαμποντιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μπαγαμπόντη βλ.λ.

μπαγάσις (ἱταλ.) δημ. κτ. ἐτυμολ. κιναιδός βλ.λ. || κυρ. ὡς ὑβριστικὴ προσήγορα, ὁ ἐστερημένος πίστεως ἀνθρώπος, ὁ ἀναξιοπίαςτος, ὁ κακὸπιστος, ὁ φαῦλος, τὸ κάθαρμα, ὁ ἀρχεῖος, ὁ παλιάνθρωπος· πρβλ. παλιομπαγάσις.

μπαγδατὶ (τὸ) (τουρκ.) δημ. τὸ διὰ λεπτῶν καὶ ἐπιμήκων ἀναιδῶν καὶ ἀδαστοκοιμιμάτων σχηματιζόμενον στρώμα εἶτε ὡς χόριονα δωματίου, ἀπὶ μεσοτοῦ, εἶτε ὡς ὄροφ.

μπαγδατιζῶ δημ. κατασκευάζω μπαγδατὶ βλ.λ. **μπαγιαντέρα** (ἡ) ἰσποτογαλ. δημ. ὄνομα τῶν Ἰνδιαν χορευτῶν ἢ ἱεροδωλῶν.

μπαγιατέρας δημ. ἐπὶ τρωφῶν, καθίσταται ἐώλος, γίνονται μπαγιατικός· νὰ πετάξῃ τὸ φαί, γιατί μπαγιατέφε, - ὅταν μπαγιατέψῃ τὸ φαῖν, εἶναι καλύτερο· || κτ. ἐπέκτ. πολιοῦμοι· || κ. μτ. δ.διστ. μπαγιατέφ' ἢ ἀγάθη μας καὶ νὰ βρω θέλω μ' ἄλλη.

μπαγιατιάζω δημ. μπαγιατεύω βλ.λ.

μπαγιατικός-η-ο (τουρκ.) δημ., θηλ. κ. -ια, ἰδ. ἐπὶ τρωφῶν, ἐώλος, ὄχι φρέσκος· πήγε νὰ μῆς πασάφρη μπαγιατικά φάρια· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ παντὸς παλαιῶ, ἐπὶ παντὸς μὴ προσφάτου· **μπαγιατικός εἰδήσεις**, - μπαγιατικά νέα.

μπαγιατίλα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μπαγιατικοῦ βλ.λ., τοῦ μὴ προσφάτου, τὸ νὰ εἶναι τὸ μπαγιατικό· τὰ φαγητὰ - τὰ γλυκὰ μῦρίζαν μπαγιατίλας· 2) δδ. κ. συνεκτ. πράγμα μπαγιατικό· αὐτὲς τὶς μπαγιατίλας θέλει νὰ μὴ φορτώσῃς· **μπαγιατοπάζαρο** (τὸ) δημ. ἀγορὰ ἐν ἡ πωλοῦνται εἰς χαμηλότερας τιμὰς ὄροτι μὴ πρόσφατοι, μπαγιατικό φαῖν· || γεν. ἀγορὰ, ὅπου πωλοῦνται παλαιὰ ἐφαρμομένα πράγματα.

μπαγιέτο (τὸ) (ἱταλ.) δημ. ναυτ. κ. μπαλιέτο ἢ πλεκτὴ ζώνη ἢ ὡς ἐχμάτιον λέμβου ἀνακρεμωμένης ἀπὸ τὰ ἐπιπέδιων χορημεύουσα· 2) πλεκτός ἢ ὑφαντός ῥίπος βλ.λ. πρὸς ἐμφραξιν ὀπῆς. **μπαγιονέττα** (ἡ) ἱταλ. δημ. βαυονίς, ἐπιφολόγη, ἰδ. ἡ βραχέια καὶ προσαρμοζομένη ἐπὶ κἀνήνης τυφεκίου.

μπαγία (ἡ) (ἱταλ.) δημ. τράπεζα ἢ πιστωτικὸν ἴδρυμα· ἔχει μετρητὰ πολλὰ ὁ μπαγία ἀγγλιζικῆ· 2) εἶδ. χαρτοπαικτ. ἐν φρ. κἀνυ τῆ μπαγία διευθύνω καὶ κρατῶ τὸ παίγιον ἐναντίον τῶν ἄλλων παικτῶν.

μπαγκαρόζο (ὁ) δημ. εἶδ. ἐν τῷ χαρτοπαίγιῳ ὁ διευθύνων τὴν μπαγία, τραπέζοκράτης βλ.λ. **μπαγκανότα** (ἡ) δημ. κ. μπαγονέτα τραπεζογραμμάτιον βλ.λ. || εἶδ. ἡ χαρτίνη τουρκικὴ ἢ αἰγυπτιακὴ ἴπρα.

μπαγκαρότα (ἡ) (ἱταλ.) δημ. εὐτελεές, πεπαλαιωμένον καὶ ἀνευ ἀξίας πρόγμα· 2) λόγος κούφος, ἀνόητος καὶ ἀβάσιμος, κουραφέξαλα.

μπαγκέρης (ὁ) δημ. τραπεζίτης βλ.λ. 2) εἶδ. χαρτοπαικτ. ὁ κρατῶν τὸν μπαγκο, ὁ διευθύνων τὸ παίγιῳ ὁ μπαγκαρόδρος.

μπαγκέττα (ἡ) (ἱταλ.) δημ. μικρὰ ράβδος δι' ἧς ὁ ἀρχιμουσικός διευθύνει τὴν ὄρχηστραν.

μπαγκος (ὁ) (ἱταλ.) δημ. κ. πάγκος ἔδρανον, θρανιον· Παπαν. Ἀγ. Ὁρ.15 μόνον ἐπειτα ἀπὸ τρικυμῶμενο νυχτερινὸ ταξίδι νιώθει ὁ ταξιδιώτης τί ἀξίει ὁ ξυλιῶνος μπαγκος πῶν τοῦ προσφέρει τὸ . . πανδοχεῖο· 2) εἶδ. τράπεζα τῶν ξυλοφυγῶν ἢ τῶν υποδηματοποιῶν, τηλια· 3) ἐπιμηκες χαμηλὸν μετὰ συρταρίων πρὸς τὸ ἔσω, ἐπιπλόν ἐν εἰδοι τραπεζῆς τοποθετημένον ἐν τοῖς πραταρίοις, καφενεῖος κτ. ἐκεῖ ὅπου πρὸς τὸ βάθος τοῦ καταστήματος μένει ὁ ἐμποτεύων τὴν πρατηριακὴν κίνησιν· 4) ναυτ. σῆμα λέμβου· 5) ὁμ. ναυτ. ἀμύωδης σύρτις ἢ ὄφαλος, στήθος· 6) ἐν τῷ χαρτοπαίγιῳ τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ κατατιθέμενον ὅπῃ τοῦ μπαγκαρόδρου βλ.λ. τὸ κρατούμενον τὸ παίγιον ἐναντι τῶν ἄ. παικτῶν.

μπαγλαρώμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μπαγλαρῶν βλ.λ., δέσις· 2) φυλοκόπημα, μαστίγωσις.

μπαγλαρώμα (τουρκ.) δημ. δένω· 2) δημ. δέρω, ξυλοκοπῶ, μαστιγῶ· κἀθισε ἴσχυρα, γιατί θὰ σὲ μπαγλαρώσω!

μπαζά (ἡ) (ἱταλ.) δημ. ἐν τῷ χαρτοπαίγιῳ, λήμμα, χαρτωσία, ποσότης χαρτιῶν κερδηθέντων ἐφ' ὅπως· 2) μτφ. κέρδος σημαντικόν, ἰδ. τὸ ἀβέητον· φρ. ἔκαμε τὴν μπαζά του ἰσπεκόμεν μεγι-στον κέρδος· 3) φρ. δέν πῶνυ μπαζά οὐδὲν ἐπιτυχῶν, εἶμαι ἀμειλητὰ ποσότης, εἶμαι ἀνυπολόγιστος· εἶναι μορφωμένος, ἀλλὰ μπροστά στοῦς παλιοῖς δικηγόροις δὲν πῶνει μπαζά.

μπαζά (τὰ) δημ. ἀπορρίμματα οἰκοδομῆς ἢ ἐκχωματώσεων.

μπαζάρω (ἱταλ.) δημ., ἀορ. (ἐμπιζάρω κ. (ἐμπαζάρω), φέρω εἰς τελείαν ἐπαφήν, συνῆθ. ἐν τῷ

ναυτ. Έλω κεραϊνά, Ιστίον, τροχίλον μέχρι του σημείου καθ' ό αδύνατον καθίσταται πάσα περιμέρου έλιξ; || κ. άμρη. έπι κεραϊών κττ., έλκομαι μέχρι τέλειας έπαφής προς τι' 2) εισάγω υπό τούς λιθους οικοδομής χάλικας προς στρωσίαν.

μπαζάρισμα (τό) δημ. ή ενέργεια και τό άποτέλεσμα του μπαζάρω.

μπαζάω (έμβάζω) δημ., άορ. έμψασα, μτχ. παθ. παρκα. **μψασμένος**, εισάγω ή που, εισοιθάζω: **μψαστά πράματα** στόν αποθήκη, - τήν νύχτα **μψάζει** τό λαθρεμπόριο μέσα στό σπίτι του' || μτφ. έν φρ. **τόν μψάζω** στό νόημα εισάγω πιά εις τήν έννοιαν, τό νόημα ζητήματός τινος, **τόν κάμνω** τά έννοησι, **νά καταλάβη** περί τίνος ακριβώς πρόκειται' **ούτω κ. παθ.**: είναι καλά **μψασμένος** στό νόημα - στό ζήτημα - στην ύποθεσι (πληρώς κατατοπισμένος, καλώς πληροφορημένος)' || φρ. **τόν έμψασε** μέσα (τόν έχρέωσε, **τόν έκαμε** να ζημιωθεί: **τόν έμψασε** μέσα, **πέντε χιλιάδες**' (|| όμ. έπι γυναικός) **τόν μψάζει** τή νύχτα (τόν δέχεται κρυφίως προς άνηλικούς σκοπούς)' 2) μτφ. εισάγω, δίδω θέσιν, παρέχω άρμόδιότητα: **Λασκαρ.Μυστ.42** **έκείνος** όπου στην διεδούσαν τών έργασίων του **μψάζει** σύντροφο τήν γυναίκα του' 3) άμτθ. έπι ύφασμάτων, ένδουμάτων, συστέλλομαι, **μαζεύω**' 4) ή μτχ. παθ. παρκα. **μψασμένος** ό έχων δυσαναλόγως προς τήν ηλικίαν του χαμηλόν άνάστημα.

μπαζάωμα (τό) δημ. λιθοβόμωσις βλλ.

μπαίγνιο (τό) δημ. περιέγελω: **μέ τά καμώματά σου** έγινες τό **μπαίγνιο** του κόσμου' 2) άνθρώπου εύθης, άφέλης, εύκόλου άπάτωμενος, 4. κοροϊδός: **Λασκαρ.Μυστ.84** ό ψευδοχρόστις... **κάνοντας** σταιρούς και μετάνοιες και γυρεύοντες **μπαίγνια** να γελάσουν, **Ζερβ.Τραγ.ΚΚ** 20,7 ποιών λυπάσαι και έχεις έννοια τράπα που 'πιας τό κρασί; | τούς άνθρώπους που 'να μπαίγνια.

μπαϊλάτος (τό) μον. ή έξουσία του μπαλλού βλλ., **ός** και ή διοικητική περιφέρεια έφ' ής ή έξουσία αδη άσκειται: **Χρον.Μορ.1891** τό γάρ **μπαϊλάτος** του **Μορέως**, τήν άφεντία του τόπου.

μπαϊλντιζω (τουρκ.) δημ. κ. μπαϊλντώ, άορ. (έμπαϊλντισα) κ. -ισα, μτχ. παθ. παρκα. **μπαϊλντισμένος**, λιποθυμώ, χάνω τά αισθησίαι μου' || καταβάλλομαι υπό μεγάλο σωματικό καμάτου ή υπό έντόνου πνευματικού ή ψυχικού πάνου, κόπου: **μπαϊλντισα** από τή ζέστη, - **έρχεται** τό βράδυ **μπαϊλντισμένος** από τή δουλειά.

μπαϊλντισμα (τό) δημ. ή κατάστασις και τό άποτέλεσμα του μπαϊλντιζω βλλ.

μπαϊλάς (ό) μον. Ένετός άξιωματοδούς έξασκών διοικητικών έξουσιών έν τή φραγκοκρατούμένη Έλλάδι: **Χρον.Μορ.1877** **μπαϊλάς** γάρ να είσαι, **τού** να κρατής τήν άφεντία.

μπαίν-μίζε (τά) (γαλλ.) δημ. θαλάσσια λουτρό μικτά γυναικών και άνδρών όμοι.

μπαίνογαίνω μον. κ. δημ. κ. μπαϊσογαίνω εισέρχομαι και έξέρχομαι έπανειλημένως, πολύ συχνά, όθ. συχνάκις έπικοινωνώ μετά τίνος, μεταβαίνω που, έπισκέπτομαι τινα ή τι: **Ερωτών.1,1415** **έμπαίνογαίναν** οι γιατροί κι όλοι **τόν** έφερόνταν, **ό. τραγ. γιατί** 'είν' ό **Φλώρος** άρρωστος **γιατροί** γιά να πεθάνη και **μπαϊσογαίνων** οι γιατροί, **τά** γιατρικά **στά** χέρια, **Γ'αλαμ.Παροκ.144,16** **στό** μνημοριού μου **τά** δεξιά παραθυράκι **όλη** μερίς κι **όλονυχτίς** **έφ** έγγύ να **μπαίνογαίνων** τά πουλιά, **τήν** **άνοιξις** **Τ'** απόδονα, - **τόν** είδαν **πολλάς** φορές να **μπαίνογαίνω** στής **κουμπάρας** του τό σπίτι, - **όλη** μέρα **μπαίνογαίνει** στό **ύπουργείο**, **μέ** τίποτα **δέν** **καταφέρνει**.

μπαίνω (έμβάινω) δημ., άορ. (έμπαίω, μτχ. παθ. παρκα. **μπαομένος**, **έμβάινω**, εισέρχομαι που:

Γρου.Σκ.Τερρ.85,18 και **μπαίνει** μέσα στό σπηλιά κι **άποκοιμάται**, **Ζερβ.Τραγ.ΚΚ** 32,9 κι **άπ'** τήν **πλάνη** **άλαργέοντας** **μψηκας** στής **Άγάλης** τήν **Όλύμπια** **χώρα**, - **οι** **άθάλητες** **μψηκας** **στό** **στίβο**: || κ. παρομ. **μψηκας**, **ακύλλοι**, **άλέστε** κι **άλαστικά** **μή** **δώστε** **μέν** **όναφορά** **πρός** **έργασίας** **άνεπιτηρήτους** κ. γεν. **έν** **πράγματων** ή **καταστάσεων** εις **ός** **πάς** **τις** **όδους** **νά** **άνομιχη** **άνεπιθωσας**:

|| φρ. **έν** **μτφ.** **ένν.** **μψηκας** **στό** **κλουβί** - **στό** **ζυγό** **έμψυεύθω**'

2) **επιθιδάζομαι**: **Σολωμ.Ξανθο** **λα** 3 **πού** **έμψηκας** **στή** **βαρκοϋλα** **νά** **πάς** **στήν** **ξε** **νιτεία**, - **τό** **βραδάκι** **μψηκας** **στό** **παράρι**' 3) γίνομαι δεκτός, έπιτυχάνω και εισέλω: **μψηκας** **στό** **Έθνικό** **Θέατρο**, - **δέν** **κατώφλιως** **νά** **μψη** **στό** **πανοπιστήμιο**'

|| εισέρχομαι εις ύπηρεσίαν πινά: **Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρο** 205 **ές** **δούλεψη** **βασιλική** **..** **μψηκας**' 4) μτφ. επιθιδωμαι, **ιδ.** **έν** **φρ.** **μπαίνω** **στά** **έξοδα** **έμφοδού** **πολλά** **χρήματα**'

|| όμ. **μπαίνω** **στά** **βάσανα** **έμφοδοχομαι** **βαρείας** **φροντίδας** **και** **εὐθύναι**: **μικρός** **μικρός** **παντρούηκη** **και** **μψηκας** **στά** **βάσανα**'

|| **μπαίνω** **στόν** **κόσμο** **έμψυεύσομαι**, **άποκτώ** **οικονομείων**'

3) εισαγωγή, εισδύω, έννοώ, καταλαβαίνω, εισέρχομαι εις τήν ούσίαν ζητημάτων τινος ή υποθέσεως: **δέν** **μψηκας** **στό** **νόημα** **του** **Λαζικίου**, - **δέν** **μπαρώ** **νά** **μψη** **στή** **σκέψη** **σου** - **στην** **ψυχή** **σου**'

|| κ. **άπολ.** **μψηκας** **έμνθονας**' 6) κατατάσσομαι, **όπολοχίζομαι**: **άπό** **τό** **πάρ** **μπαίνει** **μέ** **τούς** **μεγάλους** **έπιστήμονας**' 7) **έπι** **χρονικής** **περιόδου**: **δ.τραγ.** **και** **μψηκας** **χρόνια** **δυστυα** **και** **μηνες** **ώρμισμένοι**, **Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρο** 222 **μπαίνω** **τά** **μερομηνία**' 8) **έπι** **ύφασμάτων**, **συστέλλομαι**, **μαζεύω**, **ό. μαζώζω**.

μπαϊράκι (τό) (τουρκ.-περσ.) δημ. σημαία: **Πολιτ.Εκλ.Τραγ.7** **τρία** **μπαϊράκια** **φαίνονται** **πο** **κάτω** **άπό** **τό** **Σούλι**' || φρ. **σηκώνω** **μπαϊράκι** **στασιάζω**, **έπαναστατώ**, **άπειθαρχώ**.

μπαϊρακτάρης (ό) (τουρκ.) δημ. παλαιότ. κ. **μπαϊρακτάρης** **ό** φέρων, **ό** κρατών **τό** **μπαϊράκι**, **σημαιοφόρος**' 2) κτ. **έπέκτ.** **παρ'** **Άλθανοίς** **ό** άρχηγός φυλής, **ό** **φίλαρχος**.

μπαϊράμι (τό) (τουρκ.) δημ. **όνομασία** **δύο** **μεγάλων** **θρησκευτικών** **εορτών** **των** **Μουσουλμάνων**, **ών** **ή** **μέν** **τέτα** **τό** **τέλος** **τών** **νηστειών** **του** **ραμαζανίου** **βλλ.**, **ή** **δέ** **μετά** **έβδομηκοντα** **ήμερας**.

μπακά (ή) δημ. κοιλία || ή **έξ** **ύπερτροφία** **τής** **σπληνός** **διόγκωσις** **τής** **κοιλίας**.

μπακάκας (ό) δημ. **βάτραχος** **βλλ.**: **Άρσσαντ. Παρομ.39** **έκάκιωσεν** **ά** **μπακάκας** **κι** **ή** **λίμνη** **δέν** **τό** **έβρει** **(ή)** **τόν** **έχόντων** **άσπυρνον** **δύναμι**, **βορβοδούταν** **δέ** **και** **άπειλούταν** **έπι** **ματαφι**.

μπακάλαйна (ή) δημ. κ. -ισα **θηλ.** **τό** **μπακαλί** **βλ.**, **παντοπώλης**, **κυρ.** **σύζυγος** **παντοπώλου**.

μπακάλης (ό) (αροβ.-τουρκ.) δημ., **θηλ.** **μπακάλαйна** κ. **μπακάλιστα** **παντοπώλης** **βλλ.**

μπακαλάρος (ό) δημ. **ό** **έχθος** **γάδου** **βλλ.**, **έ** **δως** **δέ** **ό** **άλλιαστος**, **βακαλάος**' || **ό** **έχθος** **μερλοκούκις** **βλ.** **ό** **κοινός**' 2) **ναυτ.** **ό** **έχθος** **βλλ.** **τών** **έφυλων** **σκοφών**.

μπακαλί (ή) δημ. **τό** **έπάγγελμα** **του** **παντοπώλου**, **του** **μπακαλί**' || **είδη** **μπακαλικής** **τά** **εις** **τά** **παντοπωλεία** **πλωόμενα**, **ίδως** **τά** **τρόφιμα**.

μπακάλικα (τό) δημ. **τό** **κατάστημα** **του** **μπακαλί**, **παντοπωλείον**.

μπακάλικα η-ο δημ., **θηλ.** κ. -ια **ό** **άνηκων** **ή** **άναφόμενος** **εις** **τόν** **μπακαλί** **ή** **τό** **μπακάλικο** **ή** **και** **τήν** **μπακαλί**' || **όθ.** κ. **μτφ.** **ό** **άξιστος**, **ό** **δγραικος**, **ό** **χυδαίος**: **μπακάλικα** **φεροίματα**, - **μπακάλικος** **τρόπος**.

μπακάλισσα (ή) δημ. **μπακάλαйна** **βλλ.**

μπακαλόγατος (ό) δημ. **ό** **γάτος** **του** **παντοπώλου** **ή** **του** **παντοπώλου**' 2) **όθ.** κ. **εἰρων.** **ό**

μικρός υπηρέτης παντοπωλείου, μπακαλόπουλο, μπακαλόπαιδο.

μπακαλόπαιδο [τό] δημ. κ. μπακαλόπουλο ο μικρός υπηρέτης παντοπωλείου, ά μπακαλόγατος, **μπακαλόπουλο** [τ:ς] δημ. το παιδί του μπακαλή, του παντοπώλου. || το μπακαλόπαιδο βλλ.

μπακάμι [τό] δημ. το αματόξυλο βλλ.

μπακανιάς δημ. έξ ύπερτροφίας του σπληνός διογκούσι τήν κοιλίαν, παθαίνω πρόπτωσης, κάμνω κάκα βλλ., κάνω κοιλιά.

μπακανιάρης [ό] δημ. θηλ. μπακανιάρια κ.-ισσα, ούδ., -ικο -ό διωγκωμένος τήν κοιλίαν, αυτός που έπαθε μπάκα βλλ. || άθ. κ. ό πάσχων έκ σπληνίτιδος.

μπάκα κ. μπακανιάρης βλλ. ό έχων διωγκωμένη τήν κοιλίαν και πελιώνον το πρόσωπον έξ άσθενείας.

μπακέτα [ή] δημ. δ.τ. του μπακέτα βλλ.

μπακίρα [ή] δημ. μεγεθυν. του μπακίρι βλλ. || χάλκινον νόμισμα: μέ φόρτωσε ρέστα όλο μπακίρες.

μπακιρένιος-ια-ιο δημ. ό έκ χαλκού, άπό μπακίρι κατασκευασμένος, ό χαλκούς: μπακιρένια νόμισμα, -μπακιρένια κατασρόλα.

μπακίρι [τό] (τουρκ.) δημ. ό χαλκός βλλ.: 2) κτ. πληθ. μπακίρια τά χάλκινα μαγειρικά σκεύη, τά χαλκώματα, ά. μπακιρικά.

μπακιρικό [τό] δημ. τó χαλκούϊν μαγειρικόν σκεύος: συνηθ. κτ. πληθ. ά. χαλκώματα.

μπακιρτζής [ό] δημ. ό κατασκευάζων μπακιρικά, χάλκινα μαγειρικά σκεύη, ό χαλκωματάς.

μπακιρτζίδικο [τό] δημ. τó έργαστήριον του μπακιρτζή βλλ.

μπακιρώνω [τό] δημ. ή πράξις και τó άποτέλεσμα του μπακιρώνω, έπιχάλκωσις.

μπακιρώνω δημ. έπιχάλκω βλλ.

μπάκι(α) [ή] δημ. έν τώ καρτοπαιγνώ του μπακαρά ή περίπτωσις καθ' ήν τó άθροισμα των τριών χαρτιών του παικτου ίσοῦται πρός τó μηδέν.

μπακικάρος [ό] [γαλλ.] δημ. είδος τυχηρού, λίαν διαδεδομένου καρτοπαιγιού.

μπαλασβάς [ό] [τουρκ.] δημ. γλυκύσμα έκ φύλλων ζύμης, καρτών, βουτύρου, μέλιτος ή σακχάρους και άλλων μαρκεμμάτων.

μπάλα [ή] δημ. δ.γρ. του μπάλλα βλλ.

μπαλαρία [ή] δημ. δ.τ. του μπανέλλα βλλ.

μπαλαμουτί [τό] δημ. ή έν τώ καρτοπαιζεν άπάτη. || κτ. έπέκτ. δόλος, τέχνασμα, κόλπο.

μπαλάντζα [ή] [ιταλ.] δημ. κ. παλάντζα ζυγός, ζυγαριά, ίδίως ή μετά πλάστηγος και κανόνος, έφ' ου δεικνύει τó βάρος κινητόν βαριδιών. 2) έλειφοειδής μεταλλικός κύλινδρος έν ταις θεάτροις περιέχων σείραν φωτοβολήτων και τιθέμενος όπισθεν των άερτων, βλ. άέριον 2), πρός φωτισμόν τής σκηνής.

μπαλάντσο [τό] [ιταλ.] δημ. Ισολογισμός βλλ.

μπαλαρίνα [ή] δημ. δ.γρ. του μπαλαρίνα βλλ.

μπαλάσκα [ή] δημ. παλάσκα βλλ.

μπαλαστρούτσος [ό] δημ. ναυτ. τó διαστημόμετρον βλλ.

μπαλάστρα [ή] δημ. ναυτ. τά όργανα έξάς και άκτάς βλλας: καταβάζω τόν ήλιο μέ τήν μπαλάστρα (λαμβάνω τó ύψος του ήλιου διά τού άξάντος).

μπαλέτο [τό] δημ. δ.γρ. του μπαλέτο βλλ.

μπαλιέτα [ή] δημ. κ. μπαλιέτο [τό] μαγαείο βλλ.

μπαλίτσα [ή] δημ. τó νηκτικόν πτηνόν αϊθια.

μπαλακόνι [τό] [ιταλ.] δημ. ό έξώστης βλλ.: Βιζυην.75,16 (έκδ. Φέξη) και όταν . . νυχτόνη και έν είναι ή μαμρά ή άδελφος στο μπακόνι.

μπάλ(α) [ή] [ιταλ.] δημ. σφαίρα: μου πέταξε. **μιά μπάλα** άπό χόνω. 2) βολίς πυροβόλου,

τυφεκιου, βόλι: δ.τραγ. όπου έχει δυό άγαπητικές, νά 'χη σαράντα μαχαίριές, κ' όπου δέν έχει ούτε μία, μπάλλα νά του 'ρθη στην καρδιά, [γρυν.Σκ.Τερρ.16,7 κ' ένώ πατούν ζεστά κορμιά του θέρισαν ή μπάλλα. 3] ή έλαστική σφαίρα ή έν χρώσει εις διάφορα άθλητικά παίγνια: μπάλα του ποδοσφαίρου - του γουώτερ πόλο. || άθ. και ή άθλητική παιδεία τής ποδοσφαιρισσώς: ό Παναθηναϊκός έκέρδισε τó πρωτάθλημα τής μπάλλας, - πάμε νά παίξουμε μπάλλα. 4) έκαστον τών ύαλινων ή έξ άλλης ύλης σφαιριδιών, δι' άν παίζουσι τά παιδιά, μεγάλος βόλος, γκαζό. 5) όεμα έμπορευμάτων καλώς συσκευασμένων: δέκα μπάλλες χαρτί - μπαμπακι.

μπαλλάντα [ή] [γαλλ.] νεώτ. κ.δημ. κ.-άδα κ.-άτα είδος άφηγηματικού ποιήματος ένουστις έν έσούτῳ τó λυρικόν, τó έπικόν και τó δραματικόν στοιχείον, άποτελούμενον συνήθως έν τή στενωτέρα [τεχνική] ένολα έκ τριών στροφών και μίας έπιφώδου, πασών ηγουστών εις τών ίδιων στίχων: ή μπαλλάντα τής φυλακής του Ουάιλντ, - πολλά έλληνικά δημοτικά τραγούδια μπορούν άισθητικώς κρινόμενα νά θεωρηθών μπαλλάντες.

|| είδος μουσικής συνθέσεως έκ στροφών και έπιφώδου: Παλαμ.Παράκ.73,12 μέσα σου υπερδύρεισι ό συνάτες, πένετρα χλωμόφενγα, σειρήνες μέσα σου ξενοφερτες μπαλλάντες.

μπαλαρίνα [ή] [ιταλ.] δημ. χορεύτρια θεάτρου ή χοροδρόμου έκ των άποτελουσών τó μπαλέτο.

μπαλαρμάς [ό] [γαλλ.] δημ. είδος βλήματος παλαιότερον άν έν χρώσει, άποτελούμενον δε έκ δύο σιδηροδέτων σφαιρών: Καρικ6.Ζητ.80 άν έφερη και άλλα θηλυκά, κάλλιο μπαλαρμάς νά έν εύρη.

μπα(λ)άσκα [ή] δημ. παλάσκα, φυσιογιοθηκή βλλας: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.64,22 τούς κλέφτες . . όπου φοροβόν χρυσά σπαθιά, μπαλάσκες άσημένιες.

μπα(λ)έ(τ)ο [τό] [ιταλ.] δημ. χοροδρόμα βλλ.

μπαλιά [ή] δημ. βολή σφαιρας πυροβόλου όλου. || τó έκ βλήματος, έκ μπάλλας πλήμα: 2) πλῆξις, πλήμα, κτύπημα έκ τής έν ταις παιδιαίς έλαστικής σφαιρας: άνοιχτές μπαλιές.

μπαλλόνι [τό] [ιταλ.] δημ. σφαίρα έκ λεπτής έλαστικής ύλης πεληραμένη άέρος ή τινος άερίου, φούσκα. || τó άερόστατον βλλ.

μπάλλος [ό] [ιταλ.] δημ. χοροεσπερίς βλλ.: 2) είδος τι έλληνικού χορού χορευμένου υπό ζεύγους άνδρών και γυναικός άπέναντι άλλήλων.

μπαλλότο [τό] δημ. σκεύασμα έμπορευμάτων, μπάλλα βλλ.5).

μπαλλώνω δημ. δ.γρ. του μπαλώνω βλλ.

μπαλλωτιά [ή] δημ. πυροβολισμός: πάλιν άρχισαν τίς μπαλλωτιές. 2) πλήγμα έκ σφαιρας πυροβόλου όλου.

μπάλασμο [τό] δημ. τó βάλασμον βλλ.: 2) έν συνήθ. γρ. κ. έν μτφ. σημ. νά τó ήδύνον, τó τέρπον τούς αισθήσεις, τά καταπραΰνον, τó έξαιρέτως άνακομφιστικόν: Παλαμ.Περ.Χαιρ.89,7 γλῦκα, σά μπάλασμο τού ύνου, φρ. τά λόγια σου ήταν μπάλασμο.

μπαλασμάμα [τό] δημ. ή ένέργεια και τó άποτέλεσμα του μπαλασμών βλλ., ή διά βαλασμών έν άσθηία διατήρησις νεκρού σώματος, βαλασμάωσις, ταρχέυσις: δέν έγινε καλά τó μπαλασμάμα και ά πεθαμένος άρχισε νά μυρίζη.

μπαλασμάω δημ. βαλασμώνω βλλ., καθιστώ τι άσπητον διά βαλασμών, ταρχέυω: ιδ. άναφορικώς πρός σώμα νεκρόν: μπαλασμάωσανε τόν πεθαμένο γιά νά τόν ταϊδέψωσανε στή πατρίδα του. 2) μτφ. ήδύνω, τέρπω τήν άσθησιον, προκαλώ εύδρεστον άίσθηση άναφύχις: Παλαμ.Παράκ.46,11 μπαλασμάωνει τó πεικο και μεθάς.

μπαλταδιά (ή) [μπαλτάτζι] δημ. κτύπημα καταφέρνοντας διά μπατά βλλ., πλήγμα διά πέλεκυος : τὸν ὄωσε μιά μπαλταδιά καὶ τὸν ἀνοίξε τὸ κεφάλι-στά δύο.

μπαλταλιάκι(ον) [τό] (τουρκ.) νεώτ. κ. δημ. δάσος κατὰ τὴν ὄθωμ, νομοθεσίαν ἀνίκου κατὰ κυριότητα εἰς τὸ δημόσιον, διὰ δὲ τῆς παρ' ἡμὴν κειμένης νομοθεσίας παραχωρηθὲν εἰς κοινότητα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀγροτῶν.

μπαλάς [ό] (τουρκ.) δημ. ὁ πέλεκυς, τὸ τσεκούρι : Παπαδ.Πασχ.Διηγ.55 μὰ ὁ Νικητοσάρας μὲ τὸν μπαλά τὸν ἔσπασε τοὺς γόντους, - τὸν ἔκοψε - τὸν ἔχτυπησε μὲ τὸν μπαλά.

μπαλτατζής [ό] (τουρκ.) δημ. ὁ διὰ πέλεκως ὀπλισμένος ἀνὴρ, ἰδ. δὲ ὁ ἐπ' ἀμοιβῇ κόπτων ζύλα διὰ πέλεκως, ὁ ζυλοκόπος 2) εἶδ. π. Τούρκοις ὁ σκαπανεὺς στρατιώτης.

μπαλτζής (ό) δημ. μελισσοκόμος βλλ., παραγωγὸς μέλιτος.

μπάλωμα [τό] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπαλῶναι βλλ., ἡ διὰ ραφῆς, δι' ἐπικολλήσεως ἄλλου τεμαχίου ἐπιδιόρθωσις ἐφαρμομένου ἀντικειμένου, ἰδ. δὲ ὑφάσματος ἡ ὑποδήματος : καταπίσθησε μὲ τὸ μπαλῶμα τὸν πανταλονιοῦ, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει· κ. παροιμ. : Ἀραβαντ.Παροιμ.35 δέξου γούνα ράμματα καὶ σακί μπαλῶματα [ἐπὶ τῶν εἰς οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον περιελθόντων]· 2) τὸ ἐπιρροπτόμενον τεμάχιον ὑφάσματος, τὸ ἐπιρρομμα : αὐτὰ εἶναι καλά γιὰ μπαλῶματα, - βάλε στὸ παπούτσι ἕνα μπαλῶμα· κ. παροιμ. τὸ μπαλῶμα χειρότερο ἀπ' τὴν τρύπα [ἐπὶ κακῶν ἐπιδιορθώσεων, κυριολ. κ. μτφ.]· 3) μτφ. πάσα προσπάθεια πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἐνδόντων πρόχρον διευθέτησιν ὑποθεσάσεως τινος : μὲ τὰ μπαλῶματα δὲν καλύτερεῖ ἡ κατάσταση.

μπαλωματῆς [ό] δημ. ὁ ἐπιδιορθωτῆς ὑποδημάτων, ἰδ. πλανόδιος.

μπάλων δημ. ἐπιδιορθῶ ἀντικείμενον ἐφαρμόζον διά ραφῆς, ἐπιδιόρθωσις ἡ προσηλωσέως ἀ. τεμαχίου, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐνδύματα ἢ ὑποδήματα : δὲν ξέρει νὰ μπαλώσῃ οὔτε ἀσπρόρουχα, - φορεῖ μπαλωμένα παπούτσια, κ. παροιμ. Ἀραβαντ.Παροιμ.93 ὁ φτωχὸς τὰ ρούχὰ του τρεῖς φορὰς τὰ χαίρεται, καινούργια, μπαλωμένα καὶ ξαναμπαλωμένα· 2) μτφ. ἐπιχειρῶ νὰ ἐπαπορθώσω ἀφάλην, ἔλλειψιν τινα, προσπαθῶ νὰ διορθώσω τὰ πράγματα, τὴν κατάστασιν : κοίταξε νὰ τὰ μπαλώσῃς ὅπως μπορεῖς· 3) ὅμ. μτφ. ἱκανοποιῶ, βοηθῶ τινα ἐν μικρῷ βαθμῷ : μὲ τὸ χαρτίλικάκι ποὺ τὸν ὄωσε τὸν μπαλώσεσ· 4) ἰδ. τὸ μέσ. μπαλώνομαι ἱκανοποιεῖμαι ἠθικῶς εἴτε ἠθικῶς : μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ὄωσεσ μπαλώθηκα· 5) κ. εἰρων. : ἔλα, μπαλώθηκες πάλι!

μπάμια [ή] δημ. τὸ φυτὸν Ἰβικός βλλ., ὁ ἐδάδιμος· 2) ὁ καρπὸς αὐτῶν : οἱ μικρὰς μπάμιες εἶναι ποὺ καλομαγειρεύονται.

μπαμπακένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ βάρβακος κλωσμένος ἢ ὑφασμένος, ὁ μπαμπακερὸς βλλ. : μπαμπακένια ρούχα, - μπαμπακένια κλωστή· 2) ὁ κατὰ τὴν ὄψιν ἢ τὸ χρῶμα ὁμοιάζων πρὸς βάρβακῶ : μπαμπακένιο πρόσωπο, μπαμπακένια χεῖλια.

μπαμπακερός-ή-ὸ μον. κ. δημ. ὁ ἐκ βάρβακος κατασκευασμένος, ὁ κελωσμένος ἢ ὑφασμένος διὰ βαμβακίου νήματος : μπαμπακερὴ κλωστή, - μπαμπακερὸ ὑφασμα· 3) κ. μτφ. ἐν φρ. σὲ μιά μπαμπακερὴ κλωστή κρέμωμαι [εἰς λιαν ἐπιφορῆ καὶ ἐπικινδύνον θέσιν εὐρίσκαμαι] : Ἐρωτόκρ.4,130! εἰς μιά μπαμπακερὴ κλωστή νὰ κρεμαστῇ τυχαίνει ἡ βασιλεία μας.

μπαμπάκι [τό] δημ. κ. βαμπάκι τὸ φυτὸν βάρβαξ βλλ. 2) ἡ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου προερχομένη λευκῇ κλωστήῃ ὄλη : ὕφασμα ἀπὸ μπα-

μπάκι· 3) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ παντὸς λευκοῦ κ. μαλακοῦ ὡς βάρβαξ : τὰ μαλλιά του ἔγιναν μπαμπάκι· 4) μτφ. ἐν φρ. παροιμ. : Ἀραβαντ.Παροιμ.76 μπαμπάκια ἡ στρατὰ του [τελὴ πρὸς αἰσὴν εὐδῶδων προσπαθείας, πρὸς ἐπιτυχῆ ἔκδοσιν ἐγχειρημάτων].

μπαμπακίζω δημ. ἀποκτῶ ἐπιφάνειαν, ὕψην ὅμοιαν πρὸς τὴν τοῦ βάρβακος· 2) μωχλιάζω : μπαμπακίσε τὸ γλυκὶ· 3) κτώμαι χροῖσιν λευκῆν, οἷα ἡ τοῦ βάρβακος : γέρασε ὁ κακομοίρης καὶ τὰ μαλλιά του μπαμπακιάσανε, - μπαμπακίσε ἀπ' τὴν τρομπάρα του.

μπαμπακοκάρυδο [τό] δημ. τὸ βαμβακακάρυον βλλ., ἄ. κοζάδα, βαδοῦλι.

μπαμπακόλαθο [τό] δημ. ὁ ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ βάρβακος παραγόμενον εὐτελοῦς ποιότητος ἔλαιον, βαμβακέλαιον.

μπαμπακῆς [ό] (τουρκ.) δημ. ὁ εἰς βαθύ γήρας εὐρισκόμενος ἀνὴρ· ἰδ. ἐν συνθ. : γερομπαμπακῆς [ἐσχατόγηρος].

μπάμπαλο [τό] δημ. ποι. μωρὸς, ἀνόητος : Σολωμ. Ἡ πρωτοχρονιά 90 καὶ τὸ ξέρει κάθε μπαμπαλο ποῦ ἐγὼ εἶμαι ἐνα σκυλλάι.

μπαμπάς [ό] (τουρκ.) δημ. ὁ πατὴρ βλλ.· 2) εἶδ. ἐν τῷ ναυτ. ὄν. δ. μερῶν τοῦ σκάφους καὶ τῆς ἐν γένει ἐξαρτήσεως τοῦ πλοίου κατὰ ζεύγη διατεταγμένον, οἷον : μπαμπάδες τοῦ κορακίου 1ο! παραστάται! - μπαμπάδες τοῦ μπουμπρέσου 1ο! συστάται τοῦ προδούλου, - μπαμπάδες τῆς αὐλαίδας ἡ τῆς γούμνας [οἱ κίονες].

μπαμπέσος [ό] δημ., θηλ. μπαμπέσα κ.-ω ὁ δολίος, ὁ ὑπόπλος ἐνεργῶν, ὁ κακὸς δι' ἀπάτης διανοούμενος κ. πρῶτῶν : σοῦ εἶναι ἕνας μπαμπέσος· 2) μτφ. ἡ ἰδιότης τοῦ μπαμπέση βλλ.· 3) ὄπλους, δι' ἀπάτης, δολίως ἐνεργηθεῖσα πράξις : τὸν ἐδαρσάνε μὲ μπαμπέσια, - ἄσε τίς μπαμπέσιας καὶ ζηγῆσου παλληκαρήσια.

μπαμπέσικα ἐπιρρ. δημ. δολίως, ὑπόπλος, ἀπατηλῶς : τὸν ἐκότρωσε μπαμπέσικα· 4) μετὰ κακῆς προθέσεως, ἡ δολίως : λ.τραγ. μπαμπέσικα μὲ κοίμησιν μέσα στὴν ἀγκαλιά σου.

μπαμπέσικος-ια-ο δημ. ὁ δολίος, ὁ ὑπόπλος, ὁ πανοῦργος : λ.τραγ. μπαμπέσικα εἶν' τὰ μάτια σου, μπαμπέσα κὴ ἡ καρδιά σου.

μπαμπισός [ό] νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ Μπάμπ Ἰδρυθεῖσα θρησκεία ἐν Περίοσ.

μπαμπύγερος [ό] [μπαμπύ, γέρος] δημ., θηλ. μπαμπύγρια ὁ ἐσχατόγηρος· 2) ὁ ἀσχηρὸς, ὁ ἀχαρὶς γέρον.

μπαμποῦ [τό] δημ. ἡ βαμποῦσα βλλ.

μπαμπούλα [ή] δημ. κ. μπαμπούλας [ό] ὁ κἀνθηρας βλλ.

μπαμπούλας [ό] δημ. φανταστικὸς κακοποιὸς δαίμων, οὗ τὸ ὄνομα χραιομοποιεῖται ὑπὸ τῶν μητέρων ἢ τῶν τροφῶν πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν μικρῶν παιδίων [ἢ π. ἀρχ. Μορμῶ! Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.76 ἀπίστευτος μπαμπούλας ποὺ τρομάζει τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ]· 2) κτ. ἐπέκτ. πᾶν τὸ προκαλοῦν φανταστικῶν, ἀδύσμον φόβον : ὁ μπαμπούλας τοῦ κομμουνισμοῦ.

μπαμπή [ή] κ. βάδω κ. βάδα μάμπη, γαγιά· 2) κτ. ἐπέκτ. γοῖα.

μπαμπ-τερλελε [τό] δημ. [κτ. παραφθ. ἐκ τοῦ γαλλικοῦ] μικρὸν ὕψιγεῖον ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος.

μπανάνα [ή] δημ. βανάνα βλλ.

μπανάλα [ή] δημ. κ. μπαλάνα κερατώδες ἔλασμα ἐκ τοῦ στόματος τῆς φαλαίνης ἐξαγόμενον, ἐν χρ. κωρ. πρὸς κατασκευὴν στηθοδέουμα, ζώων κοιλίας· 2) κτ. ἐπέκτ. μεταλλικὸν ἔλασμα ἐν χρ. ἀπὶ τῶν γνησίων ἐκ τῆς φαλαίνης ἔλασματων.

μπαντζώ δημ. διαρκίον, ἄβλετο, ἔξερκίνο, ἰδ. ἐξ ἀποστάσεως : τὸν μπαντζώ νὰ περιμένῃ οἱ δὲ στα-

θμό 2) μετ' ενδιαφέροντος, επιθυμίας, πάθου παρατηρῶ, κοιτάζω : πηγαίνει στις ἀκρογιαλιές τὸ καλοκαίρι καὶ μπανίζει τὰ κορίτσια.

μπάνκος-ια-ο ὄσμ. ἑλισστικός, δὴ ὀρέγεται τις, διεγερτικός ἐρωτικός ἐπιθυμίας : μπάνκο παιδί, -μπάνικια καπέλλα.

μπάνιο (τό) (ἱταλ.) ὄσμ. λουτροὺν βλ.λ. : κάθε πρωτὶ παίρνει τὸ μπάνιο, -οὶ γιατροὶ τῆς εἰπῶν νὰ κάνῃ ζεστά μπάνια· 2) ὁ λουτήρ· 3) ναυτ. ποδι-σκός τριγώνου ἢ ὀτειθεῖδος Ἰστίου· || συνεκδ. ἡ προσθα τοῦ Ἰστίου κρέμασις.

μπάνισμα (τό) ὄσμ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπανίζω βλ.λ., τὸ μετ' ἐρωτικοῦ πάθους, ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας ὄραν.

μπανιστήρι (τό) ὄσμ. μπάνισμα βλ.λ. : καθόν-τουσαν ὥρες κι ἔκαναν μπανιστήρι.

μπάνκα (ἡ) (ἱταλ.) ὄσμ. κ. μπάγκα πιστωτικὸν ἴδρυμα, ἡ τράπεζα.

μπανκαντότα (ἡ) (ἱταλ.) ὄσμ. κ. μπαγκαντότα κ. μπανκοντότα τραπεζογραμματίον βλ.λ.

μπάνκος (τό) ὄσμ. μπάνκος βλ.λ.

μπάνια (ἡ) (ἱταλ.) ὄσμ. τὸ πλευρόν, τὸ πλάι : ἔφυρε ἡ βάρκα ἀπ' τῆ δεξιᾶ μπάνια· 2) ἀ-κράσια, ἀπόμερος θέσις : κάθισε ἐκεῖ στὴ μπάνια καὶ βλεπε χωρὶς νὰ μιλάς - τράβα - κάνε στὴ μπάνια (παραμέρισε)· || ὄβ. φρ. κάτσε στὴ μπάνια μὴ ἀναμειγνύσαι εἰς τὴ ἐνεργόσ, ἀπα-τραθήξου, ποραϊτήσου· 3) τάπηξ ἢ ἐργόχειρον ἀνηρητημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου παρὰ τὴν κλίνην· 4) ὀ-μάς, σπείρα, ἴσ. συμμορία κακοποιῶν· 5) ὀ-μάστρα χαλκίνων ὀργάνων, ἔ. φανφάρα : Καρυωτ. Πρέβεζα τὴν Κυριακὴ θ' ἀκούσουμε τὴν μπά-νια, -ἡ μπάνια τοῦ γαλλικοῦ στόλου ἐπαίξε στὸ Ζάμπαιο· 6) ἔγχρωμος ταῖνια, ἢ φέρουσι στρα-τιωτικὰ πινεσ σταλαί, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ραφῶν τῆς περισκελίδος ἡρμωσμένην, τὸ ἐπίρροφον.

μπανιέρα (ἡ) (ἱταλ.) ὄσμ. κ. πανιέρα σημαία· || φρ. σηκῶν μπανιέρα ἐπαναστάτῶ, στασιάζ-ζῶν, ἐξεγείρομαι· || ὄμ. φρ. ὁ καθέννας ἔχει τὴν μπανιέρα του ἀκούλουθεῖ ἕκαστος ἴδιαν ὄδον, ἰδίῳ τῶν κατεῦθυνσιν.

μπαξέδνηξ (τό) (τουρκ.) κηπουρός, περιβολάρης.

μπαξέξ (τό) (τουρκ.) ὄσμ. κήπος, περιβόλι : Πα-λαμ. ἴαφ. 21 κόφτες νοθερίτους ἀπ' τοὺς χλω-ρούς μπαξέδες τῆς δροσιάς τὰ πάναντα παιδιὰ τοὺς μενεξέδες, Βάρν. Φώξ 46 ἡλιοπάτητοι δρό-μοι καὶ γύρω μπαξέδες· || κ. π. φρ. ἐπὶ εὐθύμου ἡ κολοκαγάθου : ἔχει καρδιά μπαξέ.

μπαξέξ (τό) (τουρκ.) ὄσμ. τὸ διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν ἢ ἐκδόουλεσιν διδόμενον φιλοδώρημα.

μπαουλάδικο (τό) ὄσμ. τὸ κατάστημα τοῦ μπαουλά βλ.λ., ἐργαστήριον κατασκευῆς κιβωτίων πρὸς ἐνθεσιν ἐνδυμάτων.

μπαουλάξ (τό) ὄσμ. ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλη-τὴς μπαουλόων βλ.λ.

μπαουλο (τό) (ἱταλ.) ὄσμ. κιβώτιον ἐν χρ. πρὸς φλοαῖν ἐνδυμάτων ἢ ἔ. οικιακῶν εἰδῶν· || κτ. πληθ. μπαουλα ἀλ' ἀποσκευαί : Ψυχάρ. Ταξ. 15 ἄμα φτάξαμε ἰσὸ σταθμό, δώσαμε τὰ μπα-ουλα στὰ φορτώματα· || μ. φρ. ἐπ. φρ. πῆρε τὰ μπαουλά του ἔφυγε, ἀπελύθη ἐκ τῆς ἐργασίας του· 2) μ. φρ. ἡλιθίος· πρβλ. κούταουρο : τί πε-ριμένεις ἀπ' αὐτὸ τὸ μπαουλο

μπαρ (τό) (γαλλ.) ὄσμ. ζυθοπωλείον, μυρραρία.

μπαρά (ἡ) ὄσμ. δ. γρ. τοῦ μπάρα βλ.λ.

μπαρά(γ)ικα (ἡ) (ἱταλ.) ὄσμ. κ. παράγκα ἔξιλονον παράγγημα : πλημμύρισε τὸ ρέμα καὶ πήρε κάμποςε μπαράγκας.

μπαρδαθίτσα (ἡ) ὄσμ. ἀκροχορδῶν βλ.λ.

μπαρδάκι (τό) (τουρκ.) ὄσμ. μικρὰ λάγυμος.

μπαράμου (τουρκ.) ἑπίρρ. ὄσμ. τούλαγμου : εἶναι μπαρέμου ἠθικός ἀνθρώπος·

μπαρίκα (ἡ) (ἱρῶσι.) ὄσμ. ναυτ. εἶδος ἀβαθούς ἄλλα μεγάλῃς χωρητικότητος φορηγίδος, ἴσ. ἀ-τρηλάτου ἢ καὶ διὰ ρυμουλικῆς προωθούμενης.

μπαρκάρια (τό) (ἱταλ.) ὄσμ. ἢ εἰς πλοῖον διὰ λέμβου ἐπιθίθασις : Παπαδ. Πρωτ. Διηγ. 34 ἐπε-θύμει νὰ γίνῃ τὸ μπαρκάρια ὄσον τὸ δυ-νατόν ἠνωριτέρα, -κατέβηκα στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ σταθῶ τὸ μπαρκάρια τῆς μητέρας μου· || ἢ φόροτοςις : μ-τῶν ἐμπορευμάτων.

μπαρκάρω (ἱταλ.) ὄσμ., ἄφρ. (ἐ)μπαρκάρα κ. (ἐ)μπαρκάρια, παθ. ἄφρ. (ἐ)μπαρκάριστικα, ἐπι-θιδάξω εἰς πλοῖον : μπαρκάρια τὸν ἀδελφῶ μου γιὰ τὴν Ἀμερική· 2) κ. ἀμ. φρ. : κατέβηκα-με πρωτὶ πρωτὶ γιὰ νὰ μπαρκάρομε· || ὄμ. κ. τὸ παθ. : Ψυχάρ. Ταξ. 15 κὶ ἦθε πιά ἢ ὦρα νὰ μπαρκαριστοῦμε, Σημηρ. Ἀστρ. 56 παγαίνοντας νὰ μπαρκαριστοῦμε . . χαθίκομε μέσα στὸ πλῆ-θος· 3) φορτῶν εἰς πλοῖον, ἀποτέλλω ἐμπο-ρεύματα διὰ θαλάσσης εἰς τὴ μέρος : μπαρκάρα τὴν πρώτη σταθίδα γιὰ τὴν Ἀγγλία· || ὄμ. κ. ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἢ σκευῶν : μπαρκάρια τὰ πράματα μου γιὰ τὸ νησί· 4) ἀμ. φρ. ναυτολο-γούμαι, ἐπιβιβάζομαι πλοῖο ἢνα ἀναλάβω ἐν αὐ-τῷ ὑπηρεσίαν : μπαρκάρισε γιὰ μούτσος σ' ἓνα φραντζέικο φορηγῶ.

μπαρόκ (τό) (ἱσπαν.) ὄσμ. εἶδος τριστήλου Ἰστι-οφόρου πλοῖου φέροντος ἴστια σταυρωτά : Πα-παδ. Πρωτ. Διηγ. 55 καὶ ζυῶ τρεῖς μάλωστα εὐρί-σκοντο, τὸ σήμερο, μὲ μπαρόκα.

μπαρμακλίκι (τό) ὄσμ. τὸ κικκλίδωμα· || εἰδ. χειραγωγὸς κλίμακος ἐν φάρμ.

μπαρμαλαίξ (τό) ὄσμ. ἔκμων ἐν χρ. π. τοῖς ὑ-ποδηματοποιόσις δι' ἐπισιορθώσεσις ὑποδημάτων.

μπαρμαροσκυιά (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν ὀπουντία ἢ σκυῖ βλ.λ. ἢ ἰσδική.

μπαρμπας (τό) ὄσμ. κ. ὄσμ. ὁ ἐκ πατρός ἢ ἐκ μητρός θεῖος : Ἐρωτόκρ. 4, 1261 νεζεύει, πᾶ' στὸν μπαρμπασ του, φιλεῖ τον εἰς τὴ χέρα, δ. τραγ. πῆγα στὴ θειά μου γιὰ φωμαί, στὸ μπαρμπασ γιὰ παπού-στια, ἢ θειά μου μ' εἶδε κι' ἔκλεισε, ὁ μπαρ-μπας μ' ἀμπαρώνει· 2) κτ. ἐπέκτ. προσρηγία προεβηκόταν τὴν ἡλικίαν ὑπὸ νεωτέρων, ἐνέχου-σα καὶ τὴν ἔνοιαν τοῦ σεβασμαῦ συνήθ. ἐν συν-εμφορᾷ μ. τοῦ κυρίου ὄν. : Παπαδ. Πρωτ. Διηγ. 96 ἀν βῆσαιε ὁ μπαρμπασ - Μοναχάκις, θᾶ σ' ε-παιρνα, λ. τραγ. μπαρμπασ - Γιάννη μὲ τίς στά-μνες καὶ μὲ τὰ κανάγια σου, -ὁ μπαρμπασ Ἀθ-μος· || παροιμ. φρ. ἔχει μπαρμπασ στὴν Κορῶ-νη ἰεπὶ διοθετότους ἰσχυρότατα μέσαι· || ὄμ. πᾶω στὸ μπαρμπασ ἰεπὶ ὑπεκφυγίξ'· || ὄμ. δῶσέ μου καὶ μένα, μπαρμπασ!

μπαρμπερξ (τό) (ἱταλ.) ὄσμ. ὁ κουρεὺς βλ.λ. : δ. τραγ. μιὰ πίσημον ἡμέρα πᾶβῶνας ἢ κόρη ἀπ' τὸ λουτρό κὶ ὁ νιὸς ἀπ' τὸν μπαρμπερξ· || κ. παροιμ. : Ἀραβαν. Παροιμ. 37 εἶναι πολλοὶ μπαρ-μπερξες γιὰ τὸ πλανοῦ τὰ γένια (ὅτι εἰς εὐ-χερείς περιστάσεις πλείστοι προδύμοποιούται).

μπαρμπαρίτσια (τό) ὄσμ. ἢ εἰς τὸν μπαρ-μπερξ, τὸν κουρεῖα διδόμενῃ ἀμοιβῇ.

μπαρμπερξ ὄσμ. κείρω, κουρεύω, ἢ ξυρίζω.

μπαρμπερξικό (τό) ὄσμ. τὸ κατάστημα τοῦ μπαρ-μπερξ, τὸ κουρείον.

μπαρμπερξό (τό) ὄσμ. μπαρμπερξικό βλ.λ.

μπαρμπερξισμα (τό) ὄσμ. ἢ κουρὰ τῆς κόμης· || κουρὰ τῆς κόμης ὁμοῦ μετὰ ξυρισματος τοῦ προσώπου.

μπαρμπερξοῦν (τό) ὄσμ. ὁ ἰχθύς τρίγλη βλ.λ.

μπαρμπερξοῦν (τό) ὄσμ. τυχερὸν παίγιον διὰ κῶ-δων παιζόμενον.

μπαρόκ (τό) (γαλλ.) νεῦτ. κ. ὄσμ. ὁ σύνθετος καλ-λιπενικός ρυθμὸς ὁ κρατήσας ἐν τῇ ἀρχιτεκτονι-κῇ, τῇ ζωγραφικῇ κ. γεν. ἐν τῇ τέχνῃ μετὰ τὴν Ἀ-

ναγέννηση, χαρακτηριζόμενος διά του βιαίου, του άνακονίστου και θεστροφικού κατ' το έπιδεικτικόν.
μπαρόκο λογικ. τεχνητή λατ. λ. αντίστοιχος τή έλλην. άχολον πλασθεσία πρὸς άπομνημόνευσιν του δευτεροσχλήμου συλλογισμού.

μπαρόκο (ή) δημ. ναυτ. τὸ σχοινιον, δι' οὐ προσδένεται ἡ λέμβος ἢ τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρῶρας, πεισματίου · Παπαδ. Πρωτ. Διηγ. 69 νὰ κρατήσῃ τὴν μπαρούμαν, τὸ σχοινιον τῆς πρῶρας.

μπαρούτη (ή) δημ. κ. μπαρούτι (ή) πυρίτις βλ.λ.: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 16,9 δῶσ' τους μπαρούτι περισσῆ καὶ βόλια μὲ τίς χροφτες, Πολαμ. Πεζ. Δρ. 1, 142 ἡ δεισιδαιμονία . . . τοῦ ἠρωτισμοῦ, ποῦ πλάθεται ἀπὸ τὴ μπαρούτη κ' ἀπὸ τὰ αἷματα.

μπαρούτι (τό) δημ. κ. μπαρούτη (ή) πυρίτις βλ.λ. || φρ. ἔφαγε τὸ μπαρούτι μὲ τὴ χροφτα εἶναι τελείως ἔξοικειωμένος μὲ τὸν πόλεμον, εἰς πλείστας μάχας ἔλαβε μέρος, πλειστάκις ἐν πολέμοις διεκινδύνευσεν' || ὄμ. φρ. **μυρίζει** - βρωμαίει μπαρούτι ἐπικείται κίνδυνος: ἡ ὑπόθεσις βρωμαίει μπαρούτι [ἐνέχει κινδύνους, εἶναι εἰς ἄκρον ἐπιφορητός] || ἔγινε μπαρούτι ἄναφε ἀπὸ θυμόν, ἔξωργισθῆ λίαν' || εἶναι μπαρούτι μοναχὸν περὶ εὐφυοῦς ἡ δευθῆμου' || στάχτη καὶ μπαρούτι νὰ γίνουιν δλα] ἰγαία πυρὶ μχθίται.

μπαρούτιλα (ή) δημ. ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος, ἡ μυρουδιά τοῦ μπαρούτιου.

μπαρουτόβλα (τό) δημ. μπαρουτόσκαγα βλ. λ. **μπαρουτόσκαγα** (τό) δημ. ποσότης πυρίτιδος καὶ σκαλιῶν ἐν ἀναμειξίει χρησιμοποιοιμένη ὀπὸ τῶν κυνηγῶν πρὸς γόμωσιν ἔμπροσθογενῶν ὄπλων.

μπαρούφα (ή) δημ. χλευαστικὸς λεγόμενον, ἀνοητολογία, κενὴ ἀβάσιμος καυχησιολογία, ὄ. παρὰ δόξα, μπουρδία.

μπάρ(ρ)α (ή) (ἰταλ.) δημ. μοχλὸς θύρας, ὄ. ἀμ-πάρα' 2) λοξή ἢ ὀρθή γραμμὴ (/ ἢ |) δι' ἧς διαχωρίζονται σίγχοι, ὄροι κλάσματος κτλ. || συν-νῆθ, κτ. πληθ. **μπάρρες** δύο παράλληλοι κατακόμφοι γραμμῆ || | : εἰς τὸ μὲν Λεξικόν τῆς Ἑλλη-νικῆς Γλώσσης ἂν συναφῆς πως ἔννοια διαχωρίζονται μὲ **μπάρρες**.

μπαρώνος (τό) δημ. τὸ πτηνὸν αἰγιαλίτης βλ. λ. ὁ κεντιάκος 2) τίλος εὐγενείας, βαρώνος' 3) κτ. ἀντιθ. ακωπιτ. κακοθῆς, ἀπατεῶν.

μπάς ἔπλορ. δημ. κτ. συγκ. ἐκ τοῦ μήλας: Ζαμπ. Σπ. Δημ. Ἀσμ. Ἑλλάδος 614 καὶ τὸ γουρούσι ὄς κάμωμα, **μπάς** καὶ διαδοῦμε πέρα.

μπασιά (ή) δημ. κ. ἐμπασιά τὸ δι' οὐ τις εἰσέρχεται πού μέρος: **μπασιά** τοῦ κήπου-τῆς αὐλῆς' 2) στενωπὸς ἐπιτρέπουσα τὴν διαβάσιν' 3) παλ-λρροσία βλ.λ.

μπασιδῆ (τό) δημ. τὸ μέρος, δι' οὐ εἰσέρχεται τις, ἡ μπασιά βλ.λ. 2) τρόπος εἰσόδου: πα-ροισμ. Ἀραβαντ. Ἰταροισμ. 161 ὁ Χάρος **μπασιδία** ἔχει καὶ βγαλαῖδια δὲν ἔχει ἰσθί τὸν Χάρον δὲν δύναται εἶναι τὸν ἀνοψῆγν, τὰ τὸν ἐκδιώζει.

μπασιμό (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπάσ' ἡ τοῦ μπασιῶ βλ. λς, εἰσαγωγή ἡ ἐπαγωγὴ, ἀντιθ. βγάλοισμ.: 2) ὁ τόπος δι' οὐ δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ, εἰς περικλείστον χώρον, ἡ μπασιά βλ. λ.: **στὸ μπάσιμο** τῆς σπηλιᾶς' 3) ὄμ. εἰσοδὸς τινος εἰς χῶρον περιφρακτον.

μπασι-μπαγλι (τό) δημ. εἰδὸς τι καπνοῦ.

μπασιμωροῦθος (τό) δημ. ἄτακτος στρατιώ-της τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ' 2) ὄθ. κ. κτ. ἐπέκτ. μψ. ὁ βλασιος, ὁ αὐθάριτος, ὁ θρασύς.

μπασιμάς (τό) δημ. εἶδος βαμβακεροῦ ὑφάσμα-τος χρωματιστοῦ, τσίτ' 2) ποσότης φύλλων κα-πνοῦ τῆς Ἀ. Μακεδονίας ἰδιοτύπως συσκευασμένη.

μπασιόμο (τό) (ἰταλ.) δημ. φωνὴ βαρυτονῆ.

μπασιόμας (τό) δημ. ὁ λιθος, ὁ ὄς στόχος, χηλ-σιμιοποιούμενος εἰς τὸ παίγνιον βλ. λ. ἀμάδων βλ. λ.

μπασταρδάκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ υπάσταρ-δος βλ. λ., ἰδ. ἐπὶ τέκνων, μπασταρδικο βλ. λ., νόθον παιδάριον' ἐν χρ. κ. ὡς ὄβρις.

μπασταρδέω δημ. νοθεύω 2) κ. τὸ ἀμτθ. νοθεύομαι, ἐκφυλίζομαι' 3) κακοθούλας δια-στρέφω, μεταβάλλω: μὴν τὰ μπασταρδέωτς τὰ πρῆματα, - μὴν ἀκούεις μπασταρδεμένα λόγια πρᾶκῆ τῆ σῆνθ, διεστραμμένα, οὐχὶ γνήσια.

μπασταρδικος-ἰα-ο δημ. ὁ νόθος, ὁ νεοθευ-μένος, ὁ οὐχὶ γνήσιος: **ράσσα** - γενιὰ μπασταρ-δικία' || τὸ **μπασταρδικο** (τό νόθον τέκνον) ἐν χρ. ὡς μετὰ περιφρονησεως σκόμμα: νὰ χῆς κὶ αὐτὸ τὸ μπασταρδικο νὰ σοῦ υπαίτην στὴ μῦτη.

μπαστάρδος (τό) (ἰταλ.) κ. μων. κ. δημ., μων. κ. μπασταρδος (ἰκρον. Μορ. 3088), θηλ. μπαστάρδον. κ. μπαστάρδισσα, τὸ νόθον, τὸ ἐκ κλεψιγαμίας τέ-κνον, συνιθ. ὡς ὄβρις.

μπαστέα (ή) δημ. ναυτ. τὸ ἐντροχον βλ. λ.

μπαστίνια (ή) δημ. ἡ κληρονομικὴ νομὴ ἀγρο-κῆματος

μπαστινούα (τό) δημ. ὁ ἀπολαῶν μπαστίνος, **μπαστινούα** (ή) δημ. μεγεθύν. τ. τοῦ μπαστούνου βλ. λς' 2) προκάλυμμα, πᾶν μέρος ὀπισθεν τοῦ ὀπί-ου δύναται εἶναι τὰ ὄχυρωθῆ, νὰ κρηθῆ, φυλάξῃται.

μπαστούνι (τό) (ἰταλ.) δημ. ράβδος, βακτηρία: Σολωμ. Πρωτοχρ. || τί γελᾶς ἐσῦ, γουρούνη; σοῦ μετρώ μὲ τὸ μπαστούνι ὄσες σπέρνει ὁ Κουτσο-φλέβραρος, Ψυχάρ. Ταξ. 71 βαστούσε στὸ χέρι ἐνα μπαστούνι ποῦ μὲ φάνικη πλάτουμεναι' || ὑποκορ. τ. μπαστούνκι: Καρικθ. Ζητ. 45 ἐνα μικρὸ καὶ λιανὸ μπαστούνκι πασπέμνο σὲ δού' || παροιμ. Διὸ ἀκρας ἔχει τὸ μπαστούνι, μιά τοῦ μουσ-φίρη καὶ μιά τοῦ νοικακόρη ἰσθί ὁ ἀπειλῶν τινα

διὰ ραβδισμοῦ ἡ ὄσμοῦ τὴν αὐτὴν κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ τῆχην πορὰ τοῦ ἀπειλομένου' 2) μία τῶν τεσσάρων φυλῶν τῶν παιγνιόκοτων: φάντις -νιγάμα μπαστούνι' || φρ. τὰ βρήκε μπαστοῦ-νια προσέκοφεν εἰς ἀνεπέρθητα ἐμπόδια, ἀπέ-τυχεν ἀλοκληρωτικῶς' 3) ναυτ. τὸ δοράτιον βλ. λ. τῶν Ἰοσιποφόρων.

μπαστουνιά (ή) δημ. κτύπημα, πλήγμα διὰ ράβδου, μὲ τὸ μπαστούνι ραβδισμός.

μπαστούνελαχος (τό) δημ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ποιήν, βοσκάρος' || κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀγροίκος τοῦς τρόπους, τὰ ἦθη, ὁ ἀξέστος.

μπάστρα (ή) δημ. ἐρουσιθ βλ. λ., εἰδὸς τι νό-σου τῶν φυτῶν καὶ τῶν καρπῶν.

μπάς-τσαούσης (τό) (τουρκ.) ὁ ἐπιλοχίας βλ. λ. τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

μπατάγια (ή) (ἰταλ.) δημ. εὐλοκόπημα' || φο-δρὰ ἐπιπληξῆς, ἐπιτιμησιμὸς λόγιμα.

μπατάκι (τό) (τουρκ.) δημ. τέμαχος, ἔλας, παχεῖα λάς.

μπατακτοῦλίκι (τό) δημ. κ. μπατακτοῦλικο βλ. λ.

μπαταξήλικι (ή) ἰδιότης τοῦ μπατακτοῦ βλ. λ.

μπατακτοῦλῆ (τό) (τουρκ.) δημ. κ. μπατακτοῦλῆς βλ. λ.

μπαταξῆ, θηλ. -ῖοισσα, ὁ μὲ πληρώνων τὰ χρέη του, ὁ ἀναξίχωρὸς, ὁ κακοηλωρῆτης.

μπαταλαχός (τό) δημ. σόλονον ἀχρήστων πε-παιωμένων πραγμάτων.

μπατάλιος δημ. ἀμτθ. γίνωμα μπατάλης, μπατάλιος βλ. λς, καθίσταται δυσαναλόγος, χον-δρεοειδὸς μεγαλόσωμος.

μπατάλης (τό) (ἰσραήλ.) δημ., θηλ. -άλισσα, οὐδ. -ῖο, κ. μπατάλικος-η ο ἐπὶ ἄνθρ. ὁ καθ' ὑπερ-βολὴν μεγαλόσωμος καὶ χονδρεοειδής' ὄθ. ἀκομ-φος, ἀχαρῖς' || ἐν χρ. κ. ἐπὶ πραιν.

μπαταρία (ή) δημ. ἡλεκτρικὸς συσσωρευτής.

μπαταριά (ή) δημ. σπερὰ πολλῶν ὄμοῦ ἡ ἀμέ-σως ἐπαλλήλων πυροβολισμῶν: τοῦς ρίξανε μιά μπαταριά καὶ στὰ λεφτὰ γινήκαμε ἀφαντοί.

μπατάρισμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὀπο-τέλεσμα τοῦ μπατάρω βλ. λ.

μπατάρω (τουρκ.) δημ., άόρ. (έ)μπατάρα κ. (έ)μπατάρια, κλίνω προς την μίαν πλευράν, γέρνω· όθ. κ. ανατρέπουμαι, βυθίζομαι· μπατάρισε ή βάρκα μας· 2) κ. μτβ. ανατρέπω, άναποδογυρίζω· Παπαδ.Χρ.Διηγ.24 έκρεμύσθη έπί τής πλευράς του σκάφους και κατώρθωσε να μπατάρη την λέμβον· || όθ. κ. έν μτφ. σμη. έπάγω, φέρω εις έξαιρέτως δυσχερή θέσιν, υπερβολικώς ζημιώ· τόν μπατάρανε τó φουκάρα μέ τις εθύθινες πού τόν φορτώσανε· 3) φέρω εις ίσσορροπία βαρώνων έπί άσθενοσς σημείου· 4) όθ. κ. μτφ. συμψηφίζω όφείλιν, έξοφλώ· τόν έκέρδησα στά χαρτιά και μπατάρωμε τó χρέος.

μπατάρα (ό) δημ. βοταν. βατάρα βλλ.

μπατάτσι (τό) δημ. τó ποδανάρι του πανταλονίου εις τó άκρον κ. Ιδ. αf λωρίδες του έσωτερικού πανταλονίου· || κτ. έπέκτ. οι πόδες· φροτμάρα στά μπατάκια σου (έπί έλεεινολογούμενου, οικτρομένου άτόμου).

μπατζανάκης (ό) (τουρκ.) δημ., θηλ. -ισσα κ. -αινα, έκάτερος ή έκάτερα των συζύγων δύο άδελφών, σύγγαμβρος ή συμμαφάδα.

μπατίνας (ό) δημ. έλαφρά θαλασσία ή άπόγειος άστρα· Πορφύρ.Σκ.120,12 σιγά σιγά τó σούρουπο και τής νυχτιάς ό μπατίνας, Σμηρ. Όνειρ. Ήσικιο Προσμονή άμαυρη ή ή θάλασσα ώς βογγά πού πñρε ό μπατίνας, Γρυν.Σκ.Τερρ.7,7 τώσ θαρραίεις ό μπατίνας | πώς σου χαιδέυει ανάλαφρα τó ώράλι σου τó κεφάλι.

μπατίκια (τά) δημ., καθαρεύων τ.μπατίκια τά υπό τόν ιερών καταβαλλόμενα τούς έπισκόπους χρήματα διά τόν εν εις ένορία διορισμόν· 2) μικρά οικονγειακή τελετή καθ' έν ήνοδοχόνται έν τή οικία τής νέμφης τόν γαμβρόν μετά τήν μνηστεία· Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.43 έμελλον νά τελεσθώσι τήν άπερην εις αύτής ήμέρας τά μπατίκιας τού γαμβρού τής τήν οικίαν τής.

μπατικός-ή-ό δημ., θηλ. κ. -ιά έν τή οικοδομική αναφορικώς προς λίθον ή πλίνθον, ό κατά τήν δομήν τοποθετούμενος οδώς, ώστε νά κατέχη έν τώ τοίχω όλόκληρον τó πάχος αύτου, διάτνος βλλ.2)· τουβλο μπατικό, - πλίνθα μπατικά· || όθ. κ. τοίχος μπατικός, - χτίσιμο μπατικό· 2) τó ούδ. κτ. πληθ. μπατικά(τά) ειδικά έγκαταστάσεις ήχθυστροφείων προς τή άνοικτήν θάλασαν δι' άλιειαν ήχθών άνοικτής θαλάσσης.

μπατικούλο (τό) δημ. ναυτ. ή άνάγουσα βλλ.

μπατίστα (ή) (Ιταλ.) δημ. κ. βατίστα πυκνός ύφασημένον λεπτόν έκ λιναύ ύφανσμα.

μπατούτα (ή) (Ιταλ.) δημ. όρος έν τή μουσική, κτύπημα, μέτρον, χρόνος, ρυθμός.

μπάτσα (ή) δημ. κ. μπατσός (ό) κτύπημα, Ιδ. δι' άνοικτής παλάμης έπί τής παρειάς, κόλαφος, ράπισμα, χαστούκι, σκαμπήλι· τού κάσσε μιά μπάτσα, πού τού φάνηκε ό οφθαλμός σφοντύλι· 2) μτφ. ήθική προσβολή, ήθικόν κτύπημα, ράπισμα· τά λόγια σου ήτανε γερή μπάτσα για τόν δόλι· || δυστύχημα, φυσικόν πλήγμα· ή άφρόσηπα τού παιδιού του ήταν πολύ δυνατά μπάτσα για δαύτον.

μπατσιά (ή) δημ. ή πράξις και τó άποτέλεσμα τού μπασιώ βλλ., ράπισμα· Ψυχάρ.Ταξ.103 τ' όνομά μου θέλεις νά σ' τó χτυπήσω στή μούρη και νά στράβη στο μάγουλό σου σάν μπατσιά·

μπασιώ δημ. ρασιώ, δίνω μπάτσους, χαστουκιώ· τόν σταμάτησε μέσ' στή μέση τού δρόμου και τόν μπάτσισε.

μπατσικά (ή) (Ιταλ.) δημ. είδος χαρτοπαικτικού παιχνιδίου, τó «τριαντάνα»· 2) είδος τυχηρού παιχνιδίου παιζόμενου διά τού σφαιριστηρίου.

μπασινάκι (ή) δημ. τó φυτόν δαύκος βλλ. τó καρωτόν.

μπάτσος (ό) δημ. μπάτσα βλλ.· || φρ. έν' άνδρωπος τού κλάστου και τού μπάτσου (ούτιόδανός, πισοτένιος)· 2) έν τή συνθεσ. γλώσσα, ό άστυφάλας, ό χωροφύλαξ.

μπάφα (ή) δημ. ό θηλυ ήχθός κέφαλος βλλ., έξ ου έξάγεται τó άβογτοραχόν.

μπαφίτσα δημ., άόρ. (έ)μπαφίτσα, φουσκώνω, άποκάμνω, κουράζομαι.

μπαφού (ή) δημ. ποιότης άρωματωδών κωνών λαβούρα τó δομα έκ τής παραγοδσης αύτήν όμωμόνου πλέως τής Μ. Άσίας.

μπαχάκι (τό) δημ. κ. μπακάμι τó αймаτόξυλον βλλ. **μπαχάρι** (τό) (τουρκ.) δημ. τó Ινδοπέπερι· || πών μαγειρικόν άρωματώδες άρτυμα, τó μπαχαρικό.

μπαχαρικό (τό) δημ., συνήθ. κτ. πληθ. μπαχαρικά, γενική όνομασία τών άρωματικών μαγειρικών άρτυμάτων (οια λχ. ή άκωλλα, τó Ινδοπέπερι, τó μοσχοκάρυον κ.ά.).

μπαγεντίζω (τουρκ.) δημ. καταδέχομαι, άπαδέχομαι, στέργω· || άνέχομαι· 2) έκτιμώ, ύπολήπτομαι· 3) όρέγομαι, έπιθυμώ.

μπαγένημα (τό) δημ. ή πράξις και τó άποτέλεσμα τού μπαγεντίζω βλλ., άποδοχή, άνοχή.

μπαγλέρα δημ. κινώ, άνακινώ, Ιδ. έν τή φρ. μπαγλέρα τα (ώς σύστασις εις τόν παικτην πεσών όπως άνακινή ζωπρώς τά ζάρια).

μπέσα (ή) (άλλαν.) δημ. ναυτ. σύνδεσμος δι' ου έπιτυγχάνεται ή βράγμνισις, τó κόντεμα, τού μήκουσ σχοινίου, άνευ κόπης ή λύσεως τών άκρων αύτου, ή σφεδόνη.

μπαζαγιάς (ό) (τουρκ.) δημ. τράπεζα όκονωλείου, έν τώ έρμαριώ τής όποιας φυλάσσονται προχείρωσ αf καθημερινοί τού καταστήματος είσπράξεις· || κτ. έπέκτ. τó συρτάρι ολουδιηποτε πώλητου έν ό φυλάσσονται αf είσπράξεις αύτου.

μπαζεδέγκης (ό) (τουρκ.) δημ. κ. παζεδέγκης, θηλ. -ισσα, ύβριστα. μαστροπάδες, ρουφιανά.

μπαζεδες (οί) δημ. είδος έλαφορού γλυκύσματος έκ λευκόματος φών και σακχαρώς.

μπαζερίω (τουρκ.) δημ. κ. μπαζερώ ύφισταμαι κόπους, τυραννείαμι, παιδεύομαι· || όθ. κ. έξαναλούμαι σωματικώς ή φυσικώς, άποκάμνω, βορραεστώ· 2) μτφ. άγαν δυσφορώ, άποδυσπετώ, άηδιάζω τινά, βαριέμαι· Κρυστ.Ποιήμ. 96,25 (έκδ. Φέξη) μή μ' έμπαζερίσεις κι έσύ και θέλεις νά μ' άφήσης·

μπαζέρισμα (τό) δημ. τó άποτέλεσμα, ή κατάστασις τού μπαζερίω βλλ., κόπος, έξάντλησις, βοργέστημ· || δυσφορία, δυσαναοχήτασις κατά τιος.

μπαζερώ δημ. δ.τ. τού μπαζερίω βλλ.

μπαζεστένι (τό) (τουρκ.) δημ. μεγάλη ύπόστεγοσ σπώ ή άγορά πλήρης έμπορων Ιδ. καταστημάτων· δ.τραγ. κάτω στούς κάμπους τούς πλασιούς, κάτω στά μπαζεστένια.

μπαηλιδικός-η-ο δημ., θηλ. κ. -ια, - ό άνήκων ή αναφερόμενος εις μπέν βλλ., ό τού μπέν, ό εις μπέν, εις άρχοντα άρμόζων· άφησε τά μπηλιδικά φερσίματα, - γλέντι μπηλιδικό.

μπαηλικι (τό) δημ. ή ιδιότης, τó άζήωμα τού μπέν βλλ.· || τρόπος συμπεριφορής άρμόζων εις μπέν, εις άρχοντα· || όθ. κ. τó αύθαίρετον, τó άλαζονικόν τής συμπεριφορής· 2) κτ. έπέκτ. ή κρατική έξουσια έν συνόλω, ή κυβέρνησις.

μπής (ό) (τουρκ.) δημ. βέης βλλ., ήγεμόν· Πολιτ' Έκλ.Τραγ.52,2 σ' ένα δέντρο φουντωμένο | μπής ήταν έκαπλωμένος, -ό μπής τής Τυνιδος· || παλαιός τουρκικός τίτλ. άποδιδόμενος εις άνωτέρουσ πολιτικούς και στρατιωτικούς ύπαλλήλους· 2) μτφ. ό άυταρχικός, ό αύθαίρετός συμπεριφερόμενος· θέλει νά ναι μπής μέσ' στο σπίτι του· 3) ό άγαπών τήν τρυφήν, τήν κολοπέρασιν, ό ήδονιστής.

μπετικά ἐπίρρ. δημ. κατά τρόπον ὁμοζώντα εἰς μπέν βλλ., αὐθαίρετως, αὐταρχικῶς· 2) πλουσιοπαρόχος, μετὰ τρυφῆς, μετὰ καλοπέρασης· περναίει - ζῆ μπετικά.

μπετικός-π-ο δημ., θηλ. κ. -ια ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μπέν βλλ., ὁ τὸ μπέν, ὁ εἰς μπέν ὁμοζών· μπετικά ζωή, - μπετικό φράσιμο.

μπετοπούλα (ἡ) δημ. ἡ θυγάτηρ τοῦ μπέν βλλ. πρβλ. μπέσσα.

μπέσσα (ἡ) δημ. ἡ σύζυγος τοῦ μπέν βλλ.: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 53,1) ποῦ φέρνε σκιάδες παπαδιές .. ποῦ φέρνε καί τις μπέσσοι μ' αὐτές τις μπετοπούλες.

μπεκάτσι (ἡ) δημ. τὸ καλοβατικὸν πτηνὸν σκολόπαξ βλλ., ὁ ἀγρότης, ἄ. ξυλόκοττα.

μπεκατσίνι (τὸ) δημ. κ. μπεκατσίνι τὸ καλοβατικὸν πτηνὸν σκολοπακίς βλλ. ἡ γαλλινούλη.

μπεκατσόνι (τὸ) δημ. ὁ, τ. τοῦ μπεκατσίνι βλλ.

μπεκιάρης (ὁ) (τουρκ.) δημ., θηλ. -ισσα κ. -α, ὁ ἀγαμος, ὁ ἀνευ οἰκογενεῖας ἴων μόνος, ὁ ἐργήνης.

μπεκιάρικος-π-ο ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μπεκιάρην βλλ.: μπεκιάρικη ζωή.

μπεκιάρλικι (τὸ) δημ. ἡ κατάστασις, ἡ ζωὴ τοῦ μπεκιάρη, τοῦ ἐργήνη.

μπεκιάρλικι (τὸ) δημ. κ. μπεκρούλικι ἡ ἰδιότης τοῦ μπεκιάρη βλλ., ἡ πρὸς τὸ μεθύσκουθαί κλισίαι, φιλοποσία, ἡ καθ' ὑπερβολὴν χρῆσις οἰνοννευματωδῶν ποτῶν· τὸ 'ρίξει στὸ μπεκιάρλικι.

μπεκρῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. μπεκρός, θηλ. μπεκρού κ. μπεκρω. ὁ εἰς τὴν δι' οἰνοννευματωδῶν ποτῶν μέθην ἐκδοτός, ὁ μεθύσας· λ. τραγ. ἔγιναι μπεκρῆς γιὰ τὰ δυὸ ματάκια μιάς μικρῆς· μπεκρός δὲν εἶμαι, ἀλλὰ τὸ τραβῶ.

μπεκροκανάτα (ἡ) δημ. ἐπὶ μεθύσου· σοῦ εἶναι μιά μπεκροκανάτα.

μπεκρολόγημα (τὸ) δημ. κ. μπεκρολόγι ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπεκρολόγῃ βλλ., ἡ καθ' ὑπερβολὴν χρῆσις οἰνοννευματωδῶν ποτῶν, τὸ μεθοκόνημα· τὸ 'χει ρίξει στὸ μπεκρολόγημα.

μπεκρολόγῶ-ἄω δημ. καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἐπὶ μακρὸν πίνω οἶνον ἢ ἄ. οἰνοννευματώδη ποτά, μεθοκοπῶ· ὅλη τὴν ἡμέρα μπεκρολόγῃσι στὶς θάβερνες βλαστημώνας καὶ μαλῶνοντας.

μπεκρολόγι (τὸ) δημ. μπεκρολόγημα βλλ.

μπεκρομούτρο (τὸ) δημ. μούτρο μπεκρῆ, πρόσωπον μεθύσου· || συνεκδ. ὁ μεθύσας, μπεκρῆς· σοῦ εἶναι ἕνα μπεκρομούτρο.

μπεκρός (ὁ) δημ. ὁ, τ. τοῦ μπεκρῆς βλλ.

μπεκρούλιαζω δημ. ἀντβ. καθ' ὑπερβολὴν πίνω οἰνοννευματώδη ποτά, μεθοκοπῶ, μπεκρολόγῶ· κάθε βράδυ μπεκρούλιαζοῦ καὶ ἐπειτα πηγαίνει καὶ ξεσπάει στὴ γυναικί σου.

μπεκρούλιακος (ὁ) δημ. ακωπτ. ὁ μεθύσας, ὁ μπεκρῆς.

μπεκρούλιασμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπεκρούλιαζῶ βλλ., τὸ μεθοκόνημα, τὸ μπεκρολόγι.

μπεκτζῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ νυκτοφύλαξ μιάς ἢ καὶ πλείονων ὁδῶν ἐν πόλει· 2) ὁ ἀγροφύλαξ καὶ δασοφύλαξ ἐν τῇ ύπαιθρῷ.

μπελάζω δημ. κ. βελάζω ἐπὶ τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, βληχῶμαι βλλ.

μπελαλής (ὁ) δημ., θηλ. μπελαλοῦ κ. -ίδισσα, ὁ δημιουργῶν μπελάδες βλλ., ἀνθρωπος ἐνοχλητικός, δυσάρεστος, οὗ ἢ ἀνάμειξις εἰς ὠρισμένην ὑπόθεσιν περιπλέκει, δυσχεραίνει τὴν κατάστασιν.

μπελαλιτικός-π-ο δημ., θηλ. κ. -ια, ὁ προξενῶν μπελάδες, ἐνοχλήσεις, δυσχεραίνει αὐτὰ εἶναι μπελαλιτικά πράγματα καὶ μὴ ἀνακατευτῆς.

μπελάς (ὁ) (ἱσραὴλ.) δημ. κ. μπελάς ἐνοχλήσις, δυσχερῆς περίπτωσις, ἰδ. ἡ συναγαγμένη εὐθύνας, ἀμηχανία, στενοχώρια, φροντίς, σκοτούρα,

βάσανο· Ψυχάρ. Ταξ. 14 ὁ μπελάς στὸ κεφάλι σου θὰ ξεσπάσῃ, - αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι μεγάλης μπελάς γιὰ μένα, - οἱ μεγάλες δουλειές ἔχουν πολλοὺς μπελάδες· || φρ. μπαίνω σὲ μπελάδες (ἀναλογισθῶν ἔργον πλήρες δυσχερειῶν)· || βρισκῶ τὸν μπελά μου περιπλέκομαι εἰς δυσάρεστον ὑπόθεσιν, με φορτώνονται ἢ ἐνοχλοῦμαι εἰς τὴ ἀδικίαν· θέλοντας νὰ τὸν ὑποστηρίξω, βρῆκα καὶ ἐγὼ τὸν μπελά μου· || γίνομαι μπελάς καθίσταμαι ὄχληρος, δυσάρεστος· μοῦ ἐγίνε μπελάς μετὰ τὸ νὰ μοῦ ζητήσῃ κάθε τρεῖς καὶ λίγο δανεικὰ· ὄμ. κακὸς μπελάς· || κ. ὡς ἀπειλή· θὰ με βάλεις στὸ μπελά ἢ σὲ μπελάδες θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ σὲ κακοποιήσω, νὰ μεταχειρισθῶ βλαίον τρόπον κατὰ σοῦ, συνειρία τοῦ ὁποῦθι θὰ ὑποστῶ δικαστικῶς ἀγῶνας· 2) συνεκδ. τὸ πρόσωπον τὸ ἐπιφθόνον μπελάν, ἰδ. ἐπὶ γυναικῶς, ἣτις προσκολλάται εἰς ἄνδρα· ποῦ τὸν βρῆκες πάλι αὐτὸν τὸν μπελά!

μπελιάς (ὁ) δημ. ὁ, τ. τοῦ μπελάς βλλ.: Πάλλ. Κούφ. Καρ. 535 ἔλα νὰ φύγωμε μαζὶ, μωρὴ Μοργκόληω κοπελλιά, καὶ μὴ με βάζεις σὲ μπελιά.

μπελάκα (τουρκ.) ἐπίρρ. δημ. ἴσως· Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 172,21 σῦρτε στὸν περιβολορῆ, πῆλεψε μου σὰς κἀνὴ γάρη.

μπελαντόνα (ἡ) (ἱταλ.) δημ. τὸ φυτὸν ἄτροπος βλλ. ἡ δελεαστικὴ· 2) τὸ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου ἔξαγωγήμενον πρᾶκτικὸν ἀφέθημα.

μπελαλού (ἡ) δημ. ναυτ. λιθωρῆς βλλ., πλοῖαριον ἱστοφόρον ἔχον ὡς μόνον ἱστῖον σασκοβαλῆν.

μπελμπερῆς (ὁ) δημ. ναύτ. φωσωνίς βλλ. τριστηλῶν ἱστοφόρων· || κόντρα μπελμπερῆς ἡ σπαρῆς βλλ.

μπελντιές (ὁ) (τουρκ.) κ. μπελτιές παρασκευάσμα ἐξ ὀποῦ ντυτάτας διατηρούμενον μεθ' ὕδατος· 2) γλυκὸ τοῦ βάζου παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ χυμοῦ διαφόρων ὀπωμῶν καὶ σακχαρώδων· μπελντιε κιδώνι μελδὸς μαρμελάδας.

μπεμόλ (τὸ) (γαλλ.) δημ. μουσ. ὕψους βλλ.

μπεμπα (ἡ) δημ. ὁ, τ. τοῦ μπεμπέκα βλλ.

μπεμπεκά (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ μπεμπέκ βλλ. κ. μπεμπα θωπευτ. ἡ μικρὰ κορασίς· κοτζῆμ κοπέλα καὶ θέλει νὰ μέσῃ κἀνὴ τὴ μπεμπεκά!

μπεμπές (ὁ) δημ. ὁ, τ. τοῦ μπεμπέκ βλλ.

μπεμπέκ (ὁ) δημ. κ. μπεμπές, θηλ. μπεμπα κ. μπεμπεκ, θωπευτ. μικρὸς σοῖς· || κ. σκαπτ. μικρός, ἡ ἀσοδαρός, ἀνόητος· τί κάθῃσαι τώρα καὶ συζητᾷς με μπεμπηδες!

μπενακλούδι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐπίθυμον βλλ. τὸ μονόγυμον.

μπενατάδα (ἡ) δημ. κ. συνήθ. κτ. πληθ. μπενατάδες (οἱ) τὸ ἀποχρητιστήριον γεῦμα, τὸ κέρασμα ἐπὶ ἀποχαριετισμῷ.

μπεντζίνα (ἡ) δημ. βενζίνη βλλ., ὕγρον ἐξαγόμενον δι' ἀποστάξεως ἐξ ἀκαθάστου πετρελαίου, ἐν γρ. κυρ. ὡς καθόμιος ὅλη κινητήριων μηχανῶν πλοῶν, αὐτοκινήτων κτλ· 2) βενζινοκίνητον πλοῖαριον· πήγαμε στὴ Σαλαμίνα με τὴν μπεντζίνα.

μπεντζίνι (τὸ) (ἱσραὴλ.) δημ. ἑσολθίς τεύχισος· δ. τραγ. ὀπὸ τὰ μπεντζίνα πέφτω, πέφτω γιὰ νὰ σκοτωθῶν· 2) ναυτ. τὸ μέσον σχοινίου εἰς τὸ σημεῖον τῆς διπλώσεως ἢ κάμψεως αὐτοῦ περὶ τοῦ τροχίλου συσπαστοῦ ἢ πολυσπαστοῦ, ἄ. μέση.

μπεράτης (ὁ) δημ. κ. περάτης ὁ σῦρτης τῶν θυρῶν, ἰδ. ἔζλωος.

μπερδεμα (τὸ) (μπερδεῶμ) μαν. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπερδεῶω βλλ. ἡ ἢ κατάστασις τοῦ μπερδεῶομαι, ἐμπλοκή, περιπλοκή, μπελέξιμο· τὸ μπερδεῶω τῆς κλωστής· || κ. μφ. ἡ εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ἔρωτος ἐμπλοκή· Ἐρωτικόρ. 3,1592 καὶ τόμ' ἄρχει τολ μπερδῆ Ἐρωτὰ νὰ πατάσῃ, δὲν ἔχει γνῶσις δύναμη .. μὰ

είν' εδκόλεις στό μπέρδεμα· 2) σύγχυσις, ανάμειξις διαφορών ή άμοειδών άντικειμένων, άνακάτωμα· μέ τό μπέρδεμα τών χαρητών έχασα τή σειρά τών χειρογράφων· 3) κ. έν μτφ. σμ. σύγχυσις, λαύθασμένη άντίληψη, έσφαλμένη διάκριση μεταξύ πολλών άντικειμένων ή πρσιπτώσεων· 4) άμ. μτφ. ή εις επίχρησιον ή όχληράν ύπόθεσιν έμπλοκή· Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.35 καί σέ λογίω μπέρδεματα καί σ' έχρητες σέ βένουιν, - είχα μπέρδεματα μέ τά δικαστήρια γιά κληρονομικά.

μπερδεμός (ό) [μπερδεμόν] μον. κ. όημ. μπερδεμό βλλ.: Έρωτόκρ.1.996 καί πάσκα και ξετρέχω να βγω από τέτοιο μπερδεμό.

μπερδεύω ίδιωμ. τ. του μπερδεύω βλλ.

μπερδεύτης (ό), όημ., θηλ. -ω ό μπερδευτής βλλ.

μπερδευτήσι (ό) όημ., θηλ. μπέρδευτρα, ό μπερδεύω, ό περιπλέκω, ό έμπλέκω, ό έπιφέρω άνάμειξη, άνακάτωμα, σύγχυσις.

μπερδεύω μον. κ. όημ. κ. μπερδεύω, άόρ. (έ)μπέρδεφα, μέσ. κ. παθ. μπερδεύομαι, παρατ. (έ)μπερδεύομουν, παθ. άόρ. (έ)μπερδεύτηκα, μτχ. ποθ. παρακ. μπερδεύμενος, έμπλέκω, περιπλέκω, μπλέκω· καί μπερδεφές τήν κλωστή - τό κουβάρι, - μπερδεμένο σχοινί, - ήρθε και μπερδεύτηκε μέσ' στά πόδια μου· 2) τό παθ. μπερδεύομαι κ. μτφ. έμπλέκομαι εις τά δικτύα του έρωτος· Έρωτόκρ.1.9 σ' μιάν κόρη κι έναν άγιορου ποθ' μπέρδευτήκα όμάδι σέ μιá φιλιάν άτάργη·

3) συγχέω, άναμειγνύω, άνακατώνω· κάθισε στο γραφεύ μου και μω μπέρδεφε όλα τά χειρόγραφα· || κ. μτφ. έπιφέρω σύγχυσις, ταραχήν εις δεδομένην κατάστασην πραγμάτων· μπήκε στή μέση και μέσ μπέρδεφε τήν ύπόθεση, - κάθισε στή γωνία σου και μη μπερδεύεις τά πράγματα· κ. παθ.· τό ζήτημα είναι πολύ μπερδεμένο (άσαφές, ού ή λύσις είναι προδηλιατική και δέν δύναται εύκόλως νά προσλεφθί)· || φρ. μπερδεύω τά λόγια μου - τις κουβέντες μου (έκφράζομαι ούχι σαφώς, συγχέω τούς λόγους μου έκ ταραχής ή προθέσεως)· κ. παθ.· πήγα νά τοθ ζήτησα εξήγησις και άρχισε νά μωβ λέω μπερδεμένα λόγια· || κ. άπλότ. τά μπερδεύω· Ψυχάρ.Ταξ.75 προσάβησα κάτι νά πώ, τά μπερδεφα, - σέ μιάν έρώτηση του δικηγόρου ό μάρτυς τά μπερδεφε· 4) έλασμάδω τή άντί ά., σχηματίω πεπλανημένην άντίληψιν έν τή διακρίσει μεταξύ δύο ή πλειόνων πραγμάτων· μπερδεφα τό δρόμο καί πλανήθηκα ώρα πολλή, - μέσ' στό μυαλό του είν' όλα μπερδεμένα (συγκεχυμένα, θολά, ούχι σαφώς διακεκριμένα)· 5) έμπλέκω τινά εις επίχρησιον έπιχείρησι, εις όχληράν ύπόθεσιν· τόν έμπερδεφανε γιά καλά μέ τά δικαστήρια και δέν μπορεί νά ξεμπλέξη· κ. παθ.· Έρωτόκρ.1.995 έτσι μπερδευτήκα και άνω και πάσκα και ξετρέχω νά βγω από τέτοιο μπερδεμό·

|| μπερδευτήκε σέ βρωμικες δουλειες άνεμειχθ εις όνόπτιος έπιχειρήσι· 6) περιγράφω τινά εις σύγχυσις, εις άδιέξοδο, τόν σασιζώ, τόν φέρω εις δύσκολον θέσιον· 6) καθιγητής μέ μπερδεφε στίς εξετάσις· 7) ρηματ. π. μπερδεμα, μπερδεμός, μπερδευτής, μπερδεφιά.

μπερδεφιά (ή) [μπερδεφιά] όημ. τό αποτέλεσμα του μπερδεύω βλλ. ή του μπερδεύομαι· κ. μτφ.· Παπαδ.Χρ.Μηλ.109 τό άκαμα διά νά σέ λυτώσω από τήν μπερδεφιάν άέκνην.

μπερδεφοδουλαιά (ή) όημ. ύπόθεσις, περίπτωσις περιπλεκόμενη, ής δύσκολον είναι νά προσλεφθί ή έκβασις, τό πέρασ· || όνοπος, ούχι σαφώς νόμιμος έπιχείρησις· πολύ φοβάμαι πώς άνακαυτήθηκε σ μπερδεφοδουλαιάς.

μπεράκι (τό) [γαλλ.] όημ. είδος σκούφου έν χρ. ύπό μικρών .αι μεγάλων άμφωτέρων τών φύλων.

μπερκέτι (τό) [τουρκ.] όημ. κ. μπερκέτι κ. μπεοκέτι· άφθονία, πλησμονή αγαθών, πλούτος· έίχαν μεγάλα μπερκέτια στο χωριό τους - στά παλιά χρόνια.

μπερ(ε)κετλής (ό) όημ., θηλ. -ίδισσα, ό έν άφθονία άποκαθόνων τών υλικών αγαθών· Μωρατίδ. Διηγ.1.170 δά νά 'ναι τίποτε φαγάδες, τίποτε μπερκετλήδες.

μπερ(ε)κετλίδικος-η-ο [τουρκ.] όημ., θηλ. κ. -ια ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό μπερκέτι βλλ., ό έν άφθονία, έν πλησμονή ύπάρχων, ό πλούσιος· μπερκετλίδικη σοδειά, - χρόνια μπερκετλίδικα, μπερέττα (ή) όημ. δ.τ. του μπερέττα βλλ., **μπερί** **μπερί** νόσος ένδημική εις τός 'νδίας κ.ά., έμφανίζομένη ύπό δύο μορφάς, τήν μέν χαρακτηρισζομένην ύπό σιδηρούχης πολυευριτικής, και τήν έτεραν σιδηματώδη μετ' άγγειοκαρδιακών διαταραχών.

μπερκάλιθος (ό) νεώτ. πετρογρ μέλαν πορφυρικόν πέτρωμα φλεβίδων πισσοειδούς λάμφεως.

μπερκέτι (τό) όημ. δ. τ. του μπερκέτι βλλ.

μπερκετλής (ό) όημ. δ. τ. του μπερκετλής βλλ.

μπερλίνα (ή) [γερμαν.] όημ. είδος τι παιγνίου συναναστροφών, καθ' ό εις τών παικτών δέχεται τά ύπό τινος συμπαικτου συλλεγόμενα σκώματα τών παρισταμένων άνωάνωμω, καλών δέ τόν ειπόντα άρισμένον σκώμμα, ύπαρχοει αυτόν εις κατάληψιν τής θέσεως του· || μτφ. φρ.· έγινε μπερλίνα κατέστη άντιπεκμενος του κοινού έμπαγμού.

μπερμπαντάκος (ό) όημ. ύποκορ.του μπερμπαντής βλλ.: αυτός σαύ είναι ένας μπερμπαντάκος I **μπερμπαντάω** όημ. κ. μπιρμπαντεύω επιδιόδομαι εις διασκοδάσεις, εις ξεφαντώματα, ιδ. μετά γυναικών, γίνομαι μπερμπαντής· άπόψε όλα τήν νύχτα μπερμπαντάω.

μπερμπαντής (ό) [ιταλ.] όημ. κ. μπιρμπαντής, θηλ. -ισσα, φαλλός, άχρείος· 2) γυναικοθήρας, γλεντζές· 3) έξηυσις, πονηρίας, τετροσέρας, τσαχηλίνης· αυτόν τόν μπερμπαντή νά τόν κοροιδίσεις!

μπερμπαντιά (ή) όημ. ή ιδιότης του μπερμπαντή βλλ., φαυλότης, άχρειότης· 2) γυναικοθηρία· 3) πονηρία, τσαχηλινιά· 4) πράξις, συμπεριφορά άρμόζουσα εις μπερμπαντήν· ποιός ξερεί τί μπερμπαντιές νά σκαρώη πάλι!

μπερμπαντικά έπίρρ όημ. κατά τρόπον μπερμπαντή βλλ., άχρειώς, φαύλως· 3) πονήρας.

μπερμπαντικός-η-ο [μπερμπαντής] όημ. θηλ. κ. -ια, ό άνήκων ή άναφερόμενος ή ιδιάζων εις μπερμπαντήν βλλ.: μπερμπαντικες δουλειές, - μπερμπαντικά κόλλα - καμώματα.

μπερπένσι (ό) [ισπ.] όημ. παραπέτασμα θυρών, παραθύρων, κουρτίνας· Ψυχάρ.Ταξ.47 άσπροι μπερπέντες . . . μισοσκεπάζουν τά τζάμια· 2) αύλαία θεάτρου· || ειδ. καραγκιός-μπερπέντες ή λευκή όδηή ή έν χρ. εις τό λαϊκό θέατρο του καραγκιόη δια τή έν' αυτής προσβολή τών σκιάων.

μπερά (ή) όημ. επίνωτον βλλ.

μπεράκι (τό) όημ. ύποκορ. του μπερά βλλ.

μπερτίτσι (ή) όημ. ύποκορ. του μπερά βλλ., μικρόν επίνωτον· Μωρατίδ.Διηγ.1.161 ή άρφανούλα . . . μέ τήν έλαίοχουρον κονήν μπερτίτσιαν της.

μπέσα (ή) [άλλαν.] όημ. 6 άμοιβαίως διδόμενα μεταξύ δύο ή πλειόνων λόγος τιμής πρός βεβαίωσις φίλιας ή συνεργασίας ή άμοιβαίως βοηθείας κττ.· φρ. μπέσα γιά μπέσα· 2) όθ. πστις, έμπιστοσύνη· φρ. δάν έχει μπέσα ίεναί κακή πίστωση, δέν δύναται τις νά έμπιστευθί εις αυτόν· || όμ. φρ. δώκαμε μπέσα έδωκαν λόγον άμοιβαίας πίστωσης ή συμφωλίωθρα.

μπετόν (τό) [γαλλ.] όημ. σκυρόδεμα βλλ.: μπετόν άρμέ (σκυρόδεμα σιδηροπογέι).

μυκτονιέρα (ή) δημ. μαλακτήρ ακυροδέματος, **μυκτονικά** (ή) δημ. τὸ φυτὸν βετονική βλλ. ἢ ἀλωπέκουρος, ἀ. πριονίτης.

μυποτούρα (ή) δημ. μικρὸς μάνδαλος θύρας ἀνοιγόμενος καὶ ἐσωθεν καὶ ἐξωθεν.

μπεχλιόναξ (ὁ) (Ιτουρκ.-περσ.) δημ. κ. πεχλιθά- νης πολιαστής, ἰδ. ὁ ἐν ὑπαίθρῳ ἐκτελῶν ἀθλη- τικὰς ἐπίδειξεις πρὸς χρηματισμόν.

μνηγοματζούκης (ὁ) μυσ. ὁ ἐμνηγνῶν εἰς τὴν γῆν ματζούκαν (ὡς στήριγμα μικρὰς τραπέ- ζης ἐργασίας, Σχόλ.Κορ.Ι,201), δθ. πλανόδιος τε- χνίτης: Πρόδρ.Ι,244 καὶ πίστευσον, βαρούμαι τὸ νὰ γένω προχεράρης, μνηγοματζούκης, κοσκι- νὰς κάλλιον τὸ 'χω νὰ γένω.

μνήγω μυσ. κ. δημ. κ. μνήχῳ κ. μνήχῳ κ. μνή- χῳ, ἀόρ. ἔμνηξας, ἐμνηγνῶ, ἐμβάλλω, εισάγω, τὴ βιαίως, χῶνω, καρφῶνω: Πρόδρ.Ι,227 ἀπ' αὐ- τούτος ὅπου μνήγουνι κατὰ κόμην ματζούκας, Βιζυνη.Ποιήμ.72 (ἐκδ.Φέξ.) τὸ γυιοῦ μου ἀρπάξω τὸ σπαθί, στά στήθη της τὸ μνήγω' || κ. μτφ.: Παλαιμ.Τάφ.51 τρανότολμη μιά στήλη μνήγουντάς τὴν γαληνά στο πνεύμα καὶ σμίν ὀλα' || κ. παροιμ.: 'Αραβαντ.Παροιμ.168 τὸ παῖξε παῖξε φέρεται καὶ τὸ μνήξε μνήξε ἴδιαι πολλαίαι οἱ ἀστεῖομοι συνεπάγονται παρεξηγήσεις καὶ συμ- πλοκάς! 2) μνήγω ἢ μνήχῳ τίς φωνῆς ἱκραι- γῶν διατόρως, ἐκβάλλω ὀξείας κραυγὰς ἀποτό- μως! ὄμ. μνήγω τὰ γέλια γελῶ θορυβῶδως! κ. μνήγω τὰ κλάματα ἰάργχῳ νὰ κλαίω ἀπο- τῶμας).

μνήχῳ δημ. ὄ.τ. τοῦ μνήγω βλλ.

μνήξιμο (τὸ) δημ. ἢ πράξις τοῦ ἀποτέλεσμα τοῦ μνήγω βλλ., ἢ ἐμνηξις, προσήλωσις, εισαγω- γή, ἰδ. βιαία εισδοσις.

μνήχῳ δημ. ὄ. τ. τοῦ μνήγω βλλ.' ὄ.τ. ἰδ. ἐν ἀίχθ. σμ. σουουσιάζομαι.

μνηχτά ἐπίρρ. δημ. διὰ βιαίας ἐμβολῆς, καρφω- τὰ: Πάλλ.Κούφ.Καρ.25 ποίος κατόπι τὸ μοχλό θά χωφάστει σφιχτά καὶ στοῦ ἀχόρταγοῦ δρά- κου τὸ μάτι θά τὸν χῶση μνηχτά.

μνηχτης (ὁ) δημ. ὁ γυναικίς, ὁ κατὰ κόρον συ- νουσιαζόμενος, ἰδ. μτ. τῆς λ. γερσ-: εἶδες ἐκεῖ ὁ γερσ - μνηχτης κοπελοῦδά πού 'χει δίπλα του ἢ **μνηχτός**-ἢ ὁ δημ. ὁ ἐμπενηγμένος, ὁ καρ- φωμένος, αὐτὸς πού ἔχει μνηχθῆ! 2) ὁ βιαίως καταφερόμενος: γροθιά μνηχτῆ! 3) εἰδ. τουφε- κία μνηχτῆ ὁ ἀνευ σκοπεύσεως κατὰ κινουμένου στόχου παραβολισμός! 4) τὸ θηλ. μνηχτῆ ὡς ὄσμ.κατὰ παράλειψιν τοῦ γροθιά: τοῦ 'δωσ-εφα- ρε κάμπος μνηχτῆς! 5) ὄμ.θηλ. ὁ ἐπιτηδείως διατιμωόμενος κακὸς ὑπαινυγμός.

μνηγκόνια (ή) δημ. κ. μπεγκ- ἢ βεγονία βλλ.

μνηγότα (ή) (ἱταλ.) δημ. ναυτ. λοθὸς βλλ.

μνηζάρα (μνιζ) δημ. ἀνακαλῶ ἐπὶ ακνηῆς διὰ τῆς παρακελευστικῆς ἐπιφωνήσεως μνιζ βλλ. τοῦς ἠθονοίως, ὅπως ἐπανολάθω τρῆμα ἢ ἐπι- τυγῆς ἐκ τοῦ παιζομένου ἔργου: τὴν ἐμνιζάρανε πέντε φορές.

μνηζέλι (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ πῖσον βλλ. τὸ ἤμερον, ἀ. μνιζο κ. μνιζί.

μνηζαλιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν πῖσον βλλ. τὸ ἡ- μερον.

μνιζί (τὸ) δημ. μνιζέλι βλλ. 2) νεοελληνική τις παιδιὰ, παιζομένη ἰδ. ὑπὸ στρατιωτῶν.

μνιζο (τὸ) δημ. μνιζέλι βλλ.

μνικερία (ή) δημ. ναυτ. ἢ φιαδοκίς βλλ. τῶν πλοίων.

μνιλια (ή) (ἱταλ.) δημ. πᾶσα ἐκ στερεῆς ὄλης μικρὰ σφαίρα: || συνήθ. κτ. πληθ. μνιλιές οἱ ἐκ ηλλῶδ. ὀδούου ἢ λιθου βλοιοι, οἱ ἐν χρ. εἰς δ. παίγνια τῶν παιδῶν' || ἐκάστη τῶν ἐξ ἔλεφαντο- στοῦ σφαιρῶν τοῦ σφαιριστηρίου (μνιλιάρδου).

μνιλιαρδιστής (ὁ) δημ. ὁ συνήθως ἢ ὁ ἐντέ- χνων παίκτης τοῦ μνιλιάρδου βλλ.

μνιλιάρδο (τὸ) (ἱταλ.) δημ. σφαιριστήριον βλλ.

μνιλιέτο (τὸ) (ἱταλ.) δημ. ἢ ἐπὶ μικροῦ φύλλου χάρτου σημειώσις, μικρὸν γράμμα, πρόχειρον ση- μείωμα: τὸν ἐπιδοκίσα μ 'ξνα μνιλιέτο' || ἐπι- σκεπτήριο βλλ.: δὴν τὸν βροχία τὸ σπῆτι καὶ τοῦ ἀφσα τὸ μνιλιέτο σου' || δελτίον εἰσό- δου, εἰσιτήριο θεάτρου, σιδηροδρόμου, ἀτμο- πλοίου κτλ.: Ψυχ.Ταξ.82 τὸ βαπόρι σφύριξε, πᾶρα μνιλιέτο καὶ μνῆκα μέσα.

μνιλια (ή) δημ. ὄμ. τοῦ μνιλια βλλ.

μνιλιάρδο (τὸ) δημ. ὄμ. τοῦ μνιλιάρδο βλλ.

μνιλιετάκι (τὸ) δημ. ὄμ. τοῦ μνιλιετάκι βλλ.

μνιλιέτο (τὸ) δημ. ὄμ. τοῦ μνιλιέτο βλλ.

μνιμπελό (τὸ) (γαλλ.) δημ. μικροτέχνημα, κομ- φοτέχνημα βλλ.

μνιμπερό (τὸ) δημ. θήλαστρον βλλ.

μνιμικας (ὁ) δημ. ὄν. τοῦ ὀκαου βλλ. τῆς ἐλαίας.

μνιμικί (τὸ) δημ. μικρὸν ἐξάνθημα, ἀκμή, σπυράκι! 2) ἀνανάπτικτον μικρὸν πῆλον τῶν ὀρνίθων: ἐπισκευετήκα ὡς σου νὰ τῆ μαδῶση τὴν κόττα, μὰ καὶ πάλι ἔμειναν μνιμικία.

μνιμιλια (ή) δημ. κ. μνιρμιλια γύσιμα, στρί- φωμα ἐσωροῦχων, μανδηλιῶν' || λέπητ' χειρο- ποιήτας διὰ βελόνης δαντέλας, ἰδ. εἰς τὸ ἀκρον τῶν ἐσωροῦχων.

μνιμυλί (τὸ) δημ. κ. μνιρμυλί μνιμυλια βλλ.

μνιμυλία (τὸ) δημ. ὄν. τοῦ ἐπιβόλου ἱστοῦ.

μνιμυλίωμα (τὸ) δημ. κ. μνιρμυλίωμα ἢ ἐνέ- ρησις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μνιμυλίωου βλλ., ἐφο- διασμός, στόλισμα, γαρνιρίσμα μὲ μνιμυλία: τὸ μνιμυλίωμα τοῦ φουστανιού - τὸ τσεμπεριού - τὸ πουκάμισου.

μνιμυλίων δημ. κ. μνιρμυλίων περιρρόπτω μνιμυλία, κοσμῶ, γαρνίρω τὴ μὲ μνιμυλίες: μνι- μυλίωου τὸ ζῆπουνι - τὸ μαντήλι.

μνιμυλιωτός-ἢ ὁ δημ. κ. μνιρμυλιωτός ὁ πε- ριεραμμένος, ὁ στολισμένος μὲ μνιμυλίες βλλ., ὁ φέρων μνιμυλίες.

μνιναλίκι (τὸ) δημ. ἢ ἰδιότης, τὸ πάθος τοῦ μνινέ βλλ. ἢ πράξις εἰς αὐτὸν ἀρμύζουσα ἢ τρό- πος καθ' ἃν οὗτος συμπεριφέρεται' || κτ. ἐπὶ κτ. πᾶσα ἀναλόχωντος καὶ ἀναδρόμος πράξις: αὐτὰ πού κάνει εἶναι μνιναλίκια! 2) κτ. πληθ. ἢ βρώσις ἐδεσμάτων εἰς ἀ ἀρέσκονται οἱ μνινέδες: τί, στά μνιναλίκια θά ριχτοῦμε!

μνινές (ὁ) δημ. κιναιδίας, ἰδ. παρῆλιξ καὶ ἀμεί- βων τὸν ἐνεργοῦντα.

μνινέω (Ιτουρκ.) δημ. ἱππεύω, καθάλλω.

μνινί (τὸ) δημ. στενὴ λωρὶς σανίδος, πῆχη, ἥτις προσηρμοσμένη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνὸς παραθυ- ροφύλλου χρησιμεῖται ἐν ἐπικαλύπτῃ τῆν ἄρμυγῆν τῶν δύο φύλλων κατὰ τὸ κλεισίμον αὐτῶν.

μνινιέρ-α-ικο (ἰθλῶν.) δημ. ἰδιουμο.

μνινιρί (τὸ) δημ. εἶδος ἐπενδύτου ποδῶρος, ἐπαναφρόνιον.

μνιντές (ὁ) (ἱταλ.) δημ. κ. μνιντέ (τὸ) πυγονιπτήρ βλλ., νιπτήρ, λεκάνη, ἐν χρ. ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρὸς πλύσιν τῶν ἀποκρῶφων αὐτῶν μερών.

μνιρα (ή) (ἱταλ.) δημ. ζῦθος βλλ.' 2) συνεκδ. ζυθοπωλείον, ἀ. μνιραρία.

μνιραρία (ή) (ἱταλ.) δημ. -ζυθοπωλείον.

μνιραριέρος (ὁ) (ἱταλ.) δημ., θηλ. -α ὁ ἴδιο- κτῆς ζυθοπωλείου' || θηλ. ἢ ὑπηρετοῦσα ἐν ζυθοπωλείῳ.

μνιρμυαντεύω δημ. μνερμυαντεύω βλλ.

μνιρμυαντής (ὁ) δημ. μνερμυαντής βλλ.

μνιρμυαντιά (ή) δημ. μνερμυαντιὰ βλλ.

μνιρμυλιεύω δημ. ὄ. τ. τοῦ μνιμυλιεύω βλλ.

μνιρμυλί (ή) δημ. μνιμυλί βλλ.: 2) ἀπόδ' 3) μνιρμυλί τῆς θάλασσης ἢ ὄ. τ. βλ.

μυρμηλιόματα (ή) δημ. ἐπὶ γυν. ἡ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς ζωηροῦς, ἀστραπηβόλους, ἰδ. παιγιώδεις.
μυρσίμι (τοῖ) (τουρκ.) δημ. δ.τ. τοῦ μυρσίμι β.β.λ.
μυσιόκος (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἰδίσκος β.β.λ.

μυσικότο (τό) (ἱταλ.) δημ. εἶδος εὐδρόπουτου ξηροῦ γλυκίσματος προσφερομένου ὅς βουτήματος.
μυσιτεμένος-ο μ.σν. κ. δημ., παθ. παρακ. μτχ. τοῦ μυσιτεύομαι β.β.λ. ὡς ἐπιθ., ὁ ἐμπιστος, ὁ πιστός, ὁ μυσιτικός : Ἐρωτόκρ.172 συδουλοῦσθαι ντὸ σανε ὁ μυσιτεμένοι τοῦτο, αὐτ.5,508, αὐτ.713.

μυσιτεύομαι δημ. μέσ. τοῦ μυσιτεύω β.β.λ.

μυσιτεύω μ.σν. κ. δημ., μέσ. μυσιτεύομαι, παρακ. (ἐμπιστευόμενα, παρακ. μτχ. μυσιτεμένους (Ἐρωτόκρ.5,508), παθ. ἀόρ. (ἐ)μυσιτεύηκα, ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τινα, ἐμπιστεύομαι τινα : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 39,12 σάν κόρη ποῦ μυσιτεῖται τὸν καλό της' ὄμ. κ. τὸ μέσ. : Γρουπ.Σκ.Περ.24,14 μὴ μυστευθῆς σὴ ξενιτιά κι ἡ ξενιτιά εἶναι φευτέρα.

μυστικός-ή-ό μ.σν., δημ. κ. πιστικός (Κρυστ. Τραγ. Ὁ γένους 13) ὁ ἐμπιστος, ὁ πιστός, ὁ ἀφοσιωμένος : Ἐρωτόκρ.121 τότε μιά ἀγάπη μυστική τὸν κόσμο φανερώθη, αὐτ.2,278, αὐτ.5,748, ὁ.τραγ. ἄν εἶσαι φίλος μυστικός καὶ ἀδερφοποιτός μου, ὁ.διστ. τίνας νά πῶ τὸν νόνο μου νά μὲ παρηγορήσῃ, ἢ νά 'ναι καὶ 'κείνος μυστικός καὶ μὴ μὲ μολογήσῃ' 2) δημ. τὸ ἀρο. (μυστικός ἴδι ὡς οὐσ. ὁ μισθωτὸς ποιμὴν, ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν βοσκός.

μυστικό-ή-ο δημ. ὁ πιστός, ὁ ἐμπιστος.

μυσιτοσύνη (ή) μ.σν. κ. δημ. ἐμπιστοσύνη, πιστότης : Ἐρωτόκρ.4,814 λογιάζοντας μὲ γνώσθαι εἰς τὰ 'δαίεαν ἡ Ἀρετή μὲ μυσιτοσύνη τὸση, ὁ.διστ. ἄν μ' ἀρνηθῆς, δὲν ἔχεις νιά στὸν κόσμο μυσιτοσύνην' ἢ τὸ νά εἶναι τίς πιστός, ἡ πίστις : αὐτ.5,383 ἐγνώρισε τῆς ἀρετῆς τὴν τὸση μυσιτοσύνη, αὐτ.711.

μυπί (ή) (ἰδ.βαν.) ἐπίρρ. δημ. κ. ντίη οὐδόλω, δλωσ διάλου, καθόλου : αὐτός, μυπί δὲν καταλαβαίνει! ἢ ἔντελωσ, καθ' ὅλοκληρῆν : μυπί βλάκας.

μυπίτζω (μπίη) δημ. μτβ. ἀνοπερατῶ, τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, ἀποτελειώνω τι : μυπίτια τῆ δουλειά' ἢ ἀμυπασῶ, συμπληρῶ τι : τὰ μυπίτια ἔκατὸ φορτώματα' ἢ ὄμπη, περατοῦμαι, συμπληροῦμαι : μυπίτια ἡ δουλειά μου, -μυπίτιας ἔκατὸ πρόδατα' 2) ἐξοδεύομαι, ἀσώνομαι : πάει, μυπίτιας τὰ λεφτά μου' 3) μτφ. ἀπαυδῶ, καταστρέφομαι : μυπίτια ὁ ἄμοιρος.

μυπιτέεις (τό) (ἀγγλ.) δημ. τεμάχιον, φέτα βοείου ἢ μοσχέλου κρέατος φηνομένη ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ἡ θηγαζομένη.

μυπιότι (τό) δημ. ναυτ. δ. τ. τοῦ μυπιότα β.β.λ.

μυπιδίω (μυπιδικός) δημ. λαμβάνω τὸ χρῶμα, τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ μπλάδου β.β.λ. : ἐπιεῖτ' ἀπὸ τῆ σύχησι αὐτῆ ἐμπλάδεις ὀλόκληρη' ἢ κ. φρ. μυπιδίωσ στο ξύλο δέρνω τινά εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε μελανιάζει.

μυπιάδος-ο μ.σν. κ. δημ. ὁ βαθυκύανος, ὁ μπλάος : Ἐρωτόκρ.2,148 μυπιάδα μὲ τ' ἀστρα τὰ χρυσά ἴτων ἡ φορεσιά ντου, αὐτ.240, αὐτ.242, -μυπιάδος μάτια, -μυπιάδος οὐρανός.

μυπιάστρι (τό) δημ. ἐμπλαστρῶν, κατάπλασμα : μτφ. φρ. τοῦ ἦρθε μπιάστρι ἐπὶ ἀπροσδοκίῳ ἐπιτυχίας.

μυπιάστρωμα (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ μπλαστρώω β.β.λ., ἐπιθεσις ἐμπλάστρου, καταπλάσματος : θέλει ἓνα καλὸ μυπιάστρωμα στή μέση.

μυπιάστρων δημ. ἐπιθετὸ ἐμπλαστρῶν ἢ ἐπιθετὸ τὴν δικὴν ἐμπλάστρου : τοῦ μπλάστρωνε μιά ρετινιά στο δέκρο' 2) μτφ. δέρνω εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν : τὸν ἐμπλάστρωσα στο ξύλο.

μυπιά (γαλλ.) δημ. ἀκλ. κ. μυπλιό (ἐπιθ. κοιν. γέν.) ὁ κυανός, ὁ μπλάδος : πλῆ ρούχα - φορεσιά

- γραβάτα' ἢ φρ. τὸν ἔκανε μπλῆ στο ξύλο τὸν ἔβαρισε, τὸν ἐσάπισε στο ξύλο.

μπλέκα δημ., παρατ. ἐμπλεκω, ἀόρ. ἐμπλέξα, μέσ. κ. παθ. μπλέκομαι, παρατ. (ἐ)μπλεκόμενα, παθ. παρακ. μτχ. μπλε(γ)μένος, ἀόρ. (ἐ)μπλέχτηκα, ἐμπλέκω, περιπλέκω, μεπερδεύω τι : ἐμπλέξες πάλι τὰ σκονιά κι ποιάς τὰ ξεμπερδεύει' ἢ κ. ἀμτβ. ἐμπλέκομαι, μεπερδεύομαι, πιάνομαι, σκαλώνω : ἐμπλέξα σ' ἓνα συρματοπλέγμα καὶ κσίστηκα' ἢ ὄμ. κ. τὸ παθ. : μπλέχτηκα σ' ἓνα φράχτη' 2) μτφ. ἐμπλέκω, ἐμβάλλω, παρασύρω, ἀναμειγνύω τινά εἰς ἐπιζημίαν ἢ κακὴν ὑπόθεσιν : δίδω καὶ τὸν μπλέξανε τὸν ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τῆ βρωμοδουλειά' ἢ τὸ ἀμτβ. ἐνεργ. κ. τὸ μέσ. ἐμπλέκομαι, παρασύρομαι, ἐπιπίτω : Κρυστ.Σκ. Ἀδ.2,348 καὶ ἡ Μαίρια μου μὲ ἔφερε στή μέση τους νά μπλέξω, Ζερβ.Αου.Σάτ.1,76 κι ἡμίθειο καὶ Κένταυροι μπλεγιμένοι μὲ θνητούς, -ἐμπλέχτηκε χωρὶς νά τὸ θέλῃ σ' αὐτὸν τὸ φῶνο, -ἐμπλέξα μὲ παρέα' ἢ φρ. ἐδῶ τὰ μπλέξαμε ἐδῶ τὰ χαλάσαμε, ἐδῶ τὰ σαουκρῆσομε' 3) ἀμτβ. συνάπθω ἐρωτικούς ἀσχέσις : ἔχει μπλέξει μὲ μιά ζωντοχόρα' ἢ ὄμ. κ. τὸ μέσ. : ἄσ' τον, ἔχει μπλεγιμένος' 4) ρηματ.π. μπλέξιμο, μπλεξιά.

μπλεξιά (ή) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπλέκα, μπλεξίμο : ἄ! αὐτὸ εἶναι κακὴ μπλεξιά.

μπλεξίμο (τό) δημ. ἐμπλοκή, μπλεξιά, μεπερδεύω : κακὸ μπλεξίμο ἡ παντρεία.

μπληγοῦρι (τό) δημ. σίτος χοντροκομμένος διὰ χειρομάλου' ἢ τὸ ἔξ αὐτοῦ διὰ βρασμοῦ παρασκευαζόμενον φαγητόν.

μπλιό ἐπίρρ. χροιν., μ.σν. κ. ἰδιωμ. κρητ. πλέων, πιά : Ἐρωτόκρ.196 μπλιό δὲν γνωρίζει τὸ καλό.

μπλόκ (τό) (ἀγγλ.) δημ. ἀκλ. δέσημ φυλλῶν χάρτιου εἰς σχῆμα βιβλίου ἐκόλωσ ἀποσημωμένων διὰ σημειώσεσις ἢ ἰχνογραφῆσεσις' 2) μτφ. σύνδεσμος, συνεταιρισμός, συμμαχία κρῶτῶν ἡ μεγάλων οἰκονομικῶν ὀργανισμῶν : τὸ μπλόκ Γαλλίας καὶ Μ. Συνενοήσεως - τῶν ἀλευροβιομηχανῶν.

μπλοκάρω (ἱταλ.) δημ. κ. μπλοκέρνω, ἀόρ. (ἐ)μπλοκάρω κ. (ἐ)μπλοκάρισα, παθ. παρακ. μτχ. μπλοκαρισμένος, κάμνω μπλόκο, ἀποκλείω τὴν διέξοδον, περικυκλώνω, πολιορκῶ : τοὺς μπλοκάρανε ἐν ᾧ συνεδριάζανε μυστικά καὶ δὲν τοὺς ξέφυγε κανεῖς, μπλοκάρανε τὸ στόλο - τὸ λύκο.

μπλόκος (τό) δημ. περικυκλώσις, ἀποκλεισμός.

μπλοῦ (ἀγγλ.) δημ. ἀκλ. ἐπιθ. κοιν. γέν. μπλῆ β.β.λ. : μπουῶ φορεσιά, - μπλοῦ μάτια.

μπλοῦζα (ή) (γαλλ.) δημ. γυναικίον ἐνδυμῶν καλύπτον τὸν κορμὸν μέχρι τῆς σφύσος, χιτῶνιον γυναικῶν' 2) ἐξωτερικός χιτῶν, ἐπενδυτὴς ἐργατῶν, μαθητῶν, ἱατρῶν, νοσοκόμων κτλ.

μπλοῦζι (τό) δημ. τὸ ζῶον μὲ β.β.λ. ὁ δασόβιος.

μπλόφος (ή) (ἀγγλ.) δημ. ἐπίδειξις ψευδοῦς ὑπεροχῆς πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ ὑποχώρησιν τοῦ ἀντιπάλου, ἰδ. ἐν χαρτοπαιγίῳ.

μπουά (ή) (γαλλ.) δημ. δ. τ. τοῦ μπουάσ β.β.λ.

μπουαζάρω δημ. δ. τ. τοῦ μπουαζάρω β.β.λ.

μπουαζά (τό) δημ. δ. τ. τοῦ μπουαζά β.β.λ.

μπουαλάκι (τό) δημ. ὑπόκορ. τοῦ μπόγος β.β.λ., ἰδ. ἐν φρ. πῆρε τὰ μπουαλάκια του κι ἔφυγε ἀνεχώρησεν πρὸς ἀνακομφῆσιν ντιος.

μπουάτσι (ή) δημ. δ. τ. τοῦ μπουατάσ β.β.λ.

μπουιά (ή) (τουρκ.) δημ. βαφῆ, χρώμα : ὁ τοῦ-χρῶς ἐχει πράσιν μπουιά' ἢ χρωστικὴ ὑλὴ οἰουόδητος εἶδους : μπουιά τὸ λαδιού, ἄ. λαδομπουιά (ἐκατόχρωμα), -μπουιά τῶν παουπιῶν ἰβερνίκι ὑποδημάτων' ἢ κ. μτφ. ἐν φρ. δὲν περῶ ἡ μπουιά σου παρήκομασε, ἀπόλωσε τὰ θέληγητρά σου ἡ ἀπεκατόφθη ἡ ἀναξίότης σου' 2) τὸ φυτὸν ροῦς β.β.λ. ὁ κόπιος.

μπόγιας (ό) (Ιταλ.) δημ. δήμιος: || κτ. επέκτ. άνθρωπος σκληροκάρδιος: 2) υπάλληλος έντεταλμένος να περισυλλέγη έκ τών όδών τούς άδεσπότες κύνες: || κτ. επέκτ. ύβριστ. κ. επί τινων άλλων καταδικωκτικών δημ.σ. υπαλλήλων.

μπογιατζής (ό) δημ., θηλ. -ού, έλαιοχρωματιστής ή ύδροχρωματιστής: || βωφεύς ύφασμάτων, νημάτων: || κ. παροιμ. τά μαυλά σου και μία λίρα και τού μπογιατζή ή ό κόπανος προς λέγοντας άσυνάρτησας και παραλογιζομένους.

μπογιατίζω (μπογιαό) δημ. χρωματίζω έπαλειφών, ιδ. δι' έλαιοχρώματος: **μπογιατίζω τά παράθυρα - τις πόρτες - τή σκάλα:** || έπί τών ύποδημάτων, έπαλειφω διά βερνικίου, σπιδβόων.

μπογιατίσμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού μπογιατίζω, ή διά χρώματος, ιδ. έλαιοχρώματος έπαλειφής: άπ' τού σπτί: λείπει μόνό τού **μπογιατίσμα** και τό **άσπρισμα:** || ή στίλβωσις τών ύποδημάτων: τά παπούτσια σου θέλουν **μπογιατίσμα.**

μπογιός (ό) (Ιταλ.) δημ. όεμα σχηματισθέν έκ περιτυλιγξώς έντός τεμαχίου ύφασματος ένδυμάτων, ιδ. έωαρωρούχων: 2) ναυτ. είδος Ιστιοφόρου μικρού βυθίσματος τής έποχής τού 1821.

μποδέμα (τό) δημ. έμποδών.

μποδίζω μ.ν. κ. δημ. καλύω, έμποδίζω: "Ερωτώκρ. 2,30 και να **μποδίσθ** τού κακό μέ φρόνεψη γυρεύγει: || παρεμποδίζω: α.ύτ. 5,1237 και μέ τή σκετινάσαν του τή λάφιν του **μποδίζω.**

μποδίσμα (τό) μ.ν. κ. δημ. κωλύσις, παρεμπόδισις, έμπόδιαμα: "Ερωτώκρ. 1,1065 **όδοχι** ήτοι **μποδίσματα** δέν πολέμψ μέ **δέκα**, α.ύτ. 2,109.

μποδέι (ό,ή) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. άκλ. ό ζών βίον άφρόνιδα και μη έχων ώριμμένους πόρους ζώης, ό άρσεσκόμενος, ό Ικανοποιούμενος μέ τήν τοιαύτην ζώην, ιδ. έπί καλλιτεχνών.

μποέμικος ή-όν νεώτ., δημ. μποέμικος-π-ο ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν μοέμο, ό του μοάε, ό Ιδαίον εις τόν μοέμο: **μποέμικη ζωή.**
μποεργάτης (ό) δημ. - είδος ναυτ. άτελούς βαρούλκου, μηχανημα ναυτ. ζόλινον δι' ου' έλκονται και άνυφοούνται βαρέα σώματα.

μπονάς (ό) δημ. ποτών έκ κέγχρου γλυκούποζιού γεύσεως συνηθίζόμενον π. Τούρκικα.

μπού, γεν. μπογιού (τό) (τουρκ.) δημ., όν. πληθ. -για τό ύφος, τό άνάστημα τού άνθρώπου: **μεγάλο μπού**, - τό παιδί ρίχνει **μπού** Ιαύξάνεται, άναπτύσσεται), - πρώτο **μπού** Ιπρωτών, μέγιστον άνάστημα: κ. φρ. δέ ντρέπεται τό **μπού** σου Ιπρ άνάστημα: σου, τήν ηλικίαν σου: || κτ. επέκτ. κ. επί δένδρων ή φυτών, ύφος: τί **μπού** έχει αύτρός ή **πλάτανος:** || τό μέσον ύφος τού άνδρικού άναστήματος λαμβανόμενον ως μόνας μετρήσεως: τό νερό έχει **δυό μπόνια βάθος:** 2) έκαστον τών όρθίων δοκιδών τών θυροφύλων ή παραθυροφύλων ή τού φατωμάτος αύτών.

μπολά (τό) (γαλλ.) δημ. άκλ. ήμισφαρικών κύπελλων πολλαπλής χρ.: 2) είδος ποτού έξ άναμειξεως κάμπασιτών μετ' άλλων λευκών οίνων, προσφερομένου έντός ήμισφαρικών κύπελλων.

μπολερού (τό) (Ισπαν.) δημ. βροχώς γυναικείος επενζύτης μετά ή άνευ χειρίδων άνοικτός κατά τό στήθος: 2) είδος πολύ μικρού στρωγγυλού γυναικείου πίκου, μέ άνεστραμμένον προς τά άνω τόν γυρον και μέ ένα ή δύο κροσσούς.

μπολαύω δημ. πολεύω, περιφέρωμαι, περιπλανώμαι, τριγυρίζω: **πού μπολεύεις τάς ώρες:**

μπολί (τό) δημ. θεραπευτικόν έμβόλιον βλλ., βόλινα: 2) έμβόλιον έγκεντρισμού, φύλλιασμα.

μπολίνα (ή) δημ. μίκτρον, προσόφθον, πεσόντα, πεακίρι: || κεκρόφαλος, φακιάδι, μαντήλα: 2) τό έπίπλοον βλλ. τών σφασζομένων ζώων.

μπολιάζω (μυλό) δημ., όθρ. (έ)μπολιάσα, ποθ. μπολιάζομαι, όθρ. (έ)μπολιάστικα, παθ. πασκ. μη. μπολιασμένος επί άνθρ., ένεργό δαμαλισμόν, δαμαλίζω: || επί δένδρων, έγκεντριζώ, φυλλάζω, έξευγενίζω δι' έγκεντρισμού: **μπολιάσεις τις άγριλίεις - μπολιάστηκε τό κλήμα:** 2) μτφ. μεταδίδω εις τινά νόσον μολυσματικήν: 3) ρηματ. π. μπολιάστω.

μπολιάσμα (τό) δημ. ή ένέργεια κ. τό άποτέλεσμα τού μπολιάζω βλλ., έμβολιασμός, δαμαλισμός: || επί δένδρων, έμβολίασμα, έγκεντρισμός, φυλλάσμα: 2) πάν έγκεντρισθέν δένδρον ηρών άναπτυχθή.

μπολίκα (μυλόκοικ) έπίρρ. δημ. άφθόνως: **μπολίκα μπολίκα** βίαν άφθόνως, άφθονώτατα. **μπολικιανός** δημ. κάμνω τ. να καταστή **μπολίκο**, άφθονον: || άμτφ. γίνομαι **πολίκο**, άφθονος, πληθαίνω.

μπολίκο-π-ο (τουρκ.) δημ., θηλ. κ. -ια ό άφθονος, ό πλοσίσις, ό δαφιλής: **μπολίκο φα**, - **μπολίκα λεφτά**, - **φέτος όλα τά πράματα** είναι **μπολίκα:** || ό εύρύχωρος, ό φαρδύς: τό **σακκάκι** είναι λίγο μακρύ και **μπολίκο**, - **τά παπούτσια** μου **ρχονται** **μπολίκα.**

μπολού (ή) (μπολεύω) δημ. επί γυν., ή μη άρεσκομένη υπό διαίτην έντός τής οικίας τής.

μπολσεβίκικός ή-όν νεώτ., δημ. μπολσεβίκικός ό όνίκων ή άναφερόμενος εις τόν μπολσεβίκον ή τόν μπολσεβίκισμόν, ό τών μπολσεβίκων ή τού μπολσεβίκισμού, ό σύμφωνος προς τάς θεωρίας και αντίληψεις των.

μπολσεβίκισμός (ό) νεώτ. κ. δημ. ή θεωρία και ή διδασκαλία τής πλειοψηφισάσης δικρας όριστεράς του Σοσιαδημοκρατικού κόμματος τής Ρωσίας, έν άντ. προς τόν μεσεβίκισμόν βλλ., τό πολιτικόν και κοινωνικόν σύστημα τών μπολσεβίκων βλλ., ά. κομμουνισμός.

μπολσεβίκος -α (ρωσ.) νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων εις τήν πλειοψηφούσαν μεριά του δικασθέντος άπό τού 1903 ρωαικού σοσιαδημοκρατικού κόμματος έν άντ. προς τόν μεσεβίκον βλλ.: || κτ. επέκτ. ό όπαδός τού μπολσεβίκισμού βλλ.: 2) συνεκτ. άνθρωπος ζωηράς, άπίθασου, έπαστασιατικής Ιδιοσυγκρασίας.

μπούμα (ή) (Ιταλ.) δημ. βόμβα βλλ., βολις κανονίου: έπασαν άρκετός **μπούμας:** 2) μτφ. έν φρ. σάν **πούμα** έπεσε άπροσδοκίτως συνέθι, ένεφανίσθη, έλέγχθ ή ήκούσθη π: 3) έκ μικροίσεως, άτομον, βλ. γυνή λίαν παχύσπικρος κ. μικρού άναστήματος: 4) είδος βαρελλού δι' ου' μεταφέρεται από τινος τόπου εις άλλον ό σίνος.

μπομπάρδα (ή) δημ. δ. προφ. τού βομβάρδω.

μπομπαρδίζω δημ. δ. προφ. τού βομβαρδίζω.

μπομπίρας (ό) δημ. είδος τ. χρυσοκανθάρου βλλ.: 2) μτφ. παιδίον ή νεανίας λεπτοκαμωμένως, άνήσυχρος, έξυμνος και θυροβάν.

μπομπότα (ή) δημ. τό έξ άραβόστον άρτας ή γλύκισμα.

μπομπόταλουρο (τό) δημ. άλευρον άραβοσίτου.

μπομπρέσσο (τό) (γαλλ.) δημ. ναυτ. ό πρόβολος Ιστός.

μπονμαός (ό) δημ. ά. τ. τού μπουνατός βλλ. δώρον επί τώ νεώ έτει.

μποννατός (ή) δημ. δ. τ. τού μπουνατός βλλ.

μποννατσάφω δημ. δ. τ. τού μπουνατσάφω βλλ. **μπον|ντζι** (τό) δημ. ναυτ. ή από τού σάλου τής θαλάσσης διατομής κλυδωνιζομένου πλοίου: || βίρα **μπόντζι** Ιπαροτυνητή άναφώησις προς συγχρωτισμόν τής καταβαλλομένης μιλικής δύναμειως εις τάς άνασπάσεις άγκύρας τού παλαιότερου ναυτικού.

μυνώρα (Ιταλ.) έπιρρ. δημ. κ. μυνώρα ένά-
 τι, λίαν πρωί: νά 'ρθης μυνώρα' κ. έν διηλί-
 κωρά: ήρθε μυνώρα μυνώρα νά μου ζήτηση
 δανεικά.

μυοξί (τό) (άγγλ.) δημ. άκλ. τό άθλητικόν άγώνι-
 σμα τής πυγμαχίας βλλ.

μυοξιά (ό) (τουρκ.) δημ. τετράγωνον ύφασμα
 προς περιτύλιξιν ή έπικάλυφιν δ. άντικειμένων: τύ-
 λιξε τά σ' ένα μυοξιά και δίνε του' 2) τεμά-
 χιον μάλλον ύφάσματος ύφαντού ή πλεκτού χρη-
 σιμοποιούμενον ώς έπινώπιον ύπό τών γυναικών,
 σάλι: 3) κοπήος κοπιόμενος κατά τό έν Τουρ-
 κία κρατόν σύστημα τό λεγόμενον φέτα.

μυορ (τό) (γαλλ.) δημ. άκλ. ή έξέχουσα περιφέ-
 ρεια του πλίου: καπέλλο μέ στενό - μέ πλατύ
 μυορ' 2) γεν. περίγραμμα.

μυόρα (ή) (Ιταλι.) δημ. αίφνιδιαστική και ρα-
 γδαία βροχή βραχείας διαρκείας: βί.Ζυην.63,23 τόν
 βρίσκει ή μυόρα στό γιάλο και ναύζει και νήν-
 χειται, Παλαμ.Ποράκ.47,8 και σκεπάζει τά πάν-
 τα . . . δόν τό γνάφι τής μυόρας τό γαλαξίο ού-
 ρανό, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 39,8 σάν έξέχειλα νερά στερ-
 νά από μυόρα' 2) σφοδρότατος άνεμος έκ-
 σπών άποτόμως εις τό 'Αδριατικόν πέλαγος.
 3) καταιγίς, θύελλα' 4) κ. μ.φ. έπί παντός αί-
 φνιδίου και βαρέος καιού: τόν τελευταίο καιρό
 πάρασα μυόρες και μπόρες!

μυροδάλα (ή) δημ. όν. ποικιλίας τινός του φυτού
 άμπελος βλλ. ή οινόφορος.

μυρόρεση (ή) (μυρωά) μ.σ. κ. δημ. τό δύνα-
 σθαι, τό να μωρηί τις να πράξη τι, δύναμις: 'Ερ-
 ωτότορ,6 του έρωτα ή μπόρεση και τσί φιλιάζ
 ή χάρη, αút.227,-δέν είναι τής μωρεσής μου, -
 δέν έχω μπόρεση να σ' βοηθώσω.

μυροσάμενος-η-ο (μυρωά) δημ. ό δύναμενος
 να γίνη, ό κατορθώσας, ίδ. τό ούδ.: δ.τραγ. άν
 ήταν μυροσάμενος ν' άνοίξη τήν καρδιά μου.

μυροτάς ή-θ (μυρωά) μ.σ. κ. δημ. ό δυνά-
 μενος να έπιτελεσθή, να γίνη ύπό τινος, όν δύνα-
 ται τις να κατορθώση, ό κατορθωτός, ό μωρε-
 σάμενος, ίδ. τό ούδ.: 'Ερωτότορ.2,225) άς ήτο
 μωροτάς, - άν σου ήταν μωροτάς, ήθελα να μου
 δανίσης κάτι' || μ.σ. ό έχων δύναμιν, ό κρα-
 τικός, ό ισχυρός: 'Ερωτότορ.4,868 γιατί κι οι
 δυό 'σα μωροται και βοσιλίο μεγάλοι.

μυροτίσα (ή) δημ. τό φυτόν πίτυς βλλ. ή μέ-
 λαντα.

μυροντάθα (ή) (Ιταλι.) δημ. ναυτ. έκάστη τών ύπό
 τούς αύτους πρόποδus διαδορών πλαιγοδρω-
 μόντος (ασιόφορου, ά. βόλτα' || κτ. έπέκτ. τό
 άριμα βλλ., τό ήλικος τής τιοατήs μεταξύ δύο
 έπαλληλων στρωφών τού πλοίου διαδορών 2) ό-
 μωροντία τών πυροβόλων μιάς πλευράs.

μυροντάλι(α) (τό) (Ιταλι.) δημ. πορνεϊόν.

μυροντόρα (ή) (Ιταλι.) δημ. παρυσή ύφά-
 σματος, ή φορέματος' || κόσμημα, γαρνίσιμα
 δι' ού κοσμεται ή παρυσή' 2) πυκή σειρά
 χθαμαλών φυτών ώς ταινία κατά τά άκρα ή τά
 διαχωρίσματα τών κήπων.

μυρόρα (ή) (Ιταλι.) δημ. δι.τ. του μπουόρα βλλ.
μυροτάδα (ή) δημ. άναστρόφι (ασιόφορου από
 άναστρόφης εις άναστρόφη).

μυρορέ-έω δημ.κ. μωραώ κ. ήμωρω, παρ.α. (ή)-
 μωροόσα κ. (έ)μωρορα, άόρ. (ή)μωρεσα κ.
 (έ)μωρεσα, δύναμις, έχω τήν άποιουμένην δύ-
 ναμιν να πράξω τι: δέν μωρεται να σηκώσης τό
 σο έλαφρό πράμα!' || έχω τήν ίκανότητα να
 πράξω τι: αυτόs μωρεται να κάνη τή νύχτα μέρα'
 || έχω τήν εχέριαν να πραγματοποιήσω τι: Λυ-
 ούμαι που δέν θά μωρεώ να 'ρθω στό γάμο
 σου' 2) μτ. αίτ. προσ. κατισχύω τίνος, τόν κά-
 νω καλά: μή τά βάζης μ' αυτόν, γιατί δέν τόν

μωρείς' || κ. μτ. αίτ. πράγμ.: άντέχω, σηκώνω
 τι, κάνω κάτι καλά: αυτό τήν πέτρα δέν τή μω-
 ρώ,- είναι γάρα και τέτιον λαστό δέν τόν
 μωρεί' || μτ. γενικ. προσ., ίσχύω, άσκόώ έπιρ-
 ροήν, έπίδρασιν, είσακούμαι πορά τινι: ό μόνος,
 που τού μωρεται τού ύπαυρου είμαι έγώ' || κ.
 μτ. αίτ. προσ.: ό μόνος, που τού μωρεί είναι ό
 άδελφός του' 3) μτ. τελικ. προτ. άνέχομαι, ύπο-
 φέρω, ίδ. ώς άρνήτ. μτ. τού δέν: να δύναι, σού λέω,
 δέν μωροτά τούς Τούρκους να δολεύω' || κ.
 μτ. αίτ. πράγμ.: δέν τήν μωρωά μέ τέτιοα προσ-
 βολή' 4) φρ. δέν μωρω δέν έχω άρτίος τās
 δυνάμεις μου, είμαι άσθενής, άρρωστος: δ.τραγ.
 δέν μωρω, μάννα μ', δέν μωρω, στετλε να φέ-
 ρης τό γιατρό' 5) έρωτηματικώς κτ. τρόπον
 εύγενείας ή λεπτότητας έπί αίτησως άδείας
 πρός τι: μωρωά να φύγω; [είμαι έλεύθερος να
 φύγω]' 6) όμ. ώς άπόρρ. είναι ένδεχόμενον,
 πιθανόν, δυνατόν, ένδέχεται, συνήθ. άκολουθού-
 σης τελικής προτάσως: Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.30
 [έκδ. Δικαιοί μωρεται να τούς σηκώσους πρωί'
 || σπαν. κ. άπολύτως, ίδ. έν άπάντησσι: τί λές,
 θά φύγης αύριο; - μωρεί' όμ. γ' προσ., ένίστε
 ειρωνικώς, ένδέχεται.

μυόσικα (μυόσικος) έπιρρ. δημ. φαθυρώs, σα-
 θρώs, κοφφός, χαλαρώs.

μυοσικάδα (ή) (μυόσικος) δημ. κ. μωσικά ή
 ίδιότηs του μωόσικο βλλ., έλλειψίς στοθερότητας'
 || μ.φ. άπερίσκεπτος λόγος ή πράξις, εύπιστία,
 έλαφρότης, κουφοτής, έπιπολαϊότηs.

μωσ(η)κάρω (μυόσικος) δημ., άόρ. (έ)μωσ(η)κά-
 ρισα, καθ. παρ.α. μτχ. μωσ(η)καρισμένος, καθι-
 στώ τι μωόσικο, κάνωμ τι να γίνη μωόσικο, χαλα-
 ρώ, ξετενώτω, ξεφίλγω: μωσικάρισα λίγο τό
 σκονί' || άμτφ. χαλαρούμαι, παύω να είμαι
 τεταμένος ή στερωός συνηρησμένος: οι βίβες
 είναι μωσικορισμένες.

μωσικά (ή) (μυόσικος) δημ. ή μωσικάδα βλλ.

μωόσικος-η-ο (τουρκ.) δημ., θηλ. κ. -ια ό μη
 στερωός συνηρησμένος, ό έπισφαλής, ό μη στε-
 ρεός: ό τοίχος είναι μωόσικος και θά πέση,
 - μωόσικα χάρματα' || μη τεταμένος, χαλαρός:
 τό σκονί είναι μωόσικο' 2) μ.φ. έπί άνθρ., ό
 έπιπόλαιος, ό εις όν δέν δύναται τίς να έχη έπι-
 στοσύνη, ό μη σοβαρός, ό έλαφρόνους: μω-
 σικός άνθρωπος, - μωόσικη γυνάικα, - μωό-
 σικά λογία, - μωόσικα κουθέντα, - μωόσικες δουλειές
 [έργασια άμελήτητα και έπιζήμια]' 3) τό ού' ο.
 κτ. πληθ. μωόσικα ώs ούs. τά έκστέρωθεν του
 ύπαγοστρίου πλάγια μαλακά μέρη τής κοιλίας,
 λαπαρά, κενών, λαγάρα.

μωοστάνι (τό) (τουρκ.) δημ. άγρός έν φ' καλλιερ-
 γούνται πέπενος ή ύδροπένονες: Καρκβ.Ζητ.40
 μήπως ή βροχή τού χάλσση τά μωοστάνια'
 || κτ. έπέκτ. ό λαχανόκηπος.

μωοσταντζής (ό) (μωοστάνι) δημ. ό καλλιερ-
 γής μωοστανίου βλλ.

μωοτζάρω (μωότζι) δημ. μωοτζάρω βλλ.

μωοτζή (μωότζι) δημ. ναυτ. κ. μωοτζάρω έπί
 πλοίου, διατοχώ βλλ. ύπό τήν έπίδρασιν κλύδωνος.

μωότης (ό) δημ. κ. μωότι (τό) μικρόν δοχείον ύ-
 δατος ή άλλου ύγρου, κανάτα, μ.σ. έμψότηs.

μωοτ(ι)λί(α)κι (τό) δημ. ύποκορ. του μωοτ(ι)λια
 βλλ., μικρά μωοτ(ι)λια, μωουκαδάκι.

μωοτ(ι)λία (ή) (Ιταλι.) δημ. ύάκινον δοχείον μέ
 στεγνόν λαμβόν δι' ύγρo, φίαλη, μωουκάδα: μέ
 μωοτ(ι)λια μαυροδάφνη, - μωοτ(ι)λια μέ λάδι.

μωοτ(ι)λιάρισμα (τό) (μωοτ(ι)λιάρω) δημ. ή έ-
 νέργεια και τό άποτέλεσμα του μωοτ(ι)λιάρω, έμ-
 φιάλωσιs: μωοτ(ι)λιάρισμα του κρασιού.

μωοτ(ι)λιαρισμένος-η-ο δημ. μτχ. καθ. παρ.α.
 του μωοτ(ι)λιάρω βλλ.

μποτιλ(λ)ιάρω (μποτιλ(λ)ια) δημ., άόρ. (έ)μποτιλ(λ)ιάρισα, παθ. παρακ. μηχ. μποτιλ(λ)ιαρισμένος, μεταγίγλις εις φιάλας ύγρον, ιδ. οίνον ή ζύθον, έθωλ ύγρον έντός φιαλών και σφραγίζω ταύτας, έμφιαλώ : κρασί μποτιλλιαρισμένο (οίνος έμφιαλωμένος)· 2) μπφ. άποκλείω πλοία έντός λιμένος δι' άποφράξεως του στομιού αυτού.

μποτόπουλον (τό) μον. μικρός μπότης βλλ. : Γρόδρ.Ι.Ι65 **άλλά και τό μποτόπουλον νά γέμιζα** κρασίτζιν.

μπότσα (ή) (ένετ.) δημ. μέτρον χωρητικότητας ύγρον Ισδοιναμούν πρός δύο μετρικάς δκάδας, έν χρ. έν Έλλάδι δια τήν μέτρησην του γλεύκου.

μποτάρισμα (τό) δημ. ναυτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μποταρώ βλλ., έχμαζω βλλ., τό δέσιμο μέ μπότσο.

μποτόσρω (μπότσος) δημ. ναυτ., άόρ. (έ)μπότσα κ. -ισα, παθ. παρακ. μηχ. μποτσαρισμένος, δένω δια μπότσου, έχμαζώ βλλ.

μποτσάλο (τό) δημ. ναυτ. ύποκορ. του μπότσος, έχμάτιον βλλ.

μπότσος (ή) δημ. ναυτ. δεσμός έξ άλύσου ή σχοιního, έχμα βλλ.

μπότ(τ)α (ή) (Ιταλ.) δημ. ύψηλόν ύπόδημα γυναικειόν ή άνδρικόν, ιδ. τό στρατιωτικόν : γυναικείτες στρατιωτικές μπότ(τ)ες.

μποτ(τ)ίλι (τό) (μπότ(τ)ι) δημ. είδος ύπόδηματος, χαμηλή μπότα καλύπτουσα τους άστραγάλους.

μπόττινος διάπλασις (ή) νεώτ. κ. μπόττινος περίδος βόττινος βλλ. διάπλασις.

μπούας (τό) δημ. άνθρωπος βλάξ, δύσουος.

μπούαξ (τό) (Γαλλ.) δημ. αυτοτελές γυναικειόν στενόμακρον περιλαίμιον έκ γουναρικού ή πτερών.

μπουγάδα (ή) (ένετ.) δημ. πλάσις ειδών ρουχιμού δια θερμού ύδατος, σάπνου και στατικής κοιλίας : σήμερα έλαχε μεζουγάδα, - θά βάλω - έδανα μπουγάδα.

μπουγαδιάζω (μπουγάδα) δημ., άόρ. (έ)μπουγάδιασα, παρακ. παθ. μηχ. μπουγαδιασμένος, πίνω άσπρόρροχα και τοποθετώ ταύτα έντός ειδικού κοφίνου, ή κιβωτίου, ίνα περιχυθούν δια στατικής κοιλίας, μέ άλισίβαν· || κ. άμψθ. κάνω μπουγάδα.

μπουγάδιασμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του μπουγαδιάζω βλλ.

μπου(γ)αζάρω (μπουγάζι) δημ. ναυτ. εισπλήξ έντός διαύλου, σέ μπουγάζι βλλ. και δη μετά πάσης δυνατής ταχύτητος.

μπου(γ)αζί (τό) (τουρκ.) δημ. διαύλος, στενή θαλασσία δίοδος, μικρός πορθμός : Παλαμ. Παράκ.Ι05,20 **έκει που ή μπόρα, έκει που ή ξέρα λυσομανάεν στα μπουγάζια**, - τό μπουγάζι τής Πόλης - τής Έγρηπος (ό πορθμός του Βοσπορού, του Εύριπου)· 2) στενή δίοδος, στενή διάθεσις μεταξύ όρέων ή ύψωμάτων, ά. δερβένι· 3) ρεύμα άέρου, σχηματιζόμενον έκ των τοούτων διαμορφώσεων του εδάφους : **κατεβάξεις δυνατό μπουγάζι**.

μπου(γ)αρίνι (τό) δημ. τό άνθος τής μπουγαρινίας βλλ.

μπου(γ)αρινιά (ή) δημ. τό φυτόν Ισμοος βλλ. ό άραβικόξ.

μπούγ(α)τσα (ή) (Ιταλ.) είδος τι γλυκίσματος τής Άνατολής, πλοκούξ έκ φύλλων ζύμης μετά γεμισματος έκ κρέμας ή τυρού.

μπούγιω (τό) δημ. μέγας όγκος : μόνο μπούγια που κάνει και πιάνει τάσον τόπο· || μπφ. μεγάλη, υπερβολική και παρ'έξιν έντύπωσις : **δάν ήταν πολλοί, άλλα μέ τίς φωνές κάνανε μπούγια**.

μπουγιουρντί (τό) (τουρκ.) δημ. δυσάρεστον έπιγραφον οισαδήςποτε άρχής, οσον άπολύσεως, πονήξ : του 'δωαν τό μπουγιουρντί'· 2) επίτιμησις, κατσάδα.

μπούζι (τό) (τουρκ.) δημ. πάγοξ· || κ. πρόξ καρσκτηρισμόν φυκρών άντικείμενων, ό φυκρός ώξ ό πάγοξ, ό λιν φυχρός, ό παγωμένος : τό νερό είναι μπούζι· || κ. μπφ. άνοστοξ, σαχλόξ : **έλεγε κάτι άστεία μπούζι**· 2) βοταν. τό φυτόν μεσημβριάνθεμον βλλ. τό κρυστάλλινον.

μπούζι (τό) (Γαλλ.) δημ. άκλ. ήλεκτροξ άναφλεκτήρ των μηχανών έσωτερικήξ καύσεως, αυτοκινήτων κτ., ά. σπινθηριστής.

μπουζουκάκι (τό) δημ. ύποκορ. του μπουζούκι βλλ. : λ.τραγ. **θά σου παίξω μπουζουκάκι**.

μπουζούκι (τό) (τουρκ.) δημ. έγχορδον μουσικόν λαϊκόν όργανον τής οικου. των λαούτων.

μπουζουκοκέφαλοξ (τό) (μπουζούκι, κεφάλι) δημ. ό έχων κεφαλήν όγκώδη ώξ τό ήχείον μπουζουκιού· 2) μπφ. ό εύήθοξ, ό μωρόξ.

μποζούνας (τό) (Ιδιωμ. κρητ. ό ποδών του άσκού, ό κλειστόξ άνω πούξ του άκαού και ό λαίμοξ του δέρματος.

μπούκα (ή) (Ιταλ.) δημ. σήραγγξ, ύπόνομοξ : **άνοίξανε μπούκα στο ηγγάδι**, - δούλεκε στις μπούκες του Λαυρείου· 2) όπή, στόμιον ιδ. πυροδόλου, ύπόνομοξ, λιμένος : φρ. **τόν έχει στη μπούκα του τουφεκιού** (τόν καταδιώκει άπνηξ), **είναι έχθρικότατα κτ. αυτού διαθεθειμένοξ**· || κ. επί άνθρ., **τό μέγα και δύσμορφον στόμα : άνοιξ' τή μπούκα σου και πάρ**· τό γιατρικό.

μπο(υ)καδούρα (ή) δημ. ναυτ. έγκολπίξ βλλ., άνεμοξ πνέων εις τό στόμα των κώλων μέ κατευθύνσην πρόξ τόν μυχόν.

μπουκάλα (ή) δημ. μεγέθ. του μπουκάλι βλλ., εδ-μεγέθξς φιάλη, μεγάλη μποτιλία, μεγάλο μπουκάλι.

μπουκαλάκι (τό) δημ. ύποκορ. του μπουκάλι, φιαλίδιον, μποτιλάκι.

μπουκάλι (τό) (Ιταλ.) ύάλινον δοχείον μετά στενού λαίμου πρόξ ύποδοχόν ύγρον, ιδ. ποτών, φιάλη, μποτιλία : **ένα μπουκάλι κονιάκι**, - **μπουκάλι πεντακοσάρικο** - χιλιάρικο (χωρητικότηοξ πεντακοσίων - χιλιάρων δραμίων).

μπουκαλίρισμα (τό) δημ. έμφιάλωσις, μποτιλίρισμα βλλ.

μπουκαπότρα (ή) (Ιταλ.) δημ. καταπακτή, ά. κλοβανή· 2) είδ. ιδ. επί πλοίων, καθέκτηξ βλλ.

μπουκάρω (μπούκα) δημ. κ. μπουκέρνω, άόρ. (έ)μπούκα κ. -ισα, επί πλοίου, εισπλήξ άμφίγειον πρόξ διάπλουν αυτού : **άβριο θά μπουκάρουμε στο Μπουνιάτσιο**· 2) επί Ιστίων, δέχομαι τόν άνεμον, φουσκάω : **μπουκάρουν τά πανιά**· 3) εισορμώ δια στενήξ δίοδου, ιδ. επί ρειστών, εισερώ άφθώνωξ και όρμητικώξ : **μπουκάρανε τά νερά από τήν πόρτα και γίνικε θάλασσα**· || κ. επί έμφύλων, εισβάλλω, εισορμώ αιφνιδιαξ : **μπουκάρανε τά σκυλλία μέσα**, - **μπουκάριασαν οι πολιτάνοι και τους βούτφξαν**.

μπουάεττο (τό) (Γαλλ.) δημ. άνθοδέσμη : **ένα μπουάεττο** **γαρούφαλλα** - τριαντάφυλλα.

μπουκιά (ή) δημ. δ. τ. του μπουκιά βλλ.

μπουκιά (ή) δημ. βλωμός βλλ., τεμάχιον άρτου ή άλληξ στερεάξ τροφήξ όσου δύναται τις να μασηθ ή έφαπαξ, χαφιά : φρ. **δέν έφαγα σήμερα μπουκιά φωμί** (δέν έφαγα καθόλου άρτον), - **σήμερα είμαι μέ δυό μπουκίες** (μέ έλαχίστην τροφήν)· || κ. μπφ. επί γυναικόξ λιν εύειδιόξ και θερμοξ έν φρ. **αυτή είναι μπουκιά και συχωρία!**· || κ. επί άνθρ. άσημάτου δύναμειξ ή αξίαξ : **μία μπουκιά άνθρωποξ είσαι, τί φαντάξσαι!**

μπούκαλα (ή) (Ιταλ.) δημ. βόστροχοξ βλλ., μέρος τής κόμηξ συνεστραμμένοξ έλικοειδόξ : **πρώτα έκανε τά μαλλιά τής μπούκαλεξ**.

μπουκοτάζ (τό) (άγγλ.) δημ. άκλ. ό άποκλεισμός προσώπου ή ομάδοξ από πάσης έμπορι-

κής ή κοινωνικής σχέσεως, ιδ. πρὸς ἐξαναγκασμὸν αὐτοῦ εἰς ἐκτέλεσην πράξεώς τινος ἢ εἰς ἀλλαγὴν στάσεως ἢ τακτικῆς.

μπουκτάρισμα (τὸ) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπουκτάρω βλ.λ.

μπουκτάρω [μπουκτάρ(ε)] δημ. ἐνεργῶ μπουκτοῦν βλ.λ. κατὰ τινος, ἀποκλείω τινὰ ἀπὸ πάσης ἐπικοινωνίας, ιδ. ἐμπορικῆς.

μπουκουνί (τὸ) δημ. ἄ. μπουκουιά βλ.λ. : δώσέ μου ἕνα μπουκουίνι τυρί! || κ. μτφ. ἐπὶ μικροσκοπικοῦ ἢ μικρᾶς ἡλικίας ἀνθρώπου : ἕνα μπουκουίνι ἀνθρώπος καὶ θέλει ἐρωμένη!

μπουκουιά (ἡ) δημ. βλωμός, μπουκιά βλ.λ. || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων : μιὰ μπουκουιά ἀνθρώπος καὶ νὰ σοῦ κάνη τὸ νταή.

μπουκῶμα (τὸ) [μπουκῶν] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπουκῶν βλ.λ., ὑπερβολικὴ πλήρωσις τοῦ στόματος διὰ τροφῆς. 2) μτφ. δεκασιμῶ, δωροδοκία.

μπουκῶν [μπούκα] μον. κ. δημ., ἀόρ. [ἐμπουκῶσα μέσ. κ. παθ. μπουκῶνομαι, ἀόρ. [ἐμπουκῶσκα, παρακ. μτχ. μπουκῶμενος, -θῆτω εἰς τὸ στόμην, εἰς τὴν μπουκῶν τινὸς ἐμποδίδιόν τι, φράσασ. ιδ. ὡς ἀντθ. : μπουκῶνε ἢ μχχανή, - μπουκῶσαν τὰ κάρβουνα καὶ ἐσθίσει ἠ φωτιά. 2) πληρῶς τροφῆς τὸ στόμα τινός, θῆτω εἰς τὸ στόμα ὑπερβολικῶς ποσὸν τροφῆς πρὸς μάσησιν : μὴ μπουκῶνε τὸ παιδί, γιατί θά πνιγῆ, - εἶναι μπουκῶμενος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. 3) μτφ. παρέχω εἰς τινὰ δῶρα, ιδ. χρήματα ἵνα μὴ μαρτυρήσῃ κατ' ἐμοῦ, γεν. δεκάκι, δωροδοκῶ, ἵνα ἐπιτύχῃ ἀθέμιτον ἀγαθόν : πῆρε τὴ σύμβαση ἀφ' οὗ μπουκῶσε πολλοὺς, - τὸν μπουκῶσαν καὶ δὲν ἤρε μάρτυρας.

μπουκατός - ἡ-ὸ μον. κ. δημ. μὲ γεμάτον τὸ στόμα, μπουκαμένος : Ἐρωτῶν.5,1331 τὴν μπουκατιὴ καὶ τὴν τραυλὴ καὶ τὴν τσίδηρον ἀφήνει.

μπουλαμάς [οἱ] δημ. δ.τ. τοῦ μπουλαμάς βλ.λ.

μπουλαμάς [οἱ] δημ. ναυτ. τὸ διάφραγμα βλ.λ.

μπουλαμπερή [ἡ] [ιταλ.] δημ. κ. πούλδερη κ. μπουλδερη πυρίτις. 2) τέφρα, κόκκις : Καρικῶ. Ζητ.155 στάχτη, πούλμπερη θά γέννης ἐσὺ καὶ τὸ κουφάρι σου!

μπουλονάρω [μπουλόνη] δημ. στερεῶ, συναρμῶζω διὰ βλήτρων τριβέα μηχανῆς, πυρίην φάρον, ἐπὶ τῆς ἐκ σιροκοκινώματος βράσεώς του.

μπουλόνη (τὸ) [γαλλ.] δημ. βλητὸν βλ.λ.3) || γεν. πᾶν κυλινδρικὸν μεταλλικὸν στέλεχος ἐν χρ. πρὸς σύνδεσιν τῶν μερῶν μεταλλίνης ἢ ἐυλίνης κατασκευῆς.

μπουλοῦκι (τὸ) [τουρκ.] μον. κ. δημ. ἀσύντακτον πλῆθος ἀνθρώπων, στίφος. 2) ἐπὶ τουρκοκρατίας μικρὸν στρατιωτικὸν σῶμα, ιδ. ἐξ ἀτάκτων.

μπουλοῦκπασση [οἱ] [μπουλοῦκι] δημ. μπουλουκτῆς βλ.λ. : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.67,4 ὦρα καλῆ, μπουλοῦκπασση.

μπουλοῦκπῆς [οἱ] [μπουλοῦκι] δημ. κ. μπουλουῆς κ. μπουλοῦκπασση ὁ διοικῶν, ὁ διαιοικητὴς μπουλοῦκιοῦ, πολεμικῆς μονάδος.

μπουλοῦκος [οἱ] δημ. εὐτραφῆς, παχουλός, χονδρός, ιδ. ἐπὶ κυναρίων || κτ. ἐπέκτ. παικτ. ἢ θωπευτ. κ. ιδ. ἐπὶ εὐτραφῶν, ιδ. κατὰ τὸ πρόσωπον, ἀνθρώπων.

μπουμῆ (ἡ) δημ. ναυτ. τὸ τσίδηρον ἐπίδρομος βλ.λ. || κτ. πλῆθ. μπουμῆς τὰ ἡμιόλια καὶ ὁ ἐπίδρομος οὐοῦ.

μπουμπᾶρι (τὸ) δημ. τὸ παχὺ ἔντερον || ἔδεσσο παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ παχέως ἐντέρου πληρημένου σπλάγχθων ζῶων, ιδ. πνευμόνος. 2) κυλινδρικὸν κατασκευασμὸν εἰς σχῆμα ἡμισελήνου ἐκ τριχῶν, δι' οὗ ἀ γυναικῆς πλαιότερον ἠδῶσαν τεχνικῶς τὸν ὄγκον τῆς κόμης τῶν.

μπουμπουκι (τὸ) δημ. ἄνθος, οὐ ἢ στεφανῶν εἶναι ἀκόμη συνειτυμμένη, τὸ ἄνθος προτοῦ ἀνοίξῃ, κάλυξ, ιδ. τοῦ ρόδου, γονιζέας : Βίζιην.89,19 καὶ πρὶν ἔδῃ ἀπ' τὸ μπουμπουκι εἶν' ἡ κόρ' ἐρωτευμένη. 2) ὁ φθαλμὸς φωτοῦ, ἄ. μάτι.

μπουμπουκιάζω [μπουμπουκί] δημ. ἀναδίδω μπουμπουκία, ἐκφύω κάλυκας, ἀνοθοφορῶ : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ. Κλέφτικα τραγοῦδια 62,4 νὰ μπουμπουκιάσῃ τὸ κλαρί, ν' ἀνοίξῃ τὸ ροδάμι.

μπουμπουκιάσμα [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μπουμπουκιάζω, τὸ ἀναδίδειν, τὸ ἐκφύειν ἢ ἀποκτᾶν κάλυκας, μπουμπουκία.

μπουμπουνητὸ [τὸ] δημ.κ. μπουμπουκίωμα βροντῆ ἐκ κεραυνοῦ ἢ ἀστραπῆς. || πολλὰ συνεγεῖς βρονταί : ἡ βροχὴ ἄρχισε ὕστερ' ἀπὸ ἄγριο μπουμπουνητὸ.

μπουμπουνίζα [οἱ] δημ. ἀπρόσ. ρ. βροντᾶ.

μπουμπουνητὰ [τὸ] δημ. μπουμπουνητὸ βλ.λ. **μπουμπουρας** [οἱ] δημ. τὸ ἐντονον βόμβος βλ.λ. ὁ μελανός.

μπου(ι)ναμάς [οἱ] δημ. ἄ. μποναμάς βλ.λ.

μπου(ι)νᾶστα (ἡ) [ιταλ.] δημ. νημεῖα, εὐδία, γαλήνη, ιδ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : σήμερα εἶναι μπουνᾶστα, λάδι ἢ θάλασσα.

μπου(ι)νατζάρκι [μπονᾶστα] δημ. ἀπρόσ. ρ., ἀόρ. μπου(ι)νατσᾶριε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, γίνεταὶ γαληνία, ἡσυχάζει, γαληνεύει.

μπουῖνα (ἡ) [ιταλ.] δημ. ναυτ. ἡ κάτω γωνία τοῦ ἱστίου, ποδῶν βλ.λ. : τὰ μπουῖνιε ! [κλέουσα κατὰ τὰς ἀναστροφάς.

μπουῖνα (τὰ) δημ. ναυτ. οἱ εὐδίσαιοι βλ.λ. || φρ. καρδίη φορτωμένη ὡς τὰ μπουῖνα πλοίων ἐπικινδύνως φορτωμένων. κ. μτφ. : γεμάτος - χορτάτος ὡς στὰ μπουῖνα μέτρι χειλέων, μέχρι τοῦ τελευταίου δυνατοῦ ὅριου.

μπουῖνα (ἡ) [ιταλ.] δημ. πυγμῆ, γρόνθος : κάντε τὰ χέρια σας μπουῖνε. || γρόνθος κατὰ τινος - καταφερόμενος, κτύπημα διὰ γρόνθου, γροθιά : ἔφαγε μιὰ μπουῖνα στὰ μούτρα.

μπουνταλάς [οἱ] [τουρκ.] δημ. θηλ. -οῦ ἀνόητος, βλάξ, εὐήθης, μαρῶς, ἀδέξιος.

μπουνταλωσῆν [ἡ] [μπονταλάς] δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μπουνταλά βλ.λ., διασητικῆ νωθρότης, ὑπερβολικὴ εὐθήεια, πλήρης ἀδεξιότης.

μπουντροῦμι [τὸ] [τουρκ.] δημ. σκοτεινὸν ὕγρον καὶ ἄθλιον ὑπόγειον διαμέρισμα, ιδ. φυλακῆς.

μπουρατζέρης [οἱ] δημ. κ. μπρατζέρης ὁ ἀδελφοποιητὸς βλ.λ.

μπουρδα [ἡ] δημ. φλυαρία, ἀνοησία, ἀνησιτολογία, καυχησιτολογία : δὲν παρατᾶς τίς μπουρδες καὶ νὰ μιλήσῃς θετικὰ καὶ σταράτα;

μπουρῆθος [οἱ] δημ. ναυτ. τοίχος, τοίχωμα πλοίου.

μπουραῖκι [τὸ] [τουρκ.] δημ. εἰδὸς τῆ γαυκίσματος, πλακοῦς ἐκ φύλλων ζύμης μετὰ γερμιατοῦ ἐκ κρέμας. || εἰδὸς τῆ φαγητοῦ ἐκ φύλλων ζύμης καὶ τυροῦ ἢ κρέατος καὶ χόρτων.

μπουρζουαζία [ἡ] [γαλλ.] δημ. ἡ ἀστικὴ τάξις, ἡ κοινωνικὴ τάξις ἢ τασσομένη μεταξὺ τῶν ἐγενῶν καὶ τῶν ἐργατῶν.

μπουρζουαδικός - ἡ-ὄν νεώτ., δημ. μπουρζουαδικός-η-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μπουρζουαζίαν ἢ τὸν μπουρζουάν βλ.λ., ὁ ἀστικός.

μπουρζουάς [οἱ] [γαλλ.] δημ. ὁ ζνίκων εἰς τὴν ἀστικὴν τάξιν, ὁ ἀστικός.

μπουρι (τὸ) δημ. κανοσῶλην. 2) μπουρίνη βλ.λ.

μπουρίνα [ἡ] δημ. ναυτ. πλαγίστηρ βλ.λ. : φράμεινίω τὰκα μπουρίνα ἢ ἀρμεινίω στὴ μπουρίνα [πλῆθ. τὴν ἐγγυατῆν ἱστιοδρομίαν].

μπουρινάρω [μπουρίνη] δημ. ναυτ. ἔλκω τοῦς πλαγίστηρας ἰσχυρῶς, ἵνα πλεύσω ἐγγύτατα. 2) ἀπρόσ. μπουρινάριε [μπουρίνη] ἐπὶ καιροῦ, ἐπέρχεται κακοκαιρία προμηνύουσα λαίλαπα.

μπουρίνι (τό) δημ. κ. μπουρί λοχράμ, αφινίδιος και άπότομος πνοή ανέμου συνοδευόμενη συχνότατα υπό καταγιζόντος θμβρου, όστραπών, βροντών και κεραυνών, αφινίδιος θύελλα, καίλαψ' 2) μτφ. άργή, θυμός, νεύρα : φρ. τόν πιάσανε τά μπουρίνια του ή τά μπουριά του (έβθμωσαν, άργύλαθη, ένευρίαση).

μπουρκός (ό) [βουρτζ] μσν. φρούριον, κάστρο : Χρον.Μορ.1687 με πόλεμον έσέθησαν στόν μπουρκον.

μπουρλωτιέρης (ό) δημ. ό διευθύνων μπουρλωτό βλλ., πυρπολητής' 2) γεν. άνθρωπος ριφωκίνδους, ιδ. ό χαρτοπαίζων ζωηρώς, ό παιζών όλα γιά όλα.

μπουρλωτό (τό) δημ. πλοϊον πυρπολικόν.

μπουρμάς (ό) ίδιωμ. κρητ. ύβριστ. χαρακτηρισμός υπό τών Τουρκών έν Κρήτη τών πρώτων Χριστιάνων έξωμοτών, διότι έφερον έστριμμένους τούς μύστακας παρά τήν τουρκικην συνήθειαν' 2) μεταν. δειλιάς, φοθητισιάρης.

μπουρμπουλάς (ό) δημ. τό έντομον κάνθαρος βλλ. ό Ιερός' 2) τό κόχλασμα, ό βρασμός, τό βράσιμο : παροιμ. ένα λεφτό στό μπουρμπουλά και δύο στην απολάδια Ιερών. επί λιτοδιαίων έν εκ πενιας.

μπουρμπουλήθρα (ή) δημ. φυσαλις σχηματισμένη εις τήν επιφάνειαν ύδατος, πομφόλυξ : φρ. δέν ηάς να κάνης μπουρμπουλήθρες ίδέν ηάς να πνιγής' 2) μτφ. κτ. πλθθ. λόγιοι κενoi, άλαζονεύματα, άερολογήματα, φληναφήματα.

μπουρνά(λ)α (ή) δημ. ό καρπός τής μπουρνελιδος βλλ.

μπουρνά(λ)ιά (ή) δημ. τό φυτόν προύμνη βλλ. ή κοινή.

μπουρνόζι (τό) [τουρκ.] δημ. γλαυός αραδική εκ τετραγώνου ύφάσματος με τρεις όπάς, δύο δια τάς χείρας και μίαν δια τήν κεφαλήν' 2) λουτρικός ποδήρης επενδύτης εκ γνσφαλώδους βαμβάκερου.

μπουρού (ή) [τουρκ.] δημ. σάλπιγξ' 2) ναυτ. όν. του βουκίνου βλλ.' 3) σειρήν έργοστασιου.

μπουρούζανης (ό) [μπουρού] δημ. σαλπικητής του τουρκικού στρατού, ά. μοραζάνης.

μπ(ό)ρσα (ή) [ιταλ.] δημ. τό χρηματοφυλάκιον' 2) τό χρηματιστήριον.

μπουρτζι (ό) [μπουρτζι] δημ. ό διοικων μπουρτζι.

μπουρτζι (τό) [τουρκ.] δημ. έπάκτιον πυροβολειον ή φρούριον επιστήφον νησίδα και προαστειον τήν εισοδον λιμένος.

μπουρτζόθλαχος (ό) δημ. ό ποιμήν τό ήπαγγελαμ' || ό άγροικος τούς τρόπους και τό ήθος.

μπουρθ άω δημ. επί τών βρασμένων ζώνων, ιδ. επί βοών, κτυπώ δια τών κεράτων, κερατζώ, κυρίσω : πρόσζεε μη σε μπουρθση τό βάδι.

μπουσουλα έπίρρ. δημ. επί τών βρεφών, με χείρας και με πόδας, τετραποδητή, μπουσουλώντας : έλα μπουσουλα μπουσουλα.

μπουσουλάς (ό) [ιταλ.] ναυτική πυξής || μτφ. έν φρ. πάω με τόν μπουσουλα [προβαίνω λελογισμένως, ένεργώ μετά σωφροσύνης], - χάνω τόν μπουσουλα [περιπίπτω εις πλήρη αύγχυση].

μπουσουλάω δημ. κ. μπουσουλιζώ επί τών νηλιών, μετακινούμαι τετραποδητή, με χείρας και με πόδας : άρχισε και μπουσουλάει τό παιδί, - μπουσουλώντας. [μπουσουλα βλλ., τετραποδητή].

μπουστός (ό) [ιταλ.] δημ. τό άπό τής άσφύδος μέχρι τής κεφαλής τμήμα του σώματος, κορμός' 2) προτομή αγάλματος' 3) είδος γυναικείου ένδύματος περιβάλλοντος τόν κορμόν σφικτά.

μπουτάκι (τό) δημ. ύποκορ. του μπουτί βλλ.

μπουταφόρα (ή) δημ. έκάτερος τών δίκλων του λευθούχου.

μπουτί (τό) [τουρκ.] δημ. μπρος : του 'δωκεριά μαγαίρια στό μπουτί, - μπουτί στό φούρνο.

μπουθφός (ό) δημ. τό πτηνόν βύας βλλ. ό μέγας : παροιμ. σάν του μπουθφου τό πουλί [είπ άνθρωπου όστις προσπορίζεται κέρδη άκόπως, διότι ό λσός πιστεύει ότι τά μικρά πτηνά έρχονται πρό του ράμψους του μπουθφου όστις τά συλλαμβάνει άκόπως] || μπουθφός ό μικρός τό πτηνόν άτος ό βραχιώτης, ά. σκάφ ή άτος ό κοινός' 2) μτφ. επί άνθρ., εύθης, μικρόνους, ήλιθιος, μαρός, άδέξιος.

μπουχαλιώτικα [ιταλ. δημ. ή συνθηματική γλώσσα τών 'Αλβανών έμπερικιών Ιατρών τών κατογόμενων εκ Μπουχάλης τής Β. 'Ηπειρου.

μπουχασι [ιταλ. ένει.] δημ. κ. μπουγασι είδος τι ύφάσματος χρωματιστού : κόκκινω μπουχασί.

μπ(ου)χός (ό) δημ. πυκνός αίαιρωμένος κοινωτός.

μπουχίτζω [τουρκ.] δημ., άόρ. [έμπουχτιςα, παθ. παρκ. μτχ. μπουχτισμένο, ύπερκορύνωμαι τροφής, κ. γεν. κατακαμθόνομαι υπό κόρου, άηδιάζω' 2) μτφ. άδουνατό να άνεχθώ πλείον τι :

μπουχτιςα ν' άκούω τά φέματά σου' 3) μτθ. κάμνω τινά να ύπερκορυσθί τροφής.

μπουχτιςμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα του μπουχίτζω, ό κόρος, ιδ. εκ τροφής και ή ώς εκ τούτου άδία.

μπράδο [ιταλ.] δημ. έπιφ. έπιδοκιμασίας και θαυμασμοί, συνήθ. μτ. τής προσώπ. άντων. μου, σου κτλ., εύγε, ώρσά, έξοχα : μπράδο σου Ι. καλά τά κατάφρες, - μπράδο σας, παιδίά Ι' || κ. μτ. έρωμ. : μπράδο σου, παιδί μου, θά προκόψης.

μπράδος (ό) [ιταλ.] δημ. ό επαγγελόμενος τόν γενναίον, ό παλληκαράς || επί βνετοκρατίας κτ. πλθθ., οι εις τήν ύπηρεσίαν τών πλουσιών και Ιοχράμων τελοούντες και χρησιμοποιούμενοι πρός άσκασιν βίας ή και συχνά πρός έξαφάνισιν τών άντιπάλων ή τών έναντιουμένων εις τας έπιθυμίας του μισθούτων' 2) μισωτός θορυβοποιός δρών δια λογαριασμόν άλλου, ιδ. πολιτικού κόμματος.

μπράγκα (ή) δημ. σιδηρούν άλιετικόν δργονον άγκωνωτών, χρησιμοποιούμενον δια τήν άλιειαν τών άγίνων και τών πινών.

μπρακόξω (τό) δημ. άλιετικόν πλοιάριον, δίσπλην με φάσας ή ώτοειδή Ιστία έχοντα κεραιάς άνωθεν και κάτωθεν.

μπραζέρης (ό) δημ. κ. μπουραζέρης όδελοποιήτης.

μπραμνάχτης (ό) δημ. κ. συνήθ. ντραμπάχτης τό άκτωρον πλοϊον κ. ιδ. τό ύπόπλατυ και χρησιμειον ως πλωτόν πυροβολειον.

μπραντά (ή) [ιταλ.] δημ. ή έξ όθόνης κρεμαστή κλίνη του ναύτου, ή αίώρα.

μπράουινγκ (τό) [άγγλ.] δημ. άκλ. είδος αύτομάτου πιστολιου, έχον λίαν πεπλατυσμένον σχήμα άνευ ούδεμιας προεξοχής.

μπρατσάρισμα (τό) δημ. ή κερούλικησι.

μπρατσάρω [ιταλ.] δημ., άόρ. [έμπρατσάριςα κ. [έμπρατσάρα, κερούλικώ : μπρατσάρω τά πλωφιά' 2] ρημ. π. μπρατσάρισμα.

μπρατσάρα (ή) δημ. ή βρατσάρα βλλ.

μπράτσο (τό) [ιταλ.] δημ. ό βραχιών τής χειρός' ό τραγ. τά μπράτσα σου τά παχούλα, σήκωσε τά μανίκια τής να δουμε τά άπαρα τής μπράτσας' 2) τό μπκος του βραχιόνος ως μετρον μήκους, ό πήχυς, ή πήχη' 3) όλόκς κεραιας, κερούλικός.

μπρατσόλι (τό) [ιταλ.] δημ. κ. μπρατζόλι τό έν είδει άγκωνος στήριγμα άνακλινου ή πολυθρόνας, έφ' ου άκθωμβάζ τόν βραχιώνα ή τόν άγκώνα αυτού ό ακθήμενος' 2) ναυτ. Ξύλιον ή σιδηρούν τεύχος έχον σχήμα άμβλείας γωνίας και συνδέον δύο άλλο τμήματα του άκόφους.

μπρέ έπιφ. δημ. & βρέ βλλ.
μπρέτι (ό) (άλθαν.) δημ. πρλκίφ. ήγεμίν.
μπριάμι (τό) δημ. κ. μπριάμι είδος λαδερού φαγητού εκ πολλών λαχανικών φηνόμενον εις τόν φούρνον.
μπριάνα (ή) δημ. ίχθός νημάχειλος ό μυστακίας.
μπριγιάντι (τό) δημ. & βριλλιάντι βλλ.
μπριγιαντινή (ή) δημ. & βριλλαντινή βλλ.
μπριγιάντι (τό) δημ. & βριγιαντινόν βλλ.
μπριζόλα (ή) (Ιταλ.) δημ. κ. μπριτζόλα, ύποκορ. μπριζολάκι, τεμάχιον κρέατος εκ τής πλευράς ζώου, φηνόμενον ή τηγανίζόμενον.
μπριζολάκι (τό), ύποκορ. του μπριζόλα πλευρά άρνιου ή έριφίου.
μπριζολίτσα (ή) δημ. ύποκορ. του μπριζόλα βλλ.
μπρικ (τό) δημ. είδος έβρουσού χαθιαριου άποτελουμένου εκ τών φών του αλομαθ.
μπρικέττα (ή) δημ. & βρικέττα βλλ.
μπρικο (τό) (ή) (άγγλ.) δημ. ό πάρων, τó βρικιον.
μπρικο (τό) (2) (Ιουρκ.) δημ. μετάλλιον σκευός μετά λαθής χρησιμείον δια τήν παρασκευήν του καφέ και άλλων άφεψημάτων.
μπριλία (ή) δημ. κ. μπριλία λεπτότατον χρυσαυόν σάρμα, δι' ου έκοσμείτο ή νύμφη κατά τήν Ιεροτελεσίαν του γάμου.
μπριλιάντι (τό) δημ. & βριλιάντι βλλ.
μπριλιαντινή (ή) δημ. & βριλλιαντινή βλλ.
μπρίνα (ή) δημ. τó διάλυμα, ή μπρίνα βλλ.
μπρισίμ (τό) (Ιουρκ.) δημ. κ. μπρισίμι μεταξίτη κλωστή πρός ραφήν.
μπριστολό (τό) δημ. είδος πολυτελοός λεπτού χαρτονίου, χρησιμοποιομένου έν τή τυπογραφία, οίον δι' έπισκεπήρια.
μπριτζ (τό) (άγγλ.) δημ. παίγιον δια παιγνιαχάρταν, έχον άναλογίας τινάς πρός τήν πρέφαν.
μπριτζόλα (ή) δημ. & μπριζόλα βλλ.
μπρογγός (ό) δημ. σφήν επί του ρυμου τού έρότρου, χρησιμεύων δια τήν έπί αυτού πρόσδεσιν του ζυγού.
μπρόκι(α)λο (τό) δημ. τόν φυτόν κράμβη ή λαχανώδης.
μπρόλια (τά) δημ. αι διαβολαί, αι συκοφανταί μ. έν φρ. βάζω μπρόλια έμβάλλω σκάνδαλα.
μπρός έπιρρ. δημ. & έμπρός βλλ.: παροιμ. μπρός κερμός και πίσω ρέμα (επί άδιεξόδου ή λίαν δυσχεροός καταστάσεως).
μπροσούρα (ή) (γαλλ.) δημ. έντυπος μικρά πραγματεία Ιδ. προπαγονδιστικο ή περιεχομένου.
μπροστά έπιρρ. δημ. & έμπροστά βλλ.: Πισπαντ. *Αγ. *Ορ.140 ό Εύλόγιος κατορθώνει να βάλη τó μοτέρ μιά και καλή μπροστά.
μπροστάθε έπιρρ. δημ. έμπροσθεν, έμπρός, μπροστά: Ζερβ.Ιτραγ.ΚΚ 38,4 σά φάντασμα ξεθωριασμένου όνειρου ύπνος γοργός μπροστάθε σου διαβάνει.
μπροστάντζα (ή) δημ. ή προκαταβολή, οίον μισθοί, μισθώματος, δανείου: έπήρα έκατό δραχμές μπροστάντζα.
μπροστάρης (ό) δημ. ό όδηγόν τήν πολμήν, τó κοπάδι, κριάς. || κ. μπφ. επί προσα, ό προπορευόμενος, ό όδηγός: Καζ.Ν ΘΚωμ.Ι,113 να μ' άκούσθής και θα σου μιά μπροστάρης, Βάρν. *Απολ.Σ 16 του λαου μπροστάρηδες. . . θα ταν αυτόι κατηγορούμενοι κ' έχω κατηγορός.
μπροστάρι (τό) δημ. τó πρόσθιον σκέλος του άγαγματος, αντίθ. πιστάρι, πισάρι.
μπροσταλήνα (ή) μαν. κ. δημ. ή μπροστινήλλα βλλ.: Διγεν. *Ακρ.1792 άπόστρωσον τόν βρόχον μου και στρώσον μοι τόν μαύρον, με δύο Ιγκικας σφίξε τον, με δύο μπροσταλήνας.
μπροστέλλα (ή) δημ. κ. έμπροστέλλα ή έμπροσθέλλα βλλ.

μπροσταλέλα (ή) δημ. κ. μπροσταλήνα τó έπί του στήθους τών Ιππων σαγής προσαρμολόμενον μέρος τής ζευκτηρίας, χρησιμεύον δια τήν έλασιν και δια τήν έξην.
μπροστινός-ή-ό δημ. ό έμπροσθιος, ό έμπροσθεν κείμενος, αντίθ. πινινός: Παπαντ. *Αγ. *Ορ.177 σπικιόταν, βαροσί, στα μπροστινά του πόδια' || τά μπροστινά ως ούσα. τά άπό τής όσφύος και κάτω έμπροσθια μέρη του άνωθροπιον σώματος ή τά έμπροσθια σκέλη ζώου, αντίθ. τά πινιά: 2) ό άποτελών τó πρόσωπον, τήν όψην, ό έμπροσθεν, αντίθ. πινινός: τó μπροστινό μέρος του σπιτιου - του φορέματος' 3) ό προπορευόμενος, ό προηγούμενος: ΜΜ άμ' πορός είναι ό μπροστινός, | όπου σηκώνει τó χερά, παροιμ. τών μπροστινών πατήματα τών πινινών γεφύρια.
μπροστόδαρος-η-ο δημ. ό φέραν, ό ρίπτων τó βάρος του πρός τά έμπρός: μπροστόδαρο σαμπί (τό) μη τοποθετημένον εις τó μέσον τής ραχώς, άλλα πρός τó μέρος του τραχήλου.
μπρούμυτα (έμπρός, μύτι) έπιρρ. δημ. κ. προύμιτα πρηνηδόν, με τó πρόσωπον κατά γής, άντιθ. ανάσκελα: Παπαντ. *Αγ. *Ορ.39 δύο μοναχοί έπασαν μπρούμυτα στα πόδια του ήγουμένου' || όμ. κ. μ. τ. του άρθρου: έπασε στα μπρούμυτα.
μπρουμιτζω δημ. άμτθ. κ. προυμιτζω πλπτω πρηνηδόν, μπρούμυτα.
μπρουνελιά (ή) δημ. & μπουρνελιά βλλ.
μπρουνίνα (ή) δημ. ή βρονίνα βλλ.
μπρουντζίνος-η-ο δημ. ό έξ όρειχάλκου, άπό μπρούτζο, ό όρειχάκινος' 2) μτφ. επί προσα, ό έπιμνος ή ό ναθρός τήν διάνοιν: τó κεφάλι του είναι μπρουντζίνο, δε γυρίζει.
μπρουντζος (ό) (Ιταλ.) δημ. κ. βρουντζος κράμα χαλκού και κασσίτερου, όρειχάλκος.
μπρούσκο-α-ο (Ιταλ.) δημ. κ. μπρούσκος επί οίνου, ό δριμύς τήν γένειν, ό στυφός, ό έλαφρώς ύπόξινος: μπρούσκο κρασί.
μπρούσσαίσιμος (ό) νεώτ. Ιατρ. ή θεωρία καθ' ήν πάντα τα νοσπρά φαινόμενα, και αύτοί οι όγκοι έχουσιν ως άφεταιριαν τήν φλεγμονήν.
μπρούτο (τό) (γαλλ.) δημ. τó συνολικόν βάρος ενός έμπορευματος όμοιο μετά τής συσκευασίας αύτου, αντίθ. νετό.
μπρούμα-ατος (τό) (βρώμ.) δημ. μέρος ένθα άναβρύει ύδωρ τόν χειμώνα: δ.τραγ. σάν περπατείς μέσ' στα χιόνια, . . να μη χωθής στα μπρούμα' και χάρσης τήν ζωήν σου.
μπύρα (ή) (Ιταλ.) δημ. κ. μύρα ό ζυθος' 2) κτ. έπέκτ. τó ζυθοπωλείον.
μπυραρία (ή) δημ. τó ζυθοπωλείον.
μύ (τό) κ. νεώτ. τó όνομα του γράμματος μ: *Επιρρ. π. *Αθην.10,454Ρ τούνομα θήτα ρώ έλφα σάν ύ μύ έλφα χι ου σάν, *Ελλάδ.π.Φωτ.Βιδλ.530Β: 2) μύ ή μύ μύ φωνή έκπευμομένη δια ταχείας συγκολλήσεως τών χειλέων, μόλις άκουστή: *Ιππών.80 μηδέ μοι μύ λαετιν Λεθεδίνην Ισάδω' εκ Καμανδωδού (άμφ. γρ.Ι) έπί τών μη τολμάντων να λαλήσωσι δυνάταί' πρβλ. λατ. mi facere' 3) μίμησις του ήχου άνθρώπου κλαίοντος μετά λυγμών και έκπέμνους ποίνον τινά ήχον δια τής ρινός σών κεικλιωμένω στόματι: *Αριστφ. *Ιππ.10 μύ μύ, μύ μύ, αύτ. *Θεσμ.23) μύ μύ.
μύα (ή) άττ. αντί μύτα βλλ., ή μύγα' Φώτ. «μύα' και γράφεται και λέγεται άνευ του ι' και διασπλάθως παρά τών *Αττικών» 2) φυτόν τι: Θεόφρ. ΦΙ 3,7,5.
μύα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων πεταλοθραχίων τής οικογ. τών τριτωνιδών.
μύαγρα (ή) (Ιουσί) μτγν., Ιων. μιάγρη παγίς, δι' ής συλλαμβάνονται οι ποντικοί, ή μυοπαγίς, ή φάκα: Τύλλ.Γέμ.ΑΠ 9,410,1 σμίνθος. . . ουδέ μύα-

γρης δειλός, Πολυδ.7,41' 2) Δουκάγγ. έν λ. Μουγία 'ετό αναρριπτόμενον τής μυάγρας ξύλων'. 3) τὸ φυτὸ ἀσπάρραγος ὁ πετρώσις: ΨΔισκ. 2,125' 4) νεώτ. ναυτ. συσκευή περιλαμβανούσα τρεῖς ἡλεκτρικούς λαμπήρας ἀσθενούς φέγγους, ρίπτοντας τὸ φῶς μόνον πρὸς τὰ ὄπλα.

μυάγραν (τὸ) γλωσσα. ἡ μυάγρα βλλ., ἡ φάκα. **μυάγρας** (ὁ) κ. νεώτ. ὄφης θρηύων τοὺς ποικιλούς, μυοθήρας: Νικ.Θηρ.490 οὐς ἔλοπας, λίθυάς τε, πολυστεφές τε μυαλώνας φράζονται ἰσολ. 'ετοὺς μυοθήρας, οἱ καλοῦνται καὶ ὄροφιοι'. 2) τὸ φυτὸν μελάμπυρον βλλ.: Δισκ. 4,117 **μυάγρος**, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώδης, δῖππηξ, Γλιν.Φι 27,106' 3) τὸ φυτὸν ἡ μύαγρ βλλ.3): ΨΔισκ.2,125' 4) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν μυοφαγιδῶν.

μυαγροφάθω-έω μαν. ἐσθία, τρώγω τὸ φυτὸν μύαγραν βλλ.3): Φωτ. έν Φάθρ. Έλλ.Βιβλ.11,32.

μυαιματινή (ἡ) νεώτ. χημ. χρωστική οὐσία ἀπαντώσα εἰς τοὺς μύς τῶν σπονδυλωτῶν καὶ ἄλλων ζῶων, ὧν τὸ αἷμα δέν περιέχει αιμοσφαιρίνην.

μυαίον (τὸ) μτγ. πιθ. τὸ πλοῖον μυοπάρων βλλ.: Διδδ. Έκλ.Βατ.98,19.

μυάκανθα (ἡ) μαν. ὁ μυάκανθος βλλ.: Θεοφ.άγ.Νόυν.184 μυακάνθος καρπός.

μυάκάνθινος-η-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυάκανθον, τὸν ἀσπάρραγον, ὁ τοῦ μυακάνθου: Γαλ.11,84), 'Ορειβ.3,4,1.

μυακάνθιον (τὸ) λεξ. ὁ μυάκανθος, ὁ ἀσπάρραγος: Χειρόγρ.Λεξ. έν Reg.God.1843 'μυακάνθιον' ἀσπάρραγος.

μυάκανθος (ὁ) τὸ ἀκανθῶν φυτὸν κεντρομυρσίνη, τὸ ἀγγριοσπαράγι: Θεοφ.Φι 6,5,1), 'Ορφ.ἀπ. 49,61' ἡ ἀσπάρραγος ὁ πετρώσις: Δισκ.2,125.

μυάκιον (τὸ) μτγν. κ. μαν. ὄποκος. τοῦ μύαξ βλλ.: 'Αετ.12,55', 'Ισ.έν λ. ὄστρεον'. 2) μαν. ἀρχιτεκ. μικρὸν κολίωμα, χηβάδα: Φωκ. 'Ιω.δ. περὶ τὸ μύκιον τοῦ ναοῦ τετραγώνος ἐπίκειται λίθος.

μυακτροφεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος, τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἐνθα καλλιεργοῦνται μύακες, μύδια, μυλιτροφεῖον.

μυαλία (ἡ) νεώτ. ὄλιγος τῶν μῶν τοῦ σώματος. **μυαλικός-ἡ-όν** νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυαλίαν, ὁ τῆς μυαλίης: μυαλικὴ ἐνοχλήσεις.

μυαλό (τὸ) δημ. κ. μυαλό ὁ μυελός, ὁ ἐγκέφαλος: Σολωμ. Έθν. Ύμν.66,2 με ὄλοσκορπίστα μυαλά, - τὰ μυαλά εἶναι ἔλαφρά τροφή' ἢ φρ. ἐτίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα πύτοκτόνησε' ἢ φρ. τοῦ φάνη τὸ γουλί μυαλό καὶ τὸ ζουμί τοῦ μέλι ἐπέμ. σφόδρα πεινώντος'. 2) νοῦς, κρίσις, διάνοια, ἀνίληψις: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13,17 κὶ ἐμέν', ἀλίμονο, φτωχὰ μυαλά, χάνεται ἡ σκέψη μου, ΜΜ ἔχω κεφάλι χωρὶς νοῦ καὶ κάκαρο χωρὶς μυαλό, δ.τραγ. πίσκοπος τοῦ Δαμαλά, δίχως νοῦ, δίχως μυαλά, - ἂν εἶχε μυαλό, δὲ θὰ γέ κατανύχαι ἔτσι, - ἔχει δυνατὸ μυαλό' ἢ φρ. ἔχει γερό μυαλό (ἢ γερά μυαλά) ἐπέμ. ἀνθρώπου με ὄρθην καὶ διαυχή κρίσειν' ὄμ. ἔχει θηλυκὸ μυαλό εἶναι ἐφευρητικός, κατεβά-ζαι ἰδέες' ὄμ. ἔχασε τὰ μυαλά του ἐπρελάθη' ὄμ. πήσαν τὰ μυαλά του ἀέρα ἐπὶ ὑπερφρονούντων ἡ ἀπερισκέπων' ὄμ. τοῦ πήρε τὸ μυαλό τοῦ ἐνέπνευσε σφοδρὸν ἔρωτα' ὄμ. δὲν ἔληξε ἀκόμα τὸ μυαλό του ἐπὶ ἐπιπολαίῳ ἡ μῆψυ διανοητικῶς ὄρωμοι' ὄμ. τὰ μυαλά σου καὶ μὴ λύρα καὶ τοῦ ποιοιζαζῆ ὁ κόπνας μμητηριστικῶς ἐπὶ ἀνοήτων καὶ κενολόγων, διὰ λεχθεῖσαν ἀσυνοαρτησίαν, ὡς σκόμμα ἡ ὡς ἐπίληψις' ὄμ. ποῦ τὸ εἶχες τὸ μυαλό σου διατὶ δὲν ἐκρῶσεξες;

μυαλόξ (ὁ) μτγν. κ. δημ. (προφ. διαυλλ.) ἰδίως έν Κρήτῃ, ὁ μυελός βλλ.: Φρῶν.282.

μυαλωμένος-η-ο δημ. κ. μυαλωμένος, μτγ. παθ. παρακ. τὸ ἄκρ. ρ. μυαλῶν, ὁ ἔχων κρίσην, μυαλό, ὁ ὄρθροφρῶν, νονεχής, συνετός: ἀνθρωπος μυαλωμένος, - γυναικὰ μυαλωμένη.

μυαξ-άκος (ὁ) μτγν., μαν. κ. νεώτ. εἶδος θαλασσίου ὄστρεοῦ, τὸ μύδι: Γλιν.Φι 32,95, Ξενοκρ. π. 'Ορειβ.2,58,90, Δισκ.2,5' ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ἔλασματοβραχίλων μαλακίων' 2) τὸ ὄστρακον, τὸ κοῦκόλο: Δισκ.1,32' 3) τὸ κοχλῆριον, μύστρον, κουτάλι: Κρίτ.π.Γαλ.14,105, αὐτ.12,892 μύαξ χαλκούς'. 4) ἀρχιτεκ. τὸ ἄνω μέρος τῆς κόγης χριστιανικοῦ ναοῦ, κολίωμα, χηβάδα: Φωκ. 'Ιω.24 ναός, οὐ έν τῷ μύακι ἐλκών τῆς Θεοτόκου Ἰσθρήται, Τυπικὸν Χειρ.Μοναστ. περὶ τῆς Κεχαριτωμένης ὡς ἦσαν τὸ ὄπισθεν τοῦ μύακος τῆς τραπέξης τῶν μοναζουσῶν ἐχομένως τοῦ περιδάλου αὐτῶν, αὐτ.66 έν τῷ μύακι μία κινδῆλα ἐμπροσθεν τῆς Κεχαριτωμένης.

μυάριον (τὸ) μαν. πλοῖαριον: Εὐστ.Πον.294,39 βραχὺ ἔκεισε τὰ γόντα κἀμψάντες. . . εἶτα κατὰ τὴν μυαρίον κελευσθέντες ἐπιβῆναι.

μύαρχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὠδικῶν ἐκ τῶν ἀπιδουιδῶν.

μυασθένεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ μυϊκὴ ἀτονία, ἡ ὑποσθένωσις τῆς μυϊκῆς τονικότητος καὶ αὐστηρικτικότητος κ. ἐιδικῶτ. ἰδιάζουσα πάθησις χαρακτηρισζόμενη διὰ ταχεῖας ἐξανθήσεως τῆς μυϊκῆς συστατικότητος.

μυασθениκόξ-ἡ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιάζων εἰς τὴν μυασθένειαν βλλ.: μυασθениκὸν σύνδρομον.

μυατονία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος ἐμφανίζουσα οὐσιώδες καὶ μοναδικὸν σύμπτωμα τὴν μυϊκὴν ἀτονίαν, τὴν ἔλλειψιν τοῦ τόνου τῶν μῶν.

μυατονικός-ἡ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς μυατονίαν: μυατονικὸν σύνδρομον.

μυατροφία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις τῶν μῶν χαρακτηρισζόμενη ὑπὸ ἀτροφίας αὐτῶν, ἡ ἐλάττωσις τῆς θρέψεως τῶν μῶν.

μυατροφικός-ἡ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυατροφίαν ἡ ὁ ἔχων ἀτροφίαν τῶν μῶν: μυατροφικὴ πλάγια σκληρυνσις ἰπάθησις τῶν προσθίων κερῶν, ἔξ οὗ μυατροφία καὶ τῶν πηλαγίων δεσμών καὶ σπασμοδικῶ φαινομένων, **μῦγα** (ἡ) δημ. ἡ μύγα, ὄποκος. μύγακι, μύγιτσα, μυγούλα, τὸ ἐντομον μύτα' ἢ μτγ. συνήθ. έν φρ. σὰ μύγα σὲ βλέπω (σὲ περιφρονῶ, δὲν σὲ λογαριάζω) ὄμ. βαραῖε μύγες ἡ χάπτεε μύγες ἐπέμ. ἀργοντος εἶτε ἐκ καθρόττος εἶτε ἐξ ἀνεργίας' ὄμ. σὰν τὴ μύγα μῆσ' στὸ γάλα (ἐπὶ ἀπροσαρμοστού, δυσαρμονικοῦ πράγματιος) ὄμ. κόλλησε σὰν τὴ μύγα στὸ μέλι ἐπέμ. τῶν ἐξ εὐχαραστήσεως μενόντων εἰς τι μέρος πέρα του δέοντας' ἢ παροιμ. βνάξει ἀπὸ τὴν μύγα ἔνυκι (ἐπὶ φειδωλῶν ἄμα καὶ φιλαργῶρων) 2) ὁ ἰστροπος, ἡ ἀλόγουμενα: τὰ πιασε ἡ μύγα τὰ ζῶα ἰοιστηρλοτουῖναι, κλοτσουῖν' ἢ μτγ. έν παροιμ. οἵποιοι ἔχει μύγα μυγιάζεται (ὁ μὴ ὧν έν ὄπολύτῳ τάξει ἐκλαμβάνει ὡς ὑπαινιγμὸν ἐναντίον του καὶ τὸν μὴ ἀφορῶντα αὐτὸν λόγον) 3) μύτα κολιλιφόρος ἡ ἐμυτική, ἡ κρεατόμυγα: ἔκατσε μύγο στὸ κρέας' 4) μύγα τῆς ἑλιάς ὁ ἄκος, ἡ βασιλόμυγα.

μυγάλη-έα (ἡ) μύς, γαλέη) κ. νεώτ. κ. ἀουναίρ. μυγάλη (Νικ.Θηρ.816) κ. μυγάλη ἸΠΔΛευ.11,301 εἶδος ποτικῆ με σοουβερην μύτην: 'Ηρ.2,67 τὰς δὲ μυγαλάς καὶ τοὺς ἱρκακς ἀπάγουσι ἐς Βουτοῦν πάλιν, 'Αριστλ.Ζ1 604b,19 τὰ δὲ ἄγμματα τῆς μυγαλῆς καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποζυγίοις χαλαπὰ, ΠΔ Λευτ.11,30 μυγάλη, καὶ χαμαίλειον, καὶ χαλαδῶτης, καὶ σαύρα, καὶ ἀσπάλαιξ, Νικ.Θηρ.816 τυφλήν τε σμερνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λαίονι ἀφουσαν μυγαλήν, Δισκ.7,9 τοῖς ὑπὸ μυαλίῶν ὄμ.

χθείσι, ἴαμβλ.Μυστ.5,8 || νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν έντομοφάγων έκ τῶν μυγαλίδων, περιλαμβάνον μικρά ζῶα νυκτόβια. 2) νεώτ. ζωολ. γένος άραχνῶν τῆς οἰκογ. τῶν άπέρων.

μυγαλίδα |οι| νεώτ. ζωολ. οἰκόμεναι θηλαστικῶν έντομοφάγων περιλαμβάνουσα μικρά ζῶα, μοσειδί, μέ δέρμα μαλακὸν καί κεφαλῆν δέυρ-ρυσχῶν.

μυγάλας |ό| πάπ. ἡ μυγαλή βλ.λ.
μυγαλιὰ |ή| δημ. κ. άμ. ἡ άμυγδαλή: Παλαμ. Παράκ.51,11 κλαδί τῆς μυγαλιὰς.

μυγαλιτζι |τό| μsn. ύποκορ. άνευ ύποκορ. σμη. ὁ καρπὸς τῆς άμυγδαλῆς, τὸ μυγάλο: Πρόδρομ.209 κηπουρικὴν πολύκαρπον νά ργάζου-ρουν τὴν τέχνην, . . ροδιτζια, μυγαλιτζια.

μυγάλο |τό| δημ. κ. άμυγδαλοῦ, ὁ καρπὸς τῆς άμυγδαλῆς: δ.τραγ. τὸ μυγάλο τὸ τσάκισα καί μέσα σὲ ζωγραφισα.

μυγιάνγιχτος-η-ο |έκ τοῦ μηγιάνγιχο- μῆ μ' άγγιζης, κτ. παρετυμολογίαν πρὸς τὸ μγαί, δημ. κ. μυγιάνγιχος κ. μυγιάνγιχος ὁ λαν εὐθιτικῶν, ευερέβιστος, ὁ μῆ άνεχόμενος πειράγματα.

μυγιαζομαι δημ., παθ. άόρ. |ε|μυγιαστικα άμτθ. επί ζῶων, οιστηλατοῦμαι, μέ πίνειι ἡ μύγα: Βα-λααρ.Φωτ.1,197 αὐτὸ τὸ βόδι, τὸ μανό, ἡ σόβα βα-θιά ρουγνίζει, τόσο εύκολα μυγιαζεται κι άνε-μοστροβιάζει. 2) μτφ. εκλαμβάνω ὡς ύπαινι-μοῦδὸς ενάντιον μου καί τοῦς μῆ άφορῶντας ἐμέ λόγους, ύποφιάζομαι, παρεξηγοῦμαι εύκολα, μέ τὸ παραμορφο: παροιμ. ὅποιος έχει μύγα μυγια-ζεται |ἐπί τῶν αἰσθανομένων έαυτοῦς ένόχουςι, -γιστι μυγιαζεται μέ τὸ κάθε τι πού θά ποῦμε ρ' 3) ρηματ. π. μυγιαστήρι.

μυγιαστήρι |τό| δημ. ὄργανον δι' οὐ άποδι-ώκομεν τὸς μυιας, μυιοσόδη, ζευμαγιστήρι.

μυγιασα |ή| δημ. ύποκορ. τοῦ μύγα βλ.λ.
μύγιασα-ατος |τό| |μύζω| μτγν. ὁ μύμμος βλ.λ., τὸ μύμμοκρυσμα: ἴω.Χρυσ.Λόγ.4,825,6 ὁ δὲ εὐθέως βήξας, από μύμματος τὸ θηριον έκείνο τῆ ρύμη τοῦ πνεύματος ἐξέωσαν από τῶν ρινῶν. 2) ἴσ. εἰμύματα: καταξέρματα.

μυγιή |ή| |μύζω| μsn. ὁ μύμμος βλ.λ., τὸ μού-γκρυσμα: Τέτζ.ἴλ.122,15 ἐμοί δὲ δοκεί άμύμμων τις εἶναι, ὁ μῆ δίδους μύμμην ἥτοι ζεσμην καί αίτιαν άφορμησ καί επίληθῶς ἐπί τῆ τέχνην.

μυμμός |ό| |μύζω| ὁ διὰ κεκλεισμένου στόματος έκπεμπόμενος έκ τῆς ρινὸς ἥχος, οἷος ὁ άποδιδό-μενος εἰς τὸς κοιμημένους Ἐριπύς, τὸ μούγκρυσμα, τὸ βογγητό: Αἰσχ.Εὐμ.117, αὐτ.120. || κ. γεν. οἷον ἐπί τραυματιῶν, κυνῶν, κυνοκεφάλων κτλ.: Δη-μήτρ.57 άντι μύμμων καί στεναγμῶν, Διόδ.5, 335 οἱ δ' άνομαζόμενοι κυνοκεφάλοι . . ταῖς δὲ φωνὰς μύμμοδς άνθρωπίνους προφεται, αὐτ. 17,11 ὄμοι δ' ἦν κατὰ τὰς ἐν τοῖς άνάσι συμπλο-κάς μύμμων καί βοῆ καί παρακαλεισμοῦ, αὐτ.17, 92 ὁ κύων οὐτε κλαγγὴν οὐτε μύμμον προέμε-νος. || εἰδ. ἐπί τοῦ ἥχου, ὡν παραγέει ὁ ἰχθύς γλάνις: Ἀριστλ.Ζῴ 621a,29 γινώσκεται γάρ ὅπὸ τῶν αἰένου οὐ άν τύχη ὠσφυλακῶν ἐρύκων γάρ τὰ ἰχθυδία άφτει, καί ἥχον ποιεῖ καί μύμμων.

2) ἡ προφορά τοῦ φθόγγου μ: Διον.Ορ.631,18, Διον. Ἀλ.Συνθ.14, Σέξτ. Εὐμ.Μαθ.1,102.
μυμοκάθισμα |τό| δημ. τὰ ἑρία τὰ κατα-λειπόμενα από τὴν κρεατόμυιαν ἄπὸ τοῦ κρέατος καί τῶν άλλων εἰδῶδιμων.

μυγούλα |ή| δημ. ύποκορ. τοῦ μύγα βλ.λ.
μυγοχάφτης |ό| δημ., θηλ.-ισσα, ἐπί πρσα, ὁ χά-φτων μυιας, ὁ εὐλιστος, ὁ μωρόπιστος. 2) τὸ πτηνὸν μυοθήρας ὁ δἰχρους.

μυγόχκαμα-ατος |τό| δημ. τὸ άπόδευμα, άπο-πάτημα τῆς μυιας, ἡ σκοτεινὴ κηλίδα, ἣν ἡ μυία καταλείπει ἐπί τῶν άντικειμένων.

μυδάζομαι μτγν., άόρ. γ' ἐν. έμυδάξατο, μυσάτ-τομαι: Νίκ. Ἀλεξ.482 αὐτάρ ὁ ναυσίασις έμυδά-ξατο δαῖτα |οχλό. άεπιστρέφειτο, παρητήσατο, άπεμυκτήρισε| |δ.γρ. άντι έμυσάξατο|.

μυδαῖνα |μυδός| |μυ| μτγν. ὕγραυσια, διαβρέχω, μουσκεῦω: Λυκοφρ.1008 ένθα μυδαίνει ποτοῖς Ὠκίναρος γῆν, Ἀπολλ.Ρ 3,1247 ἴησαν φάρμακα μυδαῖνα ἡμῶν σκόας άμφεπάλυνεν ἠδὲ δόρυ. || ΑΒ 280,25 έμυδαίνεται: διαχεῖται καί καθυγραί-νεται: 2) ἴσ. σήψω, σέπω.

μυδάκι |τό| δημ. ύποκορ. τοῦ μύδι βλ.λ.
μυδάλεος-α-ον |μυδός, οἱ, ἴων, θηλ. -η, ὕγρος, κάθυγρος, διάβροχος: ἴλ.Λ 54 κατὰ δ' ὕφθθεν ἦκεν έέρσας αίματα μυδαλέας, ἴσίοδ. Α 270 πολ-λή δὲ κόνις κατενθίνουεν ὡμοις, δάκρυσι μυδα-λέη, Σοφ. Ἡλ.166 δάκρυσι μυδαλέα. κ. άπολ.: ἴσίοδ. Εργ.556 χρωτὰ τε μυδαλέον θειρ, Ἄντιμ. 90. 2) ὁ διεφθαρμένος ἐκ τῆς ὕγρασίας, ὁ εύρωπιων, ὁ σασημένος, μωχλιασμένος: Ἀπολλ.Ρ 2,191 καί δ' ἐπί μυδαλέην ὀδημῆν κέον, αὐτ.2,229 μυδαλέον τε καί οὐ τλητόν κέονος ὀδμης, Νίκ. Θηρ.722 ἐν δὲ τε καυλὸς φύρματι μυδαλέος, Ἄντιμ.Σιδ.ΑΠ 6,107,6 ἴξω μυδαλέον δόνακα.

μυδαλόαις-εντος-εσσα-εν μτγν. ἐπίγρ. ὁ μυδα-λέος βλ.λ., ὁ κάθυγρος: Στράτ.ΑΠ 12,226,1 πάνμυ-φα μυδαλόεντα πεφρμένους ὄμματα κλαυθῶ.

μυδάος |ό| νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν σαρ-κοφάγαν έκ τῶν μουστελιδῶν περιλαμβάνον μι-κροῦ μεγέθους άρπακτικὰ.

μυδάς |ό| νεώτ. ζωολ. γένος εντόμων διπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν μυιδῶν.

μυδήσις-εως |ή| |μυδῶ| μτγν. ἡ ὕγρασία, τὸ γλοιῶδες: Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,4 ἐπῆν ἐς μύδησιν ἡ καί κάθαρσιν τοῦ ἱητροῦ εὐτόλμως άκοεμέ-νου ἐς ὠτειλήν ξυμβῆ τὸ τρώμα. || ἐπί τῶν βλεφαριδῶν, πυῶδης βλεφαριτις: Διοσκ.1,7 ποι-οῦσι καί πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μύδησις τῶν βλεφάρων, στύφουσαι καί δασύνουσαι τὰς βλε-φαριδας, αὐτ.1,24 μυδήσεις οὐλων |πιθ. πυόρ-ροισι. 2) ἡ σήψις: Διογ.Οἰν.16.

μύδι |ον| |τό| κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. λέμβος, μι-κρὸν πλοίαριον: Διόδ.Σ 31,38 μύδιων καί άκατιων παντελῶς μικρῶν. ρηλθ. Φέστ. ἐν μυσάρων. 2) μικρὸς έμβρυοσυλικός, μαιευτικὴ λαβίς: Ἡλίοδ. Χειρ.π. Ὀρειδ.46,10,4. Ἄετ.7,64. || γεν. χειρουργ-ικὸν έργαλεον: Παῦλ.Αλυ.6,8 βλεφαροκατοκῶν, μυδίω. 3) μsn., νεώτ. κ. δημ. τὸ μαλάκιον μυ-τιλας ὁ δ'εἰδῶδισμος, ὁ μύαξ Νεφείατρι-γλωσσέν χειρογρ. «μύαξ, τὸ θαλάσσιον μύδιον.

μυδιόσκελλον |τό| μτγν. μικρὸς έμβρυοσυλικός, μύδιον βλ.λ.21: Ἄετ.8,27.

μύδος |ό| μτγν. ἡ ὕγρασία καί ἡ ἐξ αὐτῆς προ-ερχομένη σήψις: Νίκ. Ἄλεξ.248 ἴφ σππόμενον δὲ μύδω έκρήγνυται έρωσ.

μύδος-ον |μύω| ἴσ. άφωνος: ρηλθ. μυνδόσις.

μυδραλλοδόλαι |τό| νεώτ. κ. δημ. παλαιστ. ά. ὄν. τοῦ πολυδόλου.

μυδράλιον |τό| νεώτ. βλήμα πολυδόλου.

μυδριάσις-εως |ή| μτγν. κ. νεώτ., ἴων. -ησις ἡ ὑπερβολικὴ αύξησης ἡ παθολογικὴ διαστολή τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ: Κέλα. ἴατρ.6,37, Γαλ.10,171.

2) πιθ. ὄμ. σμη. κ. ἐν Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,7 ξυνάγε-ται ἐκ μικρῶν ἡ κόρη, εὐτε φθισιν ἦν ἠδὲ μυ-δρῆσιν ἐγῶ κικλήσκα.

μυδριατικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν μυδρια-σιν βλ.λ. || τὸ οὐδ. πληθ. μυδριατικὰ φαρμακ. φάρμακα χρσιμοποιοῦμενα ἐπί τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς διεύρυνσιν τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

μυδρινή |ή| νεώτ. φαρμακ. κολλύριον προκαλοῦν μυδρίασιν, διεύρυνσιν τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

μυδροδόλαισις-εως |ή| |μυδροδόλω| νεώτ. στρατ. ἡ ένέργεια καί τὸ άποτέλεσμα τοῦ μυδροδόλου.

μυδροβολώ-έω νεώτ. στρατ. βάλλω διά πολυβολών: 2) ρηματ. π. μυδροβόλησις.

μυδροκτύπος-ον ὁ σφυρηλατῶν μύδρον, πενυρακτωμένον σίδηρον, ὁ χαλκεύς, σιδηροουργός, γύφτος: Ἑβρ. Ήρ.992 μυδροκτύπον μίμη' ὑπὲρ κάρα βαλὼν ἔβλον καθῆκε παιδὸς εἰς ἐαυτὸν κάρα [ἴδων χαλκεύς σφυρηλατοῦντος σίδηρον].

μυδροκτύπα-έω ἐπι τὸν Ἡραίστου, σφυρηλατῶ πενυρακτωμένον σίδηρον: Αἰσχ.Πρ.368 κορυφαίς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπέ' Ἡραίστου.

μυδρόλη [ἡ] νεώτ. χημ. κόνις διαλυτὴ εἰς τὸ ὕδωρ. **μύδρος** [ὁ] κ. μυσ. κ. νεώτ. ἄκμων λιθινὸς ἡ μετόλλινος: Αἰσχ.ἀπ.307 κἀπιχαλκεύειν μύδρους ἢ σκληρὸς ὡς ἄκμων: Ἀντιφῶν.195,3 τύπτεισθαί μύδρος: 2) πενυρακτωμένος σίδηρος: Καλλ. Ἀρτ.49 [Κύκλωπας] ἐπι ἄκμοισιν Ἡραίστου ἐσταῖας περὶ μύδρον, Νικ. Ἀλεξ.50 σθενύνει αἰθαλῶν μύδρον ἰσχυρῶ. ἐπενυρακτωμένον σιδηρον: ἢ ἐν φρ. μύδρους ἀφρην χερσίν κρατῶ πενυρακτωμένον σίδηρον εἰς τὰς χεῖρας, ὡς βδάσανον, οἷα ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν μεσαιών: Σοφ. Ἀντ.264 ἤμεν δ' ἔστοιμοι καὶ μύδρους ἀφρην χερσίν ἰσχυρῶ. ἐμύδρους ἀφροντες ἐπαρῶνται μείνειν τὰ ὄρκια, ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ὀρίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν, ὅπως ἂν αἰώνια τὰ ὄρκια ὑπάρχη: ἢ ἐπι τοῦ ἡλίου, ὄγκος ἐκ λίθου ἡ μετάλλου πενυρακτωμένος: Διογ.Λ.28 [Ἀναξαγόρας] ἀσεβείας κρίνεται, διότι τὸν ἡλίον μύδρον ἔλεγε διάπυρον, αὐτ.215 ἡλίον πυρῶντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν, καὶ διὰ τοῦτο βαλεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας: ἢ κ. ἐπὶ ἀστέρων: Κριτ.1,25,35D ὄθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος: ἢ διάπυροί λιθοὶ ἡ τεμάχια μετάλλου ριπτόμενα ἐντὸς ὕγρου πρὸς ἔξῃτισιν αὐτοῦ: Ἰνπ. Γυν.2,134 ἐπειδὴν δὲ ἀνοφύχεται τὸ οὖρον, ἐμβάλλειν μύδρους διαπύρους εἰς τὸ οὖρον: 3) τεμάχιον στερεοποιουμένης λάθας ἐκτίνασσόμενον κατὰ τὰς ἐκρήξεις ἐκ τῶν ἠφαιστειῶν, οἶον τῆς Αἴτης: Ἀριστ.Λ.Κοσμ.395b,23 ὁ δὴ καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, καὶ μύδρους ἀναρρίπτουσιν διαπύρους, Στράβ.6,2,8 ἀνεργυμένων τούτων τῶν στομάτων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσάται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει: 4) ὄγκος μετάλλου, μάζα, οἶον σιδήρου, χρυσοῦ: Ἡρ.1,165 μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν, Λυκόφρ.272 Πλακῶλιον τηλαυγὴ μύδρον: 5) γεν. λίθος: Ὀρφ. Ἀργ.894 πρόσθε γὰρ Αἴητας δάμων .. ἔρκος φρουρεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστασι μύδροισιν: ἢ γλωσσα. ἐμύδρος κίων παχὺς ἀξυστος: 6) γεν. πεφλογισμένος ὄγκος: Ἰνπ.Φυσ.8 ὁ ἀήρ διάπυρος καὶ μύδρος γενόμενος: 7) νεώτ. στρατ. μεταλλικὴ συμπλήγη σφαιρα, χρησιμοποιοιμένη ὡς βλήμα τῶν παλαιῶν ἐμπροσθογεμῶν πυροβόλων: πρβλ. μύδρος.

μυδρῶ-ᾶω [μυδρῶς] εἶμαι κάθυγρος, διάδροχος, στάζω ἐκ τῆς ὑγρασίας: Σοφ.ΟΙ.1278 οὐδ' ἀνίσασαν φόνου μυδρῶσα στανόνας, αὐτ. Ἀντ.1008 ἐπι σποδῶ μυδρῶσα κηκίς ἠηρίων ἔτικτετο, Ἡδουλ. 5,198,3 ταῦτα μύρσις ἐτι πάντα μυδρῶντα κελνται, Ἀπολλ.Ρ.4,1531 μυδρῶσα ἀπὸ χροδὸς ἔρρεε λάχνη, Νικ.Θηρ.308 φόνω μυδρῶντες ὀδόντες [δ.γρ. μύδροντες]: ἢ κ. ἐπὶ ἑλκῶν: Ἰνπ.Ἐκ.10 ἢ κ. ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων: Διοσκ.1,71: 2) ἔχω τὴν ὑγρότητα τῆς σφραγῆς, λειῶνω σαπίζοντας: Ἡσ. ἐμυδρῶντες διηγορόντες, ἀηδόμενοι: Ἰνπ. Κεφ.Τρωμ.15 σάρῃ μυδρῶσα, Σοφ. Ἀντ.410 μύδρων τε σῶμα γυμνώσαντες εὐ, Πολύβ.6,25,7 ὑπὸ τῶν δμῶν ἀποδερματούμενοι καὶ μυδρῶντες [οἱ θυρεοί], Δίων Χρ.Λόγ.5,86κ νεκρὸν σαπρὸν ἦεν καὶ μυδρῶντα, Λουκ.Νεκρ.Δ.14,5 ὀδῶντες τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδην, μυδρῶντα ἦδη καὶ ἐξωδηκότε: 3) ρηματ. π. μύδρσις.

μύδων-ώνος [ὁ] μτγ. κρέας σεσηπὸς ἐν ἔλκε. Πολυδ.4,191: 2) γενικ. μυδῶνος πιθῆ ἔσφ. γρ. ἀντι μυλῶνος ἐν Δίων Χρ.47,18.

μύσιος-ον [μύσι] μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μύς, ποντικούς: Ἀν.Ὀξ.2,286 μύς μύσιος.

μυσασθένεια [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ νοσία μορφή τῆς νευρασθενείας, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἐμφανίζει εἰς πόνους κατὰ τὴν ὄσφυν, ἀδυναμίαν τῶν κάτω ἄκρων μετ' ἐλαττώσεως τῶν ἀνακλάσεων καὶ δυσχερῶν βαδίσματος.

μυσατάλαια [ἡ] νεώτ. ἀνατ. ἀτελής ἀνάπτυξις τοῦ νοτιαίου μυελοῦ, ὄφειλομένη εἰς ἀνωμαλίαν τῆς διαπλασέως αὐτοῦ.

μυσαυξήσ-ος-ές ὁ αὐξάνων τὸν μυελόν, ὁ τρέφων αὐτόν: Ἡσ. ἐμυσαυξεῖ τροφή τῆ τὸν μυελὸν τρεφούσῃ [δ.γρ. μυσαυξή].

μυσαγκέφαλος [ὁ] νεώτ. ἀνατ. ὁ ἐγκέφαλος μετὰ τὸ νοτιαῖον μυελῶν.

μυσαλικός-ήσ-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυελόν, ὁ τοῦ μυελοῦ: μυελικαὶ αὐλακὲς [τέσσαρες ἐπιμήκεις αὐλακὲς ἐπὶ τοῦ τελείως διαπελασμένου νοτιαίου μυελοῦ, -μυελικὴ αὐλαξ [ἡ] πρώτη καταβολὴ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ αὐστηρίου τοῦ κνήματος κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔξω βλαστικού δερματοῦ, -μυελικός κώνος [ἡ] μετὰ τὸ ὄσφυϊκὸν ὄγκωμα κατωτέρα μοῖρα τοῦ νοτιαίου μυελοῦ], -μυσαλικὸς σωλήν [μία τῶν φάσεων τῆς διαπλάσεως τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος].

μυκλίνη [ἡ] νεώτ. ἀνατ. ἡμίρρευτος λιπολευκωματώδης οὐσία, ἐξ ἧς συνίσταται τὸ μελωδὲς ἔλυτρον τοῦ νευρίτου.

μυελίνης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν πυριτικὸν ἄλλο τοῦ ὄργηλιου ἐνυδρον.

μυελίνος-π-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ οἰονεὶ ἐκ μυελοῦ κατασκευασμένος, ὁ τρυφερὸς, ὁ ἀπαλὸς: Διοσκ. Ἐπιγρ.ΑΠ.12,37 πυγὴν Σωσάρχοιο διέπλασεν Ἀμφιπολίτῃ μυελίνην παίζων ὁ βρωτολοῖγος Ἔρωας: 2) νεώτ. ἀνατ. ὁ ὄντως ἐκ μυελοῦ συνιστάμενος: μυελίνον ἱστίον [μέρη λευκῆς οὐσίας τῆς παρεγκεφαλιδοῦ, -μυελίνη ταινία [λευκὴ δερμὶς νευρικῆς οὐσίας κατὰ τὴν ραχιαίαν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀπτικοῦ θαλάμου ἐν τῷ ἐγκέφαλῳ].

μυελίτις-ιδος [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἀλλοίωσις τῆς ἱστολογικῆς ὄψης τοῦ νοτιαίου μυελοῦ ὄφειλομένη εἰς λοιμωξίν τινα ἢ δηλητηρίασιν.

μυελοβάστασι [αἱ] νεώτ. εἰδικὰ ὄργανα λευκοκύτταρα παραγόμενα ἐντὸς ὄρισμένων ἀλμοποιητικῶν ὀργάνων, οἶον σπληνός, ἥπτος κ.ά.

μυελοεις-εντος-εσσα-ἐν [μυελοῦς] ὁ πλήρης μυελοῦ, ὁ γεμάτος μεθοῦλλῃ: Ὀδ.Ι.293 σάρκα τε καὶ δόστα μυελόεντα: 2) ὁ παχύς, εὐτραφής, μαλακός, τρυφερὸς: Μάτρ.π. Ἀθην.4,135Α ἀπάραγγόν τε καὶ δαστρεα μυελόεντα, Νικ. Ἀλεξ.59 μυελόεντα ποτόν θρῆνσις ἰσχυρῶ. ἐτόν ὡς μυελὸν γενόμενον ἐκ τῆς ἐφήσεως: 3)

μυελοθῶν ἐπίφρ. γλωσσα. ἐκ μυελοῦ, ἀπὸ μυαλοῦ. **μυελοκλήλη** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ προσεχρή, ἡ πρόπτωσης τοῦ νοτιαίου μυελοῦ διὰ τῆς σχιμῆς τῶν τῶδων τῶν σπονδυλῶν οὐχὶ φυσιολογικῆς, ὄφειλομένης εἰς διαμαρτίαν περὶ τὴν διάπλησιν τούτων, οἶον εἰς τὴν σχιζοῖδη ράχιν.

μυελοκύτταρον [τὸ] νεώτ. κύτταρον τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων.

μυελοκυφέλη [ἡ] νεώτ. ἀνατ. ἐκάστη τῶν μικρῶν κοιλότητων τῶν ἀποτελουσῶν τὴν σπονδυλῶδη οὐσίαν τῶν ὀστέων καὶ ἐμπεριεχουσῶν τὸν ὀστέϊνον μυελόν καὶ τὰ αἰμοφόρα ἄγγεια.

μυελομαλακία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. μαλακώσις τοῦ νοτιαίου μυελοῦ, ὄφειλομένη εἰς θρῶμβωσιν τῶν ριζικῶν ἀρτηρίων καὶ ἐκδηλομένη διὰ χαλαρῶς παραληλῶσιν ἀποηλικτισμοῦ.

μυελομηνγγίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του νωπαιού μυελού και των περιβαλλουσών αὐτὸν μηνίγγων, ἐπερχομένη συνήθ. κατὰ τὸ δευτέρου στάδιον τῆς σφηδύνης, ἄ. μηνιγομυελίτις.

μυελόν (τό) μτγν. ὁ μυελός· ἄ. μηνιγομυελίτις. **μυελονευρίτις-ιδος** (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή των νεύρων καὶ τοῦ μυελοῦ συγχρόνως, ὀφειλομένη εἰς οἰκονευμάστιαν, σφηδύνη, λέπραν καὶ πλείεστας λοιμώξεις καὶ δηλητηριάσεις.

μυελοπάθεια (ή) νεώτ. Ιατρ. τὸ σύνολον τῶν παθήσεων τοῦ νωπαιού μυελοῦ, οἷον αἰμορραγία, μαλάκυσαν, τραυματικὰ μυελίτιδες κτλ.

μυελοπλαξ-ακος (ή) νεώτ. ἀνατ. συνήθ. κτ. πληθ. μεγάλα κύτταρα τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων. **μυελοποιός-όν** σχόλ. ὁ παράγων, παρέχων μυελόν, ὀθ. θρεπτικός· Σχόλ. Ὁδ.2,290 ἄλευρα μυελοποιά, θρεπτικά.

μυελοσ (ὁ) κ. νεώτ., δημ. μυαλός κ. μυαλό (τὸ) ἐν τῷ σωληνωτῷ κοιλώματι τῶν ὀστέων λιπώδης οὐσία, τὸ μεδούλι ή μελοῦδι, ἴδ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρ.· ἰλ.Υ.482 μυελός αὐτε σφουδύλιων ἐκκαλοῦ· Τίμ.Λοκρ.100B ὀστέα μυελῶν περιφράγατα· κ. ἐπὶ ζῶων· ὁ Χείρων ἔτρεφε τὸν Ἡρακλίωνα διὰ μυελοῦ λεόντων· ἰδ. εἰδ. ή ἐν τῷ σπονδυλικῷ στήλῃ λιπώδης λευκὴ οὐσία ή ἐν συμνεύξει τοῦ προμήκουσ (μυελοσ), συνήθ. μτ. προσδ. ἐπιθ. νωτιαῖος μυελός διαχυένιος μυελός· Πλάτ. Τίμ.74A περὶ τὸν διαχυένιον ἄμα καὶ νωτιαῖον μυελόν, Διοκλ.Καρ.ἀν.141, ἠπάσιος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ· κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.· Πλάτ.Τίμ.41A εἰς τὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν αὐχένα καὶ διὰ τῆς ῥάχμουσ μυελόν συμπηνήγοτα· ἰδ. οἰ. εἰδ. κ. δημ. ὁ ἐγκέφαλος, δημ. ὁ μυαλός ή τὸ μυαλό· Σοφ.Ἰρ.781 κάγχης δὲ λευκὸν μυελόν ἐκράνιει, Νικ.Ἰοηρ.101 μυελοῖο νεσοφαγός ἐλάφοιο, Γαλ. Χρ.Μορ.8,4· ἰδ. γενικῶτ. μυελός ραχίτις ή ὀλη σπονδυλικῷ στήλῃ, ή ραχοκοκκαλία· Ἰηπ.Κωια. 499· 2) ἐπὶ φυτῶν, ή ἐπιμηκίως διὰ μέσου τοῦ καυλοῦ χωροῦσα μαλακώδης οὐσία, ἀ. καρδιά, βοταν. ἐντεριώνη, δημ. καρδιά· Θεόφρ.Φ1,2,6 μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ οἷον ἐν τοῖς ὀστέοις μυελός· καλοῦσι δὲ τινες τοῦτο καρδίαν, ὁ δὲ μυελόν· 3) μτφ. ἐπὶ τῆς φύχης ή καὶ συναφῶς ἐπὶ διανοήσεως, τὸ ἐσώτερον, τὸ ἔνδοον, τὸ μύχιον· Εὐρ.Ἰηπ.255 μὴ πρόσ ἄκρον μυελόν φύχης· ἰδ. ποι. κτ. περίφρ. ἄκρις ἐπὶ μυελοῖς μέχρι τῶν μυχιαιτάων, οἷον τῆς βουλήσεως, τοῦ συναισθηματος, τῆς ἀπολαύσεως· Ἠλιόδ.Αἰθ.3,7 ἄκρις ἐπὶ ὀστέα καὶ μυελοῖς αὐτοῦσι εἰσδύσται· ὀμ. ἴδ. νεώτ. μέχρι μυελοῦ ὀστέων· τὸ φύχος τὸν διεπέρασε μέχρι μυελοῦ ὀστέων, -εἶναι ἐρωτευμένος· Βασιλόφωρον· φιλόσοφος μέχρι μυελοῦ ὀστέων· 4) συνεκτ. ποι. ὡς χαρακτηριστικὴ ὀνομ. πάσης ἐκλεκτικῆς κατ' ἔξοχὴν θρεπτικῆς καὶ ρωστικῆς, δυναμωτικῆς τροφῆς· ἰλ.Χ.501 ἐπὶ γούνασι πατρὸς μυελόν οἷον ἔδεσκε, Ὁδ.Β.270 οἷον ἐν ἀμφορέοισι καὶ ἄλλοις, μυελόν ἀνθρώπων, δέρμασιν ἐν πυκνιοταῖσι, ΠΔ Γεν.45,18 καὶ φάγεσθε τὸν μυελόν τῆς γῆς· 5) ὀθ. κτ. ἐπέκτ. ὀμ. ποι. αὐτῆ ή σωματικῆς ῥώμῃ, δύναμει· Αἰσχ.Ἀγ.76 ὅτε γὰρ νεαρός μυελοῖς στέρων ἐντός ἀνάστασιν ἰσάπρεσβυς· 6) ὀμ. μτφ. ὁ κάλλιτος, ὁ ἐκλεκτότερος τόπος· Θεόκρ.28,18 ἄν ὡς Ἐφύρας κτίσσε πτό· Ἀρχίας νάσω Τρινακρίας μύλον Ἰηρι τὰν Συρακοῦσων ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ὀλην Τρινακρίαν, Σικελίαν· ἰδ. ὀμ. ἐπὶ κρέατος, τὸ ἐκλεκτότερον, τὸ τρυφερότερον μέρος, οἰονεῖ μυελοῖς· Ἀλεξ. 186,10 εἰθ' ἐφών παιῶ μυελόν, ἀφελόν τ' ἐπιγανώσασ ἐπιφίω· ἰδ. ὀμ. τὸ ἐξάριτον λίπος, πάχος σφασγίου· Ἰηπ.Γεν.Φυσ.109 χνήας μυελοῖς πρὸλ. μυελοῦμαι.

μυελοσάρκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. Ιατρ. σαρκοματώδης ὄγκος ἀναπλασσομένου ἐντός τῶν ὀστέων. **μυελοσκληρωσις-εως** (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. μυελοσκληρώσις σκληρυνσις τοῦ νωπαιού μυελοῦ.

μυελοστροφός-ος-ές ὁ τετραμμένος διὰ μυελοῦ· Τιμόθ.ἀ.π.94.

μυελοσθμαι-ομαι μτγν. παθ. πληροῦμαι μυελοῦ, πάχος· ΠΔ Ψαλμ.65,15 ὀλοκαυτώματα μεμυλωμένα ἀνοίω σοι μετὰ θυμιάματος καὶ κριῶν [ἰδγρ. μεμυλωμένοι].

μυελοφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν κορυκολιονιδῶν.

μυελοδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὀμοιος πρὸς μυελόν, ὁ ἔχων ἰδιότητα τινα τοῦ μυελοῦ· Ἀριστοτ. Ζ1 517a,3 ἐν οἷς ὑπάρχει ὑγρότης μυελοδης· ἰδ. νεώτ. ὁ ἀπαλός, τρυφερός· 2) νεώτ. ἀνατ. μυελοδεις ἀκτίνες κωνοειδεις μικροσκοπικὰ περιουαί, ἄς ἐμφανίζει ή φθοιώδης οὐσία τοῦ νεφροῦ.

μυελάω-ατος (τὸ) νεώτ. Ιατρ. νεφλάσματος ἐμφανιζόμενον ἐν τῷ μυελῷ τῶν ὀστέων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ περισστώῳ ὡς πολλαπλοῦν ή διάχυτον.

μυεντερικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἔντερα ἄμα καὶ τοῦς μύς· μυεντερικὸν πλέγμα (νευρικὸν πλέγμα, μεταξὺ τῆς κυκλιότερουσ καὶ τῆς ἐπιμηκίως στιβόδους τῶν μυϊκοῦ γιγάντος τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος).

μυζέω ἰων. τ. τοῦ μυζῶ βλλ.· Εὐστ.1821,52.

μυζήθρα (ή) δημ. κ. μυτζήθρα γαλακτοκομικὸν τυροειδὲς πρῶτον, ἐκ' τοῦ ὑπολοιπίου τοῦ γάλακτος μετὰ τὴν πλῆξιν καὶ παραλαβὴν τοῦ τυροῦ.

μυζήθροπιττα (ή) δημ. πίττα παρασκευαζομένη μετ' ἰδ. μύζην βλλ.

μύζης-εως (ή) (μυζῶ-άω) μτγν. κ. νεώτ. ή ῥαδίζις τοῦ μυζῶ, ἀπομύζησις, ἀπορρόφησις διὰ τοῦ στόματος, βύζαγμα, πιπίλισμα· Γαλ.7,130.

μυζήτηρ-ήρος (ὁ) (μυζῶ-άω) νεώτ. τὸ δι' οὗ γίνεται ή μύζησις, τὸ βύζαγμα· 2) ζωολ. τὸ προδοσκιδοειδὲς ῥύγχος πολλῶν ἐντόμων, δι' οὗ ἀπομυζώσων ἄμα ζῶων ή χυμοῦσ φυτῶν· 3) βοταν. ή ρίζα πολλῶν παρασιτικῶν φυτῶν, δι' ἧς ἀπομυζῶσι θρεπτικοῦσ χυμοῦς.

μυζήτις (ὁ) (μυζῶ-άω) μτγν. κ. νεώτ. ἔντομον ἐπιθλοδὲς εἰς τὰ φυτὰ, ή κόμμη· Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.77(78),46· ἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων ἐκ τῶν σφηκιδῶν.

μυζητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν μύζησιν, ὁ κατάλληλος πρὸς μύζησιν· μυζητικὰ ὄργανα τοῦ ἐντόμου, -σφών ὁ μυζητικός· ἐπίφρ. -ῶς.

μυζοδανδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσωπανθῶν.

μυζομαλής-ορις (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὀδικῶν ἐκ τῶν αἰγυβαλιδῶν.

μυζοστομίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἶκος σκωλήκων πολυαχτῶν περιλαμβάνουσα σκώληκας μετ' ἄμα δισκοειδὲς, ζῶνας παρασιτικὰς ἐπὶ ἄλλων ζῶων· ἰδ. γένος μυζοστομων.

μύζουρις-ιδος (ή) [οὔρα] κ. μων. αἰσχροποῖός, πόρνη· Εὐστ.1821 ἐδθεν καὶ γυνὴ μύζουρις, ή αἰσχροποῖος, ἀρετὰ τὸ μυζάν οὔραν, ὁ ἐστι θηλάζειν· Κωμ. Αἰδέσπ.1352.

μούζω (ή κ. μων., μέλλ. μύζω [Διογ.Λ 10,118], ἀόρ. ἐμμεζα [Μενθ.81], παρακ. ἐν μτχ. μεμυζῶτε [Ἀντίμ.90], ἔχων κωκεῖσιμένον τὸ στόμα ἐκπέμπω διὰ τῆς ρινῶς τὸν ἦχον μῦ-μῦ, μουγκρίζω· Σχόλ.Ἀριστφ. Ἐθεσμ.238 ἐστὶ τὸ μύζειν παρῆται ἀπὸ τοῦ μῦ πολλοῖσ ἄλλοις ὀμοίως· μύζειν δὲ ἐστι τοῖς μύχθηραι ποῖον ἦχον ἀποτελεῖν· κ. μέσ.· Αἰσχ.Εὐμ. 118 μύζουσι· ἄν, ἀνήρ δ' ὄρχεται φεύγων πρῶσ· ἰδ. βογγῶ θλιβερώσ, στενάτω· Αἰσχ.Εὐμ.189 μύζουσι οἰκτισμὸν πολλὸν ὑπὸ ῥάχην παγέντες Ἰβερναρδ.Γρ. ἐν λ. «ἐπὰν παγῶσιν ὑπὸ ῥάχην, ὅταν

παλουκωθῶν, μύζουσι μυγμὸν ποιοῦντα πολλὴν οἰκτισμόν· 2) γογγίζω, παραπονέομαι, μουρμουρίζω ἐκ δυσαρρεσκείας, κριννίζω: Ἄριστφ. Θεσμ.231 τί μύζεις; πάντα πενοίηται καλῶς 3) ἐπὶ δελφίσι, ἐκβάλλω μυγμὸν βλ. ἐν εἰδ. σμ., ἦγον, ὃν παράγει ὁ δελφίς: Ἄριστλ.Σ1 535b, 32 μύζει καὶ τριγμὸν ἀφίησι 4) ἐπὶ τῶν σπλάγχνων κτ., βορβορίζω, γοιγουλίζω, γοιγουρίζω: Ἰηπ.Νούσ.2,55 εἴ τιταί σπλάγγυχοι σίηεν || κ. ἀπαρσ.: Ἰηπ.Ἐπιδ.5,6 ὁκάτε ἀσιτος μίη, ἔμυσεν αὐτοῦ ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς ἰδιόρθ. ἔμυζεν 5) μυκτηρίζω, κλειάζω Ἡσ. ἐμύζοντος, μυκτηριζομένου: Εὐστ.Πον.38,28 οὐς ἐπὶ ἐξουθενῶ καὶ μύζων γελῶ μυκτηρῶς λόγῳ, ὅα χρυσῶ μολίβδον ἀμειβομένους, αὐτ.22,14 τὸνθορῶζοντας καὶ μύζοντας 6) πίνω μὲ κεκλιμένην τὰ χεῖλη, ροφῶ, βυζαίνω, πιπιλίζω, ἀ. μύζω: Σουίδ. ἐμύζει ἠλιάζει, λείγει: Ξεν.Ἀν.4,5,27 τούτους ἔδει ὅποτε τίς διψῆθ' λαδόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν [τοῦς καλῶσιν].

μύζω-άω μγν., μν. κ. νεώτ. ἰων. μύζω, μέλλ. μύζωσα, ἀόρ. ἐμύζισα [Γαλ.4,550] κ. παθ. ἐμύζηθην, ροφῶ διὰ τοῦ στόματος τὴν ἐν τινι πράγματι περιεχομένην ὑγρὰν οὐσίαν, βυζαίνω, πιπιλίζω: Γαλ.4,550, Ὀπν. Ἄλ.2,407, Παῦλ.Αγ.6,41, Σουίδ. ἐν λ. Δημοσθένους φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῆ σφραγίδι, μύζισας ἀπέθανε 2) ρηματ. π. μύζησις, μύζητης, μυζητήρ, μυζητικός.

μύζια Ἡσ. ἐσάρξ τις ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα. **μύθημα**-ατος [τό] [μυθ] μγν. κ. μν. ἡ κατήγησις, τὸ μεμυημένον, μυστηριώδες μάθημα: Ἰάμβλ.Πυθ. 38, Ἀρέθ.π.Θη.Στεφ. ἐν λ. τὸ ὑπερούσιον καὶ ἀπρόσιτον τῆ ἀνθρωπίνῃ φύσει μύημα.

μύθησις-εως [ή] [μυθ] κ. μν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μυθῶ, ἡ ἐισαγωγὴ εἰς τὰ μυστήρια, διδασκαλία μυστικῶν τελετῶν Ἡσ. ἐμυσταγωγία, μυσταγωγία: Ἄνδρστ.34, Φιλ.1,156, Πλούτ. Ηθ.169D ἤδιστα δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἔσραται καὶ εἰλαπίνα πρὸς ἱεροῖς καὶ μύησις καὶ ὄργασμοι, Διον. Ἀρεοπ.2,22 ἱεροπρεπῆς ἄκουε τῶν ἱερῶν λεγομένων, ἐνθεος ἐνθέων, ἐν μύησει γινόμενος, Ἰάμβλ.Πυθ.17,4, - μύησις εἰς τὸν τεκτονισμόν 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐμπειστικὴ ἀνακοίνωσις μυστικῆς τινος ὑποθέσεως, ἐταιρεία, συναμοσίας κτκ. 3) μγν. μν. τὸ βάπτισμα: Κλήμ. Ἄλ.1,88Α, Σωζόρ. Ἐκκλ. Ἰστ.11Α ἀμύητοις μύησιν κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐκκλησίας, Ἀποστ.Διατ.7 περὶ τῆς . . κατὰ Χριστὸν μύησεως.

μυθητής [ό] [μυθ] μν. ὁ μύων, μύστης, μυσταγωγός, κατηχητής: Πράδρ. ἐν Notit.Μss.6,531 ἀγγός δ' αὐθ' ἐτέρωθε δάκρυ σταλάσσει μυητής. **μυθηφοῖον** [τό] ἡ σήλλα, τὰ σικιλοκρόμμυδον: Φαν. Ἰστ.27.

μύθα Ἡσ. «φωνή Κύπριου».

μύθηαρ Ἡσ. «μῦθος».

μυθάρουμαι [μυθαρέ] κ. μν. ἀποθ. μυθοῦμαι, λέγω, ὁμιλῶ κ. Στοβ. Ἀνθολ.2,499 ἀγάλλει μερικῶν εὐδαιμόνα μὲν γὰρ οὐκ ἔχω ἔπος τῷ φατίζω ναμπερτέως μυθαρεύομαι, Σουίδ. Θεόδ.279Α οὕτω φευδεοποῦσι μυθαρεύουμοι.

μυθάριον [τό] μγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ μύθου, μικρὸς μύθος, παραμυθία: Στράβ.13,1,69 καὶ οἱ γραμματικοὶ μυθάρια παραβάλλοντες κέρεσι λογοῦσιν μάλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα, Πλούτ. Ἠθ.14Ε τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, Κλεομῆδ.2, [Πορφ.Χριστ.54] || νεώτ. φευδῆς ἀφήγησις, διδασκαλία ἀφορμῶσα εἰς τὴν εἰς τὴν γεγονόν: πρὸς συκοφαντίαν του ἐπενόησαν καὶ διέδωσαν γενεῶτα μυθάρια.

μυθάρχοι Ἡσ. «οἱ προεστώτες τῶν στάσεων» πρβλ. μύθος ἐν εἰδ. σημ.

μυθεσκόνο ἐπ., ἰων. παραστ. γ' πληθ. τοῦ μυθοῦμαι,

μύθευμα-ατος [τό] [μυθεύω] κ. νεώτ. μύθος, διήγημα, λόγιον: Πλούτ. Ηθ.28D ἐν ποιητῇ λέξει καὶ μυθεύμασι περιεχόμενοις πολλὰ διαφεύγει τὸν νόον ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα, αὐτ.Μαρ.1,Μαν.4,447 ἐν τ' ἀρεταλογίῃ μυθεύματα ποικιλ' ἔχοντας || νεώτ. πλαστῇ διήγησις, φευδῆς ἱστορία: ἡ εἰδησις αὐτῆ ἀπεδείχθη μύθευμα 2) πλοῦθ' θεστρικού ἔργου: Ἀριστλ.Ποιητ.1460α,29 ἔξω τοῦ μύθεύματος.

μύθευμα κ. μν., παρακ. μεμύθευμα [Φιλῶδ.Μουσ. 24Κ, Στράβ.1,2,35] κ. παθ. μεμύθευμαι [Ιουκ. Ἄλκ.1], μυθοῦμαι, λέγω, ὁμιλῶ: Εὐρ. Ἡρ.77 ἐνώ δὲ διαφέρω λόγοισι μυθεύουσα, Ἐζεκ.Ἐξ.34 ἀπαντα μυθεύσασα, Φιλῶδ.Μουσ.24Κ || κ. παθ. γίνεται λόγος περὶ ἑμοῦ: Εὐρ. Ἴων 196 δὲ ἔμασι μεμύθευται παρὰ πῆναις ἀσιτιστάς Ἰόλαος, αὐτ. 265 ὅς μεμύθευται βροτοῖσι ἴως γίνεται λόγος μετὰ τῶν θνητῶν 2) μυθαδὸς διηγομένη, πλάττω, μυθολογῶ: Εὐστ. «μυθεύεσθαι» τὸ φευδῶς λέγειν: Σωκρ.Ἐπιστ.30,9 πρόξεις μεμύθευκε, Στράβ. 1,2,35 οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ Ὀμήρου ταῦτα μύθευοντος || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Ἀριστλ.Θαυμ. 836b,1 κ. παθ.: Ἀριστλ.ΖΜ 641α,20 τὰ μυθεύουσιμα λιθοῦσθαι, Στράβ.14,2,28 μυθηθῆναι κατασχέιν τὴν νῆσον, Ιουκ. Ἄλκ.1 περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος πρβλ. Δίων Κ 51,26 3) ρηματ. π. μύθευμα.

μυθηγορῶ-έω μγν. μυθολογῶ, πλάττω, ἀφηγοῦμαι μύθους κ. παθ.: Πρόκλ.Προλεγ. Ησιόδ.5 τὰ δ' ἐντέθεν μεμυθηθῆναι καὶ ἀλληγορικώτερον λέλεκεται.

μύθημα-ατος [τό] [μυθεύω] μν. διήγημα, λόγιον, μύθευμα: Πρόδρ. ἐν Notit.Μss.7,257,77.

μυθῆρια [τό] μγν. μυθοί, διήγηματα: Κλήμ. Ἄλ. 1,73Α || EM ἡ λ. πρὸς παραγωγήν τῆς λ. μυστήρια ἐμυστήρια, μυθῆρια μύθος γὰρ ὁ λόγος.

μυθητήρες Ἡσ. «στασιασταί» πρβλ. μυθιήτης. **μυθητήρις** [ό] [μυθεύω] μγν. κ. μν. ὁ λέγων, ὁ διηγούμενος: Ἀντιγ.Καρ.120 2) ὁ λέγων, ὁ ἐκφώνων ἐπιδασταστικούς λόγους, ὁ στασιαστής: Εὐστ.190 [αγλ. Ὀδ. Φ 71] «Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἶπειν στασιασταί, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ φθάλ, διέπουσιν ἱερὰς ἀστus Ἡσ. ἐμυθητ' στασιασταί» || αὐτ. ἐν μύθοισι καὶ μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνὸν ἀγορητὴ βλαβεροί».

μυθιάζομαι μγν. ἀποθ. διηγοῦμαι μύθους: Βάθρ.Προοίμ.2.

μυθίσαιμος [ό] μγν. κ. μν. διήγησις, μύθος ἐν χαλιῶσιμος πεποιημένος: Τζέτ.Χιλ.13,258 Βαβριας ἐν μυθίσμοις τοῖς χαλιῶσι, Σουίδ. ἐν λ. Βαβριας || ὄνομα συλλογῆς ταῖστων μύθων, οἶον οἱ Αἰσώπειοι τοῦ Βαβρίου: Βάθρ.Προοίμ.2.

μυθίσιον [τό] μγν. ὑποκορ. τοῦ μύθου, μυθάριον: Ιουκ.Φιλῶδ.2 πᾶν ἀλλάοκα καὶ τεραστία μυθίσια παιδῶν ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, Ἀθανάσι. 1,410D τῶν ἐν τῇ γενεῶν συγγράμματι μυθίστων.

μυθίζω κ. μν., ἰδρ. μυθίστω [Θεοκρ.10,58], λακων. μυσιδῶ [Ἄριστφ.Λυσ.94], ἀόρ. ἐν ἀπαρφ. μυσίζε [Ἄριστφ.Λυσ.98], μυθοῦμαι, λέγω: Ἄριστφ.Λυσ.94 μυσιδῶσι τὸ δι τῆς ποθ' ἀμῆ, αὐτ. 981 λῶ τὴ μυθίζε νέον, Θεοκρ.10,58 τὸν δὲ τέον ἔρωτα μυθίσθεν τῆ ματρί, Μαν.1,238 ἐξόμενοι ζῶουσι ἐνείρατα μυθίζοντες, Νικ.Χων. ἐν Σάβ. 1,87 ταῖστων ἰσγὼν ἀμφιδέξιν Ἀπόλλω μὲν μυθίζουσι Ἐλλήνων || κ. μθσ.: Περικτ.π.Στοβ. Ἀνθολ.3,1084 φευδέα κατὰ πάντων μυθίζεται πρὸς τοῦτον 2) κωλῶ, ἀποκόλω, ἐπονομάζω: Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.14,65 κοίρανον ὀμείων τὸ διδάσκαλον εἰμι γὰρ ἀφωμ, ὡς ἐμὲ μυθίζεσθε.

μυθιήτης [ό] κ. μυθίτης ὁ στασιαστής, στασιώτης: Ανακρ.16, Φοινίε 1,7 οὐ μυθιήτης, οὐ δικασπόλος κείνος ἴο Νίνος.

μυθικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῦθον, ὁ μυθώδης: Πλάτ. Φαῖδρ. 265C μυθικὸν τινα ἔμνον, Διον. ΑΑ. Ρωμ. 1, 2 Ἐσσυρίων ἀραχὴ, παλαιὰ τίς αὖσα καὶ εἰς τοὺς μυθικούς ἀναγομένη χρόνους ἰεῖς τὴν προϊστορικὴν περιόδον, καθ' ἣν τὰ γεγονότα συμπίπτουν μετὰ τοὺς μύθους, ἐν ἀπθ. πρὸς τοὺς ἱστορικούς χρόνους: ἢ τὰ Μυθικά ἐπιγραφῆ βιβλίων περί μυθολογίας: ἢ Ἀθην. 13, 572B ὡς Ἰστορεῖ Κλεάνθη ἐν τοῖς Μυθικοίς. 2) νεώτ. ὁ κατὰ φαντασίαν γινόμενος, πλαστός: μυθικὰ διηγήσεις. 3) θαυμαστός, ἐξαιρετικός: μυθικὰ πλοῦτη.

μυθικός ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. μυθικώτερον Ἰτζέτζ. Χιλ. 2, 824) κ. μυθικωτέρως (Σχολ. Λυκόφρ. 18, 276), ὑπερθ. μυθικωτάτως (Στουδ. Θεόδ. 671), κατὰ τρόπον μυθικόν, μυθώδῃ: Ἀριστ. Μεταφ. 1, 074B. 4) τὰ δὲ λοιπὰ μυθικός ἦδη προσήκται πρὸς τὴν πεῖθω τῶν πολλῶν, αὐτ. Οὐρ. 284, 23, Φιλὸδ. Ρητ. 2, 53S (ἀντιθ. ἀληθῶς: κ. συγκρ.: Στουδ. Θεόδ. 530B εἰ καὶ μυθικώτερον τὸ ἐπιφθέγμα: κ. ὑπερθ.: αὐτ. 671).

μυθισδῶ ὄρω. ἀντὶ μυθίζω βλλ. : Θεοκρ. 10, 58.

μυθιστόρημα-ατος (ἰδὸ) νεώτ. κ. δημ. λογοτεχνικὸν πεζογραφικὸν ἔργον, ἐν ᾧ γίνεται ἀφήγησις ἀλλήλοισι ἀ ἱστορικῶν, ποιητικῶς διεσκευασμένων ἢ ὁλίως φανταστικῶν γεγονότων, πρὸς αἰσθητικὴν τέρψιν τοῦ ἀναγνώστου, μυθώδης ἱστορία, μυθιστορία, ρωμάντζο. ἢ μῦθ. φευδῆς διηγήσις, μύθεμα, μῦθος: ἐπιτρεῖται καὶ μᾶς εἰπε ὁλόκαιρο μυθιστόρημα γιὰ νὰ μᾶς δικαιολογηθῆ.

μυθιστορηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μυθιστόρημα: ὁ ἔχων τὰ χαρακτηριστικά, ὁ ὁμοίαιον πρὸς μυθιστόρημα: μυθιστορηματικὴ περιπέτεια.

μυθιστορία (ἡ) μῦθ. κ. νεώτ. μυθώδης ἱστορία, πλαστὴ διήγησις: Καρπίτ. Μαεργ. 1.

μυθιστορικός-ή-όν μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιάζων εἰς μυθιστορίαν βλλ.: Ἰστωρ. Ριτμ. 1. - μυθιστορική πλοκή.

μυθιστοριογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γράφειν μυθιστορίας, μυθιστορήματα.

μυθιστοριογράφος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ γράφων, ὁ συνθέτων μυθιστορήματα βλλ.

μυθιστοριογράφω-έω νεώτ. γράφω μυθιστορήματα, ρομάντζα, ἀσχολοῦμαι εἰς μυθιστοριογραφίαν. 2) ἀμθ. συγγράφω ἐπὶ πραγματικῶν τιῶν γεγονότων, ἰδ. ἀφορώντων εἰς τὰ τοῦ βίου προσ., τροποποιῶ ἡ μεταβάλλω κατὰ τὸ δοκοῦν πρὸς τέρψιν τῶν ἀκροατῶν τὰ καθ' ἕκαστα.

μυθίτης (ὁ) ἄ. μυθίτης βλλ.: Ἡα. ἐμυθίτης ὁ στασιώτης: Θεόγγωνστ. Καν. 169, 12.

μυθογράφια (ἡ) μῦθ. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γράφειν μύθους: ἢ ἡ σύνθεσις, ἡ συγγραφή υἰθῶν: Στροβ. 1, 235 καὶ μὴ ἐξομολογῶνται τὴν μυθογραφίαν, αὐτ. 8, 3, 9 συντεθεράμμενοι τῷ φεύδει διὰ τὰς μυθογραφίας. 2) νεώτ. ἡ ἀσχολία περί τῆν συλλογῆν καὶ ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τῶν μύθων.

μυθογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυθογράφον ἡ τὴν μυθογραφίαν.

μυθογράφος (ὁ) μῦθ. κ. νεώτ. ὁ γράφων, ὁ συνθέτων μύθους, μυθολογίας: Πολυδ. 4, 40, 2 οὐκ ἂν ἐπιπρέπον εἴη ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις χρῆσθαι μάρτυσι περὶ τῶν ἀγνωσμένων, Διόδ. 2, 4, 7 ταύτας γὰρ οὐ πλείστοι τῶν μυθογράφων, . . φασὶ θυγατέρας εἶναι διὰς καὶ Μνημοσύνης, Πλούτ. Θησ. 1) ποιητὰ καὶ μυθογράφοι γέγονται. 2) νεώτ. ὁ συλλέγων ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ μύθους καὶ καταγράφων αὐτοὺς, ὁ περὶ τῶν ἐρμηνειῶν καὶ μελέτῆν τῶν μύθων ἀσχολούμενος.

μυθογράφω-έω μῦθ. κ. νεώτ. γράφω, συνθέτω μύθους: Στροβ. 3, 4 τὰ περὶ τῶν Ὀδυσσεῶς πλάνην μυθογράφησαντος τοῦτον τὸν

τρόπον: πρβλ. Ἰουλ. Λόγ. 7, 216D. 2) νεώτ. συλλέγω ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ μύθους καὶ καταγράφω αὐτούς, ἀσχολοῦμαι περὶ τῶν ἐρμηνειῶν καὶ μελέτῆν τῶν μύθων.

μυθολογικός ἐπίρρ. μῦθ. κ. νεώτ. μυθολογίας: Πρὸκλ. Πολ. 1, 15K. **μυθολογία**-ατος (ἰδὸ) μῦθ. ἡ γέννησις μῦθ. ὑπέρτης τοῦ λόγου, τοῦ Χριστοῦ: Γρηγ. Μασ.

μυθολόσσης (ὁ) μον. ὁ λέγων, ὁ διηγοῦμενος μύθους, ὁ μυθολόγος: Εὐστ. Ἰλ. 679, 11.

μυθολογεῖω (μυθολογέω) κ. μον. διηγοῦμαι διεξοδικῶς ἱστορίαν τιῶν, λεπτομερῶς: Ὁδ. Μ. 450 τί σοι τὰδε μυθολογεῖω, αὐτ. 453 ἐχθρὸν δὲ μοι ἔστιν αὐτὶς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν. ἢ γεν. διηγοῦμαι, λέγω: Ἀρχέστρ. π. Ἀθην. 7, 278B τί σοι τὰδε μυθολογεῖω, ΨΦωκυλ. 63 φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεῖν, Θεοφύλ. Στ. Ἰστ. 12C.

μυθολόγημα-ατος (ἰδὸ) μυθολογία κ. νεώτ. μυθικὸν διήγημα, μυθικός λόγος: Πλάτ. Νόμ. 663B τὸ μὲν τοῦ Σιδωνίου μυθολόγημα ῥάδιον ἐγένετο, αὐτ. Φαῖδρ. 229C, Πλούτ. Θησ. 14 ἡ δὲ Ἐκάλη καὶ τὸ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα τοῦ Ζηναιοῦ, Λουκ. Φιλοφ. 37 μὴ πως λθθῶσιν ἡμῖν ἐμπλοσθέντες δειμάτων καὶ ἀλλοκώτων μυθολογημάτων.

μυθολογία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διήγησις μύθων, μυθικῶν παραδόσεων: Πλάτ. Πολ. 394 ἐμυθολογία γὰρ ἀναζήτησις τῶν παλαιῶν: Πλάτ. Πολ. 394B ὅτι τίς ποιήσῃ τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μνήμης ὅλη ἐστίν, αὐτ. Πολιτ. 304C. ἢ μῦθος, διήγησις, ἱστορία: Πλάτ. Ἰνν. Μ. 298A οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθολογία, Πλούτ. Ἡθ. 133F εἰσι δὲ καὶ διηγήσεις ἄλλοι καὶ μυθολογία. 2) θρύλος, παράδοσις: Κορνοῦτ. Φισ. Θε. 8. 3) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν μύθων καὶ παραδόσεων λαοῦ τινος περὶ τῶν θεῶν αὐτοῦ, τῶν ἠρώων, τῶν πράξεων αὐτῶν καὶ ἐμφανίσεων: ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία: ἢ ἡ περὶ τούτων μύθους ἐπιστημονικὴ ἀσχολία: καθήγησις τῆς μυθολογίας. 4) διδασκαλία, ὁμιλία, κουθέντα πρὸς διασκεδασίαν, ἀφήγησις: Πλάτ. Νόμ. 752A ἐγὼ δ' αὖ σοι βυλλήφθεσθαι κατὰ τὴν παρούσαν ἡμῖν τὰ νῦν μυθολογίαν.

μυθολογικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυθολογίαν, ὁ ἐμπειρος εἰς τὰ τῆς μυθολογίας: Πλάτ. Φαῖδ. 61B τὸν ποιητὴν δεοί, εἰπερ μέλλοι ποιητῆς εἶναι, ποιεῖν μύθους, . . καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός. **μυθολόγος** (ὁ) λέγωμι κ. νεώτ. ὁ διηγοῦμενος μύθους, ἱστορίας ἀρχαίας περὶ θεῶν καὶ ἄλλας παραδόσεις: Πλάτ. Πολ. 392D ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἡ ποιητῶν λέγεται, Ἀριστ. Ζ1 756b, 6, Θεόδωρ. Φ1 4, 3, 2, ΠΔ Βαρ. 3, 23 καὶ οἱ μυθολόγοι, καὶ οἱ ἐκζητῆται τῆς συνέσεως. 2) νεώτ. ὁ ἐπιστημονικῶς ἀσχολούμενος περὶ τῶν μυθολογίαν. 3) ὁ ἐπίθ. ὁ μυθολογικός: Πλάτ. Νόμ. 664D οὐ γὰρ ἐπι δυνατοί φέρειν ὠδᾶς, μυθολογοῦσι περὶ τῶν αὐτῶν ἠθῶν, Καλλ. Αἰτ. 3, 1, 55 μυθολόγος μνήμη. 4) ὁ φλύαρος, ὁ λόλος: Μαν. 4, 445 μυθολόγους τεύχει καὶ αἰσχερομήμονας ἀνδρας.

μυθολογῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ., παθ. παρακ. μεμυθολογῆμαι (Δημ. 1391), λέγω, διηγοῦμαι μυθολογίας ἱστορίας, μύθους, οἷοι οἱ τοῦ Ὀμήρου: Πλάτ. Πολ. 392B τὰ δ' ἐναντία τούτων προστάξιν ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν, αὐτ. Γοργ. 493D οὐδ' ἂν ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μυθολογῶν, Ἰσοκρ. 6, 24 ὁ γὰρ παρών καιρός οὐκ ἐμ μυθολογεῖν. ἢ μτ. ἐξήρητ. προτ.: Ἰνν. Ἀρθρ. 53 μυθολογοῦσθαι τινας ὅτι . . . Ἐν Σευμ. 8, 28 ἐπιμύθω δὲ σοι καὶ μυθολογῆσαι ὡς οὐ μόνον ἀνθρώποι . . τὴν τοῦ σώματος χρῆσιν ποιοῦνται. 2) μτ. αἰτ. διηγοῦμαι ὡς μῦθον, μυθικὸν διήγημα: Ἰσοκρ. 2, 49 ὁ μὲν γὰρ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πόλεμους τοῦσ' αὐτὸν ἠμῖθεν ἐμυθολόγησεν. ἢ μτ. ἄπαρ. ἐπί ζῶντων: Ἀριστ. Ζ1 609b, 10 ὄν . . μυθολογοῦναι γενέσθαι.

έκ πυρκαϊδς, αὐτ. Πολιτ. 1257b, 16 ὡς τὸν Μίδαν . . μυθολογοῦσι (ἀπολέσθαι) κ. παθ. ῥ. Πλάτ. Πολ. 588C οἳ μιν μυθολογοῦνται παλαιὰ γενέσθαι φύσεις ῥ. κ. ἀπορσ. ῥ. Ἀριστλ. Πολιτ. 1284b, 22 μυθολογεῖται . . τοὺς Ἀργοναυτὰς τὸν Ἥρακλέα καταλαίπειν κ. ἐμπροθ. ῥ. αὐτ. Ζι 578b, 23 περὶ δὲ τῆς ζωῆς μυθολογεῖται μὲν ὡς ἐν μακροβίῳν ῥ. κ. ἀπολ. γίνομαι μυθικός: Δημ. 1391 τῷ δ' ὑπογίστερ εἶναι τοῖς χρόνοις ὁπῶν μεμυθολογῆται οὐδ' εἰς τὴν ἠρωϊκὴν ἐπανήκται τῶν ῥ. ἔπι συμβάντων ἐν μύθοις, ἐδρημαί, ἀναφέρομαι ῥ. Ἀριστλ. Ζι 578b, 24 οὐ φαίνεται δὲ τὸν μυθολογοῦμένον οὐθὲν σαφές ἰδῶν λεγομένον ὡς μύθῳν) 3) ἐπινοῶ, πλάττω, ὅσον μυθικὸν τὴ διήγημα: Πλάτ. (Πολ. 50)B οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἦν μυθολογοῦμεν λόγῳ. 4) ὁμιλῶ διεξοδικῶς, ἀσκόπως καὶ κατὰ τρόπον μυθῶδη, ὄθ. συζητῶ, ἀπεραντολογῶ: Πλάτ. Φαιδ. 61B καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, αὐτ. Φαῖδρ. 276E. 5) διηγοῦμαι, συνῆθ. μτ. τῆς ἐννοίας τοῦ μυθικοῦ ῥ. Ἀριστλ. Μετ. 356b, 12 ἐμυθολόγησεν ὡς . . (Αἰσωπος), Νυμφῶδ. π. Ἀθῆν. 6, 265D μικρὸν δὲ πρό ἡμῶν οἰκάντην τινὰ μυθολογοῦσιν αὐτοὶ οἱ Χίῳι ἀποδράντα ἐν τοῖς θροεῖ τὰς διατριβὰς ποιέσθαι: 6) νεῶτ. ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν μυθολογίαν 7) ρημ. π. μυθολογῆσθαι, μυθολογήμα.

μυθομανής-ος-ές νεῶτ. ὁ πάσχων ἐκ μυθομανίας, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὰ διηγήται φευδῆ γεγονότα ἢ αὐτοσχεδίους μύθους.

μυθομανία (ἡ) νεῶτ. φυχοπαθ. συνῆθ. ἐπὶ μικρῶν παιδιῶν καὶ ὑστερικῶν γυναικῶν, ἢ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ἐνουμισθιότητος καὶ ἐκουσία παθολογικῆς τῶσις τοῦ ἀφηγησάτου φευδῆ, ἰδ. μὴ ἀποδλέποντα εἰς ἐπιδιωξίν τινα ἢ δικαιολογίαν, ἢ μαρτία τοῦ ἐπινοεῖν φανταστικὰς διηγήσεις.

μυθομέριμος-ος μαν. ὁ περὶ μύθων μεριμνῶν: Σωφρον. 39, 24 [ἐκδ. Μ.Ι.].

μυθοπλάκος-ος μτγ. ὁ μυθικός: Ζώσ. Ἀλχ. 232B μυθοπλάνοι λόγοι.

μυθοπλασμα-τος (τὸ) μτγ. τὰ ἐκ μύθων πελασμένον: Διδ. Ἀλ. 548 [ἐκδ. Μ.Ι.].

μυθοπλαστής (ὁ) μτγ. κ. νεῶτ. ὁ πλάττων, ὁ ἐπινοῶν μύθους, διηγήματα, ὁ μυθοποιός: Λυκόφρ. 764 τὸν μυθοπλαστὴν ἐξυλακτῆσαι γόνον, Φιλῆ, 405. 2) νεῶτ. ὁ φευδολόγος.

μυθοπλασία (ἡ) μτγ., μαν. κ. νεῶτ. ἡ πράξις τοῦ μυθοπλαστῶ, ἡ ἐπινοήσις, ἡ ἐφεύρεσις μύθου, ἡ μυθοποιία: Ἀθανάσι. 1, 186, Δαμασκ. 1, 167. 2) νεῶτ. ἡ φευδολογία ῥ. εἰδ. ἡ μυθομανία.

μυθοπλαστικός-ή-ον νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυθοπλασίαν βλ. ἄλ.

μυθοπλαστῶ-έω κ. μαν. πλάττω, ἐπινοῶ μύθους: Δημ. 297 μύθοπλαστὴν φεύδα, Τζέτ. Ἡσιοδ. 14, Πρόδ. 1, 47 εἰ γὰρ καὶ λέγων ἤρχομην μυθοπλαστῶν τοὺς λόγους, εὐλότως εἶχες κ. παθ.: Τζέτ. Χιλ. 10, 41 μυθοπλαστοῦμενον.

μυθολόκος-ος, αἰολ. -ὄπλοκος, ὁ πλέκων, ὑφαίνων μύθους, ὁ συναρμῶττων ἐντέχνως τὸν λόγον του: Σαφο. 125 μυθολόκος ἔρωξ.

μυθοποιήμα-τος (τὸ) [μυθοποιή] μτγ. τὸ ἀποτελέσμα τοῦ μυθοποιῶ, μύθῳδς διήγημα: Πλούτ. Ἡθ. 17A ὅτι μυθοποιήμα καὶ πλάσμα πρὸς ἡδονὴν ἢ ἐκπλήξιν ἀκροατοῦ γένεον, Αἰλ. Ζι 7, 29.

μυθοποιήσις-εως (ἡ) [μυθοποιῶ] μτγ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ μυθοποιῶ, ἡ ἐπινοήσις, σύνθεσις μύθου, ἡ μυθοποιία: Σέξ. Ἐμπ. Μαθ. 9, 192.

μυθοποιία (ἡ) μτγ. κ. νεῶτ. ἡ μυθοποιήσις, ἡ ἐπινοήσις μύθων, ἡ μυθικὴ διήγησις: Στράβ. 1, 119 ἐπὶ τοῖς ὄποιουσ τοὺς παραχούτους τὴν μυθοποιίαν, Διδ. Σ 1, 96 τὴν τῶν ἐν Ἄδου μυθοποιῶν ἀνεπιγνησθῆαι, Κορνοῦτ. Φιλ. Θε. 17, Πλούτ. Ἡθ. 348A ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιῶν ἐστὶ.

μυθοποιός-όν κ. νεῶτ. ὁ ποιῶν, ὁ πλάττων, ὁ ἐπινοῶν μύθους, μυθικός διηγητής, ὁ ἐπινοητικός: Πλάτ. Πολ. 377B πρῶτον δὲ ἡμῖν, . . ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιείοις, Στράβ. 1, 219 οὐδεὶς τὸ ἐκ τῶν μύθων ἀγνοῖαι αἰτίαι τῶν μυθοποιῶν, Λουκ. Ἐρμ. 673 καὶ σὺ δὲ μυθοποιῶ τινος ἀκούσας ὡς ἐστὶ γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος.

μυθοποιῶ-έω μτγ. ποιῶ, πλάττω, ἐπινοῶ μύθους, μυθοπλαστῶ: Κιδῶ. Σ 1, 92 μυθοποιῶσιν τὰ καθ' Ἄδου, αὐτ. 4, 35 κ. παθ.: Ἰουστ. 1, 75B.

μύθος (ὁ) [μθ. συγγ. τοῦ μῦθ] κ. μαν. νεῶτ. κ. δημ. συνῆθ. π. Ὀμ. πᾶν ὅτι λέγεται διὰ τοῦ στόματος, λόγος προφορικός, ὁμιλία, ἀντίθ. ἔργον: Ἰλ. 1, 443 μύθων τὸ ῥητῆρ ἔμεναν πρηκτῆρὰ τὸ ἔργον, αὐτ. Σ 252 ἄλλ. ὁ μὲν ἀρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγγυε πολλῶν ἐνίκαι, Ὀδ. Ἀ 561 ἴν' ἔπος καὶ ἔργον ἀκούσεις ἡμέτερον, Αἰσχ. Πρ. 1030 καὶ μὴν ἔργω κοῦκέτι μῦθῳ γῶδον σέσθλευται 2) ἡ ἐν τῇ δημοσίᾳ συνελευσίᾳ ἀγόρευσις, ὁμιλία: Ὀδ. Α 358 μύθος δ' ἀνδρῶσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, αὐτ. Η 157 ὅς δὲ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν καὶ μύθους ἐκέκαστο, Ἡσιοδ. Ἐργ. 194 βλάφεις δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα μύθοισι σχολιοῖς ἐνέωκον, Ἀριστοφ. Σφ. 725 πρὶν ἂν ἀμφοῖν μύθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικάσεις 3) ἡ διαγωγή, ὁ τρόπος τοῦ φερεσθαι, τὸ φερεσθαι: Ὀδ. Φ 71 οὐδὲ τίνα ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεγασθὶν ἐδύνασθε [Εὐστ. 1091, 47 ἐν τῷ μύθῳ ἐπισχεγασθῆναι, οἱ παλαιοὶ μύθον μὲν ἐνταῦθα τὴν στάσιν λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάρφθ θέλων εἰπεῖν στασιάζσαστας, Ἐμυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ], φησί, εἰδῆπουσιν ἱερὸν ἄστυ [Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. καὶ δὲν ἠδύνασθε ἐν εὐρήτῃ ἄλλον λόγον, ἴνα προβάλητε, παρὰ τὴν μνηστῆριον μου] 4) συνῆθ. π. κ. πλῆθ. διάλογος, συνομιλία: Ὀδ. Δ 214 μύθοι δὲ καὶ ἠῶν ἐν ἔσονται Ἰηλεμάω καὶ ἐμοί διαειπέμεν ἀλλήλοισιν, αὐτ. 239 καθήμερον ἐν μαγρόροισιν καὶ μύθοις τέρπεσθε, Σοφ. ΟΚ 1162 σοῦ γάρ, . . βραχύν τιν' αἰτεῖ μύθον ὄθι δγκω πλέων 5) προσταγή, παραγγέλις, διαταγή, ὑπόσχεσις: Ἰλ. Ε 715 ἢ κ' ἄλιον τὸν μύθον ὑπέστημεν Μενελάω, αὐτ. Κ 625 οὐ γάρ μου δοκίμει μύθῳ τελευτῆ τῆδὲ γ' ὄθω κρανέσασθαι 6) συμβουλή: Ἰλ. Η 358 οἴσθα καὶ ἄλλων μύθων ἀμείνονα τούτους νοήσαι, αὐτ. Μ 80 μύθος ἀπήμων 7) βουλή, ἀπόρασις, σκοπός, σχέδιον: Ἰλ. Α 545 μὴ δὲ πάντας ἐμοῦς ἐπιέλεσο μύθους εἰδήσειν, Ὀδ. Δ 676 οὐδ' ἄρα Πηλεῖδάσιν πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπιστος μύθος, αὐτ. μνηστῆρας ἐνὶ φρεσὶ βυσοδοῦμενον, αὐτ. Χ 289. 8) ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, ἡ οὐσία, τὸ πράγμα: Ὀδ. Χ 289 θεοῖσιν μύθον ἐπιτρέψαι, Εὐρ. Ἡλ. 346 τὸν ὄντα δ' εἰσι μύθον 9) λόγος, ῥῆσις: Εὐρ. ἄν. 484, Πλάτ. Ἐπιμ. 980A ὅς τις λαδῶν σφοδρὸν ἐν εἰη κατὰ τὸν ἡμέτερον μύθον, Κολλ. Λουτρ. Παλ. 56, Πλούτ. Ἡθ. 661A οὐκ ἐμός ὁ μύθος, ἀλλ' οὐτοσὶ Φίλων ἐκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ῥ. ἀπόφθομος, ρη-τόν. παροιμία: Αἰσχ. Χο. 314 τριγέρον μύθος τάδε φωνεῖ 10) φήμη, διάδοσις, λόγια τοῦ κόσμου: Σαφ. ΑΤ. 189 εἰ δ' ὑποβαλλόμενον κλέπτοντι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς, αὐτ. 226 τὰν ὁ μέγας μύθος εἰπέ, Εὐρ. Α 72 ὡς ὁ μύθος Ἀργείων ἔχει 11) ἀγγελία, εἰδήσις, πληροφορία: Σοφ. Ἀντ. 11 ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μύθος . . φιλῶν οὐθ' ἠδύς οὐτ' ἀλγύνεός ἴκετο, Εὐρ. Ἰων. 314 τί φής; ὁ μύθος εἰσενγνεκται νέος 12) διήγησις, ἱστορία, ἱστορικὸν διήγημα: Ὀδ. Γ 94 εἰ ποῦ ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι τελοῖσιν ἢ ἄλλου μύθου ἀκούσας, αὐτ. Α 492 ἄλλ' ἄγε μοι τὰ παῖδος ἀγαθοῦ μύθου ἐνέσπες [Ἐφταλ. Ὀδ. εἰς τὸσο γιὰ τὸν δεῖμο μου τὸ γυῖο δυὸ λόγια πέξ μου], Αἰσχ. Πέρο. 713 ἀκούσεις μύθον ἂν βραχέι λόγῳ [Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. ἐλλην τὴν

ιστορίαν θά ἀκούσῃς διά βραχέας λόγους), αὐτ. ὄπ.139,1 μύθων τῶν Λιβυτικῶν, Πλάτ.Τιμ.29D τὸν εἰκότα μῦθον, αὐτ.Θεαίτ.164D οὐτῶς δὴ μύθος ἀπόλωε ὁ Πρωταγόρεως' 13) κ. νεώτ. κ.δημ. φανταστικὴ διήγησις, πλαστὴ ἱστορία, παροιμιθὶ : Πίνδ.Ο.124 δεδαίδαλαμένοι φεῖδεις ποικίλοις . μῦθοι, Πλάτ.Φαίδ.61B τί τοὺς ποιητὰς δεῖο ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, αὐτ. Πρωτ.320C πότερον ὕμιν μῦθον λέγων ἐπιπέσει ἢ λόγῳ διεξιέλωθ' , Πλάσαμ.Περ.Χαιρ.44,11 στὸν οὐρανὸ μαρ ὅπου ἡ ζῶη εἶναι μύθος, Ζερδ.Τραγ. ΚΚ 72,9 σάν τὸ τελεώνιο τὸ παμπόνηρο τοῦ μύθου' 14) μυθικὴ παράδοξις ἀναπερομένη εἰς θεοῦς ἢ ἥρωας : Ἦρ.2,45 εὐήθηξ δὲ αὐτῶν καὶ ἄδε ὁ μῦθος ἐστι, τὸν περὶ τοῦ Ἡρακλεοῦς λέγων, Πλάτ.Πολ.330D οἱ τε γὰρ λέγοντο μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἀΐδου, αὐτ.Νόμ.636, Ἐπικ.Ἐπιστ. 3,65U ὁ περὶ θεῶν μῦθος, Ἐπιγρ. τοὺς μύθους τοὺς ἐπιγραφῶν γέγραφεν, Κλήμ.Ἀλ.8,24 μῦθον ταῦτα ὑπολαμβάνεις, - κρητικὸ μῦθος' 15) κ. νεώτ. ἀλληγορικὴ διήγησις ἀναπερομένη εἰς ζῶα ἢ φυτὰ, ἐξ ἧς ἀντλεῖται ἠθικὸν συμπέρασμα : Ἀριστοφ.Λυσ.781 μῦθον θαύλωμαι λέγειαι τὴν ὕμιν, ὄν ποτ' ἦκουσ' αὐτὸς ἐπὶ παιδῶν, Πλάτ.Πολ.377A πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παῖδια ἢ γυμνασίοις κλυόμεθα, Ἀριστλ.Μετ.356b,11, ΚΑΤίτ.1,14 μὴ προσέχροντες ἰουδαίκοις μύθοις, αὐτ.Πέτρ.2,16 οὐ γὰρ σασηφισμένοι μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐκνωρίσαμεν ὕμιν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν' 16) ἢ ὑπόθεσις δράματος, ἔπους, μυθιστορήματος : Ἀριστλ. Ποιητ.1499b,5 τὸ δὲ μῦθος ποιεῖν Ἐπιχάρμος καὶ Φόρμις, αὐτ.1450a,4, αὐτ.1451a,6, - ὁ περὶ Ἡλέκτρας καὶ Ὁρέστου μύθος παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ εἶναι διάφορος' 17) στάσις, ἐπαναστάσις : Παν.249' πρβλ. μυθιτήρ.

μυθασκοπῶ-έω μιν. μυθολογῶ, ἐξετάζω τὰ λεγόμενα : Βασιλ.3,477A οἱ τὰ ῥηθέντα μυθασκοπούντες καὶ ἀναπλάττοντες.

μυθοτόκος-ον μτγν. ὁ γεννῶν, ὁ παράγων μύθους, λόγους : Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.16,15 μυθοτ- κραθίθ.
μυθοῦμαι-έομαι 1) [μῦθος], ἐπ. β' ἐν. μυθεῖται (Ἄδ. Ο180) κ. μυθεῖται (Ἄδ.Β 202), ἰων. παρატ. γ' ηληθ. μυθεσκοντο (Ἰλ.Σ 289), μέλλ. μυθησομαι (Ἰλ.Β 488), ἄορ. ἐμυθησαμένη κ. ποι. μυθησαμένη, λέγω, ὁμιλῶ : Ἰλ.Η 76 ὠδε δὲ μυθεομαι, αὐτ.Ο 40 οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθεομαι, Σίμων.Ἀμ.7,18 μειλίγως μυθεύμενος' || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. : Ἰλ.Φ 462 οὐκ ἄν με σαφρόνα μυθησίω ἐμμεναί' || μτ. αἰτ. ἐκφωνῶ, διηγοῦμαι, ἀνομαζῶ : Ἰλ.Β 488 πληθύν δ' οὐκ ἄν ἐγὼ μυθησομαι οὐδ' ὀνομήσω, αὐτ.Γ 235 οὐκ ἐν ἐγγυαίην καὶ τούνομα μυθησομαι, Ἄδ.Λ 517 πάντα δ' οὐκ ἄν ἐγὼ μυθησομαι οὐδ' ὀνομήσω' || ὁμ. μτ. αἰτ. λέγω, ὁμιλῶ, κἀκῶ λόγον περὶ πνοῦς : Ἄδ.Μ 223 Σκυλάην δ' οὐκέτ' ἐμυθεύμη' || μτ. συστ. αἰτ. λέγω, ὁμιλῶ, προφέρω : Ἰλ.Σ 382 ἐπεὶ μάλα ἀναγας ἀλήθεια μυθησασθαί, αὐτ.Υ 202 ἡμῶν κερτομίας ἢδ' ἀστυλα μυθησασθαί, Ἄδ.Γ 140 μῦθον μυθεύσθη, Ἡσιοδ.Ἐργ.10 ἐπήτυμα μυθησαίην' || ὁμ. μτ. δοτ. κ. αἰτ. : Σοφ.Ατ.865 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἀΐδου τοῖς κάτω μυθησομαι' 2) μτ. διπλῆς αἰτ. οὐσ. κ. ἐπιθ. καλῶ τίνα μὲ τὶ ὄνομα, μνημονεύω : Ἰλ.Σ 289 πρην μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μερόεις ἀνδρῶπο πᾶντες μυθεσκοντο πολύχρυσον πολυάχαλκον' || κ. μτ. ἐξήρητα. προτ. : Ἄδ.Τ 245 τὸν τοῖ μυθησομαι, αἰος ἔην, Πίνδ.Π 4,298 καὶ κε μυθησασθ' ὁπόαν Ἀρκεσίλα εὐρε παγὰν ἀμβροσίαν ἐπέων' 3) μτ. ἀπαφρ. διατάσσω : Αἰσχ.Πρόμ.64 μυθεύομένη ἐξῶ δόμων τε καὶ πάτρας ὠστὴν ἔω' 4) ὁμιλῶ πρὸς ἐμαυτὸν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι : Ἰλ.Ρ 200 προτὶ δν μυθησάτο θυ-

μόν, Ἄδ.Ν 191 θῆρα μιν αὐτὸν ἀγνωστον τεύξειεν ἑκάστα τε μυθησάτο, Δημόκρ.30' 5) ρηματ. π. μῦθμα, μυθητήρ, μυθητής.
μυθοῦμαι-έομαι 12) λέγω, ὁμιλῶ : Αἰσχ.Ἀγ.1367 χρῆ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρη [ἰδιόθρ. θυμοῦσθαι].
μυθοῦργμα-ατος (τὸ) [μυθοῦργῶ] σχόλ. τὸ μυθοποιῆμα : Σχόλ.Λυκόφρ.17.
μυθοουργία (ἡ) μιν. μυθοποιία : Τζέτζ.Χιλ.8,519.
μυθοῦργός (ὁ) μιν. ὁ μυθοποιός : Πρόδρ.ρ.1,54 καὶ τῶν ἀρχαίων μυθοῦργῶν τῆς ληρομυθίας.
μυθοῦργῶ-έω σχόλ., μιν. μυθοποιῶ βλ.λ. : κ. παθ. : Σχόλ.Λυκόφρ.17' 2) ρηματ. π. μυθοῦργμα.
μυθῶδιον (τὸ) μιν. ὄνοκορ. τοῦ μύθος, τὸ μυθῶδιον : Τζέτζ.Χιλ.4,434.

μυθῶ-έω συνηθ. ἐν τῷ μέσ. μυθοῦμαι, λέγω, ὁμιλῶ. Φώτ. [μυθῶσας] εἰπόνων : Δημόκρ.297 [δ.γρ. μυθολασάτω].

μυθῶδης-έως κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς μῦθον, ὁ ἐν εἰδῆ μύθου, ὁ πλαστός, ἀντίθ. ἀληθινός : Πλάτ.Πολ.522A ὄσοι μυθῶδεις τῶν λόγων καὶ ὄσοι ἀληθινοὶ ἦσαν, Δημ.641, Πλούτ. Ἠθ.984F καὶ τὰ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθῶδῃ πίστιν ἔσχε, Κρυστ. Ἀναμν.12 τὰς ἀναμνήσεις Ἰχθυοῦ τοῦ μυθῶδῃ, Ἰσοκράτ. κ. συγγρ. : Ἀντιγ.Καρ.1' κ. ὑπερθ. : Ἰσοκρ.2,48 μὴ τοὺς ὠφελιμωτάτους τῶν λόγων ζητεῖν ἀλλὰ τοὺς μυθῶδεστάτους' || τὸ μυθῶδες ὡς οὐσ. οἱ μύθοι : Θεοκλ.1,21 τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστεως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνευκικῶτα, αὐτ.1,22, Ἀριστλ.Μεταφ.995a,4 τὰ μυθῶδῃ καὶ παιδαριῶδῃ, Πλούτ.Ἠθ.15F ἐξυεβρίζει καὶ ὀλομοῖται τὰ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς καὶ θεατρικῶν, αὐτ.589F ἀλλ' ἔστιν δηφ φαεῖη τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες' κ. ὑπερθ. : Πολυβ.34, 1) 20 ἀφ' οὗ δὴ τὸ μυθῶδεσάτον δοκοῖν εἰρησθαι τῷ ποιητῇ οὐ μᾶτῃ φαίνεσθαι λεχθέν' 2) νεώτ. μτφ. ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὄρια τῆς συνηθους πραγματικότητος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐξαιρητικός, ἀφθονός, ὁ οἰσλεῖ μόνον ἐν μύθοις ἀπαντώμενος : μυθῶδης θησαυρός - πολυτέλεια.

μυθῶδικός-ἰόν μιν. ὁ περὶ τὰ μυθῶδη ἀσχολούμενος : Εὐστ.Διον.Ορ.62 οὐκ ἄνευ γνώσεως μ.

μυθῶδης (ὁ) μτγν. ὁ ἄδων μύθος, παραμύθια : Κατ. Αστρλ.Κ 8(4),211.

μυθῶδης ἐπῆρ., μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μυθῶδη : Διόδ.Σ 4,6 τὸ αἰδοῖον τῶν ἀνθρώπων τοὺς παλαιούς μυθῶδους βουλομένους ὀνομαζέειν κ. συγγρ. : Στράβ.4,4,6 τούτου δ' ἐπὶ μυθῶδεστέρον εἶρηκεν Ἀρτεμίδωρος.

μυθα (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄττ. μυθα (ἰσοφρ.ΦΙ 3,7,5) γένος ἐντόμου διπτεροῦ τῆς οἰκογ. τῶν μυθῶδων, ἡ μύγα. Φώτ. κ. γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι, καὶ διουλλάδωσ παρὰ τῶν Ἀττικῶν' : Ἰλ.Β 469 ἡτὲρ μυθῶν ἀδίνων ἐθένη πολλά, αὐτ.Δ 131 ὡς ὅτε μῆτηρ παιδὸς ἔβρεγα μυθῶν, Λουκ.Μυθ.Ἐγκ.1 ἡ μυθα ἐστὶ μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων' || ἢ κρεατόμυια, ἢ ακατόμυγα : Ἰλ.Τ 25,αὐτ.31, Λουκ.Μυθ.Ἐγκ.12 γίνονται δὲ καὶ μέγισται τινες μυθαί, ἄς στρατιωτῆδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνος, τραχῦτάται τὸν ἄρβουλον καὶ τὴν πτησίαν ὠκίταται' || μτφ. ἐπὶ ὑπερβολικῆς τόλμης : Ἰλ.Ρ 570 καὶ οἱ μύθοι θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνέηκεν, ἢ τε καὶ ἐργονμένη μάλα περ χροῖος ἀνδρομείοιο Ἰαχανάα θάκεειν, Ἐν.Ἀπομν.3,11,5 δὲ τίς σοι ἐπέω ὡσπερ μυθα πρόσπηται, Ἀντιφῶν.195,7 δεινέην ἀκλήτος μυθα [ε]μὶ Ἰπηνάϊων ἀπρόσκλητος εἰς δειπνον, εἰμαι ὡς μυθαί' || παροιμ. : Λουκ.Μυθ.Ἐγκ.12 ἔλεφαντὰ ἐκ μυθας ποιεῖν [μεγαλοποιεῖν τὰ πράγματα]' 2) μυθα χαλκῆ εἶδος παιδείας, ἡ τυφλόμυγα : Πολυδ.ρ.9,123' πρβλ. μυθῶσα' 3) μιν. ἐν ἑρ. ὑπὸ τῶν χωρικών, ἡ μέλισσα : Εὐστ.257,6' 4) τὸν ἀποφρὸν βέλος, ὡς ἐκ τῆς κεντητικῆς προσβολῆς :

Λέων Σοφ.19,53 τοξοβαλίστραι . . εκπέμπουσαι
σάγαις μικράς τὰς λεγομένας μυίας.

μυία Ἦσ. κυνά, ἀναιδή.

μυίαγρος ἰδί μτγν. ὁ ἀγρεύων, ὁ πιάνων τὰς
μυίας, ὁ μυιοθήρας· Σουίδ. 2) ἥρως τις ἐν
Ἄρκαδίᾳ, ἃ ἔθυσον πρὸς καταστροφήν τῶν μυϊῶν·
Πλου.8,267 ἐν ταύτῃ τῇ πανηγύρει Μυίαγρῳ
προθύουσι, ἐπευχόμενοι τε κατὰ τῶν ἱερῶν
τῶ ἥρω καὶ ἐπικαλούμενοι τὸν Μυίαγρον.

μυιάκυνά (ἠ) Ἦσ. κυνάμυια.

μυίασις-εως (ἠ) νεώτ. Ιατρ. πάθησις τοῦ ἀν-
θρώπινου ὄργανισμοῦ προκαλουμένη ἐκ τῆς εἰς
αὐτὸν δεισιδύσεως προμυφῶν τῶν μυϊῶν.

μυίγα (ἠ) μιν. κ. δημ. ἄ. μυγα βλλ.

μυΐδιον [τό] μτγν. ὕποκορ. τοῦ μύς, μικρὸς μύς,
ποπτικῶς· Μάρκ.Αὐρ.7,3 μυΐδιον ἔπισημένον.

μυϊκός-ή-ών γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὴν μυΐαν, ὁ τῆς μύγας.

μυϊκός-ή-ον νεώτ. ἀνάτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τοὺς μύς· **μυϊκὴ δύναμις**, - **μυϊκὸς ἰσθός**
ἰσχυρότητα κυττάρων εἰδικῆς φύσεως καὶ μορ-
φῆς, τῶν μυϊκῶν ἰνῶν, ἀπαρτίζον τὴν οὐσίαν τῶν
μυῶν τοῦ σώματος), - **μυϊκὴ καμπύλη** [καμπύλη
γραμμῆ, ἢ σημειώνει διὰ τοῦ μυογράφου ὁ συ-
στελλόμενος μύς], - **μυϊκὸς τόνος** ἰμόνιμος τάσις
τῶν μυῶν ἀνεξάρτητος τῆς κυρίως συστατικότη-
τος αὐτοῦ, - **μυϊκὴ ὑπότοσις**.

μυϊνά ἐπίρρ. ἀρχ. λεξ. ἐν φρ. μύνηδα παίζειν
παίζων τὴν χάλκην μυΐαν βλλ.2), τὴν τυφλόμυγα,
εἰδὸς τι παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὁμοίαν εἰς τῶν παι-
ζόντων, ἔχων κεκαλυμμένους τοὺς ὀφθαλμούς,
προσηλαεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἀναγυρίσῃ ἐνα
τῶν πέριξ αὐτοῦ τρεχόντων συμπαικτῶν, ἐπιτυχῶ-
να δὲ τοῦτο ἀνεληλυτοῦ ὑπὸ τοῦ συλλαβθέν-
τος· Πολυδ.9,110, αὐτ.113, Ἦσ.

μυΐνας π-ον μτγν. κ. λεξ. ὁ μύσιος, ὁ τοῦ μύος·
EM790,4, Φώτ. ἐν λ. φαῖον χρώμα σύνθετον ἐκ
μέλανος καὶ λευκοῦ, ἄγουν μύτιον· 2) τὸ δέρι-
μα μύος τοῦ ποπτικοῦ· Δωροδθ.Ἀσκ.5,782 βλεπω
τινὰ στήματι ἐπισκόπου φοροῦντα ὡς μύτινα
εἰσαερχόμενον εἰς τὸν ἱερατεῖον.

μυιοειδής-ους-ές ἱμιαί μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς
μυΐαν· Κάσιπ.19 μυιοειδῆ ὄραν (νόσος τῶν ὀ-
φθαλμῶν, καθ' ἣν βλεπέι τις ἱταμένια ὀσιεῖ
μυΐας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ).

μυιοθήρας (ὀ) [μυΐα, θηρευτῶ] λεξ. κ. νεώτ. ὁ
θηρευτὴν, ὁ κυνηγῶν τὰς μυΐας· Ἦσ. ἐν λ. μύα-
γρος, Σουίδ. ἐν λ. μυίαγρος· 2) νεώτ. ζῳολ. γέ-
νος μικρῶν μυιοθηριδῶν φιδικῶν πτηνῶν.

μυιοκέφαλον (τό) μτγν. κ. μιν. κ. μυοκέφαλον
νόσος τῶν ὀφθαλμῶν καθ' ἣν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ
κερατοειδοῦς χιτῶνος σφαιροειδῆς φλύκταινα,
ἐξέχουσα ὡς κεφαλὴ μυΐας· Γαλλ.14,768, Παῦλ.
Alx.3,22 τὸ μυιοκέφαλον ἀπὸ τῆς φλυκταίνης.

μυιοπαγίς-ιδος (ἠ) νεώτ. παγίς πρὸς ἀλληψίν
τῶν μυϊῶν.

μυιοπτερον [τό] μτγν. τὸ θλάσι· ΨΔιοσκ.2,156.

μυιοσόδη [ἠ] [μυΐα, σόδη] μτγν. κ. νεώτ. κ. μυο-
σόδη τὸ δι' οὐ ἀποδιώκομεν τὰς μυΐας, ὄργανον
ἐκ δέσμων μακρῶν τριχῶν προσηρμοσμέναν ἐπὶ
καθῆς πρὸς ἀποδιώξιν τῶν μυϊῶν, τὸ μυιαστήρι·
Ἀνάξινπ.7, Μέν.503, Αἰλ.Ζ1 15,14· ἢ ὄμ. ἐπὶ μα-
κροῦ πάγωνος· Ἄμμιαν.ΑΠ.11,156 διὰ τοῦτο τρέ-
φεις, φίλτατε, μυιοσόδην.

μυιοσόθιον[τό] γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ μυιοσόδη.

μυιοσόθου-ον [μυΐα, σοθῶ] μιν. ὁ σοθῶν, ἀπο-
διώκων τὰς μυΐας· Παρλ.Σιλ.ΑΠ.9,764 ὄμῳας μυ-
ιοσόθου ῥύμασι ἀτηνίας.

μυιοφόρον τραῦμα [τό] μιν. τὸ φέρον, συνα-
πτόειον μυΐας· Ζωφρόν. ἐν μύς βλλ., μικρὸν
θλαδίσιον ὄστρεον, μικρὸ μύδι, μύδακ· Διφιλ.

μυΐσκη (ἠ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ μύς βλλ., μικρὸν
θλαδίσιον ὄστρεον, μικρὸ μύδι, μύδακ· Διφιλ.

Σ π. Ἄθην.3,90D αἱ δὲ μυΐσαι τῶν μυῶν οὐσαι
μικρότεραι γλυκαί τε καὶ εὐχολοί εἰσι, Ξε-
νοκρ.π.Ὀρειβ.2,58,92.

μυΐσκος [τό] μτγν. ἄ. μυΐσκη βλλ.· Γλιν.Φ1 32,149,
Μαρκελλ.Σιδ.38.

μυΐτις-ιδος (ἠ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ θλάσι βλλ.·
ΨΔιοσκ.2,156· 2) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ ἀλλοί-
ωσις τῶν μυϊκῶν ἰσθῶν· ὄξεια· χρονία μυΐτις.

μυϊώδης-ους-εως μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς μυΐαν
ὄθ, τὸ ἄρο. ὡς οὐα. θεός τι ἀποτρέπων τὰς
μυΐας, ἀπὶ μυΐαγρος βλλ.· Γλιν.Φ1 29,106.

μυϊών-ώνος ἰδί Ἦσ. ἐσφ. γρ. ὄντι μύων βλλ.

μυϊκάμων-ονος ἰδί μτγν. δωρ. ἀπὶ μυκῆμων, ὁ
μυκόμενος, ὁ πλῆρης μυκῆμων· Ὑμν.Ἰσ.42 μυ-
κάμων Ἄιδης.

μυκάρη Ἦσ. εὐκτερής.

μυκεδὴν [ἠ] νεώτ. γην. λευκωματώδης οὐσία
ἀνήκουσα εἰς τὰ κυρίως λευκώματα ἢ πρωτεϊνας
καὶ ἰδ. εἰς τὰ ἐν ὀλογομένῳ διαλυτὰ λευκώ-
ματα τῶν σιτηρῶν· ἄ. βλενιδίην.

μυκὴ Σουίδ. ἐὶ θήκη).

μυκὴ (ἠ) μτγν. μύκησις, μύκημα, μυκηθμός, μού-
γκρισμα· Ἀρκαδ.106,12 ἐτὸ δὲ μυκὴ δένεται, ση-
μαῖνον φωνὴν λέοντος· Ἀπολλ.Ρ.4,1285 μυκαί σι-
κοίς ἐνι φαντάζονται [σχόλ. ἐμυκῆσεις δοκῶσι
γίνεσθαι ἐν τοῖς ναοῖς].

μυκῆθῶν ἐπίρρ. μτγν. μετὰ μυκηθμῶ, με μου-
γκρητό, μυογκρητῶσι· Πάπ.

μυκηθμός ἰδί [μυκῶμαι] κ. νεώτ. τὸ μυκᾶσθαι,
ἢ φωνὴ τῶν βοειδῶν, τὸ μούγκρισμα, τὸ μουκά-
νισμα· Ἰλ.Σ 575 αἱ δὲ βέαις . . μυκῆμῶ δ' ἀπὸ
κῆρου ἐπεσοῦντο, Ὀδ.Μ 265 μυκῆμῶ τ' ἄρ-
ήουσα βοῶν, Θεόκρ.25,98 ἀτεινόντο δὲ πόνος
ἄγροι μυκῆμῶ, σπκοί δὲ βοῶν βεῖα πλησθησάν,
Ἀπολλ.Ρ.3,1297, Πολύβ.12,25,2 ὄπῳτ' ἀναδοή-
σις, μυκῆμῶ παραπλήσιον, Παναγν. Ἀγ.Ὀρ.54
ἀκουε γρυλλισμοῦ καὶ μυκῆμῶς ὡς κ. ἐπὶ
τοῦ βελάσματος τῶν προβάτων· Αἰσγ.ἀπ.158 μυ-
κηθοσί . . μῆλιν μετὰ βελασμάτων τῶν προβά-
των· ἢ ὄμ. ὑπὸ κωφῶς βοῆ, θέρμους· Ἀπολλ.Ρ.
3,864 μυκῆμῶ δ' ὑπένηθεν ἱερῆν σείετο γαῖα,
Λοκκ.Περγρ.39 σείεμοῦ πρότερον μεγάλου γε-
νομένου σὺν μυκῆμῶ τῆς γῆς.

μυκῆλιον [τό] νεώτ. βοταν. ἀθροισμα ὑψῶν τῶν
θαλλοῦ τῶν μυκῆτων σχηματίζον χαλαρὸν πλέγμα.

μύκημα-ατος ἰδί [μυκῶμαι] ὁ μυκηθμός, τὸ
μούγκρισμα· Εὐρ.Βάκχ.691 μύκημαθ' ὡς ἤκουσε
κροφόρων βοῶν, Ἀπολλ.Ρ.1,1269, Πλουτ.Ἰθ.972D
μῶσχοι μυκῆματι βρύκημα ποιούοντες ὁμοῖον
κ. ἐπὶ ἄ. ζῶων· Θεόκρ.26,21 μύκημα λεαίνας· κ.
ἐπὶ τοῦ Μινωαῦρου· Καλλ.Δηλ.310 χάλειπον μύ-
κημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες Πασισφῆς· ἢ ἐπὶ
τοῦ κρότου τῆς βροντῆς· Αἰσγ.Πρ.1062 μύ-
φρηνας ὡμῶν ἠλιθιώση βροντῆς μύκημα, Ἰω.
Α.ἰ.δ.Διοσκ.120 ἐὶ βροντῆσι, σείεσθον μετὰ μύκη-
ματος πρὸς δοκοκτέον· ὄμ. ἐπὶ ἀγγελῶ· Ἀριστ.
Πρ.938α,10· κ. ἐπὶ τῆς γῆς· αὐτ.Κόσ.396α,13, Δίαν.Κ
68,24· 2) κτ. ἐπέκτ. ἰσχυρὸς ἤχος· Μαν.5,16
ἐκ στομάτων κελᾶσθε μύκηματα ἀσλίηνϚ, Νῶν.
Εὐαγγ.Ἰω.12,119 ἀγγελοσ αὐτῶ οὐρανῆς ἀρῆξε
σοφῶ μύκηματι φωνῆς.

μυκηναῖον-ονος ἰδί ἠ) μτγν. κ. δωρ. μυκάνων βλλ.

μυκηναϊκός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαιστάτην πόλιν τῆς ἀρ-
χολικῆς πεδιάδος Μυκηνῶν· μυκηναϊκὴ Ἑλλάς
[αἱ ἑλληνικαὶ χώραι τοῦ κράτους τῶν Μυκηνῶν],
- **μυκηναϊκὴ κοινὴ** [τὸ φαινόμενον τῆς κατὰ τὴν
τελευταίαν μυκηναϊκῆν περιόδον ἐξαπλοσως τοῦ
κρητομυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ ὃν ἐνιαῖον μορφὴν
πατήσαθ ὡς ἑλληνικό κόσμου], - **μυκηναϊκὸς**
πολιτισμός [ὁ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις ἀνωτεροσ
πολιτισμός ἀπὸ τῶν 1600 - 1200 ἢ 1100 π.Χ.]

μυκηναίος-α-ον κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. Μυκηνίς-ίδος ὁ τῶν Μυκηνῶν, ὁ ἐκ Μυκηνῶν, ὁ μυκηναϊκὸς βλ.λ. : Ἰλ.Ο 638 ἔφαθεν Μυκηναίων Περιφάτην, Εὐφ.Φοιν.862 πρὸς ἄλκην... Μυκηναῖδα (ὡς οὐσ. κ. θηλ. Μικηνίς-ίδος, δωρ. Μυκιδνεύς-εως (ὡς ἰ) Ἔπιγρ.), ὁ κἀτωικὸς τῆς ἐν τῇ ἀργολικῇ πεδιάδι ἀρχαιοτάτης πόλεως Μυκηνῶν, ὁ ἐκ Μυκηνῶν κατονομαζόμενος : Ἰλ.Ο 643 ἐν πρώτῳ Μυκηναίων ἐτέτυκτο, Ἦρ.7,202 ἀπὸ Φλειουδίων δικηδοῖσι καὶ Μυκηναίων οὐδωκόοντα, Σοφ.Ἠλ.161 δὲ κ. κλεινά γὰ ποτε Μυκηναίων δεξέται, Οἰκ.1,9 τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων ἄμ. τὸ θηλ. Μυκηνίς-ίδος : Κριπ.16,12D, Εὐρ. Ὀρ.1246.

μυκηνηθῆν (ἦ) νεώτ. χημ. ἡ βλεννίνη βλ.λ. **μυκηνηθῆν** ἐπίρρ. ἐκ Μυκηνῶν, ἀπὸ τὰς Μυκηνηθῶν : Ἰλ.144 οἱ τοι ἐπόντο Μυκηνηθεν.

μυκηνίς-ίδος (ἦ) θηλ. τοῦ μυκηναῖος βλ.λ. : Εὐρ. Ὀρ.1470.

μύκηρος (ὶ) μτγ., λακων. μούκρος ἡ ἀμυγδάλη, τὸ ἀμύγδαλον : Ἀθην.2,52C Ἀμερίας δὲ φσι μύκρον τὴν ἀμυγδάλην καλεῖσθαι, ἀπ.53B.

μύκης-πτος (ὶ) κ. νεώτ., ἰων. γενικ. μύκωε ἰ'Αρχιλ. 471, αἰτ. μύκην ἰ'Ἐκατ.Μ 22J), δωρ. κ. ἄττ. ὄνομα μύκα ἰ'Ἐπιχ.155, Θεόφρ.Σημ.42), αἰτ. πλθ. μύκας, δωρ. πλθ. μύκαις (Διφιλ.Σ π. Ἀθην.2,62C), κατηγορία κρυπτοζωϊκῶν θαλάσφωτων φυτῶν, περιλαμβάνουσα μονοκύτταρα ἢ πολικύτταρα φυτὰ διαφόρων μορφῶν, ὁ ἀμυγδάνης, τὸ μανιτᾶρι : Ἐπιχ.155, Ἐπιπν.27 ἴνα ὠσπερ οἱ μύκτες ἀποπνέξαιμι σε, Πολύχ.24 καὶ μύκης τις ἄνιστ' ἀν ὠπτάτο, Θεόφρ.Φι1,1,11 ὅς καλοῦσι τινὰς πύξιας ἄμα τοῖς μύκσι γινόμενους, Νικ.Ἀλεξ.525, Διοσκ.4,82, Πaus.2,16,3 διφώντων ἐπὶ ἄθην ἀνελεύσθαι οἱ μύκτα κ' ἐπὶ τῆς γῆς, Στράτ.ΑΠ 12,204,3 τίς κάλυκας συνέκρινε βάτω, τίς σῦκα μύκσιν; 2) πᾶν στρογγύλον ἀντικείμενον ἔχον σφήμα μύκτης, ὄλον κατὰ τὸ ἀκρον τῆς θήκης ἔξιδους κομβίον Ἦσ. ἐτοῦ ἔξιδους ὁ κατὰ τὴν λαβὴν κραπίτης καλούμενος, Σχόλ. Νικ.Ἀλεξ.101 ἐτὸ ἀκρον τοῦ ἔξιδους τὸ κατακτεῖται τῆς θήκης; Ἐκατ.Μ 22J μύκην, Ἦρ.3,64 καὶ οἱ ἀναθροσκοντι ἐπὶ τὸν ἴππον τοῦ καλοῦτο τοῦ ἔξιδους ὁ μύκης ἀποπίπτει, Πaus.2,16,3 τοῦ ἔξιδους γὰρ ἐνταῦθα ἐξέπεισαν ὁ μύκης αὐτῶν 3) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός, τὸ ἀνδρῖον αἰδοῖον Ἦσ. ἐτὸ ἀνδρῖον μόριον; Ἀρχιλ.47 μύκωε 4) σαρκώδης ἐξάνθημα, ὄλον τὸ ἐπὶ τραυμάτων σχηματιζόμενον : Ἰππ.Νούσ.2,50, Γαλ. 1711,703 ἢ οἰδήματι σχηματιζόμενον ἐπὶ τῶν δένδρων : Θεόφρ.Φ14,143 5) τὸ κατακοπὴν πρῶτον ἑλίας; Ἐπιγρ. μύκτας καταλιπεῖν μὴ ἔλαττον ἡ παλασταιοῦς ἐν τοῖς περιχυτρίμασιν 6) τὸ ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος τοῦ λυχνίου σχηματιζόμενον, τὸ κἀκκαδὸ ἢ τοῖς μπλά τοῦ λυχνίου : Ἀριστ.Φ.Σφ.262 ἔπεισι γόνυ τσίαν λυχνίος οὗτοῦ μύκτης, Θεόφρ.Σημ.42 ἐάν χειμῶνας δντος μύκα μέλαινα (τῶ λυχνῶ) ἐπιγίνονται, χειμῶνα σημαίνει, Ἀρατ.976 λυχνίος μύκτης ἐγείρονται περὶ μύξαν νόκτα κατὰ σκοτίην, Καλλ.ἀπ.47, Ἰγ.αθ.ΑΠ 5,262 μύκπετο, λυχνῶ, μύκτα φέρουσι 7) ἄμφ. σημ. ἐν Ζωῶν.π. Ὀρειδ.14,62,1 μύκα οἷς τὰ ἰμάτια βάπτουσι.

μύκησις-εως (ὶ) [μυκῶσι] ὁ μυκηθῶς, τὸ μύκημα : Ἀριστ.Πρ.938α,10, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 4,1285.

μύκτας (ὶ) [μυκῶμαι] μτγ. κ. νεώτ., δωρ. μύκτάς ὁ μυκόμενος : Θεόφρ.8,6 μύκταν ἐπίκουρε βοῶν ἄφην ἢ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.22 ὅμ. ἐπὶ τινῶν δὲ καὶ μύκτας εἰρηται 2) νεώτ. γένος πλατυρρινῶν πιθήκων.

μύκτασις αἰσμός (ὶ) κ. μον. σεῖσμός συνοδευόμενος ἀπὸ ὑποκόφου βοῆς, ὑπογείου μύκηθμοῦ : Ἀριστ.Λ.Κόσ.396α,11 γίνονται καὶ μύκτασι

σεισμοὶ σείοντες τὴν γῆν μετὰ βρόμου, ΚΜα-νασσά.Ἐρωτ.1,16.

μυκητῖσις-εως (ἦ) νεώτ. ἱατρ. νόσος ὀφειλομένη εἰς διαφόρους παθογόνους μύκτας, προσβάλλουσα τὸ δέρμα καὶ ἄλλα ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου καὶ προκαλοῦσα τὸν σχηματισμὸν φλεγμονωδῶν ὄγκων, οἵτινες μαλακωνόμενοι ἀποβάλλονται σχηματίζοντες συρίγγια ἢ εἰδ. κτηνιατρ. δερματικὸν νόσημα τῶν ζῴων ὀφειλόμενον εἰς φάσμα τινα παράσιτα, καθ' ὃ ἀναφέρονται ἐπὶ τὸ δέρματος ποικίλου μεγέθους φλεγμονώδεις ὄγκοι, οἵτινες ἐμπυοῦμενοι καὶ σαχίζομενοι ἀφ' ἑαυτῶν καταλήγουσι εἰς συρίγγια.

μυκητικὸς-ἦ-ὄν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήθειος εἰς τὸ μυκάσθαι, ὁ μυκόμενος : Κορνοῦτ.Φύσ. Θε.22 βλαῖόν τι καὶ μυκητικόν, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 11,38 μυκητικὸν ζῶον (ἐπὶ τοῦ βοός), Διον. Ἀρεοπ. 12C μυκητικὴ ὁμολογία.

μυκῆτις-ος ἦ-ὄν μτγ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ μύκτης βλ.λ.) : Λοκ.Ἀλ.Ἰστ.16 ἀσπίσι μυκητῖνας ἐχρόντο.

μυκητογραφία (ἦ) νεώτ. ἡ περὶ τὴν περιγραφὴν καὶ ταξινόμησιν τῶν μύκτων ἐπιστημονικὴ ἐνασχόλησις.

μυκητογραφικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυκητογραφίαν βλ.λ.

μυκητοθεραπεία (ἦ) νεώτ. ἱατρ. ἡ χρῆσις τῶν ἐνζύμων κ. ἰδ. τῆς ζυθοζύμης ἐν τῇ θεραπευτικῇ.

μυκητοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς μύκτηα.

μυκητόζωον (τὸ) νεώτ. ὁ μύζομορφὸς βλ.λ.

μυκητοκηκίς-ίδος (ἦ) νεώτ. βοταν. διόγκωσις τῶν διαφόρων μορφῶν τῶν φυτῶν, ὀφειλομένη εἰς προσβολὴν ὑπὸ παρασίτων μύκτων.

μυκητοκτόνον (τὸ) νεώτ. χημ. τοξικὴ χημικὴ οὐσία ἐν χρῆσει πρὸς καταπολέμησιν τῶν παρασίτων μύκτων τῶν φυτῶν.

μυκητολογία (ἦ) νεώτ. κλάδος τῆς βοτανικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν μύκτων, ἄ. μυκολογία.

μυκητολογικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυκητολογία.

μυκητολόγος (ὁ) νεώτ. βοτανολόγος ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν μύκτων.

μυκητόν (τὸ) Ἐπιγρ. πιθ. ἄγρος πλήρης πρέμων ἑλαῖῶν πρβλ. μύκης 5).

μυκητοπόρος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων κρυπτοφαγιδῶν ἐντόμων.

μυκητοσάκχαρος (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ τρεαλόζη.

μυκητοφάγος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων τριτομίδων ἐντόμων.

μυκητοτῖσις-ους-ές νεώτ. ὁ πλήρης μύκτων : μυκητώδης στοματίτις (ἦ) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βλενογόνου τοῦ στόματος ἐμφανιζομένη καὶ προερχομένη ἐκ τοῦ μύκτης φύδιον τὸ λευκάζονι 2) ὁ ὁμοῖος πρὸς μύκτηα, ὁ μυκητοειδής.

μυκῆτωρ-ορος (ὶ) μτγ. ποι. ἀντὶ μύκτης βλ.λ. : Νῶν.Δ 3,237.

μυκῆτωσις-εως (ἦ) νεώτ. ἱατρ. νοσηρὸς σχηματισμὸς μύκτων εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ ὄργανου.

μυκικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. προϊόν τῆς ὀξειδώσεως τῆς φουρφοϋρόλης παρουσιαζόμενον ὑπὸ μορφῆν λευκῆς κρυσταλλικῆς κόνεως.

μυκίνας (ἦ) νεώτ. χημ. ὄμας λευκωματωδῶν οὐσιῶν ἐκ τῶν γλυκοπρωτεϊδῶν, ἀπαντωσῶν εἰς πλεῖστα βλενώδη ὑγρὰ τοῦ σώματος, ἄ. βλεννώδη.

μύκλα (ἦ) ἀρχ. λεξ. κ. μύκλος βλ.λ. Ἦσ. ἐμύκλοι αἱ ἐπὶ τῶν δῶνων γραμμαὶ μέλαινα, τοῖς τραχίλοις καὶ τοῖς ποσὶν ἐγγίνουμαι.

μυκλήρον Ἦσ. αὐνεγές, ἀχανές.

μύκλος (ὁ) μτγ. κ. μύκλα (ἦ) Σουῖδ. ἐμύκλος, ὁ τράχηλος; ἢ κτ. EM 594,18 ἐμύκλον, τὴν ἐν

τῶ τραχίλω τῶν ὄνων ὑποδιπλωσιν» 2) μτγν. κτ. συνεκδ. αὐτός αὐτός ὁ νους: Πάπ. 3) μυκόλι [ο]ί 'Ἡσ. κοί λάγνοι, οἱ ὄχευται': Λυκόφρ. 771 ὄφεται δὲ πᾶν μέλαθρον ἄρδην ἐκ βάρθων ἀνάστατον μύκλιος γυναικόκλωφ' ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ ὄνου: αὐτ. διδ. μύκλιος κάνθη' προβλ. Ἀρχιλ. 183.

μυκόθαρμα-ατος [τό] νεώτ. βοταν. γένος ζυμομυκητῶν μικρομυκητῶν μυκήτων, περιλαμβάνον μονοκυττάρους ὀργανισμούς πολλαπλασιαζομένους δι' ἐκλάσθησιν.

μυκόκλλη [ή] νεώτ. Ιατρ. ὄγκος ἀποτελούμενος ἐκ βλέννης' || ὁ ὑπὸ τοῦ δακρυϊκοῦ βυλάκου σχηματιζόμενος ὄγκος, ὅταν ὁ δακρυϊκὸς πόρος δὲν εἶναι εὐδιαπεράσιτος καὶ ὅταν ὁ ρινικός πόρος εἶναι ὁμοίως ἐμπεφραγμένος.

μυκόλογία [ή] νεώτ. ἡ μυκητολογία βλ. λ.

μύκον ἐπ. ἄορ. β' τοῦ μυκάμου βλ. λ.

μυκόνοιοι-αν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς νήσου τοῦ Αἰγαίου Πελάγους Μυκόνου προερχόμενος, καταγόμενος, ὁ κάτοικος τῆς Μυκόνου Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Μύκονος «καὶ τοὺς φαλακροὺς δὲ τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωρίζεσθαι τῆ νήσου»: Κρατίν. 328 πῶς ἄν 'Ἰσχαρχοῦ γεγονός Μυκονίου φιλόδοξος ἄν εἴης, Ἀθην. 1, 7 Ἰσοκροῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχροπότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι' ὄμ. παροιμ. Π. Ζη-νοῦδ. 5, 21 Μυκόνιος γέλιφιν [κτ. Φώτ., Σουίφ. «κατὰ τὸν διαβεβλημένον ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μυκόνου καὶ εὐτέλειαν»: Τοῦλ. Μισ. 349D ἡ λεγομένη Μυκόνιος ἀγροικία.

μυκοπιλίδες [τό] νεώτ. τὸ φέρων τὰς πλάκας σκιαδιοειδῆς μέρος τοῦ σώματος τῶν ἀνωτέρων μυκήτων, ἄ. πέτασος.

μυκορρίζον [τό] κ.-ρίζον νεώτ. βοταν. ὁ μεταξὺ τῶν ριζῶν ἀγγειοφόρων τιῶν φυτῶν καὶ τοῦ μυκηλοῦ μυκήτων τιῶν συμβιωτικῶς σύνδεσμος, καθ' ὃν τὰ νηματοειδῆ μυκήλια ἀπομυρίζονται μέρος ἐκ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν τοῦ φυτοῦ, ἀποδιδόντα ὡς ἀντάλλαγμα ὀρυκτὰ τινα ἄλατα, καθὼς καὶ τὸ ἐλεύθερον ἄζωτον τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅπου δεσμευοῦσιν καὶ εἰσαγωγοῦσιν εἰς τὸ ζῆνζιον τοῦτους φυτῶν.

μύκος 'Ἡσ. μισαρός.

μύκος 'Ἡσ. ἀφάνος, ὡς εἰ τις εἴποι μυσανόμενος.

μυκόστυπος [τό] νεώτ. τὸ ἐκ πυκνοῦ πλέγματος ὑφάν σῶμα τῶν ἀνωτέρων μυκήτων.

μυκόμοι-όμοι [τό] μύκησι γίνονται μυκητοειδῆς, καθίσταται σπογγοειδῆς, ἐπὶ ἄλλοις: 'Ἰνπ. Γυν. 1, 40 [κῶδ.], Γαλ. 19, 97' προβλ. μυλομοῖαι.

μυκτῆρ-ήρος [τό] μύσσομαι κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ρῶθων, τὸ ρουθῶνι: 'Ἡρ. 3, 87 ἔξείρατνα τὴν χετῆρα πρὸς τοῦ . . Ἰππου τοὺς μυκτῆρας προσενεῖκαί, 'Ἰνπ. Διοιτ. 1, 68 αἱ 23 ὄραν δὲ χρὴ τοὺς μυκτῆρας ἀμφοτέρους, Σοφ. ἀπ. 336 φλέγει δὲ μυκτῆρ [ἐπὶ τοῦ πυρινίνου ταύρου τοῦ Αἰήτου], Εὐρ. Ἀлк. 493 εἰ μὴ γε πῦρ νῆουσαι μυκτῆρων ἀπο [πῶλοι], Σώφρ. 135, Ἀριστοφ. Σφ. 1488 οἶον μυκτῆρ μυκάται καὶ σφόνδυλος ἀχει, αὐτ. Βάτρ. 893 μυκτῆρες ὄσφραντήριοι, Ἐμν. 101 μυκτῆρσιν ἀρῶνδάν, Ξεν. Συμμ. 5, 6 οἱ μὲν γὰρ σοὶ μυκτῆρες εἰς γῆν ὀρῶσιν, Πλάτ. Τιμ. 66D, αὐτ. 79C τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ κατὰ τὴν τοῦ στόματος καὶ τὴν τῶν μυκτῆρων διόδον, Φιλ. 1, 249, Πάπ. οὐλὴ ὑπὸ μυκτῆρα ἀριστέρου, Μηναι. 1, 27 Συνε, βῶλος σιδηροῖς πυρωθεῖσι τὰς σασχάλας αὐτοῦ διακρίσται καὶ τοῖς μυκτῆρσιν ὀκνίνοισι εἰσδύχεται' || νεώτ. ἀνοτ. κτ. πλθθ. μυκτῆρες αἱ δύο ἐλληγοειδεῖς ὁπαὶ ἡ στόμια τῆς κάτω βασικῆς ἐπιφανείας τῆς ρινός, χωρίζομεναι ἀπ' ἀλλήλων διὰ

πτυχῆς πρὸς τὸ δέρματος φερομένης ἀπὸ τοῦ ἀνω χελοῦς πρὸς τὸ ἀκρορρῖνον' 2) συνεκδ. ἡ ρίς, ἡ μήτη' AB 108, 19 «μυκτῆρα» αἰ μὲν ἀξιοῦσιν ὁδῶτως ἄλην τὴν ρίνα λέγεσθαι, οἱ δὲ τῶν μὲν ρίνα, μυκτῆρας δὲ τὰ ἐκατέρωθεν τμήματα»: Πλούτ. 'Ἡρ. 603C εἰς δὲ θυσοῦδιαν μυκτῆρας ἡ στόματα ἀχθόντιοι σκαπτόμενοι' 3) μτφ. ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ λύχνου ἐν ἡ ἢ θρυαλλίς: Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 5 προχῶ γὰρ ἐθαλαίς κεραμικῆς ῥύμης ἀποκτῆρας λαμπράς ἄλλου τίμας ἔχεις' 4) ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ρινός πρὸς ἐκθάλωσιν χλεῦθς, ὁ χλευσαστῆς, ὁ μυκτηριστῆς, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους: Τίμων Φλ. 25 μυκτῆρ . . εἰρωνευτῆς' || χλευσαστῆς, μυκτηρισμῶς, σκῶμμα, ἐρμπαγμός, περιγελωσ, περιφρόνησις ἐκθλουμένη διὰ τῶν ρωθῶνδων ἢ διὰ μμυδοῦ ἐκμπεπομένου ἐκ τῆς ρινός: Πλούτ. 'Ἡρ. 860D εὐρυθύμα, Εὐστ. Πον. 288, 96 ἔπασχε μὲν θνησκίοντα μυκτῆρα ἐκ τῶν γυναικῶν' 5) ἡ προβοσκίς τοῦ ἐλέφαντος: Ἀριστολ. Ζ 497b, 26 ἔχει δὲ μυκτῆρα τοιοῦτον καὶ τηλικούτου, ὥστε ἀντὶ χειρῶν ἔχειν αὐτόν, αὐτ. ΖΜ 659a, 12 τοιοῦτον ἡ φύσις τὸ τοῦ μυκτῆρος μέγεθος ἐπιφάνησε τῶς ἐλέφαντος' 6) ὁ φυσητῆρ ἢ αὐλὸς τῶν μαλακίων: Ἀριστολ. Ζ 541b, 15 ἐνασρόμωτος δὲ καὶ τὸν καλοῦμενον μυκτῆρα εἰς τὸν μυκτῆρα.

μυκτηριάζω γλωσσ. ἀντὶ μυκτηρίζω βλ. λ.: Δοσιθ. γλωσσ. π. Valck. Opusc. 1, 239' 2) ρηματ. π. μυκτηρισμῶς, μυκτηρισότης.

μυκτηρισμός [τό] [μυκτηριάζω] γλωσσ. ἀντὶ μυκτηρισμῶς βλ. λ.

μυκτηριστῆς [τό] [μυκτηριάζω] γλωσσ. ἀντὶ μυκτηριστῆς βλ. λ.

μυκτηρίζω [τό] μύσσομαι κ. μον. κ. νεώτ. ἐμπαίζω τινὰ στρέφω πρὸς αὐτὸν τὴν ρίνα, σινελεῖ διὰ τῶν μυκτῆρων δεικνύω τὴν πρὸς τινά περιφρόνησιν μου, χλευσάω, ὀνειδίζω, περιπαίζω' Πολυδ. 2, 78 «ἀπὰ τοῦ τῶ μυκτῆρ ἔνδεικνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν: Λυσ. ἀπ. 323S, ΠΔ Πάροιμ. 1, 40 ἐμυκτηρίζον δὲ ἐμὸς ἐλέγχους, Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ. 1, 217, Ἐρμπαίμ. Σύρ. 3, 239B αἱ δὲ μυκτηρισαντες τὸν δεικνον ἄφων ἐξανάλωτοι γεγένασιν, Μηνολόγ. Ἐκκλ. 1, 41 ἐν Ἰησ. Στέφ. ἐμυκτῆρισαν τὰ εἰδῶλα εἰπόντες ὅτι οἱ θεοὶ τῶν ἔθνων δαιμονία εἰσι, Βίβλ. Ἰων. 1, 17, 29 οἱ δὲ μυκτῆρίζον τὸν ἄφροννα γίφρον, Παπαρ. Ἀγ. Ὀρ. 169 ὅτε Βαρλαάμ ὑπάρχει νὰ τοὺς μυκτῆρισθῆ, οὕτε Παλαμάς νὰ τοὺς δικαιοῦσιν' κ. παθ.: ΠΔ Ἰερ. 20, 7 ἐγενόμην εἰς γέλωτα, πάσαν ἡμέραν διετέλεισα μυκτῆρίζομαι' || ὄμ. τὸ παθ. ἀπατάμαι, ἐξαπατάμαι: ΚΔ Γαλ. 6, 7 μὴ πλανῶσθε, Θεός ὁ οὐ μυκτῆρίζεται' 2) πᾶσχω ἐξ ἀμφορογίας τῆς ρινός, ἀνοίγει ἡ μήτη μου καὶ τρέχει αἷμα: 'Ἰνπ. Ἐπιδ. 7, 123 ἀποστασφείσα ἐμυκτῆρισαν' μυκτῆρισάσα διπλάγη' 3) ρηματ. π. μυκτηρισμῶς, μυκτῆρισμα, μυκτηριστῆς.

μυκτηρισμῶς [τό] [μυκτηριάζω] γλωσσ. ἀντὶ μυκτηρισμῶς βλ. λ.

μυκτηρισμῶς [τό] [μυκτηριάζω] μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ μυκτηρίζειν, ὁ διὰ τῶν μυκτῆρων ἐμπαγμός, σκῶμμα, χλευσασμῶς, περιπαίσιμα' Τρούφ. π. Ρητ. 759, 6 «μυκτηρισμῶς ἐστὶ τὸ μετὰ ποίας κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μυκτῆρων γίνόμενος»: ΠΔ Φολμ. 34[35], 16 ἐπειράσασθε με, ἐξέμυκτῆρισάν με μυκτῆρισμῶν, Στουδ. Θεοδ. 44B τοὺς τὸν φυλάκων καταγέλωτας καὶ μυκτηρισμῶς, Εὐστ. Πον. 11], 47 τὴν ἐπὶ τῶ σωτήρι Χριστῶ κλίσιν γονάτων κείνην τὴν ἐν μυκτηρισμῶ' || εἰδ. ρητορ. εἰδῶς εἰρωνείας: Ἀνών. π. Ρητ. 8, 724, 19 ἐμυκτῆ-

ρισμός δὲ ἐστὶ λόγος διασυρτικός μετὰ τῆς τῶν θινῶν μύσεως, ὡς ὅταν εἴη κακῶ ἀλόγιστα τινὰ ἀνοειδίζοντες εἰπωμεν, «ἀλὸν ἔργον ἐποίησας καὶ φρονίμου ἀνδρός», ἐπινηύοντες καὶ πνεύμα διὰ τὸν θινῶν» || σαρκασμός: Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ. 1457,9 μυκτηρισμοί, Κοιντλ.8,6,59 2) ἀπάτη, ἔξαπατάσις: Μέν.ἀπ.1039.

μυκτηριστής (ὁ) [μυκτηρίζω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ μυκτηρίζων, ὁ χλευάζων, ὁ ἐμπαίζων, ὁ περιμελῶν: Ἀθην.5,182Α πληρῆς ἐστὶ μυκτηριστῶν ἀλλήλων τῶν θαλαζόντων, αὐτ.187Β οὕτε γὰρ κόλακα πρέπον ἐστὶν εἶναι οὕτε μυκτηριστῶν.

μυκτηριστικός-ή-ὸν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τάσιον, διαθέσειν εἰς τὸ μυκτηρίζειν, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ νὰ μυκτηρίζῃ: Εὐστ.Ἰλ.117,16 (πθ.1 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυκτηρισμὸν: μυκτηριστικός λόγος.

μυκτηρόθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῶν μυκτῆρων, ἀπὸ τοῦ ρουθούνια: Πολυδ.ΑΠ.10,75 ἥτερα λεπταλέον μυκτηρόθεν ἀμνηύοντες.

μυκτροκόμοπος-ον [μυκτῆρ, κομῆ] κ. μων. ὁ ἄχων, ὁ παράγων κρότον διὰ τῶν μυκτῆρων: Αἰολχ. Ἐπτ.464 μυκτροκόμοποις πνεύμασιον πληροῦμενοι, ΚΜανασσ.Χρον.5887 μυκτροκόμοπα φουάγγατα.

μυκτροί νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων καραβιδῶν ἐντόμων.

μυκτώδης-ους-ες μτγν. ὁ μυκτώδης: Ἐρωτιαν.156 ἔλλκος μυκτώδης ἰδ.γρ. ἀντὶ μυκνοειδέος.

μύκωμα-ατος (τό) πάπ. τὸ μύκημα βλλ.

μύκωμα-άουαι κ. νεώτ., μέλλ. μύκησμαι, ἀορ. ἐμκησάουαι, ἐπ. ἀορ. μύκων, ἐπ. παρκα. μέμικαι (κ. π. Αἰολχ.Ἰν.352), ὑπερφυτ. ἐμμεύκωι ἢ μεμύκωι, ἐπ. βασιστ. μύκωσκε (μ. π. ΕΜ 624,40), κυρ. ἐπὶ τὸν βοειδῶν, ἐκβάλλω φωνῆν, μυκθῶν, μουκνίζω, μουγκρίζω: Ἰλ.Σ 580 ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς ἔλεικτο (ταύρος), αὐτ.Φ.237 μεμυκῶς ἤπτε ταύρος, Ὁδ.Κ 413 πόριες . . ἀδίνων μυκόμεναι, Αἰολχ.Ἰν.352 οὗς δαμάλιον . . μέμικω, Εὐρ.Βάοχ.738 πόριον μυκόμενην, Πλάτ.Πολ.396Β ταύρους μυκωμένους, Θεόκρ.4,12 ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι αἶθε ποθεύντι, αὐτ.16,37 μύκωσι σὺν κερῶσιν ἐμυκῆσαντο βόεσσι || ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους διατελοῦντος ἐν ἀγῶνι: Εὐρ.Ἡρ.870 δεινὰ μύκῃται δὲ Κήρος ἀνακαλῶν ὄμ. κ. κωμ.: Ἀριστ., Βάτρ.562 ἐβλεπεν εἰς με δριμύ κάμυκάτῳ γέ, αὐτ.Σφ.1488 οἶον μυκτῆρ μύκῃται καὶ σφόνδυλος ἀχεῖ || κ. μτγν.: Θεόκρ.26,20 μάτωρ μὲν κεφαλῶν μύκῃσῃτο παιδὸς ἔλοιτος, Πλούτ. Ἠθ.587Α τὸν δὲ μύκῃσθαι καὶ ἀφίεναί φωνάς τινας ἀνάθροους, ΚΔ Ἀπ.10,3 ὡςπερ λέων μύκῃται (ὁ ὄγγελος) 2) ἐπὶ ἀφύγων, ἐκβάλλω, ἐκφέρω ὑπόκωφον καὶ παρατεταμένον ἦχον, ἀνητήχῳ, βροντῶ, τρίζω, βοῶ, βουίζω, μουγκρίζω: Ἰλ.Ε 749 αὐτῶματα δὲ πάσαι μύκων οὐρανοῦ, αὐτ.Μ 460, αὐτ.Υ 260 μέγα δ' ἀμφοῖ σκάκος μύκε δαιρὸς ἀκῶκῃ ἰεῖν ἀσπίδος πληττομένης ὑπὸ τοῦ δόρατος, Ὁδ.Μ 395 κρέα δ' ἀμφ' ὀβελιοῖς ἐμμεύκωσι ἰεῖν κρέατος ἐφορῶν, εἰςεἰν ἠχρῶσι, Ἠοιδ.Ἐργ.508 μέμικω δὲ γαῖα καὶ ὕλη, Ἀριστλ. Νεφ.292 βροντῆς μυκῃσθεσθῆ, Πλάτ.Πολ.615Β οὗς οἰομένους ἄδη ἀναβῆσθαι οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον ἄλλ' ἐμυκάτο, Ἀριστλ.Μετ.368α,25 μύκῃσθαι τὴν γῆν, Θεόκρ.22,75 κόχλων ἐλῶν μύκῃσῃτο κοίλων, Ὀπν.Κυν.4,166 Γάγγω ῥόδος μύκῃται βρυχίωα πελώριον, Ζαλακ.64,4 ἡ θάλασσα . . μύκῃται λυσσομένη || ὄμ. κ. τὸ ἐνεργ. κτ. ἀορ.: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 6,220,11 οὐ βαρὺ μύκῃσῃστος [γυμνάσιον] 3) ρηματ.π. μυκθῆσθαι, μύκησθαι, μυκθῆναι, μύκησις, μυκῆσις, μύκησις.

μύκων-ωνος (ὁ) ἀρχ. λεξ. τὸ ὑπὸ τὸν λοβὸν μέρος τοῦ ὠτός: Πολυδ.2,86 ἐπὶ κατὰ τὴν ῥίζαν ὑπὸ τὸν λοβόν 2) κτ. Ἡσ. ἐμύκων: σωρός, θημῶν.

μύκωρ-ορος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ψωμυκτιδῶν μυκτῆων, περιλαμβανόμενον εἰδῶν τινῶς ἐὰ ὀφείλεται ἢ εὐρωπασίος πολλῶν φυτῶν.

μύλα (ἡ) δημ. τὸ χοιρεῖον λίθος. **μύλαθρις**-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ μυλακρίς βλλ.21 Φώτ. «μύλαθριδες, σίλφαι σί μαλακαί»: Πλάτ. Κωμ.73 (π.Φώτ.) || νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων μελοῖδων ἐντόμων.

μύλαθρη (ἡ) [ἀγγλ.] νεώτ. θηλ. τοῦ μολόρθου, τίλος τῆς συζύγου λάρδου ἢ βαρυνέτου.

μυλαϊκά (τὰ) μτγν. ὄνομασία εἰδους τινὸς σύκων: Ἀθην.3,78Α οἶδα δὲ καὶ ἄλλα σύκων ὀνόματα λεγόμενα, βασιλεια . . κρήνεια μυλαϊκά.

μύλατος-ον μτγν. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μύλην: Ἀντίφ.Θεσσ.ΑΠ 9,418,1 ἴσχετε χεῖρα μυλατων, ἀλετριδες 2) τὰ οὖδ. μυλατων ὡς οὖσ. ἡ μύλη βλλ.) || Πάπ. οἶκτα ἢ ἐστὶν μυλατων, -μύλατων ἰνεργόν, ἐν γὰρ μύλοι ὀθηθαίκοι.

μύλακρης-ιδος (ἡ) μτ. τοῦ λάας μύλιτης λίθος, μύλοπετρα: Ἀλέξ.Αιτ.3,31 μυλακρίδα λάαν 2) εἶδος κανθάρου εὐρίσκουμένου ἐντὸς μύλων καὶ κλιθάνων: Ἀριστφ.ἀπ.583, Πολυδ.7,180.

μύλακρον (τό) ἀρχ. λεξ. τὸ ξύλον δι' οὗ περιστρέφονται οἱ μύλται λίθοι.

μύλακος (ὁ) ὁ μύλιτης λίθος, ἡ μύλοπετρα: Ἀλκμ.23,31 2) Ἡσ. ἐμύλακος γομφιοὶ ὀδόντες.

μυλαγία (ἡ) μτγν. ὀδονταγία, ὀδοντόπονος, πονόδοντος: Διοσκ.3,78 μυλαγία, Γαλ.12,867.

μύλαξ-ακος (ὁ) (μύλη) κ. νεώτ. ὁ μύλιτης λίθος, ἡ μύλοπετρα κ. γεν. μέγας καὶ στρογγύλος λίθος: Ἰλ.Μ 161 κόρυθεσ . . βαλλόμεναι μύλακεσσι, Ἀντίφ.Θεσσ.ΑΠ 9,418 κοίφα βάρη μυλάκων, Ἀντίφ.αὐτ.546 πῦρ ἐκ μυλάκων βεθιμμένων, Ὀπν.Κυν.3,137 οὐδὲ βολὰς βελάνων τε θοὰς μυλάκων τε.

μύλαριον (τό) πάπ. ὑπόκορ. τοῦ μύλη βλλ.11, ἐπὶ ἐμφῶδης ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἄλειον τοῦ ἄλατος.

μύλασσαι Ἡσ. ἐτὸ σῶμα ἢ τὴν κεφαλὴν σμῆξσθαι. Κύπριοι.

μύλαλακο (τό) δημ. ἡ αὐλαξ δι' ἧς διοχετεύεται εἰς τὸν μύλωνα τὸ διὰ τὴν κίνησιν τοῦ μύλου χρησιμεῖον ὕδωρ, ἄ. ἀμολῆ βλλ.21.

μυλεργάτης (ὁ) (μύλος, ἐργάτης) μτγν., νεώτ. κ. δημ., ὄρω. μυλεργάτας ἐργάτης ἐργαζόμενος εἰς τοὺς μύλους, μυλωθρῶς, μυλωνάς: Φίλιππ. Θεσσ.ΑΠ 7,394 μυλεργάτας ἀνὴρ με κῆν ζωὰς χρόνοις . . εἶχε δινητὸν πέτρον.

μυλεῖος-έως (ὁ) μτγν. ὁ προστάτης τῶν μύλων, ἐπίθ. τὸν Διός: Λυκόφρ.435 ὄν Γογγυλάτης εἶλε Βουλαῖτος μυλεῖος, μάστιγι συνθραύσας κάρα.

μύλη (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ μύλος, κ. π. Ὀμ. ὁ χειρόμυλος, ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἐπιπέδων μονοκλῶν, ἂν ἡ ὑπερκειμένη στρέφεται εἰς τὴν κάτω διὰ μοχλοῦ ὑπὸ μίας ἢ καὶ ὑπὸ δύο γυναικῶν:

Ὁδ.Η 104 αἰ μὲν ἀλετριεύουσι μύλην εἰς μύλοπα καρπῶν, αὐτ.Χ 106 γυνῆ . . ἀλετρις πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶσιν, αὐτ.11 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἐπὸς φάτο, Ὁαλ.π.Πλούτ.Ἠθ.157Β τῆς ξένης ἦκουον ἄδουσης πρὸς τὴν μύλην . . αἶε, μύλα, ἄλει, Πολυδ.7,180 μύλην στρέφειν, περῖαιεἰν, περῖφρῖεν, περῖελαίνεἰν, Ἐπιγρ. μὴδὲ μύλαν ἐνεῖμε μὴδὲ ἄμων ὄμ. κρητ. αἰτ. πλθθ. μύλανε: Ἐπιγρ. 2) ὁ ὑποκειμένος μύλιτης λίθος, ἡ κάτω πέτρα τοῦ μύλου: Ἀριστφ.Σφ.648 μύλην ἀγαθὴν ὦρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον κ. κτ. πλθθ. μύλαι[αἱ]: Ἀριστλ.Μετ.383β,7 πρθλ.δνος 3) νεώτ. γεν. ὁ μύλιτης λίθος, ἡ μύλοπετρα || κ. συνεκδ. λίθινος ἢ μεταλλινος κλιθῆρος χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἄλεισιν 4) κ. νεώτ. τὸ στρογγύλον ὄστου ἢ τῆς ἐπιγονατίδος: Ἰνν.Κατ' Ἰητρ.9 ἄνωθεν δὲ τὸ ἐνθροῦσμένον ἢ μύλη ἐπικείται, ἢ ἀποκωλυεῖ ἐς τὸ ἄρθρον ἀναπεταμένον ἐσθῆναι τὴν ὑγρότητα, Κωμ.Ἀδέσπ.450, Ἀριστλ.Ζ 494α,δ

σκέλους δὲ τὸ μὲν ἀμφικέφαλον μῆρος, τὸ δὲ πλανησιφέρου μύλην, Παισ.1.35.5 τὰ ἐπὶ ταῖς γόνασιν οὐσά, καλουμένας δὲ ὅπῃ τῶν ἱατρῶν μύλας. 5) κ. νεώτ. σαρκώδης ὄγκος τῆς μήτρας κατὰ τὴν κύσην. Παύλ.Αλυ.3 ἐν μύλῃ, σκιρῶδης ὄγκος, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ καθ' ἑλὴν αὐτῆν προσαίνοντες, ἀφῆ λιδῶδης· Ἰνν.Γυν.1,71, αὐτ.2.178, Ἀριστλ. ΖΓ.775h,25 περὶ δὲ τῆς καλουμένης μύλης ῥήτορον ἢ γίνεται μὲν ὀλιγίαις ταῖς γυναῖξί, γίνεται δὲ τισὶ τοῦτο τὸ πάθος κυοῦσας . . ἔτεκε σάρκα, ἣν καλοῦσι μύλην, Εὐστ.Πον.100,82 ἐ δ' ἄρα ποτὲ καὶ τέκη, μύλην ἀποτικτούσης. || νεώτ. ἱατρ. ἡ κατὰ τοὺς πρῶτους μῆνας τῆς κυήσεως καταστροφὴ καὶ τελεία παραμόρφωσις τοῦ φούου. 6) κτ. πληθ. οἱ γομφιοὶ ὀδόντες, οἱ μυλόδοντες: ΠΔ'ἰώθ.29,17 συντέριφα δὲ μύλας ἀδικίην ἐκ μέσου κτ. ἐν ὀδόντων αὐτῶν, Γαλ.Χρ.Μορ.9,15' || ὄμ. κτ. ἐν. ἐπὶ τοῦ ὀδόντος δένου: Πλάτ. 7) νεώτ. ἀνατ. μύλη ὀδόντων τὸ ἐκτός τῆς ρίζης τμήμα τοῦ ὀδόντος, τὸ μὴ καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν οὐλώων καὶ προέχον ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ στόματος. 8) μύλα καὶ κτ. Ἦσα. σιαγόνας: Εὐστ.Πον.128,24 τὰ ἀναγκαῖα μυλῆς ὀδόντων ἀλήθεσθαι, αὐτ.138,48 τῶν δὲ θηρῶν τὰς μύλας συντρίψει. 9) νεώτ. ἀκονιστικὸς τροχὸς ἡ ἀκονότρα. 10) τὸ φυτόν μῶλυ βλ.λ.: Γαλ.12,80. 11) ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ λάσπασιν: Ἀέτ.1,251.

μυληθόρος-ον (μύλη, βιβρώσκω) μτγ. ὁ τρώγων τὴν μύλην ἦτοι τὰ ἐν τῇ μύλῃ εὐρισκόμενα, οἷον σίτον ἢ ἄλευρα: Νῆκ.Θηρ.446 μῶς οἶα μυληθόρου (κτ. Schpeid, οἱ ἀμυληθόρου).

μυληθρις-ιδος(ἡ) μτγ. ἀντὶ μυλακρῆς ἅ. μυλακρῆς βλ.λ.(2): Πολυδ.7,19.

μυλήκορον(τὸ) μύλη, κόροσι τὸ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ μύλου σάρβωρον, ἡ σκούπα τοῦ μύλου Πολυδ.6,94 σάρβρον γὰρ ὡς ἐπιτοπολὸν τὸ ἐν τῇ ἀλφ ἐκάουον, ὡς τὸ ἐν τοῖς ἀλφιστοῖς, μυλήκορον, Φέστ. ἐν λ. malicium. || γεν. τὸ σάρβωρον, ἡ σκούπα: Ἀρχιπν.22.

μυλητής(ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος τελεσεστέων φροστοτόμων χαρακινιδῶν ἰχθύων γλυκίων ὕδατων.

μυλητικὴ ἐμπλαστρα(ἡ) μτγ. φάρμακον τι κατὰ τῆς ὀδονταλγίας: Γαλ.12,877.

μυληφότος-ον (μύλη, θέλνω) κ. μαν. ὁ κεκομμένος, ὁ ἀληθεσμένος ἐν τῇ μύλῃ, ὁ ἀλεσμένος στὸ μύλο: Ὁδ.Β.355 εἰκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφότου ἀλφίτου ἀκτής, Λυκόφορ.578 μυληφότου χιλοῦ, Ἀπολλ.Ρ.1,1073 οὐδ' ἐπὶ θηρῶν ἐξ ἔχων ἔργου μυληφότου ἐμύνοντο, Θεόγνωστ.Καν.96,30.

μυλοιατός-α-ον μτγ. ἐν φρ. μ- λίθος ὁ μύλητης λίθος, ἡ μυλόπετρα: Εὐστ. Ἐκκλ.'Ιστ.27,3Β προσαρρασομένην τοῖς μυλοιατοῖς λίθοις. 2) μυλοιατοῖ ὀδόντες οἱ γομφιοὶ, οἱ μυλόδοντες: Ροθπ.η. Ὁρειδ. 49,27,2 μεταξὺ τῶν μυλοίων ὀδόντων.

μυλοιας(ὁ) δὲ ἐπιθ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμύζων εἰς μύλην βλ.λ.) || Πλάτ. Ἰνν.Μ.292D ἐ μοι παρεκάθητο ἄλιθος, καὶ οὗτος μυλοιας (ἡ μυλόπετρα), Ἀριστλ.Μετ.383b,12. || μυλοιας λίθος ὁ ἐξ οὗ κατασκευάζονται αἱ μυλόπετραι: Στράβ.6,2,3 πῆσιν λαβῶν γίνεται λίθος μυλοιας, αὐτ.10,5,16 Νίσυρος . . ὀφηλὴ καὶ πετρῶδης τοῦ μυλοῦ λίθου.

μυλοιατός-ἡ-ὄν (μύλη) μτγ. κ. μαν. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος ἡ ἀρμύζων εἰς τὴν μύλην βλ.λ. || ΚΔ.Λοικ.17,2 λίθος μυλοίας περικείμεν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, αὐτ.Μάρκ.9,42, Γρηγ.Ναζ. ἐν Βασιλ.Βιβλ.Μεδ.222Α ὁ κἀνθων μυλοικῆ, Γεώργ. Σὺγκ.159 λίθω μυλοικῷ πληγείν τὸ κρῆνον. 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς μυλόδοντας, τοὺς γομφίους ὀδόντας: Γαλ.12,869 ἡ μυλοικὴ ἔνν. ἐμπλαστρα(ῖ) φάρμακον διὰ τὴν ὀδονταλγίαν, αὐτ.877, Ἀλέξ.Τραλλ.3,214.

μύλιος-η-ον ὁ ἐκ μύλου λίθου πεπονημένος, ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ μυλόπετραν: Ἐπιγρ. σοφῶ ἔσω μύλην.

μυλοθεατής-ιδος(ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐλασματοθηραχίλων πλοσιτόμων νακρινιδῶν ἰχθύων.

μύλιος-α-ον μτγ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μύλην βλ.λ. || ὁ μυλλας: Προκ.Κτισμ.2,6,7 μύλιος λίθος, αὐτ.8,18.

μυλοιστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐφοδιασμένος διὰ μύλης, ὁ ἐνεργῶν διὰ μύλης: μυλοιστικὰ μῆχανα.

μυλόιτης(ὁ) μτγ. μαν. κ. νεώτ. ὁ μυλλας βλ.λ.: Γαλ.10,958 ὀνομαζοῦσι δὲ τὸν μυλοῖτην λίθον, ἐξ οὗ τὰς μύλας ἐφ' ὧν ἄλοσι, κατασκευάζουσι, αὐτ.9,118, Προκ.Κτισμ.2,5,4. || νεώτ. ὡς οὗσ. ἡ μυλόπετρα || μυλόιτης λίθος ὁ ἐξ οὗ κατασκευάζονται μυλόπετραι: Ἠρωδιαν.'Ιστ.3,1,6 ταίγει, πεπονημένω μύλου Ἄβου, Μαλδλ.1281.) στρώσας διὰ μύλου Ἄβου. 2) ὁ μυλόδουλος, ὁ τραπεζίτης: Γαλ.14,722, Μελέτ.Γαλ.π.'Αν.Κρ.3,82,26 τοὺς μυλοῖτας τῶν ὀδόντων.

μυλω-ἄω (μύλη) τριζῶ τὰς μύλας, τοὺς ὀδόντας μ. ἐν ἐπ. μτγ. μυλωδόντες Σουίδ. ἑ. Ἡσιόδου, τὰ χελίη κινούντες, ἀπὸ τῆς ψυχρότητος, ἡ συνάγοντες, ἡ τὰς μύλας συγκροδόντες. Κράτης δὲ γράφει μακιδιώντες. Ἔστι δὲ τὸ διὰ φύχος μὴ εἶχει ἐκινήτω δύναμει χρῆσασθαι: Ἡσιόδ.'Εργ. 530 λυγρὸν μυλωδόντας ἀνά θρία . . φεγίονον (κτ. Κράτ. Γραμμ. μακιδιώντες= μακιδόντες).

μυλωαίνω (μυλλῶς ||) ἀρχ. λεξ. στρεβλῶ, στραβῶν τὸ στόμα πρὸς ἐμπαιγμὸν, ποιῶ μορφαοῦς διὰ τῶν χελιδῶν πρὸς περιγέλω, μυκτριζῶ, περιαιζῶ. Φώτ. ἐν λ. σιλλαινε.

μυλλάς-ἄδος(ἡ) (μυλλῶ) ἀρχ. λεξ. ἔταίρα, πόρνη: Φώτ. (κἀδ. μυλλάς, Σουίδ. Ἰδ.γρ. μυλλάς).

μύλλη Ἦσα. «λειας» πρὸθ. μμει.

μυλλίζω ἀρχ. λεξ. ἀντὶ μυλλῶν βλ.λ.: Φώτ. κ. Σουίδ. ἐν λ. σιλλαινε.

μύλλων(τὸ) ἀρχ. λεξ. κτ. πληθ.: Πολυδ.2,90 ἐκαὶ γὰρ τὰ χελίη μύλλω προσαγορεύουσι.

μύλλος(ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ἐδωδίου θάλασσοῦ ἰχθύος, τὸ μυλοκόπι, πιθ. ἡ σκίνα, ὡς νεώτ.ζῶολ. Ἄριστφ.ἀπ.414 σκόμβροσι καλεῖται . . μύλλοι σαπέρδοι, Ἐπιπν.12,4, Γαλ.6,729 εἰ τὸ τάρχηον δητὸν Ποντικῶν ἐκείνων, ἂ καλοῦσι μύλλους ἰδιῶτι ἐκομίζοντο ἄλλαστοι κτ. τοῦ Εὐβείνου πόντου, Αλλ.Ζ1.14,23 (ἐπὶ ἰχθύος τοῦ αὐτοῦ εἶδος ἀπαντῶντος ἐν τῷ Δανουδίω). || νεώτ. ζῶολ. γένος ἀκάνθοπερηνῶν μυλοιδῶν ἰχθύων.

μυλλός-ἡ-ὄν || ἀρχ. λεξ. Ἦσα. ἐμυλλόν' καμπύλον, σκολιόν, κυλλόν, στρεβλόν, Εὐστ.906,54 ἐπὶν διεστραμμένον τὴν ὄψιν.

μυλλός(ὁ) (2) μτγ. εἶδος πλοκακίοντος ἔχοντος σχῆμα γυναικείου ἐφηθαῖος: Ἠρακλ.Συρακ.π. Ἀθῆν.14,647Α τοῖς πανταλίοις τῶν θεομορφούων ἐκ σπέρμου καὶ μέλιτος κατασκευάζεσθαι ἐφηθῆσια γυναικεία, ἂ καλεῖσθαι κατὰ πᾶσαν Σικελίαν μυλλοῦς.

μύλλω (μύλη) μτγ. κ. μαν. συντριβῶν, ἀέλω κ. ἰδ. μτφ. βινῶ, συνουσιάζομαι μετὰ γυναικός: Θεοκρ.4,58 τὸ γερῶνον ἢ β' ἐπὶ μύλλαι τίησαν τάν κινώσφορν ἐρωτῶτα (Ἐστ. Ὁδ.1885,22 ἐπὶ μῆξεος οὐ σερνήει). 2) μαν. κλειῶ ἡ μίξω τὰ χελίη: Σουίδ. ἐτὸ τὰ χελίη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, Εὐστ.'Ὁδ.1798,43 ἐμύλλωμεν τῷ στόματι, ἐνενοίμεν δὲ τῇ κεφαλῇ: αὐτ.Πον.250,32 ὄφθαλμοῖς ἐνενοῦστας καὶ μύλλωντας.

μυλλῶ-ἄω ἀρχ. λεξ., παρὰκ. μεμύλληκε Ἦσα. ἐμεμύλληκε διέστραπται, συνέστραπται.

μυλόδουλος-ον(ὁ) (μύλη, ὀδούς) σχδλ. κ. νεώτ. ὁ γομφίος ὀδός, ὁ τραπεζίτης: Εὐστ.1885,27.

μυλοσιδής-οός-ές ὁ ὄμιος πρὸς μυλόπετραν: Ἰλ.Η.270 εἶσω ὁ' ἀσιπὶ' εἶαιε βαλῶν μυλοσιδεῖ

πέτρῳ, Βατραχομ.213Α· ἐπίρρ. μτγν. -ῶς· Πλούτ. Ἄρεσκ.Φιλ.2,24 μυλαεῖδὺς περιδινεῖσθαι.

μυλάεις-εντος εἶσα-εν μτγν. ὁ κατασκευασμένος ἐκ μύλου λίθου, καμωμένος ἀπὸ μυλόπετρας· Νικ.Θηρ.91 φήχεο δ' ἐν στέφω προβαλῶν μυλινὴν θυεῖσι [σχόλ. ἐτῷ λιθῶν, τῷ μυλαεῖδει], Νών.Δ.5,45 μυλάεις λίθος.

μυλωργής-ους-ές ἱμύλος, ἀργάζομαι μτγν. ὁ κατασκευασμένος ἐν μύλῳ, ὁ ἀλεσμένος· Νικ.Ἄλεξ.550 μυλωργεῖν μίσγων ὄροδοιο παλῆματι [σχόλ. ἐτῷ ὑπὸ μύλης [ἢ μύλου] καταργασθέντι].

μυλόκοις(ί) μτγν. εἶδος κανθάροιο ζῶντος περὶ τοῦς μύλωνας· Πλιν.Φι.29,141.

μυλόκαστος-ον (ἱμύλος, κλῶ) Ἦσα. γλῶσσα ἐπὶ τοῦ μυλόφατος βλ.λ.

μυλόκοπιον(ον) [τὸ] σχόλ. κ. δημ. εἶδος ἰχθύος, ἄ. μυλοκόπος βλ.λ.2· Σχόλ.'Οππ.'Ἀλλ.1,130 μυλόκοπια, μυλοκόποι

μυλόκοπιον(τό) γλῶσσα σφύρι, σφυρί.

μυλόκοπος(ί) (ἱμύλος, κόπτη) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κόπτης, ὁ καταργαζόμενος τοὺς μύλους λίθους, ὁ πελεκῶν μυλόπετρας· Πάν· ἄνοκίος βλ.λ.· Παλμδ.7,20· 2) ὁ ἰχθύς μύλλος βλ.λ.· Σχόλ.'Οππ.'Ἀλλ.1,130 μυλόκοπια, μυλοκόποι.

μυλόκορος(ί) ὁ καθαρίζων τὸν μύλον ἢ τὴν μυλόπετραν.

μυλόλιθος(ί) νεώτ. μυλίτης λίθος, μυλόπετρα.

μυλόπετρα(ἡ) δημ. ἐκότερος τῶν μεγάλων κυλινδρῶν ἐπαλλήλων μονολίθων τοῦ μύλου, μεταξὺ τῶν ὀπιῶν τίθενται τὰ πρὸς ἄλεσιν σιτηρά, ἢ πέτρα τοῦ μύλου, ἡ μύλη· Καρκδ.Ζητ.44 τὰ στήθη του ἐβάρουν ἀπὸ μυλόπετρα.

μυλόρδος(ί) (ἀγγλ.) νεώτ. κ. δημ., θηλ. μυλάειθ, τίτλος τῶν λόρδων ἐν Ἀγγλίᾳ.

μύλος(ί) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. μηχανὴ πρὸς κανοιοποίησιν (ἀλεσιν) ἱερῶν εὐτήριτων κόκκων, ἰδ. σίτου, ἀποτελεσμένη ἐκ δύο λίθων κυλινδρῶν, ὧν ὁ εἰς ὀριζοντίως κειμένος ἀκίνητος, ὁ δ' ἕτερος ἐν ἐπαφῇ τοῦτο ὑπερκειμένου, ἔχων ἐγκαρσίως λαβὰς ἐπὶ ὑποστηρίγματος, δι' ὧν περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ στρέφεται εἴτε διὰ χειρὸς ἢ χειρῶν κλεισμένων εἴτε διὰ συνηρμωμένων τῆ λαβῆ τροχῶν ἔχόντων πτερύγια δωδόμενα εἰς κυκλικὴν κίνησιν διὰ πτώσεως ἢ ροῆς ὕδατος ὑδρομήλου, νερόμυλος] ἢ ἰσπὸ τοῦ Ἰου μ.χ. αἰ.] ὑπὸ ρευματοῦ ἀνεμού [ἀνεμόμυλος]· Μοῖρ.256 ἐμύλη Ἀττικῶν, μύλος Ἑλληνες· ΠΔ ἘΞ.11,5 τελευτήσῃ πᾶν πρωτότοκον . . ἕως πρωτότοκου τῆς θεραπαίνης τῆς παρὰ τὸν μύλον, Διοκλ.'Εδικτ.15,52 μύλος καθολαρικὸς ἐν λίθῳ, αἰ.54 μύλος ὕδραλεκτικός, Εὐστ.Ποκ.358,73 ἐτόλμησαν τὸ τοῦς τρεῖς μύλους κινουῖν ὕδωρ μεταχειρῶσαι, σχολικῶσιν ὁ μύλος γυρίει, ὁ μύλος κροτεῖ, παροίμι, δίχως νεροῦ ὁ μύλος δὲν ἀλάθει [ἀνεῖται τῶν ἀναγκαίων μέσων δὲν ἐπιτυγχάνεται τι]· ἄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. προσομοίαι μηχανὰ πρὸς τριψίν σκληρῶν πραγμάτων· Διδόδ.Σ.3,13 μύλων ἀξῆς πλειόνων . . παραστάντες ἀνά τρεῖς ἢ δύο πορὶ τὴν κώπην ἀλάθουσιν ἵενί μηχανῶν πρὸς κανοιοποίησιν ὀροδίτου χρυσοφόρου λίθου), -παλαιότερον ἐλεπιτοῦργον μύλοῖο πυριτίδος ἐν Ἄρκαδιᾳ (Παρουτόμυλο)· ἢ νεώτ. κ. δημ. μύλος κ. ἰαζήποτε μεταλλικὴ συσκευή διὰ κυλινδρῶν, ἰδ. ὄδων-τωτοῦ, κινουμένου διὰ στροφάλου, ἀλήθουσα κόκκοις ἡ πολτοποιοῦσα μαλακὰς ἄλας, ἰδ. ἐξω-θύμιος· μύλος τοῦ καφέ· τοῦ κρέατος - γιά πιπέρι· ἢ ἄμ., νεώτ. κ. δημ. ὁ κυλινδρόμυλος βλ.λ.· ἢ ἄμ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. μηχανήμα πρὸς ἀντήλησιν ἢ ἄρσιν κινουμένου διὰ περιγυροφόρου τροχοῦ περιστρεφόμενου ὑπὸ τοῦ ἀνεμού ἢ ὑπὸ ρέοντος ὕδατος, ἀνεμαντλία, ὕδροστρόβιλος· ἄβαλα μύλο στ' ἠγάδι μου' ἢ ἄμ. παιδικόν

ἄθυρμα ἔχον κατ' ἀκτινοειδῆ διάταξιν χάρτινα πτερύγια περιστρεφόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνεμού· ἢ ἄμ. ἰδὸς περιστρεφόμενου πυροτεχνήματος, πυροστρόβιλος· ἢ ἡ λ. ἐν χρ. κ. μτφ. εἰς παροίμι, ἢ παροίμι. φρσ· Παροίμι.Παράρτ.4,48 ὀφέ τῶν θεῶν ἄλευσι μύλοιο, ἄλευσι δὲ λεπτά [ἐπὶ τῶν ὀφθαίτατα καὶ βροδῶδες παρεχόμενα δίκην ὧν ἐπλημμέλησαν], Χρησμ.Σι.8,14, Πλούτ.'Ηθ.549D τοῖς ὀφέ δὲ τοῦτοισι ἀλεῖν λεγομένους μύλους τῶν θεῶν, παροίμι, ὁ καλὸς ὁ μύλος δλα τ' ἀλέθει ἵενί ὕγιηροῦ στομάχου· 2) εἶδ. ὁ μυλίτης λίθος, ἡ μυλόπετρα· Μοῖρ.262 ἐμύλος, ἡ τράπεζα τοῦ μύλου· ὄνος τὸ δῶμα τοῦ μύλου· ΠΔ Βασ.2,11,21 γυνὴ ἔρριψε κλάσμα μύλου ἐπ' αὐτόν, ΚΔ Ἀπ.18,21 λίθων ὡς μύλον μέγαν . . ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν, Λουκιλλ. ἐν ΑΠΠ.1,253 ἐκ ποίην σε μύλο κόψατο λατομῶν· ὄμ. μύλος ὄνικος ὁ ὄνος βλ.λ.4] ἴτοι ὁ περιστρεφόμενος κυλινδρικός λίθος τοῦ μύλου· ΚΔ Ματθ.18,6 ἴνα κρεμασθῆ μύλος ὄνικος εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, Διοκλητ.'Εδικτ.15,53· ἢ συνεκδ. λίθος ὄγκωδης, κοτρῶνα· ἴππ.Ἀφ.241· ἢ ὄμ.κ. κελυδροειδῆς, ἰδ. ἐν σχήματι βραχέιας ράβδου ἐκ μετάλλου, ἀντικείμενον· Στραβ.4,1,13 πολλοὶ μύλους εἶχον σφυρηλάτους ἀργυρούς [ἀργύρου ράβδους]· 3) μον., νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. τὸ κτήριον ἐν ᾧ λειτουργεῖ ὁ μύλος, ὁ μύλων· Πρόδρ.2,112 σπούδασε, φθάσε σήμερον γοργὸν νὰ πᾶς στὸν μύλον, -πᾶσι στὸ μύλο γι' ἄλεσμα, Ζερβ.Τραγ.Μύλου6 καὶ τὸ μύλο πασπαλίζει ἀχνὴ λάουθε ὡς στὴ σκεπή, -αὶ μύλο τῆς Μυκόνου· 4) εἶδ. γομφίος ὄδου, μυλόδου, τραπέζης· Ἀρτεμῖδ.δαλδ.1,31· 5) ποι. ἀντὶ μύλλος βλ.λ.· Ὀππ.'Ἀλλ.1,130 ἐν δὲ μύλοιο τρί-γλης τὸ ροδόχροα φύλα νέμονται [σχόλ. ἐμυλοκόπια, μυλοκόποι]· 6) ἡ μύλη βλ.λ.51· Ἦσα. ἐμύλος σάρξ, ἦν αὶ κυφοροῦσαι ἀντ' ἐβρύδων φέρουσαν· Ἐρωτιαν. ἐν λ. ἐμυλώθη, Σωρ.2,36· 7) δημ. εἶδ. τὸ ποδάρες φυτὸν οὐρόσπερμον τὸ κικροειδῆς.

μυλόσαρξ-ακος (ἡ) Ἦσα. ἐσφ.γρ. ἀντὶ μύλος βλ.λ.8).

μυλότοπι(τό) δημ. τόπος, λόφος ἐν ᾧ ὑπάρχουσι ἀνεμόμυλοι.

μυλότομα-όμοι (μύλη) παθ. καθίσταμαι σκη-πρός ὡς ἡ μύλη, σκληρύνομαι, τυλοῦμαι ἢ ἐπούλοῦμαι, ἐπὶ τραυμάτων· ἴππ.Γυν.1,40 ἐμυλώθη [ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐμυκώθη, κτ.'Ερωτιαν. ἐμυλώθη· ἐτυλώθη, ἐσκληρύνθη].

μυλωργός(ί) γλῶσσα. ὁ κατασκευάζων μυλί-τας λίθους, μυλόπετρας.

μυλοχαράκτης(ί) μον. ὁ χαράττων τοὺς μυλί-τας λίθους, ὁ πελεκῶν τοὺς μυλόλιθους.

μυλώθης-ους-ες ἀρχ. λεξ. ἀντὶ μυλοειδῆς βλ.λ.· Ἦσα. κ. Σουῖδ. ἐν λ. μυλάεις μύλωδεις λίθοι.

μυλωθριατός-α-ον ὁ ἔχων σχῆμα μύλου λίθου, μυλόπετρας· Ἐπιγρ. μυλωθριατοὶ καλυπτήρες.

μυλωθρικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυλωθρόν, ὁ τοῦ μυλω-θροῦ· Πλοῦτ.'Ηθ.159D σκεῦσι . . μυλωθρικοί· 2) τὸ ὄδ. μυλωθρικός ὡς οὐα. φόρος ἐπὶ τοῦ ἀλέσματος· Ἐπιγρ.

μυλωθρίς-ίδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ μυλωθρός βλ.λ., ἡ μυλωνοῦ· ἴω.Χρυσ.5,616C ἴνα με μυλωθρίδα καὶ ἀρτοσίου ποιήσης· ὄμ. ὡς τίτλος κομωδίας τοῦ Εὐβούλου· Ἀθῆν.11,494ξ.

μυλωθρίον(τό) λεξ. ὁ μύλων βλ.λ.· Φώτ. ὄδου ἄλφια ἀλείπει.

μυλωθρός(ί) (μύλη) κ. νεώτ., ὁ θηλ. μυλω-θρίς-ίδος, ὁ κύριος, ὁ ἰδιοκτήτης μύλου, ὁ ἔχων δούλους ἐργαζομένους ἐν αὐτῷ, ὁ μυλωνάς Σουῖδ. ἢ μυλωθρός, ὁ μύλωνας κεκτημένος καὶ ἐργαζόμε-νος· Δημ.1251 διὰ Λυκίδου τοῦ μυλωθροῦ ποι-πσάμενος τὴν δίκην, Δεῖν.1,23, Ἀριστλ.'Αθ.51,3

δπως οι τε μυλωθροι προς τας τιμας των κριθων τα αληφα παλαιωσαν, Πολυδ.7,180, 'Αθην. 4,168Α ἐκέλευσαν μεταπειθῆσθαι τινα των μυλωνων ὁμ. το θηλ. μυλωθρις : Σχόλ. 'Αριστφ. Εἰρ.258 ἀλετρις ἡ μυλωθρις· παρὰ Καλλιμάχου, 'Ἡσ. ἐν λ. ἀλετρις; || νεώτ. κ. ἐργάτης ἀλευρομύλου· 2) ὡς ἐπιθ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἐν χρ. ὦν εἰς τὸν μύλον : 'Αφθόν.Μυθ.13 μυλωθρός ᾧθῆ ἡ ἐπιμύλιος βλλ.4).

μυλών-ῶνος (ὁ) ἱγενικ. ἐν κώδ. κ. μύλωνος : Πολυδ.7,19) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ σῆκμα ἐν ᾧ λειτουργεῖ ὁ μύλος, ὁ μύλος : Εἰρ.Κόκλ.240 ἡ ἔμυλωνά καταβαλεῖν (καταδικάζειν τινά, κ. 18. δοθῶν ἐργάζεσθαι ἐν μύλῳ), Θουκ.6,22 ἄγειν καὶ σιτοποιούς ἐκ των μυλωνων, Λυσ.1,18 μαστιγώθεσαν εἰς μύλωνά ἐμπεισίν, Δημ.111 ἐν τῷ μύλῳ προσέειπεν αὐτὸν εἶναι μάλλον ἡ τὸν λοιπὸν κύριον γενεάσθαι, 'Αριστ.Ρητ.141α,24 τὰς τριήρεις ἐκάθει μύλωνας ποικίλους ἰσὺς κομιζούσας σίτον εἰς τὰς 'Αθήνας,Μέν. 'Ἡρ.3 μύλωνες καὶ πέδοι, Φιλ.1,623 ἄξιον δεσμοτηρίου καὶ μύλωνος, ΚΔ Μαρτ.24,41 οὗο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλῳ, Λουκ.ΒΠρ.27 ἄγωγέ εἰς ἠδῆ ἐμβάλων ἐς τὸν μύλονα, Πολυδ.7,19, 'Αθην.4,168β κατιόντες εἰς τὸν μύλωνά καὶ ἀλοῦντες, Εὔστ.Πον.358,79.

μυλωνάρχη (ὁ) ἱμυλων, ἀρχῶ) μύλος, κ. πάπ. ὁ κύριος, ὁ ἰδιοκτήτης μύλωνος, σχόλ. κ. μύλωνος, μύλωνος : Σχόλ. 'Αριστφ. 'Ἰνν.253, Πάπ.

μυλωνάρις (ὁ) δημ., τὸ θηλ. μυλωνῶνος, κύριος, ἰδιοκτήτης ἡ καὶ ἐργάτης ἀλευρομύλου, ὁ ἐν τῷ μύλῳ ἐργαζόμενος; || παροιμ. θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μύλωνά (ἐπὶ προσώπων ἡ πραγμάτων κατ' ἐπίφασιν μὲν καλών, κατὰ βάθος δὲ κακῶν), - ὅλοι κλαίειν τὸν νόνο τους κ. ἡ μύλωνος τ' αὐλῶνι (ἰδιότη αὐτῶ φρον. τὸν ἔνδιαφέρει, - ἀπὸ μύλωνός δεσπότης (ἐπὶ τῶν παρ' ᾧζῶν καὶ ἀφιωνδῶν προαγομένῳν) || τὸ θηλ. μύλωνοῦ ἡ σύζυγος τοῦ μύλωνά· παροιμ. εἶν' ὁ καμρός τῆς μύλωνοῦς νά βάνη ροῦχο μαῦρο ἱπρός ἐκφρασιν τῆς ἀδομνίας ἦν αἰσθάνεται τις ἐκ τῶν συνθηκῶν ἡ τῶν περιορισμῶν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ! 2) ὁ ἰδιοκτήτης ἡ ἐργάτης παντὸς εἶδους μύλου, ὅσον ἐλαιοτριβείου κ.ά.

μυλωνικός-ῆ-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μύλωνά, ὁ τοῦ μύλωνός : Εὔαγγ. κτ. Μαρκίωνα π. Thil. 1,456,3 λίθος μυλωνικός περικεῖται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ! 2) τὸ ἀρσ. μυλωνικός ὡς ὄσο. ὁ μυλωθρός : Πάπ.

μυλώνιον (τὸ) μγν. κ. γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ μύλων βλλ. : Σωζ.ὁμ.δ,6 ξυρῆσαι τὴν κεφαλὴν καὶ μυλωνίῳ ἐμβαλεῖν.

μυλωνικός (ἡ) γλωσσ. μων. ἡ μυλωθρις.

μυλωρός (ὁ) (μύλη, ὄρθρο) κ. μων. ὁ φύλαξ, ὁ ἐπιμελητής τοῦ μύλωνός, ὁ προσταζόμενος τῆς ἐργασίας τοῦ μύλου : Αἰσῶν.Μυθ.174β καὶ ἡ μυλωρός πρὸς αὐτὸν . . . ἐφη, Πολυδ.7,19, Νικόλ. Ρητ.1,266,22 ὡς μυλωρῆ, Θεωγῶστ.Καν.72.

μυλωτάτων 'Ἡσ. κπροσῆγές' ἱπθ. (αἱμυλωτάτων). **μυμᾶ-ατος** (τὸ) μγν. εἶδος ἐξέσματος ἐκ κρέατος κατασκευαζομένου καὶ συμπεφραμένου μετὰ αἵματος, τυροῦ, μέλιτος, ὄξους καὶ ἀρωματικῶν φυτῶν : 'Επαινετος π. 'Αθῆν.14,662δ· || 'Ἡσ. ἐμῆ-μαρ' θριδῶκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμα π.

μυμαρ (τὸ) αἰολ. ἀντὶ μῶμαρ, μῶμος; 'Ἡσ. ἐμῆ-μαρ' αἰσχος. φόδος. φύγορ.

μυμάριζο αἰολ. τ. τοῦ μωμῶμαι βλλ. : 'Ἡσ. ἐμῆ-μαρῖεζι γελιάζει.

μυματ 'Ἡσ. κλεία· πρβλ. μύλλη.

μυνάσμαι (μύνη) ἐν αἰολ. ἐνεστ. μγ. μυνάμενος, ἐκτρέπω, ἀποτρέπω, προφασίζομαι : 'Αλκ.89 μυνάμενος ἄλλοι τὸ νόημα.

μυνάρορ 'Ἡσ. κσιωπηλός.

μυνδῶν μγν. εἶδος μυθῶδους λίθου : Πλούτ. Ποτ.24,2 μυνδῶνι δ' ἐν αὐτῷ λίθος, Μυνδῶν καλοῦμενος, πάνυ λευκός.

μυνθός-όν (μῶ) ὁ ὄψωνος, ὁ ἄβαλος, ὁ βῶθος, ὁ μουγγός : Σοφ.ἀπ.1072, Λυκόφρ.1375, Κολλ. ἀπ.260 μυνθότεροι νεποδῶν.

μῆνη (ἡ) πρόφασις, δικαιολογία, προτροπή· ΕΜ 594,43 ἐμύνη τὰς προφάσεις μῆνη(ας) καλοῦσιν οἱ Αἰολεῖται : 'Ὁδ.φ.111 ἀλλ' ἄγε μὴ μῆνησιν παρέλκετε (μὴ ἀναθάλλετε προφασίζομενοι).

μυννάκια (τά) μγν. εἶδος ὑποδημάτων, ἀπὸ Μυννάκου πίνος σκυτοτόμου : Πολυδ.7,89.

μυνάκομαι-όμοι ὄμοι ἀρχ. λεξ. φέρω, φορῶ μυννάκια βλλ. : 'Ἡσ. κμυνακθεῖρα.

μῆνομαι γρ. κώδ. ἀντὶ μυνάομαι βλλ. : 'Αλκ.86.

μυνητόμομος 'Ἡσ. κμυνητόμο, παρκαμμύζων.

μῆξα (ἡ) (μῆσσομαι) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. κόρυζα ἡ ἐκ των μυκτῶρων καποῦσα γλοιώδης ὄλη, τὸ γλοιώδες ἐκκριμα τῶν ρωθῶνων, ἡ βλένω· Πολυδ.2,78 ἐπὶ ρεῦμα τῆς ρινόρ : 'Ἡσόδ. Α 267 τῆς ἐκ μὲν ρίνων μῆξαι βρόνος, 'Ἰηπῶν.60 τὴν ρίνα καὶ τὴν μῆξαν ἐξαρῆσσα, 'Ἰηπ.Δι.3,70, Εὔστ.Παν.115,5) μῆξῃ κατάρπτου, - τρέχονος οἱ μῆξες τῶν· || δημ. μγφ. ἐν φρ. σάλια μῆξες (ἐπὶ ἀνοήτων καὶ ἀηδῶν λόγων) 2) γέν. γλοιώδης ἐκκρισις, βλένω : 'Ἰηπ.Προρρ.2,23, αὐτ. 'Αφορ. 5,45· || τὸ ἐν τῷ μέσῳ των ἀρθρώσεων ὕγρον : 'Ἰηπ.Τον. 'Ανθρ.7 3) εἶδ. ἡ βλένω ἰθῶσὼν τινῶν : 'Αριστ.Ζ' 621β,8 τὴν δὲ λεγομένην ὠφλιδῶ ἡ μῆξα, ἦν ἀφῆσις, περιπλάττεται περὶ αὐτῆν || ὁμ. ἡ βλένω τῶν κοιλῶν : Γαλ.12,322· 4) ὁ μυκτῆρ βλλ. : Σοφ.ἀπ.89 μῆξαι, 'Αριστφ.ἀπ.820· 5) δημ. ἐπὶ φροσ. ὡς περιφρονητικὸς χαρακτήρισμός, ἀντὶ μῆξάρος βλλ.· 6) ἡ θρυαλλίς τοῦ λύχνου : 'Αριστ.976 λύχνου μῆκτες ἀγείρωνται περὶ μῆξαν, Κολλ. 'Επιγρ.55 εἰκοσι μῆξαις πλοῦσιον ἂ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῶν, Γάπ.· || νεώτ. ἐκάστη τὴν ἐντός των θρυαλλιδιοδοκῶν τοῦ μυκτῆρος τοποθετουμένων θρυαλλιδῶν τῆς λυχνίας τοῦ φάρου 7) μγν. τὸ ἀειθαλές δένδρον κορδία ἡ μῆξα· Παυλ.Αἰγ.7 ἐμῆξα δένδρον κορδός ἐστι, μικρότερος μὲν τῶν κοκκυμῶνων, διῆμει μὲ παρραηλῆσιος : Διον.Εὔν.2,69, 'Αέτ.5,118.

μυζᾶσενια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. τὸ σύνολον των παθολογικῶν συνδρόμων, ἀς ἐπιφέρει ἡ ἀνατομικὴ ἀλλοίωσις ἡ ὁ λειτουργικὴ διαταραχὰ τῆς ὑπόφωσεως τοῦ ἔγκεφάλου ἡ μυζαδέων.

μυζαδενικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυζαδένα, ὁ τοῦ μυζαδέωνος 2) ὁ πάσχων καὶ μυζαδενίας βλλ.

μυζαδῆν-ἑνος (ὁ) νεώτ. ἀνατ. ἡ ὑπόφωσις τοῦ ἔγκεφάλου.

μυζᾶζω σχόλ. κ. δημ. εἶμαι μυζᾶζης, ἔχω μῆξας : Σχόλ.Πλάτ.Πολ.343,3.

μυζᾶριον (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ μῆξα βλλ.11, βλένω : Μάρκ.Αῤρ.4,48 ἐχθές μὲν μυζᾶριον, σᾶριον δὲ τᾶριχος, ἡ τέσσαρ, αὐτ.δ,13 μυζᾶριον ἐκκρίσει· 2) ὑποκορ. τοῦ μῆξα βλλ.7) : Διόδ. Σ 1,34 τὰ δὲ βᾶτα καλούμενα μυζᾶρια, 'Αέτ.5,118.

μυζᾶα (ἡ) πάπ. δένδρον φέρον τὴν μῆξαν βλλ.12).

μυζῆς (ὁ) δημ. κ. μῆξῆς, θηλ. μυζοῦ, οὐδ. μῆξικο, ὁ ἐκ των μυκτῶρων τοῦ ὀπουλο ἀκράτως ρέουσι μῆξαι, ὁ μυζιάρης· 2) μγφ. ἀνειδίστικὴ προσω- νυμία προσώπων : νά καθῆ ὁ μῆξῆς ι - παρᾶτα τὴν τῆ μυζοῦ.

μυζητήρ-ῆρος (ὁ) μγν. ἀντὶ μυζητῆρ βλλ. : Γαλ. 19,401, αὐτ.418.

μυζι(ῆ)άω δημ. μῆξᾶζω, εἶμαι μυζιάρης.

μυζι(ῆ)άρης-α-ικο δημ. κ. μῆξῆς βλλ.

μυζικόλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπυλιδῶν θαλασσοβίων σκωληκῶν.

μυζισθῆ (ἡ) νεώτ. κημ. ἂ βλενίνη βλλ.

μυξίνιδα [ο] νεώτ. ζωολ. οίκου. κυκλοστόμων
_άνοικτορρωθώνων ιχθύων.

μυξίνος [ο] μτγν. κ. νεώτ. είδος ιχθύος έχον-
τος γλοιώδες δέρμα, είδος κεστροέως βλλ.: 'Κέσ.
π.' Αθήν.7,306E δεύτεροι δ' είσι τούτων οι λεγό-
μενοι κεστρείς, ήσαντες δ' οι μυξίνοι' || νεώτ.
ζωολ. γένος κυκλοστόμων μυξινίδων ιχθύων.

μυξινό [τό] ύποκ. του μύξα βλλ.[2]: Πούλ.Αιγ.2,53.

μυξοβακτήρια [τά] νεώτ. μικροβιολ. τάξις βα-
κτηρίων άποτελουμένη από εξειλιγμένες άποικια-
κάς μορφές σχίζομυκήτων ζώντων σπασμοφι-
κάς επί της κόρηου των ζώων.

μυξοαστάρες [ο] νεώτ. βοταν. όμοτ:ξια σα-
προφύτων μυζομυκήτων.

μυξοίθμα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. παθολογική
δυστροφική κατάσταση όφειλομένη εις λειτουργι-
κάς διαταραχάς του θυρεοειδούς αδένος.

μυξοάντηλο [τό] δημ. τó ρινόκακτρον, τó
μυτήλι τής μύτης.

μυξομήκης-πτος [τό] νεώτ. βοταν. συνομοταξία
άκτύπων φυτών έκ του άθροίσμ. των μυκήτων.

μυξοποιός-όν [μύξα, ποιός] ό ποιών, ό παράγων
μύξαν: 'Ιπν.' Αρθρ.40 πολλών λευκών μυξοποιών,
Αρετ.Χρον.Παθ.2,4 μυξοποιά ούρέουσι.

μυξορρους-οος-ουιν-ου [μύξα, ρρώ] ό ρών εκ
της ρινός: 'Ιερ.Νούσ.5, Ρούφ. π.' Ορειβ.20,17.

μύξος [ο] μύζων βλλ.: 'Αριστ.Ζ1 543b,15 [π.
'Αθήν.7,306F] ό σάργας και ό μύζος καλοΰμε-
νος και ό κέφαλος. 2) Σουΐδ. μυξός βλλ.

μυξόσπογγος [ο] νεώτ. ζωολ. όμοταξία σπογ-
γώφων περιλαβάνουσα μικρούς σπόγγους στε-
ρομένους άσβεστολιθικού σκελετού.

μυξοσπορίδια [τά] νεώτ. ζωολ. τάξις σπορο-
ζών πρωτοζώνων, περιλαβάνουσα άποικειστι-
κάς μονοκύτταρους όργανισμούς ζώντας παρα-
σιτικάς επί άμφιβίων έρπετων και Ιθ. Ιχθύων.

μυξοχόνδρωμα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. είδος
κοηλόθους νεοπλασματος άποτελούντος σύνθετον
τύπον μυξώματος.

μυξώ-ω μυξάζω βλλ.: Σχόλ.Λοικ.'Ιστ.Συγγρ.31.

μυξώδης-ουζ-ες κ. μιν. κ. νεώτ. ό όμοιος πρός
μύξαν, ό πλήρης μύξης, ό έχων άφθονον μύξαν, ό
γλοιώδης: 'Ιπν.' Αρθρ.40, αút.45 δεσμός μυξώδης
ήγλοιώδης συνεκτικός δεσμός, 'Αριστ.Ζ1 761b,33
άπό σπερματικής φύσεως προτεναι μύξωδεις
υρόντητας, αút.Ζ1 517b,28 ενεσται δ' έν τοις δέρ-
μασι πάσι γιασρότης μυξώδης, Θεόφρ.Φ1 3,13,2
μυξώδης ύγρασία, Διοσκ.3,17 μυξώδης ρίζαι,
Γαλ.1,579 μυξώδης σάρξ, 'Ιπνιατρ.160,23 κολλύ-
ριον όπερ τó μυξώδες έθβάλλει' || νεώτ. ό
έκ μύξης. 2) μτφ. βλάξ. 'Ησ. «βλεκεμύζος,
βλωκάδης, μυξώδης».

μυξώμα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. είδος καλοήθους
νεοπλασματος μαλθακού τήν σύστασιν φασιερύ-
θρου. τήν χροιάν και λίαν χυμώδους.

μυξώω-ανος [ή] είδος ιχθύος, πθ. ό ιχθύς μύλλος
ό φαΐς: 'Αριστ.Ζ1 570b,2 άν καλοΰσι δέ τινες
χελώνα των κεστράων και μύζων, αút.543b,15
ό σάργας και ό μύζων [δ.γρ. μύζας].

μυξωτήριος [ο]ι μ. κητήρες, οι ράβωνες, τó ρου-
θωΐνια Γαλ.14,702,16 «κητήρες, οι ρυξωτήρες κα-
λουΐνται δι'ών άναπείτε και όσφραίνεται τα ζώα»,
Παυλ.2,79 «της δέ ρινός μερη, τó μέν κοιλώματα
θαλάμια, κητήρες, μυξωτήρες, όχετεύματα»: 'Ηρ.
2,86 πράτα μέν σκολιά σιδήρω διά των μυξω-
τήρων εζάγουσι τόν έγκέφαλον, Διοσκ.1,54 κατά
μυξωτήρων διαχρόνιμον, Σέξτ.' Εμπ.Πυρρ.1,127 έν
τοις μυξωτήρια και έν τοις νεύσεως τόποις όμ.
σπών. κτ. έν.: 'Ιπν.Νούσ.2,19 κατά τόν μυξωτήρα
[δ.γρ.], Διοσκ.Εύπ.1,7, 'Αντιλλ. 'Ορειβ.8,13,4.

μυοσπάλαιξ-ακος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος θη-
λαστικών άσπλακκιδών τρωκτικών.

μυοεατραχόμαχία [ή] [μυς, βάτραχος, μάχη]
μτγν. ή βατραχομμομαχία βλλ.: Βάθρ.πτλ. [δ.γρ.],
Σουΐδ. έν λ. 'Ομηρος.

μυοελάστη [ή] νεώτ. άμετάπλαστον κύτταρον
του έν διαπλάσει έμβρυτικού όργανισμού, προε-
ρχόμενον έκ του μέσου βλαστοδέρματος.

μυοδρωτος-ον [μυς, βιθρώσκω] πάπ. κ. μιν. ό
ύπό τών μυών καταβρωθείς, φθαρείς, ό ποντικο-
φαγωμένος: Πάπ.,Βασιλ.Αύτοκρ.Πρόχειρ.106,3 έν
μυοδρωτον γένηται τó δούθει.

μυογαλή [ή] μτγν. άνή μυγολή βλλ.: Διοσκ.2,68.
μυογαλίδιον [τό] μτγν. κ. μιν. ύποκορ. του μυο-
γαλή βλλ.: 'Επιφάν.1,476A.

μυογκνήθ-οις-ές νεώτ. ό παραγόμενος, ό σχη-
ματιζόμενος έν τού μυϊκού Ιστού.

μυογόνος-ον νεώτ. ό παράγων μυϊκόν Ιστόν:
μυογόνος Ιστός Ιτό σύνολον τών άρχηγών εν-
θηλιακών μυοστομίων, έξ ών διαμορφώσται ή πρώ-
τη καταβολή των μυϊκών Ιστών.

μυογράφημα-ατος [τό] νεώτ. ή διά του μυο-
γράφου άποτυπωθεΐσα γραφική παράστασις των
μυϊκών συστολών.

μυογραφία [ή] νεώτ. ή περί τήν περιγραφήν
και τήν λειτουργίαν των μυών του άνθρώπου και
των ζώων έπιστημονική μελέτη.

μυογράφος [ο] νεώτ. όργανον καταγράφον δι'
αυτόματου μηχανισμού τάς αστολάς των μυών.

μυοδερματικός-ή-όν νεώτ. άνατ. επί νεύρων,
ό άνήλικος ή άναφερόμενος εις τούς μυς άμα και
τό δέρμα: μυοδερματικόν βραχιόνιον νεύρον
[τό παχύτερον νεύρον τού βραχιόνιος].

μυοδίτις [ο] νεώτ. γένος καλοεπιτέρων έντόμων.

μυοδόκος-ον, Ιων. μυοδόκος-ον ό δεχόμε-
νος, ό κρύπτων μυς: Νικ.Θηρ.795 γρώνησιν μυο-
δόκοις. 2) τó άρσ. μυοδόκος ώς ούς, ή άπο-
τελοΐσα τήν είσοδον της φωλαΐς του μυός όπή,
ή ποντικότρυπα: Θεόφρ.Φ1 5,4,5 [πιθ. γρ.].

μυοδρπάνων 'Ησ. «είδος λίθου εύτελοΐς».

μυοδρόμων-ωνος [ο] νεώτ. ναυτ. είδος τριστή-
λου Ιασιόφθρου πλοΐου, ού ό μέν άκάτους και ό
μέγας Ιστός φέρουσιν εξάρτυση σταυρωτών κε-
ρσιών και τετραγώνων Ιστίων ώς οι του δρόμω-
νος, ό δέ πρηνιστός Ιστός φέρει μόνον έπιθρο-
μον και λαΐφος, ή γαβάρα.

μυοειδής-οις-ές μιν. ό όμοιος πρός μύν, ό
μυώδης: Μελέτ.Μοναχ.π.'Αν.Κρ.3,59,20 (τους μύας
λέγεσθαι διμυοειδεις εσι).

μυοθήρας [ο] [μυς, θηρεύω] κ. μιν. κ. νεώτ. ό
θηρεύων μυς, εκείνος που κυνηγεί πονγίκια: 'Α-
ριστ.Ζ1 612b,3 μάχεται δέ και τοις όφεισι, μάλι-
στα τοις μυοθήριας, Σχόλ.Νικ.Θηρ.490, Εύστ.
'Οδ.1448,62 ό έν ταις οΐκταις μυοθήρας όφεις
2) γλωσσ. ή μάγαρα.

μυοθηράτης [ο] πάπ. ό θηρεύων, ό κυνηγών μυς.

μυοθηρευτής [ο] πάπ. ά. μυοθηρατής βλλ.

μυοθηρεύω [μυς, θηρεύω] πάπ. ά. μυοθηράω βλλ.

μυοθήρος μτγν. τó ποώδες φυτόν άσπάρ-
γος πετραΐος: ΨΔιοσκ.2,125.

μυοθηρώ-ω [μυς, θηρώ] μτγν. θηρώ, κυνηγώ
μύς, συλλαβίαν, πιάω ποντικόν: Στράβ.3,4,18

μυθοΐς άρυσθαι μυοθηροΐτας.

μυοκαρδιασπίς-εως [ή] νεώτ. Ιατρ. σύνδρομον
καρδιακής άνεπαρκείας κλινικής πρωτογενούς.

μυοκάρδιον [τό] νεώτ. άνατ. ό μυϊκός χιτών ό
άποτελλών τó κύριον τοίχωμα τής καρδιάς και πε-
ριβαλλόμενος έξωθεν μέν ύπό τού περικαρδίου,
ένδοθεν δέ ύπό τού ένδοκαρδίου.

μυοκαρδίτις-ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. όξειά ή χρο-
νία φλεγμονή του καρδιακού μύος, όφειλομένη
εις τήν επί του μυοκαρδίου βλαθεράν επίθρσιν
διαφόρων μικροοργανισμών ή τήν έναν κατά τήν
διαδρομήν των πλείστοων λοιμωδών νόσων.

μοκάτοχον (τό) νεώτ. Ιατρ. είδος χειρουργικής λαβίδος προς συγκράτησιν τών μυών κατά τός έχειρήσεις.

μοικέφαλον (τό) μγν. κ. μον. αντί μοικέφαλον βλλ. : Γαλλ.19,434, αὐτ.12,771 κολλύριον τοῦ Ζωίλου πρὸς μοικεφάλους [ισίς], ἄλεξ.Τραλλ.2. **μοικλονία** (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. μοκλόνοιον [οί] άπότομος ρυθμική σύσπασις μυών τινων τοῦ σώματος, όφειλομένη εἰς παθολογικά αίτια.

μοικτονία (ή) νεώτ. ή έξολόθρευσις μυών διά τής θανατώσεως αὐτῶν.

μοικτόνος-ον [μῦς, κτείνω] μγν. κ. μον. ό κτείνω, ό φονεύω τούς μῦς : Βάβρ.159 στήσσαι εὐθύμως τὸ μοικτόνον ὡςτε τράποιον, Τζέτζ.Χιλ.5,522 γαλήν τῶν μοικτόνων 2) τὸ άρρ. μοικτόνος τός οὐσ. τὸ μοιφόνον βλλ. : Νίκ. Ἀλεξ.36, αὐτ.305 άσαι δὴ πολλοίω μοικτόντου άρσενος [όργουε] άνθην ॥ νεώτ. τὸ οὐδ. μοικτόνον ὡς οὐδ. φάρμακον, δι' οὐ φονεύονται οι μῦες, τὸ νοπτικοφάρμακο.

μόδλημα-ατος (τό) νεώτ. άνατ. κ. μωείλημα διαφανές σωληνώδες υμενώδες έλυτρον, περιβάλλον έκάστην έγκαρσίως γραμματήν μυϊκήν ίνα.

μωολογία (ή) νεώτ. τὸ τμήμα τής ανατομικής τῆ έχον άντικείμενον τήν έρευναν, τήν μελέτην και τήν περιγραφήν τοῦ μυϊκοῦ συστήματος.

μωολόγος (ός) γλωσσ. κ. νεώτ. ό μωοθήςρας 2) νεώτ. έπιστήμιαν ασχολούμενος περι τήν μελέτην τής λειτουργίας τοῦ μυϊκοῦ συστήματος.

μωομάχια (ή) μῦς, μάχη] μγν. κ. νεώτ. μάχη μυῶν, νοπτικομαχία : Πλούτ. Ἀγρ.15 έκει τις έν Ἀρκαδίᾳ γεγονέναι μωομαχία.

μωομήτριον (τό) νεώτ. άνατ. ό μυϊκός χιτών τοῦ τοιχώματος τής μήτρας.

μωόμμα-ατος (τό) νεώτ. ναυτ., δημ. μωμόμα μικρός δακτύλιος κατασκευάζόμενος έξ έμβόλου σχοινίου άμμιατιζόμενου κατά τὰ άκρα αὐτοῦ, μετὰ ή άνευ μεταλλικοῦ φέλλιου.

μωόπηλα-ατος (τό) νεώτ. είδος έλαστικῶν ίνῶν ευρισκομένων έπί τοῦ σώματος πρωτοζώων τινῶν.

μωοπαγίε-ίδος (ή) νεώτ. είδος παγίδος πρὸς σύλληψιν μυῶν, μωάγρα, νοπτικοπαγίς, φάκα.

μωοπαρῶν-ωνος (ός) μγν. κ. νεώτ. είδος έλαφροῦ περατικοῦ πλοίου : Πλούτ. Ἀουκ.13 μετεμβάς εἰς ἡλατρικόν μωοπαρῶνα, αὐτ.2,αὐτ. Ἀντ.35 ήτήσατο . . παρὰ τὸ άνδρός εἰκοσι μωοπαρῶνας, Ἁππ.Μιθριδ.92 μωοπαρῶνα πρώτων και . . τριήρασι κατά μέρη περιπλήοντες 0 μ.κ. έν λατ. μεταγραφή πγοραγο : Κικ.Υεντ.2,134,86, Γέλλ.10,25,5 3) νεώτ. ναυτ. είδος διατήλου Ιστιοφορῶνου πλοίου διαφέροντος τοῦ πάρονος μόνον κατά τήν έξάρτησιν τοῦ πρηνάμου Ιστοῦ, όστις εἰς τὸν μωοπαρῶνα οὐδέμιαν φέρει σταυρητὴν κεραιάν ή τετραγώνον Ιστιον, άλλα μόνον έπίδρομον και λαίφος, τὸ γολετόδρικο, ή σκούνα.

μωόπλασμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ πρωτόπλασμα τῶν μυϊκῶν κυττάρων ή ίνῶν ॥ κ. σαρκόπλασμα.

μωοπορῖδοι [οί] νεώτ. βοταν. ολιγογόν. δικωτυληδόνας φυτῶν ॥ γένος μωοπορῖη [ή].

μωοποραεἰδή (τά) νεώτ. βοταν. ολιγογόν. δικωτυληδόνας σωληνανθῶν φυτῶν.

μωοπόδατος (ός) νεώτ. ζωολ. γένος τρωκτικῶν καπροδοντιδῶν θηλαστικῶν ζώων.

μωόπτερον (τό) μγν. τὸ φυτὸν θλάσι βλλ. : ΨΔιοσκ.2,156 (δ.γρ.).

μωόρριος (ός) νεώτ. ζωολ. γένος καθάρων. **μωοσαλθαρσάνη** (ή) νεώτ. χημ. πρῶτον συμμυκώσεως τής σαλθαρσάνης μετὰ τής μετ' όξίνου θειώδους νατρίου ένώσεως τής φαρμακοειδούς.

μωοσίγη (ή) νεώτ. χημ. λευκωματοειδής ούσία τοῦ μυϊκοῦ Ιστοῦ, άποτελοῦσα τὸ στερεόν μέρος τοῦ μωοκάσματος ή σαρκοπλάσματος.

μωοσάκος (τό) μον. ή κόπρος τῶν μυῶν : Ὀρνεοσόφ.27,109 μωοσάκος τής ὕδρομῆς τρίφας.

μωοσκληρώσις-εως (ή) νεώτ. σκληρώσις τῶν μυῶν μέρους τινός τοῦ σώματος, προερχομένη συνήθως εκ τραύματος.

μωοσόθη (ή) Ἐπιγρ. αντί μωοσόθη βλλ.

μωοσώπη [ή] μγν. ή μωοσώπις βλλ.2) : Παύλ. Αιγ.7,40,248,10] μωοσώπη εἰρηται άλασιν.

μωοσωτίε-ίδος (ή) μγν. κ. νεώτ. τὸ ζίζάνιον και ήθήσιον φυτὸν τρῶχλοσπερον τὸ έπικλάμιον : Διοσκ. 2,183 μῦος ὡτα, οἱ δὲ μωοσωτίδα καλοῦσθαι 2) τὸ ποῶδες φυτὸν άλοσίγη βλλ. : Διοσκ.4,86 ॥ νεώτ. βοταν. γένος βοραγινοειδῶν φυτῶν : μωοσωτίς ή έλοχαρῆς (τό κοσμητικόν φυτὸν εἰμ ή μελησόμεναι).

μωοστονιον (τό) μγν. μωοσωτίς βλλ.2) : Διοσκ.4,86.

μωοστομία [ή] νεώτ. Ιατρ. τομή τῶν μυῶν γινομένη συνήθως έπί τοῦ τενοντώδους αὐτῶν μέρους.

μωοστονίον (τό) νεώτ. Ιατρ. χειρουργικόν μαχαίριον, δι' οὐ ενεργεῖται ή μωοστομία βλλ.

μωοστονία (ή) νεώτ. Ιατρ. πάθησις τῶν μυῶν εκδηλοῦμένη διά τής έμφανίσεως απαμώδους μυϊκής άκαμψίας κατά τός βουλητικὰς κινήσεις, ά νόσος τοῦ τῶμοεν.

μωοστρώτα [οί] μγν. οι τρώγοντες μῦς, άνομασία ανθρώπινης φυλῆς : Πορφ.Χριστ.69.

μωότρωπος-ον [μῦς, τρώω] μγν. ό κατά τούς μῦς τρωθείς, ό πληγθεῖς εἰς τός μυῶνας : Διοσκ.1,58 πρὸς τὰ . . μωότρωτα συμφέρει.

μωουρία (ή) σχόλ. ή (ιδίότης τοῦ μωούρου βλλ.2) : Εὐστ.900,7.

μωουρίζω [μῦορος] μγν. μον. κ. νεώτ. καταλίγω εἰς οὐράν μῦος, άπολίγω εἰς όξύ : Στράβ. 2,5,14 τὰ άκρα μωουρίζειν τὰ τοῦ μήκους εκάτέρωθεν, Διον.Περ.404 εἰσομένη πλατύνοιο μωουρίζουσι πετῆλω [κτ. Εὐστ. εκάτὰ μῦος οὐρῶν στενωμένω και λεπτυνομένω κατά τόν άκρον μῦοσων] 0 μ. επί τής ρίζης τοῦ έλλεβόρου : Ἀέτ. 3,126 κ. επί τής ούρας τοῦ κύνος : Γεωμ.19,2,1 από τής εκπόσεως μωουρίζουσαν δλην ॥ ό μ. τὸ παθ. κατασκευάζομαι οὕτως, ώστε νά καταλίγω εἰς όξύ : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,13 πυραμίδων μωουρίζομένων εἰς όξείαν κορυφήν, Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.44,23,61 [σῦριγι] μεμωουρισμένη κατά τὸ βάθος 2) νεώτ. ναυτ. κατασκευάζω μῦορον εἰς τὸ άκρον σχοινίου, πρὸς εύχρηστέν εισαγωγήν αὐτοῦ έν τοῖς τροχλοῖς 3) επί τοῦ σφυγμοῦ, καθίσταμαι βαθυηδὸν άσθενέστερος, εἰς άσθενῶ κατ' όλίγον : Ροῦφ.Σφυγμ.8], Γαλλ.8,480, αὐτ.524, αὐτ.9,322 4) ρηματ. μωουρισμός.

μωουρισμός [οί] μωουρίζω] σχόλ. ή μωουρία βλλ. : Εὐστ.900,10 [μωουρισμός].

μῦορον (τό) νεώτ. ναυτ. όξύ άκρον σχοινίου έν σχήματι όξείας κώνου περιδεδεμένου διά πλέγματος εκ δετηρίας, ή καθιάλα τοῦ οικιαίου.

μῦορος-ον [μῦς, οὐρά] κ. μον. κ. νεώτ. ή μῦορος-ον ό οἰνοει οὐράν μῦος έχων, ό καταλίγων εἰς όξύ : Ἀριστλ.ΖΜ 662ε,32 έχουσι δὲ και τῶν ιχθύων οί . . σαρκοφάγοι τοῖσταν στόμα, ό δὲ μη σαρκοφάγοι μῦορον, Διοκλ.Καρ.27 εκφύσεις κατά τὸ άκρον μῦοροιν, Ἁρών Ὀρ.135,9 αἱ πρὸς δμμα τε και όρθωσίονισι στοαί πῆρρωθεν μῦοροιν φαίνονται [δ.γρ. μῦοροιν], αὐτ.8 μετρεῖται τὰ μῦορα ὡς κώνους κολούρους, αὐτ.Στερομ.1,28 σφην μῦορος, αὐτ.2,17 λίθος μῦορος [δ.γρ. μῦορος], αὐτ.Μέτρο.8 εὔλον μῦορον, Νικ. Ἐπηρ.287 έπ' εύρος τέτρυπται μῦορος από φλογέιο κάρηνου, Στράβ.2,5,6 καλυπτούσης τὰ άκρα τῶν ήπειρων εκάτέρωθεν και συναγούσης εἰς μῦορον σχήμα, αὐτ.11,11,7 ὡστ' άποφαίνεν μῦορον πρὸς έω τήν νῦν ὕπογραφομένην μερίδα τής Ἀσίας, Πaus.10,16,1 πύργον . .

ές μύουρον άνιόντα, 'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.172,9 κάμαξ μακρός μύουρος [δ.γρ. μείουρος], Άλλ.Ζ1 15,13 έξ εύρεας τής κεφαλής μείουρος κάτεινον έστε επί τήν ούράν, Φιλοΰμ.21,1 εις μείουρον άγεσθαι [δζ]νεσθαι πρός τήν ούράν, αΰτ.27,1 επί μείουρον άγεσθαι, 'Ιππιαστ.55 έν τή μείουρω τής ούρας [κατά τ]ό δζ] μέρος τής ούρας του Ήππου, Γεωπ.10,57,8 τ]ό μείουρον [του σπέρματος] πρός τήν γήν άγοντας' || τ]ό άρα μείουρος έξ ούσ. τ]ό κωνοειδές πρσίμα: 'Ηρωμ.Ορ.133,2, αΰτ.Γεωμ.3,24' || νεώτ. ναυτ. τ]ό ούδ. μύουρον έξ ούσ. βλλ.: 2) στίχοι μείουροι έξάμετροι έν οίς ή πρώτη συλλαβή ενός ή δύο των τελευταίων ποδών είναι βραχεία άντι μακράς: 'Αθην.14,632Β επονοΰσι τ]ους στίχους τ]ως άριθμούς και τ]ή τάξει τ]ών μέτρων, και σκοποΰσιν δπως αυτών μ]ηδεις άκέφαλος έσται [απο] λαγάρως μ]ητε μύουρος, Σχόλ.'Ηρωιστ.290C, Εύστ.900,7' 3) επί του σφυγμού, ό Βαθυιδόν έξασθενών: Γαλ.Β,480, αΰτ.524, αΰτ.9,314' 4) επί έπικού ποιήματος έχοντος ένα μόνον μ]υθον, ό περικομμενος, ό κολοβός: 'Αριστλ.Ποι.1462b,6 έάν μ]εν ένα μ]υθον ποιΰσιν ή βραχέως θεικνυόμενον μ]ουρον φαίνεσθαι' όμ. κ. επί περιόδων: αΰτ.Ρητ.1409b,18.

μύουρος (ή) μγν. κ. νεώτ. είδος φυτού, πιθ. είδος κριθής: 'Ορειδ.άπ.52, 'Αλεξ.Τραλλ.8,2' || νεώτ. βοταν. γένος δικοτυληδόνων βατραχοειδών φυτών 2) τ]ό φυτόν σάμφυκον βλλ.: ΨΔιοσκ.3,39.

μυούρας έπίρρ., μγν. κ. μ.σ. ή μείουρας κατά τρόπον μ]ουρον βλλ.1), ούτως ώστε να καταλήγη τ] εις δζ]υ: Παυλ.Αιγ.6,74 συνημμένων μείουρος των δακτύλων' 2) κατά τρόπον μ]ουρον βλλ.31: Γαλ.9,314.

μυοφόνον (τό) [μ]υς, φονεύω) κ. μ.σ. τ]ό φυτόν όκόκπιον, θανατηφόρον εις τ]ους μ]υς: Θεόφρ.Φ1 6,14, 'Ιππιαστ.225,9 έάν μυοφόνον Ήππος βοσκηθ].

μυόφορος (ό,ή) ό τρεφομένος εκ μ]υών: Βατραχ.ομ.115 μ]υόφορος όθη [δ.γρ.]

μυοχάμη (ή) μγν. έσφ γρ. άντι μυριοχάμη βλλ.: Γαλ.19,142.

μυόχοδον (τό) [μ]υς, χέζω] κόπρος μ]υών, ποντικιούραδο, βερδιρήθρα ποντικίου μ. κτ. πληθ.: Θεόφρ.Φ1 5,4,5 1δισβ, μυόδοχον, 'Ηρακλ.Ταρ. π. Γαλ.12,402, Διοσκ.2,80, Σωρ.π.Γαλ.12,416.

μυόχοδος γέρον[ό] μγν. ό μ]υδοός δζ]ιος: Φώτ. 'μυόχοδον' ούδένος δζ]ιον, κωμ.: Μέν.430 ό μ]υόχοδος γέρον λελθέναι . . οϊόμενος.

μυόχρους-οος-οον-οον [μ]υς, χροιά] πάπ. ό έχων τ]ό χρώμα του μ]υός, ό τεφρόχρους: πώλος μ]υόχρους, αΰτ. όνος λευκός μ]υόχρους.

μυόχρωμος-ον [μ]υς, χρώμα] πάπ. ό μ]υόχρους βλλ.: όνον μ]υόχρωμον.

μύραινα (ή) [μ]υρός) κ. νεώτ. ό φυσόστος ιχθύς μύραινα ή έλένη, ή σμύρνα ή σμέρνα: 'Επίχ.72, Σώφρ.103' όμ. μτ. του έχιδνα, ως θαλάσσιος όφις: Αλογ.Χο.994 μύραινα γ' ειτ' έχιδνα, 'Αριστφ.Βάτρ.475 'Εχιδνά θ' έκατοκύφαλος . . αυμύμονν τ' άνθάρηται Ταρτησία μύραινα [σχόλ. 'δαίμων φοδεράτ:]' || νεώτ. ζωολ. γένος φυλοστούμων μ]υραινών ιχθύων, περιλαμβόντων μεγάλους ιχθύς έχοντας σώμα έπιμυκη, κυλινδρικόν, ταινιοειδές, δέρμα λειον και γυμνόν λεπινω, κεφαλή μόλις διακρινόμενη του κυρίως σώματος.

μυραινιάδι [ο]ι νεώτ. ζωολ. οίκονγ. φυλοστούμων ιχθύων, περιλαμβόντους εύμεγέθους ιχθύς έχοντας σώμα όφιοειδές και γυμνόν λεπινω.

μυράκανθος μγν. τ]ό φυτόν ήρύγγιον βλλ.11: ΨΔιοσκ.3,21.

μυράκοπον (τό) μγν. κ. μ.σ. είδος γλυκέος δυναμωτικού φαρμάκου ή άλοιφής μεμειμένης μετά μύρας: 'Ασκληπιάδ.Πρ.π.Γαλ.13,1009, 'Αλεξ.Τραλλ.7,8 [μ]υράκοπονι, Θεοφών.Νόνν.1,184,8.

μυράλειπρον (τό) [μ]υρον, άλειφω] μγν. άγ- γείον μ]υρού, σκεύος περιέχον μ]υρον, μυροθήκη: Γραμ.άπ.171 μυράλειπρον [έσφ. γρ. άντι μ]υρα, νήρα],

μυράλοιφή (ή) [μ]υρον, άλοιφή] μγν., μ.σ. κ. νεώτ. τ]ό άλειφειν ή άλειφεσθαι διά μ]υρον: Πολυδ.2,177, Νικ.Χων.Χρον.10,9 μ]υραλοιφαί' 2) νεώτ. είδος εώδους άλοιφής, τ]ό παχύμυρον, ή πομάδα.

μυράλοιφία (ή) μγν. κ. μ.σ. ή μυραλοιφή βλλ.11: Πλούτ.'Ηθ.662Α άλειπτην έπαινοΰσιν μυραλοιφίαν, 'Αχιλλ.Τάτ.2,38, Σχόλ.'Αριστφ.Ειρ.8ε2, Κατ.'Αστρλ.Κ 2,77, ΚΜανασσ.Χρον.6629.

μυράλοιφω-ίω [μ]υρον, άλειφω] μγν. άλειφω ή άλειφωμα διά μ]υρον Πολυδ.7,177 'μ]υρός άλειφεσθαι, Κλήμ. Αλ.Παιδ.2,210 'διαφέρει δζ] όλως τ]ό μυραλοιφειν τ]ού μ]υρω χρεισθαι' τ]ό μ]εν γαρ θηλυδριδές, τ]ό δζ] χρεισθαι τ]ό μ]υρω και λυοι- τεται έσθ' οτε»: τ]ό Σενεβ.83C μυραλοιφισαι αΰ- τήν' || όμ. τ]ό μ.σ. άλειφω έμαυτόν: Εύστ.'Ιλ.974,56 τ]ην μ]εν 'Ηραν σώφρονα είναι μυραλοι- φουμένην τ]ά κείρα.

μυράλοπον (τό) μγν. δ. μυραπιδιον είδος εώ- δους άπλου, μοσχαπίδα: Κέλας.'Ιατρ.4,26.

μυραπιδιον (τό) μ.σ. δ. μ]υραπιδιον βλλ.: Γεωπ.10,76,11 τ]ά δζ] μυραπιδία . . έφυλλίζεσται εις μ]ηλα.

μυράφιον (τό) μγν. ύποκορ. τ]ού μ]υρον βλλ.: 'Αρρ.'Επικτ.4,9,7 καν που μυραφιου έπιτύχη, μα- κάριος είναι δοκείς.

μύραγμα 'Ησ. εφήγμα.

μυρέφειον (τό) μ.σ. κ. νεώτ. τ]ό έργαστήριον τ]ού μυρέφου, έργουστάσιον κατασκευής μ]υρού: 'Ιππιαστ.38.

μυρέφημα-ατος (τό) [μ]υρέφω] μ.σ. κ. νεώτ. μυ- ρεφικόν κατασκευασμό, άρωματάδες άπόσταγμα, άρωμα, μυρωδικό: Εύστ.'Πον.270,88 ού μόνον έξ άνθένων γλυκέων και λοιπής χρησιμότητος έαυ- τή συγκροτείτ]ό μυρέφημα τ]ού γλυκύσματος.

μυρέφης (ό) ό μυρέφως βλλ.: Εύάγρ.288B ού- δέ οταν μυρέφης έργάσαιτο.

μυραφήτηριον (τό) μγν. άγγείον πρός κατα- σκευήν μ]υρού: 'Ακού.ΠΔ'Ιώδ 41,23.

μυραφία (ή) [μ]υρέφω] ή κατασκευή μ]υρού, ή παρασκευή εωδών έλαιών κ. γεν. άρωματικών ύγρων, ή τέχνη τ]ου κατασκευάζειν μ]υρα, άρωμα- τα, ή μυρεφική: 'Αριστλ.'Ενύπν.460a,27 μαρτυρεί δζ] τοίς ειρημένους και τ]ά περι τ]ους σίνους και τ]ήν μυραφίαν συμβαίνοντα.

μυραφικός-ή-όν [μ]υρέφω] κ. μ.σ. κ. νεώτ. ό άνθικόν ή άναφερόμενος εις τ]ην μυραφίαν ή τ]όν μυρέφον βλλας: 'Αριστλ.'ΗΝικ.1133a,26, Πολυδ.5, 45,10 λ]μναις έζ] ών ό μυρεφικός κείρεται κά- λλαμος, Διοσκ.4,157 μυρεφική βάλανος ίό καρ- πός του φυτού βαλανίτης ό αιλυπιατικός, Μιχ. 'Ατταλ.έν Σάβ.1,51 τ]ή τε μαγκιπική έργαστηρίω τ]ή μυρεφική' || τ]ό τ]ης μυρεφίας πρσίον, τ]ό ύπό τ]ων μυρέφων παρασκευαζόμενον άρωμα, κτ. άντιθ. πρός τ]ό φυσικόν: Πλούτ.'Ηθ.661C μυρεφι- κός φαρμάκος τ]ρέπεται τάχιστα τ]ό άωδέστα- τόν έλαιον, 'Ανών.έν ASS'Ιουιν.4,738,26 ύπερ πάντα τ]ά μυρεφικά άρώματα, Μηναι.3,9 Συνεξ. τ]όν άερα γεμισας μυρεφικής εωδίας' || τ]ό θηλ. ως έπίθ. τ]ού τέχνη ή άπολ. ή τέχνη τ]ού μυρέφου, ή μυρεφία: Λυσ.άπ.1,2 τέχνην μυ- ρεφικήν' 2) ό άρωματικός, ό διά τ]ής τέχνης τ]ού μυρέφου καταστάς εωδίας, άρωματώδης, άρωματισμένος: ΠΔ'Εξ.30,25 ποιήσεις αυτό . . άγιον μ]υρον μυρεφικόν τέχνη μυρέφου, αΰτ. 'Ασμ.8,2 ποτιώ σε από του σίνου του μυρεφικού.

μυρέφιον (τό) μγν. κ. μ.σ. τ]ό διά μυρεφίας βλλ. παρασκευασθέν άρωματάδες ύγρον, μ]υ- ρον: Σόμμ.ΠΔ'Ησ.57,9' 2) άντι μυρέφειον βλλ.: 'Ιππιαστ.137,19 περι τ]ά μυρέφια άναπατιν.

μυρεφόδος (ὁ) [μύρον, ἔψω] κ. νεώτ. ὁ ἔψων καὶ παρασκευάζων μύρα, ὁ διὰ τῆς ἐφήσεως, ἀποτάξεως παρασκευάζων μύρα, ὁ μυροποιός· Ἦσα. μυρεφόδος, ὁ τὰ μύρα καὶ τὰ θυμιατὰ σκευάζων· Κριτ.68D, Ἀριστλ.ΗΜ1206α.27 μυρεφοὶ ἠδονῆς εἰσιν ποιητικοί, Θεόφρ.Φ1 4,2,6, αὐτ.ΦΑ1τ. 6,14,11,ΠΔ ἘΞ.30,25 ποιήσεις . . μύρον μυρεφικόν τέχνη μυρεφόω, Πλουτ.Περ.1 τούς δὲ βαφεῖς καὶ μυρεφόους ἀνελευθέρους ἡγούμεθα, Ἀθην.1,8C ηῆθηται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀφιοπόων περιεργία καὶ ἡ τῶν μυρεφῶν ὄμ. ὡς θηλ. : ΠΔ Βασ.1,8,13 τὰς θυγατέρας ὡμῶν λήφεται εἰς μυρεφόους, Ἰώσ.Α1 6,3,5.

μυρεφῶ-έω [μύρον, ἔψω] παρασκευάζω μύρα διὰ ἐφήσεως, εἶμαι μυρεφόος, ὅσῳ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μυρεφόου : Αἰσῶν.Μῦθ.322B ἕνα τῶν μυρεφούτων· 2) μγν. μτφ. παρασκευάζω τὴν ὡς μύρον : Γρη.Νύσσ.1,624A τὸν καθάρων καὶ εὐώδη μυρεφίῳ βίον· κ. παθ. : αὐτ.604A τὴν διὰ τῶν ἀρετῶν μυρεφουμένην εὐωδίαν· 3) ρηματ. π. μυρεφήμα, μυρεφία.

μυρηῶν Ἦσα. ἐλυπρόν, θρηνώδεις· **μυρηκίαι** (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκ. γαστροπόδων μαλακίων· ἥ γένος αὐτῆς ὁ μύρηξ.

μύρηρος-ά-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μύρον, ὁ ὡς δοχεῖον μύρου χρησιμεύων : Αἰσχ.π. 108,5 χῶρις μυρηρῶν τευχῶν ἐν πνεύσει ἔμοι, Ἀριστοφ.ἀπ.205 τῆς μυρηράς ληκίδου.

μυριάγωγός-όν [μυριαγωγῶ] μγν. ὁ ὄγων, ὁ περιέχων μύρια μέτρα : Φιλ.1,333 μυριαγωγὰ σκάφη βριθόντα φόρτω· ἥ τὸ θηλ. μυριαγωγός (ἔνν. ναύς), ὡς οὖς, πλοῖον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ μύρια μέτρα· Πολουδ.1,82 ἑμυριοφόρος ναύς, τὸ δὲ μυριαγωγός εὐτελέες· Στραβ.3,3, ὁ δὲ Τάγος.. ἔχει βάθος μέγα, ὥστε μυριαγωγός ἀναπλεῖσθαι.

μυριάγωγῶ-έω [μύριοι, ἄγω] ἐπὶ πλοίου, ὄγω, φέρω, περιέχω, χωρῶ μύρια μέτρα : Δεῖν.ἀπ.89,23 μυριαγωγούσα.

μυριαδικός-ή-όν μων. ὁ δεκάκις χιλιοστός, ὁ μυριοπλάσιος : Οἰκουμ.Ἀποκ.243,22 διὰ τὸ μυριαδικοῦ ἀριθμοῦ.

μυριαδισμός(οἱ) μων. ἡ κατὰ μυριάδας ἀπαριθμησις, τὸ ὑπολογίζειν κατὰ μυριάδας : Γεώργ. Σύγκ.34D τὸν τῶν ἐτῶν μυριαδισμὸν ἄλληλορησάντων, αὐτ.35C ἐπὶ μὴ δεδύνηται τὸν μυριαδισμὸν τῶν Χαλδαϊκῶν ἐτῶν . . εἰς ἡμέρας νοήσαι.

μυριάξ δημ. αὐξάνων εἰς μυριοὺς κ. γεν. γίνωμι πολλοπληθέστατος : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.167,6 τίνος εἶν' τὰ πρόβατα τ' ἀργυροκουδουνάτα, ἢ ποῦ χιλιάσαν καὶ μύριασαν καὶ γέμισαν οἱ ῥάχες.

μυριάθλος-ον, ποι. μυριάθελος ὁ ἠρωκς μυρίων ἀγώνων : Χρησμ.π.Διων.Κ31,97 κειθ' ὄμιν ὁ πρὶν μυριάθελος ἀνήρ, Στουδ.Ἐοδ.371A οὐχ ὁ Πέτρος οὐδ' ὁ Παῦλος ὁ μυριάθλος· ἥ μων. τὸ οὐδ. μυριάθλον ὡς οὖς. μυριάς ἀγώνων : Ἀκρον.Κ ἐν ASS Μοῖου 2,758,63 οὐχ οὗτι πρός πένταθλον, ἀλλ' εἰς μυριάθλον ἀποδυσσάμενος.

μυριάκις [μυρίαξ] ἐπίρρο. κ. νεώτ. μυριάς φορὰς, ἀπειράκις, ἀναριθμήτους φορὰς, ἐν χρ. κ. ἀπλῶς ὡς ἐπίτατ. πολλάκις· πρὸβ. δημ. χιλίες φορὰς : Ἀριστοφ.Νεφ.738 ἀκήκοος μυριάκις ἀγῶν βούλομαι, αὐτ.Βάτρ.63,Πλάτ.Νομ.677D μυριάκις μύρια ἐτὴ διελάνθανεν ἄρα τούς τότε, Ἀριστλ. Μεταφ.1007α,16,Γαλ.4,355,11 ἐν μυριοῖς μυριάκις ἀνθρώποις, Ἀθην.4,138D ἔλοιτο γὰρ ἂν τιλεσθε ὄκωντων μυριάκις ἀποθανεῖν ἢ οὕτως εὐταλοῦς διαίτης μεταλιθεῖν.

μυριάκιςμυριοστός-ή-όν [μυριάκις, μυριοστός] μγν. ὁ ἑκατοντάκις ἑκατομμυριοστός : Ἀρχιμ. Φωμ.3,3 μυριακιςμυριοστάς περιόδου.

μυριάκιδος-η-ο δημ. ὁ λίαν ἀκριβός, ἦτοι ἀγαπητός, ὁ πολυαγαπημένος : Παναδ.Χριστ.Διηγ. 47 κορίτσι μυριάκιδο, ποῦ ἦταν σὰν τὸ κρῶ

νερό· 2) ἐπὶ ὀνίων, ὁ λίαν ὑπερβολικῆς πιπῆς, ὁ πανάκριτος· μυριάκιδο εἶν' ἐφέτος τὰ φρούτα. **μυριάκτρον** [τὸ] νεώτ. μτρον μήκουος ἴσων πρὸς μύρια μέτρα.

μυρίαμνον (οἱ) [μύριοι, ἀμνοί] μτρονιοὶ ἔχον μύριους, παμπληθεῖς ἀμνοὺς : Καισάρ.3,117,623 τὸ μύριαμνον ἐπὶ τοῦ ἔλους βληχόμενον.

μυριάμφορος-ον [μύριοι, ἀμφορεῖς] ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ μύριοὺς ἀμφορεῖς, ὁ χωρῶν, ὁ περιέχων δεκάκις χιλιοσὺς ἀμφορεῖς, ὁ ἰσοδύναμος μὲ μύριοὺς ἀμφορεῖς Σουτῆ. ἐμυρίων ἀμφορέων ὄξιανα κωμ. μτφ. : Ἀριστοφ.Εἰρ.521 πόθεν ἐν λάθροισι ῥήμα μυριάμφορον.

μυριανθρία [ἡ] μύριοι, ἀνήρη] μων. μύρια ἀνδρες, μυριάς ἀνδρῶν : Κ Μανασσ.Χρον.1058 οἱ δὲ φυγόντες . . ἔξηκοντα . . ἦσαν μυριανθρία.

μυριανθρία μων. μύριοι, ἀνήρη] ὁ περιέχων, ὁ περιλαμβάνων μύριοὺς ἀνδρας ἢ κατοίκους, ὁ πολυπληθὴς εἰς ἀνδρας : Πλάτ. Ἐπιστ.337C ἀριθμὸν δὲ εἶναι μυριανθρῶν πόλις πενήτηκοντα ἰκανοί τοιοῦτοι, Ἰσοκρ.12,257 οὐδέμειψα . . τῶν μυριανθρῶν πόλεων, Ἀριστλ.Πολιτ.1267b,31 κατεσκευάσθη δὲ τὴν πόλιν τῶν πλῆθει μὲν μυριανθρῶν, Διόδ.Σ11, 49 ἐκ τῆς γενομένης μυριανθροῦ πόλεως, Φιλ. 1,81 ἐν πλῆθει μυριανθρῶν ἐρημῶ, Λουκ.Νιγρ.18 ἐν βεάτρω μυριανθρῶν.

μυριανθροῦμαι-έομαι [μυριανθροῦ] μων. ἐπὶ πόλεων, κατοικοῦμαι ὑπὸ μυριάδων ἀνδρῶν, ἔχω μέγαν πληθυσμὸν : Κ Μανασσ.Χρον.2068 πόλιν περικαλλῆ τὴν μυριανθροῦμένην.

μυριανθισμένος-η-ο δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν πλήρει ἀνάσει, ὁ κατάφορτος ἀπὸ ἀνθῶν : Βαλαρω. Ἀργάμειλη] λέγ' ἡ ἀργάμειλη μυριαθισμένη ἢ στόν ἄγριο πλάτανο, ποῦ τὴ θωρεῖ.

μυριανθός [ἡ] γλωσσ. ἡ κόδος τῶν ἀνθρώπων : γλωσσ. ἱατρ. ἐν χειρῶν. Κ Cod.Reg.190 Myrterus 17,32 ἔχει μυριανθόν, ὁ ἐστὶν ἀμφοδός [ἀφοδός] ἀνθρωπίνη.

μυριανθρωπος-ον [μύριοι, ἀνθρωπος] μγν. κ. μων. ἐπὶ λαοῦ, κοινωνίας, χώρας, πόλεως, ὁ ἐκ μυριάδων ἀνθρώπων συγκείμενος, ὁ μύριοις ἀνθρώπων περιλαμβανόμενος : Γρηγ.Νύσσ.2,1026C καταπανουθέντας ὁ μυριανθρωπος δήμος, Ἰω. Ἀναγνωστ. Ἄλωσ.Θεσσα.100,33 τὸν μυριανθροῦνον ἔκεινον στρατῶν.

μυριαντοπλάσιος-ον πάπ. ὁ μυριοπλάσιος βλλ. **μυριάποδα** (τὸ) νεώτ. ζωολ. ὄμοιαξία ἀρθροπόδων περιλαμβανούσα ζῶα ἔχοντα πολλὰ ζεύγη ἀρθρωτῶν ποδῶν.

μυριάριθμος-ον μων. ὁ μυριάριθμος, ἀναριθμήτος : Φραντζ.1,33.

μυριάριθμος-ον [μύριοι, ἀριθμός] μων. ὁ ἀποτελών ἀριθμὸν μυρίων, ὁ ἀμειρος, λίαν μέγας τὸν ἀριθμὸν, πολυπληθέστατος : Κ Μανασσ.909 στρατὸν μυριάριθμον.

μυριάριστός-έως [ὁ] Ἐπην. . ἄ μυριάκις, ὁ πλειστακίς ἀριστεύσας.

μυριαρίωντος-η-ο μων. δημ. ὁ μυριαριθμητός, ὁ μυριοπληθής : Ἐρωτάκη.2,731 καὶ ἔμπληια μυριαρίωντα πολλὰ ὄμοιαφα τὸ ἔσται.

μυριάρουργός [ὁ] μύριοι, ἀρουργα] πάπ. ὁ ἔχων μύριας ἀρούρας βλλ.4.

μυριάρχης [ὁ] μύριοι, ἀρχῶ] κ. μυριαρχος ὁ ἀρχων, ὁ διευθύνων μύριοὺς ὄνδρας, ὁ ἀρχηγὸς δεκακισχιλίων ἀνδρῶν : Ἦρ.7,81 χιλιάρχος τὴ καὶ μυριάρχος ἀποδέξαντες.

μυριάρχος [ὁ] δ. μυριαρχῆς βλλ. : Ξεν.Κη3,3,11 συνεκάλεσε μυριάρχους καὶ χιλιάρχους.

μυριάς-άδος [ἡ] κ. μων. κ.νεώτ., δημ. π. κτ. πλθθ., ἀπτ. γενικ. πλθθ. μυριαδῶν (Ἡρωδιδων.Τεχν.Λειψ.1, 428), τὸ σύνολον δεκακισχιλίων ὄμοιεῶν μονάδων, ὁ ἀριθμὸς 10.000 : Σίμων.91, Ἦρ.2,30 εἰκοσι μυριά-

δες Αιγυπτίων, αὐτ.7,60, Ἀρχιμ.Ψαμμ.3,2,Διόφ.5,8 μυριάσι πτόν (10.000) ὄμ. μτ. γενικ. διατριπτικής· Ἦρ.3,91 αἰτῶν γὰρ δυσκοιῖδεκα μυριάδας [μεδίμνων], Ἀριστφ.Ἰππ.829 ἄλλα εἰς κλέπτονθ' αἰρήσω γὰρ τρεῖς μυριάδας [δραχμῶν], Δημ.467 τριάκοντα μυριάδας [μεδίμνων], Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.44 παραλαβέσθαι δραχμῶν ἕκαστον ἀργυρίου δεκάσθθο ἡμισυ μυριάδας, ΚΔ Πράξ.19,19 ἀργυρίου μυριάδας πέντε, Πάπ. ἀργυρίου δηναρίων μυριάδας τριακοσίας· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐπὶ μεγάλου ποσού, ἐπὶ ὡσεὶ ἀναριθμήτῳ πλῆθους· Εὐρ.Φοιν.830 μυριάδας δ' ἀγαθῶν, αὐτ.Βάμκ.745 μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων, Ἀριστφ.Σφ.1010, Πλάτ.Νόμ.804B μυριάδες ἀναριθμητοὶ γυναικῶν, Πολύβ.5,1,1 μισθοδοτήσαι τὴν δύναμιν καὶ σίτου προσθέναι μυριάδας, Φιλῶδ. Εὐσ.93 μυριάδες ἐτών, ΚΔ Λοικ.12,1 ἐπισυναχθεισῶν τῶν μυριάδων τοῦ δόχλου, αὐτ.Ἐβρ.12,22 μυριάσιν ἀγγέλων, Δίων Χρ.1,663 μυριάσιν ἀνθρώποις ἀπειροῖς ἐναντίνον βλέψαι, Δίων Κ 62,14, Προκ.3,16,4 μυριάδας μυριάδων μυριάς σφηλί ἀπολλωλέων, Διήγ. Ἀχιλλ.1177 θαρρῶ οὐ μὴ μετρήσομαι, ἐάν εἶναι μυριάδες, -μυριάδες μυρμηκῶν ἐπέδραμον εἰς τὴν κατασκήνωσιν μας· 3) ὡς ἐπιθ. ἀναριθμητος· Εὐρ.Ρήσ.913 μυριάδας τὴ πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωνεν.

μυριαστές -ή-όν Ἐπιγρ. κ. πάπ. ἀντὶ μυριοστῆς βλ.λ. || ὡς ὄσα. μυριασταί τρεῖς (ἰσὶν) δεκακισχιλιοστά, 3/10000)· Ἐπιγρ.· 2) τοῦ ὀνό. μυριαστόν ὡς ἐπίρρ. διὰ δεκακισχιλιοστὴν φοράν· Πάπ. **μυρίαχθῶν** ἐπίρρ. μον. ἐκ μυρίων μερῶν, ἀπὸ χιλίης μῦριες μερίδες· Κ Μανασί.4727 στρατεύσιμον συνθηρωκῶικῶς ἰσχύην μυριαχθῶθεν, Εὐστ.Πον. 213,9 χρηματίζων τοῖς μυριαχθῶθεν πρῆσθει. **μυρίαχθῶ** ἐπίρρ. μτγν. κ. μων. ἐν μυρίοις ἀναριθμηταῖς μερεσί· Φιλῶδ.Θε.3 ἀν.2, Ζωναί.10, Εὐστ. Ἰκ.47,29,αὐτ.76,19.

μυριαχῶς ἐπίρρ. μον. κατὰ μυρίους, ἀναριθμητῶς τρόπου· Νικ.Χων.Χρον.256B Λαοδικεῖς μυριαχῶς ἐκάκωσεν.

μυριγγίτις-ιδος (ή) νεώτ. [ατρ. φλεγμονή τοῦ ὀμέμενος τοῦ τυμπάνου τοῦ ὠτός.

μυρίγμω-ατος [τὸ] λεξ. χειρογρ. ἐν Cod.Reg.1843 -οί κήρυκες οἱ θαλάσσιοι ή τὸ ἔριον τὸ μαλακῶν, λεξ. χειρογρ. Νεοφύτου ἐή κρόκη τῶν κηρύκων καὶ τῶν πιπῶν καὶ τὸ ἐξεσμενὸν καὶ μαλακῶν ἔριον· || λεξ. βο . ἐν Cod.Reg.3118 ἐμύριγμα, ὡς τινες λέγουσιν, ή θαλασσία πίννα.

μυρίδιον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ μύρον βλ.λ.· Ἀριστφ. ἀπ.52).

μυρίλιαιτος-ον [μυρίοι, ἔλισσω] μτγν. κ. μων. ὁ διὰ μυρίων ἑλιγμῶν συστρεφόμενος, ὁ πολυέλικτος· Εὐνόσ.Ἰστ.ἀπ.256D ὁ βαρῆς καὶ μυριελικτος ἐκεῖνος θοῖς, Ἀνάγν.ἐν.ΑSS Αὐγουστου2,446,53 τὴν μυριελικτον ἐκείνην πληθῶν.

μυρίλητης-ουδ-ές [μυρίοι, ἔτος] ὁ μυρίων ἴσθι πλείωτων ἐτών, πολυετής, πολυχρονιώτατος· Αἰσχ. Πρ.94 δέρχθηθ' οἰαίς αἰκίσιαιν διακαιόμενος τὸν μυριητὴ χρόνον ἀθλεύσασ, Πλάτ.Επιγ.987Α βεβασιωμένα χρόνῳ μυριητεῖ τε καὶ ἀπειρῳ, Ἀριστλ.ΖΓ 745a,33 εἰ δ' ἦν μυριητὴς ὁ θιος· || ἐπὶ προσ., ὁ λίαν μακρόβιος· πρβλ. Δημ. ἐκατοχρονίτης· Ἀντιφά.ΑΠ 9,242.

μυρίζω [μυρίοι] κ. μων, νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)μυρίζω, παθ. μυρίζομαι, ἀόρ. ἐμυρίσθη, δημ. (ἐ)μυρίσθηκα, μτχ. παρακ. μυρισμένω, ἀλεφρω, χρίω, ἐπαλεφω τινά ή τὸ διὰ μύρου· Ἀριστφ.Αυσ. 938 βούλει μυρίω σε, αὐτ.Πλ.529, Ἀκκ.Κωμ.23 **μυρίσασα** συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὐτῆς λάθρα, ΚΔ Μάρκ.14,8 προέλαβε μυρίωι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν, Στράτ.ΑΠ 11,9,3, Ἀκούλουθ.Μ Σαθθ. Ἐγκωμ.Στάσις 3,19 γύναϊα σὺν μύροις ἤκου-

σι μυρίσαι Χριστόν· || παθ. διὰ μύρου ἀλεφρωμαί ὄπ' ἄλλου, εὐχρ. κ. ἐν μέσ. σμ. ἀλεφρωμαί τὸν διὰ μύρου· Ἦρ.1,195 μεμυρισμένοι πᾶν τὸ σῶμα, Ἀριστφ.Ἐκκλ.117,7 μεμύρισαι τίς ἐν κεφαλῇν μωρῶσιν ἀναθῶσι [μέσ.], Ἀλεξ.62,1 οὐ γὰρ ἐμυρίζει· ἐξ ἀλωστάστου [μέσ.], Ἀριστλ.Θαυμ.832a, 4, Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.2,8 μυρίζονται οἱ νεκροί κ. κτ. μέσ.τ.Μέν.ἀπ.518,15 μυρισάμενος δὲ καὶ σπεφωσάμενος πάλιν δεινέει· 2) ἰδὼ εἰς τινα ή εἰς τὴ εὐδῶδια, μεταδίδω ἀλλοῖς ἐκ τῆς εὐδῶδιας μου, κάμνω τὴ εὐδῶδι· ΑΠ 5,90 αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι, Ἐπιφ.2,45D μύρον ἐκκενωθῆν ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλοσ πάντα τὰ ἄγγη μυρίζει· 3) μων, νεώτ. κ. δημ. ἀναδίδω ὁσμὴν εὐάρεστον, μοχοβολῶ· Ἰζέτς.Ἰσσοδ.7 ἡτισνον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῖστων ἐπινοι· . . καὶ ἐμύριζεν ὁ πόλις ἐστὶ τὸ ἄσμμα τῆς Ἀφροδίτης, Διήγ. Ἀχιλλ.1754 εἰδ' ἔπρεπε ἡ μαύρη γῆ ν' ἀνθῆ καὶ νὰ μυρίζη· νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σμ. ταύτη μτ. προσδ.· ἐμύριζεν ὁλος ὁ τόπος ἐκ τοῦ κάπου ἐκεῖ ἀφθῶσ φουσῶνον θύμου, -μυρίζε ὁ τόπος ἀπὸ τῆς ἀνθισμένως λεμονιῶς - τῆς ρηματιῶς ὁ δόχτος ἀπὸ τῆς δάφνης καὶ τῆς μυρτιῆς· || κ. μτφ. οἰνεῖ ἐκπέμνω εὐδῶδιαν τῆς ἀρετῆς ή τῆς ἀγαθότητος ή τῆς εὐγενείας κτ. ἡν ἔχω· Μηνσι.12,5 Ὡδ.9 μυρίζε σοὺ ή θῆκη πνευματικῆν εὐδῶδιαν ἀβυσθῶς εὐφραίνουσα, Ἐρωτόκρ.2,294 γιναι οἱ ἀνίθω τῆς ἀρχοντίας ἀπὸ μακρὰ μυριζοῦν(ν), δ.διστ. νύφη μου κεί ποὺ κάθεται ὁ τόπος σου μυρίζε· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀπροσ. μυρίζε ἀναδίδεται, διασχεταί ὁσμῃ, εὐάρεστος ή δυσάρεστος· μυρίζε ὠρατα (ή ὄσμη) εἰδὼ μέσας κ. μτ. προσδ.· μυρίζε καρθουνίλας - μούχλας - λιβανίδας· || ὄμ. κτ. γ' προσ. μεθ' ὑποκειμ. ἐκπέμνει τὸ ὄσμη, διασχεταί ἐκ τινος ὄσμη· κάτι μυρίζε στοὺ ὑπόγειο, φρ. μυρίζε μπαρούτι (ἐπιτεκται κίνδυνος ή ἀ. σύγκρουσις)· λέξ νὰ μῆς νύχτα στοὺ σπῆτι τος, μὰ μυρίζε μπαρούτι, - πόμω νὰ φύγωμω γιατί μυρίζε μπαρούτι, παροιμ. πέμωσι κάπκα καὶ φέτος μύρισε (ἐπὶ γεγονότος οὗ βραδεῖα ή γνώσις ή ἄπερ καθυστερημένως σχολιάζει τις ή ἐπικρίνει)· 5) δημ. ἐνεργ. ἐκπέμνω, ἀναδίδω δυσάρεστον ὄσμη, ὀδῶμ, βρωμῶν· μυρίζουν τὰ χνότα του - τὰ πόδια του, - τὰ φάρια δὲν τ' ἀλάτισες καὶ μύρισαν, - τὸ κρῖας ἀν τ' ἀφήσες ἀμαγείρευτο θὰ μυρίσει, φρ. ὁ ἔνας τοῦ (ή τῆς) βρωμῶ κὶ ὁ ἄλλος τοῦ (ή τῆς) μυρίζε (ἐπὶ δυστοπού)· || ή μτχ. παθ. παρακ. μυρισμένος-η-ο ἐπὶ ἐδωδῶμω, ὁ ἐξ ἀπροσυνθέσεως ἀπόζων, ποῦ ἔχει βρωμῆσι· 6) μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. μυρίζομαι ὁσφραίνομαι τὴν ὄσμη τὴν ἀναδιδουμένην ἐκ τινος· Πρόδρ.2,262 (τὴν παλαμύδα) μυρίζομαι τὴν, βλέπω τὴν, εἰς δρεξίμ με φέρνει, Βαλαμρ.Σκλάβ.98,Παλαμ.Τάφ.28,2 τ' ἀδείανου χροσμογαλιῶ μυρίζσαι τὸ μύρο, - ή γάτα μυρίσθηκε ποτικῶ καὶ τὸ μύρο κάνει καρτέρι, φρ. παλαμύδα τοῦ μυρίζε (δρέγεται, ἐφετικῶς ἐπιδῶκει τὴ ἐπωφελῆς ή εὐάρεστον αὐτῷ)· κ. ἀνευ ἄντικ. ἐντελνω τὴν ὄσμησιν ὄπως ἀσθανθῶ ὄσμην τινα κ.ἰδ. ὄπως ἐκ τῆς ὄσμης ἀντιληφθῶ τὴ· Σολωμ.Ἄδμρ.19,11 στέκει, μυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα, - κάπου εἰδὼ θὰ γῆ λαγῶ, γιατί ὁ σκύλος ἀρχισε νὰ μυρίζεται· || νεώτ. κ. δημ. ἐν ὄμ. σμ. κ. τὸ ἐνεργ.· Χριστόπ.57,3 ἐκτ.Φέξη καὶ μύριζα τὸν μῶσχον τῆς, - τοῦ ἔδωκε νὰ μυρίση τὴν ἀνθοδέσμη, φρ. δέ(ν) μύρισα τὰ δάχτυλά μου, ή ἀ. τί ἤθελες, νὰ μύρισω τὰ δάχτυλά μου; ἰδὲν ἤδυνάμη νὰ προβλέφω μὴ ἔχωσ σχετικῶν τὸ δεδομένω· 7) δημ. τὸ μέσ. μτφ. ἀντιλαμβανόμεν ἐξ εἰκασίας ή προαισθησῶς μου τὰς ἐπιμύρισις ἰδιότητας ή τὰς κακὰς προθέσεις, ἐπιδῶμεις τινός, ὑποπτεύω, ὑποφιάζομαι· μυρίζεται ἀπὸ μακρὰ τὸς πα-

λιανθρώπου, - τόν (ἐ)μυρίστικαν πώς είναι ἀ-
νένταρος. || κ. ἀνάφ. μὲ πρᾶγμα, ἢ καταστά-
σεις: τὰ μυρίστικα πῶς τὸν παρακοιλοῦθ' ἢ ἀ-
στυνομία, - ἀπὸ πέμυσι μυρίστικα τῆ χρεοκοπία
τους? 8) ρηματ. π. μυρισμός, μύρισμα.

μυρικός (ὁ) σχόλ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν
Λέσβῳ: Σχολ.Νικ.Θηρ.613.

μυρικός Ἦσ. «ἐφῶνος, ἐν αὐτῷ ἔχων ὁ μέλλει
πρᾶττειν».

μυρική (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος θάμνου φυομένου συ-
νήθ. ἐν ἐλώδεσι τόποις καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν,
ἢ μυρική (ἐν Ἑλλάδι μὲν τὸ θαμνώδες φυτὸν μυ-
ρική ἢ μικραθήξ, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ τὸ φυτὸν μυρική
ἀθρρωτή): Ἰλ.Κ.466 καὶ ἀπὸ ἔξω ἐν ὕψῳ ἀείρας
θῆκεν ἀνά μυρικήν, αὐτ.Φ.18 δῶρον . . κεκλιμένον
μυρικήσιν, αὐτ.350, Ἦρ.2,96 ἐκ μυρικής πεποισμέ-
νη θορῆ (ἐκ ζέλου τοῦ δένδρου μυρική), Θεόκρ.
1,13, Δίωλον Χρ.1,167,6 μυρικήν ἢ καλῆμιν ἐστεφανω-
μένος, Γαλ.14,504,19 μυρικής ἀνθος.

μυρικός -ον μτγν. ποι. ὁ μυρικός βλλ.:
Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.6,298 μυρικόσων περὶ θάμνον.

μυρικός -η -ον κ. μων. ὁ τῆς μυρικής, ὁ ἐκ
μυρικής: Ἰλ.Ζ.39 δῶν ἐνὶ βλάφθετι μυρικός,
Σχολ.Νικ.Θηρ.613 μυρικός βάλω, Πάν. κόμη μυ-
ρικήν, Ἰππιατρ.82,2 πόρκακας μυρικός.

μυρικός (ἡ) (ἡ) νεώτ. βοταν. ἢ μυρικός οικο-
γ. ἐν. δικτυλιθῶνων φυτῶν περιλαμβάνουσα θά-
μνος καὶ δενδρόλια.

μυρικός -ους -ες ὁ ὁμοίος πρὸς μυρικήν: Θε-
όφρ.Φ.14,6,7 μυρικόδεστερος.

μυρίνη (ἡ) μτγν. ἐσφ. γρ. μυρίνη βλλ.: Πολύδ.6,108.

μυρίνης (ὁ) (ἴσινος) ἀντὶ μυρίνης βλλ., εἶδος γλυ-
κέος οἴνου ἐν μεγάλῃ ρ. ὑπὸ τὴν γυναικίαν ἐν
Ρώμῃ: Διφιλ.17,10 χερσίε πολλὸ μάλλον ἢ μυρίνης
προσευχίας, Ποσειδ.34,6 διήρως ἄποτος ὁ μυρί-
νης ὁ τίμιος, Πολύδ.6,17. || οἶνος ἀρωματισμέ-
νος διὰ μύρου: Φιλιππ.39, Αἰ.Π.12,31 μύρω γὰρ
οἶνον μινγάντες σὺτως ἐπίνον, . . καὶ ἐκαλείτο ὁ
οἶνος μυρίνης.

μυρίνης -η -ον μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ σμύρινος
βλλ.: ΠΔ Ἐσθ.2,12 μυρίνης ἑλάτω.

μύριος (ὁ) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος: Ἄριστλ.Ζ.1
602α, κεντρει δὲ καὶ κεφάλω καὶ ὄν καλοῦσι
τινὲς μύριον ἰδ.γρ. μαρίων.

μύριο - πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, ἔχου-
σαν τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετι-
κοῦ τελομένου ὑπάρχει καὶ γίνεται μυρικός, πλει-
στάκις, οἷον μυριόκαρπος, μυριόλεκτος, μυριό-
πλεθρος, μυριόπλουτος, μυριόγρητος, μυριανθισμέ-
νος, μυριοπαινεμένος.

μυριόβλαστος -ον ἱβλαστός μων. ὁ ἔχων μυ-
ρίους βλαστούς: Ἐγκώμ. Ἀγ.Πανταλ.14,1 μυριό-
βλαστος στάχης.

μυριόβουτος -ον ἱβουός μτγν. ὁ ἔχων μυρίους,
ἀναριθμήτους, λίαν πολλοὺς βοῦς: Ἐρμκ.ΑΠ.9,237
μυριόβουα αὔλια.

μυριόβουτος -ον μων. ὁ μυριαγωγός, ὁ μυ-
ριοφόρος: Θεοφάν. Ὀμ.578,6 τριηρῶν καὶ σκα-
φῶν μυριόβουτων καὶ ἀλιάδων.

μυριόβουτος -ως (ἡ) μτγν. ἀστρολ. ἐν τῷ ἀστε-
ρισμῷ τῶν ἰχθύων ἐμφανίζοντα σημεῖα ἠλωτικά
τῆς μοίρας (τοῦ ζῳδίου) τῶν τότε γενομένων, πθ.
ταῦτον πρὸς τὸ μοιρογένεσις: Φίρμκ.3,1,2, οὐτ.8,1,10.

μυριόβουτος -ον ἱγλώσσας μων. ὁ λαλῶν μυ-
ρίας, πολλὰς γλώσσας || ἐπὶ χώρας, ὁ ἐν ᾧ
λαλοῦνται πολλαὶ γλώσσαι: Σωφρον.3224Α.

μυριόβουτος -ον ἱγνώμη μων. ὁ ἔχων μυρίας,
πλειστάς, ἀναριθμήτους γνώμας: Στουδ.Θεόδ.84Α.
ὁ τοῦ φεύδους μύθος, ἀτε πολυσχιδῆς καὶ μυ-
ριόγνητος ὄν.

μυριόγραφος -ον μων. ὁ μυρικός, ὁ πλειστά-
κις γεγραμμένος: Ἰω.Γεωμ. Ὑμ.4,29.

μυριόβουτος -ον ἱτό μων. ἐπὶ τόποι, ὁ
ἐφ' οὗ φύονται πάμπολλα δένδρα: Λιβ.Ροδ.367
[ἐκδ.Μαυρ.] μυριόβουτους περὶ δόλιον.

μυριόβουτος -η -ο δημ. ἐπὶ τόπων, ὁ ἐφ'
φύονται μυρία, ἀναριθμητά, λίαν πολυάριθμα δέν-
δρα, ὁ λίαν διασφόρος: Ζερβ.Τρογ.ΚΚ.24,6 ὡς νά
μ' ὀδηγήσῃ ἰσὶ λίγγο τὸ μυριόβουτος.

μυριόβουτος -ον (ἰδοῦς) μτγν. ἄ. μυριόβουτος
βλλ.: Νεῖλ.1144C.

μυριόβουτος -ον (ἰδοῦς) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ
ἔχων ἀπειρον δόξαν ἢ ὁ ἐπιφέρων, ὁ προσδιδόν
ἀμετρον δόξαν: Μον.4,175 ἐν νίκαις ἱερῆσι στέμα-
ματά μυριόβουτα, Στουδ.Θεόδ.518C μυριόβουτος
παραδόσις, Ραγκ.Ἀλλ.1,96,4 χαίρει, θεριστὰ τρο-
παίων, μυριόβουτε στρατῆ.

μυριόβουτος -οντος (ὁ) (ἡ) ἰδοῦς μτγν. ὁ ἔχων
ἀναριθμήτους ἢτοι πολλοὺς ὀδόντας: Φίλιππ.Θεσσ.
ΑΠ.9,285 μυριόβουτος ἑλέφας, Κλήμ.Κωνστ.ἀποστ.
37,27 τὸν μυριόβουτα πρίονα.

μυριόβουτος -εντος -εσσα -εν μτγν. ποι. ἀντὶ μυρίος
βλλ.: Χρησμ.Σιδ.1,224 ὄδατα μυριόβουτα φθνή.

μυριοεπιπλετος -ον μων. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ
λίαν ἐντεταμένον πνευρτό, ὁ πνεύσων μεγάλως,
ἰδ. ἐπὶ ἀράς: Γρόδρ.1,237 καὶ φάγε μυριοεπιπύ-
ρετε ἐκ τὰ γραμματικά σφυ.

μυριοεπαινώ -έω μων. ἐπαινῶ τὴν πλειστάκις,
καθ' ὑπερβολὴν: Χρον.Μορ.6162 τότε τὸν εὐχαρί-
στησεν καὶ μυριοεπαινῶ τον.

μυριοευχαριστώ μων. εὐχαριστῶ τινα πλει-
στάκις, πρὸλ. χλιοευχαριστῶ: Χρον.Μορ.1888 τὸν
Καρπένειαν προσκυνῶ, μυριοευχαριστέ τον.

μυριόζωος ἡ ἀγέλαι (ἡ) μων. ἀγέλαι ἔχουσαι
μυρία ζῶα, αἱ ἔξ οἰσείν ἀναριθμήτων, πολυάριθμῶν
ζῴων ἀποτελούμεναι: Ἄσπερ. Ἀμσσ. ἐν Μί.40,429.

μυριόζωος -η -ο δημ. ὁ ἔχων μυρίους, ἀναρι-
μήτους ἰχθῶς ἢ μεγάλην ποικίλων ἰχθῶν: Κοριθ.
Ζητ.182 ἡ Βουή χιλιόφωνα καὶ μυριόζωη ἑκστρα-
κυλοῦσεν ἀπὸ μοκρινῆς ἀποστάσις.

μυριόκαρπος -ον ἱκαρπόδι ὁ ἔχων μυρίους, ἢτοι
λίαν πολυάριθμους, ἀναριθμήτους καρπούς: Σωφ.
ΟΚ.676 τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον.

μυριοκατακοσμή [κατακοσμή] μων. περι-
βάλλω, κοσμῶ διὰ μυρίων κοσμημάτων, στολιῶν
μέ μύρια στολιδία: Διηγ. Ἀχιλλ.738 ὅταν τὸ ποικι-
λόμορφον καὶ χάριτος λιδάδιον ἢ Κύπρις φέ-
ρει παρεῦθις, μυριοκατακοσμεῖ τον.

μυριοκαταφιλή [καταφιλή] μων. καταφιλή
τινα μυρικός, πλειστάκις: Διγεν. Ἀκρ.232 παρακα-
λεῖ καὶ προσκυνῶ, μυριοκαταφιλεῖ τον, Λιβ.Ροδ.
1410 [ἐκδ.Ῥ] πότε τὸν . . τράχηλον τῆς ὤρας |
περιπλακῶς ἐπιθυμῶ, μυριοκαταφιλήσων.

μυριόκεντρος -ον [κεντρον] μων. ὁ ἔχων μυ-
ρία, ἀναριθμητά κέντρα: ΚΜανασσ.Χρον.3249
σκορπία μυριόκεντρα.

μυριόκεφαλος -ον [κεφαλή] μων. ὁ ἔχων μυ-
ρίας, ἀναριθμήτους κεφαλὰς: Ἰω.Κλημ.924C τὸν
μυριοκέφαλον δαίμονα φιλαργυρίας, Κ' Ἰανασσ.
Χρον.5594 μυριοκέφαλος ὄβρα.

μυριόκλωνος -η -ο δημ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων
μυρίους, λίαν πολλοὺς κλώνους, κλάδους. || κ.
μτφ.: Γρυσ.Σκ.Τερρ.101,2 μυριόκλιος, μυριόκλω-
νος ὁ πᾶνος ποῦ ποῦ.

μυριόκράτης -ον ἱκράτος ὁ ἔχων μυρίας, πλει-
στάς κεφαλὰς, μυριοκέφαλος: Εὐρ. Ἦρ.419 τὸν
τε μυριοκρονον πολύφωνον κῆνα.

μυριόκυκλος -ον μτγν. ὁ ἔχων ὁ σχηματίζων
μυρίους κύκλους: Ἰω.Γαζ.1,192.

μυριοκύμων -ονος (ὁ) (ἡ) ἱκύμων μων. ὁ ἔχων
μυρία κύματα ἢ ὁ διεγερτῶν ἀναριθμητά κύματα:
ΚΜανασσ.Χρον.3742 μυριοκύμων κλύδων.

μυριόλεθος -ον ἱλεθός μων. ὁ μυρικός, ὁ ἄ-
πειρος πλοῖσις: Εὐστ.Παν.135,64.

μυριόλεκτος-ον (λέγω) ὁ μυριάκις, ἀπειράκις λεχθεὶς, ὁ πολυβρύλλητος, ὁ χλιοειπωμένος : Ξεν. Ἑλλ.5,2,17 τούτων ἡμεῖς οὐδὲν λέγομεν ὅτι οὐ καὶ ἐν τῷ τῶν Ὀλυμθίων δῆμῳ μυριόλεκτόν ἐστι, Πολυδ.δ,206, Λογγίν.Ρητ.190Ε, Ἀριστοτ.2,20. **μυριόλαβία** (ἤ) μγν. τὸ μυριάκις, ἀπειράκις λέγειν : Ρητ.6,5885 ἄν (ὀνομαζών) ἡ σαφήνια ἐκ μυριολεξίων καὶ σαφηνισμοῦ γίνεται (ἀμφ.φρ.). **μυριολυσοῦμαι** μσν., δημ. λυσοῦμαι πῖνα ἀπειρώς, ἦτοι λαν : Ἐρωτ.κτρ.3,1243 καὶ θὰς μετ' μυριολυθηθῆ, καὶ θὰς ἀναστενάζει. **μυριολαβία**-οὐς-ές (μυριόβαν) μσν. ὁ μυρία πράγματα μαθῶν, ὁ λαν πεπονημένος, ὁ πολυμαθέστατος : ΚΜανασσ.Χρον.5275 ὁ μυριομαθέστατος ἐν φιλοσόφοις Λέων.

μυριομακαριότης-ητος (ἤ) μγν. ἡ ἀπειρος μακαριότης, ἡ μεγίστη εὐδαιμονία, εὐτυχία : Ἰω. Χρυσ.3,35,26 ἡ μυριομακαριότης, ἦν οὐ λόγος παραστήσει δύναται.

μυριομακάριστος-ον (μακαριστός) μγν. ὁ μυριάκις, ἀπειράκις μακαριστός, ὁ λαν μακάριος, εὐτυχής : Νεῖλ.Ἐπιστ.256,246Β μυριομακάριστοι μὲν ὑπάρχοντες.

μυριόμαγας (ἴ) μγν. ὁ ἀπειρώς μέγας : Ζώσ. Ἄλχ.230Β μυριόμαγας Ἐρμῆς.

μυριόματροι ἀγέλαι (αἰ) μσν. α) κατὰ μυριάδας μετρούμενοι ἀγέλαι : Μιχ.Ἀτταλ.151,16 [ἐκδ.Β] πρὸλ. μυριόζωοι.

μυριόμικτα πλῆθη (τὰ) μσν. τὰ πολύμικτα πλῆθη : Ἰω.Διακ.ἐν Βί.Ἰωσήφ ἐν Μι.105,972.

μυριόμματος-ον λεξ. ὁ ἔχων μυρία ὄμματα, πολυλήθεϊς ὀφθαλμοῦς : Ἄν.Παρισ.4,307.

μυριόμορφος-ον (μορφή) μσν. ὁ ἔχων μυριάς μορφάς, ὁ λαμβάνων ἀναριθμήτους μορφάς, ἐπὶ τοῦ Διουσίως : ΑΠ9,524,18 ὅμ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος : αὐτ.525,13 ὅμ. κ. ἐπὶ τῆς Ἴσιδος : ΑΠ4,264. 2) τὰ οὐδ. μυριόμορφον ὡς οὐσα. τὸ φυτόν ἀγγλίσκος βλλ.6) : ΨΔισκ.4,36.

μυριόμοχθος-ον (μόχθος) μγν. ὁ μυρία μοχθήσας : ΑΠ4,91 μυριόμοχθος Ἡρακλῆς.

μυριομαλωμένος-η-α δημ. ὁ μυριάκις, χλιεὶς φορέεσ μπαλωμένος βλλ.4, ὁ ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἀναριθμητὰ μπαλωμένα βλλ. : Καρκ.Ζητ.28 ἐφορῶσεν ἕνα κοντοκάπτο κανελαί . . ἐπάνω ἀπὸ τὸ μαῦρο καὶ μυριομαλωμένο ποικύμισό του.

μυριόνας-ας (ἴ) ἰναῦς μγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μυριῶν νεῶν, ὁ συγκείμενος ἐξ ἀναριθμήτων πλοίων : Ἄλφ.ΑΠ7,237 μυριόναυν ἄρη.

μυριόνακρος-ον (νεκρός) μγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ μάχης, πολέμου κττ., ὁ καθ' ὃν ἐφρονεῖσθαι μυριάδες ἀνθρώπων : Πλούτ. Ἀλέξ.1 μάχη μυριόνακροσ' ἥ μσν. τάφος μυριόνεκρος ὁ ἐν ᾧ ἐτάφησαν ἀναριθμητοί νεκροί : ΚΜανασσ.Χρον.4020.

μυριονικηφόρος-ον (νικηφόρος) μσν. ὁ μυριάκις, πλειστάκις ἀναδειχθεὶς νικηφόρος : ΚΜανασσ.Χρον.2145 ἄνδρα . . μυριονικηφόρον.

μυριόνικος-ον (νίκη) μσν. ὁ μυρίας, πλειστάς νίκας νικήσας : ΚΜανασσ.Χρον.3187 μυριόνικος . . στρατάρχης.

μυριοντάδικος-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυριάδα, εἰς τὸν ἀριθμὸν 10000 : Ὠέων Σμ.Πτολ.64Η μυριονταδικὸς διπλοῦς (μονῶς δευτέρως τὰξως μυριάδων, ἦτοι 100000), αὐτ. μυριονταδικὸς τριπλοῦς (μονῶς τρίτης τὰξως μυριάδων, ἦτοι 100000).

μυριοντάκις ἐπίρρ. Ἦσα. ἀντὶ μυριάκις, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἐκατοντάκις.

μυριοντάπλευσις-ονος-ον σχόλ. ὁ μυριοντάκις μεγαλύτερος τινος, μτ.γενικ. : Σχόλ.Πάπμ.1182,4. **μυριονταρχος** (ἴ) ὁ μυρίαρχος, ὁ μυρίαρχης : Αἰσχ.Πέρσ.314 Χρυσεύς Μάταλλος μυριονταρχος θανίων, αὐτ.993 ἀνδρῶν μυριονταρχον ἴεσφ.φρ.1.

μυριόπιφος-ον (ἴπιφος) μσν. ἐπὶ μάχης, ὁ καθ' ὃν ἐγένετο χρῆσις μυρίων, ἀναριθμήτων ἴπιφον : Θεόδ.Διάκ.Ἐκστρ.Κρητ.2,116 μυριόπιφον μάχης.

μυριοπαθής-οὐς-ές (πάσχω) μσν. ὁ μυρία πάθων, ὁ πολυπαθής : Βασ.2,237Α ὀντως ἀσμφώνως μυριοπαθεὶς ἡμῶς ποιήσας.

μυριοπανέτος-η-ο δημ. ὁ μυριάκις, ἀπειράκις ἐπαινεθεὶς : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,17 στῆ γῆ τῆ μυριοπανέτη ποῦ 'χει φρενὸν τὸ χῶμα.

μυριοπάλη (πάλη) ὁ, γρ. -όπαλις ἐπίρρ. μγν. κ. μσν. πρὸ ἀπειρώ, ἀναριθμήτου χρόνου : Εὐστ.Ἰλ.725,40 τρίπαλι καὶ δεκάπαλι καὶ μυριοπάλη.

μυριοπαρακαλῶ (παρακαλῶ) μσν. παρακαλῶ μυριάκις, ἀπειράκις, ὑπερμέτρος : Αἰθ.Ροδ.1554 μυριοπαρακαλῶ σε, ἢ νὰ συμπονέσης τὰ ἔπαθα.

μυριοπασιάζω μσν. πολλαπασιάζω ἐπὶ 10000 : Παχῶν.Ρου.ἐν Mingarelli Cod.Ναν.227. **μυριοπασίσις**-ον κ. μσν. α). μυριοπασίων βλλ.2), ὁ ἀπειροπάσιος, μτ. γενικ. : Ξεν.Οἰκ.8,22 μυριοπασία ἡμῶν ἔχει ἡ πάσα πόλις, Ἀριστλ. ΗΝικη.1150α,8 μυριοπασία γὰρ ἄν κακὰ ποιεῖσιν ἀνθρώπος κακός θηρίου' ἥ κ. ἀπολ. : ΠΔ Ψαλμ.67(68),18 τὸ ἄρμα τοῦ θεοῦ μυριοπασίων, Ἐρωτ.μ Σύρ.1,194D μυριοπασίων νικωμένη, Εὐστ. Πον.129,19 καὶ ἅμα ἐξαντλοῦμεν, ἅμα ἐπεισρέει τὰ κρείττονα καὶ αὐτὰ εἰς μυριοπασίων.

μυριοπλάσιον-ονος-ον μγν. μυριάκις τόσος, δέκα χιλιάδος φοράς τόσος : Ἀρχιμ.Ψαμ.2,1 ἂ διμέτρος τοῦ κόσμου τῆς διαμέτρον τὰς γὰς ἐλάττων (ἐλάσσων) ἐστίν ἡ μυριοπασίων. 2) ὁ ἀπειράκις περισσότερος, μεγαλύτερος, ἐν χρ. ὡς συγκρ., μτ. γενικ. : Κλεομήδ.2,1 κοπιόμενος μυριοπλάσιον εἶναι τὸν ἡλικιὸν κύκλον τοῦ τῆς γῆς κύκλου, Ἰω.Χρυσ.1,326, αὐτ.4,674,29 μυριοπλάσιον ἢ τοῦ θεοῦ χάρις.

μυριοπλάσιος ἐπίρρ. μγν. κ. μσν. ἀπειροπλάσιος, ἀπειρώς, πολλαπλάσιος : ΠΔ Σοφ.Σειρ.23,19 ὀφθαλμοὶ κυρίου μυριοπλάσιος ἤλιου φωτεινότεροι, Κλήμ.Ἄλ.Παιδ.229,28, Ἰω.Χρυσ.5,62,34 ἴδου ὅτι ὀφθαλμοὶ Κυρίου μυριοπλάσιος ἤλιου φωτεινότεροι, Εὐστ.Πον.359,28 τὸν καρπὸν ἀποδιδούσα μυριοπλάσιος.

μυριοπλήθος-ον (πλήθος) μγν. ὁ ἔχων ἑκατόσιν μυρίων πλέθρον, ὁ μεγάλως ἐκτάσεως : Πολύβ.37,38 μυριοπλήθροσ ἀγροῦς κατασκευάσας παμφόρους, Διδῶ.Σ 32,16 ἐκάστω τῶν υἱῶν ἀπολιπεῖν ἄγρον μυριοπλήθρον, κεκοσμημένον πάσαις ταῖς κατασκευαῖς.

μυριοπληθής (ἤ) μσν. ἀναριθμητος, ἀπειρος πλήθος : Εὐστ.Πον.346,85 ἀντὶ τῆς πάλας μυριοπληθεῖας ἄρτι τὴν μονάδα προτάχεται.

μυριοπληθής-οὐς-ές (πλήθος) ὁ ἀπειρος τὸ πλήθος, ὁ ἀναριθμητος, ὁ πολυπληθής : Εὐρ.Ἰα 571 κόσμος . . ὁ μυριοπληθής μετὶ ζωὴν πόλιν αὐεῖ, Ἀναξάνδρ.41,9 ἄνδρας . . μυριοπληθεῖς, Ἡκιδῶ.Αἰθ.9,3 ἐκδοραμῖν τῆς πόλεως ἐπὶ μυριοπληθῆ στρατόν οὐ βαρσών.

μυριόπλοκος-ον (πλοκή) μσν. ὁ μυριάκις, ἀπειράκις πεπλεγμένος, ὁ πολύπλοκος : Στοῦδ. Θεόδ.165C ὄρμαθον μυριόπλοκον πολυθεῖτας.

μυριοπλοῦτος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἄπειρα, ἀναριθμητὰ πλοῦτη, ὁ πάμπλοτος.

μυριοπονηθλιμμένος-η-ον μσν. ὁ ἐκ μυριῶν πόνων, θλιφῶν τεθλιμμένος : Αἰθ.Ροδ.1978 πρὸς τὴν κατοῦσαν μου μυριοπονηθλιμμένος.

μυριόπους-οδος-οδος μσν. [πούς] κ. μσν. ὁ ἔχων μυριάκις ἀναριθμήτους πόδας, ὁ πολυπόδιος : Σχόλ.Νῆκ.Θηρ.805, Τζέτζ.Χιλ.13,561 τούλους ἐστὶ μὲν ἰχθύες καὶ σκῶλης μυριόπους. 2) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος μυρίων ποδῶν, ὁ ἔχων πλευράς μῆκους μυρίων ποδῶν : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,24 τὸ τρίγωνον τὸ ποδῖον καὶ τὸ μυριόπιον.

μυριοπρόσωπος-ον (πρόσωπον) μιν. ὁ ἔχων ἄνωγία, πλείστα πρόσωπα, ἴστω ὄψεις ἢ σχήματα: 'Ιω.Μον.Μισαν.106D.

μυριοπτερός-ον (πτερόν) μιν. ὁ ἔχων μυρία, ἀναριθμητά πτερά: Κ.Μανασσ.Χρον.3761 ἀκριθά μυριοπτερον.

μυριοπτερυγός-ον νεώτ. ὁ ἔχων μυρία, ἀναριθμήτους πτερυγας, μτφ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ πνέων ὀρηκτικός: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.26 ὁ Βαρρὰς παγερός ἀποσπάται μυριοπτερυγός ἀπὸ τῶν . . 'Αθω.

μυριοπτόγεται μιν. δημ. ὀρέγομαι τὴ σφοδρῶς, ἀγαπῶ ὑπερμέτρως: 'Ερωτόκρ.1,1438 ὄλα τὰ μυριοπτόγεται κὶ ἐπαίνα ἢ 'Αρετοῦσα, αὐτ.2,380.

μυριορίζος(-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μυρία, ἀναριθμήτους ρίζας, μτφ.: Γρον.Σκ.Τερον.101,5 μυριορίζος, μυριοκλωνός ὁ νόσος τοῦ ποῦ.

μυρίος-α-ο(ν) κ.μιν. νεώτ. κ.δημ. συνήθ. κτ. πληθ. μύριος-αι(-ες)-α οἱ δεκαεξήχλιοι, οἱ ἀριθμοῦμενοι εἰς δέκα χιλιάδας: 'Ηρωδιαν.Τεχν.Λειψ.1,125 μύριος ὁ ὄριστος ἀριθμός, μύριος ὄριστος, 'Θεόγνωστ.Καν.58,9 ἐμύριος τῶν δέκα χιλιάδων ἀπαιριθμησί, ἐπὶ γὰρ τοῦ ὀριστοῦ παροξύνεται, 'Ησοδ.'Εργ.252 τρίς γὰρ μύριοι εἰσίν, 'Ηρ.3,95 τόλαντα μύρια καὶ τετραεξήχλια, ΚΔ Μαρτ.18,24 προσπνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. - ἢ κἀθοδος τῶν μυρίων ὄμ. κτ. ἐν. ἐν τισι στρατ. φ.: 'Ηρ.1,27 νησιώται ἴππων συνωνένονται μυρίην [δεκαεξήχλιους ἵππειας, αὐτ.7,4], Αλογ.Πέρος.302 'Αρτακιδάρης δὲ μύριος ἵππου βραβεύς, Ξεν. 'Αν.1,7,10 τῶν μὲν 'Ελλάνων ἄσις μυρία [δέκα χιλιάδες ὀπλίται] ὄμ. σπαν. τν. ἄλλων λέξεων: Πάπ. κατὰ μυρίαν δέσμημν ἰκατὰ δέκα χιλιάδας δέματα, || Μύριοι [οἱ] ἢ Βουλὴ τῶν 'Αρκάδων, ἀποτελομένη ἐκ δεκαεξαχθίων μελῶν ἀντιπροσωπευτῶν ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς 'Αρκαδίας: Ξεν. 'Ελλ.7,1,38 ἀπήγγειλέ τε πρὸς τοὺς μυρίους: Δημ.344 λόγους, οὗς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν Μεγάλῃ πόλει . . δεδμηγορηκέναι' 2) ὄμ. κτ. πληθ. ἀπὶ μυριοῖ ἀπειραριθμοῦ, ἀναριθμητοῖ, ὀπειροῖ, πολλοῖ: 'Ερωτόκρ.5,702 χίλιους μύριους λογισμοὺς κακοῦς σὺ νοῦν ται βάνει, ΚΔΒ. 'Οδ.4,7 βαθυσακφὴ ἐφανέρωσε | μνήματα μύρια, 'Αρτ.Βατοπ.31 ἔγραφε μοῦ μύρια γιὰ τὸ πῶς τῆ μοναξία ζῆ' ὄμ. κ. δ. ἀτιμω. χίλια μύριοι καλογέροῖ σ' ἄνα ράσος τυλιγμένοι ἴτὸ ρόδιον, φρ. ἐν χρ. συνήθ. ὡς τίτλος μύρια ὄσα (ἀπὶ πλείστα ὄσα).

μύριος-α-ον κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. (τὸ θηλ. κ.-ος: Κριναγ.ΑΠλ.4,40) ὁ ἀπειρῶς μέγας τῶν ἀριθμῶν, ὁ ἀναριθμητός, ὁ ἀπειρός, ὁ ἀμέτρητος: ΕΜ 595,6 ἐμύρια ἀπὶ τοῦ πολλά, ὄριστος, τὸ μὴ βραχύν' ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἄλλου τοῦ σημαίνοντος ὄριστον πληθὸς ἔκταμαίνον ἐστίν, Σουῖδ. ἐμύρια, πολλά, ἀναριθμητά μύρια δὲ ὁ ἀριθμός, Εὐστ.'Ιλ. 907,θ «μύρια μὲν τὰ ἀπλῶς πολλά, μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι, κυρ. ἐπὶ ἀριθμῶν κ. ἰδ. κτ. πληθ. ὡς συνήθ. π. 'Ομ., ἀλλά κ. κτ. ἐν. μτ. περιηγητικῶν ὀνομασμάτων: 'Ιλ.Β 468 ἔσταν δ' ἐν λευγαῖνι . . μύριοι, αὐτ.Φ 320 ὄλας χεράσους περιχεύσας μύριον, Πίνδ.Ν 10,45 χαλκῶν μυρίων οὐ δυνατόν ἐξελέγχειν, Εἰδρ.Φοιν.441 μυρίαν ἄνωγ λαγγην, Θεόκρ.16, 22 τὶ δὲ κέρδος ὁ μύριος ἐνδοθὶ χρυσᾶς κειμενός, ΚΔ Κορινθ.1,4,15 ἐὰν γὰρ μύριους παιδαγωγούς ἔχηται, αὐτ.14,19,Πολυδ.2,116 ἐπὶ μυρίαν ἀκοήν περισχιζόμενος φθόγγος, Πρόδρ.2,447 μύριος γὰρ εἰ λέγει τις καθ' ὄραν ἀληθείας ὄμ. μετ' ἄλλων λέξεων ἐπιτεινουσῶν τὴν σμ.: 'Οδ.Ρ 422 θμῶς μάλα μύριοι, αὐτ.Τ 78,Πλάτ.Θεατ.175Α 'Ελλήνες πολλὰκις μύριοι, αὐτ.Νόμ.676Β μύριοι μὲν ἐπὶ μύριας. . πόλεις, Διον.'Αλ.Ρητ.7,4 θεάματα καὶ ἀφροαγάτα μύρια ἐπὶ μύριας προέθεσαν' 2) ἐπὶ μεγέθους, ὁ ὑπερμεγέθης, ὁ πελώριος, ὁ ἀμέτρος, ὁ πολὺ μεγάλος: 'Ιλ.Σ 88

Τινα καὶ σοὶ πένθος ἐπὶ φρεσὶ μύριον εἴη, αὐτ.Α 2 ἢ μύρι' Ἀχαιοὶ ἄλαγ' ἔθηκεν, αὐτ.Ω 639, 'Οδ.Ο 452 ὁ δ' ἄνιμ μυρίων ὄνων ἄλλοι μὲγα ἀνήτημον, μεγάλην τιμὴν, Πίνδ.14(3), μύρια παντὶ κέλευθος [ἀτελεύτητος ὁδός, μεγάλο ταξίδι], Βαχχ.5,31, αὐτ. 18,1 πᾶρασι μύρια κέλευθος. . μελέων, αὐτ.8,48 μύρια παντὶ φάτις, 'Ηρ.2,136 ὄφιν οικοδομημάτων μυρίην [ποικίλην], αὐτ.148 θῶμα μύριον, αὐτ. 6,67 μύριος κακότητος ἢ μύριος εὐδαιμονίας, Αλογ.Πρ.541 μύριος μέθοδος διακαινομένων, Σοφ. Φιλ.1168 ἔχειν μυρίον ἄγθος, Εὐρ.'Αλυ.544 καί σοι μυρίαν εἶω χάριν, Πλάτ.'Απολ.23Β ἐν πεντὰ μύρια εἰμι [ἐν μεγάλῃ, ὀπερῶ πεντα], αὐτ.Νόμ.6,77Β μύριαν μὲν τὴν φοδεράν ἐρήμιαν, αὐτ.Φιλ.13Α, Θεόκρ.'Επιγρ.2),2 μύριον κλέος, Λοκκ.Ζητ.Αρ.33 μύριας τῆς σπουδῆς δέδομενον, 'Ιουλ.Λόγ.7,232Α μύρια ἀχλύς, Κριναγ.ΑΠλ.4,40 εἰς ἑτάροω μύριον ἐφροσύνην' || ὄμ. ἐπὶ χρόνου, ὀπειρος, ἀναριθμητός: Πίνδ.14(5),28 μύριον χρόνον, Σοφ.ΟΑΚ 397 ἔχοντα βαιοῦ κοῦχὶ μύριοι χρόνου, αὐτ.617 μύριας ὁ μύριος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών' 3) μτγν. τὰ οὐδ. κτ. πληθ. μύρια, ἢ κτ. ἐν. μύριον, ὡς ἐπίρρ. ἀπειρῶς, ὑπερμέτρως, ἀπασίας, πολὺ: 'Εφρολι'Σύρ.3,222Β μύρια ἑμαρτωλός, Μάρκ.'Αργ.ΑΠ 7,374,2 ὄν παρὰ κύμα ἐκλασεν μύρη μύρια, ΑΠ 9,73,5 θαμβῶ σὰ τὸ μύριον || ὄμ. ἢ δοτ. μύριας ὡς ἐπίρρ. ἀπειρῶς, πολὺ: Εὐρ.'Ανδρ.701, οἱ δ' εἰσὶν αὐτῶν μύριω σαφώτεροι, Πλάτ.Πολ.520C ξυνεπίθόμενοι γὰρ μύριω βέλτιον ὄφρασε τῶν ἐκεῖ, αὐτ.Τιμ.33Β, αὐτ. Πολιτ.272C οἱ τότε μύρια πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον' || ὄμ. κ. κτ. ὄνομαστ.: αὐτ.'Θεατ.166D μύριον μέντοι διαφέρειν ἕτερον ἕτερον αὐτῷ τούτῳ.

μυριοστάχυς-ος [ὁ,ἡ] (στάχυς) μιν. ὁ ἔχων, ὁ ἐκφῶν μύριας, ἀναριθμήτους στάχους: Πισιδ. Γ'Εξαῆμ.48C τῶν ὄσπερ ἐν τάφῳ φθαρέντα κόκκον μυριοστάχων φέρει.

μυριοστηπίον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ μυριοστόν, τὸ δεκαεξήχλιον μὲρος πράγματός τινος: 'Αριστλ.Αισθ.445β,31.

μυριοστόλιος-η-ο δημ. ὁ κεκοσμημένος διὰ μυρίων κοσμημάτων: μυριοστόλιος ὑψηλ, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,1) στή γῆ τῆ μυριοστόλιστη.

μυριοστόλος-ον (στόλος) μιν. ὁ πολυηθητός στόλος: Κ.Μανασσ.Χρον.1229 στόλος μυριοστόλος αὐτῶν συνεκορτεῖται.

μυριοστόμος(-η-ον) (στόμα) μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μυρία ἴστω ἀναριθμητά, πλείστα στόματα, ὄθ. ἐκ πλείστων συνεκορτημένους: Πισιδ.Γ' 'Εξαῆμ.46Α μυριοστόμον ἕψος, Πρόδρ.μυριοστόμον ὄδρον' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ μυρίων, πλείστων στομάτων ἐξεργόμενος: μυριοστόμος ζητωκραυγῆ, -μυριοστόμη φήμη ἢ οἶονε' διὰ μυρίων στομάτων διαδιορμήνλη.

μυριοστός-ή-ο(ν) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῇ κατ' ἀριθμῶν σειρά ἔχων τῶν ἀριθμῶν δέκα χιλιάδας ὁ δεκαεξήχλιοςτός: Ξεν.ΚΠ 2,3,6 ἄν χιλιαστός, ἴσως δ' οὐδ' ἄν μυριοστός, Πλάτ. Νόμ.6,56Β τὰ μυριοστόν ἔτος γεγραμμένα, 'Αριστλ.Ρητ.1386α,29 μυριοστόν ἔτος γεννάμενα ἢ ἐσόμενα, αὐτ.Φυσ.218α,28' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. γενικ. [ἰδημ. ἐμπροσθ., ἀπὸ] ὁ κατὰ μέγεθος ἢ ποσὸν μυριακίς ἴστω κατὰ πολὺ, κατὰ πλείστον μικρότερος τοῦ μεγέθους ἢ τοῦ ποσοῦ πρὸς ὁ συγκρίνεται, τὸ ἐλάχιστον: 'Αριστφ.Λυσ.355 καὶ μὴν μέρος ὅ' ἡμῶν ὄρατ' ὄστω τὸ μυριοστόν, αὐτ.'Θεομ.555, -οὐδὲ τὸ μυριοστόν τῶν θασανωμένων δι' ἑπολιτισμοῦ, κατὰ τὸ μυριοστόν νὰ 'κανε ἀπ' ὄσα ὑποσέθηκες, κατὰ θὰ ἴταν' κ. ἀπολ. ἐξυπονοοῦμενοῦ τοῦ ὄρου συγκρίσεως: 'Ιω.Χρυσ. 1,257Β οὐδὲ μυριοστόν μέρος' 3) νεώτ. ἐν φρ.

διά μυριοστὴν φορὰν ἐπαναλαμβάνων τὴν στί-
 τασιν· 4) τὸ οὐδ. μυριοστὸν ὡς οὐσ. ἕκαστον
 τῶν μερῶν τοῦ εἰς δεκακιοχλῖα μέρη διηρημένου
 πράγμ., θεωρουμένου ὡς μονάδος· Ἰάμβλ.Νικ.
 Ἀριθμ.17B μέχρις ἑκατοστού, . . . καὶ μυριοστού,
 Ἰω.Χρυσ.1,546D.

μυριόστροφος-ον (στρέφω) μιν. ὁ κατὰ μυ-
 ρίους τρόπον στρεφόμενος, ὁ ἀσταθής, ὁ ἀπαι-
 τος· Εὐστ.Πον.216,86 τὸ ποικίλον τοῦ βίου καὶ
 πολυεῖδές καὶ μυριόστροφον.

μυριοστύς-ύος (ή) ἡ μυρίας, στρατιωτικὴ μονάς
 ἐκ δεκακιοχλίων ἀνδρῶν· Ξεν.ΚΠ 6,3,20 τοῦτους
 δὲ οἱ μυριαρχοὶ ἔταπτον εἰς ἑκάτον πανταχῆ
 τὴν μυριοστὴν ἑκάστον.

μυριοστῶς ἑπιρρ. μιν. κατὰ τὸ μυριοστὸν·
 Στουδ.Θεοδ.348D κἀν μυριοστῶς γράφοιτο.

μυριοσχιδής-ους-ές ἰσχυ(ώ) μιν. ὁ εἰς μυρία,
 πολλὰ σχιζόμενος, ὁ ἔχων ἀνοριθμῆτους ὑποδιαι-
 ρήσεις· Εὐστ.Πον.225,96 διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀπει-
 ρίαν καὶ τὸ ἐντεῦθεν μυριοσχιδές.

μυριοτάγος (οἰ) ἰταγός) ὁ ἀρχηγὸς μυρίων, ἀνα-
 ριθμήτων ἀνδρῶν· Αἰσχ.Πέρσ.993 Μάρῶν ἀν-
 δρῶν μυριοταγὸν (πιθ. γρ.).

μυριοτευχής-ους-ές ἰτευχός) ὁ συνοδευόμενος
 ὑπὸ μυρίαν ἐνόπλων ἀνδρῶν, ὁ μετὰ δεκακιοχι-
 λίων ἐνόπλων· Εὐρ.ἸΤ 142 σὺν κώπα χιλιοναύτα
 μυριοτευχεῖ.

μυριοτεχνος-ον (τέχνη) μιν ὁ μυρίας, πλει-
 στας τέχνας ἐπιστάμενος.

μυριότης-ητος (ή) μιν. ἡ ἰδιότης ἢ τὸ ποσὸν
 τῶν μυρίων, ἡ μυρίας· ΠΔ Σοφ.Σαλ.12,22 τοὺς ἐ-
 χθρούς ἡμῶν ἐν μυριότητι μασινοῖς.

μυριότιμος-ον (τιμή) ἡ πόλις κ. μ. σιν. ὁ μυρια-
 κὴ τιμὸς, ὁ ἀτίμητος, ὁ ἀλόγιστος· Κύρ., Δαμσκ.
 12855B τὸ τῶν ἀρετῶν μυριότιμον σύνθημα.

μυριοτοκος-ον (τόκος) μιν. ὁ φέρων, ὁ ἀπο-
 φέρων μυρίας, ἀναριθμήτους τόκους· Εὐστ.Πον.
 148,25 ἡ ὄρος αὐτῷ πλοῦτου τὸ δαειρίζειν θεῶν,
 οὐ μυριοτοκος ἢ ἀνταπόδοσις.

μυριότροπος-ον ἰτροπός) μιν. ὁ ἔχων μυρίας,
 πλείστας ὁπὰς, κτήρας· ΨΦωκ.174 ἄγγελα μυρι-
 ότροπα ἰέπν τῶν κηρηθῶν τῶν μελισσῶν.

μυριότροπος-ον ἰτροπός) μιν. ὁ κα-
 τὰ μυρίους τρόπον γινόμενος, ὁ ἀπειρώς ποικί-
 λος· Γρηγ.Νύσσα.1,460B πᾶς μυριότροπός ἐστι
 κατὰ τὴν σὴς πόλεως ἢ τοῦ ἀντικειμένου στρα-
 τηγία, αὐτ.910D ἐν ταῖς μυριότροποις τῶν ἀ-
 στρων ἐπιπλοκάσι, Ζερβ.Γραγ.ΚΚ 75,12 τρανή τοῦ
 ἀπειρου γέννα | μυριότροπη, μυριοφαινόμενη·

ἢ ἐπιρρ. μιν. κ. νεώτ. -ως· Γρηγ.Νύσσα.2,43Α.
μυριότροφος-ον ἰτρέφω) μιν. ὁ τρέφων μυ-
 ρίους, ἀναριθμήτους· Πισιδ.Γ Ἐξαήμ.1779 ἄρτοι
 δὲ πηγάζουσι μυριότροφοι.

μυριοῦπστατος-ον μιν. ὁ ἔχων μυρίας,
 ἀναριθμήτους ὑποστάσεις· Γρηγ.π. Matthaei Lect.
 Mosquensis.2,25.

μυριοφαινόμενος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ μυρίας ὀ-
 φείας ἐμφανιζόμενος· Ζερβ.Γραγ.ΚΚ 75,12 τρανή
 τοῦ ἀπειρου γέννα | μυριότροπη, μυριοφαινόμε-
 νη, | ἀνεύρετη κὶ ἀνύρευτη.

μυριοφθαλμος-ον ἰόφθαλμός) μιν. ὁ ἔχων
 μυρίας, ἀναριθμήτους ὀφθαλμούς, ὁ μυριόμμα-
 τος· Εὐστ.Πον.1504,54.

μυριοφύλλος-ον ἰφύλλοι) μιν. ὁ ἔχων ἀναρι-
 θμήτους, ἀπειρους φύλλους· Οἰμίστ.Λογ.22,270Α.

μυριοφόρος-ον (φέρω) ὁ φέρων, ὁ χερῶν
 φορτὸν δεκακιοχλίων μετρῶν, ἐπὶ ἐμπορικῷ
 πλοῖου μεγάλῃ χωρητικότητος· Οἰουκ.7,27 προ-
 αγαγόντες . . . ναῶν μυριοφόρον ἰσχυλ. κμεγά-
 λην, δυναμένην δέξασθαι μύριον (μυρίον) φόρτων,
 Κτησ.ἀπ.57,6 τὸ φῶς ὅσον μυριοφόρου νεῶς
 ἰσός, Φιλ.1,28, Πολυδ.1,82, Οἰμίστ.Λογ.16,121Α.

μυριοφόρος-ον (φόρτος) μιν. κ. μιν. ὁ μυ-
 ριόφορος βλ.λ.: Αὐτομ.ΑΠ 10,23 μυριοφόρος ναῦς,
 Ἰμέρ.Λογ.14,9,Κ Μανασσ.Χρον.4887 τὴν ναῦν τὴν
 μυριοφόρον αὐτόφορον βρωθήναι.

μυριοφθνήμις-η-ο δημ. ὁ εἰς μέγιστον βα-
 θυθὸν φρόνιμος, ὁ πολὺ φρόνιμος· δ.διστ. κὶ ὀπου
 ἔναι μυριοφθνήμη σφάκιλα τὸν φορτῶναι.

μυριοφυλλον (τό) μιν. κ. νεώτ. εἶδος ὑδρο-
 βίου φυτοῦ, πιθ. τὸ μυριοφυλλον τὸ σφουδιότρο-
 ν· Διοσκ.4,114,Γαλ.12,81· ἢ νεώτ. βστον γένος ἀ-
 λορραγοειδῶν φυτῶν, περιλαμβάνον ὑδροβίους
 πολυεῖς πᾶσας.

μυριοφύλλος-ον (φύλλον) μιν. ὁ ἔχων ἀναρι-
 θμητα φύλλα, ὁ διαίρουόμενος εἰς ἀναριθμήτους φυ-
 λλάς, ἀπειρα γένη· Ὅππ.Ἀλ.1,626.

μυριοφύτετος (-η) (-ο)ν (φυτεύω) μιν. κ. δημ.
 ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων μυριοβότα φυτῶν, ὁ πλοῦσιος εἰς
 βλάστητον, ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν φυτῶν κατάφυτος·
 Λιβ.Ροδ.1745 [ἐκδ.Μαυρ.] μυριοφύτετον βουφιν.

μυριόφωνος-ον (φωνή) μιν. ὁ ὁμιλῶν εἰς μυ-
 ρίας φωνάς, ἴστω ὁ λαλῶν πλείστας γλώσσας· Ἀ
 Πλ.5,362.

μυριοχάρτος-η-ο μιν. δημ. ὁ μυρίας χάρτι-
 τας ἔχων, ὁ διαίρουόμενος εἰς πολλὰν πεπορικισμένους·
 Ἐρωτόκρ.2,547 καλὰ καὶ μυριοχάρτι τὸν ἦκα-
 μεν ἢ φύση.

μυριοχαριτωμένος-η-ο(ν) μιν. κ. δημ. ὁ μυ-
 ριοχάρτιος, πού ἔχει· πολλές χάρες· Διήγ.Ἀχιλλ.
 866 γνῶρισε κόρη ἑρωτικῆ, μυριοχαριτωμένη.

μυριοχάουνη (ή) ἰχαυός) ἡ ἀπειρώς χάουνη γυνή,
 ἡ κῆρυσσος ἀπειρα ἄκλιστας· Ἰππ.Ἐπιδ.2,1,12
 μυριοχάουνη (κτ. Ἐρωτιαν. μυριοχάνη, π.Γαλ.19,142
 μυοχάνη).

μυριοχέλιος-ον (χέλιος) μιν. ὁ ἔχων μυρία χεῖ-
 λη· Σωφρον.3224Α.

μυριοχειρ-χειρος (οἰ,ή) (χειρ) μιν. ὁ ἔχων μυ-
 ρίας, ἀναριθμήτους χεῖρας· Εὐστ.Πον.211,73.

μυριοχρους-οος-οον-οον (χρῶσι) μιν. ὁ ἔχων μυ-
 ρία, ἀναριθμητα χρώματα· Κ Μανασσ.Χρον.134 ὡς
 ἀνη μυριοχρῶσα τὰ τῶν ἀστέρων σέλα, Πλαν.
 Ὅβιδ.Μεταμ.10,26).

μυριοχρωματισμένος-η-ο(ν) μιν. κ.δημ. ὁ διὰ
 μυρίαν ποικίλων χρωμάτων κεχρωματισμένος· Λιβ.
 Ροδ.194W χέρια ζωγράφου νά λεγες, ἀν εἶδες τὸ
 λιβάδιον, | τὸ ἐποικων χιλιόμορφον, μυριοχρω-
 ματισμένον.

μυριοχρωμος-η-ο δημ. ὁ ἔχων μυρία, ποικίλα
 χρώματα· Γρουπ.Σκ.Τερρ.92,12 φυχῆς μυριοχρωμες
 στά λούλουδα τριγύρω.

μυρίνιπος-οος-οον-οον (ινῶ) μιν. ὁ μυρῶ-
 νητος, ὁ ἀπονέων μύρα, ὁ εὐώδης, ὁ μυρωδῶτος·
 Ἀρχύτ.Ἀμφ.1 τὴν βοτρωσταφῆνον μυρίνινου Μα-
 κῆνας ἐραθῆν, Παλλδ.ΑΠ 9,6.

μυρίε-ἰδών (ή) (μύρον) μυρωδῶον ἄγγετον, μυρο-
 θήκη· Πολυδ.7,177 ἄλᾶδαστρον, μυρίδα μυρρηάν
 λήκωθον· 2) ὄγρ. ἀπὶ μυρρις βλ.λ.: Οἰόφρ.
 ΦΑτ.7,9,3.

μύρισμα-ατος (τό) μιν(ίζω) μιν. μιν. νεώτ. κ.δημ.
 ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μυρίζω βλ.λ.1,1,
 ἡ διὰ μύρον ἐπιχρῖσις, ἡ μυροποιεῖς· Πολυδ.7,177
 ἐμύρω χρίσασθαι, μύρου ὄξεν· Κατ.Ἀστρ.Κ 8(1),
 249 μύρισματ· 2) τὸ μύρον, ἡ ἀλοιφή δι' ἧς
 χριόμεθα· Ἐφραῖμ Σύρ.3,387F τῶν προσαίρων
 καὶ ῥυσαρῶν μυρρημάτων, Στουδ.Θεοδ.405F μυ-
 ρίσματα ἀθανασίας· ἢ νεώτ. εὐώδες πράγμα,
 ἄρωμα· 3) μιν. εὐώδες ἀνόθος· Διήγ.Ἀχιλλ.976
 καὶ τὸ λιβάδιον ἦνθισεν τριαντάφυλλα τοῦ κή-
 που | καὶ ῥόδα καὶ μύρισματ· 4) ὁσμή, εὐώ-
 δία, μυρωδιά· Λιβ.Ροδ.910W τέρπομαι τὰ μύρι-
 σματα τῆς ἀνοθοποικίας· 5) μιν., νεώτ. κ. δημ.
 ἡ ἐνέργεια τοῦ μυρίζε βλ.λ.5,1, τὸ σφραγινοθεῖαι, ἢ
 σφραφισ· Εὐστ.Πον.295,23 ἰνῶν μηδὲ μύρισμα.

μυρισμένος-η-ον μων, νεώτ. κ. δημ., κυρ. παθ. μτχ. του μυρίζω ἐν χρ. ὡς ἐπιθ., ὁ ἀναδίδων μύρα, ὁ ἀπονέων εὐωδία, ὁ εὐωδιάζων, ὁ μυρωδῶτος: Ἐρωτ.ἀορ.1,1433 εἶχε περὸν ἄρετικὸν μὲ δέντρον μυρισμένα, σὺτ.5,55 εἶχε χάρα πῶς βρισκῆται στή μυρισμένη κλίνη, | πού μεροζήμερώνονται ἡ κόρη πού τὸν κρίνει, Κάθ.β. Q3.10,9 τὰ μυρισμένα χεῖλη | τῆς ἡμέρας φιλοῦσι | τὸ . . μέταπον.

μυριστός (ὁ) | μυρίζω) μτγν, μύρον, ἀλοιφή πρὸς ἐπίχρουν: Ἀντίλ.Καρ.π.1 Ἀθῆν.12,547F ὡστε γίνεσθαι μηδὲ εἰς τὸν μυρισμὸν . . ἰκανὸν τὸ ἐκλεγόμενον ἀργύριον, ΠΔ¹ τοῦδ.16,7 ἠλειφάτο τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν μυρισμῷ.

μυριστική (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μυριστικοειδῶν ἀειθαλῶν φυτῶν.

μυριστικήνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ γλυκερίδιον τοῦ μυριστικοῦ ὀξέος, περιεχόμενον εἰς τὸ μισοχοουτύρον καὶ ἄλλα φυτικά λίπη.

μυριστικοειδή (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυαληθῶνων ἀειθαλῶν φυτῶν.

μυριστικὸν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. μονοκαρβονικὸν ὄξύ ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ μισοχοουτύρου.

μυριστικός-ἡ-όν μτγν, μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρωδῶδης, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ μυρίσαι, ὁ ἔχων, ὁ ἀπονέων ἄρωμα, ὁ εὐώδης, ὁ ἀρωματικός, ὁ μυρωδῶτος: Ἄετ.1,131 μυριστικὸν κάρυον, Σολωμ. Ἀδμηρ.17,30,2 καλεῖται εἰς τὸ μυριστικὸ πανηγύρι' | τὸ οὐδ. κτ. πληθ. μυριστικά ὡς οὐς. τὰ ἀρωματώδη φυτικά προϊόντα, ἀρώματα, μπαχαρικά: Κατ. Ἀστρλ.Κ 5(3),89,Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,29 ἴνα ἐξοιδήσῃ τὸ ἀποκειρόμενος ὑπὲρ μυριστικῶν καὶ τραπέζης τῶν ἀδελφῶν . . νομιστάται δέκα.

μυριάμει-θμοι σχόλ. ἀντί μύρομαι' Σχόλ.Ἰλ.Α 2 ἐμυρία, τινὲς βρηνητικὰ παρὰ τὸ μυριάσθαι, καὶ ἐπίθετον αὐτῶ τῶν ἀγγέλων ἤκουσαν, ἐφ' οἷς μυριάσθαι καὶ τὸ κλαύσασαι.

μυριάθμος-ον (ἰδομα) μτγν. ὁ ἔχων μυρία, ἀναριθμητὰ ἀνόματα | Πλούτ. Ἠθ.372F μυριάθυμος Ἴσις, Ἐπιγρ. τῆς κυρίας μυριωνύμου Ἰσιδος.

μυριόβητος-όν ἰδομ. ὁ ἔχων μυριοὺς ὀφθαλμούς, ἀναριθμητὰ ὄμματα: Ἀισχ.Πρ.569 τὸν μυριωπὸν εἰσπορώσα βούταν ἰεῖται τοῦ Ἀργαίου.

μυριώες ἐπίγρ. μτγν. κ. μων. κατὰ μυριώες τρόπονας, μυριακάς, ἀπειρίακας: Ἀλέξ.Τραλλ.5,4, Ἐπιφάν.1,375B κἀν τε μυριώες κατὰ λεπτόν ὀπισμυθίην, Μάξ. Ὀμολ.2,101C κἀν εἰ μυριώες καλῆται καὶ ὀνομάζονται, Τζέτζ.Χιλ.13,521 ἐπιτρέχειν πρὸς αὐτὸ πλεόν ἐμοῦ μυριώες.

μυρκεῖνον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀλειφαστικὴ τερπένη μετὰ τριῶν διπλῶν δεσμῶν, περιεχομένη ἢ πρὸ ἐλαίου τοῦ λυκκίτου.

μυρκεῖον Ἠσ. συρακ. λ., ὁ καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν, ἐνεός, ἀφωνος' πρβλ. μυρικής.

μύρμαξ-ακος (ὁ) ὄωρ. τ. τοῦ μύρμηξ βλ.α.: Θεόκρ. 9,31 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.

μύρηνη (ἡ) . . ὁ ἰχθὺς μορμύρος βλ.α.: Ἐπὶ ἀν.6,2.

μύρμηγκας (ὁ) δημ. κ. μέρμηγκας ὁ μύρμηξ βλ.λ.1.

μυρμηκί (τὸ) δημ. ἄ. μερμηκί βλ.λ.

μυρμηκιάζω δημ. κ. μερμηκιάζω πληροῦμαι μυρμηκῶν, γεμίζω ἀπὸ μερμηγκία' 2) γίνομαι, εἶμαι πολλὸς τῶν ἀριθμῶν ὡσεπεί οἱ μύρμηκες: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.49 ὄλη μαύρη μυρμηκιάζει, | μαύρη ἢ ἐντάφια συντροφιὰ' 3) μυρμηκίῳ.

μυρμηκοδότανο (τὸ) δημ. κ. μερμηκικόδοτανο τὸ ποῦδες καὶ ἐξωτικὸν φυτὸν ἀφίνθιον ἡ κίνα.

μυρμηκοδότριπα (ἡ) δημ. κ. μερμηκικότριπα ἡ φαλέα τῶν μυρμηκῶν, ἡ μυρμηκοφωλιά.

μυρμηκοφωλιά (ἡ) δημ. ἡ μυρμηκοδότριπα βλ.λ.

μυρμηκῶν-ονος (ὁ) ἀρχ. λεξ. φαλέα μυρμηκῶν, ἡ μυρμηκοφωλιά: Ἠσ. ἐκνονία τῶν μυρμηκῶν' 2) Ἠσ. «μυρμηκόνες» οἱ μύρμηκες ὑπὸ Δωριέων, γλωσσ.

μυρμηκάνθρωποι (οἱ) μτγν. κωμ. θῦβρωποι ὡς μύρμηκες, τίτλος κωμῳδίας τοῦ Φερεκράτους: Ἄθην.δ,229Α.

μυρμηκῶνον (τὸ) μτγν. εἶδος φαλαγγίου; Νίκ. Θηρ.747.

μυρμηκία ἡ -ιά (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. φαλέα μυρμηκῶν: Ἀριστ.Τζ1 534b,23 ἐπὶ δὲ οἱ μύρμηκες ὑπ' ὀρίγανου καὶ θείου περιπαττούμενων ἁλιῶν ἐκλείπουν τὰς μυρμηκίας, Θεόφρ.Σημ.22' || φρ. ἐν Φερεκρ.145,23 μυρμηκίαί ἐκτράπηται ἡ κύμασις, ὁ χρωματισμὸς τῆς φωνῆς, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα δυσάρεστον ἐρεθισμὸν τοῦ ἀκουστικοῦ αἰσθητηρίου' 2) μφφ, πληθὸς ἀνθρώπων' Ἠσ.: || καθόλου, ἀφῶντα, πληθῶς: Κωμ. Ἀδῆσπ.828 μυρμηκία ἀγαθῶν, Εὐστ.Πον.326,18 μυρμηκία λόγων' 3) σαρκώδης ἐκφυσις τοῦ δερμάτος, δημ. μυρμηκία: Πιστ.Αλυ.4,15 ἐμυρμηκία καὶ ἀκροχορδῶν ἐκότερον ἐπανόστασις ἐστὶ τοῦ δερμάτος, μικρὰ, τυλώδης, περιφερής κατὰ τὸ πλείστον' ἀλλ' ἡ μὲν μυρμηκία πλατεῖαν ἔχει τὴν βῆσιν πρὸς τὰς ἀποφύξεις, ὁμοίαν αἰσθησιν ποιεῖ δῆγμασιν μυρμηκῶν ἡ δὲ ἀκροχορδῶν στενὴν ἔχει τὴν βῆσιν ὡς δοκεῖν ἐκπέμπεσαι ἀνα χορδῆς ὁμοιομένης: Ἰππ. Ὑγρ.4,Φιλ.2,225.

μυρμηκίας λίθος (ὁ) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου φέροντος μελανὸς ἐκφύσεις, στίγματα ὁμοία πρὸς μυρμηκίαν βλ.λ.3: Πλίν.Φι 37,174.

μυρμηκίας-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐρεθισμὸς ὑπὸ μυρμηκίας βλ.κ.3: Ἄρχηγ. π. Φιλομ.14,2' 2) νεώτ. ἱατρ. αἰμωδίασις, μοῦδιασμα.

μυρμηκίασις (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογενεῖα ὕμενοπτεράων ἐντόμων κεντροσφῶρων.

μυρμηκίξω μτγν. κ. μων. αἰσθάνομαι αἰμωδίασιν, κνησθῶν, μυρμηκίασιν: Ἄετ.12,48' || ἐν εἰδ. ἐνν. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, εἶμαι τοχὺς καὶ ἀτονος: Γαλ.8,553' 2) μων. ἐρῶν, βρῖνω ὡς οἱ μύρμηκες ἤτοι οὐχὶ κατ' εὐθέταν χωρῶν: Εὐστ.Πον.176,42.

μυρμηκικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος-εἰς τοὺς μύρμηκας: ἐν χρ. μόν. ἐν τῇ φαρμακείᾳ, καὶ τῇ χημείᾳ περὶ τὸν ὄξεν τῶν περιεχομένων εἰς τὸ σῶμα τῶν μυρμηκῶν: μυρμηκικά ἄλατα, -μυρμηκική ἀλδεύει.

μυρμηκίον (τὸ) μτγν. εἶδος φαλαγγίου, ἀράχνης: Φιλομ.15,1.

μυρμηκίτιδος (ἡ) (ἐνν. λίθος) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου' πρβλ. μυρμηκίας: Πλίν.Φι 37,187.

μυρμηκιδῶω μτγν. πάσχω ἐκ μυρμηκίων: ΠΔ Λευτ.22,22.

μυρμηκόθειος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ εὐτελῶς δι' ὀλίγων, ἀνεπαρκῶν μέσων συντηρούμενος, ποῦ ζῆ σὺν τῷ μυρμηκί' ὄθ. τὸ οὐδ. τὸ μυρμηκόθειον ἡ ἀνεπάρκεια, εὐτέλεια τῶν μέσων τῆς ζωῆς: Εὐστ.Πον.77,3 τὸ γένος διατίτης μυρμηκόθειον' 2) νεώτ. ζωολ. τῆς θηλαστικῶν μαρσιποφῶρων τῶν εἰκογ. τῶν πηραμελίδων.

μυρμηκοειθής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐν εἰδει μύρμηκος: Κάσπ.Πρ.19 μ. ὀράσθη, Ἠσ. ἐν λ. σίφων.

μυρμηκοειθών-οντος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ζωολ. ἐν τῇ ΠΔ εἰδος κέλυτος: ΠΔ Ἰδθ 4,11 μυρμηκοειθῶν ὄλετο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν βορᾶν [κτ. δ. ἐρμ. εἶδος ἐντόμου μυρμηκοφάγου] 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μεγαλοπτεριδῶν.

μυρμηκοτρώγη (ἡ) γλωσσ. φαλέα μυρμηκῶν.

μυρμηκοφάγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν νωθῶν περιλαμβάνον ἐντομοφάγοι ζωῶν θερμῶν χωρῶν' 2) δημ. εἶδος μικρὰς ἀράχνης.

μυρμηκοφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν μυρμηκοφίλων ἐντόμων.

μυρμηκόφιλος-ον νεώτ. ζωολ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ μετὰ τῶν μυρμηκῶν σιζῶν' || εἰδ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐς. . . . ἀραχνὸς τῆς οἰκογ. τῶν μυγαλιδῶν.

μυρμηκίτις-ιγος (ἰ) μον. εἶδος τι πτερωτοῦ μύρμικος ἢ πῖθ. φανταστικός συνδυασμὸς μύρμικος καὶ τίτιγος: Τζέτζ.Χιλ.11,135.

μυρμηκίτις-ου-ες μτν. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀφορῶν εἰς μύρμηκα: Πλουτ.Ἡθ.458B τὸ δ' ἐμφάνει καὶ δεκεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μωδῶδες, αὐτ.525B μυρμηκῶδη .. φιλοπλουσίαν.

μυρμηκῶεις-εσσα-εν μτν. ὁ πλήρης μυρμηκίων βλλ., σαρκοδὸν ἐκφυμάτων τοῦ δέρματος: Μάρκελλ.Σιδ.97 μυρμηκῶντα κάρνα (ἰδ.γρ. ἀντὶ μυρμηκῶδης).

μυρμηκῶν-οντοσί (ἰ) νεώτ. μυρμηκολέων βλλ.2. **μύρμηξ**-ηκος (ἰ) κ. μον. κ. νεώτ., ὄωρ. μύρμαξ, δημ. μύρμηγι κ. μερμηγία κ. μερμηγίας κ. μύρμηγας ἔντομον ὑμενόπτερον: Ἡσιοδ.ἄπ.14,5, Αἰσχ.Πρ.453 κατάρυχας δ' ἔνοιον, ὡστ' ἀήσυροι μύρμηκες, ἀντρωρὲν ἐν μυχῶσι ἀνηλάθι, Θεοκρ.9,31, αὐτ.15,47 μύρμηκες ἀνάρθιμοι καὶ ἀμετροί· || κ. μτφ.: Αἰσχρ.2 ναυταί, θαλάσσης μύρμηκες 2) εἶδος ὄρακτικού τινος ζῴου, πῖθ. τοῦ γένους τῶν λεόντων ἢ τῶν κυνῶν: Ἡρ.3,102 ἐν δὴ ὦν τῆ ἔρημῃ ταῦτα καὶ τῆ φάμμη γίνονται μύρμηκες μεγάθεα ἔχοντες κυνῶν μὲν εἰλάσσανα, ἀλιπύκων δὲ μέδονα, Στράβ.16,4,15 λέουσι τοῖς καλουμένοις μύρμηξιν 3) βράχος κεκρυμμένος ἐν τῇ θαλάσῃ, ὄψαλος: Λυκόφρ.878. 4) εἶδος τι χειροκίτου φερόμενον ὑπὸ τῶν πυμμάδων καὶ φέροντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ μετ'άλλα κυρτώματα: Πολυδ.3,150, Χριστόδ.Ἐκφρ.224.

μύρμηξ (ἰ) μτν. μύρμηξ βλλ.1: Λυκόφρ.176. 2) μύρμηξ βλλ.3, ὄψαλος αὐτ.890. 3) Ἡσ.φόδος. **μυρμήλλων** (ἰ) Ἐπιγρ. & μερμήλλων βλλ. **μυρμήρω** δ.τ. τοῦ μορμῶ βλλ.: Ἡσ. **μυροβαλάνινος**-ον μτν. ὁ ἐκ τῆς μυροβαλάνου βλλ. ἐξαγόμενος: Αἰτ.3,157 μυροβαλάνινον ἔλαιον, Πτολμ.Αly.4,4 μ-άλουρον.

μυροβάλανος (ἡ) μτν. κ. νεώτ., βοταν. εἶδος ἀρωματικού καρπού, ἐξ οὗ τὸ βαλάνιον βλλ. ἔλαιον ἐξήγνητο :: Διοσκ.1,109, Κέλεσ.6,2, Φιλόμ.π. Ὁρειθ.45,29,59· || κ. νεώτ. ὁ καρπὸς φυτῶν τινῶν τῆς οἰκ. τῶν καμφορεοειδῶν ἐν χρήσει εἰς τὴν ὀσφικὴν καὶ τὴν φαρμακευτικὴν.

μυροβαφῆς-οῦς-ές μτν. ὁ εἰς μύρον, εἰς ἀρωματώδες ἔλαιον ἐμβεβαπτισμένος: Κλήμ.Ἀ.Παιδ.235.

μυροβαφία (ἡ) μτν. ὁ ἐν μύρῳ ἐμβεβαπτισμός: Κατ.Ἀστρλ.Κ 5(1),189.

μυροβλασία (ἡ) μον. ἐπι λάρνακος ἀγίου, ἢ ἀνάβλασις μύρου: Φιλῆς 236.

μυροβλύτης (ἰ) μον. κ.νεώτ. ὁ ἀναθλιζών μύρον, ὁ διαχέων περίε αὐτοῦ μυρωδίαν, μυροβόλος, ὡς ἐπίθ. πολλῶν μαρτύρων καὶ ἁγίων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας: Εὐστ.Πιν.290,32, Νικ.Χων. εἰς Ἀνδρόν.1,7 μυροβλύτης μάρτυρ· || κ. θηλ. μυροβλύτις: Ἰω.Ἀναγν.Ἀλ.Θεοσα.16 τῆς ὄσιας καὶ μυροβλύτιδος Θεοδώρας.

μυροβλύτης-ον μον. κ.νεώτ. ὁ ἀναθλιζών, ἀπονητῶν, ἐκπέμπων μύρον, γεν. εὐωδίαν, ἀρωμα: Εὐστ.Πιν.166,13 ποταμοὶ ἅμα τε αἰματόρρυτοι καὶ γὰρ μυροβλύται, αὐτ.166,26 τὰς μυροβλύτους ἀπλῶτος διαλύσεις.

μυροβλύτῶ-ἔω μον. ἀναθλιζώ, διαχέω μύρον, σκορπῶ γύρω μου μυρωδιά, εὐωδιάζω: Εὐστ. Πιν.167,61 οὐκοῦν σοὶ ἀντιδότη μυροβλύτειν μετὰ θάνατον· κ. μτ. αἰτ. ἀντικειμ.: αὐτ.64 ἐντε-θρασίαν μὲν τάφησ, ἄλλ' ὅμως αἰματόρρυτα χεῖματα μυροβλύτει.

μυροβόλος-η-ο δημ. κ. μυροβόλος-α-ο ὁ διαχέων μύρα, εὐωδίας, ἀρωματώδης, μυροβότος: Βιζυην.82,28 (ἐκδ. Φέξη) τι ἀγγελος μὲ μυροβόλα λευκὸ φεράει, Σμηρρ.ΜΚρ.32,18 κρίνον ποῦ σκερ-αδ μυροβόλη ὀλοτρόγυρά του ἀχνάδα.

μυροδοστρυχῶεις-εντος-εσσα-εν μτν. ὁ μεμυρωμένος τοῖς βοστρύχοις, πρβλ. μυροδόστρυχος: Ἐπικ.Ἀλ.Ἀδέσπ.911,9.

μυροδόστρυχος-ον μτν. ὁ μεμυρωμένος ἀρωματισμένος ἔχων τοὺς βοστρύχους: Μελέαγρ. ἐν ΑΠ5,147 μυροδοστρύχου Ἡλιοδώρας.

μυροβραχῆς-οῦς-ές ἢ -βραχῆς μτν. ὁ διὰ μύρου βεβρογμένος: ΠΔ Μακκ.3,4,6 καὶ κόνει τὴν μυροβραχῆ πεμυρωμένα κῆρυθα.

μυροβραχῆς-ον μτν. μυροβραχῆς βλλ.: Ψ Καλλισθ.3,16.

μυρογυάλι (ἰ) δημ. τὸ μυροδοχεῖον βλλ.: Παλαμ.Παράκ.98,3 βαριά ἀξεθύμαστη μυρουδιά | κὶ ἀσωστη μέσα στὸ μυρογυάλι.

μυροδάγγμων-ονος-ον μον. ὁ δεχόμενος τὸ μύρα, μυροδόχος: Γερμ.Κ/πολ.278.

μυροδότης (ἰ) μον. ὁ ἐκκλησιαστικὸς διάκονος ὁ δίδων εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον: Εὐχολόγ.67 ὁ μυροδότης, ἴνα ὑποκρατῶν τὸ ἅγιον μύρον, καὶ δοῦι τὸ ὄριζι ὁ ἀρχιερεὺς τὸ δοῦναι τὸ μύρον.

μυροδότος-ον μτν. ὁ ἀναδίδων μύρον: Δουκόγγ. μυροδότος λάρναξ ἡ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Θεσσαλονικίῃ.

μυροδοτῶ-ἔω μον. περὶ λειψάνων ἁγίων, ἀναδιδῶ, ἀναθλιζώ μύρον: Θεοφάν.679,8.

μυροδοχεῖον (ἰ) νεώτ. δοχεῖον ἐν φ. φυλάσσεται μύρον, ἀρωματώδες ὑγρὸν || εἰδ. ἐκκλ. τὸ δοχεῖον ἐν φ. φυλάσσεται τὸ ἄγιον μύρον.

μυροδόχος-ον μτν. κ. μον. ὁ δεχόμενος μύρα, ὁ ἐν φ. περιέχεται μύρον: Ψ᾿Αθανάσ.4,908Α, Ἰω. Ἀναγν.Ἀλ.Θεοσα.16 τῆς μυροδόχου .. Λάρνακος.

μυροῦεις-εσσα-εν μτν. μεμυρωμένος, ἀρωματισμένος: Εὐρέκ.ἐν ΑΠ 6,234,5 μυροῦεντα βόστρυχον.

μυροθαμνιεῖα (ἰ) νεώτ. βοταν. οἰκ. δι-κοτυληδόμων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν ροδιτῶν.

μυροθήκη (ἡ) πάμπ. μον. κ. νεώτ. δοχεῖον, θήκη μύρου: Πλάμ. Ψ᾿Ιω.Χρυσ.6,682Α ἄκροισ τοῖς δακτύλοις ἐφαφάμενοι τῆς μυροθήκης ἐκείνης, ΕΜ 55,37 ἀλάβαστρον .. σκευὴς τι ἐξ ἔυλου ἢ μυροθήκη· || μον. μτφ. ἐπὶ τῶν ἁγίων λειψάνων, ὡς ἀναδιδόντων μυρωδίαν, εὐωδίαν: Μηναι.12,6, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα πάτερ Νικόλαε, ἡ μυροθήκη τῶν λειψάνων σου τὰ Μύρα πολιουχεῖ.

μυροθήκη (ἰ) μτν. ὑπόκορ. τοῦ μυροθήκη βλλ., μικρὸν μυροδοχεῖον: Κικ.Ἀπ.2,1,1.

μυροκάρπος (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χεδροπῶν.

μυροκομίστρια (ἡ) μον. γυνὴ κομίζουσα μύρα, μυροφόρος.

μυρολόγημα (ἰ) δημ., ὄγρ. μοιρο- κ. μυριο- ἢ μοιριο- ἢ πράξις τοῦ θρηνηλωῶ, τὸ ἄζειν θρηνητικὸν ἄσμα: δ.διστ. πατήθηκ ἡ Ἁγία Σοφία, ἐπάρθηκεν ἡ Πόλις ἢ ἀκούσθη ἁμολόγημα στήν Οἰκουμένην ὄλη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 60,15 χαμοῖ, πνιγμοῖ, ρημάδια, | χοροῖ, μυριολογήματα.

μυρολόγητρα (ἡ) δημ. κ. -ίστρια, ὄγρ. μοιρο- ἢ κατ' ἐπάγγελμα συνήθ. ἐπ' ἀμοιβῇ θρηνηδοῦσα νεκροῦς, καλούμενη ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦτ' : δ.Τραγ. νὰ μὴ φωνάζης, μάνα μου, γιά μέ μυρολόγητρα, μόνε νὰ ῥθῆ τὴν αγαθὴ νὰ μέ νεκροφιλήση· 2) κτ. ἐπέητ. θρηνηδοῦσα, ὀδουμένη γυνή: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 56,29 κὶ δοῦι λίγο σταματήση ἢ κρυφὴ μυρολόγητρα.

μυρολόγι(ον) (ἰ) [μυρολογίῳ] μον., νεώτ. κ. δημ., μον. κ. μυρολόγιον, δημ. κ. μυρολόγι, ὄγρ. μοιρο-θρηνητικὸν ἄσμα ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσώπου τινός, φθόμενον ἰδ. παρὰ τὸν νεκρὸν κ. κατὰ τὴν κηδείαν: Καλλ.Χρυσ.1693, Καρκδ.Ζη1.148 πές τε, μωρ' γυναικίς, κὶ ἐνα μυρολόγι τοῦ δόλιου· || μα-νιάτικα - θρακικά - νησιώτικα μυρολόγια περι-λήθητ. αὶ διὰ νεκρῶν θρηνηδοῦσά αὶ συντελεῖται κατὰ περιστάση καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκτοτε μετὰ

των παραλλαγών εἰδόμενα ὑπὸ γυναικῶν εἰς νεκρόν, ἐν Μάνη, Θράκη, ἠΰσοι [Κυκλάσι κλη.].
2) κτ. ἐπέκτ. θρηνηθῆα διὰ θλιβερόν, ὀλέθριον γεγονός: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 13, 13 πῆς μου τί κλάφες θλιβερός, τί μαύρα μυρολόγια ἀπὸ τὴν Πάργα βραβάνουες || γέν. θρηνηθῆες, πένθιμον ἄσμα: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 56, 29 στὸν κλαφάρικο ρυθμὸ τοῦ μυρολογοῦ τοῦ ἀκούουε.

μυρολογία-ῶ μων. νεώτ. κ. δημ. κ. μυρολογία, ὁ γρ. μοιρο- θρηνηθῶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλοῦς προσώπου, εἰδ. ἄωα παρὰ νεκρὸν ἢ κατὰ τὴν κηδείαν νεκροῦ θρήνον, μυρολόγι βλ. λ.: Καλλ. Χρυσ. 1443, Κρυστ. 57, 7 [ἐκδ. Φέξ.] νὰ κλαίην μὲ μαύρα ἄδακρυα καὶ νὰ μυρολογοῦναι, Καρκιδ. Ζητ. 148 οἱ καραγκούνηδες . . ποτὲ δὲν μυρολογοῦν τὸν νεκρὸ τοῦς. **2)** κτ. ἐπέκτ. θρηνηθῶ, φάλλω θλιβερόν, πένθιμον, θρηνητικὸν ἄσμα: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 16, 1 το τρίτο τὸ καλύτρω ἰπουκάκη μυρολογίαὶ καὶ λέει. **3)** ὄμ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὀδύρομαι, μεμψιμοιρῶ, παραπονοῦμαι, ἰδ. κατὰ τὴν τύχη μου: ἀντὶ νὰ πιάσῃ ὅποια δουλειά, κάθεται καὶ μυρολογᾷ ποῦ δὲν τὸν ἐξεδόριαν.

μυρολοστικά -ἐπιρρ. δημ. διὰ μυρολογίου, κατὰ τρόπον, κατὰ φράσιν καὶ ἀπαγγελίαν μυρολογίου || θρηνητικῶς, λυπηρῶς: Κρυστ. 57, 8 [ἐκδ. Φέξ.] καὶ κλαίγαν μυρολοστικά.
μυρολόσιος [ὁ] μων. λωτός εὐώδης: Φώτ. π. Σουῖδ. ἐν λ. λωτός.
μύρομαι παθ. κ. μέσ. τοῦ μύρω βλ. λ.
μύροιν(ν) το κ. μων. νεώτ. κ. δημ. πᾶν εὐώδες, ἀρωματικὸν ἔλαιον, φυσικὸν ἢ τεχνητόν: Ἀρχιλ. 31 αὐκ ἂν μύροισι γραῖες ἐοῦσ' ἠλείφετο, Σασφ. Λοκ. Συμπλ. 23, 18, Ἦρ. 3, 22 τρίτον δὲ εἰρώτα τὸ μύρον. ἐπιπᾶντων δὲ τῆς ποιήσεως περὶ καὶ ἀλειψίφου, Αλφ. ἀπ. 14, Ἀριστφ. Λυσ. 946 κείσται ἀπόλοιθ' ὁ πρώτος ἐφήσας μύρον, αὐτ. Ἐκκλ. 524, Πλάτ. Πολ. 398α μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες καὶ ἐρίψ στεφάνους, Αλλ. Πλ. 12, 31, Κδ Λοκ. 7, 46 αὕτη δὲ μύρω ἠλειφέ μου τοῦς πόδας, αὐτ. Ματθ. 26, 9, Ἀκολοῦθ. Μεγ. Σαββ. Ἐγκώμια Στάσις Τρίτη μυροφόροι ἤλθον μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι προσφῶρον, Παλαμ. Τέμ. 28, 4 τ' ἀδειανὸν χρυσογυαλιὸ | μυρίζεσαι τὸ μύρο. || δημ. συνεκδ. ἢ εὐώδης: τὰ μύρα τῆς Ἀνοιχῆς: κ. μ. κτφ. Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 25, 1 κὶ ἔνιασα εὐθὺς τῆς ζωῆς τὰ μύρα | νὰ τ' ἀναπνέω δλα βαθιά. || παρμ. μύρον ἐπὶ φακῆ ἐπὶ δαπανῶν ἀναλισκομένῃν εἰς εὐτελεῖ πράγματα: Κικ. Ἀττ. 1, 19, 2 πρβλ. Σούδ. τερ. 14. || ἐκκλ. ἅγιον μύρον κ. δημ. ἅγιον μύρος τὸ δ' οὐ χρεῖ ὁ ἱερεὺς τὸν βαπτίζόμενον **2)** κτ. συνεκδ. τὸ μέρος θποι τὰ ἀρώματα ἐπωλοῦντα, ἢ ἀγῶρα τῶν μύρων: Ἀριστφ. Ἰνπ. 1375 τὰ μείρακια . . τὰν τῷ μύρω, Φερεκρ. 2, Ἐδπ. 209 Ἰσταται πρὸς τῷ μύρω. **3)** κτ. κτφ. πᾶν τὸ θεκτικόν, χαρίεν δὲ ἐρωτικὴ πρόσρρησις: Μᾶρκ. Ἀργ. 5, 89 πέμπω σοι μύρον ἡδύ, μύρω τὸ μύρον θεραπευῖον πρβλ. μύρω-ομαι.

μυροῦλον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χειδρονῶν.

μυροσισκόηρος [ὁ] μτγν. ἀλοιφή ἐξ εὐώδους ἔλαιου, πίσσης καὶ κηροῦ: Γαλ. 12, 423.

μυροσισκόηρος-οος-οουν-οον μτγν. ὁ πνεῶν εὐώδης μύρα, ποῦ μυρίζε, εὐωδιάζει: Μᾶρκ. Ἀργ. ΑΠ 5, 15 μόνον προλιποῦσα μύρονουος ῥχετ' Ἀριστφ.

μυροσιστίων [τὸ] νεώτ. τὸ ἐρωτηστικὸν ἢ ἐρωσάσιον τοῦ μυροποιοῦ, τὸ ἀρωματοποιεῖον.

μυροσιπτής [ὁ] μτγν. ὁ κατασκευαστῆς μύρων, ἀρωμάτων: Κατ. Ἀστρλ. Κ 814, 137.

μυροσποία [ἡ] νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς παρασκευῆς ἀρωμάτων, μύρων, ἀρωματοποία.

μυροσιπτής [ὁ] κ. νεώτ. ὁ παρασκευάζων ἀρώματα, μύρα, ὁ μερφεδός, ἀρωματοποιός: Ἀ-

ναρκ. 30, Παρμεν. π. Ἀθῆν. 13, 608Α ποτηματοποιός . . οἰναθηθῆας . . μροσώλος-αν ΕΜ 595, 31 ὁ περὶ μύρων ἀσχολούμενος, ἢ ὁ πωλὼν μύρο.

μυροπωλεῖον [τὸ] κ. νεώτ. κατάστημα πωλήσεως μύρων, ἀρωμάτων: Λυσ. 24, 20 εἰσῆται προσφοῖτῶν ὁ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον, ὁ δὲ πρὸς κορυεῖον [ὁ γρ. καὶ ἀντὶ μυροπωλεῖον].

μυροπωλεῖς [οἱ] ὁ πωλητῆς μύρων, ἀρωματικῶν ἔλαιων: Λυσ. ἀπ. 1, 5, Ξεν. Σ. υπ. 2, 4, Ἀντιφῶν. 35.

μυροπῶλιον [τὸ] τὸ κατάστημα ἐνθὸ πωλοῦνται μύρα, ἀρώματα, μυροπωλεῖον: Λυσ. 24, 20 [ὁ γρ. καὶ δ. μυροπωλεῖον], Δημ. 786 οὐδὲ προσφοῖτ' πρὸς τὶ τοῦτων τῶν ἐν τῇ πόλει κορυεῖων ἢ μύρ- αὐτ. 911.

μυροπῶλιος-ιδος [ἡ] θηλ. τοῦ μυροπῶλης βλ. λ.: Ἀριστφ. Ἐκκλ. 841 κρατήρας ἐγκινοῦσιν αὶ μυροπῶλιδες, ἐσῆσ' ἔφεξῆς, Ἀσκληπιάδ. ΑΠ 5, 10 οὐν δὲ πρὸς Ἀτσοχραν τὴν μυροπῶλιων ἰών πέντε λάβ' ἀργυράς.

μυροπῶλιος-ἔω πωλῶ μύρα: Φερεκρ. 64, Ἀριστφ. ἀπ. 861.

μυροπῶλιον [τὸ] μτγν. δένδρον ἐν Ἰνδικῇ, ἔχον εὐώδες λιπρὸν ἔκκριμα: Κτησ. ἀπ. 57, 28.

μυρορραντος-ον μτγν. ὁ διὰ μύρου ἐρραντισμένος: Μελέαργ. ΑΠ 5, 197 τὸ μυρορραντον Δημᾶριου πρόθυρον.

μυροσίην [ἡ] νεώτ. ἐνζυμον τῶν σπερμάτων τοῦ σινάφυλλος καὶ ἄλλων σταυρανθῶν.

μυροσκέλλα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ὄρχις ὁ εὐώδης.

μυροσταγῆς-οὐς-ἔς ὁ ἀποσταζῶν μύρον: Ἀνάν. π. Σουῖδ. ἐν λ. ἀναδοῦμενος.

μυροστάφυλον [τὸ] μων. ἀμπελον φέρουσα εὐώδες σταφυλῶδες, μοσκοστάφυλο: Γεωπ. 4, 9.

μυροφαγγῆς-οὐς-ἔς μτγν. ὁ φέγγων ἄμα καὶ διαγέμων εὐώδων, ποῦ λῆμει καὶ εὐωδιάζει: Μελέαργ. ΑΠ 12, 83 Κύπριδος μυροφαγγῆς φανῖον.

μυροφόρος [-οι]-[ο] μτγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων ἐν αὐτῷ ἢ κομίζων μύρον: Πολυδ. 10, 119 **2)** ἐκκλ. αὶ Μυροφόροι αὶ εὐλαβεῖς τῆς Γαλιλαίας γυναικες, αὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ προσελευθούσαι, Ἰωσ. ἀλειψίφου τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ μύρων, καὶ πρώται ἀναγγελήσασαι τὴν ἀνάστασις: Ἀκολοῦθ. Μεγ. Σαββ. Ἐγκώμια Στάσις Τρίτη αὶ Μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελεύθησθε, Θεοφῶν. Ὀμιλ. 31, 232 οἱ μύροφόροι εὐαγγελίστριαι καὶ κήρυκες τῆς ἡγέρσεως, Κυριακῆ τῶν Μυροφῶρων [ἡ Τρίτη μετὰ τὸ Πάσχα]. **3)** εὐώδης, μυροβόλος, ποῦ μοσκοβολαίει: Γρυν. Σκ. Τερρ. 7, 2 τὴν μυροφόρα ἀγκάλη κρῖνου.

μυροχεύμων-ανος-ον μων. ὁ διαγέμων μύρον, ἄρωμα, ὁ εὐωδιάζων: Εὐστ. Πον. 181, 4 ἡ μυροχεύμων χᾶρις.

μυροχέρτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἄδωνος ὁ φθινοπωρινός.

μυροχριστός-ος ὁ διὰ μύρου κερχισμένος, ἀλλυμμένος: Εὐρ. Κύκλ. 501 ἀναθες χλιδανθῆς ἔχων ἔταιρας μυροχριστός λιπαρόν βόστρυχον.

μυροχρούς-οος-οουν-οον μτγν. ὁ μεμυρωμένος τὴν ἐπιδερμίδα: Φιλῶδ. ΑΠ 9, 570 Ξανθῶ κηρόπλαστε, μυροχρούς, μουσορῶστωε.

μυροχρούσι [ἡ] μων. ἡ ἐπιχρῆσις μύρων: Εὐστ. Πον. 171, 67.

μύρα [ἡ] αἰθλ. τ. τοῦ μύρινα βλ. λ., ὁ εὐώδης, βλασσαμῶδης χυμὸς τῆς ἀραβικῆς μύρατος: Σασφ. 163' κ. π. Ἀττ. πνεοργ. : Θεῶφρ. Φι 7, 6, 3 **2)** ἡ μυρρις βλ. λ.: Διοσκ. 4, 115, Πλιν. Φι 24, 154.

μυροβλαῖον [τὸ] νεώτ. αἰθῆριον ἔλαιον τῆς μύρρας βλ. λ.

μυροβλακάνθος [ἡ] γλῶσσ. ἡ ἄγιον μυροσῖην [ἡ] ἄττ. τ. τοῦ μύρσῖην βλ. λ.

μυροβλῖνος [ὁ] μτγν. ὁ μύρσῖνης βλ. λ. σίνος.

μυροβλῖνης ἄττ. τ. τοῦ μύρσῖνης βλ. λ.

μύρρινος-η-ον μγν. άπ. τ. τοῦ μύρρινος βλ λ.
Μυρρινωσίος (ἰ) ὁ κατοικῶν εἰς τὸν ὄμιον Μυρρινούτα τῆς Ἀττικῆς· Αἰσχίν.1,98, Ἐπιγρ.
μυρρινός-ῶν σχόλ. ἐπιθώμ., ἐπιφαια κλάδων μυρ-
 ρίνης, δι' ἃν ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχόντες, ὁδ. ἐπι-
 θυμῶ τὴν ἀρχήν· Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.857, Ἡσ.
μυρρινῶν-ῶνος (ἰ) ἄπ. τ. τοῦ μυρρινῶν βλ λ.
μυρρινός-ιδος μγν. κ. νεώτ. βοταν. ποώδες ἀρω-
 ματικὸν φυτὸν, ἔχον καὶ φαρμακευτικὰς ἰδιότητες·
 Διοσκ.4,115 μυρρίς ἢ εὐσσοσ.
μυρρίτης (ἰ) μγν. λίθος τις ἔχων τὸ χρώμα
 τῆς μύρρας βλ λ., τῆς σμόνας· Πλίν.Φ1,37,174.
μυρρινικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ ἐκ μύρρας προ-
 ερχόμενος ἢ ὁ περιέχων μύρραν, βάλασμον· μυρ-
 ρωνικά φάρμακα.
μυρρινῶν-ῶνος (ἰ) γλωσσ. φυτεία μυρρινῶν.
μυρρινάτος-ον μγν. ὁ περιέχων μυρρίνην, ὁ
 διὰ μυρρίνης παρεσκευασμένος· Ἀέτ.1,120 μ-
 ελαιον, Ἀλέξ.Τροάδ.8,1 μ-όνος.
μυρρινέλαιον (τό) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τῆς μυρ-
 ρίνης ἐξαγόμενον ἔλαιον· Διοσκ.1,39.
μυρρίνη (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὄμι., ἄπ. μγν. μυρρίνη ἡ
 μύρτος, μυρτιά, συμυρτιά· Ἀρχιλ.29, Ἀλέξ.98,25,
 Ἀριστ.Ζ1 627b,18 φυτεῦειν δὲ συμφέροι . . πόαν
 μηδικήν, συρίαν, ὄγκρου, μυρρίνην, μήκωνα,
 Ζερβ.Μυθ.Ζ2 καὶ τὰς δάφνας καὶ τὴς μύρτινες
 καὶ τοὺς θύμους ποῦ ἀνάμεσα τοὺς ἐνεκνήθη-
 κας· || μυρρίνη ἄγρια τὸ φυτὸν ὀσμυρρίνη ἢ
 ἀκανθώδης· Διοσκ.4,144· 2) ὁδ. κ. κλάδος μύρ-
 τος· Ἡρ.1,132 ἐστεφανωμένους . . μυρρίνην, Πίνδ.8
 (7,74 Κλεάνδρω πλεκέτω μυρρίνης στέφανον
 ἰσπὸ μύρτου κλαδίαι, Εὐρ. Ἀлк.172· || ὄμ. στέφα-
 νος ἐκ μύρτινης· Φερεκρ.108,25, Ἀριστοφ.Σφ.861
 ἄλλ' ὡς τὰχιστα πῦρ τὴς ἔξενεγκάτω καὶ τὰς
 μυρρίνας καὶ τὸν λιθαντῶν ἄνδοθεν, ὅπως ἀν
 εὐδῶμεσθα πρώτα τοῖς θεοῖς, αὐτ.Νεαρ.1364
 3) κτ. συνεκδ. ἢ ἀγορὰ εἰς ἣν παλοῦνται κλάδοι
 μύρτου· αὐτ.Όσμ.448 στεφανηπλακοῦσ' ἔθο-
 σκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
μυρρινόση-η-ον μγν. ὁ ἐκ μύρτου, ἐκ μυρρίνης·
 Διοσκ.1,39, Ἀέτ.15,42.
μυρρινίτης (ἰ) μγν., ἄ. μυρρινίτης ἐπὶ οἴνου, ὁ
 παρεσκευασμένος διὰ μυρρίνης· Διοσκ.5,29·
 2) τὸ ἀρω. μυρρινίτης ὡς οὐσ. φυτὸν τὴν ποώδες,
 πολυετές, εὐφώρβιον ὁ μυρρινίτης· Διοσκ.4,164,5·
 3) ὄμ. πολυτιμὸς τις λίθος· Πλίν.37,174.
μυρρινοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος τῆ
 μυρρίνης ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τῆς μυρρίνης· Ἔγν.
 Ἐρμ.81 μυρρινοειδεῖς ὄσους· 2) ἱατρ. ἐπὶ ἐγ-
 χειρήσεως, ὁ ἔχων σχῆμα φύλλου μυρρίνης· Ἀν-
 τυλλ.1· Ορειβ.44,23,47 μυρρινοειδῆ περιείρασιν.
 3) τὸ οὐδ. μυρρινοειδές ὡς οὐσ. ἢ κλιματῖς·
 Διοσκ.4,7· || νεώτ. τὰ μυρρινοειδῆ ὡς οὐσ.
 οἰκογένεια δικτυολεθδόνων φυτῶν.
μυρρινοειδῶς ἐπίρρ. μγν. κ. μων. κατὰ τρό-
 πον μυρρινοειδῆ, κ. εἰδ. χειρουργ. εἰς σχῆμα καὶ
 μέγεθος φύλλου μυρρίνης· Ἡλιδῶ.Χειρ.1· Ορειβ.
 48,8,24,1α,10,886 ἄει δὲ κελεύσασαι μυρρινοειδῶς
 ἐκτέμνειν τὸ σῶματος, Ἰνπιατρ.60,28 ἐκκόπτον-
 τας μυρρινοειδῶς ὁσον ἔξαρκεῖ.
μυρρινοκόκκων (τό) σχόλ. κ. μων. ὁ καρπὸς
 τῆς μυρρίνης, τὸ μύρτον· Σχόλ.Φιλόστρ. Ἡρ.375
 μύρτων, τῶν μυρρινοκόκκων, Λεξ.χειρὸργ.Νεοφ.
 τὰ μυρρινοκόκκα, τὰ αὐτὰ καὶ μύρτα λέγεται.
μύρρινος-η-ον, ἄπ. μύρρινος ὁ ἐκ μύρτου, ὁ
 μύρτινος· Καλλ. Ἀρτ.202 ὅτι γὰρ πέλλοισιν
 ἀνεύχαστο μύρρινος ὄσους τῆς κοῦρης· || ὡς
 οὐσ. ὁ μύρτος· Θεόφρ.Φ1,1,3,3· 2) ἡ μυρρίνη
 ὡς οὐσ. κοιλὴ σμίλη· Γαλ.2,477· 3) τὸ μύρρι-
 νος ὡς οὐσ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ
 αἰδοῦλου· Ἀριστοφ. Ἰνπ.964 φῶλον γενέσθαι δεῖ σε
 μέχρι τοῦ μυρρίνου.

μυρρινῶν-ῶνος (ἰ), ἄπ. μυρρινῶν τόπος κα-
 τὰφυτος ἀπὸ μυρρίνας, ἄλαος μυρρινῶν, μουγε-
 ρή· Ἀριστοφ.Βατρ.156 καὶ μυρρινῶνας καὶ θιά-
 σους εὐδαίμονας ἀνδρῶν, Αἰσχίν.Μυθ.194 ἐν τινι
 μυρρινῶνι κίχλα ἐνέμετο, Φιλόστρ.εἰκ.Ζ1.
μυρρίφυλλον (τό) νεώτ. γένος λειρινοειδῶν πο-
 λυτῶν ποῶν.
μύρρος (ἰ) Ἡσ. ἐκόφισος ὄτα ἔχων, ὃς καὶ ἀρ-
 ριχος· Καλλ.ἀπ.102 μύρρον ὠτάεστα.
μυρρίτης (ἰ) μων. τίλος ἀξιώματος ἐν τῷ
 βυζαντινῷ παλατίῳ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας
 τῆς αὐτοκρατορίας, ὃν πιθανῶς εἶχον οἱ ἀρχηγοὶ
 τῆς παλατιανῆς φρουρᾶς· πρβλ. μυρτάτοι.
μυρτάκανθος (ἰ) μγν. τὸ φυτὸν μυρσίνη βλ λ.
 ἄγρια· Διοσκ.4,144.
μυρτάλις-ιδος (ἡ) Ἡσ. ἐὶ ὀσμυρρίνη, ὡς Λά-
 κωνες·
μυρτανθῆ (τό) νεώτ. βοταν. τάξις δικτυολεθδῶ-
 νων φυτῶν.
μυρτάς-άδος (ἡ) ἐκ φρ. μυρτάς ὄγκνην τὸ δέν-
 δρον ἀπιδέα ἡ καρδιόφυλλος· Νίκ.Όθρ.513 καρ-
 πον μυρτάδος ἐξ ὄγκνης ἐπιφάει ἢ σὺ γε Βάκ-
 κης (σχόλ. ἐὶ ἄποιος εἰς πολλὰ διαιρεῖται) καὶ γὰρ
 Βάκκη λέγεται καὶ μυρτάς·) 2) ἐπίφους ἀνώ-
 μαλος ἐκφυομένη ἐπὶ τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων
 τῆς μύρτου, τὸ μυρτίδιον· Γαλ.12,82.
μυρτάτοι (οἱ) (ἀραβ.) μων. κ. μουρτάτοι ὄνομ.
 σώματος τοξῶτῶν φρουρῶν ἐν τῷ περιδῶλφ τοῦ
 βυζαντινοῦ παλατιοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους τῆς
 αὐτοκρατορίας αἰῶνας. Ἐκ τῆς ὄνομ. πιθ. ὅτι τὸ
 σῶμα τοῦτο φρουρῶν συνεκροτεῖτο ἐκ μουρτά-
 των (ἀραβ.-ἀρνησιθρήσκων) ἦτοι ἄλλοθενδῶν ἐκ-
 χριστιανισθέντων.
μυρτέλαιον (τό) νεώτ. χημ. αἰθέριον ὄγκρον ἔ-
 λαιον μύρτου τῆς κοινῆς, ἄ. μυρτόλη.
μυρτεῶν-ῶνος (ἰ) (μύρτος) γλωσσ. ὁ μυρρινῶν.
μύρτη (ἡ) γλωσσ. ἡ μυρρίνη.
μυρτίνη (ἡ) Ἡσ. εἰδὸς τὴν ἔλαιας, ἄ. μυρτίνη.
μυρτία Ἡσ. ἐμυρρίνη, καὶ μυρτίς.
μυρτιά (ἡ) ὄμ. κ. συμυρτιά τὸ φυτὸν μύρτος ἢ
 κοινῆ· Σολωμ.Μίμηση τραγ.Δεσδεμένων 6,3 δὲ θέ-
 λω νά μοῦ βάλουνε | εἰς τὸ στερνὸ κλιναρί |
 μυρτίες, οὐτε τριαντάφυλλα, Παναγ. Ἀγ. Ὁρ.142.
μυρτιδιανόν (τό) εἰδος φυτοῦ παρεμφοροῦ τῷ
 μύρτῳ· Ἰνπ.Γυν.1,34 μυρτιδιανόν κλωνία δύο
 ἢ τρία· 2) ἐπίφους ἀνώμαλος ἐκφυομένη
 ἐπὶ τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων τῆς μύρτου· Δι-
 οσκ.1,156 ἐμυρτιδιανόν ἐπίφους ἀνώμαλον καὶ ὀ-
 χθῶδη περὶ τὸ τῆς μυρρίνης πρέμνον· 3) ὁ
 κόκκος πεπέρεως τοῦ Περσικοῦ· Ἰνπ.Γυν.2,205 τὸ
 Ἰνδιανόν, ὁ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι πέπερι· καὶ ἐν
 τούτῳ ἐν στρογγύλῳ, ὁ καλοῦσι μυρτιδιανόν,
 Γαλ.19,106· 4) ὁ καρπὸς φυτοῦ πινος Ἰθαγενεῶς
 τῆς Περσίας ἢ τῶν Ἰνδιῶν, μεταφυτευθέντος ἐν
 ταῖς μεσογειακῆς χώραις, ἐν χρ. ἀν ὡς πέπερι·
 Διοσκ.1,Γαλ.19,106 φυτὸν τὸ εἶναι ἔσθιν ἐν Ἰνδία
 παραπλήσιον τῷ τοῦ πεπέρεως, οὐ ὁ καρπὸς ὀ-
 νομαζέται μυρτιδιανόν ὅτι μύρτῳ ἔοικεν.
μυρτιδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
 οἰκογεν. τῶν μυρτιδοειδῶν.
μυρτιδιον (τό) νεώτ. ὁ καρπὸς τοῦ μυρτιδίου
 τοῦ κοινοῦ ἐδάδιμοιο, ἔχων ἐλαφρὰς στυμπικὰς
 ἰδιότητες, ὄμ. φίγγη.
μυρτίλωξ Ἡσ. ἐζῶδν τι.
μυρτίνη (ἡ) μγν. εἰδος ἔλαιος· Νίκ. Ἀλεξ.88·
 2) ἡ μυρτάς βλ λ.)· Νίκ. Ἀλεξ.355.
μυρτινός-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ μύρτου, μυρρίνης
 κατεσκευασμένος· Εὐθουλ.99 στεφανῶνος ἐρηνυ-
 λίνους ἡ μυρτινός, Θεόφρ. Όσμ.28.
μυρτίς-ιδος (ἡ) κ. μων. ὁ καρπὸς τῆς μύρτου,
 τὸ μύρτον· Διφ.79 τραγάλια μυρτίδες πλακοῦς
 ἀμύγδαλα, Πολύβ.12,2,3 ὁ δὲ καρπὸς τὰς μέν

ἀρχάς δυοῖός ἐστι καὶ τῆ χρόο καὶ τῷ μέγθει
ταῖς λευκαῖς μυρτίσι ταῖς τετελευτημέναις, Γεωπ.
7,20,1 μυρτίδας ὀλίγας ὠρίμους συλλέξας ξηρα-
νοὺ καὶ κόφον, αὐτ.11,8 [ἰτλ.] περὶ διαμονῆς μυρ-
τίδων 2) τὸ μυρτίδιον βλλ.21 Παυλ.Αμρ. ἐ-
κ τῆ β' στελέχει καὶ τοῖς κλάδοις τῆς μυρτίνης ὀ-
χνώδης ἐπίφρασις 3) συνθ. ὡς κύρ. ὄν.

μυρτίτης (ὶδ) τὸ φυτὸν μυρσιανίτης βλλ.21 : Θεόφωρ.
Φ19,11,9 τὸν μυρτίτην καλοῦμενον τιθώμαλλον
τὸ φυτόν ἔχειν καθάπερ ὁ μύρρινος πλὴν ἀ-
κανθώδες ἐπ' ἀκροῦ, Κρατεῦ.π.Σχολ.Νικ.Θηρ.617,
ΨΔιοσκ.4,18 2) ὁ παρασκευασμένος διὰ μυρ-
τίδος οἶνος, ὁ μυρσιανίτης : Διοσκ.5,28, Ἄρτεμ.'Ο-
νειροκρ.93,10 μυρτίτην καὶ πάντα τὸν ἐσκευα-
σμένον οἶνον.

μυρτοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ δρυϊός πρὸς μύρ-
τα ἢ πρὸς τὸν καρπὸν τῆς μυρσίνης 2) εἰς
μυρτοειδὴς μῦς ὁ ἀποτελῶν μοῖραν τοῦ ριμικῶ
μυός καὶ ἐκρύβμενος ἐκ τοῦ φατωϊακοῦ ἐπάφρα-
μας 3) νεώτ. βοταν. τὰ μυρτοειδῆ οἰκογένεια
δικτυλιόδων φυτῶν.

μυρτομύτης-οὐς-ές μαν. ὁ εἰς μεζίν, ἔνωσιν
μετὰ μύρτου ὄν : Γεωπ.4,4

μύρτον [ἰτὶ κ. νεώτ., δημ. κτ. πλθθ. μύρτα ἐν χρ.
π. ἀρχ. κ. ὄς ἀρτυμα τῶν φαγητῶν, ὁ καρπὸς τῆς
μύρτου, μυρσίνης, τὸ σμύρτο, τὸ μούρτο : Φε-
ρεκρ.148, Ἀριστ.'Ορν.160 νεμώμμεσα δ' ἐν κή-
ποις τὰ λευκὰ σπασμα καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ
σισύμβρια, αὐτ.1100, Πλάτ.Πολ.372C μύρτα καὶ φη-
γῶς ὀποθιοσι πρὸς τὸ πύρ, Θεόφωρ.Φ11,1,1, αὐτ.
Χαρ.11,4 προσελαθὼν πρὸς τὰ κάρυα ἢ τὰ μύρτα,
Διοσκ.1,156 ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐκθλιθέν-
των χυλός, Ζαλοκ.126,6 ἐκτείνονται λάφοι καὶ
μύρτα μύρτα 2) κ. δημ. πλθθ., ἡ μυρσίανη Ἄρ-
χίλ.π.ΕΜ324,14 εἰδέξ τὸ μύρτον, ἀντί διὰ τὸ μύρ-
τον σημαίνει δὲ τὴν μυρσίανη 3) δημ. κλάδοι
τοῦ φυτοῦ μυρσίανη : ἀτόλισαν τὴν ἐκκλησίαν μὲ
μύρτα 3) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον : Ἀριστ.Λυσ.
1004 τὰ γὰρ γυναικεῖς οὐδὲ τὰ μύρτα σιγῆν ἐ-
ἰώντι 4) Σουίδ. ὅτι σήμα τῶ γυναικεῖου αἰ-
δοῖου, οὐ τὸ μεταξὺ κλειτορίας, Ρουφ.'Ονομ.111
εἶπὸ ἐν μέσῳ μῦδες σαρκῖον μύρτον 4) νεώτ.
ἀνατ. κτ. πλθθ. μικρὰ σαρκία ἔχοντα ἀνώμαλον τὸ
σῆμα καὶ δυνά ὑπολείμματα τοῦ ἐκ τῆς πρώ-
της συνουσίας διαρραγέμενος παρθενοκὸ ὄνεος

μυρτοπέταλον [ἰτὶ μτγν. εἶδος φυτοῦ, τὸ πο-
λυγόνατον : Πλίν.Φ127,113, ΨΔιοσκ.4,4.

μυρτοπέλας (ὶδ) Ἐπιγρ. ὁ παλῶν μύρτα βλλ.1).
μύρτος (ἰδ) κ. νεώτ. ἡ μυρσίανη, ἡ μυρτιά, σμυρ-
τιά, σμερτιά : Σίμων.10 πετάλοισι μύρτων, Ἄλκ.π.
Ἀθην.15,695B ἐν μύρτω κλαδί τὸ ἔφρος φορη-
σῶ 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν μυρτο-
ειδῶν περιλαμβανόν θάμνος, δένδρῳλῖα ἢ δέν-
δρα εἰσθαλῆ φέροντα ἀνήθ ἐρίμφοδότηα 2) κλά-
δος, βλαστὸς μύρτου : Πλίν.1,4(3),70 λευκανθεις
κάρυ μύρτιος, Ἀριστ.Φ.Βάτρ.330 στέφανον μύρ-
των, Κάλβ.'Οδ.5,2 ἄλλ' ἂν τις ἀποθῆναι διὰ τὴν
καρτίδα, ἡ μύρτος εἶναι φύλλον ἀτίμητον 3) ὁ
καρπὸς τῆς μύρτου, τὸ μύρτον, σμύρτο, μούρτο :
Γεωπ.11,8 τὰς μύρτους . . ἔξεις ἐπὶ πάλσινα χρό-
νον τεθλιτάς 4) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον π.Ψα.
μυρτοσπληννὸν (ἰδ) μτγν. ἡ μωσσιώτις βλλ. :
ΨΔιοσκ.4,86 [κωδ.].

μυρτόχειλα [ἰτὶ λέξ. τὰ μεγάλα χεῖλη τοῦ γυ-
ναικεῖου αἰδοῖου] Ρουφ.'Ονομ.112 ἐτὰ ἐκατέρωθεν
περυγώματα μυρτόχειλα, ἡ μυρτοχειλίδες βλλ.

μυρτοχειλίδες-ων [ἰτὶ] Ρουφ.'Ονομ.112, Πολυδ.
2,174 ἐτὰ ἐκατέρωθεν τοῦ γυναικεῖου αἰδοῖου σαρ-
κώδη περυγώματα : πρβλ. μυρτόχειλα.

μύρταν-ωνος (ὶδ) μτγν. σκαπιτικὸν ὄνομα μελθα-
κοῦ καὶ θηλυδρίου : Λουκ.Λεξίφ.12 τὸν μύρτανα
καὶ σχινοπράκταν νεανίσκον ἰσχόλ. ἐτους μα-

λακοῦς καὶ αἰσχροῦς οὕτως ἐκωμόδων οὔτοι
γὰρ σχίνοι καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχε-
ρῶς ἐνασχημοεῖν.

μύρταν-ωνος (ὶδ) νεώτ. ὁ μυρσιανὸν, ἡ μουρτινή.
μυρτωτή [ἰ] Ἐπιγρ. εἶδος ὄγγελου, ἐπ' οὐ ἀνά-
γλυφοί ἢ εἰκονιζόμενοι κλάδοι μύρτου.

μύρω ἐπ. κ. δημ. μ. τὸ μέσιν ἐν χρ. κτ. ἐνεστ. ὡς κ.
παρατ. γ' πλθθ. (βήμυρον, μέσιν, μύρωμαι, κάρυ. α'
γ' ἐν. βήμυρτο, β' ἐνικ. ἐμύκ. μύρωσι κ. ἄπαρ.
μύρασσαι, ἐπὶ διστάων, πῶς, στάζω : Ἡσιόδ.Α.132
πολλοὶ δ' ἔντοσθεν διστοὶ βίηλοι, . . δά-
κρουσι μύρον [Τζέτζ. ἔρρειον δὲ καὶ ἔσταζον,
καὶ ἐδάκρουσι μύρον ἀντὶ τοῦ μύρασσαι ἐπιφύον
τοῦς τῶν ἀναιρεθέντων οἰκείους, ὡς κερσιμμένων
τῶν βελῶν ὄντων θανασίωμ φαρούκασι] 4) Ἡσ.
ἐμυρτιν ὄδωρ βεῖναι 2) κ. δημ. συνθ. μέσιν, βρέ-
χονται μὲ δάκρυα, δακρύω, κλαίω, Ἡσ.ἐμυρομένη
ὄδωρομένη : Ἠλ.Ζ.373 ἢ γ' ἐξὼν πησίδι καὶ
ἀμφοδόμῳ ἐπὶ ἔλλημ πύργω ἐφαστικῆς γοῦσώσ τε
μυρομένη τε, αὐτ.Χ.427, Ἡσιόδ.'Εργ.206 ἢ δ' ἐ-
λέων, . . μύρωτο, Θεόκρ.16,31 μῆδ' ἀκλήεις μύ-
ρωσι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχίρτοσιν 4) κ. δημ. μτ. αἰτ.
θρηγὰν τινο, μυρολόγῳ τινα : Βίων.1,68 μῆκῆτ' ἐνὶ
δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρωε, Κύπρι, Μίσχ.3,90 οὐ
τόσον Ἄλκαιοι περὶ μύρτο Λέσδος ἔρανας, οὐ-
δέ τόσον τὸν αἰοῖδὸν ἐμύρωτο Τήϊον ἄστν, . .
καὶ κλαίω καὶ σὰ μύρωμαι 3) ἐπὶ ποταμοῦ, πρβλ.
Λυκόφωρ.482 βεῖθροισι . . μύρτασι Σίγῃ, ὄδω. Ἀ-
πολλ.Ρ.2,372 Θεμισκρότων ἐπ' ἄκρην μύρτασι, εὐ-
ρείης θειομένουσ ἡλείροισ ἰσχόλ. ἐκέρειτ' 4) κ.
γεν. : Ἀπολλ.Ρ.4,666 ἀσπασί οὐ θαλάμοι τε καὶ ἐρ-
κα πάντα δόμοιο μύρασσαι δάκρυα.

μυρώδω [μύρωσι] κ. μον. κ. νεώτ. [ισπαν.], νεώτ. κ.
δημ. κυρ. εἶχρ. ἐν εἰδ. σημ.] μυρώων βλλ., παθ.
1δ. μέσ. μυροῦμαι, νεώτ. κ. δημ. μυρωώμαι [εἶχρ.
κτ. μτχ. παροκ. μυρωμένος], παροκ. μεμύρωμαι,
ἐν ἡ σημ. κ. τὸ συνθεστὸν, μύρωζω βλλ.1), ἀλειφω
δ' εὐώδους ἐλαίου, διὰ μύρου βλλ. : Εὐστ.Σχολ.
'Ιλ.974 καὶ τὰ στήθη ἐμύρων ὁ τότε . . λέγουσι
δὲ καὶ ὅτι μυρίζω μὲν οὐκ ἔλεγον ὁ πάλοι, μυρ-
ρῶ δὲ μύρωσας, ΕΜ698,53 τρίτης συζύγουις ἐπίτω
ὡς μύρω, δίδω 4) νεώτ. κ. δημ. ποί. μεταδίδω
1δ. εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τόπου, χώρου τινός εὐώ-
διαν ὑπ' ἐμοῦ ἐκπεμπομένην, ἀρωματισμένη : ἡ ἀνά-
πνοια τῶν περὶξ πεδῶν ἐμύρων τὴν ἀτμόσφαι-
ραν, Κρυστ.'Αρσηγῆ 84 τὰ λουλοῦσθαι καὶ τὰ
χορτάρια τῆς γῆς ἐμύρωναν τὸ λεπτὸ ἀκαερίον
ἀσράκι 4) κ. παθ. κτ. μτχ. παθ. παροκ. μυρωμένος
ὁ ὄν, ὁ καταστάς ἐκ τινος, ὁπὸ τινος εὐώδης ἢ
ἐν μέσ. σημ. ὁ ἀναδίδων εὐώδιαν, ἀρωματισμέ-
νος, μοσχοδόλημένος : μυρωμένον τὴν ἀνοίξι
ὁ λόγος, -μυρωμένοσ ἀπ' τῆς ἀνθισμένης Λεωνοῖς
τὸ περιδῶλι 4) τὸ παθ. μυροῦμαι εἶχρ. κ. ἐν
μέσ. σημ. ἀλείφωμαι διὰ μύρου : Ἀριστ.'Ετικ.
1117 ἡτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρωμένον ἀ-
γαθός [δ.γρ. μεμύρωμαι], Στράβ.15,158 Διονυσια-
κοῦ δὲ . . καὶ τὸ μυροῦσαι καὶ τὰ μυροῦσαι,
'Αθην.1,92 ἀλλὰ μὴ οὐδὲ στεφανωμένους, οὐδὲ
μυρομένους πρβλ. μύρων 2) ρηματ. π. μύ-
ρωσις, μύρωμα.

μυρωδάτος-η-ον μον. κ. δημ. ὁ ἀναδίδων
εὐώρεστον ὄσμη, ὁ εὐώδης, εὐσώφος : Διγεν.
'Ακρ.1972 παριστάρω μου πάνλευκη, καὶ μῆλον
μυρωδάτον, Σολωμ.161,4 τὰ κύματα ἐσχίζα . .
τ' ἄγρια καὶ μυρωδάτα, -μυρωδάτος καπνός.

μύρωδης-οὐς-ές σχόλ. ὁ ζωϊός, παρεμφερὴς
πρὸς μύρον βλλ. : Σχόλ.Λουκ.Λεξίφ.8 ἐντίμηματος
μυρώδους.

μυροβία (ἡ) [μύρον] μον. κ. νεώτ., 1δ. μω. κ. δημ.
μυροβιά κ. μυροβιά δὲση ἀπονευρομένη ἀν-
τινος, 1δ. δυσάρεστος : Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,190
οἱ κυνηγοὶ εἶχον ἕνα κἀποιον λάδι κατε-

σκευασμένου οπου είχε μίαν δριμυτάτην μυρωδιαν, -μυρωδιά ξινίλας - ύγρασιος - καμείνου πετισού. || μτφ. έν φρ. παίρων μυρωδιά αντιλαμβάνομαι τό τό μυστικός γινόμενος, μυρίζομαι: τόν πήρανε μυρωδιά πός είναι κατεργάρας. 2) όσμη εόδρατος, εύωδια: Πρόδρ.2, 391 καί βάλβ.2 καί θρουπτόξυλα τινά διά μυρωδιαν, Κάββ.18,4 καί πλουτίζει τό πέλαγος από τήν μυρωδιάν τών χρυσών κίτρων, Κρυστ.Σκ.Αδ.2, 524 φιλιώνταν καί μία μυρωδιά λιθάνου μοβ φερνούσε, - ή μυρωδιά τής βανίλιας - του μόσχου - τής κανέλλας. 3) συνεκδ. μικρόν τό μέτρο όσμηρου έδέσματος, μεζές: οβτε μυρωδιά μου έδωκαν από τό γουρνόπουλο. 3) δημ. ύγρόν άρωματικό, άρωμα: μου χάρισαν μία καλή μυρωδιά. 4) όνομασία διαφόρων φυτών, οίον του άνθρακίου, του ύπερικού, του πετροσέλλιου κ. ά. || μυρωδιά άγρια τό φυτόν τριγώνον τό κερατοφόρον.

μυρωδικό (τό) δημ. άρωματικόν σκεύασμα, άρωμα. 2) ά. χυριστικό, άρωματικόν όρτυμα έδέσματος καί γλυκυματών, οίον τό κιννώμωμον Ικανέλλα, καρυόφυλλον Ιγαρίφαλο, βαυλίλη κτ. **μυρωδία**-έω λεξ. μυρολογώ, θρηνηώδ. Ήσ.ικωδ. μυρωδει.

μυρώμα-ατος (τό) [μυρώ] κ. μον, νεώτ. κ. δημ. ή πράξις καί τό όποτέλεσμα του μυρώ, ή διά μύρω άλειψις. Εύστ.Ή.1295,20 «καί ώς μυρίασθαι μέν Άλκαίος λέγει, τό δ' όνομα μύρωμα, καί ού μύρισμα»: Άριστφ.Έκκλ.117 ήτις μεμύρωμαι τήν κεφαλήν μυρώμασιν αγαθοισιν. 2) νεώτ. κ. δημ. έκκλ. ή διά του άγιου μύρου έπιχρισις του βαπτισθέντος πρδλ. μυρώνω. || όμ. ή σταυροειδώς γινόμενη έπιχρισις του μετώπου τών χριστιανών δι' ήγιασμένου έλαιου κατά τήν τελετήν του εύχελαιου καί κατ' άλλας τελετάς.

μυρωματός-πιο δημ. μτγ. παθ. παρακ. του μύρώνω βλλ.

μυρώνει (τό) δημ. τά φυτόν ακάνδυξ ή κτελις τής Άφροδίτης.

μυρωνικός-ή-όν νεώτ. χημ. έπί οξέος, ό σχηματιζόμενος μετά του καλίου ώς άλας: μυρωνικόν κάλιον (ή σινιγρίλη).

μυρώνω (μύρον) νεώτ. κ. δημ. ελδ. έκκλ. έπί τρέως, χρώω δι' ήγιασμένου έλαιου, άγιου μύρου, τόν ύπ' έμού βαπτίζόμενον: || παροιμ. τό βαπτίζω, τό μυρώνω, άρα ζήση, άρα μη ζήση έπί τυπικός έκτελούντων τό έξ επαγγελματικής ύποχρεώσεως ή κατ' έντολήν ά., άδιαφορούντων δε διά τά περαιτέρω. || όμ. χρώω δι' άγιου μύρου σταυροειδώς κατά τό μέσον του μετώπου τούς έκκλησιαζόμενους κατά τήν τελετήν του εύχελαιου βλλ.1) || παθ. εύχρ. μ. ή μτγ. παρακ. μυρωμείο, άντιθ. δημ. άμύρωτος (ό μη χριστιανός, ό άβάπτιστος, ιδ. ώς έπ'ήτ. τών Ιουδαίων) || παροιμ. φρ. βαπτισμένο, μυρωμένο, του Θεου παραδομένο. 2) γεν. έν ή σημ. τό μυρώ βλλ.

μύρωσις-εως (ή) [μυρώ] ή διά μύρου άλειψις τό μύρωμα: Ήπν.Προορ.1,32 καί δονον δε έπί ικτέρω μύρωσις Ιδ.γρ. μύρωσιςι.

μυρωσύνη (ή) νεώτ. χημ. κ. μυροσύνη ένζυμον τών σπερμάτων του σινάπεως κ. άλλων φυτών τής οίκον. τών σταυρανθών.

μυρ-θός (ή) [μύω] κ. μον. κ. νεώτ., αίτ. μόν, κλητ. μύ, πληθ. όνομ. μύδες κ. μύς (Άντιφ.193, Ήρώδ.3,76), όστ. μύσι, αίτ. μύσις κ. μύς, Χοιροβ.1,62,25 ετά εως του σ μονοσλλαθα περισύνται καί διά καθαρού τοσ οσ κλίνοιν καί συστέλλουσι τό υ έν τή γενική καί έν ταίς έξής πτώσεσιν, οίος μύς, μύδες: γένος τρωκτικών θηλαστικών έν τών μυθών ό ποντικός βλλ., τό ποντική: Βατραχου.173, Ήρ.2,141 τοίς εναντίοισι αυτοίσι έπιχυθέντας νυκτός μύς

άρουραίος κατά μάν φαγείν τούς φαρετρεώνας αυτόν Ιτους ποντικούς τών άγρών, Άριστφ. Σφ.205,Πλουτ.Ήθ.537Α οί δε Περσών μάγοι τούς μύς άπεκτινύσαν, Πάν, ουδέ τό μόν ύπομάζονται θηρούειν. || παροιμ. άρτι μύς ήπιτης γεύεται (Ήσ. έπί τών πρῶην μέν τοκμυρών, άθρόος δε δειλών άναφανέντων), κτ. διαφ. έρμ. έπί τών άρτι λαμβανόντων πείραν τής δυστυχίας ή τών άναπιότητων, Δημ.1215,Θεόκρ.14,51 μύς, φαντι, Ουώνω, γεύμεθα πύσσας. || όμ. παροιμ. όπου χώρας οί μύς όμοίως τόν σίδηρον τρώγουσιν Ιώς έκφρ. είς δήλωσιν του ότι τί είναι άπόλύτως άδύνατον, Ήρώδ.3,74 άλλ' είς πονηρός, Κότταλε, ώστε καί πενάς ουδέεις σ' έπαίνεσειν, ουδ' όκου χώρης οί μύς όμοίως τόν σίδηρον τρώγουσιν (Βερναρόδ.φρ. έν λ. εώσετ κανελίς, ουδέ ό πάλων σε, δέν ήθελε σε επαίνεσει, ουδέ έκει όπου οί μύς τρώγουσιν Ιδιούως όπως πάν άλλω φαγητόν) τών σίδηρον. || πρδλ. δημ. φρ. θά φάη ή μύγα σίδερο. || όμ. παροιμ. μον. κτ. μτφ. έν Άποστολφ Μ, μύς είς τρώλην ου χωρών, κολλώσαντες έσφραν έπί τών μωρών έπιχειρούντων άνώτερα τών έαυτών δυνάμεων. || φρ. έπί βραδύνοτος θανάτου: Φιλίμ.211 άλλ' άπάλλυμαι κατά μύς δλεθρον. 2) όμ. φρ. μύς λευκός μτφ. έπί προσ. ό λόγος. Φώτ. «μύς λευκός» οί κατοικίδιοι μύς άγαν πρῶς τήν όχείαν κεκίνηται, μάκιστα οί λευκοί: ούτοι δε είσι θήλειες. έπί τών άκρατών περλ τά άφροδίσια ή παροιμία εϊρηται: Φιλίμ.π.Αδ.Ζ1 12,10 μύς λευκός, όταν αύτήν τις, άλλ' αλοχύνομαι λέγειν εκράγει τηλεκούτον εύθύς ή κατάρατος, ώστ' ουκ έστι πολλάκις λαθειν. || μύς δίπους γένος μύδος τής Λιβύης ηηδύτως με τούς δύο όπιοθίους πόδας, δίπους ό αλυπτατικός: Ήρ.4,192 μύων δε γένη τριεξά αύτόθι έστί, οί μέν δίποδες καλέονται, Άριστλ.Ζ1 581α,3 οί δ' έν Αιγύπτω μύες σκληράν έχουσι τήν τριχά σκεδόν ώσπερ οί χερσαίοι έχινον.

3) είδος όστρακοειδέρμου, τό μύδι: Ήσ. έμύες, όστρέου τό είδος καί οί κατοικίδιοι καί ένάλαιοι: Αισχ.άπ.34, Άριστλ.Ζ1 547β,11 κηριάζουσι δε καί οί μύες. 4) είδος φαλαίνης: Άριστλ.Ζ1 519α,23 έτι δε καί οί μύς τό κήτος δδάντων έν έν τῷ στόματι ουκ έχει, τριχάς δε όμοίας ύελαις. 5) μύς θαλάττιος είδος Ιχθύος, θαλάσσιος ό κηροειδής: Δίφιλ.Σ π. Αθήν.8,355F κηρισκος καλεϊται ός έν καί μύς, βρωμώδης δ' έστί καί σκληρός, Όππ. Άλ.1,174,Αιλ.Ζ1 9,41. 6) κ. νεώτ. άνατ. τό σαρκοώδες καί Ινώδες μέρος του σώματος τών ζώων, τό χρυσιμελον ώς όργανον κινήσεως, ό μύων, ποντική: Ήπν.Άροθρ.10, Άριστλ.Πρ.885α,37,Θεόκρ.22,48 έν δε μύς στερεοσει βραχίσιον άκρον ύπ' ύμων έστασαν ήτε πέτροι όλοίτροχοι. 7) ό φύμος, φιλωτρον: Ήρώδ.3,85 πρῶτος σοι βαλέω τόν μύν τάχ', ήν πλώω γρύηξ. 8) μτγν. μύς ώτα τό φυτόν μωσωτις βλλ., μη με λησμονεί: Διοσκ.4,86.

μύσαγμα-ατος (τό) [μυσάττωμαι] τό μύσασμα, τό άξιον μύσους: Αισχ.Ήκ.995 τό γ' εϊπειν εύπετές μύσαγμα πάς, Εύσ.βι.Κωνστ.3,26 εϊ διά τούτων τών άναγών μύσαγματών τό σωτήριον άντρον κατακρύψειαν.

μυσάξω μτγν. μυσάττωμαι: Άκώλ.ΠΔΒασ.1,25,26.

μυσάλας Ήσ. «πολύ πεινώτης καί έσθλοντες».

μυσάναξ-κτος (ή) μον. ό άναξ τών Μυσών, τών Βουλγάρων: Έφραλμ.Συρ.9096.

μυσάρια (ή) μτγν. κ. μον. ή βδελυγία, άποστροφή, άχρείσιση: Σύμμ.ΠΔ'εζ.16,58, Άρέθ.είς Άποκάλυφθ 32,7 διά πορνείας μυσάριαν.

μυσαρόγλωσσο-ος μτγν. ό έχων μυσαρών γλώσσαν, ού μυσάρα τά λεγόμενα ή γραφομένη: Έρύκ.ΑΠ7,377,2 του μυσαρόγλώσσου. . Παρθενοίου (κωδ. αντί μισρογλώσσου).

μυσάροποιος (ή) μτγν. ἡ μυσάρα διαγωγή : Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.120.

μυσάρως ἄ-όν (μύσας) ὁ δεισιος μύσους, ἀποστροφῆς, βδελυρός, μιαρός, σχιμαρός : Ἦρ.2,37 ἴνα μήτε ἄλλα μυσάρων μηδὲν ἐγγίνηται σφί θεραπειούσι τοὺς θεούς, Εὐρ. Ὀρ.1624 αἶμα μητρὸς μυσάρων ἐξαιργασμένους, Πλάευτ.18,23, Κάλβ.2,16 φοβερὸν, μυσάρων θρέμμα σκληρῶς Ἀσίας, - μυσάρια προδοσία : κ. ὑπερβ. : Φιλῶδ. Στωϊκ.339,2 - || τὸ μυσάρων ὡς οὐα. τὸ βδελύγμα - || ἐπὶ προσ., ὁ μιαρός, βδελυρός : Εὐρ. Μήδ.1393 φεῦ, φεῦ, μυσάρια καὶ παιδολέτρον, αὐτ. ἤκ.1350 τοῖς μὲν μυσαρῶσι οὐκ ἐπαρήγομεν, Ἀριστοφ. Λυσ.340 ὡς πυρὶ χρῆ τὰ μυσάρια γυναικας ἀνθρακεῖν, Θεοκρ.2,20 ἢ ρὰ γέ περ, μυσάρια, καὶ τίν' ἐπιχάρμα τεγγυμία, - ὁ μυσάρως δολοφόνος : 2) Λεξ. χειρῶν. Κυρ. ἐσκαλαθώτης, ζωφίον τὸ καλοῦμεν μυσάρως ἢ καὶ ὁ ποτικὸς ἢ νυμφίζος.

μυσάρωτος (ή) μον. κ. νεώτ. ἢ βδελύγμια, ἢ ἀποστροφή, ἢ μυσάρια : Φώτ. Ἐπιστ.48,30 τὴν προτέραν διαπιστούμεναι μυσαρῶτητα.

μυσάρηξ (ὁ) [μύσος] μτγν. κ. μαν. ὁ πρωταίτιος, ὁ αὐτοεργὸς μυσάρως τιος πράξεως : ΠΔ Μακκ.2,5,24 ἐπεμφε δὲ τὸν μυσάρην Ἀπολλῶνιον μετὰ στρατεύματος δισημῶριον πρὸς τοὺς διοχιλίους, Στουδ. Θεοδ.405Α Ἰσθί, μυσάρηξ, ἡλικόροι τοὶ κατὰ Χριστοῦ ἀποτέλεσμα.

μυσάρωνύμος-ον μαν. ὁ ἔχων μυσάρων ὄνομα, ὁ οὐ τὸ ὄνομα προκαλεῖ ἀπὸδιαν, ἀποστροφήν : ΚΜανασ.Χρον.4382.

μυσάρωπος-όν μτγν. ὁ ἔχων μυσάρων, ἀποτρόποιον ὄφιν : Μαν.4,316 ἀπόφωλα βίου μυσαρῶπα γένεσθα.

μυσαρῶς ἔπιρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον μυσάρων, βδελυρός : Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.392, Ζώσ. 283,17 τοῖς μυσαρῶς πραιομένοις, Ἰουστιν.π. Θησ.Στεφ.ἐνλ.μυσαρῶς τοῖς ἁγίοις πατράσιν ἐναντία μυσαρῶς ἐξέετο.

μυσάττομαι [μύσος] ἀποθ. τὸ ἐνεργ. μ.π. Ἡσ. παθ. μέλλ. μυσάττομαι (Λουκ. Ἐταρ.Δ ἰ,3), ἀόρ. ἐμυσάτθην (Εὐρ. Μήδ.1149), πρ. αἰτ. βδελύπτομαι, ἀποστροφήμαι, ἀηδιάζω, σγαλίζομαι : Ἰνν.Νοσθ. 2,48, Εὐρ. Μήδ.1149 παῖδων μυσάτθετο εἰσόδους, Ξεν.ΚΠ ἰ,3,5 ἄλλα καὶ σέ, .. μυσάττομεν ταῦτα τὰ βρώματα, Ἐρατοσθ.Κατ.8 τῆς ὠμότητος αὐτὸν μυσάτθει, Λουκ. Εὐνύβ.β μη μυσάτθης δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτελέει, αὐτ.Προμ.4 οἱ δὲ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο 2) ρηματ.π. μύσαγμα, μυσάκτεον.

μυσάτθης-οὐς-ές μτγν. μυσαρῶς, μισητός, βδελυρός : Νικ.Θηρ.361 πάσα γὰρ ἀταλέη θινός περὶ ἀρκα : μυσάτθης, Φιλιν.Θεσσα.ΑΠ 9,253,1 ἐν Θίβηαις Κάδμου κλεινὸς γάμος, ἄλλα μυσάτθης Ὀλβιπιδός : || ἀκάθαρτος : Ἡσ. ἐμυσάτθης μεμολυμένον.

μυσάτθης-ή-όν μυσάτθης, μυσαρῶς : Ἡσ. ἐμυσάτθης, μισητή, ἀκάθαρτος 2) ἡ μυσάτθης ὡς οὐα. ἡ πόρνη : Ἀρχιλ.184.

μυσάτθος (τὸ) Ἐπιρρ. ἀμφ. τὸ μύσος, τὸ βδελύγμια.

μυσεῖδι (τὸ) δημ. ὁ.γρ. ἀντὶ μυσεῖδι βλλ.

μυσάρως ἄ-όν μτγν. ὁ. μυσαρῶς βλλ. : Μαν.4,269 - || τὸ μυσάρων ὡς οὐα. : ΠΔ Λευ.18,23 ἰδ.γρ.β.

μυσή (ή) μτγν. τὸ μυσῶν βλλ. : Ἀρ.ἀπ.59J.

μυσημιακτὸν (τὸ) Ἡσ. «τοῦ ἡμιακτοῦ τὸ ἡμισυ».

μυσπτός-ή-όν (μύσος) γλωσσ. μυσαρῶς, βδελυρός.

μυσία (ή) [μυσιά] μτγν. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἢ καρνεῦσουςα : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.28.

μυσιθάβη λακων. ἀντὶ μυθίζω βλλ. : Ἀριστοφ. Λυσ.94.

μυσικαρφί (μύω) ἔπιρρ. Ἡσ. «οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς ἀκούει, καὶ φασιν ὅτι τὸ μεμκῶτως καὶ ἔπ-

ρῶς ποιεῖν γελᾶν οὕτω λέγουσιν. Φώτ. «μεμικῶτως καὶ ἔπρωδ, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν : Κρατίν.267.

μυσίην Ἡσ. «ὁ κατοικίδιος πυλῶν».

μύσιος-α-ον ὁ ἐκ Μυσίας, ὁ τῆς Μυσίας, ὁ εἰς τοὺς Μυσίους Ἰδιάζων : Αἰσγ.Πέρα.1054 καὶ στέρν' ἄρασος κἀπίθω τὸ Μύσιον ἰπὴν κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μυσῶν θρηναδίαν.

μύσις-εως (ή) [μύω] μτγν., μον. κ. νεώτ., ἰων. γενικ. μύσιος, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μύειν, ἢ σύγκλεισις, ἢ σύσφιγξις ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν χεῖλων ἢ ἄ. πόρου τοῦ ὠμοματος κ. εἰδ. ἐπὶ τῆς μῆτρας : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,1 ἦν τὸ στόμιον τῆς ὑστέρης ἀνῆ ἐκ τῆς πρόσθεν γίνεται, Γαλ.4, 218, Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.1,6,39 μύσις μύσειται τοῦ πόρου 2) νεώτ. ἱατρ. μύσις τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν σκικρυνισαί : 2) μτφ. ἐπὶ τῆς δανισίας, τὸ ἔχειν περιωρισμένην, στενὴν τὴν σκέφην : Στουδ. Θεοδ.429D μύσις τοῦ διανοητικοῦ 3) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων.

μυσιά-ἄω μτγν. πνευστιῶ ἐκ κόρου, ἐκ πολυμυσίας, εἰδ. ἐπὶ λαϊμαρίων : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.28 «μύσις γὰρ ἐστὶ τὸ κεκορῆσθαι» : 2) Ἡσ. «μυσία, ἀναπνεῖσθαι στυοκίζοντα» 2) Ἡσ. «μυσία» σιλλαινω, μυκητριζω, περιγελῶ, περιπαιζω.

μυσικέλενδρον (τὸ) μτγν. μυχοδόν, ἡ κόρησ τῶν μυῶν, νοητικοβάλο : Μοιρ.264 «μυσικέλενδρον Ἀττικῶ, μυχοδόν Ἑλληνες», Φώτ. «τὸ τοῦ μύδος ἀποπάτημα μυχοδόν» [κῶδ. μυσικέλενδρον] : Διοσκ.Εἰδ.2,118, Πολυδ.5,91.

μυσικλίον (τὸ) μτγν. τὸ μύσκλον βλλ. : Ὀρειδ. Σύνοφ.6,43, Παύλ.Αλφ.2,53.

μύσκολος Ἡσ. «σκολιός» 2) Ἡσ. «οἱ πυθμένες τῶν ἑληρῶν σκάπων».

μύσκλον (τὸ) ἡ μύσα βλλ.2) : Ὀρειδ.Σύνοφ.6,43.

μύσκος (ὁ) μτγν. ὄπκορ. τοῦ ἴκω, μύσκος : Ἐρωτ.διαν.1,148 2) Ἡσ. «μύσκος» μάμαμα κῆδος.

μύσμα-στος (τὸ) μαν., δημ. ὁ μυχισμός, ὁ ρόχος, ὁ βαθὺς στεγανμός : Ἐρωτ.δυσ.5,900 ὄντε γρικῶ ἀναστραναμὸ καὶ μύσμα τ' ἄρρωσάτθην.

μύσον Ἡσ. «τὴν ἀξίνην, Μυσία».

μυσόν (τὸ) μτγν. ἡ ὀξὺ βλλ. : Ἀρ.ἀπ.59J, Σπράδ.Χρηστ.12,56.

μύσος-ους (τὸ) κ. μαν. κ. νεώτ. κ. μύσος [Μηναί. 12,6 Συνεῖ.] ἀκαθάρτος σώματος καὶ ψυχῆς μάμαμα, βδελύγμια, σχιμαράς : Ἐρν.128,9, Αἰοχ.λο.650 τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις αἰμάτων παλαιτέρων τίνεσι μύσος χρόνω κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς, αὐτ.Εὐμ.839, Σοφ.ΟΤ138, Εὐρ. Ἦρ.1155 τεκνονέκτων μύσος εἰς ὄμμαθ' ἤξει φιλότατ' ἔξων ἐμῶν, Διόδ.Σ1,21 βουλευμενον ἴστας μεσασχέιν τοῦ μύσους, Θεοδῶρ. Ἐκκλ. Ἰστ.3, Στόλ.Λουκ.Ζ Τραγ.δ καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμωρτέρω τῶ μύσει ἐξεταζόμενος, Μηναί.12,6 Συνε. οὐκ ἐν τοιοῦτῶν ὁ ἥλιος παρ' αὐτὸν μύσος ἐπειθε.

μύσος-ή-όν Ἡσ. κτ. αληθ. οὐδ. «μυσά μυσάρα, μυσάρ, μεμιασμένα».

Μύσος (ὁ) ὁ κῶτικος τῆς Μυσίας, δδ. παροιμ. γρ. Μυσῶν λεία ἐπὶ τοῦ ὀπκειμένου εἰς λαφύρα-φωριαν ἀπμορῆσι : Δημ.248 τὴν Μυσῶν λείαν καλοῦμεν τὴν Ἑλλάδα ὅσων ὀφθάνει ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων, Ἀριστοφ. Πητ.1372b,33 3) ὁ μύσων ἐσχάτος ὁ εὐτελέστατος τῶν ἀνθρώπων : Μάγν.5 Πλάτ.Θεατ.209B τὸ λεγόμενον Μυσῶν τὸν ἐσχάτον πρβλ.Μέν.55.

μύσπαλα Ἡσ. ἐμιάγρα, παγίς.

μύσπαλοίματα Ἡσ. «τὰ κατάλοιπα τῶν ἄλο-μμένων».

μύσπαν Ἡσ. ἐμῆξαν, οἱ δὲ τὸ μύδος τρόπον ἀναστρέφεσθαι».

μυσίην Ἡσ. «μυχισμόν, μύσαγμα».

μυσπολιό-έω [μύς] περιφέρομαι ὡς μύς, σάν ποτικῆ Ἡσ. «μυσπολεῖ ὡς μύς περιπολεῖ, μύς

τρόπον ἀναστρέφεται: Ἄριστφ.Σφ.140 καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδικαιῶς [μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως μυστιπολεωῖ].

μυσσομα μέσ. τοῦ μύσσω βλ.λ.3).

μυσσοῦσθαι Ἦσ. ἐκλόθος περὶ τὴν ὄψιν.

μύσσω κ. μων., μέσ. μέλλ. μύσσωμαι: Ἦσ. ἐμύσσει: κάρφεται: 2) μων. δημ. μύζω, βογγῶ: Ἐρωτόκρ.5,904 ὀγία νά δω, καὶ γιά νά βρῶ ἐκεῖνον ὅπου μύσσει, 3) μέσ. ἀπορύττωμαι, βγάνω τῆ μύξα μου: Ἰηλ.Δι.3,70 4) ρ. παραγ. μυκτῆρ, μύξα: πρβλ. λατ. *muco*, *muco*. Ἐκ ρίζ. μυκ- πρβλ. δημ. μουκιάζω

μυσσωτά Ἦσ. ἐγέλοισαν

μυσσοῦντάματα Ἦσ. ἀφρύττωμαι: πρβλ. μυττωτεύω.

μυσσωῖτότριβον Ἦσ. ἀλετριβανον.

μυσσωῖτῶμα-ατος (τὸ) μυσταγωγῶν μων. μυσσοῖς καὶ κατήχησις εἰς τὰ μυστήρια: Στουδ.Θεόδ. 472B τελειωθέντας τῶ θεῷ μυσταγωγῆμαι: 1) διδασκαλία, παιδείασι: Εὐμόδ.Α.134 δοῦλαι κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ σὸν μυσταγωγῆμα.

μυσταγωγῆτος-ή-ὸν (μυσταγωγῶν) λεξ. ὁ μυσταγωγῆθεις, ὁ κατήχηθεις εἰς τὰ μυστήρια.

μυσταγωγία (ή) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ μύσις, εἰσαγωγή, κατήχησις εἰς τὰ μυστήρια: Πλούτ. Ἰ.Α.34 ὑπὸ τῶν μὴ φθονούντων ἱεροφαντῶν καὶ μυσταγωγῶν πρσαγορευομένην, Βέττ.Βάλ. 359,22, Ἰουλ.Λόγ.5,1722. || ἡ μύσις εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια: Διδ. Ἰ.Α.304B μυσταγωγία τοῦ βασιλείματος, Εὐσ.2,65A. 2) ἡ μυστική διδασκαλία: Ἰδύθλ.Μυστ.Ι,1, Δαμ.Δασκ. Ἀρχ.131 ἡ Χαλδαίων μυσταγωγία: 3) ἡ θεία λατρεία: Ἰουστίν.Νεαρ.58. 4) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ κατὰ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν τελομένη θυσία τοῦ αἵματος καὶ τοῦ σώματος τοῦ Σωτήρος: Ἰω.Χρυσ. 1,652 ἡ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατενεχθεῖσα μυσταγωγία, Στουδ.Θεόδ.230B ἡμεῖς τὸ ἀγιωτάτω πατριάρχου μνημονεύομεν ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ, αὐτ. 246C, Παναδ.Χρ.Μηλ.138 καὶ κατὰ τὸ ἔθος ἡ μυσταγωγία ἐτελεῖτο καθημερινῶς εἰς τοὺς ναοὺς.

μυσταγωγικός-ή-ὸν μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυσταγωγίαν, τὴν μύσιν: Κύριλλ. Ἰερ.22. 2) νεώτ. ἔκκλ. μυσταγωγικὴ θεολογία μορφή τις τῆς λειτουργικῆς, ἐξετάζουσα τὴν λειτουργίαν καὶ τὰς καθόλου τελετὰς οὐχὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν αὐτῶν, ἀλλὰ μυστικῶς.

μυσταγωγός-ὸν (μύστης, ἄω) κ. νεώτ. ὁ εισάγων, ὁ μῶν εἰς τὰ μυστήρια, εἰς τὰ ἀπόκρυφα, ὁ κατήχητής: Πλούτ. Ἰ.Α.34 ἱερεὺς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγὸς ἀναλαβὼν καὶ τοῖς ὄλοις περικαλύψας ἦγεν ἐν κόσμῳ: 2) γεν. ὁ διδασκαλος, ὁ δόηγος: Μέν.550 ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρσασταεὶ εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγός τὸ βίου ἀγαθός: πρβλ. Ἰαμ.Λόγ.15,3. 3) ἐν Σικελίᾳ, ὁ περιηγητής, ὁ ἰδ. κατεργάζομενος εἰς ἔρευναν καὶ ἐξήγησιν τῶν καθ' ἑκάστα τῶν ναῶν, ἐξηγητής ἰδ. τῶν ναῶν: Κικ.Υεστ.4,59. 4) ἔκκλ. ἱερεὺς τῶν χριστιανῶν: Ἦσ. Ἐιερεὺς ὁ τοῖς μύσταις ἄγων: Μέν.Πρ.11D, Ἰουστίν.Νεαρ. 137,1, Μηναι.1,6 Qδ.8 μυσταγωγός τῶν ὕπερ νοῦν, τῶν ἁγίων λειτουργῶν καὶ οὐρανίων, .. ἀρχιερεὺς τε πιστός. 3) νεώτ. μτφ. ὁ πρωτοστατῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ πρὸς τὸ κοινὸν μεταδόσει ὑψηλῆς, εὐγενοῦς ἰδέας ἡ ἠθικῆς ἀρχῆς: μυσταγωγός τῶν ἐθνικῶν Ἰδανικῶν - τῆς ἐπιστήμης.

μυσταγωγῶ-έω μτγν., μων. κ. νεώτ. μτ. αἰτ. προσ. εἰσάγω πινά εἰς τὰ μυστήρια, μωῦ, κατηγῶ: Πορφ. Ἀποκ.2,53, Ἄγιλλ.Τάτ.2,19. || κ. μτ. διπλῆς αἰτ.: Ἰωαν.Φιλῶδ.22 εἰ ἔχεμυθεῖς, μυσταγωγῆσω σε τὰ κάλλιστα καὶ τὰ νῦν γενησόμενα κ. ἀπολ.: Πορφ.Νυμφ.6, Ἀκίφρ.1,19. κ. παθ.: Βέττ.Βάλ.172,31. 2) τελεῖ ἱεροτελεστίας: Παυα. Δαμ.156D. 3) κ. μτφ. ὀδηγῶ, καθοδηγῶ: Στράβ.

17,1,38 ὁ γοῦν ἡμέτερος ἕξνος, ἀνήρ τῶν ἐντίμων, αὐτόθι μυσταγωγῶν ἡμᾶς, συνηλέων ἐπὶ τὴν λίμνην, Ἀκίφρ.3,31. 4) ἔκκλ. τελεῖ τὸ μυστήριον τοῦ βασιλείματος, βαπτίζω: κ. παθ.: Παλλ.ἀδ.81, Χρυσ.41 ὡς δὲ παρήδρευε μυσταγωγῆθεις τὴν τοῦ λουτροῦ παλιγγενεσίαν ἀμφὶ τὰ τρία ἐτη: 1) ἔκκλ. τελεῖ τὴν θείαν μυσταγωγίαν, ἱεροουργῶ: Σφζομ.Ἰστ.Ἐκκλ.8,2) ἐπιθεμένον αὐτοῖς ἐπι μυσταγωγοῦσι. 6) ρηματ. π. μυσταγωγῆμα.

μυσταγωγός Ἦσ. κείδός τι, καὶ φατρία πνεύματος.

μυστακίος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὁ ἰχθύς νημάχειλος.

μυστακίον (τὸ) μων. ὑποκορ. τὸ μύστας βλλ.: Μισογόπ.περὶ Σχεδ.140.

μυστακαθέτης (ὁ) νεώτ., δημ. μυστ- ἐπίδα- σμος τοῦ μύστας πρὸς εὐθέτησιν αὐτοῦ.

μυστακοφόρος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων μύστας

|| ὁ ἔχων μεγάλον μύσταςκα, μυστακακλής.

μυστάληξις (ὁ) μων. ὁ εὐτελεστάτος ζῶν, ὁ πτωχός: Εὐστ. Ὁδ.1828,14 ἐμυστάληξιν: ἐκ τοῦ μυσ- σιλάσθαι ἄλμην, ἐκ τῶν εὐτελεστάτων ζῆν.

μύσταξ-ἄκος (ὁ) κ. νεώτ., δωρ. κ. λακων. ἀντί μά- σταξ, τὸ ἐπὶ τοῦ ἄνω χελοῦς πυκνὸν τρίχωμα τοῦ ἀνδρός, μυστάκις: Στράτ.65, Εὐθουλ.113, Ἀριστ. ἀπ.539 (οἱ ἔφοροι ἐν Σπάρτῃ προεκίρτυτον κει- ρεσθαι τὸν μύστακα, Θεόδκρ.144 κῶ μύσταξ πο- λὺς οὗτος, ΠΔ Βασ.2,19,24 οὐδὲ ἀνωχυσιστο, οὐ- δὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτοῦ, Πλούτ. Ἰ.Η.550B).

μυσταπήνη (ή) Ἦσ. ἡ μυσταγία βλλ.

μυστάρχη (ὁ) Ἐπιγο. ὁ ἀρχηγὸς τῶν μυστῶν.

μυσταρχικός μτγν. ὡς μυστάρχης, κατὰ τρό- πον μυστηριώδη: Ἡλιδ.Χρυσοπ.55,59.

μυστέα Ἦσ. ἐπαιδιὰ τις ἐπιτελούμενη καταλύου- σα τοὺς ἄχραντος.

μυστηλασία (ή) Ἐπιγο. ἡ ὄδηγις τῶν μυστῶν βλλ.

μυστηριάζω σχόλ. κ. μων. μωῦ, κατηγῶ τινα εἰς τὰ τῶν μυστηρίων ἦτοι τῶν ἀποκρῶδων καὶ ἀπορρητῶν θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ δοξασιῶν: Ἄν.Κρ.1137, Εὐστ.Σχόλ.Ἰλ.1009. 1) κ. παθ. μυσοῖ- μαι ἢ μετῶς εἰς τὰ μυστήρια: Εὐστ.Πον.91,29 μυστηριάζονται: πρβλ. ἐκκλησιαζομαι.

μυστηριακός-ή-ὸν(ν) σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀ- ἠήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιάζων εἰς τὰ μυστή- ρια βλλ.1), ὁ κατὰ τὰ μυστήρια, ὁ διὰ τὴν τελετὴν μυστηρίων ἐν χρ., ὁ μυστηριακός: Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ.27.-μυστηριακὴ τελετὴ - ρήσις, - μυστηριακὰ ὄργανα - σύμβολα: 2) νεώτ. μυστηριακὰ θρη- σκεῖαι ὡς περιληπτ. ὄνομα. τῶν διαφόρων θρη- σκεϊῶν, ἀτινες, προσελθούσαι ἐξ ἀρχαιοτέρων ἀνα- τολικῶν θρησκειῶν ἐχούσων ἀποκρῶδους τελετὰς καὶ σύμβολα, ἀνεφάνησαν διαδοχικῶς ἐν τῇ προ- λεματικῇ Αἰγιόπῃ καὶ εἶτα ἐν Ρώμῃ καὶ ἀλλὰχορ τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἐκ μετασχηματισμοῦ τῶν παλαιῶν θρησκειῶν, συνήθως δὲ καὶ διὰ συνανα- μείψεως καὶ συμπερμῶν τούτων: κυριώτεροι τῶν κατὰ τοὺς ἑλληνοϊουδαίους καὶ ρωμαίους χρόνους θρησκειῶν ἐκείνων ἐγένοντο ἡ τῆς Κυβέλης, ἡ τοῦ Ἄττιος, ἡ τῆς Ἰσιδος, ἡ τοῦ Μίθρα καὶ ἡ τοῦ Ταμούρ: ἰδια δὲ χαρακτηριστικὰ τούτων καὶ τῶν ἄ. παρπλησιῶν ἦσαν αἱ ἀπόκρυφοὶ τελεταί, τὰ ὄργια βλλ., τὰ μυστικά σύμβολα, αἱ μαγικαὶ ρῆ- σεις κττ., πάντα ταῦτα ἀδαιρέτως κατὰ καιροῦς καὶ κατὰ χώρας συμπληρούμενα καὶ τροποποιού- μενα: 3) δημ. μυστηριακός ὁ μυστηριώδης, ὁ ἀπόκρυφος, ὁ μυστικός πραττόμενος: μυστηρια- κὲς ἐνέργειαι: Ἐπιρρ. δημ. μυστηριακὰ.

μυστηρίαρχης μτγν. ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστά- μενος κατὰ τὴν τελεσίαν τῶν μυστηρίων, ἦτοι τῶν ἀποκρῶδων ἱεροπρασιῶν καὶ διδασκαλιῶν μυστη- ριακῆς λατρείας: Ἐπιγο.Κυζ. (ἀμφ.): || κτ. ἐπέκτ. ὑπομνηρικῶς, ὁ πρωτοστατῶν εἰς ὑπεράσπισιν ἀπορρῶδων, σκοτεινῶν, κακοδόξων θρησκευτικῶν δοξασιῶν, ἐπὶ ἀρετικῶν χριστιανῶν: Σωφρ.περὶ

αίρέσεων ν.Φαβρ. Έλλ.Βιβλ.7.485 Δίδυμος και Εὐ-
άργχοι οί τής Ἑρηνειανῆς τερθραίας μυστη-
ριάρχοι παρμίαροι.

μυστηριασμός (σ)ί μτγ., μων. τὸ μυστηριάζειν
βλ.λ. ἡ μυστηριάσειθα, ἡ εἰς μυστήρια τῆς ἑλλη-
νικῆς θρησκείας μῆσις: Εὐστ.Των.230.Α9.

μυστηρικὸς-ή-όν ὁ ἀνάγκη, ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὰ μυστήρια ἢ ὁ διὰ μυστηριακὴν τελετὴν
προωρισμένος: Ἀριστοφ. Ἀχ.747 γρυλλίζεσθε καὶ
κοίξετε χῆσαιτε φωνῶν χαίρων μυστηρικῶν,
Ἐθανόσ.2.175B μυστηρικὸν λόγον.

μυστηριολογία (ή) [μυστήριον, λέγω] ἡ σπου-
δή, ἡ μελέτη, ἡ προσπάθεια προσδιορισμοῦ, ἡ
περιγραφή τῶν ἐν ταῖς ἀρχαίαις θρησκείαις μυσ-
τηρίων, ἢ τοῖ ἀποκρῦφον τελετῶν καὶ διδασκα-
λιῶν ἢ ἡ κατὰ μεταφυσικὴν φιλοσοφίῃ καὶ
ἠθικολογικῇ ἐρμηγείᾳ τῶ ἐσωτέρου νοήματος
τῶν τοιοῦτων μυστηρίων πρὸς ἀποκρυφισμός.

μυστήριον (τό) [μύσσις, μῶδ, μῶλι κ. μων.,
νεώτ. κ. δημ. ἱερά ρήσις ἢ πράξις τελεστικῆ
τηροῦμενη ὑπὸ τῶν εἰδῶτων αὐτῶς ὑποχρεωτικῶς
ἀπόρρητοι καὶ ἀπόκρυφοι τοῖς πολλοῖς, πράγμα
ἱερὸν κρύφιον [εἰςκαταπι], δι' ὃπερ ὁ γνώστης ὀφεί-
λει μύειν ἢ τοῖ συγκλίειν τὰ χεῖρα [ισωπῆσι καὶ τοῖς
ὀφθαλμοῖς [πιστεύειν κλειστοῖς ὄμμασιν, ἀνευ ἐ-
λέγχου βλ. κατωτ.3] Ἡσ. ἐμυστήρια ἄρρητα καὶ
ἀνεξήγητα. ἢ] εἰδ. κ. συνήθ. ἐτ. πληθ. ἀπόκρυ-
φος ἱεροτελεστία περιδοκῶς [συνθ.β. ἐπισημῶς
καθ' ὄρισμένον τακτὸν χρόνον τελεμμένη, εἰς ἣν
παρίστατον καὶ καθ' ἣν ἐν τισι συνέπραττον μετὰ
τῶν τελετουργῶν ἱερέων ὁ ὄληγοι διὰ κατὰ μόνας
κατηχίσεως [μυσίσεως] αὐτῶν ἐν γῶσιε διατε-
λοῦντες τῶν τύπων τῆς ἀποκρῦφου λατρείας καὶ
τῶν ὑποδηλουμένων δι' αὐτῶν μεταφυσικῶν ἐνοι-
δῶν καὶ πίστεων] αἱ ἀπόκρυφοι αὐτοὶ ἱεροτελε-
στία, παραστάσεις καὶ διδασκαλῆαι [τὰ μυστή-
ρια] διέφερον οὐ μόνον καθ' ὅσον ἀνεφέροντο εἰς
τὴν λατρείαν διαφόρων θεῶν [Κυβέλης, Δήμητρος,
Διονύσου, Ἀφροδίτης, Ἀδωνίδος, Σαβαΐου,
Ἰσιδος, Μίθρα κλπ.], ἀλλὰ καὶ ἄλλοιούθη κατὰ
τόπου καὶ διὰ καὶ ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου: οὐ-
τως γεν. διακριτέα α' τὰ καθαρῶς ἑλληνικά, ἐνέ-
χοντα βαθυτέρας μεταφυσικῶν καὶ ἠθικῶν ἐνοιῶν
β' τὰ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν εἰσρχθέντα ἐν μέρει
καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἔχοντα μάλλον αἰσθησιακῶς τά-
σεις καὶ ἐκδηλώσεις, καὶ γ' τὰ τῆς ἑλληνιστικῆς
καὶ ρωμαϊκῆς ἐποχῆς τῶν μυστηριακῶν βλ.λ. θρη-
σκείων: ἀνομαστοτέρα πάντων τὰ τῆς Δήμητρος
καὶ τῆς Κόρης [Περσεφόνης] ἐν Ἐλευσίῃ: Ἀισχ.
ἀπ.479, Σοφ.ἀπ.804 σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυσ-
τήρια, Εὐρ. ἱπν.25.αὐτ. ἱκ.173 Δήμητρος εἰς μυσ-
τήρια, Ἀριστοφ.Βάτρ.887 εἶναί με τῶν ὠν ἐ-
ξίον μυστηρίων ἱπῆς φρ. πιβ. ἀποτελούσης τυ-
πικῆν ρῆσιν] τὰ μυστήρια ταῦτα [τὰ ἑλευσίνια] ἴσαν
διπτά, τὰ μεγάλᾳ [κατὰ μῆνα βοηθρομύμια] καὶ
τὰ μικρά [κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶναι]: Ἰαμβλ.
Προτρ.2 πρὸ τῶν μεγάλων μυστηρίων τὰ μικρὰ
παραδοθέν, Ἐπιγρ. μυστήρια τοῖς μελλοσιν,
Σχολ. Ἀριστοφ.Πλ.846: πολαιότατα τελούμενα, ἰδ.
ἐν Λέσβῳ κ. Σαμοθράκῃ τὰ τῶν Καβαίρων, ἀνο-
μαζόμενα Καβαίρων ὄργια: Ἡρ.2.51 ὄστις
δὲ τὰ Καβαίρων ὄργια μμηύηται, τὰ Σαμοθρή-
κικῆς ἐπιτελέουσι παραλαβόντας παρὰ Πιλασγῶν
ἢ ὁμ. κ. γενικῶτ. διαδεδομένον τὰ ὄρφηκα: Εὐστ.
Ρῆσ.943 μυστηρίων τε τῶν ἀπορρητῶν ἐνάς ἐ-
δαίειν Ὀρφέως ἢ φρ. μυστήρια ποιεῖν ἢ ποι-
εῖσθαι [μέα.] ἐπὶ τῶν Ἐλευσινίων, ὁμ. μυστήρια
ἔρειν, κ. γενικῶτ. μυστήρια ἐπιτελεῖται: Θουκ.
6.206 καὶ τὰ μυστήρια ἕμα ἕμα ποιεῖται ἐν οικί-
αις ἐφ' ὅθρηι, Ἀνδοκ.1,11 τὰ μυστήρια ποιοῦντα
ἐν οἰκίᾳ μεθ' ἑτέρων, αὐτ. ἐφέξ. ἀμύητος ὡν
ἄρει τὰ μυστήρια ἱερεῖ τοῦ Ἀκιδιάδου παρ-

δοῦντος τὰ Ἐλευσίνια, Ἐπιγρ. θεοὶ οἷς τὰ μυσ-
τήρια ἐπιτελεῖται] 2) μτγ., μων., νεώτ. κ.
δημ. π. τοῖς χριστιανοῖς μυστήριον γεν. δῶμα πί-
στεως, ἀκατάληπτον καὶ ἀνέκφραστον, ἱερὸν, ὄθ.
καὶ πάντα τὰ ἱερά πράγματα καὶ πάσαι αἱ ἱερο-
πραξίαι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας αἱ ἀνωτέραν
τινὰ ἐνοίαν μυστικῆν ἐμφανίουσαι ἢ συμβολίζου-
σαι, οἷον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Σωτήρος, ὁ σταυ-
ρός, ἡ ἀγία Τριάς: ἀλλ' εἰδ. ἐν τῇ ὀρθοῶ, δογματ.
μυστήρια λέγονται ἐπὶ τῶν ὄντων ἐκ τῶν θρησκει-
πράξεων, θεωρούμενα ὡς μεταδοτικαὶ τῆς θείας
χάριτος, ἢ τοῖ τὰ βάπτισμα, τὸ χρίσμα, ἡ ἑχαρι-
στία, ἡ μετάνοια, ἡ ἱερωσύνη, ὁ γάμος καὶ τὸ εὐ-
χέλαιον ἢ γεν. θρησκευτικῆ ἀλήθειας, ἀποκα-
λυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ: Ερμ.Τρισμ.1,16,ΚΔΜαθ.
13,11 τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν,
αὐτ.Κορινθ.1,14,2 πνεύματι λαλεῖν μυστήρια
ἢ] εἰδ. ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ μερῶν αὐτοῦ: αὐτ.
Ἐφεσ.6,19 τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου] 3) πᾶν
ἀπόκρυφον πράγμα, γνωστὸν εἰς ἕνα ἢ εἰς ὀλί-
γους, τὸ μυστικόν(ιν): Πλάτ.Θεαιτ.156Α ἄλλοι δὲ
ποῦλο κομφοτέρου, ὡν μέλλω σοὶ τὰ μυστήρια
λέγειν, Μέν. ἐν Ἀδῆλ.168 μυστήριον σοῦ μὴ κα-
τελεῖς τῷ φίλῳ ἢ] τὸ σύμβολον: ΚΔ' Ἀπ.1,20 τὸ
μυστήριον τῶν ἐπιτὰ πατέρων] 4) κνεώτ. τὸ θαυ-
μασιον ὅσα καὶ ἀγνωστοῦμεν καὶ ἀκατανόητον,
ἀνεξήγητον: ΚΔ' Ἐφ.1,9 γνωρίσει ἡμῖν τὸ μυστή-
ριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ, Θεοφάν.7B διαγε-
λάσθαι τὸ καθ' ἡμᾶς μυστήριον παρασκευάσαν,
- τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας - τῆς ζωῆς καὶ
τοῦ θανάτου ἢ] ἐν χρ. κ. π. κακοῦ: ΚΔ' Θεοσ.
2,7 τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας [ἢ ἀκατάληπτος
ἀνομία], ἰδ.σ.Π1,24,1 καίσις μυστήριον] 5) κτ.
ἐπέκτ. κ. νεώτ. πάσα ἐπιστημονικῆ γῶσις ἀπαι-
τούσα εἰδικὴν διδασκαλίαν καὶ μᾶθσιν πρὸς
Λόβε ἐν Ἀγασόφ.127 κ. ἐφέξ.: τὸ μυστήρια τῆς
χημείας ἢ] ὁμ. νεώτ. κ. ἡ ἐκ πείρας εἰδημο-
σύνῃ καὶ δεξιότητι πρὸς ἐπιτυχίαν ἐνεργείας ἢ
ἐπιδιώξεως: τὰ μυστήρια τῆς πολιτικῆς, - κατέ-
χει τὸ μυστήριον τῆς δημοτικότητος] 6) εἰδ.
συνεκτ. τὰ χρῆσιμύμενα ἐν τοῖς τελεταῖς τῶν
μυστηρίων πράγματα, οἷον συμβολικὰ ἀντικείμενα,
ἱματισμός κτ.: Εὐρ. ἱκ.470 σεμνὰ στεμμάτων κτῶ-
ν μυστήρια παρομ. ὄνος ἀνω μυστήρια ἐπὶ κτῶ-
νους ἢ κ. ἐπὶ ἀνθρώπου πῆροντος βαρύτερον τοῦ
δῆοντος ἢ σεμνότερον τοῦ προσηκόντος αὐτοῦ]:
Ἀριστοφ.Βάτρ.159 ἐγὼ γούθ ὄνος ἀγῶν μυστήρια
7) μτγ. ὄνομ. φαρμάκου πινὸς δια τὸν βῆχα:
Ἄλεξ.Τραλλ.5.248] 8) γλωσσ. ἐμυστήριον παν-
τὸς μεταλλικοῦ λίθου ἐστὶν παρήχη] 9) λογο-
παικ. μυστήρια αἱ φωλαὶ μῶν, πονηκωφολίαι:
Ἀθην.98D Σικελιάτην Διονυσίου, ὅς τῶν μὲν παρ-
θένον ἐκάλει μὲνανδρον καὶ τὰς τῶν μῶν διεκ-
δύσεις μυστήρια ἐκάλει ὅτι τοὺς μῶς τηρεῖ.

μυστηριόφθαλ-ακος (σ)ί μων. φθαλῆ μυστη-
ριοῦ ἢ τῶν μυστηρίων: Στουδ.Θεδ.333D ὄσασ-
σαι τοὺς μυστηριόφθαλας.

μυστηριώδης-(ιδος) (ή) μτγ. ὡς θηλ. τοῦ μυστηρικῶς
βλ.λ.: ΑΠ7,9 μυστηριώδες τελεταί.

μυστηριώδης-ουσι-(ες) μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ ἐν
εἰδει μυστηρίου, ὁ ὁμοιος πρὸς μυστήριον, πλήρης
μυστηρίου, ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος: Πλούτ.
Ἡθ.10E τὰς μυστηριώδεις τελεταῖς ὁ παλαιῶ
κατέδειξεν, Στέφ. Ἀθ. ἱπν.1,100D διαπραττέσθαι
τὰ μυστηριώδη πράγματα, Παπαδ.Χρ.Μηλ.59 τὸ
σκότος καταπίπτον τῆ ἐκόμιζε πάντοσε βθεσίε
καὶ μυστηριώδεις φάβοσε: ἢ] νεώτ. ὁ ἐν ἀπο-
κρῦφ. μυστικῶς ὄρων ἢ γενόμενος: μυστηριώ-
δεις συναναλοῦσις - συνθερόσεις - ἐνεργείαι
2) ἐπὶ φαρμάκων, ἀπόκρυφον, ὡν ἡ ὄσασσις
τηρεῖται μυστικῶ. & φάρμακα μυστήρια βλ.λ.:
Ἄλεξ.Τραλλ.1,15.

μυστηριώδεια (ή) αγάλα, μαυκικότης και όσάφεια, τό μυστηριώδες, μυστηριασμός: Σχόλ. Λουκ.Λεξιφ.7 άρρητοποιούς διασύρων ειπε τους τελευτάς διά την μυστηριώδιαν αυτών.

μυστηριώδως έπιρρ. νεώτ. κατά μυστηριώδη τρόπον: Παπιδ.Χριστ.Διηγ.27 ή Σκοτεινή Σπλιλά ήγει παρατεταμένως, μυστηριώδως από την κοίτησαν καθόθην νηοήν του άνέμου.

μυστηριώτις-ιδος (ή) κ. Έπιγγ. κ. μ.σν. ή άνήκουσα εις τά μυστήρια, ή τών μυστηρίων ή ή προωρισμένη διά τά μυστήρια: Αισχίν.2,133 τοις σπονδοφόροις τοις τάς μυστηριώτιδας σπουδάς έπαγγελουσι|άνακακή ή δπλων κατά την τελετήν των Έγευσίων μυστηριωνι. Φιλόστρ. Άπολλ.5,6, Άλκίφρ.2,3,16 τάς μυστηριώτιδας άγειν τελευτάς, Έπιγγ. μυστηριώτιδες ώραι, Τζέτ.Χιλ.9,138.

μυστήριος (ή) (μω-έω) κ. νεώτ. ό μερμημένος, καταχημένος, ό διδαχθείς, ήν έννοιαν τών μυστηριακών συμβόλων και τελευτών: Εύρ.Ήρ.613 τά μυστών δ' όργι' πύτάρχσ' Ιδών, Ξεν.Έλλ.2,4,20 ό τών μυστών κήρυξ, Έπιγγ. τοις μυστησιν και τοις έπόητηριον || μτ. γενικ.: Εύρ.άπ.47,2,10 Διός Ιδαίου μύστης, Ήράκλειτ. Άλληγ.453 άνήρ έμφορη και σοφίας ούρανιου μύστης, Μελέαγγ. εν ΑΠ 6,162 λύγων μύστην σών θετο παννυχίδων, θέτ.βιά.7,30 μύστην άποκρύφων 2) ώς έπιθ. βέβην πιων, Ιδ. έπικωριάζον έν πσι τόποις, σίον του 'Απόλλωνος, τό Διονυσίου, της Δημητρος 3) νεώτ. μτφ. ώς έπιθ. ό κατέχων πλήρως, έμβριθώς έπιστήμη ή τέχνην τιά: μύστης της Ιστορίας - της Ιατρικής 4) επόνυμιον του Διονύσου: Παιου.8,54,5 Ιερών Διονυσίου μύστου' || όμ. του 'Απόλλωνος: Άρτεμιδ.Δαλδ.2,70 σάδεν ούν θαυμαστόν τόν Δαλεταδόν 'Απόλλωνα, όν μύστην καλούμεν ήμεις πατρώφς όνόματι ταύτά με προτρέψασθαι' || γεν. έν χρ. κ. ώς έπιθ.: Άριστφ.Βάτρ.370 μύστασι χοροίς, ΑΓ 7,219.

μυστικισμός (ή) νεώτ. κ. όημ. ή πνευματική διάθεσις τό πιστεύειν εις την ύπαρξιν και την δράσιν άποκρύφων και άδιανοήτων ύπερφυσικών δυνάμεων ή ύνοτητών διενουτών έν συνόλω ή έν μέρει τά κόσμια, Ιδίως δε τά ανθρώπινα-πράγματα ή έν τούταις πιστεί σπουδή και προσπάθεια κατανοήσεως τών όντων και έρμηνεύσις τών φαινομένων περιέχεται έν τη έννοια τό όρου άπόκρυφολογία, ά άποκρυφισμός, ή δε έν τη πνευματική και τη ψυχική ύποστάσει τινός έπικράτησις της ώς άνω διαθέσεως και πιστεως σημαίνεται διά τό όρου μυστικοπάθεια, δηλωτικώς νοσηρός καταστάσεως: άφ' όσον καταρρέουσι έν τινι κοινωγήα αι παλαιαι πιστεαι, ήτι τοσοούτων ό φαντασιακόποι ρέπουσιν εις τών μυστικισμόν, Παπαντ. Άγ.Όρ.112 ήταν καταληπτό από τό Βυζαντινό μυστικισμό' || όθ. ό όρος μυστικισμός έν χρ. κ. ώς περιληπτ. όνομ. τών μεταφυσικών και θεολογικών δοξασιών τών βασιζομένων εις την ύπόθεσιν άποκρύφων ένεργών επί τού κόσμου δυνάμεων: ό μυστικισμός τών Βασιλειδών - του Παρακλέσου - τών θεολόγων του μεσαίωνα' 2) εις ή φιλοσοφικο-θεολογική θεωρία, καθ' ήν ό άνθρωπος φθάει εις γνώσιν του πράγματι όντος και εις τελειότητα δι' έντόνου έναντιθεσις προς τό θεϊόν έξικνουμένης εις έκτασιν παρόχουσαν την άπ' εύθείας μετά του θεου έπικουώνισιν: ό μυστικισμός διατυπωθείς και διδαχθείς από τών νεοπλατωνικών έσχε ζωηράν άπήχησιν εις την θεολογίαν' 3) κτ. έπέκτ. ή άκρα, ή προσπάθεια του ήτρείν συστηματικά άσιν μυστικότητα άναφορικώς εις ένεργείας ή άποφάσεις ή συννευήσεις: μυστικισμός κατά κανόνα διέπει τάς διπλωματικές ένεργείας, - δέν έχρησιζόταν τόσος μυστικισμός στή συννευήσή σας.

μυστικιστικός-ή-ός (ή) νεώτ. κ. όημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τών μυστικισμόν ή τούς μυστικιστάς: Παπαντ. Άγ.Όρ.141 στον άνθρωπο με τη μυστικιστική διάθεση, μυστικιστικαί δοξασαι, **μυστικοθηρία** (ή) νεώτ. ά. όνομ. του όρου μυστικισμού ώς φιλοσοφικής δοξασαις.

μυστικον (τό) νεώτ. φακτ. όημ. παλαιος. ά. μιστικον ειδός τι Ιστιοφόρου βλλ. πλοίου.

μυστικός (ν) μον. νεώτ. κ. όημ., τό ούδ. του έπιθ. μυστικός ώς ουσ. τό ύπό ένός ή δύο όμοι ή και άλλων τινών γνωστών και ύπ' αυτών τηρούμενον άπόκρυφον, άπόρρητον, τό μη άνακοιούμενον ή μη άνακοιωθέν ή μη άνακοιώσιμον: παροιμ. οι δυο κρατάν τό μυστικό, οι τρεις τό κουθεντιάζου, | οι τέσσαρες σ' άλλους τό λέν κι οι πέντε τό φωνάζουν ή ύπό πλειώνων γνώσις γεγονότος τινός άποκρύφου καθιστά ταχέως τοτό πασιγνωστον), όμ. και τ' έσρηπήσαο έν ηής τό μυστικό, κάποιος θα τ' άκουσι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 14,30 άλλος άπ' τ' άγέρι | δέν πρέπει νά ξαιρη | τέτοιο μυστικό, φρ. νεοτ. κοινόν μυστικόν γεγονός ύπό τών ένδιαφερομένων άποκρυπτόμενον, άλλ' ουχ ήττον εις πολλούς γνωστόν' || κ. ποι. έν εδικωτ. ένν. έπί τών μυχλων αίσθημάτων, διαθέσεων, κλίσεων της ψυχικής ή της ήθικής ζωής του άτομου: Χατζόφ.βρ.Όρ. τό μυστικό σου ποιάς τό χει πάρει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 5,28 ΙΣταυροι στον κάμπο ό δουλειής ποδ σκάφται | θ' άφοκρασθή τά μυστικά 2) νεώτ. κ. όημ. μέσον ένεργείας συντελεστικόν εις τί άγνωστον ή άφανές εις τούς πολλούς, Ιδιαίτερως μη κοινώς γνωστός τρόπος δι' έπιτευξιν άποτελεσματίας τινος, ιδ. έξαιρετικώ: τό μυστικόν της έπιτυχίας του, - τά μυστικά της μαγειας, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28,5 τά μυστικά της όμορφιάς δικά μας' || κ. έν μτφ. φρ. έχει τό μυστικό της νιότης - της γοητείας 3) όημ. άντι του μυστηρίου: τό μυστικό της ζωής και του θανάτου - του κόσμου - της αιωνιότητος.

μυστικοπάθεια (ή) νεώτ. κ. όημ. ή προς τών μυστικισμόν διάθεσις, ή ένδιαθεσις τάσις προς άναζήτησιν μυστηριώδων ατιών, δυνάμεων έν τη έποπτεία και τη έρεύνη τών πραγμάτων ή τών καταστάσεων' || ειδ. έν τη τέχνη, ή τάσις προς παρουσιασιν του καλλιτεχνικού θέματος έν άτμοσφαιρά μυστηριώδει, άποσπίφ πως εις την κοινήν, την ανθρώπινην νήσιν, λογικήν.

μυστικοπαθής-ούς-ές νεώτ. κ. όημ. ό τέλων προς τών μυστικισμόν, ό έν τη έποπτεία και έρμηνεύσι τών φαινομένων του κόσμου ή τών ανθρώπινων πραγμάτων και καταστάσεων άναζητών μυστηριώδεις ατιάς, δυνάμεις' || κ. έν τη τέχνη, ό άναζητών τό μυστηριώδες, τό μη προστιν εις την ανθρώπινην νήσιν: μυστικοπαθής ποιητής - ζωγράφος, - μυστικοπαθής τέχνη.

μυστικός-ή-ός (ή) κ. μον., νεώτ. κ. όημ. άπόκρυφος, μυστηριώδης, Ιδίως ό προς τά μυστήρια βλ. σχεπίζόμενος: Αισχ.άπ.387 μυστικόν τέλος, Ήρ.8,65 και οι αφνεσθαι την φωνήν είναι τόν μυστικόν Ιακων, Άριστφ.Βάτρ.314 άφρα τις εισέπνευσε μυστικωτάτη, Φιλόδ.Όργ.46Ψ μυστικοί λόγοι' κ. συγκρ.: Λουκ.Όργ.59 τά γάρ Αλυπτιών μυστικώτερα όντα... || τά μυστικά τά μυστήρια: Ουκ.6,28 έμεγάλυον και εδάων ώς επί όημου καταλύσει τά με μυστικά και ή τών Έρμίων περιηοική γένοιτο' || οι μυστικοί οι μύσται: Στράβ.17,1,29 περιττώεις γάρ όντας κατά την έπιστήμην τών ούρανίων, μυστικώδες δέ' 2) ό μη φανερός, μη γνωστοποιούμενος, ό κρυφός ύάρχων ή τελοόμενος, άπόρρητος, κρυφός: Κικ.Άττ.4,2,7, - μυστική συννευήσεις, - μυστική συνάντησις, - μυστική ύψηφοφία, -μυ-

στικές κουβέντες, - μυστικοί έρωτες, - θέλουν να κρατήσουν την αγάπη τους μυστική 3) επί προσ., ό έχέμυθος, ό κρατών τό έμπεπιστευμένον εις αυτόν [λόγον, ανακοινωνοί]: δέν είναι καθόλου μυστική ή γυναικα του' 4) όμ. ό άπακρύπτων τās σκέψεις, τό σχέδια ή τās ένεργείας του: είναι μυστικός στίς δουλειές του-στήν αγάπη του' || δδ. κ. μτγν., μον. δόλιος, πο-νούργος: Μαλλ.1,21,12 ήν γάρ πολεμιστής και μυστικός' || νεώτ. κ. δημ. μυστικός άστυνόμος κ. άλλως μυστικός άστυνομικός υπάλληλος φέρον πολιτικών ένδυσμασίαν, ίνα μή αναγνωρίζηται' 5) μον. π. βυζ. μυστικός ό μυστικοσύμβουλος: Σωμ.έν Λογ.0,7 άντ' αυτού έχειροτονήθη Νικόλαος ό Πατριάρχης μυστικός τό βασιλέως, 'Αχμ. 'Ονειροκρ.14,17 μυστικός έσται τώ 'Φαραώ' 6) τό ούδ. μυστικό(ή) ώς ούς. βλλ.

μυστικοσυμβόλιον [τό] νεώτ. σώμα έξ άνωτάτων υπάλληλων μυστικοσυμβόλων, συσταθέν τό πρώτον κατά τών μεσαίων έν ταίς μοναρχίαις, συζητούν και άποφασίζον μετά του μονάρχου περί τών απουδαιότερων υποθέσεων της πολιτικής βραδύτερον σώμα συμβουλευτικόν γνωμοδοτούν περί τών νομοθετικών και διοικητικών ζητημάτων του κράτους.

μυστικοσύμβουλος [ό] νεώτ. ό ών μέλος του μυστικοσυμβόλλου βλλ.2) || κτ. έπέκτ. έμπιστος τινός φίλος εις έν άνακονοί τά μυστικά αυτού ή συμβουλευτάί επί τών ίδιωτικών πραγμ. αυτού.

μυστικότης-πος [ή] νεώτ. τό γνώρισμα, ή ιδιότητα του μυστικού, τό να τηρηται ή μυστικόν, άπόρρητον, άπόκρυφον: απόλυτος μυστικότης έτηρήθη επί τών ληφθεισών άποφάσεων.

μυστικοτρόπος έπίρρ. μτγν. μυστική τώ τρόπ., κατά μυστικόν, μυστηριώδη τρόπον: Γρηγ. Ναζ.Κάθ.Παρισ.1277.

μυστικώς έπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ά κατά τρόπον άναφερόμενον ή ιδιόαόντα, άνήκοντα εις μυστήριον βλλ.1): 'Ερμον.'Ιδ.1,6 μυστικώς και τελεστικώς, Πορφ.Νυμφ.4 2) κ. νεώτ. κ. δημ. κατά τρόπον κρύφον, ούτως ώστε τό γίνόμενον ή τό λεγόμενον να μή είναι ή να μή γίνη θεσπόν, γνωστόν από ά., κρυφα: Στράβ.10,3,9 τās Ιεροποίας . . ποιείσθαι . . τās μέν μυστικώς, τās δέ έν φανερώ, ΠΔ Μακκ.3,3,10 μυστικώς τινες έπισπομένοι, πίστεις συνασπιών, βέττ.βάλ.46,11,Εύστ. 'Ιλ.382 άνεκφάντως και οίον μυστικώς λεχθέν, - αι διαπραγματεύσεις διεξήχθησαν μυστικώς, - μυστικά έσυμφώνησαν να φύγουν.

μυστικότης [ό] νεώτ. κ. δημ. ό έχων τόνση εις τών μυστικισμόν βλλ.1) || ό όπαδός τών θεωριών του μυστικισμού βλλ.2).

μυστιλίριον [τό] μτγν. ύποκορ. του μυστήρι βλλ.: Πολυδ.6,87.

μυστήρι [ή] τεμάχιον άρτου (κόρα φωμού) κεκοιλωμένον έν σχήματι κοχλιάρου δι' ου ήσθιον τούς ζωμούς: Φερεκρ.108,5, 'Αριστ.'Ιπν.1168 άγώ δέ μυστήριας μεμυστηλημένας, 'Αρετ.'Οξ.Νοού.1,4, 'Αθην.3,126Α και κομισθέντων, δότς, έση, μυστήριον.

μυστήριμα-άσμα ή έμβάπτω, βουτώ άρτον εις τόν ζωμόν και τρώγω: 'Αριστφ.Πλ.627 ώ πλείστα Θησαίους μεμυστηλημένον . . έν' όλίγησίνσι άλφι-τάς, Λουκ.Λεξιφ.5 μυστηλιώδη τώ ζωμω' || κ. μτφ. ύπεξαιρω μετ' άπληστίας, οουφρώνα, ώς κ. τό δημ. βουτώ: 'Αριστφ.'Ιπν.827 κάμφουσ χειρίον μυστήριδα τών δημοσίων' κ. παθ.: 'Αριστφ.1168 μυστήριας μεμυστηλημένας [τέτοιους, πεποιημένας εις σχήμα κοίλον διά τών δακτύλων].

μυστήρι 'Ησ. όμα τή σκάτει.

μυστηριολογία [ή] μον. λειτουργία, λειτουργία μυστιπόλου: Εύδοκ.Α.Θησ.Στεφ. έν λ. και θρω-νάως έχεν σεπτή όμα μυστηριολογίας.

μυστιπόλαστος-ον επί τελετών κ. έορτών, ό ύπό μυστών γίνόμενος, άγόμενος: 'Ορφ.'Υμν.76,7 μυστιπόλευτοι τελεται.

μυστιπολεύω μτγν. έορτάζω, τελώ τά μυστήρια ή μυστήριον τινά τελετήν: Μουσαβ.142 μυστιπολεύω γαμήλια θεσμά' κ. άπολ.: 'Ορφ.'Υμν.42,6.

μυστιπόλος-ον [ή] μύστης, τελώ 'Επιγρ. ό τελών τά μυστήρια ή μυστήριον τινά τελετήν: 'Επιγρ. μυστιπόλα άσματά, αυτ. μυστιπόλο δαδός.

μυστήριος [ή] μτγν., μον. κ. 'Επιγρ. όηλ. του μύστης βλλ.: Πορφ.Νυμφ.18, 'Επιγρ.' || συνήθ. μτφ. ή μεμυημένη ή μυσταγωγός, ή έν γνώσει βαθεία διατελούσα: Σωφ.Σαλ.8,4 μύστης τής του θεού έπιστήμης, Φιλ.1,173 ήχηρή τών τελετών μύστης τελετών, ΑΠ9,229 πενήσι μύστη, λόγους, 'Ανακρεόντ.4,12 μύστης νάματος ή Κύπρις.

μυστογράφος [ό] μτγν. κ. μον. ό καταγράφων τά μυστικά τινός, ό έμπιστος: 'Ιω.Αυδ.Ρωμ.3,18, Βασιλ.Β.βλ.Μεδ.1,11,7Α Λουκάς ό Χριστός πρώτατος μυστογράφος, Διστ.'Ατταλ. έν Σάθ.1,11 ό μυστογράφος κυρός Θεόδωρος και βασιλικός νοτάριος.

μυστοδόκος-ος [ή] μύστης, δέχομαι ό δέχομενος ή περιέχων τούς μύστας ή τά μυστήρια: 'Αριστφ. Νεφ.303 μυστοδόκος δόμος [όηλ. ή 'Ελευσίς].

μυστοδότης [ό] μτγν. μυσταγωγός, μυστοπόλος βλλ.: Μεσομ.Μουθ.7.

μυστολέτης [ό] 'Επιγρ. κ. μον. ό τών θείων μυστηρίων κάτοχος: 'Επιγρ.μυστολέται τών άνω [οί 'Ανδρέας και Πέτρος, Μηνσι.11,14 'Οδ.8 θεός ύπηρετής και μυστολέτης, Τρον.'Αγ.Σπυριδ. χαιρε τής Τριάδος ό θεός μυστολέτης].

μυστοπολεύω άρρ. άντί μυστιπολεύω βλλ.

μυστοπόλος άρρ. ά. μυστιπόλος βλλ.

μυστηρία [ή] δημ. ποσότης άσθέστου, ηηλού κλπ. ή δύναται να περιλάβη τό μυστήριον βλλ.: μία μυστηρία δασέστη.

μυστηρίω δημ. διά τό μυστήριον βλλ. έπήρωτή την έπιφάνειαν τοιχου με ύδαρη έξ άμμου και άσθέστου πολτών ή με λάσπην εκ ηηλού.

μυστήριον [τό] μτγν., μον. κ. δημ. ύποκορ. του μύστρον βλλ.: 'Ηρων Γεωμ.23,64, Αντιυλλ. 'Ορειβ.8,6,9,Εύστ.1368,51' 2) μυστήρι βλλ.: Σχλδ. 'Αριστφ.Πλ.627' 3) είδος μέτρον, ίσον προς δύο κοχλιάρια: Διδ.'Αλ.Μέτρ.20 μυστήρια ά δη λιστήρια ονομάζουσιν' 4) λιθοεικόνισ σέδηριον, τυκλιον βλλ.: 'Ιω.Διάκ.π.'Ησιδ.6,Α 366 όπό τό τυ-κά, άφ' ου και τυκλιον, τό μυστήριον' 5) δημ. τό μυστήρι, τεκτονικόν έργασίον εκ τριγωνικού χαλυδόνιου έλάσματος μετό λαθής έυληνης, έν χρ. όπό τών κτιστών και άμμοκονιαστών προς τοποθέτησιν του ηηλού κατά την τοιχοδομίαν ή του λασιπώδους όμμοκονιάματος κατά την έπίκρισην.

μυστηριώλης [ό] ό παλών μυστήρια, μικρά κα-χλιάρια: Νικοφ.π.'Αθην.126F τίνες γάρ άν ένεον αί μυστηριώληαι ή οι τά μύστρα πωλούντες.

μύστρισμα-ατος [τό] νεώτ. κ. δημ. ή πράξις του μυστηρίω βλλ.

μυστροθήκη [ή] πάλ. θήκη έν ή άποσίθενται, φυλάσσονται μυστήρια, κοχλιάρια.

μύστρον [τό] μτγν., κ. μον. μυστήρι βλλ.: Νικ.άπ.68,8, 'Αθην.3,126Α και κομισθέντων, δότς, έση, μυστήριον' ου γάρ άν έποιμι μύστρον' 2) κο-χλιάριον: Δισκ.3,22, 'Αθην.3,126C ήρέμα δέ χλιά-ον κοιλίος έξάινισου μύστρου, αυτ.3,126B εκά-στω τών δεινυόντων σοθέντων μύστρων χρυ-σών' || μύστρου πλθός κοχλιάριον πλθός άς δόσις: 'Ηρόδ.'Ιστρ.π.'Ορειβ.8,3,2, 'Αρχη.π.'Ο-ρειβ.8,2,28' 3) μέτρον χωρητικότης ίσον προς δύο κοχλιάρια: Ιπνιατρ.Προδρ.446.

μύστρος [ό] μτγν. τό μύστρον βλλ.: Πολυδ.6,87, 'Ηρων Γεωμ.23,64.

μυσφόνον (τό) Ἦσ. «παρά τὸ τοῖς μυσι φόνον ἐπιφέρειν» δθ. παγίς.

μύχαι Ἦσ. «αἱ μύχαι».

μύσχη Ἦσ. «εὐρος, ὡς Ἀμφιλοχος».

μύσχη Ἦσ. «μύλος».

μύσων Ἦσ. «τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον μόριον». **μύσωδης** ους-ες μτγν. βδελυρός, μυσαρός, ἀπεχθής, ἀποτρόπαιος: Πλουτ.Τιμ.5 λοιδορῶντας ὡς ἀστέδς ἐξεργασμένον καὶ μύσωδες ἔργον εἰς ἀθυμίαν περιέσπασαν.

μύσωτός (ὸ) μτγν. μυπωτός βλλ.: Καλλ.ἀπ.282.

μυτάκιμος (ὸ) μτγν., συν. κ. γλώσσ. τὸ ἀρέσκεσθαι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ γράμματος μύ, ἢ συχνή χρῆσις τοῦτου: Δονάτ.393κ, Μαρτιαν.5,514, Διομ.453κ, Ἰώσσ.

μυτάρα (ἡ) δημ. μεγάλη μύτη, ἄ. μύτος: εἶδες μιά μυτάρα ποῦ εἶχε.

μυταράς (ὸ) δημ., θηλ. -ού, οὐδ. -άκιον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων μεγάλην ρίνα, μύτην.

μυταρός (ὸ) δημ. μυτάρα βλλ.

μυτερός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀπολήγων εἰς δξύ, εἰς αἰχρὴν, αἰχμηρός, σουδελρός: Καρκβ.Ζητ.182 μυτερά τριβέλια ετριβέλιζαν ἐπιμονα τοὺς λοβοὺς τῶν ἀστῶν τῆς - μυτερό μαχαίρι - μολύβι.

μύτη (ἡ) μον. κ. δημ., μεγ. μύταρος, ὄποκ. μυτοῦλα, μυτάκι, ἐπὶ ἀνθρώπων κ.τ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ζῶων, ἢ ρίς βλλ.: μύτη μικρὴ - κλασικὴ - κυρτή || ἐπὶ ζῶων, τὸ ρύγχος - τὸ γουροῖνι σκάβει μὲ τῆ μύτη του || ἐπὶ πτηνῶν, τὸ ράμφος: ὁ παπαγάλος ἔχει γαμφὴ μύτη 2) συνεκδ. ἡ ἰκανότης τῆς ἀσφρήσεως, ἀσφρησις: τὰ κυνηγετικὰ σκυλιὰ ἔχουν γερὴ μύτη 3) μτφ. αἰχμηρόν, δξύ ἄκρον οἰουδήποτε πράγματος: Πρόδρ.2,52 καὶ μὴ φορῆς τὰ χαμηλά μὲ τὰς μακρὰς μύτας, - μύτη πέννας - βελόνης - μαχαίριου 4) μτφ. μτφ. δὲ βλάπει ὡς τῆ μύτη του [δὲν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἐνοῆ τὰς ἀνωτέρας αἰτίας τῶν γεγονότων καὶ νὰ προεβλεῖ ἔστω καὶ τὰ ἐγγύς ἀποτελέσματα αὐτῶν] ὁμ. τὸν τραβᾶει ἀπὸ τῆ μύτη [ἴσχει καὶ φέρει αὐτὸν κατὰ βούλησιν, δίκην κτήνους] ὁμ. ἔχει φιλὴ μύτη ἢ ἔχει μύτη [πρβλ. φιλότης, εἰναι ἀλαζῶν, φαντασμένος, περὶφανός] ὁμ. κώνει παντοῦ τῆ μύτη του [ἀνωμυγνέται εἰς ζένας ὑποθεσις] ὁμ. μοῦ βνήκει ἀπὸ τῆ μύτη [εὐχάριστόν τὴ συναισθησιον δὲπρ εἶχα ἐξουδετερῶν ὑπὸ δυσσερέτου τοιοῦτου] τὸν τρώει ἢ μύτη του ἰθὺ Ευλοκοπηθῆ) 5) συνεκδ. οἱ ρώθωνες τῆς ρινὸς νὰ λυθῆκε ἡ μύτη μου, - ἔγινε κίνημα χωρὶς νὰ λυθῆ μύτη [χωρὶς νὰ τραυματισθῆ κανεὶς] 6) φυσῶ τῆ μύτη μου ἀνομιύτσημα.

μύτης (ὸ) Ἦσ. «μυτῶδες».

μυτιά (ἡ) δημ. κτήνημα ἐπὶ τῆς ρινὸς διὰ τὸ δακτύλου: ἔφαγε μιά μυτιά.

μυτιλί δημ. ἐπὶ πτηνῶν, τρώγων τὴ πλήττων αὐτὸ διὰ τὸ ράμφος, ραμφίζω, τοιμῶ μὲ τῆ μύτη: Καρκβ.Ζητ.178 ἐμύτιζε τοὺς γλυκοχόμεους σπόρους καὶ ἔλεγε τὸ τραγουδιὰ του τρισευτυχισμένο 2) καθιστὰ τὸ δξύ εἰς τὸ ἄκρον, δξύνα, κἄνω μύτη: μυτιζῶ τὸ μολύβι μου - τὸ μαχαίρι.

μυτικίζω Ἦσ. «κολάζειν».

μυτιλιῶν (ὸ) δημ. οἰκογένεια μαλακίων τοῦ ἀθροίσου. τῶν πεταλοβραχίων.

μυτιλος-ἡ-ον δ.γρ. ἀντὶ μύτιλος βλλ.

μυτιλος (ὸ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκῆν. τῶν μυτιλιδῶν, οὐ ἀφολογώτερον εἶδος μύτιλος ὁ ἐξῶδιμος ἢ μᾶζε, τὸ μύδι.

μυτιλοφθαῖον (τὸ) νεώτ. μέρος θαλάσσης ἐνθα τρέφονται καὶ καλλιερῶνται μυτιλοὶ βλλ.

μυτιλοτροφία (ἡ) νεώτ. καλλιέργεια μυτιλῶν βλλ.

μύπης-ἰδος (ἡ) κ. μον. τὸ μέρος τῶν μαλακίων τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἦπαρ: Ἀριστῶν.Ζ1 524β,15 σπλάγγνον δ' οὐδὲν ἔχει τῶν μαλακίων ἀλλ' ἦν

καλοῦσι μύτιν καὶ ἐπὶ ταύτῃ θαλῶν, αὐτ.ΖΜ681β, 20,Πλουτ.Ἡθ.978α: 2) ρύγχος, ρίς, μύτη: Εὐστ. 950,2 3) μυτις βλλ.: Ἰππ.π.Γαλ.19,123 τὸ ἐν τῷ σπῆσις στόματι μέλαν.

μύτος (ὸ) δημ. μυτάρα βλλ., ἄ. μύταρος.

μυτῶδες Ἦσ. ἐν λ. μυτῶδες, στενάξω, στενάξω. **μυτῶδες** Ἦσ. «μύκα, Σικελοί: ἰωνες πάγων».

μυτῶματα Ἦσ. «μεγάλα» [κῶδ.-λου-].

μυτῶξασα Ἦσ. «στενάξασα».

μυτηκάζειν Ἦσ. «στενεῖν».

μύττη Ἦσ. πτηνὸν τι.

μυτιλιανός Ἦσ. «ἀπόληκτος».

μυτις (ἡ) Ἦσ. τὸ μέλαν τῆς σπῆσις, θολός.

μυττός-ον Ἦσ. ἀφρων, ἄλαλος, βωδός: 2) Ἦσ. «γυναικεῖον αἰδοῖον».

μύττω ἀπ. ἀντὶ μύσσω βλλ.

μυττωτάματα (τὰ) Ἦσ. «ἀρτύματα» ἐν λ. μυσσωτάματα.

μυττωτῶς κόπτω εἰς λεπτότητα τεμάχια, λιανίζω, κοπανίζω τι εἰς μυττωτῶς: Ἀριστφ.Σφ.63 αὐθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.

μυττωτόχειον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐπιτραπέζιον δοχεῖον τῆς μουστῶδας, μουσταρδιέρα.

μυττωτός (ὸ), ἰων. μυσωτός ἱμ.π.Ἰππ.Τόν.Ἀνθρ. 471 χυλῶδες ἔδεσμά τι ἐκ τρουῖ, μέλιτος, σκορόδου κλπ. συμπεφυμένον εἰς ἐν φύραμα, ἐν εἶδει σκορδαλιῶς Ἦσ. «κύπτοριμα διὰ σκορδῶν», Διοισκ.2,182 ἐτὸ ἐκ σκορδου καὶ τῆς μελοσίνης ἐλαίας γίνόμενον τρίμμα, Πολύδ.6,70 ὁ μυττωτός τρίμμα ἐκ σκορδῶν δριμύ: Ἰππῶν.π.Ἀθῆν.7, 304β θυννίδα τε καὶ μυσωτῶν ἡμέρας πάσας δαινύμενος, Ἰππ.1056β ἔως ἀν πάχος γένηται ὡς μυττωτός, Εὐθῆ.179, Ἀριστφ. Ἀχ.174,αὐτ. Ἰππ.771 ἐπὶ ταυτηὶ κατακνησθέντι ἐν μυττωτῶ μετὰ τυροῦ Θεόφρ.Φ1,74,1) [πληθ.], Ἀρετ.Κρον.Παθ.2,9.

μυχαίτατος-η-ον κ. μον. ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ μύχιος, ὁ ἐνδύστατος, ὁ βαθύτατα κεκρυμμένος: Ἀριστῶν.Κόσ.393α,32 τοῦ πόντου τοῦ μυχαίτου Μαιωτικῆ καλείται, Στέφ.Βυζ.ἐν λ. ἄλωρος, Εὐστ. Πον.206,83 οὐ μόνον ἐφορῶν τὰ ἐξεπιπολλῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν μυχαίτατων γίνόμενος συγκρ. μυχαίταρος: Ἡρωδῖαν.Ἐπιμειρ.166 [ἐσχηματίσθη κ.τ. τὸ μεσαίτατον, παλαιότατος].

μυχάλη (ἡ) Φῶτ. «βυθὸς θαλάσσης».

μύχαλος πάπ. μύχτατος βλλ.: Τραν.ἐν Πάπ. μύχαλα Τάρταρα || ἐσφ.γρ.π.Εὐρ.Ἐκ.189.

μύχος-άδος (ἡ) μτγν. ὁ μύχος βλλ.1) κ. 2) Ἰ. Λυρ. Ἰλ. Ἀδέσπ. ἐν Πάπ.

μύχος-η-ον μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ μύχιος, ἐνδύστατος, ἐσώτατος: Καλλ.Ἀρτ.68 ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτιο ἐρχεται Ἐρμείης, Ἀπολλ.Ρ 1,170, ΨΦωκυλλ.164,ΑΠ 9,632,Ἐπιγρ.Ἰδελφ.1) ἔντοσθεν μυχάτιο δόμου.

μύχστατος-η-ον ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ μύχιος:Φῶτ.

μύχη (ἡ) μτγν. κ.1)εξ. μύχος, ἐσφ.γρ.π.Σουτῶ. 2) ἄμυχη: Γαλ.171,963.

μυχηθῶρος-ον μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ μυχηθῶρος: Νίκ. Ἀλεξ.445.

μυχιζῶ [μύζω] φυσῶ διὰ τῆς ρινὸς μὲ κεκλεισμένα χεῖλη, ἰδ. ἔνεκεν ἀγωνίας ἢ πάθους: Αἰσχ. ἀπ.46: 1) κλεισάω, μυκτηρίζω, περιγελάω Ἦσ. «μυχιζοῦσι: μυκτηρίζουσι, κλεισάουσι»: Θεόκρ. 20,13 χεῖλαις μυχιζοῖσα, Πολύδ.15,26,8 μυχιζόντες καὶ διαφιθυρίζοντες, Μελέαγρ.ἐν ΑΠ 5,178 σιμὰ σεσηπὸς μυχιζεῖς.

μυχιζομός (ὸ) τὸ μυχιζεῖν, ροχχασμός, στενάγμα, μυκτηρισμός: Ἦσ. «στεναγμός: Εὐρ.Ρῆσ.789 κἄνω δ' ἐπάρως κράτα μυχισθῶν νεκρῶν», Ἰππ.Κωκῶ. 509: 2) μυκτηρισμός, σκώμμα, περιγελάω: Ἀκυλ. ἐν ΠΔΨαμ.1221(23),4.

μυχθῶδες-ους-ες ὁ ἐν εἶδει μυχθῶσου, ὁ δμοιος πρὸς στενάξοντα, βογγῶντα: Ἰππ.Κωκῶ.529 πνευ-

ματα μυχῶδη ἰδανανοὶ ὀμοιάζουσαι πρὸς στεφανῶν, βρογῶν).

μύχιος-α-ον κ. -ας-ον μυχός κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ μυχῷ, ἐν τῷ βάθει εὐρισκόμενος, βαθύς, κρήσιος, ἐσώτατος : Ἡσιόδ.Ἐργ.323 μυχιή καταλέγεται ἐνδοθὲν οἴκου [δ.γρ. νυχιή], ἀβτ.Θ 991 εἶν νηοῖς νηοπλόαν μῆιον ποιήσατο, Αἰσχ.Πέρσ.876 μυχιὰ Προποντιῆς τῆς σχηματίουσα μυχῶν, βαθῶν κόλπον, Ἀπολλ.Ρ 2742 νηιοστὴ μυχιῶν, Λουκ.Νεκρ.Δ 6,4 μῆχιον τὶ ὑποκρύβειν, -ἐκ μυχίων τῆς φυχῆς του, -μύχιος πόθος-σκέψις ἥ οἱ μύχιιοι θεοὶ οἱ τῶν Ρωμ. πεπατες, ἔρκιοι, πατρώοι : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,67 ἥ ὄμ. θεοὶ μύχιιοι συνεφέρονται μετὰ τῆς μυχιᾶς Ἀεροδιτῆς : Ἀλ.Ζ110,34 ἥ μύχιος κ. μυχιὰ θεοτήτες ἐν Ἴερα : Ἐπιγρ. εἰς τὸ ἐπιθ. τοῦτο ἀνήκουσιν πολλὰ ἀνώμ. ὑπερθ. ἰεσηματισμένα ἐκ τοῦ οὐς. μυχῶδη, μυχῶπιτος - αἰτάτος - ἴστατος - ὠτάτος κ. μυχάτος.

μύχιος ἔπιρρ. νεώτ. ἐνδομύχας, **μυχλόης** Ἥσ. σκολιός, ὀχευτῆς, λάγνης, μοιχός, ἀκρατῆς· Φωκεις δὲ καὶ ὄνους τοῦς ἐπὶ ὀχέων πεμπομένους.

μυχῶδης [ἰ] μυχῶ] μυμηῶς, στεναγμός, στόνος : Ὀδ.Φ 416 μυχῶψ τὸ στοναχῆ τὸ δῶμων προπάροισθ' Ὀδυσσῆος.

μυχῶθεν ἔπιρρ. ἐκ τοῦ μυχοῦ, ἐκ τῶν ἐσώτατων δωματίων τῆς οἰκίας, ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος : Αἰσχ. Ἀγ.96, αὐτ.Χο.35 ἀωρονυκτον ἀμύσασμα μυχῶθεν ἔλακε περὶ φάθος.

μυχοῖ ἔπιρρ. μ. ἐν κυπρ. μοχοῖ βλλ. **μυχοῖτατος-π-ον** ἀνώμ. ὑπερθ. τῷ μύχιος βλλ. : Ὀδ.Φ 146 [ῖς μυχοῖτατος [ἐκάθητο ἐνδοτάτος, εἰς τὴν ἐσώτατην γωνίαν].

μυχόνδα ἔπιρρ. εἰς τὸν μυχῶν, εἰς τὴν ἐν τῷ μυχῷ γωνίαν, εἰς τὰ ἐνδοτάτα : Ὀδ.Χ 270 μνηστῆρας δ' ἀνεχώρησαν μεγάραιο μυχόνδα.

μυχόνου-ος-ου-ου-ον μων. κρυφίνους, ἐπιμυλιακτικός : Φώτ.

μύχοναδων [τῶ] Φώτ. εἴης βάθος, ὄδης, τὰ ἐγκατα τῆς γῆς.

μυχοπόντιον [τῶ] μτην. ὄνομασια σηπιαίου ἐπὶ τῆς παραλάσι τοῦ Εὐξείνου πόντου : Ἀμμιαν. Μαρκ.22,8,17.

μυχορῆμων-ονος-ον μων. δ ἐκ τῶν μυχῶν, ἐκ βάθους φυχῆς ὀμιλῶν Φώτ.274,19 ἐν λ. μυχοδον «βραδύγλωσσος καὶ δευὰ λέγων».

μύχος [ἰ] κ. νεώτ., ἑτεροκόλ. πληθ. μυχὰ [Καλλ.Δηλ. 142.Διον.Περ.117], τὸ ἐσώτατον, ἐνδοτάτων μέρος, τὸ βάθος : Ἰλ.Χ 440 μυχός δόμου ὀψηλοιο, Ὀδ.Ε 226 μυχῶ σπείους γλαφυροῖο, αὐτ.Γ 263 μυχῶ Ἀργεος ἱεῖς. τὰ ἐσώτατα τοῦ Ἀργεος, περὶ τῶν Ἄργωνων ὄμ. ἐπὶ τῆς Ἐφύρας : Ἰλ.Ζ 152, Ἡσιόδ.Θ 199 Τάρταρα τ' ἠερότανα μυχῶ χθονός, Πίνδ.Π 5, 68 μύχων τ' ἀμφεῖται νανταῖον, Ἦρ.3,16 ἐν μυχῶ τῆς θῆκης, Αἰσχ.Πρ.433 κελαινός Αἴδος μυχός γῆς - μύχος κόλπου - λιμένος ἥ ὄμ. ἐν τῷ πληθ. : Πίνδ.Ν 10,42 Κορίθων ἐν μυχοῖς Αἰσχ.Εὐμ. 180 ἀπαλάσσεσθε ναντικῶν μύχων, Σοφ.Φιλ.1013 δῖα μύχων βλέπουσ' ἀεὶ φυχὴ ἡ ὀυλοῦς φυχῆ σου, ἡ ἐνεδραβεύσα ἐκ σικοτεινοῦ μέρους, Εὐρ.Ἰκ.926 ἀναρπασάντες ἐς μυχοῦς χθονός ἡ γῆς ἐπὶ τὸ βασιλείου τοῦ Αἰδίου· 2) τὸ ἐσώτατον μέρος οἰκίας ἐν ᾧ ἔμεινον αἱ γυναῖκες, ἡ γυναικωνίτις : Ὀδ. Η 96 ἐς μύχων εἰς οὐδοιο, Αἰσχ.Χο.447 μυχοῦ ἀφροτικός, Σοφ.Τρ.686, αὐτ.Ἰντ.293 οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἐπὶ ἰδὲν εἶναι πλέονε κερκρυμμένη ἐντὸς τῆς οἰκίας· 3) κόλπος ἐκτεινόμενος βαθέως εἰς τὴν ἔξρῶν : Πίνδ.Π 6,12 ἐς μυχοῦς ἀλάς, Ἦρ.2,11, αὐτ.4,21 ἐκ τοῦ μυχοῦ ἀρξάμενοι τῆς Μαυιτίδος Ἰμνησις Αἰσχ.Πρ.839 πόντιος μυχός ἰδ' Ἀδριατικός κόλπος, Θουκ.7,52 ἐν τῷ καίῳ [μυχῶ] τοῦ λιμένος, Ξεν. Ἀν.4,1,7 ἐν τοῖς ἄγκαισι καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων,

* Ἀριστ.Θαιμ.836α,24 ἐν τῷ μυχῶ τοῦ Ἀδρίου· 4) ἀποθήκη : Ξενοφ.2,22, Πίνδ.1,1,56 τὸν Μινύα τε μύχων· 5) σιτοβολῶν : Πάν.

μύχουρας [ἰ] ἰοδρόμ' μτην. ὁ φυλάττων τοὺς μυχοῦς, φύλαξ τῶν ἐνδοτέρων, ἐσώτατων μερῶν : Λυκόφρ.373 φάλατα καὶ μύχουρας χοιράδων Ζόραξ.

μυχῶδης-ους-ες ὁ ἔχων μυχοῦς, πλήρης κολώματων, σπηλαιῶν, σπηλαιώδης : Εὐρ.Ἰν 494 παραυλιζοῦσα πέτρα μυχῶδεται Μακραιτί.

μυχάτους σχόλ. ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ μύχιος : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 2397.

μῶν κ. νεώτ. ἀμθθ., μέλλ. μῶσα, ἀδρ. ἐμῶσα, γ' πληθ. ἐπ. ἀδρ. μῶσαν ἢ. πται μτην. συγγρ. ὁ ἐν τῷ ἀδρ.), παρακ. μέμυκα, εἶμαι κλειστός, κλεισμοί, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Ἰλ.Ο 637 οὐ γὰρ πω μῶσαν ὄσαε ὑπὸ βλεφάροισιν, Εὐρ.Μηδ.1183 εἰ ἀναύδου καὶ μῶσαντος ὀμματος ἰεῖ κλεισθέντος ὀφθαλμοῦ· ὁ μ. ἐπὶ τοῦ στόματος ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου πόρου, ἀνοιγματος αὐστελλουμένου : Πλάτ. Φαῖδρ.251Δ τὰ τῶν διεξέδων στόματα, ἥ τὸ πτερόν ὀρθρῶ, συναυσιδόμενα μῶσαντα, Ἀντιφιλ. ἐν ΑΠ7,630 χείλος ἔμυσε, Οὐλλ.αὐτ.10,5 τρηχῶν.. μέμυκα πόρος, Κομητ.αὐτ.15,40 μεμυκῶς χείλεα σιγῆ ἥ κ. ἐπὶ διθύροιο μαλακίου, ἀντιθ. τὸ κερχηνεῖαι : Αθῆν.3,93F τὰς πέν νεκτάς κερχηνεῖαι διανηχόμεναι, ἡμέρας δᾶ μούσων ἥ ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Νικ.ἀπ.74,56 κρόκος εἰσὶ μῶν· 2) συνεκδ. ἐπὶ φυτῶν, μεταίνομαι : Φιλ.2,383 ἀστυχυσιν μεμυσάνειν εἰς ἀχρῶσι καὶ ἀνοηβρίας· 3) κ. μτθ. φθίνω, σουργῶν : Ἰώσ.Π 6,5,1 τῶ λυφῶ μεταίνομενοι καὶ μεμυκῶτας· 3) κ. μτθ. κλεῖω : Ἰσιθ. Αἰγ.ἐν ΑΠ7,221 μῶς κανθοῦς, Ἐρῶκ.αὐτ.9,558 ὀνομα ἔμυσε κόρας, Ἀλέξ.Ἄφρ.Πρ.1,105 τῶς ὀφθαλμοῖς ποσῶς μῶσι, Δαυιάσκ.Ἀρχ.δ περὶ ὁ πᾶν ὄμμα μῶσαν 4) ἐπὶ ἀνθρώπων ἡ τ' ἔζων, κλεῖω τῶν ὀφθαλμοῦς μου : Σοφ.ἀπ.774 μῶσι καὶ θε-δωρκα, Ἀριστ.Ψυχ.428α, 16 φαίνεται καὶ μῶσιν ὄρματα, Κωλ. Ἀρτ.95 οὐ μόνον λαγῶσιν ἥ εἰδ, κλεῖω, συστέλλω τοὺς ὀφθαλμοῦς ἐκ πόνου : Ἀριστοφ.Σφ.988 μῶσιν παρῆξεν κἀπόλλυσον, Πλάτ.Τοργ.480C ἀλλὰ παρῆξεν μῶσαντα καὶ ἀνδρείω, ὠσπερ τείνειν καὶ κᾶν ἰατρῶν ἥ ἐν χρ. κ. μτθ. προσπαθῶ νὰ περιορίσω τὴν σκέψιν μου, νὰ μὴ συλλογίζωμαι τίποτε : Πλάουτ.Πομ.60 μῶσιν τὸ λογισμῶν· 5) μτθ. ἡσχάξω, πράσινωμαι, ἐπὶ πόνου : Σοφ.Τρ.1009 ἀνατίεσθας εἶ τι καὶ μῶση [σχόλ. εἰ, πὶ ἀν ἡσχάξω τοῦ κακοῦ ὄπτιου, πάλιν κινῆσθας ἀντέρεφας· ἥ ἐν τῷ αὐτ. σημ. κ. ἐπὶ θελλῶν] : Ἰσιθ. Αἰγ.ΑΠ7,293 6) ῥιπαρῶν. μύσσης, μῶδ, ἀμύσθος, μῶψ. Ἔκ ρῖς, μμ.

μῶσ ἀπὸ ἡμῶν κ. λεξ. συμνησῶ τὰ χεῖλι εἰς δά-δλους ἀποδοκιμασίας : Ἀριστοφ.Λυσ.126 (κωδ.) τὶ μοι μῶσες κἀνανέυσατε κ. πρθλ. μοιμῶδ' ἥ Ἦσ. κρυπτεῖ σκαρδωόμεττες.

μῶψ -έω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. μῶψω, ἀδρ. [ἐ]μῶσας, παθ. μοῦσομαι, παθ. μέλλ. μῶψομαι, παθ. ἀδρ. ἐμῶσθη, παθ. παρῶ. μεμῶσθη, εἰσαγῶ εἰς τὸ μυστήρια, κατηγῶ : Ἄνδοκ.1,132 μῶν.. δῖα λους ἔξινους, Πλάτ.Ἐπιστ.333B ἐκ τοῦ μῶψιν καὶ ἰποπταῖων, Δημ.1351, Πλάουτ.Ἦρ.607B ἐμῶσσε καὶ μοι τῶς τοῦ Ἑλλανῶν· 2) μτ. συστοίχ. αἰτ. : Ἰώσ. Ἀν.2,37 ἔθνους ἐμῶσι θεοῦ· ἥ συνήθ. ἐν τῷ παθ. εἰσάγομαι εἰς τὰ μυστήρια βλλ. : Ἦρ.8,65 ὁ βουλόμενος μῶψεται, Ἀριστοφ.Βάπρ.456 ὄσοι μεμῶσμεθα, αὐτ.158 οἱ μεμῶσμένοι [οἱ κατηχημένοι], Ἐπιγρ. θεωροπόσι ἤλωθ... ὄπης μῶψέντες ἐνεδῶσταισαν, Μικ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,32 καθὰς ἀγῶ ἐμῶσθη, Μηναι.122 Ὀδ.7 μεμῶσμενος.. τὴν ὑπερ λόγων γῶσιν ἥ φρ. μῶσθηται ἀφ' ἑσῆσις κατηγείσθαι εἰς τὰ Ἑλευσῖνα μυστήρια καὶ εἰσάγεσθαι εἰς τὴν τέλεσιν αὐτῶν, ὡς αἰδ. ὄνομ. τάξεως μυστῶν τῶν Ἑλευσῖνων πρθλ.

έστια θ' || όμ. μτ. συστολή, οίτ. ώς τό διδάσκαλοι τι κατηγοροίμαι, ελόγομαι εις τά μυστήρια: 'Ηράκλ.Φιλ.14 τά μυστήρια μυνονται, 'Ηρ. 2,51 όστις τά καθείρων όργια μεμύηται, Πλάτ. Γοργ.497C τά μεγάλα (ένν. μυστήρια) μεμύηται πριν τά σμικρά, Πορφ.Νυφ.15 τά λεοντικά μυσθείς: || όμ. μτ. όστ.: 'Θεόφιλ.1,4 έμύηθην θεοίς: || μτγ. εκκλ. ελόγω διά τό βωπτισματος εις τήν χριστιανικήν θρησκείαν: 'Αποστ.Διαστ.6,15, αút.7,38' || ό μωυόμενος ό κατηγορούμενος πρός βάπτισην: Σφζόμ.1436Α. 3) κτ. επέκτ. διδάσκαυ, παιδείω, μτ. άπαφφ.: Φιλ.έν ΑΠ7,385 έμύησάς τινα ίδειν, αút.9,162 αλλά μ' άνήρ έμύησ' 'Ελικωνίδα (ένν. είναι) κ. παθ. διδάσκαυ, λαμβάνω τή εισηγήσει άλλω γνώσην, πειράν τινος πράγμ.: ΚΔ Φιλ.4,12 έν παντι καί έν πάσι μωυήμαι καί χορηάζεσθαι καί πεινάω, 'Ακλιφρ.2,42 κυβερνάω μυσήσομαι' || όμ. νεώτ. κ. όημ. ειδ. ελόγω, καθόδηγω τινα εις τήν γνώσην προγράμτων σπουδαίων ή κ. άλλός ένδιαφερόντων: Παπαντ.'Αγ.'Ορ.154 ό νεοπλατωνισμός μάς μύησε στήν ύπερφυσική αυτή ψυχολογία, ένθους διδάσκαλοι έμύησε πολλούς εις τήν έπιστήμην - εις τήν φιλοσοφίαν' όμ. κ. παθ.: ό μεμυημένοι εις τά κάλλη τής τραγικής ποιήσεως' || όμ. ποιώ τινα τό πρώτων έμπειρον εις τίς τό έμπύησην εις τών έρωτα' όμ. κ. παθ.: || όμ. νεώτ. κ. όημ. άνακωιδώ έμπειρευτικώς, άποκαλύπτω εις τινα τούς σκοπούς μυστικής τινος όργανώσεως ή τά άπόκρυφα σχέδια μελλούσας όμοειδικής ένεργείας, όπως τών προσληπτών εις αυτόν: ό Ξάνθος έμύησε τόν 'Υψηλάστην εις τήν Φιλικήν 'Εταιρείαν όμ. κ. παθ.: άναφέρεται ότι καί ό Πατριάρχης Γρηγόριος ήτο (με)μυημένος εις τήν Φιλικήν 'Εταιρείαν.

μυώ-ω [μυός 5] κ. μον. καθιστώ τί μυώδες: 'Αντ.ύλ.π.'Ορειδ.6,36,6 μωύ σώμα κωρ. παθ. είμαι ή καθίσταμαι μωύδης: Ρούφ.π.'Αέτ.16,50 γυναίκες μεμωυμένοι, 'Ιππιατρ.14 στήθος μεμωυμένον' || όθ. σκληρός γίνωμα: 'Ιπν.'Αέρ.7 σπλήνας αείει μεγάλους είναι καί μεμωυμένους' 2) 'Ησ. έμεμωυμένων' μεμκώτων.

μυώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ό όμοιος πρός μωύ, ποντικόν, ό έκ τό είδος του μωύ, ό ίδιάζων εις μόν: Πλουτ.'Ηθ.458C τό δ' έμωυόσι καί σαρκίαι μυρμηκώδες καί μωύδες [είναι] Ίδιον τών μυρμηκων καί μωύη'. 2) [μυός 5] ό πλήρης μωύων, ό έχων παχείς μύς, ρωμαλέος: Διδό.Σ 5,39 ό έμβιούτινος όρεισην . . εύτονοι καί μωύδεις γίνονται τόις σώμασιν, Πλουτ.'Ηθ.733B, 'Αρρ.Κυν.6,2.

μυωδυνία (ή) νεώτ. πόνος τών μωύων, ειδ. συνείδητή άλήθεια εις τάς γαστροκνημίας τών λεχλώδιων, μυαλγία βλ.λ.

μυώμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. κωρ. έν τώ πληθ. μωύματα καθοήθεις διακοι μεγέθους κεφαλής βελόνης μέχρι λεπτοκαρούς, σχηματιζόμενοι από τόυ Ιατρού του δέρματος καί άναπτυσσόμενοι εις γυναίκας προκεκωρημένης ηλικίας.

μυών-ώνος (ό) [μυός 5] κ. νεώτ. τό μέρος του σώματος ένθα ύπάρχουσι ή συσπώνται πολλοί μύες, σύνδεσμος πολλών μωύων του άνθρώπου, σαρκόδδες μέρος του σώματος: 'Ιλ.Π 315 πρυμνόν σκέλος, ένθα πάχιστος μωύων άνθρώπου πέλεται, 'Οεόκρ.25,149 ό δ'ε ό περί νεύρα ταυσεσθεις μωύων εξ ύπάτοιυ βραχιονος ορθός άνεστη, 'Απολλ.Ρ 4, 1520 μέσσην κερκίδα καί μωύνα, Παπαδ.Χρ.Μηλ. 98 όλοι οι μωύνες του προσώπου του άκραστού εκινώθησαν.

μυωνία (ή) [μυός] πιθ. μωύξια βλ.λ. ώς ύδριστική λέξις επί μάγλου γυναικός: 'Επικρ.9,4.

μυωξία (ή) 'Ησ. έ-όφ.γρ άντι μυξίαριον βλ.λ.

μυωξία (ή) 'Ησ. κ. Σουίδ. μυς φαλαξ, ποντικώτρυνα, ποντικοφαλιά' πρβλ. μυωνία.

μυωξός (ό) μτγν. κ. νεώτ. γένος θηλαστικών τής οικογ. τών μωυεΐδων περιλαμβάνων μικρά τρωκτικά, παραπλήσια πρός σκυόυρους: 'Οηπ.Κυν.2,574.

μυωφάξω μτγν. μον. κ. νεώτ. κλειώ τους όφθαλμούς καθώς πράττουν οι μωύνες' όθ. είμαι μωύφ, πάσχω μωυίαν: || έν χρ. κ. μτφ.: ΚΔ Περ.2,1,9 φ' γάρ μη πάρεστι ταύτα, τυφλός έοτι, μωυιάζων, Αθήνη λαβών τού καθαρισμού τών ούλων αυτού άμωυρίων, Σταυδ.'Θεοδ.366B ούδόν τινη λήμη τή τής σαρκός προσπαθεια μωυιάζων' || νεώτ. δέν αντιλαμβάνομαι δυσμενή κατάσταση παρούσων ή συνήθ. μελλουσών: μωυιάζουσι πρό τών σοδουνητων κινδύνων' 2) Σουίδ. έεμωυίασεν, άκροισ τρίς όφθαλμοίς προσέσχε' γένος ή έξ ένεστ. μωυιάζω.'

μυωπή 'Ησ. ερόμωνος' 2) νεώτ. ζωφά (γένος μωυοΐδων έντόμων.

μωυία [ή] κ. νεώτ. μωύξια βλ.λ.: 'Αριστλ.Ζ1 580b,25 άνορτίττουσι τάς μωυιασι, Αιλ.Π1,1,1' 2) κ. νεώτ. μωυιασις βλ.λ., ή άνικανότης του όφθαλμου εις τό να διακρίνει τα ααφώς τά αντικείμενα από μακράς άποστάσεως: 'Αέτ.7,47.

μωυιαζώ Σουίδ. άντι μωυιάζω βλ.λ.

μωυιασις (ό) μτγν. κ. μον. μωύφ, κοντόφθαλμος: Πολυδ.2,61, Παυλ.Αιγ.3,22.

μωυιασις-εως (ή) μτγν. τό έχειν μωυίαν 2) βλ.λ.: Γαλ.19,436.

μωυίξω (μωύφ 3] κ.μον. κεντώ, κινώ διά του μωυίος ήτοι του πτεριστήτρος: Ξεν.'Ιπν.10,1,2 μωυίξειν τε καί μαστιγοϋν τόν Ιππον, Παλαίφ.52' || μτφ. κεντριζώ, άποκινώ, έρεθίζω, έντόμως παρακινώ τινα: Πολύθ.20,12,2 μωυίξει έαυτόν' κ. παθ.: Φιλόστρ.Ιεμν.42 γυμναστέοι αυτώνόως μωυιζόμενοι' επί άθλητών, 'Αλέξ.'Αφρ.Αισθ.58,17 μωυιζόμενοι τήν όψιν [ερεθίζόμενοι]' 2) παθ. (μωύφ 2] επί Ιππου καί βοός, κεντωίμαι, ιδιώκομαι διά του μωύπος, του οίστρου, του κούκουνα, όθ. ώς έκ τούτου καί ένοχλούμαι, έρεθίζομαι: Ξεν.'Ιπν.4,5, 'Αρισταιν.2,18 βοδς μωυιωσθεις' || κ. μτφ. κεντριζομαι, οίστρολατοϋμαι: 'Ιώσ.Α17,8,1 μωυιζομαι τοίς του πάθους κέντροισ, Εύστ.'Ιλ. 431,27 έρωτι μωυιζεται επί τή . . 'Ηρα [ό Ζεύς].

μωυιικός-ή-ήνη νεώτ. κ. όημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τών μωυια ή τήν μωυίαν, ή ό πάσχων μωυίαν: μωυιικοί φακοί - όφθαλμοί.

μωυίος (ό) νεώτ. γένος κωμωγιώνων έντόμων.

μωυιός-όν μωύφ βλ.λ.1) Ξεν.Κυν.3,2,3.

μωυισίς-εως (ή) νεώτ. κ. μωυισί-εως στένωσις τής κόρης του όφθαλμου.

μωυιόν (τό) μον. ή μικρά αιχμή του βέλους (έν Αλυύπν.): Παυλ.Αιγ.6,88 [ήληθ].

μωυιός-ή-όν ΙΙ μτγν. ό έκ δέρματος μωύων συμπεραμμένος ή με μωυιός μωύων κεντημένος: Πολυδ.7,60 μωυιός χιτών ιχτιών τής συνήθης παρά τοίς 'Αρμενιοίς].

μωυιός-ή-όν [2] ό συγκείμενος έκ μωύων [μωύων], μωύδης: Κλέαρχ.π.'Αθην.9,399B σάρκες μωυιται καθ' έκάτερον μέρος.

μωύφ-ωπος (ό) ή [μωύ, ώφ] κ. νεώτ. ό μωύων, καμωύων, σπυτέλλων τά βλεφαρα όπως Ιδρ τι, όστις διά να Ιση τά έγγύς κλειεί όλιγο του όφθαλμου, κοντόφθαλμος: 'Αριστλ.Πντ.14[3α, 4, αút.Πρ.959α,3 διά τί οι μωύες συνάγοντες τά βλεφαρα όρωσιν', 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,74' 2) ώς ούσα, μωύφ-ωπος (τό) ή άλλά κ. ή Νίκ.Θπρ.417] οίστρος, ειδώς έντόμου, άλογόμωγα, βοΐδομωγα, δι' ής έρεθίζονται οι βόδες καί τρέχουσιν, ά. κοούσους ή τάβανος: Αισχ.Πρ.675 όξιστόμω μωύνη, αút.'Ικ. 307 βρηλάτην μωύνα κινήτηριον' πρβλ Πλάτ.'Απολ.30Β, 'Αριστλ.Ζ1 528b,31' 3) πτεριστήρη, κεντρί, σπριδιόν δι' ου ό Ιπνεύς κεντά τών Ιππων διά να τρέξη: Ξεν.'Ιπν 8,5 όσσην δέ μέλλη ηηδάν,

παισίου αὐτὸν τῷ μῶμυι, Θεοφρ.Χαρ.21,8 ἐν τοῖς μύσῳφι περιπατεῖν [μὲ τοὺς περιαστῆρας], Πολύβ. II,18,4 προσθέντα τοῖς μύσῳπας βίᾳ τὸν ἴππον ἐπάνειν καὶ διασπαρῖν» πρβλ.ΑΓ15,202' || Βούδινον: Κερκ.3,2 θουσόος μύσῳφ, πρβλ.Καλλ.ἀπ.46, 'Απολλ.Ρ.3,277'. 4) μῶμ. μέσον τι παρορμητικόν: Φύλακ.ἐν ΑΠ 6,165 ῥόμβον θιάσιοι μύσῳα, Λουκ.Μη Πιστ.Διαδ.14 ῥούσι διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς τυπείας [ὡς διὰ μύσῳπος], αὐτ'. ῥωμ.2, 'Αχιλλ.Τάτ.7,4 ὁ δὲ ὡς ἀπᾶς ἀνεβαλέ μοι τὸν μύσῳα» 3) ὁ μικρὸς δάκτυλος: Νικόλ.Σ.μ.π.Θσα.Σ.εφ.ἐν.λ. συστέλλομένου τοῦ πρώτου καὶ μικροῦ δακτύλου, τοῦ μύσῳπος καλουμένου, Σχόλ.'Οππ.'Αλ.3,254' 6) φυτὸν τι φυόμενον παρὰ τὸν παταγὸν 'Αγελάων: Πλοῦτ.Ποτ.22,5 γεννάται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνῃ ἢ μύσῳφ προσαγαρομένην.

μῶ κ. πάπ. ζητῶ, ἀγρ. ἐνεργ. τοῦ μῶμαι ἀναφερόμενον εἰς ΕΜ πρὸς ἐτυμολογίαν διαφόρων λέξεων' 2) μῶ βλ.λ.1) Δημόκρ.19, Πάπ.

μῶά κ. 'Επιγρ. λακων. ἀντὶ μῶσσα βλ.λ.: 'Αριστοφ. Λυσ.1249 τάν τ' ἐμάν μῶάν' ἴδ. ἐν ἀναφ. πρὸς μουσικὸν ἀγῶνα: 'Επιγρ.

μωμαεθανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μωάμεθ ἢ τοὺς μωμαεθανούς, ὁ τῶν μωμαεθανῶν: μωμαεθανική θρησκεία.

μωμαεθανισμός(ο) νεώτ. ἡ θρησκεία ἢ τὸ ἔθνος ἐν τῷ τῶρσεν ὁ Μωάμεθ, ἄ. Ισομισμοίος.

μωμαεθανός(ο) νεώτ. ὁποῦδὲ τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ, ἄ. μουσοσύμνος.

μῶσ κ. 'Ἡσ. ἐδάφια σίτους [μῶσ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ μῶλα ἐκ τοῦ λατ. ποσιλ.

μῶσδ κ. 'Ἡσ. ἀλαεῖ, ἄδειν [μῶσ. ἀντὶ τοῦ λακων. μωδῶδει=μουσ(ε)].

μῶσδῖ(ή) 'Ἡσ. ἐστωδῖξ.

μῶσθ κ. 'Ἡσ. ἐθάλλει, μωράνθει, ἐκλύει] (ἀναγναστ. μωλάει).

μῶσθ κ. 'Ἡσ. ἐπάριθουρος [ἀναγναστ. μωλυθ]. 3) μῶσθ ὄνομα λίθου εὐρεθέντος εἰς τὸν Ἴπριν ποταμῶν: 'Αριστλ.Θαυμ.84ε,32' πρβλ. μυνδάν.

μῶσθ κ. μῶσθ βλ.λ.

μῶσθ κ. λακων. λ. μουσική: ΕΜ 391,20.

μῶσθ κ. [τὸ] πάπ. κ. μῶσθαι, πλθθ. μῶσθαι λ. ἀληγπ. σημαίνουσα δοχεῖον, κυτίον, λάγυρον: Πάπ. μῶσθαι χαλκωμάτων' || μῶσθ. ἐπίσης μέτρον χωρητικότητος: 'Επιγρ. ἀχύρου μῶτα ρα.

μῶσθ κ. μῶσθαι βλ.λ.: Ζωναρ.

μῶσθ κ. μῶσθαι (τῶ) μγν. δὲ τὸ μῶμημα βλ.λ.

μῶσθ κ. [ἡ] μγν. κ. μῶσθαι, μῶσθαι βλ.λ.: Αἰλ.Π13,19, Εἰσ.Π1ον.64,15, Νικ.Χων.Χρον.78D εἰς μῶσθαι καὶ γέλατα.

μῶσθ κ. Σουίθ. περιπαίζω.

μῶσθ κ. [ο] μγν. περιγέλωσ διὰ μορφοσμοῦ τοῦ προσόπων, κλέυθ, ἐπιγαιμῶς: 'Ανών.π. Ἀθῆν.5,187A ὁ κόλαξ πάμπηρος ὁφαίνειν ἵκρητο μῶκον, Σιμπλκ.'Επίκτ.58D Ιπλθθ1.

μῶσθ κ. [ο] γλῆσασθῆς, σκῶπθης: 'Αριστλ. Ζ1 491β,17 μῶσθ κὶ εἰρωσος, ΕΜ 593,7' || κ. ὡς ἐπίθ.: ΠΔ Σοφ.Σειρ.361[33],6 ὡς φίλος μῶσθ.

μῶσθ κ. ἄω λεξ. ἐνεργ. τοῦ μῶσθαι βλ.λ., ἀπαντῶν μόνον π. Κυρῖλλ. κ. Ζωναρ. «μῶσθαι καταγελάων», ἐμωκῶ λιδιωρῶθ.

μῶσθ κ. μῶσθαι-όμοι [μῶσθαι κ. 'Επιγρ. μορφάζω, διὰ παντοῦ μορφοσμοῦν γοντέω καὶ ὅτω καταγελάω, γλῆσασθῆ, περιπαίζω: Αἰλ.Ζ1 1,29, 'Αλκίφρ.1,33 καὶ τὸ μὲν πρῶτον κηχλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μῶσθμένη, τὴν δυσμένειαν ἐνεδεικνυτο' || κ. ἀπὸλ. ἡ μγθ. μῶσθμενος ἀστευδόμενος, χαρακτήριος: 'Επίκ.Ἐπιστ.3,62ῦ' ὀνθῖθ. πεποθῶθ: 'Αγασθαρ.21 μῶσθμηνθ διδάσκουσ, ΠΔ Σοφ.Σειρ.31[34],18 προσφορὰ μεμικρμένη [πρὸς κομωθῖαν, ἐπιγαιμῶν] ἴδ.γρ. μεμωμ-ι, αὐτ'.ἑρ.28[51],18 ἔργα μεμωκμῆνα» 2) ἐπὶ τῆς καμῆλου, μηκῶμαι βλ.λ. &

'Ανών. ἐν 'Επιγρ. κάμηλος μῶσθαι ἢ λ. ἔσχηματισθ ἔκ τοῦ ἵχου, ὃν παράγει ἡ κάμηλος.

μῶσθ κ. μῶσθαι-όμοι [ο] 'Ἡσ. εἰδῶσ οἶνου' οἱ δὲ τὸ ἐν τοῖς ὀρκίοις σπενδόμενον, ἀπὸ τοῦ μῶλου, ὡς τινες' Λυδοὶ τὸν οἶνονα.

μῶσθ κ. μῶσθαι [τὸ] μον. ἡμίονος, μωλάρι: ΚΠορφ. 'Εκθ.458,22.

μῶσθ κ. [τὸ] σχόλ. ἔορθη παρ' Ἀρκάσιον: Σχόλ.'Απολλ.Ρ.1,164 καὶ ἄνετοι μῶσθαι Ἰβ.γρ. μωλαίαι ἔορθη παρ' Ἀρκάσιον, ἐπειδὴ Λυκούργος λοχίσσας κατὰ τὴν μάχην εἶλεν Ἐρευθαλίωνα.

μῶσθ κ. μῶσθαι [τὸ] δημ. τὸ ποσὸν τὸ πληθυνόμενον ὑπὸ τῶν προσορμίζομένων ἠλοίων διὰ τὰ ἔξοδοα τοῦ μῶλου βλ.λ.2' πρβλ. λιμενικά.

μῶσθ κ. κρητ. τ. τοῦ μῶλῶ βλ.λ.

μῶσθ κ. [ο] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κόπος καὶ μόχθος τοῦ πολέμου: 'Ιλ.β.401 εὐχόμενος θανάτων τε φυγεῖν καὶ μῶλων Ἀρρῶσ' ὄμ. κ. ἄνευ τοῦ Ἀρρῶσ: 'Ιλ.Π 397 περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὄρωρει ἄγριος, αὐτ'.Σ 188' ἀπακ κ. ἐν Ὀδ.Σ 233 ξεινῶν καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχηθ μνηστήρων ἰότητι ἢ μεταξὺ ξεινῶν καὶ Ἴρου μονομαχίαι, 'Ἡσῶδ.Α 257 καὶ μῶλον ἐθύνον αἰτίας ἰοῦσαι, 'Αρχιλ.3 εὔτ' ἄν Ἀρρῶσ μῶλων συνάγη» 2) νεώτ. κ. δημ. τεχνιτῆ προεκδοκῆ Ἑληρᾶς εἰσχωρούσα ἐντὸς τῆς θαλάσσης, προβλής, προκυμαία πρὸς σχηματισμὸν ὄρουμο, χρησιμεύουσα ἴδ. ὅπως ἀνακότητῃ τὸν ὄρουμ τῶν κωμάτων καὶ προστάειτῃ τὸ ἐν τῷ ὄρουμ πλοῖα, σκευδῶ δὲ ἀποδίδρα ἐν ὄρουμ' Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.17,13 στὸ μῶλο τῆς ἀράξειαι καὶ τῆς ἐδιομοῖραςαι, Πορφύρ.Σκ.74,3 νὰ σπάζου- νε τὰ κώματα στὸ γκρεμισμένο μῶλο.

μῶσθ κ. [τὸ] μωδῶδες τὶ φυτὸν μὲ μέλαινα ρίζαν καὶ λευκὸν ἄνθος, ὅπερ ἐδωκεν ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸν Ὀδυσσεά ὡς ἀντιγράφικον κατὰ τῆς μαγικῆς τέχνης τῆς Κίρκης: Ὀδ.Κ 305' πρβλ. Κωμ. Ἀδίσπ. 64 κ. μῶλος 3) 2) κρόμμυον τὸ μέλαν: Θεοφρ. Φ1 9,15,7, Διοσκ.3,47' πρβλ. μῶλυζα» 3) εἰδῶς π τοῦ φυτοῦ πῆγανον ἢ ἀρμαλα, δημ. ἀγριοπῆγανον, μομοπόλα, πῆσιν, ἀναψυσσόμενον ἴδ. ἐν Καππαδοκίᾳ: Διοσκ.3,46' 4) ἡ ὄργην βλ.λ.2: Ὑ Διοσκ.3,21' 5) στῆρνον ὑπνοκτικόν: Πλίν.Φ1 21,180.

μῶσθ κ. 'Ἡσ. «τὰ ἀνοκὰ ξῶλα» [μῶσθ. λακων. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. μῶλυες].

μῶσθ κ. [ἡ] μῶλυ2] κ. δημ. κεφαλὴ κρομμύου τοῦ μέλανος (σκοροδῶδου): Ἰππ.ἴπν.Φισ.85 μῶλυζα σκοροδῶων, αὐτ'.ἴπν.1,78 μῶλυζα σκοροδῶου' || δημ. τὸ φυτὸν κρόμμυον τὸ σκοροδῶρασον.

μῶσθ κ. 'Ἡσ. «τὸν ἀπαειρευτον Ζακύνθιοι».

μῶσθ κ. μῶλυ βλ.λ.

μῶσθ κ. μῶλος-όμοι [ο] 'Ἡσ. κ. μῶλυρῶς-ά-όν μῶλος βλ.λ. ἢ Ζακύνθ1).

μῶσθ κ. μῶλος-ομοι ἔξηντηλέμος, ὁσθενής, ἀμυδός, βραδύς, νεώρῶς, νεαχελός, ἀπαλός: Ἰππῶν.60 μῶλυ δὲ νεανίσκος, Νικ.Ἐποτ.32 τῆμος δτ' αἰσάλων φολιδῶν ἀπεδιδαστο γῆρος μῶλυς ἐπιστεγῶν ἐπὶ ὄψεως, πρθλ.σχόλ.: 'Ἡσ. ἐμῶλος ὁ ἀμώθης μῶλυτερον' ἀμώλυτερον» 2) μῶφ. ὁσθενής, ἀδύνατος τὸν νοῦν, ἀνόητος: Δημήτρ.Λάκ. ἐν Πάπ., 'Ἡσ. Ἰπάρθ κ. συγγρ.1' πρβλ. Σοφ.ἀπ.693' ὄμ.συγγρ.: Σωκρ.'Επιστ.30,14 μῶλυτερον φαίνεσθαι τὸν ἄδωγ» 3) μῶλος ρίζα [ο] μῶλυ βλ.λ.1) Λυκόφρ.679.

μῶσθ κ. μῶλος-εως [ἡ] κ. μῶλυσιος κ. μῶλυσιος (μῶδ1) ἀτέλης βρῆσις, σιγανὸ βρῆσιμο μὲ ἰλη φωπίᾳ, ἀντίθ. ἐφῆσις: 'Αριστλ.Ζ1 77ε,8 ἐπέφεθα τῆς ἢ μῶλυσιος ἐστίν: αὐτ'.Μετ.381ε,12' || ἐπὶ ταχέως ἀδύνατον μῶλων σιτηρῶν: Θεοφρ.Φαἰτ.4,9,6 ὄψεσθ τὰ ἐπὶ τὸ ζῆον ἐμβολλόμενα τὰν ὄψομενων, ὄψομενων . . οὐδὰ κακεῖνα λαμβάνει μῶλυσιον ἰδ.λ. φήνονται ταχέως].

μῶσθ κ. [τὸ] μγθ. κ. νεώτ. κ. μῶλυτῆς ὁ σφοδρῶδων» 2) μῶφ. ὁ φῶλυραρος, ὁ ἀνοστος πο-

λυλογός : Τιμῶν Φλ.π.Διογ.Α.7,170 τῆς δ' οὐτος κτίλας ὡς ἐπιπωλαῖται πλάγος ἀνδρῶν, μωλύτης, ἐπέων φίλος, ἄσιτος ὄλιμος ἀτολμος' 3) νεότη. ζωολ. γένος κουρκουλιονιδῶν ἐντόμων.

μωλυτικῆ Ἡσ. κροθεράς.

μωλυτός-ἡ-ὄν μτγν. παραλευμένους, ἐξηνητημένους, ἀδύνατος : Μαν.4,254 ἄν τε παραλυσιέσαι μέλη μωλυτὰ καθέσθαι.

μωλύω ἡ μωλύωω κτ. Φρύων.Σοφ.Παρ.89B ἐκλύω καὶ διέλκω καὶ μαριάνω' || κ. ἀμτθ. αὐτ. μωλύων κρέας τὸ ἥραμα διαγεόμενον καὶ μὴ συνεστός· 2) μέσ. κ. παθ. μωλύομαι ἡ μωλύομαι. Βράζω ἀτελώς, ὑποδράζω, σιγοβράζω :

Ἀριστ.ΖΓ'776α, ἡ πᾶσχει ὄσπερ ἐν τῷ δέσφονοις τὰ μωλυνόμενα [κωδ. μολυνόμενοι, αὐτ. Μετ.38α,2] σκληρότερα μὲν τὰ μεμωλυσμένα γίνονται τῶν ἐφθῶν [δ.γρ. μεμολ-] || ἐπὶ βοτάνης : Ποιητ.Βοταν.101 μωλυθεῖσα πυρὶ σμαλεφού' || ἐπὶ ἡμιοφθήμενου κρέατος : Ἠκιδ.Αθθ.2,19 [κρέα] πρὸς ὄλιγον τῷ πυρὶ μεμωλυσμένα [κωδ. μεμολ-] || ἱατρ. ἐπὶ νοσημάτων τινῶν : Γαλ.9,898 κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑποδράζω τε καὶ μωλυνόμενα φαίνεται [κωδ. μολ-]· 3) μτφ. χαλαρώνω :

Ἡσ. ἐν λ. μάλως ἐμεμωλυσμένην πορειμένην· 4) Ἡσ. ἐμωλύεται γηράσκει· 5) ὄμ. μτφ. : Κλειάνθ.π. Ἀπολλ.Λεξ. ἐν λ. μώλυ εδὶ οὐ μωλύονται αὐ ὄρμα καὶ τὰ πάθη· 6) ἐπὶ ἐλκῶν, δὲν φθάνω εἰς ὄρισμα, μαριάνομαι, βαθμισαίως ἐξασανίζομαι :

Ἰνπ.Ἐπιδ.7,3 σκληρὰ καὶ ἀσιπτα πάντα ἐμωλύθη [δ.γρ. ἐμολ-], αὐτ.2,2,6 [δ.γρ. κατεμωλύθη] || Ἰππ.π.Γαλ.19,124 ἐμωλυόμενα κατὰ βραχὺ ἀπομαριάνόμενα· || Γαλ.19,121 ἐμεμωλυσμένους [κωδ. μολ-] ἔνοι μὲν τοὺς κατεφθήμενους, ἔνοι δὲ τοὺς ἐσιμωρωμένους καὶ λιθώδεις φήθησαν· 7) ὄμ. ἐπὶ πληγῶν, γίνονται σηπτικῶς, καταλίθω εἰς σπῆν : Ἰνπ.Ἀφ.213 ἦν ἔλακος γέννηται .. καὶ μὴ ταχὺ ὕγιασθῆ ἀλλὰ μωλυνθῆ [κωδ. μολυνθῆ]· 8) ἔσφ.τ. ἀπὶ μολεῖται : Θεόφρ.Φι 2,2,3.

μωλώω-ωω, κρητ. μωλίω διεκιδίω : Νόμ.Γόρτυν. 1,14,17 αἶ κα μωλῶ, αἶ δὲ κ' ἀνφί δώλω μωλίωιν· || ὄμ. τὰ μωλιώμενα αὐ ἀξίως τοῖς τὰ διενδικόμενος : αὐτ.5,44' || μωλιώμενος τὰ δὲ δικασ καθ' ὄν χρόνον δικάζεται ἡ ὑπόθεσις : αὐτ. 1,48' Ἡσ.ἐμωλεῖ μάχεται, πικρανθήσεται, καὶ μωλίησται μάχησεται·

μωλώμα-ατος [τὸ] νεότη. ἡ πράξις τοῦ μωλῶνω βλ.α. πληθ. μωλώματα [τὰ] προσχώσεις, ἐπιχώσεις ἐν λίμῃσι, κ. γεν. ἐν παραλίᾳ.

μωλώνω δημ., δ.γρ. μολώνω διὰ λίθων ἢ κυβολίθων τεχνιτῶν καὶ χρωμάτων κατασκευάζω προβλήται ἐν θαλάσῳ πρὸς αὐπηλάθειαν καὶ προστασίαν λιμένους ἀπὸ τῶν κυμάτων' ὄμ. δι' ἐπιχωματώσεως τῶν ὄχθων λιμένους, ὄρμου διὰ λιθοτομίας πρὸς τὴν θάλασσαν προστατευομένης κατασκευάζω μῶλον, προκυμῶν ἀποθιβάσεις καὶ ἐκφορτώσεις, ἀποθέσθαι || γεν. δι' ἐπιχωματώσεως ἀποξηραίνω τένας, ρηθῶν τέλα, ἔλας, ἀλκα, λάκανο κτ.· 2) κ. ἀτυθ. ἐπὶ ἀλκαῶς ἢ ρύκακ, ἔχω προσχώσεις ἐμποδιζούσας τὴν ρίσην : ἐμώλωσε ὁ ἀλκακας.

μωλωπάθεις (αἱ) μον. μώλωπες : ΚΜανασσ. Χρον.9,57' πρβλ. μωλωπιζω-ομαι 1).

μωλωπιζω μτγν., σχόλ. κ. νεότη. πλήττω, κτυπῶ τινά οὕτως ὥστε νὰ γίνωσιν ἐπ' αὐτοῦ μώλωπες, συντριβῶ, συνθλιβῶ : Ἀκὼλ. ἐν ΠΔ' Ἀσμ.5,7 - τὸν ἐμωλωπισεν εἰς τὴν κεφαλὴν παθ. μωλωπιζομαι ἔγω, φέρω ἐπὶ τοῦ σώματος μώλωπες, σημεῖα ραβδισμῶν, κακώσεως καὶ πληγῶν : Πλούτ. Ἡθ. 126C οὐμπεφυρμένον πολλὰ τῷ ἀλλοτριῷ καὶ μεμωλωπισμένον' || νεότη. τὸ παθ. κ. μέσ. ἔγω, φέρω μώλωπας ἐξ ἰδίας μου ἐνεργείας προκληθέντας : παραπατήσας ἐκρημνίσθη ἀπὸ τῆς κλι-

μακος καὶ ἐμωλωπίσθη' 2) ὀμοιάζω πρὸς δὴ-γμματα κωνῶντας : Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ἀέτ.5,129.

μωλωπικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος πολλοὺς μώλωπας βλ.α., πλήρης μώλωπων: Γαλ.19,139.

μωλωπιστός [ὁ] μον. κ. νεότη. τὸ μωλωπιζειν, ποιεῖν μώλωπας βλ.α. : ΚΜανασσα.Χρον.1350 μωλωπισμὸς ἐμφανίοντα τοῖς στήθεσι μυρφόις.

μώλωφ-φωσις [ὁ] κ. μον. κ. νεότη. τὸ ἐκ θαρμού ἢ πτώσεως σημεῖον τραύματος ἢ συνθλιφείας τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, πληγή, πρήξιμον, σημάδι, μαυράδι, κτυπήματα : Ἀριστ. Πρ. 889b,10 μώλωπας κωλύει τὰ [νεόδοτα,37] δέρματα προστιθέμενα, Ὑπεριδ.π.Πολυδ.3,79 μωλώπων ἐπι νῦν τὸ δέρμα μεσῶν ἔχει, ΠΔ' Ἡσ. 53,5 τῷ μώλωπι αὐτὸ ἡμεῖς ἰάθημεν, Πλούτ. Ἡθ.565b, ΚΔ Πέτρ.1,224 οὐ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε' || μον. κτ. ἐπέκτ. πληγῆ, τραύμα : Μηναί.12,4 Ὁδ.8 καὶ τοὺς μώλωπας ἰάμενος' || μτγν. κ. ἐξάνθημα τοῦ αἵματος πρὸς δῆγμα κωνῶντων : Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ἀέτ.5,129' 2) ὄρμος αἵματος : Παῦλ.Αλφ.6,8 [πληθ.]. 3) μτφ. φρ. πορφύρεοι μώλωπες σκωπτικῶς ἐπὶ βασιλέων : Δαφίτας Γραμματ.π.2,τράβ.14,647.

μώμοι δ.τ. ποι. τὸ μῶμοι βλ. ἐν μέσ. σημ., γ' ἐν μῶτο, γ' πληθ. μῶνται, προστ. μῶμο [ἰδιόρθ. Δηρενς] [μθ. ἐν Ἡσ.], γ' ἐν. εὐκτ. μῶτο, ἀπαφρ. μῶσθαι, μτγ. μῶμενος, ἀόρ. ἐμώσαστο [Ἡσ.], ἐπιζῆτω, ποδῶ, μτ. αἰ. : Ἐθέων.771 τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύμαι, ἄλλα δὲ ποιεῖν, Διον.π.π.2,τοδ. 3,1,100 μῶτο τὸ ἀκριβῆς, Ἰουλ.Λόγ.7,219b μῶσται τὸ λανθάνον' || ὄμ. μτ. ἀπαφρ. ἡ ἀπολ. : Αἰσχ. Χο.45, αὐτ.44) μῶρον κτίσαι μῶμένα· 2) μελετῶ ἡ σκοπῶν ἔγω, προτιθέμαι, μτ. αἰ. : Σοφ.Τρ.1,136 ἤμερτα χρυστὰ μῶμενα.

μωμοίαι μτγν. μωμοῖαι βλ.α. Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ.88.

μωμοαρ [τὸ] ποι. ἀπὶ μῶμος βλ.α. : Λυκόφ.1134.

μωμοπριπίτης [ὁ] μον. ὁ ρίπτων μῶμον ἐπὶ ἄλλου : Τζεζ. Ἐξήγ. ἱλ.21,24.

μωμοῦ μωμοῖαι βλ.α. : Ὀδ.Ζ 274 μὴ τις ὀπίσσω μωμοῦ, Ἡσιόδ. Ἐργ.756 μωμοῖεν ἀδίδαλα.

μωμηλός-ἡ-ὄν μτγν. μωμητός, ὄξιος μῶμου, μωμητός : Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ.88.

μῶμμο-ατος [τὸ] (μῶμος) μτγν. περιγέλω, ἐμπαίγμο, σκόμμα : ΠΔ Σοφ.Σειρ.31[34]18 καὶ οὐκ εἰς εὐδοκίαν μωμημάτα ἀνοῦμαι [δ.γρ. μωμήματα].

μῶμμοσις-ωσις [ἡ] σχόλ. μῆμφις, μομφή, κατηγορία, φῶγος, κατάκρισις : Σχόλ. ἱλ.β 199.

μωμητής [ὁ] [μωμῶμαι] ὁ φέγων, κατηγορῶν, ἐπικρίνων : Ἰνπ.Τέχν.8.

μωμητικός-ἡ-ὄν μτγν. φεικτικός, κατακρίνων : Φιλῶδ. Ὀργ.57W, Πιτ.Τελοτράβ.160, Βέττ. Βάλ.16,22.

μωμητός-ἡ-ὄν ὁ φόγος ἄτιος, φεικτός, μωμητός : Αἰσχ. Ἐπ.508 οὐτ' εἶδος οὐδὲ θυμὸν οὐδ' ὄπλων σῆσιν μωμητός, Λοκ. Ἀλέξ.3 καὶ δῶλος οὐδ' ἀποδόν μωμητός ἦν ταῦτά γε' 2) δυσμενής : Κατ. Ἀστρ.Κ.2,163 μωμητός ἀσθη.

μῶμμοσις-ον μτγν. ἐπιφῶγος, ἐπίμεμμος : Στωϊκ. 2,62 τὸ μῶμμοσις.

μωμογέρια [τὰ] δημ. ὄν. ἐπιχωριάζοντας παρ' Ἑλλᾶσι τῆς Μικρασίας ἔθνη, καθ' ὃ μετμηψοῦσμενοὶ ἐκτελοῦσι κινήσεις, χοροὶ, μορφασιμὸς ὄλιος σιωνηλῶς πρβλ. μῶμμογῆσις.

μῶμμο [ὁ] κ. νεότη. μομφή, φῶγος, μῆμφις : Ὀδ.β 86 ἐθέλοις δὲ κε μῶμον ἀνάσσει ἱεροσάφει ἀποδοῦναι δειδείος τινη, Πινδ.Ο 6,74 μῶμος ἐξ ἄλλων κρέματαί φθονοέντων, Βαχχ.12,202 βροτῶν μῶμο γᾶντεςσι .. ἐστὶν ἐπ' ἔργου, Σοφ.ἀν.257 οὐ γὰρ ἐστ' ὄπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἀφεται ποτε' || ὄμ. ὄμ. π. μτγν. πεφοργήφοις : Κικ. Ἀτ.5,20, δ,ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,31 τὰ γὰρ ἀνάσσει εἰς κακὰ μεταστρέφω ἀνεδρεύει, καὶ ἐν τοῖς αἰρετοῖς ἐπιθῆσει μῶμον, Πλούτ. Ἡθ.820Α ἀφραντὸν ὑπὸ φθῶ-

νου και μώμου τιμήν. 2) ἐλάττωμα, φεγάδι, κουσούρι: ΠΔ Λευτ.24,19 και ἐάν τις δῶ μώμον τῷ πλησίον, ΚΔ Πέτρ.2,13 σπίαλι και μώμου, ἐν-τροφάειος ἐν ταῖς ἀνάταις αὐτῶν. 3) ὡς κύρ. ὄν. ὁ προσωποποιμένος θεός τοῦ μώμου, φέγου, κατακρίσσεως: Ἡσιόδ.Θ 214 Μώμον και Ὀΐζυν ἀλγινόεσσαν, Πλάτ.Πολ.487Α οὐδ' ἂν ὁ Μώμος, τό γε τοιοῦτον μέμφατο,Βδβρ.59,6,Λουκ.Ἐρμύτ.20. **μωμοσκόπος-ον** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξετάζων τά πρὸς θυσίαν ὀρισμένα ζῶα, μήπως ἔχουσιν ταῦτα μώμον τινα, ἥτοι ἐλάττωμα: Φιλ.1,320 οὗς εἶναι μωμοσκόπους ὀνομάζουσιν, ἵνα ἄμωμα και ἀσινή προσάγῃται τῷ βωμῷ τὰ ἑρῆα. 2) γεν. ὁ ἀναζητῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐλαττώματα, ὄθ. ὁ φιλόδοφος, ὁ φιλοκατήγορος. **μωμοσκοπῶ-έω** μτγν. κ. μον. παρατηρῶ, ἐξετάζω τά πρὸς θυσίαν ζῶα μήπως ἔχωσι μώμον, ἐλάττωμα, φεγάδι. 2) μον. συνεκδ. ἔχω τᾶσιν, ἐπιδίδουμαι εἰς τὸ φέγειν, ἐπικρίνω, εἶμαι φιλόδοφος: Ἐφστ.Πον.194,44 οἱ μωμοσκοπεῖν βουλόμηναι: || κ. παθ. πάσχω, ὑφίσταμαι μώμον, φέγον, ἐπικρίνομαι, κατηγοροῦμαι: Στουδ.Θεόδ.422D φιλαγνεῖσθαι ἐπὶ τούτῳ μηδαμῶς μωμοσκοπηθεῖσθαι. **μωμώμαι-όμαι** ἰμῶμοι, ποι. κ. ἰων. μωμῶμαι, γ' πληθ. μωμῶνται, ἀπαρφ. μωμῶεσθαι, μέλλ. μωμῶσμαι κ. δωρ. μωμᾶσμαι, ἀόρ. ἐμωμῶσμαι κ. δωρ. ποι. μωμᾶσάτο, ἀπαρφ. παθ. ἀορ. μωμηθῆναι, εὐρισκω σφάμα, ἐλάττωμα, φεγάδι, κουσοῦρι εἰς τινα, μέμφομαι, φέγω, ἐπικρίνω, κατηγοροῦ τινα, μτ. αἰτ.: Ἰλ.Γ 412Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω πάσαι μωμησονται, Θέογν.169 ὁ και μωμῶμενος ἀνεῖ, Αλογ.Ἀγ.277 παιδὸς νέας ὡς κάρτ' ἐμωμῶσω φρένας, Καλλ.Ἀρτ.222 οὐδὲ περ ἔχθαίροντα ἐν Αἰδί μωμῶσασθαι' κ. παθ.: ΚΔ Κορινθ.2,6,3 μηδεμίαν ἐν μηδεὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῆ ἢ διακοῖα. **μῶν** ἑπίορ. συνηρ. ἀντὶ μὴ οὖν: Ἰππῶν.52 μῶν χαρᾶσθον περὶνός γ' συνηθ. π. τραγ. κ. ν. Πλάτ. ἐν χρ. εἰς ἐρωτήσεως ἐν αἰς προσδοκᾶται ἢ ὑπονοεῖται ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ὡστε οὐ, ὡστε δέν: Σοφ.Φιλ.734 μῶν ἄλλος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης ὄψασι; ἴωστε δέν ἔχεις πόνον;], πρβλ. Εὐρ.Ἐκ.676, Ἀριστφ. Λυσ.6,69, Πλάτ. Πρωτ.310D' || ληρομηθείσης τῆς ἐπὶ τοῦ μὴ οὖν προελεύσεως συνεξέφεροτο μετ' αὐτοῦ τὸ οὖν, ἥτοι ἴεν τῆ αὐτ. σημ. μῶν οὖν: Αλογ.Χο.177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβτα δῶρον ἢ τὸδε, Εὐρ.Ἀνδρ.82 μῶν οὖν δοκεῖς σου φροντιστὴν ἐν ἀγγέλων; || ὄμ. ἐνίοτε κ. μῶν μῆ: Πλάτ.Φαιδ.84C τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι, αὐτ.Πολ.305C' || τὸ μῶν οὖν ἐν χρ. ἀντιθέτως, ἥτοι περ προσδοκίαν καταρακτικῆς ἀπαντήσεως: Αλογ.Ἰκ.417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Σοφ.ΟΚ 1729 μῶν οὐχ ὄρεξ, Πλάτ.Σοφ.234Α μῶν οὐ παιδίαν νομιστόν; **μωνιή** Ἡσ. ἐδλιγυρία. **μωνιον** Ἡσ. ἐμᾶτιον, ἀχρεῖτον. **μῶνυξ-α-ον** δωρ. ἀντὶ μόνος, μόνος βλλ. **μῶνυξ-ἴχος** ἰδ.ἡ,τὸ κ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ὁ ἔχων ἓνα ὄμμα ἥτοι ὄπλην εἰς ἕκαστον πῶδα, μονώμου, μονόχηλος, ἑπίθ. τοῦ Ἰππου, συχθὸν π. Ὀμ. ἐν Ἰλ. κ. ἀπαξ ἐν Ὀδ.: Ἰλ.Ε 236 αὐτὰ τὰ κτεῖνη και ἐλάσση μῶνυξας ἴππους. Ὀδ.Ο 46 μῶνυξας ἴππους ζεύθον ὄφ' ἄρματ' ἄγνων πρβλ. Σδ.23,Εὐρ. Φοιν.793' || ἐπὶ ἄ. ζῶων: Ἰππ.Ἀρβρ.8 και τὰ κωλυμένα τῶν ζῶων; Πλάτ.Πολιτ.265D και τὰ κωλυμένα μῶνυχι διαίρειν, Ἀριστλ.Ζ 499β,13 μῶνυξες δες. **μῶνυχος-ον** μτγν. κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ μῶνυξ βλλ.: Ἀντίγ.Καρ.66 μῶνυχος ὄς' || νεώτ. ζῶολ. ἐν τῷ πληθ. μῶνυχα ἴσδ' κατηγορία ζῶων τοῦ ἀθροίσματος τῶν περιτοδοακτικῶν.

μῶρα ἰθὶ δημ. διανοητικὴ καθρότης, προσωρινὴ ἑλλειψία σκέψεως, ἀντιλήψεως: τί μῶρα σ' ἐπιπασ, και δὲ νιώθεις τί γίνεται γύρω σου; 2) ὁ καθ' ἑἑἑν ὀφθαλμὸς, ὁ βραχνᾶς. **μωραῖν** (μῶρος) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. μωρανῶν, ἀόρ. ἐμωράσθαι, παθ. μέλλ. μωρανεθῆσμαι, παθ. ἀόρ. ἐμωρανεθῆναι, μτγ. ἐμωραθέσθαι, μτγ. παθ. παρακ. μεμωραμμένους κ. μεμωρημένους, δημ. συνθ.ξεμωραμμένους, φέρομαι, πράττω, ὀμιλῶ ὡς μωρός, εἶμαι μωρός, ἀνοηταῖν: Εὐρ.Μηδ.614 και ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖ, Ξεν.Ἀπομν.1,1,11 τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε, Φιλῶδ.Μουσ.103Κ, Λουκ.Πλ.45' || μτ. συστολχ. αἰτ.: Αλογ.Πέτρ.719 πετραν τήνδ' ἐμωρανεῖν ἐνέργησαν, ἔκαμε μωρᾶν, παρᾶφρονα ἀποπειραῖν, Εὐρ.ἀπ.282,22 οὐδέλς ' ταῦτα μωραῖναι ἐνέργει, κάμνει τὰς ἀνοησίας ταύτας; 2) ὀνοκρίνομαι τῶν μωρῶν: Ἀριστλ.ἩΝικ.114β,2-3' εὐφρημαστικός ἐπὶ γυναικὸς, μοιχεύομαι, πορνεύομαι: Εὐρ.Ἀνδρ.674 ἀνήρ γυναικὰ μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων. 4) μτγ. ποιῶ τὴ μωρῶν, ἀποδεικνύω τὴ μωρῶν: ΚΔ Κορινθ.1,1,20 οὐκ ἐμωρανεῖν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; 5) παθ. γίνομαι μωρός, μένω ἐνεός, μετὶ τὸ στόμα ἀνοικτόν: Ἀριστλ.Ζ 161β,30 [αἰγες] ἐτάσσον ὡσπερ μεμωραμμένοι, ΠΔ Βασ.2,24,10 ἐμωράνεθον σφόδρα, αὐτ.Ἡσ.19,1,ΚΑ Ρωμ.1,22 ὄψακοντα εἶναι σοφοὶ ἐμωράνεθσαν, Στουδ.Θεόδ.342Α ἀσυνεταί καρδίᾳ και μεμωραμμένη σοφία. 6) μτγν. ἐπὶ ἄ-λατος, ἀπόλλυμι τὴν ἢ ἐκ τῆς ἰδιότητος, γίνομαι ἀνούσος, ἀνοστος: ΚΔ Μαθ.5,13 ἐάν δε τὸ ἄλας μωρανεθῆ, ἐν τίνι ἀλλισθησται; **μωρανεθῆς-εως** ἰθὶ σχόλ. μωρία βλλ., ἀποβλάκωσις: Σχόλ.Αλογ.Ἐπτ.756. **μωρῆ** ἐπιφ. δημ. συνηθ. πρὸς ἄνδρας, ἀλλά και πρὸς γυναικας και παιδια, χωρὶς νὰ ἐμφανῆ καμμίαν ἀνέρεσιν: μωρῆ Κῶστα, μωρῆ Χριστίνα, - μωρῆ παιδί μου, γιὰ νὰ ἐκούσ τοῦ σοῦ μιλῶ || πρὸς ἐπίτασιν συνεκφέρεται και τὸ σὺ: μωρῆ σὺ Γιώργη' || τὸ θηλ. μωρὴ πολλᾶκις ὡς ὑβριστικόν: μωρῆ Σοφία ἢ μωρῆ σὺ Σοφία' 2) ἰδ. ἀπολ. εἰς δὴλωσησ ἀπορίας, θαυμασμοῦ, διαμαρτυρίας κ. ἄ. ὡς τὸ βρῆ βλλ.: μωρῆ, γινυκε δεσποτῆς αὐτῆς;], - μωρῆ, δουλειὰ εἶναι αὐτῆ; **μωραλεθῆσθαι-ονος** ἰθὶ μον. ὁ ἐλεῶν τοὺς μωροὺς, ὁ Θεός: Θεοδ.Ἀσκ.767 [ἐκδ.Με]. **μωραδῶ** μτγν. μωραῖνω βλλ.: ΠΔ Ἡσ.44,25 και τὴν βουλήν αὐτῶν μωραδῶν ἰδ.γρ.μωραίνων]. **μωρία** ἰθὶ (μῶρος) κ. νεώτ. κ. δημ., ἴων. μωρη-ῖη ἰδιότης τοῦ μωροῦ, ἀνοησία, ἀφροσύνη, εὐθῆσια, κωταμόρφα: Ἡρ.1,146 μωρία πολλῆ λέγειν, αὐτ.1,131 και τοῖσι ποιεῖσσι μωρίην ἐπιφέροισι, Ἀριστφ.Νεφ.818, Πλάτ.Νόμ.818D παλλὴ μωρία τῶν διανοηματος, Οουκ.5,41 ἐδὸ-και μωρία εἶναι ταῦτα, Δημ.124 εἰς τοῦτ' ἀφίχθε μωρία, ΚΔ Κορινθ.1,1,18 ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σφ.ζωμένοις θόναμι θεοῦ ἐστὶ' || συνηθ. φρ. ὀφθαλμικὰ μωρίαν ἐπάγω εἰς ἐμαυτὸν τὴν ὑπόψιν ὅτι εἶμαι μωρός, λέγομαι, φαινομαι μωρός: Σοφ.Ἀντ.470 μῶρω μωρίαν ὀφθαλμικῶν εἰς μωρῶν φαινομαι μωρός, Εὐρ.Μηδ.1227' || Ἡσ.εμω-ρίαι' ἀμαρτίας' || νεώτ. λόγος ἢ πράξις μωρός: || λατρ. διανοητικὴ ἐξασθεσία. 2) εὐφημ. ὀ-θέματος ἔρωας: Εὐρ.Ἰππ.644 ἢ δ' ἀμύχανος γυνὴ γνῶμη βραχέαια μωρίαν ἀφάρθη, αὐτ.Ἰαν.545. **μωρία** Ἡσ. ἐπιποι και βουδ ὑπὸ Ἀρκάδων. **μωριζῶ** μτγν. εἶμαι μωρός, ἀνοηταῖν: Γαλ.12,9,65. **μωρικῶς** ἢ-άν μων. ὁ χαρακτῆριζῶν μωρῶν: Στουδ.Θεόδ.338Α μὴ τὴ πάσῃσι μωρικόν. **μωρισος** ἰθὶ μτγν. μωροδραγῶν ἄρρηγ: Πλίν.Φι 148,Διοσκ.4,75,2' 2) στρωθῶν ὀνητικόν: Πλίν.

Φι 21,180, Διοσκ. 4,75,7. 3) Ἦσ. ἐπὸς τις, ἡ πρὸς φίλτρα χρώνταις.

μωρίων-ωνος (ὁ) μτγν. μωρός, ἀνόητος, ἡ ὡς κύρ. ὄν. Μωρίων· Ἀρκάδ. 17 [Κωδ. Ὁξων].

μωρό (τὸ) δημ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. μωρός, ὡς οὐσ. τὸ βρέφος, τὸ νήπιον· νάνι, νάνι τὸ μωρό ποῦ.

μωροκάληθης (ὁ) μτγν. κ. μων. μωρός ἐπιφθέρων βλάδας, φθοράς, φθοροποιός· Αποκ. in Script. Physiogn. ii 126 [Foerster].

μωρόθεος ὄν μτγν. ὁ μωρῶς λατρεύων τοὺς φευδεῖς θεούς, εἰδωλόκατρητος· Χρησμ. Ζιθ. 14,321.

μωροκάκοιθης-ους κτγν. ὁ μωρός ἄμα καὶ κακοῦθης· Πρωκ. Μυστ. 6.

μωροκάκος-ον ὁ μωρός ἄμα καὶ κακός, μωροκακοῦθης βλ. λ.· Πτολ. Τετραβ. 167.

μωροκάλας-ον ἐσφ. μωροκάκος· Πτολ. Τετραβ. 158, **μωροκάληθης** (ὁ) μτγν. κ. μων. ὁ μωρός, ἀνόητος κλέπτης· Αἰσώπ. Μῦθ. 38 πρὸς ἄνδρα βραδύταρον καὶ μωροκλήπτην ὁ λόγος εὐκαίριος.

μωρολόγημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. μωρός, ἀνόητος λόγος, μωρὰ ὁμιλία, φλυαρία· Ἐπικ. ἀπ. 228 [ἠληθ.].

μωρολογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. [κτ. πληθ.] τὸ λέγειν μωρὰ καὶ ἀνόητα, μωρὰ ὁμιλία, φλυαρία· Ἀριστ. Ζι 492b, 2 τὰ δὲ μεγάλα καὶ ἐπαναστηκῶτα μωρολογίας καὶ ἀδόλεσχίας, ΚΔ Ἐφεσ. 5,4 ἀσχρήτως καὶ μωρολογία, Γλουτ. ἠθ. 504b.

μωρολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ λέγων, ὁμιλῶν μωρὰ καὶ ἀνόητα· Ἀριστ. Φυσικὸν. 810b, 15 ὅσοι δὲ ἐκ τῶν πλευρῶν περιόχοι εἰσι, ὁ ἴσος πεφουσημένοι, ἅλοιοι καὶ μωρολόγοι, Μαν. Α. 446.

μωρολογῶ-έω κ. νεώτ. δημ. -ῶ ὁμιλῶ, λέγω μωρολογίας, ἀνοησίας· Ἀρχέστρ. π. Ἀθῆν. 4, 163D ὁπόσοι τὰδε μωρολογοῦσιν, Γλουτ. ἠθ. 175D.

μωρον (τὸ) μτγν. ὄγρ. μόρον· Ἀρετ. Ὁξ. Νοῦσ. 1,7.

μωρανθήσιος-ον μων. μωρός καὶ νηπίος· ΚΜανσα. Χρον. 3984 παιδάρτων μωρανθήσιων.

μωρονόμ-έω μτγν. νωδ. σκέπτομαι μωρῶς, ἀνοήτως· Κατ. Ἀστρ. Κ 811, 184.

μωροπίστευτος-η-ο δημ. μωροπίστος βλ. λ.

μωροπιστία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ μωροπιστοῦ βλ. λ.

μωροπίστος-(ῆ)-αῖος) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀπειρίας ἢ ἀκρισίας εὐπίστος, ἀφέλης, ἀκριτος.

μωροπλοῖστος-ον μων. πλοῖστος μωρός· Μόσχ. I 3097B.

μωροποιός-όν Ἦσ. ἐν λ. ἡλεδς ἐμάταιος, ἄφρων, ἡλίθιος, ὁ φερόμενος ὡς μωρός.

μωροποιῶ-έω μτγν. φέρομαι ὡς μωρός, κάμνω μωρός· Ἀστράμφ. Χρησμ. 97, 10. ἢ μέσ. γίνομαι μωρός· Πολύβ. 29, 9, ἰ προστιθῆμι. ῶ καὶ μωροποιεῖσθαι συμβαίνει τὴν φιλαργυρίαν.

μωροπόνηρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μωρός ἄμα καὶ πονηρός, κουτοπόνηρος· Πολ. Φυσ. 68, Ἄδαιμ. 2, 58.

μωρός-ᾶ-όν κ. νεώτ. κ. δημ., ἀπ. μωρός [κ. μωρός ὡς θηλ. [Εὐρ. Μήδ. 61], ἀλλά κ. αἰτ. μωρῶν [Ἠρώδ. 5, 17]], ἀμβλῶς, κωθρός, ἄπονος, ἐπὶ τῶν νεύρων· Ἰνν. 232, 25, Ἀριστ. Ζι 628a, ἡ χεῖμωνος ἀρχομένου μωροὶ γίνονται οἱ ἐργάται [τῶν σφικῶν]. 2) ἐπὶ προσώπου, ὁ ἀνόητος, εὐήθης βλ. λ. 3), κούρος· Σίμων. 57, 6 μωρὸ φωτὸς ἄδε βουλά, Σοφ. Ἀντ. 220, ἴσοκρ. 5, 94 σοὶ δὲ συμβουλεύω μωρὸς ἄν ἦν, ΠΔ Σοφ. Σειρ. 18, 18, ΚΔ Ματθ. 7, 26 ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, Ἐρωτ. κτρ. I, 1239, κ. συγκρ. ἐν παροιμ. ἐπὶ ἀνοήτου ἀνθρώπου· Σώφρ. 74 μωρότερος Μωρόχου κ. ὑπερθ.· Ξεν. Ἀν. 3, 2, 22 εἰ ἄρα τοῦτο καὶ μωρότατον νεοπίκασιν οἱ βάρβαροι ἢ ἐδ. ἐν θρησκευτικῇ ἐνοσίᾳ, ὁ μὴ ἔχων ἐπιγνώσιν τοῦ ἀληθοῦ θεοῦ· ΠΔ Ἰερ. 5, 21 λαὸς μωρός καὶ ἀκάροδος. 3) κ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐκ μωρίας προερχόμενος· Αἰσχ.

ἀπ. 288, Σοφ. ΟΤ 540. ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ μωρον ἢ ἀνοησία· Εὐρ. Ἰνν. 996 τὸ μωρον ἀνδράσι μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν, αὐτ. Βάχκ. 369 μωρὰ γὰρ μωρός λέγει, ΚΔ Κορινθ. 1, 1, 25. ἢ κ. φρ.· Σοφ. Αἰ. 594 μωρὰ φρονεῖν, αὐτ. ΟΤ 433 μωρὰ φωνεῖν, αὐτ. Ἀντ. 469 μωρὰ ὄραν, Εὐρ. Βάχκ. 369 μωρὰ λέγειν, Ἐριφ. Ἐκκλ. 474 μωρὰ βουλεύεσθαι.

4) μωρὰ ἀνάγκη (ἀναπόδραστος)· Ἐπικ. Φύσ. 101C.

5) ἐπὶ γεύσεως, ἀνοήσιος· Κωμ. Ἀδέσπ. 596, Διοσκ. 4 ῥίζαι γευσάμενω μωραί.

μωροσίταρο (τὸ) δημ. ἀραβδισιτος ὁ κοινός.

μωροσοφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ μωροσοφοῦ βλ. λ.

μωροσόφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν σοφίᾳ, μαθήσει μωρίων ἔχων· Λοικ. Ἀλέξ. 40 γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσοφῶν ὑπὲρ αὐτοῦ.

μωροσῦκον (τὸ) μτγν. συκομοχλῶν· Κέλα. Ἰατρ. 3, 18.

μωρότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ μωροῦ, ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ.

μωροϋδάκι (τὸ) δημ. ὕποκορ. τοῦ μωροῦ, πολὺ μικρὸν βρέφος, νήπιον, ἄ. μωροϋδέλι.

μωροῦμαι-όμαι [μωροῦ] παθ. γίνομαι μωρός, κωθρός, ἀραβδισιτικός· Ἰνν. Παρθ. 1 ἐμωρῶθη ἡ καρδίη [ἐμεινεν ἐμβρόντητος, κατεπλάγη], Ἀριστ. Ζι 610b, 30 [αἰγελί ἐπάσιν ὡσπερ μεμωρωμέναι (δ. γρ.)·] πρὸλ. μωροῦμαι ἢ τὰ μεμωρωμένα ὡς οὐσ. περιληπτ. ἡ μωρία· Ἰνν. Προορ. 1, 92.

μωροφρων-ωνος (ὁ, ἡ) (φρῆν) ὁ ἔχων μωρός, ἀμβλῆσις τὰς φρένας, μωρός, ἀνόητος· Μαν. Α. 283.

μωρτα Ἦσ. σῆτος.

μωρώνω δημ. ἀντὶ μερώνω, ἄορ. (ἐ)μωρῶξα, ἐπὶ τῶν βρεφῶν, καταπραῶνω, καθησυχάζω.

μωρός ἐπίορ. κ. νεώτ., ἀπ. μωρως κατὰ τρόπον ἀμυδρόντα εἰς μωρον, ἀνοήτως, ἡλιθίως· Ξεν. Ἀν. 7, 6, 2) οὕτω μωρῶς ἐξαπατῶμενος, -μωρῶς ἀνήρηθεν εἰς τὴν προκειμένην περιπτώσιν.

μωρῶσις-εως (ἡ), γεν. ἰων. -ιος ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων, τῆς διανοίας, ἀνοία, χανύσις, ἀτονία, ξεμωροσμία· Ἰνν. Παρθ. 1. 2) ἐσχάτη μανία, παραφροσύνη· Ἰνν. Προορ. 1, 32 Γαλ. 16, 696.

μῶδ (ἀ)γυνη) μτγν. ὕδαρ· Φιλ. 2, 83, 2, ἴωσ. Ἀπν., 3), Κλήμ. Ἀ. I, 897B.

μῶσα ὕδαρ, ἀντὶ μούσα βλ. λ.

μῶσαίω μων. κατασκευάζω πῆ ἢ κοσμῶ διὰ μωσαϊκοῦ· Σωφρόν. 3409A.

μωσαϊκός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μωυσῆν, ὁ τοῦ Μωυσεῖος· Γρηγ. Ναζ. 2, 528B, Κύριλλ. 2, 104D, -μωσαϊκὸς νόμος [αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Μωυσεῖος]. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μωσαϊκὸν βλ. κατωτ., ὁ ἔχων μορφὴν, σύστασιν μωσαϊκοῦ· μωσαϊκαὶ πλάκες.

3) τὸ μωσαϊκὸν ὡς οὐσ. φηφιδωτῶν δάπεδον ἢ φηφιδωτὴ τοιχογραφία, φηφιδωτῶν βλ. λ. τὰ μωσαϊκὰ τοῦ Δαυιδίου. 4) μτφ. νεώτ. σύνθεμα ἐκ πλειστον μέν, ἰδ. δὲ μικρῶν καθ' ἑστώτα ἀνομοιογενῶν στοιχείων ἢ συνῆθ. ἐπὶ κατὰ, σύμμετρον.

μωσαϊσμός (ὁ) νεώτ. τὸ δόγμα τοῦ Μωυσεῖος, τὸ σύνολον τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν κανόνων.

μῶσαι ἀπαρ. τοῦ μῶμαι βλ. λ.· Θέογν. 771.

μῶσις-εως (ἡ) [μῶμαι] μτγν. ζήτησις, ἔρευνα· Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 28. ἢ ὡς ἐτυμολ. τοῦ μῶσσα, αὐτ. 14.

μῶστιον (τὸ) πάπ. μῶτον βλ. λ.· Πάπ. κίσαι δῖο, βίκος ἐσφραγισμένος, μῶστια β' ἐσφραγισμένα.

μῶσταί Ἦσ. εἰάσεται [ἠρθλ. αὐτ. μοιτήσεται] ἴσεται δι' ὀδονίων.

μῶχται Ἦσ. ἐφρονεῖ.

μῶχος (ὁ) γλωσσ. μῶκος βλ. λ.

μῶψ κ. νεώτ. Ἦσ. ἐὸ μὴ ἐξυδωρικῶν, καθαρῶς δὲ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς· 2) ἀκλ. νεώτ. εἶδος κυνός.

N

N, v, vŭ (τό | ἴδιλ.) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, προελθὸν ἐκ τοῦ δεκάτου τετάτου φωνικοῦ· σύμφωνον ἰερῶν ἠμιφώνων ἔκφρασιμον δι' ἀποφράξεως τοῦ στόματος διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἐξαγωγῆς τῆς πνοῆς ἐν ὧν ἢ ἐν μέρει διὰ τῆς ρινικῆς κοιλότητος, ἀναλόγως δὲ τῆς θέσεως ἐν ἢ σχηματίζεται ὁ φραγμὸς καλούμενον φατνιακόν, ὀδοντικόν, οὐρανικόν, ὡς ἐν ἐνια ἀρνιά, μέση ἰβρβλ. γαλλ. κ. ἰταλ. gal. ὑπερωϊκόν ἢ λαρυγγικόν, πρὸ τῶν οὐρανικοφώνων γ, κ, χ γραφόμενον ὡς γ, ὡς ἐγκαιρος, συγχωρᾷ· || ἐν τῇ ἰαπετικῇ γλώσσῃ ἄχει καὶ ὡς ἔρρινον φωνήεν, προελθὸν ἐκ συστολῆς τοῦ πλήρους ea καὶ ἐμφανίζουσαν ἰδίως ὡς ἀρχικόν στερητικόν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἐλληνικόν (ην), τὸ λατινικόν ia, τὸ γερμανικόν an εἶτε ἐν τῇ κλίσει εἶτε ὡς τελικόν λέξεων, ὡς ἄνομα, λατ. noxae, ἰδ. πάνα· || χαρακτηριστικὰ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ὡς ἀμετάβητον, διότι ὡς χαρακτήρ τῶν ρημάτων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης παραμένει ἀμετάβητον, ὡς μένω, μένω, ἔμεινα· 2) ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ διπλασιάζεται τὸ ν στυλλομένου τοῦ προηγούμενου μακροῦ φωνήεντος, ὡς κίτνω, ἀντὶ κίτνω, γέννω, ἀντὶ ἐγέννω, κρίνω ἀντὶ κρῖνω· ὁμ. αἰολ. διατηρεῖται ἐν ταῖς μυκ. ὡς ἰθύνω ἀντὶ ἰθύνω κ. θεύς ἀντὶ θεύς· ὁμ. κ. κτ. τὸ γ' πληθ. πρὸς τὰν βαυρῶτων ρημάτων, ὡς τύπτοι ἀντὶ τύπτοι· ἠρβλ. Δαρ. D. Aeol. 10· 3) ἐν τῇ ἀρχ. λεσβιακῇ διαλέκτῳ τὸ ν τοῦ συμπλεγματος ν ἠηλοποιήθη εἰς σ, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ βροχθῶ φωνήεν α, ε, ο συναπετέλεσε μετὰ τοῦ μετ' αὐτὸ ἀναπτυχθέντος ἠμιφώνου ἰ τὰς διφθόγους αι, ει, οι, ὡς ἰσάνσαι, παῖσαι, ἔχουσαι) ἔχουσαι, τάνες χῶραις) ταῖς χῶραις ἰ τὰς χῶραις) κττ· 4) ἐν τῇ ἀρχ. ἀρκαδικῇ καὶ βοιωτικῇ διαλέκτῳ μὲν ἐν τῷ μέσῳ λέξεων τὸ συμπλέγμα νν ἐμεινεν ἀμετάβητον, ὡς ἱερουμένουσι, κελεινοῖσι, πάσαι κττ· ἀλλὰ τὸ ληκτικόν νς ἠηλοποιήθη εἰς σ, ἀνευ ἀντεκτασεως, ὡς ἰθύνω θρόνον) τὸς θρόνον, αὐτόν) αὐτὸς (σαῦτός), τὸν ταγόν) τὸς ταγόν ἰ τ αγούς) 5) ἐν τῇ ἀρχ. ἀρνεϊᾷ καὶ τῇ κρητικῇ διαλέκτῳ κ. ἰδ. τῇ κεντρικῇ) τὸ ν πρὸ τοῦ σ ἐμεινεν ἀμετάβητον ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει λέξεων, ὡς ἰμνησι ἀντὶ ἰμνησι, ἐπιβάλλουσι ἀντὶ ἐπιβάλλουσι, κριθεῖν ἀντὶ κριθεῖν, πάσαι ἀντὶ πάσαι, ἄγουσαι ἀντὶ ἄγουσαι, ἐπισπένεσαι κτλ. κ. τὸν υἱὸν ἀντὶ τοῦ υἱός, τὰς Ἰθάνας ἀντὶ τὰς Ἰθάνας, ἐν ἀντὶ εἰς) 6) ἐν τῇ ἰων., ἀπτ., βοιωτ. καὶ ταῖς πλείστασι τῶν δωρ. διαλέκτοις τὸ ν πρὸ τοῦ σ ἀποβάλλεται μετ' ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος, ὡς ἰθύνω θεόν, ἰων. κ. ἀπτ. τοῦς θεούς, βοιωτ. κ. δωρ. τὸς θεούς, ἄγουσαι) ἄγουσαι, βοιωτ. κ. δωρ. ἄγουσαι κτλ· 7) ἐν τῇ δωρ. διαλέκτῳ τὸ ν ἀντικαθιστᾷ τὸ λ, συνήθ. πρὸ τοῦ τ, κ, θ, ὡς ἰων φίνταος, ἀντὶ φιλταος, βέντιστος ἀντὶ βέλτιστος, κέντος ἀντὶ κέλτος (τοῦ κέλομαι), ἦνθον ἀντὶ ἦλθον, ἐνίθεος ἀντὶ ἐλίθεος) 8) ἐν τισιν ἀ. διαλέκτοις κ. ἰδ. τῇ ἄπτικῇ, ὡς κ. ἐν τῇ δημ. ἀντὶ τοῦ ν κείτω λ, ὡς ἰων λίτρον ἀντὶ ἴτρον, πλεμῶν ἀντὶ πνεμῶν κ. δημ. πλεμῶν, ἠπληγῆ ἀντὶ ἠπληγῆ, ἀλυφάντης ἀντὶ ἀνυφάντης) || ὁμ. ἐν τῇ δημ. εἰς τινὰς λέξεις κατ' ἀνομοιωταίαν τὸ ν ἐτρέπη εἰς λ, ὡς ἰων λαχονιάζω,

ἀντὶ ἀνοχονιάζω, ἀναστολουκῶ (ἐν Κρήτῃ) ἀντὶ ἀναστονακῶ, ἀναστονακίζω κτλ· 9) ἐν τῇ ἀπτ. κ. δωρ. τίθεται τὸ ν ἀπτ. τοῦ μ, ὡς ἰων νιν ἀντὶ μιν· || ἐν τῇ δημ. τὸ συμπλέγμα θμ γίνεται φν, ὡς ἰων στᾶνον ἀντὶ στᾶθμ, ἀρίπνητος ἀντὶ ἀρίπνητος) 10) ἐν τῇ δημ. τὸ συμπλέγμα κμ μεταβάλλεται εἰς κν ἀναπτυσσομένου συνήθως κ. ἰ ἰδίως ἐν Δωδεκανήσῳ μετὰ τοῦ κ καὶ ν, ὡς ἰων Πάτινος ἀντὶ Πάτιμος, ἄκινος ἀντὶ ἄκινος) ἀκμάτος || δημ. ὁμ. κ. ἐν τῇ συμπληγματι πν ἀναπτύσσεται ἰ μετοδὸν τοῦ ρ καὶ ν, ὡς ἰων κοπινός ἀντὶ κωνός) 11) ἐν συνθέσει τὸ ν μεταβάλλεται χάριν εὐφωνίας εἰς γ πρὸ τῶν οὐρανικῶν γ, κ, χ καὶ τοῦ ζ, ὡς ἰων ἔγγονος, ἐγκάλω, ἐγκώριος, ἐγγέτω) 12) ὁμ. ἐν συνθέσει πρὸ τῶν χελικῶν β, π, φ τοῦ μ καὶ τοῦ φ τὸ ν ἀφομοιωθῆ ἠμελικῶς εἰς χελικόν ἔνερνον μ, ὡς ἰων σύμβιος, συμπίτης, συμφύης, ἔμμετρος, ἔμφυχος) || ὁμ. κ. ἐν χωριστῇ λέξει ἰ Ἐπιγρ. τὸν πᾶλεμον, Ἐπιγρ. τὸν πρόξενον) 13) ἐν συνθέσει πρὸ τοῦ λ ἀφομοιοῦται, ὡς ἰων ἐλλειψα, συλλέγα, συλλαμβάνω) || ὁμ. κ. πρὸ τοῦ ρ ἀφομοιοῦται, ὡς ἰων συρράπτος, συρράγγυμι, ἔρρυθμιος κττ· || ἄλλ' ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως ἐν παραμένει ἐνίοτε ἀμετάβητον καὶ πρὸ τοῦ ρ, ὡς ἰων ἐνρῦθμος) || ὁμ. τὸ ν πρὸ τοῦ σ ἀφομοιοῦται, ὡς ἰων σῦσσιτος, σῦσσωμος, ἔξαιρουμένον πλῆν τῶν μετὰ τῆς προθέσεως ἐν συνθέτων, ἐν οἷς μένει πάντοτε ἀμετάβητον καὶ ἰδίως πρὸ τῶν συμπλεγμάτων σθ, οκ, σμ, σπ, στ, σφ, σχ ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἀπλοῦ α, ὡς ἰων ἐσχηπῶ, ἐσχηπῶ, πᾶσσοφος, πᾶσσηλπος) || ὁμ. τὸ ν παραμένει ἀμετάβητον καὶ ἐν τῷ μέσῳ μεταγενεστέροις ρηματικῶς ἐς -οις, ὡς ἰων ἐκφανοῖς, μᾶρανοῖς, ὕγρανοις κττ· || ἀπαν. ἀπαντᾷ τὸ συμπλέγμα νς ἐν καταλήξει, ὡς ἰων ἴρυνος, ἔμινος, διὸ καὶ τῆς λατινικῆς συμπλέγμα eas μεταγράφεται ἐν τῇ ἑλληνικῇ ησ, ὡς ἰων Clemeas-Κλήμης, triepas-τριάς) ὁμ. κ. ἐν μέσῳ λέξεων, ὡς ἰων Ὀρτήσιος ἀντὶ Hortensius, ἀκίησιος ἀντὶ acirpasae) 14) ἐν τῇ ὡν. κ. δημ. τὸ ν τοῦ συμπλεγματος νθ ἀφομοιωθῆ πρὸς τὸ ἐπόμενον σύμφωνον, προελθόντος οὗτω τοῦ θθ, ὡς ἰων προφῆρα ἐπὶ ἐκρινός ὡς διπλοῦν, ἰδ. εἰς τὰ δωδεκανησιακά, κυριακὰ κ. ἄ. ἰδιώματα, ὡς ἰων πενθερός ἀντὶ πενθερός, κλοκίθη ἀντὶ κολοκίθη, ἀθθός, ἀντὶ ἀνθός) 15) ἐν τῇ δημ. πολλὰκις τὸ πρῶτον ἐν τοῦ συμπλεγματος νν μεταβάλλεται εἰς γ, ὡς ἰων τύρανος ἀντὶ τύρανος (τυραγνῆσι), ἔγνοια ἀντὶ ἐνωια, σῖνεφο ἀντὶ σῖνεφο) 16) τὸ ν ἐν συνθέσει ἀποβάλλεται πρὸ τῶν ζ, σθ, σκ, σπ, σφ, σχ, ὡς ἰων συν-ζῶ) συζῶ, συν-σκιος) σκισκος, ἔξαιρουμένου τῶν μετὰ τῆς προθέσεως ἐν συνθέτων) || γεν. τὸ ν τοῦ συμπλεγματος νσ ἀποβάλλεται ἐπομένου συμφώνου, ὡς ἰων Ἀθήνας-δε) Ἀθηνασδε) Ἀθηναςε, ἐκέρνασθε) κερνάσθε) || ὁμ. τὸ ν ἀποβάλλεται ἐν τῇ δοτ. πληθ. τῆς γ κλίσεως, ὡς ἰων δαίμοσι ἀντὶ δαίμοσι) 17) τὸ τελικόν ἐν σπανίως ἀπελήθη καὶ ἰδίως ἐν Παιμφυλίᾳ, ὡς ἰων ἐγενῶσι, πύργω) || συνήθ. ἐν τῇ δημ. κ. ἰδ. ἐν ταῖς ὀνομαστικῇς τάποις κτ. ἀπ. ἐν κ. γενικ. πληθ., ὡς ἰων τὸν πύργω, τὸ μῆλο, τὸ σῦκο, τὸ παιδί, τῆς φωνῆ, τῆς χαρᾶ, τὸ δέντρο) καίτοι ἐσῆσθω, ἐν Κρήτῃ ἰδ. κ. Δωδεκανήσῳ, διατηρεῖται ὁλόμῃ καὶ σήμερον ἰδίως ἐν τῇ συγκεκομητῇ καταλήξει τῶν

οὐδετέρων -ἰσιν, οἶον τὸ μῆλον, ἔφαες ἄρνιν, τὸ τυρὶν ποῦ τρώσιν' **18**) ἔδη. εἰς ἀνταγωνικούς ἀρ-
σενικούς γένους καὶ ρηματικούς τύπους τὸ ληκτι-
κὸν ἐκφώνεται ἀκόμη εὐκρινῶς, οἶον αὐτὸν τὸν
χρόνον, κάποιον, τρώων, τρέχουον, παίζουον, ἐφωγαῶν,
ἐγραφαῶν, παιδεύουονταν' **19**) ἔδη. τὸν τὸν ἀρ-
θρικούς καὶ ἀνταγωνικούς τύπων τὸν, τὴν πρό φωνη-
νέντων μὲν ὡς καὶ πρό τῶν συμφώνων κ, π, τ φυ-
λάττεται ἀφομοιοῦμενον ἡμιελικός εἰς γ καὶ μ
μόνον πρό τῶν κ, π, οἶον τὸν ἄνθρωπον, τὴν ὁ-
μορφὴν γυναῖκα, τὸν ἀδελφὸν, τὸν καφέ, τὸν τενε-
κὴ, τὸν παιδεύω' || πρό ἄ. συμφώνων συνήθ.
ἀποβάλλεται, οἶον τὸ θεὸν, τὸ φίλον, τὸ χρόνον'

20) ἔδη. ὄμ. τὸ ν ἀποσιωπάται ἐπομένου δα-
σέος ἢ σ, οἶον Κώϊνιστος, σύϊνιθρηνο, σύϊνιχλιος,
συραρά' || ὄμ. ἐπίστε συναποβάλλεται ἐν
τίμ λέξεσι καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ φωνῆεν, καθ'
ἀπόλοισιν, οἶον συναναίματαξῦ) συναμεταξῦ,
καϊνένιας) κνάνας' **21**) τὰ ν ἀποβάλλεται ἐν τοῖς
παρωχημένοις χρόνοις τῶν ὑγρολήκτων ρημάτων
κτεῖνω κ. τεῖνω, οἶον ἐκτάθη, ἐτάθη, διφοροῦμέ-
νων τῶν ρημάτων κρῖνω, κλῖνω κ. πλάνω, οἶον
ἐκρῖνιθην, ἐκλῖνιθην, ἐπλύνιθην' πρὸλ. Λόβ.Φρύν.
37'

22) τὸ ν ἀναπτύσσεται παρεβαλλόμενον
εἰς τὸν ἀ' παθ. ἀόρ. καθαρῶν τινων ρημάτων,
οἶον ἰδρῶνιθην τοῦ ἰδρῶν, ἀμπνύνιθην τοῦ ἀνα-
πνεῶν' || συνήθ. φυλάσσεται ἐν τῷ παθ. ἀόρ. ἀ'
τῶν ὑγρολήκτων, ἐάν ἀνήκει εἰς τὴν ρίζαν, οἶον
ἐκλῖνθην ἐκ τοῦ κλῖνω' **23**) ἔδη. τὸ ν ἀναπτύ-
σσεται μετὰ τὸν χαρακτῆρα ἰρ ἢ φωνῆεν) πλει-
στον ρημάτων, οἶον δερῖνιω, παίρνω, ξερνώ, περ-
νώ, δέινω, λύνω, ζύνω, χύνω, φύνω, διώκω,
βεβαιῶνω ὁμόνω, πληρῶνω, ὑποδοσιῶνω
κττ.' **24**) τὸ ἐφεκτικὸν ν προσιθίεται τῷ
ἀποφυγῆν χαρωμῶδης ἐπομένου φωνηέντος εἰς
τὴν δοτ. πληθ. τὴν λήγουσαν εἰς -σι, εἰς τὰ γ'
πληθ. πρόσ. τῶν εἰς -σι ληγόντων ρημάτων, εἰς
τὰ γ' ἐν. πρόσ. τὰ ληγόντα εἰς ε, ἢ Διον. Αλ.Συνθ.
43,30 'ἐποίησε ἀντὶ τοῦ ἐποίησε λέγων χωρὶς τοῦ
νῦ καὶ ἔγραφε ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. . μετασκευάζει
τὰς λέξεις' || ὄμ. τὸ ν προσιθίεται εἰς τὴν
τοπικὴν κατάληξιν -σι, οἶον Ἀθῆνισιν, Ὀλυμπισιν'
ὄμ. εἰς τὴν ἐπικὴν κατάληξιν -φι, εἰς τὸ ἀριθμη-
τικὸν ἑκοσί, εἰς τὰ ἐπιρρήματα νόσοι, πέρσοι, εἰς
τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια κε καὶ νυ' κ. ἐπίστε ἰκατὰ τοὺς
γραμματικούς) εἰς τὸ δεικτικὸν -ἰ ἡγομμένου σ,
οἶον οὐταῖον, οὐτωσίον' || ἐν τοῖς ἔδη τραγ. ἐν
χρ. συχν. ὡς εὐφωνικὸν μεταξῦ λέξεων τῆς μὲν
ληγουσῆς, τῆς δ' ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος' Πολιτ.
Ἐκλ.Τραγ.119,4 γεμίζουσι οἱ σάβλοι ν ἔδωγα'

25) τὸ βραχὺ φωνῆεν ἐκτείνεται πρό τοῦ ν ἐν τῇ λ.
Παρθενασίας' Αλοχ.Ἐπτ.547 Παρθενοπαῖος 'Ἀρ-
κάς' **26**) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως μεταξῦ ν καὶ ρ ἀ-
ναπτύσσεται τὸ ἡχηρὸν δ, οἶον ἀνιέρηξιν) ἀνδρός'
27) κ. νεῶτ. ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτονούμενον ἀ-
νωθεν (ν') ἰσοδυναμεῖ πρός τὸν ἀριθμὸν πεντήκον-
τα (50) καὶ τὸ τακτικὸν πενήκοντος καὶ τὸ ἐπιρ-
ματικὸν πενήκοντάκις ὀξυτονούμενον δὲ κἀνωθεν
ἰσοδυναμεῖ πρός τὸν ἀριθμὸν πενήκοντα χιλιάδων
καὶ τὸ τακτικὸν πενήκοντάκις χιλιοστός καὶ τὸ ἐπιρ-
ματικὸν πενήκοντάκις χιλιάκις' **28**) νεῶτ. μαθημ.
ἐν χρ. ἐν τῷ ἀγλέθρα πρός συμβολισμὸν ἀνεραῖ-
ων θετικῶν ἀριθμῶν καὶ ἰδῶς ὡς ἐκτέθων δυνά-
μεων ἢ ριζικῶν, οἶον ἀν' ἰνυσσθῆ δύναμις τοῦ αἱ'

29) νεῶτ. ναυτ. τὸ Ν ὡς βραχυπρ. τῆς λέξεως
Νότος' **30**) νεῶτ. χημ. τὸ Ν ὡς σύμβολον τοῦ
στοιχείου ὀξυτοῦ.

νᾶ || συνήθ. τελικ. μων., νεῶτ. κ. ἔδη. ἴνα, ὡς,
ὄπως, διὰ νᾶ, γιὰ νᾶ, ὥστε νᾶ, ἀναλυομένου συν-
ήθως δι' αὐτοῦ τοῦ παρ' ἀρχαίους τελικοῦ ἀπαρφ.
ὡς καὶ τῆς τελικῆς μχ. : Πρῶδρ.2,252 ὡ βέλω
νᾶ τὰς ἰδω, Διγεν. Ακρ.3055 μῆ οὐτάς ἦν ὡ Διγε-

νῆς. . | χρῆ νᾶ τὸν δοκιμαζόμενον, νᾶ τὸν βεβαιω-
θῶμεν, αὐτ.3093 ἐννοιαζόμενη πάντοτε πῶς νᾶ
τὸν ἀποδῶμαι, αὐτ.3149, Λιβ.Ροδ.71 νᾶ μάθω τι
ἐν τὸ θάλωμαι, Ἐρωτῶκρ.4,384 ἐγὼ μνητὸ τοῦ
Βασιλείου. . νᾶ μοῦ πέψη τὸ γαμπρὸ, Πολιτ.'Ἐκλ.
Τραγ.179,10 βέλω νᾶ τὸν καταραστῶ καὶ τὸν
νοσεῖ ἢ φυχῆ μου, αὐτ.203,8, δ.διστ. ἀγάπα με
νᾶ σ' ἀγαπῶ, θέλε με νᾶ σὲ θέλω, δ.τραγ. βᾶλε
τοῦ τάβλα νᾶ γευθῆ, χρυσὸ σκαμνὶ νᾶ κάστη,
- δὲν εἶναι νᾶ τὸν ἐμπιστεύσαι, - εἶναι ἄξιον
νᾶ σὲ κλέψῃ μὲρὸς στὰ μάτια σου, - δῖνε μου
νᾶ σοῦ δῖνω, - ἔλα νᾶ φύγουμε, - καιρὸς νᾶ πη-
γαίνομεν, - ἔστειλε νᾶ φέρῃ κρασί, - εἶχε τὴν
ἀξίωση νᾶ τὸν περιμένουμ, - ἤρθε τὸ μαχαίρι
νᾶ με χτυπήσῃ, - ἔχω νᾶ σιδερώσω (προτίθειμι
ἢ ὀφείλω νᾶ σιδερώσω), - δὲν ἔχει νᾶ φάῃ'
|| ἔδη. ὄμ. συνεκφερόμενον μετὰ τοῦ διὰ ἢ γιὰ
πρὸς ἐπίστασιν τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ καὶ ἰδ.,
ἀνωτέρου ἢ πηγίου) : πληρωσέ τὸν καλά, γιὰ
νᾶ μπορῆ νᾶ δουλεύῃ καλά, - γράφε μες ἄμέ-
σως, γιὰ νᾶ μὴ ἀνησυχούμε, - ἔφυγε, γιὰ νᾶ μὴ
ξαναρθῆ' || ὄμ. διὰ τοῦ νᾶ ἀναλύεται ἢ παρ'
ἀρχαίους κατηγορηματικῆ μχ. : τὸν πῖσασε νᾶ
κλέψῃ [συνέλασον αὐτὸν κλέπονται], - ἄρχισε
νᾶ λέγω, - τοὺς εἶδε νᾶ κάθουσαι κάτω ἀπ' τὸ
δέντρο ἰκαθήμενοισι, - τοὺς βρῆκε νᾶ πῖνον
τὸν καφέ τους, - ἔμαθε νᾶ διαβάξῃ' **2**) ἔδη.
ὑποθετ. ἐάν, ἄν : δ.διστ. νᾶ ἔξερεις κερὴν ποῦ
ἀγαπῶ, δὴ καὶ ὄσον καὶ σένα, - νᾶ γὰ λεφτά,
θᾶ σοῦ δῖνω, παροϊμωδῆς φρ. στερῆ μου
γνώση, νᾶ σ' εἶχα πρῶτα, - νᾶ τὸ ἔξα, δὲν τοῦ
τὴν ἔδῃνα τὴν κόρη μου, - ὅσα νᾶ χρ, τὰ
τρώει' **3**) ἔδη. ἐναντιωμ. καὶ ἐάν ἔτι, καὶ ἂν
ἀκόμ) : ὁ κόσμος νᾶ χαλάσῃ, δὲν τὴν παίρνει,
- δὲν τοῦ καίγεται καρφάκι, φρ. νᾶ τὸ ἰδῶ καὶ
νᾶ μὴ τὸ πιστέψω' **4**) ἔδη. αἰτιολ. διότι, ποῦ :
δὲν ἔκαμες καλά νᾶ ταξιδέψῃς μετέοιον ἄγριο
καιρὸ (διότι ἢ ποῦ ἐταξίδευσες)' **5**) ὄρον. ὅταν,
ἄμα : ν' ἀλλάξουν τὰ πράματα, καὶ ὄστερα σοῦ
λέω, - νᾶ φύγῃ πρῶτα ὁ ἕνας, καὶ ἔπειτα ἐρχε-
ται ὁ ἄλλος' **6**) ἔδη. εἰδ. ὅτι, πῶς, ποῦ : μοῦ
φαίνεται νᾶ τὸν γνωρίζω, - θαρρῶ νᾶ πέθανε'

7) ἐλλειπτικῶς εἰσάγει ἀνεξαρτήτως προτάσεις
πρὸς δῆλωσιν εὐχῆς ἢ κατάρως, εἶθε νᾶ, ἄμποτε
νᾶ, μακάρι νᾶ : Πρῶδρ.2,207 Χριστέ μου, νᾶ τὴν
ἔπασα σὲν ἦτον φουσκωμένη, νᾶ κἀβῆσα σὸ
πλάγιν τῶν, ν' ἀρξάμην ρουκαλίζειν, Πολιτ.'Ἐκλ.
Τραγ.162,22 μᾶλα νᾶ τοῦ ῥθῃ στήν καρδίᾳ,
δ.τραγ. νᾶ ἤμουν τὸ Μῆν μπιστικός, τὸν Ἀβου-
στο δοξαζάνης, δ.διστ. ποῦ νᾶ ἔχῃς νᾶ τρώωμαι
καὶ ροῦχα νᾶ φοροῦμαι, - νᾶ δῶξῃ τὰ πεθυμῆς,
- νᾶ μᾶς ζήσης, - νᾶ σὲ χαρῶ, - νᾶ ἔλαπα τὸ γινό-
κω μου, κἢ εὐθεσίαν, - κακὸ νᾶ σοῦ ῥτη, - νᾶ
σὲ φάῃ ἢ θάλασσα' || ἔδη. ὄμ. πρὸς δῆλωσιν
ὀρκου : νᾶ μὴ σώσω, ἂν τὸ ἔκαμα, - νᾶ μὴ χα-
ρῶ τὰ παιδιὰ μου, ἂν εἴπα τέτοιο λόγο, - νᾶ μὴ
βραδιστῶ, ἂν σοῦ λέω φέματα' || ἔδη. ὄμ.
πρὸς δῆλωσιν προτροπῆς, προσαγῆς ἢ ἀπαγο-
ρεύσεως : νᾶ κοιτάξῃ τὴ δουλεία σου καὶ νᾶ
παρητήσῃ τὰ κουτοσυμπολιὰ, - νᾶ μὴ σὲ μέλλῃ
σένα γιὰ τῆς ἔξενες ἔγνοιες, - νᾶ μὴ ξαναπερά-
σῃς ἀπὸ τῆς γειτονιάς μας' || ἔδη. ὄμ. πρὸς
δῆλωσιν ἐρωτήσεως ἢ ἀπορίας : Πολιτ.'Ἐκλ.Τραγ.
222,7 τί νᾶ σοῦ στείλω, ἔξενε μου, τί νᾶ σοῦ προ-
δοῦσῃς, αὐτ.230,8 τίνας νᾶ εἰπῶ τὸ νῆτροί μου,
αὐτ.252,13 νᾶ μὴ τὴν εἶδες πουθενᾶ, - νᾶ ζῆ
καυεῖς ἢ νᾶ μὴ ζῆ, - ποῖς νᾶ κτυπήθῃ τὴν πόρτα
μας τέτοια ὄρα' **8**) ἔδη. συνεκφερόμενον συ-
χνάκις μετ' ἀναφορ. ἢ ἐρωτηματ. ἄντων, καὶ
ἐπιρρ. : δὲν ἐπιμενε καυεῖς ποῦ νᾶ μὴ ἀρρώστη-
σε, - ποῖς νᾶ τὸ πιστεύω, πῶς θὰ γίνῃ μέγας
καὶ τρανός, - πῶς νᾶ τὸ μάθω, ἀφ' οὗ ζῶ στήν

έρμηιά, - ποῦ νά περάση κανεὶς τὴ βραδιά του, - ὅπου νά εἶναι θά φανθὸ τὸ πλοῖο, φρ. θά σοῦ ὀργανοῦ τὰ μούτρα, ὅσο νά ηῆς κύνιο (τάχισαι), - κουτὰ νά βραδιάσῃ· 9) δημ. παραλείπεται ἐνίοτε προτασόμενον τοῦ ἀπαγορευτικοῦ μορίου μὴ: ὀνειρετοῦ ἀπὸ δῶ (νά) μὴ σέ ἀρπάξω, - (νά) μὴ εἶχε ξημερώσει, - (νά) μὴ σώσῃ κι ἔρτη· 10) ἐκ τῆς φρ. θέλω νά - προήλθε τὸ μόριον θεά, θενά, θανά, θά, εἶ· οὐ σχηματίζεται ὁ μέλλον τῆς νεωτέρας καὶ δημοτικῆς ἑλληνικῆς γλώσσας: Ἐρωτόκρ.4,357 μηδὲ θε νά παντρευθῆ· ὄμ. ἐν χρ. πρὸς ἀναλυτ. ἔκφρ. τῆς δυντη. εὐκτ. θεά ἐρχόμενον, - θανά ἦταν πλοῦσιος, ἂν ἔκανε οἰκονομίες.

νά (2) ἐπίρρ., μαν., νεώτ. κ. δημ. Ἰδοῦ, ἴδε ἐδῶ, λάβε, μτ. ὄνομαστ.: Πρόδρο.1,120 νά τὸ παιδί μου, ἀγόρασε χορδοκόλια δοουκάτου, Διγεν. Ἀκρ. 2148 νά ἐγὼ πού παίρνω τὴν θυγατέρα σου τὴν καλὴν, Ἐρωτόκρ.2,1265 καὶ νά καὶ κείνοι γλήγορα, . . . ἔκει περμαχῶντήκασι δλοι, Πολιτ. Ἐκλ. Τραυ.203,16 νά κι ἡ ρίζα μου, καὶ δέσε τ' ἄλογο σου, | νά κι οἱ κλώνοι μου καὶ κρέμασ' τ' ἄρματά σου, - νά ὁ πατέρας, - νά τὸ χωράφι μας· || ὄμ. κ. πτ. τῆς συγκεκριμένης δεικτ. ἀνωτον. τας, τη, το κττ.: Ἐρωτόκρ.5,548 νά το καὶ σύ, καὶ δέ τα, - νά τους ἐρχονται· || μτ. αἰτ.: νά με |, - νά τους· || δημ. ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ λάβε: νά εἴκοσι δραχμές, - νά τὴ γραβάτα σου· || ὄμ. μτ. προτάσεως εἰσαγομένης ἐνιαυτὸν διὰ τῶν ποῦ, κ. καί: Διγεν. Ἀκρ.454 καὶ νά, σώματα βλέπομεν, αὐτὴν οὐ θεωρῶμεν, - νάί ἐρχεται ἡ μαμά σου, - νάί πιεῖς νά μὴ διψᾷς, - νά πού μάς θυμήθηκες ἐπὶ τέλους· || σπαν. τίθεται μτ. αὐτοῦ κ. γενικ. προσωπική: νά σου, λοιπόν, καὶ μάς πλησιάζει ἕνας ἀγνωστος, - νά σου τοῦτη, νά σου κι ἔκεινη, φρ. νά σου κι ἐσένα, νά μου κι ἐμένα ἴδων μουτζώνη τις ἑαυτὸν καὶ τὸν συνομιλήτην του· || ὄμ. ἐνίοτε τίθεται ὡς ἐπίθετον τῶν δεικτικῶν ἀντωνομένων χάριν ἀκριβεστερας δεξέως: Ἐρωτόκρ.4,374 εἶντα παραμυθίσματα, κακὰ παιδι, εἶν' αὐτάνα, - αὐτοῦσά ὁ ἀνθρώπος, - αὐτὰνὰ ἡ γυναίκα, - αὐτοῦνὰ τὸ παιδί, - ἐκεινοσὰ πού ἐρχεται, - ἐκεινοῦνὰ ἡ μηλιά, - ἐκεινοῦνὰ τὸ ζέντρο· || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν τοπ. ἐπίρρ. ἐδῶ, αὐτοῦ, ἐκεῖ, πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐνωσιος αὐτῶν: ἐδῶνὰ θά καθίσω νά σέ περιμένω, - καθίσει αὐτοῦνὰ, - κοιτάξτε ἐκεῖνὰ πέρα· || φρ. νά τα μας (ἐπὶ ἀκαίρου λόγου ἢ ἀήθους τρόπου).

νάσας ὄμρ. αἰτ. πληθ. τοῦ νάσας βλλ.: Θεόκρ. 22,17 ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νάσας (ἴσφ.γρ. ἀντὶ νηας). **νάσα** (ἡ) [λατ.] λεξ. κ. δημ. τὸ πορθημεῖον παρὰ Ρωμαιοῖς Σουιδ.· 2) μαν. κ. δημ. τύπος τριατήλου ἱστιοφόρου πολεμικοῦ πλοίου ἔχοντος ἔξαρτιαν δρόμωνος: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Τραγοῦδι τῆς Πόλης κι οἱ νάσας στ' ἀκρόλιμνο βοριάς· || εἰδος μεγάλου τριστήλου ἱστιοφόρου ἐμπορικοῦ. **νάσάθης** (ὁ) [ινδ.] νεώτ. ὁ ἀντιποσειδεὺς ἐν Ἰνδίας ἐπὶ τῆς μογγολικῆς δυναστείας· || γενικὸς διοικητῆς ἐπὶ ἀγγλοκρατίας· || τίλος μαμαε-βανού ἡγεμόνος· || τιμητικὸς τίλος ἀπονεμόμενος ὑπὸ τῆς Ἰνδικῆς κυβερνήσεως· 3) μτφ. ὁ ἐν Ἰνδίας ἢ ἀλλοχοῦ τῆς Ἀσίας πλοῦσιος.

νάσαιστροπὸ βαρβαρικῆ λ. ὡς ὄρος ἐπαῖνου: Ἀριστοφ. Ὀρν.1615 τί θαι σὺ φηξ; - Ναδαισατροπὸ.

νάσέτ(τ)ι (ἡ) [ιταλ.] δημ. ἐν χρ. παλαιότερον μικρὰ νάσα βλλ.2) ὄτραγ. νά τ'αν κι ἄλλη μιά νάσέττα, κάνουν τὴν ἁράδα νέτα.

νάσλα (ἡ) [έβρ.] κ. νεώτ. κ. νάσλας (ὁ) εἶδος δεκαοἄρδου ἢ δωδεκαοἄρδου μουσικοῦ ὄργάνου· Ἦα. ἀνάσλα· εἶδος ὄργάνου μουσικοῦ ἢ φυατήριον. ἢ κιθάρα· Σοφ.ἀν.849 οὐ νάσλα κωκυτοῖσι, οὐ λύρα, φίλα ἰπιθ.γρ., ΠΔ Βασ.

1,10,5 ἔμπροσθεν αὐτῶν νάσλα, καὶ τύμπανον, Ἰώσ.Α17,12,3, Ἄθην.4,175B τὸ ὑβραυλικὸν τοῦτο ὄργανον τοῦ καλομένου νάσλα, ὄν φησι Σά-πατρος . . Φοινίκων εἶναι καὶ τοῦτον εὐρημα.

νάσλας (ὁ) ἔ. νάσλα βλλ.: Σάβ.16 οὔτε τοῦ σιδωνίου νάσλα . . λαρυγγώφως ἐκκεκοῦδεται τύπος, Φιλήμ.44, Στράβ.10,3,17 τῶν ὄργάνων ἐνία βαρβαρῶς ἀνόμαστοι νάσλας καὶ συμδική· 2) Ἦα. ἀνάσλος· κιθαριστής, εἶδος ὄργάνου μουσικοῦ δυσήχους·.

νάσλιζω [νάσλια] γλωσσα. φάλλω.

νάσλιστής (ὁ) [νάσλιζω] μτγν. ὁ παίζων τὴν νάσλιον βλλ.: Εὐφρορ.ἀπ.Ἰστ.β οἱ νῦν καλούμενοι ναδλισται καὶ . . σαμβυκισταί.

νάσλιοκτιπυζέ- ἔως [βλ.] μτγν. ὁ ναδλιστής βλλ.: Μαν.4,185 ναδλιοκτιπυζέ τὸ χοροῖς.

νάσοῦς (ὁ) Ἐπιγρ. καμηλοπάρδαλις [αἰθιοπ. λ. κτ. Πλιν.Φ18,69].

νάσως-ἔως (ὁ) [νάσσω] μαν. ὁ κόπανος: Ἰζέτξ. Ἰστοδ.42) ὑπερὸν λάκτινη [λάκτινη ναγέα, τριθεῖα ἡ κόπανον.

νάγμα-ατος (τό) [νάσσω] μτγν. πᾶν τὸ πυκνῶς ἐστῶσιθεσμένο, συσσωρευμένο. ἰδ. πρὸ τοῦ λίθινου τεύχος προφυλάξεως: Ἰώσ.Π1,21,7 τὸ πρὸ αὐτῶν πᾶν κύκλω νάγμα τοῖς ἀποδαινοῦσαι πλατῶνς περιπαστοῖ.

νάθιρ (τό) [ἰσραβ.] ἄκλιτ. νεώτ. ἄστρον. τὸ νοητὸν σημεῖον ἐν τῇ οὐρανῶν σφαιρᾷ τὸ κελμενον ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν ποδῶν τοῦ παρατηρητοῦ καὶ εἰς ὃ καταλήγει εὐθεία, ἀγομένη διὰ τοῦ σημείου εἰς ὃ εὐρίσκειται ὁ παρατηρητής καὶ διὰ τοῦ κέντρου τῆς γῆς ἀντίθ. ζενίθ.

ναεῖδαμος Ἦα. τῶναιον τὸ οὐδαμάς.

νακίρα (ἡ) [ισραβ.] κῆτοςκος, οἰκοδόσποινα.

νάκρρα Ἦα. κῆδῶσποινα.

νάσει αἰολ. τ. ἀντὶ ναοῖς, βλ. ναῦς: Ἀλκ.ἀπ. 78, Πινδ.4,56 νάσει πολεῖς ἀγαγεῖν.

να(ῖ)στρα Ἦα. οἰκοδόσποινα (κῆδ. ναστρα).

ναστήρ-ήρος (ὁ) μτγν. κ. νατῆς βλλ.: Ἀντίπ. Σιδ.ΑΠ7,409 ναστήρ Κολοφῶνος, Διον.Περ.455, Χριστόδ. Ἐκφρ.116 Ἀρμυκαίων ναστῆρων.

νάτης (ὁ) [ισραβ.] ὄμρ. νάτας-α κῆτοςκος, ἔνοικος: Σιμων.57 Λίνδου νατᾶν Κλεόβουλον, Ἐπιπ.5,1, Λιμέν.41, ΑΠ9,335· || ὄμ. κ. ὡς θηλ.: Ἀρχι.ΑΠ6,207,10 αἰ γυάλων Νευκράτιδος νατᾶς.

νατῆρ-ορος (ὁ) [νάω] Ἦα. ἐρέων, πολύρρους.

νάσως [νάσος] κρητ. καταφεύγω εἰς ναόν· Ἐπιγρ. αἰ δέ κα ναεῖθ ὁ δῶλος ὦ κα νικαθῆ.

ναζήρατος (έβρ.) λεξ. κ. ναζήρατος Σουιδ. ἐναζήρατος, ὁ θεῶς κεχωρισμένος καὶ ἀφιερωμένος ὁ μοναχός.

νάζι [τό] ποικρ.1) δημ. ὁ ἀκικισμός· || κτ. πληθ. φιλάρεσκοι τρόποι· || φρ. κάνει νάζια προσποιεῖται ὅτι δὲν θέλει.

ναζιάρης-α, ἡθλ. κ. ναζοῦ, τὸ οὐδ. ναζιάρικο ὁ ἀκικισμός, ποῦ κάνει νάζια βλλ.

ναζιρατος (έβρ.) ἄρχ. λεξ. κ. ναζήρατος βλλ.: Κυρ. ἐναζιρατος, μοναχός, ἡγιασμένος καὶ ἀφιερωμένος τῷ θεῷ.

ναζοῦ (ἡ) δημ. κ. ναζιάρια ἡθλ. τοῦ ναζιάρης βλλ.

ναηλαῖς Ἦα. ἐπρόσφατος.

ναθμός (ὁ) [νάω] Ἦα. ναθμός· τὸς χοιράδων· 2) Ἦα. ἐτάσεται καὶ εἰς τῶν σημύματων.

νάθραξ Ἦα. ἐνάθρηξ.

ναί ἐπίρρ. κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. ἐπὶ ἱσχυρῶς διαθεδωαίσεως, βεβαίως, ἀληθῶς, οὕτως ἔχει, μά- λιστα, ἀληθῶς κ. Ὀμ. σὺνθῆ. ἐπομύου τοῦ θῆ: Ἰλ.Α286 ναί δὲ ταῦτα γε πάντα, . . κατὰ μοῖτρον ἔπειες ἰάθηδαι πάντα ταῦτα κατὰ τὸ πρέπον ταῖ εἰπέας, ἌπολλεP3,467 ναί δὲ τοῦτο γε . . πείσασθε· ὄμ. κ. πτ. ἄ. μορίων: Ἐμν.76,2 ναί μν, Θεόκρ.27, 27 ναί μν φασι γυναῖκας εὐς τρήμεναι παρα-

κοίτας, Ἄρατ.449 ναί μὴ καὶ προκύβω διδύμοις ὅπο καλὰ φαεῖναι, Μελέαγρ.ΑΠ7,421,11 ναί μὴν δὴ Μελέαγρον, ΚΔ Ματθ.5,37 ἔστω δὲ ὁ λόγος ἡμῶν ναί ναί, οὐ οὐ, Λουκ.Ἀστρολ.14 ναί μὲνοι καὶ Δαίδαλον, Φωτ.Λέξ.Προ.2,8 συναλέθησαν τὰν λέξεων . . ναί δὲ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι δέονται σαφηνεῖσαι, αὐτ.3,1,Νικητ.Εὐγ.1,26 σπιληνὴ κόμη, ναί καὶ χλιδῶσα· ὁ μ. κ. μόνον: Σοφ.Ἰλ.1445 σέ κρινυ, ναί σέ μύλαστα σέναί, Ἀριστλ.Τοπ.158α,16 ἀποκρίνασθαι ναί ἡ οὐ, ΚΔ Ματθ.11,26 ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἀγένητο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου, Χοιροθ.Θεα.2,85 τὸ η οὐκ ἔστι χαρακτηριστικόν . . τὸ δὲ α ναί 2) συνήθ. ἐπὶ ὅρκου, ναί μὰ: Ἰλ.Α 234 ναί μὰ τὸδε σκήπτρον, Πινδ.Ν 11,24 ναί μὰ γάρ ὅρκου· ὁ μ. κ. μόνον ναί: Εὐρ.Βάκχ.534 ναί τὰν Βοτρυῶδι Διούσου χάριν, αὐτ.Μῆδ.1277 ναί, πρὸς θεῶν ἀρήξαι, Ἐπιχ.81 ναί τὸν Πιπίδον, Ἀριστοφ.Σφ.Α438 ναί τὰν κόραν, αὐτ.Ελρ.1103,Ξεν.Ἑλλ.4,4,10 ναί τὰ σῶ· 3) ἐπὶ καταφατικῶν ἀποκρίσεων, βεθαίως, μάλιστα, ἀληθινά: Αἰσχ.Πέρσ.738 λέγῃ τῆ τιμῆν, Ναι, Σοφ.Ἰλ.845,Πλάτ.Θεαιτ.193Α τοῦτ' ἐπὶ ἡ οὐδαν· Ναι, ἀληθῆ γε, αὐτ.Γοργ.448Β, ΚΔ Πράξ.22,27 λέγε μοι, εἰ οὐ ῥωματός εἶ· ὁ δὲ ἔφη· ναί, - θά τὴν πάρος· Ναι, - θά μὰς ἔλθης ἀσπίον; - Ναι· ἢ ἐπαναλαμβάνομενον δις ἡ καὶ τρίς πρὸς μείζονα ἔμφανσι: Ἀριστοφ.Νεφ.1468 ναί ναί, καταιδεσθῆτι πατρώων Δία, Θεόδωρ.4,54 ναί ναί, τοῖς ἀνθρώποισι ἔγωγε τὸ νιν, Καλλ.Δήμ.63,ναί, ναί, σοὺ τὸ ὑπόσχομαι 4) ὁ μ. ἐπομένου τοῦ ἀλλὰ ἐπὶ καταφάσεως, συνανέεσθαι ὑπὸ ὄρου: Πλάτ. Πολ.415Β ναί, στρατιωτικὰς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς, Αἰσχιν.3,84, Διόδ.Σ 13,26 ναί, ἀλλὰ πινεὺ τῶν Ἑλλήνων ἀπέσφαξαν τοὺς αἰχμαλώτους, - ναί, σοὺ τὸ συγχωρῶ, ἀλλὰ δὲ μὴν τὸ ἐναγκαμίης· ἢ ὁ μ. ἐπομένου τοῦ οὐ μὴν: Πλάτ.Σοφ. 226Β ναί, κατὰ σχολὴν γε ἴσως· οὐ μὴν ἔγωγε καθορῶ νῦν· 5) ὁ μ. μτ. τοῦ ἄρθρου, ἐπέχου θέσιν οὐα: ΚΔ Κορινθ.2,17 Ἰνα ἡ παρ' ἐμοὶ τὸ ναί ναί καὶ τὸ οὐ οὐ, αὐτ.1άκ.5,12, Ἐρωτῶ τρκ.2,464 καὶ ἐκόπισας καὶ ἐξόδισας πολλὰ νά τῆνε κῆρυ νά πῆ τὸ ναί [νὰ συγκατατεθῆ], ὁ δ.διστ. πὰς τὸ μικροῦλα καὶ σοὺ τοῦ ναί, Γρυν.Σκ.Ιεpp.7,7 σὸ ναί καὶ σ'· δουι στέκεται [ἡ διδουλι] τοῦ γυνῆν, - μὰ τὸ ναί [μὰ τὴν ἀληθειαν], - ταλικῶς εἶπε τὸ ναί [συγκατεθῆ, δέχτηκει], - ἐπήρε χίλιους φήφους σὸ ναί.

ναί ὄρω. ποι. ὁτο. τοῦ ναῦς βλλ.: Πινδ.Ο 13,54.

ναίαι (τά) Ἐπιγρ. ἐορτῆ πρὸς τιμὴν τοῦ Ναύου Διὸς ἐν Δωδώνῃ.

ναϊκόσ-ἡ-ὸν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Ναϊάδας: Φιλῶδ.ΑΠ 10,21 σῶξέ με, Κύπρι, Ναισκόσ πῆδ . . πρὸς λιμένας.

ναϊαρχος ἰδὲ Ἐπιγρ. πιθ. ὁ ἐπιστάτης, ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ τοῦ Ναύου Διὸς.

ναϊάσ-ἀόος (ἡ) [νάω] κ. νεώτ., ἰων. νηϊάσ, ἰδ. κτ. πληθ. ναϊάδες, νύμφαι τῶν γλυκέων υδῶτων, οἶον ποταμῶν, λιμνῶν, πηγῶν κτ.: Ὀδ.Ν 104 Ἰρὸν Νυμφῶν αἱ νηϊάδες καλεῖνται, αὐτ.356 ὁ μ. κτ. ἐν.: Ἀπολλ.Ρ 1,626.

ναϊδάμους ἐπίρρ. κωμ. τ. τοῦ ναί βλλ., μάλιστα, βεβοιάτια, ἀντιθ. οὐδάμους: Κωμ. Ἀδῆαν.1086.

ναϊθιον [τὸ] μτγν. ὑπόκορ. τοῦ ναὸς βλλ., ὁ μικρός ναός: Πολύδ.6,53,4 ἔϋλινα ναϊθια περιτιθέντες, Στραβ.8,6,2 ναϊθιον ἔχει Ἀφροδίτης.

ναϊθιοεῖ (τὸ) νεώτ. βοταν. ἡ ναϊδοεῖδι οἰκογόν. δικοτυληθδῶνων ποικίλων ὑδροβίων φυτῶν.

ναϊεταῖ [ναίω] ποι. ἐν γρ. ἐν τοῖς τ. τοῦ ἐνεστ. ναϊετῶν, ναϊεταί, ναϊεταῖοισι, συνήθ. ἐν μτγ. ναϊετῶν, κ. αἰτ. ναϊετῶντα, θηλ. ναϊετῶσα, ἰδ. γρ. -άουσα], θαμιστ. παρατ. ναϊετᾶσκον, ἐπὶ πρσ., αἰκῶ, κατοικῶ, διατριβῶ, διαμένω, συνήθ.

ἐμπροθ. ἰέν, ἐπὶ, ὑπό, ἀμφὶ κ. ὁτο.: Ἰλ.Λ 673 ὅς ἐν Ἥλιδι ναϊετᾶσκον, Ὀδ.Ζ 153 τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναϊετᾶοισι, αὐτ.Ο 385 ἢ ἐνι ναϊετᾶσσκε, Ἡσιῶδ.Ο 564,αὐτ.621 ὑπὸ χθονὶ ναϊετᾶοισι, Πινδ. Π 4,180 ἀμφὶ Παγγαίου θεμεθλοῖς ναϊετᾶντες, αὐτ.Ν 4,85 ἢ ὁ μ. κ. ὁτο. τόπου: Ἰλ.Γ 387 ἡ οἰ Λοκαεδαίμονι ναϊετῶσῃ, Ὀδ.Ρ 523 Κρήτη ναϊετῶν· ἢ μτ. μτ. τῆς μετὰ κ. αἰτ.: ΑΠ7,673,2 ἡ γένος εὐσαδέων ἕξει μετὰ τέραμα βίοιο, ναϊετᾶον κατὰ θεομῶν ἀνά στόμα φωτῶς ἐκάστου ἢ μτ. αἰτ. τόπου, κατοικῶ, ἐνδιατριβῶ ἐν τινι τόπῳ, ἐνοικῶ: Ἰλ.Ρ 172 ὁσοι Λυκίων . . ναϊετᾶοισιν, αὐτ.Β 539 ὅτι Στέρρα ναϊετᾶσσκον, Ὀδ.1 21, Ἡσιῶδ. Ο 816 δῶματα ναϊετᾶοισιν 2) ἐπὶ τόπων, κειμαι, εὐρίσκουμαι, εἰμαι: Ἰλ.Δ 45 αἱ γὰρ . . ναϊετᾶοισι πόληες, Ὀδ.1 23 ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλὰι ναϊετᾶοισι: 3) ὁθ. ὑφίσταμαι, ὑπάρχω: Ὀδ.Α 404 ἴθαξις ἐπὶ ναϊετῶσῃ.

ναϊέτις-ἰδος (ἡ) μτγν. θηλ. τὸ ἀγρ. ναϊέτις, ἡ κῆτικος, ἡ ἐνοικος: Καλλ.ἀπ.ἐν Πάν.

ναϊκί βαρβαρισμός ἀντὶ ναϊκί βλλ.: Ἀριστοφ. Θεσμ.1183 ναϊκί καὶ κῆτισσο, κῆτισσο ναϊκί ναί, τυγάτριον, αὐτ.1218.

ναϊκιστήσις-αυς-ες ὁ χλευάζων, ὁ ἐμπαιζῶν ἢ φέγων: Φερεκρ.222, Ἐρμιππ.90.

ναϊκισσορεύω Ἡσ. ἐναϊκισσορεύοντας· ἐπιτηδῆς διασούροντας, αἰτ. ἔξευτελιζοντας.

ναϊκόσ-ἡ-ὸν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ναόν, ὁ τοῦ ναοῦ: ναϊκό ἐθθυνοί.

ναϊναύρη Ἡσ. ἐνὶ τὸν Ἄρη, Ἀττικὸι δὲ ποδοκῆπη·.

ναῖον βλ. ναῶ.

ναῖος-α-ον ὄρω. τ. ἀντὶ νηῖος βλλ.: Αἰσχ.Πέρσ. 279 στρατὸς δαμασθελεῖ ναῖοισιν ἐμβολαῖς.

Ναῖος (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ: Ἐπιγρ., Σχόλ.Ἰλ.Π 233.

ναῖος ἀντὶ ναὸς βλλ.: Κλειν. π. Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 2,1085· πρὸλ. Ἡσ.

ναῖρον (τὸ) εἶδος φυτοῦ ἐν γρ. εἰς τὴν ἀρωματοποιαν: Θεόφρ.Φι 9,7,3 (πιθ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ μῆλον).

ναῖς-ἰδος (ἡ), ἰων. νηῖς ἢ ναῖας βλλ. κ.: Ἰλ.Ζ 22 οὐς ποτε νύμφη νηῖς Ἄδαρβαρέη τέκ· Πινδ.Π 9, 16 ὄν . . Ναῖς . . ἔτικτον, Εὐρ.Ἑλ.187 Νύμφα τις οἶα Ναῖς· ὁ μ. κτ. πληθ. Ναῖδες: Ξεν.Συμπ.5,7 Ναῖδες θεαὶ οὐσαι, Στραβ.10,3,10 Ναῖδες καὶ Νύμφαι προσαγορευόμεναι, Πaus.8,4,2.

ναϊσημάτα Ἡσ. ἄ. ναϊσελία βλλ.

ναϊσελία (ἡ) Ἡσ. «ἡ ἀποπληξία. καὶ ἡ ἐμβροντησία πινεὺ δὲ ναϊσημάτας.

ναϊσκάριον (τὸ) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ ναῖσκος βλλ.: Πάν., Σχόλ.Αἰσχιν.1,10 ναϊσκάρια, ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ οἰκῷ τῶν διδασκαλείων.

ναῖσκα ἐπίρρ. δημ. ἐπίταρ. τοῦ ναί βλλ., ἰδ. εἰρων.

ναῖσκιον [τὸ] μτγν. ἄ. ναῖσκάριον βλλ.: Πάν. ναῖσκιον Ὀσειρίδος 2) ὄνομαστια διαφόρων ἐπιθέσεων: Γαλ.12,496.

ναῖσκος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ ναὸς βλλ., μικρὸς ναός: Στραβ.14,1,4 τὸν δὲ Δία εἰς τὸ Καπετῶδιον μετήνεγκε κατασκευάσας αὐτῷ ναῖσκον, ἴωσ.Α 1,8,4,Παναδ.Χρ.Μηλ.138 τὸ ἱερὸν βῆμα τοῦ ἐξοχικοῦ ναῖσκου.

ναῖταιρα Ἡσ. οἰκοδόσποινα.

ναῖχι ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ ναί βλλ., ὡς τὸ οὐχὶ ἀντὶ τοῦ οὐ· Σουῖδ. ἐπέπρρημα συγκαταθέσεως: Σοφ. ΟΤ 684 ἀμφὶον ἀπ' αὐτοῖν; ναῖχι, Πλάτ. Ἰππ.232Α, Μέν.Σομ.81,Καλλ.Ἐπιγρ.28,5 Λυσανίη σὺ δὲ ναῖχι καλὸς καλὸς· πρὸλ. δημ. ναῖσκα.

ναῖω (νάω) [Π] ποι. ἐν γρ. ἐν τῷ ἐνεργ. μ. κτ. ἐνεστ., παρατ. ναῖων κ. θαμιστ. ναῖεσκον, μτθ. ἐπ. ἀόρ. ἐνάσσα κ' ἡνάσσα, μέσ. ἀόρ. ἐνάσσατον, μέλλ. νάσσομαι, ἐπ. ἀόρ. ἀ' νάσσοτο, μτγν. γ' πληθ. πρὸς. ναῖσαντο [Διον.Περ.349], παρακ. νένασται

[Ἐπιγρ.] μτχ. **νενασμένος** [ιδιον.Περ.264], παθ. άόρ. **νάσθη**, έπι προα., κατοικῶ; έμπροθ. έν, πρός, άμφι, άνά, έπί, κατά, παρά, περί, ύπό]: Ἰλ.Ε 708 δς β' έν Ὑλη νάσσεις, αὐτ.Β 130 α' ναίουσιν κατά πτόλιον, αὐτ.Ζ 34 ναίει δέ Σατυράντος έυρείφασ παρ' άγθας, αὐτ.Β 758Υ α' δέ περί Πηνειόν . . ναίεσκον, αὐτ.Ζ 396 δς έναίεν ύπό Πλάκω, αὐτ. Π 235 άμφι δέ Σαλλοί σι ναίουσιν, Ὀδ.Ν 240, Ἡσίοδ.Ο 130, α' ναίουσιν άν' ούρεα, Πινδ.Π.1,64 άγθας ύπο Ταυτέων ναίοντες, Αλφ.Πρ.809 σ' πρός ήλιου ναίουσιν πηγαις, Σοφ.ΟΤ 1105 ναίων έπ' άκρων άρέων, Εύρ.Μήδ.435 έπί δέ ένεα νάει χθονί' || κ. μτ. δοτ. τόπου: Ἰλ.Β 412 αϊθέρι ναίων, Ὀδ.Ο 523, Ἡσίοδ.'Εργ.18' όμ: κ. ν- μετά τινος: Σοφ.Φιλ.1105 μετ' ουδένας όστερον άνδρών εισοπισμα τάλας ναίων ένθόδ' όλοόμιαι || κμτφ.: Σίμων.58 τών άρετών ναίει έπί πέτρας, Πινδ.Ο 13,6 έν τή γάρ Εύνομία-ναίει, Σοφ.ΟΤ 338 όργην έμφέψω τήν έμην, τήν σην δ' όμοι ναίουσαν ού κατείδως' || όμ. κ. μτ. έπρρο.: Ἡσίοδ.'Εργ.288 έγγύθει ναίει [κακότης], Αλφ.Πρ.794 ίνα α' Φορ-κίβας ναίουςι' 2) μτ. αϊτ. τόπου, κατοικῶ έν τινι τόπω, ένοικῶ: Ἰλ.Β 511 σ' δ' Ἀσπληδόνα ναίον, Ὀδ.Υ 288 Σάμη δ' ένι οικία ναίει, Ἡσίοδ.'Εργ.8 δς ύπέρατα δώματα ναίει, Αλφ.Πρ.710 σ' . . στέγας . . ναίουσιν, Σοφ.'Ηλ.1375 έδη θεών, ό-στρον πρόπυλα ναίουσιν τάδε [έν τινι άγρομά-των τών θεών], Εύρ.'Ελ.1584' κ. παθ. κατοικ-ομαι: Σοφ.άπ.1125 ένάσθη, Θεόκρ.1,68 άστεα δέ προτέρουςι πάλιν ναίοντο πολιτας, Ἀπολλ.Ρ 1,794 έπει ού μέν όη' άνδρόςσι ναίεται άστου, αὐτ. [852' || όμ. μτφ.: Πινδ.άπ.123,10 έν δ' άρα και Τενέωφ Πειθώ τε ναίει και Χάρις υιών Ἀγασία [άμα φρ.] 3) έν τόπων, κείμαι, εύρισκομαι, μ. άμφ. γρ.: Ὀμ.: Ἰλ.Β 626 ήσων, α' ναίουςι πέριν άλάς, Σοφ.Αι.597 ώ . . Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίει-εις άλίπλαγκτος' 4) μτ. έν τή έπ. άόρ. ένασα-σα ή νάσσα, κ. μέσ. ένασσάμην, μτ. αϊτ. τόπου, παραχωρῶ τόπον έίς τνα πρός κατοικίαν, τῷ διδω τόπον νά κατοικήση, έγκαθιστῶ: Ὀδ.Δ 174 και κέ σι Ἀργεῖ νάσσα πόλιν [βῆ παρεχώρουν αὐτῷ πό-λιν όπως κατοική, κτ. σχολ. ένάσσα, άντί τοῦ κα-τόικισαι]: || έγκαθιστῶ, κατοικίζω: Πινδ.Παιδν. 5,36 Εύθιοιαν έλον και ένασσαν' 5) καθιστῶ τή κατοικήσιμον, οικοδομῶ πρός κατοικήσιον: Ὑμν.'Απόλλ.298 νήον ένασσαν' || τὸ μέσ. [δρω]: Ἀπολλ.Ρ 4,275 μύρια άστη νάσσα' έποικόμενος' 6) παθ. κείμαι, εύρισκομαι: Ἰλ.Γ 400 πόλιων έύ-νασιμένων [εύρισκομένων έν άμυρή], αὐτ.Ν 380-7) μτ. αϊτ. προσ. οικίζω, κατοικίζω, έγκαθιστῶ: Πινδ.Π 5,71 έν Ἀργεῖ . . ένασσειν . . Ἡρακλέος έγκόνους' || τὸ μέσ. έν τή αὐτῇ σμ.: Ἀπολλ. Ρ 4,567 νάσαστο κούρην' 8) τὸ μέσ. έν ένεργ. σμ. οικῶ, κατοικῶ: Ἡσίοδ.'Εργ.639 νάσαστο δ' άγχ' Ελικόνος ο' Ἰζορη ένί κώμη, Φιλέτ.24, Ἀ-πολλ.Ρ 2,747, Διον.Περ.349 αὐτόθι ναίησαντο, Ἐπιγρ.νέναςται, Διον.Περ.264 νενασμένοι' || κ. παθ. λογθάνα κατοικίαν, έγκαθισταμαι που: Ἰλ.Ξ 119 πατήρ δ' έμός Ἀργεῖ νάσθη ίέγκατεστάθη έν Ἀργεῖ' 9) άντί νάω βλ.λ.: Ὀδ.Ι 222 ναίων δ' όρῷ άγγαα.

νάκα [ή] δημ. ά. νάκα βλ.λ. είδος φορητό λί-κου έπ' αίγειου δέρματος φέροντος κατά μήκος δύο ραβδίσκους έφ' ών προσδεύεται.

νάκαφθον [τό] μτν. μον. δ. τ. τοῦ νάρκαφθον βλ.λ.: Πισλ.Αψ.7,3.

νάκα [ή] δασυάλλων δέρμα κ. ιδ. αλόγ. προβιά: Ὀδ.Ξ 530 άν δά νάκην έπει αλόγ' όμ. κ. προ-βάτου: Λυκόφρ.1310 κλέφοντας νάκην, Πλωσ.4,113 περίεδδελγητο αλών νάκας και προβάτων.

νάκκος [ό] πάπ. άντί νάκος βλ.λ.: συνωλήσασθαι μοι πράσιον νάκκον ένα και κρατάλιον έν.

νάκοδαίμων-ονος [ό] μτν. ό νακοδέφης βλ.λ., μετά λογοπαίγιον έπί τοῦ κακοδαίμων: Ἀθην.δ. 352Β έπει έλοιδορετό τι αὐτῷ και κακοδαίμων έφη, νακοδαίμων έφη.

νάκοδέφης [ό] ινάκος, κλέπτω) μτν. ό ελέ-πτων νάκη, δορός, ό κλέπτης δερμάτων: Ἡρω-διαν.Τεχν.Λείψ.246, Θεόγλωστ.Καν.97,30.

νάκαλον Ἡσ. έπὸ άκόβαρτον.

νάκορσίοι [ό] Ἐπιγρ. μέλη εταιρείας πινός έν Καμειρώ τής Ρόδου.

νάκορσιον [τό] δωρ. τ. τοῦ νεωκόριον: Ἐπιγρ.**νάκορσιον** [τό] δωρ. τ. τοῦ νεωκόρος: Ἐπιγρ.'Πάπ.**νάκος-ους** [τό] ή νάκη, δέρος, κώας, κώδιον: Πινδ.Π 4,68 τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ, Ἡρ.2,42 τήν κεφαλὴν άπαταρόντα τοῦ κριοῦ και ένδύ-τα τὸ νάκος, Θεόκρ.5,2 τὸ μεν νάκος εχθός εκλεφαι, Λουκ.Συρ.55 τὸ δά νάκος χαμαί θέμε-νος, Πολύδ.9,68.

νάκοτάπησ-της [ό] (νάκος, τάπησ) μον. κ. νακο-τάπητον [τό] τάπησ μαλλωτός ώς νάκος, φλοκω-τή: ΚΠορφ.Έκθ.53=76) λαβοῦσα μέτρα . . ή γυνή ειργάσασθαι και άπέστειλε νακοτάπητας.

νάκοτάπητον (τό) μον. ά. νακοτάπητος βλ.λ.: Συ-νεφ.Θεοφάν.434 λαβοῦσας νακοτάπητας.

νάκοτίλησ [ό] [νάκος, τίλλω] ό τίλλων τὸ δερ-μα, τὸ έριον, ό κείρων τὸ πρόβατο: Ἡσ. εναικο-τίλται' ό κείροντες τὰ πρόβατα, Ψελλ.π.δουκάγ, εκουρεῖς' ό τών προβάτων δά νοκατίλται καλοῦν-ται: Φιλήμ.14.

νάκοτίλησ-ον [νακατιλῶ] έκείνος, οὔ εκάρη ή άπεσπίσθη τὸ έριον, α' τριχες: Κροτίτ.41 νακό-τιλτος ώσπερ ή κωδάριον έραινόμην.

νακοτίλῶ-έω [νάκος, τίλλω] τίλλω ή κείρω έρια, μαλλιά: Ἀρχην.32.

νακτός-η-όν [νάσσω] μτν. ό συμπνεκνωμέ-νος, ό πεπιλωμένος, ό πυκνός: Πλοστ.ΓΓράχ.7 τὸ δά άρμου κώμασι νακτής έπικυκνοῦτο' || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. νακτά. οἱ πηλο, τὰ πηλήματα' Ἡσ. ενακτά' τοῖς πηλοσ, και τὰ έπιπλάια.

νακρύριον [τό] Ἡσ. ύποκορ. τοῦ νάκος βλ.λ.

ναλέτης [ό] [τουρκ.Ι δημ., θηλ. ναλέτισσα, τὸ οὐδ. ναλέτικο] άντί προσ., δύστροπος.

ναλέτι [τό] [τουρκ.Ι] δημ. τὸ άδικον, άδίκημα, τὸ κρῖμα: ναλέτι νά' χης.

ναλετία [ή] δημ. ή συμπεριφορά ναλέτη βλ.λ.

νάμα-ατος [τό] (νάμ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ά-νάμα τὸ ρέον, ρεύμα, ύγρὸν, θδρω, ιδ. πηγής: Αλφ.Πρ.806 νάμα Πλωδύτων πόρου, Σοφ.Αντ. 1130 Κασταλίας τε νάμα, αὐτ.Τρ.919 δακρυών ρήξασα θερμὰ νάματα, Εύρ.'Ηρ.626 νάματ' ό-σων, Ἀριστο.Εγκλ.14 βακχιῶ τε νάματος πλη-ματα, Ἀντιφάν.296 μά νάματα, Ξεν.Κυν.5,34 τὰ νάματα και τὰ βέτθρα, Πλάτ.Νόμ.844Β τὰ έκ διός ίόνα άποστειλές νάματα, αὐτ.Κριτ.Ι,111Δ, Παιδν 1,46φ.Ι,δ,αίδδ.Σ 236 άρδευομένη τῶν ποτα-μικων ναμάτων δαφίλειφ, Φιλ.Ταρσν.Γαλ.13,269 νάμα θυγατέρων ταύρων τὸ μέλι, Ἀνακρεόντ. 44,12, Βι.'Αλέξ.1303 εί θαλάσσιον έκχυοῦσ τὸ νάμα παμπληθῶς, Παπαδ.Χρ.Μηλ.139 νά γε-μίζουν έν άγγελτον νερόν . . από τὸ πλούσιον νάμα τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ' || κτ. έπέκτ. έπί τοῦ πυρός: Εύρ.Μήδ.1187 νάμα παμφόγου πυρός' || όμ. έπί εκρύσεως: Φιλόστρ.Γυμν.42 τὸ φλέ-μματος και τής γολλής επαντήλι νάμα' 2) μτφ. κ. νεώτ.: Πλάτ.Τιμ.75Ε τὸ δέ λόγων νάμα έξω-ρέον, Μηναι.1,30 Ἀπολ. τοῦς τῶν κτιων πάσαν θεογνωστας νάμασι καταρδέουσας, τὰ νά-ματα τής παιδείας- τής σοφίας' 3) μον. κ. νεώτ., δημ. κ. άνάμα ό έρυθρός και γλυκός οίνος

ὁ προωρισμένος διὰ τὴν θείαν μετάληψιν: ΨΧρυσ. 12,778C, Κ Πορφ. Ξκθ.134,25, Βικουν.11,14 γιὰ νὰ τοῦ πάγη λειτουργία | και νάμα νὰ τοῦ στείλῃ 4) Ἦσ. ἐξήλιος ὀχετός· 3) Ἦσ. ἐνάματα· προβολαί.

ναμάζιον [τό] [περσ.] νεώτ. κ. δημ. ἡ προσε-
εχὴ τῶν ἠωμεθανῶν: Παπαδ.Χρ.Μηλ.124 ἤθε-
λον ν' ἀπειθύνωσι πρὸς τὸν Ἀλλάχ τὸ τελευ-
ταῖον ναμάζι.

ναμάσιπῆς-α-ον [νάμασι επί ὕδατος, ὁ ἐκ πηγῆς
ἐξατμίσεις τοῦ ὕδατος: Ἀγλ.22 ἄλς ναμοσιπῆς,
ναματίριον [τό] μον. Δουκάγγ. τὸ χειρῶνπιπρον.
ναματέρό [τό] δημ. τὸ δοχεῖον, ἐν ᾧ τίθεται
τὸ διὰ τὴν θείαν μετάληψιν προωρισμένον νάμα.

ναμάτσιοις-α-ον [νάμασι επί ὕδατος, ὁ ἐκ πηγῆς
ἰδίως ῥεῶν, ὁ τρεχοῦμενος: Αλοχιν.2,115 ὕδατων
ναματιῶν, Θεοφρ.Φ1,4,2,9 τῶ ποταμῶ μὲν οὐκ
ἄφοδουμένη, ναματιοῖς δ' ὕδασι, Διόδ.Σ 2,38.

ναματίω [νάμασι, μον. ποτίω: Στοιδ.Θεοδ.825C.
ναμάτιον [τό] κ. μον. ὑποκορ. τὸ νάμα βλλ.:
Θεοφρ.Πυρ.29 ἐκ μικρῶν συνιδόντων ὡσπερ να-
ματίω, Φιλαρχ.65J χωρῆς.. τῶν ἄλλων ὕδατων
ναματίον τὴ ἐφάνη, Φώτ. Ρεῖτῆ, ἐν Ἐλευσίνι δύο
ναματία φερόμενα ἐκ μιάς πηγῆς.

ναμάτῶθης-ους-ες [νάμασι ὁ ἔχων ἀφθονίαν να-
ματίων, ὁ πλήρης πηγῶν: Θεοφρ.ΦΑιτ.3,6,3.
ναμέρταια [ἡ] δωρ. τ. τοῦ νημερταία βλλ.: Σοφ.
Τρ.173 τῶνδε ναμέρταια συμβαίνει χρόνου τοῦ
νῦν παρόντος.

ναμερτής-ους-ές δωρ. τ. τοῦ νημερτής βλλ.:
Αισχ.Πέρσ.246 εἰσεῖ πάντα ναμερτή λόγον.
νάν δωρ. αἰτ. τοῦ ναῦς βλλ.: Ἡρώδιαν.Τεχν.
Λεξιβ.328.

νανά νεώτ. βυζαντ. μουσ. εἰς ἐκ τῶν τεσσαρῶν
πολυσυλλάβων μουσικῶν φθόγγων, οὗς μετεχειρι-
ζετο κατὰ τὴν ἀνάβασιν ἐν τῇ παραλλαγῇ τῶν
διατονικῶν καὶ ἐναρμονικῶν ἤχων τὸ ἀρχαῖον στε-
νογραφικὸν σύστημα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

νανάκι [τά] δημ. ὑποκορ. τοῦ νάνι βλλ.
ναναρίζω δημ. β. ναουορίζω βλλ.
ναναρίσμα-ατος [τό] δημ. ἄ. ναούρισμα βλλ.:
τὰ παῖδιά θέλουσιν ναναρίσμα γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

ναναί Ἦσ. ἔπιταται.
νανηθαί Ἦσ. ἔπιταται.
νάνι δημ. ἄκλ. λ. λεγομένη πρὸς βρέφη, ὕνος,
μ. ἐν φρ. κάμη νάνι [κοιμήσις], -νάνι τὸ μωρό
μου, ἄνι μεις βαυκαλιστικά ἔσματα.

νάνιον [τό] Ἦσ. ἄμνιον, σφάγιον.
νάνιον [τό] γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ νάνος βλλ., ἡ
πλεγμῶν, κοῦκλα πρβλ. νινίον.

νανισμός [τό] νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἡ κατάστασις τοῦ
νάνου, ἡ ἐπίσχεσις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος
τοῦ ἀνθρώπου κάτω τοῦ ἐλαχίστου φυσιολογικοῦ
ὅριου, ἀντίθ. γιγαντισμός· || βοταν. ἡ καχε-
κτικὴ ἀνάπτυξις τῶν φυτῶν παραμενόντων μικρο-
τέρων τοῦ συνήθους.

νάνναζον Ἦσ. «παιζόμενος».
ναννάριον [τό] Ἦσ. «εἰδός τὴ ἀσώτων».
νανναρίσιδος [ἡ] Ἦσ. «κίναιδος».
νανναριστής [ὁ] Φώτ. «νανναρισταί, γένος τὴ
ἀσώτων».

νάννας [ὁ] Ἦσ., θηλ. **νάμμα**, ὁ ἐκ πατρὸς ἢ ἐκ
μητρὸς θεῖος ἢ θεία.
νάμνη [ἡ] Ἦσ. «μητρὸς ἀδελφῆ».

νανοκάκα Ἦσ. «εἰς ῥινῶν λαλοῦσα».
νανοκεφαλία [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ νανο-
κεφάλου βλλ.

νανοκέφαλος-ον νεώτ. ἄνθρωπος. ὁ ἔχων κε-
φαλὴν ἐξαιρετικῶς, δυσαναλόγως μικράν.
νάνος [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. κ. νάνος ὁ ἐξαιρε-
τικῶς μικρόσωμος ἄνθρωπος, ὁ τζουτζές: Ἀριστοφ.
ἀπ.427, Ἀριστολ.Ζ1 577b,27 ὡσπερ ἐν τοῖς ἀνθρώ-
ποις οἱ νάνοι, Λογγίν.44,5 2) ὁ ἔχων δυσανα-
λόγως μικρὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐν ἀσχέσει
πρὸς τὸν κορμόν: Ἀριστολ.ΖΜ 686b,1) νάνοι γὰρ
εἰσὶ τὰ παῖδιά πάντα· || νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ.
μ.τφ.: πρὸ τοῦ μεγάλου ἔκείνου πολιτικοῦ οἱ
ἀντιπάλοι τοῦ ἥσαν νάνοι· 3) νεώτ. ὁ ἐπιθ.
νάνος-ον ἐπὶ ζώων, φυτῶν, ὁ ἔχων ἐξαιρετικῶς
μικρὸν ἀνάστημα· || ἐν χρ. κ. ἐπὶ ἀστέρων, ὁ
ἔχων μικρὸν φωτεινότηα· 4) εἶδος πλακουῦ-
νης ἐκ τυροῦ Ἀθῆν.14,646C ἄρτος πλακουῦνώ-
δης διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου σκευαζόμενος.

νανοσωμία [ἡ] νεώτ. ὁ ναυσιμός βλλ.
νανοῦδιον [τό] ἀχόλ. ὑποκορ. τὸ νάνος, τὸ μι-
κρὸν κυνίδιον· Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.3,4 «μελιταῖον
κυνίδιον μικρὸν, ὁ ναουῖδιον καλοῦσι».

ναουορίζω [νάνι] δημ. κ. ναναρίζω ἀποκομιζῶ
νήπιον ἄδων μονοτόνης, βαυκαλιῶ, βαυκαλιζῶ·
|| μ.τφ. παρόχως ἤχων βαυκαλιστικόν: Πορφύρ.
Σκ.76,2 ἡ βρῆσι τοῦ ναουορίζε τῆ σιωπηλῆ ζωῆ,
Παπαντ.Ἀγ. Ὀρ.23 τὸ κύμα.. ναουορίζει τὴν
ἀπραξία τῆς· 2) ρηματ. π. ναουορίσμα, -ιστός.
ναουορίσμα-ατος [τό] ναουορίζω δημ. κ. να-
νάρισμα ἔσμα ἀδόξωμον μονοτόπως πρὸς ἀπο-
κομιπῆσιν τῶν νηπιῶν, τὸ βαυκαλίημα· 2) ἡ ἐνέρ-
γεια τοῦ ναουορίζω· 3) κτ. ἐπέκτ. εἶδος ἡρέμου
καὶ λικανιατικῆς μουσικῆ συνθέσεως.

ναουοριστός-ή-όν δημ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς να-
ουορίσμα βλλ.1) ἐπίρρο. ναουοριστά.
νανοφιής-ους-ές [νάνος, φυῆ] κ. νεώτ. ὁ ἔχων
φυῆν, ἀνάστημα νάνου βλλ.: Ἀριστοφ.Εἰρ.790 γυ-
λαῖαυχενας ἰρηστιάς νανοφίεις ἰκῶδ. νανοφειεῖ.
νανοφυῖα [ἡ] νεώτ. ὁ ναυσιμός βλλ.

νανώδης-ους-ες [νάνος] κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς
νάνον, ὁ μικρόσωμος: Ἀριστολ.ΖΜ 686δ,3 πάντα
γὰρ ἐστὶ τὰ ζῶα νανώδη, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.23 τοῦ
Ῥοδίου κολοσσου τῆ κροφαλῆν νανώδει σώ-
ματι ἐπιτήθεισος, αὐτ. Ὀρ.χ.75.

ναξιακόρος-ή-όν μ.τφ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Νάξου, ἂ τῆς Νάξου,
ὁ ἐκ Νάξου προερχόμενος: τὰ ναξιακά προϊόν-
τα κατέκλυσαν τὴν ἀγοράν· 2) τὰ ναξιακά
ὡς οὗσα. σύγγραμμα τὴ ἀρχ. περὶ Νάξου ἀπολε-
σθέν: Παρθ.9,19 Ἀνδρῖσκος ἐν τοῖς Ναξιακοῖς,
Εὔστ. Ὀδ.1885,51 ὁ τὰ Ναξιακά γράψας Φιλῆτας.

ναξίας-α-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς νήσου Νάξου, ὁ
ἐκ Νάξου προερχόμενος: Πινδ.1,5(6),73 Νάξιον
πέτρασι ἐν ἄλλαις γαλκοδόματ' ἀκόνας [ἀκόνη
ἐκ Νάξου], Ἐπίχρ.235 γέρρα Νάξια, Διοσκ.5,149,
Βησαντ.ΑΠ 15,25,4 Ναξία πέτρη, Φώτ. Ναξία λί-
θος ἰλιθος χρησιμοποιούμενος ὡς ἀκόνη, ἡ ἀκο-
νόπετρος, -ναξία σμίρις· || τὸ ἄρσ. Ναξίος
κ. θηλ. -ξια, ὡς οὐσα ὁ κάτοικος ἢ γεννηθεὶς ἐν
τῇ νήσῳ Νάξου, ὁ Ναξιώτης ἢ Ἀξιώτης: Ἦρ.5,30
πάντα πορήσιον τοῦς Ναξίους τὰ ἀν' αὐτοῖ
κελεύωσι, ὁ χορὸς τῶν ἐν Ἀθήναις Ναξίων.

ναξιοουργής-ους-ές [Νάξος, ἀρχ. ἔργω] ὁ ἐν
Νάξῳ ἢ ὑπὸ Νάξου κατεργασμένος, ὁ ναξίας
κατασκευῆς: Ἀριστοφ.Εἰρ.143 τὸ δὲ πλοῖον ἐστὶ
ναξιοουργῆς κἀνθαρος.

ναξιώτικος-η-ο δημ. κ. ἀξιώτικος-η-ο ὁ ναξια-
κός βλλ.: ναξιώτικα πῆλα· || τὸ ἄρσ. ναξιώ-
τικός ὡς οὐσα ἄξιώτικός βλλ.

ναξός-η-ον ἰάγν. τόμου ἐπίγρ. δ. τ. του ναστός
βλλ.: Ἐπίγρ.π.Φώτ. ἐν λ. Κυψελιδῶν ἀνάθημα να-
ξός παρχρῆστος.. κολλασσός.

ναξοπάρα [ἡ] ἰσός, δέμασι μον. ἡ οἰκοδόμη-
σις, ἡ κατασκευὴ ναοῦ: Νικ.Χων.Χρον.134C.
ναόδομος-ον ἰσός, δέμασι ἐπίγρ. ὁ οἰκοδομῶν
ναόν: Ἐλλ. Ἐπιγράμ.409,4 ναοδόμος τέχνη.

ναοκιδής-ους-ές Ἐπίγρ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ναοῦ:
ναοειδὲς πατήριον.

ναοκόρος [ὁ] Ἐπίγρ. δωρ. τ. τοῦ ναοκόρος βλλ.

ναοποιία (ή) Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ νεωποιία βλλ. **ναοποιός**-ή-όν Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ νεωποιός βλλ. : ναοποιός-ή-όν.

ναοποιοῖον (τό) Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ νεωποιοῖον βλλ. : ἐπιμελούμενον τοῦ ναοποιοῖου.

ναοποιός (ὁ) ὄρωρ. τ. τοῦ νεωποιός βλλ. : Ἀριστλ. Ρητ.1374b,27 παρελοῖσαστο τρία ἡμιωδέλια ἐρέα τοῦς ναοποιός, Ἐπιγρ.

ναοποιός-ἔω Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ νεωποιός βλλ.

ναοπολάς-ον (ναός, πολῶν, ἰων. νηολός) ὁ ἐν τῷ ναφ κατοικῶν ἢ ἀσκολούμενος : Πινδ.ἀπ.51 Schloeder ναοπολάς μάντις, Μαν.4,427 2) τὸ ἄρσ. ναοπάλας ὡς οὐα. ὁ φύλαξ, ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ : Ἡσιόδ.Θ991 καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς ναοπόλον μύθιον ποιήσατο.

ναός (ὁ) Ἐπιγρ. ἀντὶ ναός βλλ.

ναός (ὁ) (ναίω) ὄρωρ., θεοσάλ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. ὄμ. π. τραγ., σπαν. π. κωμ. ποι. κ. Ἄττ. πε-γραφοίς, συγχόν μ. π. Ξεν., ἀπαντῶν δὲ κ. ἐν ἄττ. κ. μτγ. Ἐπιγρ., ἰων. νηός, ἀιολ. ναός, ἀπαρ-τίατ. ναός, ἄττ. νεός τὸ εἰς τὴν λατρείαν θεοῦ ἀφιερωμένον οἰκοδόμημα, ἐν φ᾽ ἐπιστάτετο δω καὶ διέμενε Ἡσ. εἰν οἶκον ἐνθα θεός προσκυ-νέται : Ἰλ.Α39 εἰ ποτέ τῷ χερσίν ἐπὶ νηὸν ἄρεφα, Ὀδ.Ζ10 ἐδεματο οἴκουκ, καὶ ναός ποῖσσε θεῶν, Πινδ.Ο13,21 θεῶν ναοισιν, Σοφ.Ἠλ.8 ὁ δὲ Ἡρας ὁ κλεινός ναός, Εὐρ. Ἰππ.31, Ξεν. Ἐλλ.2,3,20, αὐτ. Ἀν.5,3,9 ἐποίησε δὲ καὶ βωμόν καὶ ναὸν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου, Πλάτ.Πολ.394Α ἐν ναὸν οἰκοδομήσειν, ΠΔ Βασ.1,1,9 ἐπὶ τῶν φιλῶν ναοῦ Κυρίου, ΚΔ Ματθ.23,16, αὐτ.Λουκ.1,9 εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου, αὐτ.Πράξ.7,48 οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήταις ναοῖς κατοικεῖ, Μηναι.11,3 Συνέ. τὰ ἐν τῷ ναφ ἔξασα, Σολωμ.Κρητ.21,β ἡ χτίσις ἔγινε ναός πού ὀλοῦ-θε λαμπυρίζει, - ναός διπτερός, περιπτερός, -ναός ἐν παραστάσι, φευδοδιπτερός 2) νεώτ. π. χριστιανόσ, τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐκκλη-σία : ὁ ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας - τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, - ἐνοριακός ναός, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ42,1 καὶ στοῦ ναοῦ ἀπὸ πάνων τ' αὐλογυρί | κληματαριά ἀπλωνάτνε γριά 3) νεώτ. γεν. τόπος προσ-ευχῆς καὶ λατρείας τῶν ὀπαδῶν οἰασθήτοτ θρη-σκιας : ναός τοῦ Σολωμόντος, - ναός τοῦ Βούδ-δα 3) τὸ ἐνδότερον τοῦ διὰ τὴν λατρείαν προοριζόμενον κτίριον, ἐνθα τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, τὸ ἄδουσι : Ἡρ.1,183, αὐτ.6,19 ἱρὸν δὲ τὸ ἐν Δι-δύμοισι, ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον, συληθέντα ἐνεπίμπρατο, Ξεν. Ἀπολ.15 εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα πραιοικεῖν αὐτόν, Πάπ. ἐν παντὶ ἱερῷ θεοῦ ναός ἐστὶ 4) μικρὸν φορητὸν ὀμοίωμα ναοῦ : Ἡρ.2,63 τὸ δὲ ἄγαλμα ἐὸν ἐν νηφ μικρῷ ξυλί-νω, Διόδ.Σ1,15 κατασκευάσαι δὲ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν . . ναοὺς χρυσοῦς, ΚΔ Πράξ.19,24 ἀργυρο-κόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος 5) μτγ. μτφ. ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ : ΚΔ Ἰω.2,19 λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρι-σὶν ἡμέραις ἔγερῶ αὐτόν, Θεοδῶρ.ἐν Κοτελ.1,49β ἀπάθης μὲν ὁ θεός λόγος καὶ ἀπρωτος, παθη-τός δὲ ὁ θεός 6) ὄμ. τὸ σῶμα τῶν χριστι-ανῶν, ὡς σκήνωμα τῆς λατρευομένης τῶν Θεῶν φυ-χῆς : ΚΔ Κορινθ.1,3,16 οὐκ οἶδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε 7) νεώτ. μτφ. τόπος, κτίριον ἐν φ᾽ ἀσκει-ται ὑψηλὴ ἢ λειτουργία : ναός τῆς ἑμέρας (τό δικαστήριον) - τῆς ἐπιστήμης (τὸ Πανεπιστήμιον) 8) εἰδ. ἡ ἀθουσα συνεδρισάσαν τὸν Ἐλευθέ-ρων Τεκτόνων, ἄ. ἐργαστήριον.

ναός ὄρωρ. κ. ἄττ. ποι. γενικ. τοῦ ναός βλλ.

ναουργός (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κατασκευάζων, ὁ οἰκο-δομῶν ναοῦς : ναουργαί τέκτονες.

ναουργός-ἔω (ναός, ἐργαί) μον. οἰκοδομῶ, κα-τασκευάζω ναόν : Δαμσκ.13,689C.

ναοφόρος-ον (ναός, φέρω) μτγ. ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ ναόν, ὁ ὄν καθ' ἑαυτόν ναός : Ἰγνάτ.Θεσφ. Ἐπιστ.11,242' πρὸλ. θεοφόρος, χριστοφόρος.

ναοφύλαξ-ακος (ὁ) (ναός, φύλαξ) ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ : Εὐρ.Π1284 ὡ ναοφύλακας βωμίου τ' ἐπι-στάται, Ἀριστλ.Πολιτ.1322b,25 ἱεροποιοῦς καὶ ναο-φύλακας καὶ ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων, Πάπ. 2) (ναῦς) ὁ κυβερνήτης ἢ ὁ πηδαλιούχος νηός, πλοῖου : Σοφ.ἀπ.143.

ναπαίος-α-ον (ναπή) ὁ ἀνήκων εἰς δασώδη κοι-λάδα ἢ ὁ ἔχων κοιλάδας ἢ δρυμώδεις χωράδους : Σοφ.ΟΤ1026 εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιβισθαίρας πτυ-χαῖς, Εὐρ. Ἡρ.958 ναπαίαις . . πρσβαίνειν πλά-κας 2) ναπαίος θεός ὁ θεός τῶν δρυμῶν, τῶν δασῶν : Ἀλ.Ζ16,42' πρὸλ. νάπη.

ναπέιον (τό) μτγ. τὸ φυτόν νάπη βλλ. : Νικ. Ἀλεξ.430 ἐν δὲ τε νάπειον ῥαφανόν θ' ἄλις.

νάπη (ή) κ. μαν. κ. νεώτ. δασώδης κοιλιάς ἢ φάραγξ, ὀρεινὸν δάσος, βήσσα Ἡσ. ἐσύμφωτος τόπος : Ἰλ.Θ558 σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροὶ καὶ νάπαι, αὐτ.Π300, Πινδ.Π6,9 ἐν . . Ἀπολλο-νία . . νάπη (τῶν Δελφῶν), Βακχ.17,23 σὸν τ' ἀν-δρόκτονον ἐν νάπαις Κρεμμύμωνος, Ἡρ.4,157 τὸν νάπει τε κάλλιτα ἐπὶ ἀμφοτέρω συγκαλι-οῦσι, Σοφ.ΟΤ1398, Εὐρ.Βάκχ.1093 διὰ χεμαρρου νάπης . . ἐπήδων ἰδιὰ δρυμώδους φάραγος δι-απρορμηῖνας ὑπὸ χεμαρρῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν.740, αὐτ.Θεσρ.997, Ξεν. Ἐλλ.5,4,44 οἱ τῶν Θεσβίων Ἰππεῖς εἰ νάπη ἀδιεβάτω ἄγγιγοντο, Πλάτ.Νόμ.761β εἰς τὰς ἐν τοῖς θρεσὶ νάπαις δσαι κοιλίαι, Ἀπολλ.27,735, Πλάστ.Νόμ.15 ἐγνοτα πηγάς τε θαφίλεις ἐν αὐτῷ καὶ νάπαις σκιεράς, Ἀκολοῦθ. Μεγ.Σαδδ.Εγκώμ.Στάσις1,69 ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι καὶ ἀνδράμων πηληθῶ, κλαύσατε.

ναπάος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀντὶ νεωποιός βλλ.

ναπαίος (ὁ) ὄρωρ. τ. τοῦ νεωποιός βλλ. : Ἐπιγρ.

νάπειος Ἡσ. ἐμάταιος.

ναπολεωνία (ή) νεώτ. γένος μυρτανθῶν φυτῶν.

ναπολεωνίον (τό) νεώτ. κ. δημ. χρυσοῦν γαλ-λικὸν εἰκοσόφραγκον, ἄ. παλαιότ. λουδοβίκικον.

ναπολεωνίος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὸν Ναπολέοντα Βοναπάρτην, ὁ τοῦ Ναπολεόντος : ναπολεωνίταιοὶ πόλεμοι, - ναπολε-δντίειος κωδῆ.

ναπολιάνιος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-φερόμενος εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας Νεπόλιον ἢ ὁ ἐκ Νεαπόλεως προερχόμενος.

νάπος (ὁ) μτγ. τ. τοῦ νεωποιός βλλ. : Ἐπιγρ.

νάπος-αυς (τό) ἀντὶ ἡ νάπη βλλ. : Πινδ.Π1,539 κοι-λόπεδον νάπος (ἐν Ὀλυμπίαις), Σοφ.ΟΚ157 ἴνα τῶδ' ἐν ἀφθέγκτω μὴ προήσθησιν ναοὶ ποιάεντι, Εὐρ. Ἀνδρ.284 4) ἄσος ἡ λῶχη : Σοφ.ΑΓ892 τίνοσ βοή πᾶραυλοσ ἐξέθη νάπος 5) χαρά-δρα, φάραγξ : Ξεν. Ἀν.6,5,12 ἐγνατόνο οἱ ἡγούμε-νοι ἐπὶ νάπει μεγάλω καὶ δυσσώφω.

ναπτάλιος (ή) μτγ. -ιον (τό) νάπτα : Φιλ.Μηχ.Βελον.90,18 ναπτάλιος, ἢ ἐν Βαδυλιῶνι γίνεται.

νάπη-υος (τό) ἄττ. ἀντὶ σίναπι βλλ. Φρῦν.255 σίναπι οὐ λεκτέον, νάπη δὲ, ὅτι Ἀττικὸν καὶ δόκι-μον : Ἀριστοφ. Ἰππ.631 κἀβλεφε νάπη, Εἰδουλλ.19 νάπη Κύπριον, Θεοφρ.Φ11,12,1 καρδῶμα, νάπιος, Ἐπιγρ. νάπι, Λουκ. Ὀν.47, Πολυδ.6,66 μάραθον, ἀνηθον, νάπη.

ναπόθησ-ουσ-ες μτγ. κ. μαν. ὁ πλήθος τῶν παπῶν, ὁ δρυμώδης : Στέφ.Βυζ. ἐν λ.βήσσα.Εὐστ. Ἰλ.277,32.

ναργιλιάς (ή) (τουρκ.1 νεώτ., δημ. κ. ναργυλιές κ. ἀργιλιάς πληθ. ναργιλιάδες, εἶδος καννοσφρυγ-γος βλλ. ἀποτελουμένης ἐκ μακροῦ δερματίνου ἐλυθίνου σωλήνος, συνεχρομένου, διὰ μεταλλικῶν τριπότου καμπτῶ σωληνίσκου, μετὰ φιάλης ἐ-χούσης ὕδωρ, ἐν φ᾽ εἰσχωρεῖ τὸ ἔπερον ἄκροτο καὶ σωληνίσκου, ὁστις κάθηται ὄν ἐν τῇ φιάλῃ ἐκβάλλει

λει τὸ τρίτον αὐτοῦ στόμιον ἔξω αὐτῆς ἐπὶ τοῦ στομίου τούτου κεῖται προσορισμένον σωληνωτόν ἐν τῷ μέσω πάλιν διασκιν (μουλάς), ἐφ' οὗ ἐπὶ μικράς πυρᾶς καινοῖται φύλλα εἰδικοῦ κανπού (τουμπέϊ βλ.λ.), ὧν οἱ ἀτίμοι δι' εἰσηνοῦς τοῦ κανπού ἐκλοντοί πρὸς τὰ κάτω, διέχρονται διὰ τοῦ ὕδατος, πληροῖσι τὸν ὑπερὶ τοῦ ὕδατος γάρου τοῦ φιλάης καὶ ἐκείθειν διὰ τοῦ σωλήνος μαρκουτοῦ τοῦ φθάνουσιν εἰς τὸ στόμα τοῦ καινοῦτο.

ναρβαργάτης ἰδί (νάρθος, ἐργάτης) μον. ὁ κατασκευάζων ἔλαιον νάρδου : Ψελλ. Ἀσμ., 12.

ναρδίξω (νάρθος) μτην. εἶμαι ὁμοῖος πρὸς νάρδον, ἔχω ὁσμήν νάρδου : Διοσκ., 1, 1, αὐτ., 12.

ναρδικός-η-όν νεώτ. ὁ ἐκ νάρδου προερχόμενος, ὁ βαλεριανικός : ναρδικὸν ὄξύ.

ναρδίνος-η-ον ὁ τῆς νάρδου, ὁ ἐκ νάρδου, ὁ ναρδικός : Μέν. 274 ἠδὺ τὸ μύρον, παί. νή Δι' ἠδὺ πῶς γάρ αὖ ; νάρδινον ἔβλαιον ἐκ νάρδου), Πολύβ. 31, 42 κινναμώνιου τὰ ἴσα καὶ ναρδίνου, Διοκλήτ. Ἐδικτ. Τροίξ. 27 ἔλαιον νάρδινον ἥ ὄμ. τὰ νάρδινα : Ἀντιφθ. 35.

ναρδίτης οἶνος ἰδί μτην. ὁ διὰ νάρδου ἀρωματισμένος οἶνος : Διοσκ. 5, 57 τίτλ.

ναρδίτης βοτάνη (ἡ) μτην. ποικίλη τοῦ φυτοῦ νάρδος βλ.λ. : Γαλ. 10, 911.

ναρδολιπής-ους-ές (νάρθος, λιπός) μτην. ὁ διὰ νάρδου ἐλαίου ἀλλημμένος, ὁ ἀλειμμένος με νάρδου : Μυρίν. ΑΠ 6, 254, 4 τούς ναρδολιπείς .. πλοκάμους.

ναρδον (τὸ) κ. νεώτ. ἔ. τ. τοῦ νάρδος βλ.λ. : Θεόφρ. Ὀσμ. 12 ἡ ἱρις καὶ τὸ νάρδον, Πολυδ. 6, 104 νάρδον βαδουλινακόν,

ναρδοροδόνηον ξαρ (τὸ) μον. τὸ ἐκπέμπον, ἀναδίδον νοσήν νάρδου καὶ ρόδων : Λέων Μαγευτ. Ποίημ. Mart. An. Gr. 2, 561.

ναρδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ποῶδες, πολυτέες καὶ ἀρωματικὸν φυτὸν ναρδόσταχος ὁ μεγανθής : Θεόφρ. Φι 9, 2, ΠΔ Ἀσμ., 12 νάρδος μου ἔδωκεν ὁσμήν αὐτοῦ, Νικ. Ὀπρ. 604, ΚΔ Μόρο. 14, 3 ἔχουσα ἀλάδα στον μύρου νάρδου, αὐτ. ἡ. 12, 3, Διοσκ., 1, 7 νάρδος Ἰνδική, Γαλ. 12, 84 νάρδου στάχης. 2) νάρδος Κελτική τὸ ἀρωματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν βαλεριανῆ ἢ Κελτική : Διοσκ., 1, 8' 3) νάρδος ὀρεινῆ ἢ ὀρεία τὸ φυτὸν βαλεριανῆ ἢ φαρμακευτικῆ ἢ ἡ τοῦ Διοσκοριδίου : Διοσκ., 1, 9' 4) νάρδος Συριακῆ τὸ φυτὸν κυμβοπάγων ὁ νάρδος : Διοσκ., 1, 7' 5) νάρδος βίλα τὸ φυτὸν κυμβοπάγων ὁ σχοιναθής : Ἀρρ. Ἀν. 6, 22' 6) νάρδος ἢ ἀγρία τὸ πολυτέες φυτὸν ἄσπον : Διοσκ., 1, 10' ὄμ. τὸ φυτὸν φού : Διοσκ., 1, 11' 7) τὸ αἰθέριον ἔλαιον τοῦ φυτοῦ ναρδόσταχος ὁ μεγανθής : Ἀλεξ. 308 νάρδος βαδουλινακική, Ἀντίφιλ. ΑΠ 6, 250, 6, Ἀρετ. Χρον. Νούσι. 2, 2.

ναρδόσταχος-ους ἰδί μτην. κ. νεώτ. τὸ ἀρωματικὸν φυτὸν ναρδόσταχος ὁ μεγανθής, ἡ νάρδος : Διοσκ. 2, 16, Γαλ. 6, 339 μύρα τὰ διὰ ναρδόσταχου γένουμα ἥ νεώτ. βοταν. γένος βαλεριανοειδῶν ἀρωματικῶν φυτῶν.

ναρδοφόρος-ον (νάρθος, φέρω) μτην. ὁ φέρων νάρδον : Διοσκ. 2, 8 ναρδοφόροι λίμναι.

ναρεῖ ἥσ. «τηρεῖ» πρβλ. ναρούς.

ναραῖν ἥσ. «κῦειν, κρύπτειν, ζητεῖν, κυσκαεσθαί, ἀμέλγησθαί».

νάρη ἥσ. «ἡ ἀφρων καὶ μωρὰ».

ναρθηκία (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος φυτοῦ συγγενοῦς τῷ νάρθηκι βλ.λ. : Θεόφρ. Φι 1, 4, 6, αὐτ., 27' ἥ νεώτ. γένος ποωδῶν λειριοειδῶν πολυτῶν φυτῶν.

ναρθηκίζω (νάρθηξ) σχόλ. κ. μον. περιδέων δι' ἐπιπέδου κατεσθῆς μέλος τοῦ σώματος μετὰ τῶν ἐπιπέδου τεμαχίων νάρθηκος : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ. 1176 τὸν νάρθηκα τῶν ἱατρῶν τὸν ναρθηκίζοντα τὸ σφυρόν, Παῦλ. Αλγ. 6, 106' κ. παθ. : Ὁ-

ρειβ. 48, 2, 2 πρὸς κράτημα ναρθηκίων ἐπὶ τῶν ναρθηκίζομένων καταγμάτων. 2) συνδῶς σαλίδας μετὰ πεταύρου : Ἀπολλδ. Δαμ. Πολιορκ. 159, 4' 3) ρηματ. π. ναρθηκισμός, ναρθηκισμός.

ναρθηκίνοσ-η-ον ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ νάρθηκος βλ.λ. κατεσκευασμένος, εἶδ. ἐπὶ νευστοῦ μουσ. ὄργάνου : Ἀριατ. Ἀκουστ. 803α, 41 τὸ ναρθηκίνα τῶν ὄργάνων τὰς φωνὰς ἔχειν ἀπαλωτέρας.

ναρθηκίον (τὸ) μτην. μικρὸν τεμάχιον ἡ σχίζα νάρθηκος βλ.λ., καλαμάκι : Ἀντυλλ. π. Ὁρειβ. 44, 23, 74' ἥ ραβδίσκας ἐν χρ. ἱατρικῆ, τίθεται μετ' ἄ. ὄμ. ραβδίσκων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πρώτης ἐπιδέσεως τραύματος ἢ κατάγματος καὶ διὰ δευτέρας ἐξωτερικῆς ἐπιδέσεως προσαρμοζόμενος πρὸς ἀποσπῆσιν ἐρεθισμοῦ ἐκ μετακινήσεως, ἢ τοι ὅπως μὲν οὕτω τὸ πάσον μέλος τοῦ σώματος ἐν ἀκίνησι : Γαλ. 10, 998' πρβλ. ναρθηκισμός, ναρθηκισμός. 2) εἶδ. τὸ φυτὸν ἀσφόδελος βλ.λ. : ΨΔιοσκ. 2, 169.

ναρθηκισμά-ατος (τὸ) (ναρθηκίζω) μτην. τὸ συγκαλύπτει τὴν συγκρατεῖν τὴν ἀκίνησι διὰ προσαρμογῆς καὶ προσδέσεως ἐπ' αὐτοῦ ράβδων νάρθηκος ἢ ναρθηκίων βλ.λ. : Ἀπολλδ. Δαμ. Πολιορκ. 159, 13 ἵνα μὴ περικλασθῆ τῷ βάρει ἢ σύνθεσις τῶν ἔζλων, δεῦσι καὶ τρισὶν ἀρτήμασιν αἰρέσθω· μὲναι γὰρ καὶ δίχα τοῦ ναρθηκισμάτος πρβλ. νάρθηξ, ναρθηκίον.

ναρθηκίνωτας ἥσ. «νάρθηξι πλήσσοντες».

ναρθηκοειδής-ους-ές (νάρθηξ, εἶδος) μτην. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ὁμοιάων πρὸς νάρθηκα : Διοσκ. 3, 81.

ναρθηκοπλήρωτος-ον (νάρθηξ, πληρῶ) ὁ πληρῶν τὸ κοῖλον νάρθηκος : Αλσχ. Πρ. 109 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρώματι πυρὸς πηγῆν κλοπαῖαν [κτ. ἥσ. «ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν» σχόλ. «ναρρῶσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ὤφελισαν αὐτῶν»].

ναρθηκοφάνης-ους-ές (νάρθηξ, φαινόμεν) μτην. ὁ φαινόμενος ὡς νάρθηξ : Ἀρχιπ. Ὁρειβ. 8, 2, 3.

ναρθηκοφόρος-ον (νάρθηξ, φέρω) κ. νεώτ. ὁ φέρων ράβδον ἐκ νάρθηκος, ἴδ. δὲ ὁ κατὰ τὰ ὄρητα τοῦ Βάκχου φέρων νάρθηκα ἢ θύρσον, ὁ θυρσοφόρος : Πλάτ. Φαῖδ. 69C [παροιμ.] ναρθηκοφόροι μεν πολλοί, Βάκχοι δὲ τε παῦροι [ἐρμ. ἐν ΑΠ 10, 106 «ἐπὶ τῶν φευδῶν δόξαν ἐχόντων»], Πλουτ. Ἥθ. 1107B, Ζηνόβ. 5, 77' Ὁρφ. ἀπ. 5' ἥ κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Ὁρφ. Ὑμ. 42, 1' 2) ὁ φέρων ράβδον : Ξεν. ΚΠ 2, 3, 18 τέλος δὲ τρεφόμενοι εἰδίκων οἱ ναρθηκοφόροι παίνοντες σὺν πολλῶν γέλωπι καὶ παιδιᾷ ἥ εἶδος στρατιωτικῆς παιδιᾶς παρὰ Πέρσαις, καθ' ἣν ἐμάχοντο φευδῶς πρὸς ἄλληλα δύο τμήματα, ὧν τὸ ἐν ἐχρησιμοποίησι ὡς ἐπλον τὸν λίθον, τὰ δ' ἔτερον παχέα ραβδία ἐκ νάρθηκος, δι' ἧν ἀπεμάκρυνε τὸντο ριπτομένους βώλους καὶ ἐτυπε τοὺς ἐκ τῶν ἀντιπάλων κύπνοντας ἵνα λάθωσιν λίθους : Ξεν. ΚΠ 8, 3, 20 παιδιᾶν εἰφασσαν εἶναι καλλίστην οἱ ναρθηκοφόροι.

ναρθηκοφωρῶ-ἔω (ναρθηκοφόρος) μτην. φέρω νάρθηκα : Ὀλυμπ. ἐν Journal des Sav. 1835.

ναρθηκοειδής-ους-ές κ. μον. ὁ ὁμοῖος νάρθηκι, ναρθηκοειδής : Θεόφρ. Φι 1, 6, 10, Γεωπ. 5, 8, 2.

ναρθηξ-ηκος ἰδί κ. μον. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ κοινός, οὗ ὁ καυλὸς ἔχει παχέαν ἐντερικήνην, ὁ ἀνάρθηκος, ὁ ἄρθηκος : Θεόφρ. Φι 1, 2, 7, Διοσκ. 3, 77' ἥ νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν ἀκαδανθῶν φυτῶν. 2) τὸ στέλεχος, ὁ καυλὸς τοῦ φυτοῦ νάρθηξ ὁ κοινός : Ἡσιόδ. Ὀ 567 κλέφας .. πυρὸς πλεέσκειον αὐγῆν ἐν κοτλῶ νάρθηκι [ἐπὶ τοῦ Προμηθεῶς κλέφαντος καὶ μετενεγκόντος ἐντὸς στέλεχος νάρθηκος τὸν σπινθῆρα τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν], αὐτ. Ἐργ. 52 ὄμ. ἐν χρ. καὶ ὡς ράβδοι, ἄρρησι τῶν βοσκευόν-

των : Εὐρ.Βάκχ.147 ὁ Βακχεὺς δ' ἔχει πωρσώδη φλόγα πεύκας ἐκ νόρθηκος, αὐτ.231 ὄμ. κ. ὡς ράβδοι τῶν παιδαγωγῶν πρὸς σφρονομοῦν τῶν παίδων : Ξεν.ΚΠ.2,3,20 οἱ δὲ συγκαταμένοι τοὺς νόρθηξιν ἀνέκραγον, Ἀριστ.Πρ.948α,10 ὄμ. κ. ὡς ρόπαλα πρὸς στρατιωτικὴν ἐξέσκησιν : Ὀνήσανδρο.10,4 ἀντὶ σπαθίων βεργία ἡ νόρθηκος ἡ καλάμου ἀντὶ κονταρίων ἀνοαδίδου. 3) σχίζῃ καὶ νόρθηκος δι' ὧν περιδόνται τεθραυσμένα μέλη τῶν σώματος : Ἰνν.Κατ' Ἰντρ.12, Γαλ.10,437' ἢ νεώτ. Ιατρ. εἰδικὴ συσκευὴ ἐκ ξυλαρίων ἢ σύρματος δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ὀκνησία τοῦ ὑποστάτους θλάσιν μέλους τοῦ σώματος. 4) πυξίς, μικρὰ θήκη, κιβωτίδιον πρὸς φυλάξιν ἰδ. ἀρωμάτων καὶ φαρμάκων : Λουκ. Ἀπαίδ.29 ἐλεφαντίνους νόρθηκας καὶ σικύκας ἀργυράς ποιοῦμενοι ἢ εἰδ. ἡ θήκη ἰσολύτιμον οὐσα λάφουριν ἐν ἡ ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐφόλυτε τὸ χειρόγραφον τῆς Ἰλιάδος, ὅπερ εἶχε διορθώσει ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς χάριν καὶ πρὸς χρῆσιν ἐκείνου· ὅθ. ἡ διορθώσις ἐκείνη ἐκλήθη ἔκτοτε ἡ ἐκ (τοῦ) νόρθηκος : Στράβ.13,1,27 φέρεται γούνη τις διορθώσις τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, ἡ ἐκ νόρθηκος λεγομένη, Πλούτ. Ἀλέξ.8 τὴν μὲν Ἰλιάδα . . . ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἦν ἐκ τοῦ νόρθηκος καλοῦσιν' 5) τίτλος Ιατρικῶν ἔργων τοῦ Κρατίπου, τοῦ Σωρανοῦ κ.δ. : Γαλ.12,398, αὐτ.959, Ἀέτ.8,45' 6) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. νόρθηκος ὁ πρόναος τῶν χριστιανικῶν ναῶν, τὸ πρὸ τοῦ κυρίου ναοῦ μέρος : Γρηγ.Θαυμ. Ἐπιστ.Κανον.11 ἐνδοθὶ τῆς πύλης ἐν τῷ νόρθηκι, EM 597,48, Παῦλ. Σιλ. Σοφ.2136, Τυπικὸν Ἀγ.Σάβδα 5 παραγγέλλειν τοὺς ἐν τῷ νόρθηκι Ἰασημένους ἀδελφοίς, Νόμοκανὼν ἐν Κοτελ.4 τὰς γυναικας προστάσσομεν ἐν τῷ νόρθηκι ἐξομολογεσθαι, Πισπαντ. Ἀγ.Ορ.26 τὸν πρῶτον νόρθηκα, στή ἐκλήτῃ, στέκειν αὶ κορυφαμένον ἰεπί τοῦ ἔσω νόρθηκοι.

νάρκα (ἡ) μτγν. ἀντὶ νάρκη βλ.λλ1 : Μέν.ἀν.498 ὑπελήλυθεν τὲ μου νάρκα τις ἴδων τὸ δέρμα, Μάρκ. Ἰερ.10,9 πάλευμα, πτοία, νάρκα, δουλεῖα, καὶ ἡμέραν ἀπαλείφεται σου τὰ ἴερά ἐκείνα ὄδωματα, Σωρ.2,17' ἢ μεταπλαστ. αἰφ. ἐν. τοῦ νάρκη, ἀντὶ νάρκηνη : Ὀππ.Κυν.3,55 δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν αἰθωνα λέοντα, νάρκα θαῖνη, τῆ πάντα λυεῖ ἀπὸ γούνατα θηρῶν.

νάρκαφθον (τὸ) μτγν. ἡ νάρκαφθον εὐώδης Ἰνδικὸς φλοιὸς ἐν χρ. ὡς ἄρωμα, πθ. τὸ λάκαφθον Διοσκ.),23 ἐνάρκαφθον, οἱ δὲ νάρκαφθον, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομίζεσθαι, Ἐσπὶ δὲ φλοιῶδες, συκαμίνου λεπισματὶ εἰκοῖς, θυμύμενον διὰ τὴν εὐωδίαν καὶ μγνύμενον τοὺς σκευαστοὺς θυμιάσασιν, ὠφέλουσιν καὶ μήτραν ἐστεγνωμένην ὑποθυμιασθένε.

νάρκη (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. πρόσκαιρος ἐλάττωσις ἢ ἀπόλεια τῆς ἰκανότητος τοῦ αἰσθηθεσθαι καὶ κινεσθαι, τάσις πρὸς ὕπνον, ληθαργικὴ κατάστασις, παράλυσις, προερχομένη ἐξ ἀποληξίας, λιποθυμίας, φόβου, παγετοῦ κττ., λήθαργος, βῆθος : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰντρ.22, αὐτ. Ἀφορ. 5,25, Ἀριστφ.Σφ.713 τὴ νοβ' ὡσπερ νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται, Ἀριστ.Ζ1 515b,20 οὐ λαμβάνει δὲ οὐδὲ νάρκη, ὅπου μὴ νεύρουσ ζοτι τοῦ σώματος, αὐτ.Πρ.867b,29, αὐτ.954α,23, Ἰβιδ.Ἀν.59,145 χυμειρίσις κρυμίας ἐς νάρκηνη συστέλλεται, - περιέπνευ ἐς νάρκηνη - μ' ἐπίασε νάρκη, - χυμειρίσις νάρκη ἰναρατρημένη ἐπὶ πολλῶν ζῶων τῶν εὐκράτων ἢ ψυχρῶν ζῶων τῆς γῆς, - θερνίη νάρκη ἰναρατρημένη ἐπὶ πινωζ ὡων τῶν θερμῶν ζῶων τῆς γῆς' 2) εἶδος πλατέος ἰχθύος ναρχοῦντος καὶ παραλόυντος ἐγνατα ἀπτόμενον αὐτοῦ, κατὰ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ ἐπαφῆ, ἡ μουδιάστρα ἡ μαργώτῃρα :

Ἀντιφάν.132,2 Ἀλεξ.π. Ἀθῶν.7,314D νάρκηνη μὲν οὖν . . . ἀνθυλευμένην ὄπταν ἔλην, Πλάτ.Μέν. 80A ὁμοίωτασις ἐναὶ . . . ταυτὴ τῆ πλατεῖα νάρκη τῆ θαλαττί, Ἀριστ.Ζ1 620b,19 ἡ τὴ νάρκη ναρχὰν ποιοῖσα ὧν ἀν κρατήσῃν μέλλη ἰχθύων τῶν τρόφι, ὄν ἐχει ἐν τῷ σώματι, Πλούτ. Ἰβ.978C τῆς δὲ νάρκησις ἴστε δῆ παυ τὴν ὄδωμαν, οὐ μόνον τοὺς θινόντας αὐτῆς ἐκπηγνύουσαν ἀλλά καὶ διὰ τῆς σαγήνης βαρύτητα ναρχώδη τὰς χερσὶ τῶν ἀντιλαθμανόμων ἐμποιοῦσιν, Ἀθῶν. 7,314C ἡ νάρκη . . . τῶν σελαχωδῶν καὶ τῶν σκυμνοσκοῦντων, Εὐστ. Ὀδ.1173,45 ἡ νάρκη τὸ ζῶον τῆν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν καὶ διὰ ξύλων διαπέπνησθαι, ποιοῖσα ναρχὴν τοὺς ἐν χερσὶν αὐτῆν ἔχοντας' ἢ Πάπ. νάρκη ποταμίᾳ εἶδος ἐγγέλυτος τῆς Αἰγύπτου' 3) νεώτ. ναυτ. εἶδος ὑποβρυχίου ἐκρηκτικῆ μηχανήματος ἀναφλεγόμενον διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ προσκορφέσεως στερεοῦ πινος **νάρκησις**-εως (ἡ) γλωσσ. νάρκη, νάρκασις. **ναρχίον** (τὸ) Ἦσ. «ἀσκόνη» πρὸλ. λαρκίον. **ναρχισσοῦμαι** ἰναρχισσοῖ νεώτ. θαυμῶζ αὐτὸς ἐμαυτὸν ὡς ὁ Νάρκισσος, εἶμαι ναρχισσευτής, αὐτάρεσκος, ἐπιδεικνῶ αὐτάρεσειαν 2) ρημ.ατ. ναρχισσευτής. **ναρχισσευτής** (ὁ) νεώτ. ὁ ναρχισσευόμενος, ὁ αὐτάρεσκος, ὁ αὐτερωτικός. **ναρχισσίνος**-η-ον κ. νεώτ. κ. θηλ. ὁ ἐκ ναρχισσοῦ : Κρατίν.344 ναρχισσίνος ὀλίσθους, Διοσκ.),53 ναρχισσίνον ἔλαιον 2) ὁ ἐκὼν τὸ χρώμα τοῦ ναρχισσοῦ : Πάπ. στολή ναρχισσίνη' 3) νεώτ. τὸ θηλ. ναρχισσινή ὡς οὐσ. χημ. ἄκαλοειδὲς τῶν βοτάνων τοῦ φυτοῦ νάρκισσος, ἀποτελοῦν λευκὴν κρυσταλλικὴν κόην. **ναρχισσιμός** (ἡ) ναυτ. τὸ ναρχισσεύεσθαι, ὑπερβολικὴ αὐτάρεσκια' ἢ αὐτερωτισμός. **ναρχισσιτῆ** (ὁ) μτγν. ὁ ὄμιος πρόσ τῶν νάρκισσοῦ : Πλλν.Φ1 37,188, Διον.Περ.1031 ἐπ' αὐτὰς πέτρας, ἀφ' οὐσίτων ἀφειγέτα ναρχισσίνη (ἰβιδον). **νάρκισσος** ἰά κ. σπαν. ἡ : Θεόκρ.1,1331 κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ποῶδες, πολυετές καὶ κοσμητικὸν φυτὸν νάρκισσος : Ὀππ.Δὴμ.β νάρκισσον θ', δν φύσε γαία Διὸς Βουλλῆς, Σοφ.ΟΚ 683, Χαϊρήμ.π. Ἀθῆν.15,679F κισσῶν τε ναρχισσίνων τῆ τριελίκου κύκλω στεφανῶν ἐλαίωτων, Θεόκρ.1,133 ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκευθεῖσι κομμάσι, Μόσχ. 2,65 ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνεον, ἡ δ' ὀκύνθη, ἡ δ' τον . . . ἀπαύτου, Διοσκ.4,161 νάρκισσος ἐνιοι καὶ τοῦτο, ὡσπερ τὸ κρινον, λείριον ἐκάλωσαν, Εὐστ.87,25' ἢ τὸ φυτὸν νάρκισσος ὁ ποητικὸς : Θεόφρ.Φ1 6,8,1, Διοσκ.4,158' ἢ τὸ μικρανθέος καὶ λευκανθέος φυτὸν νάρκισσος ὁ ὄφιμος : Θεόφρ.Φ1 6,6,9' ἢ τὸ φυτὸν νάρκισσος ὁ κυπελλοφόρος ἡ ταζέτπος, τὸ ζαμηαὶ ἡ μονουσάκι, βούσιμον, γκριζο : Διοσκ.4,158' ἢ νεώτ. βοταν. ὄριμον. γένος ποωδῶν κοσμητικῶν ἀμυραυλλιδῶν φυτῶν φερόντων εἶσομα ἀθηθ. οὐ εἶδη νάρκισσος ὁ ποητικὸς, ψ- ὁ ὄφιμος κ. ν- ὁ κυπελλοφόρος. **ναρχοδόλον** (τὸ) νεώτ. ναυτ. πλοῖον διακευασμένον καταλλήως πρὸς πόντιον ὑποβρυχίων ναρχῶν βλ.λλ3), ἄ. ναρχοθετής. **ναρχοθήληπλαισις**-εως (ἡ) νεώτ. δηλητηρίασις ἐκ τῆς καταχρήσεως ναρχωτικῶν. **ναρχοθάτις**-ιδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. τὸ ναρχοδόλον. **ναρχοληψία** (ἡ) νεώτ. Ιατρ. διαταραχὴ συνισταμένη ἐπι περιοδικῆν ἐπέλευσιν ἀκατασχετοῦ τάσεως πρὸς ὕπνον. **ναρχομανία** (ἡ) νεώτ. μανιώδης τάσις πρὸς πρόκλησιν νάρκησις διὰ χρήσεως ναρχωτικῶν οὐσιῶν. **ναρχομέδουσαι** (αἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ὑδροζῶων περιλαβάνουσα εἰδη μέδουσας. εὐρισκομένον εἰς πᾶσας σχεδὸν τὰς θαλάσσας.

ναρκότης-ητος (ή) μων. νάρκη, νάρκησις : Δουκ.4,8Α μεθ' ὄσης ναρκότητος.

ναρκω-άω (ή) (νάρκη), μέλλ. ναρκήσω, εἶμαι, εὐρίσκωμαι εἰς κατάστασιν νάρκης, γίνωμαι δυσκίνητος, νάρκωμαι, μουδιάζω : 'Ιλ.© 328 νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ [σχόλ. ἐλεύθησ], Δημόκριτ.290 φυλῆς ναρκώσης, Πλάτ.Μέν.80Β τὴν φυχὴν καὶ τὸ στόμα ναρκῶ καὶ οὐκ ἔχω δ, τι αποκρίνωμαι αὐτ., Ἀριστ.Ζ1 620b,19 ἦ τε νάρκη ναρκῶν ποιόσθα ὧν ἂν κρατήσῃιν μέλλη ἰχθύων, Ἐπίκ.Δόξ. ἢ τὸ ἠοχάζον ναρκῶ, Θεόφρ.27,51 ναρκῶ, .. τὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα, ΠΔ Γεν.32,32 οὐ μὴ φάγωσιν υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ νεῦρον, ὁ ἐνάρκησεν, Διόδ.Σ 17,63 ἐνάρκα τὸ σῶμα, Ἴωσ.Α1 8,8,5 χεῖρ νεναρκηκυῖα, Μάρκ.Αἰρ.7,69 μῆτε σφοδρεῖν, μῆτε ναρκῶν, μῆτε ὑποκρίνεσθαί, Ἀθῆν.7,314C ποιόσσαν ναρκῶν τοὺς ἐν χροαῖν ἔχοντας [ἐπὶ τοῦ ἰχθύος νάρκη] 2) ρηματ.π. ναρκήσις.

ναρκω-ώω (2) κ. νεάτ, δημ. ναρκώων, ἄορ. κ. δημ. ἐνάρκωσα, παθ. ἄορ. ἐναρκώθην, δημ. (ἐ)ναρκώθηκα, παρακ. μη. νεναρκωμένος, δημ. ναρκωμένος, ἐπιφέρω νάρκην, προκαλῶ ἀναισθησίαν, καθιστῶ ἴηναί ἀναισθητόν, ἀναισθητοῦμαι 'Ἡσ. ἐναρκώσαι, εἰς νόρκην ἀγαγεῖν : 'Ἰνπ.Υγρ.6 δόδῦνην ναρκοῦ ὄμ. κ. μτ. αἰτ. προσ. : Φιλόδ.Ρητ. 1,380S κ. παθ. : 'Ἰνπ.Υγρ.6 νεναρκώσασθαι ἢ ἐπιφέρω, προκαλῶ τάσιν πρὸς ὕπνον, λήθαργον, βύθος : Πασαδ.Χρ.Μηλ.167 ἤρχισε νὰ ζαλιζέται καὶ νὰ ναρκοῦται ἀπὸ τὴν ἔφοδον τοῦ ὕπνου' 2) ρηματ.π. ναρκήσις.

ναρκώθης-ου-ες ἰναρκή (ὁ νεναρκωμένος, ὁ ἀναισθητός, ὁ ἀμβλύς, ὁ νωθρός, ὁ μουδιασμένος : Ἰνπ.Μοχλ.1 τὰ ναρκώδεις νεῦρον [κατὰ τὸν ἀγκῶνα], αὐτ. Ἀρθρ.48 ναρκωδέστερος, Φιλόδ.Θε. α'. 13 ναρκώθεις ὄμμα, Πλούτ.'Ἠθ.647Β βαρυτήτης ναρκώθεις, Διοσκ.3,10], Γαλ.8,70 πόνος ναρκώθης' ἐπιρρ. ἰων. -ωδέως : 'Ἰνπ.Προρρ.1,120 τὰ ναρκωδέως ἐν τοῦτοις ἐκλυόμενα δύσκολα, αὐτ.Γυν.2,145 περιφύχονται ναρκωδέως.

ναρκωσις-εως (ή) (ναρκῶ) κ. νεάτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ νεαρκοῦν, ἡ ἐπέλευσις τῆς νάρκης, παράλυσις, ἀναισθησία, χαινώτης : 'Ἰνπ.Ἀφορ.5,16 νάρκωσις γνώμης' ἢ νεάτ. ἰατρ. ἡ διὰ διαφόρων φαρμάκων ἐλάττωσις τῆς ἐνεργισμοῦ τοῦ νευρικοῦ συστήματος μέχρις ἐξασθενήσεως ἢ καταστολῆς τῆς λειτουργίας αὐτοῦ.

ναρκωτικός-ή-ό(ν) μγν., μων, νεάτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων νάρκωσιν, ὁ προκαλὼν ἀναισθησίαν : Γαλ.10,362 ναρκωτικά φάρμακα, Εὐστ.'Ὁδ.1493,δ ναρκωτικὸν τινωὶ ἡ θελακτῆριων φαρμάκων, Παπαντ.'Αγ.'Ὁρ.6 ἴσως καὶ νὰ μεταξηριστῆ τὴν αἰδιόκοπη κίνηση γιὰ ναρκωτικὸ τῶν αἰσθήσεων ἢ νεάτ. κ. δημ. τὸ αὐδ. κτ. πληθ. ναρκωτικά φάρμακα ἐπιφέροντα νάρκωσιν ἦτοι ἐξασθενίαν, διαστροφὴν ἢ καὶ παντελῆ κατάπαυσιν τῆς λειτουργίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος :

ζῆ ἀπὸ τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν.
ναρκωτισμός (ὁ) νεάτ. τὸ σύνολον τῶν φαινόμενων ὅτινα προκαλεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν φαρμάκων.

νάρναξ 'Ἡσ. κειβωτός' πρβλ. λάρναξ.
νάρδος-ά-όν (νάω) ὁ ρέων, ὁ ὕγρος, ὁ ρευστός : Αἰσχ.ἀπ.347 νάρας Δίρκης, Σοφ.ἀπ.62] πρὸς νάρὰ δὲ κρηναία χωροῦμεν ποτὰ.

ναρδός 'Ἡσ. ἐτοὺς φύλακας' πρβλ. ναρεφ, ναυρός.
ναρτή (ή) φωτὸν τὴ ἐν χρ. μωρεφικῆ·Θεόφρ.Φ1 9,7,3.
ναρφή 'Ἡσ. σκευαστός ἄρτος, ὁ καὶ μασιτρῖς.

νάρω 'Ἡσ. ἐνάρων' κύειν. κρύπτειν. ζῆτειν κρύσκεσθαι, ἀμέλεσθαι.
νάς (ή) ὄρω. ἡ ναός : 'Ἠρωδίων.Τεχν.Λειψ.1,328.
νάσθη ἐπ. παθ. ἄορ. τοῦ ναῖω βλ.λ. : 'Ἰλ.Ξ 119 πατήρ δ' ἐμός Ἀργεῖ νάσθη.

νάσιώτάς-α (ὁ) αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ νησιώτης βλ.λ. : Πινδ.Π10,47 ἤλυθε νάσιώταις.

νάσκαφθον (τό) μγν. ἄ. νάρκασθον : Διοσκ.1,23.
νασμός (ὁ) ἰναίω πρῶξ, ρεύμα, ροή, ρύαξ, νᾶμα, πηγή' Ἡσ. ἐρέμια, ἀπόρροια : Εὐρ.'Ἰνπ. 225' τὴ δὲ κρηναῖον νασμῶν ἔρασαι αὐτ.653, αὐτ.'Εκ.153 νασμῶν μελαναυγεῖ, Ἀριστὸν.1,43 εὐδρόμασι Κασταλίας νασμοῖς.

νάσκαφθης-ου-ες (νασκάφθ) 'Ἡσ. ναματώδης.
νάσος (ή) ὄρω. τ. τοῦ νῆσος βλ.λ. : Σοφ.ΟΚ 696 ἐν τῷ μεγάλῃ Δωριδί νάσω Πέλοπος.
νάσσα ἐπ. ἄορ. τοῦ ναῖω βλ.λ. : 'Ὁδ.Δ 174 καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα.

νάσσα (ή) νεάτ. ζωολ. ἄλλος γαστροποδῶν προσθιοβραχίλων ραχιγγλωσσιδῶν μαλακίων.
νάσσα (ή) βιωτ. τ. τοῦ νῆσσα, νῆττα βλ.λ. : Ἀριστφ. Αχ.875 νάσσα, κολοιοῦς.

νάσσα, ἄπτ. νάττα, μέλλ. νάξω ('Ἡσ.), ἄορ. ἐνάξα, παθ. παρακ. νένασμαι ἢ νένασμαι, θλιβῶ, πιέζω ἰσχυρῶς, πατά, καταπατά, ἐπισωρεύω' Ἡσ. ἐνάσαι, θμολιζέ, θλιβεῖν : 'Ὁδ.Φ122 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐνάξε, Ἰππόλοχος π. Ἀθῆν.4,130Β ἐνάττον οὖν οἱ παῖδες εἰς τὰς εὐτυχεῖς στυρίδας' 2) παθ. συσσωρεύωμαι : Ἰνπ.Φύσ.Παιδ.24 ἢ κόπρος ἢ νενασμῆται, Ἀριστφ.Ἐκκλ.840 κἄναι τε σισυρῶν καὶ δαπιδῶν νενασμένοι, Θεόφρ.9,9 ἐν δὲ νένασται λευκῶν ἐκ δαμαλῶν καλὰ δέρματα' 3) πληρῶ τὴ τελείως, γεμίζω ἐντελῶς : Ἐπίκτ.ἀπ.23 νάττω τὸν θύλακον' κ. παθ. : Ἴωσ.Π1,17,6 πᾶσα οἰκία ὀλητῶν νέναστο (ἴτω γεμάτη).

ναστήρ-ήρος (ὁ) ἰναίω) Ζῶναρ. ὁ νάστης βλ.λ.
νάστης (ὁ) 'Ἡσ. οἰκιστής, καὶ κύριον ὄνομα.

ναστίσκος (ὁ) ὕποκορ. τοῦ ναστός βλ.λ.3] : Φερεκρ.π. Ἀθῆν.6,269D ὄχετο βωτρώων μετὰ ναστίσκων πολυτύρων.

ναστόδερμα-ατος (τό) νεάτ. εἶδος τεχνητοῦ δέρματος ἐκ μείγματος δερμάτων καὶ ἄλλων ὑλικῶν, χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν κατασκευὴν πελμάτων τῶν ὑποδημάτων.

ναστοκόπος-ον ὁ κόπητν ἡ ἐσθίων ναστῶν βλ.λ.3] πλακοῦτα : Πλάτ.Κωμ.246.

ναστόλιθος (ὁ) νεάτ. εἶδος τεχνητοῦ λίθου ἐκ καθαροῦ χάρτου καὶ ἄλλων ὑλικῶν ἐν χρ. εἰς τὴν κατασκευὴν ἀναγλιφῶν διακοσμησῶν οἰκίων.

ναστός-ή-όν (νάσσα) κ. νεάτ. ὁ πυκνὸς συμπεπρισμένος, σφικτός, πατικωμένος : 'Ἰνπ.'Αδ.16' ἢ ναστός κάλαμος τὸ μῦθον κάλαμος βλ.λ. ὁ πλινθιος : Διοσκ.1,85' ἢ 'Ἡσ. ἐναστός, πλήρης, πυκνός, μὴ ἔχων ὑπόκομον τι' ἢ ἐπὶ δοθιήνος :

'Αέτ.15,8' ἢ κ.ἐπὶ σφυμφῶν, πυκνός.'Αρχιγ.π.Γαλ.8,931' κ.συγκρ. : 'Αρχιγ.π.Γαλ.509' 2) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης πλήρης, στερεός, ἀντίθ. κενός, Δημόκριτ.'Α' Αριστλ. ἀπ.208, πρβλ. Φιλ.1,330, Σιμπλικ. Οὐρ.295,5' 3) τὸ ἄρσ. ὡς οὐσα. ναστός [ἐνν. πλακοῦς] ὁ καλῶς ἐξυμωμένος πλακοῦς, ἴδ. ἐν χρ. κατὰ τὰς θυσιαις, εἶδος τυρόπητας : Φερεκρ.108,5, Ἀριστφ. Ὁρν.567 λάρψ ναστός θύειν μελιτοῦττα, αὐτ. Πλ.1142 ναστός ἐν πεπεμμένω, Μεταφ.6,3' 4) μτ. γενικ. ἐντελῶς πλήρης, μεστός τιος : Ἴωσ.Π1 6,9,4 πόλις ναστή ἀνδρῶν.

ναστότης-ητος (ή) μγν. κ. μων. πυκνότης, στερεότης : Ἀλέξ.'Αφορ.Μεταφ.35,27, Σιμπλικ.Οὐρ. 609,18, αὐτ.Ψυχ.64,3, Φιλὸπ.Ἰω. Υπομν.50,6.

ναστοπάγος-ον μγν. ὁ ἐσθίων, τρώγων ναστοῦς βλ.λ.3] πλακοῦντας : Πολυδ.6,75.

ναστοπάγῶ-ῶ μγν. ἐσθίω, τρώγω ναστοῦς βλ.λ.3] πλακοῦντας : Πολυδ.6,75, 'Ἡσ.

ναστόχαρτον (τό) νεάτ. φάλλον χονδρῶν καὶ δυσκᾶμπτον χάρτου κατασκευαζόμενον ἐκ χαρτοζύμης μετὰ κόλλας καὶ διὰ συμπίεσεως χαρτόνι' ἢ ὄμ. ἡ ζύμη αὐτῆ ἐν χρ. εἰς τὴν κατασκευὴν ἄλλων ἀντικειμένων.

ναστώδης-ους-ες μον. ὁ δρισμός τῶ ναστῶ : Μετοχ.Θ ἰδὲ ναστώδης . . τοῖς ῥήμασιν.

νατήρας Ἦσ. κήνηρέται ἢ κεραμίδες.

νατίκη ἰθὶ νεώτ. ζῶολ. γένος γαστροπόδων τῆς οὐκογενείας τῶν νατικιδῶν.

νάτο (τῶ) (ἰταλ.) δημ. φυσικὴ ἐπιχαρισ κινήσις τῆς κεφαλῆς, τῆς χειρὸς ἢ κ. θλου τοῦ σώματος : Ἐρωτ.ἀκρ.2,1322 στ' ἀρχοντικά ἀναρρίμματα κι εἰς τῆς ἀντρείδας τὸ νάτο.

νάτος-η-ο δημ. ἀντὶ τὰ τοσ, νά τη, νά το κλπ. Ἰδου αὐτός· βλ. νά ἰ2).

νατουραλισμός (ἰδ) (λατ.) νεώτ. κ. δημ. μία τῶν νεωτ. φιλοσ. θεωριῶν, συγγενὴς καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἀπότοκος τῆς ὑλιστικῆς ἀντιλήψεως ἰυλισμοσὸς βλ.λ.), καθ' ἦν πάντα τὰ ὄντα, τὰ γινόμενα καὶ τὰ φαινόμενα, πρέπει νὰ ἐξηγῶνται, νὰ κρῖνται καὶ νὰ κανονίζονται κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως αὐτῶν, χωρὶς νὰ συνυπολογίζεαι ὡς συντελεστὴς αὐτῶν ἡ ψυχικὴ ζωῆ, ἥτις οὕτω καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ νατουραλισμοῦ ὡς ἀποτέλεσμα καὶ δὴ καὶ ὡς κυριασμένη τις ἐκδήλωσις τῶν ἐκάστοτε περιστάσεων ὑπ' ὅς διατελεῖ καὶ ὁρᾷ ἢ ἐξωτερικὴ φύσις ἰφισαίκα, χημικαί, βιολογικαὶ συνθήκαι, ἄκτ. μεταγωγιστικῶν τοῦ διεθν. ὄρου ἑλληγιστὶ φυσιοκρατία βλ.λ. ἥ δὲ ἐν τῇ ἠθικολογίᾳ νατουραλισμὸς ἡ διδασκαλία ἢ δοξάζουσα ὅτι ἡ ἠθικότης, βασικῶς προερχομένη ἐκ τῶν φυσικῶν ὀρμῶν τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει συμφώνως πρὸς ταύτας καὶ κατ' ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῶν φυσιολογικῶν ἰδιοτήτων καὶ ἰκανοτήτων αὐτοῦ προδόντως νὰ διαμορφωθῆται· ἀπεθρομὸς τῆς περὶ ἠθικῆς ἀντιλήψεως ταύτης θεωρεῖται ἢ Ἐσχολὴ τῶν Κυνικῶν καὶ ἢ τῶν Στωϊκῶν ἐν τῷ κανόνι ἐπὶ κατὰ φύσιν ζῆν τοῦτ' ἔστι τὰ κατ' ἀρετὴν ζῆν· 2) ἐν τῇ αἰσθητικῇ νατουραλισμὸς ὡς ὀρος προσδιοριστικὸς διαφόρων μορφῶν καὶ τάσεων ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ καὶ ταῖς καλαῖς τέχναις ἐμφαίνει τὴν ἀπ' εὐθείας καὶ κατὰ τὸ δυνατόν πιστὴν μίμησιν τῆς φύσεως, χωρὶς ὁμωσ οὕτω ν' ἀποκλείεται ποῖς τῆς ἰδεαλισμοῦ βλ.λ.2), παντάπασι ἀποκλειόμενος ὑπὸ τοῦ ρεαλισμοῦ βλ.λ.

νατουραλιστής (ἰδ) (λατ.) νεώτ. κ. δημ. ὁ θεωρητικὸς τοῦ νατουραλισμοῦ βλ.λ.3) : νατουραλιστῆς φιλόσοφος - ἠθικολόγος - κοινωνιολόγος ἥ ὁ ἀπαῖτος τῶν ἀρχῶν τοῦ νατουραλισμοῦ 2) ἐπὶ λογοτεχνῶν ἢ καλλιτεχνῶν, ὁ κατὰ τὴν ἀντιλήψεως τοῦ νατουραλισμοῦ βλ.λ.2) συνθέτης ἔργου ἢ ἔργων τέχνης : ἐκ τῶν Ρώων μυθιστοριογράφων τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας οἱ πλείστοι εἶναι νατουραλισταί.

νατουραλιστικός-ή-όν (λατ.) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὸν νατουραλισμὸν βλ.λ.ἡ κ. 2) : νατουραλιστικὴ θεωρία - ἠθικὴ - τέχνη, - νατουραλιστικὸς πινάξ.

νατράσβετος (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ ἐκ καυστικῆς ἀσβεστοῦ καὶ ὑδροξείδιου τοῦ νατρίου λαμβανόμενον μείγμα.

νάτριον (τῶ) νεώτ. χημ. ἀργυρόχρουν μεταλλικὸν στοιχεῖον τῆς ὁμάδος τῶν ἀλκαλιῶν εἶναι λίαν διαδεδομένον ἐν τῇ φύσει ὑπὸ μορφῇν ἐνώσεων μετὰ διαφ. στοιχείων κ. ἰδ. μετὰ χλωρίου.

νατρίλιθος (ἰδ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον τῆς ὁμάδος τῶν ζεολιθῶν, ἄ. μεστότυπον ἢ βελονοειδές καὶ ἰνώδης ζεολίθος.

νάτριον (τῶ) νεώτ. χημ. ὑδροξείδιον τοῦ νατρίου· 2) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον ἀνδρακικὸν νάτριον ἔνυδρον, δημ. σόδα.

νατταρέον Ἦσ. κηλοθύρον.

νατιέριον-μόρι ἰθὶ ἰταλ., ἄκλ.ἰ νεώτ. ζωγραφικὴ ἀφύων ἀντικειμένων ἐν περιωρισμένῳ τοπίῳ, ἰδ. καρπῶν, ἀνθέων, ἐδωδίων, ἄ. ζωγραφικὴ τῆς νεκρᾶς φύσεως.

νάτωρ-ορος (ἰδ) (νάω) ὁ ρέων : Σοφ.ἀπ.270 Ἴναχε, νάτωρ παῖ . . Ὡκεανοῦ· πρβλ. νατταρέον κ. νεάτωρ.

ναυαγισμός (ἰδ) μτην. ναυαγία βλ.λ. : Ἠρώδιον. Ἐπιμερ.160.

ναυάγια (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. ναυαγίη συντριβὴ πλοίου, ναυάγιον, καρβοτοσάκισμα : Ἠρ.7,190 μεγάλως ἡ ναυαγίη αὐτὴ χρηστὴ ἄγνετος, Ἐρ.Ἐλ.1070 παρεναί τοὺς οὐς πλωτῆρας ὅσπερ ἔφουον ἐκ ναυαγίας Λουκ' Ἀλ.ἱστ.2,35 ναυαγία χρσόμενον, αὐτ.Τόξ.2 ναυαγία περιπεσόντος, κ. κτ. πλθβ. : Πίνδ.1,36 ἄ νιν ἐρείπόμενον ναυαγίας, Ἀριστ.Φοσμ.873 ἐν χεῖμῶνι καὶ ναυαγίας.

ναυαγιαρεσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία τῆς διασώσεως ναυαγισαντος πλοίου ἢ τοῦ φορτίου αὐτοῦ, ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν ἐχόντων συμφέρον ἢ ἐν ἐλλείψει ὑπὸ ἐπὶ ταύτῃ ἐπιτροπῶν.

ναυαγιαρεσιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ναυαγιαρεσίαν, ὁ τῆς ναυαγιαρεσίας : ναυαγιαρεσιακὴ ἐπιτροπὴ.

ναυαγιαρεσιεὺς-εως (ἡ) νεώτ. ναυαγιαρεσία.

ναυάγια(ον) (τῶ) κ. νεώτ. κ.δημ., ἰων. ναυήγιαον λέει φανον συντριβέντος πλοίου : Ἀριστ.Πρ.932α,1, Μέν.536,9 συνήθ. ἐν τῷ πλθβ. : Ἠρ.7,191 ἔρκος ὑφ' ἡλῶδν ἐκ τῶν ναυηγιῶν περιδδόντο, αὐτ.8,12, Αἰσχ.Πέρσ.420 θάλασσα . . ναυηγιῶν πλήθουσα καὶ φόνου βροτών, Ἐρ.Ἐλ.410 πολλοὺς ἀριθμοὺς ἀγνυται ναυηγιῶν ἰθλ. θραύεται εἰς μύρια τεμάχια, Θουκ.1,50 πρὸς τὰ ναυαγία καὶ τοὺς νεκροὺς τὸς σφετέρους ἐτράποντο, Λυσ.2,38 Κάλδ. Ἄρσα 17,6) ἔλασινα ναυαγία πλέουσι αὐτοῦ·

2) μτην. κ. νεώτ. τὸ ναυαγίον, ἡ ναυαγία βλ.λ. : Στρωδ.4,17 καὶ τὸν Πάριν εἰς Σπάρτην πλέουσα ναυαγίῳ περιπεσὲν, Πορφύρ.Σκ.63,10 νὰ κλαῖναι ποῖρα ναυαγία κι αὐτὰς ναυαγισμένες 3) μτην. Χορὶλ.9 ἀνδρῶν δαιτυμένων ναυαγίον (λεῖψανον εὐχάσις, ἐπὶ θεραυστικῆς κλῆκσις, Σοφ.Ἠλ.730 ναυηγιῶν ἱπικῶν ἰσυντρίμματα ἀνατραπέντος ἄρματοσι, Δημᾶδ.π.Πλούτ.Ἡ8.803A τὰ ναυαγία τῆς πόλεως, αὐτ.517F ναυαγία οἰκῶν ἥ κ. νεώτ. μτην. καταστροφῆς, πλήρης ἀποτυχία : οὕτως ἀπῆλθε τὸ ναυαγίον τῆς ἐπιχειρήσεως· οὕτως διαπραγματεύσεων ἥ ὄμ. ἐπὶ προσώπων, ἀνθρώπων ἐκπέσω, καταστραμμένους οἰκονομικῶς ἢ ἠθικῶς : εἶναι κοινωνικὸν ναυαγίον.

ναυάγιασμα-ατος (τῶ) μων. δημ. ἡ ναυαγία βλ.λ. Ἀραβ.Μυθ.Καλ.1,205 πενήντα μίλια ξέμακρα ἀπὸ τὸ ναυάγιασμα τοῦ καρβίου.

ναυαγισ-όν κ. νεώτ., ἰων. ναυηγός (τ. ἐν χρ. κ. η. μτην. πεζογράφος : Ἀλκίφρ.1,18) ὁ παθὼν ναυαγίον, ὁ ναυαγιστὴς, καρβοτοσκισμένος : Ἠρ.4,103 θύουσι τῇ παρθένῳ τοῦτὲ τὴ ναυηγός καὶ τοὺς ὄντιν λάβωσι Ἐλλήνων ἐπαναχθέντες τρώφω τοῦφ.δς, Ἐρ.Ἐλ.408 τάλας ναυαγός, Ξεν.Ἐλλ.1,7,4 σὺκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς (δὲν ἐσωσαν τοὺς ναυαγισσαντας), Διοσκ.Ἐπιγρ.ἐν ΑΠ7,76 καλλιφθεῖς κύμασι ναυηγῶν σχετίλας ἔσπε τῶφον ἰγύρος τάφος, ἢ θάλασσα, ΑΠ9,84 ναυηγός μῦρος ἰθάντος, πηγιμὸς ἐν ναυαγίῳ 2) κ. νεώτ. μτην. ὁ δυστυχιστὴς, ἀτυχεῖσας ἐν τῇ ζωῇ, βιοπάλη : ναυαγός τῆς ζωῆς - τῆς πολιτικῆς - τοῦ ἔρωτος·

3) ἐνεργ. ὁ ἐπιφέρων ναυάγιον : ΑΠ9,105 ναυηγοὶ ἀνεμοὶ 4) ἰδῶν) ὁ τὴν ναῦν ἀγων, κυβερνῶν, ὁ ναύαρχος : Εὐφορ.158.

ναυαγοσωτής (ἰδ) νεώτ. ὁ σώζων ἢ ἀποσπῶν ἔχων νὰ σώζῃ ναυαγούς ἢ ναυαγισσαντα πλοία.

ναυαγοσωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διάσωσιν ναυαγῶν ἢ πλοίου ναυαγισσαντος : ναυαγοσωτικὴ λέμβος ἰδ. σωτηρία ἢ σωσίβιος ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὗσ. ναυαγοσωτικὸν πλοῖον κατασκευασμένον εἰδ. πρὸς διάσωσιν κινδυνεύοντων πλοίων καὶ ναυαγῶν.

ναυαγῶ-ῶ (ναυς, ἄγνυμι) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. **ναυηγῶ**, ἄρρ. (ἐ)ναυαγήσα, παρσκ. **νεναυάγηκα**, δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ναυαγιμένος**, πάσχα, παθαίνω ναυόγιον, καρθαδοτσκιζομαι: *Hρ.7,236 τῶ νέες **νεναυηγήκασι** τετρακόσιαι, Ξεν.ΚΠ 3,124 ὁ **πλότωνς** (δεδιότες) μὴ ναυαγήσασιν, Δημ.910 ὁ **δὲ** Ἀλφίης ἀναχθεὶς ἐναυαγήσασεν οὐ μακρόν ἀπὸ τοῦ ἑμπορίου. || μτφ. ἐπὶ ἀρμάτων, συντριβομαι: Δημ.1410 ἐν τοῖς Ἰππικοῖς ἀγῶσιν ἡδιστην θῆαν παρέχεται τὰ ναυαγοῦντα. || ὄμ. ἐπὶ ἡλιών ἀγγείου: Ἀλογ.ἀπ.180. || ὄμ. ἐπὶ προσώπων: Θεόφρ.π.Διογ.Λ 5,55 ἐν τοῖς ἰδίοις **μάλᾳ** **νεναυαγηκότες**, Ποσειδ.Ἐπιγρ. ἡ Ἀσκληπιδῶ. ἐν ΑΠ5,208 χῶ μὲν ἐναυαγεὶ γαλήης ἐπί, Πλούτ. Hθ.622B **ναυαγεῖ** συμπόσια μὴ τυχόντα παιδαγωγίας ὄρθης, ΚΔ Τιμ.1,19 περὶ τὴν πίστιν ἐναυαγήσας. 2) νεώτ. μτφ. μεταίονμαι, ἀποτυγχάνω, ἐντελῶς ὕψισταται καταστροφήν: ἐναυαγήσῃ τὸ συνοικέσιον - αἰ διαπραγματεύσεις. || κ. ἐπὶ προα., ὕψισταται καταστροφήν: ναυαγισμένος ἐπιχειρηματίας - ἑμπορος.

ναυαρχεῖον (τό) νεώτ. τὸ σιχημα, τὸ οἰκοδόμημα, ἐνθά εἶναι ἐγκατεστημένος ὁ ναύαρχος. 2) ἐν Ἄγγλιαι καὶ εἰς ἄλλα τινὰ κράτη, ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ καὶ διοικήσις τοῦ ναυτικοῦ.

ναυάρχος (ὁ) μτγν. ναύαρχος βλλ.: ἴω.Λυδ. Ρομ.1,27.

ναυαρχία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀρχηγία, διοίκησις ἀτόλου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου ἐπὶ ἐπὶ ἡ πολλῶν πλοίων: Θουκ.8,20 ὥπερ ἐγγίντο πᾶσα ἡ ναυαρχία, αὐτ.33. || ἡ περίοδος τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ: Ξεν.Ἐλ.1,5,1 τῆς ναυαρχίας παρεληλυθίας Ἀριστοδῶρ ἐξέπεμφαν ναύαρχον. κ. ἐπὶ τῶ πληθ.: Ἀριστλ.Πολιτ.1322b,3 καὶ ἐπὶ τούτων ἐκάστων καθίσταται ἀρχή, αἱ καλοῦνται ναυαρχαί. 2) ναυικὴ ὑπεροχὴ, ἡγεμονία κατὰ θάλασσαν: Ἀριστλ.Πολιτ.1274a,12 τῆς ναυαρχίας γὰρ ἐν τοῖς Μηδικοῖς ὁ δήμος αἴτιος γενόμενος ἔφρονηματίσθη. 3) στόλος: Λυκόφρ.733.

ναυαρχικόν (τό) νεώτ. διακριτικὸν ὄμμα τοῦ πλοίου ἐπ' οὗ ἐπιβαίνει ὁ ναύαρχος ἢ στόλαρχος. **ναυαρχίς-ιδος** (ἡ) ἰένν. ναυίς κ. νεώτ., δημ. -ῖδα τὸ πλοῖον τοῦ ὁποῖου ἐπιβαίνει ὁ ναύαρχος: Πόλιδ.1,51,1 ἀρθέντων τῶν συνθημάτων ἐπ' ἐκάτερας τῆς ναυαρχίδος, Διόδ.Σ 11,27 πρώτος ἐμβολῶν ἔδωκε τῇ ναυαρχίδι τῶν Περσῶν, Πλούτ. Ἀλλ. 27 σημεῖον ἔδρα ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος, Λόγγ.2,28, Βαλαωρ.Κανάρης 4 τῆ ματωμένη ἐπιλευρωνας, **Κανάρη**, ναυαρχίδα. κ. ὡς ἐπιθ.: Διόδ.Σ 20,7 ἐπὶ τὴν ναυαρχίδα τριήρη. 2) ἐπιθ. πόλεων, κυρία στόλου, ἰδ. ἐπὶ τῆς Λαοδικείας καὶ τῆς Τύρου.

ναύαρχος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρχὸν τὴν νηῶν, ἀρχηγὸς, διοικητὴς τοῦ στόλου: *Hρ.7,59 τὰς νέας. . . αἱ ναύαρχοι. . . ἐς τὸν αἰγιαλὸν. . . ἐκόμισαν, Ἀλογ.Πέρασ.363 πᾶσιν προφανεὶ τόνδε ναύαρχος λόγον, Σοφ.Αἰ.1232 κοῦτε στρατηγούς οὐτε ναύαρχους μολεῖν, Εἰδουλ.67,11. || εἰδ. ὁ Σπαρτιάτης ναύαρχος, τῶν Ἀθηναίων ναύαρχος ὀνομαζόμενον στρατηγῶν: Θουκ.4,11 ναύαρχος δὲ αὐτῶν ἐπέλειε Θρασυμηδίδας ὁ Κρατιστικέου, Σπαρτιάτης, αὐτ.8,6, Ξεν.Αν.1,4,2 ναύαρχος Πυθαγόρας Λακεδαιμόνιος: ἐν γρ. ἐπὶ κατωτέρου ναυτικοῦ ἀξίωματικοῦ: Δημ.249 περὶ τοῦ ἀρεθῆναι τὸν ναύαρχον καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς στρατιώτας. || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώτατος βοθηρὸς ἀξιωματικῶν πολεμικοῦ ναυτικοῦ. 2) κ. ὡς ἐπιθ.: Ἀλογ.Χο.723 ἐπὶ ναύαρχω σώματι. . . τῷ βασιλεῖω.

ναυαρχῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. νεώτ., ναυαρχοῦμαι εἰμι, διοικῶ στόλον: *Hρ.7,161 ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδὲν ναυαρχεῖν, Ξεν.Αν.5,1,4 ναυαρχῶν δὲ καὶ τυγχάνει, Φιλῶδ.Ρητ.2,2079'. κ. μτ. γενικ.: Δημ.251 περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως ὅν ἐναυαρχεῖ Λε-

ωδάμας. 2) ἐν τῇ λατρεία τῆς Ἴσιδος, προΐσταται τῶν πλοιαφεσίων βλλ.: Ἐπιγρ.

ναυαθῶρ-ῶ μτγν. φορτῶν ὑπερβαλλόντως πλοῖον: Φιλ.2,465.

ναυθάτης (ὁ) (βαίνω) κ. νεώτ. ὁ ἐπιβαίνων τῆς νέας, ἐπιθάτης πλοῖου: *Hρ.1,143 οὐτε αὐτοὶ ὁ Πέρσαι ναυθάται, Ἀλογ.Πέρασ.1011 ἰσάνων ναυθατῶν, Σοφ.Φιλ.301 ταῦτα πελάζει ναυθάτης οὐδεις ἕκων, Θουκ.1,121 τοὺς ξένους αὐτῶν ναυθάτας, Ζαλοκ.115,11 ναυθάται τῆς Ρώμης ἕκει μαχηταί. 2) κ. ὡς ἐπιθ.: Ἀλογ.Ἀγ.987 ναυθάτας στρατός, αὐτ.Πέρασ.375 ναυθάτης ἀνήρ (περιληπτικῶς ἀντὶ ναυθατῶν), Σοφ.Φιλ.270 ναυθάτη στόλω, Εὐρ.1,Α 294 ναυθατῶν εἰδόμενον λεών.

ναυθατῶ-ῶ Ἐπιγρ. ὑπερητῶ ὡς ναυθάτης, ἐν τῇ λατρεία τῆς Ἴσιδος (πρόβλ. ναυαρχῶ 2).

ναυθεῖον (τό) πάπ. κυβικὸν μέτρον ἐν Αἰγύπτῳ ἔχον πλεωρῶν ἴσην πρὸς δύο βασιλικούς πλίχους [κτ. τοὺς ρωμ. χρόνους τρεῖς πλίχους], ἐν χρ. ὡς μονάδα καλλιέργειας [ἐν τῷ πληθ.]: Πάπν. κ. δ. γρ. ναούα: Πάπν. 2) ἐν τῷ ἐν. φόρος καταβαλλόμενος ὑπὸ γαιοκτημόνων, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρέσεως νὰ σκάψωσιν ὠριαμένα ναυθία: Πάπν. || ἴσως κ. ἄλλος τίς φόρος: Ἐπιγρ.

ναυδαμηνός (ὁ) πάπ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Σινώπῃ.

ναυδέτων (τό) κ. νεώτ. σχοινίον τῆς νέας, ὁ κάλωξ, παλαμῆρι: Εὐρ.Τρω.811 τὰ ναυδέτ' ἀνήφατο πρυμνῶν. || κ. νεώτ. ναυτ. τὸ ἐξ ἀγκυρῶν, ἀλύσεως καὶ σημαντήρος σύστημα, τὸ ὁποῖον μονίμως τοποθετεῖται εἰς τινὰ λιμένα ἢ ὄρμον, τσαμαδοῦρα, σηματοδοῦρα.

ναυεῖ ἴσ. «ῥέει, βλῦζει».

ναυεῖν ἴσ. «ἐκτετεύειν, παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἐστὶν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας».

ναυηγέτης (ὁ) ναύαρχος βλλ.: Λυκόφρ.873 ὄν (σηκν) ἔδεμει πενήτηκοντα σὺν ναυηγέταις.

ναυηγία-γιον-ηγός-ηγῶ ἰων. τ. ἀντίναυαγ- βλλ.

ναυκάλιον (τό) μsn. μικρὸν πλοῖον: Λέων Σοφ.5,9.

ναυκάλια (ἡ) μsn. ναυκάλια βλλ.: Μαυρικ.9,1.

ναυκλαρος ἴσ. «ναύκραρος».

ναυκλαστρον (τό) νεώτ. ἡ τορπιλλὴ [ἀχρ.].

ναυκλασία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ρουβειοειδῶν.

ναυκληρήμα-ατος (τό) μsn. πλοῦς, ταξίδιον: Τζέτ.Κιλ.9,61 μηδ' εἵκειν ναυκληρήμασι τὴν θάλασσαν) μηδὲ ταῖς εἰρεαίαις.

ναυκληρία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ναύκληρος, καρδοκόρητος, τὸ νὰ ἐχῇ ἴδιον πλοῖον: Λυσ. 6,19 ναυκληρία ἐπιθέμενος τὴν θάλατταν ἐπλεῖ, Πλάτ.Νόμ.643B εἰς τὴ καπηλείας καὶ ναυκληρίας, Ἀριστλ.Πολιτ.1258b,22' κ. κτ. πληθ.: Ἐνδοκ.1,137 κατηγόρησαν δὲ μου καὶ περὶ τὸν ναυκληρίων ἕπι ἑμπορίας. 2) ποι. πλοῦς, ταξίδιον: Σοφ.ἀπ.143,Εὐρ.Ἀλλ.112 ἄλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν. 3) ἐπιχειρησις: Εὐρ.Μήδ.257 Κύπριον νομῆω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας σῶταίρα εἶναι ἰδιόρθ.Ναυκ ἐμῆς σωτηρίας ναυκληρίων! 4) πλοῖον: Εὐρ.Ἐλ.1519 τίς δέ σ' ἐνιν ναυκληρία ἐκ τῆσδ' ἀπῆρθε χθόνος; Πλούτ. Hθ.87Α τῆς ναυκληρίας οὐτφ συντριβείσεως.

ναυκληρίων (ἡ) ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ναύκληρον, ὁ τοῦ ναυκλήρου: Μοσχ.ἰ.π.Ἀθήν.207C ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλιών μὲν ἢν πεντεκαίδεκα, Περιπλ.Ἐρ.Θαλ.21 ναυκληρικοῦ ἀνθρώπου, Λουκ.Ἐπαρ.Δ 2,2 παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοῦς. || τὰ βασιλικὰ ἢ ναυκληρία βλλ.: Πλάτ.Νόμ.842D ναυκληρικῶν. . . καὶ ἑμπορικῶν. . . τὰ πολλὰ ἀπῆλλακται.

ναυκλήριον (τό) τὸ πλοῖον τὸ ἀνήκον ναυκλήρῳ, κυρ. ἐν τῷ πληθ. ἰδιοκτητῶν πλοίων: Δημ.691 ὁς μέγιστα ναυκληρία κέκτηται τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατασκευάσας τὴν πλῆν αὐτοῖς καὶ τὸ ἑμπορίον,

Πλούτ.'Ηθ.234F ἔδδοκει πλουσιώτερος εἶναι ναυκλήριον πολλά ἔχων· κ. ἐν τῷ ἐν.: Πάν.· 2) ναυτοῦταθμος: Εὐρ.Ρήσ.233 μόλις δὲ ναυκλήρια.

ναυκληροκυβερνήτης (ὁ) πάπ. ὁ κυβερνῶν, διευθύνων ναυκλήριον.

ναυκληρομάχιμος (ὁ) πάπ. μάχιμος ναύτης ἐν τῷ στόλῳ τῶν Πτολεμαίων.

ναυκλήρος (ὁ) κ. μων. ἐνώτ. κ. δημ. μων. δημ. κ. ναύκληρος ὁ ἰδιοκτήτης πλοίου, πλοιοκτήτης, παραδοκῆρης, ὁ δία τοῦ πλοίου του ἀντί χρημάτων μεταφέρον ἐμπορεύματα ἢ ἐπιβάτας (ἀντίθ. ἔμπορος): Ἡρ.1,5 ἐμίγετο τῷ ναυκλήρῳ τῆς νεός, Σοφ.Φιλ.128 ναυκλήρου τρέποις μορφῆν δελώτας, Εὐρ.ἀπ.417, Ἀριστφ. Ὀρν.595 ὥστ' ἀπολειπῶσιν τῶν ναυκλήρων αὐθεῖς, Θεουκ.1,137, Ξεν. Ἀπομ.3,9,11, Ἐρωτόκρ.4,705 μ' ἄν εἶναι τ' οὐκ κληροσ καλός, κ. οἱ ναυτῆς δὲ φοθοῦντοί, Σωλμω. Ελ.Πολ.Σχεδ.2,5,6 κ. οἱ ξένοι ναυκλήροι μακριὰ πηλῆγονται καὶ λένε· 2) κ. νεώτ. πρωρεῖς: ΚΔ Πράξ.27,1) τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἀπειθετο μάλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις, Ἐπιγρ., Πάν.· 3) γεν. πλοιαρχος, κυβερνήτης, καπετάνιος: Αλοχ.1κ.177 πιστῷ γέροντι τῷδε ναυκλήρῳ πατρὶ κ. ὡς ἐπιθ.: Σοφ.ἀπ.430 ναυκλήρος πλάνη, Εὐρ.1ηπ.1224 ναυκλήρου χερὸς ἢ χερὶ τοῦ κυβερνήτου, ἐπὶ ἀρματηλάτου, Φιλόστρ.Σοφ.2,26,2 ναυκλήρος πόλις· 4) ἐν Ἀθήναις, ὁ μισθὸν οἰκίας, ὡς ἐπιθ. ὑπενοικιστῆ ταύτας κατὰ διαμερίσματα: Σανν.6, Ὑπεριδ.ἀπ.37, Διφιλ.37, πρβλ. Ἡσ., Πολυδ.1,75· 3) ναύκαρος βλλ.: Πολυδ.8,108 πρβλ. ναυκάρου.

ναυκλήρῳ-ἔω εἶμαι πλοιοκτήτης, ἰδιοκτήτης πλοίου: Ἀριστφ. Ὀρν.598 γαῦλον κτώμαι καὶ ναυκλήρῳ, κοδῆ ἄν μείνωμαι παρ' ὄνιν, Λυσ. 6,49, Ξεν.Λακ.7,1) ὁ μὲν ναυκλήρι, ὁ δὲ ἔμπορεύετῃ, Δημ.929 Ἐρασικλήης μαρτυρεῖ κυβερνῶν τὴν ναῦν ἢν ὕβλησιος ἔναυκλήρει· κ.μτ. γενικ.: Πλάτ. Πουμ.73 φορτηγὸν ἤς ἔναυκλήρει Ἐρασιος ἀνήρ· 2) κ. μτφ. κυβερνῶν, διοικῶ: Αλοχ. Ἐπ.652 σὺ δ' αὐτὸς γνώθι ναυκλήρει πόλιν, Σοφ. Ἀντ.994 τήνδ' ἔναυκλήρει πόλιν· 3) ὑπενοικιάζω οἰκίαν ἢ πρβλ. ναυκλήρος 4) ἰστ.58,13 ἔναυκλήρει συνοικίαν ἐν Πειραιεὶ αὐτοῦ.

ναυκλήρῳσιμος-ον ἐπὶ ἀκινήτων, ὁ μισθώσιμος Ἡσ. ἐναυκλήρῳσιμοι στέγαι τὰ πανδοκείαις.

ναυκάρου Ἐπιγρ. νεοκάρου βλλ.

ναυκάρεια (τὸ) μγν. μων. κ. ναυκαρεῖα (Θωμ. Μ246R) ὁ κατάλογος, τὸ ἀρχεῖον τῶν ναυκάρων: Ἀμῶν.94V.

ναυκάρεια (ἡ) κ. μων. τὸ δωδέκατον μέρος ἐκάστης τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς Ἀριστλ. Ἀθ.8,3 κέξ δὲ τῆς φυλῆς ἐκάστης ἴσαν νευνημέναι τριτῆος μὲν τρεῖς, ναυκαρῖαι δὲ δώδεκα καθ' ἐκάστην, ἐπὶ δὲ τῶν ναυκαριῶν ἀρχὴ καθεστῆκυια ναύκαροι, τεταγμένοι πρὸς τε τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰς δαπάνας τὰς γενομένας, Κλειτόδ.8, Φώτ.

ναυκαρικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ναυκάρους ἢ τὴν ναυκαρῖαν βλλ.: Νόμ. Σόλ.π. Ἀριστλ. Ἀθ.8,3 ἀναλίσκειν ἐκ τοῦ ναυκαρικοῦ ἀργυρίου πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ. ναυκαρῖα.

ναυκάρια (ὁ) ἀρχηγικὰ ναυκαρῖα βλλ. ἀσκήτων οἰκονομικὰ καὶ διοικητικὰ καθήκοντα πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος ἴσαν δὲ δώδεκα ἐν ἐκάστῃ φυλῃ: Ἡρ.5,71 οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκάρων, ἐξ Σόλ. π. Ἀριστλ. Ἀθ.8,3 ἀρχὴ καθεστῆκυια ναύκαροι, αὐτ.21,5 [Κλεισθένης] κατέστησε δὲ καὶ δημόργους, τὴν αὐτὴν ἐχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκάρῳσι· πρβλ. ναυκλήρος δι.

ναυκάρτης (ὁ) μων. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν ἰσχυρῶς, στερεῶς πλοῖόν τι· 2) ἰχθύς τις τῷ ἔχειν-τίθι μοσιος: Εὐστ.1490,19 ἢ νεώτ. Ἰωολ. γένος ἀκαυδοπετρῶν μουγιλιδῶν ἰχθύων.

ναυκρατῆς-οὐς-ἑς ὁ κύριος ἢ ἡ κυρία τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτωρ ἢ θαλασσοκρατεῖρα: Ἡρ.5,36 ναυκρατῆς τῆς θαλάσσης ἔσονται.

ναυκραττικός-ἡ-ὄν μγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ναυκρατεῖν, δηλ. ἐπὶ τὴν θαλασσοκρατίαν ἢ εἰς τὴν κατὰ θάλασσαν νίκην: Δίων Κ.51,21 ναυκρατῖκόν σημῖον.

ναυκρατία (ἡ) ἢ θαλασσοκρατία, ἢ κατὰ θάλασσαν νίκη: Ἀνδοκ.ἀπ.3, Δίων Κ.49,7.

Ναυκρατίος-ιος ἡ -εως (ἡ) πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, κτίσμα Μιλησίων περὶ τὸ 550 π.Χ.: Ἡρ.2,97.

Ναυκρατίας (ὁ) ὁ κάτοικος τῆς Ναυκρατίας: Ἄνακρ.83 στέφανος ναυκρατίτης ἰσάμφορος, Καλλ. Ἐπιγρ.40, Στράβ.17,13,3 εὐρεθεῖσα ἐν τῇ πόλει τῶν Ναυκρατιῶν.

ναυκρατῖκος-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ναυκρατίους ἢ τὴν Ναυκράτιαν: Δημ.703 χρήματα ναυκρατῖκα.

ναυκρατῶ-ἔω κ. νεώτ. διὸ τῶν νεῶν κρατῶ τῆς θαλάσσης, εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτωρ: Θεουκ.7,60 οὐτε τὸ λοιπὸν ἐμελεῖον ἔξειν εἰ μὴ ναυκρατίσουςιν· κ. παθ. ἡπτῶμαι κατὰ θάλασσαν, θαλασσοκροῦμαι: Ξεν. Ἐλλ.6,28 κατὰ θάλατταν οὐδὲν εἰσήγετο αὐτοῖς διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι.

ναυκράτω-ρος (ὁ, ἡ) ναυκρατῆς βλλ.: Ἡρ.6,9 οὐτε τὴν Μίλητον οἴοι τε ἔωσι ἐξελεῖν μὴ οὐκ ἔόντες ναυκράτορες, Θεουκ.5,97 καὶ νησιῶται ναυκράτωρ, αὐτ.109· 2) ἰδιοκτήτης κ. κύριος πλοίου, πλοιοκτήτης: Σοφ.Φιλ.1072 δδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· Ἡσ. ἐναυκράτορες· οἱ τῶν νεῶν ἠγούμενοι· 1

ναύλα (ἡ) μγν. τ. ἀντὶ νόβλου βλλ.: Ἀκόλ.ΠΔ Παλμ.321,332, Σύμμ.αὐτ.91,92,4.

ναυλαῖον (τὸ) παθ. ναύλος βλλ.3).

ναύλλον (τὸ) Ἐπιγρ. ναύλος βλλ.1) ὄμ. κ. ὄρα. ναύλλος (ὁ): Σχόλ. Ἀριστφ. Βάτρ.272 αἰτ. ναύλλον (ἀορίστου γένους) ἐν Ἐπιγρ.

ναυλοδόκος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ εἰσπράττων ναύλους.

ναυλομιστή (ὁ) νεώτ. ὁ δία τὴν ναύλωσιν πλοίου μεσολαθῶν μεταξὺ πλοιοκτῆτου ἢ πλοίαρχου καὶ ναυλωτοῦ.

ναυλομαστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ναυλομιστήν· ναυλομαστικὸν γραφεῖον ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὖσ. ἐν τῷ πληθ. ναυλομαστικὰ (τα) ἢ ἀμοιβὴ τοῦ ναυλομιστοῦ.

ναύλον (τὸ) μγν. τ. ἀντὶ νόβλου βλλ.: Ἡσ.ἐν λ. νόβλος· 2) ὁ ναύλος βλλ.

ναύλος (ὁ) κ. πάπ. κ. νεώτ. κ. ναύλον (τὸ), δημ. κ. ναυλαῖα(τῆ), ἀντίμων, μίσθωμα παρεχόμενον διὰ τὴν διὰ πλοίου μεταφορῶν ἀνθρώπων, ζῶων ἢ πραγμάτων: Ἀριστφ. Βάτρ.270 ἔκβαν, ἀπόδος τὸν ναύλον, Ἀριστπ.π.Πλούτ.'Ηθ.439B παραπόδαλμυι τὸ ναύλον, Δημ.1192 τὸ ναύλον τῶν ἔλλων παρσαχεῖν, Διφιλ.43,21 λαλῶν τὰ ναύλα, ΠΔ'Ἰων.1,3 καὶ ἔδωκε τὸ ναύλον αὐτοῦ, Ἐπιγρ. τῆς πόλεως ναύλον τελοῦσης τῆς ἀγοῦσι τοὺς λιθους, Πάπ. συνέθετο ναύλους ἡμῖν προσάγεσθαι τοῦ πλοίου ἰμὰς ἐπεβλήθη ἢ πληρωμὴ τοῦ ναύλου, Παναδ.Χρῖστ.Δηγ.42 ἐπλήρωσε καθημερινῶς μετὰ τῆς βάρικας, εἰς τοὺς ναύλους καὶ τὸ ὄφρασμα, - ἐπὶ ναύλω, - ἐπλήρωσε τὰ ναύλα μου ἢ ναύλον συστήθην ἰσημῶνῶ ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ναύλου: Ξεν. Ἀν.5,1,12· 2) νεώτ. συνεκθ. τὰ διὰ τὸν πλοῦν ἀναγκαῖα χρήματα: δὲν μοι μείναν οὐτε γιὰ τὰ ναύλα μου· 3) ὄμ. νεώτ. κτ. ἐνεκτ. τὸ ἀντίμων τῆς διὰ ἔραδος μεταφορῶς ἀνθρώπων ἢ φορτίου: δἴαν ἔχω οὐτε τὰ ναύλα τοῦ τράνου· 4) ἐν πάπ. ναύλον πλοίου ὄνομασία φόρου καταβαλλομένου διὰ τὴν χρῆσιν κρατικῶν πλοίων: ἀποδιογράφειν τὸ συναχθῆσομένον ναύλον ἐπὶ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν· 5) τὸ φορ-

τιον τῶν πλοίων· Δημ.882 τὸ ναῦλον ἀφεστρίσασθαι· 6) μισθωμα, ἐνίοικον μισθοῦ τινός· Πολυδ.1,75· 7) Ἴσο. ναῦλα ἐφόδιο·.

ναυλοσύμφωνον [τὸ] νεώτ. ἔγγραφον περιλαμβανόν τὴν σύμβασιν ναυλωσεως πλοίου, ἄ. ναυλωτήριον, ναυλωτικόν.

ναυλοχία [ἡ] μτγν. τὸ ναυλοεῖν, τὸ παραμένειν ἐντός ὄρουο, μυχοῦ καὶ ἐνεδραεῖν τὸν ἐχθρόν, εἰδ. ἐπὶ πειρατῶν· Ἄνθ.Μιθριδ.92.

ναυλοχίον [τὸ] ναυλόχος βλ.λ.2· Ἀριστοφ.ἀπ.78.

ναυλόχος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ λιμένος, ὁ παρέχων ἀσφάλειαν κατὰ τοῦ ἀνέμου εἰς τὰ πλοῖα· Ὁδ. Δ846 λιμένες δ' ἐνὶ ναυλογοῖ ἀυτῆ ἀμφίδουμο, αὐτ.Κ141 ναυλοχον ἐς λιμένα, Σοφ.Α1.460, αὐτ. Τρ.633 ὡ ναυλοχα καὶ πετραία θερμὰ λουτρά .. παραναίεταίνοντες [ὡ] ὕβρις αἰ κατοικοῦντες παρὰ τὰ μετωδῆ τοῦ λιμένος καὶ τῶν κρημνῶν θερμὰ λουτρά, δηλ. τὰ τῶν Θερμοπυλῶν, Εὐρ.Ἐκ.1015 Ἄχαιῶν ναυλοχοῖ περιπτυχαί· κ. ὑπερβ.· Φιλ.1,181 ναυλοχῶτατος λιμῆν· 2) ὡς οὖσ. σταθμὸς πλοίων, λιμῆν, ἄ. καραβοστάσι· τ. Σοῦδ.· || ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ.· Πλουτ.Ἡ8.984B προρρα νέντα δελφίνα πρῶραθεν ὡσπερ ἐκκαλεῖσθαι καθηγοῦμενον εἰς τὰ ναυλοχα.

ναυλοχῶ-έω κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίου καὶ ἐπιβατῶν τουτοῦ, μένω ἐπ' ἀγκύρα ἐν λιμένι ἢ ἐν ὄρουμ τινί, ἰδ. ἐνεδραεῦσθαι ὡς ἐξορημῶσθαι κατὰ πλοίων διερχομένων ἐξώθεν, ἀπολ.· Ἡρ.7,189 ναυλοχόντες τῆς Εὐβοῖας ἐν Χαλκιδί, αὐτ.192 περὶ τὸ Ἄρτεμισίον ἐναυλόχων, Εὐρ.Α1.249 ὁ Ὁσέως παῖς εἰς ἐναυλόχοι κ. μέσ· Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,44 ἐνώθ α ὁ στόλος αὐτῶ ἐναυλόχιστο· 2) μτ. ἀπ. ἐνεδραεῖσθαι, κairoφολικῶτῶ, ἵνα ἐφορημῶσθαι μετὸ πλοίου κατὰ τὸ ἐχθρόν, ὡς τὸ λοχῶ· Θουκ.7,4 περὶ τὴν Λοκρούς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολῆν τῆς Σικελίας ναυλογειν ἀνάτας· || νεώτ. ἰδ. ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου κ. ἰδ. ἐπὶ μοίρας στόλου, εἶμαι ἠγκυροβόλημένος ἐν λιμένι.

ναυλοῦ-άω [ναυλος] μτγν. νεώτ., δημ. ναυλῶντων παρέχω πλοῖον ἐπὶ ναύῳ, ἐκμισθῶ πρὸς μεταφορῶν προσώπων ἢ πραγμάτων· Πλουτ.Ἡ8.707C οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες, δητ. ἀν φέρει τις ἐμβάλλεσθαι παρεχοῦσι, Πλάτ. ἐναυλόωσσι ὁ δεῖνα κυβερνήτης ἰδίῳ πλοίου τῶ δεῖνα πρὸς ἐμβολῆν λαχοῦσπερμου ἀραθῶν, -(ἐ)ναυλόωσε τὸ πλοῖόν του διὰ τρία ταξίδια εἰς τὴν Νότιον Ἄμερικὴν· 2) μέσ. ναυλοῦμαι λαμβάνω πλοῖον ἄλλου τινός μετὰ ναῦλον, ἐπὶ μισθῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου· Πολυβ.31,20,|| ναὸν ἐναυλόωσαστο, Ἄθην.12, 521E ἰδιόστολον ἐναυλόωσαστο πλοῖον, Πάπ. πλοῖον ἐναυλωσάμην ὄραχμῶν χ'· 3) νεώτ. παθ. ναυλοῦμαι, δημ. ναυλῶνομαι ἐπὶ πλοίου, παρέχοναι ἐπὶ ναύῳ, ἐκτελῶ πλοῖον διὰ λογαριασμοῦν τιος, καταβαλόντος ναυλοῦ εἰς τὸν πλοιοκτῆτην.

ναυλώμα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ ναυλῶν, ναυλώσις βλ.λ.

ναυλώσιμος-ον πάπ. ἐπὶ πλοίου, ὁ προωρισμένος διὰ ναυλώσιον, ὁ συνάμενος τὰ ναυλωθῆ· Πάπ. κυβερνήτης πλοίου ναυλωσίμου· || κ. ἐπὶ ὑποζυγίου· αὐτ. κτήνη ναυλώσιμα, αὐτ. ἐπεμφα διὰ ναυλωσίμων ὄνων.

ναυλώσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐπὶ ναύῳ, μισθῶ παρὰ τοῦ πλοίου πρὸς μετακομῆσιν ἐμπορευμάτων ἢ μεταφορῶν προσώπων, ἄ. ναυλώμα· διὰ τὴν ναυλώσιν τοῦ πλοίου καταβλήθησαν δεκα χιλιάδες δραχμαί· 2) ἔγγραφος σύμβασις δι' ἣς καταρτίζεται ἡ ναυλώσις.

ναυλωτήριον [τὸ] νεώτ. κ. ναυλωτικόν τὸ ναυλοσύμφωνον βλ.λ.

ναυλωτής [ὁ] νεώτ. κ. δημ., βηλ. ναυλωτρία ὁ ἐπὶ ναύῳ μισθῶντων πλοῖον πρὸς μεταφορὰν φορτίου ἢ ἀνθρώπων.

ναυλωτικὸς-ἡ-ὸν πάπ., νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ναυλώσιν πλοίου προωρισμένος· || τὸ βηλ. ὡς οὖσ. ναυλωτικῆ [ἡ] ἱένν. συγγραφῆ· || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὖσ. ναυλωτικόν τὰ ναυλοσύμφωνον βλ.λ.

ναῦμα Ἴσο. τὸ αὐτὸν πολύγονον.

ναυμάχημα-ατος [τὸ] μσν. ναυμαχία βλ.λ.· Εὐμάθ.254 ἄλις μὲν τῶν ναυμαχημάτων.

ναυμαχισίῳ ἐφετ. τοῦ ναυμαχῶ, ἐπιθυμῶ τὰ συγκροτήσθαι ναυμαχίαν, τὰ πολεμῆσθαι κατὰ θάλασσαν· Θουκ.8,79 προβῆσθον γὰρ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχεῖσσαντας.

ναυμαχία [ἡ] κ. νεώτ., ἰων. ναυμαχίη ἡ κατὰ θάλασσαν διὰ πλοίων μάχη· Ἡρ.6,14 ἀνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμαχίῃ ταῦτη, αὐτ.3,39 ναυμαχίη κρατήσας εἰλε, Θουκ.1,32 τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν αὐτοὶ κατὰ μόνας ἀπεσώμεθα Κορινθίους ἵένν ναυμαχίαν, διὰ ναυμαχίας . . , Λυσ.7,41 πολλὰς ναυμαχίας νεναυμαχίωθες, Ξεν. Ἐλλ.1,6,2 ναυμαχία νενικηκώς, Πλάτ.Νόμ.707B τὴν περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους γενομένην· 2) π. Ρωμαῖοις ἀγῶνες καθ' ὅδς ἐγένετο θεαματικῆ ἀναπαράστασις ναυμαχίας χρησιμοποιουμένων ὡς ναυμάχων αὐνήθ. δοῦλων ἢ καταδεδικασμένων εἰς θάνατον· || ὄμ. ὁ χάριος ἐν ᾗ ἐτελοῦντο οἱ τοιαῦτοι ἀγῶνες.

ναυμάχος-ἡ-ὸν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ναυμαχίαν ἢ τοὺς ναυμάχοι, ὁ τῆς ναυμαχίας ἢ ὁ τῶν ναυμάχων· Διόδ.Σ'Ἐκλ. Βατ.68 ναυμαχικὰς συνάγει δυνάμεις.

ναυμάχος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ναυμαχίαν, ὁ ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς ναυμαχίαν· ἡλ.Ο389 ἐπιδάντες μακροσί τε ἔυστοσί, τὰ ρά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἐκείτω ναύμαχα κολλήεντα [κοινοὶ ἐν χρ. εἰς ναυμαχίαν], Ἡρ.7,89 δοῖρασαν ναύμαχα καὶ τύκους μεγάλους, πρβλ. Δίων Χρ.11,117· || κ. ὁ νικητὴς ἐν ναυμαχίῳ.

ναυμάχος-ον μτγν. ὁ κατὰ θάλασσαν μαχόμενος, ὁ συγκροτῶν ναυμαχίαν· Ἀθην.4,154F, Βί. Ἄλεξ.2873 τὰς νηῆς καταφέλογουσι ναυμάχοι δ' ἴσαν οὗτοι, -ναυμάχοι τῆς Σαλαμίνας.

ναυμάχῶ-έω κ. νεώτ., παρατ. ἐναυμάχων, ἀόρ. ἐναυμάχησα κ. παθ. ἀόρ. μ. ἐν συνθ. κατεναυμάχησθην [Ἰσοκρ.9,56], παρακ. νεναυμάχηκα, μάχομαι, πολεμῶ διὰ πλοίων ἐν τῇ θαλάσῳ, συνάπτω ναυμαχίαν· Ἡρ.7,143 παρασκευάζεσθαι ὡν αὐτοὺς ὡς ναυμαχῆσοντας συνεβούλευσε· || ὄμ. ἐμπεδοῦ, κ. ἐνίοτ. μτ. δοτ.· Ἡρ.8,57 οὐδὲ περὶ μίης ἐπὶ πατρίδος ναυμαχῆσαι, Ἀριστοφ.Βατρ.191 εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν [μετέσχε τῆς ἐν Ἀργινοσάσις ναυμαχίας, Ἄνδοκ.1,101 οὐδ' ἐναυμάχησας ἐναντίῳ τῆ πόλει, Ξεν.Ἐλλ.2, 1,14 οὐκ εἶα ναυμαγεῖν πρὸς Ἀθηναίους, Δημ.297 καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχῆσαντας καὶ τοὺς ἐπ' Ἄρτεμισίῳ πρβλ.Πλάτ.Μενέξ.241B, D· 2) μτγν. μάχομαι, πολεμῶ τι, μτ. δοτ.· Ἀριστοφ.Σφ.479 κακοὶς τοσοῦτοις ναυμαγεῖν ὁσημέραι.

ναυμάχων-οντος [ναῦς, μέδω] ὁ ἄρχων τῶν πλοίων, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδάωνος· Λυκόφρ.157.

ναῦον [τὸ] πάπ. πῆθ. ἀιγυπτιακὸν μέτρον μήκους.

ναῦος [ὁ] ἀοκλ. ἀντὶ ναός βλ.λ.

ναυπηγίας-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ναυπηγίαν, ὁ ἐξ αὐτῆς καταργόμενος, κάτοικος τῆς Ναυπηγίας· Αἰσχ.Ἰκ.262 ἔλαθον ἐκ πέρας Ναυπηγίας, ναυπηγία ἐπη [ἀρχ. ἐπ. ποιήμα ὁμοιον πρὸς τὰς Ἔοϊας τοῦ Ἡσιόδ. ἔξμυνοῦν γυναῖκας ἠρώων].

ναυπηγίον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ.. τόπος ἢ ἐργοστάσιον ἐνθα ναυπηγοῦνται, κατασκευάζονται πλοῖα, ἄ. ναυπηγίον βλ.λ., δημ. ταρασάνες· Διόδ. Σ19,58 ναυπηγία δ' ἀπέδειξε τρίτα μὲν κατὰ τὴν Φοινίκην, ἐν τε Τριπέλαι καὶ Βύβλων καὶ Σιδῶνι,

ναυπήγημα-ατος (τό) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ναυπηγῶ, πλοίων, σχεδία, πλωτήρ.
ναυπήγησις-οὗς-ές μτγν. ὁ ἀφορῶν, ἀποδεδειγὼν εἰς τὴν ναυπήγησιν· Μαν.4,323 ναυπηγεῖς τέχνας.
ναυπηγησίμος-ον κ. νεώτ. κ. -η-ον ὁ ἀνήκων, χρῆσιμος εἰς ναυπήγησιν, ἐπὶ δένδρων ἢ ξύλων καταλλήλων πρὸς τοῦτο· Ἦρ.5,23 Ἰνα ἴδῃ τε ναυπηγησίμος ἐστί ἀφθονος καὶ πολλοὶ κωπέες καὶ μεταλλάξ ἀργύρος, Θουκ.4,108 ἔξλων ναυπηγησίμων, Ξεν.Ἑλλ.5,2,16, Πλάτ.Νόμ.705C ναυπηγίσμης ὕλης, Στράβ.14,5,3-ναυπηγησίμος ξυλεία.
ναυπήγησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ νεῶς, πλοίου, ἃ χρίσιμο τοῦ καραβίου· Ἀσπία. ΗΝικ.143,13, Ἦσ. ἐν λ. ξυλοδωλῆ, - ἡ ναυπήγησις τῶν ἀντιτοροπικίων ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ.
ναυπηγία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. ναυπηγίη τὸ ναυπηγεῖν, ἡ ναυπήγησις βλ.λ.· Ἦρ.1,27 ἐόντων δέ οἱ πάντων ἐτοίμων ἐς τὴν ναυπηγίαν, Εὐρ. Κύκλ.460 ναυπηγίαν δ' ὡσεὶ τὴν ἀρμόζων ἀνήρ (ναυπηγίαν ἐργασίαν τελών), Θουκ.4,108 καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Στρουμόνι ναυπηγίαν τριήρων παρεσκευάετο· 2) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη τοῦ ναυπηγοῦ, ἡ ἀσχολία αὐτοῦ, ὁ κλάδος ὁ πραγματευόμενος τὰ τῆς ναυπηγήσεως.
ναυπηγηκός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς τὴν ναυπηγίαν, ὁ τῆς ναυπηγίας· Λουκ.Νεκρ.Δ.109 λαθῶν πλέκων τῶν ναυπηγικῶν, - ναυπηγικὴ ξυλεία || τὸ θηλ. ὡς οὐσα ἡ ναυπηγικὴ (γέν. τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ ναυπηγεῖν· Ἀριστλ.ΗΝικ.1094,8, Γαλ.Θρασ.5' || ὡς οὐσα τὸ ναυπηγικόν (ἢ πρὸς κατασκευὴν πλοίων τέχνη· Πλούτ.Ἠθ.57F' νεώτ. ὄμ. τὸ θηλ. ἡ ναυπηγικὴ· 2) συμβόλιον, σύμφωνον πρὸς κατασκευὴν πλοίου πινός· Πάπ. λαμβάνειν τὸ ναυπηγικόν τοῦ πλοίου.
ναυπηγιον (τό) κ. Ἐπιγρ. ναυπηγεῖον βλ.λ.· Ἀριστφ.Ὀρν.1157 ἦν δ' ὁ κτύπος αὐτῶν πελεκώτων ὡσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
ναυπηγός (ὁ) (πληθυντικὸν κ. πάπ. κ. νεώτ. κ. ναυπηγός κ. ναυπηγός (ἐν Ἐπιγρ.) ὁ ναυπηγῶν, κατασκευάζων ναῦν, ἦτοι πλοίων ἢ πλοῖα ἐν γένει· Θουκ.1,13 ναυπηγὸς ναὺς ποιήσας τέσσαρας, Πλάτ.Πολ.333C ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερνήτης, Πάπ. θεραπευτὴς ναυπηγός· 2) νεώτ. εἰδ. ὁ σχεδιάζων πλοίων καὶ διευθύνων τὰς ἐργασίας τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ.
ναυπηγῶ-έω κ. νεώτ. μ. ὁ ἐνεστ., μέσ. ναυπηγοῦμαι, παρατ. ἀναυπηγοῦμαι, μέσ. μέλλ. ναυπηγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀναυπηγήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀναυπηγήσομαι, παρακ. νεαναυπηγήσομαι (ἐν μέσ. σμ.) κατασκευάζω πλοῖα, δημ. χτίω καράβι· Ἀριστφ. Πλ.513 ἐβέλθει τις χαλκείων ἢ ναυπηγεῖν, Πλάτ.Ἄлк.1,107C ναυπηγεῖν . . οὐκ ἐπίστασαι, -ναυπηγῶ θωρηκτὰ-στόλον· συνήθ. ἐν τῷ μέσ. τ. ναυπηγῶ δὲ ἑμαυτὸν· Ἦρ.2,96 ναυπηγόμενοι τρόπον τοιόνδε, αὐτ.1,27 ἐπὶ σφίσι ναυπηγέσθαι νέας ἰεναυτὸν πινός, Θουκ.1,31 ἐναυπηγούντο νέων στόλον, Ἀνδοκ.3,5 τριήρεις ἀναυπηγασάμεθα, Διόδ.Σ.20,16 δῖο τριακοντόρους μετὰ τὴν μάχην νεαναυπηγήμενος· κ. παθ. ἐπὶ πλοίων, κατασκευάζομαι· Θουκ.1,13 τριήρεις . . ναυπηγήθησαν β.γρ. ἐναυπηγήθησαν), Ξεν.Προσ.4,35 ὁπία σιν οἰκοδομηθῆ ἡ ναυπηγηθῆ, προθ. αὐτ.Ἑλλ.1,3,17, Πλούτ.Ἠθ.32D· 2) μτφ. ἐν τῷ μέσ. ἐπινοῶ, μηχανοῦμαι· Ἰώσ.ΑΙ.19,2,4 τὰ πάντα νεαναυπηγήμεν ἐπὶ ταῖς Ῥωμαίων τάχαις.
ναυπηγία-α-ον κ. Ναυπηγία ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ναυπηγίαν, ὁ τῆς Ναυπηγίας ἢ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος· Εὐρ.Ὀρ.369 ἐπεὶ δὲ Ναυπηγίας φάω χθόνος, αὐτ.54 λιμένα δὲ Ναυπηγίον . . ὀρμεῖ.
ναυπλια (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἰδος ὄστρακοδέρμου· Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.17, Ἄρτεμιδ.Δαλδ.2,14 ἰεσφ.

γρ. ἀντὶ ναυπλιας· 2) νεώτ. ζωολ. ἡ πρώτη μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν τοῦ φόδου προνυμφικὴ μορφὴ τῶν μαλακωστράκων.
ναυπλιωτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ναυπλίαν, ὁ τῆς Ναυπλίας· Μιχ. Ἀκούρ.2,173,10 (ἐκδ. Α') ναυπλιωτικὰ σπήλαια.
ναῦποδα Ἦσ. κμακρόποδα ἴεσφ. γρ. ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ τῆς λ. ναυποῦδα βλ.λ.
ναυπόδες Φιάτ. τοὶ νησιῶται (μῆθ. διορθωτέον ναυσιπόδες· προθ. ἔμρημ. Εὐστ.1515,27).
ναυπόρος-ον ναυσιπόρος βλ.λ.· Αἰσχ.Εὐμ.10 κέλασος ἐπ' ἀκτάς ναυπόρους τὰς Παλλάδος, Ἀπολλ.Ρ.4,1546 ναυπόρον λιμνῆς στόμα.
ναυπόρος ναυσιπόρος βλ.λ.2)· Εὐρ.Τρω.877 ναυπόρω δ' ἄγειν πλάτη.
ναυπρηστία-ιδος (ἡ) (πληθυντικὴ) ἐπιθ. ἡ καιουσα πλοῖα· ΕΜ.598,43.
ναυπρηστάνειος-ιος (ὁ) ὁ διοικῶν τὰ πλοῖα ἢ ποι. ἐπὶ θεοῦ, ὁ τῆς θαλάσσης κύριος· Πίνδ.Παιδ. ε,130 κατερείς πόθεν εἰχες ναυπρηστάνει δαίμονα καὶ τὰν θεμπεύων ἀράτων.
ναυρα ἢ ναυρόν Ἦσ. εἰδικος.
ναυρίζω Ἦσ. «κατακόσθαται». **ναυρός** (ὁ) Ἐπιγρ. πῖθ. ἀντὶ ναυ-αρός, ὁ νεωκόρος, φάλαξ τοῦ ναοῦ.
ναῦς (ἡ) κ. νεώτ., ἄπτ. κλίσ. ναῦς, γενικ. νεῶς, δοτ. νηί, αἰτ. ναῦν, δυϊκ. γενικ. κ. δοτ. νεοῖν, πληθ. ὄνομαστ. νῆες, γενικ. νεῶν (κ. νηῶν ὡς δ. γρ. π. Αυσ.13,15), δοτ. ναοῖσι, αἰτ. ναῦς· παρὰ μεταγενετέροις συγγραφεῖσι ὄνομαστ. πληθ. ναῦς, αἰτ. πληθ. νῆας· ἐπ. κλίσ. ὄνομαστ. νηῖς, γενικ. νηῖς, δοτ. νηί, αἰτ. νῆα, πληθ. ὄνομαστ. νῆες, γενικ. νηῶν, δοτ. νηοῖσι ἢ νηέσει, αἰτ. νῆας ἰδὲ ὄμ. ἐν γενικ. νεῶς κ. αἰτ. νέας, τὸ τελευταῖον ὡς μονοσύλλαβον ἐν Ὀδ.1,283, πληθ. ὄνομαστ. νέες, γενικ. νεῶν, δοτ. νέεσι, αἰτ. νεῶς) ἄμ. ἐπ. γενικ. κ. δοτ. πληθ. ναυῖν, ναυῖν (Ἰ.Β.794, Ὀδ.Σ.498) παρὰ μεταγενετέροις ἐπ. ὄνομαστ. νῆος ἰδμ. ἀνάγν. π. Μόσχ.2,104, προθ. ΕΜ.440,17), αἰτ. ἐν νηῶν, αἰτ. πληθ. νηῖς (Ἀπολλ.Ρ.1,358, Ἠρωδ.διαν.1,401) ὄμ. ἀπαντῶσιν οἱ τ. νεῦς, νηί β.γρ. π. Ἦρ.7,184), δοτ. πληθ. νεῶσι (ἐν πάπ.) ἰων. κλίσ. ὄνομαστ. νηῦς, γενικ. νηῶς, δοτ. νηί, αἰτ. νῆα, πληθ. ὄνομαστ. νέες, γενικ. νεῶν, δοτ. νηοῖσι(ν), οἰτ. νέας (νηῖς ἀπαντᾷ συχν. ἐν κώδ. τοῦ Ἦρ., νηῶν, αὐτ.1,601) δωρ. ναῦς (νᾶς· Ἠρωδιαν.1,400), γενικ. ναῖος, δοτ. νᾶί, αἰτ. ναῦν (νᾶν· Ἠρωδιαν.1,328, νᾶα· Βαυκ.16,89), πληθ. νᾶες, γενικ. ναῶν, δοτ. ναοῖσι(ν) (νᾶεσι)· Πίνδ.4,56), αἰτ. νέας ἴεσφ. γρ. ἐν Θεοκρ.22,17) αἰολ. ἐν γενικ. νεῶς, δοτ. νᾶί, πληθ. γενικ. νᾶων, δοτ. νᾶεσι· τὸ πλοῖον βλ.λ. (ισπαν. ἀπαντᾷ εἰς μτγν. συγγραφεῖς, ἀπαξ δὲ ἐν τῇ ΚΔ Πρόξ.27,4), παντοῦ ὄμοιο αἰολοῦ ἐν ΚΔ ἐν γρ. οὐσίας τῆς λ. πλοῖον· Ἰλ.Α.659 ἐν νηυσὶν κῆρασι βεβλήμενοι οὐτάμενοι τε (εἰς τὰ πλοῖα τὰ ἐξηγμένα εἰς τὴν παραλιάν), αὐτ.δ.688· ἢ νῆες κεναὶ δημ. ἄνευ πολεμιστῶν ἐν αὐταῖς· Δημ.30 δῖκα ναῦς ἀπιστάται' εἰχοντα κενὰς Χαριδῆμον καὶ νέγτα τάλαντ' ἀργυρίου· ἢ νῆες μακροὶ πλοῖα πολεμικὰ κατασκευασμένα μακρὰ καὶ στενὰ χάρην ταχύτητος· Θουκ.1,41 νεῶν γὰρ μακρῶν σπανιαντὲς ποτε· ἀντιθ. νῆες στρογγύλαι ἐμπροκὰ πλοῖα· Ἦρ.1,163 ἐναυτίλλονται δὲ οὐ στρογγύλλασι νηυσὶ, ἀλλὰ πεντηκονταίροι· ἢ ναῦς μακρὰ περιπλήτ, ἀντὶ νῆες μακροὶ· Αἰσχ.Πέρσ.380 τάξεις δὲ τᾶξιν παρεκάλει νεῶς μακρός· ἢ κ. ἀπλῶς νέες τριήρεις, ἀντιθ. πεντηκονταίροι· Ἦρ.8,1 νεῶν παρσχυόμενοι ἐπὶ καὶ εἴκοσι καὶ ἐκατόν· 2) νεώτ. μτφ. τὸ μέσον κλίτους χριστιανικοῦ ναοῦ· 3) μεσαιωνικὸν ἐμπιπραπέζιον σκαῖος θύσιον πρὸς πλοῖον· 4) ἐπιβάλημα ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ εἰκονίζον ἀρχαῖον πλοῖον

3] παρ'όγ. νεώσοικοι, νεώριον, ναύαρχος, ναυαγία, ναύκληρος, ναύτης, ναύλον, ναυτία. Έκ ρίζ. ναυ· πρδλ. λατ. *navis*.

ναυθόθλον [τό] Έπιγρ. κ. Ήσ. ναύλον βλλ. **ναυθόθλω-ώ** φέρω, μεταφέρω διά θαλάσσης: Εύρ.Τρω.632 **ναυθόθλωσον** πατριάς έκ γάς, αὐτ.Ήκ.1037 εις γῆν πατρίδα **ναυθόθλωσαν νεκρόν** || μέσ. λαμβάνω μετ' ἑαυτοῦ ὅπως ὀδηγῶ διά θαλάσσης : Εύρ.ΙΤ.1487 **ναυθόθωσα** τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδ' εἰς Ἀθήνας || παθ. πηγαίνω διά θαλάσσης : Εύρ.Τρω.677, αὐτ.Έλ.1210 πῶθ βαρβάραισι πελάγεσιν **ναυθόθλουμένον**, Ἀριστ.Φιλ.126 οὐ **ναυθόθλωσαι** 2] ἔπισης παθ. συγκαταίεται ὑπὸ πλοίων: Λυκόφρ.1415 γῆ **ναυθόθλωθήσεται**.

ναυσία, ἰων. **ναυσίη** ἡ ναυτία : Σίμων. Ἀμ.7,54 **ναυσιάζεις-εως** (ἡ) ὁ.τ. τοῦ ναυσιάζει βλλ. πρδλ. **ναυσία** || Ήσ. «βδελυγιά».

ναυσιδάτης (ὁ) μτγν. ναυδάτης βλλ. : Μαν. 1,323, Λυρ. Ἀλ. Ἀδέσπ.357, Ήσ. ἐν λ. βαρυδάτιν.

ναυσίσιον-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ πλοίῳ ἡ ἑκ τῆς ναυτιλίας ζών, ὄηλ. ἀπὸ τῆς κέρθη τοῦ πλοίου : Ἀλκίφρ.Ι.12 (ὡς κύρ. δν).

ναυσιδάθεια (ἡ) νεώτ. μερικὴ βλάβη τῆς νηός, τοῦ πλοίου, ἄ. ἀβαρία.

ναυσιδόμος-ον ὁ χρήσιμος εἰς τὸν ὄρμον, τὸ τρίκλιον τοῦ πλοίου, ὁ ἐπιτακύναν τὸν πλοῖον αὐτοῦ : Ὁρφ. Ὑμν.74,10 **ναυσιδόμος οὐρός**.

ναυσικλιετός-ή-όν ἐνδοξος, περιήφορος διὰ τὰ πλοία, περιήφορος κατὰ θάλασσαν: Ὁδ.Σ.22 **κούρη ναυσικλιετοῦ Ἄμυμονος**, πρδλ. Ὑμν. Ἀπολλ.3),219.

ναυσικλιετός-όν ναυσικλιετός βλλ. : Ὁδ. Η39 Φαιάκας **ναυσικλιεταί**, αὐτ.Ο.415' ὄμ. κ. θηλ. **ναυσικλιετὰς** : Πινδ.Ν.5,9.

ναυσιδόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ἀίσθανόμενος ναυτίαν ἢ βδελυγμίαν : Νίκ. Ἀλεξ.83 θιμψ' **ναυσιδόεις** ὄλοοσιν ὑποστρέξει καμφοίσει (βγν. ναυτ.).

ναυσίον [τό] μον. ὑποκορ. τοῦ ναῦς, πλοιάριον: Ἰζέτς. Ἐγγλ. 11.87,5 τῶν **ναυσίων** πλεόντων.

ναυσινέδω (ἡ) μτγν. **καρραδόχοριον** ἡ ἀγκυρα : Λουκ.Λεξιφ.15 **καρραδοχοριὸν ἀναχαίτιζοι** τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον.

ναυσινεράτωρ-ον, ἰων. **ναυσινεράτωρ** πλωτός, ναυσίφορος βλλ. : Ἡρ.Ι.189 τὸν Γύνῳδην ποταμὸν ὡς διαβιάνων ἐπιερότο Κύρος ἐόντα νηυσινεράτων, αὐτ.193, Ἀριστ.Μετ.351α),8, Διον. Ἀλ.Ρωμ. 3,44 **ναυσινεράτων βεῖθρον**.

ναυσίπλοια (ἡ) νεώτ. ὁ διὰ νεώς πλοῦς, ταξίδιον, ἡ διὰ πλοίων μεταφορὰ προϊόντων ἢ ἐπιθετάων : ἡ **ναυσίπλοια** ἐν τῇ **Μεσογαίᾳ**.

ναυσίπλοιος-οος-αυν-ου-ον μν. ὁ διὰ πλοίου ταξιδεύων : ΚΜανασσ.Χρον.3907 **ναυάρχους ναυσίπλοῦς**, αὐτ.4000 στρατὸν **ναυσίπλοῦον**.

ναυσίπλοδας [ολ] λεξ. κ. μον. ὁ νησιώται, ὡς ταξιδεύοντες διὰ τῶν πλοίων. Ήσ., Ἐπίστ.1515, 27 **εὐ** νησιώται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς **ναυσί** χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὀδεύειν, ὅσα **καί** προῖα.

ναυσίπομος-ον ἐνεργ. ὁ πέμπων, κινῶν τὸ πλοῖον, ὄστον αἶρα, ὄβριος ἀνεμος : Εύρ.Φοίν.1712 **ἐκταν ἐπ'** ὡστε **ναυσίπομον** ἀβραν.

ναυσίπορος-ον κ. νεώτ. ἐν δύνανται τις νὰ διέβη διὰ πλοίου, πλωτός, ἐπι ποταμῶν : Ξεν. Ἀν. 2,23 ὁ Ἰγύρος ποταμὸς ἐστί **ναυσίπορος**, ὅν **ὄδα** ἐν δυνάμειθα ἄνευ πλοίων διαβῆναι, Ἀριστλ.Θαυμ.846β),31, Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,1, Ἴηλιδ. Αἰθ.10,5 ποταμοῖς **ναυσίποροις**.

ναυσίπορος-ον κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ διὰ πλοίου περῶν, ταξιδεύων, ὁ ναυτιλλόμενος : Εύρ.Ρήσ.648 **ναυσίπορος στρατιά**, Βίβλην. Ὁ Πύργος τῆς Κόρης 327 **προσάτης ἀσπὴρ τοῖς ἐὼς ναυσίποροις** 2] ὁ ποιῶν τὰς ναῦς νὰ πορευῶνται :

Εύρ.ΙΑ.172 **πλάτας ναυσίπορους** [τὰς κώπας τὰς κινούσας τὰς ναῦς].

ναυσίστατος-ον ἐν φρ. **ναυσίστατος ὄβρις** ἡ ἀξιοθρήνητος ἀπώλεια τῶν πλοίων, στεναγμοὶ καὶ γόμοι ἐκ τῶν πλοίων ἀκούζόμενοι ἔνεκα τῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ δυστυχίας : Πινδ.Π.1,73 **ναυσίστατον ὄβριον ἰδῶν** τὰν πρὸ Κύμας.

ναυσιφάθρος-ον ὁ φθείρων, καταστρέφων ναῦν, πλοῖον : Τιμόθ.Μιλ.Πέρος.144 **ναυσιφάθροι** αἶραι.

ναυσιφορήτης-ον ὁ ὑπὸ νεῶν φερόμενος, πλέων : Πινδ.Π.1,33 **ναυσιφορήταις** δ' ἀνδράσι **πρῶτα χάρις**.

ναυσιφῶ-ώ μτγν. πᾶν., παρακ. **ναυσιαίκα**, ναυτιῶ βλλ. Μοῦρ.269 **ἐναυτίαν Ἀττικοί**, ναυσίαν «Ἑλληνες».

ναυσίωσις-εως (ἡ) ναυσιάσις βλλ.: δθ. μτφ. : Ἰππ. Ἀγρ.11 **φλεθῶν ναυσίωσεις** [ἐκχυσις οἴματος].

ναυσιοκλήτης-ον οσχόλ. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ πλοίων : Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ.5,461.

ναῦσσαν [τό] Ἐπιγρ. ὄνομα φαρολογίας τιμὸς.

ναῦσταθμον [τό] [σταθμός] λιμὴν, ἀγκυροδόλιον, τόπος ἐνθα ἴστανται πλοία, σταθμός πλοίων : Εύρ.Ρήσ.602 **μὴ** πᾶσι **πέρσαι ναῦσταθα** ἄρχειών σθένει, Ἰουκ.3,6 **ναῦσταθμον δὲ μέλλων ἦν αὐτοῖς πλοίων καὶ ἀγορὰ ἡ Μάλεα**.

ναῦσταθμός [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. σταθμός νεῶν, ναῦσταθμον βλλ. : Διόδ.Σ.27,12, Πλούτ.Νικ.16 **καὶ τὸν ναῦσταθμον ὑποσημηνάται**. ὄθ. ἐπι πλοίων **συνηγμένον ἐντός λιμένος** : Πλούτ. Ἀριστ.22 **διανοεῖται τὸν ναῦσταθμον ἐμρηθῆσαι τῶν Ἑλλήνων**, αὐτ.Λύσ.5' || νεώτ. λιμὴν ἢ ὄρμος διεσκευασμένος καταλλῆλως, ἐνθα ναυηγῶνται, ἐπισκευάζονται, ἐξοπλιζονται καὶ παραμένον ἐν ἀσφαλείᾳ τὰ ἐν αὐτῷ ἔλλιμενισμένᾳ πλοία, **καρραδοστάσι**, ταρσανάς, τὸ π. ἀρχ. νεώριον.

ναῦστης (ὁ) πᾶν. ναυτής βλλ.

ναυστιλία [ἡ] πᾶν., μτγν. τ. ἀντὶ ναυτιλία βλλ. :

ναυστιλεῖα [τό] πολυκικόπου.

ναυστολήμα-ατος [τό] ἡ ναυστολία βλλ., ἐν τῷ πλῆθ. : Εύρ.Ήκ.209 **πάντοτε τε ναυστολήμαθ'.**

ναυστολήσις-εως (ἡ) μν. πλοῦς, θαλασσίονον ταξίδιον : ΚΜανασσ.Χρον.1454.

ναυστολία (ἡ) τὸ ἐν θαλάσσῃ πλεῖν, τὸ διὰ πλοίου ταξιδεῖν, ὀθ. κ. ἡ ναυτικὴ ἀποστολή : Εύρ. Ἀνδρ.795 **κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν**, Στράβ. 16,2,23 **τῆς δὲ περὶ τὰς ναυστολίαις δυνάμειω**, **ναυστολόω** (ὁ) γλῶσσα. ὁ ἐξοπλιζὼν ναῦν || ὄμ. ἐν τῷ πλῆθ. τὰ πορθεῖται.

ναυστολόω-έω Ἐπιγρ. **προσλαμβάνω ὡς** ἐπιβάτην, μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος.

ναυστολόω-ον ἐπὶ πλοίου, ὁ διασχίζων τὰ ὄδατα φέρων ἐπ' αὐτοῦ στόλον, ἡτοι φορτίον, ὁ φορτωμένος : Αἰσχ. Ἐπ.858 τῶν **ναυστολῶν μελαγκροκον θεωριδιᾶ** [ἐπὶ τοῦ ἀκατίου τοῦ Χάρωνος].

ναυστολόω-έω, μέλλ. **ναυστολήσω**, μέλλ. **ναυστολόησμαι**, παρακ. **νεναυστόληκα** [μν.], πρβ. φέρω, μεταφέρω διὰ θαλάσσης : Εύρ. Ὀρ.741 **καὶ δάμαρτα τῆν κακίστην ναυστολῶν ἐλέηλυθεν** ὄμ. μτφ. : Πινδ.Ν.6,55 ἴδια **ναυστολέω** ἐπιχώμια ἰπαρόντες ἄλην πρὸς τῶν ἱόν ἐπανοίην, Λουκ.Λεξιφ.2 **φωσάνια καὶ ῥύμματα ναυστολεῖν** || κ. παθ. μτ. μέσ. μέλλ. **πορευῶμαι**, ἴπγαυο διὰ θαλάσσης : Εύρ.Τρω.1048 **ἐνθα ναυστολήσεται**, αὐτ. ἄπ.492,6 **τὰ ναυστολούμενα**, Διόδ.Σ.4,13 **τηλικοῦτον πέλγους .. ναυστολήθεις** 2] μτφ. ὀδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ : Εύρ.Ήκ.474 **κυμάτων ἄτερ πόλιν σὴν ναυστολήσεις**, Ἀριστφ. Ὀρν.1229 **τῶν πτέρυγε ποι ναυστολεῖς** [πρὸς τοῖς μέρους διευθύνει τὰς πτέρυγας σου] 3] ἀμτφ. **πορευῶμαι** ἐπὶ πλοίου, ταξιδεύω : Σοφ. Φιλ.245 **ἐξ ἴλιου τὸν δὴ τάνυν γε ναυστολώ**, Εύρ.Τρω.77 **ὅταν πρὸς οἴκος ναυστολῶ** ἄν' ἴλιου κ. μτφ

Εύρ.ἀν.821,2 διὰ πόνων ἐναυστόλου' 4) μτ. αἰτ. τοῦ τόπου διερχομαι, διασχίζω θαλασσίως, ταξιδεύω: Σοφ.ὄπ.127 Ἴπποισις ἡ κύμβασις ναυστόλῳ χθόνα ἰδίᾳ ζεύματός, Εύρ.Ἰππ.36 σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα, αὐτ.Μήδ.682 [ποι. ρ. ἐν χρ. κ. π. μγν. πεζογράφει].

ναυταπάτη (ή) νεώτ. ὀδίκημα διαπραττόμενον ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου ἢ ἀνδρός τινος τοῦ πληρώματος ἐμπορικῶν πλοίων, ἢ φορτωτῶν προκαλοῦντος δολίως μερικὴν ἢ ὀλικὴν ἀπώλειαν τοῦ σκάφους ἢ τοῦ φορτίου αὐτοῦ ἐπὶ ζήμια τοῦ πλοιοκτῆτου ἢ τοῦ φορτωτοῦ ἢ συνηθέστ. τῶν ἀσφαλιστήων.

ναυταρίδιον ἰδί μγν. ὑποκορ. τοῦ ναύτης βλλ.: Γρηγ.Ναζ.2,14Α δύστηνα ναυταρίδια.

ναυτασφάλεια (ή) νεώτ. σύμβασις ἀσφαλισεως, ἀσφαλείας βλλ.9) κατὰ τὸν κινδύνων τῆς θρλασσοπολείας, ἢ θαλασσοαφάλλειας.

ναυταία (ή) Ἐπιγρ. κ. πόπ. ναυτικαὶ ὑποθέσεις: Ἐπιγρ. σύλληψις τῶν εἰς τὴν ναυτεῖαν, Πάπ.σύλληψις εἰς ναυτεῖαν.

ναύτης (ὁ) [ναῦς] κ. πόπ., νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ πλοίου ταξιδεῦν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐργαζόμενος, ἐργάτης τῆς θαλάσσης κατ' ἀντίταστολήν πρὸς τοὺς βαθμωφόρους, ἀνήκων εἰς τὸ πλῆρωμα τοῦ πλοίου, καὶ ἐκτελῶν κυρ. ναυτικὰς ἐργασίας: Ἰλ.Τ.375 ὅτ' ἄν ἐκ πόντου σέλας ναῦτης φανήη, Πίνδ.Π.4,188 ὅς δὲ Ἰωλῶκον ἐπέλ κατέβα ναυτῶν ἄνωτος, Πλάτ.Πολιτ.302Α διὰ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μαγθηρίων, Κἀ'Αν.18,17 καὶ ναῦται καὶ ὄσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, Γρηγ.Σκ.Τερρ.24,12 νὰ τραγοῦδουτ τοῦ ναυτῆ τῆς, σὰν μπαίνει καὶ σὰ βγαίνει κ. ὡς ἐπιθ. : Εύρ.Ἐκ.921 ναῦταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον' κατὰ θάλασσαν, ἀντίθ. πεζός: Αἰσχ.Πέρσ.719 πεζός ἡ ναῦτης δὲ πείραν τῆνδ' ἐμῶρανεν τάλας. 2) ὁ κατὰ θάλασσαν συνοδολήτορας, συνταξιδιώτης: Σοφ.Φιλ.901 ἔπεισαν ὥστε μὴ μ' ἀγειν ναῦτην ἐπ' κ. μτφ. : Διον.Ἐλεγειαγράφ.π.Ἀθῆν.433D συμποσίω ναῦται [σύντροφοι ἐν τῷ συμποσίω].

ναυτία (ή) κ. νεώτ., ἰων. ναυσίη ἢ ὑπὸ τοῦ σάλου τοῦ πλοίου προκαλοῦμένη καρνηβαρία καὶ τάσις πρὸς ἔμετον: Ἀριστλ.ΖΜ33 ἐν τοῖς ἐμέτοις καὶ ναυτίαις, Ἀρετ.1,16 ναυτία τὰ πολλὰ μὲν ἐπὶ στίσις, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐπ' ἀστίησι, Ἀκλιφ.ρ.2,4, Ἰουλ.Λόγ.6,190D [ηλθθ.]. 2) κ. νεώτ. μτφ. δυσαρρέκεια, ἀποστροφὴ, βδελυγμία, ἀναγοῦλα, σικαμάρια: Σίμων.Ἀμ.7,54, -φλυαρία προκαλοῦσα ναυτίαν.

ναυτιαρισγία (ή) νεώτ. ναυτία βλλ. **ναυτιαρισμός** (ὁ) μων. ναυτία βλλ.: Ἰππιατρ.130, Στουδ.Θεόδ.301B τὸν τῆς πολυλογίας ναυτιαρισμὸν, ΚΜανασσ.Χρον.6460 ἐπήγαγον ναυτιαρισμὸς, ἐμέτους, σκοτοδίνιας **ναυτιούς**-ἔως (ὁ) EM 63,55 παράγ. τοῦ ναυτῆς ἀνευ ἔργ.

ναυτικός-ή-όν(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πλοῖον ἢ εἰς ναυτίαν, ὁ ναυτιλόμενος: Ἦρ.7,100 ὁ ναυτικός στρατός, αὐτ.β1,1 ἰαντίθ. ὁ πεζός, Αἰσχ.Πέρσ.383 ναυτικὸν λεῶν, αὐτ.Ἀγ.660 ἀνδρῶν Ἀχαιοῖν ναυτικῶς τ' ἐρείπειν ἰναμάγια πλοίων, Σοφ.Α1.1277 νεῶν ἀκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλοῖσι, Εύρ.Ἐκ.607 ναυτικὴ ἀναρχία (ἢ παρὰ τοὺς ναυταῖς στάσις, ἀνταρσία), Ἀνδοκ.4,12 ναυτικός πόλεμος [ὅ ἐν τῇ θαλάσσῃ διεξαγόμενος], Ἀριστλ.Α'Υατ.79α,1) ναυτικὴ ἀστορολογία, Πάπ. ἔγγατα καὶ ναυτικά [κτῆσις, ἰδιοκτησία κατὰ ζήραν καὶ κατὰ θάλασσαν], -ναυτικὸς χάρτης - ἄθνος - δάνειον. 2) τὸ ναυτικὸν τὸ πλῆρωμα: Ἰππ.Ἐπιστ.14. 3) ὁ στόλος: Ἦρ.7,97 τοῦ δὲ ναυτικοῦ ἐστρατηγεῖον οἶδ᾽, Ἀριστφ.Ἰππ.1063,Θουκ.1,36 μήτε ἀκείθην ναυτικὸν ἔδασι Πλεπονηνησίους ἐπέλαθειν' ὅμ. ἢ ναυτικὴ :

Ἦρ.7,101 δέεται τῆς ναυτικῆς ἀρχην' ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. ὄς οὐσα, ναυτικὸν τὸ σύνολον τῶν πλοίων μιάς χώρας μετὰ τῶν ἐφοδίων καὶ τῶν πληρωμάτων αὐτῶν: τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος. 4) ἐπὶ προσώπων, ὁ εἰς τὸ ναυτικὸν ἔμπερος: Θουκ.1,1B ναυτικοὶ ἐγένετον ἰβγίανων ἔμπειροι εἰς τὴν ἄλασσαν, προβλ. αὐτ.7,21. 5) ἐν νεώτ. ναυτικός(ὁ) ὁ ναύτης' ἢ νεώτ. ὁ ἐξ ἐπαγγελματός εἰς τὰ πλοία ἐργαζόμενος εἴτε ζώωματικός εἴτε ναύτης: ναυτικός μηχανικός - ὑπεριματικός' ἢ κ. ἀπλῶς ναυτικός ἢ θαλασσοματικός. 6) ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη) ἔμπειρία, ἀπαιδεῖσθις περὶ τὴν ναυτίαν: Ἦρ.β1, ἔμπειροι τῆς ναυτικῆς ἐόντες' ὅμ. τὰ ναυτικά: Πλάτ.Αлк.1,124B ἀλλὰ τὰ ναυτικά λέγεις; 7) ὅμ. τὰ ναυτικά ναυτικά ὑποθέσεις, ναυτικὴ δύναμις: Θουκ.4,75 ὠφέλου εἰς τὰ ναυτικά, Ξεν.Ἑλλ.1,64 ἀντ' ἐμνύνειαν τὰ ναυτικά. 8) ναυτικὸν ἰδί μτθ. τὰ πορθητεῖα: Πάπ.: 9) ἐν ἀρχ. Ἀθήναις, τὸ ἐπὶ ὑποθήκῃ ἢ ἐνεχυρασμῷ τοῦ πλοίου συνομολογηθὲν δάνειον, ναυτοδάνειον: Ξεν.Προσ.3,9 [ἐνν.], Δημ.1,212 ναυτικὸν ἀνελίκομην ἰέλαιον χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου' κυρ. ἐν τῷ πλῆθ. : Αἰσ.32,6 ναυτικά δὲ ἐπέδειξεν ἐκδοδομένα, αὐτ.7 τὰ ναυτικά χρήματα, Δημ.893 ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι' ἢ ὅμ. ναυτικὸς τόκος ὁ τόκος τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ πλοίου λογαριθμωμένων χρημάτων: Διογ.Α 6,99.

ναυτικός ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τὸν τρόπον ἀρμόζοντα εἰς ναύτας, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ναυτικῶν: Διογ.Α 7,13 ναυτικὸς δαναεῖεν.

ναυτιλάρχης (ὁ) μων. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ναυτίλων, κυβερνητὴς πλοίου: Φιλίππ.2,305 [ἐκδ. Mill.].

ναυτιλάρχος (ὁ) μων. ναυτιλάρχης βλλ.: Πρόδρ. Ροδ.1,50.

ναυτιλάφ Ἐπιγρ. ὄστ. ἐνεστ., πιθ. Κῶρος τ. ὅτι ναυτίλω ὡς τοπωνύμ.

ναυτιλία (ή) κ. νεώτ., ἰων. ναυτιλίη τὸ ταξιδεῦν μετὰ πλοία, θαλασσοπολία: Ὀδ.Θ 253 περιηγήνομεθ' ἄλλων ναυτιλίη καὶ ποσις, Ἦροδ.Ἐργ.618 ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἡμερος αἰρεῖ, Πλάτ. Πολ.527D οὐδὲ ναυτία προσήκει. 2) ταξιδίον διὰ θαλάσσης πλοῦς: Ἦρ.4,145 ἐνηγεσθεας ὥστε ποίειαν ταῦτο τῶν Τυνδοριδίων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοί, Ἰππ.Ἀφορ.4,14 κ. ἐν τῷ πλῆθ.: Ἦρ.1,1) ναυτιλίη μακροῖς ἐπιπέθεσι, αὐτ.2,43 ναυτιλίαις ἐχρόνιστο, προβλ. Πίνδ.Ν.3,22α,αὐτ.1431,57. 3) πλοῖον: Λεωνιδ.Ταρ.ἐν ΑΠ 295,4 πολύσκαλμος ναυτιλία. 4) νεώτ. ἡ ναυτικὴ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη τοῦ ναυτίλου, ἢτοι τὸ ἀσφαλῶς καὶ μεθοδικῶς πλέειν. 5) περιληπτὸν ἢ ἐμπορικὸν ναυτικὸν χώρας τινός, ἢτοι τὸ σύνολον τῶν ἐμπορικῶν πλοίων μετὰ τῶν πληρωμάτων αὐτῶν, ἢ ἐμπορικὴ ναυτιλία: ἢ ἀτηρήρης ναυτιλία, -αι πρόσδοι τῆς ἑλληνικῆς ναυτιλίας - παρὰ κίτος ναυτιλία.

ναυτιλιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ναυτίαν, ὁ τῆς ναυτιλίας: ναυτιλιακὰ ἔγγραφα ἰτὰ διάφορα ἐπίσημα ἔγγραφα ἢ βιβλία, ἢ δέον νὰ φέρη πᾶν ταξιδεῦον πλοῖον, ἢ ἀποδημητήρια, δημ. τὰ χαρτιά τοῦ καρδιοῦ), -ναυτιλιακὰ τέλη - κίνισσις.

ναυτιλιακός-ή-όν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ναυτικὰς ὑποθέσεις: Γερμ. ἐν Castel.Μοσ.2,471C ἐνδιδόσθα τὸν πόδα κατὰ νόμος ναυτιλιακούς.

ναυτίλλομαι κ. νεώτ. ἀποθ. ἐντθ. ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρστ. [πληθ. τοῦ ἀορ. ἐν τῷ ἀπαρφ. ναυτίλλασθαι: Δίων Κ 56,3], πλέω, ταξιδεῦω διὰ θαλάσσης: Ὀδ.Δ 672 ὡς ἐν ἐπισμυνοῦς ναυτίλλεται εἰνικα πατόρος, Ἦρ.1,163 ἐναυτίλλητο δὲ οὐ στρονγγύλοισι νηυσί, ἀλλὰ πενηκοντηρεσίαι, Σοφ.Ἀντ.717 ἔλασαν ναυτίλλεταιι, Εύρ.ἀν.763 κ. ἢ. ναυτίλλομαι (τὴν θάλασσαν) πλέω, διαπλέω, διερχομαι ἐπὶ πλοίου: Ἦρ.1,202' ὅμ. σση. ἐν φρ.

τὴν ναυτίλῃν ναυτίλλεσθαι : Πλάτ. Πολ. 551C τὴν ναυτίλῃν αὐτοῦς ναυτίλλεσθαι || νεώτ., τὸ ἀρα. τῆς μῆχ. ὡς οὐσ. ναυτίλλομενος (ὁ) κατ' ἐπάγγελμα ναυτικός, ἄ ναυτίλος, θαλασσινός. 2) ἐπὶ τοῦ ναυτίλου βλ. 2), πλέω : Ἀριστλ. Ζ1 622b, 9 κατατραμμένω τῷ ὄστρακῳ, ἵνα θάσσεν ἐπὶ ἀνέμῳ ναυτίλλῃται. 3) μῆφ. ἐπὶ ὑδροβίων πτεῖνων πτηνῶν : Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 9.

ναυτίλος-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ναυτίλ., ὁ τοῦ πλοίου : Αἰσχ. Ἀγ. 1442 ναυτίλου γὰ στελμάτων Ἰστροβίδης, Εὐρ. ἀπ. 846 ναυτίλα πλάτη.

ναυτίλος (ὁ) κ. νεώτ. ποι. ναυτίλος, ναυτίλλομενος, θαλασσοπόρος : Ἡρ. 2, 43 ἦσαν Ἑλληῶνων τινὲς ναυτίλοι, Αἰσχ. Πρ. 468 λινόπτηρ ἦνρε ναυτίλων ὄχηματα, Σοφ. Α1. 1146 παρείχε τῷ θέλῳτι ναυτίλων σπαν. κ. κ. ωμ. : Ναυσικρ. 1, 2, αὐτ. 2, 10, Βιζην. 143, 336 ἡ κόπη τῶς φέρ' εἰς τὸν νέον ναυτίλον, Παπασδ. Χριστ. Διηγ. 22 ναυτίλος ἀπὸ τῆς δωδεκαετοῦς ἡλικίας του. 2) ὄστρακώδεσμον ἔχον ὑμένα τινὰ δὴ μυθεῖται ὅτι μεταχειρίζεται ὡς ἰστίον δῆως πλέθ., ἄ. νοτίλλος - νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων κεφαλοπόδων τῆς οἰκογ. τῶν ναυτιλίδων : Ἀριστλ. Ζ1 52a, 21 ἄλλοι δύο ἐν ὄστρεϊσι, ὅ τε καλοῦμενος ὑπὸ τινῶν ναυτίλος [καὶ ναυτικός], αὐτ. 622b, 5' πρβλ. Καλλ. Ἐπιγρ. 6, 3, Ὀππ. Ἀλ. 1, 340, Ἀλ. Ζ1 9, 34. 3) εἰδος ποτηρίου ἐξ ὄστρακων ναυτίλου ἢ ἔχον τὸ σχῆμα τούτου μετὰ χρυσεῖς ἢ ἀργυρέας βάσεις ἐν χρ. κατὰ τὸν 12Τ' κ. 12Τ' αἰῶνα.

ναυτίλοφθόρος-ου ὁ φθείρων τοὺς ναυτίλλομένους : Λυκόφρ. 650 ναυτίλοφθόρος σκοπᾶς.

ναυτιόεις-εσσα-εν μῆν. ἀπ. τ. τοῦ ναυσιοῦς βλ. λ.

ναυτίς-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ναυτίς βλ. λ. : Θεόδομν. Κωμ. 79 ναυτίδες γυναικες.

ναυτίω-αῶ κ. νεώτ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. πρσρτ. [ἀόρ. : Λοκ. Τόξ. 19, Γαλ. 16, 665, κ. μέλλ. : Ἀρίστων Χ1, 89], πᾶσχα ἐκ ναυτίας, ἀνογοῦλας, ἄ. με πιάνε ἡ θάλασσα, ζαλιζομαι στή θάλασσα, ἀνακατώνομαι ἢ Ἀριστφ. Θεσπ. 882 οὐκ ἐστ' ὅπως σὰ ναυτίδας ἐτ', ὡ ἐξέτε, Πλάτ. Θεαίτ. 191a τῷ λόγῳ παρεξέρον ὡς ναυτιώτεσσιν πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούληται, αὐτ. Νόμ. 639B, Δημ. ἀπ. 30, Ἀριστλ. Πρ. 866a, 6, Πλούτ. Περ. 33 δεήσεις ἐπιβάτων ναυτιώτων, Κωμ. Ἀδελφ. 637 ταῦτα δ' ἐστὶ πλεῖν ἢ ναυτιάν, Λοκ. Νεκυομ. 4 ἀναυτίων. 2) γεν. ἀσθάνομαι ἰσχυρῶν ἀποστρόφη, βδελύττομαι : Δημήτρ. 15, Φρύν. 172, - ὅταν τὸν ἀκούω νὰ ὄμιλῃ, ναυτιῶ.

ναυτιώδης-ους-ας (ναυτία) μῆν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ναυτίας, ὁ προξενῶν ἔμετον : Πλούτ. Ἡθ. 127A καθάρσις καὶ ἰλαρὰς καὶ οὐ βραχεῖας οὐδὲ ναυτιώδεις αὐτ. 128D, Διοσκι. 1, 40, Ἄντυλλ. Ὀρειβ. 4, 1, 6, Γαλ. 6, 678 τὸ ναυτιώδες, - ναυτιώδης λόγος - παστῶν. 2) ὁ ἔχων τῶσι εἰς ἔμετον, ναυτίαςιν : Γαλ. 13, 122 ναυτιώδης διάθεσις.

ναυτιώδης ἐπίρρ. μῆν. κατὰ τρόπον ναυτιώδης : Ἡρόδ. Ἱστρ. β. Ὀρειβ. 5, 27, 22 ναυτιώδης ἔχων [αἰσθάνομαι ναυτίαν].

ναυτι(α)- νεώτ. ἐν χρ. ὡς πρῶτον συνθετικόν λέξαν τινῶν δηλοῦν ναυτίην ἢ ναυτικὸν ἐπάγγελματιαν, ὅσον ναυτεργάτης - ναυτομηχανικός.

ναυτογράφος (ὁ) νεώτ. ἀυτογραφικὸν ὄργανον χαράσσον ἐπὶ πίνακος τὴν ἐκάστοτε ἀκολουθουμένην πλεῖσιν τοῦ πλοίου.

ναυτοδάνειον (ὁ) νεώτ. δάνειον με ὑψηλὸν τόκος, παρεχόμενον εἰς πλοιοκτῆτην ἢ φορτωτὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ναυτικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οὐ ἢ ἐπιστροφῇ ἐξαρτάται ἐκ τῆς αἰτίας ἐκβόσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, τοῦ ὀφελέτου εὐθυνομῶν μόνον μέχρι τῆς ἀξίας τῶν διασωθέντων ὑπεγγῶν τῷ δανεισθῆν ἀντικειμένον, ἄ. θαλασσοδάνειον.

ναυτοδικεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ δικαστήριον τοῦ ἀποπέμον τὴν ναυτικὴν ποινικὴν δικαιοσύνην.

ναυτοδίκης (ὁ) κ. νεώτ., ἐν τῷ πληθ. ναυτοδίκαι, ἴσα. εοί ἐπὶ τοῦ ἔμποριου δικαστοῦ, ἐφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ἐξίας ἐκρίνοντο δίκαις, οἱ ἐν Ἀθήναις δικάζοντες ναυτικὰς δίκας, εἰδος δικαστηρίου τοῦ θαλασσοῦ ἔμποριου : Λυσ. 17, 5 λαχόντες ἐν τῷ Γαμηλιῶν μηνί οἱ ναυτοδίκαι οὐκ ἐξεδικάσαν, Λοκ. Ἐταιρ. Δ, 2, 2 δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπάγγεν αὐτὸν || ὄμ. ἐνώπιον αὐτῶν ἐδικάζοντο αἱ κατὰ τῶν ἡμῶν γνησίων πολιτῶν ἐκλήσεις αἰ λεγόμεναι γραφαὶ ἐξίας : Κρατίν. 233' πρβλ. Ἀριστφ. ἀπ. 225' || νεώτ. μέλος τοῦ ναυτοδικείου, δικαστῆς ναυτῶν, ὁ ἐν τῷ ναυτοδικεῖῳ δικαστῆς, πρβλ. στρατοδίκης.

ναυτοκρατῶρ-ορος (ὁ) κ. πά. ναυκρατῶρ βλ. λ. : Θουκ. 5, 97, αὐτ. 109 ἡμῶν ναυτοκρατῶρων ὄντων [δ. γρ. ναυκρατῶρων].

ναυτολογία (ἡ) νεώτ. ἡ κατάταξις κληρωτῶν εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν, ναυτικὴ στρατολογία || ἐγγραφοὶ ἐν τῷ ναυτολογίῳ ἔμπορικοῦ πλοίου τῶν ἐν αὐτῷ ὑπηρετούτων ναυτικῶν.

ναυτολογικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ναυτολογίαν : ναυτολογικὸν συμβούλιον - γραφεῖον - κατάλογος.

ναυτολόγιον (τὸ) νεώτ. ναυτικὸν ἐγγραφοὺν ἐν ᾧ ἀναγράφονται ὀνομαστικῶς πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὑπηρετοῦντες, ὁ χρόνος καὶ τὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας τῶν, ὁ μισθός καὶ αἱ ἀπολύσεις τῶν, καὶ δ' οὐ ὑποχρεωτικῶς εἶναι ἐφωδιασμένον πᾶν ἔμπορικὸν πλοῖον ἐνεργουὺν ταξίδια.

ναυτολόγος-ον μῆν. κ. νεώτ. ὁ συλλέγων ναύτας : Στρατ. 8, 6, 15 τοὺς ὑπ' Ἀγαμέμνονος πεμφθέντας ναυτολόγους || νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ναυτολόγος ὁ καταρτίζων τοὺς ναυτολογικοὺς πίνακας ἐκάστοτε ἀπογραφῆς ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ, πρβλ. στρατολόγος.

ναυτολόγῳ-ῶ μῆν. κ. νεώτ. δέχομαι, συλλέγω εἰς τὸ πλοῖον ναύτας : Πάπ. || ὄμ. κ. μῆφ. : Ἀντιφιλ. ἐν ΑΠ 9, 415 ἠνικά δημοτέρων Κύπριον ἀναυτολόγει. 2) νεώτ. στρατολόγος ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ || μισθῶν ναύτας διὰ τὸ ἔμπορικὸν ναυτικὸν, ἐγγραφοὺν αὐτοῦ ἐν τῷ ναυτολογίῳ : Παπασδ. Χριστ. Διηγ. 67 τὸν ἀναυτολόγει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωαννίνδης.

ναυτομεσίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. μεσίτης προμηθεύων ναύτας εἰς τοὺς πλοιοκτῆτας ἐφ' ὅσον ἔχουσιν ἀνάγκην τοιούτων.

ναυτοπαίδιον (τὸ) ὁ ναυτοπάις : Ἰνπ. Ἐπιδ. 2, 1, 12. **ναυτοπάις-αιδός (ὁ)** νεώτ., νεώτ. κ. δημ. ναυτοπαῖδον [τὸ] παῖς ναυτίος, μαθητῆς ταύτης ὑπηρετῶν ἐπὶ οἰουδῆποτε πλοίου ἢ ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ, ἵνα ἐθισθῆ εἰς τὸν ναυτικὸν βίον, ἄ. ναυτοπόυλο, δημ. μούτσος, πρβλ. ναυτοπαίδιον.

ναυτοπόυλο (τὸ) δημ. ναυτοπάις, γεν. θωπευτικῶς, ὁ ναυτίος : Βιζην. 113, 92 κἰ ἐπρόστασεν τῶν ναύτας του καὶ τὰ ναυτοπόυλα του.

ναυτοφυλακῆ (ἡ) νεώτ. ἴδρυμα ἢ πλοῖον παραπολιτισμένον ἐν ᾧ ἐκτίθουσι τὴν ποινήν τῶν οἱ εἰς φυλάκισιν καταδικασθέντες ναῦται.

ναυτοφῶνων (τὸ) νεώτ. ἤχητικὸν ὄργανον ἐν χρ. πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνόμεως ἤχηρῶν σμμάτων ὑπὸ τῶν πλοίων ἐν καιρῷ ἐμάχης.

ναυτρία (ἡ) θηλ. τοῦ ναυτίος, οἰνοει ἐξ ἀρα. ναυτήρ : Ἀριστφ. ἀπ. 825.

ναυτιῶν-ῶνος (ὁ) νεώτ. οἰκισμα ἐν ναυστάθμῳ ἢ παλαιῶν πλοίων καταλλήλας διεσκευασμένον, ἐν ᾧ στρατιῶνται οἱ αὐταῖ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ πρβλ. στρατών.

ναυφάγος-ον ὁ τὰ πλοῖα φθείρων, ὁ ἐπιφέρων ναυάγια : Λυκόφρ. 1095 ναυφάγοι φρυκτωρταῖ.

ναυφρακτός μῆν. φρακτός βλ. λ.

ναυφορία (ἡ) μῆν. κ. νεώτ. φθορά, ἀπόλεια τῆς νεῶς, ναυαγία : ΑΠ 7, 73' ὄμ. κτ. πληθ. : Μαν. 1, 324.

ναύφορος-ον κ. νεώτ. ναυαγίσσας, ναυαγός, ἄ. καθαροστασιμένος: Εὐρ. Ἐλ.1382 πέπλους ἀμείφας ἀντί ναυφθόρου στολῆς ἰένδυμα ναυαγοῦ, αὐτ.1539 προσήλθον ἄκταις ναυφθόροις ἡσθημένοι πέπλοισιν.

ναυφράγιον (τό) μτγν. ναυάγιον, ναυαγία: Κλημῆντα 309B, αὐτ.320D.

ναύφρακτος-ον ἰφράσσω, ἄπτ. ναύφαρκτος (Φῶτ.), ὁ ὑπὸ πλοίων πεφραγμένος, ὄχμηρος, ὑπερασπισόμενος, ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Σολαμίνι: Ἀισχ.Πέρσ.950 Ἴάων ναύφρακτος Ἄρης, αὐτ.1029 ναύφρακτον θμῖλον, Εὐρ.ΙΑ 1259 στρατεύμα ναύφρακτον, Ἀριστφ. Ἰνπ.567 ἐν τε ναυφράκτω στρατῷ, αὐτ. Ἀχ.95 ναύφρακτον βλεπέεις ἰδοιάζει πρὸς πολεμικὸν πλοῖον. 2) Ἦσ. ἐναυσταθμος, λιμνή. 3) Φῶτ. ἐναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον τὴν ναυτικὴν δύναμιν καλοῦσιν.

ναυφύλακῶ-ῶ μων. φυλάττω πλοῖον, εἶμαι φύλαξ πλοίων: Εὐστ.1562,39 νωπειν φασὶ τὸ ναυφυλακεῖν.

ναυφύλαξ-ἄκος ἰδὶ φύλαξ νεώς, φρουρός: Σουῖδ. ἐν λ. ναυτοδικαί κἀρχοντάς τινας ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς: Ἀριστφ.ἀπ.372. 2) ναυφύλαξ (βλ.λ.): Ἐπιγρ.

ναῦω αἰολ. τ. τοῦ νᾶω βλ.λ.: Ἦσ. ἐναυεῖ ρεῖ. βλῖζει· πρβλ. ναυεῖ· 2) ἱκετεύω· πρβλ. ναῶ 2): Ἦσ., Φῶτ.

ναῦων-ώνος ἰδὶ [ναῦς]: Ἦσ. ἐνάων, νεώριον.

ναύφαθ ἰδὶ μτγν., μων. κ. νεῶτ. κ. νάφθη κ. νάφθον (τό) ἰεῦστ.700,561 εἶδος διαφανοῦς καὶ εὐφλέκτου ἑλαίου λαμβανομένου ἐκ τῆς βαθυλιωνιακῆς ἀσφάλτου· Διοσκ.1,10211011 ἑβαθυλιωνία ἀσφάλτου περιήθημα, τῷ χρώματι λευκὸν δὲ δάμιν ἐξόν ὀρθακτικὴν πυρὸς, ὥστε καὶ ἐκ διαστίματος ἀρπάζειν τοῦτο: Δίων Κ36,3Α. ἥ νεώτ. χημ. λεπτόρρευτον πτητικὸν συστατικὸν τοῦ ἀκαθάρτου πετρελαίου· ἥ κ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀκάθαρτον πετρελαῖον.

ναυθαλίη (ἡ) νεώτ. χημ. λευκὴ κρυσταλλικὴ μάζα ἰδιαζούσης ὁσμῆς, λαμβανομένη κυρ. ἐκ τῆς πίσεως τῶν λιθανθράκων.

νάφθα ἰδὶ μτγν., γενικ. νάφθα ἢ νάφθα βλ.λ.: Στράβ.Ιδ.,15 ἡ μὲν ὑγρὰ ἦν καλοῦσι νάφθαν γίνεσθαι ἐν τῇ Σουσίδι, ἡ δὲ ξηρὰ δυναμένη πητθεσθαι ἐν τῇ Βαθυλιωνίᾳ, Πλούτ. Ἀλέξ.35 τὸ ρεῦμα τοῦ νάφθα λιμανάκωντας.

ναυφρὸν (τό) Ἦσ. ἐλινοῦν ῥάμμα.

νάφω ὄρω, τ. τοῦ νήφω βλ.λ.: Ἐπιχ.ἀπ.119 νάφω καί μέμνας ἀπιστεῖν,

ναχαδόν Ἦσ. ἐσαδρόν,

ναχηαῖδες Ἦσ. ναχαδὸν βλ.λ.

νάχηιν ὄρω, τ. τοῦ νήχηιν, ἄπτ. νεῖν.

ναῶ-ῶν Ἐπιγρ.κλεξ. φέρω ἐντός τοῦ ναοῦ: Ἐπιγρ. ναῶ τῶν ἀγάλων. 2) Ἦσ. ἐναοῖ ἱκετεύει· πρβλ. ναῶ 2).

νάω κ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., ἄπτ. συνηρ. νᾶ Ἰσοφ. ἀπ.51, μχ. νῶντας (Φῶτ.), ρεῶ = ἴλ.Φ 197 πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖται μακρὰ νόσταιν, Ὄδ.Ζ 292 ἐν δὲ κρήνη νᾶει, Σοφ.ἀπ.5 οἴνω Ἄγελως ἀρα νᾶ, Ἐπιγρ.π.Πλάτ.Φαιδρ.264D ὄρω· ἂν ὄρω τὴ νᾶ, Καλλ. Ἀρτ.224 νᾶεν φῶνοι, Ἀπολλ.Ρ ὄσαι νᾶς (ἐπλεον ἐῖς τὸ ὄδωρ) ἥ παρ. νόσται ποτιζομαι: Νικ.π. Ἀθῆν.15,684B ἀποσπαρα νομοῖσιν τόποι ἀνεφρέστω λειμῶν ἰσόποι κατάρρουτοι ἰδωρ. νοιο· ἴν. Ὀμ. κ. μτγν. ἐπ. τὸ ἀ βραχῷ, ἐξαιρέσει τοῦ ἐν Εὐφορ.23).

ναῶριον νεώριον βλ.λ.

νεά (ἡ) μτγν. νεώμα, δημ. νεάμα, μέρος χερσὸς γῆς διὰ πρῶτην φοράν καλλιεργηθὲν καὶ ἀφῆθεν εἴ τινα χρόνον ἄργον, ὅπως καλλιεργηθῆ πάλιν πρὸς σπορὰν: Θεόφρ.Φαιτ.3,15· πρβλ. νεός. **νεά** ἰων. αἰτ. τοῦ ναῦς βλ.λ.

νεάγγελτος-ον ὁ νεωστὶ ἢ ἐσχάτως ἀγγελθεῖς: Ἀισχ.λο.736 ἀνήρ ἀπὸ ἄνδρος τὴν νεάγγελλον φῶτιν ἐλάθων πύθηται.

νεάγενής ἔσοφ. γρ. ἀντὶ νεογενῆς ἐν Εὐρ.ΙΑ 1623.

νεάδιον (τό) [ναῦς] πᾶν. μικρὸν πλοῖον, καίκι: πεντήκοντα νεάδια καὶ δέκα στακτηρίας.

νεάζω (νεός) κ. νεῶτ. κ. δημ., ἄμψδ. ἄρρ. ἐν ἀπορφ. νεάσαι [Λουκιλλ.ΑΠ 11,256], εἶμαι νεός, νεανίας: Σοφ.Τρ.144 τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοῖσι δὲ βόσκειται χῆροισιν, αὐτοῦ, Βί. Ἀλέξ.153 οὐκ ὄν τῷ τότε γηραιός, ἀλλὰ νεάζων μάλλον. ἥ σέπτοιμα καὶ πρῶτω ὥς νεός: Πολυδ.2,20 καὶ εἰς μειραικῶν ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμαίειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεῦσθαι, Εὐρ.Φοῖν.713 νεάζων οὐχ ὄρας ἀ χρῆν σ' ὄραν, Μέν.749 ὥς. πρᾶος καὶ νεάζων τῷ τρόπῳ πατήρ. 2) εἶμαι σφριγηλός, ζωηρός, ἐντονος ὥς ἡ νεότης: Ἀισχ. Ἀγ.764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὄβρις παλαιὰ νεάζουσαν ὄβριν, αὐτ. ἴκ.105 οἶα νεάζει πυθμῆν. 3) εἶμαι ὁ νεώτερος ἐκ δύο: Σοφ.ΟΚ 374 ὁ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μεῖων γεῖως. 4) γίνομαι οὐθὺς νεός: Ἐπίκ. Ἐπιστ.3, 59Τ ὅπως γηράσκων νεάζη τοῖς ἀγαθούσι, Λουκιλλ.ΑΠ 11,256 ὡς ὁ παλαιὸς ἐλπίζει Πελίτας ἐφομένη νεάσαι, Ἀκίφρ.1,28 νεάζειν ἀρχόμενος ἥ κ. παθ. ἀνενοεῦμαι ΑΠ 15,6 στέμμα ἐκ πατρὸς παιδί νεάζομενον ἥ νεώτ. κ. δημ. ὑποκρινόμεναι τὸν νεόν, κᾶν τὸν νεόν. 5) ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεαῖνω ἀροτριῶ νέον ἢ πρὸς καιρὸν ἀκαλλιέργητον ἀφῆβντα ἄγρον, ἄ. νεῶ Ἦσ. ἐν λ. νεῶ. 6) Ἦσ. ἐνεάζομεν ὀφικνωμένα ἢ νεωστὶ ἦκομεν.

νεακός-ους-ες ὄρω, τ. τοῦ νεήκης βλ.λ. Ἦσ. ἐνεάκης· νεωστὶ ἦκομένης.

νεακόνητος-ον (ἰκνώω) ὁ νεωστὶ ἦκομένης: Σοφ. Ἦλ.1394 νεακόνητον αἶμα χερσῶν ἔχων [σχόλ. ἐπὶ εἴρος τὸ ἠκομένης εἰς αἶμα καὶ φόνον]; πρβλ. αἶμα ἐν εἰδ. σμ.

νεαλίης-ους-ές (ἀλῆειν) μτγν. ὁ νεωστὶ αὐτεθεῖς, παραχθεῖς, ὁ νεογέννητος: Ὀπ. Ἀλ.1,692

νεάλεστος-ον σχόλ. ὁ νεωστὶ ἀλεσθεῖς: Σχόλ. Νικ. Ἀλέξ.410 ἀλευρα κριθῶν νεάλεστα.

νεαλίης-ους-ές ὁ νεωστὶ συλληθθεῖς: Ἦσ., Σουῖδ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων κ. ζώων, ὁ ἔχων νεανικὴν δύναμιν, νεοδύναμος, ἀκμαίος, σφριγηλός, ζωηρός, ἱσχυρός: Ἀριστφ.ἀπ.361 ἕως νεαλῆς ἔστιν αὐτὴ τὴν ἀκμῆν, Ξεν.ΚΤ 8,6,17 ἴπποι νεαλῆς ἰανθῆ ἀπειρηκότες, Πολυδ.3,73,5 ἀκμαῖοι καὶ νεαλῆς, Πλούτ. Ἀντ.39 ὡσπερ ἀπτήτικοι καὶ νεαλῆσι, αὐτ. Ἦβ.669Δ· α. συγκρ.: Πλάτ.Πολιτ.2651Ι νεαλίηστρον γὰρ ὄντες ἄβρον αὐτὴν πορευόμεθα, Λοουκ.Μισθ.Συν.26 νεαλῆστερος ἐπισπευθεῖν. 3) ὁ νεός τῶν ἡλικιῶν, ὁ νεαρός: Νικ. Ἀλέξ.358 νεαλῆς μπόχος. 4) ὁ νεός εἰς τὴν πράγμα, ἀρχαῖος, ἀπειρος, κ. συγκρ.: Λοουκ. Ἀλέξ.16 καὶ μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσιῶν ὀφικνόντων νεαλῆστεροι. 5) ὁ νεός, πρόσφατος, νεός, φρεσικός, ἀντιθ. τεταριχημένος: Δημ.788 νεαλῆς δὲ καὶ πρόσφατος ὢν ἐκείνος περὶν αὐτοῦ τεταριχημένου καὶ πολλῶν χρόνων ἐμπεικωτός, Νικ. Ἀλέξ.364 νεαλῆς γάλα [κᾶδ. νεαρόν], Γαλ.6,528 νεαλῆς κρέας. ἥ ἐπὶ νεκροῦ σώματος: Λοουκ.Νεκρομ.15 τοῦς δὲ εἶτι νεαλῆς καὶ συνσκηπτός. 6) ὁ νεός ἔτι

ἀλισθείς, ἀλατισθείς· Ἦσ. «νεαλείς» πρόσφατοι, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἁλῶν πατομένων· Διοσκ.2,79 ὁ δὲ νεαλῆς εὐτροφώτερος ἐσθιόμενος Ἴταρδικός· **νεαλογῶ**-έω μτγν. εἰσάγω, μεταχειρίζομαι νεω-τερισμός· Διδ. Ἀλ.617 [ἐκδ. Μί.]·

νεάλευτος-ον ὁ νεωσιτῶν ἀλούς, συλληφθείς· Ἦρ. 9,120 [δργ. νεοάλωτος].

νεάμελος-ων(ιτῆ) γλωσσ. κ. μον. ἐκκλή. ὁ νεωσιτῆ ἡροστρωμένος ἄγρος· Νομοκ. π. Θισ.Στεφ.Ι,153B ἀπὸ δὲ νεάματος ποῖραν οὐκ ἔχει.

νεάμελος-οὺς-ές μτγν. ὁ νεωσιτῆ ἀμελθεὶς· Παῦλ.Αγ.4,1 νεαμελεῖ γάλακτι.

νεάμελιτος-η-ον, ἰων. νεήμελιτος βλλ.· Σχόλ. Νίκ.Θηρ.605.

νεάμερα (ἦ) Ἑπιγρ. ἀολ. ἡ νομιμηνα.

νεάν-δνος (ἴ) λεξ. κ. μσν. ὁ νέος· Ἀπολλ.Δύσκ. Ἑπιγρ.160B [κωδ. νεάν], Σουίδ. ἐν λ. νεάνις, Εὐστ. 335,15' πρβλ. ζυνόν.

νεάνδρος-ον (ἀνήρ) μτγν. ἐπιθετικῶς ἐπὶ τῆς ἀλλῆς, ἡ δύναμις νέου ἀνδρός· Λυκόφρ.1345 ἀλκῆ νέανδρος.

νεανία (ἦ) μτγν. ἡ ἱαματικός, θρασυτής νεανικῆ ἑπαρσις Σουίδ. «νεανελα» ἑπαρσις· Ἡρωδιαν. Ἑπιγρ.265 νεανείας, ἀλαζονείας. . . καὶ τὰ δμοία, ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ ἴωτα, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεία ὁ νεανίας, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ δίφθογγον, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεία ἡ νεανεία τῆς νεανείας, τῆς ἀλαζονείας καὶ τὰ λοιπὰ· πρβλ. νεανεία· Φιλ.Ι,258 ἐνεανειούεται καλῆν κὰ ὄσταν νεανείαν· αὐτ.2,12B.

νεανθῆς-οὺς-ές μτγν. κ. νεῶτ. ὁ νεωσιτῆ ἀνθῶν· Νίκ. Ἀλεξ.622 βάσσειτα νεανθέα· ὥ κ. μτφ.· ΑΠ Παρόρτ.ΙΙΙ νεανθῆς αἰνός.

νεάνιας (ἴ) ἰνεάν, νέος) κ. μον. κ. νεῶτ., ἐπ. κ. ἰων νεανίης-εω, δοτ. πληθ. κ. νεανίαις (Ἑπιγρ.), ὁ νέος τῶν ἡλικίων, νεαρὸς, νεανικός· Ὁδ.Κ,278 νεανῖρ ἀνδρὶ εἰοικώς, αὐτ.Κ 524,Πινδ.Ο,74, αὐτ.Ν 3,5 κώμων τέκτονες νεανίαι, Ἦρ,1,61 παιδῶν . . νεανίων, Εὐρ. Ἀνδρ.604 τὸν σὸν λιποσάει φίλιον εἰκώκωμσσε νεανίω μετ' ἀνδρός εἰς ἄλλην χθόνα· ὥ κ. ἀνευ οὐσ.· Ἦρ,1,37 λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ νεανίης τάδε, αὐτ.1,43, Σοφ.ΟΚ 335 οἱ δ' αὐθόμμαι πρὸ νεανίαι πονεῖν, Εὐρ. Ἀλλ.698 ἡ τοῦ καλοῦ σοῦ προῦθσαν νεανίωι· Ξεν. Ἀπομν.3,1,2 ΚΑ Πράξ.7,58 οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἴματια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίω καλουμένου Σάλλου, αὐτ.20,9.

2) ἐπὶ καλῆς σημ. ὁ ὀρηπτικῶς, γενναῖος, δραστήριος· Εὐρ. Ἰων1041 νεανίας γενυθὲ ἐργασιο, Ἀριστοφ.Σφ.1333 κὰ σφόδρ' εἰ νεανίας, Ξεν.ΚΠ Ι,3,6 ἵνα νεανίας οἰκαδε ἀπέλθης, Δημ.329 ἐν τίνισι οὖν σὺ νεανίας, καὶ ηνίκαι λαμπρῶς·

3) ἐπὶ κακῆς σημ. προπεθῆς, ὑβριστικῆς, αὐθάδης· Εὐρ. Ἰκ.580 γνώσει σὺ πάσχων· νὺν δ' ἐτ' εἰ νεανίας, Πλάτ.Σοφ.239D τῆς τις τῶ νεανίας πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεται, Δημ.271 ἐν μὲν τοίνυν τοῦτο . . πολέμηται τὸ νεανίωι τούτου· ὥ κ. ἐπὶ λόγων, ὁ παράτολμος, ὁ αὐθάδης· Εὐρ. Ἀκκ.679 νεανίας λόγους ρίπτων ἐς ἡμᾶς.

4) ἔτι ἑδωδίου, ὁ εἰς νέον ἀρωζών, ἄφθοτος, σέ μεγάλη μερίδα· Ἀριστοφ.Πλ.1137 κρέας νεανικὸν ἠὼθιεῖ ὑμέισιν ἔνδον [καλὸν τεμόδιον, γενναία μερίδα], Ἀλεξ.188,2 ὑποθίβει εἰς Λοπάδα νεανικῆ·

4) ἐπὶ δένδρον, ὁ νέος, ὁ εὐρυστος, ἀμύσιος· Θεόφρ.ΦΑη.3,14,6 κλήμα δυνατὸν καὶ νεανικὸν κ. συγκρ.· αὐτ.Ζ1.5,1,1 τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικότερα· 5) ὁ ὀρηπτικῶς, γενναῖος, μεγαλόφυμος, φοιτῆς· Πλάτ.Πολ.503C νεανικός, αὐτ. καὶ μεγαλοπρεπέος τὰς διανοίας, αὐτ.563E, τε Αὐσ.204E γενναῖον καὶ νεανικὸν ἔρωτα, Δημ.37 μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα· ὥ κ. ἀπολ.· αὐτ.537 οὐ γὰρ ἠγεῖτο λαμπρᾶν οὐδὲ νεανικὸν· ὥ τὸ ὑπερβ. τὸ νεανικώτατον ἡ τομηροτάτη πράξις· Ἀριστοφ.Σφ. 1205 ἐγώφωα τὸινυν τόγε νεανικώτατον· 6) ἐπὶ κακῆς σημ. ὁ αὐθάδης, ὁ ἀλαζών, ὁ ἀπερίσκεπτος· Πλάτ.Γοργ.508D τὸ νεανικὸν δὴ τούτου τοῦ σοῦ λόγου· κ. συγκρ.· Πλάτ.Γοργ.509A οὐς σὺ εἰ μὴ λύσεις ἡ σοῦ τις νεανικώτερος· κ

νεανιεύομαι [νεανίασι], μέλλ. νεανιεύσομαι [Δημ. 416], ἀόρ. ἔνεανιεύσομαι [Δημ.536] κ. παθ. ἐν μτγν. νεανιευθεῖς [Πλούτ.Μάρ.29], παθ. παρακ. ἐν μτγν. νεανιευμένος [Δημ.520]· εἶμαι ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, εἶμαι νέος· Πλουδ.2,20 ἔβαν καὶ ἠθάσκεν καὶ εἰς μερικῶν ἡλικίαν ἐξῆλλάττειν, ἀμύζῃειν, σφρίγγειν, νεάζειν, νεανιεύοσθαι· Φιλ.Ι,303· 2) πρῶτῳ ἡ φέρομαι νεανικός, προπεθῆς, ἀλαζονικός, ἀσκέπτος, τομηρῶς· Ἦσ. «νεανιεύεται» νέου ἔργα πράττει, ἡ καυχᾶται, ἡ μεγαλοφρονεῖ ἐπ' ἀνδρείᾳ, κομπάζει κενῶς, ἡ τολμᾶ· Ἀριστοφ.ἀν.827, Πλάτ.Γοργ.482C δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν, Ἰσοκρ.20,17 τῶν νεανιευόμενων εἰς τοὺς πόλεις, Πλουτ.Κικ.Ι νεανιευσάμενος εἰπεῖν [μετὰ νεανικῆς αὐθαδειας], Λουκ.Δίς Κατ.21 καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευόμενος· 3) μτ. οὐδ. ἐπιθ. διδω νεανικός, τομηρῶς, αὐθάδεις ὑποσχέσις· Δημ.401 καὶ τὶ καὶ νεανιευσάμενός τοιούτου, ὡς οὐδὲν δ τὶ οὐ ποίσει, αὐτ.536· 4) κ. μτ. ἀπαρφ. ἐπιχειρῶ μετὰ νεανικοῦ πνεύματος, τομηρῶς, παρατόλμως, ἐν ὑπερβολῇ· Πλουτ.Δημ.3 ἦν ὁ περιττός ἐν ἀπαισι Κεκίλιος ἀγνοήσας ἔνεανιεύσατο συγκριπτοῦ τοῦ Δηροσθένους καὶ Κικέρωνος ἐξεγχεῖν· 5) κ. παθ. κτ. μτγν. παθ. ἀόρ. ἡ παρακ. τὰ νεανιευθέντα ἢ τὰ νεανιευμένα νεανικαί, ἀπερίσκεπτοι πράξις, λόγοι· Δημ.520 ὡσπερὲ κεφαλῆα ἐφ' ἀπαιο τοῖς ἐκαὺτ' νεανιευμένοις ἐπέθηκεν, Πλουτ.Μάρ.29 μακρὰ γαίρειν φράσας τοῖς . . νεανιυθεῖσι· 6) τὸ ἐνεργ. μ. π. Ἦσ. βλ. ἐν λ. νεανιεύω· 7) ρηματ. π. νεανιεύω, νεανιεύω.

νεανιεύω Ἦσ. «νεανιεύω» μερικαιευόμενος· πρβλ. νεανιεύομαι· 2) πάπ. ἀνανεῶνω, καθιστῶ τὶ νέον, καινουργεῶ· ἔργον ἐνεανιεύσαν.

νεανίζω [νεανιάσι] μτγν. νεανιεύομαι, φέρομαι νεανικός, ἀλαζονικός· Πλουτ.Φλαμ.20 νεανίζοντα τῷ πάθει, Πολυδ.4,136 ὁ δὲ πάροουλος, τάλλα εἰοικώς τῷ πρὸ αὐτοῦ, μάλῳ ἡνεανίζει.

νεανικός ἐπίορ. δημ. νεανικός, ζωηρός.

νεανικός-ἦ-όν ἰνεάν, νεανίασι κ. νεῶτ., ἰων. νεανικός, συμγρ. νεανικώτερος κ. ὑπερβ. νεανικώτατος, ὁ ἀνῆκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νεανίαν, ὁ προσιδιάζων εἰς τὸν νεανίαν· Ἀριστοφ.Σφ.1067 ἀλλὰ κὰκ τῶν κειφάνων δεῖ τῶνδε βῶμιν νεανικῆν σχεῖν, Μωραΐτ.158 ἐπρόλαβον καὶ εἶδον . . τὸν ἄφθονον πλοῦτον τῶν νεανικῶν χαρισμάτων, -νεανικὸν παραπτώμα· 2) αὐνήθ. ἐπὶ τῶν Ἰδιοτήτων τῶν νέων, ὁ ἐνεργητικῶς, ὁ δραστήριος, ὁ ρωμαλέος, ζωηρός· κ. συμγρ.· Συνεξ. Ἐπιστ.47 ἀλλ' οὗτος ἐστὶ νεανικώτερος ἐκείνου τὰνδρός· κ. ὑπερβ.· Ἀριστοφ. Ἰπν.611 ὡ φίλατ' ἀνδρῶν καὶ νεανικώτατ'· 3) ἐπὶ ἐδωδίου, ὁ εἰς νέον ἀρωζών, ἄφθοτος, σέ μεγάλη μερίδα· Ἀριστοφ.Πλ.1137 κρέας νεανικὸν ἠὼθιεῖ ὑμέισιν ἔνδον [καλὸν τεμόδιον, γενναία μερίδα], Ἀλεξ.188,2 ὑποθίβει εἰς Λοπάδα νεανικῆ· 4) ἐπὶ δένδρον, ὁ νέος, ὁ εὐρυστος, ἀμύσιος· Θεόφρ.ΦΑη.3,14,6 κλήμα δυνατὸν καὶ νεανικὸν κ. συγκρ.· αὐτ.Ζ1.5,1,1 τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικότερα· 5) ὁ ὀρηπτικῶς, γενναῖος, μεγαλόφυμος, φοιτῆς· Πλάτ.Πολ.503C νεανικός, αὐτ. καὶ μεγαλοπρεπέος τὰς διανοίας, αὐτ.563E, τε Αὐσ.204E γενναῖον καὶ νεανικὸν ἔρωτα, Δημ.37 μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα· ὥ κ. ἀπολ.· αὐτ.537 οὐ γὰρ ἠγεῖτο λαμπρᾶν οὐδὲ νεανικὸν· ὥ τὸ ὑπερβ. τὸ νεανικώτατον ἡ τομηροτάτη πράξις· Ἀριστοφ.Σφ. 1205 ἐγώφωα τὸινυν τόγε νεανικώτατον· 6) ἐπὶ κακῆς σημ. ὁ αὐθάδης, ὁ ἀλαζών, ὁ ἀπερίσκεπτος· Πλάτ.Γοργ.508D τὸ νεανικὸν δὴ τούτου τοῦ σοῦ λόγου· κ. συγκρ.· Πλάτ.Γοργ.509A οὐς σὺ εἰ μὴ λύσεις ἡ σοῦ τις νεανικώτερος· κ

νεανιευμα-ατος [τῶ] [νεανιεύομαι] κ. μσν. ἐπὶ κακῆς σημ. ὁ νεανικός τρόπος, νεανικῆ, προπεθῆς, ἀπερίσκεπτος, τομηρᾶ πράξις· Πλάτ.Πολ.390A ὄσα ἄλλα τίς ἐν λόγῳ ἤνεν ἐν ποίσει εἴρηκε νεανιευμάτα ἰδιωτῶν εἰς ἀρχοντας, Λουκ. Ἐρμὸτ.33 ἐκείνα μὲν οἵηματα βράδια εἶναι . . τὰ νεανιευμάτα, Πολυδ.3,120, Νικηφ.Πατρ. Ἐπιστ.20.

ὕπερθ. : 'Αριστλ. Πολιτ. 296,4 και γάρ εκ δημοκρατίας τῆς νεανικωτάτης και ἐξ ἀλλαγίας γίνεται τυραννίς. 7) ἐπι πραγμ. ἡ διαθεσὴν ἢ καταστάσεων, ὁ ὀρμητικὸς, ὁ ἰσχυρὸς : Εὐρ. Ἰνν. 1204 παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικός, πόθεν ποτ' εἶτα φόβος (Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. «παρ' ἡμῖν δὲ ἦτο φόβος, ἐφοβούμεθα ἅτα γερὰ, ἀπὸ ποῦ νὰ ἦτο ἄρα γε ἡ βολή»), αὐτ. ἀπ. 185 οὐτ' ἄλλων ὑπερνεανικὸν βούλημα βουλευσαίῳ τῷ, 'Αριστλ. Η Νικ. 148α,21 νεανική ἐπιθυμία, αὐτ. Ζ1 602b,23 ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς καρποῦται, αὐτ. 602b,29 τῆ δὲ χαλκίδι νόσσημα ἐμπήπει νεανικόν, Θεόδωρ. Πυρ. 3,17 πάνομα και χειμῶνος ὄντος νεανικόῃ κ. ὑπέρθ. : Ἰνν. 'Αρχ. Ἰντρ. 16 οὐπερ τὸ δίγος και ἡ φύξις νεανικωτάτη και ἐπι πλείον ἐνεχρόνισεν.

νεανικότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ νεανική ηλικία : 'Επιφάν. 1,610D.

νεανικό-εω εἶμαι νεανικός, νέος : Εὐθ. 109.

νεανικός ἐπιθρ. κ. νεώτ. δημ. -ά, συγκρ. νεανικώτερον κ. νεανικωτέρως | Φιλῶδ. Ρητ. 2,272Σ1, κατὰ τρόπον νεανικὸν βλλ. : Ξεν. Ἐφ. 5,1 ἐστειλάμεν ἑαυτοῦ νεανικῶς. 2) ζωηρός : 'Αριστφ. Εἰρ. 898 και παγκράτιόν γ' ὑπαλειφάμενος νεανικῶς παισιν, Πλάτ. Θεαιτ. 168C πᾶν γὰρ νεανικῶς τῶ ἀνδρὶ βεδοήθηκας, Διοσχ. 1,56 βιαιῶς και νεανικῶς κ. συγκρ. : Φιλῶδ. Ρητ. 2,272Σ. 3) βιαίως, ἰσχυρῶς : 'Αριστφ. Σφ. 1307 κἀντηπε δὴ με νεανικῶς, Φιλῶδ. 'Ακαδ. 47 νεανικῶς ἀκόλαστος. 4) καθ' ἐπερβολήν : Ἰνν. Πυρρ. 1,9 τὰ ἐν φρενιτικῶς νεανικῶς τρομώδεα. 5) στερεῶς : 'Αριστλ. Ζ1 530α,15 προσέφυκε δὲ νεανικῶς κατὰ τὸ μέσον.

νεανιότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ νεανική ηλικία, ἡ νεανικότης : 'Επιφάν. 2,805A.

νεανιόμοι-ομοι μτγν. ἀντὶ νεανιόμοι βλλ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 18,3 και τὶ και νεανιόμοιεν περὶ τῆς ἑαυτοῦ ῥώμης (διορθ. νεανιούμοιεν).

νεάνις ἴδος (ἡ) κ. νεώτ., ἐπ. κ. κων. νεάνις, κ. κων. συνηρ. νήνις, | 'Ανακρ. 14,3, αἰτ. -ἴδα | (Αἰσχ. Πρ. 704 κ. -ιν | Εὐκλ. Κύκλ. 179), ἠηλ. τὸ νεανίαις, ἡ νεαρά κόρη, ἡ παρθένος : Ἰλ. Σ 418 ζῶσσι νεάνισι εἰοικυται, Ὀδ. Η 20 παρθενικῆ εἰκυία νεάνιδι, Αἰσχ. Πρ. 704 οἷα χρῆ πᾶθη τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδι, Σοφ. Ἀντ. 784 δὲ ἐν μαλακῆς παρεῖται νεανίδος ἐννυχχεῖς, Παπαδ. Χρ. Μηλ. 34 ὡστε ἡ νεάνις εὐρίσκωτο μόνη οἴκοι : ὡς ἐπιθ. ἐπὶ νεάς ἐγγάμου γυναικός : Εὐρ. Ἀνδρ. 192 εἶπ' ὡ νεάνι, τῷ σ' ἐχεγγύω λόγῳ πεισθῆσ' ἀπωθῶ γνησίον νυμφεματίων : 2) ὁμ. ὡς ἐπιθ. ὁ νεανικός : Εὐρ. Βάκχ. 745 ταύροι . . . μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων, αὐτ. Ἰων 477 νεανίδες ἦδαι : 3) ἐπι πραγμ., ὁ νέος, ὁ καινοῦργος : Ἄγαθ. ΑΠ 4,3b,75 και τριτάτην βασιδα νεανίδος ἐλλαχε βίβλοιο δοσα θέμις τύβλοιο.

νεανικάριον (τό) μτγν. κ. μσν. ὑποτιμ. ὑπόκορ. τοῦ νεανίος : 'Αρρ. Ἐπικτ. 2,16,29, Νικ. Χων. 268B.

νεανικάρχη (ἡ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν νεανικῶν, ὁ ἐπιστάτης τῶν ἐφήβων

νεανικαρχῶ-εω Ἐπιγρ., μτχ. ἀορ. -αρχήσας, νεανικαρχῆς ἐν τοῖς ἐφήβοις ἐπιμ., ἐπιστάτῳ εἰς τοὺς ἐφήβους : νεανισκαρχήσας ἐφήβων.

νεανισκαυμα-ατος (τό) | νεανισκευομαι μτγν. κτ. πληθ. νεανισκεύματα ἔορταστικὸ ἀγῶνες, τελοῦνται ἐν Ρώμῃ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ Νέρωος κατὰ μτφρ. τοῦ λατ. Juvencalia : Διάσκ 61,19, αὐτ. 67,14.

νεανικόμοι ἀποθ. ἐν χρ. μ. κτ. ἔνεστι. εἶμαι ἐν τῇ νεανικῇ ηλικίᾳ, διάγω τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς ηλικίας, νεανιόμοι : Εὐθ. 29, Ξεν. ΚΠ 1,215 ἔξειστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκευοσθαι, Πλούτ. 'Ηθ. 12B τὰ δὲ τῶν ἡδὲ νεανισκευομένων ἀδικήματα πολλὰκῆς ὑπερβολῆ γίνεται και σχετλια' 2) ρηματ. π. νεανισκευμα.

νεανισκολόγος (ὁ) σχολ. ὁ ὁμῶν ὡς νεανίσκος : Σχολ. Juvencal. 8,191.

νεανίσκος (ὁ) [νεῦν] κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. νεηνίσκος ὁ νεαρὸς τῶν ἡλικίων, παλληκῆρι, παλληκαράκι : Ἡρ. 4,72 τῶν δὲ νεηνίσκων τὸν ἀποπειθαρχίον τῶν νεπηκίοντα ἐνα ἕκαστον ἀναβιδάουσι ἐπὶ τὸν Ἰνπτον, αὐτ. 4,112, Πυθ. Ν. Διογ. Α, 8,10 παῖς εἰκοσι ἔτεα, νεηνίσκος εἰκοσι, νεηνίης εἰκοσι, γέροντες εἰκοσι, Πλάτ. 2,υμν. 211D, αὐτ. Πολ. 414B ἐν τὴ παῖσι και νεανίσκοις και ἐν ἀνδράσι, Κδ 19,22 ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον ἀπήθε λυπούμενος, Βί. Ἀλεξ. 605B ἰδῶν γὰρ συνομιλοῦμεν ἄνδρα πρὸς νεανίσκον τινὰ δειλῶς μαχόμενον, Σολωμ. Ἐθν. Ὀμν. 48,3 ἀναριθμητοὶ γυμνοί, | κόρες, γέροντες, νεανίσκοι, | βρέφη ἀκόμη εἰς τὸ βυζ', ὡς ἐπιθ. ὁ νεανικός : Ξεν. Ἐλλ. 3,4,5 οὗτος δ' ἦν και τὸ εἶδος νεανίσκος και τὴν φυλὴν εὐρωστός. 2) ὁ ὑπηρετὴς, ὁ δοῦλος : Κδ Μάρκ. 14,51 και κρατοῦσιν ἀτόνῳ εἰ νεανίσκοι, Λοικ. Ἀλεξ. 53 τῷ ἀτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἑαυτ. νεανίσκου.

νεανισκοφανής-ους ἔς μσν. ὁ παρέχων τὴν ἐντύπωσιν νεανίσκου : Στουδ. Θεοδ. 745 νεανισκοφανής ὡρα τῶν ἀγγέλων.

νεανισκόδριον (τό) μσν. ὑποτιμ. ὑπόκορ. τοῦ νεανίσκου, νεανισκάριον : Θεόδωρ. Καν. 126.

νεανισκ-εως (ἡ) γρ. κῶδ. ἀντὶ νεασίς βλλ.

νεάξ-άκος (ὁ) ἰων. νεάξ (Καλλ. ἀν. 78), συνηθ. π. κωμ. ὁ νεανίας, Πόληξ (2,1), εὐνεοικός, νεανίας ὁ δὲ νεάξ, εἰ γὰρ τῶν ἐρημιῶν ἐστίν, ἀλλὰ κομικώτερον ἐν ἡν' : Νικοφ. 10.

νεασιδός-όν μτγν. ὁ νέος ἀσιδός : πβλ. Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 330,15 : Ἀεανίδ. Γαρ. ΑΠ 7,13 νεασιδὸν μέλιον.

νεάον ἴσα. ἐκχυροποιήσιν.

νεαπόλις-εως (ἡ) κ. διηρημ. νεά πόλις, γεν. νεάς πόλιως κ. κων. νεής πόλιος, ἡ νεά πόλις συνθ. ὡς κίριον ὄν. δι. πόλεων : Ἡρ. 2,91 ἐγγὺς Νέας πόλιος, Θουκ. 7,50 παραπλεουσίντες ἐς Νέαν πόλιν, Στρατῶδ. 2,5,40 βορειεπιτόρους δὲ Νεαπόλεως.

νεαπολίτης (ὁ) ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως : Λυκάφρ. 736, Πολιδ. 1,20,14 παρὰ Ἰταρινίτων . . και Νεαπολίτων συγγρησάμενοι νεπηκτόρους.

νεαπολιτικός-ή-ον νεώτ., δημ. -άνικος-πο-ὁ ἀναπερρόμενος εἰς τὴν Νεαπόλιν ἢ τοὺς Νεαπολίτας 2) νεώτ. μουσ. νεαπολιτικῆ ἐπιτη ἰδιότητος συγγρηθία, ἀποδοσιμῆ ἐἰς τοὺς διδασκάλους τῆς σχολῆς, τῆς ἐν Ἰταλία Νεαπολεως.

νεαποστολική κοινότης (ἡ) νεώτ. περιληπτ. οἱ ὅπαδοι τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἐδουάρδου Ἐρβικ.

νεαρά (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. νομ. συλλογῆ νόμων ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ ἀυτοκράτορος τοῦ Βυζαντιοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α' και περιληφθέντων εἰς τὸ Corpus Juris civilis, τὸ κίριον νομοθετικὸν ἔργον αὐτοῦ : Θεοφάν. 2 ἀνεπέωσεν ὁ βασιλεὺς πάντα τοὺς παλαιούς νόμους ποιήσας μονόβιβλον και καλέσας αὐτὸ Νεαράς διατάξεις ἢ ὁμ. κ. αὐτὸ ὑπὸ ἄ. Βυζ. αὐτοκρατόρων : Ἀρμενι. 1,19 κ. οἱ παρὰ και Νεαράς ἐν Ἰδιάζοντι βιβλίῳ συντάξεν εἰσι δὲ Νεαρά, οἱ παρὰ τῶν κατὰ νόμους βασιλεῶν νεάι διατάξεις πρὸς τὰς ἀνακυπτούσας ὑποθέσεις γινόμεναι.

νεαργυρός (ὁ) νεώτ. κρᾶμα κικελίου, χαλκοῦ και φευδαργύρου, ἐνιστε μετ' ὀλίγου κασιπτερου, ἀργύρου, μολύβδου και σιδήρου, ἀλκαλικ.

νεαρρωσις-εως (ἡ) νεώτ. λατρ. νεά ἀρρωσις εἰς διορθώσεως ἀγκυλωθέντων ἀρθρων.

νεαροπήχης-ος-ές νεαρός, ἡχῶ) μτγν. ὁ ἔχων νέον, ἀσυνθῆ ἤχον, προφορᾶν : Φιλῶστρ. Σοφ. 2, β,2 διτάξις νεαροπήχης.

νεαροποιέ-εω μτγν. ποιῶ νέον, ἀνωάνωω : Πλούτ. ἠθ. 702C τοῦς ἐπιπολής πλειστέων ὁ ἀπρ

νεαροποιεῖ κ. παθ. : Ὁρειθ.189' || κ. μέσ. ἀνακαινίζω, φρεσκάρω : Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοβ.1, 49,44 ν- τήν τήν ὄλην σὺστασιν' 2) ἱατρ. καθαρίζω τὸ ἀκρα ἔλκος, πλιγής : Ἀντυλλ.π.Ὁρειθ.44,23,4 τοὺς δυνεῖν ἀναξάναντες νεαροποιήσωμεν τὸ ἔλκος, Ρουφ.π.Ὁρειθ.8,24,48' 3) ἐπιναλωμρθάνω : Ἄετ.15,2 κ. παθ. : Σωρ.2,41.

νεαροπρεπής-οὗς-ές ὁ νεοφώνος, ὁ πρῆπων τοὺς νεωτέρους : Ἀριστοτ.β.Ρητ.2,551' 2) ὁ γινόμενος ἢ ὁ ἀρμόζων κατὰ τὴν νεανικήν ἡλικίαν : Προκλ. Ἀκκ.23,47c' || τὸ αὐδ. ὡς οὖσα : αὐτ. Κρατ.1Ρ τὸ νεαροπρεπές τῶν ἡθῶν.

νεαρός-ά-(όν) κ. μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄλιως νέος, ὁ νεώτερος : Ἰλ.β 289 ἢ παιδὲς νεαροὶ κῆραί τε γυναικίς, Πίνδ.Π 10,25 νεαρόν υἴόν, Ἀριστλ. Ἠθ.1095a,7 διαφέρεαι δ' οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν, ἢ τὸ θβος νεαρός, Ἀλ.Ζ1,8,32 πελαγῶν εἰς ὃ μάλιστα νεαρός, Μωρατ.1,39 δεξιά ἐφαλλε νεαρά μοναχῆ, Παπαν. Ἀγ.Ὁρ.3 ὅταν μία μέρα τὸ νεαρό βασιλόπουλο . βγῆκει ὅπ' τὸ παλάτι του' 4) συνήθ. κτ. πληθ. οἱ νεαροὶ οἱ νεανίακοί, οἱ νέοι : Ἀισχ. Ἀγ.359 μήτ' οὐκ νεαρόν τιν', αὐτ. 1504 τέλευν νεαροῖς ἐπιθύσας || νεωτ. κ. δημ. ὁ νεωστὶ λαθῶν ὑπόστασις, ὁ νέος : νεαρός Ιατροῦς - ἀξιωματικός 2) ὁ ζωηρός, ὁ ἰσχυρός : Ἡρωιδων.Ἰστ.3,7,5 τοῦ λαίτου ἐπιφανέτους σὺν νεαροῖ τῶ στρατῶ' || τὸ νεαρόν ὡς οὖσα ἢ νεανική, ζωηρὰ διάθεσις : Ξεν.ΚΠ1,4,3 ἐμφανεται τὸ νεαρόν αὐτοῖς, Διον. Ἀλ.Συνθ.23 οἱ σχηματισμοὶ οἱ πολλοὶ τὸ νεαρόν ἔχοντας' 3) ἐπιπραγμ. ὁ νέος, ὁ πρόσφατος, φρεσκός : Ἡσίοδ. ἀπ.265 νεαροὶ ὕμνοι, Πίνδ.Ν 8,20 νεαρά ἐξευρόμενα, Αλοχ. Ἀγ.76 ὁ νεαρός μεσλός, Ξεν.Κυν.9,10 νεαρά σώματα, Ἀριστλ.Ζ1 534b,4 εἰάν δὲ νεαροῦ δελτάκι καὶ κεκνισωμένω, εὐθύς φερόμενο πῶρραθεν εἰσδύνουσι, αὐτ.ΖΜ 675b,29 νεαρά τρώει, Πλούτ. Ἠθ.635B νεαρός ὄρεξις, Ἀθην.1,7D ὄστρα νεαρά κ. συγκρ. : Γαλ.12,283 νεαρώτεροι κλώνες κ. ὑπερθ. : Πάπ. καππαρέως . νεαρωτῆτης' || ὁμ. ἐπι συμβεβηκότων, ὁ χρονικὸς νεωτέρως ἄ., ὁ οὐκ παλαιός, ὁ νεωστὶ γινόμενος : Σοφ. Ἀντ.157 νεοχμοιστὶ θεῶν ἐπὶ συντηχίας χωρεῖ' || κ. ἐπὶ ἐπιστολῆς : Διογ.Λ1,112 Δεμητρίους διελέγγειν πειράται τὴν ἐπιστολὴν ὡς νεαράν καὶ μὴ τὴ Κρητικῆ φωνῇ γεγραμμένην 4) μων. κ. νεώτ. ὡς οὖσα. θηλ. ἴδ. πληθ. νεαραὶ βλλ.' || ὁ ἐν. κ. ὡς ἐπίθ. : Πάπ. ἢ θεία καὶ νεαρά διδάταις' || ὁμ. νεωτ. ἐπὶ νόμων, ὁ ἔρτι γινόμενος, ἴδ. ὁ ἀντικαθιστῶν ἢ μεταρρυθμίζων ἢ συμπληρῶν προγενέστερον.

νεαρότης-ητος(ή) νεωτ. ἡ ἰδιότης τοῦ νεαροῦ, ἡ νεαρά ἡλικία : γυνή ἀμφισθητισμοῦ νεαρότητος' 2) ἡ νεωπότης, ἡ ὄρσοσρότης.

νεαρωπαῆς-οὗς-ές ὁ νεωστὶ εἰς φῶς ἐρχόμενος : Αἰσχ. Ἀγ.767 ἰδιόρθ νεαροῦ φάος τόκου.

νεαρωφρός (ή) γλωσσ. ἡ νέον τι, πρόσφατον φέρουσα.

νεαρός(ό) κ. μων. νέος ἀρχηγός : Δοῦκ. Ἰστ.Βυζ.77C τὸν νεαρόν Ὁθμάνιον' || ὡς κύρ. δν. : Δημ.283, Ἄρρ. Ἀν.7,5,9.

νεαροφθός-όν (ὡδῆ) Ἐπιγρ. νέος αἰοίδος, νεαρός ἐπιγρ. κ. νεωτ., συγκρ. νεαρωτῶδες νεανικός, ἀώρωος : Λοκκ. Ἰστ.Συγγρ.50 καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω, μηδ' ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρός, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυεσθῶ' 2) συγκρ. μετὰ πλείστον ἄρρωους ἢ διαθέσεως : Ἰσακρ.12,229 ἐμὲ μὲν ἐπὶθνας ὡς διαλεγμένον τε νεαρωτέρως ἢ ἀρροδόκησαν.

νεαρωσις-εως(ή) πάπ. ποι. ἢ ἀνανέωσις, τὸ ξεκαινούργεμα.

νεάς ἰων. κ. ἀπ. αἰτ. πληθ. τοῦ ναῦς βλλ.

νεάς γλωσσ. νεαρό, νέα ἰλατ. novela).

νεάσιμος-ον [νεάζω] γλωσσ. ὁ γεωργήσιμος, ὁ ὄν πρέπει νὰ καλλιεργῆσι τις πόλιν.

νεάσις-εως(ή) [νεώ] ἢ ἀνανέωσις, ἡ καλλιεργεῖα νέας, χέρσου γῆς ἢδὲ ἐξημερωθείσης δι' ἀρότρου ἢ δικέλης : Θεόφρ.ΦΑιτ.3,20,7 δπως μὴ κωλύσῃται τὴν θερινὴν νέασιν ἰκῶδ. νεανισμῇ.

νεασμός(ό) [νεά] μων. ἡ νέασις βλλ. : Γεωβ. 2,23,6, αὐτ.3,31,0.

νεασπάτωτος-ον βοιωτ. ἀπὲ νεοκάττωτος ὁ ἔχων νέον κάττωμα, πέλιμα : Στράττ.47,8 νεασπάτωτος δ' ἦν τι νεοκάττωτος ἦ.

νεατή(ή), δωρ. νεάτα (Φιλολόγ) κ. συνηρ. νήτη ἰ' Ἀριστλ.Φυσ.224b,34), θηλ. τοῦ νεάτος, ἡ κατωτάτη τῶν τριῶν χορδῶν τῶν ἀποτελοῦσάν τὴν ἀρχαιοτάτην μουσικὴν κλίμακα' Σχολ.Σοφ. καὶ νεάτη, ἡ ἑσχάτη' ἀφ' οὗ νήτη κατὰ κράσιν, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς, Φάτ. κνεάτην οὐχὶ νήτην λέγουσιν' καὶ παρνεανέτην καὶ τριονέατον : Κρατίν.134, Φιλολόγ, Πλάτ.Πολ.443D ὡσπερ ὄρους τρεῖς ἄρμονιας ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης, Ἀριστλ.Φυσ.224b,34 οἷον ἡ μέση βαρεῖα πρὸς τὴν νήτην καὶ ὄξεια πρὸς τὴν ὑπάτην, αὐτ.Μεταφ.1018b,28, Ἀλέξ.Ἐ.φ.π.Θέων.Σμ.140E, Πλούτ. Ἠθ.1139D τὴν μέν νεάτην τῆς μέσης τῶ τρίτῳ μέρει τῶ αὐτῆς ὑπερέχουσαν, τὴν δὲ ὑπάτην ὑπὸ τῆς παραμέσης ὑπεκχεομένην ὁμοίως' κ. κτ. πληθ. : Ἀντυλλ.π.Ὁρειθ.6,10,23 ἐπὶ τὰς νήτας . ἀναδαιβάνει.

νεατή(ή) θηλ. τοῦ νεάτος βλλ., νεωστὶ ἀροθεῖσα.

νεατίζος(ή) γλωσσ. ἡ νεατή, ἡ νέα.

νεάτας-η-ων, ἐπ. κ. ἰων. νεάτος, ἀρακῶ. νηάτος, συνηρ. νήτος (Ἠσ.) ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ νέου, ὡς μέσαςτος τοῦ μέσους π. ὄμω. ἀελοπερ ἐπὶ τόπου ἢ μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ ἑσχατός, ὁ εἰς τὸ ἄκρον εὐρισκόμενος, ὁ ἀκρότατος, ὁ ἑσχατός, ὁ τελευταίος, ὁ κατώτατος, ὁ χαμηλότατος' Ἠσ. ἐνήτος' ἑσχατός' : Ἰλ.β 824 σὶ δὲ Ζέλειαν ἔλαιον ὑπαὶ πόδα νεάτων Ἰδης [εἰς τὴν κατωτάτην ὑπώρειαν τῆς Ἰδης], αὐτ.Ε 293 αἰχμὴ δ' ἐξεσῆθη παρὰ νεάτων ἀνθερῶνα, αὐτ.Ε 857, Ὁδ. Η127 πρσαιὶ παρὰ νεάτων ὄρχον παντοῖαι πεφύσιν, Σόλ.13,10 ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν, Χρυσπ.π. Ἡρ.7,140 οὐτε πόδες νεάτου οὐτε ὦν χέρσε, Ἰππ.Ἐντ.Παθ.27 τὰς νεάτας πλευράς, Ἀπολλ.Ρ 3,763 νεάτων ἰνῶν' || μτ. γινε. : Ἰλ.Ζ 295 ἐκείτω δὲ νεάταος ἄλλων, αὐτ.Α 712 νεάτη Πύλου ἡμαθόνετος [πόλις] ἰεπὶ τῶν μεθορίων τῆς Πύλου' 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ ὕστατος, ὁ τελευταίος : Σοφ. Ἀντ.627 παίδων τῶν σῶν νεάτων γέννημα, αὐτ.807 τὴν νεάταν ὀδὸν στείλουσιν ἰτὴν τελευταίαν, τὴν ἐπὶ θάνατον, αὐτ.Α1,1185' || τὸ αὐδ. νεάτων ὡς ἐπίγρ. διὰ τελευταίαν φοράν : Ἐδρ. Τρω.20) νεάτων τεκνῶν σώματα λεύσασα, νεάτων' 3) τὸ θηλ. νεάτη ὡς αὖς. βλλ.

νεάτος-ή-όν [νεά] ἐπὶ χέρσου χώρου, ὁ νεωστὶ ἀροθῆς, καλλιεργηθείς Λεξ.Πανδεκτ. κνεατή γῆ ἐστὶν ἡ προμηθεῖσα ἢ ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἢ ὁ Γραικοὶ νέασιν καλοῦσιν.

νεάτος [νέω] ἄροσις, γεωργησις τῆς χέρσου γῆς : Ξεν.Οικ.7,20 καὶ γὰρ νεάτος καὶ σφόρος . . καὶ νομῆ, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστὶ.

νεαυήτης-ον σχόλ. ὁ νεωστὶ, ὁ προσφάτως ἠξηγημένος, ὁ νεωσῆτης : Σχολ.Ὀππ. Ἀλ.1,692 ἴως ἔρμη. τοῦ νεαυήτης.

νεβέλ(τό) [έβρ.] λεξ. κ. νεωτ. κ. νεβέλ' Εἰσοδ. κνεβέλ σῖνον μέτρον, ἔξαστόν ρν, ὁμοιον ὕγρου τρία σάτα' 2) νεωτ. μουσ. μουσικὸν ὄργανον τῶν Ἑβραίων, νάβλας.

νεβλάρι Ἠσ. κπεραίνειν [πιθ. γρ. νεβλόραρι], **νεβλόραται** Φάτ. κπεραίνει, ἀσημος φωνῇ ἐπὶ τοῦ περαίνειν' [έσφ. γρ. κῶδ. νεβλόραται] : Ἀριστοφ.ἀπ.241.

νεθ(λ)εστα 'Ησ. «(τά) περιτάγματα τῶν ἱερῶν. Σικελοί.

νεβραξ-δικος(ὁ) λεξ. ὁ νεβρός· 2) 'Ησ. ἐνεβρακες· οἱ ὄρνετες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτριδῶνων.

νεβριος-ον [νεβρός] μτγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸν νεβρόν, ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος· Καλλ.'Αρτ.244 οὐ γὰρ ποῦ νεβρία δι' ὅσατα τετρήναντο, Πλούτ.'Ηθ.150Β τοὺς νῆν αὐλοποιούς ὡς προέμενοι τὰ νεβρία χρῶμενοι τοῖς ὄνειροις βέλτιον ἵχειν λέγουσιν [ὅσατα] ἰδ.γρ. νεβρία ὅσατα, ΑΠΛ.305,1 νεβρείων αὐλῶν [τῶν] ἐξ ὁσῶν τοῦ νεβροῦ].

νεβρη-ή [ή] ἡ δορὰ, τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, ἡ νεβρίς· 'Ορφ.ἄπ.238,8 ὑπερθε νεβρῆς· || γεν. ἡ δορὰ· 'Ορφ. Ἀργ.449 νεβρῆν παρδολέην. -

νεβρίς(ὁ) ὁ ὁμοῖος πρὸς νεβρόν, ὁ κατάσπικτος ὡς νεβρός, ὁ ποικίλος· 'Αριστ.ΖΙ 565α,26 οὐδὲ καλοῖσι τινες νεβρίςας γαλεούς· || 'Ησ. κλάσας, ἔλαφος, νεβρίςας.

νεβρίδιον μτγν. ὑποκορ. τοῦ νεβρίς βλλ.· 'Αρτεμ.Δαδ.4,72.

νεβρίδοπαλος-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ Βάκχου κ. τῶν βακχευόντων, ὁ ἐνδεδυμένος νεβρίδα, δέρμα νεβροῦ· ΑΠ 9,524,14.

νεβρίδοπαλος-ον ὁ νεβρίδοπαλος βλλ.·'Ορφ. 'Υμν.52,10.

νεβρίξ φωρᾶ δέρμα νεβροῦ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Διονύσου, δδ. ἐορτάζω τὰ Διονύσια· ΑΒ 282,20 «νεβρίξεν» νεβροῦ δέρμα φαρεῖν· νεβρός δ' ἐκγονόν ἐστιν ἐλάφου· Δημ.313 τὴν μὲν νύκτα νεβρίζων καὶ κρατηρίζων καὶ καθάρων τοὺς τελοουμένους [ἰδ. ἔρμ. π. Φωτ. περιβάλλω διὰ νεβρίδος τοὺς τελοουμένους]· 2) 'Αρποκρ. ἐπὶ τοῦ νεβροῦς διασπᾶν κατὰ τινα ἀρητὸν λόγον· 3) ρηματ. π. νεβρισμός.

νεβρίξ-ιδος(ή) κ. νεώτ., γενικ. κ.-ιδος [ιδιον.Περ. 703,946] ἡ δορὰ, τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, τοῦ νεογνοῦ τῆς ἐλάφου, ἰδ. ὡς ἐνδυμα τοῦ Βάκχου καὶ τῶν βακχευόντων· ΑΙσχ.ἄπ.90, Εὐρ.Βάκχ.137 νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν, αὐτ.249 τὸν τερασκόπον ἐν ποικίλαισι νεβρίσι Τειρραῖαν ὀρᾶ, αὐτ. 696, Πλούτ.'Ηθ.672Α νεβρίδα χρυσόπασσαν ἐνημυμένον· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἱθιδῶν τελεροστέων ἀκανθοπερμύγων ἐκ τῶν στυαίνων· || ὄμ. κ. νεβρός μικρὸν κανθάρων ἐκ τῶν καραθιδῶν.

νεβρισμός(ὁ) (νεβρίξ) λεξ. τὸ φορεῖν νεβρίδα βλλ. κατὰ τὰς τελετάς τοῦ Βάκχου· 'Αρποκρ. ἔσται δὲ ὁ νεβρισμός· καὶ παρ' Ἀριγνώτῃ ἐν τῷ περὶ τελετῶν.

νεβρίτης(ὁ) ὁ ὁμοῖος πρὸς νεβρόν, νεογνὸν ἐλάφου· δδ. νεβρίτης λίθος πολυτίμος ἱερὸς λίθος τοῦ Βάκχου, ὁμοῖος τῷ δέρματι τοῦ νεβροῦ, ἀ. νευρίτης [ή]· 'Ορφ.Λιθ.748.

νεβρίτης-ιδος[ή] μτγν. νευρίτης βλλ. λίθος· Πλίν.ΦΙ 37,17δ.

νεβρονοσος-ον ὁ ἐκ νεβροῦ προερχόμενος ἢ κατεσκευασμένος· Κλεοβουλ.3 κνήμη νεβρονόσος με... οὐδας ἐκκραυσεύ (ἀμφ.γρ.) ἰτό ὄστοιν κνήμης νεβροῦ, ὁ αὐλός.

νεβροστικός-ον σχόλ. ὁ φονεὺν νεβρόν, ὁ νεβροφόνος· Σχόλ.Καλλ.'Αρτ.190.

νεβρός(ὁ) κ. νεώτ. κ. ἡ νεβρός [Εἴθρ.Βάκχ.866, Τραγ.'Αδέσπ.419] τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, τὸ [ἐ]λαφόπουλο, [ἐ]λαφακία· 'Ιλ.Θ 248 νεβρόν ἔχοντ' ὄνηχσαι, τέκος ἐλάφου το χαίλης· 'Οδ.Δ 336 ὀπότ' ἐν βυλοχῶ ἐλάφου κρατεροῦ λίοντος νεβροῦ κοίμησασα, Ξεν.Κυν.9,3 ἀγούσας τοὺς νεβροῦς πρὸς τὰν τήσον, οὐ ἄν μέλλῃ ἐκίστη τὸν ἐαυτῆς εὐνάσειν· 2) ἡ δορὰ, τὸ δέρμα νεογνοῦ τῆς ἐλάφου· 'Ηρ.7,75 περὶ δὲ τοὺς πόδας τε καὶ τὰς κνήμας πέδιλα νεβρῶν· 3) μτφ. σύμβολον φέδου καὶ θείλια· 'Ιλ.Δ 243 τίφθ' οὕτως ἔσπιτη

τεθηπότες ἕπτε νεβροί, αὐτ.Φ 29· 4) ἐν παροιμ. ὁ νεβρός τὸν λίοντα (ἀφρεῖ) Ἴπὶ πράγματος παραδόξου· Λουκ.Νεκρ.Δ β]. τοῦτο ἐκίετο τὸ τῆς παροιμίας· ὁ νεβρός τὸν λίοντα.

νεβροστολίξ μτγν. νεβρῶ στολίξ, περιβάλλω με νεβρίδα βλλ.· Ἄναγν.ἸΘρο.Στεφ. ἐν λ. Δικτάμιμου γὰρ ἐπὶ αὐόν δέμας ἐν παλάμῃσι τρίφας ἀφιποειδές ἐνιστάτης Διόνυσου... καὶ νεβροστολίξ· πρβλ. Λόθεκ. εἰς Φράν.624.

νεβροστικός-ον (γίκα) μτγν. ὁ γεννῶν νεβρούς· Νίκ.ἸΘρ.142 νεβροτόκοι καὶ ζώρακες ἰσχόλ. εἴγουν αὐτοὶ οἱ ἐλάφοι καὶ ἀισοκάδεςτι.

νεβροῦμαι-ομαι μτγν. παθ. μεταβάλλομαι εἰς νεβρόν· Νόνν.Δ 10,60 κεφαλῆν φάσματι νεβρωθείσων.

νεβροφάνης-ος-ες μτγν. ὁ ὡς νεβρός φανόμενος, ὁ ὁμοῖος πρὸς ἐλαφᾶκι· Νόνν.Δ 5,363 νεβροφανῆ ἔδειπνείσαντο.

νεβροφόνος-ον ὁ φονεὺν νεβροῦς, ἐλαφᾶκια· 'Αριστ.ΖΙ 618β,20 ἐνιοὶ δὲ καλοῦσι νεβροφόνου αὐτόν [τὸν πάραρον]· || ὡς κύρ. ὄν. υἱός τοῦ Ἴάσονος καὶ τῆς Ὑφιούλης.

νεβροχάρης-ος-ες ἐπίγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ἐπὶ νεβροῖς χαίρων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεβρούς· ΑΠ 9,525,14 ἴεσφ. γρ. ἀπὶ νευροχαρήκι.

νεβροχίτων-ωνος[ὁ] ἡ μτγν. ὁ ἐνδεδυμένος νεβρίδα, δέρμα νεβροῦ· Σιμψ.15 νεαρεῖ κότε νεβροχίτων, Νόνν.Δ 26,28.

νεβροθῆς-ος-ες ἐπίγρ. ἐπίθ. τοῦ Βόκχου, ὁ ὁμοῖος πρὸς νεβρόν, ὁ φωρᾶν νεβρίδα· ΑΠ 9,524,14.

νεγκούδης[ὁ] νεώτ. κ. διμ. διεθν. ἐν χρ. τίπλος τῶν βασιλέων τῆς Ἀθησουλίας.

νεγλα[ή] μτγν. κ. νίγλα ἡ μυστιλή· Πολυδῶ 87 κέμοι δὲ καὶ τ'····· καλουμένην νεγλῆν μυστιλήν ἴδιον καλεῖν ἢ νίγλῆν.

νεγρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τοὺς Νέγρους, ἢ ὁ προσιδιάζων εἰς αὐτούς, ὁ νηγρικός· νηγρική τέχνη.

νεγρισμός[ὁ] νεώτ. χρωστικὴ ἀνωμαλία τοῦ δέρματος, καθ' ἣν ἐμφανίζεται ἰσχυρὰ μελαγχροία κατὰ τὰς ἀρθρώσεις κ. ἰδ. τὰς δερματικὰς πιτυχάσεις, μελανισμός.

νεγοιτιδῆς-ος-ες νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς Νέγρους ἢ ὁ προσεγγίζων πρὸς τοὺς Νέγρους φιλετικός.

νεγρός(ὁ) (ἱταλ.) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν τῶν μαύρων, ἰδ. ὁ ἐξ Ἀμερικής καταγόμενος· πρβλ. νηγρόςτι.

νεθίας 'Ησ. ἐτὰς αἰθιαίς.

νεκίδορος-ον μον. ὁ νεωσπὶ ἐκδαρείς, γδαρμένος, ὁ νεγοδαροτός· Τζέτ.Χιλ.9,71 βύρσαις βδῶν γὰρ ἔστρωσαν τοὺς λόφους νεκίδοροις.

νελέασσα[ή] [βέρβ.] μτγν. ἡ ἀγαλλομένη· ΠΔ [ὶδὸς 39,13] πτέρυξ τερμομένων νελέασσα, ἐάν σφιλᾶθῃ ἀσία καὶ νέσσοι·

νέες ἰων. ὄνομαστ. πληθ. τοῦ ναός βλλ.

νέσσοι ἰων. ὄστ. πληθ. τοῦ ναός βλλ.

νεόστατος-ον κύρη. ἀντὶ νεόστατος βλλ.

νέη[ή] θηλ. τὸ νεός βλλ.

νέηαι β' ἐν. ἔνεστ. ὑποτ. τοῦ νέμαι βλλ.· 'Ιλ. Α 32 σάωτρες ὡς κε νέηαι.

νηγενής-ος-ες ἰων. ἀντὶ νεαγενής ὁ νεωσπὶ ἀρτὶ νηγενής, ἀρτηγενής, νεογένητος· 'Οδ.Δ 336 νεβροῦς, νηγενέας, Ἀντιπ.Σιδ.ΑΠ7,210,1 νηγενέων τέκνων.

νηθάλης-ος-ες ἰων. ὁ νεωσπὶ ἀνήθησας, βλαστήσας, ὁ νεοβαλῆς· Εὐρ.'Ιων112 ἀγ' ὡ νεθησᾶλες ὡ καλλιθάσας προηδέλεμα θάσνας.

νηήκης-ους-ες [ὁκί] ἐπ. δωρ. νεήκης ὁ νεωσπὶ ἀκονηθεῖς· 'Ησ. ἐνεήκασσι νεωσπὶ ἠκονηθεῖσι, ὄρεσαι· 'Ιλ.Ν 391 ἐξέταμον παλέκασσι νηήκασσι, αὐτ.484· πρβλ. Ἠρωδίων.1,82.

νεκηκός-ους-ές [ἀκόνη] ἐπὶ ξίφους, ὁ νείκης, ὁ κοπτερός ἤσα. «νεκηκός» ἠκονημένος νεωστί : Σοφ.Αἶ.820 σιδηροβλήτι θηγάην νεκηκός. **νελαίη** [ή] ἰων. ἀντὶ νελοαία· ἤσα. «νεότης πα-σά» [κωδ. νέλαια].

νελατήης (ἰό) [νοῦς, ἐλαύνω] ἤσα. εὖ ἰθύνων ἢ ἐλαύνων τὴν ναῦν.

νεληάτος-ον [νέος, ἐλαύνω] ἤσα. «νεοτευχής» 2) τὰ νεληάτα ὡς οὐς. ἐνν. ἀλφίτα, τὰ νεωστὶ ἀληλασμένα, ἀλεσμένα ἄλευρα : Δημ.314 μεσθὸν λαμβάνων τούτων ἐνθρηνα καὶ στρεπτούς καὶ νεληάτα : ἢ εἰδος πηλοκονιῶν ἐκ νεωστὶ ἀλη-λεσμένων ἀλεύρων : Πολυδ.6,77.

νεληαχίφ-ους-ές μον. ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἰς γά-μων, νυμφευθείς : Πρόδρ. Ἀράρανος Ἐρωτες 458 χάιρα γάμος τε λέχος τε νεληαχίων αἰζήπων.

νεληαχίφ-ους-ές [ἀλειφω] ὁ νεωστὶ ἀλειφθείς οἶον μὲ μύρον, ἔλαιον, ὄσβεστον, ὁ νεόχριστος : Ἀριστ.Πρ.899β, 18 νεληαφείς οἰκίαι.

νεληυός-υδος (ἰό) ἢ [ἐρχομαι, ἡλυθόν] κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, ὁ πρώτῃν φοράν εἰς τινα τόπον ἐλ-θὼν, ὁ νεοφερμένος : Ἰλ.Κ 434 Ἐθρῆκες οἶδ' ἀπά-νευθε νεηλύδες, ἤρ.1,118 τὸν παῖδα τὸν νεηλύ-δα, Πλάτ.Νόμ.879D εἶπε πάλα εὐνοικουδόνος εἶπε νεηλύδος ἀφιγμένου, ἤρην.Ναξ.327D.

νεμηλιτικός-η-ον μτην. ἐπὶ γαλακτοδόχου ἀγ-γίλου, ὁ εἰς ὁ νεωστὶ ἡμετέθη γάλα : Νικ. Ἀλεξ.310 γαλακτος νεμηλίκτη ἐν πάλῃ.

νενηίης-ει (ἰό) ἔπ. κ. ἰων. ἀντὶ νενηίας βλλ.

νενηίης-ιδος (ή) ἔπ. κ. ἰων. ἀντὶ νενηίς βλλ.

νενηιολικός (ἰό) ἰων. ἀντὶ νενηιολός βλλ.

νενήξ-ηκος (ἰό) ἰων. ἀντὶ νεάξ βλλ. : Καλλ.ἀπ.78. **νενητομος-ον** [τέμνω] ἐπιγρ. ὁ νεωστὶ ἢ ἐν τῇ νεότητι περιτμηθείς, εὐνομηγαθείς, ὁ νεότομος : Ἐρῶκ.ΑΠ 6,234 γάλλος ὁ χαϊτάεις ὁ νενητομος. **νενηφάτος-ον** ποι. ἀντὶ νεηφάτος ὁ νεωστὶ λε-θῆς, ἀκουσθείς, ὁ πρώτῃν φοράν λεγόμενος, ὁ νεοφανήτος, ἀντήθ. παλαιάτος : Ἰνν.Ἐρμ.443 θαυμασίην γὰρ τήνδε νεηφάτος ὄσαν ἀκούω.

νεθώ δημ. κ. γνέθω, νήθω, κλώθω : παροιμ. νεθεῖ, νέθ' ἢ παπαῖδιὰ κι ὁ παπῆς ξεβράκωτος (ἐπὶ ὁ-κνηρῶν ἢ ἀνικάνων εἰς τὴν ἔργον). **νεθ** βιωτ. κ. ἀρκαδ. ἀντὶ νή βλλ. : Ἀριστφ. Ἀγ. 867 (δ, γρ.).

νεθί (ἰό) [περατ.] νεώτ. κ. δημ. εἶδος πλαγιᾶθουλο ἄνευ κλειδῶν.

νεθαι ἐπ. β' ἐν. ἐνεστο. τοῦ νεόμαι βλλ. : Ὀδ. Λ 144.

νεθαιρός (ή) κ. νεαίρα, ἀνώμ. συγκρ. θηλ. τοῦ νεός, π. Ὀμ. ἀείπατε μετὰ τοῦ οὐς. γαστήρ, ἢ κατω-τάτη, ἀκροτάτη γαστήρ, τὸ κάτω μέρος τῆς κοι-λίας : Ἰλ.Ε 539, αὐτ. Π 465 τὸν βάλε νεθαίρα κατὰ γαστέρα ἢ κ. γεν. ἐπὶ μέρος τοῦ σώματος, ὁ τελευταῖος, ὁ κατωτέρω : Νικ. Ἀλεξ. 270 νεθαίρα σέρκα 2) ὡς οὐς τὸ ὑπογάστριον : Ἰνν.Κρῆαι. 579 βάρος ἐν νεθαίρῃ.

νεθιάτος-ον μτην. ἀντὶ νεθαίτος, νεάτος : Μανδ. 738 νεαίτην ἐλάων περι νύσαν.

νεθατός-η-ον ἔπ. ἀντὶ νεάτος βλλ.

νεθίθ (ἰό) δημ. τὸ ἀνείδω, ἢ ἀτιμωσις κ. παροιμ. κάλλοι τοῦ Χάρου σκέπασμα παρὰ τοῦ νεθίθ (πρόσιμότερος ὁ θάνατος τῆς ἀτιμωσιος).

νεθίξω δημ. ἀνειδίξω.

νεθηγενής-ους-ές μτην. ὁ νεπηγενής, ὁ νεογέννη-τος : Θεοδοτ. Ἀλεξ. Πολ. 3, 217 νεθηγενῆς αἶμα.

νεθικάντηρ Ἐπιγρ. ἐν Σπάρτῃ, μτη. ἀορ. ἀντὶ κηκάντηρ.

νεθικάρος Ἐπιγρ. ἐν Σπάρτῃ, μτη. ἀορ. ἀντὶ κηκ-αρός : πρβλ. Ἀθηνά 1, 255.

νεθικάδιον (ἰό) Ἐπιγρ. ἐν Παλαιστίνῃ, μικρὸν ἀ-γαλματίον τῆς Νίκης.

νεθικίω ἰων. ἀντὶ νεικέω βλλ. : Ἰλ. Β 277 νεικεῖν βασιλῆας ἀνειδίεοις ἐπέεσσι.

νεικέσιος ἤσα. ἐπολέμιος. **νεικεστήρ-ῆρος** (ἰό) [νεικέω] ποι. μτ. γενικ. ὁ φιλονίκος, ὁ κακολόγος, ὁ ἐπιτιμητής, ὁ φέγων τινά : Ἡσιόδ. Ἐργ. 716 μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστήρα.

νεικέσι [νεικός], ἰων. νεικέω, γ' πληθ. νεικεῖσσι γ' ἐν. ὑπότ. νεικέη ἤσιος Ἐργ. 332 ἢ νεικεῖσσι ἤσα. 579) κ. μτη. νεικεῖοια ἰσοκρ. 1, 351, παρατ. ἐνεικέον (Ἰλ. Σ 498) κ. νεικεῖον ἰσοκρ. Χ 26) κ. θα-μιεστ. νεικεῖσκον Ἰλ. Δ 2411, μέλλ. νεικέω Ἰλ. Κ 1151, ἀορ. ἐνεῖκεσα κ. ἐπ. νεῖκεσα Ἰλ. Κ 1581) κ. νεῖκεσσα Ἰλ. Γ 381, ἀμτθ. ἐρίξω, φιλονικῶ μετὰ τινος : Ἰλ. Σ 498 ἐνεῖκεον εἵνεκα πεινῆς, ἤρ. 9, 55 νεικέων δὲ ὁ Ἀμοφάρετος λαμβάνει πέτρον ἀμοφάρησι τῆσι χερσὶ ἢ κ. μτ. δοτ. : Ἰλ. Υ 254 ἐρίδος περὶ θυμοβόροιο νεικέω ἢ ἀλλήλῃσι ἰερίκουσι ἢ μία πρὸς τὴν ἀλλήνη, Ὀδ. Ρ 189 δέδια, μὴ μοι ὀπίσω νεικεῖν ἢ κ. μτ. αὐστ. ἀντικ. : Ἰλ. Υ 252 τὴ ἢ ἐρίδας καὶ νεῖκεα νῦν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον 2) μτθ. μτ. προσ. ἐπιπλήττω, μεφομοῖαι, φέγω, κατηγορῶ τινά : Ἰλ. Β 221, αὐτ. Ω 29 ὁς νεῖκεσσε θεάς, .. τὴν δ' ἤνησε ἢ συνήθ. μτ. αἰτ. προσ. κ. δοτ. τοῦ ὄργανου ἢ ἀνευ αἰτ. : Ἰλ. Β 224 Ἀγαμέμνων νεῖκεε, αὐτ. Γ 38 τὸν δ' Ἐκτορ νεῖκεσεν, Ὀδ. Χ 225 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσσεῖα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι, ἤρ. 8, 125 φθῶ-νω καταργήμων ἐνεῖκεε τὸν Ἐριστοκλέα 3) ρηματ. π. νεικεστήρ.

νεῖκη (ή) τὸ νεῖκος ἢ ἐρίς : ΕΜ 276,3 «νείκη, ἢ φιλονικία, ἐκ τοῦ νεῖκος» : Αἰσχ. Ἀγ. 1378 ἐμοὶ δ' ἀγὼν δδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάσαι νεῖκης πα-λαιᾶς ἰδιόρθ. ἀντὶ νικητή, Ἐπιγρ. π. Παισ. 5, 2, 5 Σισυφίαν δὲ μολεῖν χθόν' ἐκώλων ἀνέρα νεῖκη ἀμρὶ Μολινοῖδῶν, Ἐύρ. Ὀρ. 1679 νεῖκος τε διαλύ-εσθε ἢ ἢ θεά τῆς φιλονικίας, ἢ ἐρίς : Τιμων Φλ. 2 Νεῖκος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἰδ. γρ. Νίκης. **νεικετήρ-ῆρος** (ἰό) δ. γρ. ἀντὶ νεικεστήρ βλλ. : Ἡσιόδ. Ἐργ. 716.

νεικλητήρ ἤσα. ἐλικμητήρ : Μεγαρεῖς.

νεικλον (ἰό) ἤσα. «ἐκλίνων» πρβλ. κίλων.

νεῖκος-ος (-ους) (ἰό) ἐρίς, φιλονικία : Ἰλ. Ω 107 ἐνημηρὸν δὲ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν, ἤρ. 6, 42 οὐδὲν ἐστὶ πλεόν ἐγένητο τούτων ἐς νεῖκος φέρον ἴωσι, Πίνδ. Ο 10111, 39 νεῖκος δὲ κρεσσάων ἀποθεσθ' ἀπορον, Σοφ. ὈΤ 633 μεθ' ἧς τὸ νῦν παραστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρῶν, Καλλ. Ἰαμβ. 1, 202 νεῖκος θέσθαι κ. κτ. πληθ. : Ἰλ. Β 376 δς με μετ' ἀπρηκτοῦς ἐρίδας καὶ νεῖκεα βάλλει ἢ κ. ἐπὶ ἐρίδων ἢ διαταράξεως τῶν σχέσεων μεταξύ ἐθνῶν : ἤρ. 7, 158 ὅτε μοι κρὺς Καρχηδονίου νεῖκος συνήτω, αὐτ. 8, 87, Ξεν. Κόν. 1, 17 εἰ πρὸς τοὺς βαρβάρους τῆ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος 2) ἀγὼν λόγων, λογομαχία, λοιδω-ρία, ὑβρις, ἀνειδίσιμος : Ἰλ. Η 95 νεῖκη ἀνειδίξω, αὐτ. Υ 483 Ἄλαν νεῖκος ἀρίστε, κακοφραδές ἤρ. 9, 55 ἐς νεῖκα ἀφιγμένους αὐτῶν τοὺς πρώ-τους 3) ἀγὼν δικαστικός, φιλονικία ἐν δικα-στηρίῳ, διαφορά : Ἰλ. Ε 205 καί σφ' ἀκριτα νεῖ-καε κλώω, αὐτ. Σ 497, Ὀδ. Μ 440 κρήνων νεῖκαε πολλά δὲ δικαιοφρονέων αἰζήτων ἢ ἢ προσφωγῆ εἰς τὴν ἐξουσίαν : ἤρ. 3, 62 οὐδὲ ὄκως τὴ ἐξ ἐκει-νον τοῦ ἀνδρὸς νεῖκός τὸ ἐσται ἢ μέγα ἢ σμι-κρόν 4) ἀγὼν, μάχη, συμπλοκή : Ἰλ. Δ 444 ἢ σφιη καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μέσσω ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, αὐτ. Ν 271, Ὀδ. Σ 264 οὗ κε τάχιστα ἐκρίναν μέγα νεῖκος ὁμοῖου πολέ-μοιο, ἤσιόδ. Ἐργ. 33 τοῦ κε κορρασσίου νεῖ-καε καὶ θῆριν ὀφέλλοι κτήμασ' ἐπὶ ἀλλοτρίοις, Ἀριστφ. Σφ. 867 ὅτι γενναίως ἀκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νεῖκος ζυνέδητον 5) ἢ αἰτία τῆς ἐρίδος, ἢ ἀφορμὴ : Σοφ. ὈΤ 702 λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρίς 6) εἶδ. ἐν τῷ φιλο-

σοφία του Έμπεδοκλέους, ή μία τών δύο δημιουργών τού κόσμου δυνάμεν, ά. ύπ' αυτού καλομηνη δάλαχου έρις ή έχθος ή κότος ή θήρις, ούσα έν συνεργασία καί άντιθεση πρός τήν ήτέρα, έν καλεί φίλιαν, ά. φιλοτήτα ή στοργήν ή Άφροδίτην ή Κύπρον: Έμπ.17,8, Άριστλ.Μεταφ. 985α,24' πρβλ. Πλάτ.Σοφ.243Α.

νευλαγάθια (τό) μγν. τώ εκ τού Νειλου προερχόμενα άγαθά: Κοσμ.149D' πρβλ. νευλαϊα.

νευλαϊα (τό) πάπ. έορτή τις έν Αιγύπτω εις τιμήν τού ποταμού Νειλου, εύεργέτου τής χώρας **νευλαϊκώς-έως** (ό) μγν. ό Νεισοίος βλλ.: Λεωνίδ. Ά.Α.Π 9,353 δώρων ό Νειλαιεύς πέμψει.

νευλαϊος-α-ον ό εκ τού Νειλου: Λεωνίδ. Ά.Α. Π 6,321 Νειλαιη Μούσα Λεωνίδεω, Άθην.7,312Α νευλαϊοί δ' είσιν Ιχθύες Ιδ.γρ. νευλαϊοί.

νευλαϊόερος-ον πάπ. έν χώρος ή άγρου, ό όπό τού Νειλου βρεχόμενος, ποτιζόμενος.

νευλαϊορχώ-εω πάπ. παθ. καλύπτομαι ύπό τών ύδάτων τού Νειλου, πλημμυρούμαι: Πάπ. νευλαϊορχθείσας άρούρας.

νευλαϊόης-οός-ές γιν. ό εκ τής χώρας τού Νειλου καταγόμενος: Λεωνίδ. Ά.Α.Π 9,355 τούτ' άπό Νειλογενοός δεξο Λεωνίδεω.

νευλαϊωλής-οός-ές (βάλλω) πιθ. ά.γρ. τού νευλαϊωθήρς βλλ.

νευλαϊωθήρς-οός-ές (θήρω) ό άκμάσας, ό γεννηθείς έν τή χώρα τού Νειλου ή κτ. δ. έμ. ό εκ τού έν τή νευλαϊά χώρα καίματος έρυθρωπός, μελαφός τήν χροιάν γενόμενος: Αισγ.1κ,7) τάν άπαλάν νευλαϊωθηρή παρείσαν Ισχολ. ετήν έν Νειλω θερσίσειαν ό έστι βλαστήσαν έν Αιγύπτω, άπό τών σταχών δέ ή μεταφορά.

νευλοκαλάμη (ή) πάπ. πόα τις αιγυπτιακή: νευλοκαλάμη σπέρμα.

νευλοματρικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ό έν χρήσει ή ό αναφερόμενος εις τήν βαθμολόγησιν τού νευλοματρίου βλλ.: νευλοματρικός πήγες.

νευλομέτρον (τό) μγν., ά. νευλοσκοπειον, έγκατάστασις τις έν τή ποταμώ Νειλώ πρός ήμερησίαν μέτρησιν τής κατ' έκαστον έτος γινομένης βαθμιαίας ύφώσεως καί εις τώ πώσεως τών ύδάτων αύτου, ανάλογος πρός τήν δ' ήδη έν χρ. νευλομέτρον βλλ.: Στράβ.17,148 εέστι δέ τώ νευλομέτρον συνόνωμ λίθω κατεσκευασμένον επί τή θχηθ τού Νειλου φρέατ, έν ώ τās αναβάσεις τού Νειλου σημεϊοονται τās μεγίστας τις καί εξαίςτας καί τās μέσας αυναναδαινει γάρ καί συνταπεινεται τώ ποταμώ τώ έν τώ φρέατι ύδωρ είσιν ούν έν τώ τοίχω τού φρέατος παραγραφοί, μέτρα τών τελειών καί τών άλλων αναβάσεων έπισκοπούντες ούν ταιτάς διασημαιοους τούς άλλους θπως ειδειναι: 'Ηλιοδ.ΑΙ8,9,22 άί δέ τής φρεατίαν τώ νευλομέτρον εδεικνυσαν.

νευλομέτρον (τό) νεώτ. ή έν τή ποταμιά νήσω Ρόδα έναντι τού Κατρου ήδη άπό τού 9ου μ.χ. αϊώνος γενομένη έγκατάστασις, ή άποτελουμένη άκ τετραγώνου φρέατος συγκοινωνούντος μετά τού Νειλου καί περιέχοντος μαρμαρίνην στήλην εφ' ής είναι έγκεχαραγέναι 24 γραμμαί κατ' άπόστασιν ήμισοος καί τι πλέον μετρον τής μιάς άπό τής άλλης, καθοριζόμενης ούτως τής στάθμης τού ύδατος κατά τήν ύψωσιν καί τήν πτώσιν αύτου: πρβλ. νευλομέτρον.

νευλορρυτος-ον (ρέω) μγν. κ. νεώτ. επί χώρας κ. τδ. τής Αιγύπτου ύπό τού Νειλου διαρρέόμενος, άρδευόμενος, ποτιζόμενος: Λεωνίδ. Ά.Α. Π 9,350 νευλορρυτων ύδρων άπό προβολής.

νευλοσκοπειον (τό) μγν. τώ νευλοματρίον βλλ.: Διοδ.Σ.1,36 βία δέ τήν άγωνίαν τήν εκ τής αναβάσεως τού ποταμού . . . κατασκευασται Νειλοσκοπειον . . έν τή Μέμφει ή κώδ. Νειλοσκοπύον.

νευλοφράκτης (ό) νεώτ. φράκτης, φράγμα έγειρόμενον έγκαρσίω τού ποταμού Νειλου πρός συγκρατήσιν τών ύδάτων αύτου, όπου όπόπτος είναι πτώσις τής ροής, πρός προφυλοξίν όπό πλημμυρών. Ιδ. κατά τήν περίοδον τής ύφώσεως τών ύδάτων: οί νευλοφράκται τού Άσσουδών.

νευλοφυής-οός-ές μον. ό παρά τών Νειλον φυόμενος: Φιλόη.1,333 νευλοφυείς πόα.

νευλωίς-ίδος (ή) μγν. θηλ. τού νευλωός, ή κειμένη επί τού Νειλου, παρά τών Νειλων: Έπιγρ.ΑΠ 9,710 Νειλωίδες πυραμίδες.

νευλωός-α-ον μγν. κ. νευλωός, ό εκ τού Νειλου, ό Νειλοσίος: Λουκ.Πκλ,15 πρός τής Ίσιδος καν τή Νειλωά ταύτα ταρχη τά λεπτά μεγιστ'ούν ήμιν άγειν άπ' Αιγύπτου, Άθην.7,312Α νευλωόί δ' είσιν Ιχθύες Ιδ.γρ. νευλωόιοί, Πάπ. ή τών νευλωών ύδάτων πρόσβσις, αύτ. κτήμα διακείμενον επάνω τών νευλωών ύδάτων. || τή Νειλωά έορτή κατά τήν πλημμυρον τού Νειλου: 'Ηλιοδ.ΑΙ8,9,9 καί γάρ πως συνέπεσε καί τή Νειλωά τότε, τήν μεγιστήν παρ' Αιγυπτίους έορτήν.

νευλωότης (ό) μγν., θηλ. νευλωότης, ό έν ή πορά τή Νειλώ κατοκίων, ό έν ή παρ' αύτω δών: 'Αθην.7,309Α οί νευλωόται κορακίνοί στι γλαυκίς καί εσσαρκαί, επι δέ ήδείς || ειδ. νεώτ. κτ. πληθ. περιηλιπ. άν. φυλών τινων νεργών έν τώ Ν τμήματι τού Σουδών.

νευλωότης-ίδος (ή) θηλ. τού νευλωότης, μέτα τού χθών, ή χώρα τού Νειλου: Αισγ.Πρ.84 ούτος ο' οδώσις τήν τρήλων εν χθώνα Νειλωτών, Χρισμ. Εύσ.Εύαγγ.Προν.9,242 οί τώ καλόν πίτυντας ύδωρ Νειλωότηος αίης.

νευλωον έν. γ' πληθ. άορ. τού νεύω βλλ.: 'Ιλ.Γ.274, νευλωον Ιων. άορ. άναφωρ. τού νεύω βλλ.: Σοφ.Αί.120λ. νευλωον έν. β' έν. προστ. άορ. τού νεύω βλλ.

νευλωοίη (νείατος) έπύρ. Ιων. άντι νεοθί εκ τού πυθμόνος, εκ τού βάθους: 'Ιλ.Κ.10 νευλοθέν εκ κραδίης άνεσπανάχιζε, Άπολλ.Π,1197, Λουκ.Πε-περγ.7 καί δήλος ήν νευλοθεν αύτό δρωίν Ιεκ καρδίαις, Έλλ.Επιγραμμ.4,467,25 νευλοθε δ' εξανέ-πικεν . . . πηγήν || κ. μτ. γενικ.: Άρατ.233 νευλο-θεν 'Ανδρομεδός, Κερκ.4,55.

νευλοίη (νείατος) έπύρ.Ιων. άντι νεοθί, έν τώ βάθει, κατά βάθος, βαθύτητα: 'Ηιοδ.Ο.567 δάκνει δέ ε νεοθί θυμόν Ιέλυπει αύτον κατάκαρβαί || κ. μτ. γενικ.: 'Ιλ.Ο.317 τά που μάλα νευλοθί λιμνης κείσασθ' || Ιλύος κεκαλυμμένα, Άρατ.89 νευλοθί σπείρας, Άπολλ.Π.1,63 νευλοθί γαίης, αύτ.1,990 νευλοθί πέτρης: 2) ύπακάτω, κάτω, άντιθ. ύπόθι: Άπολλ.Π.2,355, Νικ. Αλεξ.520 νευλοθ' ύψισταμην.

νευλοκόμος (ή,ή) Ιων. άντι νευλοκόμος βλλ.: Παγ-κράτ.ΑΠ.6,356 τή τήσδε εέτεκνα κάντη μίης θες άπο νευλοκόρος.

νευλοποιώ-εω ποιώ νεοίν, αφήω χωράφιόν τι άγεώργητον ή σπείρω εις χωράφιον όσπηρα ή λαχανικά, δι' έν ένδυνουσοται ή γη καί ούτω παρ-σκευάζεται δια νέον σπορόν αίτου: Ξεν.Οικ. ΙΙ,16 ήν τε μοι φυτεύοντες τυγχάνωσιν ήν τε νευλοποιούντες . . ήν τε κερών προσκομίζοντες.

νευλο-η-ον Ιων. άντι νεοθί: Άπολλ.Π.1,125 νευλο άν' Άρκαδίης Λυγκήτου Άργος άμειφας.

νευλος-α-ον (ναυή) Έπιγρ. άτι. άντι νήσιος, ό ναυηγηκός Μοίρ.270 νευία, τώ εις παρσακυην ηλοιοσ Εζλοα, Θεόγνωστ.Καν.121,18 νευίον' δηλοϊ δέ τής νηός τού πυθμενοσιδός Εζλονα.

νευός (ή) κ. μον. κ. νεός [Ξεν.Οικ.16,10] κ. νεά [Θσάφ.ΦΑΙτ.3,20,7] νεά γη, χωρικός έν νέου άροσθάν, άφρω παρήμενην επί τρω χρόνον άγεώργητον, νευιάμ. 'Ησ. νεοίος: κυρίως μέν ή νεωστή μεταβείλημένη γη, τουτέστιν ήρωτισμένη' νεά γάρ φαίνεταιαι: 'Ιλ.Κ.353 αι γάρ τε βωόν προφερότεραί είσιν έλέκμενα νεωίτο βαδείης

πκτων άροτρον, αὐτ. Σ 541, Ὁδ.Ε 127 νεῖψ ἐν τριπόλῳ, Ἡσιόδ., Ἔργ.463 νεῖον δὲ σπείρειν ἐπὶ κουφίζουσαν άροτρον (Τζέτζ, καπέρι δὲ τὴν νεαθεῖσαν γῆν καὶ ἐπὶ κουφῆν οὖσαν καὶ μὴ συμπληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη, Θεόφρ.Φαῖτ.4,81) αἰτίου τού θάπτον έκτελεῖσαι καὶ μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεῖον ποιεῖν, Διον. Ἀλ.Ρητ.10,17 σχιζοῦσι τὴν νεῖον βοτθίοις 2) ἡ άρσσις καὶ ἡ εἰδικὴ σπύρα άγροῦ πρὸς ἀναζω-νοῦσιν αὐτοῦ : Σεν.Οικ.16,10 τῶ σπόρω νεῖον δεῖ ὑπεργάζεσθαι, Θεόφρ.Φ1 8,6,3 νεῖος ἀμείνων ἡ χειμέριος τῆς άρηνῆς, αὐτ.8,7,2 ἡ άριστὴ νεῖος ἀπὸ τῶν κυμάτων, Γεωπ.3,6,7 εἰς νεῖον άροῦν 3) ἐπὶ θηλείας Ἰππου, ἡ ἐπὶ ἐπὶ ἀφεθεῖσα ἀνό-χουτος : Ἀριστ.Ζ1 577a,2 ἐνα ἐναῖουτα . . ἀνάγκη διαλεπεῖν καὶ ποιεῖν ὡσπερ νεῖον,

νειότατον Ἡσ., ἐκατόστατον.
νειοτομαέδ-εως (ὁ) [τέμνω] μτγν. ἐπιθ. τοῦ άρό-τρον, ὁ τὴν νεῖον τέμνων, ὁ γεωρῶν, άροτρίων χέρσον γῆν : Ἀγαθ.ΑΠ 6,41, ἡ χολκὸν άροτρήτην, κλασιδῶλακα, νειοτομαῆα.

νειόφατον Ἡσ., νεοκράτων.

νειρα (ἡ) ἡ ἀ. νειαιρα βλλ. : Αλογ. Ἀγ.1478.

νειραῖός-εως (ὁ) Ζωναρ.1389 ἐκόχλος.

νειριτής (ὁ) ἔσφ.γρ. ἀντὶ νηριτής βλλ.

νειρομαί δημ. ἀποθ. όνειρευομαι 2) συνεκδ. όνειροπολῶ : δ.δίστ. νειρομαί μιὰ μελαχροινή ποῦ βροῖσκαται στὰ ξένα.

νειρόν-ά-όν (ι) συνηρ. ἀντὶ νεαρός, ὁ ἔσχατος, κατώτατος : Λυκόφρ.896 ἐν χθονός νειροίς μι-χοίς, Ἡσ. ἐν ἡς νεῖρον, νηρόν 2) τὸ θηλ. νει-ρά ὡς οὖν. ἡ νειαιρα βλλ.2) Ἡσ. ἐν λ. νειρή κολλη [δ.γρ.] || κ. ὡς ἐπιθ. : Αλογ. Ἀγ.1479 [διδόρθ.], Εὔρ.Ρήσ.794 νειραν εἰς πλευράν [πιθ.].

νειρόν-ά-όν [2] ὁ Ἰσχυρός, ὁ όρμητικός Ἡσ., «νειρόν σφοδρόν».

νειροῖσμοι ἀ. νισοσμοί βλλ.

νειται ἐπ. συνηρ. γ' ἐν. ἔνεοστ. όριστ. ἀντὶ νέεται τοῦ νέομαι βλλ. : Ὁδ.Ξ 152 ὡς νέεται Ὀδυσσεύς.

νειφω κ. νεφω, μέλλ. νεφίω γ' Ἐπικ.π.Πλουτ.'Ηθ. 949Β) κ. παθ. β' νειφήσομαι [ΠΔ Λευτ.15,12], άόρ. ἔνειφω (ἐν συνθ. Ἀριστφ. Ἀχ.138) κ. παθ. (ἐν συνθ. Διον. Ἀλ.Ρωμ.12,8), Σχόλ. Ἰλ.Α 420 ἐπὶ νεφίω σσημαίνει τὸ βρέχω, όπερ γράφεται διὰ τῆς ἐς φθόγγου, ἔξ οὗ νέφος καὶ νεφρός : νεφω τὸ χιόνι διὰ τοῦ ι, ἔξ οὗ τὸ ἀνάψιμων' συνήθ. άόρωα. χιονίζει : Ἀ-ριστφ. Ἀχ.141, αὐτ. Σφ.773 ἐάν δὲ νείφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, όνωτος, εἴσει, Ἀσκήγηιάδ.ΑΠ 5,63 νείφω, χαλαζοβόλει, ποιεῖ σκότος [Ζεῦ] ὁ κ. μτφ. : Νικοφρ.13 νειφῶα ἄλιφτοι [ἴδς βροσπὴ ὄλιφτοι, κρήθινο ἀλέυρι] || σπαν. κ. προσψη. χιο-νίζω : Ἰλ.Μ 280 ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς νει-φόμενος, Σεν.Κυν.8,1 ὅταν νείφῃ ὁ θεός, Βαθρ.45 ἔνειφεν ὁ Ζεὺς || κ. μτφ. : Πίνδ.1716,5 χροσψ νείφων [πλητων ὡς βροχί] || κ. μέσ. ὡς ἔνεργε. : Αλογ. Ἐπ.213 ὁ δὲ νεφάσος δτ' ὁλόδας νειφόμενας βρόμοις ἐν πύλαις, Ἀριστφ. όπ.569,5 ὑρίχου νειφόμενος σῶκων όμοῦ τε μύρταν 2) παθ. χιο-νίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος : Ἡρ.4,31 τὰ κα-τύπερθε ταύτης τῆς χιόνος αἰεὶ νειφεται, Σεν. Ἐλλ.2,4,3 ὀ νειφόμενος ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, Πολιδ.16,12,3 ὅστε νειφεται τὸ παράπαν ὅστε βρέχεται, αἰδδ.Σ 5,25 χιόνι πολλὰ νειφεται, Πλουτ.'Ηθ.468D οἱ όρεινοὶ καὶ πνευματώδεϊς καὶ νειφόμενοι τόποι || κ. μτφ. : Ἀντιπ.Θεοσ. ΑΠ 6,198 ὡς αὐτίς πολλὰ γρηφαί νειφόμενον [βερναρδ.Γρ. ἐν λ.εούτῳ πάλιν, ὅταν γηρόσας ἔχη λευκὰς τρίχας, κυρ. ὅταν ἔχη χιόνια ἀπὸ τὸ πολ-λὸν γηράσσει], Ἐπιγρ. Παναθηναῖοισιν ἔλαιον νει-φόμενον δώροισι 3) βρέχω : Νόνν.Δ 22,283 || κ. παθ. βρέχομαι ὑπὸ βροχῆς : ΠΔ Λευτ.15,12 σκευὸς ξόλινον νειφίσεται ὕδατι, καὶ καθαρόν

ἔσται, Φιλ.2,99 τῶν ὑπὲρ Μέμφιν μηδ᾽ νειφόμε-νων παράπαν || κ. μτφ. μτβ. : Φιλ.1,617 θεός νειφει τροφάς ἀπ' οὐρανοῦ κ. παθ. : αὐτ.2,11,4-4) ρηματ.π. νεφός, νεφετός, νεφετώδης.

νεκάδ-άδος (ἡ) (νέκυς) κ. μαν., ἐπ. δότ. νεκάδεσι-σιν, σωρός νεκρῶν, πτωμάτων, στοιχηδόν κατὰ τάξιν τεθεμένοι νεκροί Ἡσ., «νεκάδες τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις» : Ἰλ.Ε 886 ὀρηον αὐτὸ πηματ' ἔπασχεν ἐν αἰνήσῃ νεκάδεσσι [Γα.Θ ἐν ταῖς χαλεπαῖς τάξεσι τῶν νεκρῶν], Ψλουμ.Φιλόπ.10 τάχ' ἄν καὶ ἔκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἄν καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν 2) κτ. πληθ. τά-ξις, σωρός : Καλλ.ἀπ.231 3) ποι. κτ. πληθ. αἱ ψυχαὶ, αἱ σκιά τῶν νεκρῶν ΕΜ 600,9 ἔπαρ᾽ ἀνέν τὸις κυκλικόις αἱ ψυχαὶ νεκάδες λέγονται : Κο-μητ.ΑΠ 10,40,43 ἀναξ νεκάδων Αἰδῶνεύς.

νεκεία (ἡ) νεκία λέξ. εἶδος βοτάνης Δουκάγγ. ἐνάθανοῖσα καὶ τὰ φύλλα ὑπὲρ πύχους α' ὁ καί-ουσι ἐν τοῖς λάχοις ἀντὶ λύχουα [πιθ. ἔλληγχιου].

νεκροσιδῆ-ών (τὸ) νεάτ. βotan. οἰκογ. φυλ-λοδρόων φυτῶν, ἡς γένος ἡ νεκέρ.

νεκρά (ἡ) δημ. τὸ γνώρισμα τοῦ νεκροῦ 2) κυρ. ἐν χρ. μτφ. ἔλλειψις πάσης ἐκδηλώσεως ζωῆς, κινήσεως, σταισινότης : Παπαντ. Ἀγ.Ορ.6 τῆ ζωῆ ἀμάρτημα καὶ τῆ νεκρά τῶν παθῶν ἀγιωσύνη, - εἶναι μεγάλη νεκρά στῆν άγορά || εἰδ.ἡ ἀπό-λυτος ἐν ὄμλῳ ἀνθρώπων σιγῇ.

νεκράγγελο-ών μτγν. ὁ άγγελος τῶν νεκρῶν Ἰουκ.Περγερ.41 νεκραγγέλου καὶ νερτεροδρό-μου προσαγορεύσας.

νεκράγαγός-όν ἐπίγρ. κ. μαν. ὁ ὄγων, ὁ συνοδεῶν τοὺς νεκρούς : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.258 οἱ νεκραγοῦντοί πλησιόσαστες || ὡς ἐπιθ. τοῦ Χά-ρωνα : ΚΜονασσ.4,5 νεκραγωγός Χάρων.

νεκράγανθ-έω μτγν. ἐπὶ τοῦ Ἐρμού άγω, συν-οδεῶν τοὺς νεκρούς, ἀ. φυκὰς νεκρῶν κατάγω : Λουκ.Χάρ.2 σὲ δεήσει τὴν Πλοῦτωνον άρχην ζη-μιόμην, μὴ νεκραγοῦντα χρόνου πολλοῦ.

νεκράκόδημα (ἡ) μτγν. κ. νεκρακοδημα ἡ άκαδημα, ἡ σχολή τῶν νεκρῶν Ἰουκ.'Αλ. Ἰστ.2,23 ἔμβα καὶ συγκαλὸν τοὺς ἔπαυροὺς διελέγετο Νεκρακοδημὸν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

νεκρανάστασις-εως (ἡ) μαν., νεάτ., δημ. -π ἡ ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν, ἡ ἐκ τοῦ θανάτου ἐπένο-δος εἰς τὴν ζωὴν, ἀνάθισσις || μτφ. ἐπὶ θε-σμιῶν ἡ καταστάσεωσ, ὁ πρότερον ἐκλιπὼν ἡ ἐν παρκαμῇ καὶ ἐπανελεῶν αὐτίς ἐν ἰσχύῃ ἡ ἐν άκμῃ ἡ νεκρανάστασις τοῦ ὀλιγαρχικοῦ πολι-τεύματος - τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος 2) ὀμυ-μτφ. ἐπὶ τῆς φύσεως, ἀναγέννησις, ἀναζωογόνη-σις, τὸ ἔαρ : Βαλαωρ.δ Κίττος κ. τὸ Γερ.40 ἰδῆς τῆ νεκρανάστασις, νά ζεσταθῆ ἡ καρδιά σου.

νεκράνεμον (τὸ) νεάτ. βotan. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσπανθῶν τὸ νεκρολοῦλουδός νε-κράνεμον τὸ άρουραρον δημ. ἀόραχί τῆς γριάς.

νεκρεργασία (ἡ) μτγν. κ. νεάτ. ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις, ἡ νεκρανάστασις : ΨΧρυσ.Λόγ.7,332,21.

νεκρέργασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ νεκρεργασία βλλ. : Γρηγ.Ναζ.2,258' πρόθ. νεκρεργέρτης.

νεκρεργέρτης (ὁ) μτγν. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἔγερτων τοὺς νεκρούς : Γρηγ.Ναζ.2,258 ὁ νε-κρεργέρτου νεκρέργεσιν κατιδός.

νεκρεπάρτης (ὁ) μτγν. ὁ μεταφύρων μακρὰν τὰ πτώματα : Κατ.'Αστρλ.Κ 8(3),110, αὐτ.8(4),215.

νεκρηγός-όν πάπ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ὄγων, μετα-σφύρων νεκρούς : νεκρηγὸν πλοῖον.

νεκρία (ἡ) πάπ. συνήθ. κτ. πληθ. τὸ νεκροτα-φείον : Πάπ. τῶν τούτων ἀδελφῶν τῶν τὰς λει-τουργίας ἐν ταῖς νεκρίαις παρεχομένουσ, αὐτ. ὁ δεῖνα τετελεύτησεν καὶ ἔστιν ἐν ταῖς παρ' ὑμῖν νεκρίαις || ὁμ. κ. κτ. ἐν. : Πάπ. καὶ άγου-σιν αὐτόν εἰς τὴν νεκρίαν.

νεκρικός-ή-ό(ν) μγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκουος ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν νεκρὸν ἢ τοὺς νεκρούς· Εὐστ. Ἰλ.652,30 ἐνεκρικά φυτό· τὰ τῶν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασι· Λουκ.Νεκρ.Δ.24,1 ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικά συνδιαπράττειν μεμερισμένον, Πρόδρ.Ροδ.45 νεκρικός εὐτυχίας, Σολωμ.Δέηση τῆς Μαρίας 96 τὸ νεκρικό βαμνίκι, - νεκρική λαμπάς, - νεκρικός θάλαμος· ἥ Νεκρικόι Διάλογοι τίτλος διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ, γινόμενον ὑπὸ νεκρῶν καὶ τῶν τοῦ Ἄδου θεοτήτων· 2) ὁ ὁμοῖος πρὸς νεκρὸν· Λουκ. Ἐταρ.Δ.1,2 τὰ χεῖλη δὲ πελιθῶν καὶ νεκρικός, αὐτ. Ὁρχ.75 σκελετωδὲς τοῦτο καὶ νεκρικόν, Βαλαωρ. ὁ Κατάδικος 54 δὲν ἦνοιεα ἀκόμα . . τὸ νεκρικὸν μὴ στόμα· 3) τὰ νεκρικά ὡς οὐσ. ἢ κληρονομία· Βέττ.Βάλ.37,15.

νεκρικός ἐπίρρ. μγν., μαν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον νεκρικόν βλλ.· Λουκ.Περεγρ.33 καίτοι ἦδη νεκρικός τὴν χρόαν ἔχοντι, αὐτ.Φιλοφ.32 στειλάμενοι νεκρικός ἔσθητι, Ἀιβ.Ροδ.2251 ἔσω τοῦ κάστρου νεκρικός φέρουσι θέτουσι με.

νεκρίλα (ἡ) δημ. ἢ ὁσμη τὸ νεκροῦ· Βαλαωρ. Στῆν . . Στῆλη τοῦ Ὀλυμπ.Διδῆς 23 ἴσπερα . . νύχτα φερβή, κρηφὸ χτικιό, νεκρίλα.

νεκρίματος-α-ον μγν. ὁ θνησιματος· Ἀκούλ. ΠΔ Δευστ.14,8, ΨΧρυσ.Λόγ.7,323,24 οὐδὲν ἔστι εὐρεῖν, εἰ μὴ κράε μόνον, καὶ ταῦτα νεκρίματος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.538, Ἡσ. ἐν κενέβριαι· ἥ τὸ νεκρίματον ὡς οὐσ. ἐπὶ ἀνθρώπινου ὄντος, τὸ θνησιματόν, τὸ πτώμα· ΠΔ Βασ.3,13,25.

νεκρο- κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. πρώτον συνθετικὸν ἔλεξαν δηλοῦσάν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ β' συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον ἀφορᾷ ἢ ἀρμόζει εἰς νεκρὸν, οἷον νεκροδόκος, νεκροδόκος, νεκροθάλασσα, νεκροθήκη, νεκρολολοῦδο, νεκροκρέβατο, νεκροφιλῶ, νεκροφύλαξ.

νεκροάρτης (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ νεκρεάρτης βλλ. **νεκροθάλης-οὐς-ές** μγν. ἐπὶ πλοίου, ὁ φέρων βάρος, φορτίον νεκρῶν· Κριναγ.ΑΓιλ.4,273 νεκροθάλης ἀκατος.

νεκροαστάξ-άγος (ὀ, ἡ) μγν. ὁ βαστάζων, ὁ ἐκφέρων νεκρούς εἰς τὸν τάφον· Χοιροδ.1,303,33. **νεκροβίος** (ὀ) νεώτ. ζωολ. τὸ ἔντομον κορινθίου ης.

νεκροβίωσις-εως (ἡ) νεώτ. φυσιολ. εἰδικὴ κατὰστασις τοξικῶς προαδληθέντων ἰσθῶν καὶ κυττάρων, καθ' ἣν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναβίωσις αὐτῶν.

νεκροδόρος-ον ἴβροαὶ μγν. κ. νεώτ. ὁ νεκροῦς τρώγων, ὁ καταβιβδρωσκάν πτώματα· Ὀριγ.3,368A, Γρηγ.Ναζ.3,1264A νεκροδόρος, δολώμητις ἀτάσθαλος, Θεοδώρ.1,124 τῶν πτηνῶν ἀκάθαρτα εἶναι φησι τὰ ἀρνακτικὰ καὶ νεκροδόρα· 2) νεώτ. ζωολ. ὁ νεκροδόρος γένος ἐντόμου κολεοπτέρων σαρκοφάγων ἐκ τῶν ἀνελφιδίων περιλαβάνων κανθάρους, ἐνδιαιτωμένους εἰς ἀποσυνθετιμμένους ζωϊκοὺς ὄργανισμούς.

νεκροθραφεύφάγος-ον μαν. ὡς ἐπίθ. τοῦ Κρόνου, ὁ τρώγων νεκρὰ βρέφει· Μετληγ.11484.

νεκρογενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ νεκροῦς γεννηθείς, ὁ νεκρογέννητος, ὁ θνησιγενής.

νεκρογέννητος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. νεκρογενής βλλ.

νεκροδύμος-ον μαν. ὁ νεκροδέμνων βλλ.· Κ Μανασσ.4,6 πρὶν ἂν αὐτὸ νεκραγωγῆς μεταπορευθεῖσθι Χάρων . . ἔς φρούριον . . νεκροδύμων.

νεκροδύμων-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ δεχόμενος τοὺς νεκρούς, ὁ νεκροδόκος· Αλογ.Πρ.152 εἰ γὰρ μ' ὄνο γῆν νέρβεν θ' Ἀΐδου τοὺ νεκροδύμμονος εἰς ἀέραντον Τάρταρον ἦκεν.

νεκροδύπινον (ἡ) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ἀρχαίῳ ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον παριστῶν θεοῦς, ἥρωας ἢ νεκροῦς θειοποιήτας ἐν κατακλιθεῖ ἔμπροσθεν-μικρὰς τραπέζης ἐφ' ἧς πλακοῦντες.

νεκροθερμής-οὐς-ές μγν. ὁ φοινόμενος ὁμοῖος πρὸς νεκρὸν, ὁ ἔχων ὄφιν νεκροῦ· Μαν.4,555 φυγὴ θερμάμενοι νεκροθερμῆ, νεκροθερμῶφα.

νεκροδόκος-ον μγν. ὁ δεχόμενος τοὺς νεκρούς, ὁ νεκροδέμνων· Ἀντιφιλ.ΑΠ7,634 νεκροδόκος κλινητήρ.

νεκροδότης (ὀ) γλωσσα. ὁ νεκροδόπητης.

νεκροδοχεῖον (ἰ) μγν. τόπος ὅπου θέτουσι τοὺς νεκρούς, τάφος, κηδοῦρι· Λουκ.Χάρ.22 ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκια εἶσι.

νεκροδόχος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ δεχόμενος τοὺς νεκρούς, ὁ νεκροδόκος· Εὐστ. Ὁδ.1903,63 τὸν νεκροδόχον τάφον· ἥ νεώτ. ὁ νεκροδόχος ὡς οὐσ. ὁ τάφος.

νεκροδρομία (ἡ) μγν. ὁ δρόμος, ἡ πορεία τῶν νεκρῶν· Ἐφραὶμ Σύρ.3,472A σήμερον ἐπολήμηθ' ἰεροκτονία καὶ ἐπετραπή νεκροδρομία.

νεκροαίδης-οὐς-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς νεκρὸν, ὁ ἔχων ὄφιν νεκροῦ· Ἰω.Χρυσα.1,928,11.

νεκροζώντανος-η-ο δημ. ὁ νεκροζώως βλλ., ὁ ἡμιζῶν· Βλαστ.Συνμ.83.

νεκροζώος-ον μαν. ὁ ζῶν ζῶν νεκροῦ, ὁ ἡμιζῶς, νεκροζώντανος, μισαζώντανος· Νικήτ. Εὐγ.3,355 πνεύοντα νεκροζώων.

νεκροθάλασσα (ἡ) δημ. ἡ ἀπολύτως ἀκύμαντή· Γρηγ.Σκ.Τερρ.13,5 ποῖός σέ εἶπε νεκροθάλασσα ἀτάραχη καὶ στείρα.

νεκροθάπτης (ἰ) μγν. κ. νεώτ., δημ. νεκροθάπτης ὁ θάπτον τούς νεκρούς· Ἀντιοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ 7,117, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.844· ἥ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν ταφήν τῶν νεκρῶν· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλὼν τὸν ἐξαφανισμόν τῶν· ἔγινε νεκροθάπτης τῆς μεγάλης ἰδέας - τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας.

νεκροθήκη (ἡ) κ. νεώτ. ἡ θῆκη τῶν νεκρῶν, ἡ ὕδρια ἐν ἣ ἐτίθεται ἡ σποδὸς τῶν νεκρῶν· Εὐρ. ἀπ.475 νεκροθήκης οὐ χριμυτόμενος τῆν τ' ἐμφύχων βρῶσιν ἐδεσθῶν πεφύλαγμα· 2) νεώτ. ἡ σαρκοφάγος βλλ.· γλυπτὴ νεκροθήκη· 3) νεώτ. ἡ θῆκη ἀνθρωπίνων ὀστέων, ἡ λεψιανοθήκη.

νεκροκαύσις (ἰ) γλωσσα. κ. νεώτ. ὁ καῖων τοὺς νεκρούς· 2) νεώτ. ὁ ὑποστριζών ἡ ἐφαρμόζων τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐναφιασμοῦ διὰ καθύσεως τῶν νεκρῶν ἐν εἰδ. κληδάνοις.

νεκροκεφαλή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κεφαλὴ νεκροῦ ὄνευ σαρκῶν, κρανίον σκελετοῦ.

νεκροκομίζω μαν. φροντίζω περὶ τῶν νεκρῶν, κοσμῶ αὐτούς, κηδεύω· Εὐστ. Ἰλ.1080,51 νεκροκομῖσαι τόν υἱόν (δ.γρ. νεκροκομῖσαι).

νεκροκόμος-ον (νεκροῦς, κομῶ) μγν. ὁ φροντίζων περὶ τῶν νεκρῶν, ὁ κηδεύων αὐτούς· Γρηγ. Ναζ.4,109A· ἥ ὁ νεκροθάπτης.

νεκροκομῶ-έω μαν. δ.γρ. τοὺ νεκροκομίζω βλλ. **νεκροκορίνθια** (ἰ) μγν. ἐν Ρώμῃ, τὰ ἐκ τῶν τῶν τῆς Κορίνθου ἐξηγμένα πῆλινα ἀγγεῖα, οἷον ὕδρια κττ.· Στράβ.8,6,23 νεκροκορίνθιον ἐπήλωσαν τῆν Ρώμην οὕτω γὰρ ἐκάλεσαν τὰ ἐκ τῶν τῶν λαφθέντα, καὶ μάλιστα τὰ δοστρικάνα.

νεκροκόσμος (ὀ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κόσμος, τὸ σῶλον τῶν νεκρῶν.

νεκροκόσμος-ον μγν. ὁ κοσμῶν τοὺς νεκρούς πρὸς ταφήν, ὁ κηδεύων αὐτούς· Γλαῦτ. Ἠθ.994B (ἠθ. νεκροκόμοις βλλ.1).

νεκροκρέθ(ε)ατο(ν) (ἰ) μαν. κ. δημ. ἡ νεκροδόχος, τὸ φέροντες· Σολωμ. ἡ Τρελλὴ Μάνα 24,3 τοῦ νεκροκρέβατου τὰ εὔλα τρίψουν, Κρυστ. Τραγοῦδὶ τῆς Ξενετιεῖς 28 καὶ ποῖός με πόνο θὰ ριχτῆ στο νεκροκρέθβατό σου.

νεκρολατρεία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ λατρεία τῶν νεκρῶν, ἢ πρὸς τοὺς νεκρούς τιμῆ· Κύριλλ.3,817B.

νεκρολάτρης (ὀ) νεώτ. ὁ ἀνοσιεμὸν λατρεύων εἰς τοὺς νεκρούς, ὁ λατρεύων τοὺς νεκρούς.

νεκροληστία (ἰ) νεώτ. παλαιοζ. οἶκογ. ἐκλειφάντων ζώων ἐντομοφάγων, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθάσει· γένος τούτων ὁ νεκροληστής.

νεκρολίθανο (ἰ) δημ. λιθανοτά, λιθάν δια τῶν νεκρούς· Βαλαωρ. Τὸ Ψυχασάββατο 62 ἀνὸς τοῦ νεκρολίθανο ὁποῦ καννί(ζει ἀκόμα) στῆθι τῆς τῆς τῶ χύμα.

νεκρολογία (ἠ) νεώτ. λόγος βραχύς περὶ τοῦ βίου ἀποθανόντος, ἐξιστόρησις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου ἀποθανόντος. 2) ἔγγραφος ἢ ἐντυπος πραγματεία ἀφιερωμένη εἰς τὴν μνήμην ἐκλιπόντος προσώπου.

νεκρολόγιον (ἰ) νεώτ. βιβλίον, εἰς ὃ καταγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθνήσκοντων.

νεκρολούουσα (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν νεκράνθεμον τὸ ἀρουροῖον. 2) κτ. πλῆθ. τὰ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἀποθεβειμένα ἀνθη· Παλαιμ. Τάφ.23,1 ἄνθη, ὡ νεκρολούουσα, χυμένα δλόγουρα του.

νεκρομαντεία (ἠ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν φυγῶν τῶν νεκρῶν πρὸς ἀνακάλυψιν ἀποκρίσεων ἢ μελλοντικῶν γεγονότων, ἡ νεκουμαντεία· Κλήμ. Ἄλ. Ὁμ.1,3 τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν, Εὔσ. 4,836B, Ἡσ. ἐν λ. νεκουμαντεία.

νεκρομαντεῖον (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ ἀπεκαθίστηνται τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν πρὸς μαντεῖαν, ὁλον ἐν Ἐφύρη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἀχέροντος, ἐν Κύμῃ τῆς κατὰ Ἱταλίαν κ. α., τὸ νεκουμαντεῖον· Κικ. Τισε.1,16, Ἡσ. ἐν λ. νεκουόρον.

νεκρομαντικός· ἡ· ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νεκρόμαντι ἢ τὴν νεκρομαντεῖαν.

νεκρόμαντις· ἐως (ὁ, ἠ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεψόμενος, ὁ μετερχόμενος τὴν νεκρομαντεῖαν, ὁ νεκυόμαντις· Λυκάφρ. 682 νεκρόμαντιν πέμπλον.

νεκρονόμης (ἠ) μτγν. ὁ τοῦς νεκρούς ἐκφέρων, ὁ νεκροφόρος· Μαν. 4,192 νεκροτάφους κλαυστήρας ἀποφθιμένων, νεκρονόμης.

νεκροπάθεια (ἠ) νεώτ. παθολογικὴ διάθεσις συνεπιγομένη τὴν διαδοχικὴν νέκρωσιν ἀπάντων ἢ τῶν πλείστων ὁσῶν τὸ σῶμα τους.

νεκροπράξις (ἰ) ἰερηνμῖ μτγν. ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ πωλῶν τοὺς νεκρούς, τὸ σῶματα τῶν νεκρῶν· Λυκάφρ. 276· πρβλ. νεκροπάλης.

νεκροποιός· ὄν μτγν. κ. μαν. ὁ ποιῶν τινα νεκρόν, ὁ φονεύων, ὁ θανατών· Εὔσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 306, Σχολ. Αριστοφ. Πλ. 263, Εὔστ. Ἰλ. Ε 872.

νεκροποιῶ· ἐω μτγν. ποιῶ τινα νεκρόν, φονεύω, θανατώνω· Εἰρην. Ἀλ. 1151C.

νεκροποιός· ἐως (ἠ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πόλις τῶν νεκρῶν, διαμερίσμα τῶν ἀρχαίων πόλεων, ἐν ᾧ ἐθάπτοντο οἱ νεκροί, τὸ νεκροταφεῖον· ἢ προάστειον τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ τοὺς ἐκεῖ τάφους· Στράβ. 17,1,10 εἶθ' ἡ Νεκροπόλις τὸ προάστιον, ἐν ᾧ κηφίη τε πολλοὶ καὶ ταφαί, αὐτ. 17,1,14.

νεκροπόλις (ἰ) μτγν. διόρθ. νεκροπόλης βλλ.· Λυκάφρ. 276.

νεκροπομπός· ὄν (πέμπω) κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, ὁ πέμπων, ὁ ὀδηγῶν τοὺς νεκρούς εἰς τὸν Ἄδην, ὁ ψυχοπομπός· Εὔρ. Ἄλκ. 441 Ἰστω δ' Ἄιδος ὁ μελαγχαίτας θεός ὅς τ' ἐπὶ κνήρα ηἰδασίλω τε γέρων νεκροπομπός ἴζει· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ Ἐρμού· Λοκ. Θε. Δ 24,1 δαί με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι φυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπῶν εἶναι. 2) νεώτ. ὁ συνοδεύων ἢ διακομίζων τοὺς μεταφερομένους πρὸς ταφὴν νεκρούς. ἢ ὁ ἐξ ἐπαγγελμάτος καὶ ἐπ' ἀμοιβῇ πράττων τοῦτο.

νεκροπορθεύς· ἐως (ἰ) μν. ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, ὁ διαπορθεύων τοὺς νεκρούς, ὁ περῶν τοὺς νεκρούς μετὰ τὸ πλοῖον του· Φιλῆς 3,68.

νεκροπούλι (ἰ) δημ. ὄνομα νεκτοβίου πινῶν πτηνῶν· ἢ ὁ αἰγυλίος, νεκτοπούλι, χούχουλας.

νεκροπράτης (ἰ) μν. ὁ πωλῶν τοὺς νεκρούς, τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν, ὁ νεκροπράτης· Χριστοφ. ἐν Ἄν. Βοασσ. 280,70.

νεκροπρεπής· οὐς· ἐς μτγν. μν. ὁ ἀρμόζων, ὁ πρέπων τοῖς νεκροῖς· Γρηγ. Ναζ. 2,290B νεκροπρεπές μνήμη, αὐτ. 2,290C νεκροπρεπῶς τρόπον.

νεκροπρεπῶς ἐπίορ. μτγν. κατὰ τρόπον νεκροπρεπῆ, ἀρμόζοντα εἰς νεκρόν· Ψηγρηγ. Ναζ. 4,306A.

νεκροπώλης (ἰ) μτγν. ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ πωλῶν τοὺς νεκρούς, τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν· Λυκάφρ. 276 ὁ νεκροπέρνας καὶ νεκροπώλης (διόρθ. ἀντὶ νεκροπόλος· πρβλ. νεκροπέρνας).

νεκροπότις (ἠ) μτγν. ὁ ἐξορῶσσαν, ὁ ἐκβάλλων ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκρούς· Φλέγ. Θαιμ. 36,1J.

νεκρός· ἄ· ὄν (νέκυς) κ. μν., νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ.· ἡ, παρὰθ.· ὄτερος, ὄτατος, ὁ στερηθεὶς τῆς ζωῆς, τεθνεώς, πεθαμένος· Ὁδ. Μ 10 νεκρὸν Ἐλπίνορα τεθνηῶτα, Πίνδ. ἀπ. 203 νεκρός Ἴππος, Πλούτ. Ἡθ. 685D τὰ σῶματα τὰ νεκρά, Λοκ. Θε. Δ 7,4 χαλῶνιν που νεκρῶν εὐρών, Πάπ. σῶμα νεκρῶν· ἢ τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. τὸ σῶμα τοῦ τεθνεώτος, τὸ πτώμα· Ἰλ. 271 νεκρούς ἄμ πεδῶν συλήστες τεθνηῶτας, αὐτ. Σ 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρπον κατατεθνηῶτας, Ὁδ. Μ 13, Ἡρ. 5,92 ὅς νεκρῶ ἐούση Μελισση ἔμην, Σοφ. Ἀντ. 1240 κείται νεκρός περὶ νεκρῶ, Θουκ. 4,44 τοὺς νεκρούς ὑποσπώνδους ἀνείλοντο (τοὺς ἐν μάχῃ πεδῶτας), Πλάτ. Πολ. 391B Πατρόκλω ἦρωι, ... νεκρῶ γε δντι, Λιβ. Ροδ. 2544 εἰς γῆν να πῆσθ ἐκ τ' ἄλογον, νεκρός ἀφυχαμίνος· ἢ τὸ ἀρθρον συγκνῆς παραλείπειται καὶ ἐπὶ ὠρισμένου νεκροῦ, ἰδ. ὅταν συνάπτηται μτ. γενικ.· Ἡρ. 2,89 λαμφθῆναι γὰρ τινά φασι μιγόμενον νεκρῶ προσφάτω γυναικί· Αἰοχ. Ἀγ. 659 ὄρωμεν ἀνθου πέλαγος Αἰγαίου νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀχαιῶν· ναυτικῶς τ' ἐρείπεισι, Ἐρωτόκρ. 1,694 καὶ κάλλιο να πῆσθ νεκρὴ τὴν ἄρα κείνη χάμαι, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 80,11) κὶ ὅταν νεκρὴ κἀποῖαν ἀσθὴ ἀπομνησῆν. 2) κ. πλῆθ. ὁ κατοικοῦντες τὸν κάτω κόσμον· Ὁδ. Κ 526 αὐτὰρ ἐπὴν ἐστῆθη ἀλυσθ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, ΠΔ Ψαλμ. 87(88),6 ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ΚΔ Λοκ. 20,35 τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν, αὐτ. Ἰω. 2,1 ἐκ νεκρῶν ἐγείρειται, ΜΜ να πῆς τὰ χαιρεπίστα, σ' ὅλα τοῦ Ἄδῃ τὰ νεκρά· ἢ κ. μτφ.· ΚΔ Ρωμ. 11,15 τίς ἢ πρόσληψις ἐμὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν. 3) ἐπιθ. τοῦ Ἄδου· Ἐπίορ. ΑΓ 1,11 ὁ νεκρός Ἄιδος ἐξεμεῖ τεθνηῶτας. 4) ὁ μὴ ἐνέχων, ὁ μὴ ἐκπλῶν οὐδεμίαν ζωτικότητα ἢ κίνησιν, ἀντίθ. ἐμφυτος· Πλωτίν. 3,6,6, αὐτ. 4,7,9 οὐ νεκρός, ὡσπερ λίθων ἢ ἔϋλον, ἀλλὰ ζῶν, Σολωμ. Εἰς φίλον Ψυχρορ. 8 να σὲ σφίξω ἀπεθυμάω, μὰ τὸ χερί εἶναι νεκρῶ, Βαλαωρ. Κατάδ. 21 ἄν εἴβλεπες τὸ ἐνθύμω καὶ τὸ νεκρὸν τοῦ βλέμμα, Παπαν. Ἀγ. Ὁρ. 34 τὸ τάλατον κάνει να ἐψηνησθ μέσθ σ' ἔνα κομμάτι νεκρῆς ὄλης τὸ πνεῦμα. 5) ὁ μὴ παρῶν, ὁ μὴ δημιουργικός, ὁ μὴ ἐπιφῆρων κέρδη· Φιλῆστρ. Σοφ. 2,1,1 νεκρός πλοῦτα, νεκρὸν κεφάλαιον, νεκρά χρήματα. 6) νεώτ. ὁ μὴ ἐν χρεῖσιν, ὁ μὴ ἰσχύων πλέων· ὁ νόμος ἀτόπος εἶναι νεκρός, ἡ ἀρχαία ἑλληνική καὶ ἡ λατινική εἶναι γλώσσαι νεκραὶ ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰς ζώσας γλώσσας. 7) ὄμ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων σημασίαν, ὁ ἀσημαντός· νεκρός τύπος ἰδ. ἐστερημένος βαθυτέρου περιχομένου. 8) εἰδ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἀπεικόνισις ἐν τῇ τέχνῃ νεκρῶν ζώων ἢ ἀφύγων ἀντικειμένων, ὁλον θηραμάτων, ἰχθύων, ἀνθέων, καρπῶν, οἰκιακῶν σκευῶν κττ.· 9) νεώτ. χημ. νεκρὸν σήμερον, τὸ ἀκρόστον σήμερον τῆς διαδορμῆς τοῦ ἐμβόλου ἐμβολοφόρου τινός μηχανῆς. 10) νεώτ. στρατ. νεκρά γωνία τὸ ἐμπροσθεν τῆς γραμμῆς τοῦ πυρὸς μέρος τοῦ ἐδάφους, ἡ ἀπυρόδητος γωνία.

νεκροσάντονο (τό) δημ. ἡ θόβη δι' ἧς περιτυλίσσεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ πρὸς ταφὴν, τὸ σάβανο· Βλαστ. Συμμ. 187.

νεκροσάντοκος (τό) δημ. τὸ φέρετρον, τὸ νεκροκρέβατο· Βλαστ. Συμμ. 140.

νεκροσημαίνει δημ. ἀμτβ. ἐπὶ κώδωνος ἐκκλήσεως, σημαίνει ἐπὶ νεκρῶν, καὶ οὐχὶ καλῶν ἐπὶ προσεχθῆν, ἡ καμπάνα βαρετὴ λυπητέρη.

νεκροσκοπεῖον (τό) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ νεκροσκόπου.

νεκροσκοπία (ἡ) νεώτ. ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τοῦ νεκροῦ πρὸς διαπίστωσιν τοῦ ἐπελευθέντος θαανάτου καὶ ἐξακριβῶσιν τῶν προκαλεσάντων αὐτὸν αἰτίων, ἀνεύ ανατομίας τοῦ σώματος.

νεκροσκοπικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νεκροσκοπίαν ἢ τὸν νεκροσκόπον· νεκροσκοπικὴ ἐκθεσις - ἐργαλεῖα" ὁ κ. ἐπιρρ. -ῶς.

νεκροσκόπος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξετάζων τὸν νεκρὸν πρὸς διαπίστωσιν τοῦ θανάτου καὶ ἐξακριβῶσιν τῶν αἰτίων τῶν προκαλεσάντων αὐτὸν· ἢ εἰδικὸς ἱατρὸς ἐντεταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτείας τὴν βεβαίωσιν τοῦ θανάτου τοῦ νεκροῦ.

νεκροστολία (τό) δημ. τὰ στολίδια τοῦ νεκροῦ· νὰ σοὺ τὰ βάλουν νεκροστολία.

νεκροστολίζω δημ., ἀορ. (ἐ)νεκροστολίσα, μτχ. παθ. παρακ. νεκροστολισμένος, στολίζω, κοσμῶ νεκρῶν" 2) ρηματ. π. νεκροστολίστες, στολισμένους νεκρῶς.

νεκροστολίστες-ο-ο- δημ. ὁ κοκοσημένους, στολισμένους νεκρῶς.

νεκροστολόφρον ὁ ἐνδύων, κοσμών, θάπτων τοὺς νεκρούς, ὁ ἐνταφιαστὴς ἢ ὁ φέρων τοὺς νεκρούς εἰς τὸν Ἄδην· Ἀρμετῖδ. Δαλδ. 4,56, Οἰκουμ. εἰς Πρ. Ἀποστ. 5 ἀπὸ τῆς ἐκφοράς τῶν νεκρῶν Ἀναΐα . . διὰ τῶν αὐτῶν νεκροστολίων.

νεκροστολόφω μτγν. ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, διαπορθυεὺς τοὺς νεκρούς· Λοικ. Χάρ. 24 ἤξω δὲ σοὶ καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον νεκροστολῶν.

νεκροσῦλλα (ἡ) κ. νεώτ. ἡ σῦλλησις τοῦ νεκροῦ, ἢ ἐπὶ σκοπῇ ἰδιοποιήσεως λαθραία ἀφίσεσις τῶν μετὰ τοῦ νεκροῦ συνταφέντων ἀντικειμένων, ὅταν κορημμάτων, ἐνδυσμάτων· Πλάτ. Πολ. 469B ἐστίνον ὄρα τὰς νεκροσῦλλας καὶ τὰς τῶν ἀναρρέσεων διακωλύσεις.

νεκροσῦλλος (ὁ) λεξ. κ. νεώτ. ὁ σῦλλων νεκρῶν, ὁ παραθαλάζων τάφον ἐπὶ σκοπῇ κλοπῆς, ὁ τυμβωρύχος· Θησ. Στεφ. ἐν λ.

νεκροτάγιος (ὁ) μτγν. ἐπιθ. τοῦ Μίνως, ὁ ἄρχων, κριτὴς τῶν νεκρῶν· Λυκόφρ. 1398.

νεκροταφεῖον (τό) νεώτ. κ. δημ. τόπος, ἐν ᾧ θάπτονται ὁ νεκρὸς καὶ μνηστήρι.

νεκροτάφι (ἡ) πάπ. ἡ νεκροταφὴ βλλ.

νεκροταφικός-ἡ-όν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ· νεκροταφικὴ κηδεύα.

νεκροτάφισον (τό) Ἐπιρρ. κ. μον. τὸ νεκροταφεῖον, τὸ κρηστήριον" 2) μον. τὸ ἐντάφιον, τὸ σάβανον καὶ τὰ λοιπὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ· Νικ. Χων. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 6,405 τῶν νεκροταφίων οὐ μενοῦν οὐδ' ὄλωσ ἀπέσχοντο, αὐτ. Χρον. 144 νεκροταφίσις εἰληθείς.

νεκροτάφισ-ίδος (ὁ) πάπ. θηλ. τοῦ νεκροτάφους, ἡ νεκροθάφισσα.

νεκροτάφος (ὁ) μτγν., θηλ.-ις ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς, νεκροθάπτης· Μαν. 4,192, Κατ. Ἀστρλ. Κ. 7,117.

νεκροτάφω-ἔω μον. θάπτω τοὺς νεκρούς, ἐνταφιάζω· Τζέτζ. Χιλ. 4,154 ὀδελφὶν ἐλέφας . . νεκροτάφουσι τὰ αὐτῶν ὀμογενῆ θανάτα.

νεκροτής-ητος (ἡ) μτγν. ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ, ὁ θάνατος· Ὀρμη. 1,904C" 2) μτφ. ἡ ἐλλειψὶς κινήσεως, ἡ στασιμότης, νέκρας· Ἐφορίμ. Σὺρ. 3,210 οὐκ ἐναντιοῦται τῷ γάμῳ ἢ βίᾳ . . ἐπειδὴ τὴν νεκρότητα τῆς πορνείας καταργεῖ.

νεκροτόμιον (τό) μον. τὸ νεκρὸν τεχνέον, τὸ ἀμβλωθροῦδιον· Μόζε. Ὀμολ. 141B.

νεκροτοκόμ-ἔω μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, πικρὰ νεκρὸν βρέφος· Καισάρ. Διάδ. 2,102 νεκροτοκόμοι ὀλοφύρονται.

νεκροτομῖον (τό) νεώτ. ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νεκρὸς ἐξετάσεται ἀνατομικῶς.

νεκροτομία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ τομὴ τοῦ νεκροῦ, ἢ ἀνατομικὴ ἐξέτασις τοῦ πτώματος.

νεκροτόμος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνατέμνων τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν.

νεκροτυμβοελαπτολωποσευθῆς (ὁ) μον. ὁ νεκρὸν ἐνδύματα κλέπτων ἐκ τάφων· Κ Ρόδ. 2,624.

νεκροτυλά (ἡ) δημ. ἡ ὀσμη τοῦ νεκροῦ.

νεκροφάγος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων καὶ ἐντόμων, ὁ τρώγων νεκρούς, πτώματα· ΔίωνΚ 47,40

νεκροφάγοι θονίτες ἢ νεώτ. ζῶολ. κατηγορία ἐντόμων κολεοπτέρων.

νεκροφάγω-ἔω μτγν. τρώγων σῶματα νεκρῶν, πτώματα· Στράβ. 17,3,5 ἐπιανόντας δὲ τοὺς λέοντας ἐπὶ τὰ πτώματα νεκροφάγειν.

νεκροφάνεια (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις καθ' ἣν ἔχουσιν ἐκλιθεῖν παρά τινι τὰ σημεῖα τῆς ζωῆς, ὥστε νὰ φαίνεται καὶ νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς νεκρός, πρὸς ὄρον παύσεως τῶν λειτουργιῶν τῆς ζωῆς, φαινομενικός θάνατος.

νεκροφανειοφθία (ἡ) νεώτ. ὁ παρὰ πτωσιν ἐμμενος φόβος μήπως πάθωσι νεκροφάνειαν καὶ ἐνταφιασθῶσι ζῶντες.

νεκροφάνης-οὗς ἐξ νεώτ. ὁ κατ' ἐπίφασιν νεκρός, ὁ παθὼν νεκροφάνειαν.

νεκροφάνης ἐπιρρ., μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον νεκροφάνη βλλ., ὡς νεκρός· Ψ Ἀθανάσι. 2,421D τάφω νεκροφάνως συγκλησιθεῖσθαι.

νεκροφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς νεκρούς αἰσθησιακὴ, ἀφροδισιακὴ κλίσις.

νεκροφίλος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν συλφιδῶν.

νεκροφιλέ δημ. κ. -ῶω φιλόω, ἀσπάζομαι τινα νεκρῶν" ἢ συνηθ. ἐπὶ ὄρκου· νὰ νεκροφιλιῶω τὰ παιδιὰ μου, ἐν σοὺ λέω φέματα.

νεκροφροβία (ἡ) νεώτ. σύμπτωμα ὑποχονδρίας, καθ' ὃ τὸ πάσχων κατατρέχεται ὑπὸ τῆς ἐμμύνου ἰδ. τοῦ θανάτου, φοβούμενος τοῖσιν ὑπεριμέτρως.

νεκροφροβικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νεκροφροβίαν βλλ.

νεκροφροβος (ὁ) νεώτ. ὁ φοβούμενος τοὺς νεκρούς" 2) ὁ φοβούμενος τὸν θάνατον, ὁ κατατρέχόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου.

νεκροφρόνης (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ φονεῶν ἢ τοὺς κακοποιῶν τοὺς νεκρούς, ὁ τυμβωρύχος· Ἐρημ. Ναζ. 4,112A, Ἐπιρρ. Α. Π. 8,184.

νεκροφρόνης (ἡ) δημ. ἡ νεκροφρόσις βλλ. 2).

νεκροφροσίον (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ φροσίον τῶν νεκρῶν, τὸ φέρετρον, τὸ νεκροκρέβηθιον.

νεκροφροσίον (τό) γλωσσ. ὁ νεκροφροσίον βλλ.

νεκροφρόσιον-ον μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. θηλ.-α, ὁ φέρων τοὺς νεκρούς εἰς τὸν τάφον, ὁ θέπων οὐτόσος· Πολιδ. 35,6,2 πόταρον ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῶν ἢ τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ νεκροφρόσιον ἐκομίζομαι, Θεοδώρ. 4,50, Ἐυστ. 11,927,40" 2) νεώτ., δημ.-α ἡ νεκροφρόσις ὡς οὐσι. εἰδικὴ ἄμαξις, δι' ἧς μεταφέρονται οἱ νεκροὶ πρὸς ταφὴν" 3) νεώτ. ζῶολ. ὁ νεκροφρόσιος γένος ἐντόμων συλφιδῶν.

νεκροφρόσιω-ἔω μτγν. φέρω τοὺς νεκρούς εἰς τὸν τάφον, θάπτω" ἢ κ. μτφ.· Φιλ. 2,540 στέλλομαι ὁ κακοδαίμων ἐμῶν, τρόπον τινὰ νεκροφρόσιον ἐμαυτὸν ὥσπερ εἰς ἥριον" ἠδὲλα. 1,1,100.

νεκροφρόσιονος ἰδ. ἡ μτγν. ὁ φρονὼν νεκρῶ, θνητῶ· Ἐρημ. Ναζ. 2,290C νεκροφρόσιον φροσίωμα.

νεκροφυλακείον (τό) νεώτ. τόπος, σῆκημα, ἐν ᾧ φυλάττονται προσκαίρως οἱ νεκροί.

νεκροφύλαξ-άκος (ὁ, ἡ) μγν., μαν. κ. νεώτ. φύλαξ τῶν νεκρῶν : Φιλ.1,417, Βέττ.Βάλλ.68,14, Κατ. *Αστρλ.Κ8(4),139, Εὐδοκ.215 || νεώτ. ὁ ὑπάλληλος τοῦ νεκροφυλακείου βλ.λλ.

νεκροφάρες-ων (οἱ) μον. οἱ κλέπτοντες τοὺς νεκρούς : Χριστ.Πάσχ.1892.

νεκροχειροτόνητος-ον μγν. κ. μον. ὁ τῆ βροθεῖα νεκρῶς χειρὸς ἐπίσκοπος χειροτονηθείς : ἄνθ. π. Ἀρμενοπ.275 πρὶν ἢ τεθῆναι αὐτὸν ἐν τάφῳ, ἐπέθηκαν τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τὰς χειρὰς αὐτῶν, χειροτονήσαντες ἐπίσκοπον, ὅθεν νεκροχειροτόνητοι ἄνομόσθησαν, Τιμ.ὀθ.Πρεσβ.45B.

νεκροχρῶμα-τος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ νεκροῦ : ΕΜ 340,10.

νεκροχώρα (ἡ) δημ. ἡ χώρα, τόπος τῶν νεκρῶν, ὁ *Ἄδης : Κατ.Ν.ὉΚωμ.1,7,85 δίχως χάρο νὰ δῆ στῆ νεκροχώρα ὀδεύει.

νεκροφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἐπισκοπήσεως καὶ τῆς φιλαφίσεως ἐξέτασις νεκροῦ πρὸς διάγνωσιν τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου καὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς οὗτος ἐπῆλθεν, ἡ νεκροσκοπία.

νεκροφύθος-ον μγν. ὁ ἀφύθος, ἀθύμος, δειλός : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8,4,139, Βέττ.Βάλλ.68,17.

νεκρῶ-ω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. νεκρώνω, ἄορ. (ἐ)νέκρωσα κ. παθ. ἐνεκρῶθη, δημ. (ἐ)νεκρῶθηκα, παθ. παρακ. νεκέρωμαι κ. δημ. ἐν πτχ. νεκρώνομαι, ἐπιφέρω πασίν τῶν λειτουργιῶν τῆς ζωῆς, προκαλῶ θάνατον, κῶμω τὰς ψυχρῶν : Γαλλ.1,265 ν. μῆριόν τι κ. παθ. : αὐτ.1811,156 νεκρῶσθαι τὸ μῆριον || παθ. γίνομαι νεκρός :

*Ἐπιγρ.ΑΠ Παράρτ.313,5 νεκρῶσθαι τὴν ψυχὴν ἀπέδωκεν ἐς ἄερα, ΚΔ Ρωμ.4,19 οὐ κατανόησε τὸ αὐτοῦ σῶμα ἤδη νεκρῶμένον || κ. μτφ. : Μάρκ.Αὐρ. τὰ δόγματα . . ζῶντας νεκρῶσθῆναι, Σιμλκ.Φυσ.1056,27 οὐ ψυχῆ κυρίως, ἀλλὰ νεκρῶμένη τῆς 2) μτφ. ἀμβλύνω τὰς αἰσθησεις, παραλύω, ναρκιώνω, ἀπονεκρώνω : ΚΔ Κολ. 3,5 νεκρῶσθαι τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, *Ἐφραίμ Σὺρ.3,255B ὁ Ἰουλιανὸς νεκρῶσας ἑαυτὸν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, Ἐρωτόκρ.4,345 κ' ἂν ἐν καὶ τὸ φορητικὸν νεκρῶναι μου τὰ μέλη, - οἱ ἄσκηται ἐνεκρουν τὴν σάρκα διὰ τῆς νηστείας κ. παθ. : Μηναι.1,3 Θεοτ. νεκρῶμένων τὸν νοῦν μου τῶν παθῶν τρικυμίας ἀνάσπισον, Ἐρωτόκρ.1,966 νεκρῶνονται τὰ μέλη μου, κ' ἄλλο συγχοτρῶμασσω, Σολωμ.Ἐθν. Ὑμν.109,4 παιὸς τὴν σάρκα του δαγκῶναι, ὅσο ὅπου νὰ νεκρῶθῆ || εἰδ. νεώτ. ἐπὶ Ιατροῦ, προκαλῶ τοπικὴ ἀναίσθησιν : ὁ Ιατρός ἐνέκρωσε τὸν πόδα διὰ τὸν τὸν ἐγκειρήση 3) ἀμτθ. ἔχω, λαμβάνω χροῖαν νεκροῦ, χᾶνω τὸ χρῶμά μου, ὅταν ἀπὸ ἐκπληξίν, φόβου κτλ., κερῶνω : ἔτσι πού τὸν εἶδε, νεκρῶσε, - ὅταν ἀκούσα τὰ λόγια του, νεκρῶσα 4) μέσ. λιποθυμῶ, χᾶνω τὰς αἰσθησεις μου : 116,β.ὀδ.3272 ἐκείνου πᾶν ἐμπενε ἀφύχας νεκρῶμένος 5) νεώτ. κ. δημ., μτφ. ἐπιφέρω φθοράν, καταστρέφω, στερῶ τι τῆς ζωηρότητός του : ὁ πόλεμος ἐνέκρωσε τὸ ἐμπόριον || κ. ἀμτθ. γίνομαι ἀδρανής, χᾶνω τὴν ζωηρότητά μου : νεκρῶσαν οἱ δουλείες τοῦ μαγαζιῶ του 6) ρηματ.π. νεκρῶμαι, νεκρῶσις, νεκρῶμός, νεκρωτῆς, νεκρῶσιμος.

νεκρῶδης-ους-ες μγν. κ. νεώτ. ὁ θυσιος πρὸς νεκρῶν, πρὸς λείψανον : Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.2,11, Λουκ. Ἐπ.Κρον.28 ὠχρὸς ὢν, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαινῶν, Γαλ.9,917 νεκρῶδες πρόσωπον.

νεκρῶμα-ατος (τὸ) (νεκρῶ) μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὄλεθρισμα, τὸ τμήμα νεκροῦ σώματος : Σιμλ.Ψυχ.318,9 || μον. εἰδ. τμήμα σφαγίου θύματος, ἀθ. γεν. τὸ προσφερόμενον τοῖς θεοῖς θύμα : Ψελλ.Δαιμ.38 τὸ δὲ γε νέκρωμα Ἄϊδη . . κατέβουον 2) νεώτ. κ. δημ., μτφ. ἐπὶ ἐμπορίου,

οἰκονομικῆς καταστάσεως ναυτιλίας κττ., ἀπραξία, χαλάρωσις μεγάλῃ, μαρσιᾶσις, ἀπνεκρῶσις βλλ. 3) δημ. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἡ καθολικὴ ἢ κατὰ τὸ πλείστον παύσις τῶν συνθηκῶν αὐτῷ λειτουργιῶν.

νεκρῶμός (ὁ) δημ. νέκρωμα βλλ.2) κ.3).

νεκρῶνω-ώνος (ὁ) μγν. τόπος ταφῆς τῶν νεκρῶν, νεκροταφεῖον, κοιμητήριον : Παλλῶ.ΑΠ7,610.

νεκρῶσιμος(-η)-ον μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀρμόδιος εἰς τὸν νεκρὸν, ὁ τοῦ νεκροῦ : Ἐφραίμ Σὺρ.3,477E νεκρῶσιμον οὐν σύμβολον τοῦτο περιέθηκε, Εὐχολ. νεκρῶσιμος ἀκολοῦθια ἴη κατὰ τὴν κηδείαν Ιερά τελετή, Τριῶδιον ὁ τὸν κανόνα τοῦ ἔχου τὸν νεκρῶσιμον, Θεία Ἀκολουθία 100 ἀκολουθία τοῦ νεκρῶσιμου τρισάγιον, - νεκρῶσιμον τροπάριον (τὸ κατὰ τὴν κηδείαν φαλλόμενον) || κ. μτφ. : Σολωμ.Ἐθν. Ὑμν.52,4 ἀναβαίνοντες τὸ κάστρο με νεκρῶσιμη σιλήμ (εἰς ἀνταρσιν ἀγῆν) 2) γλωσσ. τὰ νεκρῶσιμα ὡς οὐσ. α) προσφοραὶ εἰς τοὺς νεκρούς, τὰ νεκῶσιμα 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. νεκρῶσιμον ὡς οὐσ. ἐντυπον ἀγγελτήριον θανάτου ἡ κηδείας : ἐτοιχοκόλλησαν τὰ νεκρῶσιμα,

νεκρῶσις-εως (ἡ) (νεκρῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νεκρῶ, ἡ ἀστερησις τῆς ζωῆς, ὅλον τῶν μελῶν τοῦ σώματος : ΚΔ Ρωμ.4,19 καὶ τὴν νεκρῶσιν τῆς μήτρας Σάρρας, Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.2,10 φύξις καὶ νεκρῶσις, ὁ κ. μτφ. ἀμβλῆτης, παράλυσις : Ἀστρῶμφ. Ὀνειρ.62R νεκρῶσις ὄρων νέκρωσιν ἔξεις πραγμάτων, Ἰσιδ. Πηλ.5,179 νέκρωσιν χρῆ νοεῖν ψυχῆς τὴν κακοπραγίαν, οὐ τὸν εἰς τὸ μὴ εἶναι ἀφανισμόν, Μηναι.1,2 Ὁδ.9 τῶν ἠδονῶν τῆς νεκρῶσις καὶ γένομα, Γρηγορ.Σιναιτ.π.Παπαν.Αγ. Ὁρ.161 τὴν ἀμεριμνίαν ἀπὸ κάθε πράγμα, . . ἄγουιν νέκρωσιν ἀπὸ δλα τὰ πάντα 2) ἡ νεκρῶσις κατὰστασις, ὁ θάνατος, ὁ πεθαμός : ΚΔ Κορινθ.2,4,10 πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφρονῶντες.

νεκρῶσις (ὁ) (νεκρῶ) μον. ὁ καθίσταν νεκρῶν : Ἰωσήφ 1000 νεκρῶτῆς Ἄδου, ΚΠορφ.Ἐκθ.45.

νεκρωτικός-ή-ον μγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων νέκρωσιν τῆς, ὁ φουεῖων τινά, ὁ ἀπνεκρῶν : Γαλλ.11,752, ΨΧρωσ.7,301,30, Ἰω.Διακ. εἰς Ἡσιδ.Θ 449 θαφονίης τινος διαγωγῆς καὶ νεκρωτικῆς τῶν τοῦ σώματος σκιρτημάτων, Στουδ. Θεοδ.172A τῆ νεκρωτικῆ τῶν παθῶν ἐνεργεία, - ἡ ἐγκράτεια εἶναι νεκρωτικῆ τῶν παθῶν || νεώτ. φαρμακ. νεκρωτικὰ φάρμακα φάρμακα ἄπνα ἐρχόμενα εἰς ἐπαφή πρὸς ζῶντα ἰσθῆν τοῦ σώματος προκαλοῦσιν ἀλλοιώσεις, δι' ἃν ἐπέρχεται νέκρωσις τῶν συνιστῶντων αὐτὰ κυττάρων.

νεκτάρ-αρος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ποτὸν τῶν θεῶν, ὡς ἡ ἀμβροσία τὸ φαγητὸν αὐτῶν : Ἰλ.Α 598 ὁ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξιμα πᾶσιν οἰνοχόμει γλυκὺ νέκταρ, αὐτ.Δ 3, Ὁδ.Ε 93 κέρσασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν, Πινδ.Ο 1,64 ἀθανάτων ἐπι κλέφαις ἄλλισσε συμπότας νέκταρ ἀμβροσίαν ἐν δῶκεν, Πλάτ.Συμπ.203B ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τὸ νέκταρος || ἡ Θέτις μεταχειρίζεται αὐτὸ μετὰ τῆς ἀμβροσίας, ὅπως προφιλῆξῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου ἀπὸ τῆν σφῆν : Ἰλ.Τ 38'

2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξαιρετός, ὁ ἐλεκτικός οἶνος : Ὁδ.1,351 ἀλλὰ τὸς ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἐστιν ἀπορῶξῃ || ὁ οἶνος, τὸ κρασί : Καλλ.ἀπ.115, Νἰκ.Ἀλεξ.44 3) τὸ νέκταρ ὡς τροφή ἀντὶ τῆς ἀμβροσίας βλλ.31 : Ἀλκμ.100 τὸ νέκταρ ἐδμεναι αὐτοῦ, Ἀναξανδρ.57 νέκταρ ἐσθλῶ, . . διαπινω τ' ἀμβροσίαν 4) τὸ μέλι : Εὐρ.Βάκχ.144 βεῖθ δὲ μελισσῶν νέκταρι, Ἀντιφιλ. ΑΠ9,404,8 ἀπειροῦς πηλαιο νέκταρος ἐργατίδες || νεώτ. κ. δημ. ὁ ὅπὸ τῶν μελισσῶν συλλεγόμενος